

**Ποστня и Цветная Тριоди на греческом
языке в современной орфоγραφии.
(Τριώδιον καί Πεντηκοστώριον. Σύγχρονη
ορθογραφία)**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν Ψαλμόν, στιχολογούμεν τό α΄
Κάθισμα τού Ψαλτηρίου Μακάριος ανήρ, εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα,
ιστώμεν Στίχ. ι΄; καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής
Οκτωήχου ζ΄;, καί τά παρόντα Ιδιόμελα τού Τριφδίου β΄;
δευτεροῦντες τό α΄;.

Ἦχος α΄;

Μή προσευξώμεθα φαρισαϊκῶς, ἀδελφοί, ο γάρ υψών εαυτόν
ταπεινωθήσεται, ταπεινωθώμεν ἐναντίον τού Θεού, τελωνικῶς διά
νηστείας κρίζοντες. Ἰλάσθητι ἡμῖν ο Θεός, τοῖς αμαρτωλοῖς. (Δίς)

Φαρισαῖος κενοδοξία νικώμενος, καί Τελώνης τή μετανοία
κλινόμενος, προσήλθόν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότη, ἀλλ΄; ο μὲν
καυχησάμενος, ἐστερήθη τῶν ἀγαθῶν, ο δέ μη φθελγζάμενος,
ἠξιώθη τῶν ὠρεῶν, Ἐν τούτοις τοῖς στεναγμοῖς, στήριζόν με Χριστέ
ο Θεός ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ΄;

Παντοκράτορ Κύριε, οἶδα, πόσα δύνανται τά δάκρυα, Εξεκίαν
γάρ ἐκ τῶν πυλῶν τού θανάτου ἀνήγαγον, τήν αμαρτωλὸν ἐκ τῶν
χρονίων πταισμάτων ἐρρύσαντο, τόν δέ Τελώνην, ὑπὲρ τόν
Φαρισαῖον ἐδικαίωσαν, καί δέομαι, σὺν αὐτοῖς ἀριθμήσας, ἐλέησόν
με.

Καί νύν... Θεοτοκ. τό α΄; τού ἐνδιατάκτου Ἦχου, Εἰσοδος,
καί τό Προκείμενον τής ἡμέρας.

Ο Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Εἰς τήν Λιπὴν Στιχηρά τού ἁγίου τής Μονῆς. Απόστιχα τής
Οκτωήχου τὰ κατ΄; Ἀλφάβητον.

Δόξα... Ἦχος πλ. α΄;

Βεβαρημένων τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐκ τῶν ἀνομιῶν μου, οὐ
δύναμαι ἀτενίσαι, καί ἰδεῖν τόν αἰθέρα τού οὐρανοῦ, ἀλλὰ δέξαι με
ὡς τόν Τελώνην, μετανοοῦντα Σωτήρ, καί ἐλέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος ο αὐτός

Ναός καί πύλη υπάρχουν, παλάτιον καί θρόνος τού Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε, δι' ἤς ο λυτρωτής μου Χριστός ο Κύριος τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν, ἥλιος υπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων οὐς ἐπλασε, κατ' εἰκόνα ἰδίαν, χειρ' τῇ εαυτοῦ, Διό Πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρρησίαν, πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Απολυτίκιον τό, Θεοτόκε Παρθένε, ἐκ γ'.

Μετά δέ τήν εὐλόγησιν τῶν Ἄρτων καί τήν διάδοσιν, γίνεται Ἀνάγνωσις μεγάλη.

Ιστέον ὅτι τήν Ἀκολουθίαν τού ἐν τῇ παρούσῃ Κυριακῇ ἐπιλαχόντος Ἀγίου ψάλλομεν τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ εἰς τό Ἀπόδειπνον, εἰ μήπου τύχη μεγάλου Ἀγίου μνήμη.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον, τό, Θεός Κύριος, ἡ συνήθης στιχολογία, τὰ Καθίσματα καί οἱ Ἀναβαθμοί τῆς Οκτωήχου, τό Προκείμενον τό, Πάσα πνοή, καί τό ἐνδιάτακτον Εὐθινόν Εὐαγγέλιον.

Εἶτα τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι καί τόν Ν' Ψαλμόν. Καί μετά ταῦτα, ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα, ὀρθρίζει γάρ τό πνεύμά μου, πρὸς ναόν τόν ἅγιόν σου, ναόν φέρον τού σώματος, ὅλον ἐσπιλωμένον, ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρρον, εὐσπλαγχνῶ σου ἐλέει.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος ο αὐτός

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους, Θεοτόκε, αἰσχροῖς γάρ κατερρύπωσα, τήν ψυχὴν αμαρτίαις, ὡς ραθύμως τόν βίον μου, ὅλον ἐκδαπανήσας, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ρύσαί με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Εἶτα, Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός κατὰ τό μέγα ἐλεός σου καί κατὰ τό πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ἐξάλειψον τό ἀνόμημα μου.

Ἦχος πλ. β'

Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν ο τάλας, τρέμω τήν φοβερὰν ἡμέραν τῆς κρίσεως, ἀλλά θαρρῶν εἰς τό ἔλεος τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ὡς ο Δαυὶδ βοῶ σοι. Ελέησόν με ο Θεός, κατὰ τό μέγα σου ἔλεος.

Οι Κανόνες, ο Αναστάσιμος εις δ'· ο Σταυροαναστάσιμος εις β'· τῆς Θεοτόκου εις β',, καί τού Τριωδίου εις στ'·. Ποίημα Γεωργίου.

Κανών Τριωδίου

Ου η ακροστιχ, εν τοῖς Θεοτοκίοις. Γεωργίου.

Ωδή α'· Ἦχος πλ. β'·

Ὡς εν ηπειρώ πεζεύσας

Παραβολαῖς ἐμβιβάζων πάντας Χριστός, πρὸς βίου διόρθωσιν, τὸν Τελώνην ἀνυποί, ἐκ τῆς ταπεινώσεως δεικνύς, Φαρισαῖον τῇ ἐπάρσει ταπεινούμενον.

Ἐκ ταπεινώσεως γέρας υψοποιόν, ἐκ δέ τῆς ἐπάρσεως, πτώμα βλέπων χαλεπόν, τοῦ Τελώνου ζήλου τὰ καλὰ, καί τὴν φαρισαϊκὴν, κακίαν μίσησον.

Ἐξ ἀπονοίας κενούται πᾶν ἀγαθόν, ἐκ δέ ταπεινώσεως, καθαιρεῖται πᾶν κακόν, ἥν περ ἀσπασώμεθα πιστοί, βδελυπτόμενοι σαφώς, τρόπον κενόδοξον.

Τὸ ταπεινόφρονας εἶναι τοὺς εαυτοῦ Μαθητὰς βουλόμενος, ο τῶν πάντων Βασιλεύς, παραινῶν ἐδίδασκε ζηλῶν, τὸν Τελώνου στεναγμόν, καί τὴν ταπείνωσιν.

Ὡς Τελώνης στενάζω, καί οδυρμοῖς ἀσιγήτοις Κύριε, νῦν προσέρχομαι τῇ σὴ ευσπλαγχνίᾳ, οἰκτερον καμέ, ταπεινώσει τὴν ζωὴν, νῦν διεξάγοντα.

Θεοτοκίον

Γνώμην, βουλήν, προσδοκίαν, σῶμα, ψυχὴν, καί τὸ πνεῦμα Δέσποινα, ἀνατίθῃμι πρὸς σέ, δυσχερῶν ἐχθρῶν καί πειρασμῶν, καί μελλούσης ἀπειλῆς, ρύσαι καί σῶσόν με.

Καταβασία

Ωδή γ'·

Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ

Ἀπὸ κοπρίας καί παθῶν, ταπεινὸς ἀνυψοῦται, ἀρετῶν ἀπὸ ὕψους, καταπίπτει δέ δεινῶς, ὑψηλοκάρδιος πάς, οὐ τὸν τρόπον, τῆς κακίας φύγωμεν.

Κενοδοξία ἐκκενοί πλούτον δικαιοσύνης, τῶν παθῶν δέ σκορπίζει, ἡ ταπείνωσις πληθύν, ἥν μιμουμένους ἡμᾶς, τῆς μερίδος, δείξον τοῦ Τελώνου Σωτήρ.

Ὡς ο Τελώνης καί ἡμεῖς, τύπτοντες εἰς τὸ στήθος, κατανύξει βοῶμεν, Ἰλάσθητι ο Θεός, ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς, ὅπως τούτου

λάβωμεν τήν άφεσιν.

Πρός ζήλον έλθωμεν πιστοί, κατορθούντες τό πρά ον, ταπεινώσει συζώντες, εκ καρδίας στεναγμό, κλαυθμό τε καί προσευχή, όπως σχώμεν εκ Θεού συγχώρησιν.

Αποβαλλώμεθα πιστοί, τόν υπέρογκον κόμπον, απόνοιαν δεινήν τε, καί τύφον τόν βδελυκτόν, καί τήν κακίστην Θεώ Φαρισαίου, απρεπή ωμότητα.

Θεοτοκίον

Εν σοί τή μόνη προσφυγή, πεποιθώς μή εκπέσω, τής καλής προσδοκίας, αλλά τύχοιμι τής σής, επικουρίας Αγνή, πάσης βλάβης δυσχερών ρυόμενος.

Καταβασία

Κάθισμα Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ταπείνωσις ύψωσε, κατησχυμμένον κακοίς, Τελώνην στυγνάσαντα, καί τό, Ιλάσθητι, τώ Κτίστη βοήσαντα, έπαρσις δέ καθείλεν, από δικαιοσύνης, δείλαιον Φαρισαίον, μεγαλορρημονούντα, ζηλώσωμεν διό τά καλά, κακών απεχόμενοι.

Δόξα... Όμοιον

Ταπείνωσις ύψωσε, πάλαι Τελώνην κλαυθμό βοήσαντα, Ιλάσθητι, καί εδικαίωσεν, Αυτόν μιμησώμεθα, άπαντες οι εις βάθος, τών κακών εμπεσόντες, κράζωμεν τώ Σωτήρι, από βάθους καρδίας, Ημάρτομεν, ιλάσθητι, μόνε φιλόνηρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον, Όμοιον

Ταχύ δέξαι Δέσποινα τάς ικεσίας ημών, καί ταύτας προσάγαγε, τώ σώ Υιώ καί Θεώ, Κυρία Πανάμωμε, λύσον τάς περιστάσεις, τών εις σέ προστρεχόντων, σύντριψον μηχανίας, καί κατάβαλε θράσος, τών οπλιζομένων αθέων, κατά τών δούλων σου,

Ωδή δ'

Χριστός μου δύναμις

Αρίστην έδειξεν, οδόν υψώσεως τήν ταπείνωσιν Λόγος, ταπεινωθείς, μέχρι καί μορφής δουλικής, ήν εκμιμούμενος άπας, ανυψούται ταπεινούμενος.

Υψώθη δίκαιος, καί καταπέπτωκε, Φαρισαίος, εν πλήθει δέ τών κακών, βρίθων τεταπείνεται, αλλ' ανυψώθη Τελώνης, παρ' ελπίδα δικαιούμενος.

Πενίας πρόξενος, εκ πλούτου τών αρετών, η απόνοια ώφθη, καί πορισμός, αύθις η ταπείνωσις, δικαιοσύνης εξ άκρας απορίας ήν κτησώμεθα.

Προέφης Δέσποτα, τοίς μεγαλόφροσιν, αντιτάσσεσθαι πάντως, καί ταπεινοίς, χάριν σήν παρέχων Σωτήρ, ταπεινωθείσι νύν ημίν, τήν σήν χάριν εξαπόστειλον.

Πρός θείαν ύψωσιν, αεί ανάγων ημάς, ο Σωτήρ καί Δεσπότης υψοποιόν, έδειξε ταπείνωσιν, τούς πόδας γάρ τών Μαθητών αυτοχείρως εναπένιψεν.

Θεοτοκίον

Ως φώς απρόσιτον, Παρθένε τέξασα, τής ψυχής μου τό σκότος φωτιστική, αίγλη διασκέδασον, καί σωτηρίας πρόσ τρίβους, τήν ζωήν μου χειραγωγήσον.

Καταβασία

Ωδή ε'

Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ

Τού Φαρισαίου τάς αρετάς, σπεύσωμεν μιμείσθαι καί ζηλούν, τήν τού Τελώνου ταπείνωσιν τό εν εκατέροις μισούντες άτοπον, απόνοιαν καί λύμην τών παραπτώσεων.

Δικαιοσύνης δρόμος κενός ήλεγκται συζεύξας εν αυτώ, ο Φαρισαίος τήν οίησιν, αύθις δέ Τελώνης, υψοποιώ αρετή, κτησάμενος συνέμπορον τήν ταπείνωσιν.

Αρματηλάτης εν αρεταίς, ώετο δραμείν Φαρισαίος, αλλά πεζός παρακλύδιον, άρμα διαθέων, καλώς προέλαβε, συζεύξας ο Τελώνης οίκτω ταπείνωσιν.

Τήν του Τελώνου παραβολήν, πάντες αναπτύξαντες τώ νώ, δεύτε ζηλώσωμεν δάκρυσι, πνεύμα συντετριμμένον Θεώ προσάγοντες τήν τών αμαρτημάτων ζητούντες άφεςιν.

Τόν υψαυχή τε καί μοχθηρόν, αλαζονικόν τε καί θρασύν, πόρρω απώσωμεν έμφρονα, Φαρισαίου τρόπον, δεινόν μέγалаυχον, όπως μή γυμνωθώμεν, τής θείας χάριτος.

Θεοτοκίον

Ράβδον δυνάμεως, Αγαθή, πάσιν εξαπόστειλον ημίν, τοίς επί σοί καταφεύγουσι, κατακυριεύειν εν μέσω πάντων εχθρών, παρέχουσα, καί εκ πάσης βλάβης εξαίρουσα.

Καταβασία

Ωδή στ'

Τού βίου τήν θάλασσαν

Τού βίου τό στάδιον, ο Τελώνης εν ταυτώ, καί Φαρισαίος έδραμον, αλλ' ο μεν απονοία κατενεχθείς, αισχρώς εναυάγησεν, ο δέ τη ταπεινώσει διεσώζετο.

Τού βίου τό δίκαιον, διαμείβοντες ημείς, δρόμον εκμιμησώμεθα, τού Τελώνου μέν φρόνημα ζηλωτόν, φύγωμεν δέ φύσημα βδελυκτόν Φαρισαίου καί ζησώμεθα.

Τούς τρόπους ζηλώσωμεν, τού Σωτήρος Ιησού καί τήν αύτού ταπείνωσιν, οί ποθούντες τήν άληκτον τής χαράς, τυχείν κατασκήνωσιν, εν τή χώρα τών ζώντων αυλιζόμενοι.

Υπέδειξας Δέσποτα, τοίς οικείοις Μαθηταίς υποποιόν ταπείνωσιν, τώ λεντίω ζωννύμενος τήν οσφύν, τούς πόδας απέπλυνας, καί τόν τρόπον μιμείσθαι παρεσκεύασας.

Τόν βίον δείλονται, Φαρισαίος αρεταίς, καί ο Τελώνης πταίσμασιν, αλλ' ο μεν τήν εξ όγκου φρενοβλαβή, υπέστη ταπείνωσιν, ο δέ ανυψούται ταπεινόφρων φανείς.

Θεοτοκίον

Γυμνόν τή απλότητι, τή ατέχνω τε ζωή, πλασθέντα παραβάσεως διπλόη περιέβαλέ με εχθρός, σαρκός τε παχύτητι, νύν δέ σή μεσιτεία, Κόρη, σώζομαι.

Καταβασία

Κοντάκιον 'Ηχος δ΄

Επεφάνης σήμερον

Φαρισαίου φύγωμεν υψηγορίαν, καί Τελώνου μάθωμεν, τό ταπεινόν εν στεναγμοίς, πρός τόν Σωτήρα κραυγάζοντες, 'Ιλαθι μόνη ημίν ευδιάλλακτε.

Έτερον 'Ηχος γ΄

Η Παρθένος σήμερον

Στεναγμούς προσοίσωμεν, τελωνικούς τώ Κυρίω, καί αυτώ προσπέσωμεν, αμαρτωλοί ως Δεσπότη, θέλει γάρ τήν σωτηρίαν πάντων ανθρώπων, άφεσιν παρέχει πάσι μετανοούσι, δι' ημάς γάρ εσαρκώθη Θεός υπάρχων Πατρί συνάναρχος.

Ο Οίκος

Εαυτούς αδελφοί άπαντες ταπεινώσωμεν, στεναγμοίς καί οδυρμοίς τύψωμεν τήν συνείδησιν, ίνα εν τή κρίσει τότε τή αιωνία, εκεί οφθώμεν πιστοί ανεύθυνοι, τυχόντες αφέσεως, εκεί γάρ εστιν όντως η άνεσις, ήν ιδείν ημάς νύν ικετεύσωμεν, εκεί οδύνη απέδρα

λύπη καί οι εκ βάθους στεναγμοί, εν τή Εδέμ τή θαυμαστή, ής ο Χριστός δημιουργός, Θεός υπάρχων Πατρί συνάναρχος.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα τής τού Τελώνου καί τού Φαρισαίου εκ τού Ιερού Ευαγγελίου τού Ευαγγελιστού Λουκά ιη' 10 – 14 παραβολης μνεΐαν ποιούμεθα.

Στίχοι

- Φαρισαΐζων, Ιερού μακράν γίνου,
- Χριστός γάρ ένδον, Ώ ταπεινούς δεκτέον.

Έτεροι εις τό τριώδιον

- Ο δημιουργός τών άνω καί τών κάτω,
- Τρισάγιον μέν ύμνον εκ τών Αγγέλων,
- Τριώδιον δέ καί παρ' ανθρώπων δέχου.

Ταΐς τών Αγίων πάντων, μεγαλουργών σου πρεσβείαις, Χριστέ, ο Θεός ημών ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' 39;

Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Δικαιώσεως τοΐς έργοις επαιρόμενος, βρόχοις κενοδοξίας δεινώς, περιεπάρη Φαρισαίος άμετρα αυχών, Τελώνης δέ κούφω τώ πτερώ, τής ταπεινώσεως αρθείς, Θεώ προσήγγισε.

Ταπεινώσεως ως κλίμακι χρησάμενος, τρόπω Τελώνης πρός ουρανών, ύψος επήρθη, τής αλαζονείας δέ αρθείς, κουψότητι δείλαιοι σαθρά, ο Φαρισαίος καταντά, πρός Άδου πέταυρον.

Τούς δικαΐους ενεδρεύων μέν ο δόλιος, τρόποις κενοδοξίας συλά, αμαρτωλούς δέ, βρόχοις απογνώσεως δεσμεί, Αλλ' ούν εκατέρων τών κακών, οι τού Τελώνου ζηλωταί, ρυσθήναι σπεύσωμεν.

Εν προσευχή ημών Θεώ προσπέσωμεν, δάκρυσι καί θερμοΐς στεναγμοΐς, εκμιμούμενοι, τού Τελώνου τήν υψοποιόν ταπείνωσιν, μέλποντες πιστοΐ Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Εισηγούμενος τοΐς Μαθηταΐς προέλεγες, Δέσποτα, μή φρονείν υψηλά, συναπάγεσθαι ταπεινοΐς διδάσκων δέ Σωτήρ, διό σοι κραυγάζομεν πιστοΐ. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ιακώβ σε καλλονήν καί θείαν κλίμακα, κάτωθεν, ήν εώρακε πρίν, εκτεταμένην, πρός ύψος γινώσκομεν, Σεμνή, κατάγουσαν άνωθεν Θεόν σεσαρκωμένον, καί βροτούς, αύθις ανάγουσαν.

Καταβασία

Ωδή η#39;

Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Ταπεινόφρονι γνώμη, ίλεων Κύριον, ο Τελώνης στενάξας, εύρε καί σέσωσται, τρόπω δέ δεινώ γλώσσης μεγαλορρήμονος, της δικαιοσύνης εκπίπτει Φαρισαίος.

Φαρισαίου τόν τύφον, τής προαιρέσεως, καί τήν προσηγορίαν, τής καθαρότητος, φύγωμεν πιστοί, ζηλούντες τού Τελώνου καλώς, τήν ηλεημένην, ταπείνωσιν καί γνώμην.

Τάς φωνάς τού Τελώνου, πιστοί φθεγξώμεθα, Ιερώ εν αγίω, Ο Θεός ίλαθι, ίνα σύν αυτώ, τύχωμεν συγχωρήσεως, λύμης μεγα ρυσθέντες Φαρισαίου, λαυχου.

Στεναγμόν τού Τελώνου πάντες ζηλώσωμεν, καί Θεώ ομιλούντες θερμοίς τοίς δάκρυσι, κράζωμεν αυτώ. Φιλάνθρωπε ημάρτομεν, εύσπλαγχνε οϊκτίρμον, Ιλάσθητι καί σώσον.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν καί Άγιον Πνεύμα.

Στεναγμώ τού Τελώνου, Θεός επένευσε, δικαιώσας τε τούτον, πάσιν υπέδειξε, κάμπτεσθαι αεί, στεναγμοίς τε καί δάκρυσι, τών πλημμελημάτων, αιτούμενοι τήν λύσιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ουκ επίσταμαι πλήν σου, άλλην αντίληψιν, Σέ προβάλλομαι πρέσβιν, Αγνή πανάμωμε, σέ πρός τόν εκ σου, Τεχθέντα μεσίτριαν, πάντων τών λυπούντων, ελεύθερόν με δείξον.

Καταβασία

Ωδή θ#39;

Θεόν ανθρώποις ιδείν

Οδόν υψώσεως τήν ταπείνωσιν, παρά Χριστού λαβόντες, σωτηρίας υπόδειγμα, τού Τελώνου τόν τρόπον ζηλώσωμεν, τύφον υπεροψίας, πόρρω βαλλόμενοι, γνώμη ταπεινόφρονι Θεόν εξιλεούμενοι.

Ψυχής απόνοιαν απωσώμεθα, γνώμην ευθή εν ταπεινοφροσύνη κτησώμεθα, εαυτούς δικαιούν μη σπουδάζωμεν, τόν τής κenoδοξίας, τύφον μισήσωμεν, καί σύν τώ Τελώνη, τόν Θεόν ιλεωσώμεθα.

Λιτάς τώ Κτίστη οίκτου προσφέρωμεν, τελωνικάς, τάς φαρισαϊκάς εκτρεπόμενοι, αχαρίστους ευχάς, μεγαλαύχους φωνάς,

αι κατά τού πλησίον, κρίσιν επάγουσιν, ίνα Θεόν ίλεων, καί φώς επισπασώμεθα,

Πολλώ πταισμάτων εαμώ βαρουμενος, υπερβολή κακίας τόν Τελωνην παρήλασα, καί τού Φαρισαίου τόν μεγάλαυχον, τύφον προσεπισπώμαι, πάντοθεν έρημος, πάντων καθιστάμενος καλών. Κύριε φείσαί μου.

Τής σής αξίωσον μακαριότητος, τούς διά σέ τώ πνεύματι πτωχούς ενυπάρξαντας, εισηγήσει γάρ τής σής προστάξεως, πνεύμα συντετριμμένον, σοί προσκομίζομεν. Σώτερ προσδεξάμενος σώζε, τούς σοί λατρεύοντας,

Θεώ Τελώνης ποτέ ευξάμενος, τώ ιερώ πιστως προσανιών, δεδικαίωται, στεναγμοίς γάρ προσελθων καί δάκρυσι, συντριμμό τε καρδιάς, πάντα απέθετο, τών αμαρτημάτων τόν φόρτον εξιλεώσεσι.

Θεοτοκίον

Υμνείν, δοξάζειν καί μακαρίζειν σε, δίδου ημίν αξίως τοίς τιμώσί σε, Πάναγνε, καί τόν τόκον τόν σόν μεγαλύνουσι, μόνη ευλογημένη, σύ γάρ τό καύχημα, τών Χριστιανών καί πρός Θεόν, πρέσβις ευπρόσδεκτος.

Καταβασία

Εξαποστειλάριον, τό Εωθινόν Αναστάσιμον. Είτα τά παρόντα τού Τριωδίου.

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Υψηγορίαν φύγωμεν, Φαρισαίου κακίστην, ταπείνωσιν δέ μάθωμεν, τού Τελώνου αρίστην, ίν' υψωθώμεν βοώντες, τώ Θεώ σύν εκείνω Ιλάσθητι τοίς δούλοις σου, ο τεχθείς εκ Παρθένου, Χριστέ Σωτήρ, εκουσίως, καί Σταυρόν υπομείνας, συνήγειρας τόν κόσμον σου θεϊκή δυναστεία,

Θεοτοκίον, όμοιον

Ο ποιητής τής κτίσεως, καί Θεός τών απάντων, σάρκα βροτεΐαν έλαβεν, έξ αχράντου γαστρός σου, πανύμνητε Θεοτόκε, καί φθαρείσάν μου φύσιν, όλην ανεκαινούργησε, πάλιν ως πρό τού τόκου, καταλιπων μετά τόκον, όθεν πίστει σέ πάντες, άνευφημούντες κράζομεν, Χαίρε, κόαμου η δόξα.

Εις τούς Αίνους, Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου δ' καί τά παρόντα τού Τριωδίου δ'.

Ήχος α'

Μή προσευξώμεθα φαρισαϊκώς, αδελφοί, ο γάρ υψών εαυτόν ταπεινωθήσεται, ταπεινωθώμεν εναντίον τού Θεού, τελωνικώς διά νηστείας κρίζοντες, Ιλάσθητι ημίν ο Θεός, τοίς αμαρτωλοίς.

Ο αυτός

Φαρισαίος κενοδοξία νικώμενος, καί Τελώνης τή μετανοία κλινόμενος, προσήλθόν σοι τώ μόνω Δεσπότη, ἀλλ’ ο μὲν καυχησάμενος, εστερήθη τών αγαθών, ο δέ μή φθεγξάμενος, ηξιώθη τών δωρεών. Εν τούτοις τοίς στεναγμοίς, στήριζόν με Χριστέ ο Θεός, ως φιλάνθρωπος.

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε εν όλη καρδιά μου, διηγήσομαι πάντα τά θαυμάσιά σου.

Ήχος γ’

Τού Τελώνου καί τού Φαρισαίου τό διάφορον, επιγνούσα, ψυχή μου; τού μὲν, μίμησον τήν υπερήφανον φωνήν, τού δέ, ζήλωσον τήν ευκατάνυκτον ευχήν, καί βόησον, ο Θεός ολάσθητί μοι τώ αμαρτωλώ, καί ελέησόν με.

Στίχ. Ανάστηθι Κύριε ο Θεός μου, υψωθήτω η χείρ σου, μή επιλάθῃ τών πενήτων σου εις τέλος.

Ήχος ο αυτός

Τού Φαρισαίου τήν μεχάλαυχον φωνήν, πιστοί μισήσαντες, τού δέ Τελώνου τήν ευκατάνυκτον ευχήν ζηλώσαντες, μή τά υψηλά φρονώμεν, ἀλλ’ εαυτούς ταπεινούντες, εν κατανύξει κράζωμεν, ο Θεός ιλάσθητι, ταίς αμαρτίαις ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. δ’

Ταίς εξ έργων καυχήσεσι, Φαρισαίον δικαιούντα εαυτόν κατέκρινας Κύριε, καί Τελώνην μετριοπαθήσαντα, καί στεναγμοίς ιλασμόν αίτούμενον, εδικαίωσας, ου γάρ προσίεσαι, τούς μεγαλόφρονας λογισμούς, καί τάς συντετριμμένας καρδίας, ουκ εξουθενείς, διό καί ημείς σοί προσπίπτομεν, εν ταπεινώσει, τώ παθόντι δι’ ημάς, Παράσχου τήν άφεσιν καί τό μέγα έλεος,

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διά γάρ τού εκ σου σαρκωθέντος, ο Άδης ηχμαλώτισται, ο Αδάμ ανακέκληται, η κατάρα νενέκρωται, η Εύα ηλευθέρωται, ο θάνατος τεθανάτωται, καί ημείς εξωποιοήθημεν, διό ανυμνούντες βοώμεν, Ευλογητός Χριστός ο Θεός ημών, ο ούτως ευδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Οκτωήχου καί ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Τριωδίου ἡ ἑκτὴ Ὡδὴ, Ὁ Απόστολος. Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'.

Εὐξασθε καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Στίχ. Γνωστός ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός,

Πρὸς Τιμόθεον β'· Επιστολὴς Παύλου, **Κεφ. Γ'., 10-15**

Τέκνον Τιμόθεε, παρηκολούθηκάς μου τῇ διδασκαλίᾳ τῇ αγωγῇ, τῇ προθέσει, τῇ πίστει, τῇ μακροθυμίᾳ, τῇ ἀγάπῃ, τῇ υπομονῇ, τοῖς διωγμοῖς, τοῖς παθήμασιν, οἷά μοι ἐγένετο ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐν Ἰκονίῳ, ἐν λύστροις, οἷους διωγμούς υπήνεγκα! καί ἐκ πάντων με ἐρρύσατο ὁ Κύριος, Καί πάντες δέ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, διωχθήσονται, Πονηροὶ δέ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τό χεῖρον, πλανῶντες, καὶ πλανώμενοι, Σὺ δέ, μένε, ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστῶθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες, καὶ ὅτι ἀπὸ βρέφους τὰ Οερά γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσει εἰς σωτηρίαν, διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Ἀλληλούϊα Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ,

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκάν. ιη' 10–14

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ Ἱερὸν...

Κοινωνικόν

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τοῖς υψίστοις. Ἀλληλούϊα.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν καί τήν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα ἰστώνμεν Στίχ. ι', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τῆς Οκτωήχου στ', καί τά παρόντα Ἰδιόμελα τοῦ Τριωδίου β' δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος α'

Εἰς ἀναμάρτητον χώραν, καί ζωηράν, ἐπιστεύθην, γεωσπορήσας τήν αμαρτίαν, τῇ δρεπάνῃ ἐθέρισα, τοὺς στάχους τῆς ἀμελείας, καί δραγμάτων ἐστοίβασα, πράξεών μου τάς θημωνίας, ἄς καί κατέστρωσα οὐχ ἄλῳνι τῆς μετανοίας. Ἀλλ' αἰτῶ σε, τόν προαιώνιον γεωργόν ἡμῶν Θεόν, τῷ ἀνέμῳ τῆς σῆς φιλευσπλαγχνίας ἀπολίκμισον τό ἄχυρον τῶν ἔργων μου καί σιτάρχησον τῇ ψυχῇ μου τήν ἄφεισιν, εἰς τήν οὐράνιον σου συγκλείων με ἀποθήκην καί σῶσόν με. (Δίς)

Ὅμοιον

Επιγινώμεν ἀδελφοί τοῦ μυστηρίου τήν δύναμιν, τόν γάρ ἐκ τῆς αμαρτίας, πρὸς τήν πατρικὴν ἐστίαν, ἀναδραμόντα, Ἄσωτον Υἱόν ο πανάγαθος Πατήρ, προὑπαντήσας ἀσπάζεται, καί πάλιν τῆς οικείας δόξης, χαρίζεται τά γνωρίσματα, καί μυστικὴν τοῖς ἄνω ἐπιτελείευφροσύνην, θύων τόν μόσχον τόν σιτευτόν, ἵνα ἡμεῖς ἀξίως πολιτευσώμεθα, τῷ τε θύσαντι φιλανθρώπῳ Πατρί, καί τῷ ἐνδόξῳ θύματι, τῷ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν. (Δίς)

Δόξα... Ἦχος β'

ὦ πόσων ἀγαθῶν, ὁ ἄθλιος ἐμαυτὸν ἐστέρησα! ὦ ποίας βασιλείας ἐξέπεσα ὁ ταλαίπωρος ἐγώ! τόν πλούτον ἠνάλωσα, ὃν περ ἔλαβον. τήν ἐντολήν παρέβην, Οἶμοι τάλαινα ψυχὴ! τῷ πυρί τῷ αἰωνίῳ λοιπὸν καταδικάζεσαι, διό πρό τέλους βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ. Ὡς τόν Ἄσωτον δέξαι με υἱόν, ὁ Θεός, καί ἐλέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον τοῦ ἐνδιατάκτου Ἦχου. Εἰσοδος, τό Φῶς ἱλαρόν, Προκείμενον, Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν κ. λπ. Εἰς τήν Λιτήν, τό Στιχηρόν τοῦ Αγίου τῆς Μονῆς. Ἀπόστιχα τῆς Οκτωήχου τά κατ' Ἀλφάβητον.

Δόξα... Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. β'

Τῆς πατρικῆς δωρεάς διασκορπίσας τόν πλούτον, αλόγοις συνεβοσκόμην ὁ τάλας κτήνεσι, καί τῆς αὐτῶν ορεγόμενος τροφῆς ἐλίμωπτον μή χορταζόμενος, ἀλλ’ υποστρέψας πρὸς τόν εὐσπλαγχνον Πατέρα, κραυγάζω σύν δάκρυσι. Δέξαι με ὡς μίσθιον, προσπίπτοντα τῇ φιланθρωπία σου, καί σῶσόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος ο αὐτός

Οποιοῦν καί λυτρωτῆς μου Πάναγνε, Χριστός ο Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμέ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας, τόν Ἀδάμ ἡλευθέρωσε, διό σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καί Παρθένω ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τό Χαίρε του Ἀγγέλου, χαίρε Δέσποινα, προστασία, καί σκέπη, καί σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, Θεοτόκε Παρθένε ἐκ γ’

Καί ἡ λοιπή, Ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚῃ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον τό, Θεός Κύριος τό Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον δῖς, καί τό Θεοτοκίον. Εἶτα ἡ συνήθης Στιχολογία, τά Ἀναστάσιμα Ευλογητάρια τά Καθίσματα, καί οἱ Ἀναβαθμοί τῆς Οκτωήχου τό, Πάσα πνοή, καί τό Εωθινόν ἐνδιάτακτον Ευαγγέλιον. Εἰθ’ οὕτω τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι καί μετά τόν Ν’ ψάλλομεν τά Ἰδιόμελα ταῦτα.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ’

Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα, ὀρθρίζει γάρ τό πνεύμά μου, πρὸς ναόν τόν ἅγιόν σου, ναόν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον ἐσπιλωμένον, ἀλλ’ ὡς οἰκτιρμῶν κάθαρον, εὐσπλαγχνῶ σου ἐλέει.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος ο αὐτός

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους, Θεοτόκε, αἰσχροίς γάρ κατερρύπωσα, τήν ψυχὴν αμαρτίαις, ὡς ραθύμως τόν βίον μου, ὅλον ἐκδαπανήσας, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ρύσαί με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός κατὰ τό μέγα ἐλεός σου καί κατὰ τό πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ἐξάλειψον τό ἀνόμημα μου.

Ἦχος πλ. β’

Τά πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν ο τάλας, τρέμω τήν φοβερὰν ἡμέραν τῆς κρίσεως, ἀλλά θαρρῶν εἰς τό ἔλεος

τής ευσπλαγχνίας σου, ως ο Δαυίδ βοώ σοι. Ελέησόν με ο Θεός, κατά τό μέγα σου έλεος.

Οι Κανόνες, ο Αναστάσιμος, ο Σταυροαναστάσιμος τής Θεοτόκου καί τού Τριωδίου. Τήν δέ Ακολουθίαν τού Μηναίου ψάλλομεν τή παρελθούση Παρασκευή εσπέρας εν τοίς, Αποδείπνοις.

Ο Κανών τού Τριωδίου εις στ#39;. Ποίημα τού κυρίου Ιωσήφ.

Ωδή α#39; Ήχος β#39;

Τήν Μωσίων ωδήν

Ιησού ο Θεός, μετανοούντα δέξαι νύν καμέ, ως τόν Άσωτον Υιόν, πάντα τόν βίον εν αμελεία ζήσαντα καί σέ παροργίσαντα.

Ον μοι δέδωκας πρίν, κακώς εσκόρπισα θείον πλούτον, εμακρύνθην από σου, ασώτως ζήσας, εύσπλαγχνε Πάτερ. Δέξαι ούν καμέ επιστρέφοντα.

Τάς αγκάλας νυνί, τάς πατρικάς προσεφαπλώσας δέξαι, Κύριε, καμέ, ώσπερ τόν Άσωτον, πανοικτίρμον, όπως ευχαρίστως δοξάζω σε.

Θεοτοκίον

Εν εμοί ο Θεός, πάσαν δεικνύς αγαθωσύνην, πάριδέ μου τήν πληθύν, τών εγκλημάτων ως ευεργέτης, θείαις τής Μητρός σου δεήσεσι.

Καταβασίας δε λέγομεν τούς Ειρμούς τού Κανόνος.

«Τήν Μωσέως ωδήν, αναλαβούσα βόησον ψυχή, Βοηθός και σκεπαστής, εγένετό μοι εις σωτηρίαν, ούτός μου Θεός καί δοξάσω αυτόν».

Ωδή γ#39;

Στειρωθέντα μου τόν νούν

Έξω όλος εμαυτού, γεγονώς φρενοβλαβώς προσεκολλήθην, τοίς παθών εφευρέταις, αλλά δέξαι με Χριστέ, ώσπερ τόν Άσωτον.

Τού Ασώτου τήν φωνήν, εκμιμούμενος βοώ Ήμαρτον Πάτερ, ως εκείνον ούν καμέ, εναγκάλισαι νυνί, καί μή απώση με.

Τάς αγκάλας σου Χριστέ, υφαπλώσας συμπαθώς υπόδειξαί με, από χώρας μακράς, αμαρτίας καί παθών επαναστρέφοντα.

Θεοτοκίον

Η καλή εν γυναιξί, καταπλούτισον καμέ, καλών ιδέαις, αμαρτίαις πολλαίς, τόν πτωχεύσαντα, Αγνή, όπως δοξάζω σε.

Ο Ειρμός

«Στειωθέντα μου τόν νούν, καρποφόρον ο Θεός ανάδειξόν με, γεωργέ τών καλών, φυτουργέ τών αγαθών, τή ευσπλαγχνία σου».

Κάθισμα Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Αγκάλας πατρικάς, διανοίξαί μοι σπεύσον, ασώτως τόν εμόν, κατηνάλωσα βίον, εις πλούτον αδαπάνητον, αφορών τού ελέους Σου. Νύν πτωχεύουσαν, μή υπερίδης καρδίαν, σοί γάρ Κύριε, εν κατανύξει κραυγάζω. Ἠμαρτον, σώσόν με.

Δόξα... Τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Ανύμφευτε αγνή, Θεοτόκε Παρθένε, η μόνη τών πιστών, προστασία καί σκέπη, κινδύνων καί θλίψεων, καί δεινών περιστάσεων, πάντας λύτρωσαι, τούς επί σοί τάς ελπίδας, Κόρη, έχοντας, καί τάς ψυχάς ημών σώσον ταίς θείαις πρεσβείαις σου.

Ωδή δ'

Τήν εκ Παρθένου σου γέννησιν

Πλούτον καλών όν μοι δέδωκας, επουράνιε Πάτερ, διεσκόρπισα κακώς, ξένοις πολίταις δουλούμενος, διό βοώ σοι. Ἠμαρτόν σοι δέξαι με, ως τόν Ἀσωτον πάλαι, υφαπλώσας, τάς αγκάλας μοι τάς σάς.

Πάση κακία δεδούλωμαι, υποκύψας αθλίως τοίς παθών δημιουργοίς καί εμαυτού έξω γέγονα, απροσεξία, οικτειρόν με Σώτερ, επουράνιε Πάτερ, προσφυγόντα, τοίς πολλοίς σου οικτιρμοίς.

Πάσης αισχύνης πεπλήρωμαι, μη τολμών ατενίσαι εις τό ύψος τού ουρανού, καί γάρ αλόγως υπέκυψα τή αμαρτία, νύν δέ επιστρέφων, εκβοώ κατανύξει. Ἠμαρτόν σοι, δέξαι με, Παμβασιλεύ.

Θεοτοκίον

Η τών ανθρώπων βοήθεια, η ελπίς η βεβαία, πάντων τών Χριστιανών, τό καταφύγιον, άχραντε, τών σωζομένων, σώσόν με, Παρθένε, μητρικαίς σου πρεσβείαις, καί μελλούσης, καταξίωσον ζωής.

Ο Ειρμός

«Τήν εκ Παρθένου σου γέννησιν, ο Προφήτης προβλέπων, ανεκήρυττε βοών. Τήν ακοήν σου ακήκοα καί εφοβήθην, ότι από θαιμάν, καί εξ όρους αγίου κατασκίου, επεδήμησας, Χριστέ».

Ωδή ε'

Τῆς νυκτός διελθούσης

Εδουλώθην πολίταις, ξένοις καί εις χώραν φθοροποιόν απεδήμησα, καί επλήσθην αισχύνης, νύν δέ επιστρέφων, κράζω σοι, Οικτίρμον τό, Ἕμαρτον.

Τά πατρώά σου σπλάγχνα, νύν υπάνοιζόν μοι, από τών κακών επιστρέφοντα, επουράνιε Πάτερ, καί μή με απώση, έχων υπερβάλλον τό έλεος.

Ου τολμώ ατενίσαι, άνω εις τό ύψος, άμετρα Χριστέ παροργίσας σε' αλλ' ειδώς σου Οικτίρμον τό εύσπλαγχνον κράζω Ἕμαρτον, ιλάσθητι, σώσόν με.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε, κεχαριτωμένη, η τόν ιλασμόν πάντων τέξασα, τών εμών εγκλημάτων, τό βαρύ φορτίον, σου ταίς ικεσίαις ελάφρυνον.

Ο Ειρμός

«Τῆς νυκτός διελθούσης, ήγγικεν η ημέρα, καί τό φώς τώ κόσμω επέλαμψε, διά τούτο υμνεί σε τάγματα Αγγέλων καί δοξολογεί σε Χριστέ ο Θεός».

Ωδή στ'

Βυθώ αμαρτημάτων

Βυθός αμαρτημάτων, συνέχει με αεί, καί τρικυμία πταισμάτων, βυθίζει με κυβέρνησον, πρός λιμένα με ζωής Χριστέ ο Θεός, καί σώσόν με Βασιλεύ τῆς δόξης.

Τόν πλούτον τόν πατρώον, εσκόρπισα δεινώς, καί πενητεύσας, αισχύνης πεπλήρωμαι, δουλούμενος τοίς ακάρποις λογισμοίς, διό σοι βοώ φιάνθρωπε Οικτειρόν με σώσον.

Λιμώ καταφθαρέντα, παντοίων αγαθών καί ξενωθέντα εκ σου Υπεράγαθε, οικτείρησον, επιστρέφοντά με νύν, καί σώσον Χριστέ, υμνούντά σου τήν φιλανθρωπίαν.

Θεοτοκίον

Σωτήρα καί Δεσπότην κυήσασα Χριστόν, τῆς σωτηρίας με Κόρη αξίωσον, πτωχεύσαντα, εκ παντοίων αγαθών, Παρθένε αγνή, ίνα υμνώ τά σά μεγαλεία.

Ο Ειρμός

«Βυθώ αμαρτημάτων, συνέχομαι Σωτήρ, καί εν πελάγει τού βίου βυθίζομαι αλλ' ώσπερ τόν Ιωνάν εκ τού θηρός, καμέ τών παθών ανάγαγε, καί διάσωσόν με».

Κοντάκιον Ἦχος γ'

Ἡ Παρθένος σήμερον

Τῆς πατρώας, δόξης σου, αποσκιρτήσας αφρόνως, εν κακοῖς εσκόρπισα, ὄν μοι παρέδωκας πλούτον, ὅθεν σοι τήν τού Ασώτου, φωνήν κραυγάζω. Ἠμαρτον ενώπιόν σου Πάτερ οἰκτίρμον, δέξαι με μετανοοῦντα, καί ποιήσόν με, ως ένα τών μισθίων σου.

Ο Οἶκος

Τού Σωτήρος ημών καθ' εκάστην διδάσκοντος δι' οικείας φωνῆς, τών Γραφών ακουσώμεθα, περί τού Ασώτου καί σώφρονος πάλιν, καί τούτου πίστει εκμιμησώμεθα τήν καλήν μετάνοιαν, τῷ κατιδόντι πάντα τά κρύφια μετά ταπεινῆς καρδίας κράζωμεν. Ἠμάρτομέν σοι Πάτερ οἰκτίρμον, καί ουκ εσμέν ἄξιοι ποτέ, κληθῆναι τέκνα ως πρίν, Αλλ' ως φύσει υπάρχων φιλόανθρωπος, σύ προσδέχου, καί ποιήσόν με, ως ένα τών μισθίων σου.

Συναξάριον τού Μηναιίου, εἴτα τό παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῆς τού Ασώτου Υιού παραβολῆς εκ τού ἱεροῦ Ευαγγελίου μνεῖαν ποιούμεθα, ἦν οἱ θεϊότατοι Πατέρες ημών δευτέραν εν τῷ Τριωδίῳ ενέταξαν.

Στίχοι

- Ἄσωτος εἴ τις, ως ἐγώ, θαρρῶν ἴθι.
- Θείου γάρ οἴκτου πάσα ἡνοικται θύρα.

Τῇ αφάτῳ φιλοανθρωπία σου, Χριστέ ο Θεός ημών, ἐλέησον ἡμάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Τά Χερουβίμ μιμούμενοι

Ταῖς ἡδοναῖς τού σώματος, υπέκυψα παναθλίως, καί ἐδουλώθην ὅλως, τοῖς τών παθῶν εφευρεταῖς, καί ξένος ἐγενόμην, ἀπό σοῦ φιλόανθρωπε, νύν δέ κράζω, τήν τού, Ασώτου φωνήν Ἠμάρτηκα Χριστέ, μή με υπερίδης, ως ὁ ὁ μόνος ἐλεήμων.

Αναβοῶ τό Ἠμαρτον, μηδόλως ἐνατενίσαι, ἀποτολμών εἰς ὕψος τού ουρανοῦ Παμβασιλεύ, ὅτι εν ἀφροσύνῃ, ὁ μόνος σε παρώργισα, ἀθετήσας τά σά προστάγματα, διό ως ὁ μόνος ἀγαθός, μή με ἀπορρίψης ἀπό τού σοῦ προσώπου.

Τών Αποστόλων Κύριε, καί Προφητῶν καί Οσίων, καί τών σεπτῶν Μαρτύρων καί τών Δικαίων προσευχαῖς συγχώρησόν μοι

πάντα, ἅπερ ἐπλημμέλησα, παροργίσας Χριστέ, τὴν ἀγαθότητά σου, ὅπως ὑμνολογῶ σε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Τῶν Χερουβὶμ φανείσα, καὶ Σεραφὶμ Θεοτόκε, καὶ πάσης λαμπροτέρα, ἐπουρανίου στρατιάς, σὺν τούτοις ἐκδυσώπει, ὃν περ ἐσωμάτωσας Θεὸν Λόγον πανάμωμε, ἀνάρχου Πατρός, ὅπως τῶν ἀγαθῶν τῶν αἰωνιζόντων, πάντες ἀξιωθώμεν.

Ο Εἰρμός

«Τὰ Χερουβὶμ μιμούμενοι, Παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ ἐχόρευον βοῶντες. Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει, ἐπήγαγες ταῦτα πάντα διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, ὁ υπερύμνητος καὶ δεδοξασμένος εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ωδή η' 39;

Τὸν ἐν τῇ βάτῳ

Ὁ καταβάς ἐπὶ γῆς εἰς τὸ σῶσαι τὸν κόσμον, ἐκουσίῳ πτωχεῖᾳ διὰ ἔλεος πολὺ, πτωχεύσαντά με πάσης νῦν ἀγαθοεργίας, ὡς ἐλεήμων σῶσον.

Ἀπὸ τῶν σῶν ἐντολῶν μακρυνθεὶς ἐδουλώθην, παναθλίως τῷ πλάνῳ, ἐπιστρέφοντα δὲ νῦν, τὸν Ἄσῳ ὡς πάλαι, προσπίπτοντά σοι δέξαι, ἐπουράνιε Πάτερ.

Φθοροποιοὶς λογισμοῖς, υπαχθεὶς ἡμαυρώθην, καὶ ἐκ σοῦ ἐμακρύνθην, ὅλως ἔξω ἐμαυτοῦ, γενόμενος Οἰκτίρμον, διό ἐν μετάνοιᾳ, προσπίπτοντά σοι σῶσον.

Θεοτοκίον

Θεογεννήτορ Ἀγνή ἡ τῶν κατερραγμένων, ἐπανόρθωσις μόνη, ἐπανόρθωσον καμέ, παντοίαις ἁμαρτίαις, συντετριμμένον ὅλον, καὶ τεταπεινωμένον.

Ο Εἰρμός

«Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσῆ, τῆς Παρθένου τὸ θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαντά ποτέ, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ωδή θ' 39; ἥς ἡ ἀκροστιχὶς, Ἰωσήφ.

Τῶν γηγενῶν τίς ἤκουσε

Ἴδε Χριστέ, τὴν θλίψιν τῆς καρδίας, ἴδε μου τὴν ἐπιστροφήν, ἴδε τὰ δάκρυα Σώτερ, καὶ μὴ παρίδης με, ἀλλ' 39; ἐναγκάλισαι πάλιν δι' 39; εὐσπλαγχνίαν, πληθῆϊ σωζομένων συναριθμῶν ὅπως ὑμνῶ εὐχαρίστως τὰ ἐλέη σου.

Ὡς ὁ ληστής βοῶ τό Μνήσθητί μου. ὡς ὁ Τελώνης κατηφής τύπτω τό στήθος καί κράζω, νύν τό, ἰλάσθητι ὥσπερ τόν Ἄσωτον ρύσαι με πανοικτίρμον, ἐκ πάντων τῶν κακῶν μου Παμβασιλεύ, ὅπως ὑμνῶ σου τήν ἄκραν συγκατάβασιν.

Στέναξον νύν, ψυχὴ μου, παναθλία, καί αναβόησον Χριστῷ. Ὁ δι' ἐμέ ἐκουσίως πτωχεύσας Κύριε, πτωχεύσαντά με ἐκ πάσης ἀγαθοεργίας, καλῶν περιουσία, ὡς ἀγαθός καί πολυέλεος, μόνος καταπλούτισον.

Ἦν περ ποτέ, εἰργάσω ευφροσύνην, τῇ τού, Ἀσώτου ἀγαθέ, ἐπιστροφή ἐκουσίῳ ταύτην νύν ποιήσον καί ἐπ' ἐμοί τῷ ἀθλίῳ προσεφαπλῶν μοι, τάς σάς σεπτὰς ἀγκάλας ἵνα σωθεῖς ὑμνολογῶ σου τήν ἄκραν συγκατάβασιν.

Θεοτοκίον

Φωτιστικάς, πρεσβεΐαις σου Παρθένε, τοὺς νοερούς μου ὀφθαλμούς, ἐσκοτισμένους κακία, φώτισον δέομαι, καί πρὸς οδοὺς μετανοίας εἰσάγαγέ με, ὅπως χρεωστικῶς σε ὑμνολογῶ, τήν ὑπὲρ λόγον τόν λόγον σωματώσασαν.

Ὁ Εἰρμός

«Τῶν γηγενῶν τίς ἤκουσε τοιούτον, ἢ τίς εἶδεν ποτέ; ὅτι παρθένος ευρέθη ἐν γαστρί ἔχουσα, καί ἀνωδίνως τό βρέφος ἀποτεκούσα τοιούτόν σου τό θαῦμα καί σέ ἀγνή Θεοκυήτορ Μαρία μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τό Εὐθινόν Ἀναστάσιμον.

Εἶτα τά παρόντα τοῦ Τριωδίου.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Τόν πλούτον, ὃν μοι δέδωκας τῆς χάριτος ὁ ἄθλιος, ἀποδημήσας ἀχρεΐως, κακῶς ἠνάλωσα Σώτερ, ἀσώτως ζήσας δαίμοσι, δολίως διεσκόρπισα, διό με ἐπιστρέφοντα, ὥς περ τόν Ἄσωτον δέξαι, Πάτερ οἰκτίρμον, καί σῶσον.

Ἐτερον, Ὅμοιον

Εσκόρπισα τόν πλούτόν σου, ἐκδαπανήσας Κύριε, καί πονηροῖς δαιμονίοις, καθυπετάγην ὁ τάλας, ἀλλά Σωτήρ πανεύσπλαγχνε τόν Ἄσωτον οἰκτείρησον, καί ρυπωθέντα κάθαρον, τήν πρώτην ἀποδιδούς μοι, στολήν τῆς σῆς βασιλείας.

Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Ἀγία Μητροπάρθενε, τό μέγα περιήχημα τῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων, καί Προφητῶν καί Οσίων, τόν σόν Υἱόν καί Κύριον,

ιλέωσαι τοίς δούλοις σου, ημίν Θεογεννήτρια, όταν καθίσῃ τοῦ κρίναι, τὰ κατ'ἑκάστου.

Εἰς τοὺς Αἶνους Στιχηρά Αναστάσιμα τῆς Οκτωήχου δ'ᾗ καὶ Ανατολικόν ἐν, καὶ τοῦ Τριωδίου γ'ᾗ τὰ παρόντα Στιχ. Ἰδιόμελα.

Ἦχος β'ᾗ;

Τὴν τοῦ Ἀσώτου φωνὴν προσφέρω σοι κυριε, Ἠμαρτον ἐνώπιον τῶν οφθαλμῶν σου αγαθέ, ἐσκόρπισα τὸν πλούτον τῶν χαρισμάτων σου, ἀλλὰ δέξαι με μετανοοῦντα, Σωτὴρ καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι Κύριε.

Ἦχος δ'ᾗ;

Ὡς ὁ Ἄσωτος Υἱὸς ἦλθον καγὼ οἰκτίρμον, ὁ τὸν βίον ὅλον δαπανήσας ἐν τῇ ἀποδημίᾳ, ἐσκόρπισα τὸν πλούτον, ὃν δέδωκάς μοι Πάτερ, δέξαί με μετανοοῦντα ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεός μου.

Ἦχος πλ. δ'ᾗ;

Δαπανήσας ἀσώτως, τῆς πατρικῆς ουσίας τὸν πλούτον, καὶ καταναλῶσας, ἔρημος γέγονα, ἐν τῇ χώρᾳ οικήσας, τῶν πονηρῶν πολιτῶν, καὶ μηκέτι φέρων τό μετὰ τούτων συνοικέοιον, ἐπιστρέψας βοῶ σοι τῷ οἰκτίρμονι Πατρί, Ἠμαρτον εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ Οὐκ εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου, ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου, ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'ᾗ;

Πάτερ αγαθέ, ἐμακρύνθην ἀπὸ σοῦ μή εγκαταλίπῃς με, μηδέ ἀχρεῖον δείξης τῆς βασιλείας σου, ὁ ἐχθρὸς ὁ παμπόνηρος ἐγύμνωσέ με, καὶ ἥρέ μου τὸν πλούτον, τῆς ψυχῆς τὰ χαρίσματα ἀσώτως διεσκόρπισα, ἀναστάς οὖν, ἐπιστρέψας πρὸς σέ ἐκβοῶ. Ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου, ὁ δι' ἐμέ ἐν Σταυρῷ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας ἀπλώσας, ἵνα τοῦ δεινοῦ θηρός ἀφαρπάξης με, καὶ τὴν πρώτην καταστολὴν ἐπενδύσῃς με, ὡς μόνος πολυέλεος.

Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Απόλυσις. Καὶ ἡ συνήθης Λιτὴ ἐν ἡ ψάλλομεν τὸ Εὐθινόν Ἰδιόμελον, καὶ ἀναγινώσκονται αἱ Κατηχήσεις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Οκτωήχου, καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος ἡ στ' Ὠδή. Απόστολος.

Προκείμενον Ἦχος α'ᾗ;

Γένοιτο, Κύριε, τό έλεός σου εφ' ημάς.

Στίχ. Αγαλλιήσθε δίκαιοι εν Κυρίω,

Πρός Κορινθίους α' Επιστολής Παύλου

Κεφ. στ' 12 – 20

Αδελφοί, πάντα μοι έξεστιν, αλλ' ου πάντα συμφέρει, πάντα μοι έξεστιν αλλ' ουκ εγώ εξουσιασθήσομαι υπό τινος, Τά βρώματα τή κοιλία, καί η κοιλία τοίς βρώμασιν, ο δέ Θεός καί ταύτην, καί ταύτα καταργήσει, τό δέ σώμα ου τή πορνεία αλλά τώ Κυρίω, καί ο Κύριος τώ σώματι. Ο δέ Θεός και τόν Κύριον ήγειρε, καί ημάς εξεγερεί διά τής δυνάμεως αυτού, Ουκ οίδατε, ότι τά σώματα υμών, μέλη Χριστού εστιν; Άρας ούν τά μέλη τού Χριστού, ποιήσω πόρνης μέλη; Μή γένοιτο. Ή ουκ οίδατε, ότι ο κολλώμενος τή πόρνη έν σώμά εστιν. Έσονται, γάρ, φησίν, οι δύο εις σάρκα μίαν, ο δέ κολλώμενος τώ Κυρίω, έν πνεύμά εστι, Φεύγετε την πορνείαν, παν αμάρτημα, ό εάν ποιήση άνθρωπος, εκτός τού σώματός εστιν, ο δέ πορνεύων, εις τό ίδιον σώμα αμαρτάνει, Ή ουκ οίδατε, ότι τά σώματα υμών ναός τού εν υμίν αγίου Πνεύματός εστιν, ού έχετε από Θεού, καί ουκ εστέ εαυτών, Ήγοράσθητε γάρ τιμής, δοξάσατε δη τόν Θεόν εν τώ σώματι υμών καί εν τώ πνεύματι υμών, άτινά εστι τού Θεού.

Αλληλούϊα Ήχος α'

Ο Θεός ο διδούς εκδικήσεις εμοί.

Ευαγγέλιον εκ τού κατά Λουκάν, Είπεν ο Κύριος τήν παραβολήν ταύτην. Ανθρωπός τις είχε δύο υιούς. (Λουκ. ιε' 11–33)

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, Αινείτε αυτόν εν τοίς υψίστοις. Αλληλούϊα.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Στιχηρά

Ήχος πλ. δ'

Ο εν Εδέμ Παράδεισος

Τών απ' αιώνας σήμερον νεκρών, απάντων κατ' όνομα, μετά πίστεως ζησάντων ευσεβώς, μνήμην τελούντες οι πιστοί, τόν Σωτήρα καί Κύριον, ανυμνήσωμεν, αιτούντες εκτενώς, τούτους εν ώρα τής κρίσεως, απολογίαν αγαθήν, δούναι αυτώ τώ Θεώ ημών, τώ πάσαν κρίνonti τήν γήν, τής δεξιάς αυτού παραστάσεως τυχόντας εν χαρά, εν μερίδι Δικαίων, καί εν Αγίω κλήρω φωτεινώ, καί αξίους γενέσθαι, τής ουρανίου βασιλείας αυτού.

Ο τώ οικείω αίματι Σωτήρ, βροτούς εκπριάμενος, καί θανάτω σου, θανάτου τού πικρού, εκλυτρωσάμενος ημάς, καί ζωήν τήν αιώνιον, παρασχών τή αναστάσει σου ημίν, πάντας ανάπαυσον Κύριε, τούς κοιμηθέντας ευσεβώς, ή εν ερήμοις, ή πόλεσιν, ή εν θαλάσση, ή εν γή, ή εν παντί τόπω, βασιλείς τε, ιερείς, αρχιερείς, μοναστάς καί μιγάδας, εν ηλικία πάση παγγενεί, καί αξίωσον αυτούς, τής ουρανίου βασιλείας σου.

Τή εκ νεκρών εγέρσει σου Χριστέ, ουκέτι ο θάνατος, κυριεύει τών θανόντων ευσεβώς, διό αιτούμεν εκτενώς, τούς σούς δούλους ανάπαυσον, εν αυλαίς σου, καί εν κόλποις Αβραάμ, τούς εξ, Αδάμ μέχρι σήμερον, λατρεύσαντάς σοι καθαρώς, πατέρας καί αδελφούς ημών, φίλους ομού καί συγγενείς, άπαντα άνθρωπον, τά τού βίου λειτουργήσαντα πιστώς, καί πρός σέ μεταστάντα, πολυειδώς, καί πολυτρόπως ο Θεός, καί αξίωσον τούτους, τής ουρανίου βασιλείας σου.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Θρηνώ καί οδύρομαι, όταν εννοήσω τόν θάνατον, καί ίδω εν τοίς τάφοις κειμένην τήν κατ' εικόνα Θεού, πλασθείσαν ημίν ωραιότητα, άμορφον, άδοξον, μή έχουσαν είδος, Ώ τού θαύματος! τί τό περί ημάς, τούτο γέγονε μυστήπως παρεδόθημεν τή φθορά; πώς συνεζεύριον, χθημεν τώ θανάτω; Όντως Θεού προστάξει, ως γέγραπται, τού παρέχοντος τοίς μεταστάσι τήν ανάπαυσιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

τό τού Ἦχου

Ἦχον πλ δ'

Αλληλούϊα γ'

Στίχ. Μακάριοι οὓς ἐξελέξω, καί προσελάβου, Κύριε.

Αλληλούϊα γ'

Στίχ. Καί τό μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καί γενεάν.

Αλληλούϊα γ'

Τά Απόστιχα

Τά δ' Μαρτυρικά τά τού Ἦχου, καί τά β' Νεκρώσιμα,
Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Αρχή μοι καί υπόστασις, τό πλαστουργόν σου γέγονε πρόσταγμα, βουληθεῖς γάρ ἐξ αοράτου τε καί ὁρατῆς με ζῶον συμπήξαι φύσεως, γήθέν μου τό σῶμα διέπλασας, δέδωκας δέ μοι ψυχὴν, τῇ θεῖα σου καί ζωοποιῶ εμπνεύσει, διό Σωτήρ τούς δούλους σου, ἐν χώρα ζώντων, ἐν σκηναίς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πρεσβείαις τῆς Τεκούσης σε, Χριστέ καί τῶν Μαρτύρων σου, Αποστόλων, Προφητῶν, Ἱεραρχῶν, Οσίων, καί Δικαίων, καί πάντων τῶν Αγίων, τούς κοιμηθέντας δούλους σου ἀνάπαυσον.

Απολυτίκιον

Ἦχος πλ. δ'

Ο βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οικονομῶν, καί τό συμφέρον πάσιν ἀπονέμων μόνη Δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε τάς ψυχάς τῶν δούλων σου, ἐν σοί γάρ τήν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καί πλάστη καί Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα...

Εν σοί γάρ τήν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καί πλάστη καί Θεῷ ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ καί τείχος, καί λιμένα ἔχομεν, καί πρέσβιν ευπρόσδεκτον, πρὸς ὃν ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἦχον πλ. δ'

Αλληλούϊα γ'

Στίχ. Μακάριοι οὓς ἐξελέξω, καί προσελάβου, Κύριε.

Αλληλούϊα γ'

Στίχ. Αι ψυχαί αυτών εν αγαθοίς αυλισθήσονται.

Αλληλούϊα γ'

Απολυτίκιον

Ήχος πλ. δ'

Ο βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οικονομών, καί τό συμφέρον πάσιν απονέμων μόνη Δημιουργέ, ανάπαυσον Κύριε τάς ψυχάς τών δούλων σου, εν σοί γάρ τήν ελπίδα ανέθεντο, τώ ποιητή καί πλάστη καί Θεώ ημών.

Δόξα...

Εν σοί γάρ τήν ελπίδα ανέθεντο, τώ ποιητή καί πλάστη καί Θεώ ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ καί τείχος, καί λιμένα έχομεν, καί πρέσβιν ευπρόσδεκτον, πρὸς ὃν ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε ανύμφευτε, τών πιστῶν ἡ σωτηρία.

Κάθισμα

Ήχος πλ. α'

Ανάπαυσον Σωτήρ ημών, μετά Δικαίων τούς δούλους σου, καί τούτους κατασκήνωσον εν ταίς αυλαίς σου, καθώς γέγραπται, παρορών ως αγαθός, τά πλημμελήματα αυτών, τά εκούσια, καί τά ακούσια, καί πάντα τά εν αγνοία καί γνώσει φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Ο εκ Παρθένου ανατείλας τώ κόσμῳ, Χριστέ ο Θεός, υιός φωτός δι' αυτής αναδείξας, ελέησον ημάς.

Τού αναξίου Θεοδώρου

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

Ο Ειρμός

Ἄσμα αναπέμψωμεν λαοί, τώ θαυμαστώ Θεώ τώ ημών, απαλλάξαντι τόν Ισραήλ ἐκ δουλείας, ὠδήν ἐπινίκιον ἄδοντες καί βοῶντες, Ἀσωμέν σοι, τώ μόνῳ Δεσπότη.

Πάντες δυσωπήσωμεν Χριστόν, τελούντες μνήμην σήμερον, τών απ' αἰῶνος νεκρών, ἵνα τοῦ αἰωνίου πυρός αὐτοῦς ρύσῃται, πίστει κεκοιμημένους, καί ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου.

Βάθει τών κριμάτων σου Χριστέ, πανσόφως σύ προώρισας, ἐκάστου τέλος ζωῆς, τόν ὅρον καί τόν τρόπον, διό οὐς ἐκάλυψε τάφος, εν πάσῃ χώρα, εν τῇ κρίσει, σώσον Πανοικτίρμον.

Ὅρους τῆς ζωῆς ἡμῶν ὁ δούς, διό τούς αφυπνώσαντας ἐκ τῆς τοῦ βίου νυκτός, ἡμέρας ἀνεσπέρου, υἱούς δείξον, Κύριε, ἱερεῖς ὀρθοδόξους, Βασιλεῖς τε, καί πάντα λαόν σου.

Οὐς περ κατεκάλυψεν υγρὰ, καί πόλεμος ἐθήρισε, σεισμος δέ οὐς συνέσχε, καί ἐκτειναν φονῶντες, καί πύρ οὐς ἐτέφρωσε, τῶν πιστῶν Ἐλεήμον, ἐν μερίδι, τάξον τῶν Δικαίων.

Πάντα παρορών τά τῆς σαρκός, οφλήματα Σωτήρ ἡμῶν ἐν πάσῃ ἡλικίᾳ, παντός γένους ἀνθρώπων, πρό τοῦ κριτηρίου σου, στήσον ἀκατακρίτους, σοί τῷ Κτίσῃ, ἀπολογουμένους.

Δόξα...

Τρία μίᾳ φύσεως ὑμνώ, πρόσωπα αὐθυπόστατα, ἀγέννητον Πατέρα, Υἱόν τόν γεννηθέντα, καί Πνεῦμα τό ἅγιον, ἀναρχον βασιλείαν, ἐξουσίαν, θεότητα μίαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὦντως σύ ἐφάνης οὐρανός, ἐπὶ τῆς γῆς μειζότερος, τοῦ ἀνωτάτου πόλου, ἀνύμφευτε, τῷ Παρθένῃ, ἐκ σοῦ γάρ ἀνέτειλεν, Ἥλιος ἐν κόσμῳ, ὁ δεσπότης, τῆς δικαιοσύνης.

Καταβασία

Ἄσμα ἀναπέμψωμεν λαοί, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ τῷ ἡμῶν, ἀπαλλάξαντι τόν Ἰσραήλ ἐκ δουλείας, ὡδήν ἐπινίκιον ἄδοντες καί βοῶντες, Ἀσωμέν σοι, τῷ μόνῳ Δεσπότη.

Ὡδή β' 39; Ὁ Εἰρμός

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεός ὑμῶν, ὁ πρό τῶν αἰώνων γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Πατρὸς, καί ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ' 39; ἐσχάτων, πλήν ἀνδρὸς κυηθεὶς, καί λύσας τὴν ἀμαρτίαν, τοῦ προπάτορος Ἀδάμ, ὡς φιλόανθρωπος. **(Δίς)**

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεός ὑμῶν, ὁ δικαία κρίσει, πῆξας ὅρους τῆς ζωῆς, ὁ εἰς ἀφθαρσίαν, ἐκ φθοράς προσλαβόμενος, πάντας τοὺς κοιμηθέντας, ἐπ' 39; ἐλπίδι αἰωνίου ἀναστάσεως.

Ὁ ἐκ τῶν τεσσάρων, περάτων Κύριε, προσλαβόμενος, τοὺς πιστῶς θανέντας, ἐν θαλάσῃ, ἢ ἐν γῇ, ἢ ἐν ποταμοῖς, πηγαῖς, ἢ λίμναις, ἢ φρέασι, βορά, θηρσί γενομένους, πετεινοῖς καί ἐρπετοῖς, πάντας ἀνάπαυσον.

Σοῦ ἐν τῇ παλάμῃ, τά πάντα Κύριε προδιέκρινας, τοὺς διαλυθέντας, εἰς στοιχείων τετρακτύν, ἐν τῇ παρουσίᾳ σου, συμπῆξας ἀνάστησον, πάντα τά ἐν ἀγνοίᾳ καί γνῶσει, συγχωρῶν αὐτοῖς οφλήματα.

Ὡ τῆς φοβερᾶς σου, δευτέρας Κύριε επελεύσεως! ὅτι ὡς ἐν εἶδει ἀστραπῆς, ἐπὶ τῆς γῆς ἡκὼν ἀναστήσεις, πᾶν τό πλάσμα σου κρίνεσθαι, τοὺς πίσκει σοι, τότε βιώσαντας, ὑπαντώντάς σοι, συνεῖναι καταξίωσον.

Δόξα...

Υπερτελεστάτη μονάς, υπέρθεε, Τρισυπόστατε, ἀγέννητε Πάτερ, καὶ Υἱέ μονογενές, Πατρος ἐκπορευθέν, δι᾽ ὃν Υἱοῦ δέ φανέν, Πνεῦμα ἐκ οὐσίας μία καὶ φύσις, κυριότης βασιλεία, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἀρρητον τό θαύμα, τῆς σῆς κήσεως Μητροπάρθενε, πῶς γάρ καὶ λοχεύεις, καὶ ἀγνεύεις ἐν ταυτῷ; πῶς παιδοτοκεῖς, καὶ ἀγνοεῖς πείραν ὅλως ἀνδρός; ὡς οἶδεν ὁ ὑπὲρ φύσιν ἐκ σοῦ καὶ νοπρεπῶς, Λόγος Θεοῦ γεννηθεῖς.

Καταβασία

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός υμῶν, ὁ πρό τῶν αἰώνων γεννηθεῖς ἐκ τοῦ Πατρός, καὶ ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ᾽ ἐσχάτων, πλήν ἀνδρός κηθεῖς, καὶ λύσας τὴν ἀμαρτίαν, τοῦ προπάτορος Ἀδάμ, ὡς φιλόανθρωπος.

Ὡδὴ γ᾽ ὁ Εἰρμός

Ὁ στερεώσας ἐν τῇ χειρὶ σου, Λόγε Θεοῦ τοὺς οὐρανοὺς ἐν τῷ φωτισμῷ, τῆς σῆς ἀληθοῦς ἐπιγνώσεως, στερέωσον καὶ ἡμῶν, τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων τὰς καρδίας.

Τοὺς διανύσαντας τὸν τοῦ βίου, δρόμον ἐν δόξῃ εὐσεβεί, τῆς δικαιοσύνης ἀναδύσασθαι στέφανον, ἀξίωσον ὁ Θεός, τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἀπολαύσαι.

Τοὺς αἰφνιδίως ἀναρπασθέντας, καταφλεχθέντας ἀστραπαῖς, καὶ ἐναποψύξαντας ἐκ κρύους, καὶ πάσης πληγῆς, ἀνάπαυσον ὁ Θεός, ὅτε τὰ πάντα ἐν πυρὶ δοκιμάσης.

Τὴν αἰτιάραχον τοὺς τοῦ βίου, θάλασσαν πλεύσαντας Χριστέ, ἐν τῷ τῆς ἀφθάρτου σου, ζωῆς καταξίωσον, λιμένι καταδραμεῖν, τοὺς ὀρθοδόξῳ ζωῇ κυβερνηθέντας.

Οὐς πᾶσα φύσις τῶν ἐναλίων, καὶ πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, ἔλαβε κατάβρωμα Χριστέ, τοῖς σοῖς κρίμασιν, ἀνάστησον ὁ Θεός, ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ μετὰ δόξης.

Δόξα...

Νοητικῶς τὴν θείαν Μονάδα, ὡς τρία Πρόσωπα ἀπλῶς, ἀμὰ τῷ τεμεῖν ἐπισυνάπτω τὰ άτομα, ὡς τάχος γάρ ἀστραπῆς τρισσολαμβάνουσα, ὁράται εἰς Ἑνάδα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ακατανόητόν σου τό θαύμα, πλήν γάρ ἀνδρός κυοφορεῖς, καί τὴν παρθενίαν σου Ἀγνή φρουρεῖς τίκτουσα, διό Ἀγγέλων πληθύς, καί βροτῶν γένος, ὑμνεῖ σε εἰς αἰῶνας.

Καταβασία

Ὁ στερεώσας ἐν τῇ χειρὶ σου, Λόγε Θεοῦ τοὺς οὐρανοὺς ἐν τῷ φωτισμῷ, τῆς σῆς ἀληθοῦς ἐπιγνώσεως, στερέωσον καί ἡμῶν, τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων τὰς καρδίας.

Κάθισμα Ἦχος πλ. α΄;

Τὸν συνάναρχον Λόγον

Ὁ δι΄ ἡμᾶς υπομείνας Σταυρόν καί θάνατον, καί νεκρώσας τὸν Ἄδην, καί συνεγείρας νεκρούς, τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν, Σῶτερ ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος Θεός, καί τῇ φρικτῇ καί φοβερᾷ, ἐλεύσει σου Ζωοδότᾳ, ὡς ἔχων πλήθος ἐλέους, τῆς βασιλείας σου ἀξίωσον. (Δίς)

Θεοτοκίον

Τὴν ταχεῖάν σου σκέπην, καί τὴν βοήθειαν, καί τό ἔλεος δείξον, ἐπὶ τοὺς δούλους σου, καί τὰ κύματα ἀγνή καταπράυνον, τῶν ματαίων λογισμῶν, καί τὴν πεσοῦσάν μου ψυχὴν, ἀνάστησον Θεοτόκε, οἶδα γάρ οἶδα Παρθένε, ὅτι ἰσχύεις ὅσα καί βούλεσαι.

Ὡδή δ΄; Ὁ Εἰρμός

Ἐξ ὅρους κατασκίου, Λόγε ὁ Προφήτης, τῆς μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκούσθαι, θεοπτικῶς κατενόει, καί τῷ φόβῳ, ἐδοξολόγει σου τὴν δύναμιν. (Δίς)

Πατέρων προπατόρων, πάππων καί προπάππων, ἐκ τῶν ἀπ΄ ἀρχῆς, καί μέχρι τῶν ἐσχάτων, ἐν εὐνομίᾳ θανέντων, καί εὐπιστία, πάντων μνημόνευσον Σωτὴρ ἡμῶν.

Ἐν ὄρει, ἐν ὁδῷ, ἐν τάφοις, ἐν ἐρήμοις, τὸν βίον καταλύσαι, φθάσαντας ἐν πίστει, μοναδικούς τε, μιγάδας, νέους, πρεσβύτας, μετὰ ἁγίων Χριστέ σκηνώσον.

Ἐκ λύπης καί χαράς, ἐλθούσης παρ΄ ἐλπίδα, τοὺς πίστει παρευθύς, ἀλλάξαντας τὸν βίον, εὐημερία παθόντας, ἢ δυσπραγία, πάντας ἀνάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν.

Οὐς ανείλε ψύξ, καί ἵππος συναρπάσας, χάλαζα, χιών, καί ὄμβρος πλεονάσας, οὐς δέ απέπνιξε πλίνθος, ἢ χούς συνέσχε, Χριστέ Σωτήρ ημῶν ανάπαυσον.

Δόξα...

Ξένον ὅτι ἐν καί τρία ἡ θεότης, ὅλη καθ'ἑνός, προσώπου αμερίστως, Πατήρ γάρ Υἱός, καί ἅγιον Πνεῦμα ἐστί, τὰ προσκυνούμενα, ὡς εἰς δέ Θεός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἰθυνον ημᾶς, ευχαίς σου κυβερνώσα, κλυδωνιζομένους, σάλω αμαρτίας, εἰς σωτηρίους λιμένας Κυριοτόκε, εκλυτρουμένη εκ παντοίων δεινῶν.

Καταβασία

Εξ ὀρους κατασκίου, Λόγε ο Προφήτης, τῆς μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκούσθαι, θεοπτικῶς κατενόει, καί τῷ φόβῳ, εδοξολόγει σου τήν δύναμιν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Ορθρίζει τό πνεύμά μου, πρὸς σέ ὁ Θεός, διότι φῶς τὰ προστάγματα, τῆς παρουσίας σου, ἐν αὐτοῖς οὖν καταύγασον, τόν νούν ημῶν Δέσποτα, καί οδήγησον, ἐν τρίβῳ ζωῆς. **(Δίς)**

Εκάστου μνημόσυνα, τῶν θανόντων ευσεβῶς, εκ τοῦ αἰῶνος Κύριε, ποιούμενοι σήμερον, εκτενῶς σοι βοῶμεν, Πάντας ανάπαυσον, μετὰ τῶν αγίων σου.

Εκ πάσης οὐς ἔλαβες, γενεάς καί γενεάς, ἐν βασιλεύσιν, ἐν ἀρχουσιν, ἢ ἐν μονάζουσιν, ὀρθοδόξως Οικτίρμον, τῆς αἰωνίου λύτρωσαι κολάσεως.

Απάντων ὧν ἐπλάσας, τὰ συμφέροντα εἰδῶς, οὐς παρεχώρησας Κύριε, ἀθρόοις συμπτώμασι, παρ'ἑλπίδα τεθνάναι, ρύσαι κολάσεως πάσης ο Θεός ημῶν.

Πυρός αεί φλέγοντος, καί εκ σκότους αφεγγούς, βρυγμοῦ οδόντων, καί σκώληκος, ἀλήκτως κολάζοντος, καί πάσης τιμωρίας, ρύσαι Σωτήρ ημῶν, πάντας τοὺς θανέντας πιστῶς.

Δόξα...

Ομόθρονε, ἀναρχε, τρισυπόστατε μονάς, ἡ διαιρέσει τήν ἐνωσιν, καί ἐμπαλιν ἔχουσα, τοῖς προσώποις τήν φύσιν, εἰς ἐν ημᾶς σύναψον, θέλημα τῶν σῶν ἐντολῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπέρ τά πυρίμορφα, Σεραφίμ ώφθης, Αγνή τιμιωτέρα κυήσασα, τόν τούτοις απρόσιτον, Ιησούν τόν Σωτήρα, σαρκώσει Θεώσαντα, τών γηγενών τό φύραμα.

Καταβασία

Ορθρίζει τό πνεύμά μου, πρός σέ ό Θεός, διότι φώς τά προστάγματα, τής παρουσίας σου, εν αυτοίς ούν καταύγασον, τόν νούν ημών Δέσποτα, καί οδήγησον, έν τρίβω ζωής.

Ωδή 39; Ο Ειρμός

Συνεχόμενον δέξαι με φιλόφρονε, εκ πταισμάτων πολλών, προσπίπτοντα τοίς οικτιρμοίς σου, ως τόν Προφήτην Κύριε, καί σώσόν με.

Τού θανάτου ο λύσας, τάς οδύνας παθών, αρχηγέ τής ζωής, ο Θεός ημών, τούς εξ αιώνος κεκοιμημένους, δούλους σου ανάπαυσον.

Τοίς αρρήτοις κρίμασιν, ούς έκτειναν, φαρμακοποσίαι, δηλητήρια, οστώδεις πνίξεις, μετά Αγίων, Κύριε ανάπαυσον.

Όταν κρίνης τά σύμπαντα, εστώτα γυμνά, τετραχηλισμένα πρό προσώπου σου, τότε Οικτίρμον, φείσαι τών λατρευσάντων σοι πιστώς ο Θεός.

Τή εσχάτη ούν σάλπιγγι, σαλπίζοντος, τού σου Αρχαγγέλου, εις ανάστασιν ζωής απάντων, τότε Χριστε τούς δούλους σου ανάπαυσον.

Εξ αιώνος ούς έλαβες, πιστούς ο Θεός, γένος άπαν, βροτών καταξίωσον, εις τούς αιώνας, μετά τών θεραπόντων σου δοξάζειν σε.

Δόξα...

Θεαρχία τρισάγιε, ομόθρονε, ο Πατήρ ο Υιός, σύν τώ πνεύματι, σύ εί Θεός μου, ο παντοκρατορία σου συνέχων τό πάν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ τής ρίζης άνέτειλε, σου άνθος ζωής Ιεσσαί προπάτορ, ανασκίρτησον, ο σώζων κόσμον εκ τής αγνής Νεάνιδος, Χριστός ο Θεός.

Καταβασία

Συνεχόμενον δέξαι με φιλόφρονε, εκ πταισμάτων πολλών, προσπίπτοντα τοίς οικτιρμοίς σου, ως τόν Προφήτην Κύριε, καί σώσόν με.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ'

Μετά τών Αγίων ανάπαυσον Χριστέ, τάς ψυχάς τών δούλων σου, ένθα ουκ έστι πόνος, ου λύπη, ου στεναγμός, αλλά ζωή ατελεύτητος.

Ο Οίκος

Αυτός μόνος υπάρχεις αθάνατος, ο ποιήσας καί πλάσας τόν άνθρωπον, οι βροτοί ούν εκ γής διεπλάσθημεν, καί εις γήν τήν αυτήν πορευσόμεθα, καθώς εκέλευσας ο πλάσας με, καί ειπών μοι, Ότι γή εί, καί εις γήν απελεύση, όπου πάντες βροτοί πορευσόμεθα, επιτάφιον θρήνον ποιούντες ωδήν τό, Αλληλούϊα.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, μνείαν πάντων τών απ' αιώνος κοιμηθέντων ευσεβώς, επ' ελπίδι αναστάσεως ζωής αιωνίου, οι θειότατοι Πατέρες εθέσπισαν.

Στίχοι

- Αμνημόνησον πταισμάτων νεκροίς, Λόγε,
- Τά χρηστά νεκρά σπλάγχνα σου μή δεικνύων.

Τάς τών προαναπαυσασμένων ψυχάς καταταξον, Δέσποτα Χριστέ, εν ταίς τών Δικαίων σου σκηναίς, καί ελέησον ημάς, ως μόνος αθάνατος, Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Ο εν αρχή, τήν γήν θεμελιώσας, καί ουρανούς τώ λόγω, στερεώσας, ευλογητός εί εις τούς αιώνας Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Τών ευσεβώς, εξ αιώνος θανέντων, μνημόσυνα εκτελούντες βοώμεν, Ευλογητός εί εις τούς αιώνας Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Τών ευσεβώς, εξαπίνης θανέντων, καί εκβολής παντοδαπής ριφείσης, σιδήρου, ξύλου, παντοίου λίθου, ανάπαυσον ο Θεός, κεκοιμημένους πιστούς.

Εν τή φρικτή, ελεύσει σου Οικτίρμον, εκ δεξιών τών προβάτων σου στήσον, τούς ορθοδόξως σοι εν βίω λει τουργήσαντας Χριστέ, καί μεταστάντας πρός σέ.

Εν τώ χορώ, Χριστέ τών εκλεκτών σου, κατάταξον τούς σούς δούλους βοάν σοι, Ευλογητός εί εις τούς αιώνας Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ο από γής, τόν χούν δημιουργήσας, τό τής σαρκός, καί Πνεύματι ζώσας, Σωτήρ οικτίρμων, ούς προσελάβου ανάπαυσον ο Θεός, εν τή αγήρω ζωή.

Δόξα...

Οία τρισίν, ηλίοις η θεότης, μιά φωτός συγκράσει ανυμνείσθω, Πατήρ Υιός τε, καί θείον Πνεύμα, εν τή φύσει, αλλά τρία υποστάσεσι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δαυϊτικόν, μελωδούμεν σοι άσμα, όρος Θεού, σέ καλούντες Παρθένε, εν ώ οικήσας σαρκί ο Λόγος, εθεούργησεν ημάς, πνευματικώς εν αυτώ.

Καταβασία

Ο εν αρχή, τήν γήν θεμελιώσας, καί ουρανούς τώ λόγω, στερεώσας, ευλογητός εί εις τούς αιώνας Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ωδή η#39; Ο Ειρμός

Τόν εν όρει, αγίω δοξασθέντα, καί εν βάτω, πυρί τό τής Αειπαρθένου, τώ Μωϋσή μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας. **(Δίς)**

Ο εκτρίψας, πρώην σκιάν θανάτου, ανα τείλας, ως Ήλιος εκ τάφου, υιός τής αναστάσεώς σου ποιήσον, Κύριε τής δόξης, πάντας τούς θανέντας, εν πίστει εις αιώνας.

Τών αδήλων, καί κρυφίων ο γνώστης, όταν μέλλης, εκκαλύπτειν τού σκότους, τά έργα, καί βουλάς τών καρδιών ημών, τότε μή συνάρης, λόγον μετά πάντων, τών πίστει κοιμηθέντων.

Όταν μέλλης, καθίσαι επί θρόνου, καί κελεύσης, εις κρίσιν παραστήναι, τούς εξ εσχάτων γής διά τής σάλπιγγος, συναθροιζομένους, τότε φείσαι πάντων, Χριστέ ως ελεήμων.

Τούς θανέντας, άφνω εκ συμπτωμάτων, εκ βοής τε σφοδράς καί τάχους δρόμου, ραπίσματος, πυγμής τε καί λακτίσεως, Κύριε τής δόξης, πίστει κοιμηθέντας, άνες εις τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί Άγιον Πνεύμα.

Ως Μονάδα, τή ουσία υμνώ σε, ως Τριάδα, τοίς προσώποις σε, σέβω, Πάτερ Υιέ καί Πνεύμα τό πανάγιον, άναρχον τό κράτος, τής σής βασιλείας, δοξάζω εις αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ρείθρου ζώντος, πηγή εσφραγισμένη, ανεδείχθης, Θεοτόκε Παρθένε, ανάνδρω, γάρ τόν Κύριον γεννήσασα, τής αθανασίας,

τούς πιστούς ποτίζεις, τό νάμα εις αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν καί προσκυνούμεν...

Καταβασία

Τόν εν όρει, αγίω δοξασθέντα, καί εν βάτω, πυρί τό τής Αειπαρθένου, τώ Μωϋσή μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Τόν προδηλωθέντα εν όρει τώ Νομοθέτη, εν πυρί καί βάτω, τόκον τόν τής Αειπαρθένου, εις ημών τών πιστών σωτηρίαν, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν.

Ένθα ευφραινομένων εστί η κατοικία, τών Αγίων σου Κύριε, πάντας τούς απ' αιώνας, κεκοιμημένους εν πίστει τε καί ελπίδι, αγαλλιασθήναι καταξίωσον.

Τούς θεομηνία, θανατικών εκτριβέντας, κεραυνών παντοίων, εξ ουρανού ενεχθέντων, γής σχισθείσης, επικλυσάσης θαλάσσης πάντας τούς πιστούς, Χριστέ ανάπαυσον.

Πάσαν ηλικίαν, πρεσβύτας καί νεανίσκους, νέους καί εφήβους, παίδας, καί τά άωρα βρέφη, αρρενικήν φύσιν τε καί θηλείαν, ανάπαυσον ο Θεός, ούς προσελάβου πιστούς.

Τούς εξ ιοβόλων δηγμάτων κεκοιμημένους, καταπόσεως όφρων, συμπατήσεως ίππων καί εκ πνιγμού, καί αγχόνης τού πέλας, πίστει σοι λατρεύσαντας ανάπαυσον.

Έκαστον κατ' όνομα, τών εν πίστει θανέντων, από τού αιώνας, καί γενεών καί γενεάς, ακατακρί τως παρασταθήναι σοι τότε, εν τή παρουσία σου αξίωσον.

Δόξα...

Ο εις εν Τριάδι Θεός, δόξα σοι απαύστως, ει γάρ καί Θεός έκαστον, αλλ' εις τή φύσει πέλει, ο Πατήρ ο Υιός και τό Πνεύμα, τοίς τρισοφάσιν ιδιώμασι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπέρ νούν ο τόκος σου, γεννάς γάρ τόν προόντα, καί γαλουχείς αφράστως, τόν τροφοδότην τού κόσμου, ανακλίνεις τόν τού παντός συνοχέα, Χριστόν μόνον λυτρωτήν ημών Πανάμωμε.

Καταβασία

Τόν προδηλωθέντα εν όρει τώ Νομοθέτη, εν πυρί καί βάτω, τόκον τόν τής Αειπαρθένου, εις ημών τών πιστών σωτηρίαν, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Ο καί νεκρών καί ζώντων, εξουσιάζων ως Θεός, ανάπαυσον τούς σούς δούλους, εν ταίς σκηναίς τών εκλεκτών, ει γάρ καί ήμαρτον Σώτερ, αλλ' ουκ απέστησαν εκ σου.

Έτερον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Ανάπαυσον τούς δούλους σου, εν χώρα ζώντων Κύριε, ένθα απέδρα οδύνη, λύπη ομού καί στεναγμός, ίλαθι ως φιλόανθρωπος, άπερ εν βίω ήμαρτον, μόνος γάρ αναμάρτητος, υπάρχουν καί ελεήμων, νεκρών καί ζώντων Δεσπότης.

Θεοτοκίον Όμοιον

Μαρία θεονύμφευτε, Χριστόν απαύστως πρέσβευε, υπερ ημών τών σών δούλων, σύν θεηγόροις Προφήταις, καί τών Μαρτύρων δήμοις τε, Ιεραρχών Οσίων τε, καί πάντων τε τών Δικαίων, συγκληρονόμους γενέσθαι, τής ουρανών βασιλείας.

Εις τούς Αίνους

Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος πλ. δ'.

Ο εν Εδέμ Παράδεισος

Δεύτε πρό τέλους πάντες Αδελφοί, τόν χούν ημών βλέποντες, καί τής φύσεως ημών τό ασθενές, καί τήν ευτέλειαν ημών, καί τό τέλος οψώμεθα, καί τά όργανα του σκεύους τής σαρκός, καί ότι κόνις ο άνθρωπος, βρώμα σκωλήκων καί φθορά, ότι ξηρά τά οστά ημών, όλως μή έχοντα πνοήν, τούς τάφους κατίδωμεν, πού η δόξα; πού τό κάλλος τής μορφής; πού η εύλαλος γλώσσα; πού η οφρύς; ή πού ο οφθαλμός; πάντα κόνις καί σκιά, διό φείσαι Σωτήρ πάντων ημών.

Τί απατάται άνθρωπος αυχών, τί μάτην ταραττεται, ο πηλός, καί μετ' ολίγον ο αυτός; τί ου λογίζεται ο χούς, ότι κόνις τό φύραμα, καί σαπρίας καί φθοράς αποβολή; Ει ούν πηλός εσμέν άνθρωποι, τί προστετήκαμεν τή γή; καί ει Χριστού εσμέν σύμφυτοι, τί ου προστρέχομεν αυτώ, καί όλην αφέμενοι τήν επίκληρον καί ρέουσιν ζωήν, τή ζωή τή αφθάρτω, ακολουθούντες; ήτις εστί ο Χριστός, ο φωτισμός τών ψυχών ημών.

Ο τή χειρί σου πλάσας τόν Αδάμ, καί στήσας μεθόριον, αφθαρσίας, καί θνητότητος Σωτήρ, καί τής εν χάριτι ζωής, τής

φθοράς απαλλάξας τε, πρὸς τὴν πρώτην μεταθέμενος ζωὴν, αὐτὸς τοὺς δούλους σου Δέσποτα, οὐς προσελάβου ἐξ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων ἀνάπαυσον, καὶ ἐν χορῶ τῶν ἐκλεκτῶν, καὶ τούτων τὰ ὀνόματα, μεταγράψας ἐν βίβλῳ τῆς ζωῆς, ἐν φωνῇ Ἀρχαγγέλου, ἐξαναστήσας σάλπιγγος ἡχοί, καταξίωσον αὐτοὺς, τῆς οὐρανίου βασιλείας σου.

Χριστὸς ἀνέστη λύσας τῶν δεσμῶν, Ἀδάμ τὸν πρωτόπλαστον, καὶ τοῦ Ἄδου καταλύσας τὴν ἰσχύν, θαρσεῖτε πάντες οἱ νεκροί, ἐνεκρώθη ὁ θάνατος, ἐσκυλεύθη καὶ ὁ Ἄδης σὺν αὐτῷ, καὶ ὁ Χριστὸς ἐβασίλευσεν, ὁ σταυρωθεὶς καὶ ἀναστὰς, αὐτὸς ἡμῖν ἐχαρίσατο, τὴν ἀφθαρσίαν τῆς σαρκός, αὐτὸς ἀνιστά ἡμᾶς, καὶ δωρεῖται τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν, καὶ τῆς δόξης ἐκείνης, μετ’ αὐτοῦ; εὐφροσύνης πάντας ἀξιοί, τοὺς ἐν πίστει ἀκλινεῖ, πεπιστευκότας θερμῶς ἐπ’ αὐτῷ.

Δόξα... Νεκρώσιμον Ἦχος β’

Ὡς ἄνθος μαραίνεται, καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται, καὶ διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος, πάλιν δὲ ἡχούσης τῆς σάλπιγγος, νεκροὶ ὡς ἐν συσσεισμῷ πάντες ἀναστήσονται, πρὸς τὴν σὴν ὑπάντησιν Χριστέ ὁ Θεός, Τότε Δέσποτα, οὐς μετέστησας ἐξ ἡμῶν, ἐν ταῖς τῶν Ἀγίων σου κατάταξον σκηναίς, τὰ πνεύματα Δέσποτα τῶν σῶν δούλων αεὶ.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Χαίρε Μαρία Θεοτόκε, ὁ ναὸς ὁ ἀκατάλυτος, μάλλον δὲ ὁ ἅγιος, καθὼς βοᾷ ὁ Προφήτης, Ἅγιος ὁ ναὸς σου, θαυμαστός ἐν δικαιοσύνῃ.

Ἀπόστιχα

Τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Θεοφάνους

Δόξα... Νεκρώσιμον

Τοῦ Δαμασκηνοῦ Ἦχος πλ. β’

Ἄλγος τῷ Ἀδάμ ἐχρημάτισεν, ἡ τοῦ ξύλου ἀπόγευσις, πάλαι ἐν Ἐδέμ, ὅτε ὄφιν ἰὸν ἐξηρεύξατο, δι’ αὐτοῦ γὰρ εἰσῆλθεν ὁ θάνατος, παγγενὴ κατεσθίων τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ’ ἐλθὼν ὁ Δεσπότης, καθείλε τὸν δράκοντα, καὶ ἀνάπαυσιν ἡμῖν ἐδωρήσατο, Πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν, Φεῖσαι Σωτήρ, καὶ οὐς προσελάβου, μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν σου ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σύ εἰ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα δημιουργῶν, καὶ πληρῶν, Προφήτας ἐξαπέστειλας Χριστέ, προφητεύσαι σου τὴν παρουσίαν, καὶ Αποστόλους, κηρύξαι σου τὰ μεγαλεία, καὶ οἱ μὲν προεφήτευσαν τὴν ἐλευσίν σου, οἱ δὲ τῷ Βαπτίσματι ἐφώτισαν τὰ ἔθνη, Μάρτυρες δὲ παθόντες, ἔτυχον ὧν περ ἐπόθουν, καὶ πρεσβεύει σοι ὁ χορὸς τῶν ἀμφοτέρων, σὺν τῇ Τεκούσῃ σε, Ἀνάπαυσον ὁ Θεός, ψυχὰς ἅς προσελάβου, καὶ ἡμὰς καταξίωσον τῆς βασιλείας σου, ὁ Σταυρὸν υπομείνας, διὰ τοῦτο ἐμὲ τὸν κατάκριτον, ὁ λυτρωτὴς μου, καὶ Θεός.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος πλ. δ΄;

Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οικονομῶν, καὶ τὸ συμφέρον πάσιν ἀπονέμων μόνε Δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα...

Ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σέ καὶ τείχος, καὶ λιμένα ἔχομεν, καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, πρὸς ὃν ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Τριωδίου, Ὡδή γ΄ καὶ ς΄.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β΄;

Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Στίχ. Πρὸς σε Κύριε κεκράξομαι, ὁ Θεός μου.

Πρὸς Κορινθίους Α΄; Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ Ι΄; 23–28)

Ἀδελφοί, πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ’ οὐ πάντα συμφέρει, Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ’ οὐ πάντα οικοδομῶ, Μηδεὶς τὸ ἐαυτοῦ ζητεῖτω, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἐτέρου ἕκαστος, Πάν τὸ ἐν μακέλλῳ πωλούμενον ἐσθίετε, μηδὲν ἀνακρίνοντας διὰ τὴν συνείδησιν, τοῦ γὰρ Κυρίου ἡ γῆ, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς, Εἰ δέ τις καλεῖ ὑμὰς τῶν ἀπίστων, καὶ θέλετε πορεύεσθαι, πάν τὸ παρατιθέμενον ὑμῖν ἐσθίετε, μηδὲν ἀνακρίνοντας διὰ τὴν συνείδησιν, Ἐάν δέ τις ὑμῖν εἴπῃ, Τοῦτο εἰδωλόθυτόν ἐστι, μὴ ἐσθίετε, διὰ τοῦτο ἐκείνον τόν

μηνύσαντα, καί τήν συνείδησιν αυτού, τού γάρ Κυρίου η, γή, καί τό πλήρωμα αυτής.

Ἔτερος εις Κοιμηθέντας

**Πρός Θεσσαλονικείς Α#39; Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ Δ#39; 13–17)**

Αδελφοί, ου θέλω υμάς αγνοεῖν περί τών κεκοιμημένων, ἵνα μή λυπήσθε, καθώς καί οι λοιποί οι μή ἔχοντες ἐλπίδα, Εἰ γάρ πιστεύομεν ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καί ἀνέστη, οὕτω καί ο Θεός τούς κοιμηθέντας διά τού Ἰησοῦ ἄξει σύν αὐτῷ, Τούτο γάρ υμῖν λέγομεν ἐν λόγῳ Κυρίου, ὅτι ἡμεῖς οι ζῶντες οι περιλειπόμενοι, εἰς τήν παρουσίαν τού Κυρίου, ου μή φθάσωμεν τούς κοιμηθέντας, ὅτι αὐτός ο Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ Ἀρχαγγέλου, καί ἐν σάλπιγγι Θεοῦ, καταβήσεται ἀπ#39; ουρανοῦ, καί οι νεκροί ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον, ἔπειτα ἡμεῖς οι ζῶντες οι περιλειπόμενοι, ἅμα σύν αὐτοῖς ἀρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις, εἰς ἀπάντησιν τού Κυρίου εἰς ἀέρα, καί οὕτω πάντοτε σύν Κυρίῳ ἐσόμεθα.

Ἀλληλούϊα Ἦχος πλ. β#39;

Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καί προσελάβου.

Στίχ. Καί τό μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καί γενεάν.

Εὐαγγέλιον Ἐκ τού κατὰ Λουκάν

Εἶπεν ο Κύριος, Βλέπετε μή πλανηθῆτε...

Ἔτερον εις Κοιμηθέντας

Κατά Ἰωάννην

Εἶπεν ο Κύριος πρός τούς ἐληλυθότας πρός αὐτόν Ἰουδαίους, Ἀμήν, ἀμήν λέγω υμῖν...

Κοινωνικόν

Μακάριοι οὓς ἐξελέξω, καί προσελάβου Κύριε, καί τό μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καί γενεάν, Ἀλληλούϊα.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν Ψαλμόν, η Συνήθης Στιχολογία, εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχ. ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου στ' καί τά εφεξής Προσόμοια τού Τριωδίου δ'.

Ήχος πλ. β' Όλην αποθέμενοι

Όταν μέλλης έρχεσθαι, κρίσιν δικαίαν ποιήσαι, Κριτά δικαιοτάτε, επί θρόνου δόξης σου καθεζόμενος ποταμός πύρινος, πρό τού σου Βήματος καταπλήττων έλκει άπαντας, παρισταμένων σοι, τών επουρανίων Δυνάμεων, ανθρώπων κρινομένων τε, φόβω καθ' ά έκαστος έπραξε, τότε ημών φείσαι, καί μοίρας καταξίωσον Χριστέ, τών σωζομένων ως εύσπλαγχνος, πίστει δυσωπούμέν σε.

Βίβλοι ανοιγήσονται, φανερωθήσονται πράξεις, ανθρώπων επίπροσθεν, τού αστέκτου Βήματος, διηγήσει δέ, η κοιλάς άπασα, φοβερών βρύγματι, τού κλαυθμώνος, πάντας βλέπουσα τούς αμαρτήσαντας, ταίς αιωνιζούσαις κολάσεσι, τή κρίσει τή δικαία σου, παραπεμπομένους, καί άπρακτα, κλαίοντας Οικτίρμον, διό σε δυσωπούμεν αγαθέ, Φείσαι ημών τών υμνούντων σε, μόνε Πολυέλεε.

Ηχήσουσι σάλπιγγες, καί κενωθήσονται τάφοι, καί εξαναστήσεται, τών ανθρώπων τρέμουσα, φύσις άπασα, οι καλά πράξαντες εν χαρά χαίρουσι, προσδοκώντες μισθόν λήψεσθαι, οι αμαρτήσαντες, τρέμουσι δεινώς ολολύζοντες, εις κόλασιν πεμπόμενοι, καί τών εκλεκτών χωριζόμενοι, Κύριε τής δόξης, οικτείρησον ημάς ως αγαθός, καί τής μερίδος αξίωσον, τών ηγαπηκότων σε.

Κλαίω καί οδύρομαι, όταν εις αίσθησιν έλθω, τό πύρ τό αιώνιον, σκότος τό εξώτερον, καί τόν τάρταρον, τόν δεινόν σκώληκα, τόν βρυγμόν αύθις τε, τών οδόντων, καί τήν άπαυστον, οδύνην μέλλουσαν, έσεσθαι τοίς άμετρα πταίσασι, καί σέ τόν Υπεράγαθον, γνώμη πονηρά παροργίσασιν ών εις τε καί πρώτος, υπάρχω ο ταλαίπωρος εγώ, αλλά Κριτά τώ ελέει σου, σώσόν με ως εύσπλαγχνος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Όταν τίθωνται θρόνοι, καί ανοίγωνται βίβλοι, καί Θεός εις κρίσιν καθέζεται, ώ ποίος φόβος τότε!. Αγγέλων παρισταμένων εν φόβω, καί ποταμού πυρός έλκοντος, τί ποιήσομεν τότε οί εν πολλαίς αμαρτίαις υπεύθυνοι άνθρωποι; Όταν δέ ακούσωμεν καλούντος αυτού, τούς ευλογημένους τού Πατρός εις βασιλείαν, αμαρτωλούς δέ αποπέμποντος εις κόλασιν, τίς υποστήσεται τήν φοβεράν εκείνην απόφασιν, Αλλά μόνε φιλόανθρωπε Σωτήρ, ο Βασιλεύς τών αιώνων, πρίν τό τέλος φθάση, διά τής μετανοίας επιστρέψας ελέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον, τό τής Οκτωήχου

Είσοδος, Φώς Ιλαρόν, καί τό Προκείμε. Ο Κύριος εβασίλευσεν· καί τά λοιπά.

Εις τήν Λιτήν

Δόξα... Ιδιόμελον Ἦχος βαρύς

Τάς τού Κυρίου γνόντες εντολάς ούτω πολιτευώμεν. πεινώντας διαθρέψωμεν, διψώντας ποτίσωμεν, γυμνούς περιβαλώμεθα ξένους, συνεισαγάγωμεν, ασθενούντας, καί τούς εν φυλακή, επισκεψώμεθα, ίνα είπη καί πρός ημάς, ο μέλλων κρίναι πάσαν τήν γήν, Δεύτε οί ευλογημένοι τού πατρός μου, κληρονομήσατε, τήν ητοιμασμένην υμίν βασιλείαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπό τήν σήν Δέσποινα σκέπην, πάντες οι γηγενείς, προσπεφευγότες βοώμέν σοι, Θεοτόκε η ελπίς ημών, ρύσαι ημάς, εξ αμέτρων πταισμάτων, καί σώσον τάς ψυχάς ημών.

Απόστιχα τής Οκτωήχου τά κατ' Αλφάβητον

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Οίμοι μέλαινα ψυχή! έως πότε τών κακών ουκ εκκόπτεις; έως πότε τή ραθυμία κατάκεισαι; τί ουκ ενθυμή τήν φοβεραν ώραν τού θανάτου; τί ου τρέμεις όλη τό φρικτόν Βήμα τού Σωτήρος; άρα τί απολογήση, ή τί αποκριθήση; τά έργα σου παρίστανται πρός έλεγχόν σου, αι πράξεις σου ελέγχουσι κατηγορούσαι, λοιπόν ώ ψυχή, ο χρόνος εφέστηκε, δράμε, πρόφθασον, πίστει βόησον. Ἠμαρτον Κύριε, ήμαρτόν σοι, αλλ' οίδα φιλόανθρωπε τό εύσπλαγχνόν σου, ο ποιμήν ο καλός, μή χωρίσης με, τής εκ δεξιών σου παραστάσεως, διά τό μέγα σου έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ανύμφευτε Παρθένε, η τόν Θεόν αφράστως συλλαβούσα σαρκί, Μήτηρ Θεού τού Υψίστου, σών οικετών παρακλήσεις, δέχου Πανάμωμε, η πάσι χορηγούσα, καθαρισμόν τών πταισμάτων, νύν τάς ημών ικεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθήναι πάντας ημάς.

Απολυτίκιον Θεοτόκε Παρθένε, καί η λοιπή Ακολουθία τής Αγρυπνίας. Γίνεται δέ καί Ανάγνωσις εις τόν Πραξαπόστολον.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον εις τό, Θεός Κύριος, τό Απολυτίκιον Αναστάσιμον καί τής Θεοτόκου. Είτα η συνήθης Στιχολογία καί μετ αυτήν αναγινώσκομεν τόν Περί Φιλοπτωχείας λόγον τού θεολόγου εις δόσεις γ', ου η αρχή.

Ἄνδρες ἀδελφοί καί συμπένητες

Αναβαθμοί τού Ἦχου, καί τό Εωθινόν ἐνδιάτακτον Ευαγγέλιον.

Μετά δέ τόν Ν'

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τής μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα, ορθρίζει γάρ τό πνεύμά μου, πρὸς ναόν τόν ἁγίόν σου, ναόν φέρον τού σώματος, ὅλον ἐσπιλωμένον, ἀλλ' ως οἰκτίρμων κάθαρν, εὐσπλαγχνν σου ἐλέει.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος ο αὐτός

Τής σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους, Θεοτόκε, αἰσχροίς γάρ κατερρύπωσα, τήν ψυχὴν ἀμαρτίαις, ὡς ραθύμως τόν βίον μου, ὅλον ἐκδαπανήσας, ταίς σαίς πρεσβείαις ρύσαί με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός κατὰ τό μέγα ἐλεός σου καί κατὰ τό πλήθος τών οἰκτιρμών σου, ἐξάλειψον τό ἀνόμημα μου.

Ἦχος πλ. β'

Τά πλήθη τών πεπραγμένων μοι δεινών, ἐννοών ο τάλας, τρέμω τήν φοβερὰν ἡμέραν τής κρίσεως, ἀλλά θαρρῶν εις τό ἔλεος τής εὐσπλαγχνίας σου, ὡς ο Δαυίδ βοῶ σοι. Ελέησόν με ο Θεός, κατὰ τό μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες ο Αναστάσιμος, ο Σταυροαναστάσιμος, τής Θεοτόκου καί τού Τριωδίου. Ο Κανὼν τού Τριωδίου εις η'. Ποίημα Θεοδώρου τού Στουδίτου.

Ωδὴ α' Ἦχος πλ. β'

Βοηθός καί σκεπαστής

Τήν ημέραν τήν φρικτήν, τής παναρρήτου σου παρουσίας φρίπτω εννοών, δεδοικώς προορώ, εν ή προκαθήσεις κρίναι ζώντας καί νεκρούς, Θεέ μου Παντοδύναμε.

Ότε ήξεις ο Θεός εν μυριάσι καί χιλιάσι, τών Αγγελικών, ουρανίων αρχών, κα μέ εν νεφέλαις, υπαντήσαί σοι Χριστέ, τόν άθλιον αξιώσον.

Δεύρο λάβε μοι ψυχή, αυτήν τήν ώραν καί τήν ημέραν, όταν ο Θεός εμφανώς επιστή καί θρήνησον, κλαύσον, ευρεθήναι καθαρά, εν ώρα τής ετάσεως.

Εξιστά με καί φοβεί, τό πύρ τό άσβεστον της γεέννης, σκώληξ ο πικρός, τών οδόντων βρυγμός, αλλ' άνες μοι άφες, καί τή στάσει με Χριστέ, τών εκλεκτών σου σύνταξον.

Της ευκταίας σου φωνής, τής τούς Αγίους σου προσκαλούσης, επί τήν χαράν, ής ακούσω καγώ, ο τάλας καί εύρω, βασιλείας ουρανών, τήν άρρητον απόλαυσιν.

Μή εισέλθης μετ' εμού, εν κρίσει φέρων μου τά πρακτέα, λόγους εκζητών, καί ευθύνων Ορμάς, αλλ' εν οικτιρμοίς σου, παρορών μου τά δεινά, σώσόν με Παντοδύναμε.

Δόξα...

Τρισυπόστατε Μονάς, αρχικωτάτη Κυρία παντων, τελεταρχική υπεράρχιε, αυτή ημάς σώσον, ο Πατήρ καί ο Υιός, καί Πνεύμα τό πανάγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς εγέννησεν υιόν, τόν μή σπαρέντα πατρώω νόμω; τούτον ούν γεννά, ο Πατήρ πλήν Μητρός, παράδοξον τέρας! σή γάρ έτεκες Αγνή, Θεόν Ομού καί άνθρωπον,

Καταβασία

«Βοηθός καί σκεπαστής εγένετό μοι εις σωτηρίαν, ούτός μου Θεός, καί δοξάσω αυτόν, Θεός τού Πατρός μου καί υψώσω αυτόν. ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Ωδή γ' Στερέωσον Κύριε

Ο Κύριος έρχεται, καί τίς υποίσει αυτού τόν φόβον· τώ προσώπω τίς οφθή αυτού· αλλ' ετοιμή γενού, ώ ψυχή πρός υπάντησιν.

Προφθάσωμεν, κλαύσωμεν, καταλλαγώμεν Θεώ πρό τέλους, φοβερόν γάρ τό κριτήριο, εν ώ πάντες, τετραχηλισμένοι

στησόμεθα.

Ελέησον Κύριε ελέησόν με αναβοώ σοι, ότε ήξεις μετ’ Αγγέλων σου, αποδούναι, πάσι κατ’ αξίαν τών πράξεων.

Τήν άστεκτον Κύριε, οργήν πώς οίσω τής κρίσεώς σου, παρακούσας σου τό πρόσταγμα; αλλά φείσαι, φείσαί μου, εν ώρα τής κρίσεως.

Επίστρεψον, στέναξον, ψυχή αθλία, πρίν ή τού βίου, πέρας λάβη η πανήγυρις, πρίν τήν θύραν κλείση, τού νυμφώνος ο Κύριος.

Ημάρτηκα Κύριε, καθάπερ άλλος ουδείς ανθρώπων, πλημμελήσας υπέρ ανθρωπον, πρό τής δίκης, ίλεως γενού μοι φιλόανθρωπε.

Δόξα...

Τριάς απλή, άκτιστε, άναρχε φύσις, η εν Τριάδι, υμνουμένη υποστάσεων, ημάς σώσον, πίστει, προσκυνούντας τό κράτος σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εβλάστησας Άχραντε, ασπόρω τόκω τόν ζώντα λόγον, σαρκωθέντα εν τή μήτρα σου, ου τραπέντα· Δόξα Θεομήτορ τώ τόκω σου.

Καταβασία

«Στερέωσον, Κύριε, επί τήν πέτραν τών εντολών σου, σαλευθείσαν τήν καρδίαν μου, ότι μόνος Άγιος υπάρχεις καί Κύριος».

Κάθισμα Ήχος α’

Τόν Τάφον σου, Σωτήρ

Τό Βήμά σου φρικτόν, καί η κρίσις δικαία, τά έργα μου δεινά, αλλ’ αυτός, Ελεήμον, προφθάσας με διάσωσον, καί κολάσεως λύτρωσαι, ρύσαι, Δέσποτα, τής τών ερίφων μερίδος, καί αξιώσον, εκ δεξιών σου μέ στήναι, Κριτά δικαιοτάτε.

Θεοτοκίον, Όμοιον

Τόν πάντων ποιητήν, καί Θεόν σου καί κτίστην, πανάμωμε Άγνή, διά Πνεύματος θείου, εν μήτρα σου εχώρησας, καί φθοράς δίχα τέτοκας, όν δοξάζοντες, σέ ανύμνούμεν Παρθένε, τό παλάτιον τού Βασιλέως τής δόξης, καί κόσμου αντίλυτρον.

έτερον, Κάθισμα Ήχος πλ. β’

Εννοώ τήν ημέραν τήν φοβεράν, καί θρηνώ μου τάς πράξεις τάς πονηράς, πώς απολογήσομαι τώ αθανάτω Βασιλεί; ποία δέ

παρρησία ατενίσω τω Κριτή, ο άσωτος εγώ; Εύσπλαγχνε Πάτερ, Υιέ μονογενές, τό Πνεύμα τό Άγιον ελέησόν με.

Δόξα... Ήχος ο αυτός

Εις τήν κοιλάδα τού κλαυθμώνος, εις τόν τόπον όν διέθου, όταν καθίσης Ελεήμον ποιήσαι δικαίαν κρίσιν, μή δημοσιεύσης μου τά κεκρυμμένα, μηδέ καταισχύνης με ενώπιον τών Αγγέλων; αλλά φείσάι μου ο Θεός, καί ελέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον, Όμοιον

Ελπίς τού κόσμου αγαθή, Θεοτόκε Παρθένε. τήν σήν καί μόνην φοβεράν, προστασίαν αιτούμαι, σπλαγχνίσθητι εις ευπερίστατον λαόν, δυσώπησον τόν ελεήμονα Θεόν, ρυσθήναι τάς ψυχάς ημών, εκ πάσης απειλής, μόνη ευλογημένη.

Ωδή δ#39; Ακήκοεν ο Προφήτης

Εφέστηκεν η ημέρα, ήδη πρό θύραις η κρίσις, ψυχή γρηγόρει, όπου βασιλείς ομού καί άρχοντες, πλούσιοι καί πένητες αθροίζονται, καί λήψεται τά κατ αξίαν, τών πεπραγμένων, ο τών αωθρώπων έκαστος.

Εν τάγματι τώ οικείω, μονάζων καί Ιεράρχης, πρέσβυς καί νέος, δούλος καί δεσπότης ετασθήσονται, χήρα καί παρθένος ευθυνθήσεται, καί άπασιν δεινά τά τότε, τοίς μή τόν βίον, έχουσιν ανεύθυνον γέγραπται.

Αδέκαστός σου η κρίσις, αλάθητόν σου τό Βήμα τεχνολογίας, ου ρητόρων πιθανότης κλέπτουσα, ου μαρτύρων σκήψις παρακρούουσα τό δίκαιον, εν σοι γάρ πάντων τά κεκρυμμένα, τώ Θεώ παρίστανται.

Μή έλθω εις γήν κλαυθμώνος, μή ίδω τόπον τού σκότους, Χριστέ μου λόγε. μή δεθώ χείρας καί πόδας μου, έξω τού νυμφώνός σου ριπτόμενος, τό ένδυμα τής αφθαρσίας ρερυπωμένον, έχων ο πανάθλιος.

Η νικά αποχωρίσης αμαρτωλούς, εκ δικαίων, κρίνων τόν κόσμον, ένα τών προβάτων σου με σύνταξον, από τών ερίφων διακρίνων με Φιλάνθρωπε, εις τό ακούσαι φωνής εκείνης, τής ευλογημένης σου.

Ετάσεως γινομένης, καί βιβλίων ανεωγμένων, τών πεπραγμένων, τί ποιήσεις, ώ ψυχή ταλαίπωρε; τί απολογήση επί Βήματος, μή έχουσα δικαιοσύνης καρπούς προσάξει, τώ Χριστώ καί πλάστη σου;

Ακούων τῆς τοῦ πλουσίου, ἐν τῇ φλογί τῆς βασάνου θρηηνολογίας, κλαίω καί οδυρόμαι ὁ ἀθλιος, τῆς αὐτῆς υπάρχων κατακρίσεως, καί δέομαι, Ἐλέησόν με, Σωτήρ τοῦ κόσμου, ἐν καιρῷ τῆς κρίσεως.

Δόξα...

Υἱὸν ἐκ Πατρὸς καί Πνεῦμα, δοξάζω ὡς ἐξ ἡλίου φῶς καί ἀκτίνα τό μὲν γεννητῶς, ὅτι καί Γέννημα, τό δέ προβλητῶς, ὅτι καί Πρόβλημα, συνάναρχον θεῖαν Τριάδα προσκυνουμένην, ὑπὸ πάσης κτίσεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένος βρέφος τεκούσα, καί τὴν ἀγνείαν τηρούσα, σεμνή, σύ ὠφθης, τὸν Θεὸν γεννήσασα καί ἄνθρωπον, ἓνα τὸν αὐτὸν ἐν ἐκατέρᾳ μορφῇ· τό θαύμά σου Παρθενομήτορ, εκπλήττει πάσαν, ἀκοήν καί ἐννοίαν.

Καταβασία

«Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἐλευσίν σου Κύριε, καί ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καί ἀνθρώποις δείκνυσθαι, καί ἔλεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου καί ἐφοβήθην. δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ὡδή ε' Εὐκ νυκτός Ορθρίζοντα

Τρόμος ἀδιήγητος καί φόβος ἐκεῖ, ἤξει γάρ Κύριος, καί τό ἔργον μετ' αὐτοῦ, ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων, καί τίς ἐντεύθεν λοιπὸν ἐαυτὸν μὴ πενθήσει;

Ποταμός ὁ πύρινος ταράττει με, τήκει με, ξέει με, τῶν οδόντων ὁ βρυγμός, τό σκότος τῆς ἀβύσσου. καί πῶς; ἢ τί πεπραχώς, Θεὸν ἐξιλεώσω;

Φεῖσαι, φεῖσαι Κύριε, τοῦ δούλου σου· μήποτε δώης με, τοῖς πικροῖς βασανισταῖς, Ἀγγέλων ἀποτόμων, ἐν οἷς οὐκ ἔστιν ἐκεῖ, ἀνάπαυσιν εὐρέσθαι.

Ἄρχων καί ἡγούμενος, ἐκεῖ ἐν ταυτῷ, πλούσιος ἀδοξος, μέγας ἅμα καί μικρός εὐθύνεται ἐπίσης. οὐαὶ ἐκάστω λοιπὸν τό μη ἡτοιμασμένω!

Ἄνες ἄφες Κύριε, καί σύγγνωθι, ὅσοι ἡμαρτον, καί μή δείξης με ἐκεῖ, ἐνώπιον, Ἀγγέλων, ἐν κατακρίσει πυρὸς αἰσχύνῃς ἀπεράντου.

Φεῖσαι, φεῖσαι Κύριε, τοῦ πλάσματός σου· ἡμαρτον ἄνες μοι, ὅτι φύσει καθαρός, αὐτός υπάρχεις μόνος, καί ἄλλος πλήν σου οὐδεὶς, ὑπάρχει ἔξω ρύπου.

Δόξα...

Μονάδα τή φύσει σε, Τριάς ανυμνώ, άναρχον άληπτον, αρχικήν, βασιλικήν, υπερτελή Ενάδα, Θεόν καί φώς καί ζωήν, δημιουργόν τού κόσμου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν τή υπέρ φύσιν σου, κυήσει, Σεμνή, νόμοι σοι φύσεως, καταλύονται σαφώς, καί γάρ ασπύρως τίκτεις, τόν πρό αιώνων Θεόν, Πατρός γεννηθέντα.

Καταβασία

«Εκ νυκτός Ορθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καί Οδήγησον καμέ, εν τοίς προστάγμασί σου, καί δίδαξόν με ποιείν, αεί τό θέλημά σου».

Ωδή ' Εβόησα εν όλη καρδιά μου

Εν τή φρικτή, Χριστέ, παρουσία σου, όταν φανής εξ ουρανού, καί τεθώσι θρόνοι, καί βίβλοι ανοιγώσι, φείσαι, φείσαι τότε, Σωτήρ τού πλάσματός σου.

Εκεί ουδέν βοηθήσαι δύναται, Θεού υπάρχοντος κριτού, ου σπουδή, ου τέχνη, ου δόξα, ου φιλία, εί μή η εξ έργων, ισχύς σου ώ ψυχή μου.

Εκεί ομού άρχων καί ηγούμενος, πένης καί πλούσιος ψυχή, ου πατήρ ισχύει, ου μήτηρ βοηθούσα, ου λυτρούμενος αδελφός τής καταδίκης.

Τό φοβερόν ψυχή λογοθέσιον, εννοουμένη τού Κριτού, φρίξον απ' εντεύθεν, ετοίμασον τόν λόγον, μή κατακριθήση, δεσμοίς τοίς αιωνίοις.

Άρον τό σόν, μή ακούσω Κύριε, αποπεμπόμενος εκ σου, μηδέ τό, Πορεύου, εις πύρ κατη ραμένον, αλλά τής ευκταίας φωνής τής τών Δικαίων.

Άδου πυλών λύτρωσαί με, Κύριε, χάους καί ζόφου αφεγγούς, εκ καταχθονίων, καί πυρός τού ασβέστου, εξ απάσης άλλης, ποινής τής αιωνίου.

Δόξα...

Τριαδικής μονάδος θεότητα, υμνώ Πατέρα καί Υιόν, καί τό θείον Πνεύμα, Μιάς Αρχής τό κράτος, συνδιηρημένης, Τρισί τοίς Χαρακτήρσι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πύλη σύ, ήν μόνος διώδευσεν, ο εισελθών καί εξελθών, καί τάς κλείς μή λύσας, Αγνή, τής παρθενίας, Ιησούς ο πλάσας, Αδάμ, καί ο Υιός σου.

Καταβασία

«Εβόησα, εν όλη καρδιά μου, πρόσ τόν οικτίρμονα Θεόν, καί επήκουσέ μου, εξ Άδου κατωτάτου, καί ανήγαγεν, εκ φθορας τήν ζωήν μου».

Κοντάκιον Ήχος α΄;

Όταν έλθης ο Θεός, επί γής μετά δόξης, καί τρέμωσι τά σύμπαντα, ποταμός δέ τού πυρός πρό τού Βήματος έλκη, καί βίβλοι ανοίγωνται, καί τά κρυπτά δημοσιεύωνται· τότε ρύσαί με, εκ τού πυρός τού ασβέστου, καί αξιώσον, εκ δεξιών σου με στήναι, Κριτά δικαιοτάτε.

Ο Οίκος

Τό φοβερόν σου κριτήριο ενθυμούμενος, υπεράγαθε Κύριε, καί τήν ημέραν τής κρίσεως, φρίττω καί πτοούμαι υπό τής συνειδήσεως τής εμής ελεγχόμενος, όταν μέλλης καθέζεσθαι επί τού θρόνου σου, καί ποιείν τήν εξέτασιν, τότε αρνείσθαι τάς αμαρτίας ουδείς εξισχύσει, αληθείας ελεγχούσης, καί δειλίας κατεχούσης, μέγα μέν ηχήσει τότε, πύρ τό τής γεέννης, αμαρτωλοί δέ βρύξουσι· Διό με ελέησον πρό τέλους, καί φείσαι μου, Κριτά δικαιοτάτε.

Συναξάριον τού Μηναίου, είτα τό παρόν

Τή αυτή ημέρα, τής δευτέρας καί αδεκάστου Παρουσίας τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού μνείαν ποιούμεθα.

Στίχοι

- Ότε κρίνων γήν, ο Κριτής πάντων κάθη.
- Τής, Δεύτε, φωνής άξιον κα μέ κρίνεις.

Τή αφάτω φιλανθρωπία σου, Χριστέ ο Θεός, τής ευκαΐας σου φωνής η μάς καταξίσον, καί τοίς εκ δεξιών σου συναρίθμησον, καί ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ΄; Ημάρτομεν, ηνομήσαμεν

Προσπέςωμεν καί προκλαύσωμεν πρό τής κρίσεως πιστοί εκείνης, ότε οι ουρανοί απολούνται, άστρα πίπτουσι, καί πάσα κλονείται η γή, ίνα ίλεων εύρωμεν είς τέλος, τόν τών Πατέρων Θεόν.

Αδέ καστος η εξέτασις, φοβερά εστιν εκεί η κρίσις, όπου Κριτής αλάθητός εστιν, όπου πρόσωπον, ουκ έστιν εν δώροις λαβείν, αλλά φείσαί μου Δέσποτα καί λύτρωσαι, πάσης οργής σου φρικτής.

Ο Κύριος κρίναι έρχεται, τίς ενέγκει οπτασίαν αυτού· φρίξον, ψυχή αθλία μου, φρίξον, καί ετοίμασον εξόδου τά έργα σου, ίνα ίλεων καί εύσπλαγχνον ευρήσης αυτόν, τόν τών Πατέρων Θεόν.

Τό άσβεστον πύρ ταραττει με, ο πικρότατος βρυγμός σκωλήκων, Άδης ο ψυχοφθόρος φοβεί με, ευκατάνυκτος ουδόλως δέ γίνομαι. αλλά, Κύριε Κύριε πρό τέλους με, στήριξον φόβω τώ σώ.

Προσπίπτω σοι, καί προσάγω σοι, ώσπερ δάκρυα τά ρήματά μου, Ήμαρτον, ως ουχ ήμαρτε Πόρνη, καί ηνόμησα, ως άλλος ουδείς επί γής, αλλ’ οϊκτείρησον, Δέσποτα, τό ποιήμά σου, καί ανακάλεσαί με.

Επίστρεψον μετανόησον, ανακάλυψον τά κεκρυμμένα, λέγε Θεώ τώ τά πάντα ειδοί,

Σύ γινώσκεις μου τα κρύφια, μόνε Σωτήρ, αλλ’ αυτός με ελέησον, ως ψάλλει Δαυίδ, κατά τό έλεός σου.

Δόξα...

Τα Τρία. Έν, Ουσιότητα, καί τό Έν, Προσώποις τρία υμνώ, ταύτα Πατήρ, Υιός, καί άγιον Πνεύμα, μία δύναμις βουλή καί ενέργεια εις Θεός ο τρισάγιος, βασιλείον έν μοναρχικώτατον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Προέρχεται ωραιότατος, εκ θαλάμου τής γαστρός σου Θεός, ώσπερ ανάκτωρ ημφιεσμένος, θεούφαντον αλουργίδα βαφής μυοτικής, τών πανάγνων αιμάτων σου, Ανύμφευτε, καί βασιλεύει τής γής.

Καταβασία

«Ημάρτομεν, ηνομήσαμεν, ηδικήσαμεν ενώπιόν σου, ουδέ συνετηρήσαμεν, ουδέ εποιήσαμεν, καθώς ενετείλω ημίν, αλλά μή παραδώ ης ημάς εις τέλος, ο τών Πατέρων Θεός».

Ωδή η#39; Όν στρατιαί ουρανών

Της φοβεράς δευτέρας σου, Κύριε, Παρουσίας εννοών τήν υπαπαντήν, τρέμω τήν απειλήν σου φοβούμαι τήν οργήν σου. Ταύτης με, τής ώρας, κραυγάζω, σώσον εις αιώνας.

Σού τού Θεού κρίνοντος τά σύμπαντα τίς ενέγκη γηγενών, ών περιπαθής; άσβεστον πύρ γάρ τότε, καί σκώληξ βρύχων μέγα, τούς κατακριθέντας, συλλήψεται εις τούς αιώνας.

Πάσαν πνοήν ηνίκα προσκέκλησαι, τού διακρίναι Χριστέ, επί τό αυτό, μέγας ο φόβος τότε, μεγάλη η ανάγκη, μόνων βοηθούντων, τών έργων εις αιώνας.

Πάντων Κριτά Θεέ μου καί Κύριε, ακούσομαί σου φωνής, τότε ευκτικής, ίδω σου φώς τό μέγα, αθρήσω τάς σκηνάς σου, βλέψω σου τών δόξαν, γηθόμενος εις τούς αιώνας.

Δικαιοκρίτα Σωτώρ, ελέησον, καί ρύσαι με τού πυρός, καί τής απειλής, ής μέλλω εν τή κρίσει, δικαίως υποστήναι, άνες μοι πρό τέλους, δι' αρετής καί μετανοίας.

Όταν καθίσης Κριτής, ώς εύσπλαγχνος, καί δείξης τών φοβεράν δόξαν σου Χριστέ, ώ ποίος φόβος τότε! καμίνου καιομένης, πάντων δειλιώντων, τό άστεκτον τού Βήματός σου.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν καί άγιον Πνεύμα

Ένα Θεόν κατ' ουσίαν σέβομαι, Τρείς Υποστάσεις υμνώ, διοριστικώς άλλας, άλλ' ουκ αλλοίας, επεί θεότης μία, εν Τρισί Προσώποις, Πατήρ Υιός καί θείον Πνεύμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ φωτεινής προελθών νηδύος σου, ως νυμφίος εκ παστού, έλαμψε Χριστός, φώς τοίς εν σκότει μέγα, καί γάρ δικαιοσύνης, Ήλιος αστράψας, εφώτισεν Αγνή τόν κόσμον, Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν.

Καταβασία

«Ο Στρατιαί Ουρανών δοξάζουσι καί φρίπτει τά Χερουβίμ καί τά Σεραφίμ, πάσα πνοώ καί κτίσις υμνείτε, ευλογείτε, καί. υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ' Ασπόρου συλλήψεως

Ως Κύριος έρχεται αμαρτωλούς κολάσασθαι, δικαίους σώσαι, φρίζωμεν θρηνησωμεν, καί λάβωμεν αίσθησιν, εκείνης τής ημέρας, εν ή τά άδηλα καί κρυπτά, εκκαλύψας τών ανθρώπων, αποδίδωσιν επάξια.

Έμφοβος καί έντρομος, Μωσής ιδών σε γέγονεν, εκ τών οπίσω, πώς δέ υποστήσομαι, σου βλέπων τό πρόσωπον, τότε εγω ο τάλας, ηνίκα έλθης εξ ουρανού; αλλά φείσαι μου Οικτίρμον, εν ιλέω σου προσβλέμματι.

Δανιήλ πεφόβηται, τών ώραν τής ετάσεως, εγώ τί πάθω, επ' αυτής ερχόμενος, ο δύστηνος, Κύριε, τής φοβεράς ημέρας; αλλά μοι δίδου πρό τελευτής, ευαρέστως σοι λατρεύσαι καί τυχείν τής βασιλείας σου.

Τό πύρ ετοιμάζεται, ο σκώληξ ευτρεπίζεται, τής ευφροσύνης η δόξα, η άνεσις, τό φώς τό ανέσπερον, η χαρά τών δικαίων, καί τίς

μακάριος εκφυγείν, τιμωρίας τών προτέρων, κληρωσάμενος τά δεύτερα;

Μή με τού προσώπου σου, αποστρεψάτω, Κύριε, θυμός οργής σου, μηδέ εισακούσομαι, φωνής αραμένης σου, εις πύρ αποπεμπούσης, ἀλλ' εἰσελεύσομαι εις χαράν, τού αφθάρτου σου νυμφώνος, καγώ τότε σύν Αγίοις σου.

Ο νούς τετραυμάτισται, τό σώμα μεμαλάκισται, νοσεί τό πνεύμα, ο λόγος ησθένησεν, ο βίος νενέκρωται, τό τέλος επί θύραις, διό μοι, τάλαινα ψυχή, τί ποιήσεις, όταν έλθη ο Κριτής ανερεινήσαι τά σά;

Δόξα...

Μόνε μονογεννήτορ, μονογενούς Υιού, Πατήρ, καί Μόνου Λόγε, Φώς, τού Νού Απαύγασμα, καί μόνον μόνως μόνου, Πατρός Πρόβλημα, Πνεύμα, Κυρίου Κύριον όντως όν. Ω Τριάς μονάς αγία, σώσόν με θεολογούντά σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Το θαύμα τού τόκου σου, εκπλήττει με, Πανάμωμε, πώς συλλαμβάνεις, ασπόρως τόν άληπτον, ειπέ πώς παρθενεύεις, γεννήσασα ως Μητήρ, τό υπέρ φύσιν πίστει λαβων τό τικτόμενον προσκύνει, όσα θέλει γάρ καί δύναται.

Καταβασία

«Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου, άσπορος η κύησις. Θεού γάρ η γέννησις καινοποιεί τάς φύσεις, διό σε πάσαι αί γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον, τό Εωθινόν, Αναστάσιμον, Είτα τά παρόντα τού Τριωδίου.

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Τήν φοβεράν τής κρίσεως, καί αρρήτου σου δόξης, ημέραν ενθυμουμενος, φρίπτω, Κύριε όλως, καί τρέμων φόβω κραυγάζω, επί γής όταν έλθης, κρίναι, Χριστέ, τά σύμπαντα, ο Θεός μετά δόξης, τότε οικτρόν, από πάσης ρύσαί με τιμωρίας, εκ δεξιών σου, Δέσποτα, αξιώσας με στήναι.

Έτερον Γυναίκες ακουτίσθητε

Ιδού ημέρα έρχεται, Κυρίου παντοκράτορος, καί τίς υποίσει τόν φόβον, τής Παρουσίας εκείνου, ημέρα γάρ θυμού εστι, καί κλίβανος

καίόμενος, εν ή Κριτής καθέζεται, καί κατ' αξίαν εκάστω τών πράξεων απονέμων.

Θεοτοκίον, Όμοιον

Τήν ώραν τής ετάσεως, καί τής φρικτής ελεύσεως, τού φιλανθρώπου Δεσπότη, κατανοών όλως τρέμω, καί σκυθρωπάζων κράζω σοι. Κριτά μου δικαιοτάτε, καί μόνε πολυέλεε, μετανοούντά με δέξαι, τής Θεοτόκου πρεσβείαις.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν, Στίχους η' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου καί τού Τριωδίου τά παρόντα Ιδιόμελα γ'.

Ήχος πλ. β'

Εννοώ τήν ημέραν εκείνην καί τήν ώραν, όταν μέλλωμεν πάντες, γυμνοί καί ως κατάκριτοι, τώ αδεκάστω Κριτή παρίστασθαι, τότε σάλπιγξ ηγήσει μέγα, καί τά θεμέλια τής γής σεισθήσονται, καί οι νεκροί εκ τών μνημάτων εξαναστήσονται, καί ηλικία μία πάντες γενήσονται, καί πάντων τά κρυπτά φανερά παρίστανται ενώπιόν σου, καί κόψονται, καί κλαύσονται, καί εις τό πύρ τό εξώτερον απελεύσονται, οι μηδέποτε μετανοήσαντες, καί εν χαρά καί αγαλλιάσει, ο τών Δικαίων κλήρος, εισελεύσεται εις παστάδα ουράνιον.

Ο αυτός

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε, εν όλη καρδιά μου, διηγήσομαι πάντα τά θαυμάσιά σου.

Ω ποία ώρα τότε, καί ημέρα φοβερά, όταν καθίση ο Κριτής επί θρόνου φοβερού! βίβλοι ανοίγονται, καί πράξεις ελέγχονται, καί τά κρυπτά τού σκότους δημοσιεύονται, Άγγελοι περιτρέχουσιν, επισυνάγοντες πάντα τά έθνη, Δεύτε ακούσατε βασιλείς καί άρχοντες, δούλοι καί ελεύθεροι, αμαρτωλοί καί δίκαιοι, πλούσιοι καί πένητες, ότι έρχεται Κριτής, ο μέλλων κρίναι πάσαν τήν οικουμένην, καί τίς υποστήσεται από προσώπου αυτού, όταν Άγγελοι παρίστανται, ελέγχοντες τάς πράξεις, τάς διανοίας, τάς ενθυμήσεις, τά εν νυκτί καί εν ημέρα; ώ ποία ώρα τότε! Άλλά πρό τού φθάσαι τό τέλος, σπούδασον κράζουσα, ψυχή, ο Θεός, επίστρεψον, σώσόν με, ως μόνος εύσπλαγχνος.

Ήχος πλ. δ'

Στίχ. Ανάστηθι, Κύριε, ο Θεός μου, υψωθήτω η χείρ σου, μή επιλάθη τών πενήτων σου εις τέλος.

Δανιήλ ο Προφήτης, ανήρ επιθυμιών γενόμενος, τό εξουσιαστικόν Θεού θεωρήσας, ούτως εβόα, Κριτήριον εκάθισε, καί βίβλοι ηνεώ χθησαν. Βλέπε, ψυχή μου, νηστεύεις; τόν πλησίον σου μή αθέτει. βρωμάτων απέχη; τόν αδελφόν σου μη κατακρίνης, μήτώ πυρί παραπεμπομένη, κατακαής ώσει κηρός, αλλ’; ανεμποδίστως εισάξη σε Χριστός, εις τήν βασιλείαν αυτού.

Δόξα... Ήχος α’;

Προκαθάρωμεν εαυτούς, αδελφοί, τή βασιλίδι τών αρετών, ιδού γάρ παραγένονε, πλούτον ημίν αγαθών κομίζουσα, τών παθών κατευνάζει τά οιδήματα, καί τώ Δεσπότη καταλλάττει τούς πταίσαντας, διό μετ’; ευφροσύνης ταύτην υποδεξώμεθα, βοώντες Χριστώ τώ Θεώ, ο αναστάς εκ τών νεκρών, ακατακρίτους ημάς διαφύλαξον, δοξολογούντάς σε τόν μόνον αναμάρτητον.

Καί νύν... Υπερευλογημένη υπάρχεις...

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις. Είτα η συνήθης Λιτή εν τώ Νάρθηκι ψαλλομένου τού Εωθινού Ιδιομέλου, Συνάπτομεν δέ καί τήν α’; Ωραν, εν ή αναγινώσκεται η Κατήχησις τού οσίου Θεοδώρου τού Στουδίτου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά τυπικά, οι Μακαρισμοί τής Οκτωήχου καί εκ τού Κανόνος τού Τριωδίου η στ’; Ωδή.

Ο Απόστολος Προκείμενον Ήχος γ’;

Μέγας ο Κύριος ημών, καί μεγάλη η ισχύς.

Στίχ. Αινείτε τόν Κύριον ότι αγαθός.

Πρός Κορινθίους α’; Επιστολής Παύλου

(Κεφ. η’; 8–13 καί θ’; 1–2)

Αδελφοί, βρώμα ημάς ου παρίστησι τώ Θεώ ούτε γάρ εάν φάγωμεν περισσεύομεν, ούτε εάν μή φάγωμεν, υστερούμεθα, Βλέπετε δέ μήπως η εξουσία ημών αύτη πρόσκομμα γένηται τοίς ασθενούσιν, Εάν γάρ τις ίδη σε, τόν έχοντα γνώσιν, εν ειδωλείω κατακείμενον, ουχί η συνείδησις αυτού, ασθενούς όντος, οικοδομηθήσεται, εις τό τά ειδωλόθута εσθίειν, καί απολείται ο ασθενών αδελφός επί τή σή γνώσει, δι’; όν Χριστός απέθανεν. Ούτω δέ αμαρτάνοντες εις τούς αδελφούς, καί τύπτοντες αυτών τήν συνείδησιν ασθενούσαν, εις Χριστόν αμαρτάνετε, Διό περ, εί βρώμα σκανδαλίζει τόν αδελφόν μου, ου μή φάγω κρέα εις τόν αιώνα, ίνα μή τόν αδελφόν μου σκανδαλίσω. Ουκ ειμί απόστολος; ουκ ειμί

ελεύθερος; Ουχί Ιησούν Χριστόν τόν Κύριον ημών εώρακα; Ου τό έργον μου υμεῖς ἐστέ ἐν Κυρίῳ; Εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμί Απόστολος, ἀλλά γε ὑμῖν εἰμί ἡ γάρ σφραγίς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς, υμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ.

Ἀλληλούϊα Ἦχος πλ. δ΄

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ,

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον

ΚΑ΄ 31–46

Εἶπεν ὁ Κύριος, Ὅταν ἔλθῃ ὁ Υἱός...

Κοινωνικόν

Αἰνεῖτε τόν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, Αἰνεῖτε αὐτόν ἐν τοῖς ὑψίστοις. Ἀλληλούϊα.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Α π ό σ τ ι χ α

Ήχος πλ. δ' 39;

Λιχνευσάμενοι, τήν πρώτην υπέστημεν γύμνωσιν, ηττηθέντες τής πικράς γεύσεως, καί τού Θεού εξόριστοι γεγόναμεν, ἀλλ' επανάγωμεν πρός μετάνοιαν, καί τάς αισθήσεις εκκαθάρωμεν πρός ἃς ὁ πόλεμος, ἐπεισόδιον τήν νηστείαν ποιούμενοι, ἐλπίδι χάριτος, τάς καρδίας βεβαιούμενοι, οὐ βρώμασιν, ἐν οἷς οὐκ ὠφελήθησαν οἱ περιπατήσαντες, καί βρωθήσεται ἡμῖν ὁ Ἀμνός τού Θεού, ἐν τῇ ἱερᾷ καί φωτοφόρῳ νυκτί τής ἐγέρσεως, τό ὑπέρ ἡμῶν ἀχθέν σφάγιον, τό τοῖς Μαθηταῖς κοινωνήσαν, ἐν ἐσπέρα τού μυστηρίου, καί σκότος λύον τής ἀγνωσίας, ἐν τῷ φωτί τής αὐτοῦ Ἀναστάσεως. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε, καί πάσαν νόσον θεραπεύετε, καί νῦν πρεσβεύσατε, ρυσθῆναι τῶν παγίδων τού ἐχθροῦ, τάς ψυχάς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Τά οὐράνια ὑμνεῖ σε, κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε, καί ἡμεῖς δοξολογούμεν, τήν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν, Θεοτόκε πρέσβευε σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

ΠΡΩΪ ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡῳ

Μετά τήν β' 39; Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος α' 39;

Τού λίθου σφραγισθέντος

Ἡνέωκται τής θείας, μετανοίας τά πρόθυρα, προσέλθωμεν προθύμως, ἀγνισθέντες τά σώματα, βρωμάτων, καί παθῶν τήν ἀποχήν, ποιοῦντες ὡς ὑπήκοοι Χριστοῦ, τού καλέσαντος τόν κόσμον, εἰς βασιλείαν τήν ἐπουράνιον, δεκάτας τού παντός ἐνιαυτοῦ, προσφέροντες τῷ πάντων Βασιλεῖ, ὅπως καί τήν Ἀνάστασιν αὐτοῦ, πόθῳ κατίδωμεν. (Δίς)

Θεοτοκίον Ὅμοιον

Τάς χεῖράς σου τάς θείας, αἷς τόν κτίστην ἐβάστασας, Παρθέने Παναγία σαρκωθέντα θεότητι, προτείνασα δυσώπησον αὐτόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καί παθῶν καί κινδύνων, τούς

ευφημούντάς σε πόθω, καί βοώντάς σοι, Δόξα τώ ενοικήσαντι εν σοί, δόξα τώ προελθόντι εκ σου, δόξα τώ ελευθερώσαντι ημάς, διά τού τόκου σου.

Ωδή α' Ήχος α'

Ωδήν επινίκιον άσωμεν

Φαιδρά προεόρτια, τής εγκρατείας, λαμπρά τα προοίμια τής νηστείας σήμερον, διό συνδράμωμεν, εν πεποιθήσει αδελφοί, καί προθυμία πολλή.

Αδάμ τόν προπάτορα, τή παραβάσει, ζηλώσας εκβέβλημαι, τής τρυφής ο άθλιος, διό προσπίπτω σοι, εν μετανοία καί κλαυθμώ, Κύριε σώσόν με.

Αρχή κατανύξεως, καί μετανοίας, κακών αλλοτρίωσις, καί παθών εγκράτεια, διό σπουδάσωμεν, αποκοπήν τών πονηρών, έργων ποιήσασθαι.

Θεοτοκίον

Νυκτί παραπτώσεων, ημαυρωμένος, πρός σέ τήν κυήσασαν, τοίς εν σκότει Ήλιον, δικαιοσύνης Χριστόν, νύν καταφεύγω εκτενώς, Δέσποινα σώσόν με.

Έτερον Τριώδιον

Ειρμός ο αυτός

Ιδού προηνέω κται, τής μετανοίας, η θύρα φιλόθεοι, δεύτε ούν σπουδάσωμεν, τού εισελθείν δι' αυτής, πρίν κλείση ταύτην ο Χριστός, ως αναξίοις ημίν.

Τό έαρ μηνύουσα, ήγγικεν αύτη, η νύν προκαθάρσιος, Εβδομάς η πάνσεπτος, τών ιερών Νηστειών, τά σώματα καί τας ψυχάς, πάντων φωτίζουσα.

Δόξα...

Ασύγχυτε, άκτιστε, Τριάς αγία, μονάς υπεράγαθε, ο Πατήρ, καί ο Υιός, καί Πνεύμα τό συγγενές, τούς προσκυνούντάς σε πιστώς, αεί περίσωζε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Νενίκηνται πάναγνε, εν σοί οι όροι, Παρθένε τής φύσεως, μένεις γάρ τέξασα, άνευ ανδρός τόν Θεόν, ως πρό τού τόκου σεμνή, πάλιν απήμαντος.

Ο Ειρμός

Ωδήν επινίκιον, άσωμεν πάντες, Θεώ τώ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι υψηλώ, καί σωσαντι τόν Ισραήλ, ότι δεδόξασται.

Ωδή η#39;

Ον φρίπτουσιν Ἄγγελοι

Τόν βίον μου άπαντα, ασώτως δαπανών, πολίταις εδούλευσα, πικροίς καί πονηροίς, αλλά με ποθούντα, πρός τούς σούς οικτιρμούς, νύν επαναστρέψαι, Χριστέ μή υπερίδης.

Ο τρόπος τού βίου μου, αισχρός καί χαλεπός, τό έλεος άμετρον, φιλόανθρωπε Σωτήρ, τής σής ευσπλαγχνίας, μετανοίας καιρόν, δίδου μοι αιτούντι, καί πόθω σε υμνούντι.

Τού Κάϊν τήν δύστηνον, επόθησα ζωήν, τού νού τό αξίωμα, νεκρώσας αληθώς, καί τρέμω τήν κρίσιν, ευεργέτα τήν σήν, μή με κατακρίνης, σύν τούτω εις αιώνας.

Θεοτοκίον

Παρθένε πανύμνητε, η μόνη, πρός Θεόν, πιστών ενυπάρχουσα, βοήθεια στερρά, τού σκότους με ρύσαι, καί κολάσεως, τής αποκειμένης, τοίς πονηρώς βιούσιν.

Ειρμός άλλος

Ἕμνον σοι προσφέρομεν

Ούτος ο καιρός εστι, τής μετανοίας, διό ευφρόνως εναρξώμεθα, αδελφοί εκβοώντες, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Σήμερον τοίς βρώμασιν, αποταχθέντες, σπευσωμεν έργω, καί τών πταισμάτων, τοίς επαξίως μετανοούσιν.

Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον, Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα.

Δόξα σοι αόρατε Τριάς αγία, η εν Μονάδι προσκυνουμένη, ήν πιστώς δοξάζομεν, σώζε τούς δούλους σου, εκ πάσης βλάβης.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις παμμακάριστε, αγνή Παρθένε, χαίρε Κυρίου δούλη, καί Μήτηρ, χαίρε σκέπη τού κόσμου, Θεοτόκε ευλογημένη, Μαρία ολόφωτε.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Ἕμνον σοι προσφέρομεν τών Ασωμάτων, ώσπερ οι Παίδες εν τή καμίνω, καί υμνούντες λέγομεν, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ#39;

Τήν φωτοφόρον νεφέλην

Ειρηνική καταστάσει, ειλικρινεί διαθέσει, τόν ιερώτατον καιρόν, τής αγίας Νηστείας, υποδεξώμεθα πιστοί, αιτούντες τήν άφεσιν, ών έκαστος επλημμέλησεν, όπως τής εκείθεν, επι τύχωμεν χαράς.

Ιδού καιρός μετανοίας, η προεόρτιος αύτη, τών Νηστειών εισαγωγή, Διανάστα ψυχή μου, τώ ευεργέτη καί Θεώ, θερμώς διαλλάγηθι, τής κρίσεως, όπως φύγης εκείνης τής δικαίας, καί φρικτής ως αληθώς.

Τών Νηστειών τάς εισόδους, καί τά προπύλαια πάντες, μή καθαρίσωμεν κακώς, ακρασία, και μέθη, αλλ’ εν αγνεία λογισμών, προθύμως εισέλθωμεν, ληψόμενοι αφθαρσίας στεφάνους, καί τών πόνων, επαξίως τούς καρπούς.

Θεοτοκίον

Υπέρ ημών δυσωπούσα, τόν αγαθόν μή ελλείπης, τόν τήν ασθένειαν ημών, επιστάμενον μόνον, λοιμού λιμού τε, καί σεισμού, καί πάσης κακώσεως, λυτρώσασθαι, τήν τιμώνσάν σε πόλιν Θεοτόκε, η ελπίς τών γηγενών.

Ειρμός άλλος

Σέ τήν οραθείσαν

Εισήκται καιρός ψυχή μου, ο τής μετανοίας, μή αμέλει, πεινώσι δίδου άρτον, προσεύχου τώ Κυρίω, καθ’ ημέραν καί νύκτα, καί ώραν ίνα σώση σε.

Κρεών καί λοιπών βρωμάτων, ώσπερ αποχήν εποιησάμεθα, ούτω καί πάσαν έχθραν, πρός τούς πλησίον άμα, πορνείαν τε καί ψεύδος, καί πάν κακόν εκφύγωμεν.

Δόξα...

Μίαν προσκυνώ τή φύσει, άναρχον θεότητα, τρισί δέ προσώποις, δοξάζω τόν Πατέρα, τόν Υιόν καί τό Πνεύμα, εν Τριάδι μονάδα, αμέριστον καί σύνθρονον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σύ εί τών πιστών Παρθένε, καύχημα ελπίς καί προστασία, σέ ωδαίς ασμάτων, δοξάζομεν απαύστως, Θεοτόκε Μαρία, διάσωσον τούς δούλους σου.

Ο Ειρμός

Σέ τήν Οραθείσαν πύλην, υπό Ιεζεκιήλ τού Προφήτου, εν ή ουδείς διήλθεν, ειμή ο Θεός μόνος, Θεοτόκε Παρθένε, εν ύμνοις μεγαλύνομεν.

Εις τά Α π ό σ τ ι χ α τών Αίνων.

Ιδιόμελον Ἦχος γ'

Πάντα τόν χρόνον, ἡ νηστεία ωφέλιμός ἐστι, τοῖς αἰρουμένοις καί ποιούσιν αὐτήν, οὔτε γάρ ἐπήρεια δαιμόνων, κατατολμὰ τοῦ νηστεύοντος, ἀλλά καί οἱ φύλακες τῆς ζωῆς ἡμῶν Ἄγγελοι, φιλοπονώτερον παραμένουσι, τοῖς διὰ νηστείας ἡμῖν κεκαθαρμένοις.

Μαρτυρικόν

Τῶν Ἀγίων Ἀθλοφόρων τήν μνήμην, δεύτε λαοί ἅπαντες τιμήσωμεν, ὅτι θέατρον γενομενοί, Ἀγγέλοις καί ἀνθρώποις, τόν τῆς νίκης στέφανον, παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαντο, καί πρεσβεύουσιν υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἀσπόρως συνέλαβες, ἐκ Πνεύματος ἁγίου, καί δοξολογούντες ἀνυμνούμέν σε, Χαίρε Παναγία Παρθένε.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

Απόστικα

Ἦχος πλ. δ΄;

Διά νηστείας καθαρθῆναι σπεύσωμεν, τού ρύπου τῶν πταισμάτων ἡμῶν, καί δι΄ ἐλέους καί φιλανθρωπίας, τῆς πρὸς τοὺς πένητας, εἰσελθεῖν εἰς τὸν νυμφῶνα τοῦ νυμφίου Χριστοῦ, τοῦ παρέχοντος ἡμῖν τό μέγα ἔλεος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, ικετεύσατε τὸν Θεὸν ἡμῶν, καί αιτήσατε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πλήθος οἰκτιρμῶν, καί τὸν ἰλασμόν, τῶν πολλῶν παραπτωμάτων δεόμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τὴν ἐνδοξον καί ἀχραντον Θεοτόκον ἀληθῆ, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἀνυμνήσωμεν εὐσεβῶς, χαιρετίζοντες αὐτὴν ὡς ὁ Ἄγγελος, Χαίρε Μήτηρ ἀγία, τοῦ σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, χαίρε ἐνδιαίτημα τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἡ πρεσβεύουσα αἰεὶ ὑπὲρ ἡμῶν, εἰς τό σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν α΄; Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ΄;

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Υπεράγαθε Λόγε σύν τῷ Πατρί, καί τῷ Πνεύματι κτίσας τὰ ὁρατά, ὁμοῦ καί ἀόρατα, ἐν ἀρρήτῳ, σοφία σου, τῆς φαιδράς Νηστείας, καιρὸν διανύσασθαι, ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα, εὐδόκησον εὐσπλαγχνε, λύων τὴν ἀπάτην, τῆς πικρᾶς αμαρτίας, παρέχων κατάνυξιν, καί ἰάσεων δάκρυα, καί πταισμάτων συγχώρησιν, ἵνα ἀδιστάκτῳ ψυχῇ, ἐν προθύμῳ τῷ πνεύματι νηστεύοντες, σύν ἀγγέλοις ὑμνοῦμεν τό κράτος σου. (Δίς)

Θεοτοκίον

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρὶ, συλλαβούσα ἀφράστως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα, καί ἐν ἀγκάλαις, ἔσχες τὸν πάντα συνέχοντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καί πλάστην καὶ Κύριον, ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, καί πίστει δοξάζω σε, τοῦ ρυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω

παρίστασθαι, πρό προσώπου τού Κτίστου μου, Δέσποινα Παρθένε αγνή, τήν σήν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, καί γάρ δύνασαι, όσα θέλεις Πανάμωμε.

Ωδή β'· Ήχος γ'·

Ως όμβρος επ' άγρωσιν

Ως όρθρος εξέλαμψεν, ημίν τής μετανοίας, ακτίνας τά προπύλαια, λαμπρώς τής εγκρατείας.

Τού σκότους με λύτρωσαι, Χριστέ τού εξωτέρου τώ πλήθει τού ελέους σου, ως μόνος ελεήμων.

Πυρός με εξάρπασον, καί σκώληκος Σωτήρ, τού ακοιμήτου, μετανοίας εμμελεία καθαρθέντα.

Θεοτοκίον

Παρθένε πανύμνητε, οδός ημίν γενού, τής μετανοίας, σωτηρίας, οδηγούσα πρός τάς πύλας.

Ειρμός άλλος Ήχος β'·

Προσέχετε λαός μου τώ νόμω μου

Καιρός μετανοίας εφέστηκε, σπεύσωμεν φιλόχριστοι, καθαρθήναι πάντων τών πταισμάτων, καί οφθήναι τώ Δεσπότη μακάριοι.

Νηστείαν καθάραν αναμάρτητον, σπεύσωμεν τελέσωμεν, νύν αδιαλείπτως, ίνα εύρωμεν πταισμάτων άφεςιν.

Υπάρχεις γάρ Χριστέ πολυέλεος, πάντας αγαθέ, αεί προσδεχόμενος, εν μετανοία, διό πάντες σε αεί δοξάζομεν.

Δόξα...

Τριάδα εν μονάδι δοξάσωμεν, άτμητον ασύγχυτον, αδιαίρετον, τή υποστάσει, διαιρετήν δέ τοίς προσώποις Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αγνή Παρθενομήτορ δυσώπησον, όν περ εσωμάτωσας, ως βροτόν Παρθένε καί Λόγον, ίνα σώση κινδύνων τούς δούλους σου.

Ο Ειρμός

Προσέχετε λαός μου τώ νόμω μου, κλίνετε τό ούς υμών, εις τά ρήματα τού στόματός μου, ότι τό όνομά σου Κύριε εκάλεσα.

Ωδή η'·

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός

Μεταμελείας ο καιρός, μετανοίας επιδείξασθαι, καρπούς αξίους, τώ Θεώ ψυχή μου, σπεύσον διανάστηθι, καί βόησον εκτενώς, εν

νηστείαις καί ευχαίς, Ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Προκαθαρθώμεν ἀδελφοί, τῆς ψυχῆς τὰ αἰσθητήρια, καί τῷ Κυρίῳ νῦν προσκολληθώμεν, τρόποις κατανύξεως, βοῶντες εὐκρινῶς, μετανοία καθαρά, Ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τόν ἐνεδρεῦοντα ἐχθρόν, λιχνοτέραις ἐνθυμήσεσι, καί ἀκρασία ἡδονῆς βραχείας, θέλγοντα τὴν αἴσθησιν, νεκρώσαι σπουδάσωμεν ἐπιμόνῳ προσευχῇ, ὑμνοῦντες εὐλογούντες, καί υπερυψοῦντες, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἡουρανῶσασα ἡμῶν, τό γεῶδες Κόρη φύραμα, τὴν γεωθείσαν καί καταφθαρείσαν, τῆς ψυχῆς μου αὐλακα, τῷ ὄμβρῳ σὺν οἰκτιρμῶν, καρποφόρον ἀρεταῖς, ἀνάδειξον βοῶσαν, καί υπερυψοῦσαν, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος

Τόν ἐν τῇ βάτῳ Μωσεῖ

Προκαθαρθώμεν νυνί, μή τοῖς βρώμασι μόνον, ἀλλὰ καί ταῖς πράξεσι, καί ἀρξώμεθα πιστοὶ θερμῇ τῇ διανοίᾳ, ἵνα τῷ κτίστῃ παιδοῖ, οφθώμεν εἰς αἰῶνας.

Οὕτως ἡμᾶς νηστεύειν δεῖ, μή ἐν ἐχθρῷ καί μάχῃ, μή ἐν φθόνῳ καί ἐρίδι, μή ἐν κενοδοξίᾳ, καί δόλῳ κεκρυμμένῳ, ἀλλὰ καθὼς ὁ Χριστός, ἐν ταπεινοφροσύνῃ.

Οἱ ἐλεοῦντες φησί, τοὺς πτωχοὺς τῷ Σωτήρι, δανειοῦσιν ἐμφρόνως, ὦ χαράς ἀνεικάστου! παρέχει γάρ πλουσίως, τὰς ἀμοιβὰς τῶν καλῶν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱόν καί ἅγιον Πνεῦμα.

Δόξα Πατρί, καί Υἱῷ, καί τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, εἰς Θεός γάρ τὰ τρία, σὺν Ἀγγέλοις ἀπαύστως, βροτοὶ ἀνευφημούμεν, σέ παναγία Τριάς, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Χαίρε Παρθένε ἀγνή, Θεοτόκε Μαρία, ἱλαστήριον κόσμου, ὀρθοδόξων τό κέρας, ἱκέτευε ρυσθῆναι, ἐκ τοῦ ἀσβέστου πυρός, τοὺς σέ δοξολογούντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνούμεν, εὐλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ὁ Εἰρμός

Τόν εν τή βάτω Μωσεΐ, τής Παρθένου τό θαύμα, εν Σιναίω τώ όρει, προτυπώσαντα ποτέ, υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ#39;

Σέ τήν ακατάφλεκτον βάτον

Άνοιξον ημίν τού ελέους σου, τά άχραντα σπλάγχνα, ο μετάνοιαν βροτοίς εις σωτηρίαν, δωρησάμενος, μόνε Σωτήρ πολυέλεε.

Οίμοι! τί φρικώδες εκείνο, τό αδέκαστον Βήμα, εν ώ μέλλομεν γυμνοί, ποιείσθαι λόγον, ών εν τώ βίω κακών διεπράξαμεν!

Όμβρησον ημίν ευσπλαγχνίας, Ευεργέτα ρανίδα, κατακλύζουσαν ημών, τόν ρύπον πάντα, αφορμάς μετανοίας ημίν παρεχόμενος.

Πάντες εν προθύμω καρδία, τής αγίας Νηστείας, τά προπύλαια λαμπρώς συνεισελθόντες, ευχαρίστους δέ ωδάς, τώ Χριστώ προσενέγκωμεν, Θεοτοκίον, έ τήν κραταιάν προστασίαν, καί βεβαίαν ελπίδα, ανυμνούντες ευσεβώς, εκδυσωπούμεν, Τόν Υιόν σου δυσώπει, Παρθένε τού σωθήναι ημάς.

Ειρμός άλλος

Τήν παρθενίαν σου Θεοτόκε

Νύν προκαθαιρώμεθα, εν νηστεία, καί δάκρυσι, καί μεγίστοις κατορθώμασιν, ίνα εύρωμεν μέγα έλεος,

Νύν μιμησώμεθα, τάς φρονίμους Παρθένους φιλόχριστοι, καί σπεύσωμεν Χριστώ υπαντήσαι, μετά λαμπάδων φαιδρών.

Νύν μιμησώμεθα, τόν Ηλίαν νηστεύοντα, καί φεύγοντα τήν Ιεζάβελ, τήν πονηράν, ίνα ούτως αναληφθώμεν εκ γής.

Δόξα...

Άγιος, Άγιος, Άγιος, τρισάγιε, Πάτερ παντοκράτορ, καί Υιέ ομοούσιε, σύν τώ Πνεύματι, μία θεότης.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εις σέ καυχώμεθα, καί εις σέ καταφεύγομεν, αγνή Αειπάρθενε, σεμνή, τής κολάσεως, ρύσαι πάντας ημάς.

Ο Ειρμός

Τήν παρθενίαν σου, Θεοτόκε αμίαντε, ήν ου κατέφλεξε, τό πύρ τής θεότητος, ταύτην αεί μεγαλύνομεν.

Α π ό σ τ ι χ α τών Αίνων

Ιδιομελον Ήχος γ#39;

Ασμένως λαοί, τήν Νηστείαν ασπασώμεθα, έφθασε γάρ τών πνευματικών αγώνων η αρχή, αφήσωμεν τής σαρκός τήν ευπάθειαν, αυξήσωμεν τής ψυχής τά χαρίσματα, συγκακοπαθήσωμεν ως δούλοι Χριστού, ίνα καί συνδοξασθώμεν ως τέκνα Θεού, καί τό Πνεύμα τό άγιον εν ημίν οικήσαν, φωτίση τάς ψυχάς ημών. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Βασιλέων καί τυράννων, τόν φόβον απώσαντο οι Χριστού Στρατιώται, καί ευθαρσώς καί ανδρείως αυτόν αμολόγησαν, τόν απάντων Κύριον, Θεόν καί Βασιλέα ημών, καί πρεσβεύουσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, η προστασία πάντων τών δεομένων, εις σέ θαρρούμεν, εις σέ καυχώμεθα, εν σοί πάσα η ελπίς ημών εστι, πρέσβευε τώ εκ σου τεχθέντι, υπέρ αχρείων δούλων σου.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

Απόστιχα

Ιδιόμελον Ἦχος α'

Περιχαρώς δεξώμεθα πιστοί, τό θεόπνευστον διάγγεγμα τής Νηστείας, ως πρώην οι Νινευίται, καί αύθις πόρναι καί τελώναι, τό τής μετανοίας κήρυγμα, παρά τού Ιωάννου, δι' εγκρατείας ετοιμασθώμεν πρός μετουσίαν, τής εν τή Σιών δεσποτικής ιεουργίας, διά δακρύων προκαθαρθώμεν τού εν αυτή θείου Νιπτήρος, προσευξώμεθα ιδείν τήν τού τυπικού ενταύθα, Πάσχα τελείωσιν, καί τού αληθινού ανάδειξιν, παρασκευασθώμεν εις προσκύνησιν τού Σταυρού, καί τής Εγέρσεως Χριστού τού Θεού, βοώντες πρός αυτόν, Μή κατασχύνης ημάς, από τής προσδοκίας ημών φιλάνθρωπε! (Δίς)

Μαρτυρικόν

Ὡ τής καλής υμών πραγματείας Αγιοι! ότι αίματα εδώκατε, καί ουρανούς εκκληρονομήσατε, καί προσκαίρως πειρασθέντες, αιωνίως αγάλλεσθε, όντως καλόν υμών τό εμπόρευμα! φθαρτά γάρ καταλιπόντες, τά άφθαρτα απελάβετε, καί σύν Αγγέλοις χορεύοντες, υμνείτε απαύστως Τριάδα ομοούσιον.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Παρθένος η άσπιλος ποτέ, επί ξύλου βλέπουσα, όν εξ ασπόρου γάρ έτεκε, γαστρός μή φέρουσα, τήν τών σπλάγχχνων τρώσιν, τρυχομένη έλεγεν, ο νεύματι κρατών κτίσιν άπασαν, πώς ως κατάκριτος, εν Σταυρώ εναπηώρησαι; πάντως θέλων, σώσαι τό ανθρώπινον.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος β'

Ευσπλαγχνίας υπάρχουσα

Μετ' ειρήνης διελθείν ημάς τούς ταπεινούς, τήν προκαθάρισμον ευδόκησον τών Νηστειών, τή αφάτω φιλάνθρωπία σου Χριστέ ο Θεός, κατάβαλε τού εχθρού τά πανουργεύματα, καί τώ Σταυρώ σου πάντας διάσωσον, ο μόνος γνώσκων τά εγκάρδια.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον, Όμοιον

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ σου, ἡ ἀσπύρως τεκούσά σε, καί μή φέρουσα οράν ἀδίκως πάσχοντα, ὠλοφύρετο κλαυθμῷ καί ἀνεβόῃ σοι, Πῶς πάσχεις ὁ τῇ φύσει ἀπαθής, γλυκύτατε Υἱέ; Υμνῶ σου τήν ἄκραν ἀγαθότητα.

Ωδή α΄; Ἦχος δ΄;

Ο Ειρμός

Ἀσομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι ἐξήγαγες λαόν δουλείας Αἰγύπτου, ἐκάλυψας δέ ἄρματα, Φαραῶ καί τήν δύναμιν.

Νηστεύων ὁ Κύριος ἀνθρωπίνως, πρὸς ὑποτύπωσιν ἡμῶν, νικά τόν πειράζοντα, δεικνύς τό ἡμέτερον, καί ὅρους υπογράφων ἡμῖν.

Μωσῆς ὁ θειότατος ἐν Σιναίῳ, δι΄ ἐγκρατείας τῷ Θεῷ, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, λαλεῖν κατηξίωται, Αὐτόν πιστοί ζηλώσωμεν.

Ἰλάσθητι Κύριε τῷ λαῷ σου, καί ἐπιβλέψας ὡς Θεός, ἰλέω σου ὀμματι, ἐπίσκεψαι ἅπαντας, τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου.

Θεοτοκίον

Σοί πάντες προστρέχομεν Θεοτόκε, ὡς υπερμάχῳ ἀσφαλεῖ, εἰς πρεσβείαν κινούντές σε, λυτρώσασθαι τήν ποιμήνην σου ἐκ πάσης περιστάσεως.

Ωδή γ΄; Ο Ειρμός

Ἐν Κυρίῳ Θεῷ μου, ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου, διό οἱ ἀσθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν.

Ὁ θαυμάσιος Ἐνῶχ, δι΄ ἐγκρατείας μετετέθη ἐκ γῆς, αὐτόν ζηλοτυποῦντες, μετατεθώμεν ἐκ φθοράς πρὸς ζωήν.

Προσευχαίς καί νηστείαις, τόν Λυτρωτὴν ἰλεωσώμεθα, συγχαίρει γάρ ὁ Κτίστης, τῇ μετανοίᾳ τῶν κτισμάτων αὐτοῦ.

Ετοιμάζου ὦ ψυχὴ, καί προκαθαίρου, πρὸ τοῦ πάθους Χριστοῦ, ἵνα τῇ ἀναστάσει, πνευματικῶς συνεορτάσῃς αὐτῷ.

Θεοτοκίον

Ὡς τεκούσα Θεόν, ὑπὲρ ἡμῶν ἀπαύστως πρέσβευε, πρὸς σέ γάρ Θεοτόκε, ἀμαρτωλοὶ καταφεύγομεν.

Ωδή γ΄; Ἦχος β΄;

Ἐν πέτρα με τῆς πίστεως

Εξέτει νας παλάμας εν τώ Σταυρώ σου, ενέκρωσας νεκρώσει σου τήν κατάραν, εζώωσας τώ πάθει σου τούς ανθρώπους, διό υμνούμέν σου, τήν θείαν Σταύρωσιν, Ιησού φιλόανθρωπε ο Θεός ημών.

Τή βρώσει τή τού ξύλου θανατωθέντες, τώ ξύλω εζώωθημεν τού Σταυρού σου, Αυτόν ούν σοι προσάγομεν εις πρεσβείαν, χάριν καί έλεος, ημίν κατάπεμψον, ευεργέτα Δέσποτα πολυέλεε.

Τά πρόθυρα ηνέωκται τής νηστείας, τό στάδιον εγγίζει τής εγκρατείας, ζεούσή προθυμία διανιστώμεν, υποδεξόμενοι, δώρον θεόσδοτον, αναστέλλον καύσωνα παραπτώσεων.

Ο χρόνος ο μακάριος τής νηστείας, ακτίνας αποστίλβων τής μετανοίας, ανέτειλε, προσέλθωμεν φιλοτίμως, εκτιναζάμενοι, σκότος βαθύτατον, ραθυμίας άπαντες αγαλλόμενοι.

Νηστείαν αγιάσωμεν φιλοφρόνως, κηρύξωμεν εγκράτειαν παθημάτων, βοήσωμεν εν δάκρυσι, τώ Δεσπότη, Δός ημίν Κύριε, χάριν συμπράπτουσιν, εις τά σά θελήματα πολυέλεε.

Δεξάμενοι τό δώρημα τής νηστείας, δοξάσωμεν τόν δόντα εις σωτηρίαν, καί τούτο εργασώμεθα επιπόνως, ίνα τήν άφεσιν, τών επται σμένων ημίν, εκ χειρός δεξώμεθα τού ποιησαντος

Θεοτοκίον

Κατεύνασον τόν τάραχον τών παθών μου, θεραπευσον τά τραύματα τής ψυχής μου, εξέγειρον εξ ύπνου με ραθυμίας, τή μεσιτεία σου, τή προστασία σου, Παναγία Δέσποινα Μητροπάρθενε.

Ειρμός άλλος

Στειωθέντα μου τόν νούν

Υψωθέντος σου Σωτήρ, εκουσίως εν Σταυρώ, η κτίσις πάσα, εδονήθη τής γής, και ερράγη τού Ναού τό καταπέτασμα.

Εμαστίχθης εν Σταυρώ ώ, Ιησού μου δι' εμέ, καί εκεντήθης, τήν πλευράν αγαθέ, όθεν πίστει προσκυνώ, τό θείον κράτος σου.

Δόξα...

Κλίνας γόνυ εν τή γή, τόν Πατέρα προσκυνώ, Υιόν δοξάζω, καί τό πνεύμα ανυμνώ, τήν μονόθελον αρχήν, καί τρισυπόστατον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ακατάληπτόν εστι τό μυστήριον σεμνή, τής σής λοχείας, τίκεις γάρ Μαριάμ, απειράνδρως τόν Θεόν, καί μένεις άφθορος.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι.

Τῆς νηστείας τόν καιρόν, τή δυνάμει σου Χριστέ, καθαγιάσας, σώσον πάντας ἡμάς, τών παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τοὺς προσκυνούντάς σε.

Ο Ειρμός

Στειωθέντα μου τόν νούν, καρποφόρον ἀρετῶν, ἀνάδειξόν με, γεωργέ τών καλῶν, φυτουργέ τών ἀγαθῶν, τή εὐσπλαγχνία σου.

Ωδή δ' 39;

Εισακήκοα τήν ἀκοήν σου

Ο Αβραάμ δι' 39; ἀρετῆς καί φιλοξενίας, τήν Τριάδα υπεδέξατο, ἀγγελικῶς ἐνδημήσασαν.

Πλούτος ἄσυλος τῆς ἐγκρατείας ἐστί, τό δῶρον, καί ο τούτῳ πλουτιζόμενος, καταπλουτήσῃ θεότητι.

Δεῦτε κλαύσωμεν ἅμα τῷ λόγῳ, πίστει βοῶντες, ὁ Θεός ἡμῖν ἰλάσθητι, τοῖς πολλὰ πλημμελήσασιν.

Θεοτοκίον

Μήτηρ ἄχραντε εὐλογημένη, ἀγνή Παρθένε, τόν Υἱόν σου καί Θεόν ἡμῶν, ὑπέρ τοῦ κόσμου ἰκέτευε.

Ωδή ε' 39;

Ο ἀνατείλας τό φῶς

Νηστεύσας πάλαι Μωσῆς, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, θεόπτης ἀνεδείχθη, καί Ἡλίας ἔμπυρος, ἀρματηλάτης ἀνεφέρετο.

Διά νηστείας ποτέ, ὁ σοφός Ἡσαΐας τοῦ ἀνθρακος ἐκείνου, τή λαβίδι γεύεται, ὅτε χειλέων αὐτοῦ καθήψατο.

Νηστεύσας πρὶν ὁ Δανιήλ, καί οἱ τρεῖς Παῖδες ἅμα, τὰς μύλας τῶν λεόντων θάσαντες, καιομένης φλογός κατεπάτησαν.

Θεοτοκίον

Θεογεννήτορ Ἀγνή, Θεόν ἐν γαστρὶ σου, βαστάσασα ἀφθόρως, φύλαττε τήν ποίμνην σου, καί διατήρησον ἄτρωτον.

Ωδή ς' 39;

Ὡς Ἰωάνν τόν Προφήτην

Τόν Ἰωάνν ἐν τῷ κήτει, ἡ σεμνή διασώζει νηστεία ποτέ, Νηστεύσωμεν οὖν ἐκ καρδίας, καί φύγωμεν ἐκείνην, τήν ἐν γεέννῃ φθοράν.

Οἱ Νινευίται δέ πάλιν, τήν οργήν τοῦ Θεοῦ μετεποίησαν, θερμή μετανοία καί πόθῳ, αὐτοὺς νῦν ἐκ πόθου, πάντες ζηλώσωμεν.

Ἡ ἐνεστώσα νηστεία, συγκαλεῖται ἡμάς εἰς μετάνοιαν, προσδράμωμεν, οὖν ἐκ πόθου, καί γνῶμεν, τί τό δῶρον τῆς

εγκρατείας ἐστίν.

Θεοτοκίον

Ἡ ἀφράστως τεκούσα, τόν Σωτήρα τοῦ κόσμου, Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, αὐτόν δυσωπούσα μή παύση, τό γένος ἅπαν σώσαι τῶν ἀνυμνούντων σε.

Ὁ Εἰρμός

Ὡς Ἰωάνν τόν Προφήτην, ἐλυτρώσω τοῦ κήτους, Χριστέ ὁ Θεός, καμέ τοῦ βυθοῦ τῶν πταισμάτων ἀνάγαγε, καί σώσόν με, μόνε φιλάνθρωπε.

Ὡδή ζ'

Ὁ τῶν Πατέρων Θεός

Γενώμεθα καί ἡμεῖς, ὡς ὁ Δανιήλ ἐκεῖνος, ὁ τούς λέοντας ποτέ, διὰ νηστείας ἐν λάκκῳ, ἐξημερώσας βρύχοντας.

Τοῦς νεανίας τοῦς τρεῖς, ζηλώσωμεν ἐν φόβῳ, ἵνα φύγωμεν, καί τό πύρ τῆς γεέννης, ὡς οὔτοι τήν Βαβυλώνος κάμινον.

Νηστεύσωμεν καί ἡμεῖς, ἐν καθαρᾷ τῇ καρδίᾳ, καί ἀγνίσωμεν σῶμα, καί ὅλον ὅλως τό πνεῦμα, Θεῷ καθιερώσωμεν.

Θεοτοκίον

Παρθενομήτορ Ἀγνή, τόν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, προαιώνιον Λόγον, ἐκδυσωπούσα μή παύση, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὡδή η'

Ὁ Εἰρμός

Τόν Βασιλέα Χριστόν, ὡμολόγησαν οἱ αἰχμάλωτοι Παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ, λέγοντες μεγάλη τῇ φωνῇ, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τόν Κύριον.

Νηστεύσας πρίν Ἰωσήφ, μίξιν ἔφυγε παρανόμου γυναιίου, καί βασιλείας ἔτυχε, διό καί ἡμεῖς σβέσωμεν, διὰ νηστείας τὰ πεπυρωμένα βέλη, τοῦ ἐχθροῦ Βελίαρ.

Διὰ νηστείας Δαυῖδ, νίκην ἐστήσατο κατά τοῦ αλλοφύλου, καί βασιλείαν εὐρατο, διό καί ἡμεῖς λάβωμεν, δι' ἐγκρατείας νίκην κατ' ἐχθρῶν καί ἐν Κυρίῳ στεφανωθώμεν.

Φυλάξωμεν καί ἡμεῖς, τὰς ἀρετάς αὐτῶν, τοῦ ἰώβ τήν ἀνδρείαν, τοῦ Ἰακώβ τό ἀπλαστον, τήν πίστιν Ἀβραάμ, τήν σωφροσύνην τήν τοῦ Ἰωσήφ, καί τοῦ Δαυῖδ τὰς ἀριστείας.

Θεοτοκίον

Τόν Βασιλέα Χριστόν, ὃν ἡμῖν ἔτεκεν ἡ Παρθένος Μαρία καί μετὰ τόκον ἔμεινε παρθένος Ἀγνή, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τόν Κύριον.

Ωδή η#39;

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Σταυροφανώς ο Μωϋσής, τάς παλάμας ανυψών επί τού όρους, τούς εχθρούς ετροπούτο, σύ δέ Σωτήρ εν Σταυρώ, τάς χείρας εκτείνας ενέκρωσας, τήν ολεθροτόκον, τού Άδου τυραννίδα.

Ήλοις παγείς επί Σταυρού, καί πλευράν διανυγείς, Χριστέ Σωτήρ μου, τής κατάρας ερρύσω τούς γηγενείς, καί χαράς αλήκτου, μετόχους ανέδειξας, όθεν ευλογούμεν, τήν σήν φιλανθρωπίαν.

Τής εγκρατείας ο καιρός, ανατείλας νοητώς καταφωτίζει, τής ψυχής τάς αισθήσεις, καί παθών τήν αχλύν ελαύνει, διό ασπασώμεθα, τούτον εκ καρδιάς, Χριστόν υπερυψούντες.

Πάθη ολέθρια ψυχής, ηδονάς θανατηφόρους νηστεία θανατοί, καί τώ όντι εν καταστάσει ποιεί, καρδιάς ορμάς καί κινήματα, ταύτην ούν εν πίστει, δεξώμεθα προθύμως.

Ουχί νηστείας απαρχήν, τήν παρούσαν ιεράν πιστοί ημέραν, επιστάμενοι, ταύτην ειλικρινεί λογισμώ, τιμώμεν, αλλ#39; είσοδον λέγοντες, καί τών τής νηστείας, παρείσβασιν προθύρων.

Προδεξιούται δεξιώς, τήν φιλόθεον ψυχήν τοίς προοιμίοις, η καλλίστη νηστεία, προκαθαρσίων γερών, οία βαθμίσι καί κλίμακι, ταύτη προστεθείσα τήν σήμερον ημέραν.

Θεοτοκίον

Άνοιξον κρούουσιν ημίν, καί τό έλεος, τό σόν προσκαλουμένοις, ταχινή τών ανθρώπων καταφυγή καί στερρά, εν πάσι Παρθένε βοήθεια, καί τών εν ανάγκαις βεβαία προστασία.

Άλλος

Τόν εν τή βάτω Μωσεί

Αναρτηθείς εν Σταυρώ, ο τών όλων Δεσπότης, τόν Αδάμ σύν τή Εύα, πάλιν ανεκαλέσω, καί εν τώ Παραδείσω Χριστέ Σωτήρ εισήξας, σέ ανυμνολογούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Σού υψωθέντος Χριστέ, εν Σταυρώ εκουσίως, αι αυγαί τού ηλίου, συνεστάλησαν φόβω, καί έδυ η ημέρα, όθεν ο Ληστής σέ Θεόν καθωμολόγει, εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα.

Ίσον Πατρί τόν Υιόν, καί τό άγιον Πνεύμα, πεπιστεύκαμεν είναι, τήν αγίαν Τριάδα, εν θεότητι μιά, ήν πίστει προσκυνούμεν, τό τού Αρείου δόγμα, αεί καταπατούντες.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πώς σε υμνήσω ως δειί, Θεοτόκε Παρθένε, δυσωδών αμαρτιών
εγώ νύν ο σκοτεινός; ἀλλ’ ούν Υπεραγία, σύγγνωθί μοι τή
τόλμη, τού πενιχρού μου έπους.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι.

Σταυρέ πιστών η ελπίς, Βασιλέων τό όπλον, Ιερέων η δόξα,
Μοναζόντων τό σθένος, τή σή δυνάμει πάντας, τούς σέ
δοξολογούντας, σώζε εις αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Τόν εν τή βάτω Μωσεί, τής Παρθένου τό θαύμα, εν Σιναίω τώ
όρει προτυπώσαντα ποτέ, υμνείτε ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις
πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ’ Ο Ειρμός

Μεγαλύνομεν πάντες, τήν φιλανθρωπίαν σου Χριστέ Σωτήρ
ημών, η δόξα τών δούλων σου, καί στέφανος τών πιστών, ο
μεγαλύνας τήν μνήμην τής τεκούσης σε.

Μωϋσής εν Αιγύπτω, θάλασσαν διέρρηξε, καί λαόν διήγαγε, καί
τούτον έθρεψεν, εν ερήμω αβάτω, διά νηστείας εκτελών τεράστια.

Ιησούς ο τού Ναυή, διά τής εγκρατείας λαόν καθηγίασε, καί
εκληροδότησεν, εις γήν επαγγελίας, τόν Ιορδάνην διαβιβάσας τό
πρότερον.

Ο Γεδεών εκείνος, μόνοις τριακοσίοις, ανδράσι τοίς λάμψασι,
νικά τόν αλλόφυλον, εγκρατεία καί ευχή, αυτόν ζηλούντες, καί ημείς
μιμησώμεθα.

Θεοτοκίον

Χαίρε πάνσεμνε Αγνή, παρθενίας τό καύχημα, Αγγέλων τό
στήριγμα, ανθρώπων βοήθεια, κόσμου η χαρά, Μαρία, καί Μήτηρ,
καί δούλη τού Θεού ημών.

Είτα τό τριώδιον

Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον

Σταυρώ τάς θείας παλάμας εξαπλώσας, συνήψας, τά πρώην
διεστώτα Λυτρωτά, καί τώ Πατρί τήν κατάκριτον, μεσιτεύσας ως
δώρον, προσήγαγες ουσίαν τών βροτών, διά τούτο υμνούμεν, τήν
άχραντόν σου Σταύρωσιν.

Η τής αγίας Νηστείας, επιλάμψασα χάρις, ακτίνας επαφήσιν
ημίν, προκαθαιρούσας παλίσροιαν λογισμών, καί τού κόρου, τό

σκότος ελαυνούσας, οι πιστοί, διά τούτο προθύμως, ταύτην υποδεξώμεθα.

Η φωτοφόρος Νηστεία, χαρισμάτων ενθέων, κρατήρα συγκεράσασα ημίν, σήμερον πάσι προδείκνυσιν, ως βουλόμενοι τούτων μεθέξιν, εις ωφέλειαν ψυχής, τώ Δεσπότη τών όλων, συμπράξαι δυσωπήσωμεν.

Ήλοις τών θείων χειρών σου, προσηλώσας Οικτίρμον, ημών τάς αμαρτίας εν Σταυρώ, Λόγχη πλευράς σου διέρρηξας, πονηρά γραμματεία, σφαλμάτων καί πταισμάτων χαλεπών, διά τούτο υμνούμεν, τήν άχραντόν σου Σταύρωσιν.

Τών αρετών ή καλλίστη, εξανοίγεται τρίβος, τό στάδιον τών θείων Νηστειών, πάσιν ιδού ευτρεπίζεται, οι αθλήσαι νομίμως, βουλόμενοι αιτήσατε Χριστόν, ειρηνάιον εξ ύψους, καιρόν ημίν δωρήσασθαι.

Θεοτοκίον

Τή οξυτάτη πρεσβεία, τή αγρύπνω σου σκέπη, τή κραταιά σου Δέσποι να άγνη, νύν βοηθεία συντήρησον, τούς πιστούς σου οικέτας, εκ πάσης εναντίας προσβολής, καί παθών καί πταισμάτων, καί πειρασμών διάσωσον.

Άλλος

Τήν υπερφυώς σαρκί

Εν τώ ξύλω τού Σταυρού, εκουσίως προσπαγείς, πάντας ημάς ερρύσω, τής κατάρας τού νόμου, διό σε κατά χρέος μεγαλύνομεν Χριστέ.

Πάντες προσκυνούμεν σου, τά παθήματα Σωτήρ, άπερ εκών εδέξω, ίνα ελευθερώσης, τό γένος τών ανθρώπων, τής δουλείας τού εχθρού.

Δόξα...

Αϊδίως ο Πατήρ, καί αρρεύστως τόν Υιόν, εγέννησε, καί Πνεύμα εκπεπόρευκεν, όθεν, αμέριστος πέλει, καί ομότιμος Τριάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Νέμειν τήν συγχώρησιν, τών πταισμάτων Μαρία, υπερευλογημένη, τόν εκ σου σαρκωθέντα, ικέτευε Σωτήρα, ημίν τοίς αμαρτωλοίς.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι.

Τούς ασπαζομένους σε, τή δυνάμει σου Σταυρέ, τόν τής νηστείας χρόνον, διελθείν εν ειρήνη, αξίωσον καί ρύσαι, τής

δουλείας τού εχθρού.

Ο Ειρμός

Τήν υπερφυώς σαρκί, συλλαβούσαν εν γαστρί, τόν εκ Πατρός
αχρόνως, προεκλάμψαντα Λόγον, τήν μόνον Θεοτόκον,
μεγαλύνομεν πιστοί.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον

Ήχος α΄;

Βρωμάτων νηστεύουσα ψυχή μου, καί παθών μή
καθαρεύουσα, μάτην επαγάλλη τή ατροφία, ει μή γάρ αφορμή σοι
γένηται πρὸς διόρθωσιν, ὡς ψευδῆς μισείσαι παρά Θεοῦ, καί τοῖς
κακίστοις δαίμοσιν ομοιούσαι, τοῖς μηδέποτε σιτουμένοις, μή οὖν
αμαρτάνουσα, τήν νηστείαν ἀχρειώσης, ἀλλ’ ἀκίνητος, πρὸς
ορμᾶς ἀτόπους μένε, δοκούσα παρεστάναι εσταυρωμένῳ τῷ
Σωτήρι, μάλλον δέ συσταυρούσθαι, τῷ διὰ σέ σταυρωθέντι,
εκβοῶσα πρὸς αὐτόν, Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ
βασιλείᾳ σου. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Υμᾶς πανεύφημοι Μάρτυρες, οὐ θλίψις, οὐ στενοχωρία, οὐ
λιμός, οὐ διωγμός, οὐδέ κίνδυνος, οὐ θυμός θηρῶν, οὐ ξίφος, οὐδέ
πῦρ ἀπειλοῦν, χωρίσαι Θεοῦ δεδύνηνται, πόθῳ δέ μάλλον τῷ πρὸς
αὐτόν, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις ἀγωνισάμενοι σώμασι, τήν φύσιν ἐλάθετε,
θανάτου καταφρονήσαντες, ὅθεν καί επαξίως, τῶν πόνων ὑμῶν
μισθόν ἐκομίσασθε, οὐρανῶν βασιλείας κληρονόμοι γεγόνατε,
πρεσβεύσατε υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Αναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐπὶ Σταυροῦ τόν Ἀμνόν, ἡ ἄμωμος
Παρθένος, θρηνωδούσα ἐβόα, Γλυκύτατόν μου Τέκνον, τί τό καινόν,
καί παράδοξον θέαμα; πῶς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ δρακί, ἐπὶ
ξύλου προσηλώθης σαρκί; Εἶτα, Ἀγαθόν τό ἐξομολογεῖσθαι τῷ
Κυρίῳ, καί ψάλλειν τῷ ὀνόματί σου, Ὑψιστε, Τοῦ ἀναγγέλλειν τό
πρωῖ τό ἐλεός σου, καί τήν ἀλήθειαν σου καθ’ ἑκάστην.

ΕΙΣ ΔΕ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ήχος γ΄;

Βασιλεύ άγιε παντοδύναμε, όν φρίσσει καί τρέμει τά σύμπαντα, σώσον ημάς, δύνασαι γάρ συγχωρείν αμαρτίας, ως εύσπλαγχνος.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Προκείμενον Ήχος πλ. β

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου.

Στίχ. Πρός σέ Κύριε, κεκράζομαι ο Θεός μου.

Προφητείας Ιωήλ τό Ανάγνωσμα

(Κεφ Β' 1–26)

Τάδε λέγει Κύριος, Επιστράφητε πρός με εξ όλης τής καρδιάς υμών, εν νηστεία, καί εν κλαυθμώ, καί εν κοπετώ, καί διαρρήξατε τάς καρδιάς υμών, καί μή τά ιμάτια υμών, καί επιστράφητε πρός Κύριον τόν Θεόν υμών, ότι ελεήμων καί οϊκτίρμων εστί, μακρόθυμος καί πολυέλεος, καί μετανοών επί ταίς κακίαις, Τίς οίδεν, εί επιστρέψει καί μετανοήσει, καί υπολείψεται οπίσω αυτού ευλογίαν, καί θυσίαν καί σπονδήν Κυρίω τώ Θεώ υμών, Σαλπίσατε σάλπιγγι εν Σιών, αγιάσατε νηστείαν, κηρύξατε θεραπείαν, συναγάγετε λαόν, αγιάσατε εκκλησίαν, εκλέξασθε πρεσβυτέρους, συναγάγετε νήπια θηλάζοντα μαστούς, εξελθέτω νυμφίος εκ τού κοιτώνος αυτού, καί νύμφη εκ τού παστού αυτής, Ανά μέσον τής κρηπίδος τού θυσιαστηρίου κλαύσονται οι Ιερείς, οι λειτουργούντες τώ Κυρίω, καί ερούσι, Φείσαι, Κύριε, τού λαού σου, καί μή δώς τήν κληρονομίαν σου εις όνειδος, τού κατάρξαι αυτών έθνη, όπως μή είπωσιν εν τοίς έθνεσι, Πού εστιν ο Θεός αυτών; Καί εζήλωσε Κύριος τήν γήν αυτού, καί εφείσατο τού λαού αυτού, Καί απεκρίθη Κύριος, καί είπε τώ λαώ αυτού, Ιδού, εγώ εξαποστελώ υμίν τόν σίτον, καί τόν οίνον, καί τό έλαιον, καί εμπλησθήσεσθε αυτών, καί ου δώσω υμάς ουκέτι εις ονειδισμόν εν τοίς έθνεσι, Καί τόν από Βορρά εκδιώξω αφ' υμών, καί εξώσω αυτόν εις γήν άνυδρον, καί αφανιώ τό πρόσωπον αυτού εις τήν θάλασσαν τήν πρώτην, καί τά οπίσω αυτού εις τήν θάλασσαν τήν εσχάτην, καί αναβήσεται η σαπρία αυτού, καί αναβήσεται ο βρώμος αυτού, ότι εμεγάλυνε Κύριος τά έργα αυτού, θάρσει η γή, χαίρε καί ευφραίνου, ότι εμεγάλυνε Κύριος τού ποιήσαι, θαρσείτε, κτήνη τού πεδίου, ότι βεβλάστηκε τά πεδία τής ερήμου, ότι ξύλον ήνεγκε τόν καρπόν αυτού, συκή καί άμπελος έδωκαν τήν ισχύν αυτών. Καί τά τέκνα Σιών χαίρετε, καί ευφραίνεσθε επί Κυρίω τώ Θεώ υμών, ότι έδωκεν υμίν βρώματα εις δικαιοσύνην, καί βρέξει υμίν υετόν πρώϊμον καί όψιμον, καθώς έμπροσθεν, καί

πλησθήσονται αι άλωνες σίτου, καί υπερεκχυθήσονται οι ληνοί οίνου καί ελαίου. Καί ανταποδώσω υμίν αντί τών ετών, ών κατέφαγεν η ακρίς, καί ο βρούχος, καί η ερυσίβη, καί η κάμπη, η δύναμís μου η μεγάλη, ήν εξαπέστειλα εις υμάς. Καί φάγεσθε εσθιοντες, καί εμπλησθήσεσθε, καί αινέσετε τό όνομα Κυρίου τού Θεού υμών, ός εποίησε μεθ' υμών θαυμάσια, καί ου μή καταισχυνθή ο λαός μου εις τούς αιώνας.

Προκείμενον Ήχος βαρύς

Κύριος ισχύν τώ λαώ αυτού δώσει.

Στίχ. Ενέγκατε τώ Κυρίω υιοί Θεού.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

Προκείμενον Ἦχος πλ. α'

Ο Θεός, εν τώ ονόματί σου σώσόν με, καί εν τή δυνάμει σου κρινεῖς με.

Στίχ. Ο Θεός, εισάκουσον τής προσευχῆς μου.

Προφητείας Ιωήλ τό Ανάγνωσμα
(Κεφ Δ' 12–21)

Τάδε λέγει Κύριος, Εξεγείρεσθω, καί αναβαινέτω πάντα τά ἔθνη εις τήν κοιλάδα τοῦ Ιωσαφάτ, ὅτι ἐκεῖ καθιώ τοῦ διακρίναι πάντα τά ἔθνη κυκλόθεν, Εξαποστείλατε δρέπανα, ὅτι παρέστηκεν ὁ τρυγητός, εισπορεύεσθε, πατείτε, διότι πλήρης ὁ ληνός, υπερεκχεῖται τά υπολήνια, ὅτι ἐπληθύνθη τά κακά αὐτῶν, Ἦχοι ἐξήχησαν εν τή κοιλάδι τής δίκης, ὅτι ἐγγύς ἡμέρα Κυρίου εν τή κοιλάδι τής δίκης, ὁ ἥλιος, καί ἡ σελήνη συσκοτάσουσι, καί οἱ ἀστέρες δύσουσι τό φέγγος αὐτῶν, ὁ δέ Κύριος ἐκ Σιών ἀνακράζεται, καί ἐξ Ἱερουσαλήμ δώσει φωνήν αὐτοῦ, καί σεισθήσεται ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ, ὁ δέ Κύριος φείσεται τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καί ἐνισχύσει τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ. Καί ἐπιγνώσεσθε, ὅτι ἐγώ Κύριος ὁ Θεός υμῶν, ὁ κατασκηνῶν εν Σιών ὀρει ἀγίῳ μου. Καί ἔσται Ἱερουσαλήμ ἀγία, καί ἀλλογενεῖς οὐ διελεύσονται δι' αὐτῆς οὐκέτι. Καί ἔσται εν τή ἡμέρα ἐκείνη, ἀποσταλάξει τά ὄρη γλυκασμόν, καί οἱ βουνοί ρυήσονται γάλα, καί πάσαι αἱ ἀφ᾽ ἑσθῆς Ἰούδα ρυήσονται ὕδατα, καί πηγὴ ἐξ οἴκου Κυρίου ἐξελεύσεται, καί ποτιεῖ τὸν χεῖμάρρουν τῶν σχοίνων, Αἴγυπτος εις ἀφανισμόν ἔσται, καί ἡ Ἰδουμαία εις πεδῖον ἀφανισμοῦ ἔσται, ἐξ ἀδικιῶν υἱῶν Ἰούδα, ἀνθ' ὧν ἐξέχεον αἷμα δίκαιον εν τή γῇ αὐτῶν. Ἡ δέ Ἰουδαία εις τὸν αἰῶνα κατοικηθήσεται, καί Ἱερουσαλήμ εις γενεάς γενεῶν. Καί ἐκζητήσω τό αἷμα αὐτῶν, καί οὐ μὴ ἀθωώσω, καί Κύριος κατασκηνώσει εν Σιών.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β'

Ελπισάτω Ἰσραήλ ἐπὶ τὸν Κύριον.

Στίχ. Κύριε οὐχ υψώθη ἡ καρδιά μου.

Απόστιχα

Ἰδιόμελον Ἦχος γ'

Ανέτειλε τό έαρ τής νηστείας, καί τό άνθος τής μετανοίας, αγνίσωμεν ούν εαυτούς αδελφοί, από παντός μολυσμού, τώ φωτοδότῃ ψάλλοντες, είπωμεν, Δόξα σοι, μόνε φιλάνθρωπε. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, πίστει στηριχθέντες, ελπίδι βεβαιωθέντες, τή αγάπη τού Σταυρού σου ψυχικώς ενωθέντες, τού εχθρού τήν τυραννίδα έλυσαν, καί τυχόντες τών στεφάνων, μετά τών Ασωμάτων πρεσβεύουσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Αγιόπρωτε σεμνή, εγκώμιον ούσα τών ουρανίων Ταγμάτων, Αποστόλων υμνωδία, Προφητών περιοχή, Δέσποινα πρόσδεξαι καί ημών τάς δεήσεις.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

ΠΡΩΪ ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Τήν τεσσαρακονθήμερον, καί προκαθάρισμον, οι Απόστολοι πάντες, σήμερον στέφουσι, καί τής νηστείας τόν καιρόν αγιάζουσι, παρά Χριστού τού Λυτρωτού, καί τήν Ανάστασιν αυτού προκαταγγέλλουσι πάσι, καί πρεσβεύουσι τώ Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον Όμοιον

Τών εν σοί τάς ελπίδας, Παρθένε άχραντε, ανενδότως εχόντων σκέπη υπάρχουσα, εκ ποικίλων πειρασμών, καί περιστάσεων, καί κινδύνων χαλεπών, ελευθέρωσον αυτούς, πρεσβεύουσα τώ Υιώ σου, σύν τοίς αυτού Αποστόλοις, καί σώσον πάντας τούς ανυμνούντάς σε.

Ωδή δ' Ήχος δ'

Ακήκοεν ο Προφήτης

Εξέλαμψαν εν τώ κόσμω, ακτίνα θεογνωσίας, οι Μαθηταί σου, καί τήν πλάνην απημαύρωσαν, τής απάτης λύσαντες τήν ζόφωσιν, αυτών προσευχαίς, σώσον τούς υμνούντάς σε.

Τά πρόθυρα τής νηστείας, αγώνων στεφανωθέντα, ταίς ευκαρπίαις, δεξιούνται τούς προσωδαίς μυστικαίς, τρέχοντας, νηφαλέως ύμνοις και σπουδαίως πιστοί, άπαντες συνδράμωμεν.

Νεκρώσεως τούς χιτώνας, δεξάμενος προπετεία τής ακρασίας, ενεδύθην ο ταλαίπωρος, αλλά σύ με ένδυσον Υιέ του Θεού, στολήν φωτεινήν, τής αναγεννήσεως.

Ο βίος μου πονηρία, καί πάση ακαθαρσία συνετελέσθη, αλλά σοί τώ πανοικτίρμονι, καταφεύγω, πρόφθασον ούν σώσόν με, Χριστέ ο Θεός, τή σή αγαθότητι.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες υπέρ λόγον, καί έτεκες υπέρ φύσιν, Θεογεννήτορ, τόν δεσπόζοντα τής κτίσεως, όν απαύστως πρέσβευε, ρυσθήναι ημάς, εκ πάσης οργής, τούς σέ μακαρίζοντας.

Ο Ειρμός

Ακήκοεν ο Προφήτης, τήν ελευσίν σου Κύριε καί εφοβήθη, κατενόησε τά έργα σου, καί εξέστη, Δόξα τή δυνάμει σου, δόξα Χριστέ, τή συγκαταβάσει σου.

Άλλος Ήχος β'

Ελήλυθας εκ Παρθένου

Σκεδάσαντες, ακρασίας τόν ζόφον Απόστολοι, ταίς τών διδαχών υμών μαρμαρυγαίς εκλαμπρύνατε, εγκρατεία άπαντας, αμαρτωλούς καί δικαίους ως πανεύφημοι.

Ως διαυγείς, μαργαρίται του Λόγου Απόστολοι, πάντα εκοσμήσατε, δι' εγκρατείας τά πέρατα, καί καλλιεργήσαντες, τήν τών ψυχών ημών, όντως νύν ευγένειαν.

Τήν κάμινον, διά δροσου νηστείας Απόστολοι, τών παθών μαράναντες, πάσι βροτοίς εδιδάξατε, πόλιν ταύτην άσυλον, καί οικητήριον, έχειν αγιάσματος.

Ημάρτηκα, υπέρ πάντας ανθρώπους ο άθλιος, καί αμετανόητα, ως Μανασσής επλημμέλησα, τρόπους μετανοίας μοι, ποιήσον Κύριε, πρίν με λύση θάνατος.

Θεοτοκίον

Σέ λιμένα, σωτηρίας καί τείχος ακραδάντον, Θεοτόκε Δέσποινα, πάντες πιστοί επιστάμεθα, Σύ γάρ ταίς πρεσβείαις σου, εκ τών κινδύνων λυτρούσαι, τάς ψυχάς ημών.

Ο Ειρμός

Ελήλυθας εκ Παρθένου, ου πρέσβυς ουκ Αγγελος, αλλ' αυτός ο Κύριος σεσαρκωμένος, καί έσωσας, όλον με τόν άνθρωπον, διό κραυγάζω σοι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή η'

Τά σύμπαντα Δέσποτα

Γή σύμπασα Κύριε, τῆς σῆς αινέσεως ἐπλήσθη, πάσαν γάρ διέδραμε, τῶν θείων Μαθητῶν σου, ὁ φθόγγος ὁ ἐνθεός, ἐκ βυθοῦ ἀγνωσίας μεταστρέφων πρὸς γνῶσιν, ἀναμέλπουσαν, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ἡ χάρις ἡ ἐνθεός, τῆς μετανοίας ἐπεφάνη, σωτηρίαν φέρουσα, τοῖς ταύτης ἐντρυφώσι, τὰ ἄθλα καί σκάμματα, τῶν ἰδρώτων καί κόπων, διό τρέχε ψυχὴ μου τῷ Δεσπότη σου, τῶν πολλῶν σου πταισμάτων ζητούσα, λαβεῖν τὴν συγχώρησιν.

Τὸ στάδιον ἡνοικταί, τῆς θεοσδότου ἐγκρατείας, φαιδρῶς ὑπαντήσωμεν, οἱ χρήζοντες ἐλέους, διψᾷ γάρ ὁ εὐσπλαγχνός, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, καί τοῦ δοῦναι συγγνώμην, ἐπεκτείνεται, τοῖς αὐτόν ἐκζητοῦσι προθύμως, καί πόθῳ δουλεύουσι.

Νηστεία στομώθητι, εἰρηνευοῦση διανοία, θρέψον δὴ τόν Κύριον, ψυχὴ τῇ εὐπραξίᾳ, ἀρετῆς ἐδέσματα, ὡς εὐώδεις θυσίας, προσκομίζουσα τούτῳ, καί κραυγάζουσα, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, ἀπαύστως τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ἡ πάντων δεσπόζουσα, τὰς ἱκεσίας δεχομένη, Δέσποινα τῶν δούλων σου, ἀγία Θεοτόκε, τοῦ σκότους με λύτρωσαι, καί πυρός τοῦ ἀσβέστου, τῶν κακῶν μου τὰ πλήθη ἐξαλείψασα, ἐν τῇ σῇ μεσιτείᾳ, καί μόνη τῇ θεῷ σου πρεσβεῖα.

Ἄλλος

Ἐφριξε Παίδων ευαγών

Υμᾶς φῶς ὥσπερ ὁ Χριστός, εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης πάσης, Απόστολοι διδούς, ἀπελθόντες ἔφη διδάξατε, ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἵνα ἐν σαρκί με ὄντα, εἰδῆτε ἐγκρατεία διαιτώμενον, καί τοῦ ἐχθροῦ ὅλον τό σθένος πατούντα, καί ὁδόν ἀνθρώποις, δεικνύοντα εὐθείαν.

Ἐδειξας βαίνουσιν Χριστέ, τὴν ἐγκράτειαν εἰς ἱλασμόν τῶν βροτῶν, παθῶν τε χωρισμόν, διὰ αὐτῆς γάρ σου οἱ Απόστολοι εὐηρέστησαν, καί φαεινοὶ φωστήρες, ἐπὶ τῆς γῆς ἐδείχθησαν, κηρύττοντες τόν Κύριον τρισὶ προσώποις, μιά δέ ἐν οὐσία πάσι τοῖς αὐτόν ἀνυμνοῦσι.

Τῶν ἐθνῶν κήρυκες ὑμεῖς, ἀπεστάλητε ὑπὸ τοῦ Διδασκάλου Χριστοῦ, ὡ Μαθηταί, διδαχαῖς ἐνθέοις, φωτίζειν αὐτῶν τὰ νοήματα, παθῶν τε καί βρωμάτων ἀπέχεσθαι, παθῶν δέ τὴν ἐγκράτειαν, καί

Κύριον γινώσκειν τούτον καί κτίστην, καί δημιουργόν τού παντός καί ευεργέτην.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν καί Άγιον Πνεύμα.

Ως ποτέ Κάϊν ο φονεύς, ου προσήγαγον τό τής ψυχής μου θύμα, αμώμητον Χριστέ, ακαθάρτω γνώμη κρατούμενος, μή βδελύξη με, προσερχόμενον ούν σοι, διά νηστείας Σώτερ υπεράγαθε, αλλ’ επίδε επί τοίς δώροις, οίς πόθω άγω σοι Θεέ μου, εν καιρώ τής νηστείας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Όλβιος γέγονε γαστήρ, Θεομήτορος ως δεξαμένη Λόγον, παχύτητι σαρκός, εξ αυτής μιγέντα βροτεία μορφή καθ’ υπόστασιν, καί ωώφθη πόλις Θεού, εν ή οικείν ο Ύψιστος ευδόκησε, καί Κύριος Θεός, βοώμεν τό Χαίρε κεχαριτωμένη, άγνή σοι Θεοτόκε.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Έφριξε Παίδων ευαγών, τό ομόστολον ψυχής άσπιλον σώμα, καί είξε τό τραφέν, εν απείρω ύλη, ακάματον πύρ, αειζώου δέ εκμαρανθείσης φλογός, διαιωνίζων ύμνοις ανεμέλπετο, Τόν Κύριον πάντα τά έργα υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ’ Ο Ειρμός

Ότι εποίησέ μοι μεγαλεία ο Δυνατός, καί άγιον τό Όνομα αυτού, καί τό έλεος αυτού εις γενεάν καί γενεάν, τοίς φοβουμένοις αυτόν.

Ότι πυρσοί τώ κόσμω, απεστάλητε, απλανείς, λυτρούμενοι βυθού αμαρτιών, ανυμνούμεν εν χαρά, τόν ενισχύσαντα υμάς, ως Αποστόλους αυτού.

Ότι υμάς τώ κόσμω, μωρανθέντι πάλαι Χριστός, ως άλας εξαπέστειλε σοφοί, συνετίζοντας αυτόν, πρός τήν επίγνωσιν αυτού, ανευφημούμεν πιστώς.

Ότι πληθύς πταισμάτων, περιέχει με χαλεπών, εν δάκρυσιν προσπίπτω σοι Χριστέ, συγχωρήσεως αιτών, τάς αφορμάς μοι παρασχείν, εν τώ τής νηστείας καιρώ.

Ότι σειραίς αλύτοις, πεπεδημένος μου τών παθών, στενάζω καί κραυγάζω σοι Σωτήρ, Ελευθέρωσον καμέ, όπως υμνώ περιχαρώς τήν ευσπλαγχνίαν σου.

Θεοτοκίον

Ότι ανέδειξέ σε ο Θεός, Παρθένε αγνή, βοήθειαν τού γένους τών βροτών, μή ελλίπης εκτενώς, καθικετεύουσα αυτόν, υπέρ ημών

τών πιστών.

Άλλος

Η τόν αχώρητον Θεόν

Τών, Αποστολων τόν χορόν, η νηστεία έδειξεν, οικουμένη πάση εκλάμποντα, αίγλη θεία, καί φωτίζοντα κόσμον.

Τών Μαθητών σου ο χορός, Ιησού φιλάνθρωπε, τών εθνών τά γένη edídaxen, εγκρατείας, θησαυρίζειν τόν πλούτον.

Η δωδεκάχορδος φθογγή, Μαθητών σου σύστημα, εγκρατείας πλούτον χαρίζεται, τοίς ανθρώποις, καί πηγήν σωτηρίας.

Τήν τού Ασώτου σοι φωνήν, ανακράζω Κύριε, Πάτερ ήμαρτον, σώσον οίκτηρον, μή με δόξης, τής σής αποχωρίσης.

Θεοτοκίον

Η εν γαστρί σου τόν Θεόν, ως βροτόν βαστάσασα, καί ζωήν τώ κόσμω πηγάσασα, σέ υμνούμεν, Παναγία Παρθένε.

Ο Ειρμός

Η τόν αχώρητον Θεόν, εν γαστρί χωρήσασα, καί χαράν τώ Κόσμω κυήσασα, σέ υμνούμεν, Παναγία Παρθένε.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος γ'

Έλαμψε τής εγκρατείας η ευπρέπεια, τών δαιμόνων τήν αχλύν φυγαδεύουσα, επεδήμησε τής νηστείας η σεμνότης, τών ψυχικών παθών, τήν ιατρείαν φέρουσα, ταύτη ποτέ Δανιήλ, καί οι εν Βαβυλώνι Παίδες φραζάμενοι, ο μέν, στόμα λεόντων εχαλίνωσεν, οι δέ, τήν φλόγα τής καμίνου έσβεσαν, μεθ' ών καί ημάς δι' αυτής σώσον, Χριστέ ο Θεός, ως φιλάνθρωπος. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Ως φωστήρες εν κόσμω λάμπετε, καί μετά θάνατον άγιοι Μάρτυρες, τόν αγώνα τόν καλόν αγωνισάμενοι, έχοντες παρρησίαν, Χριστόν ικετεύσατε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν γυναιξίν αγία Θεοτόκε, Μήτηρ ανύμφευτε, πρέσβευε όν έτεκες, Βασιλέα καί Θεόν, ίνα σώση ημάς ως φιλάνθρωπος.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

Απόστιχα

Ιδιόμελον Ἦχος β'

Ο τού Κυρίου Σταυρός, τοῖς ακλινῶς αὐτόν προσκυνούσι, πάσης ἡδονῆς χαλινός ἐστι, καὶ νόμος ἐγκρατείας, οἱ γάρ ἀπαύστως ἀφορώντες, εἰς τόν ἐν αὐτῷ παγέντα, σταυρούσι τὴν σάρκα, σὺν τοῖς παθήμασι, καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις, ἐξ ὧν καὶ ἡμεῖς, γενέσθαι σπεύδοντες διὰ νηστείας καθαρὰς, οἰκειωθώμεν, τῷ φιλανθρώπως ἡμᾶς οἰκειωσαμένῳ τῷ πάθει, καὶ τῆς οἰκείας ἀπαθείας τὴν φύσιν μεταδόντι, τῷ ἔχοντι τό μέγα ἔλεος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Οἱ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες Ἀθλοφόροι, ουρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων συμπολίται γεγόνασιν, Κύριε πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα... Καὶ νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε

Βότρυν, τόν παμπέπειρον Ἀγνή, ὃν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ, ἐκυοφόρησας, ξύλῳ ὡς ἐώρακας, τούτον κρεμάμενον, θρηνωδούσα ἠλάλαζες, καὶ ἐκράζες, Τέκνον, γλεύκος ἐναπόσταξον, δι' οὐ ἡ μέθη ἀρθῇ, πάσα τῶν παθῶν Εὐεργέτα, δι' ἐμοῦ τῆς σέ τετοκυίας, θείαις παρακλήσεσιν, ὡς εὐσπλαγχνος.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος βαρύς

Ὡς ἔχουσα τό συμπαθές

Ἀνύψωσον Ἐκκλησιῶν, τό κέρας τίμιε Σταυρέ, κατάβαλε αἰρετικῶν, τῇ σὴ δυνάμει τὴν οφρύν, καὶ εὐφρανον τῶν Ὁρθοδόξων τὰς χορείας, ἀξίωσον προφθάσαι σου πάντα ἡμᾶς τὴν προπομπήν, καὶ καταπροσκυνήσαί σε τό υποπόδιον Χριστοῦ, ἐν σοὶ γάρ ἐγκαυχώμεθα, Ξύλον εὐλογημένον.

Δόξα... Τό αὐτό

Καὶ νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ὡς ἔχουσα τό συμπαθές, εἰς τὴν ταπείνωσιν ἡμῶν, καὶ βλέπουσα τοὺς ἐπὶ γῆς, εἰς εὐπερίστατον λαόν, σπλαγχνίσθητι,

ευλογημένη Θεοτόκε, επίμεινον πρεσβεύουσα, μή απολλώμεθα δεινώς, ικέτευε ως άχραντος, τόν ευδιάλλακτον Θεόν, σωθήναι τάς ψυχάς ημών, Παναγία Παρθένε.

Ωδή α΄; Ήχος πλ. δ΄;

Υγράν διοδεύσας

Ο τής εγκρατείας θείος καιρός, επέλαμψε πάσι, μετανοίας τόν φωτισμόν, τό σκότος εξαίρων τών πταισμάτων, τούτον προθύμω καρδία δεξώμεθα.

Ιδού μετανοίας η καλλονή, ψυχάς μεταπλάττει, τής νηστείας προσαγωγή, ταύτη νηφαλέως εισελθόντες, καί τών πταισμάτων πιστοί λύσιν λάβωμεν.

Αρχαί Εξουσίαι καί Χερουβίμ, καί πάσαι δυνάμεις, δυσωπήσατε τόν καιρόν, ημάς τής νηστείας εκτελέσαι, εν μετανοία καί πάση σεμνότητι.

Θεοτοκίον

Αγία Παρθένε η τών πιστών, αντίληψις μόνη τήν πρεσβείαν σου συνεργόν, καιρώ τής νηστείας πάσι δίδου, τοίς Θεοτόκον αγνήν σε γινώσκουσι.

Ωδή γ΄;

Ουρανίας αψίδος

Τά ολέθρια πάθη, τά τής ψυχής φύγωμεν, τή υποδοχή τής νηστείας καί κατανύξεως, επιδειξώμεθα, καρπούς οι πρίν αμαρτίαις, τόν Θεόν τόν εύσπλαγχνον παραπικράναντες.

Τάς λαμπάδας ελαίω, τών αγαθών πράξεων, πάντες νύν εφάψαι σπουδαίως προθυμηθείημεν, όπως εισέλθωμεν, σύν ταίς φρονίμοις Παρθένοις, εις τόν φωτεινότατον νυμφώνα χαίροντες.

Θεηγόροι Προφήται, θεοειδείς Μάρτυρες, θείοι Μαθηταί του Σωτήρος, τούτον αιτήσασθε, καλώς απάρξασθαι, και ευαρέστως τελέσαι, τό νηστείας στάδιον πάντας δεόμεθα.

Θεοτοκίον

Ως αιτίαν σε πάντων, τών αγαθών Δέσποινα, πάντες εκτενώς δυσωπούμεν, συνεισελθείν ημάς, τή μεσιτεία σου, τώ τής νηστείας αγώνι, καί πέρας δωρήσασθαι, τούτου σωτήριον.

Ο Ειρμός

Ουρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Ωδή δ'· Ο Ειρμός

Εισακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά ἔργα σου, καί ἐδόξασά σου τήν θεότητα.

Ὡσπερ ὀρθρος προκύψασα, νύν ἡ τῆς νηστείας χάρις προβάλλεται, μετανοίας τόν καιρόν ἡμίν, οφλημάτων σκότος διαλύοντα.

Διαθρέψωμεν πένητας, ἔλεον ἐλέω αντιλαμβάνοντες, καί νηστείας θείῳ ὕδατι, ψυχικάς κηλίδας αποπλύνωμεν.

Επουράνιοι Ἄγγελοι, τόν αγαθοδότην ἐκδυσωπήσατε, τήν οἰκτράν ἡμῶν μετάνοιαν, οἰκτιρμοῖς ἀμέτροις υποδέξασθαι.

Θεοτοκίον

Καθαρόν ἱλαστήριον, τῶν αμαρτανόντων ἀγία Δέσποινα, μεσιτεία σου διάρρηξον, τῶν αμαρτιῶν μου τό χειρόγραφον.

Ωδή ε'· Ο Ειρμός

Ἴνα τί με ἀπώσω, ἀπό τοῦ προσώπου σου τό φῶς τό ἄδυτον, καί ἐκάλυψέ με, τό ἀλλότριον σκότος τόν δαίμονα, ἀλλ'· ἐπίστρεψόν με, καί πρὸς τό φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς οδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Τήν παρούσαν ἡμέραν, ἀπαρχὴν ποιούμενοι βίου σεμνότητος εαυτοὺς προθύμως, πρὸς ἀγῶνας πιστοὶ εὐτρεπίσωμεν, τῆς σαρκὸς τοὺς πόνους, καί τῆς ψυχῆς τήν ευκαρπίαν, τῷ τῶν ὅλων Δεσπότη προσάγοντες.

Μωϋσὴν ἡ νηστεία, θείας θεοπτίας ἀνέδειξε μέτοχον, τούτον οὖν ψυχὴ μου, μιμουμένη νηστεία ἀνάλαβε, θείας ἀναβάσεις, ἐν σεαυτῇ διαθεμένη, ὅπως ἴδης Θεοῦ τήν λαμπρότητα.

Ἱερῶν Αποστόλων, καί ἱερωνύμων Μαρτύρων δεήσεσι, τῆς νηστείας χρόνον, διανύσαι ἡμᾶς καταξίωσον, Ἰησοῦ οἰκτίρμον, ἐν μετάνοία καί παντοία, ἀποχὴ αμαρτίας δεόμεθα.

Θεοτοκίον

Τῆς νηστείας τήν πύλην, μέλλοντες εἰσέρχεσθαι ἐκδυσωπούμέν σε, τοῦ Θεοῦ τήν πύλην, συνελθεῖν τοῖς οἰκέταις σου Δέσποινα, καί πλατύναι πάντως, τοὺς λογισμοὺς καί διανοίας, τά σωτήρια πράττειν θελήματα.

Ωδή ε'· Ἦχος πλ. β'

Τῷ θείῳ φέγγει σου

Σταυρῷ τὰς χεῖρας προσηλωθεὶς, λόγχῃ τήν πλευράν διανυγεὶς, τό γραμματεῖον φιλάνθρωπε, τοῦ παραπεσόντος Ἀδάμ διέρρηξας,

διό σε Ζωοδότα ύμνοις δοξάζομεν.

Δολίως όφεις ο πονηρός, πάθη επιθείς μοι ψυχικά, τού Παραδείσου εξώρισε, σύ δε τάς παλάμας, εν τώ Σταυρώ προσπαγείς, πρός ύψος αφθαρσίας Σώτερ ανείλκυσας.

Ο τής νηστείας θείος καιρός, πάθη εκκαθαίρων ψυχικά, καί ψυχικούς πλύνων μώλωπας, ήλθε νύν επέστη, πιστοί συνδράμωμεν, καί τούτον φιλοφρόνως υποδεξώμεθα.

Καιρός επέφανεν αγαθός, θείαν ευφροσύνην τής ψυχής, άπαν ενδύων τό πρόσωπον, δεύτε γηθοσύνως τούτον δεξώμεθα, νηστεία καί δεήσει προκαθαιρόμενοι.

Νηστείαν, δάκρυα, προσευχήν, ήθος ταπεινόν τώ δι' ημάς, ταπεινωθέντι προσάξωμεν, όπως εν ημέρα τής εγκρατείας, συγχώρησιν βραβεύση τών επταισμένων ημίν.

Θεοτοκίον

Ταίς φωτοβόλοις σου αστραπαίς, Δέσποινα τού κόσμου αγαθή, τό τής ψυχής μου απέλασον σκότος, καί τήν νύκτα τής αμαρτίας μου, προθύμως ίνα ψάλλω, καί μακαρίζω σε,.

Έτερον Έχος πλ. δ'

Ίνα τί με απώσω

Τόν Σταυρόν προσκυνώ σου, Κύριε φιλόανθρωπε, δι' ού με έσωσας, καί υμνώ τά πάθη, τά σωτήρια καί θεία Δέσποτα, δι' ών τών παθών μου, τών αλγεινών ερρύσθην Λόγε, εις ζωήν μετελθών τήν απήμονα.

Τώ Σταυρώ πεποιθότες, τήν τών εναντίων απάτην τρεπόμεθα, εν αυτώ παγέντες, οι πιστοί γνωρισθέντες εγνώσθημεν, τώ Θεώ ως άρνες, νεογενείς εκλελεγμένοι, καί τό άδολον γάλα πεπώκαμεν.

Δόξα...

Τόν Πατέρα και Λόγον, πάντες καί τό άγιον Πνεύμα δοξάζομεν, εν μιά τή φύσει, γνωρισμόν, τηλαυγή εκτιθέμενοι, προσκυνούντες άμφω, καί διαιρούντες τοίς προσώποις, ασυγχύτως ατρέπτως λατρεύοντες.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η ελπίς τών περάτων, η χαρά τών δούλων σου, σύ εί Παρθένε αγνή, τούς τιμώντας πόθω, τήν Εικόνα σου φύλαττε Πάναγνε, καί ταίς σαίς πρεσβείαις, πάντας ημάς τού αλλοτρίου, ελευθέρωσον ως συμπαθέστατος.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι.

Τὴν ευθείαν οδὸν σου, Κύριε κατεύθυνον, πάσι τοῖς δούλοις σου, τοῖς τιμῶσι πόθω, τῆς νηστείας τὸ στάδιον στήριξον, καὶ ταῖς εἰς τὸ κρεῖττον, επαγωγαῖς τῆς σῆς αγίας, Βασιλείας ἡμᾶς καταξίωσον.

Ο Ειρμός

Ἴνα τί με απώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ αλλότριον σκότος τὸν δείλαιον, ἀλλ’ ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς οδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Ωδή ς’

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Νηστεύσας ὁ Λυτρωτής, τὸν ἐνεστώτα καιρὸν ἡμῖν, ὠρίσατο ψυχικῶν, κηλίδων καθάρσιον, ζεύση προσέλθωμεν, οἱ πιστοὶ καρδία, ὅπως λάβωμεν συγχώρησιν.

Ὁ τοῦ Τελώνου Χριστέ, τὸν στεναγμὸν προσδεξάμενος, καὶ Πόρνης τὸν ἐκ ψυχῆς, κλαυθμὸν προσαγόμενος, δέξαι ὡς φιλόανθρωπος, τὰς ἡμῶν δεήσεις, ἱλασμόν ἡμῖν δωρούμενος.

Κηρύκων καὶ Προφητῶν, Μαρτύρων καὶ Αποστόλων σου, Οσίων Ἱεραρχῶν, καὶ Χριστέ παρακλήσεσιν, πάντων Δικαίων σου, ἱλασμόν πταισμάτων, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν κατάπεμψον.

Θεοτοκίον

Ἡ μόνη τὸ ἀσθενές, τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως, τῷ θείῳ σου τοκετῷ, Ἀγνή ἐπιρρώσασα, συνεργὸς μοι φάνηθι, πρὸς τὸ τῆς νηστείας, εἰσιόντι θεῖον στάδιον.

Ο Ειρμός

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν ἀνάγαγε δέομαι, πρό σέ γάρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Ωδή ζ’

Παῖδες Εβραίων ἐν καμίνῳ

Πάλαι ἐν ἄρματι πυρίνῳ, ἀνεφέρετο Ἡλίας τῇ νηστεία, λαμπρυνθεὶς, ὡ ψυχὴ, τούτον ἐκμιμουμένη, τὰς τῆς σαρκὸς θανάτωσον, ἀκρασίας ἐγκρατεία.

Ἴδε καιρὸς τῆς ἐγκρατείας, ὑπεμφαίνων σοι τὸ φῶς τῆς σωτηρίας, μὴ ἀμέλει ψυχὴ, Θεοῦ μακροθυμοῦντος, ἀλλὰ προθύμως βόησον, Ἀγαθέ οἰκτείρησόν με.

Παῖδας στομώσασα νηστεία, διετήρησε τὸ πῦρ ἀκαταφλέκτους, Ἰησοῦ ταῖς αὐτῶν δεήσεσι πυρός με, τοῦ αἰωνίου λύτρωσαι, τῇ

πολλή σου ευσπλαγχνία.

Θεοτοκίον

Μόνη βοήθεια ανθρώπων, βοηθός ημίν καιρώ τής εγκρατείας, τοίς σοίς δούλοις γενού, όπως εν μετανοία, ευαρεστούντες λάβωμεν, ουρανών τήν βασιλείαν.

Ωδή η#39; Ο Ειρμός

Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο Τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τής μετανοίας κάμινον, προθυμία εκκαύσωμεν, καί τάς ηδονάς, εν αυτή καταφλέξωμεν, απάσας τού σώματος, καί τού πυρός τού μέλλοντος, πείραν μή λαβείν, τόν πλούσιον εν ελέει, αιτήσωμεν βοώντες, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο εισιών καιρός ημίν, τής νηστείας γενήσεται, πάσης αμαρτίας, αποχής παραίτιος, μή ούν κάτω κλίνωμεν, μηδέ ραθύμως δράμωμεν, όπως εν βραχείαις, καί ολίγαις ημέραις, ετών πολλών κηλίδας, κατανύξει καρδίας, εκπλύνωμεν τόν μόνον, Θεόν ημών υμνούντες.

Τά τών Αγγέλων τάγματα, τών Μαρτύρων ο σύλλογος, θείων Αποστόλων ο χορός ο άγιος, Οσίων ομήγυρις, Ιεραρχών τε καί Προφητών, σέ εκδυσωπούσιν, Αγαθέ πανοικτίρμον, μετάνοιαν γνησίαν, τοίς σοίς δούλοις παράσχου, καιρώ τής εγκρατείας, τής νύν εισαγομένης.

Θεοτοκίον

Θεοκυήτορ πάναγνε, επί σέ καταφεύγομεν, οίκτειρον ημάς, τή αγαθή πρεσβεία σου, καί δίδου ευϊλατον, τόν σόν Υιόν καί Κύριον, άπασιν ημίν εν τώ καιρώ τής νηστείας, τής νύν, εισαγομένης, εις πιστών σωτηρίαν, τών σέ υμνολογούντων, εις πάντας τούς αιώνας.

Τό Τριώδιον

Ωδή η#39;

Νόμων πατρώων

Κλήρον πατρώ ον μή φυλάξαντες, τής αμαρτίας νόμω κατεδουλώθημεν, αλλ#39; εκτείνας τάς παλάμας σου, εν τώ Σταυρώ τώ θείω, ελευθερίαν πάσιν, εδωρήσω δι#39; αυτού, όν σοι

πίστει προσάγομεν, εν ημέραις αγίαις, Ελέησον ημάς Ελεήμον, σέ υπερυψούντας, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο τώ Σταυρώ σου τήν διάστασιν, καί τού φραγμού εξάρας τε τό μεσότοιχον, ειρήνην εν τοίς πέρασιν, εγκαινίσας πλουσίαν, ειρηνευούση δίδου, διελθείν ημάς Χριστέ, καταστάσει τήν μέλλουσαν νηστείαν, σέ Κύριον υμνούντας απαύστως, καί υπερυψούντας, εις πάντας τούς αιώνας.

Η τής νηστείας χάρις σήμερον, ηλιακάς ακτίνας, πάσι προβάλλεται, προκαθαίρουσα τήν ζόφωσιν, τήν εκ τής αμαρτίας, οι συσχεθέντες πάθεσι, ποικίλοις εν χαρά, προσελθόντες δεξώμεθα τό δώρον φιλοφρόνως, Τόν Κύριον υμνεíte βοώντες, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Πικρώς τρυγήσας ο Πρωτόπλαστος, εν Παραδείσω πάλαι, βρώσιν παράλογον, απερρίφη καί κατάκριτος, τής τρυφής εξεβλήθη, αλλ’ επί ξύλου, ήλοις προσπαγείς, τό πονηρόν γραμματείων, προσήλωσας τής αυτού αμαρτίας, διό σου τήν πολλήν ευσπλαγχνίαν, ανυμνολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας,

Νόμον νηστείας απωσάμενοι, τής αμαρτίας, βόθρω, κατωλισθήσαμεν, καί νηστείας εδεήθημεν, τής νύν εισαγομένης, ήν περ Οικτίρμον, χάριν διανύουσιν ημίν, ουρανόθεν κατάπεμψον, καί ειρήνην πλουσίαν, Τόν Κύριον υμνεíte βοώσι, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Καταπιπτόντων επανόρθωσις, αμαρτωλών μεσίτις, ξένων ανάψυξις, λυπουμενων η παράκλησις, Παναγία Παρθένε, τήν τής ψυχής μου λύπην διασκέδασον αγνή, καί παράκλησιν άνωθεν, εκ Θεού μοι δοθήναι, δυσώπει μελωδούντι προθύμως, σέ υπερυψούντι, εις πάντας τούς αιώνας.

Άλλος

Άγγελοι καί ουρανοί

Καθηλούμενον σαρκί, εν τώ Σταυρώ Οικτίρμον, κατιδούσά σε, η τών κτισμάτων φύσις, διεστρέφετο, φώς ημέρας εις σκότος, εσαλεύετο η γή, καί πάντα εκλονείτο.

Εν τώ ύψει τού Σταυρού, τήν τών ανθρώπων φύσιν, συνανύψωσας, καί εκ πλευράς σου θείας, πλούτον έβλυσας σωτηρίας, τοίς πίστει προσκυνούσι Σωτήρ, τό άχραντόν σου Πάθος.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα.

Εἰς Θεός οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκστάντος εἰς υἰότητα, οὐδέ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ’ ἴδια καὶ ἀμφω, φῶς Θεόν τὰ τρία, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Πῶς ἐγέννησας, εἰπέ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως προεκλάψαντα, καὶ σὺν ἀγίῳ Πνεύματι ἀνυμνούμενον, ἢ ὡς οἶδεν ὁ μόνος, εὐδοκήσας τεχθῆναι, ἐκ σοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὴν μετάνοιαν ἡμῶν, ὡς ἀγαθὸς τῇ φύσει προσδεξάμενος, τῶν τοῦ ἐχθροῦ παγίδων ρύσαι Κύριε, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ, σὴν νῦν ἀνυμνῶμεν, ἀγίαν δεσποτείαν.

Αἰνούμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνούμεν...

Ὁ Εἰρμός

Ἄγγελοι καὶ οὐρανοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ἐποχοῦμενον, καὶ ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ’ Ὁ Εἰρμός

Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὠφθῇ τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωρότερα τῶν οὐρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ἰδοὺ ὁ φωτοφόρος ἦλθε καιρός, ἡ ἀγία ἡμέρα, ἐπέλαμψε, τὰ σκοτεινὰ, πάθη σου ἀπόφευγε, ὦ ψυχὴ, καὶ τὰς αὐγὰς ὑπόδεξαι, τὰς καθοδηγούσας σε πρὸς τὸ φῶς, κατάνυξιν ὡς οἶνον, πίνουσα ἐπευφραίνου, καὶ ἡδονῶν τὴν μέθην μίσησον.

Ὡς ὄντως ἀγαθώτατος ὁ καιρός, τῆς νηστείας Χριστέ, ὃν περ δέδωκας, πάσι πιστοῖς, εἰς ἀμαρτημάτων ἀποτροπὰς, καὶ ἱλασμόν σωτήριον, καὶ τῶν χαρισμάτων υποδοχήν, ἐν ᾧ σε δυσωπούμεν, μετόχους Σωτὴρ πάντας, τῶν ἀγαθῶν σου ἡμᾶς ποιήσον.

Συνήθως τὰ ἐλέη σου εφ’ ἡμᾶς, ἐπιρραίνων Οἰκτίρμον τὰ πλούσια, δίδου ἡμῖν, δάκρυα καθαίροντα μολυσμούς, καὶ λογισμούς ποθούντάς σε, πίστιν καὶ ἀγάπην εἰλικρινή, μετάνοιαν πλουσίαν, οικειώσιν τελείαν, πρὸς σέ τὸν μόνον Πολυέλεον.

Ἡ πάντων τῶν Ἀγγέλων θεία πληθὺς, καὶ Ἀγίων χοροὶ ἀξιάγαστοι, τὸν ἀγαθόν, νῦν ἐκδυσωπήσατε ἐκτενῶς, ὅπως τὸ θεῖον στάδιον, τοῦτο τῆς νηστείας τὸ ἐνεστῶς, δραμεῖν ἀνεμποδίστως, ἡμᾶς ἐνδυναμώσῃ, καὶ νικηφόρους ἀπεργάσῃται.

Θεοτοκίον

Φιλάγαθε Παρθένε τόν αγαθόν, η τεκούσα Σωτήρα αγαθονον, πάντας ημάς, πάθειςιν αμέτροις καί λογισμοίς, κεκακωμένους Δέσποινα, καί βεβαρημένους αμαρτιών, φορτίοις δυσβαστάκτοις, ίνα σε κατά χρέος, ως Θεοτόκον μεγαλύνωμεν.

Άλλος

Απορεί πάσα γλώσσα

Ατονεί πάσα φύσις, καί βροτών καί Αγγέλων, τήν ευσπλαγχνίαν σου, ευχαριστείν Ευεργέτα, ότι σάρκα θέλων, δι΄ ημάς επτώχευσας, καί επί ξύλου υπέρ ημών ετάθης, κατάρα γεγονώς, ίνα τήν πρίν κατάραν ανέλης, τής ανθρωπότητος.

Φαιδρά ημέρα, η τής εγκρατείας επέστη, φαιδρώ τώ προσώπω, δεύτε υπαντήσωμεν, ψυχή μου τώ Δεσπότη, χάριν εκπεμφθήναι άνωθεν, ημίν αιτούντες, καί τών πολλών σφαλμάτων διόρθωσιν ευρείν, όπως φρικωδεστάτης γεέννης, μή πειραθώμεν εκεί.

Τοίς εν τώ σκότει, τών αμαρτιών συσχεθείσι, τής μετανοίας νύν τά ιερά εισόδια επέστη, πάντων τάς ψυχάς φωτίζοντα, διό ψυχή μου, τόν σκοτασμόν έκκλινον, τού κόρου τών παθών, σπεύσον ίνα τρυφής αιωνίου, επαπολαύσης εκεί.

Επί τού ξύλου χείρας, εκουσίως απλώσας, τά διεστώτα πάντα συνηγάγω Ζωοδότα, τή δέ λόγχη, σήν διανυγείς μακρόθυμε πλευράν, τήν ήτταν τήν εκ πλευράς φυείσαν, ηνώρθωσας ημών, όθεν ευχαριστούντες, υμνούμεν τήν ευσπλαγχνίαν σου.

Η φωτοφόρος, νύν επιδημούσα νηστεία, προσδεξιούται τράπεζαν αγώνων, προτιθείσα, διά τούτο, ταύτης νηφαλέως άπαντες, σεπτόν κρατήρα καθαρτικών δακρύων ληψώμεθα πιστοί, ίνα τών ανηκέστων δακρύων, μή πειραθώμεν εκεί.

Θεοτοκίον

Η προστασία, πάντων τών εις σέ πεποιθότων, η εν ανάγκαις, άγρυπνος υπάρχουσα προστάτις Θεοτόκε, τής αιωνιζούσης λύτρωσαι, υμάς γεέννης, καί τών αποκειμένων, κολάσεων πικρών, όπως χρεωστικώς υμνώμεν, τά μεγαλείά σου.

Ο Ειρμός

Απορεί πάσα γλώσσα, ευφημείν πρός αξίαν, ιλιγγιά, δέ νούς καί υπερκόσμιος, υμνείν σε Θεοτόκε, όμως αγαθή υπάρχουσα, τήν πίστιν δέχου, καί γάρ τόν πόθον οίδας τόν ένθεον ημών, σύ γάρ Χριστιανών εί προστάτις, σέ μεγαλύνομεν.

Απόστικα

Ιδιόμελον Ἦχος πλ. β'

Πρό τού σωτηρίου Σταυρού, τῆς αμαρτίας βασιλευούσης, τῆς ασεβείας επικρατούσης, τῶν ἀνθρώπων εμακαρίζετο, τρυφή σωματική καί σαρκικῶν ορέξεων, ολίγοι κατεφρόνουν, ἀφ' οὐ δέ, τό τού Σταυρού μυστήριον πέπρακται, καί δαιμόνων εσβέσθη τυραννίς τῇ θεογνωσίᾳ, ἡ τῶν ουρανῶν ἐπὶ γῆς ἀρετὴ πολιτεύεται, διό νηστεία τιμάται, ἐγκράτεια λάμπει, προσευχή κατορθοῦται, καί μάρτυς καιρός, ὁ παρῶν δεδομένος ἡμῖν, ὑπὸ τού σταυρωθέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Κύριε, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγίων σου, πάσα ἡ κτίσις εορτάζει, ουρανοὶ ἀγάλλονται σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καί ἡ γῆ ευφραίνεται σὺν τοῖς ἀνθρώποις, αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ἡ πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνωδούσα, ἀνεβόα μητρικῶς, Υἱέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον,

ΕΝ ΔΕ ΤΑΙΣ ΩΡΑΙΣ

Μετά τήν Τ ρ ι θ έ κ τ η ν, ψάλλομεν τό παρόν Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἦχος πλ. β'

Δός ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεως Κύριε, καί σῶσον ἡμᾶς, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, φιλόανθρωπε. (Δίς)

Προκείμενον Ἦχος α'

Γένοιτο Κύριε τό ἐλεός σου ἐφ' ἡμᾶς.

Στίχ. Ἀγαλλιάσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Προφητείας Ζαχαρίου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ Η' 7–17)

Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, Ἰδού, ἐγὼ σῶζω τόν λαόν μου ἀπὸ γῆς ἀνατολῶν, καί ἀπὸ γῆς δυσμῶν, καί εἰσάξω αὐτόν εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ, καί κατασκηνώσω ἐν μέσῳ Ἱερουσαλήμ, καί ἔσονται μοι εἰς λαόν, καί ἐγὼ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεόν, ἐν ἀληθείᾳ, καί ἐν δικαιοσύνῃ, Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, Κατισχυέτωσαν αἱ χεῖρες ὑμῶν τῶν ἀκούοντων ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις τοὺς λόγους τούτους, ἐκ στόματος τῶν Προφητῶν, ἀφ' ἥς ἡμέρας τεθεμελίωται ὁ οἶκος Κυρίου Παντοκράτορος, καί ὁ Ναός, ἀφ'

οὐ ὠκοδόμηται, Διότι πρό τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, ὁ μισθὸς τῶν ἀνθρώπων οὐκ ἔσται εἰς ὄνησιν, καὶ ὁ μισθὸς τῶν κτηνῶν οὐχ ὑπάρξει, καὶ τῷ ἐκπορευομένῳ, καὶ τῷ εἰσπορευομένῳ, οὐκ ἔσται εἰρήνη ἀπὸ τῆς θλίψεως, καὶ ἐξαποστελῶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, ἕκαστον ἐπὶ τὸν πλησίον αὐτοῦ. Καὶ νῦν, οὐ κατὰ τὰς ἡμέρας τὰς ἐμπροσθεν ἐγὼ ποιῶ τοῖς καταλοίποις τοῦ λαοῦ τούτου, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, ἀλλ᾽ ἢ δείξω εἰρηνὴν, ἡ ἀμπελος δώσει τὸν καρπὸν αὐτῆς, καὶ ἡ γῆ δώσει τὰ γεννήματα αὐτῆς, καὶ ὁ οὐρανὸς δώσει τὴν δρόσον αὐτοῦ, καὶ κατακληρονομήσω τοῖς καταλοίποις τοῦ λαοῦ μου ταῦτα πάντα. Καὶ ἔσται, ὅν τρόπον ἢτε ἐν κατάρᾳ ἐν τοῖς ἔθνεσιν ὁ οἶκος Ιούδα, καὶ ὁ οἶκος Ἰσραὴλ, οὕτω διασώσω ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθε ἐν εὐλογίᾳ, θαρσεῖτε, καὶ κατισχύετε ἐν ταῖς χερσὶν ὑμῶν, διότι τὰδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ. Ὅν τρόπον διενοήθην τοῦ κακῶσαι ὑμᾶς, ἐν τῷ παροργίσαι με τοὺς πατέρας ὑμῶν, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, καὶ οὐ μετενόησα, οὕτω παρατέταγμαι καὶ διανενόημαι, ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, τοῦ καλῶς ποιῆσαι τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ τῷ οἴκῳ Ιούδα, θαρσεῖτε. Οὗτοι οἱ λόγοι, οὐς ποιήσετε, λαλεῖτε ἀλήθειαν ἕκαστος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ, ἀλήθειαν καὶ κρίμα εἰρηνικὸν κρίνετε ἐν ταῖς πύλαις ὑμῶν, καὶ ἕκαστος τὴν κακίαν τοῦ πλησίον αὐτοῦ μὴ λογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, καὶ ὄρκον ψευδὴ μὴ ἀγαπάτε, διότι ταῦτα πάντα ἐμίσησα, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ.

Προκείμενον Ἦχος γ᾽;

Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χείρας.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Στιχηρά

Ήχος πλ. δ'

Δεύτε άπαντες πιστοί

Δεύτε άπαντες πιστοί, τάς τών οσίων Πατέρων, χορείας υμνήσωμεν, Αντώνιον τόν Κορυφαίον, τόν φαεινόν Ευθύμιον, καί έκαστον, καί πάντας ομού, καί τούτων ώσπερ Παράδεισον, άλλον τρυφής, τάς πολιτείας νοητός διεξερχόμενοι, τερπνώς ανακράζωμεν. Ταύτα τά ξύλα, ά εφύτευσεν ο Θεός ημών, τά αυτά, τούς αφθάρτους καρπούς τής ζωής εξανθήσαντα, προσήγαγον τώ Χριστώ, εκτρέφοντα ημών τάς ψυχάς, πρός ούς βοήσωμεν, θεοφόροι μακάριοι, πρεσβεύσατε, τού σωθήναι ημάς. (Δίς)

Χαίρε Αίγυπτε πιστή, χαίρε Λιβύη οσία, χαίρε θηβαίς εκλεκτή, χαίρε πάς τόπος, καί πόλις καί χώρα, η τούς πολίτας θρέψασα, τής Βασιλείας τών ουρανών, καί τούτους εν εγκρατεία, καί πόνοις αυξήσασα, καί τών επιθυμιών, τελείους άνδρας τώ Θεώ, αναδείξασα, ούτοι, φωστήρες τών ψυχών ημών ανεφάνησαν, οι αυτοί τών θαυμάτων τή αίγλη, καί τών έργων τοίς τέρασιν, εξέλαμψαν νοητός, εις τά πέρατα άπαντα, Αυτοίς βοήσωμεν, Πατέρες παμμακάριστοι, πρεσβεύσατε, τού σωθήναι ημάς. (Δίς)

Τίς εξείποι γηγενών, τούς θαυμαστούς υμών βίους, Πατέρες παγκόσμιοι; ποία δέ γλώσσα λαλήσει, τούς ιερούς εν Πνεύματι αγώνας, καί ιδρώτας υμών, τά άθλα τών αρετών, τήν τήξιν τού σώματος, τάς παλαιίστρας τών παθών, εν άγρυπνίαις καί ευχαίς, καί τοίς δάκρυσιν, υμείς εν κόσμω, ώσπερ Άγγελοι όντως ώφθητε, οι αυτοί, τάς δαιμόνων δυνάμεις, τελείως καθείλετε, τελέσαντες θαυμαστά, καί εξαίσια τέρατα, Διό πρεσβεύσατε, σύ ημίν παμμακάριστοι, τυχείν ημάς τής αλήκτου χαράς. (Δίς)

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Τό κατ' εικόνα, τηρήσαντες αλώβητον, νούν ηγεμόνα, κατά παθών ολεθρίων, ασκητικώς ενστησάμενοι, εις τό κατ' ομοίωσιν ως δυνατόν ανεληλύθατε, ανδρικώς γάρ τήν φύσιν εκβιασάμενοι, εσπεύσατε τό χείρον καθυποτάξαι τώ κρείττονι, καί τήν σάρκα δουλώσαι τώ Πνεύματι, όθεν μοναζόντων, ανεδείχθητε ακρότης, πολισταί τής ερήμου, ευδρομούντων αλείπται, κανόνες

αρετής ακριβέστατοι. Καί νύν εν ουρανοίς, τών εσόπτρων λυθέντων Πανόσιοι, καθαρώς εποπτεύετε, τήν αγίαν Τριάδα, εντυγχάνοντες αμέσως, υπέρ τών πίστει καί πόθω τιμώντων υμάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό α τό κατά τόν τυχόντα Ἦχον

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Ο Θεός αντιλήπτωρ μου εἰ, τό ἐλεός σου προφθάσει με.

Στίχ. Εξελού με, εκ τών εχθρών μου ο Θεός.

Προφητείας Ζαχαρίου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ Η#39; 19–23)

Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, Νηστεία η τετάρτη, καί νηστεία η πέμπτη, καί νηστεία η εβδόμη, καί νηστεία η δεκάτη, έσονται τώ οίκω Ιούδα καί τω οίκω Ισραήλ, εις χαράν καί ευφροσύνην, καί εις εορτάς αγαθάς, καί ευφρανθήσεσθε, καί τήν αλήθειαν, καί τήν ειρήνην αγαπήσατε. Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, Έτι ήξουσι λαοί πολλοί, καί κατοικούντες πόλεις πολλές, καί συνελεύσονται κατοικούντες πέντε πόλεις εις μίαν πόλιν, λέγοντες, Πορευθώμεν δεηθήναι τού προσώπου Κυρίου, καί εκζητήσαι τό πρόσωπον Κυρίου Παντοκράτορος εν Ιερουσαλήμ. Καί ήξουσι λαοί πολλοί, καί έθνη πολλά, εκζητήσαι τό πρόσωπον Κυρίου Παντοκράτορος εν Ιερουσαλήμ, καί εξιλάσασθαι τό πρόσωπον Κυρίου. Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ. Εν ταίς ημέραις εκείναις, επιλήψονται δέκα άνδρες εκ πασών τών γλωσσών τών εθνών, καί επιλήψονται τού κρασπέδου ανδρός Ιουδαίου, λέγοντες, Πορευσώμεθα μετά σου, διότι ακηκόαμεν, ότι ο Θεός μεθ#39; υμών εστιν.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β#39;

Ελπισάτω Ισραήλ επί τόν Κύριον, από τού νύν, καί έως τού αιώνος.

Στίχ. Κύριε ουχ υψώθη η καρδιά μου.

Απόστιχα

Ιδιόμελον Ἦχος β#39;

Καθαρίσωμεν εαυτούς αδελφοί, από παντός μολυσμού, σαρκός καί πνεύματος, τάς λαμπάδας τών ψυχών ημών φαιδρύνωμεν, διά φιλοπτωχείας, μή κατεσθίοντες αλλήλους τή συκοφαντία, έφθασε γάρ ο καιρός, όταν ο Νυμφίος ελεύσεται, πάσιν αποδούναι κατά τά έργα αυτού, Συνεισέλθωμεν Χριστώ μετά τών φρονίμων Παρθένων,

τήν φωνήν εκείνην τού Ληστού, πρὸς αὐτὸν ἀνακράζοντες, Μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων πρεσβευόντων υπέρ ἡμῶν, καί τόν Χριστόν υμνοῦντων, πάσα πλάνη πέπαυται, καί τῶν ἀνθρώπων τό γένος πίστει διασώζεται.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῶν Μοναστῶν τά πλήθη, τοὺς καθηγητάς νύν τιμῶμεν, Πατέρες ὅσοι, δι' ὑμῶν γάρ τρίβον, τήν ὄντως ευθείαν πορεύεσθαι ἐγνώμεν, μακάριοι ἐστέ τῷ Χριστῷ δουλεύσαντες, καί ἐχθροῦ θριαμβεύσαντες τήν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλοι, Δικαίων ομόσκηνοι, καί Ἀγίων, μεθ' ὧν πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Χαίρε ἀγνείας κειμήλιον, χαίρε αὔλου φωτός, καθαρὸν ἐνδιαίτημα, χαίρε τό κεφάλαιον, τῆς ἡμῶν σωτηρίας τε, τῶν Ἀποστόλων, χαίρε τό κήρυγμα, καί τῶν, Μαρτύρων, χαίρε τό καύχημα, χαίρε τό πλήρωμα, Προφητῶν Πανάμωμε, καί Ἀσκητῶν, Μοναστῶν ἀγλαΐσμα, καί σωτηρία πιστῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ ποιῶν αἰί μεθ' ἡμῶν κατὰ τήν σὴν ἐπιείκειαν, μή ἀποστήσῃς τό ἐλεός σου ἀφ' ἡμῶν, ἀλλὰ ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ κυβέρνησον τήν ζωὴν ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Τό ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καί Ἀγγέλοις ἀγνώστον Μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεός ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν ἐκουσίως υπέρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὐ ἀναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ

ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν μυστικῶς

Ταῖς τῶν πατέρων ἀστραπαῖς καταυγασθέντες, ὡς εἰς Παράδεισον τερπνόν νύν εἰσιόντες, τῆς τρυφῆς τοῦ χειμάρρου

καταπολεύσωμεν, καί τούτων τάς αριστείας θαμβητικώς, σκοπούντες αμιλληθώμεν ταίς αρεταίς, τώ Σωτήρι κραυγάζοντες, Ευχαίς αυτών ο Θεός, μετοχους ημάς ποιήσον, ουρανών Βασιλείας σου.

Δόξα... Όμοιον

Τόν αρχηγόν τών Μοναστών Παύλον συμφώνως, σύν Αντωνίω τώ σοφώ καί Ευθυμίω, ανυμνήσωμεν πάντες, σύν τοίς λοιποίς Πατράσι, καί τούτους καθικετεύσωμεν, όπως Χριστόν, απαύστως εκδυσωπώσιν υπέρ ημών, τών τήν θείαν καί πάμφωτον, επιτελούντων μνήμην αυτών, εν άσμασι δοξάζοντες, τόν Σωτήρα καί Κύριον.

Καί νύν... Θεοτοκίον Όμοιον

Ευχαριστούμέν σοι αεί Θεοτόκε, καί μεγαλύνομεν αγνή, καί προσκυνούμεν, ανυμνούντες τόν τόκον σου κεχαριτωμένη, βοώντες ακαταπαύστως, Σώσον ημάς, Παρθένε παντελεήμον ως αγαθή, καί δαιμόνων εξάρπασον, λογοθεσίου φοβερού, καί ώρα τής ετάσεως, μή αισχυνθώμεν οι δούλοί σου.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Έχος πλ. δ'

Ανέστης εκ νεκρών

Αντώνιον ομού, καί Ευθύμιον πάντες, σύν πάσι τοίς λοιποίς, θεοφόροις Πατράσιν, ευφημήσωμεν ύμνοις, αυτών τήν μνήμην πανηγυρίζοντες, ούτοι γάρ τώ Κυρίω, υπέρ τού κόσμου παντός πρεσβεύουσιν, ίνα ρυσθώμεν τής αρχαίας αράς, λυτρωθέντες κολάσεως.

Δόξα...

Τό προσταχθέν μυστικώς

Ως εις λειμώνα αρετών ανθηφορούντα, τών θεοφόρων Ασκητών περιπατούντες, τής οσμής πληρούμεθα τής ηδυπνόου, τοίς άθλοις γάρ στομωθέντες τών πειρασμών, τό σώμα τή εγκρατεία δουλοπρεπώς, καθυπέταξαν πνεύματι, αγγελικήν επί γής, πολιτείαν βιώσαντες, δόξης ούν ηξιώθησαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον Όμοιον

Τών Ασωμάτων σου Χριστέ, καί τού Προδρόμου, τών Μαθητών, τών Προφητών, καί τών Μαρτύρων, τών Αγίων απάντων τε, καί τών Οσίων, πρεσβείαις τής απειράνδρου καί αγαθής, Μητρός σου, εκδυσωπούμενος, δός ημίν, τώ φωτί σου πορεύεσθαι, καί

καταξιώσον ημάς, τυχείν τῆς Βασιλείας σου, διά σπλάγχνα ελέους σου.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'

Ἄσμα αναπέμψωμεν

Πάντες εν ωδαίς πνευματικαίς, τούς εν ασκήσει λάμπαντας, θείους Πατέρας ημών, υμνήσωμεν συμφώνως, οὐς ἤνεγκεν Αἴγυπτος, Θηβαίς καί Λιβύη, ἅπας τόπος, καί πόλις, καί χώρα.

Χαίροις Μοναστῶν ο αρχηγός, Αντώνιε πανένδοξε, Αμμούν ο θεοφόρος, τό τῆς νηστείας κλέος, Αρσένιε Αγγελε, κράτος τῆς ησυχίας, καί Αμμωνάς ο πνευματοφόρος.

Τέρπου σκεύος ὄντως τοῦ Θεοῦ, Αγάθων ιερόψυχε, Αχιλλά καί Αμώη, τά ἄνθη τῆς ερήμου, Ανούβ, καί Αλώνιε, Αμοναθά, καί Ἄνθιμε, τῶν αρετῶν φαιδροί μαργαρίται.

Λύχνοι διακρίσεως ἡμίν, υμνείσθω Ἄρης σήμερον, καί Απολλῶς ο μέγας, υπακοῆς δέ φῶτα, Αθρέ καί Ακάκιος, τούτοις καί Αββακύρης, συνεκλάμπει, ως τις εωσφόρος.

Ὅρος πολιτείας υψηλῆς, ανέφανεν Αυξέντιος, αθλητῆς δέ αγνείας, Αβράμιος, ο μέγας, μεθ' ὧν Αφροδίσιος, στύλος τῆς εγκρατείας ανεδείχθη, σύν Αθηνοδώρῳ.

Λάμπει ως ἀστήρ εν ουρανῷ, εν ασκηταίς Αμμώνιος καί ο θεῖος Ανίνας, αὐγάζει δέ σύν τούτοις, καί ο μέγας Αντίοχος, Αγαπητός ο πάνυ, εἰς τις ἄλλος, σύν τούτοις αὐγάζει.

Ἕμνοις ευφημούμεν ιεροίς, τόν μέγαν Αθανάσιον, τόν εν τῷ ὀρει λαμπρῶς, ἀσκήσαντα τοῦ 'Αθω, φωστήρα τόν μέγιστον πάσης τῆς οικουμένης, οὐ πρεσβεΐαις σωζόμεθα πάντες.

Βίοις θεοπνεύστοις ἀληθῶς, Παράδεισος ἐδείχθητε, τῆς Εκκλησίας σοφοί μακάριοι Πατέρες, οἱ πάντες κατ' ὄνομα, υπέρ ημῶν πρεσβεΐαν, τῷ Κυρίῳ ποιείτε ἀπαύστως.

Μαρτυρικόν

Δεῦτε φιλομάρτυρες πιστοί, τιμήσωμεν τούς Μάρτυρας, εν ετησίῳις ωδαίς, καί ἄσμασιν εν πίστει, Χριστῷ τῷ Θεῷ ημῶν, ἄδοντες καί βοῶντες, Ἄσωμέν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότη.

Δόξα...

Τρία μίας φύσεως υμνῶ, πρόσωπα αὐθυπόστατα, ἀγέννητον Πατέρα, Υἱόν τόν γεννηθέντα, καί Πνεῦμα τό ἅγιον, ἀναρχον βασιλείαν, ἐξουσίαν, θεότητα μίαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις, ο πανάγιος Ναός, ο πόκος ο θεόδροσος, εσφραγισμένη πηγή, τού αθανάτου ρείθρου, τήν πόλιν σου Δέσποινα, φύλαττε εκ παντοίων, πολεμίων απολιορκήτως.

Ο Ειρμός

Άσμα αναπέμψωμεν λαοί, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών, τώ απαλλάξαντι τόν Ισραήλ εκ δουλείας, ωδήν επινίκιον άδοντα καί βοώντα, Άσωμέν σοι τώ μόνω Δεσπότη.

Ωδή β'

Ο Ειρμός

Ίδετε, ίδετε, ότι εγώ ειμι ο Θεός υμών, ο πρό τών αιώνων γεννηθείς εκ τού Πατρός, καί εκ τής Παρθένου επ' εσχάτων, πλήν ανδρός κυηθείς, καί λύσας τήν αμαρτίαν, τού προπάτορος Αδάμ, ως φιλάνθρωπος.

Οσμήs νύν πληρούμεθα, ως εις Παράδεισον άλλον θέοντες, τών θεοφυτεύτων αρετών τών Ασκητών, άs εν εγκρατεία, καί δάκρυσιν ήνησαν, ποικίλως καρποφορούντες, πολιτείας τώ Θεώ οι οσιώτατοι.

Μέγας Βησσαρίων, πτηνών τόν βίον ζών, άλλος Άγγελος, νέος Ιώβ πάλιν, ο στερρός Βενιαμίν, αλλά καί Βιτάλιος λαμπτήρ, πόρνας σώζων Θεώ, Βυτίμιος δέ ο θείος, καί ο κλεινός Βαβύλας, σύν τούτοις υμνείσθωσαν.

Ύψει πολιτείας, ουράνιος γέγονας ώ Βενέδικτε, οίκος δέ σοφίας, ο ποιμήν Βασιανός, αλλά καί Βασίλειός τις, ήρε στέφανον υπακοής, τώ τάφω γάρ ζών οικήσας, διαδείκνυσιν ημίν υπακοής τό λαμπρόν.

Ύμνος Γελασίω, ούτος αοίδιμος βασιλεύς παθών, αίνος Γερασίμω, ώ δεδούλευκεν ο θήρ, είκε γάρ αυτώ, δι' αρετής τελειότητα, δόξα καί Γερμανώ, τώ πατρί, σύν Γαΐω τώ σοφώ θεραπευτή τού Χριστού.

Δαυϊδ Θεσσαλονίκης, γέρας καί καύχημα, ο θεόληπτος Δανιήλ, αινείσθω ο εν θαύμασι πολύς, έργω δέ καί λόγω Δανιήλ ο τής Σκήτεως Δίός τε καί Δάλματος, αρχηγοί τών μοναστών, έρεισμα πίστεως.

Αστέρων διαυγείας, υποταγή πολλώ κρείττους έδειξεν, ως δύο φωστήρας καταλάμποντας ημάς, Δομετιανόν τε καί Δομέτιον τούς θεόφρονas, σύν τούτοις καί οι ανώνυμοι, ενδόξως ανυμνείσθωσαν.

Μαρτυρικόν

Ὀλβος ἀκένωτος, πιστών τήν λάρνακα προκατέλαβε, τών υπέρ Κυρίου ἀθλησάντων εὐσεβώς, δεύτε οἱ πιστοί μαρτυρικώς τούτοις ἄσωμεν, καρπούμενοι τάς ἰάσεις τών ψυχών, καί σωμάτων διά πίστεως.

Δόξα...

Υπερτελεστάτη, Μονάς, υπέρθεε τρισυπόστατε, ἀγέννητε Πάτερ, καί Υἱέ μονογενές, Πνεῦμα ἐκ Πατρός ἐκπορευθέν, δι᾽ ὃν Υἱοῦ δέ φανέν, οὐσία μία καί φύσις, κυριότης βασιλεία, σῶσον πάντας ἡμάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μόνη εἰσήγαγες, τή ἀνθρωπότητι ξένην γέννησιν, μόνη οὐχ υπέστης, τήν ἐκ φύσεως φθοράν, ἄσπορον ἀφθόρως, τοκετόν υπομείνασα, διό σε ὡς Θεοτόκον, κατά χρέος οἱ πιστοί, Ἀγνή δοξάζομεν.

Καταβασία

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεός υμῶν, ὁ πρό τών αἰώνων γεννηθείς ἐκ τοῦ Πατρός, καί ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ᾽ ἐσχάτων, πλήν ἀνδρός κληθείς, καί λύσας τήν ἀμαρτίαν, τοῦ προπάτορος Ἀδάμ, ὡς φιλόανθρωπος.

Ὡδή γ᾽

Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Κύριος

Εἰς ἄλλον Παράδεισον, εἰσιόντες ἀρετῶν, τών θεσπεσίων Πατέρων, τοῖς τούτου γευσώμεθα, αἰζωοπαρόχου, ἐμψύχου τρυφήσεως, πιστῶς ἀνευφημοῦντες αὐτούς.

Τιμάσθω Εὐθύμιος, ὁ φανώτατος ἀστήρ, ὁ εὐσφόρος Ἑλλάδιος, Εφραίμ ὁ θεόπνευστος, σὺν Εὐλογίῳ τῷ πάνυ, οἱ ἔργοις καί θαύμασιν, ἀστράψαντες τοῖς πέρασιν.

Ὑμνεῖσθω ἐν ᾠσμασι, Ζωσιμάς ὁ θαυμαστός, καί Ζαχαρίας ὁ πάντιμος, καί Ζήνων, καί Ζώϊλος, Ἡσαΐας ὁ μέγας, Ἡλίας ὁ ἐνδοξος, σὺν τούτοις γεραιρέσθωσαν.

Τῆς Θέρμης Θεόδωρον, τόν πανάγαστον ὑμνῶ, καί τοῦ Ἐννάτου τόν πάνυμνον, μεθ᾽ ὧν καί Θεόδουλον, σὺν Θεωνά ἀναμέλπω, τιμῶ τόν θεσπέσιον, καί μέγαν Θεοδόσιον.

Αἰνεῖσθω Θεόκτιστος, ὁ πανάριστος ποιμήν, καί ὁ ὑψίνους Θαλάσσιος, ὁ μέγας Θεόδωρος, ὁ κληθείς Συκεώτης, σημείοις καί τέρασι, φανείς ἐπὶ τῆς γῆς ὑψηλός.

Αστέρες ανίσχουσιν, άλλοι πάλοι παμφαείς, ο κολοβός Ιωάννης, σύν τοίς εν τή κλίμακι, τρισί φασφόροις, σύν πλείοσιν άλλοις τε, ενδόξως καταλάμποντες.

Μαρτυρικόν

Τιμήσωμεν άσμασι, καί ωδαίς πνευματικαίς, οι συνελθόντες φιλέορτοι, Μαρτύρων τήν πάνσεπτον, καί ετήσιον μνήμην, αεί γάρ πρεσβεύουσι Χριστώ, υπέρ του γένους ημών.

Δόξα...

Τριάς ομοούσιε, καί υπέρθεε Μονάς, η διαιρέσει τήν ένωσιν καί έμπαλιν έχουσα, τοίς προσώποις τήν φύσιν, εις έν ημάς σύναψον θέλημα τών σών εντολών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σκηνήν σε θεότευκτον, προδιέγραψε Μωσής, τοίς Σεραφίμ συγκαλύπτουσαν, Αγίων τά Άγια, προτυπών σου Παρθένε, τόν τόκον τόν άχραντον, Χριστόν σαρκί τραφήσεσθαι.

Ο Ειρμός

Ουκ έστιν άγιος, ως ο Κύριος, καί ουκ έστι δίκαιος, ως ο Θεός ημών, όν υμνεί πάσα κτίσις, καί ουκ έστιν άγιος, πλήν σου Κύριε φιλόανθρωπε.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν σοφίαν καί Λόγον

Αντωνίου τό πράον καί καθαρόν, Ευθυμίου τό μέγα καί θαυμαστόν, Παύλου Αρσενίου τε, τό αμιγές καί ησύχιον, Θεοκτίστου τό κλέος, καί τών λοιπών Οσίων, απάντων τά τάγματα, οι πιστοί δοξάσωμεν, καί συνευφημήσωμεν, εν ωδαίς σύν τούτοις, Ευπραξίαν τήν παρθένον, σύν πάσαις υμνήσωμεν, γυναικών ταίς θεόφροσι, καί συμφώνως βοήσωμεν, Πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω τήν αγίαν μνήμην υμών.

Δόξα... Όμοιον

Τούς δεσμούς διαρρήξαντες τών παθών, εκολλήθητε πόθω τών αγαθών, δόξαν υπερκόσμιον, εν Χριστώ ενεδύσασθε, εξ οικείων κόπων, ευρόντες ανάπαυσιν, εγκρατείας πόνοις, τυχόντες τής άνω ζωής, όθεν επαξίως συνευφραίνεσθε άμα, ταίς άνω Δυνάμεσι, γηθοσύνης εν ά σμασι, τώ Θεώ παριστάμενοι, Θεοφόροι Πατέρες ημών, τών πταισμάτων άφεσιν αιτήσασθε, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ὅμοιον

Εἰς ἰλύν ἐνεπάγην ἀμαρτιῶν, καί οὐκ ἔστιν υπόστασις ἐν ἐμοί, δεινῶς κατεπόντισε, καταιγὶς τῶν πταισμάτων μου, ἀλλ' ὡς τεκούσα Λόγον, τόν μόνον φιλόανθρωπον, ἐπ' ἐμέ τόν δούλόν σου, ἐπίβλεψον δέομαι, ρύσαι ἀμαρτίας, καί παθῶν ψυχοφθόρων, καί πάσης κακώσεως, τοῦ ἀλάστορος Δέσποινα, ἵνα ψάλλω γηθόμενος, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι, σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δούλός σου.

Ὡδή δ'·

Ἐξ ὅρους κατασκίου

Λαμπτήρ κοσμοφανής, ὁ θεῖος Ἰλαρίων, ὅρος γνωστικόν, ὁ μέγας Ἰουστίνος, μεθ' ὧν Ἰέραξ τιμάσθω, καί Ἰβηστίων, οἱ ἀριστόκλειοι, σὺν τῷ Ἰωσήφ.

Καί Ἰερεμίας, ἥστραψε τῷ βίῳ, ὥφθη δέ καί σθένος μέγα ἰσχυρίων, μεθ' ὧν πυρσεύει Καρίων, Κόπρης καί Κάστωρ, Κασσιανός δέ δι' ἀμφοῖν παγκαλλής.

Ἄγαμαι Καλλίστου, τὰς χρηστολογίας, αἰνῶ τὰς Λαυρεντίου ἀγαθοεργίας, τήν ευπραξίαν Λογγίνου διαφημίζω, καταγεραίρω τὰς τοῦ Λῶτ ἀρετάς.

Λεόντιον ὑμνῶ, βυθόν θεολογίας, Μάξιμον δέ μέλπω, πέλαγος δογμάτων, Μαρκιανόν ἐγκαλλώπισμά τε, καί Μάρκον, τόν ευπειθῆ καί, τόν θεάκουστον.

Γέρας ἀρετῶν, Μακάριος ὁ μέγας, ὁ Πολιτικός δέ χρήμα ευσεβείας, ἀνακηρύττεται τούτοις Μάρκος ὁ πάνυ, σὺν Δαλματῶῃ, ὁ αἰθίοψ Μωσής.

Μαρτινιανού, καί Μάλχου μεγαλύνω τοὺς ὑπὲρ ἀγνείας δρόμους τε καί ἄθλους, τό ευπραγές δέ Μαρκέλλου τοῦ ποιμενάρχου, τιμῶ καί Μίλλην τόν νεκρέγερτον.

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Χριστοῦ, ἀπαύστους ἱκεσίας, τῷ Δημιουργῷ, προσάγετε καί κτίστου, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καί τῶν τιμώντων, ὑμῶν τήν μνήμην ἐν τοῖς ἄσμασι.

Δόξα...

Ξένον ὅτι ἓν, καί τρία ἡ θεότης, ὅλη ἐν τρισί, προσώποις ἀμερίστως, Πατήρ, Υἱός γάρ καί Πνεῦμα ἅγιόν ἐστι, τὰ προσκυνούμενα ἐν φύσει μία.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε τού Θεού, ευρύχωρον χωρίον, χαίρε κιβωτέ, τής νέας Διαθήκης, χαίρε η στάμνος, το μάννα εξ ής εδόθη, πάσι βροτοίς τό επουράνιον.

Ο Ειρμός

Εξ όρους κατασκίου Λόγε, ο Προφήτης, τής μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκούσθαι, θεοπτικώς κατενόησε, καί εν τρόμω, εδοξολόγει σου τήν δύναμιν.

Ωδή ε'

Τής τών παθών με αχλύος

Τού εν Εδέμ Παραδείσου, δεύτε ίδωμεν άνθη αείζωα, τά θεοβλαστούργητα, Πατέρων σπουδάσματα, ών υπάρχει μόνος γεωργός ο Κύριος.

Νείλου τοίς ρείθροις τών λόγων, καταρδεύεται πάσα, νοερά ψυχή, Ναυκρατίου Νίκωνος, τοίς βίοις λαμπρύνεται, σύν Ναθαναήλ δέ, καί Νισθένωρ τέρπει αυτήν.

Ο Ξενοφών σύν υιέσιν, αρεταίς απαστράπτων, φωτίζει ημάς, μέγας δέ Ορσήσιος, υπέρ δέ Ονούφριος, τόν Ποιμένα δέ, τίς αξιολογήσει βροτών.

Παμβώ καί πράξει καί λόγω, μακαριζέσθω αξίως, ως υψηλός, είργων δέ τούς δαίμονας Πούπλιος ο ένδοξος, δοξαζέσθω ίσα, ο λαμπρός Πιννούφριος.

Αξιοχρέως τιμάσθω, ο περίδοξος όντως Παφνούτιος, Πίωρ, Πατερμούθιος Παύλος ο απλούστατος, Πιτυρούν ο μέγας καί Πατέρων έξοχος.

Λαμπρώς εγκωμιαζέσθω, ο φωστήρων φωστήρ, ο Παχώμιος, Παλάμων ο σύναθλος, ο θείος Πετρώνιος, Πασσαρίων σύν τούτοις, θείαις εξυμνείσθω ωδαίς.

Μαρτυρικόν

Αθλητικώς εν σταδίω, τόν Χριστόν Θεόν ανακηρύξαντες, αήττητοι Μάρτυρες, στεφάνους ελάβετε, καί χορεύετε σύν τοίς Ασωμάτοις χοροίς.

Δόξα...

Ταίς υποστάσεσι τρία, ει καί φύσει τό έν, θεότης εστί, εις ά βεβαπτίσμεθα, καί οίς περ πιστεύομεν, ο Πατήρ, ο Λόγος, καί τό Πνεύμα τό συμφυές,

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ διά λόγου τόν Λόγον, υπέρ λόγον τεκούσα Πανάχραντε, αὐτήν ικετεύουσα, μή παύσῃ δεόμεθα, ἐκ κινδύνων αἰεὶ ρύσασθαι τήν ποιμήνην σου.

Ὁ Εἰρμός

Τῆς τῶν παθῶν με ἀχλύος, ὡς ἐκ νυκτός βαθυτάτης λυτρούμενος, ὀρθρίζειν ἀξίωσον, τό πνεύμά μου δέομαι, ἐν φωτὶ ἡμέρας, τῶν σὼν προσταγμάτων Χριστέ.

Ὡδή 39;

Συνεχόμενον δέξαι με

Θαυμαστοί οἱ πανσέβαστοι, Πατέρες ἡμῶν, ὧν οἱ θεῖοι ἄθλοι, ὧν τὰ παλαισμάτα, ὧν αἱ ἰάσεις, τίς γάρ πλήν τούτων, ἔδειξε τεράτων ἰσχύν.

Ραβουλὰς ὁ θαυμάσιος, καὶ Ρούφος ὁμοῦ, καὶ Σισώης ἅμα ὁ ἰσάγγελος ἀνευφημείσθω, μεθ' ὧν ὁ θεῖος Σέριδος, καὶ Σιλουανός.

Ουρανός τετραφώστηρος, ἐφάνη ἐν γῇ, ἡ δὲ δύο αὕτη, Συμεώνιος ὁμωνυμία, οἱ ἐν τοῖς στύλοις τρεῖς εἰσι, καὶ εἷς ὁ Σαλός.

Μέσον ἀστρων ὡς ἥλιος, ὧν ἦν ἀρχηγός, ὁ ἡγιασμένος Σάββας ἤστραψε, μεθ' ὃν αὐγάζει καὶ Σεραπίων, πράξει, σὺν τῷ Σιλβανῷ.

Σαρματὰς καὶ Τιμόθεος, Τιθόης ὁμοῦ, σὺν Ὑπερεχίῳ, καὶ Φαρμούθιος, Φωκάς, Χαρίτων, Χαιρήμων, Ψόης ὑμνεῖσθω, καὶ Ὡρ ὁ σοφός.

Ἡ ἀγία καὶ ἐνδοξος, Πατέρων πληθὺς, ἡ μνημονευθεῖσα, καὶ ἀνώνυμος, ρύσαι κινδύνων, τοὺς πόθῳ τὰ μνημόσυνα τελούντας ὑμῶν.

Μαρτυρικόν

Θαυμαστός εἰ φιλάνθρωπε, ἐν σοῖς Ἀθληταῖς, ὧν οἱ θεῖοι ἄθλοι, ὧν τὰ θαύματα, ὧν αἱ ἰάσεις, ὧν ταῖς πρεσβείαις, σῶσον ἡμὰς Κύριε.

Δόξα...

Σέ τριάς υπεράρχιε, καὶ θεῖα μονάς, φῶς καὶ φῶτα μέλπω, ζωὴν καὶ ζωάς, Νούν Λόγον, Πνεῦμα ἅγιόν τε, καὶ ἅγια, τόν ἕνα Θεόν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ἐκ τῆς ρίζης ἀνέτειλε, σοῦ ἄνθος ζωῆς, Ἰεσσαί προπάτορ, ἀνασκίρτησον, ὁ σῶζων κόσμον, ἐκ τῆς ἀγνῆς Νεάνιδος, Χριστός ὁ

Θεός.

Ο Ειρμός

Συνεχόμενον δέξαι με, φιλάνθρωπε, εκ πταισμάτων πολλών, καί προσπίπτοντα, τοίς οικτιρμοίς σου, ως τόν Προφήτην, Κύριε, σώσόν με.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Ως απαρχάς

Ως ευσεβείας κήρυκας, καί ασεβείας φίμωτρα, τών θεοφόρων τόν δήμον εφαιδρυνας, Κύριε, τήν υφήλιον λάμποντα, Εν ειρήνῃ τελείᾳ, ταίς αὐτῶν ικεσίαις, τοὺς σέ δοξάζοντας καί μεγαλύνοντας, διαφύλαξον, ψάλλειν καί ᾄδῃν σοι, Ἀλληλούϊα.

Ο Οίκος

Τοίς τού βίου τερπνοίς ἐνητένισα, λογισμοίς θεωρῶν τά γινόμενα, καί μετρήσας αὐτῶν τά ἐπώδυνα, τήν ζωήν τών βροτῶν ἐταλάνισα, υμάς δέ μόνους εμακάρισα, τοὺς μερίδα καλήν ἐπιλεξαμένους, τό παθεῖν τῷ Χριστῷ, καί μένειν σὺν αὐτῷ, καί συμπάλλειν αἰεὶ τῷ Προφῆτῃ Δαυΐδ, Ἀλληλούϊα.

Συναξάριον

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνείαν ἐπιτελούμεν πάντων τῶν ἐν ἀσκήσει λαμπρῶν ἁγίων Ἀνδρῶν τε καί Γυναικῶν.

Στιχοι

- Ψυχαίς Δικαίων, ὧν αἰεὶ μνήμη μένει,
- Χοάς μενούσας, προσκομίζω τοὺς λόγους.

Ταίς τῶν Οσίων σου πάντων πρεσβείαις Χριστέ ο Θεός ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ωδή ζ'

Ο τοὺς Παῖδας δροσίσας

Δεῦτε προσοίσωμεν ὕμνους κατὰ χρέος, γυναιξί ταίς οσίως βιωσάσαις, καί ἰσαγγέλως, Ὡν ικεσίαις, κράζομεν, Ο Θεός σώσον πάντας ἡμᾶς.

Ἡ χρηστοφόρος Βρυαῖνη, σὺν τῇ θείᾳ Φεβρωνία τιμάσθω, καί Θωμαΐδι, καί Ἰερεΐᾳ, καί Πλατωνίς δέ ἄδεται, σὺν αὐταῖς καί Μελανθία πιστῶς.

Ταίς ἀγγελόφροσιν αἶνος Εὐπραξίαις, σὺν δυσὶ θεοδώραις, Ἀναστασίαις ταίς πανολβίαις, ὕμνος καί δόξα ἀπαυστος, θαυμαστῶς λατρευσάσαις Θεῷ.

Ἡ Αἰγυπτία Μαρία, φῶς ἐν κόσμῳ, καί ἡ Μαρίνος κληθείσα, ἄστρον ὥφθη τῇ οἰκουμένη, ἡ Εὐφροσύνη ἥλιος, ἀρεταῖς ἀπαστράπτουσα.

Πυρσοφαῆς Θεοδούλη καί ἐν ἀσκήσει, σὺν ταύτῃ αὐγάζει, Θεοδότῃ καί Ιουλίττᾳ, καί συνεκλάμπει πράξεις, Ἰσιδώρα ἡ πανόλβιος.

Ἡ οὐρανόφρων Μαρίνη νῦν τιμάσθω, σὺν τῇ μεγάλῃ Ματρῶνῃ, Συγκλητικῇ δέ καί ἡ Σάρρα, σὺν τῇ Ἰούστῃ ἄσμασιν, ὡς σοφαὶ ἀνυμνεῖσθωσαν.

Πελαγία ὁ Ἀγγελος Κυρίου, Ταῖσία, ὁ λύχνος τῆς μετανοίας, συναδέσθω, καί εἰτις ἄλλη, ἐλαμψε Γυναικῶν ἐν ἀσκήσει.

Μαρτυρικόν

Τῶν Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην ἐκτελοῦντες, δυσωπούμεν τὸν μόνον Ζωοδότῃν, τοῦ καταπέμψαι τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἔλεος, καί πταισμάτων συγχώρησιν.

Δόξα...

Σὺν τῷ Υἱῷ τὸν Πατέρα προσκυνούμεν, καί τὸ ἅγιον Πνεῦμα ὁμοφρόνως, δοξολογούντες πιστῶς βόώμεν, Δόξα σοι Τριάς μονάς, ὁ Θεός ἡμῶν.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε Παρθένε ἡ τεκούσα, τὸν τοῦ κόσμου Σωτήρα καί Δεσπότην, εὐλογημένη, αὐτὸν δυσώπει πάντοτε, οἰκτειρήσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός

Ὁ τοὺς Παῖδας δροσίσας ἐν καμίνῳ, καί παρθένον φυλάξας τὴν Τεκούσάν σε μετὰ τόκον, εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ η'

Τὸν ἐν Ὁρει, ἀγίῳ δοξασθέντα

Τοὺς ποιμένας, καί σοφοὺς Διδασκάλους, ἱεράρχας, Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας, σὺν τοῖς Ὁσίοις, πάντες ἀνυμνήσωμεν, Κύριον υμνούντες, καί υπερυψούντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κατὰ χρέος, Βασίλειος ὁ μέγας, καί σὺν τούτῳ, ὁ πολὺάθλος ὄντως, υμνεῖσθω Ἀθανάσιος ἐν ἁσμασι, μετὰ Γρηγορίου, τοῦ θεολογίου, ἐξάρχοντος ἀπάντων.

Ἰωάννην, τὸ χρυσορρήμον στόμα, σὺν Κυρίλλοις, τοῖς θεοσόφοις στύλοις, δοξάσωμεν ὡσαύτως καί Ἡσύχιον, ἄλλον

θεολόγον, σύν τώ θεηγόρω, καί θείω Μελετίω.

Γρηγορίω, δόξα τών Νυσσαέων, σύν τοῖς δύν, θαυματουργοῖς Πατράσι, καί ο σοφός τά θεία Επιφάνιος, σύν Αμφιλοχίω, τώ λαμπρῷ φωστήρι, υμνεῖσθω εἰς αἰῶνας.

Μητροφάνην, τών Ιερέων κλέος, σύν Νεκταρίω Αττικῷ Γενναδίω, μεθ' ὧν καί Ανατόλιον υμνήσωμεν, τοὺς ζωολαμπτήρας, ἅμα Ευσεβείω καί Πρόκλῳ τοῖς πανσόφοις.

Νικολάω, τῷ ιεροκηρύκῳ, Σωφρονίῳ, τῷ ὄντως μελιγλώττῳ, σύν Ευλαλίῳ ἄδῳ καί Διάδοχον, ἅμα Ευσταθίῳ, Ιουβεναλίῳ, τοῖς πατροκορυφαίοις.

Μαρτυρικόν

Τάς ἰάσεις, ψυχῶν τε καί σωμάτων, ὡς ἐκ κρήνης, τῆς λάρνακος βρυούσης, τών Αθλοφόρων πίστει αρουσώμεθα, Κύριον υμνούντες, καί υπερυψούντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καί ἅγιον Πνεῦμα.

Ὡς Μονάδα, τῇ οὐσίᾳ υμνῶ σε, ὡς Τριάδα, τοῖς προσώποις σε σέβω, πάτερ, Υἱέ, καί Πνεῦμα τό πανάγιον, ἀναρχον τό κράτος, τῆς σῆς Βασιλείας, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σύ τό Ὅρος, τοῦ Θεοῦ ἀνεδείχθης, Θεοτόκε, ἐν ᾧ Χριστός οικήσας, θείους ναοὺς εἰργάσατο τοὺς ψάλλοντας, Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ο Εἰρμός

Τόν ἐν Ὁρει, ἀγίῳ δοξασθέντα, καί ἐν βάτῳ, πυρί τό τῆς Αἰιπαρθένου, τῷ Μωϋσῇ μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ''

Τόν προδηλωθέντα ἐν Ὁρει

Τίς τήν παρρησίαν, ἐρεύζεται Αμβροσίου; τοῦ Ιεροθέου δέ, πῶς τήν σοφίαν ἐξεῖποι; καί Αλεξάνδρων τών θεοσόφων Πατέρων, τήν υπέρ τῆς πίστεως στερρότητα;

Φαίδιμος ο θεῖος, Σπυρίδων ο θεοφόρος, σύν τῷ Αντιπάτρῳ, Παμβῷ, Παλλαδίῳ, καί Νόννῳ, Ιερωνύμῳ, καί Γερμανῷ τῷ παντίμῳ, ὡς θεοφωστήρες ἀνυμνεῖσθωσαν.

Ὁ πολὺς τά θεία, Διονύσιος τιμάσθω, ὡς τών ουρανίων μύστης, ὁ πολὺαθλος Κλήμης, Φλαβιανός τε, καί Παῦλος ὁ μέγας, τῆς

ομολογίας οι προκήρυκες.

Μιχαήλ Συνάδων, υμνείσθω συν Ταρασίω, Νικηφόρος αύθις, σύν Θεοδώρῳ τῷ πάνυ, καί Θεοφάνης, ο Ιερώνυμος όντως, οι υπασπισταί τών χαρακτήρων Χριστού.

Πέτρος καί Ιγνάτιος, οι όντως θεοφόροι, ως Χριστού απόστολοι, καί ιερόαθλοι όντες, ανυμνείσθωσαν άμα σύν Πολυκάρπῳ, καί Κυπριανῷ τῷ χριστομάρτυρι.

Όσοι Πατέρες, καί Ιεράρχαι Κυρίου, σύν Ιερομάρτυσι, καί Γυναιξίν αγίαις, ονομαστοί καί ανώνυμοι πάντες, εύξασθε σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Μαρτυρικόν

Εν ταίς ουρανίαις, μοναίς τής δόξης Κυρίου, σύν χοροίς τών Μαρτύρων, καί Αποστόλων τρυφώντες, υπέρ ημών τών εν γή τάς αιτήσεις, Μάρτυρες τῷ κτίστῃ προσαγάγετε.

Δόξα...

Ο εἰς εν Τριάδι Θεός, δόξα σοι απαύστως, ει γάρ καί Θεός έκαστον, αλλ' εἰς τή φύσει πέλεις, ο Πατήρ, ο Υἱός καί τό πνεύμα, τοίς Τρισσοφαέσιν ιδιώμασι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Βάτον καιομένην πυρί, καί μή φλεγομένην, προεώρα πάλαι Μωσής, εν Σιναίῳ τῷ, ορει, σήν θεόδεκτόν σου γαστέρα Παρθένε, υποδεχομένην τό ακήρατον πύρ.

Ο Ειρμός

Τόν προδηλωθέντα, έν Ορει τῷ Νομοθέτῃ, εν πυρί καί βάτῳ, τόκον τόν τής, Αειπαρθένου, εις ημών τών πιστών σωτηρίαν, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Οι κόσμον αρνησάμενοι, καί τόν Σταυρόν αράμενοι, πληθύς οσίων Πατέρων, σύν τοίς χοροίς τών Μαρτύρων, Ιεραρχών ομήγουρις, καί Γυναικών τό σύνταγμα, ημάς καταφαιδρύνετε, τού ανυμνήσαι αξίως, υμών τήν πάμφωτον μνήμην.

Έτερον

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Τούς εν ασκήσει λάμψαντας, Θεοφόρους Πατέρας, καί Ιεράρχας άμα τε, Γυναικών τάς οσίας, καί τών Ιερομαρτύρων, τάς χορείας εν ύμνοις, φαιδρώς ανευφημήσωμεν, όπως αγιασθώμεν,

καί ταίς ευχαίς τούτων, καί πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, τόν δρόμον διανύσωμεν, ευμαρώς τῆς νηστείας.

Εἰς τοὺς Αἶνους

Ἰστώμεν Στιχηρά

Ἦχος πλ. δ΄

Ο ἐν Εδέμ Παράδεισος

Τὴν τῶν Πατέρων ἅπαντες πληθύν, οσίως ασκήσασαν, ἐν ὠδαίς ἐγκωμιάσωμεν πιστοί, τοὺς ἱεράρχας δέ Χριστοῦ, ευφημήσωμεν ἄσμασι, θεοφρόνως ὁμοψύχως ἀδελφοί, ἐν ἐγκρατεία γάρ ἐζησαν, καί ἐν νηστεία καθάρᾳ, καί τοῦ Χριστοῦ κατετράνωσαν, τό Εὐαγγέλιον ἡμῖν, μεθ’ ὧν ἀνυμνήσωμεν, Γυναικῶν τὰς θεοφόρους καί λαμπράς, τὴν αὐτῶν πολιτείαν, θεοπρεπῶς ζηλοῦντες ἐν ψυχῇ, ἵνα εὐρώμεν ἐκεῖ, πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν.

Τοὺς ἐν ἀσκήσει λάμψαντας φαιδρώς, οσίως τε ζήσαντας, ευφημήσωμεν ἐνδόξως ἀδελφοί, ὡς βιοτεύσαντας καλῶς, πρὸς ζωὴν τὴν αἰώνιον, εὐσεβῶς μετοικισθέντας ἐν χαρᾷ, πρὸς λήξιν τε τὴν ἀνώλεθρον, καί μακαρίαν τὴν ἐκεῖ, δι’ ἀρετῆς καί σεμνότητος, εὐθυδρομήσαντας ἰδοῦ, ἀξίως τιμήσωμεν, ὅπως τύχωμεν ἐλέους ἐκ Θεοῦ, τῇ αὐτῶν παρακλήσει, καί αἰωνίου δόξης καί χαρᾶς, καί ρυσθῶμεν τῶν ἐκεῖ, ἀπαραιτήτων κολάσεων.

Ἱεραρχῶν ἀπάντων ὁ χορὸς, Δικαίων ὁμήγουρις, Ἀσκητῶν τε καί οσίων Γυναικῶν, τῶν βιωσάντων εὐσεβῶς, δυσωπηθέντες χάριτι, ἱκετεύσατε τόν μόνον ἀγαθόν, καί πανοικτίρμονα Κύριον, τοῦ οἰκτειρήσαι καί ἡμᾶς, καί τῆς ἐκεῖ κατακρίσεως, ρυσθειῆμεν διαπαντός, ταίς προσευχαίς ὑμῶν σοφοί, καί μελλούσης ἀπολαύσεως, τρυφάν διηνεκῶς, εἰς αἰῶνας αἰώνων, ἀγαλλιώμενοί τε καί ἡμεῖς, αἶνον ὕμνοις ἀπαύστως, τῷ Ζωοδότῃ ἀνακράζοντες.

Θεοπρεπὴ πανήγουριν πιστοί, κροτήσωμεν σήμερον, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγίων δαψιλῶς Ἱεραρχῶν, καί Ἀσκητῶν, καί Ἱερομαρτύρων, καί οσίων Γυναικῶν, καί εὐσεβῶν, τῶν γὰρ φθαρτῶν κατεφρόνησαν, καί τῶν προσκαίρων ἀληθῶς, καί ὡς ἀράχνην ἠγήσαντο, καί ὥσπερ σκύβαλα αὐτά, ἵνα κερδήσωσι, τόν Χριστόν καί τὰ βασίλεια αὐ, τοῦ, καί τὰ θεία ἐκεῖνα, ἃ ὀφθαλμός οὐκ εἶδεν, οὐς οὐδέ ἤκουσε ποτέ, ὧν πρεσβείαις ὁ Θεός, ρύσαι φθοράς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα...

Ιδιόμελον Ἦχος πλ. β'

Ὅσοι Πατέρες, εἰς πάσαν τήν γήν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος, τῶν κατορθωμάτων υμῶν, δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὔρετε μισθόν τῶν καμάτων υμῶν, τῶν δαιμόνων ὠλέσατε τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθάσατε τὰ τάγματα, ὧν τόν βίον ἀμέμπτως ἐζηλώσατε, παρρησίαν ἔχοντες πρὸς Κύριον, εἰρήνην αἰτήσασθε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε σύ εἰ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπὸν τῆς ζωῆς, Σέ ἱκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα μετὰ τῶν σῶν Οσίων, καί πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά καί ἀπὸ τοῦ Κανόνος, Ωδὴ γ' καί ς'.

Προκείμενον Ἦχος βαρὺς

Καυχῆσονται Ὅσοι ἐν δόξῃ.

Στίχ. Αἱ υψώσεις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῶν.

Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς Παύλου τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ ΙΔ' 19–26)

Ἀδελφοί, τὰ τῆς εἰρήνης διώκωμεν, καί τὰ τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους, Μὴ ἐνεκεν βρώματος, κατάλυε τό ἔργον τοῦ Θεοῦ, πάντα μὲν καθαρὰ, ἀλλὰ κακόν τῷ ἀνθρώπῳ, τῷ διὰ προσκόμματος ἐσθίοντι, Καλόν τό μή φαγεῖν κρέα, μηδέ πιεῖν οἶνον, μηδέ ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει, ἢ σκανδαλίζεται, ἢ ἀσθενεῖ, Σὺ πίστιν ἔχεις; κατὰ σεαυτὸν ἔχε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, Μακάριος ὁ μὴ κρίνων εαυτὸν, ἐν ᾧ δοκιμάζει. Ὁ δὲ διακρινόμενος, ἐάν φάγῃ, κατακέκριται, ὅτι οὐκ ἐκ πίστεως, πᾶν δὲ ὁ οὐκ ἐκ πίστεως, ἀμαρτία ἐστί. Τῷ δὲ δυναμένῳ ὑμᾶς στηρίξαι κατὰ τό εὐαγγέλιόν μου καί τό κήρυγμα Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ ἀποκάλυψιν μυστηρίου χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένου, φανερωθέντος δὲ νῦν διὰ τε γραφῶν προφητικῶν, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ, εἰς ὑπακοήν πίστεως, εἰς πάντα τὰ ἔθνη γνωρισθέντος, μόνῃ σοφῷ Θεῷ, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἄλλος τῶν Οσίων

Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῆς Παύλου τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ Ε' 22 – ΣΤ' 2)

Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματος, Ἀδελφοί, ἐστὶν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης,

εγκράτεια, κατά τών τοιούτων ουκ ἔστι νόμος. Οἱ δέ τοῦ Χριστοῦ τήν σάρκα εσταύρωσαν, σύν τοῖς παθήμασι καί ταῖς ἐπιθυμίαις. Εἰ ζώμεν πνεύματι, πνεύματι καί στοιχώμεν, Μή γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους προκαλούμενοι, ἀλλήλοις φθονοῦντες, Ἀδελφοί, ἐάν καί προληφθῇ ἄνθρωπος ἐν τινι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοί καταρτίζετε τόν τοιούτον ἐν πνεύματι πραότητος, σκοπῶν σεαυτόν, μή καί σύ πειρασθῇς. Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καί οὕτως ἀναπληρώσατε τόν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

Ἀλληλούϊα Ἦχος β’;

Πεφυτευμένοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Στίχ. Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον

Εἶπεν ὁ Κύριος, Προσέχετε τήν ἐλεημοσύνην ὑμῶν...

Καί τῶν Ὁσίων

Εἶπεν ὁ Κύριος, Πάντα μοι παρεδόθη...

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλούϊα.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ

Μετά τόν προοιμιακόν, στιχολογούμεν τό Μακάριος ανήρ, τό Κάθισμα όλον.

Εἰς δέ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν Αναστάσιμα τῆς Οκτωήχου ς' καί τού Τριωδίου δ'.

Στιχηρά προσόμοια τού Τριωδίου

Ἦχος πλ. β' Ὅλην ἀποθέμενοι

Οπλάστης μου Κύριος, χούν ἐκ τῆς γῆς προσλαβών με, ζωηρώ φυσήματι, ψυχώσας ἐζώωσε καί ἐτίμησεν, ἐπὶ γῆς ἀρχοντα, ορατών ἀπάντων, καί Ἀγγέλοις ὁμοδίαιτον. Σατάν δ ὁ δόλιος, ὁργάνω τῷ ὀφει χρησάμενος, ἐν βρώσει ἐδελέασε, καί Θεοῦ τῆς δόξης ἐχώρισε, καί τῷ κατωτάτῳ, θανάτῳ παραδέδωκεν εἰς γῆν. Ἀλλ' ὡς Δεσπότης καί εὐσπλαγχνος, πάλιν ἀνακάλεσαι.

Στολήν θεοῦφαντον, ἀπεξεδύθην ὁ τάλας, σού τό θείον πρόσταγμα, παρακούσας Κύριε, συμβουλίᾳ ἐχθροῦ, καί συκῆς φύλλα δέ, καί τοὺς δερματίνους, νύν χιτώνας περιβέβλημαι. ἰδρώτι κέκριμαι, ἄρτον μοχθηρόν κατεσθίειν γάρ, ἀκάνθας καί τριβόλους δέ, φέρειν μοι ἡ γῆ κεκατήραται. Ἀλλ' ὁ ἐν υστέροις, τοῖς χρόνοις ἐκ Παρθένου σαρκωθείς, ἀνακαλέσας εἰσάγαγε, πάλιν εἰς Παράδεισον.

Παράδεισε πάντιμε, τό ωραιότατον κάλλος, θεόκτιστον σκῆνωμα, ευφροσύνη ἀληκτε, καί ἀπόλαυσις, δόξα τῶν Δικαίων, Προφητῶν τερπνότης, καί Ἀγίων οικητήριον, ἦχῳ τῶν φύλλων σου, Πλάστην τόν τῶν ὅλων ἰκέτευε, τάς πύλας υπανοίξαι μοι, ἅς τῇ παραβάσει ἀπέκλεισα. καί ἀξιωθῆναι, τού ξύλου τῆς ζωῆς μεταλαβεῖν, καί τῆς χαράς, ἥς τό πρότερον, ἐν σοί κατετρύφησα.

Ἀδάμ ἐξωστράκισται, παρακοή Παραδείσου, καί τρυφῆς ἐκβέβληται, γυναικὸς τοῖς ῥήμασιν ἀπατῶμενος, καί γυμνὸς κάθηται, τού χωρίου οἶμοι! ἐναντίον οδυρόμενος. Διό σπουδάσωμεν, πάντες τὸν καιρὸν υποδέξασθαι, νηστείας υπακούοντες, ευαγγελικῶν παραδόσεων, ἵνα διὰ τούτων, ευάρεστοι γενόμενοι Χριστῷ, τού Παραδείσου τὴν οἴκησιν, πάλιν ἀπολάβωμεν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Εκάθισεν Αδάμ, απέναντι τού Παραδείσου, καί τήν ιδίαν γύμνωσιν θρηνών ωδύρετο. Οίμοι, τόν απάτη πονηρά πεισθέντα καί κλαπέντα, καί δόξης μακρυνθέντα! οίμοι, τόν απλότητι γυμνόν, νύν δέ ηπορημένον! Αλλά; ώ Παράδεισε, τρυφής απολαύσω, ουκέτι όψομαι ουκέτι σου της τόν Κύριον καί Θεόν μου και Πλάστην, εις γήν γάρ απελεύσομαι, εξ ής καί προσελήφθην. Ελεήμον Οικτίρμον βοώ σοι. Ελέησόν με τόν παραπεσόντα.

Καί νύν... Θεοτοκίον,
τό τής Οκτωήχου
Εις τήν Λιτήν
Τό Ιδιόμελον τού Αγίου τής Μονής
Δόξα... Ήχος πλ. β'

Ήλιος ακτίνας έκρυσεν, η σελήνη σύν τοίς άστροις εις αίμα μετετράπη, όρη έφριξαν, βουνοί ετρόμαξαν, ότε Παράδεισος εκλείσθη. Εκβαίνων ο Αδάμ, χερσί τύπτων τάς όψεις, έλεγεν. Ελεήμον, ελέησόν με τόν παραπεσόντα.

Καί νύν... Θεοτοκίον, Όμοιον

Μυστικώς ανυμνούμέν σε, Θεοτόκε Μαρία, ανεδείχθης γάρ θρόνος τού μεγάλου Βασιλέως, σκηνή παναγία, τών ουρανών πλατυτέρα, Χερουβίμ άρμα, ανωτέρα δέ τών Σεραφίμ, νυμφών δόξης, εκ σου γάρ προήλθε, σαρκωθείς ο πάντων Θεός. Αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Απόστιχα τής Οκτωήχου τά κατ' Αλφάβητον.
Δόξα... Ήχος πλ. β'

Εξεβλήθη Αδάμ τού Παραδείσου, διά τής βρώσεως, διό καί καθεζόμενος απέναντι τούτου, ωδύρετο, ολολύζων, ελεεινή τή φωνή, καί έλεγεν. Οίμοι, τί πέπονθα ο τάλας εγώ! μίαν εντολήν παρέβην τήν τού Δεσπότου, καί τών αγαθών παντοίων εστέρημαι. Παράδεισε αγιώτατε, ο δι' εμέ πεφυτευμένος, καί διά τήν Εύαν κεκλεισμένος, ικέτευε τώ σέ ποιήσαντι, καμέ πλάσαντι, όπως τών σών ανθέων πλησθήσωμαι. Διο καί πρός αυτόν ο Σωτήρ. Τό εμόν πλάσμα ου θέλω απολέσθαι, αλλά βούλομαι τούτο σώζεσθαι, καί εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν, ότι τόν ερχόμενον πρός με, ου μή εκβάλλω έξω.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ήχος ο αυτός

Οποιοτής καί λυτρωτής μου Πάναγνε, Χριστός ο Κύριος, εκ τής σής νηδύος προελθών, εμέ ενδυσάμενος, τής πρώ ην κατάρας τόν

Αδάμ ηλευθέρωσε. Διό σοι Πάναγνε, ως τού Θεού Μητρί τε, καί Παρθένω αληθώς, βοώμεν ασιγήτως, τό Χαίρε τού Αγγέλου. Χαίρε Δέσποινα, προστασία καί σκέπη, καί σωτηρία τών ψυχών ημών.

Τό, Νύν απολύεις. Τό Τρισάγιον

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Θεοτόκε Παρθένε, χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία, ο Κύριος μετά σου, ευλοημένη σύ εν γυναιξί, καί ευλοημένος ο καρπός τής κοιλίας σου, ότι Σωτήρα έτεκες τών ψυχών ημών. εκ γ'

καί η λοιπή Ακολουθία τής Αγρυπνίας

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον, εις τό, Θεός Κύριος, τό Απολυτίκιον Αναστάσιμον, δίσ, καί τό Θεοτοκίον. Είτα η συνήθης Στιχολογία. Αρχόμεθα δέ αναγινώσκειν τό βιβλίον τής Εξαήμερου τού Χρυσοστόμου.

Μετά δέ τήν Στιχολογίαν, τά Ευλογητάρια, οι Αναβαθμοί τού Ἦχου, τό, Πάσα πνοή, τό ενδιάτακτον Εωθινόν Ευαγγέλιον, καί τό Ανάστασιν Χριστού, καί μετά τόν Ν'.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τής μετανοίας άνοιζόν μοι πύλας Ζωοδότα, ορθρίζει γάρ τό πνεύμά μου πρός ναόν τόν άγιόν σου, ναόν φέρον τού σώματος όλον εσπιλωμένον, αλλ' ως Οικτίρμων κάθαρον, ευσπλάγχνω σου ελέει.

Καί νύν... Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Τής σωτηρίας εύθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε, αισχραίς γάρ κατερρύπωσα, τήν ψυχήν αμαρτίαις, ως ραθύμως τόν βίον μου, όλον εκδαπανήσας, ταίς σαίς πρεσβείαις ρύσαί με, πάσης ακαθαρσίας.

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός, κατά τό μέγα έλεός σου, καί κατά τό πλήθος τών οικτιρμών σου, εξάλειψον τό ανόμημά μου.

Ἦχος πλ. β'

Τά πλήθη τών πεπραγμένων μοι δεινών, εννοών τάλας, τρέμω τήν φοβεράν ημέραν ο τής κρίσεως, αλλά θαρρών εις τό έλεος τής ευσπλαγχνίας σου, ως ο Δαυϊδ βοώ σοι. Ελέησόν με ο Θεός, κατά τό μέγα σου έλεος.

Οι Κανόνες. Τής Οκτωήχου, ο Αναστάσιμος, ο Σταυροαναστάσιμος, καί τής Θεοτόκου, εις η' καί τού Τριωδίου,

εις ς'.

Κανών τού Τριωδίου

Ποίημα Χριστοφόρου τού Πρωτασηκρίτου

Ωδή α' Ἦχος πλ. β'

Ὡς εν ηπειρώ πεζεύσας

Δεύρο ψυχὴ μου αθλία, κλαύσον τά σοί, πεπραγμένα σήμερον, μνημονεύουσα τῆς πρίν, εν Εδέμ γυμνώσεως, δι ἥς, εξεβλήθης τῆς τρυφῆς, καί τῆς αλήκτου χαράς.

Υπὸ πολλῆς ευσπλαγχνίας, καί οἰκτιρμῶν, Πλαστουργέ τῆς κτίσεως, καί τῶν ὅλων Ποιητά, εκ χοός ζωώσας με τό πρίν, ενετείλω σε υμνεῖν, σύν τοῖς Ἀγγέλοις σου.

Διά χρηστότητος πλούτον, σύ φυτουργεῖς, Πλαστουργέ καί Κύριε, Παραδείσου τήν τρυφήν, εν Εδέμ κελεύων με τρυφάν, τῶν ωραίων καί τερπνῶν, καί μή ρεόντων καρπῶν.

Οἶμοι ψυχὴ μου αθλία! τῶν εν Εδέμ, απολαύειν εἴληφας, εξουσίαν εκ Θεοῦ, μή φαγεῖν δέ γνώσεως καρπόν, προσετάγης, ἵνα τί, παρέβης νόμον Θεοῦ;

Θεοτοκίον

Θεοκυήτορ Παρθένε, ως τού Αδάμ, κατὰ γένος θύγατερ, κατὰ χάριν δέ Χριστοῦ, τού Θεοῦ γεννήτρια εμέ, τόν εξόριστον Εδέμ, νύν ανακάλεσαι.

Καταβασία

«Ὡς εν ηπειρώ πεζεύσας ο Ἰσραήλ, εν αβύσσῳ ἵχνεσι, τόν διώκτην Φαραώ, καθορών ποντούμενον, Θεώ επινίκιον ὠδήν, εβόα, ἄσωμεν».

Ωδή γ' Ουκ ἔστιν ἅγιος ως σύ

Ὅφεις ο δόλιος ποτέ, τήν τιμήν μου φθονή σας, εψιθύρισε δόλον, τῆς Εύας εν τοῖς ὡσίν, εξ ἥς ἐγώ, πλανηθεῖς εξωρίσθην, οἶμοι! τού χοροῦ τῆς ζωῆς.

Τήν χεῖρα τείνας προπετώς, ἐγευσάμην τού ξύλου, τού τῆς γνώσεως, οὔπερ, προσέταξέ μοι Θεός, μηδόλως μεταλαβεῖν, καί τῆς θείας, δόξης ἀπερρίφθην πικρώς.

Οἶμοι αθλία μου ψυχὴ! πῶς οὐκ ἐγνως τόν δόλον; πῶς οὐκ ἦσθου τῆς πλάνης, καί τού φθόνου τού ἐχθροῦ; ἀλλ' ἐσκοτίσθης, τόν νούν, καί παρέβης, ἐντολήν τού Κτίστου σου;

Θεοτοκίον

Ελπίς καί σκέπη μου σεμνή, ἡ τήν γύμνωσιν πάλαι, περιστείλασα μόνη, τήν τοῦ πεσόντος Αδάμ, τῷ τοκετῷ σου Ἀγνή, ἀφθαρσίαν αὐθίς με ἀμφιάσον.

Καταβασία

«Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου Ἀγαθέ, καί στερεώσας αὐτούς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου».

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Εξεβλήθη ὁ Αδάμ, τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, διὰ βρώσεως πικράς, ἐν ἀκρασίᾳ ἐντολήν, μή φυλάξας τήν τοῦ Δεσπότη, καί κατεκρίθη, ἐργάζεσθαι τήν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθη αὐτός, ἰδῶτι δέ πολλῷ, ἐσθίειν ἄρτον αὐτοῦ. Διό ἡμεῖς ποθήσωμεν ἐγκράτειαν, ἵνα μή ἐξω θρηνήσωμεν, τοῦ Παραδείσου, ὥσπερ ἐκεῖνος, ἀλλ' εἰς αὐτόν ἐλευσώμεθα.

Ἔτερον Ἦχος δ'

Ὁ υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Νύν ὁ καιρός τῶν ἀρετῶν ἐπεφάνη, καί ἐπὶ θύραις ὁ Κριτής, μή στυγνάσωμεν, ἀλλὰ δεύτε νηστεύοντες προσάξωμεν, δάκρυα κατάνυξιν καί ἐλεημοσύνην, κράζοντες. Ἡμάρτομεν, ὑπὲρ ψάμμον θαλάσσης. Ἀλλ' ἄνες πάσι πάντων Λυτρωτά, ἵνα καί σχώμεν τόν ἀφθαρτον στέφανον.

Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Οὐ σιωπήσωμεν ποτέ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι, εἰ μή γάρ σύ προϊστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων, τίς δέ διεφύλαξεν, ἕως νύν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστώμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ, σοὺς γάρ δούλους σῴζεις αεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ἀνάγνωσις τοῦ Λόγου, εἰς τήν πληγὴν τῆς χαλάζης, οὐ ἡ ἀρχή. Τί λύτετε τάξιν ἐπαινουμένη; Ποιούμεν δέ αὐτόν εἰς δόσεις δύο.

Ὡδή δ' Χριστός μου δύναμις

Τιμῆς ἠξίωμαι, ἐγὼ ὁ ἄθλιος, παρὰ σοῦ τοῦ Δεσπότη ἐν τῇ Εδέμ, οἶμοι πῶς πεπλάνημαι, καί διαβόλω, φθονηθεῖς, ἀπερρίφην τοῦ προσώπου σου!

Εμέ θρηνήσατε, Ἀγγέλων τάγματα, Παραδείσου τὰ κάλλη καί τῶν φυτῶν, τῶν ἐκεῖ εὐ πρέπεια, τόν πλανηθέντα δυστυχῶς καί Θεοῦ ἀποσκιρτήσαντα.

Λειμών μακάριε, φυτα θεόφυτα, Παραδείσου τερπνότης νύν επ' εμέ, δάκρυα σταλάξατε, εκ φύλλων ώσπερ όφθαλμών, τόν γυμνόν, καί ξένον δόξης Θεού.

Ουκέτι βλέπω σε, ουκ απολαύω σου, τής ηδίστης καί θείας μαρμαρυγής, πάντιμε Παράδεισε. γυμνός γάρ έρριμαι εις γήν, παροργίσας τόν Ποιήσαντα.

Θεοτοκίον

Αγία Δέσποινα, η διανοίξασα, Παραδείσου τάς πύλας πάσι πιστοίς, άς Αδάμ απέκλεισε διά παράβασιν ποτέ, πύλας ελέους μοι διάνοιξον.

Καταβασία

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς, μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Ωδή ' Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ

Φθονήσας πάλαι μοι ο εχθρός, τής εν Παραδείσω ευτυχούς, αναστροφής ο μισάνθρωπος, όφεως εν είδει με υπεσκέλισε, καί δόξης αϊδίου ξένον με έδειξε.

Θρηνώ καί κόπτομαι τήν ψυχήν, καί τοίς οφθαλμοίς επιζητώ, πλήθη δακρύων προστίθεσθαι, όταν αποβλέψω, καί καταμάθω μου, τήν γύμνωσιν ήν έσχον, εκ παραβάσεως.

Εκ γής επλάσθην χειρί Θεού, αύθις δ' επιστρέφειν πρός τήν γήν, εγώ ο άθλιος ήκουσα. Τίς εμέ μή κλαύση, τόν απωσθέντα Θεού, καί τής Εδέμ τόν Άδην ανταλλαζάμενον.

Θεοτοκίον

Νυμφώνα δόξης σε μυστικόν, πάντες καταγγέλλομεν πιστοί, Θεοκυήτορ, πανάμωμε, όθεν δυσωπώ σε Αγνή πεσόντα με, νυμφώνος Παραδείσου, οικείον ποίησον.

Καταβασία

«Τώ θείω φέγγει σου Αγαθέ, τάς τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγαυσον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών πταισμάτων ανακαλούμενον».

Ωδή ' Τού βίου τήν θάλασσαν

Στολήν με ενέδυσας, θεοϋφαντον Σωτήρ, εν τή Εδέμ ώς εύσπλαγχνος, εγώ δέ σου παρείδον τήν εντολήν, πεισθείς τώ αλάστορι, καί γυμνός καθωράθην ο ταλαίπωρος.

Ψυχή παναθλία μου, εμακρύνθης εκ Θεού, διά απροσεξίας σου, Παραδείσου εστέρησαι τής τρυφής, Αγγέλων κεχώρισαι, εις φθοράν κατηνέχθης, ώ τού πτώματος!

Ελέησον οίκτειρον, Παντοκράτορ ο Θεός, τών σών χειρών τό ποίημα, μή παρίδης με δέομαι Αγαθέ, τόν αποχωρίσαντα, εμαυτόν τής χορείας τών Αγγέλων σου.

Θεοτοκίον

Μαρία Θεόκλητε, η Κυρία τού παντός, ώς τετοκυία Κύριον, Βασιλέα τών όλων καί Λυτρωτήν, αιχμάλωτον όντα με, Παραδείσου τής δόξης ανακάλεσαι.

Καταβασία

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, εν ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον

Αυτόμελον Ἦχος πλ. β'

Τής σοφίας οδηγέ, φρονήσεως χορηγέ, τών αφρόνων παιδευτά, καί πτωχών υπερασπι, στήριξον, συνέτισον τήν καρδίαν μου Δέσποτα. Σύ δίδου μοι λόγον, ο τού Πατρός Λόγος, ιδού γάρ τά χείλη μου, ου μή κωλύσω εν τώ κράζειν σοι. Ελεήμον, ελέησόν με τόν παραπεσόντα.

Ο Οίκος

Εκάθισεν Αδάμ τότε, καί έκλαυσεν απέναντι τής τρυφής τού Παραδείσου, χερσί τύπτων τάς όψεις, καί έλεγεν. Ελεήμον, ελέησόν με τόν παραπεσόντα.

· Ιδών Αδάμ τόν Άγγελον, ωθήσαντα, καί κλείσαντα τήν τού θείου κήπου θύραν, ανεστέναξε μέγα, καί έλεγεν. Ελεήμον, ελέησόν με τόν παραπεσόντα.

· Συνάληψον Παράδεισε, τώ κτήτορι πτωχεύσαντι, καί τώ ήχω σου τών φύλλων, ικέτευσον τόν Πλάστην, μή κλείση σε. Ελεήμον, ελέησόν με τόν παραπεσόντα.

· Παράδεισε πανάρετε, πανάγιε, πανόλβιε, ο Εύαν κεκλειδι Αδάμ πεφυτευμένος, καί διά την σμένος, ικέτευσον Θεόν διά τόν παραπεσόντα. Ελεήμον, ελέησόν με τόν παραπεσόντα.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, ανάμνησιν ποιούμεθα τής από τού Παραδείσου τής τρυφής εξορίας τού Πρωτοπλάστου Αδάμ.

Στίχοι

- Κόσμος γενάρχαις πικρά συνθρηνησάτω.
- Βρώσει γλυκεία, συμπεσών πεπτωκόσι.

Τή αφάτω σου ευσπλαγχνία, Χριστέ ο Θεός ημών, τής τρυφής τού Παραδείσου ημάς καταξίωσον, καί ελέησον, ως μόνος φιλόανθρωπος. Αμήν.

Ωδή ζ΄; Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Ο δεσπότης τών αιώνων πάντων Κύριος, ο πλάσας με βουλήματι σῶ, φθονηθέντα με, τῷ δολίῳ δράκοντι ποτέ, καί σέ παροργίσαντα Σωτήρ, μή υπερίδης ο Θεός, ἀλλ΄; ανακάλεσαί με.

Τά τοῦ αἰσχούς περικείμενος ενδύματα, οἱμοί! ἀντί στολῆς φωταυγούς, αποκλαίωμαι τήν ἐμήν ἀπώλειαν Σωτήρ, καί πίστει βοῶ σοι Ἀγαθέ. Μή υπερίδης, ο Θεός, ἀλλ΄; ανακάλεσαί με.

Ετραυμάτισεν ο ὄφις ο παμπόνηρος, ὅλην μου τήν ψυχὴν φθονερώς, Παραδείσου δέ τής τρυφής, ἐξόριστον ποιεῖ, ἀλλ΄; ὡς ευσυμπάθητε Σωτήρ, μή υπερίδης ὡς Θεός, ἀλλ΄; ανακάλεσαί με.

Θεοτοκίον

Τήν ἱκέσιόν μου δέησιν Πανάμωμε πρόσδεξαι συμπαθεία τή σή, καί συγχώρησιν τών πταισμάτων, δίδου μοι Ἀγνή, ἐν θρήνοις βοῶντι ἐκτενώς. Μή υπερίδης Ἀγαθή, ἀλλ΄; ανακάλεσαί με.

Καταβασία

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς Οσίοις Παισὶ, τοὺς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τόν Τύραννον ἐπεισε βοάν. Εὐλογητός εἰ ο Θεός ο τών Πατέρων ημών».

Ωδή η΄; Ἐκ φλογός τοῖς Οσίοις

Δωρεαῖς πολυτρόποις πάλαι τετίμηκας, τών χειρῶν σου τό ἔργον, μόνε φιλόανθρωπε. δράκων δέ δεινός συριγμῷ ἐδελέασεν, οἱμοί! τών προσόντων, καλῶν απογυμνώσας.

Ἴνα τί συμβουλίας πικράς ἀκήκοας, καί τής θείας ἐγένου ψήφου παρήκοος; οἱμοί ταπεινή ψυχὴ, Θεόν λυπήσασα, ὃν αἰεὶ δοξάζειν, ἐτάχθης συν Ἀγγέλοις.

Ερπετῶν καί θηρίων δεσπότης γέγονας, ἐρπετῷ ψυχοφθόρῳ, πῶς προσωμίλησας, σύμβουλον λαβών, ὡς ευθὴ τόν ἀλάστορα; ὡς τής σῆς ἀπάτης, ψυχὴ μου παναθλία!

Θεοτοκίον

Φωτοφόρον σκηνήν σε Θεού σαρκώσεως, ανυμνούμεν Μαρία Θεοχαρίτωτε, όθεν με δεινώς σκοτισθέντα τοίς πάθεσι, λάμπσον φώς ελέους, ελπίς απηλπισμένων.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον.

Καταβασία

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις, δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν, ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι. Σέ υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ' Θεόν ανθρώποις ιδείν

Γλυκύς εις γεύσιν καρπός τής γνώσεως, εν τή Εδέμ εφάνη μοι, πλησθέντι τής βρώσεως, εις χολήν δέ γέγονε τό τέλος αυτής, οίμοι ψυχή αθλία! πώς ακρασία σε, τής τού Παραδείσου εστίας, ξένην πεποίηκε;

Θεέ τών όλων, ελέους Κύριε, εις τήν εμήν ταπείνωσιν, ευσπλάγχχνως επίβλεψον, καί μή πόρρω πέμψης με τής θείας Εδέμ, όπως βλέπων τά κάλλη, όθεν εκπέπτωκα, σπεύσω πάλιν θρήνοις, προσλαβείν άπερ απώλεσα.

Θρηνώ, στενάζω, καί αποδύρομαι, τά Χερουβίμ φλογίνη τή ρομφαία θεώμενος, τής είσοδον φυλάττειν ταχθέν, πάσι τοίς Εδέμ την παραβάταις, οίμοι! απρόσιτον, ειμή σύ ακώλυτον Σωτήρ, ταύτην ποιήσεις μοι.

Θαρρώ τώ πλήθει, τώ τού ελέους σου, Χριστέ Σωτήρ, καί θείας εκ πλευράς σου τώ Αίματι. δι' ού καθηγίασας τήν φύσιν βροτών, ήνοιξας δέ τάς πύλας, τοίς σοί λατρεύουσι, τάς τού Παραδείσου Αγαθέ, τάς πρίν κλεισθείσας Αδάμ.

Θεοτοκίον

Ζωής η πύλη η αδιόδευτος, η νοητή Παρθένε Θεοτόκε ανύμφευτε, Παραδείσου πύλας μοι κλεισθείσας τό πρίν, άνοιξον σαίς πρεσβείαις, όπως δοξάζω σε, τήν μετά Θεόν μου βοηθόν, καί κραταιάν προσφυγήν.

Καταβασία

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις Στρατιαίς, σέ μακαρίζομεν».

Εξαποστειλάριον Αναστάσιμον

Είτα τό παρόν

Γυναίκες ακουτίσθητε

Τῆς εντολῆς σου Κύριε, παρήκουσα ὁ ἄθλιος, καί γυμνωθεὶς τῆς σῆς δόξης, αἰσχύνῃς πέπλησμαι, οἴμοι! καί τῆς τρυφῆς ἐκβέβλημαι, τοῦ Παραδείσου εὐσπλαγχνε. Ελεήμον ἐλέησον, τὸν στερηθέντα δικαίως, τῆς ἀγαθότητος τῆς σῆς.

Ἔτερον

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ἀποικισθέντες Κύριε, Παραδείσου τό πρῶτον, διὰ τῆς ξύλου βρώσεως, ἀντεισήγαγες πάλιν, διὰ Σταυροῦ καί τοῦ Πάθους, σοῦ Σωτῆρ καί Θεέ μου, διὰ οὐ ἡμᾶς οχύρωσον, τὴν Νηστείαν πληρῶσαι, ἀγνοῖς πῶς, καί τὴν θεῖαν Ἐγερσιν προσκυνῆσαι, τό Πάσχα τό σωτήριον, σέ Τεκούσης πρεσβεΐαις.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστώμεν Στίχους, καί ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα, καί Ἀνατολικόν ἕν, καί τοῦ Τριωδίου γ.

Στιχηρά Ἰδιόμελα τοῦ Τριωδίου

Ἦχος πλ. α.

Οἴμοι! ὁ Ἀδάμ, ἐν θρήνῳ κέκραγεν, ὅτι ὄφεις καί γυνή, θεϊκῆς παρρησίας με ἐξώσαν, καί Παραδείσου τῆς τρυφῆς ξύλου βρώσις ἠλλοτρίωσεν. Οἴμοι! οὐ φέρω λοιπὸν τό ὄνειδος, ὁ ποτέ βασιλεὺς τῶν ἐπὶ γείων πάντων κτισμάτων Θεοῦ, νῦν αἰχμάλωτος ὦφθην, ὑπὸ μιάς ἀθέστου συμβουλῆς, καί ὁ ποτέ δόξαν ἀθανασίας ἠμφιεσμένος, τῆς νεκρώσεως τὴν δοράν, ὥς θνητὸς ἐλεεινῶς περιφέρω. Οἴμοι! τίνα τῶν θρήνων συνεργάτην ποιήσομαι; Ἀλλὰ σύ Φιλάνθρωπε, ὁ ἐκ γῆς δημιουργήσας με, εὐσπλαγχνίαν φορέσας, τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, ἀνακάλεσαι καί σώσόν με.

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, διηγῆσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου.

Ὁ αὐτός

Τό στάδιον τῶν ἀρετῶν ἡνέωκται, οἱ βουλόμενοι ἀθλήσαι εἰσέλθετε, ἀναζωσάμενοι τὸν καλὸν τῆς Νηστείας ἀγῶνα, οἱ γὰρ νομίμως ἀθλοῦντες, δικαίως στεφανοῦνται, καί ἀναλαβόντες τὴν πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ, τῷ ἐχθρῷ ἀντιμαχησώμεθα, ὡς τεῖχος ἀρρηκτον κατέχοντες τὴν Πίστιν, καί ὡς θώρακα τὴν προσευχήν, καί περικεφαλαίαν τὴν ἐλεημοσύνην, ἀντὶ μαχαίρας τὴν νηστείαν, ἥτις ἐκτέμνει ἀπὸ καρδίας πάσαν κακίαν. Ὁ ποιῶν ταῦτα, τὸν ἀληθινὸν κομίζεται στέφανον, παρὰ τοῦ Παμβασιλέως Χριστοῦ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως.

Στίχ. Ανάστηθι, Κύριε ο Θεός μου, υψωθήτω η χεὶρ σου. μή επιλάθῃ τῶν πενήτων σου εἰς τέλος.

Ἦχος πλ. β'

Αδάμ τοῦ Παραδείσου διώκεται, τροφῆς μεταλαβὼν ὡς παρήκοος, Μωσῆς θεόπτης ἐχρημάτισε, νηστεία τὰ ὄμματα, τῆς ψυχῆς καθηράμενος, Διὸ τοῦ Παραδείσου οἰκήτορες γενέσθαι ἐπιποθούντες, ἀπαλλαγώμεν τῆς αλυσιπελοῦς τροφῆς, καὶ Θεὸν καθορὰν ἐφιέμενοι, Μωσαϊκῶς τὴν τετράδα, τῆς δεκάδος νηστεύσωμεν, προσευχή καὶ τὴν δεήσει, εὐκρινῶς προσκαρτεροῦντες, κατευνάσωμεν τῆς ψυχῆς τὰ παθήματα, ἀποσοβήσωμεν τῆς σαρκὸς τὰ οἰδήματα, κούφοι πρὸς τὴν ἀνω πορείαν μετίωμεν, ὅπου αἱ τῶν Ἀγγέλων χορεῖαι, ἀσιγήτοις φωναίς, τὴν ἀδιαίρετον ἀνυμνοῦσι Τριάδα, καθορὰν τό ἀμήχανον κάλλος, καὶ δεσποτικόν. Ἐκεῖ ἀξίωσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ ζωοδότα, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας, συγχορεύσαι ταῖς τῶν Ἀγγέλων στρατιαῖς, ταῖς τῆς τε Αποκούσης σε Μητρὸς Χριστέ πρεσβείαις, καὶ στόλων, καὶ τῶν Μαρτύρων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων.

Δόξα... Ἦχος ο αὐτός

Ἐφθασε καιρὸς, ἡ τῶν πνευματικῶν ἀγώνων ἀρχή, ἡ κατὰ τῶν δαιμόνων νίκη, ἡ πάνοπλος ἐγκράτεια, ἡ τῶν Ἀγγέλων εὐπρέπεια, ἡ πρὸς Θεὸν παρρησία, δι' αὐτῆς γάρ Μωϋσῆς, γέγονε τῷ Κτίστῃ συνόμιλος, καὶ φωνὴν ἀοράτως, ἐν ταῖς ἀκοαῖς ὑπεδέξατο, Κύριε, δι' αὐτῆς ἀξίωσον καὶ ἡμᾶς, προσκυνήσαι σου τὰ Πάθη καὶ τὴν ἁγίαν Ἀνάστασιν, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διὰ γάρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Αδάμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρρα ἐζωοποιήθημεν, διὸ ἀνυμνοῦντες βοώμεν. Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἡ συνήθης Λιτὴ ἐν τῷ Νάρθηκι, ἐν ἡ ψάλλομεν καὶ τὸ Εὐθινόν Ἰδιόμελον. Συνάπτομεν δέ καὶ τὴν πρώτην Ὕραν, καὶ ἀναγινώσκονται αἱ Κατηχήσεις τοῦ Οσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

Καὶ Ἀπόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Οκτωήχου καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Τριῶ διῶ ἡ ς' Ωδή. Ὁ Απόστολος.

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ'

Εύξασθε, καί απόδοτε, Κυρίῳ τῷ Θεῷ ημῶν.

Στίχ. Γνωστός ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς Παύλου Τό Ανάγνωσμα.

(Κεφ. ΙΓ', 11 – ΙΔ', 4)

Ἀδελφοί, νῦν ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία, ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν. Ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. Αποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους, καί ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός. ὥς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κῶμοις καί μέθαις, μὴ κοίταις καί ἀσελγείαις, μὴ ἐριδι καί ζήλῳ, ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καί τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιείσθε εἰς ἐπιθυμίας. Τὸν δὲ ἀσθενούντα τῇ πίστει προσλαμβάνεσθε, μὴ εἰς διακρίσεις διαλογισμῶν. Ὃς μὲν πιστεύει φαγεῖν πάντα. Ὁ δὲ ἀσθενῶν λάχανα ἐσθίει. Ὁ ἐσθίων, τὸν μὴ ἐσθίοντα μὴ ἐξουθενείτω, καί Ὁ μὴ ἐσθίων, τὸν ἐσθίοντα μὴ κρινέτω, ὁ Θεός γάρ αὐτὸν προσελάβετο. Σὺ τίς εἰ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην. Τῷ ἰδίῳ Κυρίῳ στήκει, ἢ πίπτει, σταθήσεται δέ, δυνατός γάρ ἐστιν ὁ Θεός, στήσαι αὐτόν.

Ἀλληλούϊα Ἦχος δ'

Ἀγαθόν τό ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον

Εἶπεν ὁ Κύριος, Ἐάν ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις...

Κοινωνικόν

Ἀνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, Ἀνεῖτε αὐτόν ἐν τοῖς υψίστοις. Ἀλληλούϊα.

ΤΗ ΑΥΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν Ψαλμόν, άνευ άλλης Στιχολογίας, ψάλλομεν τό, Κύριε εκέκραξα, Καιστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά τανυκτικά, τά κατά τόν τυχόντα Ήχον, δ' καί του Τριωδίου, τά παρόντα προσόμοια, γ'.

Ποίημα τού κυρίου Ιωσήφ

Ήχος β'. Αγγελος μέν τό Χαίρε

Εγκρατεία τήν σάρκα, ταπεινώσαι πάντες σπουδάσωμεν, τό θείον υπερχόμενοι στάδιον, τής αμώμου Νηστείας, καί ευχαίς καί δάκρυσι, Κύριον τόν σώζοντα ημάς εκζητήσωμεν, καί λήθην τής κακίας παντελή ποιήσωμεν βοώντες. Ημάρτομέν σοι, σώσον, ως πάλαι Νινευϊτας, Χριστέ Βασιλεύ, καί κοινωνούς ημάς, ουρανίου Βασιλείας ποιήσον εύσπλαγχνε.

Εμαυτόν απελπίζω, εννοών τά έργα μου Κύριε, τά πάσης τιμωρίας επάξια, ιδού γάρ παραβλέψας, τά σεπτά σου Σώτερ εντάλματα, ασώτως μου τόν βίον ηνάλωσα, διό καθικετεύω, μετανοίας όμβροις με καθάρας, νηστεία καί δεήσει, ως μόνος Ελεήμων εκλάμπρυνον, καί μή βδελύξη, με Ευεργέτα τών απάντων, καί Υπεράγαθε.

Έτερον Τού κυρίου Θεοδώρου

Ήχος β'. Τών υπέρ νούν δωρεών

Τόν τής Νηστείας καιρόν, φαιδρώς απαρξώμεθα, πρός αγώνας πνευματικούς εαυτούς υποβάλλοντες, αγνίσωμεν τήν ψυχήν, τήν σάρκα καθάρωμεν, νηστεύσωμεν ώσπερ εν τοίς βρώμασιν εκ παντός πάθους, τάς αρετάς τρυφώντες τού Πνεύματος, εν αίς διατελούντες πόθω, αξιωθείημεν πάντες, κατιδείν τό πάνσεπτον Πάθος Χριστού τού Θεού, καί τό άγιον Πάσχα, πνευματικώς εναγαλλιώμενοι.

Καί τού Μηναίου, προσόμοια γ'

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Είσοδος μετά τού θυμιατού, ήτις γίνεται εν πάσαις ταίς Κυριακαίς τής αγίας Τεσσαρακοστής εις τό Λυχνικόν, διά τά μεγάλα Προκείμενα. Μετά τό, Φώς ιλαρόν.

Προκείμενον Ήχος πλ. δ'

Μή αποστρέψης τό πρόσωπόν σου από τού παιδός σου, ότι θλίβομαι, ταχύ επάκουσόν μου, πρόσχες τή ψυχή μου, καί λύτρωσαι αυτήν.

Στίχ. Η σωτηρία σου ο Θεός αντιλάβοιτό μου.

Στίχ. Ιδέτωσαν πτωχοί, καί ευφρανθήτωσαν.

Καί πάλιν γεγονωτέρα φωνή

Μή αποστρέψης τό πρόσωπόν σου από τού παιδός σου, ότι θλίβομαι, ταχύ επάκουσόν μου. πρόσχες τή ψυχή μου, καί λύτρωσαι αυτήν.

Η εκτενής, τό, Καταξίωσον Κύριε, Μετάνοιαι γ', καί αι Αιτήσεις παρά τού Ιερέως.

Εις δέ τά Απόστιχα, τό παρόν Ιδιόμελον.

Ήχος δ'

Έλαμψεν η χάρις σου Κύριε, έλαμψεν ο φωτισμός τών ψυχών ημών, ιδού καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού καιρός μετανοίας, αποθώμεθα τά έργα τού σκότους, καί ενδυσώμεθα τά όπλα τού φωτός, όπως διαπλεύσαντες τό τής Νηστείας μέγα πέλαγος, εις τήν τριήμερον Ανάστασιν καταντιήσωμεν, τού Κυρίου καί Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, τού σώζοντος τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Πρός σέ ήρα τούς οφθαλμούς μου, τόν κατοικούντα εν τώ ουρανώ. Ιδού, ως οφθαλμοί δούλων εις χείρας τών κυρίων αυτών, ως οφθαλμοί παιδίσκης εις χείρας τής κυρίας αυτής, ούτως οι οφθαλμοί ημών πρόσ Κύριον τόν Θεόν ημών, έως ού οικτειρήσαι ημάς.

Καί πάλιν τό αυτό Ιδιόμελον

Στίχ. Ελέησον ημάς, Κύριε, ελέησον ημάς, ότι επί πολύ επλήσθημεν εξουδενώσεως, επί πλείον επλήσθη η ψυχή ημών, τό όνειδος τοίς ευθηνούσι, καί η εξουδένωσις τοίς υπερηφάνοις.

Μαρτυρικόν

Ο ενδοξαζόμενος, εν ταίς μνείαις τών Αγίων σου Χριστέ ο Θεός, υπ' αυτών δυσωπούμενος, κατάπεμψον ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ήχος ο αυτός

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Τών Αγγέλων αι τάξεις σε, Θεομήτορ δοξάζουσι, τόν Θεόν γάρ Πάναγνε απεκύησας, τόν σύν Πατρί καί τώ Πνεύματι, αεί συνυπάρχοντα, καί Αγγέλων στρατιάς, εκ μή όντος βουλήματι,

υποστήσαντα, ὃν ἰκέτευε σῶσαι καὶ φωτίσαι, τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, σέ ανυμνούντων Πανάχραντε.

Νύν απολύεις. Καί μετὰ τό Τρισάγιον, ψάλλομεν τὰ Τροπάρια ταῦτα, ποιούντες καί ἀνά μίαν μετάνοιαν εἰς ἕκαστον αὐτῶν, πλήν τοῦ τελευταίου, ὅπερ λέγεται ἀνευ μέλους.

Ἦχος πλ. α'

Θεοτόκε Παρθένε, Χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, εὐλογημένη, συ ἐν γυναιξί, καί εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, ὅτι Σωτήρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Βαπτιστὰ τοῦ Χριστοῦ, πάντων ἡμῶν μνήσθητι, ἵνα ρυσθῶμεν τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, σοί γάρ ἐδόθη χάρις πρεσβεῦειν υπέρ ἡμῶν.

Δόξα...

Ἰκετεύσατε υπέρ ἡμῶν, ἅγιοι Απόστολοι, καί ἅγιοι πάντες, ἵνα ρυσθῶμεν κινδύνων καί θλίψεων, ὑμᾶς γάρ θερμούς προστάτας, πρὸς τὸν Σωτήρα κεκτήμεθα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπὸ τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, καταφεύγομεν, Θεοτόκε, τὰς ἡμῶν ἱκεσίας, μὴ παρίδης ἐν περιστάσει, ἀλλ' ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, μόνη Ἀγνή, μόνη εὐλογημένη.

Τό, Κύριε ἐλέησον, μ' πραεῖα φωνή

Ὁ Ἱερεύς. Ὁ ὢν εὐλογητὸς Χριστὸς Ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Καί ἡμεῖς στερεούμεν τοὺς Βασιλεῖς, λέγοντες

Επουράνιε Βασιλεύ, τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν στερέωσον, τὴν Πίστιν στήριξον, τὰ ἔθνη πράϋνον, τὸν κόσμον εἰρήνευσον, τὴν ἁγίαν Μονὴν ταύτην Καλῶς διαφύλαξον, τοὺς προαπελθόντας πατέρας καί ἀδελφούς ἡμῶν ἐν σκηναῖς Δικαίων τάξον, καί ἡμᾶς ἐν μετανοίᾳ καί ἐξομολογήσει παράλαβε, ὡς ἀγαθὸς καί φιλόανθρωπος.

Καί ποιούμεν τὰς τρεῖς μεγάλας μετανοίας, λέγοντες μυστικῶς ἐν ἐκάστη μετανοίᾳ ἀνά ἓνα Στίχον τῆς ἐπομένης Εὐχῆς τοῦ ἁγίου Εφραίμ.

Κύριε καί Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας, περιεργίας, φιλαρχίας, καί ἀργολογίας, μὴ μοι δῶς.

· Πνεῦμα δέ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, υπομονῆς, καί ἀγάπης χάρισαί μοι τῷ σῷ δούλῳ.

· Ναὶ Κύριε Βασιλεύ, δώρησαί μοι τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἐμὰ πταίσματα, καί μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου, ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Είτα ασπαζόμεθα τάς αγίας Εικόνας εν τοίς στασιδίοις ημών,
ως συνήθως, καί λέγει ο Προεστώς, τό, Δόξα σοι ο Θεός, η ελπίς
ημών, δόξα σοι... Η Ευχή υπό τού Ιερέως, καί Απόλυσις.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος β'

Ευσπλαγχνίας υπάρχουσα

Τῆς Νηστείας τή θεία ἀπαρχή, κατάνυξιν κτησώμεθα ψυχής,
εκβοώντες, Δέσποτα Χριστέ, τήν προσευχήν ημών δέξαι, εκλεκτόν
ὡσπερ θυμίαμα, καί ρύσαι δεόμεθα δυσώδους φθοράς ημάς, καί
κολάσεως φρικτῆς, ο μόνος υπάρχων ευδιάλλακτος.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ευσπλαγχνίας υπάρχουσα πηγή, συμπαθείας αξίωσον ημάς,
Θεοτόκε, βλέψον εις λαόν τόν αμαρτήσαντα, δείξον ὡς αεί τήν
δυναστείαν σου, εις σέ γάρ ἐλπίζοντες, τό Χαίρε βοώμέν σοι, ὡς
ποτέ ο Γαβριήλ, ο τών Ασωμάτων Αρχιστράτηγος.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος β'

Τήν ἀχραντον Εικόνα σου

Τήν πάνσεπτον εγκράτειαν, ἐναρξώμεθα φαιδρώς, ακτίνας
απολάμποντες, τών αγίων ἐντολών, Χριστοῦ τού Θεοῦ ημών,
αγάπης τήν λαμπρότητα, προσευχῆς τήν ἀστραπήν, ἀγνείας
καθαρότητα, εὐανδρείας τήν ἰσχύν, ὅπως λαμπροφόροι
προφθάσωμεν, εις τήν αγίαν καί τριήμερον Ἀνάστασιν, τήν
καταλάμπουσαν ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ἀμαχον πρεσβείαν σου, κεκτημένος ἐν δεινοίς, λυτρούμαι
τῶν θλιβόντων με, παρ' ἐλπίδα θαυμαστώς, ὦ Μήτηρ Θεοῦ
ημών, προφθάνεις γάρ σύ πάντοτε, τοίς αιτούσί σε πιστώς, τόν
ζόφον ἐκδιώκουσα, τών πολλῶν αμαρτιῶν. Ὅθεν ευχαρίστως
βοώμέν σοι. Δέξαι Δέσποινα, βραχέα χαριστήρια, ἀνθ' ὧν
υπάρχεις μοι ἐν πάσι βοήθεια.

Ὡδή α' Ἦχος β'

Δεύτε λαοί

Πώς τήν εμήν, νύν αποκλαύσομαι έκπτωσιν, ποίαν αρχήν ποιήσομαι, τής σωτηρίας μου, ο ασώτως βιώσας; Οικτίρμον οίς περ οίδας, κρίμασι, σώσόν με.

Ίδε καιρός, ἴδε ημέρα σωτήριος, ἡ τής Νηστείας εἰσοδος, ψυχὴ γρηγόρησον, καί παθών τάς εισόδους, ἀπόκλεισον Κυρίῳ, ενατενίζουσα.

Αμαρτιών, ἡ τρικυμία χειμάζουσα, ἐπὶ βυθόν καθέλκει με τής απογνώσεως, ἀλλὰ σοῦ τῷ πελάγει, προστρέχω τοῦ ἐλέους. Σώσόν με Κύριε.

Μόνος ἐγώ, τῇ αμαρτία δεδούλωμαι, μόνος ἐγώ τοῖς πάθεσι, θύραν ἠνέωξα, εὐδιάλλακτε Λόγε, ἐπίστρεψόν με, σώσον, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Θεοτοκίον

Ἡ τήν πηγὴν, τής ἀπαθείας κυήσασα, τραυματισθέντα πάθεσι, Κόρη θεράπευσον, καί πυρός αἰωνίου, ἐξάρπασόν με μόνη, θεοχαρίτωτε.

Ἄτερος

Εἰρμός ο αὐτός

Δεῦτε λαοί, σήμερον υποδεξώμεθα, τῶν Νηστειῶν τό χάρισμα, ὡς θεοδώρητον, καιρόν τής μετανοίας, ἐν ταύτῃ τόν Σωτήρα, ἰλεωσόμεθα.

Ἐφθασε νύν, εἰσῆκται ο τῶν ἀγώνων καιρός, τό τής Νηστείας στάδιον, προθύμως ἅπαντες, ἀπαρξώμεθα ταύτης, τάς ἀρετάς Κυρίῳ, ὡς δώρα φέροντες.

Δόξα...

Μονάς ἀπλή, τρίφωτε ἀρχικωτάτη Ἐνάς, πανσθενεστάτη πάνζωε, Θεέ καί Κύριε, Πατήρ ο παντοκράτωρ, ο Υἱός καί τό Πνεῦμα, σώζε τούς σέβοντάς σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό τοῦ Θεοῦ, ἅγιον ὅρος υμνήσωμεν, Μαρίαν τήν ἀμίαντον, ἐξ ἧς ἀνέτειλεν, ο τής δικαιοσύνης, Ἥλιος τοῖς ἐν σκότει, Χριστός ἡ πάντων ζωή.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ἄρμα πυρός, ἔλαβεν Ἡλίαν τόν θαυμαστόν νηστεία ὀπλισάμενον. Μωσὴν ἀνέδειξε θεατὴν τῶν ἀρρήτων, καί ἡμεῖς ταύτην ἐλόντες, οψόμεθα τόν Χριστόν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Βρώσιν Αδάμ, έφαγε, καί Παραδείσου αυτόν, η ακρασία έξωσεν, ημάς δέ Κύριε, η Νηστεία λαβούσα, αξίους μετανοίας, δείξει φιλόανθρωπε.

Ο Ειρμός

Δεύτε λαοί, άσωμεν άσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί οδηγήσαντι, τόν λαόν όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται.

Ωδή η#39;

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Πυρποληθέντα ηδοναίς, καί ψυχής τό οπτικόν αμαυρωθέντα, τώ πυρί τού σου φόβου, ανακαινίσας Χριστέ, φωτί με σωτηρίας αύγασον, ίνα σε δοξάζω, εις πάντας τούς αιώνας.

Κόρον μισήσασα παθών, εσιτιάθητι καλών τή καρυκεία, καί ηδύνθητι μάλλον, τή εκ νηστείας τρυφή, πικρίας ηδονών εκκλίνουσα, ταπεινή ψυχή μου, καί ζήθι εις αιώνας.

Πεπωρωμένος τήν ψυχήν, καί τή μέθη τών παθών εσκοτισμένος, ουδαμώς ατενίζω, πρόσ σέ τόν μόνον Θεόν, διό με οίκτειρον καί φώτισον, καί τής μετανοίας υπάνοιζόν μοι πύλας.

Θεοτοκίον

Η ουρανώσασα ημών, τήν γεώδη καί φθαρτήν Αγνή ουσίαν, τή θερμή σου πρεσβεία, κατευθυνθήναι ημών, εντεύξεις καί δεήσεις ποιήσον, πρόσ τόν σόν καί πάντων, Θεόν καί Βασιλέα.

Ειρμός άλλος

Τόν πάλαι δροσίσαντα

Φαιδρώς εισδεξώμεθα, τής Νηστείας τήν είσοδον πιστοί, καί μή σκυθρωπάσωμεν, αλλά νίψωμεν τά πρόσωπα ημών, απαθείας τώ ύδατι, ευλογούντες, καί υπερυψούντες, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ελαίω αλείψαντες, συμπαθείας ψυχής τήν κεφαλήν, μή βαττολογήσωμεν, τώ Πατρί ημών τώ εν τοίς ουρανοίς, προσευχάς αναπέμποντες, ευλογούντες, καί υπερυψούντες, αυτόν εις τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Αϊδιον άναρχον, τόν Πατέρα υμνήσωμεν πιστοί, Υιόν δέ συνάναρχον, καί Πνεύμα συνεκλάμψαν εκ Πατρός, Ομοούσια Πρόσωπα, μιάς όντα, τής παντοδυνάμου, αρχής καί εξουσίας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μαρία θεόκλητε, ιλαστήριον όντως τών πιστών, εκ σου γάρ η άφεςις, παροχεύεται τοίς πάσι δαψιλώς, τόν Υιόν σου καί Κύριον, μή ελλίπης, ευμενιζομένη, υπέρ τών σέ υμνούντων.

Δόξα σοι ο Θεός ημών, δόξα σοι

Νηστεύσας ο Κύριος, τεσσαράκοντα μέτρον ημερών, τάς νύν αφιέρωσε, καί ηγίασεν ημέρας αδελφοί, εν αίς φθάσαντες κράζομεν. Ευλογείτε, καί υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Τόν πάλαι δροσίσαντα, τών Εβραίων τούς Παίδας εν φλογί, καί φλέξαντα Κύριον, τούς Χαλδαίους παραδόξως εν αυτή, ανυμνήσωμεν λέγοντες. Ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'39;

Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον

Η τής Νηστείας ημέρα, αποχή αμαρτίας, γενέσθω σοι ψυχή, καί πρόσ Θεόν νεύσις ομού καί οικείωσις, όπως φύγης κακίας τά βάραθρα, καί μόνας τάς οδούς, τάς φερούσας ποθήσης, πρόσ τήν εκεί κατάπαυσιν.

Καί λογισμοίς ολισθήσας, καί σαρκί πλημμελήσας, οδύρομαι καί στένω καί βοώ. Σώσόν με Κύριε, σώσόν με, ανεξίκακε μόνε, καί μή καταδικάσης με εις πύρ, τής γεέννης εκείνης, τόν καταδίκης άξιον.

Τόν φωτεινόν τής Νηστείας, ενδυθέντες χιτώνα, κραιπάλης σκοτεινόν καί δυσαχθές, αποδυσώμεθα ένδυμα, καί φαιδροί γεγονότες, ταίς θείαις αρεταίς τά φωταυγή, τού Σωτήρος εν πίστει, οψόμεθα παθήματα.

Θεοτοκίον

Εξασθενήσασαν πάσαις, προσβολαίς τών κακίστων, δαιμόνων τήν αθλίαν μου ψυχήν, ίασαι άχραντε Δέσποινα, ιατρόν τετοκυία, Χριστόν τήν απολύτρωσιν ημών, τών ειδόντων σε Κόρην, Παρθένον αδιάφθορον.

Ειρμός άλλος

Τήν υπερφυώς σαρκί

Νύν επέστη ο καιρός, τών αγίων Νηστειών, εναρξώμεθα ταύτης, εν καλαίς αναστροφαις, εις κρίσεις γάρ καί μάχας, μή νηστεύετε φησίν.

Εν τώ όρει τώ Χωρήβ, τή νηστεία καθαρθείς, είδε Θεόν Ηλίας, καθαρθώμεν καί ημείς, νηστεία τήν καρδίαν, καί οψόμεθα Χριστόν.

Δόξα...

Μίαν φύσιν προσκυνώ, τρία Πρόσωπα υμνώ, ένα Θεόν τών όλων, τόν Πατέρα καί Υιόν καί τό άγιον Πνεύμα, τήν αϊδιον αρχήν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η Αγνή παιδοποιείς, η Παρθένος γαλουχείς, πώς εν ταυτώ τά δύω, παρθενεύεις τίκτουσα; Θεός εστιν ο δράσας, μή εκζήτει μοι τό πώς.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ημέρα μία μέν φησί, βίος όλος γηγενών, τοίς κάμνουσιν εκ πόθου, τεσσαράκοντα εισίν, ημέραι τής Νηστείας, άς τελέσωμεν φαιδρώς.

Ο Ειρμός

Τήν υπερφυώς σαρκί, συλλαβούσαν εν γαστρί, τόν εκ Πατρός αχρόνως, προεκλάμψαντα Λόγον, εν ύμνοις ασιγήτοις, μεγαλύνομεν πιστοί.

Απόστικα

Ήχος πλ. α'

Ελήλυθεν η Νηστεία, η μήτηρ τής σωφροσύνης, η κατήγορος τής αμαρτίας, καί συνήγορος τής μετανοίας, η πολιτεία τών Αγγέλων, καί σωτηρία τών ανθρώπων, οι πιστοί ανακράζωμεν, ο Θεός ελέησον ημάς. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Ευλογημένος ο στρατός, τού Βασιλέως τών ουρανών, ει γάρ καί γηγενείς υπήρχον οι Αθλοφόροι, αλλά αγγελικήν αξίαν έσπευδον φθάσαι, τών σωμάτων καταφρονήσαντες, καί διά τών παθημάτων, τής τών Ασωμάτων αξιωθέντες τιμής. Ευχαίς αυτών Κύριε, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν τού Θεού Μητέρα καί Παρθένον αγνήν, καί τών Χερουβίμ αγιωτέραν, εν φωναίς ασμάτων μεγαλύνομεν, ότι ψυχή καί σώματι, Θεοτόκον ομολογούμεν, ως κυρίως γεννήσασαν, Θεόν σεσαρκωμένον, πρέσβευε Πάναγνε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Τροπάριον τής Προφητείας

Ήχος πλ. α'

Κύριε, Κύριε, ὃν πάντα φρίσσει καί τρέμει, ἀπὸ προσώπου τῆς δυνάμεώς σου, σοί προσπίπτομεν Αθάνατε, σοῦ δεόμεθα Ἄγιε. Σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, πρεσβείαις τῶν Ἀγίων σου.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός α'

Γινώσκει Κύριος οδὸν δικαίων, καί οδὸς ἀσεβῶν ἀπολείται.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ, ὅς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλή ἀσεβῶν.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Α', 1–20)

Ὅρασις, ἣν εἶδεν Ησαΐας, υἱὸς Αμώς, ἣν εἶδε κατὰ τῆς Ιουδαίας, καί κατὰ Ιερουσαλήμ, ἐν βασιλείᾳ Οζίου, καί Ιωάθαμ, καί Ἀχαζ, καί Εζεκίου, οἱ ἐβασίλευσαν τῆς Ιουδαίας. Ἄκουε οὐρανέ, καί ἐνωτίζου γῆ, ὅτι Κύριος ἐλάλησεν, Υἱὸς ἐγέννησα καί ὑψωσα, αὐτοὶ δέ με ἠθέτησαν. Ἐγὼ βούς τὸν κτησάμενον, καί ὄνος τὴν φάτνην τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Ἰσραὴλ δέ με οὐκ ἐγνώ, καί ὁ λαὸς μου οὐ συνήκεν, οὐαί, ἔθνος αμαρτωλόν, λαὸς πλήρης αμαρτιῶν, σπέρμα πονηρόν, υιοὶ ἄνομοι! ἐγκατελίπατε τὸν Κύριον, καί παρωργίσατε τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ. Τί ἐτι πληγεῖτε, προστιθέντες ἀνομίαν, πάσα κεφαλὴ εἰς πόνον, καί πάσα καρδία εἰς λύπην, ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς, οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ ὀλοκληρία, οὔτε τραύμα, οὔτε μώλωψ, οὔτε πληγὴ φλεγμαίνουσα, οὐκ ἔστι μάλαγμα ἐπιθεῖναι, οὔτε ἔλαιον, οὔτε καταδέσμους. Ἡ γῆ ὑμῶν ἔρημος, αἱ πόλεις ὑμῶν πυρίκαυστοι, τὴν χώραν ὑμῶν, ἐνώπιον ὑμῶν ἀλλότριοι κατεσθίουσιν αὐτήν, καί ἠρήμωται, κατεστραμμένη ὑπὸ λαῶν ἀλλοτρίων. Εγκαταλειφθήσεται ἡ θυγάτηρ Σιών, ὡς σκηνὴ ἐν ἀμπελώνι, καί ὡς ὀπωροφυλάκιον ἐν σικυηράτῳ, ὡς πόλις πολιορκουμένη. Καί εἰ μή Κύριος Σαβαώθ ἐγκατέλιπεν ἡμῖν σπέρμα, ὡς Σόδομα ἂν ἐγεννήθημεν, καί ὡς Γόμορρα ἂν ὠμοιώθημεν. Ακούσατε λόγον Κυρίου, ἄρχοντες Σοδόμων, προσέχετε νόμον Θεοῦ, λαὸς Γομόρρας. Τί μοι πλήθος τῶν θυσιῶν ὑμῶν, λέγει Κύριος, πλήρης εἰμὶ ὀλοκαυτωμάτων κριῶν, καί στέαρ ἀρνῶν, καί αἷμα ταύρων, καί τράγων οὐ βούλομαι, οὐδ' ἂν ἐρχησθε οφθίναί μοι, τίς γάρ ἐξεζήτησε ταῦτα ἐκ τῶν χειρῶν ὑμῶν, πατεῖν τὴν αὐλήν μου, οὐ προσθήσεσθε, εἰ μὴ φέρητέ μοι σεμίδαλιν, μάταιον, θυμίαμα, βδέλυγμά μοι ἐστί. Τὰς νομηνίας ὑμῶν, καί τὰ σάββατα, καί ἡμέραν μεγάλην, οὐκ ἀνέχομαι, νηστείαν καί ἀργίαν, καί τὰς εορτὰς ὑμῶν μισεῖ ἡ ψυχὴ μου, ἐγεννήθητέ μοι εἰς πλησμονήν, οὐκέτι ἀνοίσω τὰς ἀμαρτίας ὑμῶν. Ὅταν ἐκτείνητε

τάς χείρας υμών πρός με, αποστρέψω τούς οφθαλμούς μου ἀφ' υμών, καί ἐάν πληθύνητε τήν δέησιν, οὐκ εἰσακούσομαι υμών, αἱ γάρ χεῖρες υμών, αἵματος πλήρεις. Λούσασθε, καί καθαροί γίνεσθε, ἀφέλετε τάς πονηρίας ἀπό τῶν ψυχῶν υμών, ἀπέναντι τῶν οφθαλμῶν μου, παύσασθε ἀπό τῶν πονηριῶν υμών, μάθετε καλόν ποιεῖν, ἐκζητήσατε κρίσιν, ρύσασθε ἀδικούμενον, κρίνατε ὀρφανῶ, καί δικαιώσατε χήραν. Καί δεύτε, καί διαλεχθώμεν, λέγει Κύριος, ἐάν ὦσιν αἱ ἀμαρτίαι ἡμῶν ὡς φοινικούν, ὡς χιόνα λευκανῶ, ἐάν δέ ὦσιν ὡς κόκκινον, ὡς ἔριον λευκανῶ. Καί ἐάν θέλητε, καί εἰσακούσητέ μου, τά ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε, ἐάν δέ μή θέλητε, μηδέ εἰσακούσητέ μου, μάχαιρα υμᾶς κατέδεται, τό γάρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα.

Προκείμενον Ἦχος βαρὺς Ψαλμός β'·

Δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ, καί ἀγαλλιᾶσθε αὐτῷ ἐν τρόμῳ.

Στίχ. Ἴνα τί ἐφρύαξαν ἔθνη, καί λαοὶ ἐμελέτησαν κενά;

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Α΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ήχος β΄; Πάντας υπερέβην

Πάσαν αμαρτίαν διεπραξάμην, πάντας υπερέβην τή ασωτία, εάν θελήσω μετανοήσαι, ουκ έχω δακρύων οχετούς, εάν ραθύμως καί νύν βιώσω, κολάσει υπόδικός ειμι. Αλλά δός μοι διόρθωσιν μόνη αγαθέ, ο Θεός, καί ελέησόν με.

Όμβρους μοι παράσχου Χριστέ δακρύων, εν τή τής Νηστείας τερπνή ημέρα, όπως πενθήσω καί αποπλύνω, τόν ρύπον τόν εκ τών ηδονών, καί εποφθώ σοι κεκαθαρμένος, ηνίκα Κριτής εξ ουρανού, μέλλης έρχεσθαι Κύριε, κρίναι τούς βροτούς, ως κριτής, καί δίκαιος μόνος.

Έτερον τού κυρίου Θεοδώρου

Ήχος πλ. α΄; Όσιε Πάτερ

Δεύτε προθύμως, τό στερρόν όπλον τής Νηστείας, έχοντες ως θυρεόν, πάσαν μεθοδείαν πλάνης τού εχθρού, αποστρέψωμεν πιστοί, μή θελχθώμεν ταίς ηδοναίς τών παθών, μή τό πύρ τών πειρασμών δειλιάσωμεν, δι΄ ών Χριστός ο φιλόανθρωπος, βραβείοις τής υπομονής στεφανώσει ημάς, όθεν παρρησία προσευχόμενοι, προσπίπτομεν κραυγάζοντες, αιτούμενοι ειρήνην, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ΄;

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ήχος πλ. β΄; Ψαλμός γ΄;

Τού Κυρίου η σωτηρία, καί επί τόν λαόν σου η ευλογία σου.

Στίχ. Κύριε τί επληθύνθησαν οι θλίβοντές με;

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Α΄, 1–13)

Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τόν ουρανόν καί τήν γήν. Η δέ γή ήν άόρατος, καί ακατασκεύαστος, καί σκότος επάνω τής αβύσσου, καί πνεύμα Θεού επεφέρετο επάνω τού ύδατος. Καί είπεν ο Θεός. Γενηθήτω φώς, καί εγένετο φώς. Καί είδεν ο Θεός τό φώς, ότι καλόν, καί διεχώρισεν ο Θεός ανά μέσον τού φωτός, καί ανά μέσον τού σκότους. Καί εκάλεσεν ο Θεός τό φώς, Ημέραν, καί τό σκότος

εκάλεσε, Νύκτα, καί ἐγένετο ἐσπέρα, καί ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα μία. Καί εἶπεν ὁ Θεός. Γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος, καί ἔστω διαχωρίζον ἀνά μέσον ὕδατος, καί ὕδατος, καί ἐγένετο οὕτω. Καί ἐποίησεν ὁ Θεός, τό στερέωμα, καί διεχώρισεν ὁ Θεός ἀνά μέσον τοῦ ὕδατος τοῦ ἐπάνω τοῦ στερεώματος, καί ἀνά μέσον τοῦ ὕδατος τοῦ ὑποκάτω τοῦ στερεώματος. Καί ἐκάλεσεν ὁ Θεός τό στερέωμα, οὐρανόν, καί εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν, καί ἐγένετο ἐσπέρα, καί ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα δευτέρα. Καί εἶπεν ὁ Θεός. Συναχθήτω τό ὕδωρ τό ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς συναγωγὴν μίαν, καί οφθήτω ἡ ξηρά, καί ἐγένετο οὕτω. Καί συνήχθη τό ὕδωρ τό ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν, καί ὠφθη ἡ ξηρά. Καί ἐκάλεσεν ὁ Θεός τὴν ξηράν, Γῆν, καί τὰ συστήματα τῶν ὑδάτων ἐκάλεσε, θαλάσσας. Καί εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν. Καί εἶπεν ὁ Θεός. Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου σπείρον σπέρμα κατὰ γένος καί καθ’ ὁμοιότητα, καί ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπόν, οὐ τό σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ, κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς, καί ἐγένετο οὕτω. Καί ἐξήνεγκεν ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, σπείρον σπέρμα κατὰ γένος καί καθ’ ὁμοιότητα, καί ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπόν, οὐ τό σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς, καί εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν. Καί ἐγένετο ἐσπέρα, καί ἐγένετο πρωΐ ἡμέρα τρίτη.

Προκείμενον Ἦχος πλ. α’; Ψαλμός δ’;

Κύριος εἰσακούσεται μου, ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς αὐτόν.

Στίχ. Ἐν τῷ επικαλεῖσθαί με, εἰσήκουσάς μου, ὁ Θεός τῆς δικαιοσύνης μου.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Α’; 1–20)

Παροιμίαι Σολομώντος υἱοῦ Δαυΐδ, ὅς ἐβασίλευσεν ἐν Ἰσραὴλ, γνῶναι σοφίαν καί παιδεῖαν, καί νοήσαι λόγον φρονήσεως, δέξασθαι τε στροφάς λόγων, νοήσαί τε δικαιοσύνην ἀληθῆ, καί κρίμα κατευθύνειν, ἵνα δῶ ἀκάκοις πανουργίαν, Παιδί δέ νέω, αἰσθησίν τε καί ἔννοιαν. Τῶν τε γάρ ἀκούσας σοφός, σοφώτερος ἔσται, ὁ δέ νοήμων κυβέρνησιν κτήσεται, νοήσει τε παραβολήν, καί σκοτεινόν λόγον, ρήσεις τε σοφῶν καί αἰνίγματα. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου, σύνεσις δέ ἀγαθὴ πάσι τοῖς ποιοῦσιν αὐτήν, εὐσέβεια εἰς Θεόν, ἀρχὴ αἰσθήσεως, σοφίαν δέ καί παιδεῖαν, ἀσεβεῖς ἐξουθενήσουσιν. Ἄκουε, Υἱέ, νόμους πατρός σου, καί μὴ ἀπώση θεσμούς μητρός σου. Στέφανον γάρ χαρίτων δέξῃ σὴ κορυφή, καί κλοιὸν χρύσειον

περί σῶ τραχήλω. Υἱέ, μή σε πλανήσωσιν ασεβείς ἄνδρες, μηδέ βουληθῆς, εἴαν παρακαλέσωσί σε, λέγοντες, ἐλθέ μετ᾽ ἡμῶν, κοινῶνῃσον αἵματος, κρύψωμεν δέ εἰς γῆν ἄνδρα δίκαιον ἀδίκως, καταπίωμεν δέ αὐτόν, ὥσπερ Ἄδης ζώντα, καί ἄρωμεν τό μνημόσυνον αὐτοῦ ἀπό τῆς γῆς, τήν κτήσιν αὐτοῦ τήν πολυτελή καταλαβώμεθα, πλήσωμεν δέ οἴκους ἡμετέρους σκύλων, τόν δέ κλήρόν σου βάλε ἐν μέσῳ ἡμῶν, κοινόν δέ βαλλάντιον κτησώμεθα πάντες, καί μαρσίππιον ἐν γεννηθήτῳ ἡμῖν, Υἱέ μου, μή πορευθῆς ἐν ὁδῷ μετ᾽ αὐτῶν, ἐκκλινόν δέ τόν πόδα σου ἐκ τῶν τρίβων αὐτῶν, οἱ γάρ πόδες αὐτῶν εἰς κακίαν τρέχουσι, καί ταχινοί εἰσι τοῦ ἐκχέαι αἷμα. Οὐ γάρ ἀδίκως ἐκτείνεται δίκτυα πτερωτοῖς. Αὐτοί γάρ οἱ φόνου μετέχοντες, θησαυρίζουσιν ἑαυτοῖς κακά, ἡ δέ καταστροφή ἀνδρῶν παρανόμων, κακή, Αὐταὶ αἱ ὁδοί εἰσι πάντων τῶν συντελούντων τὰ ἄνομα, τῇ γάρ ασεβείᾳ τήν ἑαυτῶν ψυχὴν ἀφαιρούνται. Σοφία ἐν ἐξόδοις ὑμνεῖται, ἐν δέ πλατείαις παρρησίαν ἔχει.

Ἀπόστιχα

Ἰδιόμελον Ἦχος γ᾽;

Νηστεύσωμεν νηστείαν δεκτὴν, εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ, ἀληθῆς νηστεία, ἡ τῶν κακῶν ἀλλοτρίωσις, ἐγκράτεια γλώσσης, θυμοῦ ἀποχή, ἐπιθυμιῶν χωρισμός, καταλαλιάς, ψεύδους, καί επιορκίας, ἡ τούτων ἔνδεια, νηστεία ἐστίν, ἀληθῆς καὶ εὐπρόσδεκτος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Μεγάλη τῶν Μαρτύρων σου Χριστέ ἡ δύναμις! ἐν μνήμασι γάρ κείνται, καὶ πνεύματα διώκουσι, καὶ κατήργησαν ἐχθροῦ τὴν ἐξουσίαν, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, ἀγωνισάμενοι υπέρ τῆς εὐσεβείας.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε ἡ προστασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σέ θαρρούμεν, εἰς σέ καυχώμεθα, ἐν σοὶ πάσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστι, πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι, υπέρ ἀχρείων δούλων σου.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Α᾽ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Ελέησόν με ὁ Θεός, ἐλέησόν με

Ὁ Κανὼν, Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης

Ὡδὴ α᾽; Ἦχος πλ. β᾽;

Ὁ Εἱρμός

Βοηθός καί σκεπαστής, εγένετό μοι εις σωτηρίαν, ούτός μου Θεός, καί δοξάσω αυτόν, Θεός τού Πατρός μου, καί υψώσω αυτόν, ενδόξως γάρ δεδόξασται. (Δίς)

Πόθεν άρξομαι θρηνείν, τάς τού αθλίου μου βίου πράξεις; ποίαν απαρχήν, επιθήσω Χριστέ, τή νύν θρηνωδία; αλλ’ ως εύσπλαγχνός μοι δός, παραπτωμάτων άφεσιν.

Δεύρο τάλαινα ψυχή, σύν τή σαρκί σου τώ πάντων Κτίστη, εξομολογού καί απόσχου λοιπόν, τής πρίν αλογίας, καί προσάγαγε Θεόν, εν μετανοία δάκρυα.

Τόν πρωτόπλαστον Αδάμ, τή παραβάσει παραζηλώσας, έγνων εμαυτόν, γυμνωθέντα Θεού, καί τής αϊδίου, βασιλείας καί τρυφής, διά τάς αμαρτίας μου.

Οίμοι τάλαινα ψυχή! τί ωμοιώθης τή πρώτη Εύα; είδες γάρ κακώς, καί ετρώθης πικρώς, καί ήψω τού ξύλου, καί εγεύσω προπετώς, τής παραλόγου βρώσεως.

Αντί Εύας αισθητής, η νοητή μοι κατέστη Εύα, ο εν τή σαρκί, εμπαθής λογισμός, δεικνύς τά ηδέα, καί γευόμενος αεί, τής πικράς καταπόσεως.

Επαξίως τής Εδέμ, προεξερρίφη ως μή φυλάξας, μίαν σου Σωτήρ, εντολήν ο Αδάμ, εγώ δέ τί πάθω, αθετών διαπαντός τά ζωηρά σου λόγια;

Δόξα...

Υπερούσιε Τριάς, η εν Μονάδι προσκυνουμένη, άρον τόν κλοιόν, απ’ εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, καί ως εύσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε η ελπίς, καί προστασία τών σε υμνούντων, άρον τόν κλοιόν, απ’ εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, καί ως Δέσποινα αγνή, μετανοούντα δέξαι με.

Ωδή β’

Ο Ειρμός

Πρόσεχε, ουρανέ καί λαλήσω, καί ανυμνήσω Χριστόν, τόν εκ Παρθένου σαρκί, επιδημησαντα. (Δίς)

Πρόσεχε, ουρανέ, καί λαλήσω, γή ενωτίζου φωνής, μετανοούσης Θεώ, καί ανυμνούσης αυτόν.

Πρόσχες μοι, ο Θεός ο Σωτήρ μου, ιλέω όμματί σου, καί δέξαι μου, τήν θερμήν εξομολόγησιν.

Ημάρτηκα, υπέρ πάντας ανθρώπους, μόνος ημάρτηκά σοι, αλλ’ οίκτειρον ως Θεός, Σώτερ τό ποιήμά σου.

Μορφώσας μου, τήν τών παθών αμορφίαν, ταίς φιληδόνοις ορμαίς, ελυμηνάμην τού νού τήν ωραιότητα.

Ζάλη με, τών κακών περιέχει, εύσπλαγχνε Κύριε, αλλ’ ως τώ Πέτρω καμοί, τήν χείρα έκτεινον.

Εσπίλωσα, τόν τής σαρκός μου χιτώνα, καί κατερρύπωσα, τό κατ’ εικόνα Σωτήρ, καί καθ’ ομοίωσιν.

Ημαύρωσα, τής ψυχής τό ωραίον, ταίς τών παθών ηδοναίς, καί όλως όλον τόν νούν, χούν απετέλεσα.

Διέρρηξα, νύν τήν στολήν μου τήν πρώτην, ήν εξυφάνατό μοι, ο Πλαστουργός εξ αρχής, καί ένθεν κείμει γυμνός.

Ενδέδυμαι, διερρηγμένον χιτώνα, όν εξυφάνατό μοι, ο όφιος τή συμβουλή, καί καταισχύνομαι.

Τά δάκρυα, τά τής πόρνης οικτίρμον, καγώ προβάλλομαι. Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, τή ευσπλαγχνία σου.

Προσέβλεψα, τού φυτού τό ωραίον, καί ηπατήθην τόν νούν, καί άρτι κείμει γυμνός, καί καταισχύνομαι.

Ετέκταινον, επί τόν νώτόν μου πάντες, οι αρχηγοί τών κακών, μακρύνοντες κατ’ εμού τήν ανομίαν αυτών.

Δόξα...

Ένα σε εν τρισί τοίς προσώποις, Θεόν απάντων υμνώ, τόν Πατέρα, καί τόν Υιόν, καί Πνεύμα τό άγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Άχραντε, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη πανύμνητε, ικέτευε εκτενώς, εις τό σωθήναι ημάς.

Ωδή γ’

Ο Ειρμός

Επί τήν ασάλευτον Χριστέ, πέτραν τών εντολών σου, την Εκκλησίαν σου στερέωσον.

Πύρ παρά Κυρίου ποτέ, Κύριος επιβρέξας, τήν γήν Σοδόμων πρίν κατέφλεξεν.

Εις τό όρος σώζου ψυχή, ώσπερ ο Λώτ εκείνος, καί εις Σηγώρ προανασώθητι.

Φεύγε εμπρησμόν ώ ψυχή, φεύγε Σοδόμων καύσιν, φεύγε φθοράν θείας φλογώσεως.

Ἡμαρτόν σοι μόνος ἐγώ, ἡμάρτον υπέρ πάντα, Χριστέ Σωτήρ μή υπερίδης με.

Σύ εἶ ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ζήτησόν με τὸν ἄρνα, καὶ πλανηθέντα μή παρίδης με.

Σύ εἶ ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς, σύ εἶ ὁ Πλαστοουργός μου, ἐν σοὶ Σωτήρ δικαιωθήσομαι.

Εξομολογούμαι σοι Σωτήρ. Ἡμαρτόν σοι ἀμέτρως, ἀλλ' ἄνεις ἄφες μοι, ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα...

Ὡ Τριάς Μονάς ὁ Θεός, σῶσον ἡμᾶς ἐκ πλάνης, καὶ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Χαίρε θεοδόχε Γαστήρ, χαίρε θρόνε Κυρίου, χαίρε ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ὡδὴ δ' ἔστιν;

Ὁ Εἰρμός

Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἐλευσίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι καὶ ἔλεγεν. Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. **(Δίς)**

Τὰ ἔργα σου μή παρίδης, τό πλάσμα σου μή παρόψη Δικαιοκρίτα, εἰ καὶ μόνος ἡμάρτον ὡς ἄνθρωπος, υπέρ πάντα ἄνθρωπον φιλάνθρωπε, ἀλλ' ἔχεις ὡς Κύριος πάντων τὴν ἐξουσίαν, ἀφιέναι ἀμαρτήματα.

Εγγίζει ψυχὴ τό τέλος, ἐγγίζει καὶ οὐ φροντίζεις, οὐχ ετοιμάζῃ. Ὁ καιρὸς συντέμνει, διανάστηθι, ἐγγὺς ἐπὶ θύραις ὁ Κριτὴς ἐστίν, ὡς ὄναρ, ὡς ἄνθος ὁ χρόνος τοῦ βίου τρέχει, τί μάτην ταραττόμεθα;

Ἀνάνηψον ὦ ψυχὴ μου, τὰς πράξεις σου ἄς εἰργάσω ἀναλογίζου, καὶ ταύταις ἐπ' ὅψει προσάγαγε, καὶ σταγόνας στάλαξον δακρύων σου, εἰπέ παρρησία τὰς πράξεις, τὰς ἐνθυμήσεις, Χριστῷ, καὶ δικαιώθητι.

Οὐ γέγονεν ἐν τῷ βίῳ, ἀμάρτημα οὐδέ πράξις, οὐδέ κακία, ἦν ἐγώ Σωτήρ οὐκ ἐπλημμέλησα, κατὰ νοῦν καὶ λόγον, καὶ προαίρεσιν, καὶ θέσει, καὶ γνώμῃ, καὶ πράξει ἐξαμαρτήσας, ὡς ἄλλος οὐδεὶς πώποτε.

Εντεύθεν καὶ κατεκρίθην, ἐντεύθεν κατεδικάσθην ἐγώ ὁ τάλας, ὑπὸ τῆς οικείας συνειδήσεως, ἥς οὐδέν ἐν κόσμῳ βιαιότερον. Κριτὰ

λυτρωτά μου καί γνώστα, φείσαι καί ρύσαι, καί σώσόν με τόν δείλαιον.

Ἡ κλίμαξ ἦν εἶδε πάλαι, ὁ μέγας ἐν Πατριάρχαις, δείγμα ψυχῇ μου, πρακτικῆς υπάρχει ἐπιβάσεως, γνωστικῆς τυγχάνει ἀναβάσεως, εἰ θέλεις οὖν πράξει, καί γνώσει καί θεωρία, βιούν ἀνακαί νίσθητι.

Τόν καύσωνα τῆς ἡμέρας, υπέμεινε δι᾽ ἑνδειαν ὁ Πατριάρχης καί τόν παγετόν τῆς νυκτός ἤνεγκε, καθ᾽ ἡμέραν κλέμματα ποιούμενος, ποιμαίνων, πυκτεύων, δουλεύων, ἵνα τάς δύω, γυναῖκας εἰσαγάγηται.

Γυναϊκάς μοι δύω νόει, τήν πράξιν τε καί τήν γνώσιν ἐν θεωρία, τήν μέν Λείαν, πράξιν ὡς πολύτεκνον, τήν Ραχήλ δέ, γνώσιν ὡς πολύπονον, καί γάρ ἄνευ πόνων, οὐ πράξις, οὐ θεωρία, ψυχὴ κατορθωθήσεται.

Δόξα...

Ἀμέριστον τῇ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τήν Τριαδικὴν μίαν θεότητα, ὡς ὁμοβασίλειον, καί σύνθρονον, βοῶ σοι τό Ἄσμα, τό μέγα, τό ἐν υψίστοις, τρισσῶς ὑμνολογούμενον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Καί τίκεις καί παρθενεύεις, καί μένεις δι᾽ ἀμφοτέρων φύσει Παρθένος. ὁ τεχθεὶς καὶνίζει νόμους φύσεως, ἡ νηδὺς δέ κύει μή λοχεύουσα, Θεὸς ὅπου θέλει, νικάται φύσεως τάξις, ποιεῖ γάρ ὅσα βούλεται.

Ωδὴ ε᾽

Ὁ Εἰρμός

Ἐκ νυκτός ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καί ὀδήγησον καμέ, ἐν τοῖς προστάγμασί σου, καί δίδαξόν με Σωτήρ, ποιεῖν τό θέλημά σου. **(Δίς)**

Ἐν νυκτί τόν βίον μου διήλθον αἰί, σκότος γάρ γέγονε, καί βαθεῖά μοι ἀχλύς, ἡ νύξ τῆς αμαρτίας, ἀλλ᾽ ὡς ἡμέρας υἱόν, Σωτήρ ἀνάδειξόν με.

Τόν Ρουβὶμ μιμούμενος ὁ τάλας ἐγώ, ἐπραξα ἄθεσμον, καί παράνομον βουλήν, κατὰ Θεοῦ Υψίστου, μίανας κοίτην ἐμήν, ὡς τοῦ πατρός ἐκείνος.

Ἐξομολογούμαί σοι Χριστέ Βασιλεύ. Ἥμαρτον ἥμαρτον, ὡς οἱ πρὶν τῷ Ἰωσήφ, ἀδελφοί πεπρακότες, τόν τῆς ἀγνείας καρπόν, καί τόν τῆς σωφροσύνης.

Υπό τών συγγόνων η δικαία ψυχή, δέδοτο πέπρατο, εις δουλείαν ο γλυκύς, εις τύπον τού Κυρίου, αυτή δέ όλη ψυχή, επράθης τοίς κακοίς σου.

Ιωσήφ τόν δίκαιον, καί σώφρονα νούν, μίμησαι τάλαινα, καί αδόκιμε ψυχή, καί μή ακολασταί νου, ταίς παραλόγοις ορμαίς, αεί παρανομούσα.

Ει καί λάκκω ώ κησε ποτέ Ιωσήφ, Δέσποτα Κύριε, αλλ’ εις τύπον τής Ταφής, καί τής Εγέρσεώς σου, εγώ δέ τί σοι ποτέ, τοιούτο προσενέγκω;

Δόξα...

Σέ Τριάς δοξάζομεν τόν ένα Θεόν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Πατήρ, ο Υιός καί τό Πνεύμα, απλή ουσία Μονάς, αεί προσκυνουμένη.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ σου ημφιάσατο τό φύραμά μου, άφθορε, άνανδρε, Μητροπάρθενε Θεός, ο κτίσας τούς αιώνας, καί ήνωσεν εαυτώ, τήν τών ανθρώπων φύσιν.

Ωδή ς’

Ο Ειρμός

Εβόησα εν όλη καρδιά μου, πρός τόν οικτίρμονα Θεόν, καί επήκουσέ μου εξ Άδου κατωτάτου, καί ανήγαγεν εκ φθοράς τήν ζωήν μου. **(Δίς)**

Τά δάκρυα Σωτήρ τών ομμάτων μου, καί τούς εκ βάθους στεναγμούς, καθαρώς προσφέρω, βοώσης τής καρδιάς, ο Θεός ημάρτηκά σοι, ιλάσθητί μοι.

Εξένευσας ψυχή τού Κυρίου σου, ώσπερ Δαθάν καί Αβειρών, αλλά φείσαι κράξον, εξ Άδου κατωτάτου, ίνα μή τό χάσμα, τής γής σε συγκαλύψη.

Ως δάμαλις ψυχή παροιστρήσασα, εξωμοιώθης τώ Εφραίμ, ως δορκάς εκ βρόχων, ανάσωσον τόν βίον, πτερωθείσα πράξει, καί νώ καί θεωρία.

Η χείρ ημάς Μωσέως πιστώσεται, ψυχή πώς δύναται Θεός, λεπτρωθέντα βίον, λευκάναι καί καθάραι, καί μή απογνώς σεαυτήν, κάν ελεπρώθης.

Δόξα...

Τριάς ειμι απλή αδιαίρετος, διαιρετή προσωπικώς, καί Μονάς υπάρχω, τή φύσει ηνωμένη, ο Πατήρ φησι καί Υιός, καί θείον

Πνεύμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η μήτρα σου Θεόν ημῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς, ἀλλ' ὡς Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς δικαιωθώμεν.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. β'

Ψυχὴ μου, ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; Τό τέλος ἐγγίζει, καί μέλλεις θορυβεῖσθαι. Ανάνηψον οὖν, ἵνα φείσῃταί σου Χριστός ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καί τα πάντα πληρῶν.

Ωδὴ ζ'

Ὁ Εἰρμός

Ημάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδέ συνετηρήσαμεν, οὐδέ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλὰ μὴ παραδῶς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός. **(Δίς)**

Ημάρτηκα, ἐπλημμέλησα, καί ἠθέτησα τὴν ἐντολήν σου, ὅτι ἐν αμαρτίαις προήχθην, καί προσέθηκα τοῖς μῶλωψι τραῦμα ἐμοί, ἀλλ' αὐτός με ἐλέησον ὡς εὐσπλαγχνος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Τὰ κρύφια τῆς καρδίας μου, ἐξηγόρευσά σοι τῷ Κριτῇ μου, ἴδε μου τὴν ταπείνωσιν, ἴδε καί τὴν θλίψίν μου, καί πρόσχες τῇ κρίσει μου νύν, καί αὐτός με ἐλέησον ὡς εὐσπλαγχνος ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Σαοὺλ ποτέ, ὡς ἀπώλεσε, τοῦ πατρός αὐτοῦ ψυχὴ τὰς ὄνους, πάρεργον τό βασίλειον εὗρε, πρὸς ἀνάρρησιν. Ἀλλ' ὅρα μὴ λάθῃς σαυτὴν, τὰς κτηνώδεις ορέξεις σου, προκρίνουσα τῆς βασιλείας Χριστοῦ.

Δαυῖδ ποτέ, ὁ πατρόθεος, εἰ καὶ ἤμαρτε διπτῶς ψυχὴ μου, βέλει μὲν τοξευθεὶς τῆς μοιχείας, τῷ δέ δόρατι αλούς τῆς τοῦ φόνου ποινῆς. ἀλλ' αὕτη τὰ βαρύτερα τῶν ἔργων νοσεῖς, ταῖς κατὰ γνῶμην ὁρμαῖς.

Συνήψε μὲν, ὁ Δαυῖδ ποτέ, ἀνομήματι τὴν ἀνομίαν, φόνῳ γάρ τὴν μοιχείαν ἐκίρνα, τὴν μετάνοιαν εὐθύς παραδείξας διπλὴν. ἀλλ' αὕτη πονηρότερα εἰργάσω, ψυχὴ, μὴ μεταγνούσα Θεῷ.

Δαυῖδ ποτέ ἀνεστήλωσε, συγγραψάμενος ὡς ἐν εἰκόνι, ὕμνον, δι' οὗ τὴν πράξιν ἐλέγχει, ἣν εἰργάσατο κραυγάζων. Ἐλέησόν με, σοί γάρ μόνῳ ἐξήμαρτον, τῷ πάντων Θεῷ, αὐτός καθάρισόν με.

Δόξα...

Τριάς απλή αδιαίρετε, Ομοούσιε Μονάς αγία, φώτα καί φώς, καί άγια τρία, καί έν άγιον υμνείται Θεός η Τριάς. αλλ’ ανύμνησον, δόξασον, ζωήν καί ζωάς, ψυχή τόν πάντων Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε ευλογούμεν σε, προσκυνούμεν σε Θεογεννήτορ, ότι τής αχωρίστου Τριάδος, απεκύησας τόν ένα Υιόν καί Θεόν, καί αυτή προηνώξας ημίν, τοίς εν γή τά επουράνια.

Ωδή η#39;

Ο Ειρμός

Όν Στρατιαί, ουρανών δοξάζουσι, καί φρίττει τά Χερουβίμ, καί τά Σεραφίμ, πάσα πνοή καί κτίσις υμνεíte, ευλογείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας. **(Δίς)**

Ημαρτηκότα, Σωτήρ ελέησον, διέγειρόν μου τόν νούν, πρός επιστροφήν, δέξαι μετανοούντα, οικτείρησον βοώντα. Ημαρτόν σοι, σώσον, ηνόμησα, ελέησόν με.

Ο διφρηλάτης, Ηλίας, άρματι, ταίς αρεταίς επιβάς, ως εις ουρανόν, ήγετο υπεράνω, ποτέ τών επιγείων, τούτου ούν ψυχή μου, τήν άνοδον αναλογίζου.

Ο Ελισσαίος, ποτέ δεξάμενος, τήν μηλωτήν Ηλιού, έλαβε διπλήν, χάριν παρά Κυρίου, αυτή δε ώ ψυχή μου, ταύτης ου μετέσχες, τής χάριτος δι’ ακρασίαν.

Τού Ιορδάνου, τό ρείθρον πρότερον, τή μηλωτή Ηλιού, δι’ Ελισσαίέ, έστη ένθα καί ένθα, αυτή δέ ώ ψυχή μου, ταύτης ου μετέσχες, τής χάριτος δι’ ακρασίαν.

Η Σωμανίτις, ποτέ τόν δίκαιον, εξένισεν ώ ψυχή, γνώμη αγαθή, σύ δέ ουκ εισωκίσω, ου ξένον, ουχ οδίτην, όθεν τού νυμφώνος, ριφήση έξω θρηνωδούσα.

Τού Γιεζή, εμιμήσω τάλαινα, τήν γνώμην τήν ρυπαράν, πάντοτε ψυχή, ού τήν φιλαργυρίαν, απώθου κάν εν γήρει, φεύγε τής γεέννης, τό πύρ εκστάσα τών κακών σου.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Άναρχε Πάτερ, Υιέ συνάναρχε, Παράκλητε αγαθέ, Πνεύμα τό ευθές, Λόγου Θεού Γεννήτορ, Πατρός ανάρχου Λόγε, Πνεύμα ζών καί κτίζον. Τριάς Μονάς ελέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως εκ βαφής, αλουργίδος Άχραντε, η νοητή πορφυρίς, τού Εμμανουήλ, ένδον εν τή γαστρί σου, η σάρξ συνεξυφάνθη, όθεν

Θεοτόκον, εν αληθεία σέ τιμώμεν.

Ωδή θ''

Ο Ειρμός

Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου, άφθορος η κύησις, Θεού γάρ η γέννησις, καινοποιεί τάς φύσεις. Διό σε πάσαι αι γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν. (Δίς)

Ο νούς τετραυμάτισται, τό σώμα μεμαλάκισται, νοσεί τό πνεύμα, ο λόγος ησθένησεν, ο βίος νενέκρωται, τό τέλος επί θύραις, διό μοι τάλαινα ψυχή, τί ποιήσεις όταν έλθη, ο Κριτής ανερευνήσαι τά σά;

Μωσέως παρήγαγον, ψυχή την κοσμογένεσιν, και εξ εκεί νου, πάσαν ενδιάθετον, γραφήν ιστορούσάν σοι, δικαίους καί αδίκους, ών τούς δευτέρους ώ ψυχή, εμιμήσω, ου τούς πρώτους, εις Θεόν εξαμαρτήσασα.

Ο Νόμος ησθένησεν, αργεί το Ευαγγέλιον, Γραφή δέ πάσα, εν σοί παρημέληται, Προφήται ητόνησαν, καί πάς δικαίου λόγος, αι τραυματίαι σου ώ ψυχή, επληθύνθησαν, ουκ όντος, ιατρού τού υγιούντός σε.

Τής νέας παράγω σοι, Γραφής τά υποδείγματα, ενάγοντά σε, ψυχή πρός κατάνυξιν, δικαίους ούν ζήλωσον, αμαρτωλούς εκτρέπου, καί εξιλέωσαι Χριστόν, προσευχαίς τε καί νηστείαις, καί αγνεία καί σεμνότητι.

Χριστός ενηνθρώπησε, καλέσας εις μετάνοιαν, ληστάς καί πόρνας, ψυχή μετανόησον, η θύρα ηνέωκται, τής Βασιλείας ήδη, καί προαρπάζουσιν αυτήν, Φαρισαίοι καί Τελώναι, καί μοιχοί μεταποιούμενοι.

Χριστός ενηνθρώπησε, σαρκί προσομιλήσας μοι, καί πάντα όσα, υπάρχει τής φύσεως, βουλήσει επλήρωσε, τής αμαρτίας δίχα, υπογραμμόν σοι ώ ψυχή, καί εικόνα προδεικνύων, τής αυτού συγκαταβάσεως.

Χριστός Μάγους έσωσε, Ποιμένας συνεκάλεσε, Νηπίων δήμους, απέδειξε Μάρτυρας, Πρεσβύτεην εδόξασε, καί γηραλέαν Χήραν, ών ουκ εξήλωσας ψυχή, ου τάς πράξεις, ου τόν βίον, αλλ' ουαί σοι εν τώ κρίνεσθαι!

Νηστεύσας ο Κύριος, ημέρας τεσσαράκοντα, εν τή ερήμω, ύστερον επείνασε, δεικνύς τό ανθρώπινον. Ψυχή μή αθυμήσης, άν

σοι προσβάλλη ο εχθρός, προσευχή τε καί νηστεία, εκ ποδών αποκρουσθήτω σοι.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υιόν υπερυψώσωμεν, τό θείον Πνεύμα, πιστώς προσκυνήσωμεν Τριάδα αχώριστον, Μονάδα κατ'ουσίαν, ως φώς καί φώτα καί ζωήν, καί ζωάς ζωοποιούσαν, καί φωτίζουσαν τά πέρατα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ Πάναγνε, εν σοί γάρ αύτη, πιστώς βασιλεύουσα, εν σοί καί κρατύνεται, καί διά σου νικώσα, τροπούται πάντα πειρασμόν, καί σκυλεύει πολεμίους, καί διέπει τό υπήκοον.

Άγιε τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ήμών

Ανδρέα σεβάσμιε, καί Πάτερ τρισμακάριστε, Ποιμήν τής Κρήτης, μή παύση δεόμενος, υπέρ τών σέ υμνούντων, ίνα ρυσθώμεν πάσης οργής, καί θλίψεως, καί φθοράς, καί πταισμάτων λυτρωθώμεν, οι τιμώντές σου τήν μνήμην αεί.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Α΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Εις τήν β΄ Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος β΄

Υπερευλογημένη η χάρις, τής πανσέπτου Νηστείας, Μωϋσής γάρ δι' αυτής εδοξάσθη, καί Νόμον τόν εν γράμματι, εν πλαξίν υπεδέξατο, τού πυρός δυνατώτεροι, Παίδες νέοι ανεδείχθησαν. Εν αυτή ούν κατασβέσωμεν, τής σαρκός πάθη φλογίζοντα, Χριστώ τώ Σωτήρι βοώντες. Επιστροφήν ημίν πάσι δώρησαι, καί ρύσαι τής γεέννης.

Δόξα...

Έτερον Ευσπλαγχνίας

Μετανοίας εφέστηκε καιρός, εγκρατείας επίδειξαι καρπούς ώ ψυχή μου, βλέψον πρός τούς πρίν μετανοήσαντας, κράξον τώ Χριστώ. Ήμαρτον σώσόν με, ως έσωσας Δέσποτα, Τελώνην στενάξαντα, εκ καρδίας Αγαθέ, ο μόνος υπάρχων πολυέλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Προστασία θερμή Χριστιανών, τόν Υιόν σου ικέτευε αεί Θεοτόκε, πάσης κακουργίας καί δεινότητος, ρύσασθαι ημάς τού

πολεμήτορος, καί δούναι συγχώρησιν ἡμίν, ὧν ἡμάρτομεν, διά σπλάγχνα οἰκτιρμών, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις Μητροπάρθενε.

Εἰς τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. α'

Κύριε, τήν σωτήριον ἐγκράτειαν δισημερεύοντες, βοώμέν σοι. Κατάνυξον ἡμῶν τάς καρδίας τῶν δούλων σου, καί πρόσδεξαι τάς ἐν φόβῳ εὐχάς ἡμῶν, παρέχων ἡμίν εὐδρομον τό τῆς Νηστείας στάδιον, ἰλασμόν καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... τό αὐτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν συνάναρχον Λόγον

Ἡ τό Ἄνθος τό θεῖον, ρίζα βλαστήσασα, κιβωτέ καί λυχνία, καί στάμνε πάγχρυσε, ἀγία τράπεζα ζωῆς, τόν ἄρτον φέρουσα, ὡς Υἱόν σου καί Θεόν ἐκδυσώπησον αὐτόν, σύν τῷ ἀγίῳ Προδρόμῳ, τοῦ οἰκτειρήσαι καί σῶσαι, τούς Θεοτόκον ὁμολογούντάς σε.

Ωδή β' Ἦχος β'

Ο Εἰρμός

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι, ὁ ἐν θαλάσῃ σῶσας, καί ἐν ἐρήμῳ κορέσας, Ἰσραηλίτην λαόν, καί τό ὕδωρ ἐκ πέτρας πηγάσας τοῖς βροτοῖς, ἵνα τόν πάλαι τή φθορά, πεπτωκότα φορέσας, ἐλκύσω πρὸς ἐμαυτόν, δι' ἀφατον ἔλεος.

Νήψον γρηγόρησον, στέναξον δάκρυσον, διά νηστείας, ὅλον τῆς αμαρτίας τόν φόρτον ψυχῇ ἀπόρριψον, τῇ θερμῇ μετανοίᾳ, ἀπόφυγε τό πῦρ, καί διά πένθους τῶν παθῶν, τόν πενθήρη χιτῶνα διάρρηξον, τήν στολήν τήν θεῖαν λαμβάνουσα.

Ὅρει προσέλθωμεν, ἀρίστων πράξεων, διά νηστείας πάντες, τάς χαμαιζήλους λιπόντες, τῶν ἡδονῶν προσβολάς, καί εἰς γνόφον εἰσδύντες, σεπτῶν θεωριῶν, μόνον οψώμεθα Χριστοῦ, τό ἐράσιμον κάλλος, Θεούμενοι μυστικῶς, θεῖαις ἀναβάσεσιν.

Οἱμοί! τί γένωμαι; τί διαπράξωμαι; τήν αμαρτίαν πράττων, καί τόν Δεσπότην οὐ φρίπτων, ὁ ἀσυνείδητος; διά τούτο πρό δίκης κατάδικός εἰμι. Δικαιοκρίτα Ἀγαθέ, ἐπιστρέψας με σῶσον, τόν υπέρ πάντας βροτούς, σέ παραπικράναντα.

Θεοτοκίον

Ἡαγεώργητος, γή ἡ βλαστήσασα, τόν τοῦ παντός τροφέα, τόν υπανοίγοντα χεῖρα, καί εὐδοκία τῇ αὐτοῦ, ἐμπιπλῶντα πάν ζῶν,

ισχύϊ θεϊκή, στήριζον ἄρτω ζωτικῶ, παρειμένας καρδίας, τῷ κόρῳ τῶν δυσχερῶν, ἡμῶν παραπτώσεων.

Εἰρμός ἄλλος

Ἦχος πλ. α'; Ἴδετε, ἴδετε...

Δεῦτε συνέλθωμεν, ἐν τῷ ταμείῳ τῆς ψυχῆς, Κυρίῳ τὰς εὐχὰς αποδιδόντες, καὶ βοῶντες, Πάτερ ὁ ἐν οὐρανοῖς, τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ἄνες καὶ ἄφες, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος.

Τὸ τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ἐν τῇ νηστείᾳ ἱλαρόν, δεικνύντες μὴ στυγνάζωμεν, τὴν τῶν πεποθημένων ἡμερῶν ἐναλλαγὴν, ὡς ἐκλάμπουσιν ἡμῖν, τῆς εὐσεβείας τὰ κατορθώματα.

Δόξα...

Ἀναρχε ἀκτιστε, ἡ τριςυπόστατος Μονάς, Κυρία Βασιλεία τῶν αἰώνων, σέ δοξάζει τὸν Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, πληθὺς Ἀγγέλων, καὶ πάσα φύσις βροτῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σέ τὸ πανάρετον κλέος, τοῦ γένους ἡμῶν ὑμνούμεν, διὰ σοῦ γὰρ ἐθεώθημεν Παρθένε, καὶ γὰρ ἔτεκες ἡμῖν τὸν Σωτῆρα καὶ Θεόν, Χριστόν τὸν λύσαντα, τῆς κατάρας ἡμᾶς.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Τίς πῦρ ἀπέσβεσε; τίς φράττει στόματα θηρῶν. Νηστεία ἡ τοῦς Παῖδας, ἐκ καμίνου ρυσαμένη, καὶ Προφήτην Δαυιδ, ἐκ λεόντων τῆς βορᾶς, ἦν ἀσπασώμεθα, καὶ ἡμεῖς ἀδελφοί.

Ὁ Εἰρμός

Ἴδετε, ἴδετε ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ σὰρκα ἐνδυσάμενος, βουλήσει ἐκουσία, ἵνα σώσω τὸν Ἀδὰμ, τὸν ἐκ πλάνης πεσόντα, τῇ παραβάσει διὰ τοῦ ὀφειλῶς.

Ὡδή η'

Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσεί

Ὑπνον ἀπώθου ψυχῇ, τῆς δεινῆς ραθυμίας, καὶ προθύμως γρηγόρει, πρὸς τὰς θείας ἐντολάς, ἐγγίζει ὁ Νυμφίος, λαμπαδηφόρος σπεύσον, αὐτῷ προσυπαντήσαι.

Τραυματισθέντα δεινῶς, ἡδονῶν τῇ ρομφαίᾳ, τῇ μὲν ὀτρώσει οἰκτίρμον, τῆς εὐσπλαγχνου σου ροπῆς, ἰάτρευσόν με Λόγε, ὅπως σε εὐχαρίστως, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Ἀπὸ παθῶν βλαβερῶν, ἀπὸ φθόνου καὶ μίσους, ἀπὸ πάσης κακίας, ἐγκρατεύθητι ψυχῇ, σιτίοις τρεφομένη, τοῖς τὴν τρυφήν τὴν ἄνω, αὐλῶς προξενούσι.

Θεοτοκίον

Θεογεννήτορ Αγνή, τῆς ψυχῆς μου τά ἔλκη, καί καρδίας τά πάθη, καί νοός τās εκτροπάς, θεράπευσον ὡς μόνη, αμαρτωλῶν βοηθός, καί πορθουμένων τείχος.

Εἰρμός ἄλλος

Τόν Ποιητήν τῆς Κτίσεως

Εν εγκρατεία ἅπαντες, τās ψυχάς πτερώσαντες, ἐν τοῖς ουρανοῖς, εὐχάς εὐπροσδέκτους, προσάξωμεν Κυρίῳ.

Πνεῦμα τῆς κατανύξεως, λαβόντες δακρύσωμεν, πρὸς λύτρον ψυχῶν ανυμνολογούντες, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καί ἅγιον Πνεῦμα

Τριάς ἡ ὁμοούσιος, καί Μονάς ἡ ἀκτιστος, καί πάντων Θεός, σέ υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ἰκετηρίαν ποιήσον, ὑπὲρ τῶν υμνούντων σε Πανάχραντε, ρυσθῆναι παντοίων, πειρασμῶν καί κινδύνων.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Τρυφήν πλουσίου πτύσαντες, δεύτε τῷ Λαζάρῳ συνηστεύσωμεν, ἵνα ἡμᾶς θάλψη, τοῦ Ἀβραάμ ὁ κόλπος.

Αἰνούμεν, εὐλογούμεν καί προσκυνούμεν...

Ὁ Εἰρμός

Τόν Ποιητήν τῆς Κτίσεως, ὃν φρίπτουσιν Ἄγγελοι, υμνεῖτε λαοί, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ'

Τῶν γηγενῶν, τίς ἤκουσε

Τῶν γηγενῶν, τίς οὕτως ολισθήσας, Θεόν παρώργισε ποτέ; τίς ταῖς ὁρμαῖς τῆς κακίας ἐξηκολούθησε, καί καταγώγιον ὠφθη τῆς αμαρτίας, ὥσπερ ἐγώ ὁ τάλας; Ἀλλ' ὁ Θεός, ὁ θελητής τοῦ ἐλέους, σύ με οἰκτεῖρον.

Θεοειδῶν, Ἀγγέλων αἱ Δυνάμεις, τόν ευδιάλλακτον Θεόν, ἐκδυσωπήσατε, σῶσαι ψυχήν, εἰς πέλαγος, βιωτικῶν τε ἡδονῶν, καί τρικυμίαις παθῶν χειμαζομένην, καί προσβολαῖς τῶν ἐναντίων, πνευμάτων κινδυνεύουσαν.

Δεύρο ψυχὴ πτεροῖς κουφιζομένη, διὰ νηστείας ἀρετῶν, τῆς χαμαιζήλου κακίας υπεξανάστηθι, καί θεωρίαις ἐντρύφα, ταῖς φανωτάταις τρυφήν ταῖς προξενούσαις τῶν ἀρετῶν, θεοειδῆς γενομένη, διὰ πίστεως.

Θεοτοκίον

Τίς ακουστάς ποιήσει τὰς αινέσεις, σού τῆς τεκούσης υπέρ νούν, τόν αινετόν καί Δεσπότην Αγνή καί Κύριον, ὄν υπεραινούσιν, Αγγέλων Ταξιαρχίαι. Αυτόν οὖν εκδυσώπει, υπέρ λαοῦ ημαρτηκότος, Παρθένε απειρόγαμε.

Ειρμός ἄλλος

Ἡσαΐα χόρευε

Ο καιρός ευπρόσδεκτος, η ημέρα, τῶν σωτηριῶν, προσάξωμεν τῷ Θεῷ, δώρα αρετῶν, ἐν ᾧ αποθέμενοι, τὰ τοῦ σκότους, ἔργα ἀδελφοί, επενδυσώμεθα, ὅπλα φωτός, καθὼς Παῦλος βοᾷ.

Δεῦτε ὡς ὁ Κύριος, ἐν νηστεία, εἶλε τόν ἐχθρόν, ἐν τούτῳ καί ἡμεῖς, θραύσωμεν αὐτοῦ, τὰ βέλη καί ἐνεδρα. Οπίσω μου ὑπαγε Σατάν, ἕκαστος λέγοντες, ἐν τῷ μέλλειν ἐκπειράζειν ἡμᾶς.

Δόξα...

Ομοουσιότητι, ἀνυμνῶ σε, ἀναρχε Τριάς, σεπτὴ ζωαρχική, ἀτμητε Μονάς. Πατήρ ὁ ἀγέννητος, καί γεννητέ, Λόγε καί Υἱέ, Πνεῦμα τό ἅγιον, ἡμᾶς σῶσον τοὺς υμνοῦντάς σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπέρ νούν ὁ Τόκος σου, Θεομήτορ, ἀνευ γάρ ἀνδρός, ἡ σύλληψις ἐν σοί, καί παρθενικῶς, ἡ κύησις γέγονε, καί γάρ Θεός ἐστιν ὁ τεχθεὶς, ὃν μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Νηστεία προβάλλοντες, τῷ τῶν ευχῶν, ὀρει καί ἡμεῖς, καρδία καθαρὰ, ἰδῶμεν Θεόν, τὰς πλάκας δεχόμενοι, τῶν ἐντολῶν, ἐνδὼς ὡς Μωσῆς, δόξη ἀστράπτοντες, τῷ προσώπῳ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ.

Ὁ Ειρμός

Ἡσαΐα χόρευε, ἡ Παρθένος, ἔσχεν ἐν γαστρί, καί ἔτεκεν Υἱόν, τόν Εμμανουήλ, Θεόν τε καί ἄνθρωπον. Ανατολή, ὄνομα αὐτῷ, ὃν μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν

Ἰδιόμελον Ἦχος γ'

Ἀρξώμεθα λαοί, τῆς ἀμώμου Νηστείας, ἥτις ἐστὶ τῶν ψυχῶν σωτηρία, δουλεύσωμεν τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ, ἐλαίῳ ευποιΐας, τὰς κεφαλὰς ἀλείψωμεν, καί ὕδατι ἀγνείας τὰ πρόσωπα νιψώμεθα, μή βαπτολογήσωμεν, ἐν ταῖς προσευχαῖς, ἀλλ' ὡς ἐδιδάχθημεν, οὕτω βοήσωμεν, Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἄφες ἡμῖν τὰ παραπτώματα ἡμῶν, ὡς φιάνθρωπος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Βασιλέων καί τυράννων, τόν φόβον απώσαντο οι Χριστού Στρατιώται, καί ευθαρσώς καί ανδρείως, αυτόν ωμολόγησαν, τόν απάντων Κύριον, Θεόν καί Βασιλέα, καί πρεσβεύουσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε η προστασία πάντων τών δεομένων, εις σέ θαρρούμεν, εις σέ καυχώμεθα, εν σοί πάσα η ελπίς ημών εστί. Πρέσβευε τώ εκ σου τεχθέντι, υπέρ αχρείων δούλων σου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας Ἦχος α'

Ὅτι πάροικοι εσμέν εν τή γή, καθώς πάντες οι πατέρες ημών, τό βραχύ τής ζωής ημών, αναμάρτητον φύλαξον Σωτήρ ημών καί ελέησον ημάς ως φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ε'

Πρόσχες τή φωνή τής δεήσεώς μου.

Στίχ. Τά ρήματά μου ενώτισαι Κύριε.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Α', 19–31 Β', 13)

Τάδε λέγει Κύριος. Εάν θέλητε καί εισακούσητέ μου, τά αγαθά τής γής φάγεσθε, εάν δέ μή θέλητε, μηδέ εισακούσητέ μου, μάχαιρα υμάς κατέδετα, τό γάρ στόμα Κυρίου ελάλησε ταύτα. Πώς εγένετο πόρνη πόλις πιστή Σιών, πλήρης κρίσεως; εν ή δικαιοσύνη εκοιμήθη εν αυτή, νύν δέ φονευταί. Τό αργύριον υμών αδόκιμον, οι κάπηλοί σου σμίγουσι τόν οίνον ύδατι, οι άρχοντές σου απειθούσι, κοινωνοί κλεπτών, αγαπώντες δώρα, διώκοντες ανταπόδομα, ορφανούς ου κρίνοντες, καί κρίσει χηρών ου προσέχοντες. Διά τούτο, τάδε λέγει Κύριος, ο Δεσπότης Σαβαώθ, ο Δυνάστης τού Ισραήλ, ουαί τοίς ισχύουσιν εν Ιερουσαλήμ! ου παύσεται γάρ μου ο θυμός εν τοίς υπεναντίοις, καί κρίσιν εκ τών εχθρών μου ποιήσω, καί επάξω τήν χειρά μου επί σέ, καί πυρώσω σε εις καθάρόν, τούς δέ απειθούντας απολέσω, καί αφελώ πάντας ανόμους από σου, καί πάντας υπερηφάνους ταπεινώσω. Καί επιστήσω τούς κριτάς σου, ως τό πρότερον, καί συμβούλους σου, ως τό απ' αρχής, καί μετά τούς ταύτα κληθήση πόλις δικαιοσύνης, μητρόπολις πιστή Σιών, μετά γάρ κρίματος σωθήσεται η αιχμαλωσία αυτής, καί μετά

ελεημοσύνης. Καί συντριβήσονται οι άνομοι καί οι αμαρτωλοί άμα, καί οι εγκαταλιπόντες τόν Κύριον συντελεσθήσονται. Διότι νύν αίσχυνθήσονται εν τοίς ειδώλοις αυτών, ά αυτοί ηβούλοντο, καί αίσχυνθήσονται εν τοίς γλυπτοίς αυτών, εφ’ οίς αυτοί επεποιήσαν, καί αίσχυνθήσονται εν τοίς έργοις τών χειρών αυτών, εφ’ οίς αυτοί εβουλεύσαντο. Έσται γάρ, ως τερέβινθος, αποβεβληκυία τά φύλλα αυτής, καί ως παράδεισος, ύδωρ μή έχων. Καί έσται η ισχύς αυτών, ως καλάμη στυππείου, καί η εργασία αυτών, σπινθήρες πυρός, καί κατακαυθήσονται οι άνομοι καί οι αμαρτωλοί άμα, καί ουκ έσται ο σβέσων, ο λόγος ο γενόμενος πρόσ Ησαΐαν υιον Αμώς, περί Ιουδαίας, καί περί Ιερουσαλήμ. Ότι έσται εν ταίς εσχάταις ημέραις εμφανές τό όρος Κυρίου, καί ο οίκος τού Θεού επ’ άκρων τών ορέων, καί υψωθήσεται υπεράνω τών βουνών, καί ήξουσιν επ’ αυτώ πάντα τά έθνη. Καί πορεύσονται λαοί πολλοί, καί ερούσι. Δεύτε, αναβώμεν εις τό όρος Κυρίου, καί εις τόν οίκον τού Θεού Ιακώβ, καί αναγγελεί ημίν τήν οδόν αυτού, καί πορευσώμεθα εν αυτή.

Προκείμενον Ήχος δ΄; Ψαλμός ς΄;

Κύριε, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με.

Στίχ. Ελέησον με Κύριε, ότι ασθενής ειμι.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ήχος β' Ως ωράθης Χριστέ

Βρώσει πάλαι πικρά, εξοικισθέντες Παραδείσου, εγκρατεία τών παθών, επισπεύσωμεν εισοικισθῆναι, ανακράζοντες, τώ Θεώ ημών, ο Σταυρώ τανύσας παλάμας σου, όξος πιών, χολής τε γευσάμενος, καί οδύνας καρτερήσας, τάς εκ τών ήλων, τάς πικροτάτας ηδονάς, πάσας εκ τών ψυχών ημών εξηλώσας, διά σπλάγχχνα οικτιρμών, σώσον τούς δούλους σου.

Ξύλου βρώσει ποτέ, αποικισθέντες Παραδείσου, τώ Σταυρώ σου πρός αυτόν εισωκίσθημεν, όν εις πρεσβείαν σοι προσάγομεν, Πολυέλεε, καί πιστώς σου πάντες δεόμεθα. Πηγάς δακρύων, υμίν νύν κατάπεμψον, εν καιρώ τής εγκρατείας, τόν ρύπον πάντα, εκκαθαιρούσας τών παθών, καί τών πταισμάτων ημών, ίνα πάντες σοι βοώμεν εκτενώς. Κύριε δόξα σοι.

Τών πεπραγμένων μοι

Τής εγκρατείας τήν τρυφήν, καμοί Λόγε χαρισαι, ως τώ Αδάμ, τόν Παράδεισον ποτέ, εκ πάσης σου γεύεσθαι, εντολής ο Θεός ημών, καί απέχεσθαι αεί καρπού, ής απέφηνας αμαρτίας, ίνα τό ζωηφόρον Πάθος σου τού Σταυρού, εν χαρά προφθάσω.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ'

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον Ήχος πλ. α' Ψαλμός ζ'

Κύριε ο Θεός μου, επί σοί ήλπισα.

Στίχ. Σώσόν με εκ πάντων τών διωκόντων με.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Α', 14–23)

Είπεν ο Θεός, Γενηθήτωσαν φωστήρες εν τώ στερεώματι τού ουρανού, εις φαύσιν επί τής γής, τού διαχωρίζειν ανά μέσον τής ημέρας, καί ανά μέσον τής νυκτός, καί έστωσαν εις σημεία, καί εις καιρούς, καί εις ημέρας, καί εις ενιαυτούς, καί έστωσαν εις φαύσιν εν τώ στερεώματι τού ουρανού, ώστε φαίνειν επί τής γής, καί εγένετο ούτω. Καί εποίησεν ο Θεός τούς δύο φωστήρας τούς μεγάλους, τόν φωστήρα τόν μέγαν, εις αρχάς τής ημέρας, καί τόν

φωστήρα τόν ελάσσω, εις αρχάς τής νυκτός, καί τούς αστέρας. Καί έθετο αυτούς ο Θεός εν τώ στερεώματι τού ουρανού, ώστε φαίνειν επί τής γής, καί άρχειν τής ημέρας και τής νυκτός, καί διαχωρίζειν ανά μέσον τού φωτός, καί ανά μέσον τού σκότους, καί είδεν ο Θεός, ότι καλόν. Καί εγένετο εσπέρα, καί εγένετο πρωϊ, ημέρα τετάρτη. Καί είπεν ο Θεός. Εξαγαγέτω τά ύδατα, ερπετά ψυχών ζωσών, καί πετεινά πετώμενα επί τής γής, κατά τό στερέωμα τού ουρανού, καί εγένετο ούτω. Καί εποίησεν ο Θεός τά κήτη τά μεγάλα, καί πάσαν ψυχήν ζώων ερπετών, ά εξήγαγε τά ύδατα κατά γένος αυτών, καί πάν πετεινόν πτερωτόν κατά γένος. Καί είδεν ο Θεός, ότι καλά, καί ευλόγησεν αυτά ο Θεός λέγων. Αυξάνεσθε, καί πληθύνεσθε, καί πληρώσατε τά ύδατα εν ταίς θαλάσσαις, καί τά πετεινά πληθυνέσθωσαν επί τής γής. Καί εγένετο εσπέρα, καί εγένετο πρωϊ ημέρα πέμπτη.

Προκείμενον Ήχος πλ. α' Ψαλμός η'

Κύριε ο Κύριος ημών, ως θαυμαστόν τό ονομά σου!

Στίχ. Ότι επήρθη ή μεγαλοπρέπειά σου υπεράνω τών ουρανών.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα

(Κεφ Α', 20–33)

Σοφία εν εξόδοις υμνείται, εν δέ πλατείαις παρρησίαν άγει. Επ' άκρων τειχέων κηρύσσεται, επί δέ πύλαις δυναστών παρεδρεύει, επί δέ πύλαις πόλεως θαρρούσι λέγει. Όσον άν χρόνον άκακοι έχωνται τής δικαιοσύνης ου καταισχυνθήσονται, οι δέ άφρονες, τής ύβρεως όντες επιθυμηταί, ασεβείς γενόμενοι, emίσησαν αίσθησιν, καί υπεύθυνοι εγένοντο ελέγχους. Ιδού, προήσομαι υμίν emής βουλής ρήσιν, διδάξω δέ τόν emόν λόγον υμάς. Επειδή εκάλουν, καί ουχ υπηκούσατε, καί εξέτει να λόγους, καί ου προσείχετε, αλλά ακύρους εποιείτε emάς βουλάς, τοίς δέ emοίς ελέγχους ου προσείχετε, τοιγαρούν καγώ τή ημετέρα απωλεία επι γελάσομαι, επί χαρούμαι δέ, ηνίκα άν έρχηται υμίν όλεθρος. Καί ως άν αφίκηται υμίν θόρυβος άφνω, η δέ καταστροφή ομοίως καταιγίδι παρή, ή όταν έρχηται ημίν θλίψις καί πολιορκία, έσται γάρ, όταν επικαλέσησθέ με, εγώ δέ ουκ εισακούσομαι υμών, ζητήσουσί με κακοί, καί ουχ ευρήσουσι. Emίσησαν γάρ σοφίαν, τόν δέ φόβον Κυρίου ου προείλοντο, ουδέ ήθελον προσέχειν βουλαίς, emυκτήριζον δέ emούς ελέγχους. Τοιγαρούν έδονται τής εαυτών οδού τούς καρπούς, καί τής αυτών ατιμίας πλησθήσονται, καί τής επιθυμίας.

Ανθ' ών γάρ ηδίκουν νηπίους, φονευθήσονται, καί εξετασμός ολέσει ασεβείς. Ο δέ εμού ακούων, κατασκηνώσει επ' ελπίδι, καί ησυχάσει αφόβως από παντός κακού.

Απόστιχα

Ιδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Νηστείαν, ουκ αποχήν βρωμάτων μόνον τελέσωμεν, αλλά παντός υλικού πάθους αλλοτρίωσιν, ίνα τήν καθ' ημών τυραννούσαν, σάρκα δουλώσαντες, άξιοι γενώμεθα τής τού Αμνού μεταλήψεως, τού υπέρ τού κόσμου σφαγέντος εκουσίως Υιού τού Θεού, καί πνευματικώς εορτάσωμεν, τήν εκ νεκρών τού Σωτήρος Ανάστασιν, εις ύψος αρθέντες, αρετών εν φαιδρότητι, καί τή τρυφή τών αρίστων έργων, ευφραίνοντες τόν Φιλάνθρωπον. **(Δίς)**

Μαρτυρικών

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, επιλαθόμενοι τών εν τώ βίω, καταφρονήσαντες καί τών βασάνων, διά τήν μέλλουσαν ζωήν, ταύτης κληρονόμοι ανεδείχθησαν, όθεν καί Αγγέλοις συναγάλλονται. Αυτών ταίς ικεσίαις, δώρησαι τώ λαώ σου τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος! ώ μυστηρίου καινού! ώ φρικτής εγχειρήσεως! η Παρθένος έλεγεν, εν Σταυρώ σε ως έβλεψεν, εν μέσω δύω ληστών κρεμάμενον, όν ανωδύνως, φρικτώς εκύησεν, έκλαιε λέγουσα. Οίμοι τέκνον φίλτατον! πώς ο δεινός, δήμος καί αχάριστος, Σταυρώ προσήλωσε;

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Ελέησόν με, ο Θεός, ελέησόν με

Ωδή α' Ἦχος πλ. β'

Ο Ειρμός

Βοηθός καί σκεπαστής, εγένετό μοι εις σωτηρίαν, ούτός μου Θεός, καί δοξάσω αυτόν, Θεός τού Πατρός μου, καί υψώσω αυτόν, ενδόξως γάρ δεδόξασται. **(Δίς)**

Τήν τού Κάϊν υπελθών, μαιφονίαν τή προαιρέσει, γέγονα φονεύς, συνειδóτι ψυχής, ζωώσας τήν σάρκα, καί στρατεύσας κατ' αυτής, ταίς πονηραίς μου πράξεσι.

Τή τού Άβελ Ιησού, ουχ ωμοιώθην δικαιοσύνη, δώρα σοι δεκτά, ου προσήξα ποτέ, ου πράξεις ενθέους, ου θυσίαν καθάραν, ου βίον ανεπίληπτον.

Ὡς ὁ Κάϊν καὶ ἡμεῖς, ψυχὴ ἀθλία τῷ πάντων Κτίστη, πράξεις ρυπαράς, καὶ θυσίαν ψεκτὴν, καὶ ἀχρηστον βίον, προσηγάγομεν ομοῦ, διό καὶ κατεκρίθημεν.

Τὸν πηλὸν ὁ κεραμεύς, ζωοπλαστήσας ἐνέθηκάς μοι, σάρκα καὶ ὀστά, καὶ πνοήν καὶ ζωήν. Ἀλλ’ ὦ Ποιητά μου, Λυτρωτά μου καὶ Κριτά μετανοοῦντα δέξαι με.

Εξαγγέλλω σοι Σωτήρ, τὰς αμαρτίας ἅς εἰργασάμην, καὶ τὰς τῆς ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματός μου πληγὰς, ἅς μοι ἔνδον, μισοφύνοι λογισμοί, ληστρικῶς ἐναπέθηκαν.

Εἰ καὶ ἤμαρτον Σωτήρ, ἀλλ’ οἶδα ὅτι φιλόανθρωπος εἶ, πλήττεις συμπαθῶς, καὶ σπλαγχνίζῃ θερμῶς, δακρύοντα βλέπεις, καὶ προστρέχεις ὡς Πατήρ, ἀνακαλὼν τὸν Ἀσωτον.

Δόξα...

Υπερούσιε Τριάς, ἡ ἐν Μονάδι προσκυνουμένη, ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ’ ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς αμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνὸς μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καὶ προστασία τῶν σέ ὑμνούντων, ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ’ ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς αμαρτίας, καὶ ὡς Δέσποινα ἀγνή, μετανοοῦντα δέξαι με.

Ὡδὴ β’

Ὁ Εἰρμός

Πρόσεχε, οὐρανέ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω Χριστόν, τὸν ἐκ Παρθένου σαρκί, ἐπιδημήσαντα. **(Δίς)**

Κατέρραψε, τοὺς δερματίνους χιτῶνας, ἡ αμαρτία καμοί, γυμνώσασά με τῆς πρίν, θεοῦφάντου στολῆς.

Περίκειμαι, τὸν στολισμὸν τῆς αἰσχύνης, καθάπερ φύλλα συκῆς, εἰς ἔλεγχον τῶν ἐμῶν, αὐτεξουσίῶν παθῶν.

Εστόλισμαι, κατεστιγμένον χιτῶνα, καὶ ἡμαγμένον αἰσchrῶς, τῇ ρύσει τῆς ἐμπαθοῦς, καὶ φιληδόνου ζωῆς.

Υπέπεσα, τῇ τῶν παθῶν αλγηδόνι, καὶ τῇ ἐνύλῳ φθορᾷ, καὶ ἔνθεν νῦν ὁ ἐχθρὸς, καταπιέζει με.

Φιλόῦλον, καὶ φιλοκτήμενον βίον, τῆς ἀκτησίας Σωτήρ, προκρίνας νῦν τὸν βαρύν, κλοιὸν περικείμεαι.

Εκόσμησα, τὸν τῆς σαρκὸς ἀνδριάντα, τῇ τῶν αἰσchrῶν λογισμῶν, ποικίλῃ περιβολῇ, καὶ κατακρίνομαι.

Τῆς ἐξωθεν, επιμελῶς ευκοσμίας, μόνης εφρόντισα, τῆς ἐνδον
υπεριδῶν, Θεοτυπώτου σκηνῆς.

Κατέχρωσα, τῆς πρὶν εἰκόνος τό κάλλος, Σώτερ τοῖς πάθεσιν,
ἀλλ’ ὡς ποτέ τὴν δραχμὴν, ἀναζητήσας ευρέ.

Ἠμάρτηκα, ὡσπερ ἡ Πόρνη βοῶ σοι, μόνος ἡμάρτηκά σοι, ὡς
μύρον δέχου Σωτὴρ καμοῦ τὰ δάκρυα.

Ἰλάσθητι, ὡς ὁ Τελώνης βοῶ σοι, Σώτερ ἰλάσθητί μοι, οὐδεὶς
γάρ τῶν ἐξ Ἀδάμ, ὡς ἐγὼ ἡμαρτέ σοι.

Δόξα...

Ἐνα σε, ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις, Θεὸν ἀπάντων υμνῶ, τὸν
Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἀχραντε, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη πανύμνητε, ἰκέτευε ἐκτενῶς,
εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

Ωδὴ γ’

Ὁ Εἰρμός

Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου,
σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν μου, ὅτι μόνος ἅγιος υπάρχεις καὶ Κύριος.

(Δίς)

Πηγὴν ζωῆς κέκτημαι, σέ τοῦ θανάτου τὸν καθαιρέτην, καὶ βοῶ
σοι ἐκ καρδίας μου, πρὸ τοῦ τέλους. Ἥμαρτον ἰλάσθητι σῶσόν με.

Ἠμάρτηκα Κύριε, ἡμάρτηκά σοι ἰλάσθητί μοι, οὐ γάρ ἐστιν ὅς τις
ἡμαρτεν, ἐν ἀνθρώποις, ὃν οὐχ υπερέβην τοῖς πταίσμασι.

Τοὺς ἐπὶ Νῶε Σωτὴρ, ἠσεληγκότας ἐμιμησάμην, τὴν ἐκείνων
κληρωσάμενος, καταδίκην, ἐν κατακλυσμῷ καταδύσεως.

Τὸν Χάμ ἐκείνον ψυχὴ, τὸν πατραλοῖαν μιμησαμένη, τὴν
αἰσχύνην οὐκ ἐκάλυψας, τοῦ πλησίον, οπισθοφανῶς ἀνακάμψασα.

Τὸν ἐμπρησμόν, ὡσπερ Λῶτ, φεύγε ψυχὴ μου τῆς αμαρτίας,
φεύγε Σόδομα καὶ Γόμορρα.

φεύγε φλόγα, πάσης παραλόγου ορέξεως.

Ελέησον Κύριε, ἐλέησόν με ἀναβοῶ σοι, ὅτε ἤξεις μετ’
Ἀγγέλων σου, ἀποδοῦναι, πάσι κατ’ ἀξίαν τῶν πράξεων.

Δόξα...

Μονὰς ἀπλὴ ἀκτιστε, ἀναρχε φύσις ἢ ἐν Τριάδι, υμνουμένη
υποστάσεων, ἡμᾶς σῶσον, πίστει προσκυνούντας τό κράτος σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τόν εκ Πατρός άχρονον, Υιόν εν χρόνω Θεογεννήτορ, απειράνδρως απεκύησας, ξένον θαύμα! μείνασα Παρθένος θηλάζουσα.

Ωδή δ'

Ο Ειρμός

Ακήκοεν ο Προφήτης, τήν έλευσίν σου Κύριε, καί εφοβήθη, ότι μέλλεις εκ Παρθένου τίκτεσθαι, καί ανθρώποις δείκνυσθαι, καί έλεγεν. Ακήκοα τήν ακοήν σου, καί εφοβήθην, δόξα τή δυνάμει σου Κύριε. (Δίς)

Γρηγόρησον ώ ψυχή μου, αρίστευσον ως ο μέγας εν Πατριάρχαις, ίνα κτήση πράξιν μετά γνώσεως, ίνα χρηματίσης νούς ορών τόν Θεόν, καί φθάσης τόν άδυτον γνώφον εν θεωρία, καί γένη μεγαλέμπορος.

Τούς δώδεκα Πατριάρχας, ο μέγας εν Πατριάρχαις παιδοποιήσας, μυστικώς εστήριξέ σοι κλίμακα, πρακτικής ψυχη μου αναβάσεως, τούς παίδας, ως βάθρα, τάς βάσεις, ως αναβάσεις, πανσόφως υποθέμενος.

Ησαύ τόν μεμισημενον, ζηλούσα ψυχή, απέδου τώ πτερνιστή σου, τά τού πρώτου κάλλους πρωτοτόκια, καί τής πατρικής ευχής εξέπεςας, καί δίς επτερνίσθης αθλία, πράξει καί, γνώσει, διό νύν μετανόησον.

Εδώμ ο Ησαύ εκλήθη, δι' άκραν θηλυμανίας επιμιξίαν, ακρασία γάρ αεί πυρούμενος, καί ταίς ηδοναίς κατασπιλούμενος. Εδώμ ωνομάσθη, ό λέγεται θερμασία, ψυχής φιλαμαρτήμονος.

Ιώβ τόν επί κοπρίας, ακούσασα ώ ψυχή μου δικαιωθέντα, τήν αυτού ανδρείαν ουκ εζήλωσας, τό στερρόν ουκ έσχες τής προθέσεως, εν πάσιν οίς έγνως, οίς οίδας, οίς επειράσθης, αλλ' ώφθης ακαρτέρητος.

Ο πρότερον επί θρόνου, γυμνός νύν επί κοπρίας καθηλκωμένος, ο πολύς εν τέκνοις καί περίβλεπτος, άπαις αφαιρέοικος αιφνίδιον, παλάτιον γάρ τήν κοπρίαν, καί μαργαρίτας, τά έλκη ελογίζετο.

Δόξα...

Αμέριστον τή ουσία, ασύγχυτον τοίς προσώποις θεολογώ σε, τήν Τριαδικήν μίαν θεότητα, ως ομοβασίλειον καί σύνθρονον, βοώ μέγα, τό εν υψίστοις, τρισσώς σοι τό Άσμα, το υμνολογούμενον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Καί τίκτεις καί παρθενεύεις, καί μένεις δι᾽ ἀμφοτέρων φύσει Παρθένος. ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, ἡ νηδὺς δέ κύει μὴ λοχεύουσα. Θεὸς ὅπου θέλει, νικάται φύσεως τάξις, ποιεῖ γάρ ὅσα βούλεται.

Ὡδή ε᾽;

Ὁ Εἰρμός

Ἐκ νυκτός ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι καὶ ὀδήγησον καμέ, ἐν τοῖς προστάγμασί σου, καὶ δίδαξόν με Σωτήρ, ποιεῖν τό θέλημά σου. **(Δίς)**

Τοῦ Μωσέως ἤκουσας τὴν θήβην ψυχὴ, ὕδασι, κύμασι φερομένην ποταμοῦ, ὡς ἐν θαλάμῳ πάλαι,φυγούσαν δρᾶμα πικρόν, βουλῆς Φαραωνίτου.

Εἰ τὰς μαίας ἤκουσας κτεῖ νούσας ποτέ, ἀνὴρ βον τάλαινα, τὴν ἀρρενωπὸν ψυχὴ, τῆς σωφροσύνης πράξιν, νῦν ὡς ὁ μέγας Μωσῆς, τιθηνοῦ τὴν σοφίαν.

Ὡς Μωσῆς ὁ μέγας τὸν Αἰγύπτιον νοῦν, πλήξασα τάλαινα, οὐκ ἀπέκτεινας ψυχὴ, καὶ πῶς οικήσεις λέγε, τὴν ἐρημον τῶν παθῶν, διὰ τῆς μετανοίας;

Τὰς ἐρήμους ὠκησεν ὁ μέγας Μωσῆς, δεῦρο ἵνα καὶ τῆς δὲ μίμησαι, τὴν αὐτοῦ διαγωγὴν, ἐν βάτῳ, θεοφανείας ψυχὴ, ἐν θεωρίᾳ γένῃ.

Τὴν Μωσέως ράβδον εἰκονίζου ψυχὴ, πλήττουσαν θάλασσαν, καὶ πηγνύουσιν βυθόν, τύπῳ Σταυροῦ τοῦ Θεοῦ, δι᾽ οὐ δυνήσῃ καὶ σύ, μεγάλα ἐκτελέσαι.

Ααρὼν προσέφερε τό πῦρ τῷ Θεῷ, ἄμωμον ἄδολον, ἀλλ᾽ ὀφνεῖ, καὶ Φινεὺς, ὡς σύ ψυχὴ προσήγον, ἀλλότριον τῷ Θεῷ, ρερυπωμένον βίον.

Δόξα...

Σέ Τριάς δοξάζομεν τὸν ἕνα Θεόν, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀπλή οὐσία Μονάς, αἰὶ προσκυνουμένη.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἐκ σοῦ ἠμφιάσατο τό φύραμά μου, ἀφθορὴ ἄνανδρε, Μητροπάρθενε Θεός, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας, καὶ ἠγνώσεν ἐαυτῷ, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν.

Ὡδή ς᾽;

Ὁ Εἰρμός

Εβόησα, εν όλη καρδιά μου, πρός τόν οικτίρμονα Θεόν, καί επήκουσέ μου, εξ Άδου κατωτάτου, καί ανήγαγεν, εκ φθοράς τήν ζωήν μου. (Δίς)

Τά κύματα, Σωτήρ τών πταισμάτων μου, ως εν θαλάσση Ερυθρά, επαναστραφέντα, εκάλυψέ με άφνω, ως τούς Αιγυπτίους, ποτέ καί τούς τριστάτας.

Αγνώμονα, ψυχή τήν προαίρεσιν, έσχες ως πρίν ο Ισραήλ, τού γάρ θείου μάννα, προέκρινας αλόγως, τήν φιλήδονον, τών παθών αδηφαγίαν.

Τά φρέατα, ψυχή προετίμησας, τών Χαναναίων εννοιών, τής φλεβός τήν πέτραν, εξ ής ο τής σοφίας, ως κρατήρ προχέει, κρουνούς θεολογίας.

Τά ύεια, κρέα καί τούς λέβητας, καί τήν Αιγύπτιον τροφήν, τής επουρανίου, προέκρινας ψυχή μου ως ο πρίν αγνώμων, λαός εν τή ερήμω.

Ως έπληξε, Μωσής ο θεράπων σου, ράβδω τήν πέτραν τυπικώς, τήν ζωοποιόν σου, Πλευράν προδιετύπου, εξ ής πάντες πόμα, ζωής Σωτήρ αντλούμεν.

Ερεύνησον, ψυχή κατασκόπευσον, ως Ιησούς ο τού Ναυή, τής κληροδοσίας, τήν γήν οποία εστί, καί κατοίκησον, εν αυτή δι΄ ευνομίας.

Δόξα...

Τριάς ειμι, απλή αδιαίρετος, διαιρετή προσωπικώς καί Μονάς υπάρχω, τή φύσει ηνωμένη, ο Πατήρ φησι, καί Υιός καί θείον Πνεύμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η μήτρα σου, Θεόν ημίν έτεκε, μεμορφωμένον καθ΄ ημάς, αλλ΄ ως κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ίνα ταίς πρεσβείαις, ταίς σαίς δικαιωθώμεν.

Κοντάκιον

Ήχος πλ. β΄

Ψυχή μου ψυχή μου, ανάστα, τί καθεύδεις; τό τέλος εγγίζει, καί μέλλεις θορυβείσθαι,

ανάνηψον ούν, ίνα φείσηταί σου Χριστός ο Θεός, ο πανταχού παρών, καί τά πάντα πληρών.

Ωδή

Ο Ειρμός

Ημάρτομεν, ηνομήσαμεν, ηδικήσαμεν ενώπιόν σου, ουδέ συνετηρήσαμεν, ουδέ εποιήσαμεν, καθώς ενετείλω ημίν, Αλλά μή παραδώ ης ημάς εις τέλος, ο τών Πατέρων Θεός. (Δίς)

Η Κιβωτός, ως εφέρετο, επιδίφριος ο Ζάν εκείνος, ότε ανατραπέντος τού μόσχου, μόνον ήψατο, Θεού επειράθη οργής, αλλ' αυτού τήν αυθάδειαν, φυγούσα ψυχή, σέβου τά θεία καλώς.

Ακήκοας, τού Αβεσσαλώμ, πώς τής φύσεως αντεξανέστη, έγνως τάς εναγείς αυτού πράξεις, αίς εξύβρισε, τήν κοίτην Δαυϊδ τού πατρός, αλλ' αυτή εμιμήσω, τάς αυτού εμπαιθείς, και φιληδόνους ορμάς.

Υπέταξας, τό αδούλωτον, σου αξίωμα τώ σώματί σου, άλλον γάρ, Αχιτόφελ ευρούσα τόν εχθρόν σύ ψυχή, συνήλθες ταίς τούτου βουλαίς. Αλλ' αυτάς διεσκέδασεν, αυτός ο Χριστός, ίνα σύ πάντων σωθής.

Ο Σολομών, ο θαυμάσιος, ο και χάριτος σοφίας πλήρης, ούτος τό πονηρόν εναντίον, τού Θεού ποτέ, ποιήσας απέστη αυτού, ώ αυτή τόν επάρατόν σου βίον, ψυχή προσαφωμοίωσας.

Ταίς ηδοναίς, εξελκόμενος, τών παθών αυτού κατερρυπούτο, οίμοι! ο εραστής τής σοφίας, εραστής πορνών γυναικών, και ξένος Θεού, όν αυτή εμιμήσω, κατά νούν ώ ψυχή, ηδυπαθείαις αισχραίς.

Τόν Ροβοάμ, παρεζήλωσας, αλογήσαντα βουλήν πατρώαν, άμα δέ και τόν κάκιστον δούλον, Ιεροβοάμ, τόν πρίν αποστάτην ψυχή. Άλλά φεύγε τήν μίμησιν, και κράζε Θεώ. Ήμαρτον οίκτηιρόν με.

Δόξα...

Τριάς απλή, αδιαίρετε, ομοούσιε Μονάς αγία, φώτα και φώς, και άγια τρία, και έν άγιον, υμνείται Θεός η Τριάς. Αλλ' ανύμνησον δόξασον, ζωήν και ζωάς, ψυχή τόν πάντων Θεόν.

Και νύν... Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε, ευλογούμεν σε, προσκυνούμεν σε Θεογεννήτορ, ότι τής αχωρίστου Τριάδος, απεκύησας τόν ένα Υιόν και Θεόν, και αυτή προηνέωξας ημίν, τοίς εν γή τά επουράνια.

Ωδή η#39;

Ο Ειρμός

Όν Στρατιαί, ουρανών δοξάζουσι, και φρίττει τά Χερουβίμ, και τά Σεραφίμ, πάσα πνοή και κτίσις, υμνείτε, ευλογείτε, και υπερυψούτε,

εις πάντας τούς αιώνας. (Δίς)

Σύ τόν Οζιαν, ψυχή ζηλώσασα, τήν τούτου λέπραν εν σοί, έσχες εν διπλώ, άτοπα γάρ λογίζη, παράνομα δέ πράττεις, άφες ά κατέχεις, και πρόσδραμε τή μετανοία.

Τούς Νινευϊτας, ψυχή ακήκοας, μετανοούντας Θεώ, σάκκω και σποδώ, τούτους ουκ εμιμήσω, αλλ' ωφθης σκαιότερα, πάντων τών πρό νόμου, και μετά νόμον επταικότων.

Τόν εν τώ λάκκω, βορβόρου ήκουσας, Ιερεμίαν ψυχή, πόλιν τήν Σιών, θρήνοις καταβοώντα, και δάκρυα ζητούντα, μίμησαι τόν τούτου, θρηνώδη βίον και σωθήση.

Ο Ιωνάς, εις θαρσείς απέδραμε, προγνούς τήν επιστροφήν, τών Νινευϊτών, έγνω γάρ ως προφήτης, Θεού τήν ευσπλαγχνίαν, όθεν παρεζήλου, τήν προφητείαν μή ψευσθήναι.

Τόν Δανιήλ, εν τώ λάκκω ήκουσας, πώς έφραξεν ώ ψυχή, στόματα θηρών, έγνωκας πώς οι Παίδες, οι περί Αζαρίαν, έσβεσαν τή πίστει, καμίνου φλόγα καιομένην.

Τής παλαιάς, Διαθήκης άπαντας, παρήγαγόν σοι ψυχή, πρόσ υπογραμμόν, μίμησαι τών δικαίων, τάς φιλοθέους πράξεις, έκφυγε δέ πάλιν, τών πονηρών τάς αμαρτίας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, και άγιον Πνεύμα

Άναρχε Πάτερ, Υιε συνάναρχε, Παράκλητε αγαθέ, Πνεύμά τό ευθές, Λόγου Θεού Γεννήτορ, Πατρός ανάρχου Λόγε, Πνεύμα ζών και κτίζον. Τριάς Μονάς ελέησόν με.

Και νύν... Θεοτοκίον

Ως εκ βαφής, αλουργίδος Άχραντε, η νοητή πορφυρίς, του Εμμανουήλ, ένδον εν τή γαστρί σου, η σάρξ συνεξυφάνθη, όθεν Θεοτόκον, εν αληθεία σε τιμώμεν.

Ωδή θ''

Ο Ειρμός

Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου, άφθορος η κύησις, Θεού γάρ η γέννησις, καινοποιεί τάς φύσεις, διό σε πάσαι αι γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν. (Δίς)

Χριστός επειράζετο, Διάβολος επείραζε, δεικνύς τούς λίθους, ίνα άρτοι γένωνται, εις όρος ανήγαγεν, ιδείν τάς βασιλείας, του Κόσμου πάσας εν ριπή, Φοβού ώ ψυχή τό δράμα, νήφε, εύχου, πάσαν ώραν Θεώ.

Τρυγών η φιλέρημος, φωνή βοώντος ήχησε, Χριστού ο λύχνος, κηρύττων μετάνοιαν, Ηρώδης ηνόμησε, σύν τή Ηρωδιάδι. Βλέπε ψυχή μου μή παγής, τών ανόμων ταίς παγίσιν, αλλ’ ασπάζου τήν μετάνοιαν.

Τήν έρημον ώκησε, τής χάριτος ο Πρόδρομος, καί Ιουδαία, πάσα καί Σαμάρεια, ακούοντες έτρεχον, καί εξωμολογούντο, τάς αμαρτίας εαυτών, βαπτιζόμενοι προθύμως, ούς αυτή ουκ εμιμήσω ψυχή.

Ο γάμος μέν τίμιος, η κοίτη δέ αμίαντος, αμφότερα γάρ, Χριστός προευλόγησε, σαρκί εσθιόμενος, καί εν Κανά δέ γάμω, τό ύδωρ οίνον εκτελών, καί δεικνύων πρώτον θαύμα, ίνα σύ μετατεθής ώ ψυχή.

Παράλυτον έσφιγξε, Χριστός τήν κλίνην άραντα, καί νεανίσκον, θανέντα εξήγειρε, τής χήρας τό κύημα, καί τού Εκατοντάρχου, καί Σαμαρείτιδι φανείς, τήν εν πνεύματι λατρείαν, σοί ψυχή προεζωγράφησεν.

Αιμόρρουν ιάσατο, αφή κρασπέδου Κύριος, λεπρούς καθήρε, τυφλούς καί χωλεύοντας, φωτίσας ηνώρθωσε, κωφούς τε καί αλάλους, καί τήν συγκύπτουσαν χαμαί, εθεράπευσε τώ λόγω, ίνα σύ σωθής αθλία ψυχή.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υιόν υπερυψώσωμεν, τό θείον Πνεύμα, πιστώς προσκυνήσωμεν, Τριάδα αχώριστον, Μονάδα κατ’ ουσίαν, ως φώς καί φώτα, καί ζωήν, καί ζωάς ζωοποιούσαν, καί φωτίζουσαν τά πέρατα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ πάναγνε, εν σοί γάρ αύτη, πιστώς βασιλεύουσα, εν σοί καί κρατύνεται καί διά σου νικώσα, τροπούται πάντα πειρασμόν, καί σκυλεύει πολεμίους, καί διέπει τό υπήκοον.

Άγιε τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ανδρέα σεβάσμιε, καί Πάτερ τρισμακάριστε, Ποιμήν τής Κρήτης, μή παύση δεόμενος, υπέρ τών σέ υμνούντων, ίνα ρυσθώμεν πάσης, οργής καί θλίψεως καί φθοράς, καί πταισμάτων λυτρωθώμεν, οι τιμώντές σου τήν μνήμην αεί.

**ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Α΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος β'

Ο ευσχήμων Ιωσήφ

Ο τοῖς πάθεσι τοῖς σοῖς, πάσιν ἀπάθειαν διδούς, Φιλάνθρωπε τὰ πάθη, τῆς σαρκός μου νεκρώσας τώ σῶ Σταυρῷ, τό θεῖον καταξίωσον Πάθος ἰδεῖν, διά νηστείας ευαρεστούντα τή δόξῃ σου, ἵνα λάβω πλουσίως τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... τό αὐτό

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ευσπλαγχνίας υπάρχουσα

Ἡ Παρθένος καί Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ορώσά σε, νεκρόν ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς, Υἱέ μου ἔλεγε, τί τό φοβερόν τούτο, ο πάσι δωρούμενος ζωήν τήν αἰώνιον μυστήριον, εκουσίως ἐν Σταυρῷ πῶς θνήσκεις, θάνατον ἐπονείδιστον.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος β'

Τόν ζωοποιόν Σταυρόν

Τόν φωτοποιόν καιρόν, ὃν νύν ἀφιέρωσας, καί ἐδωρήσω ἡμῖν, τῆς ἐγκρατείας Κύριε, σύ ἀξίωσον ἡμᾶς, ἐν κατανύξει πάντα, εἰλικρινῶς περαιώσασθαι, εἰρηνεύοντας τοῦ Σταυροῦ τή ἰσχύϊ, μόνε Φιλάνθρωπε.

Δόξα... τό αὐτό

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ευσπλαγχνίας υπάρχουσα

Τώ τιμῶ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου, φυλαττόμενοι Δέσποι να ἀγνή Θεοτόκε, πάσαν προσβολήν τοῦ πολεμήτορος, ἀπαντες ραδίως ἐκτρεπόμεθα, διό σε κατά χρέος μακαρίζομεν, ὡς Μητέρα τοῦ φωτός, καί μόνην ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ωδή γ' Ἦχος β'

Εξήνθησεν ἡ ἔρημος

Σταυρώσωμεν τὰ μέλη δι' ἐγκρατείας, νήψωμεν εἰς προσευχάς ὡς γέγραπται, καί κατ' ἴχνος πολιτευσώμεθα, τοῦ παθόντος, καί πάθη ἐκθανατώσαντος.

Εμέσαντες τήν ἐμπικρον, ἀμαρτίαν σπεύσωμεν, τώ τήν χολήν θελήματι, γευσασμένω ευαρεστήσαι Χριστῷ, τώ Σταυρῷ καθελόντι τόν ἀρχέκακον.

Συνήθειαν λαβούσα, η αμαρτία έλκει με, εις παντελή απώλειαν, αλλά σύ με εκ ταύτης λύτρωσαι, τώ Σταυρώ σου οικτίρμον πολυέλεε.

Θεοτοκίον

Δεσπόζουσα απάντων, τών ποι ημάτων Δέσποινα, ως τόν Δεσπότην τέξασα, τής δουλείας με ελευθέρωσον, τού δολίου καί μόνου πολεμήτορος.

Ειρμός άλλος

Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε

Τό ξύλον τού Σταυρού την εγκράτειαν, τώ Κόσμω εξήνθησεν, ήν εκ πόθου, ασπασάμενοι τρυφήσωμεν, παγκαρπίαν τών θείων εντολών τού Χριστού.

Εγκράτειαν παθών καί νύν φέροντες, τήν σάρκα στα υρώσωμεν τώ Κυρίω, καί νεκρόν, αυτής τό φρονημα, αποδείξωμεν πάντες τή ενθέω ζωή.

Δόξα...

Τά τρία τής μιάς μορφής πρόσωπα, δοξάζω Πατέρα Υιόν καί Πνεύμα, εν τό κράτος τής θεότητος, βασιλείαν απάντων, καί λαμπρότητα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο Τόκος σου Αγνή φρικτός πέφυκε, Θεός γάρ υπάρχει ενανθρωπήσας, ο ανάρχως εκ Πατρός γεννηθείς, καί εκ σου επ εσχάτων πλήν ανδρός κυηθείς.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τήν Σταύρωσιν υμνώ καί τήν λόγχευσιν, τής θείας Πλευράς σου, εξ ής τό πόμα, τό αθάνατον αρύομαι, καθ εκάστην Χριστέ, καί αγιάζομαι.

Ο Ειρμός

Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τας καρδίας ημών τών υμνούντων σε.

Ωδή η#39;

Κάμιнос ποτέ, πυρός

Κάμιнос παθών, φλογίζει τήν ψυχήν μου, αλλά τή δρόσω τού ελέους σου, ταύτην καταμάρανον, ο πηγάσας απαθείας κρουνοός, Πλευράς εξ ακηράτου σου, σταυρούμενος Ευεργέτα, διά πολλήν συγκατάβασιν.

Ύψωσας ημάς, πεσόντας εις κακίαν, τή εν Σταυρώ σου ανυψώσει Χριστέ, όθεν ολισθήσαντα, αμαρτίας εις τά βάραθρα, ανάγαγε καί στήριξον, πέτρα με σωτηρίας, όπως δοξάζω τό κράτος σου.

Λόγχη σου Χριστέ, παθών τήν σηπεδόνα, αποκαθάρας τής καρδιάς μου, όλον με υγείωσον, όν ο όφιος ετραυμάτισεν, οδούσιν ιοβόλοις τε, καί δίδου μοι ακλονήτως, θείας πρός τρίβους πορεύεσθαι.

Θεοτοκίον

Σέ τήν φαεινήν, λαμπάδα καί λυχνίαν, εν ή τό πύρ τής θεότητος, οικήσαν εφώτισε, τούς νυκτώδει συσχεθέντας φθορά, Αμίαντε γεραίρομεν, άπαντες, ευλογούντες, Ευλογημένη τόν Τόκον σου.

Ειρμός άλλος

Τόν εν τή βάτω Μωσει

Τόν μεταξύ των ληστών, σταυρωθέντα εν ξύλω, καί τή λόγχη νυγέντα, τήν ζωήρρυτον πλευράν, υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο κρίνων πάσαν τήν γήν, κριτηρίω παρέστης, ερραπίσθης επαίχθης, εν Σταυρώ ανηρτήθης, φθοράς με απαλλάττων, τής πάλαι αμαρτίας, εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Θεότης μία Τριάς, η αμέριστος φύσις, μεριστή δέ προσώποις, τό ανώλεθρον κράτος, Πάτερ Υιέ καί Πνεύμα, σέ ανυμνολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοκυήτορ Αγνή, η ουράνιος πύλη, η σωτήριος θύρα, πάντων των Χριστιανών, τήν δέησιν προσδέχου, των σέ μακαριζόντων, εις πάντας τούς αιώνας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Σταυρέ Χριστού ο Ληστήν, οδηγήσας πρός πίστιν, καί εμέ πρός τόν δρόμον, ευτόνως των Νηστειών, αξίωσον προφθάσαι, εις τήν προσκύνησίν σου, καί ζωοποιηθήναι.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Τόν εν τή βάτω Μωσει, τής Παρθένου τό θαύμα, εν Σιναίω τώ όρει προτυπώσαντα ποτέ, υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις

πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ''

Ανάρχου Γεννήτορος

Ηλίου φαιδρότερον, Νηστεία αναλάμπασα, η πολύφωτος χάρις ευαγγελίζεται, πάσι τού Σταυρού τάς ακτίνας, καί τάς αυγάς, τού τιμίου Πάθους, καί τής Αναστάσεως, τήν ημέραν τήν σωτήριον.

Αγνείαν ποθήσωμεν; πορνείαν αποφύγωμεν, τήν οσφύν σωφροσύνη περιζωσώμεθα, όπως καθαροί εποφθώμεν, τώ καθάρῳ, καί μόνῳ εκ πάντων, ζητούντι τήν κάθαρσιν, τώ Σωτήρι τών ψυχών ημών.

Χριστέ εκ τού φόβου σου, καθήλωσον τάς σάρκας μου. ο Σταυρώ προσηλώσας, τήν αμαρτίαν Αδάμ, λύσον τών κακών μου τήν δέησιν, τού πονηρού σύντριψον τά βέλη, τή λόγχη σου Δέσποτα, καί τής τούτου βλάβης ρύσαί με.

Θεοτοκίον

Κριτήν δικαιοτάτον, καί μόνον ευδιάλλακτον, η τεκούσα Παρθένε, Χριστόν τόν Κύριον, ρύσαί με τής κρίσεως Κόρη, καί τού πυρός, καί τής τιμωρίας, ήν μοι προεξένησεν, αμαρτίας η απόλαυσις.

Άλλος

Τήν αγνήν καί άχραντον

Ω τής ευσπλαγχνίας σου! ότι Σταυρόν ηνέσχου, ήλους καί λόγχην Κύριε, δι' εμέ τόν κατάκριτον φθορά, διό ύμνῳ σε Χριστέ.

Τόν Σταυρόν, τόν κάλαμον, τούς ήλους καί τήν λόγχην, τά ζωηρά σου Πάθη, πάς ο λαός προσκυνούντες, εν ωδαίς Χριστέ υμνούμέν σε.

Δόξα...

Μονάς τρισυποστατε, Τριάς ενικωτάτη, Κυριαρχία φύσις, ισοκλής, Πάτερ Υιέ, καί θεϊόν Πνεύμα, σώσον πάντας ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαιροις ιλαστήριον, τού Κόσμου Θεοτόκε, εν ώ προσφεύγοντες πάντες αμαρτωλοί, πρός Θεόν καταλλαγάς αεί ευρίσκομεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τώ Σταυρώ σου Κύριε, καμέ ενδυναμώνσας, τών Νηστειών μοι δώρησαι Αγαθέ, ευσθενώς αποπληρώσαι τήν περίοδον.

Ο Ειρμός

Τὴν ἀγνήν καὶ ἀχραντον, Μητέρα καὶ Παρθένον, ὠδαὶς
ασμάτων ἀπαντες οἱ πιστοί, εὐσεβῶς ὡς Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν

Ἦχος πλ. δ΄;

Νηστεία, τῶν λογισμῶν τὰ πάθη, δεύτε δουλῶσωμεν,
πνευματικαῖς εαυτοὺς πτέρυξι περιστείλαντες, ἵνα τὴν τοῦ ἐχθροῦ,
κινουμένην ζάλην, κούφοι περάσαντες, ἄξιοι γενώμεθα, τῆς τοῦ
Σταυροῦ προσκυνήσεως, τοῦ ὑπὲρ τοῦ Κόσμου σφαγέντος
ἐκουσίως, Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ πνευματικῶς εορτάσωμεν, τὴν ἐκ
νεκρῶν τοῦ Σωτήρος Ἀνάστασιν, ἐπ’ ὅρους ἀρθέντες,
Μαθηταῖς συνδοξάσωμεν, τὸν ἐξουσίαν λαβόντα πάσαν, Υἱὸν ἐκ
Πατρός τὸν φιλόνητον. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ ἀήττητοι, οἱ νικήσαντες τὴν πλάνην, τῇ
δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀπελάβετε τὴν χάριν τῆς αἰωνίου ζωῆς,
τυράννων ἀπειλὰς οὐκ ἐπτοήθητε, βασάνοις αἰκιζόμενοι
εὐφραίνεσθε, καὶ νῦν τὰ αἵματα ὑμῶν γέγονεν ἰάματα ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν, πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Τί τό ὀρώμενον θέαμα, ο τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς, καθοράται, ὦ
Δέσποτα; ο συνέχων ἀπάσαν, Κτίσιν ξύλῳ ἀνήρτησαι, καὶ
θανατούσαι, ο πάσιν νέμων ζωὴν, ἡ Θεοτόκος κλαίουσα ἔλεγεν, ὅτε
εώρακεν, ἐν Σταυρῷ ἡ πάναγνος, τὸν ἐξ αὐτῆς, ἀρρήτως
ἐκλάμψαντα, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον.

Εἰς τὴν Τριθεκτὴν

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος δ΄;

Οἶδας τό πλάσμα ἡμῶν, οἶδας τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν
Φιλόνητον, ἡμάρτομεν, ἀλλ’ οὐκ ἀπέστημέν σου ὁ Θεός,
οὐδέ διεπετάσαμεν χεῖρας ἡμῶν, πρὸς Θεὸν ἀλλότριον. Φείσαι
ἡμῶν τῇ σὴ ἀγαθότητι, Εὐσπλαγχνε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ΄; Ψαλμός θ΄;

Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Στίχ. Εὐφρανθήσομαι, καὶ ἀγαλλιάσομαι ἐν σοί.

Προφητείας Ησαΐου τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ Β', 3–11)

Τάδε λέγει Κύριος. Εκ Σιών εξελεύσεται νόμος, καί λόγος Κυρίου εξ Ιερουσαλήμ. Καί κρινεί ανά μέσον τών εθνών, καί ελέγξει λαόν πολύν, καί συγκόψουσι τάς μαχαίρας αυτών εις άροτρα, καί τάς ζιβήνας αυτών εις δρέπανα, καί ου λήψεται έθνος επί έθνος μάχαιραν, καί ου μάθωσιν έτι πολεμείν. Καί νύν σύ, οίκος τού Ιακώβ, δεύτε, καί πορευθώμεν εν τώ φωτί Κυρίου, ανήκε γάρ τόν λαόν αυτού, τόν οίκον τού Ιακώβ, ότι ενεπλήσθη η χώρα αυτών, ως τό απαρχής, κλυδωνισμών, ως η τών αλλοφύλων, καί τέκνα πολλά αλλόφυλα εγεννήθη αυτοίς. Ενεπλήσθη γάρ η χώρα αυτών αργυρίου καί χρυσίου, καί ουκ ήν αριθμός τών θησαυρών αυτών, καί ενεπλήσθη η γή ίππων, καί ουκ ήν αριθμός τών αρμάτων αυτών, καί ενεπλήσθη η γή βδελυγμάτων τών έργων τών χειρών αυτών, καί προσεκύνησαν, οίς εποίησαν οι δάκτυλοι αυτών. Καί έκυψεν άνθρωπος, καί εταπεινώθη ανήρ, καί ου μή ανοίσω αυτούς. Καί νύν εισέλθετε εις τάς πέτρας, καί κρύπτεσθε εις τήν γήν, από προσώπου τού φόβου Κυρίου, καί από τής δόξης τής ισχύος αυτού, όταν αναστή θραύσαι τήν γήν. Οι γάρ οφθαλμοί Κυρίου, υψηλοί, ο δέ άνθρωπος ταπεινός, καί ταπεινωθήσεται τό ύψος τών ανθρωπων, καί υψωθήσεται Κύριος μόνος εν τή ημέρα εκείνη.

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός ι'

Δίκαιος Κύριος, καί δικαιοσύνας ηγάπησεν.

Στίχ. Επί τώ Κυρίω πέποιθα, πώς ερείτε τή ψυχή μου;

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Α΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρόν

Ήχος πλ. δ΄

Νηστεύοντες αδελφοί σωματικώς, νηστεύσωμεν καί πνευματικώς, λύσωμεν πάντα σύνδεσμον αδικίας, διαρρήξωμεν στραγγαλιάς, βιαίων συναλλαγμάτων, πάσαν συγγραφὴν ἀδικον διασπάσωμεν, δώσωμεν πεινώσιν ἄρτον, καί πτωχοὺς ἀστέγους εἰσαγάγωμεν εἰς οἴκους, ἵνα λάβωμεν παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τό μέγα ἔλεος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Εἴ τις ἀρετή, καί εἴ τις ἐπαινος, πρέπει τοῖς Ἀγίοις, ξίφεσι γάρ ἐκλιναν τοὺς αὐχένας, διὰ σέ τόν κλίναντα ουρανοὺς, καί καταβάντα, ἐξέχεαν τό αἷμα αὐτῶν, διὰ σέ τόν κενώσαντα σαυτόν, καί μορφὴν δούλου λαβόντα, ἐταπεινώθησαν ἕως θανάτου, τὴν πτωχεῖαν σου μιμούμενοι ὧν ταῖς εὐχαίς, κατὰ τό πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἶτα, προσόμοια τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ

Ήχος β΄ Ὡς ωράθης Χριστέ

Φεγγοβόλους ὑμᾶς, ὡς ἀστραπὰς εἰς πάντα Κόσμον, Ἰησοὺς ὁ νοητός ὄντως ἥλιος ἐξαποστείλας, ἀπεμείωσε ταῖς λαμπρότησι, τοῦ ὑμῶν ἐνθέου κη ρύγματος, πλάνης τό σκότος, θεόπται Ἀπόστολοι, καί ἐφώτισε τοὺς ἐν ζόφῳ, τῆς ἀγνωσίας κεκρατημένους πονηρῶς, ὄνπερ ἐκδυσωπήσατε, καταπέμψαι καί ἡμῖν τόν φωτισμόν, καί τό μέγα ἔλεος.

Ἀρετῶν Ἡλιοῦ, προσεπιβάς ἄρματι θείῳ, τῇ νηστεία λαμπρυνθεὶς ἀνεφέρετο, ἐπὶ τό ὕψος τό ουράνιον, Τούτον ζήλωσον, ταπεινὴ ψυχὴ μου καί νήστευσον, πάσης κακίας, καί φθόνου καί ἐρίδος, καί τρυφῆς ἀπορρεούσης, καί ἐνηδόνου, ὅπως οδύνην χαλεπὴν ἐκφύγης, διαιωνίζουσαν, τῆς γεέννης ἐκβοῶσα τῷ Χριστῷ. Κύριε δόξα σοι.

Ἔτερον τοῦ Κυρίου Θεοδώρου

Ήχος πλ. α΄ Ὅσιε Πάτερ

Ἀπόστολοι θεῖοι, τοῦ Κόσμου θερμότατοι πρεσβευταί, καί τῶν ὀρθοδόξων προασπισταί, ἔχοντες παρρησίας τό κράτος, πρὸς

Χριστόν τόν Θεόν ημών, υπέρ ημών αιτήσασθε, δεόμεθα πανσεβάσμιοι, ίνα τών Νηστειών, τόν αγαθόν καιρόν, ευμαρώς ποιησώμεθα, καί τής ομοουσίου Τριάδος, τήν χάριν δεξώμεθα. Μεγαλοκήρυκες ένδοξοι, εύχεσθε υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια δ'

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος πλ. α' Ψαλμός ια'

Σύ, Κύριε, φυλάξαις ημάς, καί διατηρήσαις ημάς.

Στίχ. Σώσόν με, Κύριε, ότι εκλέλοιπεν όσιος.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Α', 24 – Β', 3)

Είπεν ο Θεός. Εξαγαγέτω ή γή ψυχήν ζώσαν κατά γένος, τετράποδα, καί ερπετά, καί θηρία τής γής, κατά γένος, καί εγένετο ούτω. Καί εποίησεν ο Θεός τά θηρία τής γής, κατά γένος αυτών, καί τά κτήνη, κατά γένος αυτών, καί πάντα τά ερπετά τής γής, κατά γένος αυτών. Καί είδεν ο Θεός ότι καλά. Καί είπεν ο Θεός. Ποιήσωμεν άνθρωπον, κατ' εικόνα ημετέραν, καί καθ' ομοίωσιν, καί αρχέτωσαν τών ιχθύων τής θαλάσσης, καί τών πετεινών τού ουρανού, καί τών κτηνών, καί πάσης τής γής, καί πάντων τών ερπετών, τών ερπόντων επί τής γής. Καί εποίησεν ο Θεός τόν άνθρωπον, κατ' εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν, άρσεν καί θήλυ εποίησεν αυτούς. Καί ευλόγησεν αυτούς ο Θεός, λέγων. Αυξάνεσθε, καί πληθύνεσθε, καί πληρώσατε τήν γήν, καί κατακυριεύσατε αυτής, καί άρχετε τών ιχθύων τής θαλάσσης, καί τών πετεινών τού ουρανού καί πάντων τών κτηνών, καί πάσης τής γής, καί πάντων τών ερπετών, τών ερπόντων επί τής γής. Καί είπεν ο Θεός, ιδού δέδωκα υμίν πάντα χόρτον σπόριμον σπείρον σπέρμα, ό εστιν επάνω πάσης τής γής, καί πάν ξύλον, ο έχει εν εαυτώ καρπόν σπέρματος σπορίμου, υμίν έσται εις βρώσιν, καί πάσι τοίς θηρίοις τής γής, καί πάσι τοίς πετεινοίς τού ουρανού, καί παντί ερπετώ έρποντι επί τής γής, ο έχει εν εαυτώ πνοήν ζωής, καί πάντα χόρτον χλωρόν εις βρώσιν. Καί εγένετο ούτω. Καί είδεν ο Θεός τά πάντα, όσα εποίησε. καί ιδού, καλά λίαν. Καί εγένετο εσπέρα, καί εγένετο πρωϊ, ημέρα έκτη. Καί συνετελέσθησαν ο ουρανός καί η γή, καί πάς ο κόσμος αυτών. Καί συνετέλεσεν ο Θεός εν τή ημέρα τή έκτη τά έργα αυτού, ά εποίησε, καί κατέπαυσεν ο Θεός εν τή ημέρα τή εβδόμη από πάντων τών έργων αυτού, ών εποίησε. Καί

ευλόγησεν ο Θεός τήν ημέραν τήν εβδόμην, καί ηγίασεν αυτήν, ὅτι ἐν αὐτῇ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὧν ἤρξατο ὁ Θεός ποιῆσαι.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ιβ'

Επίβλεψον, εἰσάκουσόν μου, Κύριε ὁ Θεός μου.

Στίχ. Ἔως πότε, Κύριε, ἐπιλήση μου εἰς τέλος;

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Β', 1–22)

Υἱέ, ἐάν δεξάμενος ρῆσιν ἐμῆς ἐντολῆς, κρύψῃς παρὰ σεαυτῷ, ἐπακούσεται σοφίας τό σύνεσιν, οὐς σου, καί παραβαλεῖς καρδίαν σου εἰς παραβαλεῖς δέ αὐτήν εἰς νουθέτησιν τῷ υἱῷ σου. Εἴαν γάρ τήν σοφίαν ἐπικαλέσῃ, καί τή συνέσει δῶς φωνήν σου, καί ἐάν ζητήσῃς αὐτήν ὡς ἀργύριον, καί ὡς θησαυρόν ἐξερευνήσῃς αὐτήν, τότε συνήσεις φόβον Κυρίου, καί ἐπίγνωσιν Θεοῦ εὐρήσεις, ὅτι Κύριος δίδωσι σοφίαν, καί ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ γνώσις καί σύνεσις. Καί θησαυρίζει τοῖς κατορθούσι σωτηρίαν, υπερασπιεῖ δέ τήν πορείαν αὐτῶν, τοῦ φυλάξασθαι οδοὺς δικαιοματίων. καί οδὸν εὐλαβουμένων αὐτόν διαφυλάξει. Τότε συνήσεις δικαιοσύνην καί κρίμα, καί κατορθώσεις πάντας ἄξονας ἀγαθούς. Εἴαν γάρ ἔλθῃ ἡ σοφία εἰς σὴν διάνοιαν, ἡ δέ αἴσθησις τῇ σὴ ψυχῇ καλὴ εἶναι δόξη, βουλή καλὴ φυλάξει σε, ἐννοία δέ Οσία τηρήσει σε, ἵνα ρύσηταί σε ἀπὸ οδοῦ κακῆς, καί ἀπὸ ἀνδρός λαλούντος μηδὲν πιστόν. Ὡς οἱ ἐγκαταλείποντες οδοὺς εὐθείας, τοῦ πορευθῆναι ἐν οδοῖς σκότους! Ὡς οἱ εὐφραινόμενοι ἐπὶ κακοῖς, καί χαίροντες ἐπὶ διαστροφή κακῇ! Ὡς αἱ τρίβοι σκολιαί, καί καμπύλαι αἱ τροχιαί αὐτῶν, τοῦ μακράν σε ποιῆσαι ἀπὸ οδοῦ εὐθείας, καί ἀλλότριον τῆς δικαίας γνώμης. Υἱέ, μὴ σε καταλάβῃ βουλή κακῇ, ἡ ἀπολείπουσα διδασκαλίαν νεότητος, καί διαθήκην θείαν ἐπιλελησμένη, ἔθετο γάρ παρὰ τῷ θανάτῳ τὸν οἶκον αὐτῆς, καί παρὰ τῷ Ἀδῇ μετὰ τῶν γηγενῶν τοὺς ἄξονας, ἀνααυτῆς. Πάντες οἱ πορευόμενοι ἐν αὐτῇ οὐκ στρέψουσιν, οὐδέ μὴ καταλάβωσι τρίβους εὐθείας, οὐ γάρ καταλαμβάνονται ὑπὸ ἐνιαυτῶν ζωῆς. Εἰ γάρ ἐπορεύοντο τρίβους ἀγαθὰς, εὐροσαν ἂν τρίβους τὰς τῶν δικαίων, λείας. Χρηστοὶ ἔσονται οἰκήτορες γῆς, ἀκακοὶ δέ υπολειφθήσονται ἐν αὐτῇ, ὅτι εὐθεῖς κατασκηνώσουσι γῆν, καί ὅσοι υπολειφθήσονται ἐν αὐτῇ. Οδοὶ ἀσεβῶν ἐκ γῆς ολοῦνται, οἱ δέ παράνομοι ἐξολοθρευθήσονται ἀπ' αὐτῆς.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Ελέησον με ο Θεός, ελέησόν με

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

Ο Ειρμός

Βοηθός καί σκεπαστής, εγένετό μοι εις σωτηρίαν, ούτός μου Θεός, καί δοξάσω αυτόν, Θεός τού Πατρός μου, καί υψώσω αυτόν, ενδόξως γάρ δεδόξασται. (Δίς)

Εκ νεότητος Σωτήρ, τάς εντολάς σου επαρωσάμην, όλον εμπαιχώς, αμελών, ραθυμών, παρήλθον τόν βίον, διό κράζω σοι Σωτήρ, κάν εν τώ τέλει. Σώσόν με.

Ερριμμένον με Σωτήρ, πρό τών θυρών σου κάν εν τώ γήρει, μή με απορρίψης εις Άδου κενόν, αλλά πρό τού τέλους, ως φιλάνθρωπός μοι δός, παραπτωμάτων άφεσιν.

Τήν ουσίαν μου Σωτήρ, καταναλώσας εν ασωτία, έρημός ειμι, αρετών ευ σεβών, λιμώττων δέ κράζω. Ο Πατήρ τών οικτιρμών, προφθάσας σύ με οίκτειρον.

Ο λησταίς περιπεσών, εγώ υπάρχων τοίς λογισμοίς μου, όλως υπ' αυτών τετραυμάτισμαι νύν, επλήσθην μωλώπων, αλλ' αυτός μοι επιστάς, Χριστέ Σωτήρ ιάτρευσον.

Ιερεύς με προΐδών, αντιπαρήλθε, καί ο Λευΐτης, βλέπων εν δεινοίς, υπερείδε γυμνόν, αλλ' ο εκ Μαρίας, ανατείλας Ιησούς, σύ επιστάς με οίκτειρον.

Οσία τού Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Σύ μοι δίδου φωταυγή, εκ θείας άνωθεν προμηθείας, χάριν εκφυγείν, τών παθών σκοτασμόν, καί άσαι προθύμως, τού σου βίου τά τερπνά, Μαρία διηγήματα.

Δόξα...

Υπερούσιε Τριάς, η εν Μονάδι προσκυνουμένη, άρον τόν κλοιόν, απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, καί ως εύσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε η ελπίς, καί προστασία τών σέ υμνούντων, άρον τόν κλοιόν, απ' εμού τόν βαρύν, ως Δέσποινα αγνή, μετανοτόν τής αμαρτίας, και ούντα δέξαι με.

Ωδή β'

Ο Ειρμός

Πρόσεχε, Ουρανέ καί λαλήσω, καί ανυμνήσω Χριστόν τόν εκ Παρθένου σαρκί, επιδημήσαντα.

Ωλίσθησα, ως ο Δαυϊδ ακολάστως, καί βεβορβόρωμαι, αλλ' αποπλύναις καμέ, Σωτήρ τοίς δάκρυσί μου.

Ου δάκρυα, ουδέ μετάνοιαν έχω, ουδέ κατάνυξιν, αυτός μοι ταύτα Σωτήρ, ως Θεός δώρησαι.

Απώλεσα, τό πρωτόκτιστον κάλλος, καί τήν ευπρέπειάν μου, καί άρτι κείμαι γυμνός, καί καταισχύνομαι.

Τήν θύραν σου, μή αποκλείσης μοι τότε, Κύριε, Κύριε, αλλ' άνοιζόν μοι αυτήν μετανοούντί σοι.

Ενώτισαι, τούς στεναγμούς τής ψυχής μου, καί τών εμών οφθαλμών, προσδέχου τούς σταλαγμούς. Κύριε σώσόν με.

Φιλάνθρωπε, ο θέλων πάντας σωθήναι, σύ ανακαλέσαί με, καί δέξαι ως αγαθός, μετανοούντά με.

Θεοτοκίον

Άχραντε, Θεοτόκε Παρθένε μόνη πανύμνητε, ικέτευε εκτενώς, εις τό σωθήναι ημάς.

Ειρμός άλλος

Ίδετε ίδετε, ότι εγώ ειμι Θεός, ο μάννα επομβρήσας, καί τό ύδωρ εκ πέτρας, πηγάσας πάλαι εν ερήμω τώ λαώ μου, τή μόνη δεξιά, καί τή ισχύϊ τή εμή.

Ίδετε ίδετε, ότι εγώ ειμι Θεός, ενωτίζου ψυχή μου, τού Κυρίου βοώντος, καί αποσπάσθητι τής πρώην αμαρτίας, καί φοβού ως δικαστήν, καί ως κριτήν καί Θεόν.

Τίνι ωμοιώθης, πολυαμάρτητε ψυχή; οίμοι τώ πρώτω Κάϊν, καί τώ Λάμεχ εκείνω, λιθοκτονήσασα τό σώμα κακουργίαις, καί κτείναςα τόν νούν, ταίς παραλόγοις ορμαίς.

Πάντας τούς πρό νόμου, παραδραμούσα ώ ψυχή, τώ Σήθ ουχ ωμοιώθης, ου τόν Ενώς εμιμήσω, ου τόν Ενώχ τή μεταθέσει, ου τόν Νώε, αλλ' ώφθης πενιχρά, τής τών δικαίων ζωής.

Μόνη εξήνοιξας, τούς καταρράκτας τής οργής, τού Θεού σου ψυχή μου, καί κατέκλυσας πάσαν, ως γήν τήν σάρκα, καί τάς πράξεις, καί τόν βίον, καί έμεινας εκτός, τής σωστικής Κιβωτού.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Όλη προθυμία, πόθω προσέδραμες Χριστώ, τήν πρίν τής αμαρτίας, οδόν αποστραφείσα, καί εν αβάτοις ταίς ερήμοις τρεφομένη, καί τούτου καθαρώς, τελούσα θείας εντολάς.

Δόξα...

Ἄναρχε ἀκτιστε, Τριάς ἀμέριστε Μονάς, μετανοοῦντά με δέξαι, ἡμαρτηκότα σώσον.

σόν εἰμι πλάσμα, μή παρίδης, ἀλλά φείσαι, καί ρύσαι, τοῦ πυρός τῆς καταδίκης με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἄχραντε Δέσποινα, Θεογεννήτορ ἡ ἐλπίς, τών εἰς σέ προστρεχόντων, καί λιμήν τών ἐν ζάλῃ, τόν ἐλεήμονα, καί Κτίστην καί Υἱόν σου, ἰλέωσαι καμοί, ταίς ἱκεσίαις ταίς σαίς.

Ωδή γ#39;

Ο Εἰρμός

Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τών ἐντολών σου, σαλευθείσαν τὴν καρδίαν μου, ὅτι μόνος, Ἅγιος ὑπάρχεις καί Κύριος.

(Δίς)

Τὴν εὐλογίαν τοῦ Σῆμ, οὐκ ἐκληρώσω ψυχὴ ἀθλία, οὐ πλατεῖαν τὴν κατάσχεσιν, ὡς Ἰάφεθ, ἔσχεες ἐν τῇ γῇ τῆς ἀφέσεως.

Ἐκ γῆς Χαρράν ἐξελθε, τῆς ἀμαρτίας ψυχὴ μου, δεῦρο εἰς γῆν ρέουσαν αἰίζων, ἀφθαρσίαν, ἣν ὁ Ἀβραάμ ἐκληρώσατο.

Τόν Ἀβραάμ ἤκουσας, πάλαι ψυχὴ μου καταλιπόντα, γῆν πατρῶαν, καί γενόμενον, μετανάστην, τούτου τὴν προαίρεσιν μίμησαι.

Ἐν τῇ δρυϊ τῇ Μαμβρῇ, φιλοξενήσας ὁ Πατριάρχης, τοὺς Ἀγγέλους ἐκληρώσατο, μετὰ γήρας, τῆς ἐπαγγελίας τό θήραμα.

Τόν Ἰσαάκ τάλαινα, γνούσα ψυχὴ μου καινὴν θυσίαν, μυστικῶς ὀλοκαρπούμενον, τῷ Κυρίῳ, μίμησαι αὐτοῦ τὴν προαίρεσιν.

Τόν Ἰσραὴλ ἤκουσας, νήφε ψυχὴ μου ἐκδιωχθέντα, ὡς παιδίσκης ἀποκύημα, βλέπε μήπως, ὁμοίον τι πάθης λαγνεύουσα.

Οσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Συνέχομαι κλύδωνι, καί τρικυμία Μήτηρ πταισμάτων, ἀλλ#39; αὐτὴ με νύν διάσωσον, καί πρὸς ὄρμον, θείας μετανοίας εἰσάγαγε.

Οσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Ἰκέσιον δέησιν, καί νύν Οσία προσαγαγούσα, πρὸς τὴν εὐσπλαγχνον πρεσβείαις σου, Θεοτόκον, ἀνοιξον τὰς θείας εἰσόδους μου.

Δόξα...

Μονάς ἀπλή ἀκτιστε, ἀναρχε φύσις ἡ ἐν Τριάδι, ὑμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σώσον, πίστει προσκυνούντας τό κράτος σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν εκ Πατρός άχρονον, Υιόν εν χρόνω Θεογεννήτορ, απειράνδρως απεκύησας, ξένον θαύμα! μείνασα παρθένος θηλάζουσα.

Ωδή δ'

Ο Ειρμός

Ακήκοεν ο Προφήτης, τήν έλευσίν σου Κύριε, καί εφοβήθη, ότι μέλλεις εκ Παρθένου τίκτεσθαι, καί ανθρώποις δείκνυσθαι καί έλεγεν. Ακήκοα τήν ακοήν σου καί εφοβήτην, δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τό σώμα κατερρυπώθην, τό πνεύμα κατεσπιλώθην, όλως ηλκώθην, αλλ' ως ιατρός Χριστέ αμφότερα, διά μετανοίας μοι θεράπευσον, απόλυσον, κάθαρον, πλύνον, δείξον Σωτήρ μου, χιόνος καθαρώτερον.

Τό Σώμά σου καί τό Αίμα, σταυρούμενος υπέρ παντων, έθηκας Λόγε, τό μεν Σώμα, ίνα αναπλάσης με, τό δε Αίμα, ίνα αποπλύνης με, τό πνεύμα παρέδωκας, ίνα εμέ προσάξης, Χριστέ τώ σώ Γεννήτορι.

Ειργάσω τήν σωτηρίαν, εν μέσω τής γής οικτίρμον, ίνα σωθώμεν, εκουσίως ξύλω ανεσταύρωσαι, η Εδέμ κλεισθείσα ανεώγνυτο, τά άνω, τά κάτω, η κτίσις, τά έθνη πάντα, σωθέντα προσκυνούσί σε.

Γενέσθω μοι κολυμβήθρα, τό Αίμα τό εκ πλευράς σου, άμα καί πόμα, τό πηγάσαν ύδωρ τής αφέσεως, ίνα εκατέρωθεν καθαίρωμαι, χριόμενος, πίνων, ως χρίσμα καί πόμα Λόγε, τά ζωηρά σου λόγια.

Κρατήρα η Εκκλησία, εκτήσατο τήν Πλευράν σου, τήν ζωηφόρον, εξ ής ο διπλούς ημίν ανέβλυσε, κρουνός τής αφέσεως καί γνώσεως, εις τύπον τής πάλαι, τής νέας, τών δύω άμα, Διαθηκών Σωτήρ ημών.

Γυμνός ειμι τού Νυμφώνος, γυμνός ειμι καί τού γάμου, άμα καί δείπνου, η λαμπάς εσβέσθη ως ανέλαιος, η παστάς εκλείσθη μοι καθεύδοντι, τό δείπνον εβρώθη, εγώ δέ χείρας καί πόδας, δεθείς έξω εκβέβλημαι.

Δόξα...

Αμέριστον τή ουσία, ασύγχυτον τοίς προσώποις θεολογώ σε, τήν Τριαδικήν μίαν θεότητα, ως ομοβασίλειον καί σύνθρονον, βοώ σοι τό Ασμα, τό μέγα, τό εν υψίστοις τρισσώς υμνολογούμενον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Καί τίκτεις καί παρθενεύεις, καί μένεις δι' αμφοτέρων, φύσει Παρθένος, ο τεχθείς καινίζει νόμους φύσεως, η νηδύς δέ κύει μή λοχεύουσα, Θεός όπου θέλει, νικάται φύσεως τάξις, ποιεί γάρ όσα βούλεται.

Ωδή ε'·

Ο Ειρμός

Εκ νυκτός ορθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καί οδήγησον καμέ, εν τοίς προστάγμασί σου, καί δίδαξόν με Σωτήρ, ποιείν τό θέλημά σου. (Δίς)

Ως βαρύς τήν γνώμην Φαραώ τώ πικρώ, γέγονα Κύριε, Ιαννής καί Ιαμβρής τήν ψυχήν καί τό σώμα, καί υποβρύχιος νούς, αλλά βοήθησόν μοι.

Τώ πηλώ συμπέφυρμαι ο τάλας τόν νούν, πλύνόν με Δέσποτα, τώ λουτήρι τών εμών, δακρύων δέομαί σου, τήν τής σαρκός μου στολήν, λευκάνας ως χιόνα.

Εάν ερευνήσω μου τά έργα Σωτήρ, άπαντα άνθρωπον, υπερβάντα εμαυτόν, ορώ ταίς αμαρτίαις, ότι εν γνώσει φρενών, ήμαρτον, ουκ αγνοία.

Φείσαι φείσαι Κύριε, τού πλάσματός σου. Ήμαρτον άνες μοι, ο τή φύσει καθάρός, αυτός υπάρχων μόνος, καί άλλος πλήν σου ουδείς, υπάρχει έξω ρύπου.

Δι' εμέ Θεός ών εμορφώθης εμέ, έδειξας θαύματα, ιασάμενος λεπρούς, καί παραλύτους σφίγξας, Αιμόρρου στήσας Σωτήρ, αφή κρασπέδου ρύσιν.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ρείθρον Ιορδάνειον περάσασα, εύρες ανάπαυσιν, τήν ανώδυνον σαρκός, ηδονήν εκφυγούσα, ής καί ημάς εξελού, σαίς προσευχαίς Οσία.

Δόξα...

Σέ Τριάς δοξάζομεν τόν ένα Θεόν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Πατήρ, ο Υιός καί τό Πνεύμα, απλή ουσία Μονάς, αεί προσκυνουμένη.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ σου ημφιάσατο τό φύραμά μου, άφθορε άνανδρε, Μητροπάρθενε Θεός, ο κτίσας τούς αιώνας, καί ήνωσεν εαυτώ, τήν τών ανθρώπων φύσιν.

Ωδή ς'

Ο Ειρμός

Εβόησα, εν όλη καρδία μου, πρός τόν οικτίρμονα Θεόν, καί επήκουσέ μου, εξ Άδου κατωτάτου, καί ανήγαγεν εκ φθοράς τήν ζωήν μου. (Δίς)

Ανάστηθι, καί καταπολέμησον, ως Ιησούς τόν Αμαλήκ, τής σαρκός τά πάθη, καί τούς Γαβαωνίτας, τούς απατηλούς λογισμούς, αεί νικώσα.

Διάβηθι, τού χρόνου τήν ρέουσιν, φύσιν ως πρίν η Κιβωτός, καί τής γής εκείνης, γενοῦ εν κατασχέσει, τής επαγγελίας ψυχή, Θεός κελεύει.

Ως έσωσας, τόν Πέτρον βοήσαντα, σώσον προφθάσας με Σωτήρ, τού θηρός με ρύσαι, εκτείνας σου τήν χείρα, καί ανάγαγε τού βυθού τής αμαρτίας.

Λιμένα σε, γινώσκω γαλήνιον, Δέσποτα Δέσποτα Χριστέ, αλλ' εκ τών αδύτων, βυθών τής αμαρτίας, καί τής απογνώσεώς με, προφθάσας ρύσαι.

Δόξα...

Τριάς ειμι, απλή αδιαίρετος, διαιρετή προσωπικώς, καί Μονάς υπάρχω, τή φύσει ηνωμένη, ο Πατήρ φησι, καί Υιός, καί θεϊόν Πνεύμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η μήτρα σου, Θεόν ημίν έτεκε, μεμορφωμένον καθ' ημάς, αλλ' ως Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ταίς πρεσβείαις, ταίς σαίς ίνα δικαιωθώμεν.

Κοντάκιον

Ήχος πλ. β'

Ψυχή μου ψυχή μου, ανάστα, τί καθεύδεις; τό τέλος εγγίζει, καί μέλλεις θορυβείσθαι, ανάνηψον ούν, ίνα φείσηταί σου Χριστός ο Θεός, ο πανταχού παρών, καί τά πάντα πληρών.

Ωδή ζ'

Ο Ειρμός

Ημάρτομεν, ηνομήσαμεν, ηδικήσαμεν ενώπιόν σου, ουδέ συνετηρήσαμεν, ουδέ εποιήσαμεν, καθώς ενετείλω ημίν. Αλλά μή παραδώης ημάς εις τέλος, ο τών Πατέρων Θεός. (Δίς)

Τού Μανασσή, επεσώρευσας, τά εγκλήματα τή προαιρέσει, στήσασα ως βδελύγματα πάθη, καί πληθύνουσα ψυχή,

προσωχθίσματα. Αλλ’ αυτού τήν μετάνοιαν, ζηλούσα θερμώς, κτήσαι κατάνυξιν.

Τόν Αχαάβ παρεζήλωσας, τοίς μιάσμασι ψυχή μου, οίμοι! γέγονας σαρκικών μολυσμάτων, καταγώγιον καί σκεύος αισχρόν τών παθών. Αλλ’ εκ βάθους σου στέναξον, καί λέγε Θεώ, τάς αμαρτίας σου.

Εκλείσθη σοι, ουρανός ψυχή, καί λιμός Θεού κατέλαβέ σε, ότε τοίς Ηλίου τού θεσβίστου, ως ο Αχαάβ, ηπείθησας λόγοις ποτέ., Αλλά τή Σαραφθία ομοιώθητι, θρέψον Προφήτου ψυχήν.

Ενέπρησεν, Ηλίου ποτέ, δίς πεντήκοντα τής Ιεζάβελ, ότε τούς τής αισχύνης πρεσβύτας, κατηνάλωσεν, εις έλεγχον τού Αχαάβ. Αλλά φεύγε τήν μίμησιν τών δύω, ψυχή, καί κραταιώθητι.

Δόξα...

Τριάς απλή, αδιαίρετε, Ομοούσιε Μονάς αγία φώς, καί άγια τρία, καί εν άγιον, φώτα και υμνείται Θεός η Τριάς. αλλ’ ανύμνησον, δόξασον, ζωήν καί ζωάς, ψυχή τόν πάντων Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε, ευλογούμεν σε, προσκυνούμεν σε Θεογεννήτορ, ότι τής αχωρίστου Τριάδος, απεκύησας τόν ένα Υιόν καί Θεόν, καί αυτή προηνέωξας ημίν, τοίς εν γή τά επουράνια.

Ωδή η#39;

Ο Ειρμός

Όν Στρατιαί, ουρανών δοξάζουσι, καί φρίττει τά Χερουβίμ, καί τά Σεραφίμ, πάσα πνοή καί κτίσις, υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Δικαιοκρίτα, Σωτήρ ελέησον, καί ρύσαί με τού πυρός, καί τής απειλής, ής μέλλω εν τή κρίσει, δικαίως υποστήναι, άνες μοι πρό τέλους, δι’ αρετής καί μετανοίας.

Ως ο Ληστής εκβοώ σοι Μνήσθητι, ως Πέτρος κλαίω πικρώς. Άνες μοι Σωτήρ, κράζω ως ο Τελώνης, δακρύω ως η Πόρνη, δέξαι μου τόν θρήνον, καθώς ποτέ τής Χαναναίας.

Τήν σηπεδόνα, Σωτήρ θεράπευσον, τής ταπεινής μου ψυχής, μόνε ιατρέ, μάλαγμά μοι επίθες, καί έλαιον καί οίνον, έργα μετανοίας, κατάνυξιν μετά δακρύων.

Τήν Χαναναίαν, καγώ μιμούμενος, Ελέησόν με βοώ, τώ Υιώ Δαυίδ, άπτομαι τού κρασπέδου, ως η Αιμορροούσα, κλαίω ως η Μάρθα, καί Μαρία επί Λαζάρου.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Άναρχε Πάτερ, Υιέ συνάναρχε, Παράκλητε αγαθέ, Πνεύμα τό ευθές, Λόγου Θεού Γεννήτορ, Πατρός ανάρχου Λόγε, Πνεύμα ζών καί κτίζον, Τριάς Μονάς ελέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως εκ βαφής, αλουργίδος Άχραντε, η νοητή πορφυρίς, τού Εμμανουήλ, ένδον εν τή γαστρί σου, η σάρξ συνεξυφάνθη, όθεν Θεοτόκον εν αληθεία σέ τιμώμεν.

Ωδή θ'

Ο Ειρμός

Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου, άφθορος η κύησις, Θεού γάρ η γέννησις, καινοποιεί τάς φύσεις, διό σε πάσαι αι γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν.

Τάς νόσους ιώμενος, πτωχοίς ευηγγελίζετο, Χριστός ο Λόγος, κυλλούς εθεράπευσε, τελώναις συνήσθιεν, αμαρτωλοίς ωμίλει, τής Ιαείρου θυγατρός, τήν ψυχήν προμεταστάσαν, επανήγαγεν αφή τής χειρός.

Τελώνης εσώζετο, καί Πόρνη εσωφρόνιζε, καί Φαρισαίος, αυχών κατεκρίνετο, ο μέν γάρ, Ιλάσθητι, η δέ, Ελέησόν με, ο δέ εκόμπαζε, βοών, ο Θεός ευχαριστώ σοι, καί εξής τά τής ανοίας ρητά.

Ζακχαίος Τελώνης ήν, αλλ' όμως διεσώζετο, καί Φαρισαίος, ο Σίμων εσφάλλετο, καί Πόρνη ελάμβανε, τάς αφεσίμους λύσεις, παρά τού έχοντος ισχύν, αφιέναι αμαρτίας, ήν ψυχή σπεύσον μιμήσασθαι.

Τήν Πόρνην ώ τάλαινα, ψυχή μου ουκ εζήλωσας, ήτις λαβούσα, μύρου τό αλάβαστρον, σύν δάκρυσιν ήλειψε, τούς πόδας τού Κυρίου, εξέμαξε δέ ταίς θριζί, τών αρχαίων εγκλημάτων, τό χειρόγραφον ρηγνύντος αυτή.

Τάς πόλεις αίς έδωκε, Χριστός τό Ευαγγέλιον, ψυχή μου έγνωσ, όπως κατηράθησαν, φοβού τό υπόδειγμα, μή γένη ως εκείναι, ταίς εν Σοδόμοις γάρ αυτάς, ο Δεσπότης παρεικάσας, έως Άδου κατεδίκασε.

Μή χείρων ώ ψυχή μου, φανής δι' απογνώσεως, τής Χαναναίας, τήν πίστιν ακούσασα, δι' ής τό θυγάτριον, λόγω

Θεού ιάθη. Υιέ Δαυΐδ σώσον καμέ, αναβόησον εκ βάθους, τής καρδίας ως εκείνη Χριστώ.

Άγιε τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ανδρέα σεβάσμιε, καί Πάτερ τρισμακάριστε, Ποιμήν τής Κρήτης, μή παύση δεόμενος, υπέρ τών σέ υμνούντων, ίνα ρυσθώμεν πάσης, οργής καί θλίψεως καί φθοράς, καί πταισμάτων λυτρωθώμεν, οι τιμώντές σου τήν μνήμην αεί.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υιόν υπερυψώσωμεν τό θείον Πνεύμα, πιστώσ προσκυνήσωμεν, Τριάδα αχώριστον, Μονάδα κατ'ουσίαν, ως φώς καί φώτα καί ζωήν, καί ζωάς ζωοποιούσαν, καί φωτίζουσιν τά πέρατα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ πάναγνε, εν σοί γάρ αύτη, πιστώσ βασιλεύουσα, εν σοί καί κρατύνεται, καί διά σου νικώσα, τροπούται πάντα πειρασμόν, καί σκυλεύει πολεμίους, καί διέπει το υπήκοον.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Α΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Εις τήν β΄ Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος β΄

Ο σοφίσας υπερ ρήτορας

Φωστήρας εν τοίς πέρασι τούς Μαθητάς αναδείξας, τώ κηρύγματι Λόγε Θεού, τάς καρδίας ημών φώτισον, φωτί αρετών καί νηστεία κάθαρον, διδούς μετάνοιαν επιστροφής τοίς δούλοις σου, εις τό δοξάζειν σε Σωτήρ, ο μόνος υπάρχων υπεράγαθος.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε μή παρίδης με, δεόμενον αντιλήψεως τής υπό σου, επί σοί γάρ πέποιθεν η ψυχή μου. Ελέησόν με.

Εις τήν γ΄ Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. α΄

Αγιωτέρα τών Χερουβίμ

Τήν φαιδροτέραν τών αρετών, τήν συμπολίτιν τών ουρανών, εγκράτειαν, δυσωπούμεν, σέ τών Αποστόλων τήν δωδεκάδα, πρέσβευε ειρηνικώς διανύσαι, καί κομίσασθαι τούς καρπούς τής

σωτηρίας, υμείς γάρ όντως τών γηγενών υπάρχουντε, κραταίωμα, καί καταφυγή τών ψυχών ημών.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αγιωτέρα τών Χερουβίμ, υψηλότερα τών ουρανών, πανύμνητε Θεοτόκε, σέ εν αληθεία ομολογούντες, έχομεν αμαρτωλοί σωτηρίαν, καί ευρίσκομεν εν πειρασμοίς προστασίαν, διό μή παύση υπέρ ημών πρεσβεύουσα, κραταίωμα, καί καταφυγή τών ψυχών ημών.

Ωδή δ' Ήχος β'

Ελήλυθας

Εγκρατείας, τάς αυγάς δεχομένη αστράφθητι, ψυχή καί απόφυγε, τής αμαρτίας τήν ζόφωσιν, όπως ανατείλη σοι, η τής αφέσεως αίγλη θείω Πνεύματι.

Αγκίστρω με, ηδονής δελεάσας ο δόλιος, αιχμάλωτον ήρπασεν, αλλ' οι τόν κόσμον Απόστολοι, λόγω σαγηνεύσαντες, εκ τής αυτού με κακίας εκλυτρώσατε.

Εδείχθητε, τού Ηλίου τής δόξης αυγάσματα Απόστολοι ένδοξοι, πλάνης αυχμόν απελαύνοντες, καμέ ούν φωτίσατε τόν υπό πάσης κακίας σκοτιζόμενον.

Θεοτοκίον

Κεκράξομαι, εν νυκτί καί ημέρα θλιβόμενος, πρός σέ καί σωθήσομαι, καί ηδονών υπερβήσομαι, τείχος καί βοήθεια, τή σή Παρθένε δυνάμει τειχιζόμενος.

Ειρμός άλλος Ήχος πλ. α'

Τά έργα, τής οικονομίας

Τού Ηλίου, τής δικαιοσύνης υπάρχοντες, Απόστολοι, λαμπηδόνες παμφαείς, φωτίζετε τόν περίγειον κόσμον, τόν ζόφον τής απάτης διώκοντες.

Λύρα όντες, τού Σωτήρος πνευματοκίνητος, Απόστολοι, γνωρισθέντες επί γής, τό εύηχον μελουργείτε υμών έπος, καί Κόσμον πρός Θεόν επιστρέφετε.

Δόξα...

Τήν Τριάδα, εν μοναδική ουσιότητι, δοξάζοντες ένα Κύριον Θεόν, υμνήσωμεν τόν αγέννητον Πατέρα, Υιόν τόν γεννητόν, καί τό Πνεύμα τό ζών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένος, εν γαστρί συνέλαβε Κύριε, καί έτεκε, σέ τόν Εμμανουήλ, εξήλθες γάρ εις σωτηρίαν λαού σου, τού σώσαι τούς χριστούς σου Φιλάνθρωπε.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Αποστόλων, δωδεκάς η θεία καί πάνσεπτος, ικέτευε, τόν Χριστόν υπέρ ημών, δεόμεθα διελθείν ημάς ευτόνως, τό τεσσαρακονθήμερον στάδιον.

Ο Ειρμός

Τά έργα, τής οικονομίας σου Κύριε, εξέστησαν, τόν Προφήτην Αββακούμ, εξήλθες γάρ εις σωτηρίαν λαού σου, τού σώσαι τούς χριστούς σου ελήλυθας.

Ωδή η#39;

Τώ δόγματι, τώ τυραννικώ

Νηστεύσωμεν, πάσαν ηδονήν, πιαίνοντες τάς αισθήσεις νηστεία, καί κατανύξεως πόμα θερμός, πιώμεθα ψάλλοντες. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Τής στάσεως, τής εκ δεξιών, γενέσθαι με κοινωνόν δυσωπείτε, όταν καθίσητε κρίναι βροτούς, σύν Χριστώ Απόστολοι, τόν πολλαίς αμαρτίαις, καί κρίσει υπεύθυνον.

Εν άρματι, θείων αρετών, νηστεία καθαρθέντες επιβώμεν, καί πρός αιθέριον ύψος τόν νούν, πτερώσωμεν ψάλλοντες. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Διέμεινας, άφλεκτος τό πύρ, τεκούσα τής θεότητος Παρθένε, αλλά κατάφλεξον πάθη ψυχών, τών πίστει βοώντων σοι, τήν φωνήν τού Αγγέλου, χαράς μόνη πρόξενε.

Ειρμός άλλος

Οι όσιοί σου

Τού Πνεύματος τάς σάλπιγγας, τού Χριστού τούς Μαθητάς, ανυμνούντες βοώμεν. Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ως πρεσβευτάς τού Κόσμου, καί πλάνης φυγαδευτάς, τούς Μαθητάς υμνούμεν Χριστού. Ευλογείτε βοώντες, τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Τριάδα παναγίαν, τήν εν Πατρί καί Υιώ, καί Πνεύματι, υμνούντες ψάλλομεν. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν άρρητόν σου Τόκον, πάντες υμνούμεν βροτοί, ευσεβώς εκβοώντες Αγνή. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Απόστολοι πρεσβεύσατε, εν ειρήνη ημάς, τάς ιλαστηρίους ημέρας τελείν. Ευλογείτε βοώντας, τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

Οι όσιοί σου Παίδες, εν τή καμίνω Χριστέ, ανυμνούντες έλεγον. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ#39;

Η τόν αχώρητον Θεόν

Απερριμμένος ηδονών, αχανες εις πέλαγος, τήν τής σής ευσπλαγχνίας άβυσσον, προσκαλούμαι. Κυβερνήτά με σώσον.

Τής ευσπλαγχνίας η πηγή, δός μοι νύν κατάνυξιν, στεναγμόν, όπως αποκλαύσωμαι, τών κακών μου, τάς απείρους θαλάσσας.

Τών Μαθητών σου Ιησού, ταίς σεπταίς δεήσεσι, τήν σεπτήν δίδου μοι Ανάστασιν, προσκυνήσαι, καί τά θειά σου Πάθη.

Θεοτοκίον

Ηουρανώσασα ημών, τό γεώδες φύραμα, τή εν σοί, τού Θεού Πανάμωμε, ενοικήσει, ρύσαι πάντας κινδύνων.

Ειρμός άλλος

Μεγαλύνομεν Χριστέ

Εκ τών πηγών προφητικώς, τών τού Σωτήρος εξαντλήσαντες, οι Απόστολοι, ύδωρ αθανασίας, τοίς διψώσι δόγματα ζωής, ποτίζουνσι πάντοτε.

Τού Βασιλέως ουρανών, φανέντες άρχοντες Απόστολοι, υπετάξατε, πάσαν τήν οικουμένην, τούτον μόνον σέβειν, προσκυνείν, καί δοξολογείν ως Θεόν.

Δόξα...

Τριάς αμέριστε Μονάς, η παντουργός καί παντοδύναμος, ο Πατήρ ο Υιός, καί τό άγιον Πνεύμα, σύ Θεός μου Κύριος καί φώς, καί σέ ανυμνών προσκυνώ.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ Μητροπάρθενε αγνή, μακαριούμεν γενεαί γενεών, ότι γέγονας, ιλαστήριον Κόσμου, τόν Σωτήρα καί Δημιουργόν, αρρήτως κυήσασα.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τών Αποστόλων ο χορός, τούς ανυμνούντάς σε περίσω ζε, καί αξίωσον, εν κατανύξει καρδίας, τάς ημέρας πάσας διελθεῖν, τών φωτοποιών Νηστειών.

Ο Ειρμός

Μεγαλύνομεν Χριστέ, τήν σήν πανάμωμον Μητέρα αγνήν, ὅτι ἔτεκέ σε, υπερφυώς κατά σάρκα, πάσης πλάνης καί καταφθοράς, ἡμᾶς λυτρωσάμενον.

Απόστιχα τών Αἰώνων

Ἦχος γ'

Κύριε, εμοί τῷ αμαρτωλῷ ἔθου μετάνοιαν, ἐμέ τόν ανάξιον, σώσαι βουλόμενος, αμετρήτῳ ἐλέει σου, σοί προσπίπτω δεόμενος. Εν νηστείαις, τήν ψυχὴν μου σύγκαμψον, ὅτι πρὸς σέ κατέφυγον, τόν μόνον Πολυέλεον. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Ὡς φωστήρες εν Κόσμῳ λάμπετε, καί μετὰ θάνατον ἅγιοι Μάρτυρες, τόν αγώνα τόν καλόν αγωνισάμενοι, ἔχοντες παρρησίαν, Χριστόν ικετεύσατε, ἐλεηθῆναι τάς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε ἡ προστασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σέ θαρρούμεν, εἰς σέ καυχώμεθα, εν σοί πάσα ἐλπίς ἡμῶν ἐστι. Πρέσβευε τῷ εκ σοῦ Τεχθέντι, υπέρ αχρείων δούλων σου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος α'

Ορατῶν καί αοράτων ἐχθρῶν, ρύσαι ἡμᾶς Κύριε, μή ποτε εἰπῶσι τά ἔθνη. Πού ἐστιν ὁ Θεός αὐτῶν, γνώτωσαν Δέσποτα, ὅτι παροράς αμαρτίας, λαοῦ σου μετανοοῦντος.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ιγ'

Εν τῷ ἐπιστρέψαι Κύριον τήν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Στίχ. Εἶπεν ἄφρων εν καρδίᾳ αὐτοῦ, οὐκ ἐστι Θεός.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Β', 11–21)

Υψωθήσεται Κύριος μόνος εν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἡμέρᾳ γάρ Κυρίου Σαβαώθ ἐπὶ πάντα υβριστὴν καί υπερήφανον, καί ἐπὶ πάντα υψηλόν καί μετέωρον, καί ταπεινωθήσονται. Καί ἐπὶ πᾶσαν κέδρον τοῦ Λιβάνου, τήν υψηλὴν καί μετέωρον, καί ἐπὶ πᾶν δένδρον

βαλάνου Βασάν, καί ἐπὶ πᾶν ὅρος ὑψηλόν, καί ἐπὶ πάντα πύργον ὑψηλόν, καί ἐπὶ πᾶν τείχος ὑψηλόν, καί ἐπὶ πᾶν, πλοῖον θαλάσσης, καί ἐπὶ πᾶσαν θέαν κάλλους πλοίων. Καί ταπεινωθήσεται πᾶς ἄνθρωπος, καί πεσεῖται τὸ ὕψος τῶν ἀνθρώπων, καί ὑψωθήσεται Κύριος ὁ μόνος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. Καί τὰ χειροποίητα πάντα κατακρύψουσιν, εἰσενέγκαντες εἰς τὰ σπήλαια, καί εἰς τὰς σχισμὰς τῶν πετρῶν, καί εἰς τὰς τρώγλας τῆς γῆς, ἀπὸ προσώπου τοῦ φόβου Κυρίου, καί ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὅταν ἀναστή θραύσαι τὴν γῆν. Τῇ γάρ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐκβαλεῖ ἄνθρωπος τὰ βδελύγματα αὐτοῦ, τὰ ἀργυρά καί τὰ χρυσά, ἃ ἐποίησαν εαυτοῖς, εἰς τὸ προσκυνεῖν τοῖς ματαίοις, καί ταῖς νυκτερίσι, τοῦ ἐλθεῖν εἰς τὰς τρώγλας τῆς στερεᾶς πέτρας, καί εἰς τὰς σχισμὰς τῶν πετρῶν, ἀπὸ προσώπου τοῦ φόβου Κυρίου, καί ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὅταν ἀναστή θραύσαι τὴν γῆν.

Προκείμενον Ἦχος δ' ' Ψαλμός ιδ' '

Κύριε, τίς παροικήσει ἐν τῷ σκηνώματί σου;

Στίχ. Πορευόμενος ἄμωμος, καί εργαζόμενος δικαιοσύνην.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Α΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ήχος β΄: Τόν φωτισμόν ημών

Τόν σκοτισθέντα με, ταῖς ἀπάταις τοῦ πολεμήτορος, Χριστέ μου φώτισον, ὁ σκοτίσας Σταυρῷ κρεμάμενος, Ἥλιον ποτέ, καί λάμψας τοῖς πιστοῖς φῶς ἀληθινόν, ἀφέσεως σαφῶς, ὅπως πορευόμενος ἐν τῷ φωτί τῶν προσταγμάτων σου, φθάσω καθαρῶς, τῆς Ἀναστάσεως τῆς σῆς, τήν αὐγὴν τήν σωτήριον.

Καθάπερ ἄμπελος, ἐπὶ ξύλου Σωτήρ κρεμάμενος, οἶνον ἐπότισας ἀφθαρσίας, Χριστέ τὰ πέρατα, ὅθεν ἐκβοῶ. Τῇ μέθῃ με δεινῶς τῶν αμαρτιῶν, σκοτούμενον αἰεὶ, γλεύκος κατανύξεως, ἀληθινῆς ποτίσας, νηστεύειν με ἐξ ἡδονῶν, νύν ἐνδυνάμωσον Σωτήρ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ἔτερον προσόμοιον Τοῦ κυρίου Θεοδώρου

Ὡ τοῦ μεγίστου μυστηρίου!

Ὡ τοῦ Σταυροῦ σου τῇ δυνάμει! οὗτος ἐξήνθησε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν ἐγκράτειαν, τὴν ἐν Ἑδέμ ποτέ Ἀδὰμ ἀκρασίαν, πρόρριζον ἐκτίλασαν, θάνατον μὲν ἐκείνη, ἐπεισῆγαγε τοῖς βροτοῖς, ἀλλ΄ οὗτος ἀφθάρτως ἐκβλύζει, τὴν ἀθανασίαν τῷ Κόσμῳ, ὡς ἐκ πηγῆς ἄλλης τῆς τοῦ Παραδείσου, τῇ κατακενώσει, τοῦ σοῦ ζωηρροῦτου Αἵματος, ομοῦ τε καὶ ὕδατος, ὅθεν τὰ πάντα ἐζωοποιήθη. Δι΄ οὐκ ἡμῖν νηστείας τὴν τρυφήν, γλύκανον ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νύν... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος δ΄: Ψαλμός ιε΄:

Εὐλογήσω τόν Κύριον, τόν συνετίσαντά με.

Στίχ. Φυλαξόν με Κύριε, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Β΄, 4–19)

Αὕτη ἡ βίβλος γενέσεως οὐρανοῦ τε καὶ γῆς, ὅτε ἐγένετο ἡμέρα, ἢ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τόν οὐρανόν καὶ τὴν γῆν, καὶ πᾶν χλωρόν ἀγροῦ, πρὸ τοῦ γενέσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πάντα χόρτον ἀγροῦ, πρὸ τοῦ ἀνατεῖλαι, οὐ γάρ ἐβρεξεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἄνθρωπος οὐκ ἦν ἐργάζεσθαι αὐτήν. Πηγὴ δὲ ἀνέβαινεν ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἐπότιζε πᾶν τὸ

πρόσωπον τῆς γῆς. Καί ἐπλασεν ὁ Θεός τόν ἄνθρωπον, χούν λαβών ἀπό τῆς γῆς, καί ἐνεφύσησεν εἰς τό πρόσωπον αὐτοῦ πνοήν ζωῆς, καί ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζώσαν. Καί ἐφύτευσεν ὁ Θεός Παράδεισον ἐν Ἐδέμ, κατὰ ἀνατολάς, καί ἐθετο ἐκεῖ τόν ἄνθρωπον ὃν ἐπλασε. Καί ἐξανέτειλεν ὁ Θεός ἐτι ἐκ τῆς γῆς πάν ξύλον ωραῖον εἰς ὄρασιν, καί καλόν εἰς βρώσιν, καί τό ξύλον τῆς ζωῆς, ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου, καί τό εἰδέναι γνωστόν καλοῦ καί πονηροῦ, ξύλον τοῦ Ποταμός δέ ἐξεπορεύετο ἐξ Ἐδέμ, ποτίζειν τόν Παράδεισον, ἐκεῖθεν ἀφορίζεται εἰς τέσσαρας ἀρχάς, ὄνομα τῷ ἐνί, Φισών, οὗτος ὁ κυκλὼν πᾶσαν τὴν γῆν Εὐϊλάτ, ἐκεῖ οὖν ἐστὶ τό χρυσίον. Τό δέ χρυσίον τῆς γῆς ἐκείνης, καλόν, καί ἐκεῖ ἐστὶν ὁ ἄνθραξ, καί ὁ λίθος ὁ πράσινος. Καί ὄνομα τῷ ποταμῷ τῷ δευτέρῳ, Γεών, οὗτος ὁ κυκλὼν πᾶσαν τὴν γῆν Αἰθιοπίας. Καί ὁ ποταμός ὁ τρίτος, Τίγρις, οὗτος ὁ πορευόμενος κατέναντι Ἀσσυρίων, ὁ δέ ποταμός ὁ τέταρτος, Εὐφράτης. Καί ἔλαβε Κύριος ὁ Θεός τόν ἄνθρωπον, ὃν ἐπλασε, καί ἐθετο αὐτόν ἐν τῷ Παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, ἐργάζεσθαι αὐτόν καί φυλάσσειν. Καί ἐνετείλατο Κύριος ὁ Θεός τῷ Ἀδὰμ, λέγων. Ἀπὸ παντός ξύλου, τοῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ, βρώσει φαγὴ, ἀπὸ δέ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλόν καί πονηρόν, οὐ φάγεσθε ἀπ’ αὐτοῦ, ἢ ἄν ἡμέρα φάγητε ἀπ’ αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε. Καί εἶπε Κύριος ὁ Θεός, οὐ καλόν εἶναι τόν ἄνθρωπον μόνον, ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθόν κατ’ αὐτόν. Καί ἐπλασεν ὁ Θεός ἐτι ἐκ τῆς γῆς πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καί τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, καί ἤγαγεν αὐτὰ πρὸς τόν Ἀδὰμ, ἰδεῖν τί καλέσει αὐτά. Καί πάν, ὃ ἐάν ἐκάλεσεν αὐτό Ἀδὰμ ψυχὴν ζώσαν, τοῦτο ὄνομα αὐτῶν.

Προκείμενον Ἦχος δ’; Ψαλμός ις’;

Φύλαξόν με Κύριε, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ.

Στίχ. Εἰσάκουσον, Κύριε, δικαιοσύνης μου.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Γ’; 1–19)

Υἱέ, ἐμῶν νόμων μή ἐπιλανθάνου, τὰ δέ ρήματά μου τηρεῖτω σὴ καρδία, μήκος γάρ βίου, καί ἔτη ζωῆς, καί εἰρήνην προσθήσουσί σοι. Ἐλεημοσύναι καί πίστεις μή ἐκλειπέτωσάν, σοι, ἀφαψαι δέ αὐτάς ἐπὶ σὴ τραχήλῳ, γράψον αὐτάς ἐπ’; πλακός καρδίας σου, καί ευρήσεις χάριν. Προνοοῦ καλά ἐνώπιον Θεοῦ, καί ἀνθρώπων. Ἴσθι πεποιθώς ἐπὶ Κύριον ἐν ὅλῃ καρδίᾳ, ἐπὶ δέ σὴ σοφία μή ἐπαίρου.

Εν πάσαις ταῖς οδοῖς σου γινώριζε αὐτήν, ἵνα ὀρθοτομή τὰς οδοὺς σου, ὁ δὲ πούς σου μή προσκώψη. Μὴ ἴσθι φρόνιμος παρὰ σεαυτῷ, φοβοῦ δὲ τὸν Κύριον, καὶ ἐκκλινον, ἀπὸ παντός κακοῦ, τότε ἴασις ἔσται τῷ σώματί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου. Τίμα τὸν Κύριον ἀπὸ σῶν δικαίων πόνων, καὶ ἀπάρχου αὐτῷ ἀπὸ σῶν καρπῶν δικαιοσύνης, ἵνα πιμπλῶνται τὰ ταμεῖά σου πλησμονῆς σίτου, οἶνω δὲ οἱ ληνοὶ σου ἐκβλύζωσιν. Υἱέ, μὴ ὀλιγῶρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ’ αὐτοῦ ἐλεγχόμενος. Ὃν γάρ ἀγαπᾷ Κύριος, παιδεύει, μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱόν, ὃν παραδέχεται. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὗρε σοφίαν, καὶ θνητός ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρείσσον γάρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν, οὐκ ἀντιπασσεται αὐτὴ οὐδὲν πονηρόν, εὐγνωστός ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτήν, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστὶ. Μήκος γάρ βίου, καὶ ἔτη ζωῆς ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς πλοῦτος καὶ δόξα, ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλαιον ἐπὶ γλῶσσης φορεῖ. Αἱ οδοὶ αὐτῆς, οδοὶ καλαί, καὶ πάσαι αἱ τρίβοι αὐτῆς ἐν εἰρήνῃ. Ξύλον ζωῆς ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἀντεχομένοις αὐτῆς, καὶ τοῖς ἐπερειδομένοις ἐπ’ αὐτήν, ὡς ἐπὶ Κύριον ἀσφαλῆς.

Ἀπόστιχα

Ἦχος δ’

Οἱ ποθοῦντες τοῦ θεοῦ Πάσχα μετασχεῖν, οὐκ ἀπ’ Αἰγύπτου, ἀλλ’ ἐκ Σιών ἀρχομένου, τὴν τῆς αμαρτίας ζύμην, ἐξάρωμεν τῇ μετανοίᾳ, περιζώσωμεν τὰς ὀσφύας ἡμῶν, τῇ νεκρώσει τῶν ἡδονῶν, καλλωπίσωμεν τοὺς πόδας, υποδήμασι κωλυτικοῖς, ἐκ πάσης οδοῦ πονηράς, καὶ στηριχθώμεν, τῇ βακτηρίᾳ τῆς πίστεως, μὴ ζηλώσωμεν τοὺς ἐχθρούς, τοῦ δεσποτικοῦ Σταυροῦ, θεοποιοῦντες τὴν γαστέρα, ἀλλ’ ἀκολουθήσωμεν, τῷ διὰ νηστείας ἡμῖν, τὴν κατὰ τοῦ διαβόλου νίκην υποδείξαντι, Σωτήρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Ὁ ἐνδοξαζόμενος, ἐν ταῖς μνεῖαις τῶν Μαρτύρων σου, Χριστέ ὁ Θεός, ὑπ’ αὐτῶν δυσωπούμενος, κατάπεμψον ἡμῖν, τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Εν Σταυρώ ως εώρακε, καθηλούμενον Κύριε, η Αμνάς και Μήτηρ σου, εξεπλήττετο.

Καί τί τό όραμα έλεγεν, Υιέ ποθεινότατε; ταύτά σοι ο απειθήs, δήμος ανταποδίδωσιν, ο παράνομος, ο πολλών σου θαυμάτων απολαύσας! Αλλά δόξα τή αρρήτω, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Ελέησόν με ο Θεός, ελέησόν με

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

Ο Ειρμός

Βοηθός και σκεπαστής, εγένετό μοι εις σωτηρίαν, ούτός μου Θεός, και δοξάσω αυτόν, Θεός τού Πατρός μου, και υψώσω αυτόν, ενδόξως γάρ δεδόξασται. **(Δίς)**

Ο Αμνός ο τού Θεού, ο αίρων πάντων τάs αμαρτίας, άρον τόν κλοιόν απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, και ως εύσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Σοί προσπίπτω Ιησού. Ημάρτηκά σοι ιλάσθητί μοι, άρον τόν κλοιόν απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, και ως εύσπλαγχνος Θεός, μετανοούντα δέξαί με.

Μή εισέλθης μετ' εμού, εν κρίσει φέρων μου τά πρακτέα, λόγους εκζητών, και ευθύνων ορμάs, άλλ εν οικτιρμοίs σου, παρορών μου τά δεινά, σώσόν με Παντοδύναμε.

Μετανοίας ο καιρός, προσέρχομαί σοι τώ Πλαστοργώ μου, Άρον τόν κλοιόν απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, και ως εύσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Τήν ουσίαν τής ψυχής, καταναλώσας τή αμαρτία, έρημός ειμι αρετών ευσεβών, λιμώττων δέ κράζω. ο ελέους χορηγός, προφθάσας σύ με οίκτηιρον.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Αποκύψασα Χριστού, τοίς θείοιs νόμοιs, τούτω προσήλθες, τάs τών ηδονών ακαθέκτους ορμάs, λιπούσα και πάσαν, αρετήν πανευλαβώς, ως μίαν εκατώρθωσας.

Δόξα...

Υπερούσιε Τριάs, η εν Μονάδι προσκυνουμένη, άρον τόν κλοιόν, απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, και ως εύσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε η ελπίς, καί προστασία τών σέ υμνούντων, άρον τόν κλοιόν, απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, καί ως Δέσποινα αγνή, μετανοούντα δέξαι με.

Ωδή β'

Ο Ειρμός

Ίδετε ίδετε, ότι εγώ ειμι Θεός, ο μάννα επομβρήσας, καί τό ύδωρ εκ πέτρας, πηγάσας πάλαι εν ερήμω τώ λαώ μου, τή μόνη δεξιά, καί τή Ισχύϊ τή εμή. **(Δίς)**

Άνδρα απέκτεινα, φησίν, εις μώλωπα εμοί, καί νεανίσκον εις τραύμα, Λάμεχ θρηνών εβόα, σύ δέ ου τρέμεις ώ ψυχή μου, ρυπωθείσα, τήν σάρκα καί τόν νούν, κατασπιλώσασα.

Πύργον εσοφίσω, οικοδομήσαι, ώ ψυχή, καί οχύρωμα πήξαι, ταίς σαίς επιθυμίαις, ειμή συνέχεεν ο κτίστης τάς βουλάς σου, καί κατέαξεν εις γήν, τά μηχανήματά σου.

Ω πώς εξήλωσα, Λάμεχ τόν πρώην φονευτήν, τήν ψυχήν ώσπερ άνδρα, τόν νούν ως νεανίσκον, ως αδελφόν δέ μου τό σώμα αποκτείνας, ως Κάϊν ο φονεύς, ταίς φιληδόνοις ορμαίς!

Έβρεξε Κύριος, παρά Κυρίου πύρ ποτέ, ανομίαν οργώσαν, πυρπολήσας Σοδόμων, σύ δέ τό πύρ εξέκαυσας τό τής γεέννης, εν ώ μέλλεις ψυχή, συγκατακαίεσθαι πικρώς.

Τέτρωμαι, πέπληγμαι, ιδού τά βέλη τού εχθρού, τά καταστίξαντά μου, τήν ψυχήν καί τό σώμα, ιδού τά τραύματα, τά έλκη, αι πηρώσεις, βοώσι τάς πληγάς, τών αυθαιρέτων μου παθών.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ήπλωσας χείράς σου, πρός τόν οικτίρμονα Θεόν, Μαρία εν αβύσσω, κακών βυθιζομένη, καί ως τώ Πέτρω φιλανθρώπως χείρα βοηθείας, εξέτεινε τήν σήν, επιστροφήν πάντως ζητών.

Δόξα...

Άναρχε άκτιστε, Τριάς αμέριστε Μονάς, μετανοούντά με δέξαι, ημαρτηκότα σώσον, σόν ειμι πλάσμα, μή παρίδης, αλλά φείσαι καί ρύσαι, τού πυρός τής καταδίκης με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Άχραντε Δέσποινα, Θεογεννήτορ η ελπίς, τών εις σε προστρεχόντων, καί λιμήν τών εν ζάλη, τόν ελεήμονα καί Κτίστην καί Υιόν σου, ιλέωσαι καμοί, ταίς ικεσίαις ταίς σαίς.

Ωδή γ'

Ο Ειρμός

Στερέωσον Κύριε, επί τήν πέτραν τών εντολών σου, σαλευθείσαν τήν καρδίαν μου ότι μόνος Άγιος, υπάρχεις καί Κύριος. (Δίς)

Τή Άγαρ πάλαι ψυχή, τή Αιγυπτία παρωμοιώθης, δουλωθείσα τήν προαίρεσιν, καί τεκούσα, νέον Ισμαήλ, τήν αυθάδειαν.

Τήν Ιακώβ κλίμακα, έγνως ψυχή μου δεικνυομένην, από γής πρὸς τὰ ουράνια, τί μή έσχες, βάσιν ασφαλή, τήν ευσέβειαν;

Τόν Ιερέα Θεού, καί βασιλέα μεμονωμένον, τού Χριστού τό αφομοίωμα, τού εν κόσμω, βίου εν ανθρώποις μιμήθητι.

Επίστρεψον στέναξον, ψυχή αθλία πρίν ή τού βίου, πέρας λάβη η πανήγυρις, πρίν τήν θύραν κλείση, τού νυμφώνος ο Κύριος.

Μή γένη στήλη αλός, ψυχή στραφείσα εις τὰ οπίσω, τό υπόδειγμα φοβείτω σε, τών Σοδόμων, άνω εις Σηγώρ διασώθητι.

Τήν δέησιν Δέσποτα, τών σέ υμνούντων μή απορρίψης, αλλ’ οικτείρησον φιλόανθρωπε, καί παράσχου, πίστει αιτουμένοις τήν άφεσιν.

Δόξα...

Μονάς απλή άκτιστε, άναρχε φύσις η εν Τριάδι, υμνουμένη υποστάσεων, ημάς σώσον, πίστει προσκυνούντας τό κράτος σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν εκ Πατρός άχρονον, Υιόν εν χρόνω Θεογεννήτορ, απειράνδρως απεκύησας, ξένον θαύμα! μείνασα Παρθένος θηλάζουσα.

Ωδή δ’

Ο Ειρμός

Ακήκοεν ο Προφήτης, τήν έλευσίν σου Κύριε, καί εφοβήθη, ότι μέλλεις εκ Παρθένου τίκτεσθαι, καί άνθρωποις δείκνυσθαι, καί έλεγεν. Ακήκοα τήν ακοήν σου, καί εφοβήτην, δόξα τή δυνάμει σου Κύριε. (Δίς)

Ο χρόνος ο τής ζωής μου, ολίγος καί πλήρης πόνων καί πονηρίας, αλλ’ εν μετανοία με παράλαβε, καί εν επιγνώσει ανακάλεσαι μή γένωμαι κτήμα, μή βρώμα του αλλοτρίου. Σωτήρ αυτός με οίκτειρον.

Βασίλειον τήν αξίαν, διάδημα καί πορφύραν ημφιεσμένος, πολυκτήμων άνθρωπος καί δίκαιος, πλούτω επιβρίθων καί βοσκήμασιν, εξαίφνης τόν πλούτον, τήν δόξαν, τήν βασιλείαν, πτωχεύσας απεκείρατο.

Εἰ δίκαιος ἦν ἐκεῖνος, καὶ ἄμεμπτος παρὰ πάντας, καὶ οὐκ ἀπέδρα, τὰ τοῦ πλάνου ἐνεδρα καὶ σκάμματα, σύ φιλαμαρτημῶν οὐσα τάλαινα, ψυχὴ τί ποιήσεις, εἴαν τι τῶν αδοκῆτων, συμβῇ ἐπενεχθῆναί σοι;

Υψηγορος νῦν υπάρχω, θρασὺς δέ καὶ τὴν καρδίαν, εἰκὴ καὶ μάτην, μή τῷ Φαρισαίῳ συγκαταδικάσης με, μάλλον τοῦ Τελώνου τὴν ταπείνωσιν, παράσχου μοι μόνε οἰκτίρμον, δικαιοκρίτα, καὶ τούτῳ συναρίθμησον.

Εξήμαρτον ἐνυβρίσας, τό σκεῦος τό τῆς σαρκὸς μου, οἶδα οἰκτίρμον, ἀλλ’ ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι, μή γένωμαι κτήμα, μή βρώμα τοῦ αλλοτρίου. Σωτὴρ αὐτός με οἰκτεῖρον.

Αυτείδωλον ἐγενόμην, τοῖς πάθεσι τὴν ψυχὴν μου καταμολύννας, ἀλλ’ ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι, μή γένωμαι κτήμα, μή βρώμα τοῦ αλλοτρίου. Σωτὴρ αὐτός με οἰκτεῖρον.

Οὐκ ἤκουσα τῆς φωνῆς σου, παρήκουσα τῆς γραφῆς σου τοῦ Νομοθέτου, ἀλλ’ ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι, μή γένωμαι κτήμα, μή βρώμα τοῦ αλλοτρίου, Σωτὴρ αὐτός με οἰκτεῖρον.

Οσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ἡμῶν

Μεγάλων ἀτοπημάτων, εἰς βάθος κατενεχθείσα, οὐ κατεσχέθης, ἀλλ’ ἀνέδραμες λογισμῷ κρείττονι, πρὸς τὴν ἀκροτάτην διαπράξεως, σαφῶς ἀρετὴν παραδόξως, Ἀγγέλων φύσιν, Μαρία καταπλήξασα.

Δόξα...

Ἀμέριστον τῇ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τὴν Τριαδικὴν μίαν θεότητα, ὡς Ομοβασίλειον καὶ σύνθρονον, βοῶ σοι τό Ἄσμα, τό μέγα, τό ἐν υψίστοις, τρισσῶς ὑμνολογούμενον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Καὶ τίκεις καὶ παρθενεύεις, καὶ μένεις δι’ ἀμφοτέρων, φύσει Παρθένος, ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, ἡ νηδὺς δέ κύει μή λοχεύουσα, Θεὸς ὅπου θέλει, νικάται φύσεως τάξις.

ποιεῖ γάρ ὅσα βούλεται.

Ωδὴ εἰς;

Ὁ Εἰρμός

Εκ νυκτός ορθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καί οδήγησον καμέ, εν τοῖς προστάγμασί σου, καί δίδαξόν με Σωτήρ, ποιεῖν τό θέλημά σου. (Δίς)

Τήν χαμαί συγκύπτουσαν μιμού ὦ ψυχή, πρόσσελθε, πρόσπεσον, τοῖς ποσί τού Ἰησοῦ, ἵνα σε ανορθώσῃ, καί βηματίσεις ορθώς, τάς τρίβους τού Κυρίου.

Εἰ καί φρέαρ Δέσποτα υπάρχεις βαθύ, βλύσόν μοι νάματα, ἐξ ἀχράντων σου φλεβών, ἵνα ὡς ἡ Σαμαρείτις, μηκέτι πίνων διψῶ, ζωῆς γάρ ρεῖθρα βρύεις.

Σιλωάμ γενέσθω μοι τά δάκρυά μου, Δέσποτα Κύριε, ἵνα νίψωμαι καγώ, τάς κόρας τῆς καρδίας, καί ἴδω σε νοερώς, τό φῶς τό πρό αἰώνων.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ασυγκρίτω ἔρωτι πανόλβιε, ξύλον ποθήσασα, προσκυνήσαι τού Σταυροῦ, ἡξίωσαι τού πόθου, αξίωσον οὖν καμέ, τυχεῖν τῆς ἀνω δόξης.

Δόξα...

Σέ Τριάς δοξάζομεν τόν ενα Θεόν, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός, καί τό Πνεῦμα, ἀπλή ουσία Μονάς, αἰεὶ προσκυνουμένη.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ σοῦ ἡμφιάσατο τό φύραμά μου, ἀφθορε ἄνανδρε, Μητροπάρθενε Θεός, ὁ κτίσας τούς αἰῶνας, καί ἤνωσεν εαυτῷ, τήν τῶν ἀνθρώπων φύσιν.

Ωδή #39;

Ο Ειρμός

Εβόησα, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τόν οἰκτίρμονα Θεόν, καί ἐπήκουσέ μου, ἐξ Ἄδου κατωτάτου, καί ἀνήγαγεν ἐκ φθοράς τήν ζωήν μου. (Δίς)

Εγώ εἰμι, Σωτήρ ἦν ἀπώλεσας, πάλαι βασίλειον δραχμήν, ἀλλά ἀνάψας λύχνον, τόν Πρόδρομόν σου Λόγε, ἀναζήτησον, καί ευρέ τήν σὴν εἰκόνα.

Αντίστηθι, καί καταπολέμησον, ὡς Ἰησοῦς τόν Αμαλήκ, τῆς σαρκός τά πάθη, καί τούς Γαβαωνίτας, τούς ἀπατηλοὺς λογισμοὺς αἰεὶ νικῶσα.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ἴνα παθῶν, φλογμὸν κατασβέσης, δακρύων ἐβλυζες αεί, οχετοῦς Μαρία, ψυχὴν πυρπολουμένην, ὧν τὴν χάριν νέμοις, καμοὶ τῷ σῶ οἰκέτῃ.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Απάθειαν, ἐκτήσω ουράνιον, διὰ ἀκροτάτης ἐπὶ γῆς, πολιτείας, Μήτηρ, διό τοὺς σέ υμνοῦντας, ἐκ παθῶν ρυσθῆναι, πρεσβεΐαις σου δυσώπει.

Δόξα...

Τριάς εἰμί, ἀπλή ἀδιαίρετος, διαιρετὴ προσωπικῶς, καὶ Μονάς υπάρχω, τῇ φύσει ἡνωμένη. Ὁ Πατὴρ φησι, καὶ Υἱὸς καὶ θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἡ μήτρα σου, Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς, ἀλλ' ὡς Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβεΐαις, ταῖς σαῖς δικαιωθώμεν.

Κοντάκιον Αυτόμελον

Ἦχος πλ. β΄

Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τό τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι. ἀνάνηψον οὖν, ἵνα φείσῃταί σου Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Ὡδὴ ζ΄

Ὁ Εἰρμός

Ἡμάρτομεν, ἡνομήσαμεν, ἡδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδέ συνετηρήσαμεν, οὐδέ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλὰ μὴ παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός. **(Δίς)**

Ἐξέλιπον, αἱ ἡμέραι μου, ὡς ἐνύπνιον ἐγειρομένου, ὅθεν ὡς Εζεκίας δακρύω, ἐπὶ κλίνῃς μου προσθήναί μοι χρόνους ζωῆς. Ἀλλὰ τίς Ἡσαΐας, παραστήσεται μοι ψυχὴ, εἰ μὴ ὁ πάντων Θεός;

Προσπίπτω σοι, καὶ προσάγω σοι, ὥσπερ δάκρυα τὰ ρήματά μου, ἡμάρτον, ὡς οὐχ ἡμάρτε Πόρνη, καὶ ἡνόμησα, ὡς ἄλλος οὐδεὶς ἐπὶ γῆς. Ἀλλ' οἰκτείρησον Δέσποτα τό ποίημά σου, καὶ ἀνακάλεσαί με.

Κατέχρωσα, τὴν εἰκόνα σου, καὶ παρέφθιρα τὴν ἐντολήν σου, ὅλον ἀπημαυρώθῃ τό κάλλος, καὶ τοῖς πάθεσιν ἐσβέσθῃ Σωτὴρ ἡ λαμπάς. ἀλλ' οἰκτεῖρας ἀπόδος μοι, ὡς ψάλλει Δαυὶδ τὴν ἀγαλλίασιν.

Επίστρεψον, μετανόησον, ανακάλυψον τά κεκρυμμένα, λέγε Θεώ τώ τά πάντα ειδοί.

Σύ γινώσκεις μου τά κρύφια μόνε Σωτήρ, καί αυτός με ελέησον, ως ψάλλει Δαυΐδ, κατά τό έλεός σου.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Βοήσασα, πρός τήν άχραντον, Θεομήτορα πρίν απεκρούσω, λύσσαν παθών βιαίων οχλούντων, καί κατήσχυνας, εχθρόν τόν περνίσαντα. Αλλά δός νύν βοήθειαν εκ θλίψεως, καμοί τώ δούλω σου.

Οσία τού Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Όν έστερξας, όν επόθησας, δι' όν έτηξας σάρκας Οσία, αίτησαι νύν Χριστόν υπέρ δούλων, όπως ίλεως γενόμενος πάσιν ημίν, ειρηναίαν κατάστασιν βραβεύσειε, τοίς σεβομένοις αυτόν.

Δόξα...

Τριάς απλή, αδιαίρετε, Ομοούσιε Μονάς αγία, φώτα καί φώς καί άγια τρία, καί εν άγιον υμνείται Θεός η Τριάς, αλλ' ανύμνησον, δόξασον ζωήν καί ζωάς, ψυχή τόν πάντων Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε, ευλογούμεν σε, προσκυνούμεν σε Θεογεννήτορ, ότι τής αχωρίστου Τριάδος, απεκύησας τόν ένα Υιόν καί Θεόν, καί αυτή προηνώξας ημίν, τοίς εν γή τά επουράνια.

Ωδή η'

Ο Ειρμός

Όν Στρατιαί, ουρανών δοξάζουσι, καί φρίττει τά Χερουβίμ, καί τά Σεραφίμ, πάσα πνοή καί κτισις, υμνεíte, ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας. **(Δίς)**

Τό τών δακρύων, Σωτήρ αλάβαστρον, ως μύρον κατακενών, επί κεφαλής, κράζω σοι ως η Πόρνη, τόν έλεον ζητούσα, δέησιν προσάγω, καί άφεςιν αιτώ λαβείν με.

Ει καί μηδείς, ως εγώ σοι ήμαρτεν, αλλ, όμως δέξαι καμέ, εύσπλαγχνε Σωτήρ, φόβω μετανοούντα, καί πόθω κεκραγότα. Έμαρτον σοι μόνω, ηνόμησα, ελέησόν με.

Φείσαι Σωτήρ, τού ιδίου πλάσματος, καί ζήτησον ως ποιμήν, τό απολωλός, πρόβατον πλανηθέντα, εξάρπασον τού λύκου, ποιήσόν με θρέμμα, εν τή νομή τών σών προβάτων.

Όταν Κριτής, καθίσης ως εύσπλαγχνος, καί δείξης τήν φοβεράν, δόξαν σου Χριστέ, ώ ποίος φόβος τότε! καμίνου

καιομένης, πάντων δειλιώντων, τό άστεκτον τού βήματός σου.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Η τού Φωτός, τού αδύτου Μήτέρ σε, φωτίσασα σκοτασμού, έλυσε παθών, όθεν εισδεδεγμένη, τού Πνεύματος τήν χάριν, φώτισον Μαρία, τούς σέ πιστώς ανευφημούντας.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Θαύμα καινόν, κατιδών εξίστατο, ο θείος όντως εν σοί, Μήτερ Ζωσιμάς, Άγγελον γάρ εώρα, εν σώματι καί θάμβους, όλος επληρούτο, Χριστόν υμνών εις τούς αιώνας.

Δόξα...

Άναρχε Πάτερ, Υιέ συνάναρχε, Παράκλητε αγαθέ, Πνεύμα τό ευθές, Λόγου Θεού Γεννήτορ, Πατρός ανάρχου Λόγε, Πνεύμα ζών καί κτίζον, Τριάς Μονάς ελέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως εκ βαφής, αλουργίδος Άχραντε, η νοητή πορφυρίς, τού Εμμανουήλ, ένδον εν τή γαστρί σου, η σάρξ συνεξυφάνθη, όθεν Θεοτόκον, εν αληθεία σέ τιμώμεν.

Ωδή θ'

Ο Ειρμός

Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου, άφθορος η κύησις, Θεού γάρ η γέννησις, καινοποιεί τάς φύσεις, διό σε πάσαι αι γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν. **(Δίς)**

Σπλαγχνίσθητι σώσόν με, Υιέ Δαυϊδ ελεησον, ο δαιμονώντας, λόγω Ιασάμενος, φωνήν δέ τήν εύσπλαγχνον, ως τώ Ληστή μοι φράσον. Αμήν σοι λέγω μετ' εμού, έση εν τώ Παραδείσω, όταν έλθω εν τή δόξη μου.

Ληστής κατηγορεί σοι, Ληστής εθεολόγει σοι, αμφότεροι γάρ, σταυρώ συνεκρέμαντο, αλλ' ω Πολυεύσπλαγχνε, ως τώ πιστώ Ληστή σου, τώ επιγνόντι σε Θεόν, καμοί άνοιξον τήν θύραν, τής ενδόξου βασιλείας σου.

Η κτίσις συνείχετο, σταυρούμενόν σε βλέπουσα, όρη καί πέτραι, φόβω διερρήγνυντο, καί γή συνεσειέτο, καί Άδης εγυμνούτο, καί συνεσκότασε τό φώς, εν ημέρα καθορών σε, Ιησού, προσηλωμένον σαρκί.

Αξιους μετανοίας, καρπούς μή απαιτήσης με, η γάρ Ισχύς μου, εν εμοί εξέλιπε, καρδίαν μοι δώρησαι, αεί συντετριμμένην, πτωχείαν

δέ πνευματικήν, ἵνα ταύτά σοι προσοίσω, ὡς δεκτὴν θυσίαν μόνε Σωτήρ.

Κριτὰ μου καὶ γνώστά μου, ὁ μέλλων πάλιν ἔρχεσθαι, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, κρίναι Κόσμον ἅπαντα, ἰλέω σου ὅμματι, τότε ἰδὼν με φείσαι, καὶ οἰκτειρόν με Ἰησοῦ, τὸν ὑπὲρ τὴν πάσαν φύσιν, τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτήσαντα.

Οσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν

Ἀπάσας ἐξέστησας, τῇ ξένη πολιτεία σου, Ἀγγέλων τάξεις, βροτῶν τὰ συστήματα, αὐλῶς βιώσασα, καὶ φύσιν υπερβάσα, ἀνθ' ὢν ὡς αὐλὸς τοῖς ποσίν, ἐπιβαίνουσα Μαρία, Ἰορδάνην διεπέρασας.

Οσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν

Τὸν Κτίστην ἰλέωσαι, ὑπὲρ τῶν ευφημούντων σε, οσία Μήτηρ, ρυσθῆναι κακώσεων, καὶ θλίψεων τῶν κύκλῳ, συνεπιτιθεμένων, ἵνα ρυσθέντες τῶν πειρασμῶν, μεγαλύνωμεν ἀπαύστως, τὸν δοξάσαντά σε Κύριον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπερ ἡμῶν

Ἀνδρέα σεβάσμιε, καὶ Πάτερ τρισμακάριστε, Ποιμὴν τῆς Κρήτης, μὴ παύσῃ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν σέ υμνούντων, ἵνα ρυσθώμεν πάσης, οργῆς καὶ θλίψεως καὶ φθοράς, καὶ πταισμάτων λυτρωθώμεν, οἱ τιμώντές σου τὴν μνήμην αεί.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν υπερυψώσωμεν, τό θεῖον Πνεῦμα, πιστῶς προσκυνήσωμεν, Τριάδα ἀχώριστον, Μονάδα κατ' ουσίαν, ὡς φῶς καὶ φῶτα καὶ ζωὴν, καὶ ζωὰς ζωοποιούσαν, καὶ φωτίζουσιν τὰ πέρατα.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τὴν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ πάναγνε, ἐν σοὶ γάρ αὕτη, πιστῶς βασιλεύουσα, ἐν σοὶ καὶ κρατύνεται, καὶ διὰ σοῦ νικῶσα, τροποῦται πάντα πειρασμόν, καὶ σκυλεύει πολεμίους καὶ διέπει τό υπήκοον.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος β'

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ

Ο τοίς Πάθεσι τοίς σοίς, πάσιν απάθειαν διδούς, τά πάθη τής σαρκός μου, νεκρώσας τώ Σταυρώ, τώ θείω, καταξίωσον, ιδείν καί τήν σεπτήν, Ανάστασίν σου Κύριε, ίνα λάβωμεν πλουσίως τό μέγα έλεος.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τώ τιμίω Σταυρώ τού Υιού σου, φυλαττόμενοι Δέσποινα, αγνή Θεοτόκε, πάσαν προσβολήν τού πολεμήτορος, άπαντες ραδίως εκτρεπόμεθα, διό κατά χρέος σέ αεί μακαρίζομεν, ως Μητέρα τού Θεού, καί μόνην ελπίδα τών ψυχών ημών.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος β'

Ευσπλαγχνίας υπάρχουσα

Τής αγνείας υπάρχων η πηγή, τή νηστεία συντήρησον ημάς Ελεήμον, βλέψον εις ημάς τούς σοί προσπίπτοντας, πρόσχες τή επάρσει τών χειρών ημών, ο τείνας τάς παλάμας σου, εν ξύλω σταυρούμενος, υπέρ πάντων γηγενών ο τών Ασωμάτων μόνος Κύριος.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Η Παρθένος καί Μήτηρ σου Χριστέ, επί ξύλου ορώσά σε νεκρόν ηπλωμένον, κλαίουσα πικρώς, Υιέ μου έλεγε, τί τό φοβερόν τούτο μυστήριο, ο πάσι δωρούμενος, ζωήν τήν αιώνιον, εκουσίως εν Σταυρώ, πώς θνήσκεις θάνατον, επονείδιστον;

Ωδή ε' Ήχος β'

Ο φωτισμός τών εν σκότει

Τήν εν εμοί, καθορών αμαρτίαν, ο δολιόφρων, σπεύδει καί συμπράττει τή αμαρτία, χαίρει γάρ όντως τή εμή απωλεία. Αλλά σύ μοι δίδου διόρθωσιν, Σώτερ εις εκείνου αναίρεσιν δέομαι.

Ο τάς αρχάς, θριαμβεύσας τού σκότους εν τώ Σταυρώ σου, τούτων εξελού με τής κακουργίας, τόν εμπεσόντα εις βυθόν αμαρτίας, καί εις βόθρον ατόπων πράξεων, σου δέ τώ ελέει, σωθήναι ελπίζοντα.

Ο νεκρωθείς, εν Σταυρώ ηπλωμένος, τήν νεκρωθείσαν, ζώωσον ψυχήν μου τή αμαρτία, καί τήν σεπτήν σου Εξανάστασιν φθάσαι, εν ειρήνη Χριστέ αξίωσον, πράττοντα τά σά, εμμελώς δικαιώματα.

Θεοτοκίον

Ο φωτισμός, τής εμής ασθενείας, η σωτηρία, τής αμαυρωθείσης, Αγνή ψυχής μου, σώσόν με σώσον, απολλύμενον Κόρη, καί χιτώνα τής αφθαρσίας με, ένδυσον φθαρέντα, δεινοίς πλημμελήμασι.

Ειρμός άλλος

Τής νυκτός διελθούσης

Σύ εν τόπω Κρανίου, σαρκί σταυρωθῆναι, κατεδέξω μόνη Αθάνατε, τό ανθρώπινον γένος, απαθανατίζων, καί αναμορφούμενος Κύριε.

Τήν τού Πάθους σου ύβριν, η Κτίσις Ορώσα, όλη μετεβάλλετο, Κύριε, Ιουδαίων θρηνούσα, τήν μαιφονίαν, αλλ' ηνέσχου σώσαι τά σύμπαντα.

Δόξα...

Ω Τριάς παναγία, σύ ημών λατρεία, σύ καί προσφυγή καί κραταίωμα, τοίς εν φύσει μιά σε, ανυμνολογούσιν, ιλασμόν πταισμάτων κατάπεμψον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πολυώνυμε Κόρη, χαίροις Θεοτόκε, κιβωτέ καί στάμνε καί τράπεζα, φωτοφόρε λυχνία, πυρίμορφε βάτε, όρος τού Θεού τό κατάσκιον.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Κόσμω καί τοίς εν κόσμω, χαίρειν προσειπόντες, νύν ως τώ Χριστώ, συσταυρούμενοι, υπομείνωμεν ύβριν, χλεύην καί τά άλλα, ίνα σύν αυτώ δοξασθώμεν.

Ο Ειρμός

Τής νυκτός διελθούσης, ήγγικεν η ημέρα, καί τό φώς τώ κόσμω επέλαμψε, διά τούτο ύμνεί σε, τάγματα Αγγέλων, καί δοξολογούσί σε, Κύριε.

Ωδή η'

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Ο ταπεινώσας σεαυτόν, ανυψώθης εν Σταυρώ δι' ευσπλαγχνίαν, ανυψών τόν πεσόντα, βρώσει τού ξύλου ποτέ, διό σε μόνη υπεράγαθε, τόν δεδοξασμένον, υμνούμεν εις αιώνας.

Απροσεξίας νυσταγμώ, αμαρτίας τόν βαρύν υπέστην ύπνον, αλλά σύ ο υπνώσας, επί Σταυρού δι' εμέ, Χριστέ μου, έγειρον πτωθέντα με, μή με καταλάβη, η νύξ η τού θανάτου.

Εκτυφλωθείς ταίς ηδοναίς, περιφέρω τήν ψυχήν εσκοτισμένην, καί γελά καθορών με, ο δολιόφρων εχθρός, διό με φώτισον καί λύτρωσαι, τούτου τής κακίας, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Εν αμελεία τήν ζωήν, δαπανήσας νυσταγμῷ τής αμαρτίας, τήν ψυχήν εβαρύνθην, τή ακοιμήτῳ δέ σου πρεσβεία, προστρέχω. Μή δώσης με, εις θάνατον Κόρη, πανάχραντε υπνώσαι.

Άλλος

Τόν εν τή βάτῳ Μωσεΐ

Ακάνθαις στεφανωθείς, καί στολήν εκ πορφύρας, ενδυσάμενος ώφθης, ωραιότατος Χριστέ, τῷ κάλλει υπέρ πάντας, τούς υιούς τών ανθρώπων, τή δόξη απαστράπτων.

Χολήν καί όξος πιών, δύω ρεΐθρα προχέεις, ζωης καί αφθαρσίας, εκ τής θείας Πλευράς σου, τοίς πίστει σε υμνούσι, καί δοξολογούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Θεότης μία Τριάς, η αμέριστος φύσις, μεριστή δέ προσώποις, τό ανώλεθρον κράτος, Πάτερ Υιέ καί Πνεύμα, σέ ανυμνολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεογεννήτορ Αγνή, η ουράνιος πύλη, η σωτηριος θύρα, πάντων τών Χριστιανών, τήν δέησιν προσδέχου, τών σέ μακαριζόντων, εις πάντας τούς αιώνας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Σταυρέ τό σκήπτρον Χριστού, Εκκλησίας τό κέρας, Βασιλέων τό νίκος, φύλαξ τών Χριστιανών, αυτός εί φωτισμός μου, αυτός καί καυχημά μου, εις πάντας τούς αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί Προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Τόν εν τή βάτῳ Μωσεΐ, τής Παρθένου τό θαύμα, εν Σιναίῳ τῷ όρει, προτυπώσαντα ποτέ, υμνεΐτε ευλογεΐτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ#39;

Η τόν πρό ηλίου

Τήν λελεπρωμένην, ψυχήν μου ταίς ατόποις ενθυμήσεσι, τῷ ραντισμῷ τού Αΐματός σου κάθαρον, θείε Λόγε, καί κοινωνόν, τής

δόξης σου μέ ποιήσον, ο δι' εμέ τήν άδοξον, καθυπομείνας Χριστέ Σταύρωσιν.

Όλος κατεκάμφθην, τώ βάρει τών ατόπων Χριστέ πράξεων, καί σκυθρωπάζων κράζω σοι Φιλάνθρωπε. Τής ψυχής μου τούς ανιάτους, μώλωπας θεράπευσον, τώ σώ τιμίω Αίματι, ίνα υμνώ σου τήν θεότητα.

Βρώμα τήν κακίαν, καί πόμα τήν αμέλειαν ποιούμενος, ο κατά πάντα μένων αδιόρθωτος, τών βρωμάτων τή αποχή, ακαίρως επαγάλλομαι, ου γάρ τοιαύτην έφησε, νηστείαν έσεσθαι ο Κύριος.

Θεοτοκίον

Τήν τής αποτόμου, αρχαίας αναιρέτιν αποφάσεως, καί τής Προμήτορος τήν επανόρθωσιν, τήν τού γένους τής πρόσ Θεόν, αιτίαν οικειώσεως, τήν πρόσ τόν Κτίστην γέφυραν, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ειρμός άλλος

Τήν αγνήν καί άχραντον

Ξυλω σταυρωθέντος σου, η Κτίσις εδονείτο, Θεός υπάρχων, πέπονθας σαρκικώς, διά σπλάγχνα οικτιρμών, ίνα σώσης ημάς.

Τού Σταυρού σου Κύριε, η δύναμις μεγάλη, καί γάρ τυπούντες τούτον εν αυτοίς ευθύς δαιμόνων τήν ισχύν, αποκρουόμεθα.

Δόξα...

Μονάς τρισυπόστατε, τριάς ενικωτάτη, κυριαρχία, φύσις ισοκλεής, Πάτερ Υιέ καί θεϊόν Πνεύμα, σώσον πάντας ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις ιλαστήριον, τού κόσμου Θεοτόκε, εν ώ προστρέχοντες, πάντες αμαρτωλοί, πρόσ Θεόν καταλλαγάς, αεί ευρίσκομεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τού Σταυρού σου Κύριε, τή θεία δυναστεία ενίσχυσόν με, άμωμον καί αγνόν, τόν καιρόν σοι τής νηστείας, προσενέγκασθαι.

Ο Ειρμός

Τήν αγνήν καί άχραντον, Μητέρα καί Παρθένον, ωδαίς ασμάτων, άπαντες οι πιστοί, ως Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Απόστιχα τών Αίνων

Ήχος πλ. δ'

Τό τής Νηστείας διάγγελμα, περιχαρώς υποδεξώμεθα, ει γάρ ταύτην ο Προπάτωρ διεφυλάξατο, τήν τής Εδέμ έκπτωσιν ουκ άν υπέστημεν, ωραίος ήν εις όρασιν, καί καλός εις βρώσιν, ο εμέ

θανατώσας καρπός, μή συναρπασθώμεν τοῖς βλεφάροις, μηδέ γλυκανθήτω ημῶν ὁ φάρυγξ, τοῖς τιμωμένοις βρώμασι, μετὰ δέ τήν μετάληψιν ατιμαζομένοις, φύγωμεν τήν ακρασίαν, καί τοῖς μετὰ κόρον πάθεσιν, οὐχ υποβληθώμεν, ενσημανθώμεν τῷ αἵματι, τοῦ υπέρ ημῶν αχθέντος εἰς θάνατον εκουσίως, καί οὐ μή θήγη ημῶν ὁ ολοθρευτής, καί φάγοιμεν Πάσχα, Χριστοῦ τό ἱερώτατον, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ημῶν. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τί υμᾶς καλέσωμεν Ἄγιοι; Χερουβίμ; ὅτι υμῖν επανεπαύσατο Χριστός. Σεραφίμ; ὅτι απαύστως εδοξάσατε αὐτόν. Ἀγγέλους; τό γάρ σῶμα απεστράφητε. Δυνάμεις; ενεργεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι. Πολλά υμῶν τά ὀνόματα, καί μέζονα τά χαρίσματα, πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τάς ψυχάς ημῶν.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Ὡς ἐβλεψέ σε σταυρούμενον, ἐν τῷ Κρανίῳ Σωτήρ, ἡλλοιούτο ἡ σύμπασα, Κτίσις καί συνείχετο, δονουμένη μή φέρουσα, ἡ δέ Παρθένος, ἀγνή καί Μήτηρ σου, οδυρομένη, σοί ανεβόησεν. Οἱμοὶ ὦ τέκνον μου, Σωτέρ μου γλυκύτατε! τί τό καινόν, τοῦτο καί παράδοξον, καί ξένον θέαμα;

Εἰς τὴν Τριθεκτὴν

Τό τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος πλ. δ΄

Τόν πολυαμάρτητον ημῶν βίον, καί τόν αμετανόητον τρόπον, οἰκτιρμοῖς προκατάλαβε Κύριε, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, ζωῆς καί θανάτου δεσπόζοντα, σῶσον ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ΄; Ψαλμός ιζ΄;

Ἀγαπήσω σε, Κύριε, ἡ ἰσχύς μου.

Στίχ. Ὁ Θεός μου, βοηθός μου, καί ἐλπιῶ ἐπαυτόν.

Προφητείας Ησαΐου τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Γ΄, 1–14)

Ἴδού, ὁ Δεσπότης Κύριος Σαβαώθ ἀφελεί ἀπό τῆς Ἰουδαίας καί Ἱερουσαλήμ, ἰσχύοντα καί ἰσχύουσιν, ἰσχύν ἄρτου καί ἰσχύν ὕδατος, γίγαντα, καί ἰσχύοντα, καί ἄνθρωπον πολεμιστήν, καί δικαστήν, καί προφήτην, καί στοχαστήν, καί πρεσβύτερον, καί πεντηκόνταρχον, καί θαυμαστόν σύμβουλον, καί σοφόν ἀρχιτέκτονα, καί συνετόν

ακροατήν. Καί επιστήσω νεανίσκους άρχοντας αυτών, καί εμπαιύκται κυριεύουσιν αυτών. Καί συμπεσεύται ο λαός, άνθρωπος πρός άνθρωπον, καί άνθρωπος πρός τόν πλησίον αυτού, προσκόψει τό παιδάριον πρός τόν πρεσβύτην, καί ο άτιμος πρός τόν έντιμον. Ότι επιλήψεται άνθρωπος τού αδελφού αυτού, ή τού οικείου τού πατρός αυτού, λέγων. Ιμάτιον έχεις, αρχηγός ημών γενού, καί τό βρώμα τό εμόν υπό σέ έστω. Καί αποκριθείς εν τή ημέρα εκείνη, ερεί, ουκ έσομαί σου αρχηγός, ου γάρ εστιν εν τώ οίκω μου άρτος, ουδε ιμάτιον, ουκ έσομαι αρχηγός τού λαού τούτου, ότι ανεύται Ιερουσαλήμ, καί Ιουδαία συμπέπτωκε, καί αι γλώσσαι αυτών, μετά ανομίας, τά πρός Κύριον απειθούσι, διότι εταπεινώθη η δόξα αυτών, καί η αισχύνη τού προσώπου αυτών αντέστη αυτοίς, τήν δέ αμαρτίαν αυτών, ως Σοδόμων ανήγγειλαν, καί ενεφάνισαν, ουαί τή ψυχή αυτών! διότι βεβούλευνται βουλήν πονηράν καθ'' εαυτών, ειπόντες. Δήσωμεν τόν δίκαιον, ότι δύσχρηστος ημίν εστι, τοίνυν, τά γεννήματα τών έργων αυτών φάγωνται, ουαί τώ ανόμω! πονηρά κατά τά έργα τών χειρών αυτού συμβήσεται αυτώ. Λαός μου, οι πράκτορες υμών καλαμώνται υμάς, καί οι απαιτούντες κυριεύουσιν υμών. Λαός μου, οι μακαρίζοντες υμάς, πλανώσιν υμάς, καί τήν τρίβον τών ποδών υμών ταράσσουν. Αλλά νύν καταστήσεται εις κρίσιν Κύριος, καί στήσει εις κρίσιν τόν λαόν αυτού, αυτός γάρ Κύριος εις κρίσιν ήξει μετά τών πρεσβυτέρων τού λαού, καί μετά τών αρχόντων αυτού.

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός ιη'

Κύριε, βοηθέ μου καί λυτρωτά μου.

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ἦχος πλ. α'

Δεύτε πιστοί επεργασώμεθα, εν φωτί τά έργα τού Θεού, ως εν ημέρα ευσχημόνως περιπατήσωμεν, πάσαν άδικον συγγραφήν άφ εαυτών, τού πλησίον αφελώμεθα, μή τιθέντες πρόσκομμα τούτω εις σκάνδαλον, αφήσωμεν τής σαρκός τήν ευπάθειαν, αυξήσωμεν τής ψυχής τά χαρίσματα, δώσωμεν ενδεέσιν άρτον, καί προσέλθωμεν Χριστώ, εν μετανοία βοώντες, ο Θεός ημών, ελέησον ημάς. (Δίς)

δ' Μαρτυρικά, τά τού Ηχου τής Εβδομάδος

δ' Ιδιόμελα, τού αγίου Θεοδώρου

Ἦχος β'

Δεύτε φιλομάρτυρες πάντες, πνευματικώς ευφρανθώμεν, καί πανηγυρίσωμεν, σήμερον γάρ προτίθεται τράπεζαν μυστικήν, ο μάρτυς Θεόδωρος, ευφραίνουσιν τούς φιλεόρτους ημάς, τού βοήσαι προς αυτόν. Χαίροις Αθλοφόρε αήττητε, ο τας απειλάς τών τυράννων, επί γής καταστρεψάμενος, χαίροις, ο τό πήλινόν σου σώμα, διά Χριστόν τόν Θεόν, εκδεδωκώς ταίς βασάνοις, χαίροις, ο εν ποικίλοις κινδύνοις, δόκιμος στρατιώτης αναδειχθείς, τής ουρανίου στρατιάς. Διό δυσωπούμέν σε, Μαρτύρων εγκαλλώπισμα, πρέσβευε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Τήν Θεοδώρητον χάριν, τών θαυμάτων σου Μάρτυς Θεόδωρε, πάσιν εφαπλοίς, τοίς πίστει σοι προστρέχουσι, δι' ής ευφημούμεν σε λέγοντες. Αιχμαλώτους λυτρούσαι, θεραπεύεις νοσούντας, πενομένους πλουτίζεις, καί διασώζεις πλέοντας, μάταιον δρασμόν επέχεις οικετών, καί ζημίας φανέρωσιν ποιείς, τοίς συληθείσιν Αθλητά, καί στρατιώτας παιδεύεις τής αρπαγής απέχεσθαι, νηπίοις χαρίζεις, συμπαθώς τά αιτήματα, θερμός ευρίσκη προστάτης, τοίς επιτελούσί σου τό ιερόν μνημόσυνον, μεθ' ών καί ημίν Αθλητά ιερώτατε, τοίς ανυμνούσί σου τό μαρτύριον, αίτησαι παρά Χριστού τό μέγα έλεος.

Δώρον Θεού υπέρτατον, ανεδείχθης Μάρτυς Θεόδωρε, ότι καί μετά τέλος, ως ζών, τοίς προστρέχουσι παρέχεις τας αιτήσεις. Όθεν υιόν αρπαγέντα γυναίου ποτέ, δορυάλωτον εν αλλοπίστω στρατώ,

επιστάσα η χήρα, τοίς δάκρυσιν τόν Ναόν σου κατέβρεχεν, αυτός δέ ως συμπαθής, ἐφ' ἵππῳ λευκῷ ἐπιβάς, ταύτης τόν παῖδα, αοράτως παρέστησας, καί μετὰ τούτο σύν τούτῳ ἐνεργῶν, τοίς θαύμασιν οὐκ ἔλιπες. Ἀλλ' αἰτήσαι Χριστόν τόν Θεόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Φείων δωρεῶν, ἐπώνυμόν σε γεραίρω, τρισμάκαρ Θεόδωρε, τού φωτός γάρ τού θείου, ἄδυτος φωστήρ ἀναδειχθείς, κατέλαμψας ἄθλοις σου, τήν σύμπασαν Κτίσιν, καί πυρός ἀκμαιότερος φανείς, τήν φλόγα κατέσβεσας, καί τού δολίου δράκοντος, τήν κάραν συνέτριψας, διό ἐν τοίς ἄθλοις σου, Χριστός επικαμφθείς ἐστεφάνωσε τήν θείαν κάραν σου. Μεγαλομάρτυς Ἀθλητά, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Θεόν ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Οργάνῳ χρησάμενος ὁ δυσμενής, τῷ συναποστάτῃ Τυράννῳ, ἐπινοίας χαλεπῆς, τόν νηστεία καθαγνιζόμενον λαόν ευσεβή, τοίς ἐκ μιᾶς θυσίᾳ κεχραμένοις βρώμασιν, ἐπειράτο καταμιαίνειν, ἀλλ' αὐτός τὸ ἐκείνου μηχανήμα, σοφώτερα διέλυσας ἐπινοία, ὄναρ ἐπιστάς, τῷ τότε Ἀρχιερεί, καί τὸ βαθύ τῆς γνώμης ἀνακαλύπτων, καί τὸ ἀτοπον τοῦ ἐγχειρήματος υποδηλών, καί δὴ σοι χαριστήρια θύοντες, σωτήρα ἐπιγραφόμεθα, ἐτήσιον ἀνάμνησιν τοῦ γενομένου ποιούμενοι, καί τὸ λοιπὸν ἐξαιτούμενοι, τῶν ἐπινοιῶν τοῦ πονηροῦ, ἀβλαβεῖς περισώζεσθαι, ταῖς πρὸς Θεόν σου πρεσβείαις, μάρτυς Θεόδωρε.

Καὶ νυν... Θεοτοκίον τὸ τοῦ Ἦχου

Προκείμενον Ἦχος πλ. α' Ψαλμός 103

Επακούσαι σου Κύριος ἐν ἡμέρα θλίψεως.

Στίχ. Ὑπερασπίσαι σου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Β', 20 – Γ', 20)

Ἐκάλεσεν Ἀδάμ ὀνόματα πάσι τοῖς κτήνεσι, καί πάσι τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ, καί πάσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, τῷ δέ Ἀδάμ οὐχ ευρέθη βοηθός, ὅμοιος αὐτῷ. Καί ἐπέβαλεν ὁ Θεός ἑκτασιν ἐπὶ τόν Ἀδάμ, καί ὑπνώσε, καί ἔλαβε μίαν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ, καί ἀνεπλήρωσε σάρκα ἀπ' αὐτῆς. Καί ὡκοδόμησε Κύριος ὁ Θεός τήν πλευράν, ἣν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ, εἰς γυναῖκα, καί ἤγαγεν αὐτήν πρὸς τόν Ἀδάμ. Καί εἶπεν Ἀδάμ. Τούτο νύν ὀστούν ἐκ τῶν ὀστέων μου, καί σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου, αὕτη κληθήσεται Γυνή, ὅτι

εκ τού ανδρός αυτής ελήφθη αύτη. Ἐνεκεν τούτου, καταλείπει ἄνθρωπος τόν πατέρα αὐτοῦ καί τήν μητέρα, καί προσκολληθήσεται πρὸς τήν γυναῖκα αὐτοῦ, καί ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν. Καί ἦσαν οἱ δύο γυμνοί, ὁ τε Ἀδάμ καί ἡ γυνή αὐτοῦ, καί οὐκ ἠσχύνοντο, ὁ δέ ὄφις ἦν φρονιμώτατος πάντων τῶν θηρίων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ὃν ἐποίησε Κύριος ὁ Θεός. Καί εἶπεν ὁ ὄφις τῇ γυναικί. Τί ὅτι εἶπεν ὁ Θεός, οὐ μὴ φάγητε ἀπὸ παντός ξύλου τοῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ; Καί εἶπεν ἡ γυνή τῷ ὄφει. Ἀπὸ παντός ξύλου τοῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ φαγώμεθα, ἀπὸ δὲ τοῦ καρποῦ τοῦ ξύλου, ὃ ἐστὶν ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου, εἶπεν ὁ Θεός, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ, οὐδέ μὴ ἀψησθε αὐτοῦ, ἵνα μὴ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε. Καί εἶπεν ὁ ὄφις τῇ γυναικί, οὐ θανάτῳ, ἀποθανεῖσθε, ἥδει γάρ ὁ Θεός, ὅτι ἡ δ' ἄν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, διανοιχθήσονται ὑμῶν οἱ ὀφθαλμοί, καί ἔσεσθε ὡς θεοί, γινώσκοντες καλὸν καί πονηρόν. Καί εἶδεν ἡ γυνή, ὅτι καλὸν τὸ ξύλον εἰς βρώσιν, καί ὅτι ἀρεστόν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, καί ὡραῖόν ἐστι τοῦ κατανοῆσαι, καί λαβούσα ἡ γυνή ἀπὸ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ, ἔφαγε, καί ἔδωκε καί τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς μετ' αὐτῆς, καί ἔφαγον. Καί διηνοιχθήσαν οἱ ὀφθαλμοί τῶν δύο, καί ἔγνωσαν ὅτι γυμνοί ἦσαν, καί ἔρραψαν φύλλα συκῆς, καί ἐποίησαν ἑαυτοῖς περιζώματα. Καί ἤκουσαν τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ, περιπατούντος ἐν τῷ Παραδείσῳ το δειλινόν, καί ἐκρύβησαν, ὁ τε Ἀδάμ καί ἡ γυνή αὐτοῦ, ἀπὸ προσώπου Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου. Καί ἐκάλεσε Κύριος ὁ Θεός τὸν Ἀδάμ, καί εἶπεν αὐτῷ. Ἀδάμ, πού εἶ; Καί εἶπεν αὐτῷ. Τῆς φωνῆς σου ἤκουσα, περιπατούντος ἐν τῷ Παραδείσῳ, καί ἐφοβήθην, ὅτι γυμνός εἰμι, καί ἐκρύβην. Καί εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός. Τίς ἀνήγγειλέ σοι ὅτι γυμνός εἶ; εἰμὴ ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὗ ἐνετείλαμην σοι τούτου μόνον μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτοῦ ἔφαγες; Καί εἶπεν ὁ Ἀδάμ. Ἡ γυνή, ἣν ἔδωκας μετ' ἐμοῦ, αὕτη μοι ἔδωκεν ἀπὸ τοῦ ξύλου, καί ἔφαγον. Καί εἶπε Κύριος ὁ Θεός τῇ γυναικί. Τί τοῦτο ἐποίησας; καί εἶπεν ἡ γυνή, ὁ ὄφις ἠπάτησέ με, καί ἔφαγον. Καί εἶπε Κύριος ὁ Θεός τῷ ὄφει. Ὅτι ἐποίησας τοῦτο, ἐπικατάρατος εἶ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν, καί ἀπὸ πάντων τῶν θηρίων τῆς γῆς, ἐπὶ τῷ στήθει σου καί τῇ κοιλίᾳ πορεύσῃ, καί γῆν φαγὴ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου, καί ἐχθραν θήσω ἀνά μέσον σου, καί ἀνά μέσον τῆς γυναικός, καί ἀνά μέσον τοῦ σπέρματός σου, καί ἀνά μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς, αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν, καί σύ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν. Καί τῇ

γυναικί είπε. Πληθύνων πληθυνώ τάς λύπας σου, καί τόν στεναγμόν σου, εν λύπαις τέξη τέκνα, καί πρός τόν άνδρα σου η αποστροφή σου, καί αυτός σου κυριεύσει. Τώ δέ Αδάμ είπεν. Ότι ήκουσας τής φωνής τής γυναικός σου, καί έφαγες από τού ξύλου, ού ενετειλάμην σοι τούτου μόνου μή φαγείν, απ’ αυτού έφαγες, επικατάρατος η γή εν τοίς έργοις σου, εν λύπαις φαγή αυτήν πάσας τάς ημέρας τής ζωής σου, ακάνθας καί τριβόλους ανατελεί σοι, καί φαγή τόν χόρτον τού αγρού, εν ιδρώτι τού προσώπου σου φαγή τόν άρτον σου, έως τού αποστρέψαι σε εις τήν γήν, εξ ής ελήφθης, ότι γή εί, καί εις γήν απελεύση. Καί εκάλεσεν Αδάμ τό όνομα τής γυναικός αυτού, Ζωή, ότι αύτη μήτηρ πάντων τών ζώντων.

Προκείμενον Ήχος πλ. β’; Ψαλμός κ’;

Υψώθητι, Κύριε, εν τή δυνάμει σου.

Στίχ. Κύριε, εν τή δυνάμει σου ευφρανθήσεται ο βασιλεύς.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Γ’; 19–24)

Ο Θεός τή σοφία εθεμελίωσε τήν γήν ήτοίμασε δέ ουρανούς εν φρονήσει. Εν αισθήσει αυτού άβυσσοι ερράγησαν, νέφη δέ ερρύησαν δρόσον. Υιέ, μή παραρρυής, τήρησον δέ εμήν βουλήν καί έννοιαν, ίνα ζή σή ψυχή, καί χάρις ή επί σώ τραχήλω, έσται δέ ίασις ταίς σαρκί σου, καί επιμέλεια τοίς οστέοις σου, ίνα πορεύη πεποιοώς εν ειρήνη πάσας τάς οδούς σου, ο δέ πούς σου ου μή προσκόψη, εάν γάρ κάθη, άφοβος έση, εάν δέ καθεύδης, ηδέως υπνώσεις, καί ού φοβηθήση πτόησιν επελθούσαν, ουδέ ορμάς ασεβών επερχομένας. Ο γάρ Κύριος έσται επί πασών οδών σου, καί ερείσει σόν πόδα, ίνα μή αγρευθής. Μή απόσχου ευποιείν ενδεή, ηνίκα άν έχη η χείρ σου βοηθείν. Μή είπης. Επανελθών επάνηκε, καί αύριον δώσω, δυνατού σου όντος ευποιείν, ου γάρ οίδας τί τέξεται η επιούσα. Μή τέκταινε επί σόν φίλον κακά, παροικούντα καί πεποιοθότα επί σοί. Μή φιλεχθρήσης πρός άνθρωπον μάτην, ίνα μή τι εις σέ εργάσηται κακόν. Μή κτήση κακών ανδρών ονειδή, μηδέ ζηλώσης τάς οδούς αυτών. Ακάθαρτος γάρ έναντι Κυρίου πάς παράνομος, εν δέ δικαίοις ου συνεδρεύει. Κατάρα Κυρίου εν οίκοις ασεβών, επαύλεις δέ δικαίων ευλογούνται. Κύριος υπερηφάνοις αντιτάσσεται, ταπεινοίς δέ δίδωσι χάριν.

Απολυτίκιον Ήχος β’;

Μεγάλα τά τής πίστεως κατορθώματα! εν τή πηγή τής φλογός, ως επί ύδατος αναπαύσεως, ο Άγιος Μάρτυς Θεόδωρος ηγάλλετο, πυρί γάρ ολοκαυτωθείς, ως άρτος ηδύς, τή Τριάδι προσήνεκται. Ταίς αυτού ικεσίαις Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πάντα υπέρ έννοιαν, πάντα υπερένδοξα τά σά Θεοτόκε Μυστήρια, τή αγνεία εσφραγισμένη, καί παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ εγνώσθης αψευδής, Θεόν τεκούσα αληθινόν. Αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Κανών τού Αγίου Θεοδώρου

Ποίημα Ιωάννου τού Δαμασκηνού

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

Υγράν διοδεύσας

Θεού σε Θεόδωρε εραστήν, ειδώς καί τώ πόθω, τώ αφίκτω σου πεδηθείς, ψυχήν τε καί σώμα καί τούς λόγους, τών εγκωμίων ανατίθημι.

Εγράφετο δόγμα θεοστυγές, θυσίαν ειδώλοις, καί ου ζώντι φέρειν Θεώ, αλλ' ήχθης ου θήσων Αθλοφόρε, τώ δέ Θεώ προσαχθησόμενος.

Ο έρωτι θείω καθηλωθείς, Θεού τού Υψίστου, τώ Υιώ τώ Μονογενεί, Θεόδωρε Μάρτυς εστρατεύθης, καί τών βραβείων ου διήμαρτες.

Θεοτοκίον

Τάξεις σε Αγγέλων καί τών βροτών, ανύμφευτε Μήτηρ, ευφημούσιν ανελλιπώς, τόν Κτίστην γάρ τούτων ώσπερ βρέφος, εν ταίς αγκάλαις σου εβάστασας.

Ωδή γ'

Σύ ει τό σπερέωμα

Ύμνον εκ χειλέων μου, καί εξ οδυνηράς δέησιν, φέρω ψυχής, ήν κατοικτειρήσαις, αθλοφόρε Θεόδωρε.

Σάρκα καθυπέταξας, τώ αυτοκράτορι ένδοξε, Μάρτυς νοϊ, καί δι' αμφοτέρων, θεραπεύεις τόν Κτίσαντα.

Έστης επί βήματος, τυραννικού Χριστόν άνακτα, θεολογών, θύειν γάρ κιβδήλοις, απηρνήσω Θεόδωρε.

Θεοτοκίον

Σέ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγήν καί τείχος αεί, Χριστιανοί, σέ δοξολογούμεν, ασιγήτως Ανύμφευτε.

Ωδή δ' 39;

Εισακήκοα Κύριε

Μυστηρίων γευσάμενος, θείων εν συνέσει Μάρτυς Θεόδωρε, ανεπαίσχυντον ανάρρυσιν, τής Θεού γεννήσεως ωμολόγησας.

Εμπαθή τήν θεότητα, ώοντο τοίς πάθεσιν οι λατρεύοντες, ούς εν Πνεύματι διήλεγξας, αθλητά Θεόδωρε φωτιζόμενος.

Λυτρωτήν δι' 39; εντεύξεως, τών σέ ανυμνούντων μάκαρ Θεόδωρε, εκ ποικίλων περιστάσεων, καί παθών γενέσθαι ικετεύομεν.

Θεοτοκίον

Η τόν στάχυν βλαστήσασα, τόν ζωοποιόν ανήρωτος άρουρα, τόν παρέχοντα τώ Κόσμω ζωήν, Θεοτόκε σώζε τούς υμνούντάς σε.

Ωδή ε' 39;

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Ποθείτε τόν ποθήσαντα Κύριον, επεφώνεις, αθλητά Θεόδωρε, τοίς συναθλούσί σοι Μάρτυσιν.

Ως ζήλω Αθλοφόρε πυρούμενος, τήν καρδίαν, θεάν τήν ψευδώνυμον, σύν τώ τεμένει κατέφλεξας.

Δυνάμει αητητήω Θεόδωρε, αθλοφόρε, βαρβάρων θρασύτητα, καμού τά πάθη ανάλωσον.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον, σαρκί τώ Κόσμω εκύησας.

Ωδή ς' 39;

Ιλάσθη τί μοι Σωτήρ

Ως χαύνον ως ασθενές, Θεών ματαίων τό φρύαγμα, πρόσ άμυναν εαυτών, ανθρώπων εδέετο, ενστάσει νικώμενον, αψευδών Μαρτύρων, κηρυττόντων τήν αλήθειαν. **(Δίς)**

Ρωσθείς δυνάμει Θεού, Μαρτύρων κλέος Θεόδωρε, τάς στρέβλας τών ασεβών, νηπίων τοξεύματα, εώρας μακάριε, τό διαιωνίζον, τών μελλόντων προορώμενος.

Θεοτοκίον

Ρυσθείημεν τών δεινών, πταισμάτων ταίς ικεσίαις σου, Θεογεννήτορ αγνή, καί τύχοιμεν Πάναγνε, τής θείας ελλάμψεως, τού εκ σου αφράστως, σαρκωθέντος Υιού του Θεού.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Πίστιν Χριστοῦ ὡσεὶ θώρακα, ἔνδον λαβὼν ἐν καρδίᾳ σου, τὰς ἐναντίας δυνάμεις κατεπάτησας Πολύαθλε, καὶ στέφει οὐρανόω, ἐστέφθης αἰωνίως, ὡς ἀήττητος.

Ὠδὴ ζ'

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας

Εμαστίχθης τό σῶμα, ὑπὲρ τοῦ μαστιχθέντος, Λόγου σαρκί δι' ἡμᾶς, καὶ τούτῳ εὐχαρίστως, γηθόμενος ἐβόας, ἀθλοφόρε, Θεόδωρε, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς ἐν τάφῳ ἐτέθη, καὶ ἐκὼν ἐσφραγίσθη ὁ Λυτρωτὴς τοῦ παντός, εἰρκτὴ ἐσφραγισμένη, παρώκησας κραυγάζων, ἀθλοφόρε Θεόδωρε, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νεκρωθεὶς καὶ τὰ πάθη, τῆς σαρκὸς προαιρέσει, ἐκτιναζάμενος, οὐ βρώσει Ἀθλοφόρε, τῷ πόνθῳ δὲ τῷ θείῳ, ἐμελώδεις τρεφόμενος, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Εν φρουρᾷ Ἀθλοφόρε, ὥσπερ ἐν τῇ καμίνῳ, τοὺς νεανίας ποτέ, ὁ εἰς τῆς ἀκηράτου, Τριάδος σὲ θαρρύνει, οραθεὶς ἀναμέλποντα, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον

Τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ὡς ἠθέλησας Σώτερ οικονομήσασθαι, ἐν μήτρᾳ τῆς Παρθένου, κατώκησας τῷ Κόσμῳ, ἦν προστάτιν ἀνέδειξας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὠδὴ η'

Επταπλασίως κάμινον

Πεπηρωμένος ἔννοιαν, τῶν ἀνόμων ὁ ἐξάρχος τῷ θεοσεβεῖ σοι ἀσεβῶς ἐπέπληττε. Τί μάτην εἰς ἄνθρωπον, βιοθανὴ ἀνόητε, ἔθου τὰς ἐλπίδας; ἀλλὰ σύ ἀνεβόας, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τὸν αἰῶνα.

Ὡς νουνεχὴς καὶ φρόνιμος, οἰκονόμος τῆς χάριτος, τῇ δεδωρημένῃ ἐκ Θεοῦ σοι χάριτι, ἐβόας Θεόδωρε, τῷ ἀσεβῶς προστάσσοντι. Αὕτη μοι αἰσχὺνη, καὶ τοῖς μέλπουσιν ἦτω, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νεανικῶς ἠγώνισαι, ἀποτόμως διήλεγξας. Τί ἀνοηταίνεις, τῷ Τυράννῳ ἐκράζεις, προστάττων τοῖς κτίσμασι, ψευδολατρεῖν τὸν Κτίσαντα, ἐγκαταλιπόντες; ἀλλ' ἐγὼ ἀναμέλπω. Οἱ Παῖδες

ευλογούσιν, Ιερείς ανυμνούσι, λαοί υπερυψούσι, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Σωματικαίς μορφώσεσι, καί ποικίλοις αινίγμασι, καί συμβολικαίς, καί τυπικαίς εμφάσεσι, τήν σήν προεμήνυον, οι θεηγόροι Γέννησιν, τήν υπερφυά καί θαυμαστήν σου Παρθένε, διό σε γεγηθότες, ευσεβώς ανυμνούμεν, Χριστόν υπερυψούντες, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'39;

Σέ τήν απειρόγαμον

Ύλη μαρτυρίου σου, Θεού Θεόδωρε ο πόθος, όθεν σοι καί γέγονε, τώ ενύλω τό σώμα πυρί, δι'39; ού πρός τό θείον χαίρων, πύρ εξεδήμησας, αθλοφόρε θεραπευτά Θεού Θεόδωρε.

Μάρτυς παναοίδιμε, κατέφλεξας, ου κατεφλέχθης, σύ γάρ τήν απάτην έφλεξας, τώ Θεώ δέ παρίστασαι, ζών καί εν αυτώ μαρτυρικώς ευφραινόμενος, αθλοφόρε θεραπευτά Θεού Θεόδωρε.

Δόξα...

Ένα σε γνώσκομεν, Χριστόν τόν ένα τής Τριάδος, εν δυσί τελείαις φύσεσι, τόν λαόν σου διάσωσον, τούτον όν εκτήσω τώ τιμίω σου Αίματι, Θεοδώρου τού αθλοφόρου ταίς εντεύξεσι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν τόν άόρατον, Θεόν βαστάσασαν αγκάλαις, τόν εν ουρανοίς υμνούμενον, υπό πάσης, Δυνάμεως, καί διά σου ημίν δωρούμενον, πάντοτε σωτηρίαν, οι εν περιστάσει μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

Σέ τήν απειρόγαμον Θεού Μητέρα καί Παρθένον, σέ τήν υπέρ νούν κυήσασαν, διά λόγου τόν όντως Θεόν, τήν υψηλότεραν, τών αχράντων Δυνάμεων, ασιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν.

Απολυτίκιον

Απολυτίκιον Ήχος β'39;

Μεγάλα τά τής πίστεως κατορθώματα! εν τή πηγή τής φλογός, ως επί ύδατος αναπαύσεως, ο Άγιος Μάρτυς Θεόδωρος ηγάλλετο, πυρί γάρ ολοκαυτωθείς, ως άρτος ηδύς, τή Τριάδι προσήνεκται. Ταίς αυτού ικεσίαις Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Τό Κοντάκιον

Πίστιν Χριστού ωσεί θώρακα, ένδον λαβών εν καρδιά σου, τάς εναντίας δυνάμεις κατεπάτησας Πολύαθλε, καί στέφει ουρανίω,

εστέφθης αιωνίως, ως αήττητος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος πλ. δ'

Ὡς προστασίαν ἅπαντες, καί κραταίαν ἀντίληψιν, οἱ επταικότες κεκτήμεθα Πάναγνε, σοῦ τήν θερμήν βοήθειαν, Παρθενομήτορ Μαρία, Χριστιανῶν σωτηρία, διό μὴ παύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν δυσωπούσα τὸν Σωτῆρα, δωρήσασθαι τήν συγχώρησιν.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα τοῦ ἁγίου Θεοδώρου

Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Ζέων πίστεως ὀρθοδοξία, πλάνην ἐσβεσας κακοδοξίας, καταργήσας τῶν εἰδώλων τὸ ἄθεον, καί ολοκαύτωμα θεῖον γενόμενος, θαυματουργαίς δροσίξεις τά πέρατα. Μάρτυς ἐνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὅμοιον

Θεῖον δώρόν σε πρὸς σωτηρίαν, πάσῃ δέδωκε τῇ οἰκουμένη, ο ἐν τοῖς ἄθλοις δυναμώσας σε Κύριος, τὰς ψυχικὰς ἡμῶν νόσους ἰώμενος, καί τῶν σωμάτων τὰ πάθη τροπούμενος. Μάρτυς Θεόδωρε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον

Ἡ τὸν ἀχώρητον, Θεὸν ἐν μήτρᾳ σου, Παρθένε ἀχραντε, κυφορήσασα, τὸν πρό αἰώνων ἐκ Πατρὸς ἀρρεύστως ἀνατείλαντα, Λόγον ἐνυπόστατον, καί Υἱὸν ὁμοούσιον, τούτον ἐκδυσώπησον, σὺν Προφήταις καὶ Μάρτυσιν. Οσίοις, Ἀσκηταῖς, καὶ Δικαίοις, δούναί ἡμῖν λύσιν πλημμελημάτων.

Ὁ Κανὼν

Ὡδή α' Ἦχος δ'

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου

Ὁ πάντων ἐπέκεινα, σέ τήν ἀρρήτως γεννήσασαν, ἀπάντων προέθηκε, τῶν εαυτοῦ ἐκλεκτῶν, ὅθεν σήμερον, τὸν τούτου στεφανίτην, υμνοῦντες Πανύμνητε, σοὶ προεξάρχομεν.

Τὸν μέγαν ἐν Μάρτυσι, τὸν ἀθλητὴν τὸν ὑπέρλαμπρον, τὸν ὀνομαστότατον, καὶ περιβόητον, τὸν ἐν θαύμασιν, ἀπ' ἁκρῶν γῆς εἰς ἅκρα, ἐπίσημον ἄσματι, μέλψω Θεόδωρον.

Ημέρα ευφρόσυνος, εν ταίς πενθίμοις ανέτειλε, καί τήν σκυθρωπότητα, τούτων εφαιδρυνε, προεόρτια, προοίμια μακρόθεν, εκλάμψασα χάριτι, τού θείου Μάρτυρος.

Ραντίζει καθάρσια, τήν Εκκλησίαν τοίς αίμασι, τό άγιον σφάγιον, ό προσελάβετο, ο τεθυμένος, καί θύμα δεδεγμένος, τόν υπεραθλήσαντα, τής θείας δόξης αυτού.

Θεοτοκίον

Ωραίον κάν άωρον, τό εορτάζειν νενόμισται, η γάρ ωραϊσασα, τά πάντα Δέσποινα, καί νύν έδειξε, τής μνήμης κοινωνούσα, τώ προκινδυνεύοντι ταύτης δι' αίματος.

Έτερος Κανών

Ωδή α' Ήχος β'

Ως εν ηπειρώ

Ο θαυμαστός εν Αγίοις όντως Θεός, εν εμοί θαυμάστωσαν, τά ελέη σου Χριστέ, λόγον μοι δωρούμενος, ως άν, τά θαυμάσια τού σου, αινέσω Μάρτυρος.

Τό σταθερόν εν τοίς άθλοις καί καρτερόν, εν τοίς πόνοις έδειξας, Αθλοφόρε τού Χριστού, τό ταχύ δέ πάλιν εφ' ημάς, βοηθείας φανερών, τής σής Θεόδωρε.

Τήν ευσεβή τών Πατέρων πίστιν ψυχής, τής αυτού ο τύραννος, απωσάμενος κακώς, ασεβή ηθέλησε βουλήν, τώ Θεώ προσκεκρουκώς, αεί πορεύεσθαι.

Θεοτοκίον

Θεορρημόνων προρρήσεις πάλαι ανδρών, επί σοί πεπλήρωνται, Μητροπάρθενε σαφώς, ως Θεόν τεκούσαν αληθή, καί Θεόν αληθινόν, υπερφυώς καί φρικτώς.

Καταβασία

Ανοιξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Ωδή γ'

Τούς σούς υμνολόγους

Ιδείν τήν ημέραν τού Υιού σου, ποθών ο χριστώνυμος λαός, εις τύπον ταύτης Δέσποινα, τανύν προεορτάζουσι, σέ φέρουσαν υπόθεσιν, καί τόν κλεινόν Αθλοφόρον σου.

Νικά πάσι τρόποις τά βελτίω, ο μέγιστος γάρ εν αθληταίς, εις ευφροσύνην ήμειψε, τήν τού καιρού κατήφειαν, τής ευαγούς τό

σύντονον, νηστείας τρέψας εις άνεσιν.

Οικείον καί πρέπον σοι τό δῶρον, καί γάρ εξ οικείων Αθλητά, ούς γάρ αυτός κατώκισας, εν ταύτη τή μερίδι σου, περιχαρώς τά δῶρά σοι, τά τών επαίνων προσάγομεν.

Καλλίστην κρηπίδα κατεβάλου, ταίς σαίς αριστείαις Αριστεύ, τόν θήρα τόν ολέθριον, τόν πύρ καί φόνον πνέοντα, καταβαλών ως πάρεργον, υπερφυούς γενναιότητος.

Λυττήσας ο νέος αποστάτης, κατ'ἴσον δεινώς τῷ παλαιῷ, καθάρματα τοίς βρώμασιν, ὡσπερ ἰῶ συνέφυρεν, ἀλλά ψευσθεῖς ο δείλαιος, κατεσοφίσθη τῷ Μάρτυρι.

Θεοτοκίον

Επλήσθην μέν σύμπασα Παρθένε, τού γνῶναι τόν Κύριον η γή, εκ σου τῷ Κόσμῳ φάναντα, ἀλλά τοίς θείοις Μάρτυσι, χάρις πολλή κρατύνασι, δι' εαυτών τήν ἀλήθειαν.

Ειρμός ἄλλος

Ουκ ἔστιν Ἄγιος

Ο πρίν τῆς Εύας τοίς ωσί, ψιθυρίσας δολίως, τόν Αδάμ δι' αὐτῆς δέ, ἀπατήσας δολερῶς, αυτός καί νύν τόν ἰόν, τῆς κακίας πρὸς ἀπάτην κέχυκε.

Τόν δόλον εἶχε κατ'αὐτοῦ, ἔτρεφε τήν μανίαν, κατὰ τών ευθηνούντων, καιρόν ἐζήτει ευθή, καθ' ὃν τό μίσος τελείν, εμελέτα, ο παρανομώτατος.

Τών ημερῶν η ἀπαρχή, τών αγίων επέστη Νηστειῶν, εν αἷς ἅπας, Χριστιανός εαυτόν, δι' ἐγκρατείας πολλῆς, ἐκκαθαίρει, πάντων ἀπεχόμενος.

Θεοτοκίον

Ελπίς τού Κόσμου κραταιά, σκέπη καί προστασία, Παναγία Παρθένε, μή παρίδης αγαθή τήν δέησιν οικετών, τών εκ πόθου, σέ μακαριζόντων αεί.

Καταβασία

Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζῶσα καί ἀφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τῇ θεῖα δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τήν σοφίαν καί Λόγον

Θεϊκὴν παντευχίαν ἀναλαβών, καί εἰδώλων τήν πλάνην καταβαλών, Ἀγγέλους διηγειρας, ευφημεῖν τοῦς ἀγώνάς σου, τῷ

γάρ θεῖω πόθω, τόν νούν πυρπολούμενος, τού ἐν πυρί θανάτου, στερρώς κατεφρόνησας, ὅθεν φερωνύμως, τοῖς αἰτούσί σε νέμεις, τά θεῖα δωρήματα, ἱαμάτων χαρίσματα. Αθλοφόρε Θεόδωρε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθω, τήν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα...

Μαξιμίνου θωπεΐαις μή εκλυθείς, τού Χριστοῦ δέ τοῖς λόγοις ανδρειωθείς, εἰδώλων τά τεμένη, ἐν πυρί ἀπετέφρωσας, ἀθλητικῶς νικήσας, καλῶς τόν ἀντίπαλον, προφητικῶς διήλθες, τό πύρ ὡς ἐν ὕδατι, ὅθεν επαξίως, ἀμοιβήν τῶν ἀγώνων, πηγάζεις ἰάματα, τοῖς αἰτούσιν ἐκ πίστεως. Αθλοφόρε Θεόδωρε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθω, τήν ἁγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὡς πανάμωμος Νύμφη τού Ποιητοῦ, ὡς ἀπείρανδρος Μήτηρ τού Λυτρωτοῦ, δοχεῖον ὡς υπάρχουσα, τού Ὑψίστου Πανύμνητε ἀνομιῶν με ὄντα, ἀισχρόν καταγώγιον καί ἐν γνώσει γενόμενον, τοῖς δαίμοσι παίγνιον, σπεύσον καί τῆς τούτων, κακουργίας με ρύσαι, λαμπρόν οικητήριον, διὰ ἀρετῆς ἀπαρτίσασα, φωτοδόχε ἀκήρατε, δίωξον τό νέφος τῶν παθῶν, καί τῆς ἄνω λαμπρότητος ἀξίωσον, καί ἀκιβδήλου αἴγλης, φωτός ἀνεσπέρου σου.

Ὡδή δὲ;

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Ὡ καίνης καί παραδόξου, μίξεώς τε, καί κράσεως! παρθενία τόκον, ἤνωσε τεχθεῖς ὁ θεάνθρωπος, ταῖς σκυθρωπαῖς δέ ἡμέραις, τήν ευφρόσυνον, τόν οἰκεῖον τιμών, Ἀθλητήν ἐγκατέμιξεν.

Ἴδε πῶς Χριστόν ἐφίλει, ὁ Χριστῷ στρατευόμενος, τοὺς ἐχθροὺς γάρ τούτου, ζήλω καί πυρί κατηνάλωσε, καί ἑαυτὸν τελευταῖον καλλιέργημα, καί δεκτόν αὐτῷ θύμα, προθύμως ἀπέδωκε.

Νικηφόρος ἐκ τῶν ἄθλων, ὁ Γεννάδας ἀνέλυσε, παρρησία λόγων, καί ὑπεροψία κολάσεων, τοὺς θεατάς καταπλήξας, καί γενόμενος, πάσῃ κτίσει καινόν, καί παράδοξον θέατρον.

Ὅστούν μὲν οὐ συνετρίβη, τού Θεοῦ καί Δεσπότη μου, ὦ μακροθυμίας! καί μετὰ τήν νέκρωσιν πάσχοντος, τόν δέ αὐτοῦ Στρατιώτην πύρ δεξάμενον, καί τροχός ἠυλαβήθη, θανόντος προσάψασθαι.

Θεοτοκίον

Συνθανόντες τώ Δεσπότη, τής ζωής οι θεράποντες, καί συναναστάντες, ζώσι παρ’ αὐτῷ νύν αἰώνια, καί τώ Υἱῷ τήν Μητέρα συνδοξάζουσιν, εὐλογούντες Πατέρα, Υἱόν, Πνεῦμα ἅγιον.

Ἄλλος

Χριστός μου δύναμις

Βουλήν βουλεύεται, ο ασεβέστατος, καί σκοπεῖται, ὡς ὄντως ἐστί φρικτή, ἐγὼ γάρ ο δαίμων, διὰ βρωμάτων μιᾶν, τόν λαόν καταμολύνειν Χριστοῦ.

Εἰς ἔργον ἤνεγκε, βουλήν τήν ἄθεσμον, συσταλῆναι προστάξας τῶν καθαρῶν, ἐδεσμάτων ἐνθεσιν, καί προτεθῆναι ἅ αὐτός, κατεμόλυνε τοῖς αἵμασι.

Γέγονεν ἐκπυστον, καί διαβόητον, τό ἀνόμημα πάσι Χριστιανοῖς, ὅθεν ὡς ἐπέγνωσε, καί συνδρομή πάντων ομοῦ, εἰς Ναόν Κυρίου ἁγίου.

Θεοτοκίον

Τήν σέ Κυήσασαν, τόν προαιώνιον, ἐκ Πατρός γεννηθέντα νύν οἱ πιστοί, πρέσβιν προβαλλόμεθα, ταύτης δεήσεσι καμφθεῖς, ευμενῆς γενοῦ τοῖς δούλοις σου.

Καταβασία

Ο καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ, καί διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας. Δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

Ὡδή εἰς;

Εξέστη τά σύμπαντα

Ἀνοίγεται σήμερον, τά πρόθυρα τής χάριτος, καί ἡ καταπαύσιμος νύν αὕτη, προεικονίζει τήν ἀναστάσιμον, οὕτω λαμπρόφορος τήν λαμπράν, Δέσποιναν γεραίρουσα, καί τόν ἐνδοξον Μάρτυρα.

Δωρεῖται φερώνυμον, δῶρον Θεός Θεόδωρον τοῖς ἡγαπηκόσι τοῦ φανέντος, ἡγαπημένου τήν ἐπιφάνειαν, παραδόξων ἔργων ποιητὴν θείων τε δυνάμεων, αὐτουργόν εργασάμενον.

Οὐδέν πρὸς τόν Μάρτυρα, τά τόξα καί τά βέλη σου, ἐχθρῇ τής ἀνθρώπων σωτηρίας, καί τεθνηκώς γάρ, ζή καί ἐγρήγορε, καί τοῖς κακουργήμασι τοῖς σοῖς, ἀντικαθιστάμενος, σώζει πάντα ὀρθόδοξον.

Θεοτοκίον

Ξενίζον ἦν πρότερον, τό θαῦμα τής θεόπαιδος, ταῖς τῶν Ἀθλητῶν δέ μαρτυρίαις, εἴληφε πίστιν, τήν ἀναμφίβολον, καί τό

πιστευόμενον αεί, μένει θαυμιαζόμενον, καί πιστῶς προσκυνούμενον.

Ἄλλος

Τῷ θεῷ φέγγει σου Ἀγαθέ

Ὁ τότε τοίνυν Ἀρχιερεὺς ὅλος θαμβηθεὶς τοῦ ασεβούς, ὡς ἔγνω τό διαβούλιον, ὕμνοις ἐν παννύχοις Θεὸν ἱκέτευε, μὴ παριδεῖν εἰς τέλος, λαὸν τὸν κλῆρον αὐτοῦ.

Ἀλλ' ὁ ταχύς ὄντως βοηθός, τῶν ἐν ἀληθείᾳ καὶ θερμῇ, προσκαλουμένων δεήσει αὐτόν, οὐ παρείδεν ὅλως, ἀλλὰ ταχίστην αὐτοῖς ἐργάζεται τὴν λύσιν τοῦ ἐγχειρήματος.

Ἐκ τῶν υψίστων ὁ βοηθός, πέμπεται ὡς τάχιστα πρὸς γῆν, ὁ ἀθλοφόρος Θεόδωρος, καὶ τῷ Ἀρχιεπίσκοπῳ ἐποπτάνεται, τὴν λύσιν ἐκδιδάσκων, τῆς παρανόμου βουλῆς.

Θεοτοκίον

Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ τὴν σὴν, Δέσποινα ἀντίληψιν θερμῶς, καταισχυνηθήσεται πώποτε, ἀλλ' αἰτεῖται χάριν, καὶ δῶρον δέχεται, πρὸς τὸ συμφέρον θάπτον, τῆς ἐξαιτήσεως.

Καταβασία

Ἐξέστη τά σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῇ δόξῃ σου, σὺ γάρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ, τὸν ἐπὶ πάντων Θεὸν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύουσα.

Ὡδή 39;

Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον

Νηστεύειν Σῶτερ οὐ δύνανται, οἱ φίλοι καὶ υἱοὶ τοῦ νυμφώνος σου, σὲ τὸν Νυμφίον γάρ, σὺν τῇ Μητρί καὶ τῷ φίλῳ σου, ξενίζουσι παρόντα, καὶ θεραπεύουσιν.

Ἀπέστη Θεοῦ τοῦ σώζοντος, ἀπέστη καὶ φρενῶν ὁ δυσώνυμος, καὶ πρὸς ἀπόνοιαν, κατεξανέστη τῆς πίστεως, ἀλλ' ἀντὶ ταύτης εὗρε, τὸν μεγαλῶνυμον.

Παθὼν κατέστη σοφώτερος, καὶ δράσας ὁ γενναῖος θερμότερος, τὴν πρὸς τυράννους γάρ, πάλιν καὶ νίκην καλῶς ἀσκηθεὶς, οὐδέ θανὼν ἀπέστη, τοῦ κατορθώματος.

Θεοτοκίον

Ρυσθέντες σήμερον Δέσποινα, κινδύνου ψυχοφθόρου τῷ θαύματι, τοῦ Ἀθλοφόρου σου, κατὰ τὴν σὴν θεῖαν πρόνοιαν, τὴν χάριν ἀμφοτέροις, ἀντιτιθέαμεν.

Ἄλλος

Τού βίου τήν θάλασσαν

Τόν ξένον θαμβούμενος, τής οράσεως τής σής, Αρχιερεύς αντέφησε. Σύ τίς εἶ Κύριε, ο λαλὼν εμοί; γνώρισον καὶ δίδαξον, πῶς ευρήσωμεν θάπτον τήν βοήθειαν.

Θεόδωρος ἔφησεν. Εγὼ πέφυκα σαφῶς, ο αθλητὴς καὶ ἄκουσον. Σίτον εψήσας, μέρισον τοῖς λαοῖς, καὶ οὕτω σωθήσεσθε, κεχραμένων βρωμάτων τοῦ αλάστορος.

Ὡς μέγα τό θαύμά σου, καὶ παράδοξος ἡ σή, αντίληψις Θεόδωρε! διό θαρρούντες πάντες εἰλικρινῶς, πρὸς σέ καταφεύγομεν, καὶ δεόμεθα. Σώσον τοὺς οἰκέτας σου.

Θεοτοκίον

Φωτὸς οικητήριον, καὶ δοχεῖον καθαρὸν, τοῦ Λόγου εχρημάτισας, Πατρός τῇ ευδοκίᾳ, καὶ τῇ ἐν σοί, επισκέψει Πνεύματος, τοῦ ἁγίου, διό με φωταγώγησον.

Καταβασία

Τήν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελούντες εορτὴν οἱ θεόφρονες, τής Θεομήτορος, δεύτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τόν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Αυτόμελον

Ἦχος πλ. δ' #39;

Πίστιν Χριστοῦ ὡσεὶ θώρακα, ἔνδον λαβὼν ἐν καρδίᾳ σου, τὰς ἐναντίας δυνάμεις κατεπάτησας Πολύαθλε, καὶ στέφει ουρανίῳ ἐστέφθης αἰωνίως, ὡς ἀήττητος.

Ο Οἶκος

Τόν ἐν θρόνῳ φωτὸς εποχούμενον, ευχαρίστως ἐν πίστει υμνούμέν σε, ὅτι δώρημα θείον δεδώρησαι, τόν γενναῖον τοῖς ἄθλοις Θεόδωρον, τόν ἐν τῷ βίῳ τρισμακάριστον, ὡς υπέρμαχον ὄντα τής ἀληθείας, ευσεβεῖ λογισμῷ κεκτημένος Χριστόν, ἀνεδείχθη κραταιὸς νικητὴς κατὰ τοῦ δολεροῦ, ὡς ἀήττητος.

Συναξάριον

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Σαββάτῳ τής πρώτης Εβδομάδος τῶν Νηστειῶν, τό διὰ τῶν Κολλύβων παράδοξον θαῦμα τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος εορτάζομεν.

Στίχοι

- Τροφή κολλύβων, ἐστιὰ Τήρων πόλιν,
- Τροφήν τιθεῖς ἀπρακτον, ἡλιγισμένην.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον, καί σῶσον ἡμᾶς.
Αμήν.

Ωδή ζ'·

Οὐκ ἐλάτρευσαν

Νόμον ἔφησας μή κείσθαι τοῖς δίκαιοις σου, δίκαιε Δέσποτα, ὅθεν ἡ Μήτηρ ἡ σή, καί ὁ πολυθαύμαστος οὗτος θεράπων σου, τῇ φαιδρότητι, τῆς μνήμης τούτων σήμερον, νόμους λύουσι νηστείας.

Ὡς ἡδίστη καί μεγάλη καί χαρμόσυνος, ἡ νῦν πανήγυρις, ἦν ὁ Μαρτύρων ἡμῖν, κάλλιστος καί μέγιστος, νῦν ἐσχεδίασεν, ἐνὶ θαύματι, ἐξ ἀκαθάρτων ἀχραντον, τοῦ Χριστοῦ λαόν τελέσας.

Τόν πρὸς δράκοντας δεινούς ἀντιπαξάμμμιενον, καί κατισχύσαντα, τόν ψυχοφθόρον τε νῦν, καί τόν λυμαινόμενον, ἐμψυχα σώματα, ἀναδήσωμεν, ἐπινικίοις ἄσμασι, καί στεφάνων ἐγκωμίοις.

Θεοτοκίον

Ὁ Γενάρχης μὲν προγνούς τὴν ψυχολέτειραν, βρώσιν οὐκ ἐφυγεν, ὁ σὸς δὲ πιστός λαός, παρὰ τοῦ σοῦ μάρτυρος, προδιδαχθεὶς καί φυγών, τὴν ολέθριον, τροφήν σὺν τούτῳ Δέσποινα, τὰ σωτήριά σοι θύει.

Ἄλλος

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον

Δροσοβόλος ἀθυμίας καί φλογώσεως, νεφέλη ὠφθης Ἐνδοξε, καί διέσωσας, ἐκ καμίνου τῆς τυραννικῆς, κραυγάζοντας πάντας τοὺς πιστούς. Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Βασιλεὺ παρανομώτατε ἀισχύνθητι, καί ἐμφραγεῖ στόμα τό σόν, τό μελετήσαν, καθ' ἡμῶν παράνομον βουλήν, κατέλυσε γάρ σου τὴν ἰσχύν, ὁ βασιλεύων Βασιλεύς, καί πάντων Κύριος.

Ιουλιανέ ἀνόητε, καρδία σου ὅλη κακίας πέπλησται, φαρμακούται δέ, παρὰ τοῦ σοφοῦ ἡμῶν Θεοῦ, σχεθεῖσα δολίως καθ' ἡμῶν, τῶν ἐκβοώντων πρὸς αὐτόν, τὴν χάριν νέμει σαφώς.

Θεοτοκίον

Υπὲρ λόγον σου ἡ σύλληψις γεγένηται, καί ὑπὲρ νοῦν ὁ τόκος σου, Παναμώμητε. Θεὸν γάρ ἐγέννησας σαρκί, τόν σῶσαντα πάντας ἐκ φθοράς, εὐλογημένη διό νῦν, Θεοτόκε σέ δοξάζομεν.

Καταβασία

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, έχαιρον ψάλλοντες. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός, ευλογητός εἰ.

Ωδή η' 39;

Λυτρωτά τού παντός

Ἡ χαράς τή γεννήσει πληρώσασα, τά ουράνια καί τά επίγεια, τή τού καιροῦ στυγνότητι, χάριν εύκαιρον νέμει, τώ στεφανίτη, συγκροτούσα λαμπρώς τά εόρτια.

Σαββατίσωμεν άνθρωποι σήμερον, εκ τών κόπων τών χθές καταπαύοντες, διά τόν ευλογήσαντα, τήν παρούσαν ημέραν, τή καταπαύσει, καί τή νύν πανηγύρει τού Μάρτυρος.

Αληθώς τούτο πρώτον εν Σάββασι, καί Σαββάτων άν λέγοιτο Σάββατον, μαρτυρικής τε χάριτος, καί δυνάμεως θείας εμπεπλησμένον, σωτηρίας μεγίστης ανάκλησις.

Βασιλέως Θεού αγνοίς βρώμασι, βασιλείας αθέσμου μιάσματα, ο καθαρός κατήργησε, παραδόξω τε τρόπω, θαυματουργίας, τήν αγίαν εβδομήν ηγίασε.

Θεοτοκίον

Βεβαιοί τό σόν Κόρη μυστήριον, τών Μαρτύρων ο πρόθυμος θάνατος, ως γάρ Θεώ πιστεύσαντες, τώ τεχθέντι, κάν πάθος, εκών υπέστη, εαυτούς οι γενναίοι κατέθυσαν.

Άλλος

Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Εκ φλογός ως ερρύσθης Μάρτυς Θεόδωρε, θεϊκή δυναστεία, ούτω καί νύν ημάς έσωσας αυτός, επιστασία θεία σου, τής τού Παρανόμου, βουλής κακομηχάνου.

Τό εσπέρας ηυλίσθη κλαυθμός τοίς δούλοις σου, πονηράς εξ ενέδρας τού αποστάτου ημών, άλλ εις τό πρωϊ αγαλλίασις έλαμψε, Μάρτυς καρτερόφρον, θερμή σου βοηθεία.

Λυτρωτήν σε ευρόντες οι εν κινδύνοις ημείς, εμπεσόντες, καί ρύστην τής τού εχθρού μηχανής, Μάρτυς τού Χριστού, αθλοφόρε Θεόδωρε, σέ δοξολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Απορεί νούς ανθρώπων τής σής λοχείας Αγνή, τό μυστήριον φράσαι, καί διά τούτό σε, πίστει ευσεβώς, ως Θεοτόκον σέβομεν, καί δοξολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσιν. Τόν Κύριον υμνεΐτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Ο τόκος σου άφθορος εδείχθη

Συντρέχει τά πλήθη πανταχόθεν, επί τήν σκηνήν τού μαρτυρίου, καί τήν ένοικον χάριν, τού προλάμποντος, εν δόξη πάντων Μαρτύρων, σύν τή Δεσποίνη των απάντων μεγαλύνομεν.

Ανδρίζου Χριστού η Εκκλησία, καί κράτει των μάτην πολεμούντων, τού Χριστού γάρ οι φίλοι, καί παρόντες σου προκήδονται, καί απόντες, ως ο Γενναίος, ώ τελείς τά χαριστήρια.

Τόν δόξαντα πάλαι τεθνηκέναι, τά πράγματα ζήν καί μετά τέλος, καί τής πίστεως πάλιν, προστατεΐν μετά τού ίσου, δείκνυσι ζήλου, όν οι πλουτούντες, ευεργέτην μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Ως θείαν σφραγίδα σε τοίς ύμνοις, τήν εσφραγισμένην Θεού βιβλον, επιτίθημι φέρων, καί συνάγω τούς επαίνους εις σέ Παρθένε, ούτω δοξάζων, επί πλέον τόν σόν Μάρτυρα.

Άλλος

Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον

Καλώς εδείχθης πρόμαχος Ένδοξε, καί κραταιά αντίληψις ημίν τοίς τιμώσί σου, τήν σεπτήν καί αοίδιμον μνήμην νύν, καί των σών αθλημάτων τά κατορθώματα, καί τήν γενομένην εις ημάς, θείαν αντίληψιν.

Τό σόν παμμάκαρ θαύμα Θεόδωρε, τό τελεσθέν αγίαις επομβρίαις εξάδεται, εις τόν σύμπαντα Κόσμον μακάριε, όθεν καί ετησίως συναθροιζόμενοι, δόξαν αναπέμπομεν Χριστώ, τώ σέ δοξάσαντι.

Ορών τόν πόθον των ευφημούντων σε, Μάρτυς Χριστού, τήν χάριν αντιδώρησαι μείζονα, καί τήν πίστιν ειδώς όση πέφυκεν, ένδοξε μή ελλίπης, πρέσβυς θερμότατος, μάρτυς καί μεσίτης, προς Θεόν ημών δεικνύμενος.

Θεοτοκίον

Υμνεΐν Παρθένε σέ ου παυόμεθα, τήν βοηθόν, τήν σκέπην, τήν ταχείαν αντίληψιν, τήν προστάτιν ημών, ακαταίσχυντον, τήρησον

σούς ικέτας, πάσης κακώσεως, πάσης μηχανής τού πονηρού, εκλυτρουμένη αεί.

Καταβασία

Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυρίζετω δέ, αὐλῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν Ιεράν πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καί βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε αγνή αιειπάρθενε.

Εξαποστειλάριον

Τοῖς Μαθηταῖς

Στεφανηφόρος Ἄγιε, παρεστῶς σύν Αγγέλοις, τῷ τού Χριστοῦ νύν Βήματι, καί φωτός τού ἐκεῖθεν, πληρούμενος Αθλοφόρε, τήν ειρήνην τῷ Κόσμῳ, αδιαλείπτως πρέσβευε, καί ἡμῖν σωτηρίαν τοῖς ευσεβῶς, τήν φωσφόρον μνήμην σου εκτελούσι, Θεόδωρε πανόλβιε, Μάρτυς ηγλαῖσμένε.

Θεοτοκίον

Εν τῇ γαστρί σου Κύριος, ἀπολλύμενον Κόσμον, φθοράς ἀνακαλέσασθαι, βουληθεῖς ὥσπερ οἶδεν, ἐσκήνωσε Θεοτόκε. Σωτηρίαν οὖν πάντες, ευρόντες ἐκβοῶμέν σοι. Χαίρε τό τού Αγγέλου, πανευκλεές, γυναιξίν ἐν πάσαις εὐλογημένη, καί γάρ χαράν ἐκύησας, πάσῃ τῇ οἰκουμένη.

Εἰς τοὺς Αἱ Ἱ Ἦ Ὑ Ὑ Ὑ

Ἦχος α' Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Τόν ἀριστεά τῆς ἄνω, στρατολογίας πιστοί, ὡς καρτερόν ὀπλίτην, τῆς ἡμῶν εὐσεβείας, συμφώνως συνελθόντες, ὠδαῖς μυστικαῖς, εὐφημήσωμεν λέγοντες. Ἀξιοθαύμαστε Μάρτυς τού Ἰησοῦ, εὐχου ὑπέρ τῶν τιμώντων σε.

Τῇ φερωνύμῳ σου κλήσει, δῶρον Θεοῦ ἀληθῶς, τοῖς θλιβομένοις πάσι, θυμηδία ἐδόθης, Θεόδωρε τρισμάκαρ, πᾶς γάρ τῷ σώ, προσπελάζων Ναῶ ἀληθῶς, μετ' ευφροσύνης λαμβάνων τὰς ἀμοιβάς, τῶν θαυμάτων σου γεραίρει Χριστόν.

Τῆς εὐσεβείας τόν πλούτον, καί τήν λαμπρότητα, ἀθλητικοῖς καμάτοις, σεαυτῷ θησαυρίσας, πᾶσαν τήν ἰσχύν σου, δῶρον δεκτόν, τῷ Θεῷ προσενήνοχας, ἀναπληρῶν ἐν τοῖς ἄθλοις μετὰ σπουδῆς, Θεοδώρητόν σου πρόσκλησιν.

Τῇ παμφαεῖ πανηγύρει, τού θείου Μάρτυρος, ευωχηθῶμεν πάντες, καί πιστῶς ευφρανθῶμεν, φιλέορτοι τιμώντες, φαιδράν

εορτήν, τῆς αὐτοῦ τελειώσεως, ασματικῶς ανυμνοῦντες τόν Ἰησοῦν, τόν δοξάσαντα τήν μνήμην αὐτοῦ.

Δόξα... Ἦχος πλ. β

Αγιωσύνης δωρεά, καί πλούτος θείας ζωῆς, πεφανέρωσαι τῷ Κόσμῳ Θεόδωρε. Χριστός γάρ σου σοφέ, τήν μνήμην ἐδόξασεν, ἐν ἡ συμφώνως οἱ πιστοί, γεγηθότες υμνοῦμεν, τοὺς αγῶνας τῶν πόνων σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπὸν τῆς ζωῆς, σέ ἱκετεύομεν, Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τοῦ Ἀθλοφόρου, καί πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόστιχα

Ἦχος γ

Χορεύουσι στίφη Μαρτύρων χαρμονικῶς, νύν ἐν τῷ τεμένει σου, ἀθλοφόρε Θεόδωρε, καί Ἀγγέλων τὰ τάγματα, τοὺς ἀθλοῦς κροτοῦσι τῆς καρτερίας σου. καί αὐτός ὁ στεφοδότης Χριστός πάρεστι, πλουτοποιᾷ χαρίσματα, τοῖς υμνωδοῖς δεξιὰ παρεχόμενος. ὃν ποθήσας ἐζήτεις, καί ευρὼν ὠμίλησας, ὃν περ ἐπόθησας, ὅν ἱκέτευε σῶσαι, καί φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ καθαρὰ καί πανάμωμος Νηστεία, ἐπιδημήσασα νύν πρὸς ἡμᾶς, μαρτυρικῶν θαυμάτων, τελετὴν συνεισήγαγε, διὰ γάρ νηστείας, τῶν ψυχικῶν μολυσμῶν, καί ρύπων ἐκκαθαίρομεθα, καί διὰ τῶν μαρτυρικῶν σημείων καί ἀθλῶν, γενναίως κατὰ τῶν παθῶν ἀνδριζόμεθα. Ὅθεν καί τῆς ἱεράς ἐγκρατείας τῇ χάριτι φωτιζόμενοι, καί ταῖς θαυματουργίαις, Θεοδώρου τοῦ Μάρτυρος, τῇ πρὸς Χριστὸν στηριζόμεθα πίστει, αἰτούμενοι αὐτόν, σωτηρίαν βραβεύσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῇ μαρτυρικῇ σου πρὸς Θεὸν παρρησίᾳ Θεόδωρε, τό τοῦ ἀποστάτου, κατὰ τῆς Χριστοῦ πίστεως μηχανήμα, μάταιον ἀπετέλεσας, ὑπέρμαχος, τῷ εὐσεβοῦντι χρηματίσας λαῷ, ἐπιστάσις φρικτῆς, τῶν μεμολυσμένων βρωμάτων, θυσίαις εἰδωλικαῖς, αὐτοῦς λυτρωσάμενος, ὅθεν σε καί ὡς εἰδῶλων καθαιρέτην, καί ὡς τῆς ποιμνῆς Χριστοῦ σωτήρα καί φύλακα, καί προστάτην ἡμῶν εὐεπήκοον, τιμώντες, δεόμεθα ἐν ἁσμασιν, ἰλασμόν καί φωτισμόν, διὰ σοῦ δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ

Αθλητικήν ανδρείαν, ευσεβώς καθοπλισθείς Αθλοφόρε Χριστού, καί λογικήν λατρείαν, μυστικώς υπερμαχών τή δυνάμει αυτού, τών ειδώλων τό ασεβές, καί τών τυράννων τό απηνές, ασθενές απέδειξας, καταφρονών τών βασάνων, καί τού προσκαίρου πυρός, ἀλλ’ ὡς θείων δωρεών, καί πράγμα καί ὄνομα, τή πρεσβείᾳ σου σῶζε, τούς εκτελούντας τήν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποι να πρόσδεξαι, τάς δεήσεις τών δούλων σου, καί λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπό πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά, καί ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, Ὡδή γ’ καί ς’ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀγίου.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Ευφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Στίχ. Εισάκουσον, ὁ Θεός, τῆς φωνῆς μου.

**Πρός Εβραίους Επιστολῆς Παύλου τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. Α’, 1–12)**

Πολυμερῶς καί πολυτρόπως πάλαι ὁ Θεός λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς Προφήταις, ἐπ’ ἐσχάτων τών ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν Υἱῷ, ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι’ οὗ καί τούς αἰῶνας ἐποίησεν, ὃς, ὡς ἀπαύγασμα τῆς δόξης, καί χαρακτήρ τῆς υποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τά πάντα τῷ ρήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, δι’ αὐτοῦ καθαρισμόν ποιησάμενος τών ἀμαρτιῶν ἡμῶν, ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς, τοσοῦτω κρείττων γενόμενος τών Ἀγγέλων, ὅσω διαφορώτερον παρ’ αὐτούς κεκληρονόμηκεν ὄνομα, Τίνι γάρ εἶπέ ποτε τών Ἀγγέλων, Υἱός μου εἰ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε; Καί πάλιν. Εγὼ ἔσομαι αὐτῷ εἰς Πατέρα, καί αὐτός ἔσται μοι εἰς Υἱόν; Ὅταν δέ πάλιν εἰσαγάγῃ τόν Πρωτότοκον εἰς τήν οἰκουμένην, λέγει. Καί προσκυνησάτωσαν αὐτῷ πάντες Ἄγγελοι Θεοῦ. Καί πρὸς μέν τούς Ἀγγέλους λέγει, ὁ ποιῶν τούς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καί τούς λειτουργούς αὐτοῦ πυρός φλόγα. Πρὸς δέ τόν Υἱόν. Ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός, εἰς τόν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, ράβδος ἐυθύτητος ἡ ράβδος τῆς Βασιλείας σου. Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καί ἐμίσησας ἀνομίαν, διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεός, ὁ Θεός σου ἔλαιον ἀγαλλιάσεως παρά τούς μετόχους σου. Καί, Σὺ καταρχάς, Κύριε, τήν γῆν ἐθεμελίωσας, καί ἔργα τών χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί, αὐτοὶ ἀπολούνται, σύ δέ

διαμένεις, καί πάντες, ως ιμάτιον, παλαιωθήσονται, καί ωσεί περιβόλαιον ελίξεις αυτούς, καί αλλαγήσονται, σύ δέ ο αυτός εί, καί τά έτη σου ουκ εκλείψουσιν.

Έτερος τού Αγίου

Πρός Τιμόθεον Β' Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Β', 1–10)

Τέκνον Τιμόθεε, ενδυναμού εν τή χάριτι τή εν Χριστώ Ιησού, καί ά ήκουσας παρ' εμού διά πολλών μαρτύρων, ταύτα παράθου πιστοίς ανθρώποις, οίτινες ικανοί έσονται καί ετέρους διδάξαι. Σύ ούν κακοπάθησον, ως καλός στρατιώτης Ιησού Χριστού. Ουδείς στρατευόμενος εμπλέκεται ταίς τού βίου πραγματείαις, ίνα τώ στρατολογήσαντι αρέση. Εάν δέ καί αθλή τις, ου στεφανούται, εάν μή νομίμως αθλήση. Τόν κοπιώντα γεωργόν δεί πρώτον τών καρπών μεταλαμβάνειν. Νόει ά λέγω, δώ η γάρ σοι ο Κύριος σύνεσιν εν πάσι. Μνημόνευε Ιησούν Χριστόν εγηγερμένον εκ νεκρών, εκ σπέρματος Δαυϊδ, κατά τό ευαγγέλιόν μου, εν ώ κακοπαθώ μέχρι δεσμών, ως κακούργος, αλλ' ο λόγος τού Θεού ου δέδεται. Διά τούτο πάντα υπομένω διά τούς εκλεκτούς, ίνα καί αυτοί σωτηρίας τύχωσι, τής εν Χριστώ, Ιησού, μετά δόξης αιωνίου.

Αλληλούϊα Έχος δ'

Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει καί ωσεί κέδρος η εν τώ Λιβάνω πληθυνθήσεται.

Κοινωνικόν

Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται Δίκαιος. Αλληλούια.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, τά παρόντα Στιχηρά προσόμοια, εἰς δ''.

Ποῖημα Νικολάου

Ἦχος α' Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Νύν ευσεβείας τό σέλας, πάσιν εφήπλωται, διασκεδάζον πλάνην, ασεβείας ὡς νέφος, φωτίζον δέ καρδίας, τῶν ευσεβῶν. Δεύτε πάντες προσπέσωμεν, ευσεβοφρόνως Εἰκόνας Χριστοῦ σεπτάς, προσκυνούντες οἱ Ορθόδοξοι.

Ιεροτύποις Εἰκόσι, νύν ωραίζεται, ὡς νύμφη κοσμηθεῖσα, ἡ Χριστοῦ Εκκλησία, καί πάντας συγκαλείται πνευματικῶς, εορτάσαι συνέλθωμεν, ἐν ὁμονοία καί πίστει χαρμονικῶς, μεγαλύνοντες τόν Κύριον.

Κόσμος ὁ σύμπας ευφραίνου, ἰδοῦ γάρ Κύριος, καθεῖλεν ἀπό ὕψους, ασεβείας τό κράτος, ἀρρήτῳ προμηθείᾳ, καί ταπεινοί, ἀνυψώθημεν σήμερον, Ορθοδοξίας πρός πίστιν δι' ευσεβούς, Βασιλίδος οδηγούμενοι.

Πρός τό πρωτότυπον φέρει, φησί Βασίλειος, τιμή ἡ τῆς εἰκόνης, διὰ τοῦτο ἐν σχέσει, τιμώντες τάς Εἰκόνας, Σωτήρος Χριστοῦ, τῶν Ἁγίων ἀπάντων τε, ἵνα αὐτῶν δεδραγμένοι, μήποτε νύν, δυσσεβεῖα υπαχθείμεν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Ὁ τῆ ἀνάρχῳ, καί θεῖᾳ, φύσει ἀόρατος, βροτός ωράθη Κόρη, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, δι' ἄκραν ευσπλαγχνίαν, οὐ τῆς σαρκός, γεγραφότες τήν μιμησιν, τιμητικῶς προσκυνούμεν πάντες πιστοί, ευσεβῶς καί μεγαλύνομεν.

Ἀπόστιχα Προσόμοια

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Ευφραθά

Λύμης φθοροποιού, φυγόντες κακοδόξων, ὀρθοδοξίας φέγγει, καρδίας ἐλλαμφθῶμεν, πιστοί Θεόν δοξάζοντες.

Στίχ. Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ υἱοί Θεοῦ.

Ἀρείου θολερά, κατήργηται ἀπάτη, Μακεδονίου Πέτρου, Σεβήρου τε καί Πύρρου, καί λάμπει Φῶς τρισήλιον.

Στίχ. Προσκυνήσατε τῷ Κυρίῳ ἐν αὐλῇ ἁγία αὐτοῦ.

Ουκέτι δυσσεβών, αυχεί τό νόθον δόγμα, Θεός γάρ Ορθοδόξοις, τή νεύσει Θεοδώρας, ράβδον ισχύος δίδωσι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον, Όμοιον

Ύψωσας ταπεινών, τό κέρας Θεοτόκε, τεκούσα Θεόν Λόγον, όθεν πιστώς σε πάντες, τιμώντες μεγαλύνομεν.

Απολυτίκιον Ήχος β'

Τήν άχραντον Εικόνα σου προσκυνούμεν Αγαθέ, αιτούμενοι συγχώρησιν τών πταισμάτων ημών, Χριστέ ο Θεός, βουλήσει γάρ ηύ δόκησας σαρκί ανελθείν εν τώ Σταυρώ, ίνα ρύση ούς έπλασας εκ τής δουλείας τού εχθρού, όθεν ευχαρίστως βοώμέν σοι, Χαράς επλήρωσας τά πάντα, ο Σωτήρ ημών, παραγενόμενος εις τό σώσαι τόν Κόσμον.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Πάντα υπέρ έννοιαν, πάντα υπερένδοξα, τα σά Θεοτόκε μυστήρια, τή αγνεία εσφραγισμένη, καί παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ εγνώσθης αψευδής, Θεόν τεκούσα αληθινόν, αυτόν ικέτευε σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΔΕ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμιακόν, καί τό α' Κάθισμα Ψαλτηρίου, τό, Μακάριος ανήρ, εις τό Κύριε του εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου ς' καί τού Τριωδίου δ'.

Στιχηρά Προσόμοια τού Τριωδίου

Ήχος πλ. β' Όλην αποθέμενοι

Σέ τόν ακατάληπτον, πρό εωσφόρου ανάρχως, εξ αϋλου λάμπσαντα, ασωμάτου τε γαστρός τού Γεννήτορος, οι Προφήται Κύριε, οι τώ σώ Πνεύματι, εμπνευσθέντες προηγόρευσαν, Παιδίον έσεσθαι, εξ Απειρογάμου σαρκούμενον, ανθρώποις συναπτόμενον, καί τοίς επί γής καθορώμενον, δι' ών ώς Οικτίρμων, ελλάμψεως αξίωσον τής σής, τούς ανυμνούντας τήν άφραστον, σου σεπτήν Ανάστασιν.

Λόγω σε κηρύξαντες, οι θεηγόροι Προφήται, καί έργοις τιμήσαντες, ατελεύτητον ζωήν εκαρπώσαντο, τή γάρ κτίσει Δέσποτα, παρά σέ τόν Κτίσαντα μή λατρεύειν καρτερήσαντες, τόν Κόσμον άπαντα, ευαγγελικώς απεστράφησαν, καί σύμμορφοι γεγόνασιν, ούπερ προηγόρευσαν Πάθους σου, ών ταίς ικεσίαις,

αξιώσον αμέμπτως διελθεῖν, τῆς εγκρατείας τό στάδιον, μόνε Πολυέλεε.

Φύσει απερίγραπτος, τῇ θεϊκῇ σου υπάρχων, ἐπ’ ἐσχάτων Δέσποτα, σαρκωθείς ηξίωσας περιγράφεσθαι, τῆς σαρκός προσλήψει γάρ, καί τὰ ιδιώματα, ανελάβου ταύτης ἅπαντα, διό τό εἶδός σου, τό τῆς ἐμφορείας, ἐγγράφοντες, σχετικῶς ἀσπαζόμεθα, πρὸς τὴν σὴν ἀγάπην υψούμενοι, καί τῶν ἱαμάτων, τὴν χάριν ἀπαντλούμεν ἐξ αὐτοῦ, τῶν Ἀποστόλων ἐπόμενοι, θείαις παραδόσεσιν.

Υπέρτιμον κόσμησιν, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τῶν σεπτῶν ἀπείληφε, καί ἁγίων Εἰκόνων, τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, καί τῆς Θεομήτορος καί Ἀγίων πάντων, φαιδροτάτην ἀναστήλωσιν, δι’ ἧς φαιδρύνεται, καί καταγλαΐζεται χάριτι, καί στίφος ἀποβάλλεται, τῶν αἰρετικῶν ἐκδιώκουσα, καί ἀγαλλομένη, δοξάζει τόν φιλόανθρωπον Θεόν τόν δι’ αὐτὴν υπομείναντα, πάθη τὰ ἐκούσια.

Δόξα... Ἦχος β’

Ἡ χάρις ἐπέλαμψε τῆς ἀληθείας, τὰ προτυπούμενα πάλαι σκιωδῶς νῦν ἀναφανδόν ἐκτετέλεσται, ἰδοὺ γάρ ἡ Ἐκκλησία, τὴν ἑνσωμον Εἰκόνα Χριστοῦ, ὡς υπερκόσμιον κόσμον ἐπαμφιέννυται, τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου τόν τύπον προὔπογράφουσα, καί τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν κατέχουσα, ἵνα ὃν σεβόμεθα, τούτου καί τὴν Εἰκόνα διακρατοῦντες μὴ πλανώμεθα, Ἐνδυσάσθωσαν αἰσχύνῃν, οἱ οὕτω μὴ πιστεύοντες, ἡμῖν γάρ δόξα τοῦ Σαρκωθέντος ἡ μορφή, εὐσεβῶς προσκυνουμένη, οὐ θεοποιουμένη, Ταύτην κατασπαζόμενοι, πιστοὶ βοήσωμεν. Ὁ Θεός σώσον τόν λαόν σου, καί εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Τό α’ τοῦ ἐνδιατάκτου Ἦχου

Εἰς τὴν Λιτὴν δέ, ὡς συνήθως, τό Ἰδιόμελον τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς, καί μετὰ τούτο, τό παρόν.

Δόξα... Ἰδιόμελον Ἦχος β’

Χαίρετε Προφῆται τίμοι, οἱ τόν νόμον Κυρίου καλῶς διαταξάμενοι, καί τῇ πίστει φανέντες, ἀπόρθητοι στύλοι ἀκλινεῖς, ὑμεῖς γάρ καί μεσίται ὦφθητε τῆς νέας Διαθήκης Χριστοῦ, καί μεταστάντες πρὸς Οὐρανόν, αὐτόν ἱκετεύσατε, εἰρηνεύσαι τόν Κόσμον, καί σώσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος ο αὐτός

Τήν πάσαν ἐλπίδα μου, εἰς σέ ἀνατίθην, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τήν σκέπην σου.

Ἀπόστιχα

Τά κατ'᾽; Ἀλφάβητον τῆς Ὀκτωήχου

Δόξα... Ἰδιόμελον Ἦχος β'᾽;

Οἱ ἐξ ἀσεβείας, εἰς εὐσέβειαν προβάντες, καί τῷ φωτί τῆς γνώσεως ἐλλαμφθέντες, ψαλμικῶς τάς χεῖρας κροτήσωμεν, εὐχαριστήριον αἶνον Θεῷ προσάγοντες, καί τας ἐν τοίχοις καί πίναξι, καί ἱεροῖς σκεύεσιν ἐγχαραχθεῖσας ἱεράς Χριστοῦ Εἰκόνας, τῆς Πανάγνου, καί πάντων τῶν Ἀγίων, τιμητικῶς προσκυνήσωμεν, ἀποβαλλόμενοι τήν δυσσεβή τῶν κακοδόξων θρησκείαν, ἡ γάρ τιμή τῆς Εἰκόνης, ὡς φησὶ Βασίλειος, ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει, αἰτούμενοι ταῖς πρεσβείαις τῆς ἀχράντου σου Μητρός, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καί πάντων τῶν Ἀγίων, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος ο αὐτός

Ὡ θαύματος καινοῦ, πάντων τῶν πάσαι θαυμάτων! τίς γάρ ἐγὼ Μητέρα ἀνευ ἀνδρός τετοκυῖαν, καί ἐν ἀγκάλαις φέρουσιν, τὸν ἀπασαν τήν Κτίσιν περιέχοντα; Θεοῦ ἐστὶ βουλή τὸ κυηθέν, ὃν ὡς βρέφος Πάναγνε, σαῖς ὠλέναις βαστάσασα, καί μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, μὴ παύσῃ δυσωπούσα ὑπὲρ τῶν σέ τιμώντων, τοῦ οἰκτειρῆσαι, καί σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. α'᾽;

Θεοτόκε Παρθένε, χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, εὐλοημένη σύ ἐν γυναιξί, καί εὐλοημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, ὅτι Σωτήρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν. **(ἐκ γ'᾽;)**

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὸν Εξάψαλμον, τό, Θεὸς Κύριος, τό Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον.

Δόξα... Ἦχος β'᾽;

Τήν ἀχραντον Εἰκόνα σου προσκυνούμεν Ἀγαθέ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, βουλήσῃ γάρ ἡὺ δόκησας σαρκί ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ρύσῃ οὓς ἐπλασας ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, ὅθεν εὐχαρίστως βοώμέν σοι, Χαράς

επλήρωσας τά πάντα, ο Σωτήρ ημών, παραγενόμενος εις τό σῶσαι τόν Κόσμον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πάντα υπέρ έννοιαν, πάντα υπερένδοξα, τα σά Θεοτόκε μυστήρια, τή αγνεία εσφραγισμένη, καί παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ εγνώσθης αψευδής, Θεόν τεκούσα αληθινόν, αυτόν ικέτευε σωθῆναι τάς ψυχάς ημών.

Είτα η συνήθης Στιχολογία, οι Αναβαθμοί τού Ἦχου, τό, πάσα πνοή, καί τό ενδιατάκτον Εωθινόν Ευαγγέλιον.

Καί μετά τό, Ανάστασιν Χριστού, καί τόν Ν' ψάλλομεν τά παρόντα Ιδιόμελα.

Δόξα,.. Ἦχος πλ. δ'

Τῆς μετάνοιας άνοιζόν μοι πύλας Ζωοδότα, ορθρίζει γάρ τό πνεύμά μου, πρὸς Ναόν τόν άγιόν σου, ναόν φέρον τού σώματος, όλον εσπιλωμένον, Αλλ' ὡς Οικτίρμων κάθαρον, ευσπλαγχνω σου ελέει.

Καί νύν... Θεοτοκίον, Ο αυτός

Τῆς σωτηρίας ευθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε, αισχραίς γάρ κατερρύπωσα, τήν ψυχήν αμαρτίαις, ὡς ραθύμως τόν βίον μου, όλον εκδαπανήσας, ταίς σαίς πρεσβείαις ρύσαί με, πάσης ακαθαρσίας.

Στίχ. Ελέησόν με, ο Θεός...

Ἦχος πλ. β'

Τά πλήθη τών πεπραγμένων μοι δεινών, εννοών ο τάλας, τρέμω τήν φοβεράν ημέραν τῆς Κρίσεως, αλλά θαρρών εις τό έλεος τῆς ευσπλαγχνίας σου, ὡς Δαυϊδ βοώ σοι Ελέησόν με ο Θεός, κατά τό μέγα σου έλεος.

Οι Κανόνες. Ο Αναστάσιμος, ο Σταυροαναστάσιμος, και τῆς Θεοτόκου, εις η' και τού Τριωδίου, εις ς'.

Ο Κανών τού Τριωδίου, ού η ακροστιχίς.

Σήμερον ευσεβίης θεοφεγγέος ήλυθεν αίγλη.

Ποίημα τού κυρίου Θεοφάνους,

Ωδή α' Ἦχος δ'

Θαλάσσης τό ερυθραίον

Σκιρτώντες μετ' ευφροσύνης σήμερον, πιστοί βοήσωμεν, Ως θαυμαστά τά έργα σου Χριστέ, καί μεγάλη η δύναμις, ο τήν ημών ομόνοιαν, καί συμφωνίαν εργασάμενος!

Ημέραν χαρμονικὴν θεόφρονες, δεύτε τελέσωμεν, νύν ουρανός ευφραίνεται καί γή, καί Ἀγγέλων τὰ τάγματα, καί τῶν βροτῶν συστήματα, διαφερόντως εορτάζοντα.

Μεγίστην ευεργεσίαν βλέποντες, χείρας κροτήσωμεν, τὰ διεστῶτα μέλη τοῦ Χριστοῦ, συνηγμένα πρὸς ἑνώσιν, καί τόν Θεόν αινέσωμεν, τόν τήν εἰρήνην πρυτανεύσαντα.

Εδόθη τῇ Εκκλησίᾳ σήμερον, τὰ νικητήρια θεοκινήτω νεύσει καὶ βουλή, Μιχαήλ Θεοδώρας τε, τῶν ευσεβῶς τῆς Πίστεως, αντεχομένων Βασιλέων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ρομφαίαι τῶν δυσσεβῶν ἐξέλιπον, σαφῶς αἵρέσεων, τόν γάρ Ναόν σου Πάναγνε σεμνή, ἐν Εἰκόσι κοσμούμενον, πανευσεβῶς θεώμενοι, νύν πανιέρως αγαλλόμεθα.

Καταβασία

Θαλάσσης τό ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἰχνεσιν, ὁ παλαιός πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τήν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Ὡδή γλ#39; Ευφραίνεται ἐπὶ σοί

Ουκέτι τῶν ἀσεβῶν, αἰρετικῶν νύν ἡ οφρὺς αἱρεται, ἡ γάρ Θεοῦ δύναμις, τήν Ὀρθοδοξίαν ἐκράτυνε.

Νεφέλαι προφητικῶς, ζωοποιόν ἐξ ουρανοῦ σήμερον, δρόσον ἡμῖν ρανάτωσαν, ἐπὶ τῇ ἐγέρσει τῆς Πίστεως.

Ευήχως αἱ μυστικαί, τῶν Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ σάλπιγγες, υπερφυῶς βοάτωσαν, τῶν σεπτῶν Εἰκόνων ἀνόρθωσιν.

Ὑμνήσωμεν τόν Χριστόν, τόν ἀναδείξαντα ἡμῖν Ἀνασσαν, θεοσεβῆ φιλόχριστον, σὺν τῷ θεοστέπτῳ βλαστήματι.

Θεοτοκίον

Σκηνήν σου τήν ιεράν, καταλαβόντες οἱ πιστοὶ Πάναγνε, φωτοειδεὶ χάριτι, νύν καταυγασθῆναι δεόμεθα.

Καταβασία

Ευφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα. Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγή καὶ στερέωμα.

Κάθισμα Ἦχος α#39; Χορός Ἀγγελικός

Τήν θείαν σου μορφήν, ἐν Εἰκόνι τυπούντες, τήν Γέννησιν Χριστέ, ἀριδῆλως βοῶμεν, τὰ θαύματα τὰ ἄρρητα, τήν ἐκούσιον Σταύρωσιν, ὅθεν Δαίμονες, ἀποδιώκονται φόβῳ, καὶ κακόδοχοι, ἐν κατηφείᾳ θρηνοῦσιν, ὥς τούτων συμμέτοχοι.

Δόξα... Όμοιον

Μορφάς τών Προφητών, Αποστόλων τά είδη, Μαρτύρων ιερών, καί Αγίων απάντων, Εικόνας καί μορφώματα, ιερώς ωραΐζεται, τού Νυμφίου δέ, τού νοητού καί τής Νύμφης, αγλαΐζεται, ταίς νοεραίς αγλαΐαις, η μήτηρ η άνω Σιών.

Καί νύν... Θεοτοκίον, Όμοιον

Τοίς πόθω σου Σεμνή, τήν αγίαν Εικόνα, τιμώσι καί Θεού, αληθή σε Μητέρα, συμφώνως καταγγέλλουσι, καί πιστώως προσκυνούσί σε, φύλαξ φάνηθι, καί κραταιά προστασία, αποτρέπουσα, πάν δυσχερές πόρρω τούτων, ώς πάντα ισχύουσα.

Ωδή δ' Επαρθέντα σε ιδούσα

Επιφοιτήσει τή θεία τού Παρακλήτου, τόν σόν Ναόν αγίασον, καί τή παρουσία, τούτου τής αιρέσεως, τήν πλάνην απέλασον, Λόγε τού Θεού πολυέλεε.

Βιαιοτάτης ρυσάμενος δυσσεβείας, τόν σόν λαόν ανάδειξον τώ τής ευσεβείας, ζήλω πυρπολούμενον, καί πίστει κραυγάζοντα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε,

Ιεροτύποις μορφώσεσι τών Εικόνων, τών τού Χριστού θεώμενοι, καί τής Θεοτόκου, τύποις καταλάμποντα, τά θεία σκηνώματα, ιεροπρεπώς αγαλλόμεθα.

Η Βασίλισσα στεφάνω κεκοσμημένη, τήν αληθή ποθήσασα, Χριστού βασιλείαν, τούτου ανιστόρησεν Εικόνα τήν άχραντον, καί τά τών Αγίων μορφώματα,

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον τεκούσα τόν Θεόν Λόγον, θεοπρεπές αγίασμα, Κεχαριτωμένη, τούτου αναδέδειξαι, διό σου τό τέμενος, τό φωτοειδές εγκαινίζομεν.

Καταβασία

Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ε' Σύ Κύριέ μου φώς

Θού Κύριε τή σή, Εκκλησία, κραταίωμα, ακλόνητον διαμένειν, εις αιώνα αιώνος, τώ σάλω τών αιρέσεων.

Εις άπασαν τήν γήν, η φαιδρότης εξέλαμψε, τής άνωθεν δεδομένης, τοίς πιστοίς ευφροσύνης, καί θείας αντιλήψεως.

Ο μόνος αγαθός, καί πηγή αγαθότητος, σύ ύψωσον
ορθοδόξων, Βασιλέων τό κέρας, τιμώντων τήν Εικόνα σου.

Φώς άδυτον ημίν, ευσεβείας άνέτειλε, θεσπίσματοι θεοπνεύστω,
τών πιστών Βασιλέων, καί νεύματοι θεόφρονι.

Θεοτοκίον

Εγκαίνισον ημίν, τήν αρχαίαν ευπρέπειαν, πανάχραντε
Θεομήτορ, καί τόν Οίκόν σου τούτον, αγίασον σή χάριτι,

Καταβασία

Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον
επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε.

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως

Γράφεται, καί τιμάται πιστώς προσκυνούμενος, ο χαρακτήρ τού
Δεσπότου, καί λαμβάνει πάλιν η Εκκλησία, παρρησίαν. ευσεβώς τόν
Σωτήρα δοξάζουσα.

Γυμνούνται, κατηφείας καί σκότους αιρέσεως, η τού Χριστού
Εκκλησία, καί φορεί χιτώνα τής ευφροσύνης, καί τή θεία, καί
φωσφόρω πυκάζεται χάριτι.

Ευκλείας, τής αρχαίας ελλάμψεως έτυχε, των Ορθοδόξων ο
δήμος, Θεοδώρας νεύσει τής Βασιλίδος, καί τού ταύτης, ευσεβούς
Μιχαήλ Αυτοκράτορος,

Θεοτοκίον

Ο πάλαι, μαρτυρίου προστάξας γενέσθαι σκηνήν, ως εν σκηνή
λογική σοι, κατοικείομονος δεδοξασμένος, ο δοξάζων, τόν Ναόν σου
Παρθένε τοίς θαύμασι.

Καταβασία

Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ
δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής Πλευράς
σου ρεύσαντι αίματι.

Κοντάκιον

Αυτόμελον Ήχος πλ. δ'

Ο απερίγραπτος Λόγος τού Πατρός, εκ σου Θεοτόκε
περιεγράφη σαρκούμενος, καί τήν ρυπωθείσαν εικόνα εις τό αρχαίον
αναμορφώσας, τώ θείω κάλλει συγκατέμιξεν. Αλλ'
Ομολογούντες τήν σωτηρίαν, έργω καί λόγω ταύτην ανιστορούμεν.

Ο Οίκος

Τούτο τό τής Οικονομίας μυστήριον, πάλαι Προφήται θειωδώς εμπνευσθέντες, διὰ ἡμᾶς, τοὺς εἰς τὰ τέλη τῶν αἰώνων καταντήσαντας, προκατήγγειλαν, τής τούτου τυχόντες ελλάμψεως. Γνώσιν οὖν θείαν διὰ αὐτοῦ λαβόντες, ἓνα Κύριον τὸν Θεὸν γινώσκοντες, ἐν τρισὶν υποστάσεσι δοξαζόμενον, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύοντες, μίαν Πίστιν, ἐν Βάπτισμα ἔχοντες, Χριστὸν ἐνδεδύμεθα, Ἀλλὰ ὁμολογούντες τὴν σωτηρίαν, ἔργῳ καὶ λόγῳ, ταύτην ἀνιστορούμεν.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου

εἶτα τό παρόν

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ πρώτη τῶν Νηστειῶν, ἀνάμνησιν ποιούμεθα τής ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων καὶ σεπτῶν Εἰκόνων, γενομένης παρὰ τῶν αἰμνήστων Αυτοκρατόρων Κωνσταντινουπόλεως, Μιχαὴλ καὶ τής μητρὸς αὐτοῦ Θεοδώρας, ἐπὶ τής Πατριαρχείας τοῦ ἁγίου καὶ Ὁμολογητοῦ Μεθοδίου.

Στίχοι

- Τὰς οὐ πρεπόντως ἐξορίστους Εἰκόνας,
- Χαίρω, πρεπόντως προσκυνουμένας βλέπων.

Ἡ ἀπαράλλακτος Εἰκὼν τοῦ Πατρὸς, πρεσβείαις τῶν ἁγίων σου Ὁμολογητῶν, ἐλέησον ἡμᾶς, Ἀμήν.

Ὠδὴ 39: Ἐν τῇ καμίνῳ

Συγχορευέτω, τής Ἐκκλησίας τῇ φαιδρότητι, πόθῳ θεϊκῶ Ἀγγέλων ἡ στρατιά, θεοφρόνως ἀναμέλπουσα, Εὐλογημένος εἰ, ἐν τῷ Ναῷ τής δόξης σου Κύριε.

Ἡ Ἐκκλησία, τῶν πρωτοτόκων καὶ πανήγυρις, χαίρει θεωμένη νῦν τὸν θεῖον λαόν, ὁμοφρόνως ἀναμέλποντα, Εὐλογημένος εἰ, ἐν τῷ Ναῷ τής δόξης σου Κύριε.

Λελυτρωμένοι, τής πρὶν ἀχλύος τής αἰρέσεως, νεύσει Θεοδώρας τής αξιοπρεπούς, Βασιλίδος ἀναμέλπομεν, Εὐλογημένος εἰ, ἐν τῷ Ναῷ τής δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Υπὲρ τὰς ἄνω, χοροστασίας ἡρθῆς Πάναγνε, μόνη γενομένη Μήτηρ τοῦ Παντουργοῦ, γεγηθότες οὖν κραυγάζομεν, Εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν, υπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Καταβασία

Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μάλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον, Εὐλογημένος εἰ, ἐν

τώ Ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Ωδή η#39; Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Εκκλησίας πατρικούς, διαφυλάττοντες, εικόνας γράφομεν, καί ασπαζόμεθα στόμασι, καί καρδία καί θελήματι, τών τού Χριστού καί τών αυτού Αγίων κράζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Επί τό πρωτότυπον σαφώς, τήν τής Εικόνας τιμήν, καί τήν προσκύνησιν, αναβιβάζοντες σέβομεν, θεηγόρων τοίς διδάγμασιν ακολουθούντες, τώ Χριστώ πίστει κραυγάζομεν, Ευλογείτε, πάντα τα έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Νούν καταυγασθείσα φωτισμό, τού θείου Πνεύματος, σεπτή Βασίλισσα, καρπούς θεόφρονας έχουσα, τήν ευπρέπειαν ηγάπησε, τής Εκκλησίας τού Χριστού, καί ωραιότητα, ευλογούσα, άμα πιστοίς Ιησούν τόν θεάνθρωπον.

Θεοτοκίον

Ακτίσι φωτός τού νοητού, καταλαμπόμενος θείος Οίκός σου, κατασκιάζει νύν άπαντας, τή νεφέλη τή τού Πνεύματος, καί αγιάζει τούς πιστούς, συμφώνως ψάλλοντας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Καταβασία

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε. πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ#39; Λίθος αχειρότμητος

Ιερογραφίαις Εικόνων, κεκοσμημένην καθορώντες, πάλιν τήν σεπτήν Εκκλησίαν, μετ#39; ευλαβείας πάντες προσδράμωμεν, καί τώ Χριστώ βοήσωμεν. Σέ μεγαλύνομεν Τρισάγιε.

Γέρας καί τιμήν κεκτημένη, η Εκκλησία τόν Σταυρόν σου, καί τάς σεβασμίους Εικόνας, καί τών Αγίων τά εκτυπώματα, μετ#39; ευφροσύνης Δέσποτα, καί θυμηδίας μεγαλύνει σε.

Λάμπρυνον τή θεία σου δόξη, τούς Βασιλείς ημών Οικτίρμον, καί παρεμβολαίς αγγελικαίς, καί πανοπλίαις τούτους περίφραξ ον, τήν τών εθνών θρασύτητα. καθυποτάσσων αυτοίς Δέσποτα,

Θεοτοκίον

Ήρθη τής προμήτορος Εύας, η καταδίκη Θεοτόκε, ότι σύ τόν πάντων Δεσπότην, ανερμηνεύτως Αγνή γεγέννηκας, ού νύν τήν

εμφέρειαν, εν ταίς Εικόσιν ασπαζόμεθα.

Καταβασία

Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώτας φύσεις, Διό επαγαλλόμενοι σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον

Τό Εωθινόν Αναστάσιμον (άπαξ)

Είτα τά παρόντα

Γυναίκες ακουτίσθητε

Σκιρτήσατε κροτήσατε, μετ' ευφροσύνης άσατε, Ως θαυμαστά σου καί ξένα, Χριστέ βοώντες τά έργα! καί τίς ισχύσει εξειπείν, Σώτερ τάς δυναστείας σου, τού τήν ημών ομόνοϊαν, καί συμφωνίαν εις μίαν, ενώσαντος Εκκλησίαν.

Θεοτοκίον

Ρομφαίαι νύν εξέλιπον, τής δυσμενούς αιρέσεως, καί τό μνημόσυνον ταύτης, εξηφανίσθη μετ' ήχου, τόν γάρ Ναόν σου Πάναγνε, πανευπρεπώς θεώμενοι, κεκοσμημένον χάρισι, τών σεβασμίων Εικόνων, χαράς πληρούμεθα πάντες.

Εις τούς Αίνους

Στιχηρά Αναστάσιμα, καί έν Ανατολικόν, καί τού Τριωδίου τά παρόντα Προσόμοια γ'.

Ήχος δ'· Έδωκας σημείωσιν

Εν σοί νύν αγάλλεται η Εκκλησία φιλάνθρωπε, τώ Νυμφίω καί Κτίστη αυτής, τώ ταύτην θελήματι, θεοπρεπεστάτω, εξ ειδώλων πλάνης, λυτρωσαμένω καί σαυτώ, αρμοσαμένω τιμίω Αίματι, φαιδρώς απολαμβάνουσα, τήν ιεράν αναστήλωσιν, τών Εικόνων, καί χαίρουσα, σέ υμνεί καί δοξάζει πιστώς.

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε, εν όλη καρδιά μου, διηγήσομαι πάντα τά θαυμάσιά σου.

Σαρκός τό εκτύπωμα, αναστηλούντές σου Κύριε, σχετικώς ασπαζόμεθα, τό μέγα μυστήριον, τής Οικονομίας, τής σής εκδηλούντες, ου γάρ δοκήσει, ως φασίν, οι θεομάχοι παίδες τού Μάνεντος, ημίν ώφθης φιλάνθρωπε, αλλ' αληθεία καί φύσει σαρκός, δι' αυτού αναγόμε νοι, πρός σόν πόθον καί έρωτα.

Στίχ. Ανάστηθι, Κύριε ο Θεός μου, υψωθήτω η χείρ σου, μή επιλάθου τών πενήτων σου εις τέλος.

Ημέρα χαρμόσυνος, καί ευφροσύνης ανάπλεως, πεφανέρωται σήμερον, φαιδρότης δογμάτων γάρ, τών αληθεστάτων, αστράπτει καί λάμπει, η Εκκλησία τού Χριστού, κεκοσμημένη αναστηλώσεσιν, Εικόνων τών αγίων νύν, εκτυπωμάτων καί λάμπεσι, καί ομόνοια γίνεται, τών Πιστών θεοβράβευτος.

Δόξα... Ιδιόμελον Ἦχος πλ. β'

Μωσής τώ καιρώ τής εγκρατείας, Νόμον edέξατο, καί λαόν επεσπάσατο, Ηλίας νηστεύσας, ουρανούς απέκλεισε, τρείς δέ Παῖδες Αβραμιαῖοι, τύραννον παρανομούντα, διά νηστείας ενίκησαν. Δι' αυτής καί ημάς Σωτήρ αξιώσον, τής Αναστάσεως τυχεῖν, ούτω βοώντας Ἅγιος ο Θεός, Ἅγιος ισχυρός, Ἅγιος αθάνατος, ελέησον ημάς.

Καί νύν...

Υπερευλογημένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διά γάρ τού εκ σου σαρκωθέντος, ο Ἄδης ηχμαλώτισταί, ο Αδάμ ανακέκληται, η κατάρρα εξωποιοήθημεν, διό ανυμνούντες βοώμεν. Ευλογητός Χριστός ο Θεός ημών, ο ούτως ευδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εἰς δέ τήν Λιτήν, εν τώ Νάρθηκι, ψάλλομεν τό Δοξαστικόν Εωθινόν Ιδιόμελον.

Η ΛΙΤΑΝΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Προπορευομένων τών Ιεροπαίδων μετά εικόνων καί θυμιατού, ο Ιερεύς εξέρχεται τού Ιερού μετά τού Τιμίου Σταυρού καί γίνεται λιτανεία πέριξ τού εσωτερικού τού Ναού εἰς τέσσαρες στάσεις. Εἰς εκάστην γίνεται δέησις καί ψάλλεται τό Απολυτίκιον τής Εορτής εἰς στάσεις τέσσαρες.

Λαός: Τήν άχραντον Εικόνα σου προσκυνούμεν Αγαθέ αιτούμενοι συγχώρησιν τών πταισμάτων ημών Χριστέ ο Θεός βουλήσει γάρ ηυδόκησας σαρκί ανελθεῖν εν τώ Σταυρώ, ίνα ρύση ούς έπλασας εκ τής δουλείας τού εχθρού, όθεν ευχαρίστως βοώμεν σοι, χαράς επλήρωσας τά πάντα, ο Σωτήρ ημών, παραγενόμενος εἰς τό σώσαι τόν κόσμον.

α' Εν τή βορείᾳ πλευρά τελείται δέησις υπέρ τών ζώντων.

Ιερεύς: Ελέησον ημάς, ο Θεός κατά τό μέγα έλέός σου δεόμεθά σου επάκουσον καί ελέησον.

Λαός: Κύριε, ελέησον (3).

Ιερεύς: Ἐτι δεόμεθα υπέρ τών ευσεβών καί ορθοδόξων Χριστιανών.

Λαός: Κύριε, ελέησον (3).

Ιερεύς: Ἐτι δεόμεθα υπέρ τού Αρχιεπισκόπου ημών (Όνομα) καί πάσης τής εν Χριστώ ημών αδελφότητος.

Λαός: Κύριε, ελέησον (3).

Ιερεύς: Ὅτι ελεήμων καί φιλόανθρωπος Θεός υπάρχεις καί Σοί τήν δόξαν αναπέμπομεν τώ Πατρί καί τώ Υιώ καί τώ Αγίω Πνεύματι, νύν καί αεί καί εις τούς αιωνας τών αιώνων.

Λαός: Αμήν.

Λαός: Τήν άχραντον Εικόνα σου προσκυνούμεν Αγαθέ αιτούμενοι συγχώρησιν τών πταισμάτων ημών Χριστέ ο Θεός βουλήσει γάρ ηυδόκησας σαρκί ανελθείν εν τώ Σταυρώ, ίνα ρύση ούς έπλασας εκ τής δουλείας τού εχθρού, όθεν ευχαρίστως βοώμέν σοι, χαράς επλήρωσας τά πάντα, ο Σωτήρ ημών, παραγενόμενος εις τό σώσαι τόν κόσμον.

β' **Εν τή δυτική πλευρά, τελείται δέησις υπέρ τών κεκοιμημένων, ευσεβών Βασιλέων Ορθοδόξων πατριαρχών, Αρχιερέων κ.τ.λ.**

Ιερεύς: Ελέησον ημάς ο Θεός, κατά τό μέγα έλεός σου, δεόμεθά σου, επάκουσον καί ελέησον.

Λαός: Κύριε, ελέησον (3).

Ιερεύς: Ἐτι δεόμεθα υπέρ μακαρίας μνήμης καί αιωνίου αναπαύσεως τών ψυχών τών κεκοιμημένων δούλων σου βασιλέων, πατριαρχών, αρχιερέων, ιερέων ιερομονάχων ιεροδιακόνων μοναχών καί πάντων τών από περάτων έως περάτων τής οικουμένης κεκοιμημένων ευσεβών καί ορθοδόξων χριστιανών πατέρων προπατόρων πάππων προπάππων γονέων αδελφών καί συγγενών ημών.

Λαός: Αιωνία η μνήμη αυτών (3).

Ιερεύς: Ὅτι σύ εί η ανάστασις η ζωή καί η ανάπαυσις τών κεκοιμημένων δούλων σου Χριστέ ο Θεός ημών καί σοί τήν δόξαν αναπέμπομεν σύν τώ ανάρχω σου Πατρί καί τώ παναγίω καί αγαθώ καί ζωοποιώ σου Πνεύματι νύν καί αεί καί εις τούς αιωνας τών αιώνων.

Λαός: Αμήν.

Λαός: Τήν άχραντον Εικόνα σου προσκυνούμεν Αγαθέ αιτούμενοι συγχώρησιν τών πταισμάτων ημών Χριστέ ο Θεός βουλήσει γάρ ηυδόκησας σαρκί ανελθειν εν τώ Σταυρώ, ίνα ρύση ούς έπλασας εκ τής δουλείας τού εχθρού, όθεν ευχαρίστως βοώμέν σοι, χαράς επλήρωσας τά πάντα, ο Σωτήρ ημών, παραγενόμενος εις τό σώσαι τόν κόσμον.

γ' **Εν τή νοτίω πλευρά τελείται δέησις υπέρ τών ζώντων.**

Ιερεύς: Ελέησον ημάς, ο Θεός, κατά τό μέγα έλεός σου, δεόμεθά σου, επάκουσον καί ελέησον.

Λαός: Κύριε, ελέησον (3).

Ιερεύς: Ετι δεόμεθα υπέρ τών ευσεβών καί ορθοδόξων Χριστιανών.

Λαός: Κύριε, ελέησον (3).

Ιερεύς: Έτι δεόμεθα υπέρ τού Αρχιεπισκόπου ημών (Όνομα) καί πάσης τής εν Χριστώ ημών αδελφότητος.

Λαός: Κύριε, ελέησον (3).

Ιερεύς: Ότι ελεήμων καί φιλόανθρωπος Θεός υπάρχεις, καί σοί τήν δόξαν αναπέμπομεν, τώ Πατρί καί τώ Υιώ καί τώ Αγίω Πνεύματι, νύν και άει και εις τούς αιώνας τών αιώνων.

Λαός: Αμήν.

Λαός: Τήν άχραντον Εικόνα σου προσκυνούμεν Αγαθέ αιτούμενοι συγχώρησιν τών πταισμάτων ημών Χριστέ ο Θεός βουλήσει γάρ ηυδόκησας σαρκί ανελθειν εν τώ Σταυρώ, ίνα ρύση ούς έπλασας εκ τής δουλείας τού εχθρού, όθεν ευχαρίστως βοώμέν σοι, χαράς επλήρωσας τά πάντα, ο Σωτήρ ημών, παραγενόμενος εις τό σώσαι τόν κόσμον.

δ' **Εν δέ τή ανατολική πλευρά τελείται δέησις υπέρ τών ζώντων.**

Ιερεύς: Ελέησον ημάς, ο Θεός κατά τό μέγα έλεός σου, δεόμεθά σου επάκουσον καί ελέησον.

Λαός: Κύριε, ελέησον (3).

Ιερεύς: Έτι δεόμεθα καί υπέρ τού διαφυλαχθήναι τήν αγίαν Εκκλησίαν καί τήν πόλιν ταύτην, καί πάσαν πόλιν καί χώραν, από οργής, λοιμού, λιμού, σεισμού, καταποντισμού, πυρός, μαχαίρας, επιδρομής αλλοφύλων, εμφυλίου πολέμου καί αιφνιδίου θανάτου. υπέρ τού ίλεων ευμενή καί ευδιάλλακτον γενέσθαι τόν αγαθόν καί Φιλόανθρωπον Θεόν ημών, τού αποστρέψαι καί διασκεδάσαι πάσαν

οργήν καί νόσον τήν καθ' ημών κινουμένην, καί ρύσασθαι ημάς ἐκ τῆς επικειμένης δικαίας αὐτοῦ απειλῆς, καί ἐλεῆσαι ημάς.

Λαός: Κύριε, ἐλέησον (3).

Ιερεύς: Ἐπάκουσον ημών, ὁ Θεός, ὁ Σωτήρ ημών, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς καί τῶν ἐν θαλάσῃ μακράν, καί ἰλεως, ἰλεως γενοῦ ἡμῖν, Δέσποτα, ἐπὶ ταῖς αμαρτίαις ημών, καί ἐλέησον ημάς.

Λαός: Κύριε, ἐλέησον (3),

Ιερεύς: Ὅτι ἐλεήμων καί Φιλάνθρωπος Θεός υπάρχεις, καί σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρί καί τῷ Υἱῷ καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός: Ἀμήν.

(Ἐνταῦθα ἀναγινώσκει ὁ Ἱερεύς τὰς ἐξῆς περικοπὰς ἐκ τοῦ Συνοδικοῦ τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.)

Ιερεύς: Οἱ Προφῆται ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ Διδάσκαλοι ὡς ἐδογματίσαν, ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφώνηκεν, ἡ χάρις ὡς ἐλάμψεν, ἡ ἀλήθεια ὡς ἀποδέδεικται, τὸ ψεῦδος ὡς ἀπελήλαται, ἡ σοφία ὡς ἐπαρρησιάσατο, ὁ Χριστός ὡς ἐβράβευσεν, οὕτω φρονούμεν, οὕτω λαλούμεν, οὕτω κηρύσσομεν Χριστόν τὸν ἀληθινόν Θεόν ημών, καί τοὺς Αὐτοῦ Ἁγίους ἐν λόγοις τιμώντες, ἐν συγγραφαῖς, ἐν νοήμασιν, ἐν θυσίαις, ἐν Ναοῖς, ἐν Εἰκονίσμασι, τὸν μὲν ὡς Θεόν καί Δεσπότην προσκυνούμεν καί σέβοντες, τοὺς δὲ διό τὸν κοινόν Δεσπότην ὡς Αὐτοῦ γνησίους θεράποντας τιμώντες καί τήν κατὰ σχέσιν προσκύνησιν ἀπονέμονες. Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὁρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις τήν Οἰκουμένην ἐστήριξεν. Ἐπὶ τούτοις τοὺς τῆς εὐσεβείας Κήρυκας ἀδελφικῶς τε καί πατροποθῆτως εἰς δόξαν καί τιμὴν τῆς εὐσεβείας, ὑπὲρ ἧς ἀγωνίσαντο, ἀνευφημούμεν καί λέγομεν. Τῶν τῆς Ὁρθοδοξίας προμάχων εὐσεβῶν Βασιλέων, ἀγιωτάτων Πατριαρχῶν, Ἀρχιερέων, Διδασκάλων, Μαρτύρων, Ὁμολογητῶν, Αἰωνία ἡ μνήμη.

Λαός: Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτῶν (3).

Ιερεύς: Τούτων τοῖς ὑπὲρ εὐσεβείας μέχρι θανάτου ἀθλοῖς τε καί ἀγωνίσμασι καὶ διδασκαλίαις παιδαγωγείσθαι τε καί κρατύνεσθαι Θεόν ἐκλιπαροῦντες, καί μιμητὸς τῆς ἐνθέου αὐτῶν πολιτείας μέχρι τέλους ἀναδεικνύσθαι ἐκδυσωπούμεντες, ἀξιοθεύημεν τῶν

εξαιτουμένων, οικτιρμοίς καί χάριτι τού Μεγάλου καί Πρώτου Αρχιερέως Χριστού τού αληθινού Θεού ημών, πρεσβείαις τής υπερενδόξου Δεσποίνης ημών Θεοτόκου καί αειπαρθένου Μαρίας, τών θεοειδών Αγγέλων καί πάντων τών Αγίων.

Λαός: Αμήν.

Λαός: Τίς Θεός μέγας ως ο Θεός ημών. Σύ εί ο Θεός ο ποιών θαυμάσια μόνος (3).

Λαός: Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω γέγονεν, άσωμεν τώ αναστάντι εκ τάφου καί αρχηγώ τής ζωής ημών. καθελών γάρ τώ θανάτω τόν θάνατον, τό νίκος έδωκεν ημίν καί μέγα έλεος.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τα Τυπικά, οι Μακαρισμοί τής Οκτωήχου, καί εκ τού Κανόνος τού Τριωδίου, η ς' Ωδή.

Ο Απόστολος

Προκείμενον Ήχος δ'

Ωδή τών Πατέρων

Ευλογητός εί, Κύριε ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Στίχ. Ότι δίκαιος εί επί πάσιν, οίς εποίησας ημίν.

Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ΙΑ', 24–26 32–40)

Αδελφοί, πίστει Μωσής μέγας γενόμενος, ηρνήσατο λέγεσθαι υιός θυγατρός Φαραώ. μάλλον ελόμενος συγκακουχείσθαι τώ λαώ τού Θεού ή πρόσκαιρον έχειν αμαρτίας απόλαυσιν, μείζονα πλούτον ηγησάμενος τών εν Αιγύπτω θησαυρών, τόν ονειδισμόν τού Χριστού, απέβλεπε γάρ εις τήν μισθαποδοσίαν, Καί τί έτι λέγω; επιλείπει γάρ με διηγούμενον ο χρόνος, περί Γεδεών, Βαράκ τε, καί Σαμψών, καί Ιεφθάε, Δαυϊδ τε καί Σαμουήλ, καί τών Προφητών, Οί διά πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, ειργάσαντο δικαιοσύνην, επέτυχον επαγγελιών, έφραξαν στόματα λεόντων, έσβεσαν δύναμιν πυρός, έφυγον στόματα μαχαίρας, ενεδυναμώθησαν από ασθενείας, εγενήθησαν ισχυροί εν πολέμω, παρεμβολάς έκλιναν αλλοτρίων, Έλαβον γυναίκες εξ αναστάσεως τούς νεκρούς αυτών, άλλοι δέ ετυμπανίσθησαν, ου προσδεξάμενοι τήν απολύτρωσιν, ίνα κρείττονος αναστάσεως τύχωσιν, έτεροι δέ εμπαιγμών καί μαστίγων πείραν έλαβον, έτι δέ δεσμών καί φυλακής, ελιθάσθησαν, επρίσθησαν, επειράσθησαν, εν φόνω μαχαίρας απέθανον, περιήλθον εν μηλωταίς, εν αιγείοις δέρμασιν, υστερούμενοι,

θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, (ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος) ἐν ἐρημίαις
πλανώμενοι, καὶ ὄρεσι, καὶ σπηλαίοις, καὶ ταῖς οπαῖς τῆς γῆς. Καί
οὔτοι πάντες, μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως, οὐκ ἐκομίσαντο τὴν
ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττον τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ
χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσιν.

Ἀλληλούϊα Ἦχος πλ. δ'

Μωϋσῆς καὶ Ααρὼν ἐν τοῖς ἱερεύσιν αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν...

Κοινωνικόν

Αινεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, Αινεῖτε αὐτὸν ἐν τοῖς
υψίστοις. Ἀλληλούϊα.

ΤΗ ΑΥΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ Α' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ήχος δ'

Έδωκας σημείωσιν

Δίδου μοι κατάνυξιν, καί τών κακών αλλοτρίωσιν, καί τελείαν διόρθωσιν, εις πάθη τού σώματος, νύν βεβυθισμένω, καί μεμακρυσμένω, εκ σου Θεέ Παμβασιλεύ, καί μηδαμόθεν ελπίδα έχοντι, καί σώσόν με τόν άσωτον, διά πολλήν αγαθότητα, Ιησού παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Μωσής ο θεσπέσιος, διά νηστείας τεθέαται, καθαρθείς τόν ποθούμενον. Τούτον ούν ζηλώσασα, ταπεινή ψυχή μου, σπεύσον εν ημέρα, τής εγκρατείας τών κακών, εκκαθαρθήναι, όπως τόν Κύριον, διδόντα σοι τήν άφεσιν, νύν θεωρήσης υπάρχοντα, αγαθόν καί φιλάνθρωπον, παντοδύναμον Κύριον.

Έτερον Ποίημα τού κυρίου Θεοδώρου

Ήχος πλ. β'

Αρχαγγελικώς ανυμνήσωμεν

Τά τών Νηστειών νύν δισέβδομα φαιδρώς, εναρξώμεθα τελούντες, ημέραν εξ ημέρας αδελφοί, άρμα πυρός εργασάμενοι ημίν, ως Ηλίας ο Θεσβίτης, τάς τέσσαρας μεγάλας αρετάς, τόν νούν ανυψώσωμεν απαθεία, τήν σάρκα οπλίσωμεν τή αγνεία, τρέποντες, καί νικώντες τόν εχθρόν.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ'

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ήχος πλ. δ'

Έδωκας κληρονομίαν τοίς φοβουμένοις τό Ονομά σου, Κύριε.

Στίχ. Από τών περάτων τής γής πρός σέ εκέκραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι εν τή σκέπη τών πτερύγων σου.

Καί πάλιν γεγωνωτέρα φωνή

Έδωκας κληρονομίαν τοίς φοβουμένοις τό Ονομά σου, Κύριε.

Απόστιχα

Ιδιόμελον Ήχος πλ. δ'

Δεύτε εκκαθάρωμεν εαυτούς, εν ελεημοσύναις καί οικτιρμοίς πενήτων, μή σαλπίζοντες, μή δημοσιεύοντες ημών τήν ευποϊαν, μή

επιγνώτω η αριστερά, τής δεξιᾶς τό ἔργον, μή σκορπίση η κενοδοξία, τόν καρπόν τής ελεημοσύνης, ἀλλ' ἐν κρυπτῷ, τῷ τὰ κρυπτὰ εἰδότε κρᾶζωμεν, Πάτερ, ἄφες τὰ παραπτώματα ἡμῶν, ὡς φιάνθρωπος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον αγιάζετε, καί πάσαν νόσον θεραπεύετε, καί νύν πρεσβεύσατε, ρυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τά ουράνια υμνεῖ σε κεχαριτωμένη, Μήτηρ ἀνύμφευτε, καί ἡμεῖς δοξολογούμεν, τήν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν, Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Παραβάσεως καρπῷ, θανατωθέντα τήν ψυχὴν, ζωοποίησον Χριστέ, διὰ νηστείας ἀληθοῦς, καί μετανοίας μοι δέομαι ὡς Οἰκτίρμων, καί δίδου ἐν οδοῖς, αἰεὶ πορεύεσθαι, ευθείαις καί καλαῖς, τῶν σὼν σεπτῶν ἐντολῶν, ὅπως τής θείας δόξης σου, σὺν πάσιν ἐπιτυχῶν τοῖς ποθοῦσί σε, δοξολογῶ σου, τήν περί πάντας Ἰησοῦ ἀγαθότητα.

Θεοτοκίον

Τρικυμίαις τῶν παθῶν, ο ἀσυνείδητος ἐγώ, χειμαζόμενος Ἀγνή, επικαλούμαι σε θερμῶς, Μή με παρίδης τόν δαίμονα ἀπολέσθαι, ἄβυσσον ἐλέους, ἡ τέξασα, πλήν σου γάρ ἐλπίδα, οὐ κέκτημαι, μή οὖν ἐχθροῖς ἐπίχαρμα, καί γέλως ο πεπορθῶς σοι οφθήσομαι, καί γάρ ἰσχύεις, ὅσα καί βούλει, ὡς Μήτηρ οὔσα τοῦ πάντων Θεοῦ.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. β'

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς

Κύριε κατεύθυνον ἡμᾶς, τήν νηστείαν δισσεύοντας, ἁγιασμόν ἡμῖν λάμψον, καί φωτισμόν τῶν δικαιωμάτων σου, καί ἀξίωσον ἡμᾶς προσφέρειν σοι, εὐπρόσδεκτον εὐχήν, τό γόνυ κλίνοντας, σὺ γάρ εἰ Πατήρ ἡμῶν, καί ἡμεῖς υἱοὶ σου, καί σέ φόβῳ ὑμνούμεν καί τό ὄνομά σου, ἐπικεκλήμεθα.

Θεοτοκίον

Αρχή σωτηρίας, η τού Γαβριήλ προσηγορία, πρὸς τὴν Παρθένον ἐγένετο, ἤκουσε γάρ τό Χαίρε, καί οὐκ ἀπέφυγε τὸν ἀσπασμόν, οὐκ ἐδίστασεν, ὡς ἡ Σάρρα ἐν τῇ σκηνῇ, ἀλλ’ οὕτως ἔλεγεν, Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τό ρήμά σου.

Ο Κανών

Ωδή α’; Ἦχος δ’;

Τριστάτας κραταιούς

Ο μόνος ἀγαθός, ἡ πηγή τού ἐλέους, ὁ Ἀμνός ὁ τού Θεοῦ, ὁ αἴρων ὡς Θεός, τὰ τού Κόσμου ἐγκλήματα, σώσον με ἀμαρτημάτων, τρικυμία ποντούμενον, μετανοίας πρὸς ὄρμον ἰθύνων με.

Νηστεία καθαρὰ, μακρυσμός ἀμαρτίας, αλλοτρίωσις παθῶν, ἀγάπη πρὸς Θεόν, προσευχῆς ἐπιμέλεια, δάκρυα σὺν κατανύξει, καί πενήτων προμήθεια, ὡς ὁ Χριστός ἐν Γραφαῖς ἐπηγγείλατο.

Πληγέντα τὴν ψυχὴν, ἀμαρτίας ρομφαία, καί κατάστικτον πολλοῖς, υπάρχοντα κακοῖς, ἰατρέ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ἴασαι ὡς εὐεργέτης, ἐπιθεῖς μοι τὰ φάρμακα, τῶν σοφῶν ἐντολῶν σου φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Αμόλυντε σκηνή, Παναγία Παρθένε, μολυνθέντα με δεινῶν, παθῶν ἐπαγωγαῖς, τὴ πηγή τού ἐλέους σου, κάθαρον, καί δός μοι ὁμβρους, κατανύξεως Δέσποινα, ἀμαρτίας βυθόν ἀφανίζουσα.

Ἐτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος πλ. β’;

Βοηθός καί σκεπαστής

Ὡς μεθέορτον χαράν, καί δευτερεύουσιν ἑβδομάδα, τῶν φωτοποιῶν, Νηστειῶν ἀδελφοί, δεξάμενοι πόθῳ, ἀνυμνήσωμεν Χριστόν, ἐνθέως εὐφραινόμενοι.

Κατανύξεως καιρόν, τὸν τῆς νηστείας νῦν εὐρηκότες, κλαύσωμεν σφοδρῶς, καί στενάξωμεν, πετάσωμεν χείρας, πρὸς τὸν μόνον Λυτρωτὴν, τού σώσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα...

Τρισυπόστατε Μονάς, ἀρχικωτάτη Κυρία πάντων, τελεταρχική, υπεράρχιε, αὐτὴ ἡμᾶς σώσον, ὁ Πατήρ, καί ὁ Υἱός, καί Πνεῦμα τό πανάγιον.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Τίς ἐγέννησεν υἱόν, τόν μή σπαρέντα πατρώω νόμῳ; τούτον οὖν γεννά, ὁ Πατήρ πλήν μητρός, παράδοξον τέρας! σύ γάρ ἔτεκες Ἀγνή, Θεόν ομοῦ καί ἄνθρωπον.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Πῶς σου οἴσω τήν ὀργήν, Χριστέ μου ὅταν εἰς κρίσιν ἔλθῃς; ποῖον δέ ευρών, λόγον δώσω ἐκεῖ, μή πράξας μή δράσας, τό σόν θέλημα Χριστέ; διό πρό τέλους ἄνες μοι.

Ὁ Εἰρμός

Βοηθός καί σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου Θεός, καί δοξάσω αὐτόν, Θεός τοῦ Πατρός μου, καί υψώσω αὐτόν, ἐνδόξως γάρ δεδόξασται.

Ὡδή η᾽

Λυτρωτά τοῦ παντός

Παροδεύων τοῦ βίου τό ἄστατον, ληστρικοῖς λογισμοῖς περιέπεσα, καί πληγωθεὶς προσώξεσα, ἰατρέ τῶν νοσοῦντων, δίδου μοι χεῖρα, τῶν Ἀγίων σου πάντων δεήσεσι.

Χαλεπῆς αμαρτίας κλυδώνιον, τήν ἐμήν συνταράσσει διάνοιαν, ὥσπερ τόν Πέτρον σώσόν με, Ἰησοῦ μελωδούντα, Πάντα τά ἔργα, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε τόν Κύριον.

Εγκρατεία τά πάθη νεκρώσωμεν, τή νηστεία τό πνεῦμα πτερώσωμεν, πρὸς οὐρανόν καί κράζωμεν, κατανύξει καρδίας, Ἠμάρτομέν σοι, ὁ Θεός, ὡς οἰκτίρμων συγχώρησον.

Θεοτοκίον

Εν γαστρί σου σκηνώσας ὁ Ὑψιστος, οὐρανῶν πλατυτέραν σε ἔδειξε, καί προστασίαν ἄμαχον, τῶν βοώντων Παρθέने, Πάντα τά ἔργα, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε τόν Κύριον.

Ἄλλος

Ὁν Στρατιαί, οὐρανῶν

Τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος Κύριε, αδούλωτον τήν ψυχὴν, δείξον τήν ἐμήν, ἵνα ἐλευθερίως, ποιῶν τό θέλημά σου, χαίρω καί δοξάζω, τό κράτος σου εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τήν τοῦ Ἡσαΐ, ἀκρασίαν μίσησον, ψυχὴ μου, καί Ἰακώβ, ζήλου τά καλά, πτέρνισον τόν Βελίαρ, διὰ τῆς εγκρατείας, πλούτισον τά θεία, καί ὑμνησον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καί Ἅγιον Πνεῦμα

Ἐνα Θεόν, κατ' οὐσίαν σέβομαι, τρεῖς υποστάσεις ὑμῶν, διοριστικῶς, ἄλλας ἀλλ' οὐκ αλλοίας, ἐπεὶ θεότης μία, ἐν τρισὶ

τό κράτος, καί γάρ Πατήρ, Υἱός καί Πνεῦμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ φωτεινῆς, προελθὼν νηδύος σου, ὡς νυμφίος ἐκ παστοῦ, ἔλαμψε Χριστός, φῶς τοῖς ἐν σκότει μέγα, καί γάρ δικαιοσύνης, Ἥλιος ἀστράψας, ἐφώτισεν Ἀγνή τὸν Κόσμον.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Υδροποτῶν, οὐδεὶς ἠφρονεύσατο, ὥφθη δέ Νῶε γυμνός, οἴνου πειραθείς, σπέρματα δέ κακίας, ὁ Λῶτ ἐντεύθεν τίκτει, φεύγε ὦ ψυχὴ μου, τὴν μίμησιν, Χριστόν υμνούσα.

Αἰνούμεν, εὐλογοῦμεν, καί προσκυνούμεν...

Ὁ Εἰρμός

Ὅν Στρατιαί, ουρανῶν δοξάζουσι, καί φρίττει τὰ Χερουβίμ, καί τὰ Σεραφίμ, πάσα πνοή καί κτίσις, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ' 39;

Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς

Νηστεύσωμεν μήνιδος παθῶν, τρυφήσωμεν τὴν ἀγάπην τὴν ἀνόθευτον, θρέψωμεν πέννητας τῷ ἄρτῳ, τῇ θεῖα σιτιζόμενοι χάριτι, καί δάκρυσι τὰ δάκρυα σβέσωμεν, τὰ τῆς μελλούσης αποφάσεως.

Ταλαίπωρε στέναξον ψυχὴ, σκυθρώπασον, μετανοίας τρόπους ἐνδείξον, νύν ἐπὶ θύραις ἡ ἡμέρα, ὁ κρίνων ἀποτόμως καθέζεται, ἐκάστῳ ἀπονέμων τὰ ἄξια, τῶν πεπραγμένων καθὼς γέγραπται.

Οὐ κέκτημαι πράξεις ἀγαθάς, ἐσπίλῳσα τὸν χιτῶνα, ὄνπερ εἴληφα θεοῦ Βαπτίσματος ἐνδύσει, ἐν σκότει ἀγνωσίας πορεύομαι, φωτὶ με τοῦ προσώπου σου Κύριε, ἀπεγνωσμένον νύν ἀνόρθωσον.

Θεοτοκίον

Μαρία Κυρία τοῦ παντός, παντοίοις με δουλωθέντα ἀμαρτήμασι, σύ ἐλευθέρωσον Παρθένε, τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, αὐτὴ γάρ ὑπὲρ λόγον ἐκύησας, τὴν οὐσιώδη ἀγαθότητα.

Ἄλλος

Ἀσπόρου συλλήψεως

Νύν κακοπαθήσωμεν, ὡς στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ, ὅσον γάρ ὅσον, ὁ καιρὸς παρέρχεται, οἱ στέφανοι πλέκονται, τῶν ἀγωνιζομένων, οὐς ἀποδίδωσιν ὁ Χριστός, ὅταν ἡῆξ μετὰ δόξης, ἐπὶ γῆς τοῦ κρίναι πᾶσαν τὴν γῆν.

Όλος τετραυμάτισμαι, όλος Χριστέ μου ήλκωμαι, ιάτρευσόν μου, τά έλκη τά τραύματα, τά πάθη τά δήγματα, τά εκ τής αμαρτίας, ίνα ακούσω ως ο Λεπρός, τής φωνής σου τής αγίας, ότι θέλω καθαρίσθητι.

Δόξα...

Μόνου μονογεννήτωρ, μονογενοός Υιού Πατήρ, καί μόνος μόνου, φώς φωτός απαύγασμα, καί μόνον μόνως μόνου, Θεού άγιον Πνεύμα, Κυρίου Κύριον όντως όν, Ώ Τριάς Μονάς αγία, σώσόν με θεολογούντά σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό θαύμα τού τόκου σου, εκπλήττει με Πανάμωμε, πώς συλλαμβάνεις, ασπόρως τόν άληπτον, ειπέ πώς παρθενεύεις, γεννήσασα ως μήτηρ; τό υπέρ φύσιν πίστει λαβών, τό τικτόμενον προσκύνει, όσα θέλει γάρ καί δύναται.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Νηστεία τόν Μωσέα, θεόπτην απειργάσατο, Ηλίαν πάλαι, φλογερόν ηνίοχον, τόν Παύλον δέ ψυχή μου, φρικτόν ουρανοδρόμον, διό νηστεύσωμεν εκ κακών, καί εις ύψος απαθείας, καί ημείς αρπαγησόμεθα.

Ο Ειρμός

Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου, άφθορος η κύησις, Θεού γάρ η γέννησις, και νοποιεί τάς φύσεις, διό σε πάσαι αι γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν.

Απόστιχα

Ιδιόμελον Ήχος πλ. α

Θαυμαστόν όπλον, η προσευχή καί νηστεία, αύτη τόν Μωσέα, νομογράφον έδειξε, καί Ηλίαν εν θυσίαις ζηλωτήν, ταύτη προσκαρτερήσαντες πιστοί, τώ Σωτήρι βοήσωμεν, Σοί μόνω ημάρτομεν, ελέησον ημάς. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Ευλογημένος ο στρατός, τού Βασιλέως τών ουρανών, ει γάρ καί γηγενείς υπήρχον οι Αθλοφόροι, αλλά Αγγελικήν αξίαν έσπευδον φθάσαι, τών σωμάτων καταφρονήσαντες, καί διά τών παθημάτων, τής τών Ασωμάτων αξιωθέντες τιμής, Ευχαίς αυτών Κύριε, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ δυσωπούμεν ως Θεού Μητέρα ευλογημένη, Πρέσβευε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος πλ. α'

Ο πλάσας κατὰ μόνας τὰς καρδίας ἡμῶν, μνήσθητι ὅτι χούς εσμεν, μή καταδικάσης ἡμᾶς, ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς Αναμάρτητε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός κα'

Οι φοβούμενοι τόν Κύριον, αινέσατε αὐτόν.

Στίχ. Ο Θεός ο Θεός μου, πρόσχες μοι.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ Δ', 2–6 Ε', 1–7)

Τάδε λέγει Κύριος, Επιλάμψει ο Θεός τή ημέρα εκείνη, ἐν βουλή μετὰ δόξης ἐπὶ τῆς γῆς, τού υψῶσαι καί δοξάσαι τό καταλειφθέν τού Ισραήλ. Καί ἔσται τό υπολειφθέν ἐν Σιών, καί τό καταλειφθέν ἐν Ιερουσαλήμ, Ἅγιοι κληθήσονται πάντες, οἱ γραφέντες εἰς ζωὴν ἐν Ιερουσαλήμ. Ὅτι ἐκπλυνεῖ Κύριος τόν ρύπον τῶν υἱῶν, καί τῶν θυγατέρων Σιών, καί τό αἷμα Ιερουσαλήμ ἐκκαθαριεῖ ἐκ μέσου αὐτῶν, ἐν πνεύματι κρίσεως, καί πνεύματι καύσεως. Καί ἥξει Κύριος, καί ἔσται πᾶς τόπος τού ὄρους Σιών, καί πάντα τὰ περικύκλω αὐτῆς σκιάσει νεφέλη ἡμέρας, καί ὡς καπνοῦ καὶ ὡς φωτός πυρός καιομένου νυκτός, καί πάσῃ τῇ δόξῃ σκεπασθήσεται. Καί ἔσται εἰς σκιάν ἀπὸ καύματος, καί ἐν σκέπη καί ἐν ἀποκρύφῳ ἀπὸ σκληρότητος καί υετοῦ Ἄσω δὴ τῷ ἡγαπημένῳ ἄσμα τού ἀγαπητοῦ μου, τῷ ἀμπελώνι μου, ἀμπελῶν ἐγενήθη τῶν ἡγαπημένων ἐν κέρατι, ἐν τόπῳ πίονι, καί φραγμόν περιέθηκα, καί ἐχαράκωσα, καί ἐφύτευσα ἄμπελον Σωρήχ, καί ὠκοδόμησα πύργον ἐν μέσῳ αὐτοῦ, καί προλήνιον ὠρυξα ἐν αὐτῷ, καί ἐμείνα τού ποιῆσαι σταφυλὴν, καί ἐποίησεν ἀκάνθας. Καί νύν οἱ ἐνοικούντες ἐν Ιερουσαλήμ, καί ἄνθρωπος τού Ιούδα, κρίνατε ἐν ἐμοί, καί ἀνὰ μέσον τού ἀμπελώνός μου. Τί ποιήσω ἐτι τῷ ἀμπελώνί μου, καί οὐκ ἐποίησα αὐτῷ; διότι ἐνέμεινα τού ποιῆσαι σταφυλὴν, ἐποίησε δὲ ἀκάνθας, Νύν οὖν ἀναγγελάω ὑμῖν, τί ποιήσω τῷ ἀμπελώνί μου, ἀφελῶ τόν φραγμόν αὐτοῦ, καὶ ἔσται εἰς καταπάτημα. Καί ἀνήσω τόν ἀμπελώνά μου, καί οὐ μὴ τμηθῇ, οὐδ' οὐ μὴ σκαφή, καί

αναβήσονται εις αυτόν, ως εις χέρσον, άκανθαι, και ταίς νεφέλαις εντελούμαι, τού μή βρέξαι εις αυτόν υετόν, ο γάρ αμπελών Κυρίου Σαβαώθ, οίκος τού Ισραήλ εστι, και ο άνθρωπος τού Ιούδα νεόφυτον ηγαπημένον.

Προκείμενον Ήχος πλ. β΄; Ψαλμός κβ΄;

Η ράβδος σου και η βακτηρία σου, αύταί με παρεκάλεσαν.

Στίχ. Κύριος ποιμαίνει με και ουδέν με υστερήσει.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Β΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ἦχος πλ. δ΄;

Τί υμὰς καλέσωμεν

Τίνι ωμοιώθης ταλαίπωρε, ραθυμούσα, ὦ ψυχὴ, καὶ μὴ ποιούσα τὰ καλὰ, ἀλλὰ στέργουσα αἰεὶ, τῇ τῶν κακῶν επιμονή; ἡ κρίσις ἐπὶ θύραις, μετανόησον, νηστεία, καὶ δεήσῃ καθαγνίσθητι, καὶ τῷ Δεσπότη σου βόησον, Ἡμάρτηκά σοι, συγχώρησον, ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ τὴν ἀφεσὶν μοι δώρησαι.

Ἐχων ἀγαθότητος πέλαγος, τὰ πελάγη τῶν ἐμῶν, ἀμαρτιῶν τὰ πονηρά, ἀποξήρανον Χριστέ, ὡς ἀναμάρτητος Θεός, καὶ δίδου, τῇ καρδίᾳ μου κατάνυξιν, χειμάρρους, ἀνομίας ἀναστέλλουσαν, ἵνα υμνῶ καὶ δοξάζω σου, τὴν εὐσπλαγχνίαν τὴν ἀφατον, μακρόθυμε, εὐεργέτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔτερον τοῦ κυρίου Θεοδώρου

Ὁ ἐν Εδέμ Παράδεισος

Ὁ ἀγαγὼν καὶ νῦν ἡμὰς Θεός, τοῦ χρόνου περίοδον, τῶν πανσέπτων Νηστειῶν διατελεῖν, καὶ χαρισάμενος ἡμῖν, εἰς τὸ ἅγιον στάδιον, τῆς δευτέρας Εβδομάδος εἰσελθεῖν, αὐτὸς ἀξιώσον Κύριε, καὶ πρὸς τὸ μέλλον εὐδρομεῖν, τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ἡμῶν, καὶ χαριτῶν καὶ δυναμῶν, ὅπως προφθάσωμεν, ἐκτελέσαντες τὸν δρόμον ἀνδρικῶς, τὴν κυρίαν ἡμέραν, τῆς Ἀναστάσεώς σου πάντες ἐν χαρὰ καὶ στεφανηφοροῦντες, ἀκαταπαύστως αἰνέσωμεν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ΄;

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος α΄; Ψαλμός κγ΄;

Κύριος κραταιὸς καὶ δυνατός.

Στίχ. Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Γ΄, 21 – Δ΄, 7)

Ἐποίησε Κύριος ὁ Θεός τῷ Ἀδὰμ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ χιτῶνας δερματίνους, καὶ ἐνέδυσεν αὐτούς. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός. Ἰδού, Ἀδὰμ γέγονεν ὡς εἰς ἐξ ἡμῶν, τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρόν, καὶ νῦν μὴ ποτε ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ λάβῃ ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς,

καί φάγη, καί ζήσεται εις τόν αἰῶνα. Καί εξαπέστειλεν αὐτόν Κύριος ὁ Θεός ἐκ τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, ἐργάζεσθαι τήν γήν, ἐξ ἧς ἐλήφθη. Καί ἐξέβαλε τόν Ἀδάμ, καί κατώκισεν αὐτόν ἀπέναντι τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, καί ἔταξε τά Χερουβίμ, καί τήν φλογίνην ρομφαίαν τήν στρεφομένην, φυλάσσειν τήν οδόν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, Ἀδάμ δέ ἔγνω Εὐάν τήν γυναῖκα αὐτοῦ, καί συλλαβούσα ἔτεκε τόν Κάϊν, καί εἶπεν, Ἐκτησάμην ἄνθρωπον διά τοῦ Θεοῦ, Καί προσέθετο τεκεῖν τόν ἀδελφόν αὐτοῦ Ἄβελ, καί ἐγένετο Ἄβελ ποιμήν προβάτων, Κάϊν δέ ἦν ἐργαζόμενος τήν γήν. Καί ἐγένετο μεθ'᾽ᾧ ἡμέρας, ἤνεγκε Κάϊν ἀπό τῶν καρπῶν τῆς γῆς θυσίαν τῷ Κυρίῳ. Καί Ἄβελ ἤνεγκε καί αὐτός ἀπό τῶν πρωτοτόκων τῶν προβάτων αὐτοῦ, καί ἀπό τῶν στεάτων αὐτῶν. Καί ἐπείδεν ὁ Θεός ἐπὶ Ἄβελ, καί ἐπὶ τοῖς δώροις αὐτοῦ, ἐπὶ δέ Κάϊν, καί ἐπὶ ταῖς θυσίαις αὐτοῦ οὐ προσέσχε. Καί ἐλύπησε τόν Κάϊν λίαν, καί συνέπεσε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Καί εἶπε Κύριος ὁ Θεός τῷ Κάϊν. Ἵνα τί περίλυπος ἐγένου; καί ἵνα τί συνέπεσε τὸ πρόσωπόν σου; οὐκ ἐάν ὀρθῶς προσενέγκῃς, ὀρθῶς δέ μὴ διέλῃς, ἡμάρτες; ἡσύχασον, πρὸς σέ ἡ ἀποστροφή αὐτοῦ, καί σύ ἄρξεις αὐτοῦ.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός κδ'

Επίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καί ἐλέησόν με.

Στίχ. Πρὸς σέ, Κύριε, ἦρα τήν ψυχὴν μου.

Παροιμιῶν τὸ Ανάγνωσμα

(Κεφ. Γ', 34 – Δ', 22)

Κύριος υπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν. Δόξαν σοφοὶ κληρονομήσουσιν, οἱ δέ ἀσεβεῖς ὕψωσαν ἀτιμίαν. Ακούσατε παῖδες παιδείαν πατρός, καί προσέχετε γινῶναι ἐννοίαν. Δῶρον γὰρ ἀγαθὸν δωρούμαι ὑμῖν, τόν ἐμὸν λόγον μὴ εγκαταλίπητε, Υἱὸς γὰρ ἐγενόμην καγῶ, πατρί υπήκοος, καί ἀγαπώμενος ἐν προσώπῳ μητρός. Οἱ ἐδίδασκόν με, καί ἔλεγον, Ερειδέτω ὁ ἡμέτερος λόγος εἰς σὴν καρδίαν, φύλασσε ἐντολάς, μὴ ἐπιλάθῃ. Κτήσαι σοφίαν, κτήσαι σύνεσιν, μὴ ἐπιλάθῃ, μηδὲ παρίδῃς ῥήσιν ἐμοῦ στόματος, μηδὲ ἐκκλίνῃς ἀπὸ ῥημάτων στόματός μου. Μὴ εγκαταλίπῃς αὐτήν, καί ἀνθέξεταιί σου, ἐράσθητι αὐτῆς, καί τηρήσει σε, Ἀρχὴ σοφίας, κτήσαι σοφίαν, καί ἐν πάσῃ κτήσει σου κτήσαι σύνεσιν, Περιχαράκωσον αὐτήν, καί ὑψώσει σε, τίμησον αὐτήν, ἵνα σε περιλάβῃ, καί ἵνα δώῃ τῇ σὴ κεφαλῇ στέφανον χαρίτων, στεφάνῳ δέ τρυφῆς υπερασπίσῃ σου. Ἄκουε υἱέ, καί δέξαι ἐμούς

λόγους, καί πληθυνθήσεται σοι ἔτη ζωῆς σου, ἵνα σοι γένωνται
πολλαί οδοί βίου. Οδοὺς γάρ σοφίας διδάσκων σε, ἐμβιβάζω δέ σε
τροχιαῖς ὀρθαῖς. Εἴαν γάρ πορεύῃ, οὐ συγκλεισθήσεται σοι τὰ
διαβήματα, εἴαν δέ τρέχῃς, οὐ κοπιάσεις, Ἐπιλαβοῦ ἐμῆς παιδείας,
μή ἀφῆς, ἀλλὰ φύλαξον αὐτὴν σεαυτῷ εἰς ζωὴν σου. Οδοὺς
ασεβῶν μή ἐπέλθῃς, μηδὲ ζηλώσης οδοὺς παρανόμων. Ἐν ᾧ ἂν
τόπῳ στρατοπεδεύσωσι, μή ἐπέλθῃς ἐκεῖ, ἐκκλινον δέ ἀπ’
αὐτῶν, καί παράλλαξον. Οὐ γάρ μή υπνώσουσιν, εἴαν μή
κακοποιήσωσιν, ἀφήρηται ὁ ὕπνος ἀπ’
αὐτῶν, καί οὐ
κοιμῶνται. Οἱ δέ γάρ σιποῦνται σίτα ἀσεβείας, οἶνω δέ παρανόμῳ
μεθύσκονται. Αἱ δέ οδοί τῶν δικαίων ὁμοίως φωτὶ λάμπουσι,
προπορεύονται καί φωτίζουσιν, ἕως ἂν κατορθώσῃ ἡμέρα. Αἱ δέ
οδοί τῶν ἀσεβῶν σκοτειναί, οὐκ οἶδασι πῶς προσκόπτουσιν. Υἱέ,
ἐμὴ ρῆσει πρόσεχε, τοῖς δέ ἐμοῖς λόγοις παράβαλλε σὸν οὐς. Ὅπως
μή ἐκλίπωσί σε αἱ πηγαί σου, φύλασσε αὐτάς ἐν σῇ καρδίᾳ. Ζωὴ
γάρ ἐστι πάσι τοῖς εὐρίσκουσιν αὐτάς, καί πάσῃ τῇ σαρκὶ αὐτῶν
ἰασις.

Ἀπόστιχα

Ἰδιόμελον Ἦχος γ’

Τὴν πνευματικὴν Νηστείαν νηστεύσωμεν, διάρρήξωμεν πᾶσαν
στραγγαλίαν, ἐκφευξώμεθα δέ καί τῶν σκανδάλων τῆς αμαρτίας,
ἀφήσωμεν ἀδελφοῖς τὰ ὀφειλήματα, ἵνα καί ἡμῖν ἀφεθῇ τὰ
παραπτώματα ἡμῶν, οὕτω γάρ βοήσαι δυνησόμεθα, Κατευθυνθήτω
ἡ προσευχή ἡμῶν, ὡς θυμίαμα, ἐνώπιόν σου Κύριε. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Προφήται καί Απόστολοι Χριστοῦ, καί Μάρτυρες ἐδίδαξαν
ὕμνείσθαι, Τριάδα ὁμοούσιον καί ἐφώτισαν τὰ ἔθνη τὰ
πεπλανημένα, καί κοινωνοὺς Ἀγγέλων ἐποίησαν, τοὺς υἱοὺς τῶν
ανθρώπων.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Εἰς τέλος τῶν πενήτων σου, μή ἐπιλάβῃ Δέσποινα, ἀλλὰ ταῖς
σαῖς πρεσβείαις, μελλούσης ἡμᾶς λύτρωσαι ἀπειλῆς, καί ἐνεστώσης
βλάβης, καί τῆς οργῆς Κυρίου ἐξάρπασον, Θεοτόκε σοὺς δούλους.

Τῇ Τρίτῃ τῆς β’ ἑβδομάδος

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Εἰς τὴν β’ Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ’

Ανέστης εκ νεκρών

Τά πάθη χαλινώ, τής αμώμου Νηστείας, επέχοντες τόν νούν, πρὸς σεπτὰς θεωρίας, πίστει τελειοτάτη, αναπτερώσαι πάντες σπουδάσωμεν, ὅπως τής χαμαιζήλου, τού βίου τρυφῆς καταφρονήσωμεν, καί ουρανίου τύχωμεν ζωῆς, καί θείας ἐλλάμψεως.

Θεοτοκίον

Εἰς πέλαγος δεινόν, ἐμπεσὼν αθυμίας, ἐκ πλήθους πονηρῶν, καί ἀθέσμων μου ἔργων, ἦλθον εἰς ἀπορίαν, καί ἀπογνώσει νυνὶ συνέχομαι, Δέσποινα Θεοτόκε, αὐτὴ με σῶσον, αὐτὴ βοήθησον, ἀμαρτωλῶν γάρ σύ ὁ ἱλασμός, καί κάθαρσις σωτήριος.

Εἰς τὴν γ' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Ανέστης εκ νεκρών

Προθείσα μυστικὴν, ἡ νηστεία τράπεζαν, προτρέπεται ἡμᾶς, δαψιλῶς ἐμφορηθῆναι, φάγωμεν ὥσπερ βρώσιν, τὰ αείζωα δώρα τοῦ Πνεύματος, πίνωμεν ὥσπερ πόμα, τὰ τῶν δακρύων ρεῖθρα θεόρρυτα, καί ευφρανθέντες αἶνον τῷ Θεῷ ἀπαύστως προσοίσωμεν.

Θεοτοκίον

Εκ πάσης ἀπειλῆς, καί κακίας ἀνθρώπων, διάσωσον ἡμᾶς, Παναγία Παρθέने, σέ γάρ ἔχομεν σκέπην, καί προστασίαν οἱ καταφεύγοντες, ἐπὶ σοὶ Θεομήτορ, καί τόν τεχθέντα ἐκ σοῦ Θεόν ἡμῶν, ὃν ἐκδυσώπει ρύσασθαι ἡμᾶς, κινδύνων καί θλίψεων.

Ὁ Κανὼν

Ὡδὴ β' Ἦχος πλ. δ'

Ὁ Εἰρμός

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς υμῶν, ὁ πρό τῶν αἰώνων γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Πατρὸς, καί ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων, δίχα ἀνδρὸς κυηθεὶς, καί λύσας τὴν ἀμαρτίαν, τοῦ προπάτορος Ἀδάμ ὡς φιλόανθρωπος.

Στέναξον δάκρυσον, ψυχὴ ἐπίστρεψον μετανόησον, ἡγγικεν ἡ ἡμέρα, ἐπὶ θύραις ὁ Κριτής, πρὸς ἀπολογίαν ἐτοιμάζου, καί βόησον, Ἠμάρτηκά σοι Οἰκτίρμον, ἐλεήμον ἀγαθέ, σύ με οἰκτεῖρον.

Κόρον ἀμαρτίας, ψυχὴ μου μίσησον τόν ολέθριον, τρύφησον τῷ κόρῳ τῆς νηστείας ἐμμελῶς, τὰς σωτηριώδεις ἐντολάς, βρώμα ποιήσον, ἀπόλαυσιν προξενούσας, αἰωνίων ἀγαθῶν διὰ πίστεως.

Ἄγγελοι, Δυνάμεις, Αρχαί, Αρχάγγελοι, Κυριότητες, θρόνοι, Εξουσίαι, Χερουβίμ, καί Σεραφίμ, τόν αγαθοδότην, καί Θεόν ικετεύσατε, συγχώρησιν οφλημάτων, καί παθών απαλλαγήν, δωρηθῆναι ἡμίν.

Θεοτοκίον

Ἡ μόνη κυήσασα, τόν ἀναρχον Λόγον Πανάμωμε, ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, καί μή τραπέντα, ὅπερ ἦν, μείναςα παρθένος, μετὰ τόκον ἀνύμφευτε, ἰκέτευε υπέρ πάντων λυτρωθῆναι, ἐκ φθοράς τήν ζωήν ἡμῶν.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

Εἰρμός

Ἰδομεν, ἐγνώμεν, ὡς ἀγαθός ἡμίν εἰς μετάνοιαν, ὃν καιρόν ὠρίσω, ἀλλ' ἐν τούτῳ ὁ Θεός πρόσδεξαι ἡμῶν τὰς προσευχάς, καί κατεύθυνον ἐνώπιόν σου Οἰκτίρμον, ὡς θυμίαμα καλόν, ὥσπερ θυσίαν δεκτήν.

Φρίττω καί πτοοῦμαι, κατανοούμενος ὅσα ἡμαρτον, Πῶς σοι υπαντήσω; πῶς οφθῶ σοι φοβερέ; πῶς δέ παραστῶ τῷ ἀδεκάστῳ σου Βήματι; διό φείσαι μου Οἰκτίρμον ἐν τῇ ὥρᾳ, ὅταν μέλλης κρίναι πᾶσαν τήν γῆν.

Δόξα...

Υπερτελεστάτη Μονάς, υπέρθεε, τρισυπόστατε, ἀγέννητε Πάτερ, καί Υἱέ μονογενες, Πνεῦμα ἐκ Πατρός ἐκπορευθέν, δι' οὗ Υἱοῦ δέ φανέν, οὐσία μία καί φύσις, κυριότης βασιλεία, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἀρρητον τό θαῦμα, τῆς σῆς κυήσεως Μητροπάρθενε, πῶς γάρ καί λοχεύεις, καί ἀγνεύεις ἐνταυτῷ; πῶς παιδοτοκεῖς καί ἀγνοεῖς, πείραν ὅλως ἀνδρός; Ὡς οἶδεν ὁ υπέρ φύσιν, ἐξ ἐμοῦ καινοπρεπῶς, Λόγος Θεοῦ γενηθεῖς.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Σύ τούς Νινευίτας, μετανοήσαντας καί νηστεύσαντας, τῆς ἀπειλουμένης, ἐπανήγαγες οργῆς, τούς δέ Σοδομίτας, ἐν πυρὶ ἀπετέφρωσας, ἐν πλησμονῇ ἀσελγούντας, Ἀλλά ρύσαι με Χριστέ, τῆς ἀπειλῆς αὐτῶν.

Ὁ Εἰρμός

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ καθιερώσας ἀπαρχήν ὑμίν δεκτήν, τήν ἐξ ἡμερῶν ὅλου τοῦ ἔτους ἀποδεκάτωσιν, καί

ταύτην δούς τώ λαώ μου, εις εκλύτρωσιν παθών, εις σωτηρίας αρχήν.

Ωδή η#39;

Οι θεορρήμονες Παῖδες

Ο δικαίωσας στενάξαντα τόν Τελώνην, ο οικτειρήσας τήν Πόρνην, από καρδίας δακρύσασαν, σώσον οίκτειρον Σώτερ, ψυχάς τών υμνούντων σε.

Καρποφορήσωμεν πράξεις εναρέτους, διά νηστείας Κυρίω, καί βλαβερών αποσχόμεθα, λογισμών, ίνα όλως, τρυφής επιτύχωμεν.

Οι τών Αγγέλων χοροί σε δυσωπούσι, τών Αποστόλων οι δήμοι, καί τών Μαρτύρων τά τάγματα, Ιησού τώ λαώ σου, συγχώρησιν δώρησαι.

Θεοτοκίον

Τό αλατόμητον όρος τήν Παρθένον, τήν φωτοφόρον λυχνίαν, τήν ευδιάβατον κλίμακα, καί Θεού τό χωρίον, πιστοί μακαρίσωμεν.

Ειρμός άλλος

Τόν εν όρει, αγίω

Εν ευσήμω, ημέρα εγκρατείας, δεύτε πάντες, σαλπίσσωμεν τοίς ύμνοις, καί ως τρυφήν τοίς θείοις ευωχούμενοι, Κύριον υμνούμεν, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τίς βιβρώσκει, Θεού άνθρωπον πάλαι; θήρ ο λέων, εκ πλάνης τού Προφήτου, παρακοής τά βρώματα δεξάμενον, Βλέπε ούν ψυχή μου, μή σε απατήση, γαστριμαργίας όφεις.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Ως Μονάδα, τή ουσία υμνώ σε, ως Τριάδα, τοίς προσώποις σέ σέβω, Πάτερ, Υιέ, καί Πνεύμα τό πανάγιον, άναρχον τό κράτος, τής σής βασιλείας, δοξάζω εις αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σύ τό όρος, τού Θεού ανεδείχθης, Θεοτόκε, εν ώ Χριστός οικήσας, θείους ναούς ειργάσατο τούς ψάλλοντας, Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τήν Νηστείαν, ως φύλακα αγνείας, καί μητέρα, απαθείας τιμώντες, δεύτε λαοί εκ πόθου ασπασώμεθα, Κύριον υμνούντες, καί υπερυψούντες, εις πάντας τούς αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Τόν εν Όρει, αγίω δοξασθέντα, καί εν βάτω, πυρί τό τής Αειπαρθένου, τώ Μωϋσή μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ#39;

Τόν προδηλωθέντα

Η καλή νηστεία, πιαίνουσα τήν καρδίαν, στάχυν αρετών ώριμον, ενθέως εκβλαστάνει, ήν ποθήσωμεν, εν αγίαις ημέραις, τόν αγιασμόν υποδεχόμενοι.

Τόν εν αμαρτίαις, πολλαίς κατεσπιλωμένον, τετραυματισμένον Ορών καί κατακεκριμένον, τώ σώ ελέει οικτείρας, σώσον ικεσίαις Ελεήμον, τών Αγίων σου.

Οίμοι παναθλία, ψυχή πώς απολογήση; ποία φρίκη σε λήψεται, Κριτού καθεζομένου, μυριάδων παρισταμένων Αγγέλων, Σπεύσον ούν; πρό τέλους μετανόησον.

Θεοτοκίον

Τό βασιλικόν όχημα, τήν φαιδράν νεφέλην, όρος τό πιώτατον, όρος τετυρωμένον, απειρόγαμε δυσωπούμεν Παρθένε, Ίασαι τά πάθη τών ψυχών ημών.

Ειρμός ο αυτός

Αληθή νηστείαν, νηστεύσωμεν τώ Κυρίω, ως βρωμάτων εγκράτειαν, γλώσσης θυμού καί ψεύδους, καί παντός άλλου αλλοτριώσιν πάθους, ίνα καθαρώς τό Πάσχα ίδωμεν.

Σύ τόν Σαμουήλ ήνηθσας, καρπόν η νηστεία, σύ ετιθηνήσω Σαμψών τόν μέγαν αριστέα, σύ τελειοίς Ιερείς καί Προφήτας, σύ ημάς αγίασον, νηστεία σεμνή.

Δόξα...

Τό τρισσοφαές Κύριε, τής σής μοναρχίας, εκφαντορικάς λάμψεσιν, εις νούν ημών αστράπτον, από πλάνης πολυσχιδούς επιστρέφει, πρός ενωτικήν ημάς ενθέωσιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σύ εί Θεοτόκε, τά όπλα ημών καί τείχος, σύ εί η αντίληψις, τών εις σέ προστρεχόντων, σέ καί νύν εις πρεσβείαν κινούμεν, ίνα λυτρωθώμεν τών εχθρών ημών.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Έχοντες το Πνεύμα, τό άγιον τής νηστείας, εσιάτορα πλούσιον, τών αυτού χαρισμάτων, εμφορηθώμεν καί δαψιλώς εντρυφώμεν, τούτο ανυμνούντες ως Θεόν ημών.

Ο Ειρμός

Τόν προδηλωθέντα, εν όρει τώ Νομοθέτη, εν πυρί καί βάτω, τόκον, τόν τής Αειπαρθένου, εις ημών τών πιστών σωτηρίαν, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος πλ. α'

Ίνα τί ραθυμούσα ψυχή μου, τή αμαρτία δουλεύεις; καί ίνα τί ασθενούσα, τώ ιατρώ ου προστρέχεις; Ιδού καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού σωτηρίας νύν ημέρα αληθής, διεγέρθητι, νίψον σου τό πρόσωπον τοίς τής μετανοίας δάκρυσι, καί ελαίω ευποιΐας, τήν λαμπάδα φαίδρυνον, όπως εύρης ιλασμόν, παρά Χριστού τού Θεού, καί τό μέγα έλεος. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Οι Αθλοφόροι σου Κύριε, τάς τάξεις τών Αγγέλων μιμησάμενοι, ως ασώματοι, ταίς βασάνοις ενεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ελπίδα έχοντες, τών επηγγελμένων αγαθών τήν απόλαυσιν. Ταίς αυτών πρεσβείαις Χριστέ ο Θεός ημών, τήν ειρήνην δώρησαι τώ Κόσμω σου, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε, Παρθένε, καί δοξάζομέν σε, οι πιστοί κατά χρέος, τήν πόλιν τήν άσειστον, τό τείχος τό άρρηκτον, τήν αρραγή προστασίαν, καί καταφυγήν τών ψυχών ημών.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας

Ήχος πλ. β'

Αξίως ανυμνείν σε ουκ έχομεν, αλλ' αιτούμεν δεόμενοι, Μή συναπολέσης ημάς, ταίς ανομίαις ημών, ευδιάλλακτε Κύριε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός κε'

Κύριε, ηγάπησα ευπρέπειαν Οίκου σου.

Στίχ. Κρίνόν με, Κύριε, ότι εγώ εν ακακία μου επορεύθην.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Ε' 7–16)

Τάδε λέγει Κύριος, ο αμπελών Κυρίου Σαβαώθ, οίκος τού Ισραήλ εστι, καί ο άνθρωπος τού Ιουδα, νεόφυτον ηγαπημένον. Έμεινα, ίνα ποιήση κρίσιν, εποίησε δέ ανομίαν, καί ου δικαιοσύνην, αλλά κραυγήν, ουαί οι συνάπτοντες οικίαν πρός οικίαν, καί αγρόν

πρός αγρόν προσεγγίζοντες, ίνα τού πλησίον αφέλωνταί τι! Μή οικήσετε μόνοι επί τής γής; ηκούσθη γάρ εις τά ὠτα Κυρίου Σαβαώθ ταύτα, Εάν γάρ γένωνται οικίαι πολλάι, εις ερήμωσιν ἔσονται μεγάλαι καί καλαί, καί ουκ ἔσονται οι ενοικούντες εν αὐταίς, Οὐ γάρ εργώνται δέκα ζεύγη βοών, ποιήσῃ κεράμιον ἓν, καί ο σπείρων αρτάβας ἕξ, ποιήσῃ μέτρα τρία, οὐαί, οι εγειρόμενοι τό πρωϊ, καί τά σίκερα διώκοντες, οι μένοντες τό οψέ! ο γάρ οἶνος αὐτοῦ συγκαύσει αὐτούς, μετὰ γάρ κιθάρας καί ψαλτηρίου καί τυμπάνων καί αὐλῶν, τόν οἶνον πίνουσι, τά δέ ἔργα Κυρίου ουκ εμβλέπουσι, καί τά ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ ου κατανοοῦσι. Τοῖνυν αιχμάλωτος ο λαός μου ἐγενήθη, διά τό μή εἰδέναι αὐτούς τόν Κύριον, καί πλήθος ἐγενήθη νεκρῶν, διά λιμόν καί δίψος ὕδατος. Καί ἐπλάτυνεν ο Ἄδης τήν ψυχήν αὐτοῦ καί διήνοιξε τό στόμα αὐτοῦ τού μή διαλιπεῖν, καί καταβήσονται οι ἑνδοξοί, καί οι μεγάλοι, καί οι πλούσιοι, καί οι λοιμοί αὐτῆς, καί ο ἀγαλλιώμενος εν αὐτῇ. Καί ταπεινωθήσεται ἄνθρωπος, καί ατιμασθήσεται ἀνήρ, καί οι οφθαλμοί οι μετέωροι ταπεινωθήσονται. Καί υψωθήσεται Κύριος Σαβαώθ εν κρίματι, καί ο Θεός ο ἅγιος δοξασθήσεται εν δικαιοσύνῃ.

Προκείμενον Ἦχος γ' Ψαλμός κς'

Κύριος φωτισμός μου, καί σωτήρ μου.

Στίχ. Κύριος υπερασπιστής τῆς ζωῆς μου.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Σταυρώ εξεπέτασας Χριστέ, τὰς αχράντους χεῖράς σου, επισυνάγων τὰ πέρατα, διό κραυγάζω σοι, Τόν εσκορπισμένον, νούν μου επισύναξον, αιχμάλωτον ελκόμενον πάθεσι, καί παθημάτων με, κοινωνόν τών σών ανάδειξον, εγκρατεία όλον καθαιρόμενον.

Τούς Παῖδας στομώσασα ποτέ, η νηστεία ἔδειξε, δυνατωτέρους ως γέγραπται, πυρός φλογίζοντος, Ταπεινή ψυχή μου, νήστευσον ἀνάπτουσα, ἐν σοί τήν τοῦ Δεσπότη ἀγάπησιν, δι' ἥς τήν μέλλουσαν, ἐκφυγεῖν δυνήσῃ γένναν, καί τὰ πάθη φλέξαι τὰ ολέθρια.

Ἔτερον Ποῖημα Θεοδώρου

Ἦχος γ' Γενναῖοι Μάρτυρες

Καιρός ευφρόσυνος τῆς Νηστείας, διά ἀγνείας φωτοειδούς, καί ἀγάπης εἰλικρινούς, προσευχῆς φωταυγούς, καί πάσης ἄλλης ἀρετῆς, ἐμφορηθέντες πλουσίως, φαιδρῶς ἐκβοήσωμεν, Σταυρέ τοῦ Χριστοῦ πανάγιε, ὁ βλαστήσας τήν τρυφήν τῆς ζωῆς, πάντας καθαρά σε προσκυνῆσαι καρδία, ἀξίωσον ἡμᾶς, ἰλασμόν ἡμῖν διδούς, καί τό μέγα ἔλεος.

Καί τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός κζ'

Σώσον, Κύριε, τόν λαόν σου, καί εὐλόγησον τήν κληρονομίαν σου.

Στίχ. Πρός σέ, Κύριε, κεκράξομαι, ὁ Θεός μου.

Γενέσεως τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Δ', 8–15)

Εἶπε Κάϊν πρός Ἀβελ τόν ἀδελφόν αὐτοῦ, Διέλθωμεν δὴ εἰς τό πεδῖον, Καί ἐγένετο, ἐν τῷ εἶναι αὐτοῦς ἐν τῷ πεδίῳ, ἀνέστη Κάϊν ἐπὶ Ἀβελ τόν ἀδελφόν αὐτοῦ, καί ἀπέκτεινεν αὐτόν. Καί εἶπεν ὁ Θεός πρός Κάϊν, Πού ἐστίν Ἀβελ ὁ ἀδελφός σου; καί εἶπεν, Οὐ γινώσκω, μή φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἰμί ἐγώ; Καί εἶπεν ὁ Θεός, Τί

εποίησας τούτο; φωνή αίματος τού αδελφού σου βοά προς με εκ τής γής, Καί νύν επικατάρατος σύ επί τής γής, ή έχανε τό στόμα αυτής δέξασθαι τό αίμα τού αδελφού σου εκ τής χειρός σου, ότε εργά τήν γήν, καί ου προσθήσει τήν ισχύν αυτής δούναί σοι, στένων καί τρέμων έση επί τής γής, Καί είπε Κάϊν προς Κύριον, Μείζων η αιτία μου τού αφεθίναί με, καί ει εκβάλης με σήμερον από προσώπου τής γής, από τού προσώπου σου κρυθήσομαι, καί έσομαι στένων καί τρέμων επί τής γής, καί έσται, πάς ο ευρίσκων με, αποκτενεί με. Καί είπεν αυτώ Κύριος ο Θεός, ουχ ούτω, πάς ο αποκτείνας Κάϊν, επτά εκδικούμενα παραλύσει. Καί έθετο Κύριος ο Θεός σημείον τώ Κάϊν, τού μή ανελείν αυτόν, πάντα τόν ευρίσκοντα αυτόν.

Προκείμενον Ήχος βαρύς Ψαλμός κη#39;

Κύριος ισχύν τώ λαώ αυτού δώσει.

Στίχ. Ενέγκατε τώ Κυρίω υιοί Θεού.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Ε#39;, 1–15)

Υιέ, εμή σοφία πρόσεχε, τή δέ φρονήσει μου κλίνον τό ούς σου, ίνα φυλάξης έννοιαν αγαθήν, αίσθησιν δέ εμών χειλέων εντέλλομαι σοι, Μή πρόσεχε φαύλη γυναικί, μέλι γάρ αποστάζει από χειλέων γυναικός πόρνης, ή προς; καιρόν λιπαίνει σόν φάρυγγα, υστερον μέντοι πικρότερον χολής ευρήσεις, καί ηκονημένον μάλλον μαχαίρας διστόμου, τής γάρ αφροσύνης πόδες κατάγουσι τούς χρωμένους αυτή μετά οι θανάτου εις τόν Άδην, τά δέ ίχνη αυτής ουκ ερείδεται. Οδούς γάρ ζωής ουκ επέρχεται, σφαλεραί δέ αι τροχιαί αυτής, καί ουκ εύγνωστοι. Νύν ούν, υιέ, άκουέ μου, καί μή ακύρους ποιήσης εμούς λόγους, Μακράν ποιήσον απ#39; αυτής σήν οδόν, μή εγγίσης προς θύραις οίκων αυτής, ίνα μή πρόη άλλοις ζωήν σου, καί σόν βίον ανελεήμοσιν, ίνα μή πλησθώσιν αλλότριοι σής Ισχύος, οι δέ σοί πόνοι εις οίκους αλλοτρίους εισέλθωσι, καί μεταμεληθήση επ#39; εσχάτων σου, ηνίκα άν κατατριβώσι σάρκες σώματός σου, καί ερείς, Πώς εμίσησα παιδείαν, καί ελέγχους δικαίων εξέκλινεν η καρδιά μου. Ουκ ήκουον φωνής παιδεύοντός με καί διδά, σκοντός με, ουδέ παρέβαλον τό ούς μου, παρ#39; ολίγον εγενόμην εν παντί κακώ, εν μέσω εκκλησίας καί συναγωγής. Υιέ, πίνε ύδατα από σών αγγείων, καί από σών φρεάτων πηγής.

Απόστιχα

Ιδιόμελον Ἦχος γ'

Ο σαρκί σταυρωθείς Κύριε, καί σαυτώ συσταυρώσας, τόν παλαιόν ημών άνθρωπον, τή δέ λόγχη νυγείς τήν πλευράν, καί τόν ανθρωπόλεθρον συνεκκεντήσας όφιν, καθήλωσον τώ φόβω σου τάς σάρκας μου, καί τώ πόθω σου τρώσόν μου τήν ψυχήν, ίνα τό σόν κατοπτριζόμενος πάθος, εγκρατώς διανύσω τήν τής νηστείας προθεσμίαν, μή μόνον γαστρός, αλλά καί τών άλλων εισόδων τής αμαρτίας κρατών, συντριβήν δέ καρδίας, καί πνεύματος ταπείνωσιν θύσω σοι, περί τών προγεγονότων μοι πταισμάτων αφ' ών με ρύσαι φιλόανθρωπε. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Προφήται, καί Απόστολοι Χριστού, καί Μάρτυρες, εδίδαξαν υμνείσθαι, Τριάδα Ομοούσιον, καί εφώτισαν τά έθνη τά πεπλανημένα, καί κοινωνούς Αγγέλων εποίησαν, τούς υιούς τών ανθρώπων.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Μεγάλη τού Σταυρού σου

Ορώσα τόν εκ σού τεχθέντα Παναμώμητε, κρεμάμενον εν ξύλω, ηλάλαζες βοώσα, Ποθεινότατόν μου Τέκνον, πού σου έδυ τό κάλλος τό φωσφόρον, ό εκαλλώπισε, τών ανθρώπων τήν, φύσιν.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Εις τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Χριστέ επί Σταυρού, απλωθείς ενεκρώθης, νεκρώσας τόν εχθρόν, καί αρχέκακον όφιν, ζωώσας δέ τούς δήγματι, τώ εκείνου τεθνήξαντας, όθεν δέομαι, τήν νεκρωθείσαν ψυχήν μου, Σώτερ ζώωσον, εν προσευχή καί νηστεία, πρός σέ ατενίζουσιν.

Σταυροθεοτοκίον

Ως είδεν εν Σταυρώ, η, Αμνάς σε τόν Άρνα, κρεμάμενον Χριστέ, τών κακούργων εν μέσω εβόα δακρύουσα, καί πικρώς ολολύζουσα, τέκνον φίλτατον, τί τό ορώμενον θαύμα; Μήτερ άχραντε, ζωή παγκόσμιος τούτο, αντέφης γνωσθήσεται.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος γ'

Τήν ωραιότητα

Ασμάτων σάλπιγγι, κατασαλπίσσωμεν, ημέραν εύσημον, διεξερχόμενοι, τής εγκρατείας τόν καιρόν, καί κράζωμεν εκβοώντες, Αύτη τήν ζωήν ημών εν τώ Κόσμω εξήνθησεν, εναπομαράνασα, ακρασίας τόν θάνατον, δυνάμει τού Σταυρού σου Χριστέ Λόγε, εν ταύτη τούς δούλους σου φύλαττε.

Σταυροθεοτοκίον

Τόν επονείδιστον, Οικτίρμον θάνατον, διά σταυρώσεως, εκών υπέμεινας, όν η Τεκούσά σε Χριστέ, ορώσα επιτρώσκετο, σπλάγχνα κοπτομένη γάρ, μητρικώς επωδύρετο, ής ταίς παρακλήσεσι, διά σπλάγχνα ελέους σου, οικτείρησον, καί σώσον τόν Κόσμον, ο αίρων τήν τούτου αμαρτίαν.

Ο Κανών

Ωδή γ' Ήχος α'

Στερεωθήτω η καρδιά μου

Σταυρώ παλάμας εξεπέτασας, τής ταθείσης πάλαι χειρός τού Αδάμ, πρός τό τής γνώσεως φυτόν, αναιρών τό αμάρτημα, διά σπλάγχνα οικτιρμών, Λόγε Θεού υπεράγαθε.

Στερέωσόν μου τήν διάνοιαν, κλονουμένην φθόνω τού όφεως, τάς τών παθών επαγωγάς, τώ σώ πάθει ανάστειλον, ο παθών καί τήν απάθειαν, πιστοίς χαρισάμενος.

Η τής Νηστείας χάρις έλαμψεν, ακρασίας σκότος διώκουσα. Ιδού ευπρόσδεκτος καιρός, καί ημέρα σωτήριος, μετανοίας ενδειζώμεθα, καρπούς καί ζησώμεθα.

Θεοτοκίον

Καταπιπτόντων επανόρθωσις, ηδονών κρημνώ συμπτωθέντα με, καί αμαρτίαις χαλεπαίς, εμπесόντα εις βάραθρα, εξανάστησον Αγνή, καί πρός ζωήν καθοδήγησον.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ήχος γ'

Στερέωσον Κύριε, τάς καρδιάς

Στερέωσον Κύριε, τάς καρδιάς ημών, τώ σώ Σταυρώ, μή εκκλίνειν από σου, επί λόγους πονηρούς, ή εις πράξεις βδελυράς.

Τού πάθους σου Δέσποτα, ο ουρανός καί η γή, αισθόμενοι ηλλοιούνται εμφανώς, Βασιλέα τού παντός, σέ δεικνύντες αληθώς.

Δόξα...

Ισότημε άναρχε, παναγία Τριάς, ζωοποιέ, καί αρχίφωτε Μονάς, ο Πατήρ καί ο Υιός, καί τό Πνεύμά με σώσον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μητρόθεε άνανδρε, τίκτεις μόνη Θεόν, μή φθαρείσα παρθενίας τό αγνόν, αλλά μείνασα σεμνή, ώσπερ ής πρό του τόκου.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τήν κόκκινον χλαϊνάν σου, ήλους καί τόν Σταυρόν, τόν σπόγγον τε, καί τήν λόγχην Ιησού, προσκυνώ καί ανυμνώ, τά ζωώσαντα τό πάν.

Ο Ειρμός

Στερέωσον Κύριε, τάς καρδίας ημών, καί φώτισον εις τήν σήν υμνωδϊαν, του δοξάζειν σε Σωτήρ, εις τούς αιώνας άπαντας.

Ωδή η#39;

Τόν τούς υμνολόγους

Ο μετά ανομων λογισθήναι, διά πλήθους ελέους καταδεξάμενος, τάς εμάς αμαρτίας, εξάλειψον εν πίστει, όπως σε δοξάζω, εις πάντας τούς αιώνας.

Τών αμαρτιών μου τό χειρόγραφον, τή σή διάρρηξον λόγχη, καί τής καρδίας μου τάς οδύνας, θεράπευσον Κύριε, πληγείσης βέλει τής κακίας, τών πονηρών δαιμόνων.

Μεμελανωμένην τήν καρδίαν μου, τής αμαρτίας τώ λύθρω, τώ σώ απόπλυνον εκ πλευράς αποστάζοντι, Αίματι Χριστέ μου, ίνα σε δοξάζω, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Η αγεωργήτως βλαστήσασα, τόν επουράνιον Στάχυν, τόν διατρέφοντα θεϊκή δυναστεία τά σύμπαντα, Παρθένε, έμπλησον πεινώσαν, τήν ταπεινήν ψυχήν μου.

Ειρμός άλλος

Τόν εν φλογί, τοίς Παισί

Χαίροις Σταυρέ, δι#39; ού ανεγνωρίσθη, μιά ροπή Ληστής θεολόγος κραυγάζων, Μνήσθητί μου Κύριε εν τή σή Βασιλεία, ούπερ τής μερίδος, κοινωνούς ημάς δείξον.

Σύ λογχευθείς, τή φλογίνη ρομφαία, ανθυποστρέφεις Χριστέ, καί βροτοίς εξανοίγεις, πάλιν τόν Παράδεισον, εν ώ καί εισιόντες, σου τής αθανάτου, ζωής αεί τρυφώμεν.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Σύν τώ Πατρί, τόν Υιόν προσκυνούμεν, καί Πνεύμα άγιον, εν μιά τή ουσία, ασιγήτως κράζοντες, τοίς πηλίνοις στόμασι, Δόξα εν υψίστοις, Θεώ τώ εν Τριάδι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παιδοτοκείς παρθενεύουσα μόνη Θεοχαρίτωτε, τό Μυστήριον μέγα, φρικτόν τό τεράστιον! Θεόν γάρ εγέννησας, σεσωματωμένον τόν Σωτήρα τού Κόσμου.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Σταυρέ Χριστού, η ελπίς τών περάτων, διαπεράσαι ημάς εν τή σή κυβερνήσει, γαληνώς τό πέλαγος, τής καλλίστης Νηστείας αξίωσον σώσας, εκ τρικυμίας πταισμάτων.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Τόν εν φλογί, τοίς Παισί τών Εβραίων, συγκαταβάντα θεϊκή τή δυνάμει, καί οφθέντα Κύριον, Ιερείς ευλογείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' 39;

Τήν ζωοδόχον πηγήν

Νηηστευκώς Ελισσαίος ανέστησε, νενεκρωμένον τόν παίδα, ως γέγραπται, καί ημείς νηστεύοντες, σαρκικά φρονήματα απονεκρώσαι πιστοί κατεπειχθώμεν, ίνα ζωής τής εκεί επιτύχωμεν.

Οίμοι ψυχή! φοβερόν τό κριτήριο, καί τού Κριτού η φρικώδης απόφασις, σπεύσον μετανόησον, Χριστώ διαλλάγηθι, τώ διά σε εν Σταυρώ αναρτηθέντι, καί ρυσαμένω πιστούς κατακρίσεως.

Τής μετανοίας μοι πύλας διάνοιξον, τάς τών παθών μου εισόδους απόκλεισον, ο Ληστή τήν είσοδον δείξας ευεπίβατον, τού Παραδείσου Χριστέ, τή σή Σταυρώσει, ίνα δοξάζω τήν σήν αγαθότητα.

Θεοτοκίον

Ότι εις βάθη κακίας απέρριμμαι, καί λογισμοίς εναντίοις χειμάζομαι, δαίμοσι πειθόμενος, ηδοναίς δουλούμενος, βοήθησόν μοι αγνή Παρθενομήτορ, προς σωτηρίας οδόν οδηγούσά με.

Ειρμός άλλος

Εν Σιναίω τώ όρει

Παρεδόθης εκών καί υπήγαγες, εαυτόν τοίς φονευταίς, κριτηρίω παρέστης τυπτόμενος, εξ ών έπλασας χειρών, εσταυρώθης επαίχθης, ελογχεύθης Κύριε, έπαθες σώματι πάντα ενεγκών συμπαθώς, ίνα σώσης ημάς.

Τών Αγγέλων οι δήμοι ετρόμαξαν, βλέποντές σε εν Σταυρώ, οι φωστήρες τό φέγγος απέλιπον, καί εσείετο η γή, εδονείτο τά πάντα

τή ύβρει σου Κύριε, θείοις σου Πάθεσιν, ειργάσω ημίν, ο Θεός τό σωτήριον.

Δόξα...

Τή ουσία Μονάς εστιν άτμητος, η υπέρθεος Τριάς, ενουμένη τή φύσει μερίζεται, τοίς προσώποις ιδικώς, μή τμωμένη γάρ τμάται, έν ούσα τρισσεύεται, αύτη Πατήρ εστιν, ο Υιός καί Πνεύμα τό ζών, η φρουρούσα τό πάν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παιδοτόκον παρθένον τίς ήκουσε, καί μητέρα πλήν ανδρός; Μαριάμ εκτελείς τό τεράστιον, αλλά φράζε μου τό Πώς; Μή ερεύνα τά βάθη, τής παιδοτοκίας μου, τούτο παναληθές, υπέρ δέ ανθρωπινον νούν η κατάληψις.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τώ σώ μώλωπι πάντες ιάθημεν, εκ παθών αμαρτιών, εν Σταυρώ γάρ αρθείς ετραυμάτισας, τόν αρχέκακον εχθρόν, Αλλά ακατακρίτως ημάς καταξίωσον, καί τήν Ανάστασιν φθάσαι διανύσαντας, τόν τής Νηστείας καιρόν.

Ο Ειρμός

Εν Σιναίω τώ όρει κατείδέ σε, εν τή βάτω Μωϋσής, τήν αφλέκτως τό πύρ τής θεότητος, συλλαβούσαν εν γαστρί, Δανιήλ δέ σε είδεν, όρος αλατόμητον, ράβδον βλαστήσασαν Ησαΐας, κέκραγε, τήν εκ ρίζης Δαυϊδ.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος βαρύς

Ο διά σταυρού σου Κύριε, λύσας θάνατον, επεισαχθέντα τώ Κόσμω, διά ξύλου βρώσιν, ήν απηγόρευσας εν Παραδείσω, αυτός, διά τής ενεστώσης Νηστείας ημάς, ρύσαι πάσης ηδονής ψυχοφθόρου, καί αξίωσον εργάζεσθαι τήν μένουσαν βρώσιν, εις ζωήν αιώνιον, ίνα τύχωμεν τών στεφάνων τής αφθάρτου τρυφής, ών ητοίμασας, τοίς αληθέσιν ηστευταίς δεόμεθα. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Φωστήρες ανεδείχθησαν Οικουμένης, οι πανεύφημοι Αθλοφόροι, Χριστώ βοώντες, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ουκέτι κωλυόμεθα

Εν ξύλω προσπαγέντα σε εκουσίως, ως εώρακεν η Πανάμωμος, θρηνωδούσα ύμνει τό κράτος σου.

Ἦχος πλ. β'

(Κεφ. Ε'., 16–25)

Στίχ. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ρύσαί με, καὶ ἐξελοῦ με.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Β΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ιδιόμελον Ἦχος α΄;

Τὴν πνευματικὴν ἀδελφοί, ἀναλαμβάνετε Νηστείαν, τὴ γλῶσση μὴ λαλεῖτε τὰ δόλια, μηδὲ τίθεσθε πρόσκομμα, τῷ ἀδελφῷ εἰς σκάνδαλον, ἀλλὰ τὴ μετανοία φαιδρύναντες, τὴν τῆς ψυχῆς λαμπάδα τοῖς δάκρυσι, βοήσωμεν τῷ Χριστῷ, Ἄφες ἡμῖν τὰ παραπτώματα ἡμῶν, ὡς φιλόανθρωπος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Πανεύφημοι Μάρτυρες υμᾶς, οὐχ ἡ γῆ κατέκρυψεν, ἀλλ’ οὐρανὸς ὑπεδέξατο, ἠνοίγησαν ὑμῖν, Παραδείσου πύλαι, καὶ ἐντὸς γενόμενοι, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀπολαύετε, Χριστῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρά Προσόμοια Ποῖημα Ἰωσήφ

Ἦχος γ΄;

Μεγάλη τῶν Μαρτύρων σου

Τῶν θείων Αποστόλων, Κύριε δέησεσι, τὸν τῆς Νηστείας χρόνον, καλῶς ἡμᾶς τελέσαι, κατανύξει διανοίας καταξίωσον, ὡς ἀγαθὸς εὐσπλαγχνε, ἵνα σωζόμενοι, σέ δοξάζωμεν πάντες.

Μεγάλη καὶ φρικτὴ σου Κύριε ἡ ἔλευσις, ἐν ἣ καθίσας κρίσιν, δικαίαν ἐκτελέσης! Μὴ οὖν κρίνης με, τὸν κατακεκριμένον, ἀλλ’ ὡς Θεὸς φείσάι μου, τῶν Αποστόλων σου, εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις.

Ἔτερον Ποῖημα Θεοδώρου

Ἦχος πλ. β΄; Ὁλην ἀποθέμενοι

Χριστοῦ οἱ Απόστολοι, τῶν γηγενῶν οἱ φωστήρες, θησαυροὶ κοσμοπλουτοὶ, τῆς πανσόφου γνώσεως, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοὺς υμᾶς μέλποντας, πειρασμῶν ρύσατε, ταῖς ἀγίαις προσευχαῖς υμῶν, καὶ τὸν καιρὸν ἡμῖν, τὸν τῶν Νηστειῶν διεξάγετε, νεανικῶς βραβεύοντες, ἐν εἰρήνῃ νῦν τὴν ζωὴν ἡμῶν, ἵνα ευαρέστως, προφθάσαντες τὸ Πάθος τοῦ Χριστοῦ, ἐν παρρησίᾳ προσφέρωμεν, ὕμνοις τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου Προσόμοια δ΄;

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός λα';

Ευφράνθητε ἐπὶ Κύριον, καὶ αγαλλιᾶσθε δίκαιοι.

Στίχ. Μακάριοι, ὧν ἀφέθησαν αἱ ἀνομίαι.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Δ';, 16–26)

Εξήλθε Κάϊν ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ ὠκησεν ἐν γῇ Ναϊδ, κατέναντι Εδέμ. Καὶ ἔγνω Κάϊν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ συλλαβούσα ἔτεκε τὸν Εὐώχ. Καὶ ἦν οἰκοδομῶν πόλιν, καὶ ἐπωνόμασε τὴν πόλιν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Εὐώχ. Εγεννήθη δέ τῷ Εὐώχ Γαῖδάδ, καὶ Γαῖδάδ ἐγέννησε τὸν Μαλελεήλ, καὶ Μαλελεήλ ἐγέννησε τὸν Μαθουσάλα, καὶ Μαθουσάλα ἐγέννησε τὸν Λάμεχ. Καὶ ἔλαβεν εαυτῷ Λάμεχ δύο γυναῖκας, ὄνομα τῇ μιά, Αδά, καὶ ὄνομα τῇ δευτέρα Σελλά. Καὶ ἔτεκεν Αδά τὸν Ιωβήλ, οὗτος ἦν πατήρ οἰκούντων ἐν σκηναῖς κτηνοτρόφων, καὶ ὄνομα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Ιουβάλ, οὗτος ἦν ὁ καταδείξας ψαλτήριον καὶ κιθάραν, Σελλά δέ καὶ αὐτὴ ἔτεκε τὸν θόβελ, καὶ ἦν σφυροκόπος χαλκεύς χαλκοῦ, καὶ σιδήρου, ἀδελφὴ δέ θόβελ, Νοεμά. Εἶπε δέ Λάμεχ ταῖς εαυτοῦ γυναξίν, Αδά καὶ Σελλά. Ἀκούσατέ μου τῆς φωνῆς, γυναῖκες Λάμεχ, ἐνωτίσασθέ μου τοὺς λόγους, ὅτι ἄνδρα ἀπέκτεινα εἰς τραῦμα ἐμοί, καὶ νεανίσκον εἰς μῶλωπα ἐμοί. Ὅτι ἐπτάκις ἐκδεδίκηται ἐκ Κάϊν, ἐκ δέ Λάμεχ ἐβδομηκοντάκις ἐπτά. Ἐγνω δέ Αδάμ Εὐάν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ συλλαβούσα ἔτεκεν υἱόν, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Σήθ, λέγουσα, Εξανέστησε γάρ μοι ὁ Θεός σπέρμα ἕτερον ἀντὶ Ἀβελ, ὃν ἀπέκτεινε Κάϊν. Καὶ τῷ Σήθ ἐγένετο υἱός, ἐπωνόμασε δέ τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἐνῶς, οὗτος ἤλπισεν επικαλεῖσθαι τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ.

Προκείμενον Ἦχος α' Ψαλμός λβ';

Γένοιτο, Κύριε, τό ἐλεός σου ἐφ'; ἡμᾶς.

Στίχ. Αγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Παροιμιῶν τό Α νάγνωσμα

(Κεφ. Ε';, 15 – ΣΤ';, 3)

Υἱέ, πίνε ὕδατα ἀπὸ σῶν ἀγγείων, καὶ ἀπὸ σῶν φρεάτων πηγῆς, ὑπερεκχεῖσθω σοι τὰ σά ὕδατα ἐκ τῆς σῆς πηγῆς, εἰς δέ σὰς πλατείας διαπορευέσθω τὰ σά ὕδατα. Ἐστω σοι μόνῳ ὑπάρχοντα, καὶ μηδεὶς ἀλλότριος μετασχέτω σοι. Ἡ πηγὴ σου τοῦ ὕδατος ἔστω σοι ἰδία, καὶ συνευφραίνου μετὰ γυναικός τῆς ἐκ νεότητός σου. Ἐλαφος φιλίας, καὶ πῶλος σῶν χαρίτων ομιλεῖτω σοι, ἡ δέ ἰδία

ηγείσθω σου, καί συνέστω σοι εν παντί καιρώ, εν γάρ τή ταύτης φιλία συμπεριφερόμενος, πολλοστός έση. Μή πολὺς ίσθι πρὸς αλλοτρίαν, μηδέ συνέχου αγκάλαις ταίς μή ιδίαις, ενώπιον γάρ εισι τών τού Θεού οφθαλμών οδοί ανδρός, εις δέ πάσας τροχιάς αυτού σκοπεύει. Παρανομίαι άνδρα αγρεύουσι, σειραίς δέ τών εαυτού αμαρτιών έκαστος σφίγγεται. Ούτος τελευτά μετά απαιδεύτων, εκ δέ πλήθους τής εαυτού βιότητος εξερρίφη, καί απώλετο δι' αφροσύνην. Υιέ, εάν εγγυήση σόν φίλον, παραδώσεις σήν χείρα εχθρώ, παγίς γάρ ισχυρά ανδρί τά ίδια χείλη, καί αλίσκεται χείλεσιν ιδίου στόματος. Ποίει υιέ, ά εγώ σοι εντέλλομαι καί σώζου. Καί τά λοιπά τής Λειτουργίας τών Προηγιασμένων.

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

Εις τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος γ'

Τήν ωραιότητα

Χριστός η άμπελος, ωραίους βότρυας, υμάς ηνέγκατο, γλεύκος σωτήριον, εναποστάζοντας τή γή, Απόστολοι θεοφόροι, όθεν με λυτρώσατε, ηδονών μέθης δέομαι, ρείθρα κατανύξεως, τή ψυχή μου δωρούμενοι, τή θεία τής Νηστείας ημέρα, όπως σωθείς, ζωής επιτύχω.

Θεοτοκίον

Τής συμπαθείας σου, πλούτον αμέτρητον, καί δυναστείας σου, κράτος τό άμαχον, αναλαβόμενος εις νούν, προσέδραμον τή σκέπη σου, θλίψει συνεχόμενος, καί δεινώς απορούμενος, κράζω εκ βαθέων μου, τής καρδιάς σύν δάκρυσι, Παρθένε Θεοτόκε βοήθει μοι, η μόνη τού κόσμου προστασία.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος πλ. δ'

Κύριε, παρίστατο

Κύριε, ευίλατος γενού ημίν, εν τούτω τώ θείω καιρώ, καί δάκρυα πηγάζειν σοι, εκ καρδιάς αξίωσον πάντοτε, πρὸς έκπλυσιν μολυσμάτων ψυχικών, καί βλάστησιν τών αγίων εντολών, ως άν ούτω νηστεύοντες, επαξίως ευαρεστώμέν σοι, καί τό πάνσεπτόν σου άπαντας Πάθος ιδείν ευδόκησον, ευχαίς τών σών κοσμοσώστων Αποστόλων.

δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Τῆς ευσπλαγχνίας

Τῆς συμπαθείας τὴν πηγὴν, ἀχραντε σεμνή, Παρθενομήτορ Θεοτόκε, πλουσίως ἐν ἡμῖν ἀγνή ἐπίχεε, καὶ δώρησαι ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, σὺ γάρ εἰ προστασία ἡμῶν, καὶ θεία σκέπη.

Ο Κανών

Ωδή δ' 39; Ἦχος γ' 39;

Μή ἐν ποταμοῖς

Μέθην ἡδονῶν, ψυχοφθόρων σβέσαντες, τό τῆς κατανύξεως πόμα, διὰ νηστείας ἐμφορηθώμεν.

Νήστευσον, ψυχὴ, ἀκρασίαν βρώσεως, τρύφησον καλῶν θεωρίαις, ἵνα τῆς ἀνω τραπέζης τύχης.

Ανθρακες πυρός, τοῦ αἵλου πέλοντες, φλέξατε παθῶν μου τὴν ὕλην, θεῖοι Απόστολοι τοῦ Σωτήρος.

Θεοτοκίον

Σάρκα τῷ Χριστῷ, ἐκ τῆς σῆς δανείσασα, νέκρωσον σαρκός μου τὰ πάθη, Θεοκυήτορ ἀγνή Παρθένε.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος πλ. β' 39; Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης

Ἡ δωδεκάς Ἀποστόλων, Πέτρε, Παύλε, Ἰάκωβε, καὶ Ἰωάννη, Ἀνδρέα, Βαρθολομαίε, Φίλιππε, Θωμά, καὶ Ματθαίε, καὶ Ἰάκωβε, σὺν Σίμωνι, καὶ τῷ Ἰούδα, λιτὰς ποιεῖτε, τῷ Χριστῷ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὰ δίκτυα τῶν δογμάτων, χαλάσαντες ἐν θαλάσῃ τοῦ βίου ξένως, πρὸς τρισὶν ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα, μυστικῶς τὰ ἔθνη, ὡς ἰχθύας τό πρῖν, ἡγρεύσατε, ταῦτα Κυρίῳ προσαγαγόντες, ἅγιοι Απόστολοι.

Δόξα...

Υἱὸν ἐκ Πατρός καὶ Πνεῦμα, δοξάζω ὡς ἐξ ἡλίου φῶς καὶ ἀκτῖνα, τό μὲν γεννητῶς, ὅτι καὶ γέννημα, τό δέ προβλητῶς, ὅτι καὶ πρόβλημα, συνάναρχον θεῖαν Τριάδα προσκυνουμένην, ὑπὸ πάσης κτίσεως.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Παρθένος βρέφος τεκούσα, καὶ τὴν ἀγνεῖαν τηρούσα, Σεμνή σύ ὠφθης, τό Θεὸν γεννήσασα καὶ ἄνθρωπον, ἓνα τὸν αὐτὸν ἐν ἑκατέρα μορφῇ, τό θαῦμα σου Παρθενομήτορ εκπλήττει πᾶσαν, ἀκοήν καὶ ἔννοιαν.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Υμείς εστε φῶς τοῦ Κόσμου, καθὼς ὑμῖν Χριστὸς ἔφη, λάμψει τοῦ λόγου, ἀλλ’ ἵκετεύσατε Ἀπόστολοι, τοῦ μεγαλοψύχως διανύσαι ἡμᾶς, τὸ στάδιον τῆς ἐγκρατείας, καὶ προσκυνήσαι, τὴν αὐτοῦ Ἀνάστασιν.

Ο Εἰρμός

Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε, καὶ εφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι, καὶ ἔλεγεν, Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου, καὶ εφοβήθην, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδή η’

Τὸν ἐν φλογί, τοῖς Παισί

Θανατωθεῖς, ταῖς πολλαῖς ἀμαρτίαις, νεκράν προσφέρω τὴν ψυχὴν ἐν τῷ βίῳ, διό με οἰκτεῖρατε, ζωηφόροις πρεσβείαις ταῖς ὑμῶν, θεόπται, Μαθηταὶ τοῦ Σωτήρος.

Περισχεθεῖς, ἀμαρτίας ομίχλη, Ἄδη προσήγγισα, ἀπογνώσεως ὄντως, διό με φωτίσατε, τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης, μυστικάι ἀκτίνες, υπάρχοντες θεόπται.

Ἀπὸ παθῶν ἐγκράτείου καὶ σώζου, ψυχὴ ταλαίπωρε, ἀποχὴ γάρ βρωμάτων νηστεία ἀπρόσδεκτος, τοῖς ὀρθῶς ἐκζητοῦσιν, εἰ μὴ καὶ σφαλμάτων, διόρθωσις υπάρξει.

Θεοτοκίον

Βάτον πυρί, καιομένην Μωσῆς σε, προεθεώρει Θεομήτορ Παρθένε, διό μου κατάσβεσον τῶν παθῶν τὰς καμίνους, καὶ πυρός γεέννης, ἐξάρπασον καὶ σώσον.

Εἰρμός ἄλλος

Ὁν Στρατιαί, οὐρανῶν

Ἐξ Ἰακώβ, ὡς τὸ δωδεκάφυλον, τῶν Ἀποστόλων ἐκ σοῦ, ἄλλ ἡ δωδεκάς, ὠφθη Χριστέ ἐν Κόσμῳ, δι’ ἧς ἀπεγεννήθη, πᾶς πιστός ἐν λόγῳ, σε ἀνυμνῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ νοητοῦ, Φαραὼ τὰ ἄρματα, βυθίσαντες μυστικῶς, ὡς ἐν ἐρυθρᾷ, τὸν λαόν τοῦ Κυρίου, πρὸς γῆν θεογνωσίας, ἤξατε ὑμνούντα, Ἀπόστολοι εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα

Ἐνα Θεόν, κατ’ οὐσίαν σέβομαι, τρεῖς υποστάσεις ὑμῶν, διοριστικῶς, ἄλλας, ἀλλ’ οὐκ αλλοίας, ἐπεὶ θεότης μία, ἐν τρισὶ τὸ κράτος, καὶ γάρ Πατήρ, Υἱός, καὶ Πνεῦμα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Εκ φωτεινής, προελθών νηδύος σου, Νυμφίος ως εκ παστού, έλαμψε Χριστός, φώς τοίς εν σκότει μέγα, καί γάρ δικαιοσύνης, Ήλιος αστράψας, εφώτισεν Αγνή, τόν Κόσμον.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Οι τού Χριστού, μύσται καί συγκάθεδροι, εκτενώς υπέρ ημών, τών αμαρτωλών, πάντοτε δυσωπούντες, καί νύν παρακαλείτε, τήν Νηστείαν πάσαν, ειλικρινώς αποπεράσαι.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Ών Στρατιαί, ουρανών δοξάζουσι, καί φρίττει τά Χερουβίμ, καί τά Σεραφίμ, πάσα πνοή καί κτίσις, υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' 39;

Εν Σιναίω τώ όρει

Ποταμοί γεγονότες Απόστολοι, τής πηγής τής νοητής, καί τό ύδωρ τό ζών ευπορήσαντες, εν καρδιά καθαρά, τής εμής αμαρτίας τά ρείθρα, ξηράνατε ταίς προσευχαίς υμών, καί πρός σωτηρίας οδούς οδηγήσατε.

Αμαρτίας χειμάζει κλυδώνιον, τήν αθλίαν μου ψυχήν, δεξιάν ως τώ Πέτρω μοι έκτεινον, Κυβερνήτα αγαθέ, μή βυθός με καλύψη ο τής απογνώσεως, βρώμα μή γένωμαι, κήτους ψυχοφθόρου, Χριστέ πολυέλεε.

Αποστόλων χορός ικετεύει σε, Ιησού Παμβασιλεύ, δυσωπεί σε Αγγέλων τά τάγματα, τώ λαώ σου παράσχου, διά πλήθος οικτιρμών, κακών απολύτρωσιν, βίου διόρθωσιν, καί τής Βασιλείας τής σής τήν οικείωσιν.

Θεοτοκίον

Παρθενία καί τόκος συνέδραμον, υπέρ φύσιν επί σέ, κιβωτέ τού σεπτού αγιάσματος, Μητροπάρθενε αγνή, διό πίστει βοώ σοι, όλον με αγίασον, όλον εκλύτρωσαι, πάσης ενεργείας παθών τών θλιβόντων με.

Ειρμός άλλος

Ασπόρου συλλήψεως

Εν Κόσμω ως άσαρκοι, καί εν σαρκί ως Άγγελοι, τόν Λόγον μόνον, εν καρδιά φέροντες ειλκύσατε τά έθνη, εις Χριστού μίαν πίστιν, σοφούς καί ρήτορας ως μωρούς, απελέγξαντες τή γνώσει, παμμακάριστοι Απόστολοι.

Ο Πέτρος της πίστεως, η πέτρα καί θεμέλιος, Παύλος ο κήρυξ, καί εθνών διδάσκαλος, Υιοί του Ζεβεδαίου, σύν τή λοιπή οκτάδι, Χριστώ πρεσβεύσατε εκτενώς, ευσθενώς ημάς περάσαι, τής Νηστείας τό διάστημα.

Δόξα...

Μόνε μονογεννήτωρ, μονογενούς Υιού Πατήρ, καί μόνε μόνου, φώς φωτός απαύγασμα, καί μόνον μόνως μόνου, Θεού άγιον Πνεύμα, Κυρίου Κύριον όντως όν, ώ Τριάς Μονάς αγία, σώσόν με θεολογούντά σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό θαύμα του τόκου σου, εκπλήττει με Πανάμωμε, πώς συλλαμβάνεις, ασπόρως τον άληπτον, ειπέ πώς παρθενεύεις, γεννήσασα ως Μητήρ; Τό υπέρ φύσιν πίστει λαβών, τό τικτόμενον προσκύνει, όσα θέλει γάρ καί δύναται.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Δυνάμει του Πνεύματος, προς βασιλείς καί άρχοντας, εκβεβηκότες, μηδόλως πτοούμενοι, ου πύρ ουδέ μάχαιραν, τροπούτε πάσαν πλάνην, καί διασώζετε τούς βροτούς, στρατηγοί Κυρίου όντες, παμμακάριστοι Απόστολοι.

Ο Ειρμός

Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου, άφθορος η κύησις, Θεού γάρ η γέννησις, καινοποιεί τάς φύσεις, διό σε πάσαι αι γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος πλ. δ'

Μετανοίας ο καιρός, καί ζωής αιωνίου πρόξενος ημίν ο τής Νηστείας αγών, εάν εκτείνωμεν χείρας εις ευποιϊαν, ουδέν γάρ ούτω σώζει ψυχήν, ως η μετάδοσις τών επιδεομένων, η ελεημοσύνη συγκεκραμένη τή νηστεία, εκ θανάτου ρύεται τον άνθρωπον, Αυτήν ασπασώμεθα, ής ουδέν ίσον, ικανή γάρ υπάρχει, σώσαι τάς ψυχάς ημών. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Τόν θώρακα τής Πίστεως, ενδυσάμενοι καλώς, καί τώ τύπω του Σταυρού, καθοπλίσαντες εαυτούς, στρατιώται ευσθενείς ανεδείχθητε, τοίς τυράννοις ανδρείως αντικατέστητε, καί διαβόλου τήν πλάνην κατηδαφίσατε, νικηταί γενόμενοι, τών στεφάνων

ηξιώθητε, πρεσβεύσατε Χριστώ υπέρ ημών, εις τό σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εγώ Παρθένε αγία Θεοτόκε, τή σκέπη σου προστρέχω, οίδα ότι τεύξομαι τής σωτηρίας.

δύνασαι γάρ, Αγνή, βοηθήσαί μοι.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας

Ήχος α#39;

Πεπτωκότας ανάστησον ημάς, αποστραφέντας επίστρεψον πρός σέ ο Θεός ως φιλόανθρωπος, ο τής γής συνέχων τά πέρατα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος πλ. β#39; Ψαλμός λγ#39;

Εξεζ ήτησα τόν Κύριον, καί επήκουσέ μου.

Στίχ. Ευλογήσω τόν Κύριον εν παντί καιρώ.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ς#39;, 1–12)

Εγένετο τού ενιαυτού, ού απέθανεν Οζίας ο βασιλεύς, είδον τόν Κύριον καθήμενον επί θρόνου υψηλού, καί επηρμένου, καί πλήρης ο οίκος τής δόξης αυτού. Καί Σεραφίμ ειστήκειςαν κύκλω αυτού, έξ πτέρυγες τώ ενί, καί έξ πτέρυγες τώ ενί, καί ταίς μέν δυσί, κατεκάλυπτον τό πρόσωπον, ταίς δε δυσί, κατεκάλυπτον τούς πόδας, καί ταίς δυσίν επέταντο. Καί εκέκραγεν έτερος πρός τόν έτερον, καί έλεγον, Άγιος, Άγιος, Άγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης πάσα η γή τής δόξης αυτού. Καί επήρθη τό υπέρθυρον από τής φωνής, ής εκέκραγον, καί ο οίκος επλήσθη καπνού. Καί είπον, Ώ τάλας εγώ, ότι κατανένυγμαi, οti άνθρωπος ών, καί ακάθαρτα χείλη έχων, εν μέσω λαού ακάθαρτα χείλη έχοντος εγώ οικώ, καί τόν Βασιλέα Κύριον Σαβαώθ είδον τοίς οφθαλμοίς μου, Καί απεστάλη πρός με έν τών Σεραφίμ, καί εν τή χειρί είχεν άνθρακα, όν τή λαβίδι έλαβεν από τού θυσιαστηρίου, καί ήψατο τού στόματός μου, καί είπεν. Ιδού, ήψατο τούτο τών χειλέων σου, καί αφελεί τάς ανομίας σου καί τάς αμαρτίας σου περικαθαριεί. Καί ήκουσα τής φωνής Κυρίου λέγοντος. Τίνα αποστείλω; καί τίς πορεύσεται πρός τόν λαόν τούτον, καί είπα. Ιδού, εγώ, ειμι, απόστειλόν με. Καί είπε, Πορεύθητι, καί ειπέ τώ λαώ τούτω. Ακοή ακούσετε, καί ου μή συνήτε, καί βλέποντες βλέψετε, καί ου μή ίδητε, επαχύνθη γάρ η

καρδία τού λαού τούτου, καί τοῖς ὡσὶν αὐτῶν βαρέως ἤκουσαν, καί τούς οφθαλμούς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, μήποτε ἴδωσι τοῖς οφθαλμοῖς, καί τοῖς ὡσὶν ἀκούσωσι, καί τή καρδία συνώσι, καί ἐπιστρέψωσι, καί ἰάσωμαι αὐτούς. Καί εἶπα, Ἔως πότε Κύριε; καί εἶπεν, Ἔως ἀνερημωθῶσι πόλεις, παρά τό μή κατοικεῖσθαι, καί οἴκοι, παρά τό μή εἶναι ἀνθρώπους, καί ἡ γῆ καταλειφθήσεται ἔρημος. Καί μετὰ ταῦτα μακρυνεῖ ὁ Θεός τούς ἀνθρώπους, καί πληθυνθήσονται οἱ ἐγκαταλειφθέντες ἐπὶ τῆς γῆς.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός λδ'

Εξεγέρθητι, Κύριε, καί πρόσχες τῇ κρίσει μου.

Στίχ. Δίκασον Κύριε, τούς ἀδικούντάς με, πολέμησον τούς πολεμούντάς με.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Πλευράν εκκεντούμενος, καί επί ξύλου κρεμάμενος, τήν ζωήν μοι επήγασας, κακία τού όφεως, τή τού ξύλου βρώσει, τεθανατωμένω, όθεν δοξάζω σε Χριστέ, καί ικετεύω τήν ευσπλαγχνίαν σου, Παθών καί τής Εγέρσεως, προσκυνητήν με ανάδειξον, κατανύξει τελέσαντα, τής Νηστείας τό στάδιον.

Οδύνην τρυγήσαντα, εκ τού φυτού τόν Πρωτόπλαστον, Παραδείσου εξώρισας, παγείς δέ ως άνθρωπος, εν τώ ξύλῳ Σώτερ, τούτον εισοικίζεις, διό σοι κράζω, Λυτρωτά. Τών οδυνών μου νύν με εξάρπασον, νηστεία καθάρισας με, καί μετανοία καί δάκρυσιν, Ιησού υπεράγαθε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος πλ. α' Κύριε επί Μωϋσέως

Κύριε, τόν ζωοποιόν σου Σταυρόν ανυμνούμεν, ούτος ζωήν γάρ εν τώ Κόσμῳ εξήνθησε, τόν θάνατον νεκρώσας, όν σοι καί νύν εις πρεσβείαν προσάγομεν, εν ημέραις αγίαις, κράτυνον ημάς νηστεύοντας, καί δώρησαι κατά παθών τήν ισχύν, καί τής ειρήνης τό τρόπαιον, διά πλήθος ελέους φιλόανθρωπε.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ'

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός λε'

Κύριε, εν τώ ουρανῷ τό ελεός σου.

Στίχ. Η δικαιοσύνη σου ως όρη Θεού.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Ε' 1–24)

Αυτή η βίβλος γενέσεως ανθρώπων, ή ημέρα εποίησεν ο Θεός τόν Αδάμ, κατ' εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν, άρσεν καί θήλυ εποίησεν αυτούς, καί ευλόγησεν αυτούς, καί επωνόμασε τό όνομα αυτού, Αδάμ ή ημέρα εποίησεν αυτούς, Ἐξησε δέ Αδάμ διακόσια τριάκοντα έτη, καί εγέννησεν υιόν κατά τήν ιδέαν αυτού, καί κατά τήν εικόνα αυτού, καί επωνόμασε τό όνομα αυτού, Σήθ, Εγένοντο

δέ αι ημέραι Αδάμ, ἄς ἐζήσε μετὰ τό γεννήσαι αὐτόν τόν Σήθ, ἔτη, επτακόσια, καί ἐγέννησεν υἱούς καί θυγατέρας. Καί ἐγένοντο πάσαι αι ημέραι Αδάμ, ἄς ἐζήσεν, εννακόσια τριάκοντα ἔτη, καί ἀπέθανεν. Ἐζήσε δέ Σήθ, πέντε καί διακόσια ἔτη, καί ἐγέννησε τόν Εὐώ. Καί ἐζήσε Σήθ, μετὰ τό γεννήσαι αὐτόν τόν Εὐώ, επτά ἔτη καί επτακόσια, καί ἐγέννησεν υἱούς καί θυγατέρας. Καί ἐγένοντο πάσαι αι ημέραι Σήθ, δώδεκα καί εννακόσια ἔτη, καί ἀπέθανε. Καί ἐζήσεν Εὐώ ἔτη εκατόν ενενήκοντα, καί ἐγέννησε τόν Καϊνάν. Καί ἐζήσεν Εὐώ, μετὰ τό γεννήσαι αὐτόν τόν Καϊνάν, πεντεκαίδεκα ἔτη καί επτακόσια, καί ἐγέννησεν υἱούς καί θυγατέρας. Καί ἐγένοντο πάσαι αι ημέραι Εὐώ, πέντε ἔτη καί εννακόσια, καί ἀπέθανε. Καί ἐζήσε Καϊνάν εβδομήκοντα καί εκατόν ἔτη, καί ἐγέννησε τόν Μαλελεήλ. Καί ἐζήσε Καϊνάν, μετὰ τό γεννήσαι αὐτόν τόν Μαλελεήλ, τεσσαράκοντα καί επτακόσια ἔτη, καί ἐγέννησεν υἱούς καί θυγατέρας. Καί ἐγένοντο πάσαι αι ημέραι Καϊνάν, δέκα ἔτη καί εννακόσια, καί ἀπέθανε. Καί ἐζήσε Μαλελεήλ πέντε καί ἐξήκοντα καί εκατόν ἔτη, καί ἐγέννησε τόν Ιάρεδ. Καί ἐζήσε Μαλελεήλ, μετὰ τό γεννήσαι αὐτόν τόν Ιάρεδ, ἔτη επτακόσια τριάκοντα, καί ἐγέννησεν υἱούς καί θυγατέρας. Καί ἐγένοντο πάσαι αι ημέραι Μαλαλεήλ, ἔτη πέντε καί ενενήκοντα, καί οκτακόσια, καί ἀπέθανε. Καί ἐζήσεν Ιάρεδ δύο καί ἐξήκοντα ἔτη καί εκατόν, καί ἐγέννησε τόν Εὐώχ. Καί ἐζήσεν Ιάρεδ, μετὰ τό γεννήσαι αὐτόν τόν Εὐώχ, οκτακόσια ἔτη, καί ἐγέννησεν υἱούς καί θυγατέρας. Καί ἐγένοντο πάσαι αι ημέραι Ιάρεδ, δύο καί ἐξήκοντα καί εννακόσια ἔτη, καί ἀπέθανε. Καί ἐζήσεν Εὐώχ πέντε καί ἐξήκοντα καί εκατόν ἔτη, καί ἐγέννησε τόν Μαθουσάλα, Εὐηρέστησε δέ Εὐώχ τῷ Θεῷ, μετὰ τό γεννήσαι αὐτόν τόν Μαθουσάλα, διακόσια ἔτη, καί ἐγέννησεν υἱούς καί θυγατέρας. Καί ἐγένοντο πάσαι αι ημέραι Εὐώχ, πέντε καί ἐξήκοντα, καί τριακόσια ἔτη. Καί ευηρέστησεν Εὐώχ τῷ Θεῷ, καί οὐχ ευρίσκετο, διότι μετέθηκεν αὐτόν ο Θεός.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β΄; Ψαλμός λς΄;

Υπόμεινον τόν Κύριον, καί φύλαξον τήν Οδόν αὐτοῦ.

Στίχ. Μή παραζήλου εν πονηρευομένοις.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ς΄, 3–20)

Ποίει, υιέ, ἃ ἐγώ σοι εντέλλομαι, καί σώζου, ἡκεις γάρ εις χεῖρας κακῶν διά σόν φίλον, ἴσθι μή εκλυόμενος, παρόξυνε δέ καί τόν φίλον σου, ὃν ἐγγυήσω, Μή δῶς ὕπνον σοῖς ὄμμασι, μηδέ

επινυστάξης σοίς βλεφάροις, ἵνα σώζη ὥσπερ δορκάς ἐκ βρόχων, καί ὥσπερ ὄρνεον ἐκ παγίδος, ἴθι πρὸς τὸν μύρμηκα, ὦ οκνηρέ, καὶ ζήλωσον, ἰδὼν τὰς οδοὺς αὐτοῦ καὶ γενοῦ ἐκείνου σοφώτερος, Ἐκείνῳ γάρ, γεωργίου μὴ υπάρχοντος, μηδὲ τὸν ἀναγκάζοντα ἔχων, μηδὲ ὑπὸ δεσπότην ὦν, ετοιμάζεται θέρους τὴν τροφήν, πολλὴν τε ἐν τῷ ἀμνητῷ ποιεῖται τὴν παράθεσιν. Ἡ πορεύθητι πρὸς τὴν μέλισσαν, καὶ μάθε ὡς ἐργάτις ἐστί, τὴν τε ἐργασίαν ὡς σεμνὴν ποιεῖται, ἥς τοὺς πόνους βασιλεῖς τε καὶ ἰδιῶται πρὸς υγιάν προσφέρονται, ποθεινὴ δὲ ἐστὶ πᾶσι, καὶ περίδοξος, καὶ περ οὐσα τῇ ῥώμῃ ἀσθενῆς, τὴν σοφίαν τιμήσασα προήχθη. Ἔως τίνος, ὦ οκνηρέ, κατάκεισαι; πότε δὲ ἐξ ὕπνου ἐγερθήσῃ; Ὀλίγον μὲν ὑπνοῖς ὀλίγον δὲ κάθησαι, μικρὸν δὲ νυστάξεις, ὀλίγον δὲ ἐναγκαλίζῃ χερσὶ στήθῃ, εἴτ' ἔμπαράγινεταί σοι, ὥσπερ κακὸς οδοιπόρος, ἡ πενία, καὶ ἡ ἔνδεια, ὥσπερ ἀγαθὸς δρομεύς. Ἐάν δὲ ἄοκνος ἥς, ἥξει ὥσπερ πηγὴ ὁ ἀμνητός σου, ἡ δὲ ἔνδεια, ὥσπερ κακὸς δρομεύς ἀπαυτομολήσῃ, Ἀνὴρ ἄφρων καὶ παράνομος πορεύεται οδοὺς οὐκ ἀγαθὰς, ὁ δ' αὖτε αὐτὸς ἐννεύει ὀφθαλμῷ, σημαίνει δὲ ποδί, διδάσκει δὲ νεύμασι δακτύλων. Διεστραμμένη καρδία τεκταίνεται κακὰ, ἐν παντὶ καιρῷ ὁ τοιοῦτος ταραχὰς συνίστησι πόλει. Διὰ τοῦτο ἐξαπίνης ἐρχεται ἡ ἀπώλεια αὐτοῦ, διακοπὴ καὶ συντριβὴ ἀνιάτος, ὅτι χαίρει ἐπὶ πᾶσιν, οἷς μισεῖ ὁ Κύριος, συντρίβεται δὲ δι' ἀκαθαρσίαν ψυχῆς. Ὀφθαλμὸς υβριστοῦ, γλῶσσα ἀδίκος, χεῖρες ἐκχέουσιν αἷμα δικαίου, καὶ καρδία τεκταινομένη λογισμοὺς κακοῦς, καὶ πόδες ἐπισπεύδοντες κακοποιεῖν, ἐξολοθρευθήσονται. Ἐκκαίει ψευδὴ μάρτυς ἀδίκος, καὶ ἐπιπέμπει κρίσεις ἀνά μέσον ἀδελφῶν. Υἱέ, φύλασσε νόμους πατρὸς σου, καὶ μὴ ἀπώσῃ θεσμούς μητρὸς σου.

Ἀπόστιχα

Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. α'·

Μὴ νηστεύσαντες κατ' ἐντολὴν τοῦ Κτίσαντος, ἀπὸ τοῦ φυτοῦ τῆς γνώσεως οἱ Πρωτόπλαστοι, τὸν ἐκ τῆς παρακοῆς θάνατον ἐκαρπώσαντο, τοῦ δὲ ξύλου τῆς ζωῆς, καὶ τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς ἀπεξενώθησαν. Διὸ νηστεύσωμεν πιστοί, ἀπὸ τροφῶν φθειρομένων, καὶ παθῶν ολεθρίων, ἵνα τὴν ἐκ τοῦ θείου Σταυροῦ ζωὴν τρυγήσωμεν, καὶ σὺν τῷ ευγνώμονι Ληστή, πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἐπανέλθωμεν πατρίδα, κομιζόμενοι παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τό μέγα ἔλεος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τών επιγείων απάντων καταφρονήσαντες, καί τών βασάνων ανδρείως κατατολήσαντες, τών μακαρίων ελπίδων ουκ ηστοχήσατε, ἀλλ' ουρανῶν Βασιλείας κληρονόμοι γεγονάτε, πανεύφημοι Μάρτυρες, ἔχοντες παρρησίαν, πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, τῷ Κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσατε, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Χαίροις ἀσκητικῶν

Ἄρνα τὸν εαυτῆς ἡ Αμνάς, ποτέ Ορώσα, πρὸς σφαγὴν ἐπισπεύδοντα, προθύμως κατηκολούθει, ταῦτα βώσα αὐτῷ, Πού πορεύῃ Τέκνον μου γλυκύτατον, Χριστέ, τίνος χάριν, τὸν ταχύν δρόμον τούτον μακρόθυμε, τρέχεις ἀόκνως, Ἰησοῦ ποθεινότατε, ἀναμάρτητε, πολυέλεε Κύριε, δός μοι λόγον τῇ δούλῃ σου, Υἱέ μου παμφίλτατε, μή με παρίδῃς, Οικτίρμον, σιγῶν ἐμέ τὴν τεκούσάν σε, Θεέ πανοικτίρμον, ὁ δωρούμενος τῷ Κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Εἰς τὴν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Νηστεία υψούμενοι, τῶν χαμαιζήλων παθῶν, υψώσωμεν Κύριον, τὸν υψωθέντα σταυρῷ, καί Κόσμον υψώσαντα, πῖωμεν ἐν αἰσθήσει, κατανύξεως πόμα, λάβωμεν τὴν ἡμέραν, κατὰ νοῦν καί τὴν ὥραν, ἐν ἣ τῷ αἰωνίῳ Κριτῇ παραστησόμεθα.

Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀνυμφος Μήτηρ σου, ὡς εθεάσατο, σταυρῷ σε υψούμενον, οδυρομένη θρηνοῦσα, τοιαῦτα ἐφθέγγετο. Τί τό καινόν καί ξένον τούτο Υἱέ μου θαύμα; πῶς σε ἄνομος δῆμος, τῷ σταυρῷ προσπηγνύει, τὴν τῶν απάντων ζωὴν, φῶς μου γλυκύτατον.

Μετά τὴν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. α'

Λάμπει σήμερον

Λάμπει Κύριε, ἡ χάρις ἡ τοῦ Σταυροῦ σου, ἀπασαν τὴν οἰκουμένην ἀστράπτουσα, τὴν ἰσχύν τῶν δαιμόνων εξαφανίζει, καί νηστείας δρόμον νύν ευμαρίζει, ἐν αὐτῇ δυναμών, Ελέησον ἡμᾶς.

Σταυροθεοτοκίον

Τόν συνάναρχον Λόγον

Υψωθέντα εν ξύλω ως εθεάσατο, η τεκούσά σε Μήτηρ ωδίνων άνευθεν, ωλοφύρετο κλαυθμώ, καί ανεκραύγαζεν. Οίμοι γλυκύτατε Υιέ! τιπρώσκομαι νύν την ψυχήν, εν τώ σταυρώ καθορώσά σε, εν μέσω δύω κακούργων, δίκην κακούργου προσηλούμενον.

Ο Κανών

Ωδή ε' Ήχος δ'

Ασεβείς ουκ όψονται

Εκουσίως Δέσποτα, υψώθης εν σταυρώ, καί κατέρραξας τόν εχθρόν, εκουσίως όθεν κατερραγμένον με, ηδονών εις βάραθρα, ευσπλαγχνία σου ανόρθωσον.

Σκοτισθέντα πάθειςιν, ατόποις τήν ψυχήν, φωταγωγήσον Ιησού, ο σκοτίσας ήλιον, σταυρώ τεινόμενος, καί φωτίσας άπαντα, Οικουμένης τά πληρώματα.

Τό Νηστείας πέλαγος, εκπλεύσαι γαληνώς, καταξίωσόν με Χριστέ, κατευνάζων κύματα τής διανοίας μου, καί τής Αναστάσεως, εις λιμένας εγκαθόρμισον.

Θεοτοκίον

Τήν Αγνήν αγνεύοντι, τιμήσωμεν νοϊ, καλλονήν τήν τού Ιακώβ, ταίς ενθέοις πράξεσι καλλυνόμενοι, ευσεβώς υμνήσωμεν, ως Μητέρα τού Θεού ημών.

Έτερον Τριώδιον Ποίημα Θεοδώρου

Ήχος πλ. α'

Τούς εκ νυκτός, προσκυνούντάς σε

Σύ σταυρωθείς, φθοράς απαλλάττεις με, καί λογχευθείς, απαθανατίζεις με, δοξάζω σου τό άφραστον έλεος, ότι ήλθες Χριστέ; ίνα σώσης με.

Εν τώ σταυρώ, τείνας τάς παλάμας σου, τόν νοητόν Αμαλήκ απέκτεινας, τόν λαόν σου ανασώζων Κύριε, διά τούτο υμνούμεν τό κράτος σου.

Δόξα...

Τήν εν τρισί, προσώποις θεότητα, μίαν αρχήν, τήν πανυπερούσιον υμνήσωμεν, τόν Πατέρα άναρχον, καί τόν Υιόν, καί Πνεύμα άγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Όν ουρανός, χωρείν ουκ ηδύνατο, σύ εν γαστρί συλλαβούσα τέτοκας, ώ τού φρικτού καί αρρήτου θαύματος! Διό πάντες,

υμνουμέν σε Ἀχραντε.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ο δι' εμέ, υπομείνας σταύρωσιν, όξος πιών, καί ειπών, Τετέλεσται, τέλεσόν μου τό Νηστείας στάδιον, αξιών με ιδείν σου τήν Έγερσιν.

Ο Ειρμός

Τούς εκ νυκτός, προσκυνούντάς σε Χριστέ ελέησον, καί ειρήνην δώρησαι, διότι φώς καί τά σά προστάγματα, εγένοντο ιάματα τοίς δούλοις σου φιλόανθρωπε.

Ωδή η'

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω

Σταυρώ προσπαγείς δι' ευσπλαγχνίαν, Ληστή τόν Παράδεισον ηνέωξας, νύν δέ ληστευθέντα με, δαίμονος δεινότητι, καί τή ψυχή ολόσωμον, πληγήν δεξάμενον, ιάτρευσον ανοίξας μοι πύλας, τάς τής μετανοίας, τή σή φιλανθρωπία.

Νηστεία λαμπρύναντες τήν σάρκα, ψυχήν αρεταίς καταπιάνωμεν, πένητας εκθρέψωμεν, πλούτον μή κενούμενον, εν ουρανοίς ωνούμενοι, καί ανακράζωμεν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Τώ Πάθει σου Κτίσις εκλονήθη, σταυρώ σε θεασαμένη καθηλούμενον, Σώτερ υπεράγαθε, όθεν ικετεύω σε, ταίς προσβολαίς κλονούμενον, αεί τού όφεως, στερέωσον τόν νούν μου, Οικτίρμον, σου τών θελημάτων, εν αρραγεί τή πέτρα.

Θεοτοκίον

Η πύλη Θεού η κεκλεισμένη, ήν μόνος διώδευσεν ο Κύριος, ίθυνον πρός τρίβους με, θείας καί διάνοιξον, τής σωτηρίας πύλας μοι θεοχαρίτωτε! πρός σέ γάρ καταφεύγω Παρθένε, μόνη προστασία, τού γένους τών ανθρώπων, Ειρμός άλλος. Τόν Ποιητήν τής Κτίσεως.

Τό Ξύλον τό πανάγιον, εν ώ σύ Χριστέ μου εσταυρώθης υμνών, υπερευλογώ σε, εις πάντας τούς αιώνας.

Εν Γολγοθά οι άνομοι, σέ Χριστέ σταυρώσαντες απέκτειναν, αλλά ζής καί σώζεις, ημάς εις τούς αιώνας. Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα.

Ξενοπρεπώς μερίζεται, η Τριάς, καί μένει αμερής ως Θεός, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ικετηρίαν ποιήσον, υπέρ τών υμνούντων σε Πανάχραντε, ρυσθήναι παντοίων, πειρασμών καί κινδύνων.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τή τού Σταυρού σου Κύριε, δυνάμει νευρώσας με αξίωσον, ευψύχως ανύσαι, τόν τής Νηστείας δρόμον.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

Τόν Ποιητήν τής Κτίσεως, όν φρίπτουσιν Άγγελοι, υμνεΐτε λαοί, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότμητος

Λίθον σε τμηθέντα προείδεν, όρους Προφήτης τής Παρθένου, Σώτερ διαρρήξαντα πέτρας, τή σή σταυρώσει, διό βαρούμενον, αναισθησίας λίθω με, ως πανοικτίρμων ελευθέρωσον.

Νήστευσον κακίας ψυχή μου, θείαν αγάπην εντρυφώσα, θύραν αναπέτασον πάσαις, καλών ιδέαις, εναποφράττουσα, τής πονηρίας είσοδον, δι' εγκρατείας καί δεήσεως.

Εμέ τον κατάκριτον σώσον, ο κατακρίνας τώ Σταυρώ σου, Δέσποτα Σωτήρ μου τήν έχθραν, καί μή γεέννης δείξη υπεύθυνον, τόν σπιλωθέντα πάθεσι, καί αμαρτίαις αμαυρούμενον.

Θεοτοκίον

Φείσαί μου Χριστέ όταν έλθης, κρίναι τόν Κόσμον μετά δόξης, λύσον τήν αχλύν τών κακών μου, ταίς ικεσίαις τής Κυησάσης σε, καί κληρονόμον ποιήσον, τής ουρανίου Βασιλείας σου.

Ειρμός άλλος

Ησαΐα χόρευε

Πάλιν τόν Παράδεισον, υπανοίγεις άπαξ σταυρωθείς, εν ώ μεταλαβών, χαίρω τής ζωής, θανάτου λυτρούμενος αιωνίου, τής παρακοής, όθεν Φιλάνθρωπε, ως Θεόν μου μεγαλύνω σε.

Τό κατάρας όργανον, ευλογίας δέδεικται σφραγίς, ο σός ζωοποιός, Κύριε Σταυρός, εν ώ καθορωντές σε, ζωούμεθα θνήξαντες τό πριν, καί ανυμνούντές σε, ως Δεσπότην μεγαλύνομεν.

Δόξα...

Ομοουσιότητι, ανυμνώ σε άναρχε Τριάς, σεπτή ζωαρχική, άτμητε Μονάς, Πατήρ ο αγέννητος, καί γεννητέ, Λόγε καί Υιέ, Πνεύμα τό άγιον, σώσον πάντας τούς υμνούντάς σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπέρ νούν ο τόκος σου, Θεομήτορ, άνευ γάρ ανδρός, η σύλληψις εν σοί, καί παρθενικώς, η κύησις γέγονε, καί γάρ Θεός, εστίι ο τεχθείς. Όν μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ο Σταυρός ο τίμιος, η ισχύς μου καί καταφυγή, γενού μοι φωτισμός, νύν εγκρατευτός, ευφραίνων καθαίρων με, ρυόμενος από πειρασμών, ίνα δοξάζων σε, τόν Δεσπότην μεγαλύνω Χριστόν.

Ο Ειρμός

Ησαΐα χόρευε, η Παρθένος έσχεν εν γαστρί, καί έτεκεν υιόν τόν Εμμανουήλ, Θεόν τε καί άνθρωπον, Ανατολή, όνομα αυτώ. Όν μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος πλ. δ'

Η παθοκτόνος Νηστεία παρούσα, τούς κακωθέντας υπό τής αμαρτίας, ιατρεύειν επαγγέλλεται, ήν ως θεόσδοτον βοηθόν τιμήσωμεν, τάς θεογράφους πλάκας, διά Μωσέως δεξάμενοι, μή προκρίνωμεν τήν συντρίψασαν αυτάς ακρασίαν, μή γενώμεθα μέτοχοι, ών τά κώλα έπεσον εν τή ερήμω, μή σκυθρωπάσωμεν Ιουδαϊκώς, αλλά Εκκλησιαστικώς φαιδρυνθώμεν, μή φαρισαϊκώς υποκριθώμεν, αλλ' Ευαγγελικώς καλλωπισθώμεν, εγκαυχώμενοι τώ Σταυρώ Χριστού, τού λυτρωτού τών ψυχών ημών.

(Δίς)

Μαρτυρικόν

Τί υμάς καλέσωμεν Άγιοι; Χερουβίμ; ότι υμίν επανεπαύσατο Χριστός, Σεραφίμ; ότι απαύστως εδοξάσατε αυτόν, Αγγέλους; τό γάρ σώμα απεστράφητε, Δυνάμεις; ενεργείτε εν τοίς θαύμασι, πολλά υμών τά ονόματα, καί μείζονα τά χαρίσματα, πρεσβεύσατε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τί τό θαυμαστόν, καί εξαίσιον, η Παρθένος τώ Κυρίω, ανεβόα μητρικώς, Αι ωδίνες, άς ουκ έγνων εν τώ τίκτειν σε, Υιέ, δριμείαι, καθικνούνται τής καρδιάς μου, ου φέρω, εν σταυρώ φώς τών ομμάτων προσηλωμένον σε, οράν το μου, σπεύσον ούν ανάστηθι, όπως δοξάσω σύν τώ Κόσμω, τήν φρικτήν Οικονομίαν σου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας

Ήχος α'

Εν νυκτί καί ημέρα, προσπίπτομέν σοι Κύριε, τού δούναι άφεσιν αμαρτιών ταίς ψυχαίς ημών, ίνα εν ειρήνη σε προσκυνώμεν, καί δοξολογώμεν φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος δ΄; Ψαλμός λς΄;

Κύριε, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με, μηδέ τή οργή σου παιδεύσης με.

Στίχ. Ότι τά βέλη σου ενεπάγησάν μοι, καί επεστήριξας επ΄; εμέ τήν χείρά σου.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Ζ΄, 1–14)

Εγένετο εν ταίς ημέραις Άχαζ τού Ιωάθαμ, τού υιού Οζίου βασιλέως Ιούδα, ανέβη Ρασείμ, βασιλεύς Αράμ, καί Φακκεέ, υιός Ρωμελίου, βασιλεύς Ισραήλ επί Ιερουσαλήμ, πολεμήσαι αυτήν, καί ουκ ηδυνήθησαν πολιορκήσαι αυτήν. Καί ανηγγέλη εις τόν οίκον Δαυΐδ, λέγων, Συνεφώνησεν Αράμ πρός τόν Εφραΐμ, καί εξέστη η ψυχή αυτού, καί η ψυχή τού λαού αυτού, όν τρόπον εν δρυμώ ξύλον υπό πνεύματος σαλευθή, Καί είπε Κύριος πρός Ησαΐαν. Έξελθε εις συνάντησιν τώ Άχαζ σύ, καί ο καταλειφθείς Ιασούβ ο υιός σου, πρός τήν κολυμβήθραν τής άνω οδού τού αγρού τού κναφέως, καί ερείς αυτώ. Φύλαξαι τού ησυχάσαι, καί μή φοβού, μηδέ η ψυχή σου ασθενείτω από τών δύο ξύλων, τών δαλών τών καπνιζομένων τούτων, όταν γάρ οργή τού θυμού μου γένηται, πάλιν ίάσομαι. Καί ο υιός τού Αράμ, καί ο υιός τού Ρωμελίου, ότι εβουλεύσαντο βουλήν πονηράν, Εφραΐμ περί σου, λέγοντες. Αναβησόμεθα εις τήν Ιουδαϊαν, καί συλλαλήσαντες αυτοίς, αποστρέψομεν αυτούς πρός ημάς, καί βασιλεύσομεν αυτοίς τόν υιόν Ταβεήλ, τάδε λέγει κύριος Σαβαώθ, Ου μή μείνη η βουλή αύτη, ουδέ έσται, αλλ΄; η κεφαλή Αράμ, Δαμασκός, καί η κεφαλή Δαμασκού, Ρασείμ, άλλ εφ΄; εξήκοντα καί πέντε ετών εκλείψει η βασιλεία Εφραΐμ από λαού, καί η κεφαλή Εφραΐμ Σομόρων, καί η κεφαλή Σομόρων, υιός τού Ρωμελίου, καί εάν μή πιστεύσητε, ουδέ μή συνήτε. Καί προσέθετο Κύριος λαλήσαι τώ Αχαζ, λέγων. Αίτησον σεαυτώ σημείον παρά Κυρίου τού Θεού σου εις βάθος, ή εις ύψος. Καί είπεν Άχαζ. Ου μή αιτήσω, ουδέ μή πειράσω Κύριον, Καί είπεν, Ακούσατε δή οίκος Δαυΐδ, μή μικρόν υμίν αγώνα παρέχειν ανθρώποις, καί πώς Κυρίω παρέχετε αγώνα; Διά τούτο δώσει Κύριος αυτός υμίν σημείον.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός λη'
Εισάκουσον τῆς προσευχῆς μου, Κύριε.
Στίχ. Εἶπα, φυλάξω τὰς οδοῦς μου.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Β΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ιδιόμελον Ἦχος δ΄;

Νύν καιρός ευπρόσδεκτος, νύν ημέρα σωτηρίας, εν τώ πλήθει τού ελέους σου, επίσκεψαί μου την ψυχήν, καί τό φορτίον τών ανομιών μου, άνες μόνε Φιλάνθρωπε. (Δίς)

Εἶτα τὰ δ΄; Μαρτυρικά τὰ κατά τόν τυχόντα Ἦχον, καί δ΄; τού Μηναίου

Δόξα... Τό Νεκρώσιμον

Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος δ΄; Ψαλμός λθ΄;

Τό ἐλεός σου, Κύριε, καί η αλήθειά σου.

Στίχ. Υπομένων υπέμεινα τόν Κύριον.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Ε΄, 32 – ΣΤ΄, 8)

Νώε ήν ετών πεντακοσίων, καί εγέννησε Νώε τρείς υιούς, τόν Σήμ, τόν Χάμ, καί τόν Ιάφεθ. Καί εγένετο, ηνίκα ήρξαντο οι άνθρωποι πολλοί γίνεσθαι επί τής γής, καί θυγατέρες εγεννήθησαν αυτοίς. Ιδόντες δέ οι υιοί τού Θεού τάς θυγατέρας τών ανθρώπων, ότι καλαί εισιν, έλαβον εαυτοίς γυναίκας από πασών, ών εξελέξαντο. Καί είπε Κύριος ο Θεός, ου μή καταμείνη τό πνεύμά μου εν τοίς ανθρώποις τούτοις εις τόν αιώνα, διά τό είναι αυτούς σάρκας, έσονται δέ αι ημέραι αυτών, εκατόν είκοσιν έτη, οι δέ γίγαντες ήσαν επί τής γής εν ταίς ημέραις εκείναις, καί μετ εκείνο, ως άν εισεπορεύοντο οι υιοί τού Θεού πρόσ τάς θυγατέρας τών ανθρώπων, καί εγεννώσαν εαυτοίς, εκείνοι ήσαν οι γίγαντες οι απ΄; αιώνος, οι άνθρωποι οι ονομαστοί. Ιδών δέ Κύριος ο Θεός, ότι επληθύνθησαν αι κακίαι τών ανθρώπων επί τής γής, καί πάς τις διανοείται εν τή καρδιά αυτού επιμελώς επί τά πονηρά πάσας τάς ημέρας, καί ενεθυμήθη ο Θεός, ότι εποίησε τόν άνθρωπον επί τής γής, καί διενοήθη, καί είπεν, Απαλείψω τόν άνθρωπον, όν εποίησα, από προσώπου τής γής, από ανθρώπου έως κτήνους, καί από ερπετών έως τών πετεινών τού ουρανού, ότι μετεμελήθην, ότι εποίησα αυτούς, Νώε δέ εύρε χάριν εναντίον Κυρίου τού Θεού.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός μ'

Εγώ είπα, Κύριε, ελέησόν με.

Στίχ. Μακάριος ο συνιών επί πτωχόν.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα

(Κεφ ΣΤ', 20 – Ζ', 1)

Υιέ, φύλασσε νόμους πατρός σου, καί μή απώση θεσμούς μητρός σου, άφαψαι δέ αυτούς επί σή ψυχή διαπαντός, καί εγκλοίωσαι περί σώ τραχήλω. Ηνίκα άν Περιπατής, επάγου αυτήν, καί μετά σου έστω, ως δ' άν καθεύδης, φυλασσέτω σε, ίνα εγειρομένω συλλαλή σοι, ότι λύχνος εντολή νόμου καί φώς, καί οδός ζωής, καί έλεγχος, καί παιδεία, τού διαφυλάσσειν σε από γυναικός υπάνδρου, καί από διαβολής γλώσσης αλλοτρίας. Υιέ, μή σε νικήση κάλλους επιθυμία, μηδέ αγρευθής σοίς οφθαλμοίς, μηδέ συναρπασθής από τών αυτής βλεφάρων, τιμή γάρ πόρνης, όση καί ενός άρτου, γυνή δέ ανδρών τιμίας ψυχάς αγρεύει, Αποδήσει τις πύρ εν κόλπω, τά δέ ιμάτια ου κατακαύσει; Η περιπατήσει τις επ' ανθράκων πυρός, τούς δέ πόδας ου κατακαύσει; Ούτως ο εισελθών πρός γυναίκα ύπανδρον, ουκ αθωωθήσεται, ουδέ πάς ο απτόμενος αυτής, ου θαυμαστόν, εάν αλώ τις κλέπτων, κλέπτει γάρ, ίνα εμπλήση ψυχήν πεινώσαν, εάν δέ αλώ, αποτίσει επταπλάσια, καί πάντα τά υπάρχοντα αυτού δούς, ρύσεται εαυτόν, ο δέ μοιχός δι' ένδειαν φρενών, απώλειαν τή ψυχή αυτού περιποιείται, οδύνας τε καί ατιμίας υποφέρει, τό τε όνειδος αυτού ουκ εξαλειφθήσεται εις τόν αιώνα, Μεστός γάρ ζήλου θυμός ανδρός αυτής, ου φείσεται εν ημέρα κρίσεως, ουκ ανταλλάζεται ουδενός λύτρου τήν έχθραν, ουδέ μή διαλυθή πολλών δώρων. Υιέ, φύλασσε εμούς λόγους, τάς δέ εμάς εντολάς κρύψον παρά σεαυτώ. Υιέ, τίμα τόν Κύριον, καί Ισχύσεις, πλήν δε αυτού, μή φοβού άλλον.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Τροπάρια

Ἦχος β'

Απόστολοι, Μάρτυρες, καί Προφήται, Ιεράρχαι, Όσοι καί Δίκαιοι, οι καλώς τόν αγώνα τελέσαντες, καί τήν Πίστιν τηρήσαντες, παρρησίαν έχοντες πρός τόν Σωτήρα, υπέρ ημών αυτόν ικετεύσατε, σωθήναι δεόμεθα τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Μνήσθητι Κύριε, ως αγαθός τών δούλων σου, καί όσα εν βίω ήμαρτον συγχώρησον, ουδείς γάρ αναμάρτητος, ει μή σύ ο δυνάμενος, καί τοίς μεταστάσι δούναι τήν ανάπαυσιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μήτηρ αγία η τού αφράστου φωτός, Αγγελικούς σε ύμνοις τιμώντες μεγαλύνομεν.

Τροπάριον

Ήχος πλ. α'

Ανάπαυσον Σωτήρ ημών, μετά Δικαίων τούς δούλους σου, καί τούτους κατασκήνωσον, εν ταίς αυλαίς σου, καθώς γέγραπται, παρορών ως αγαθός τά πλημμελήματα αυτών, τά εκούσια, καί τά ακούσια, καί πάντα τά εν αγνοία, καί γνώσει φιλόανθρωπε.

Δόξα...

Καί πάντα τά εν αγνοία καί γνώσει φιλόανθρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο εκ Παρθένου ανατείλας τώ Κόσμω, Χριστέ ο Θεός, υιός φωτός δι' αυτής αναδείξας, ελέησον ημάς.

Ο Κανών

Ωδή ς' Ήχος πλ. δ'

Τήν δέησιν εκχεώ

Οι Άγιοι διά πλείστων βασάνων, τάς πολλές τών δυσμενών μυριάδας, καταβαλύν, ηξιώθησαν Σώτερ, καί τών πολλών αγαθών σου επέτυχον, ευχαίς αυτών ως αγαθός, τά πολλά μου εξάλειψον πταίσματα.

Υμνήσωμεν τούς Χριστού Αθλοφόρους, καί βοήσωμεν αυτοίς όμο φρόνως, Δεσποτικών, μιμηταί παθημάτων, τά τών ψυχών ημών πάθη ιάσατε, νηστεύειν τε από κακής, συνηθείας ημάς ενισχύσατε.

Μετέβαλες τού θανάτου εις ύπνον, τό επίπονον εν τάφω υπνώσας, καί τοίς νεκροίς, τήν ζωήν εδωρήσω, τούς μεταστάντας ούν Σώτερ αξιώσον, τής στάσεως τών εκλεκτών, Αθλοφόρων αγίων δεήσεσι.

Θεοτοκίον

Νηστεύειν με καί απέχεσθαι πάσης, αμαρτίας ενδυνάμωσον Κόρη, τόν δυνατόν, αναμάρτητον Λόγον, σωματωθέντα αρρήτως κυήσας, καί δίδου μοι καθαρτικόν, μολυσμάτων Πανάμωμε δάκρυον.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ειρμός ἄλλος

Ἦχος γ'

Βυθός μοι τῶν παθῶν επανέστη

Μαρτύρων μνήμην επιτελούμεν ενθέως, φιλομάρτυρες δεύτε, αγαλλιασώμεθα, ὕμνοις αὐτοῦς καταστέφοντες, τὸν αθλοθέτην Χριστὸν ευλογοῦντες.

Μαστίγων πρῶτον πείραν λαβόντες, εἴθ' οὕτω λιθασθέντες πρισθέντες, θηρσί βορά δίδοσθε, σφαγιάζεσθε ὡς ἄρνες Χριστοῦ, ἀλλὰ ζήτε εἰς αἰὶ Αθλοφόροι.

Δόξα...

Τὰ τρία μιά φύσει συνάπτων, τό ἐν δέ, τρισὶ τέμνων προσώποις, ἃ ἡ θεότης ἐστί, Σαβέλλιον τε καὶ τὸν Ἄρειον, τοὺς ἰσομέτρους κρημνοὺς διαφεύγω.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Παρθένος ὠφθης, καὶ μετὰ τόκον ἀγνεύεις, ἄμφω γάρ καὶ λοχεύεις, ξενοπρεπές θέαμα, λεγόμενον, καὶ νοούμενον, ἐν σοὶ Θεομήτορ.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Μαρτυρικόν

Τό αἷμα τῆς ὑμῶν καρτερίας, Κυρίῳ ἱκετεύει ἀπαύστως, ὑπὲρ ὑμῶν Μάρτυρες, διό καὶ νῦν, υπερεύξασθε νηστεύειν ἡμᾶς, ἐκ παθῶν ἀτιμίας.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Νεκρώσιμον

Ὁ πάντα μέλλων κρίναι τὸν Κόσμον, παρόντων μυριάδων Ἀγγέλων, ἀκαταγνώστως τότε παραστήναί σοι καταξίωσον, τοὺς κοιμηθέντας, πιστῶς Πανοικτίρμον.

Ὁ Εἰρμός

Βυθός μοι τῶν παθῶν επανέστη, καὶ ζάλη ἐναντίων ἀνέμων, ἀλλὰ προφθάσας με σύ, σῶσον Σωτήρ, καὶ ρύσαι φθοράς ὡς ἔσωσας, τοῦ θηρός τὸν Προφήτην.

Ωδή ζ'

Παῖδες Εβραίων ἐν καμίνῳ

Ὅμβροις ἐσβέσατε αἱμάτων, παναοίδιμοι τὴν φλόγα τῆς ἀπάτης, τοῦ πυρός οὖν ἡμᾶς, τοῦ μέλλοντος πρεσβείαις, ταῖς πρὸς Χριστὸν λυτρῶσατε, τοῦ Κυρίου Αθλοφόροι.

Στόματα φράξαντες λεόντων, τών βασάνων τήν πυράν υπενεγκόντες; Αθλοφόροι τρυφήν, τήν κρείττονα κληρούσθε, ής περ τυχείν δεήθητε, καί ημάς εις τούς αιώνας.

Ὡλω φωτί περιλαμφθέντες, τώ τού πνεύματος γενναίοι Αθλοφόροι, μεταστάσι πιστοίς, τήν άνεσιν αιτείτε, καί Παραδείσου είσοδον, καί ζωής τήν μετουσίαν.

Θεοτοκίον

Ύμνον προσάγω σοι Παρθένε, μή παρίδης με κακοίς κεκρατημένον, αλλά δίδου Αγνή, διόρθωσιν τελείαν, διά νηστείας πάσης τε, αγωγής αγαθοτρόπου.

Ειρμός άλλος

Ο τήν φλόγα δροσίσας

Πύρ καί ξίφος καί θήρας Αθλοφόροι, ως τρυφήν λογισθέντες κατεπλήξατε, τούς φονείς υμών, ανυμνούντες Θεόν, τόν τών Πατέρων ημών.

Μεληδόν συγκοπέντες καί καέντες, τώ Χριστώ, ανηνέχθητε θυσία, ευωδεστάτη Χριστού Μάρτυρες, αλλ' αυτόν υπέρ ημών, αεί πρεσβεύσατε.

Δόξα...

Εν Τριάδι ένα Θεόν δοξάζω, τόν Πατέρα, Υιόν τε καί τό Πνεύμα, Μονάδα απλήν, Τριάδα σεπτήν, αρχήν προάναρχον, καί ομοούσιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε, τάς ευχάς τών δούλων σου δεχομένη, προσένεγκε τώ πάντων Θεώ, ίνα σώση ημάς, από παντός πειρασμού.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Μαρτυρικόν

Τών Μαρτύρων οι δήμοι ουρανόθεν, τούς υμάς ανυμνούντας επιστάντες, ευλογήσατε, αγιάσατε προθύμως, τών Νηστειών, διατελείν τόν καιρόν.

Στίχ. Μακάριοι ούς εξελέξω, καί προσελάβου, Κύριε.

Νεκρώσιμον

Τών εν πίστει πρός σέ μετατεθέντων, Ο συνιών τά έργα τών ανθρώπων, τά εκούσια, καί ακούσια πταίσματα συγχωρών, ανάπαυσον ως Θεός.

Ο Ειρμός

Ο τήν φλόγα δροσίσας τής καμίνου, καί τούς Παίδας αφλέκτους διασώσας, ευλογητός εἶ εἰς τούς αἰώνας Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ωδή η' 39;

Νικηταί τυράννου

Τών βασάνων εἶδη, ασθενεία σώματος υπενεγκόντες, ἰατροί νοσοούντων, Αθλοφόροι ὠφθητε, ὅθεν κραυγάζω. Τήν ἐμήν νοσοῦσαν ψυχὴν ἰατρεύσατε, χρόνῳ τής Νηστείας, διὰ τής μετανοίας.

Οἱμοί! πῶς παρήλθον, πάσαι αἱ ἡμέραι μου ἐν ἀμελείᾳ, καί ἰδοὺ τό τέλος, φθάνει ἀτελείωτον, καλὴν λαβεῖν με. Οἱ καλῶς τὸν δρόμον, τέλεσαντες Μάρτυρες, τέλος ἀγαθὸν μοι, γενέσθαι δυσωπεῖτε.

Σταλαγμοὶς αἱμάτων, τήν πυράν ἐσβέσατε τής ἀθείας, θεῖοι Αθλοφόροι, καί τοῖς ἐκδημήσασι τούδε τοῦ βίου, ἐξαιτεῖτε ὄντως, τήν θείαν ἀνάπαυσιν, καί τών πεπραγμένων, τήν λύσιν εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἰεζεκιήλ σε, πύλην ἀδιόδευτον Ἀγνή προεῖδε, μετανοίας πύλας, πᾶσιν ὑπανοίγουσιν ἀπεγνωσμένοις, ὅθεν δυσωπῶ σε, τρίβους μοι ὑπάνοιξον, τὰς πρὸς τὰς ἐκείθεν, φερούσας καταπαύσεις.

Εἰρμός ἄλλος

Τὸν ἐξ ἀνάρχου

Τοὺς πολυάθλους αἰκισμοὺς, διαφόρως υπομείναντες, οἱ μὲν καέντες, ἕτεροι πρὶςθέντες, ἄλλοι δὲ τεμνόμενοι, εὐφραίνεσθε Ἀθληταί, ἀναμέλποντες Χριστῷ, Ὑμνεῖτε, ευλογεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εν τοῖς αἵμασιν ὑμῶν, ἀγιάζετε τὰ πέρατα, μικραῖς ρανίσιν, ρεῖθρα ἱαμάτων πᾶσιν ἀναβλύζοντες, πανεύφημοι Μάρτυρες, διό βοάτε αἰεὶ, Ὑμνεῖτε, ευλογεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καί ἅγιον Πνεῦμα

Ἡ τρισυπόστατος Μονάς, ὁ Πατήρ ὁ Υἱός, καί Πνεῦμα τό ζών, μία θεότης, μία Βασιλεία, σέ αἰνεῖ τό ἄδυτον φῶς, Ἀγγέλων αἰ στρατιαί, καί ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, ὑμνοῦμεν, ευλογούμεν, καί υπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ιδού πάσαι γενεαί, μακαρίζομέν σε Ἀχραντε, τά μεγαλεία τά σά καθορώντες, σύ γάρ τίκτεις υπερφυώς, τόν τού παντός Ποιητήν, Θεόν όντα καί βροτόν, διό σε ευλογούμεν, και υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Μαρτυρικών

Τών Αθλοφόρων ο χορός, δυσωπήθητι τού σώσαι ημάς, πρός τόν Σωτήρα, τάς ικετηρίας, καί τανύν ποιούμενοι, λατρεύειν ειλικρινώς, δι' εγκρατείας αυτώ, Υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Στίχ. Αι ψυχαί αυτών εν αγαθοίς αυλισθήσονται.

Νεκρώσιμον

Τούς Κοιμηθέντας ευσεβώς, ελπίδι αναστάσεως, πρός αιωνίαν ζωήν εγερθήναι, Κύριε, αξίωσον αινείν σε ειλικρινώς, καί δοξάζειν ψαλμικώς, Υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός, γεννηθέντα πρό αιώνων Θεόν, καί επ' εσχάτων εκ τής Θεοτόκου, σάρκα ενδυσάμενον, ως τέλειον άνθρωπον, καί Θεόν εκ τού Θεού, υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Όρους παρήλθες τής φύσεως

Όφθητε θείοι ως άνθρακες, ύλην πονηράν αθεΐας συμφλέξαντες, καί στίφη τών δαιμόνων ξίφει συγκόψαντες, γενναίοι Αθλοφόροι, φωταγωγοί τών καρδιών ημών.

Σκότος βασάνων διήλθετε, καί πρός φωτισμόν νοητόν μετοικίσθητε, γενναίοι Αθλοφόροι, διό φωτίσατε τήν ταπεινήν ψυχήν μου, εσκοτισμένην πλημμελήμασιν.

Ήλγησαν πόνους προσφέροντες, οι πανευκλείς Αθλοφόροι τού σώματος, καί νύν τοίς μεταστάσι πιστοίς τήν άπονον, ανάπαυσιν αιτούνται, καί παραδείσου τήν απόλαυσιν.

Θεοτοκίον

Φάνηθι άχραντε Δέσποινα, θείος συνεργός τοίς αχρείοις οικέταις σου, καιρώ τής εγκρατείας, τάς προσευχάς ημών προσάγουσα Κυρίω, τώ τών αιώνων βασιλεύοντι.

Ειρμός άλλος

Σέ τήν αθάνατον

Ως πύρ εμβληθέντες εκ Θεού, εις τήν γήν καταφλέξατε, πάσαν πλάνην ειδώλων, ανάψαντες πυρσόν, εις τά πέρατα ευσεβείας, Αθλοφόροι Χριστού.

Υμάς ούτε φλόγες ου σφαγαί, ου τροχοί ουκ αρθρέμβολα, καταπέλται, πριστήρες, ουκ άλλη βάσανος πικρά διεχώρισε, τής αγάπης Χριστού Αθληταί.

Δόξα...

Εν καί τρία ανυμνώ, ευσεβώς τήν θεότητα, τή μορφή τοίς προσώποις, συνάπτων καί διαιρών, ο Πατήρ, ο Υιός, καί τό άγιον Πνεύμα, ταύτα Έν εισι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν εκ ρίζης Ιεσσαί, καί Δαυϊδ τού προπάτορος, εκβλαστήσασαν ράβδον, πανάχραντε Αγνή μεγαλύνομεν, ότι σώζεις τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού, εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Μαρτυρικόν

Πληθύς Μαρτύρων η σεπτή, τόν Χριστόν εκδυσώπησον, εν ειρήνη πληρύνοντας τόν δρόμον τών Νηστειών, κατιδείν ημάς, καί προσκυνήσαι καί τά Πάθη αυτού.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω, καί προσελάβου, Κύριε.

Νεκρώσιμον

Νεκρών καί ζώντων ως Θεός, ο νεκρώσας τόν θάνατον, καί ζωήν τή Εγέρσει σου πάσι παρασχών, Χριστέ ανάπαυσον, καί τούς δούλους σου, ούς μετέστησας.

Ο Ειρμός

Σέ τήν αθάνατον πηγήν, τήν δι΄ Αγίων ιάματα, τώ γένει τών ανθρώπων παρέχουσαν, Αγνή μεγαλύνομεν, ότι σώζεις τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Προκείμενον Ήχος πλ. β΄

Ευφράνθητε επί Κύριον, καί αγαλλιάσθε δίκαιοι.

Στίχ. Μακάριοι, ών αφέθησαν αί ανομίαι.

Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Γ΄ 12–16)

Αδελφοί, βλέπετε, μήποτε έσται έν τινι υμών καρδιά πονηρά απιστίας, εν τώ αποστήναι από Θεού ζώντος, αλλά παρακαλείτε

εαυτούς καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἄχρις οὐ τό σήμερον καλεῖται, ἵνα μή σκληρυνθῇ τις ἐξ ὑμῶν ἀπάτη τῆς αμαρτίας, Μέτοχοι γάρ γεγόναμεν τοῦ Χριστοῦ, ἐάν περ τὴν ἀρχὴν τῆς υποστάσεως μέχρι τέλους βεβαίαν κατάσχωμεν ἐν τῷ λέγεσθαι, Σήμερον, ἐάν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μή σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ. Τινὲς γάρ ἀκούσαντες παρεπίκραναν, ἀλλ' οὐ πάντες οἱ ἐξελθόντες ἐξ Αἰγύπτου διὰ Μωσέως.

Κοινωνικόν

Αγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τοῖς εὐθέσι πρέπει ἀίνεσις, Ἀλληλούϊα,

&

Μακάριοι οὓς ἐξελέξω καὶ προσλάβω Κύριε, Ἀλληλούϊα,

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν, καί τήν συνήθη Στιχολογίαν, εις τό, Κύριε
εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα
τή Οκτωήχου ς' καί τά επόμενα Προσόμοια τού Αγίου γ',
δευτερούντες τό α'.

Ήχος β'; Ποίοις ευφημιών άσμασιν

Ποίοις ευφημιών άσμασιν, ανυμνήσωμεν τον Ιεράρχην, τής
θεολογίας τήν σάλπιγγα τό πυρίπνουν στόμα τής χάριτος, τό σεπτόν
τού Πνεύματος δοχείον, τόν στύλον τής Εκκλησίας τόν ακράδαντον
τό μέγα, τής Οικουμένης αγαλλίαμα, τόν ποταμόν τής σοφίας τού
φωτός τόν λύχνον, τόν αστέρα τόν φαεινόν τόν τήν Κτίσιν
καταλαμπρύνοντα. (Δίς)

Ποίοις υμνωδιών άνθεςιν, στεφανώσωμεν τόν Ιεράρχην, τόν
τής ευσεβείας υπέρμαχον καί τής ασεβείας αντίπαλον, τόν θερμόν
τής Πίστεως προστάτην τόν μέγαν καθηγεμόνα καί διδάσκαλον, τήν
λύραν τήν παναρμόνιον τού Πνεύματος τήν χρυσαυγίζουσαν
γλώσσαν, τήν πηγήν τήν βρύουσαν, ιαμάτωννάματα πιστοίς τόν
μέγαν καί αξιάγαστον Γρηγόριον.

Ποίοις οι γηγενείς χείλεσιν ευφημήσωμεν τόν Ιεράρχην, τόν τής
Εκκλησίας διδάσκαλον τού φωτός τού θείου τόν κήρυκα, τόν
ουρανομύστην τής Τριάδος, τό μέγα τών μοναζόντων
εγκαλλώπισμα τόν πράξει, καί θεωρία διαλάμπον τα Θεσσαλονίκης
τό κλέος συμπολίτην έχοντα μυροβλύτην εν ουρανοίς, τόν θείον καί
υπερθαύμαστον Δημήτριον.

Δόξα... Ήχος πλ. β';

Όσιε τρισμάκαρ, αγιώτατε Πάτερ, ο ποιμήν ο καλός καί τού
Αρχιποίμενος Χριστού Μαθητής ο τιθείς τήν ψυχήν υπέρ τών
προβάτων, αυτός καί νύν Πατήρ ημών θεοφόρε Γρηγόριε, αίτησαι
πρεσβείαις σου δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν...

Θεοτοκίον τό τής Οκτωήχου

Απόστιχα Αναστάσιμα
Τά κατά Αλφάβητον
Δόξα... Ἦχος πλ. δ''

Γρηγόριος γλώσσά σου πρὸς διδασκαλίαν, ἐν τοῖς ὡσί τῶν καρδιῶν ἐνηχοῦσα τὰς τῶν ραθύμων ψυχὰς διανίστησι, καὶ θεοφθόγοις λόγοις σου κλίμαξ εὐρίσκεται, τοὺς ἐκ γῆς πρὸς Θεὸν ἀναφέρουσα, διό Γρηγόριε, θετταλίας τό θαύμα, μή παύση πρεσβεύων Χριστῷ φωτισθῆναι τῷ θείῳ φωτὶ τοὺς τιμώντάς σε.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον Ἦχος ο αὐτός

Ἀνύμφευτε Παρθένε ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβούσα σαρκὶ Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σὼν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πάσι χορηγούσα καθαρισμόν τῶν πταισμάτων νύν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον τὸ Ἀναστάσιμον

Ἦχος πλ. δ''

Ὁρθοδοξίας ὁ φωστήρ Ἐκκλησίας τό στήριγμα καὶ διδάσκαλε τῶν μοναστῶν ἡ καλλονή τῶν θεολόγων ὑπέρμαχος ἀπροσμάχητος Γρηγόριε θαυματουργέ Θεσσαλονίκης τό καύχημα κήρυξ τῆς χάριτος ἰκέτευε διὰ παντός, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τό Θεοτόκε Παρθένε... ἐκ τρίτου

καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὸν Εξάψαλμον, τό, Θεός Κύριος, τό Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον τοῦ Ἁγίου, καὶ Θεοτοκίον. Εἶτα ἡ συνήθης Στιχολογία καὶ Ἀνάγνωσις εἰς τὴν Εξαήμερον, τὰ Εὐλογητάρια οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου, τό, Πάσα πνοή, καὶ τό Εὐθινόν Εὐαγγέλιον, καὶ μετὰ τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, καὶ τὸν Ν' ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ''

Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα, ὀρθρίζει γάρ τό πνεύμά μου πρὸς Ναόν τὸν ἅγιόν σου, ναόν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον ἐσπιλωμένον, Ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρον εὐσπλαγχνῶ σου ἐλέει.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον ο αὐτός

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε, αἰσχροῖς γάρ κατερρύπωσα τὴν ψυχὴν ἁμαρτίαις, ὡς ραθύμως τὸν βίον μου ὅλον ἐκδαπανήσας, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ρύσαι με πάσης ἀκαθαρσίας.

Στίχ. Ελέησόν με Ο Θεός...

Ἦχος πλ. β'

Τά πλήθη τών πεπραγμένων μοι δεινών, εννοών ο τάλας τρέμω τήν φοβεράν ημέραν τής Κρίσεως, αλλά θαρρῶν εἰς τό ἔλεος τής ευσπλαγχνίας σου ὡς ο Δαυΐδ βοῶ σοι, Ελέησόν με ο Θεός, κατά τό μέγα σου ἔλεος.

Οι Κανόνες, ο Αναστάσιμος ο Σταυροαναστάσιμος, καί τής Θεοτόκου εἰς η' καί τοῦ Αγίου εἰς ς'.

Ο Κανών τοῦ Αγίου

Ωδή α' Ἦχος δ'

Ανοίξω τό στόμα μου

Ρητόρων οἱ ἐνθεοὶ καί θεολόγων οἱ πρόκριτοι καί γλώσσαι θεόφθογγοι, δεύτε συνέλθετε εἰς ἐνότητα υμνήσαι κατ ἀξίαν τόν πνευματορρήτορα θεῖον Γρηγόριον.

Ο στύλος τής Πίστεως τής Εκκλησίας ο πρόμαχος, ο μέγας Γρηγόριος, ανευφημείσθω μοι, ο πανάριστος ποιμήν Θεσσαλονίκης ο κόσμος τοῦ τάγματος ἱεραρχῶν ἀληθῶς.

Εκ βρέφους ἐπόθησας, κρείττονα βίον καί τέλειον Πάτερ ἐκ νεότητος, ἔστερξας φρόνημα καί ομότροπος καί σύμφρων ἀνεδείχθης, τοῦ συνωνυμούντός σοι, θεῖε Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Γενού μοι Πανάμωμε, ζωῆς οδός οδηγούσά με, πρὸς θεῖα σκηνώματα, ἀπεπλανήθην γάρ καί πρὸς βάραθρα κακίας ολισθαίνω, ἐξ ὧν με ἀνάγαγε τή μεσιτεία σου.

Καταβασία

Ανοίξω τό στομα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ἐρεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καί ἄσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Ωδή γ'

Τούς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε

Τά ρεῖθρα τών θείων διδασχῶν σου φυλάττοντες πάσαν μηχανήν τών κακοδόξων φεύγομεν, καί πάσας ἐκκρουόμεθα, σοῖς ἱεροῖς συγγράμμασι, φάλαγγας τούτων Γρηγόριε.

Σοφίας μωράς τών κακοδόξων, διέλυσας Μάκαρ τοῦ Θεοῦ, σοφίαν ἐνυπόστατον, ἔχων ἐν τῇ καρδίᾳ σου δι' ἢς μετ' ἤχου ἐθραυσας, τά σαθρά τούτων φρυάγματα.

Νεκρώσας σαρκός τής φθειρομένης πάσαν ηδυπάθειαν σοφέ
ασκητικώς εζώσας ψυχής σου τά κινήματα καί ταύτην θείον
όργανον, θεολογίας ανέδειξας.

Θεοτοκίον

Εν γνώσει φρενών καί προαιρέσει αισχράν τε καί άσωτον ζωήν,
επιμελώς ηγάπησα, αλλά στοργή τή θεία με Παρθένε Θεονύμφευτε,
δέσμευσον θεία πρεσβεία σου.

Καταβασία

Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή,
θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία
δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον.

Κάθισμα Ἦχος δ΄

Ταχύ προκατάλαβε

Τήν πλάνην κατέφλεξας, τών κακοδόξων Σοφέ τήν πίστιν
ετράνωσας, τών ορθοδόξων καλώς, καί κόσμον εφώτισας, όθεν
τροπαιοφόρος νικητής ανεδείχθης, στύλος τής Εκκλησίας, αληθής
Ιεράρχης, πρεσβεύων μή ελλίπης Χριστώ, σωθήναι πάντας ημάς.

Δόξα... Τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ταχύ δέξαι Δέσποινα, τάς ικεσίας ημών καί ταύτας προσάγαγε
τώ σώ Υιώ καί Θεώ Κυρία Πανάμωμε, σβέσον τάς περιστάσεις, τών
δυσφήμων γλωσσάλγων πράϋνον μηχανίας, καί κατάβαλε θράσος
τών οπλιζομένων αθέων, Άχραντε κατά τών δούλων σου.

Ωδή δ΄

Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν

Ανοίξας τό στόμα σου Πάτερ σοφέ τού Θεού σοφίαν εκήρυξας,
ήν εμελέτας εν καρδία σου αεί, καί Βαρλαάμ τόν μάταιον άφρονα
καί άνουν απέδειξας.

Έδυσ ο γλυκύτατος επί τήν γήν Ἡλιος τώ νόμω τής φύσεως,
ανατελείς δέ, τώ πρωϊ σύν τώ Χριστώ, Ἡλιος ο ανέσπερος πάντας
εποπτεύων πρεσβείαις σου.

Έδειξεν η χάρις σε Μάκαρ Θεού καύχημα καί στήριγμα
μέγιστον, τών Ορθοδόξων καί Ποιμένα αγαθόν, Καί θεολόγον
δεύτερον, καί τής ποιίμνης άγρυπνον φύλακα.

Θεοτοκίον

Ότά μοι διάνοιζον τά τής ψυχής, Μήτερ τού Θεού η γεννήσασα
τόν πρίν τά ώτα, διανοίξαντα κωφού, καί θείους ενωτίζεσθαι λόγους,

καί πληροῦν καταξίωσον.

Καταβασία

Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Υψίστου, ο Προφήτης, Αββακούμ, κατανοῶν εκραύγαζε. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδή ε'

Εξέστη τά σύμπαντα

Δρεπάνη τῶν λόγων σου, καί ιεροῖς συγγράμμασιν ἔτεμες αἰρέσεις ακανθώδεις, καί ζιζανίων νόθα βλαστήματα, τῆς Ορθοδοξίας δευσεβή κατεβάλου σπέρματα Ιεράρχα Γρηγόριε.

Οἱ λόγοι σου Πάνσοφε καί τά σεπτὰ συγγράμματα, δρόσος ουρανία μέλι πέτρας ἄρτος Αγγέλων τοῖς εντυγχάνουσι, νέκταρ αμβροσία γλυκασμός, ἡδυσμα Γρηγόριε καί πηγὴ ζώντος ὕδατος.

Κοινόν σε Διδάσκαλον, γνωρίζει γῆ καί θάλασσα στήλην ιερὰν Ορθοδοξίας καί οπλοθήκην θείων δογμάτων σεπτὴν σοφὸν θεολόγον ιερὸν, σύσκηνον συμμέτοχον Αποστόλων ομότροπον.

Θεοτοκίον

Ρεῖθροις κατανύξεως, τοὺς ρύπους τῆς καρδίας μου, ἀχραντε ἀπόπλυνον Παρθένε καί μετανοίας τρόπους μοι δώρησαι, σαῖς πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεὸν ιεραῖς δεήσεσιν, ὃν ἀρρήτως ἐγέννησας.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου, σύ γάρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καί τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς υμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ὡδή ς'

Τὴν θείαν ταύτην καί πάντιμον

Ερράγη μάταιον φρύαγμα καί γλῶσσα Βαρλαάμ τοῦ παράφρονος, λόγοις καί δόγμασι, καί διανοίας οξύτητι τοῦ σοφοῦ Βασιλέως καί σοῦ Γρηγόριε.

Τὴν θείαν λύραν τοῦ Πνεύματος τὴν σάλπιγγα τρανώς τὴν κηρύξασαν, Θεοῦ μυστήρια Θεσσαλονίκης τὸν Πρόεδρον, τὴν θεολόγον γλῶσσαν, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Λαοῦ ποτέ προηγούμενος ὡς στύλος τοῦ πυρός τοὺς τῆς Πίστεως ἐχθροὺς κατέφλεξας, τῶν δέ πιστῶν τά συστήματα, ἐφώτισας θεόφρον Πάτερ Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Γενού μοι πάναγνε Δέσποινα γαλήνη καί λιμήν παρακλήσεως, διαβιβάζουσα πρὸς θεῖον ὄρμον ακύμαντον τήν ζάλην τῶν παθῶν μου, καταπραϋνουσα.

Καταβασία

Τήν θεῖαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεύτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τόν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον

Τή υπερμάχῳ στρατηγῷ

Τό τῆς σοφίας ιερὸν καί θεῖον ὄργανον, θεολογίας τήν λαμπράν συμφώνως σάλπιγγα ανυμνούμέν σε Γρηγόριε θεορρήμον, Ἀλλ' ὡς νούς Νοῖ τῷ πρῶτῳ παριστάμενος, πρὸς αὐτόν τόν νούν ημῶν Πάτερ οδήγησον, ἵνα κράζωμεν, Χαίρε Κήρυξ τῆς χάριτος.

Ο Οἶκος

Πρὸς τὸ « Ἀγγελος πρωτοστάτης»

Ἄγγελος ανεφάνης ἐπὶ γῆς τῶν αρρήτων, τὰ θεῖα τοῖς βροτοῖς εξαγγέλλων, ταῖς γάρ τῶν Ἀσωμάτων φωναῖς ανθρωπίνῳ νοῖ τε καί σαρκί χρώμενος, ἐξέστησας ημᾶς, καί βοᾷν σοι θεορρήμον, ἐπείσας ταῦτα.

· Χαίρε δι' οὐ τό σκότος ηλάθη, χαίρε, δι' οὐ τό φῶς αντεισῆλθε.

· Χαίρε τῆς ακτίστου θεότητος Ἄγγελε, χαίρε τῆς κτιστῆς καί μωρᾶς ὄντως ἔλεγχε.

· Χαίρε, ὕψος ανεπίβατον, τήν Θεοῦ φύσιν εἰπών, χαίρε, βάθος δυσθεώρητον, τήν ενεργειαν εἰπών.

· Χαίρε ὅτι τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ καλῶς εἶπας, χαίρε, ὅτι τὰς δόξας τῶν κακούργων ἐξείπας.

· Χαίρε, φωστήρ ο δείξας τόν Ἥλιον, χαίρε κρατήρ τοῦ νέκταρος πάροχε.

· Χαίρε, δι' οὐ ἡ αλήθεια λάμπει, χαίρε, δι' οὐ εσκοτίσθη τό ψεύδος.

· Χαίρε Κήρυξ τῆς χάριτος.

Συναξάριον

Τή αὐτῇ ἡμέρα, Κυριακή δευτέρα τῶν Νηστειῶν, μνήμην επιτελούμεν τοῦ εν Ἀγίοις Πατρός ημῶν Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Παλαμά.

Στίχοι

- Φωτός λαμπρόν κήρυκα νύν όντως μέγαν,
- Πηγή φάους άδυτον άγει πρόσ φέγγος.

Ταίς αυτού πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς.

Ωδή ζ'

Ουκ ελάτρευσαν τή Κτίσει

Οι τοίς λόγοις ομιλούντες καί συγγράμμασι, τοίς σοίς Γρηγόριε, γνώσιν μυσούνται Θεού καί έμπλεοι δείκνυνται σοφίας πνευματικής, καί τήν άκτιστον χάριν καί τήν ενέργειαν, τού Θεού θεολογούσι.

Τήν ρομφαίαν καί τά τόξα κακοδόξων τε, όλως συνέτριψας καί τήν οφρύν Βαρλαάμ, καί πάσαν τήν δύναμιν αιρετικών ως ιστόν, διεσκόρπισας, οία περ λίθος μέγιστος τής αράχνης Ιεράρχα.

Εσφραγίσθη σου τοίς λόγοις καί τοίς δόγμασι, καί τοίς συγγράμμασιν, η Πίστις τών ευσεβών καί θράσος αιρέσεως έστη Γρηγόριε καί αναίρεσις Ορθοδοξίας πέπαυται, καί ισχύς τών κακοδόξων.

Θεοτοκίον

Ιαμάτων σε πηγήν οι ξηραινόμενοι, παθών νοσήμασι γινώσκοντες αληθώς αντλούμεν σωτήρια, καί θεία νάματα, καί κραυγάζομεν, Ευλογημένος, Πάναγνε ο καρπός τής σής κοιλίας.

Καταβασία

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν; ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω

Παρίστασαι νύν τοίς θεολόγοις τώ θρόνω τού Πανοικτίρμονος ως όμοιος τούτοις καί ομότροπος πάνσοφε Γρηγόριε Θεσσαλονίκης πρόεδρε, Ιεραρχών καλλονή, λαμπρώς ηγλαϊσμένος τή δόξη, τής Ιεραρχίας Θεώ καί νύν λατρεύων.

Ειδώς σου τό καθαρόν τής διανοίας Θεός καί πρό τής γαστρός καί πρό συλλήψεως τώ πιστώ λελάληκε θείω Βασιλεί τρανώς, τής Εκκλησίας άμαχον, είναί σε πρόμαχον, διό κανονική ασφαλεία, μύρω εσφραγίσθης, τής Αρχιερωσύνης.

Ηττάται τρανώς καί κινδυνεύει, τό άθροισμα τού Πολυκινδύνου τή παλάμη σου καί σοφοίς σου ρήμασιν ένδοξε Γρηγόριε,

Θεσσαλονίκης Πρόεδρε καί ως εκλείπει καπνός εξέλιπε σαθρά συμμορία σου τή βροντοφώνω, καί θεολόγω γλώσση.

Θεοτοκίον

Λόγος Θεού εν σοι Παρθένε, βροτών τήν συγκεχωσμένην τοίς παθήμασι, φύσιν ανεμόρφωσεν άκρα αγαθότητι καί όλην ανεκαίνισε καί καθηγίασε, διό οι διά σου σεσωσμένοι, σέ δοξολογούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσιν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ#39;

Άπας γηγενής

Έσοπτρον Θεού, εγένου Γρηγόριε, τό κατ εικόνα γάρ άσπιλον ετήρησας νούν δηγεμόνα, κατά παθών σαρκικών ανδρικώς ενστησάμενος, τό καθομοίωσιν, ανελάβου, όθεν οίκος γέγονας τής αγίας Τριάδος λαμπρότατος.

Άναξ ευσεβής, υπόπτερον δείκνυσιν αεροβάτην σε, τούτω συμμαχήσαντα, ως όλον έμπλεων, θείου Πνεύματος, κατά τού ματαιόφρονος καί μανικού Βαρλαάμ τού λαλούντος εις τό ύψος άδικα, τού Θεού όν ενδίκως ενίκησας.

Όλος γεγονώς σοφίας τής κρείττονος έμπλεως ένδοξε φώς τώ κόσμω έλαμψας, Ορθοδοξίας πηγάσας δόγματα, φιλία γαρ αμείνωνος, φιλοσοφίας σοφέ θείον φόβον, εν γαστρί συνέλαβες καί τού Πνεύματος λόγους γεγέννηκας.

Θεοτοκίον

Ύμνον σοι πιστοί συμφώνως προσφέρομεν ευχαριστίας, σύ γάρ, τήν αρχαίαν έλυσας, ημών κατάραν Θεογεννήτρια, καί ευλογίαν άπαντες, θείαν καρπούμεθα σωτηρίαν φωτισμόν καί έλεος, διά σου καί χαράν τήν αιώνιον.

Καταβασία

Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αύλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιεράν πανήγυριν, τής Θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Αγνή αιεπάρθενε.

Εξαποστειλάριον

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Χαίρε Πατέρων καύχημα θεολόγων τό στόμα, τῆς ησυχίας σκήνωμα, τῆς σοφίας ο οἶκος, τῶν Διδασκάλων ακρότης πέλαγος τό τοῦ λόγου, πράξεως χαίρε ὄργανον θεωρίας ακρότης θεραπευτά, καί τῶν νόσων τῶν ἀνθρωπίνων, Πνεύματος χαίρε τέμενος καί θανῶν καί ζῶν Πάτερ.

Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Δέσποινα πάντων Ἀνασσα, πρόφθασον ἐν κινδύνοις πρόφθασον ἐν ταῖς θλίψεσι πάρεσο ἐν ἀνάγκαις τῆς τελευταίας ἡμέρας μή Σατάν ἡμᾶς λάβῃ, μή Ἄδης μή ἀπώλεια, Βήματι τοῦ Υἱοῦ σου τῷ φοβερῷ, ἀνευθύνους ἅπαντας παραστήναι, ὦ Θεομήτορ Δέσποινα ποιήσον σαῖς πρεσβεῖαις.

Εἰς τοὺς Αἶνους

Ἰστώμεν Στίχους η' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα ε' καί τὰ ἐπόμενα τοῦ Ἀγίου γ'.

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Τήν μακαρίαν ἐν Κόσμῳ ζωὴν διήνυσας, καί νῦν τῶν μακαρίων συνευφραίνῃ τοῖς δήμοις, καί γῆν τήν τῶν πράξεων, ὡς πράος οἰκεῖς ἱεράρχα Γρηγόριε, χάριν θαυμάτων πλουτεῖς δέ παρά Θεοῦ ἦν παρέχεις τοῖς τιμῳσί σε.

Στίχ. Στόμα Δικαίου μελετήσῃ σοφίαν καί ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσῃ κρίσιν.

Ὁρθοδοξίας τὰ δόγματα κατεφύτευσας, κακοδοξίας Μάκαρ ἐκτεμῶν τὰς ἀκάνθας, καί Πίστεως τὸν σπόρον πληθύνας καλῶς, τῇ ἐπομβρία τῶν λόγων σου, ἐκατοστεύοντα στάχυν ὡς πρακτικὸς γεωργὸς Θεῷ προσήνεγκας.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην καί οἱ ὁσίοί σου ἀγαλλιάσονται.

Τήν τοῦ ἀμέμπτου σου βίου Μάκαρ λαμπρότητα, εθαύμασαν, Ἀγγέλων, καί ἀνθρώπων οἱ δήμοι, καί γάρ τῇ προαιρέσει, στερρός ἀθλητής, καί ἀσκητής ἀναδέδειξαι, καί ἱεράρχης καί ἄξιος λειτουργός, τοῦ Θεοῦ καί φίλος γνήσιος.

Δόξα...

Ἰδιόμελον τοῦ Τριωδίου

Ἦχος πλ. β'

Τοῖς ἐν σκότει ἀμαρτημάτων πορευομένοις φῶς ἀνέτειλας Χριστέ, τῷ καιρῷ τῆς ἐγκρατείας, καί τὴν εὐσημον ἡμέραν τοῦ Πάθους σου δείξον ἡμῖν, ἵνα βοώμέν σοι, Ἀνάστα ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Καί νύν...

Υπερευλογημένη υπάρχεις...

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί τῆς Οκτωήχου, καί ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου, ἡ ς' Ωδή.

Ὁ Απόστολος

Προκείμενον Ἦχος πλ. α'

Σύ Κύριε, φυλάξαις ἡμᾶς καί διατηρήσαις ἡμᾶς.

Στίχ. Σώσόν με Κύριε, ὅτι ἐκλέλοπεν ὁσῖος.

Πρός Εβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ Α', 10-Β', 1-3)

Κατ' ἀρχάς σύ, Κύριε τὴν γῆν ἐθεμελίωσας καί ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί, αὐτοὶ ἀπολούνται σύ δέ διαμένεις, καί πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται, καί ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτοὺς καί ἀλλαγῇσονται, σύ δέ ὁ αὐτός εἶ, καί τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι. Πρὸς τίνα δέ τῶν Ἀγγέλων εἰρηκὲ ποτε. Κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθροὺς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου, οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικά πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν. Διὰ τοῦτο δεῖ, περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μήποτε παραρρυώμεν. Εἰ γάρ ὁ δι' Ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος καί πάσα παράβασις καί παρακοή ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν, πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα, τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; ἥτις ἀρχὴν λαβούσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ακουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη.

Ἀλληλούϊα Ἦχος πλ. α'

Τὰ ἐλέη σου, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ἄσομαι.

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺμ...

Κοινωνικόν.

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, Αινείτε αυτόν εν τοίς
υψίστοις. Αλληλούϊα.

καί

Εις μνημόσυνον αιώνιον ἔσται Δίκαιος. Αλληλούϊα.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ

Ἦχος πλ. δ΄

Αμέτρητος υπάρχει

Αμέτρητά σοι πταίσας, αμετρήτους κολάσεις εκδέχομαι, βρυγμόν οδόντων, καί κλαυθμόν απαράκλητον, γέενναν πυρός, καί σκότος καί τάρταρον. Κριτά δικαιοτάτε, δάκρυα ούν μοι δώρησαι, ὧν εὐρώ τήν ἀφесιν, καί κακῶν μου τήν λύσιν, νηστεύων καί κράζων σοι. Δέσποτα Χριστέ, οἰκτείρησόν με, διά μέγα καί πλούσιον ἔλεος.

Εμέ τόν πλανηθέντα, ἐπί ὀρη δεινῶν παραβάσεων, ζήτησον Λόγε, καί πρός σέ ανακάλεσαι, ἦθη πονηρά εκ τῆς διανοίας μου, μακράν απωθούμενος, θνήξαντα πάλιν ζώωσον, καί νηστεία καθάρισον, εν κλαυθμῷ ἡνεκεί, βοῶντα καί λέγοντα. Δέσποτα Χριστέ, οἰκτείρησόν με, διά μέγα καί πλούσιον ἔλεος.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

Τήν ἐνδοξον

Νηστείας ἐναρξάμενοι, Εβδομάδος τῆς τρίτης, τήν Τριάδα τήν σεπτήν, ευφημήσωμεν οἱ πιστοί, τό ἐξῆς περιχαρῶς διανύοντες, τῆς σαρκός δέ τά πάθη απομαράναντες, εκ ψυχῆς ἡμῶν, ἀνθη θεία δρεψώμεθα, στεφάνους πλεξάμενοι τῆς κυρίας τῶν ἡμερῶν, ἵνα πάντες τόν Χριστόν, ως νικητήν, στεφανηφορούντες ανυμνήσωμεν.

Καί τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ΄

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον

Ἦχος πλ. δ΄

Μή αποστρέψης τό πρόσωπόν σου, ἀπό τοῦ παιδός σου, ὅτι θλίβομαι, ταχύ ἐπάκουσόν μου, πρόσχες τῇ ψυχῇ μου, καί λύτρωσαι αὐτήν.

Στίχ. Ἡ σωτηρία σου, ο Θεός, ἀντιλάβοιτό μου.

Στίχ. Ἰδέτωσαν πτωχοί, καί ευφρανθήτωσαν.

Ἀπόστιχα

Ἦχος πλ. δ΄

Χαλινούς αποπτύσας τούς πατρικούς, ἀστάτω φρενί, τοίς κτηνώδεσι τῆς αμαρτίας, λογισμοίς συνέζησα, ὅλον μου τόν βίον

δαπανήσας ασώτως, ο τάλας εγώ, τροφής δέ λειπόμενος, βεβαιούσης καρδίαν, πρὸς καιρόν λιπαίνουσας, ηδονήν εσιτούμην. Ἀλλὰ Πάτερ αγαθέ, μή κλείσης μοι τὰ φιλόκωπον σπλάγχνα, ἀλλ’ ἀνοίξας δέξαι με, ὡς τὸν Ἄσωτον Υἱόν, καὶ σῶσόν με.

(Δίς)

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον αγιάζετε, καὶ πάσαν νόσον θεραπεύετε, καὶ νῦν πρεσβεύσατε, ρυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε, κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογούμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν. Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Γ’; ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν β’; Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ’;

Τὸ προσταχθέν μυστικῶς

Τῆς ἐγκρατείας τῷ πυρὶ φλέξωμεν πάντες, τὰς φρυγανώδεις τῶν παθῶν ἐπαναστάσεις, καὶ τὴν φλόγα ἐκείνην τὴν μὴ σβεννυμένην, δακρύων νῦν κατασβέσωμεν ὁχετοῖς, βοῶντες τῷ κρίναι μέλλοντι πάσαν τὴν γῆν. Σῶτερ εὐσπλαγχνε Κύριε, ἀκατακρίτους ἡμᾶς, συντήρησον, διδούς ἡμῖν, τῶν πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Θεοτοκίον

Θεοχαρίτωτε Ἀγνή ευλογημένη, τὸν διὰ σπλάγχνα οἱ κτιρμῶν ἐκ σοῦ τεχθέντα, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, καὶ τοῖς Ἀρχαγγέλοις, καὶ πάσι τοῖς Ἀσώματοις ὑπὲρ ἡμῶν, δυσώπει ἀκαταπαύστως δοῦναι ἡμῖν, πρὸ τοῦ τέλους συγχώρησιν, καὶ ἰλασμόν ἁμαρτιῶν, καὶ βίου ἐπανόρθωσιν, ὅπως εὐρωμεν ἔλεος.

Μετά τὴν γ’; Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ’;

Τὸ προσταχθέν

Τριάς ἀγία καὶ σεπτὴ τοὺς τὴν Νηστείαν, ἐν εβδομάδεσι τρισὶ διανύοντας, διαφύλαξον σώους καὶ ἀκατακρίτους, ἀξίως διευδρομήσαι πρὸς τὸ ἐξῆς, καὶ πάσας τὰς ἐντολάς σου διατελεῖν, ἵνα οὕτω προφθάσωμεν, ἀκατακρίτως ἰδεῖν, τὴν ἐνδοξὸν Ἀνάστασιν, ὕμνον αἶνον προσάγοντες.

Θεοτοκίον

Η προστασία τών πιστών Θεοκυήτορ, τών θλιβομένων η χαρά καί τών πενθούντων, η μεγίστη παράκλησις, τόν εκ τής γαστρός σου, Παρθένε τής παναγίας υπερφυώς, τεχθέντα αδιαλείπτως υπέρ ημών, σύν Αγγέλοις καί άρχουσι, δυσώπει ρύσασθαι ημάς, εν ώρα τής ετάσεως, τής δεινής κατακρίσεως.

Ο Κανών

Ωδή α΄; Ήχος πλ. δ΄;

Άσμα αναπέμψωμεν

Έχων ως Θεός τό συμπαθές, μετανοούντα δέξαι με, τόν δαπανήσαντα, τόν βίον μου ασώτως, βοώ σοι τό, Ήμαρτον, κατηγορών ου χρήζω, τήν αισχύνην τών έργων προσφέρων.

Βρώσιν λελοιπώς Αγγελικήν, παρωμοιώθην κτήνεσιν, εν τώ σιτίζεσθαι τήν μοχθηράν κακίαν, αλλ΄; ούν επιστρέφοντα, δέξαι με ώσπερ ένα τών μισθίων, ουράνιε Πάτερ.

Νύκτα ηδονών τήν εκ τρυφής, προσγινομένην άπαντες, πιστοί αφέμενοι, φωτί τής αληθείας, σπουδαίως προσέλθωμεν, ίνα τής φωτοφόρου ευωχίας, καταξιωθώμεν.

Θεοτοκίον

Χαίροις ο πανάγιος ναός, ο πόκος ο θεόδροσος, εσφραγισμένη πηγή τού αθανάτου ρείθρου, τήν ποιμήνην σου, Δέσποινα, φύλαττε εκ παντοίων πολεμίων, απολιορκήτως.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ήχος πλ. δ΄;

Άσωμεν ωδήν τώ Θεώ

Νύν εν εβδομάσι τρισίν, ως πάλαι τριήμερος ο Ισραήλ, αγνισθέντες αδελφοί, όρει ευχών φθάσωμεν, καί εκείθεν θείων φωνών ακούσαντες, Χριστόν υμνήσωμεν.

Ωσπερ Σαμψών νηστεία, δυναμωθέντες δεύτε, ως άλλον θήρα πατάξωμεν λαοί, τόν τής γαστρός δαίμονα, καί ου μή γελάση η Δαλιδά τών παθών, εξαπατώσα ημάς.

Δόξα...

Τρία μέλπω χερουβικώς, αγία σε θεότης, φώτα καί φώς, καί ζωήν τε καί ζωάς, Θεόν τόν γεννήσαντα, Θεόν τόν γεννηθέντα, Θεόν καί τό εκ Πατρός εκπορευθέν, Πνεύμα τό ζών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε η τής Εύας χαρά, η γάρ εκείνης λύπη, διά τού τόκου σου, πέπαυται Αγνή, χαίρε αδύτου φωτός, φωτεινή νεφέλη, έξ ής ανέτειλε Χριστός ο Θεός.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Πίστει ως Δαυϊδ καί ημείς, τή ταπεινοφροσύνη, καθοπλισθέντες, ως άλλον Γολιάθ, τόν υπερήφανον νούν, καταβεβληκότες, συνδιακόψωμεν καί μυριάδας παθών.

Ο Ειρμός

Άσωμεν ωδήν τώ Θεώ, τώ εκ πικράς δουλείας, τού Φαραώ ρυσαμένω Ισραήλ, καί εν πυρίνω στύλω, καί φωτός νεφέλη καθοδηγήσαντι, ότι δεδόξασται.

Ωδή η#39;

Οι θεορρήμονες

Εκδαπανήσας ουσίαν τήν πατρώαν, μετά πορνών εξεβλήθην, τών προαυλίων τής χάριτος, αλλά δέξαι με Πάτερ, δι#39; άμετρον έλεος.

Εν φαιδροτάτη νηστείας φωταυγεία, τών προσευχών λαμπρυνθέντες χρηματίσωμεν, όπως τής αμαρτίας, το σκότος εκφύγωμεν.

Εκδυσωπεί σε χορός τών Ασωμάτων, τά Χερουβίμ ικετεύει, καί τών Αγίων τά τάγματα, τās ψυχάς ημών σώσον, Χριστέ πολυέλεε.

Θεοτοκίον

Τόν αγεώργητον βότρυν συλλαβούσα, εσκοτισμένον με μέθη, τής αμαρτίας σωφρόνισον, Θεοτόκε Παρθένε, ελπίς τών ψυχών ημών.

Ειρμός άλλος

Ο στεγάζων εν ύδασι

Τό πατρώον κειμήλιον, τό χρήμα τό θαυμαστόν, τήν μητέρα πάντων τών λατρευσάντων τώ Δεσπότη Χριστώ, δεύτε τρυφήσωμεν, αδελφοί τήν Νηστείαν, καί γάρ αύτη ρώννυσι τό σώμα, καί καταφωτίζει τόν νούν, καί τήν καρδίαν.

Γεδεών τόν θαυμάσιον, εκμιμουμένη ψυχή, αρετάς φέρουσα, πίστιν ελπίδα, καί αγάπην Χριστού, έξελθε κτείνουσα, τά αλλόφυλα πάθη, ως εκείνος, σύν τριακοσίοις, τό Μαδινιαίον έθνος αποκαθαίρων.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Καί Τριάδα δοξάζω σε, καί ως Μονάδα υμνώ, σέ θεότης μία, Πάτερ παντοκράτορ, καί μονάρχα Υιέ, Πνεύμα τό άγιον, καί πανδέσποτον κράτος, μία φύσις, μία βασιλεία, εν δέ χαρακτηήρσι, τρισί προσκυνουμένη.

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Άς εν τόκω διέφυγεν, ωδίνας υπερφυώς εν τώ σώ τιμίω Πάθει, επέγνω η τεκούσά σε, ήλγει γάρ βλέπουσα, εν σταυρώ σε παγέντα εκουσίως, υπό Ιουδαίων, τόν επί υδάτων, τήν γήν θεμελιούντα.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Όταν έλθης εν τή δόξη σου, τού κρίναι πάσαν τήν γήν, σύν ταίς χιλιάσι, καί μυριάσι τών Δυνάμεων, τότε μου Κύριε φείσαι άνες, καί ρύσαι καταδίκης, μή με κατασχύνης, μή με κατακρίνης, πυρί τώ αιωνίω.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Ο στεγάζων εν ύδασι τά υπερώα αυτού, ο τιθείς θαλάσση, όριον ψάμμον, καί συνέχων τό πάν, σέ υμνεί ήλιος, σέ δοξάζει σελήνη, σοί προσφέρει ύμνον πάσα κτίσις, τώ Δημιουργώ καί Κτίστη, εις τούς αιώνας.

Ωδή #39;

Τόν προδηλωθέντα εν όρει

Τόν από τής σής μακρυνθέντα, Πάτερ αγάπης, καί εθελουσίοις Ορμαίς, ηδονών δουλωθέντα, επιστρέφοντα ως τόν Άσωτον δέξει, μόνος γάρ υπάρχεις πολυέλεος.

Άκαρπος εδείχθην συκή, μόνην τήν κακίαν γεωργών ο άθλιος, τό πύρ μοι προξενούσαν. Σύ ούν Κύριε καρποφόρον με δείξον, πράξεις αγαθάς καρποφορούντά σοι.

Νήστευσον ψυχή μου, κακίας καί πονηρίας, κράτησον οργής, καί θυμού καί πάσης αμαρτίας. Ιησούς γάρ τοιαύτην θέλει νηστείαν, ο φιλανθρωπότατος Θεός ημών.

Θεοτοκίον

Σύ εί Θεοτόκε, τά όπλα ημών καί τείχος, σύ εί η αντίληψις, τών εις σέ προστρεχόντων, σέ καί νύν εις πρεσβείαν κινούμεν, ίνα λυτρωθώμεν τών εχθρών ημών.

Ειρμός άλλος

Μεγαλύνομέν σε

Καθαράν νηστείαν, τών κακών τήν αποχήν, προσενέγκωμεν, ως δώρα ευπρόσδεκτα, Χριστώ τώ Θεώ ημών.

Ελισσαίος πάλαι, πώς διέτρεφε Προφήτας, μαθούσα ψυχή, σχεδίως εκτράφηθι, απευχαριστούσα Χριστώ.

Δόξα...

Τρισσομένην μίαν, σέ θεότης ανυμνώ, τοίς προσώποις μορφήν, Πατέρα τόν άναρχον, Υιόν, καί Πνεύμα τό ζών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεομήτορ Κόρη, η παστάς τού ουρανίου, Βασιλέως Χριστού, σώζε τή πρεσβεία σου, τούς πόθω υμνούντάς σε.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Δανιήλ τούς θήρας, εν τώ λάκκω ημεροί, εγκρατείας κημώ, καί ημείς δαμάσσωμεν, τά πάθη νηστεύοντες.

Ο Ειρμός

Μεγαλύνομέν σε, τήν πανάμωμον Μητέρα, Χριστού τού Θεού, εν ή επεσκίασε τό Πνεύμα τό πανάγιον.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ἦχος δ'

Τόν χαλεπόν τών πταισμάτων μου, ρύπον ενδέδυμαι, καί τής χαράς τού νυμφώνος εκβέβλημαι οίκτειρόν με τή αφάτω σου ευσπλαγχνία, ως τόν Ἀσωτον παίδα ο Θεός, καί ελέησόν με. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Τίς ουκ εξίσταται Ορών, άγιοι Μάρτυρες, τόν αγώνα τόν καλόν, όν ηγωνίσασθε; πώς εν σώματι όντες, τόν ασώματον εχθρόν ενικήσατε, Χριστόν Ομολογήσαντες, καί Σταυρώ Οπλισάμενοι; όθεν επαζίως ανεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καί βαρβάρων πολέμιοι, απαύστως πρεσβεύσατε, σωθήναι τάς ψυχας ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Η λαμπάς η άσβεστος, ο θρόνος τής δικαιοσύνης, άχραντε Δέσποινα πρέσβευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας

Ἦχος δ'

Ότι ασθενείς ημείς, καί παρειμένοι ταίς αμαρτίαις, ίασαι τά συντρίμματα ημών, ο ιατρός τών ψυχών ημών, ο επιστάμενος τόν νούν τών ανθρώπων, Φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ἦχος δ'· Ψαλμός μα·

Ἐλπίσον ἐπὶ τὸν Θεόν, ὅτι ἐξομολογήσομαι αὐτῷ.

Στίχ. Ὁν τρόπον επιποθεὶ ἡ ἑλάφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν υδάτων.

Προφητείας Ησαΐου τὸ Ανάγνωσμα

(Κεφ. Η', 13 – Θ', 7)

Κύριον τὸν Θεόν αὐτὸν ἀγιάσατε, καὶ αὐτὸς ἔσται σοι φόβος, καὶ ἐάν ἐπ' αὐτῷ πεποιθῶς ᾖς, ἔσται σοι εἰς ἀγιασμόν. Καὶ οὐχ ὡς λίθου προσκόμματι συναντήσεσθε, οὐδὲ ὡς πέτρας πτώματι, οἱ δὲ οἴκοι Ἰακώβ ἐν παγίδι, καὶ ἐν κυλάσματι ἐγκαθήμενοι ἐν Ἱερουσαλήμ. Διὰ τοῦτο ἀδυνατήσουσιν ἐν αὐτοῖς πολλοί, καὶ πεσούντων καὶ συντριβήσονται καὶ ἐγγιούσι, καὶ ἀλώσονται ἄνθρωποι ἐν ἀσφαλείᾳ ὄντες. Τότε φανεροὶ ἔσονται οἱ σφραγιζόμενοι τὸν νόμον, τοῦ μὴ μαθεῖν. Καὶ ἐρεῖ, Μενῶ τὸν Θεόν τὸν ἀποστρέψαντα τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ οἴκου Ἰακώβ, καὶ πεποιθῶς ἔσομαι ἐπ' αὐτῷ. Ἰδού, ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός, καὶ ἔσται σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ, παρὰ Κυρίου Σαβαώθ, ὅς κατοικεῖ ἐν τῷ ὄρει Σιών. Καὶ ἐάν εἰπωσι πρὸς ὑμᾶς. Ζητήσατε τοὺς ἐγγαστριμύθους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς γῆς φωνούντας, τοὺς κενολογούντας, οἱ ἐκ τῆς κοιλίας φωνοῦσιν, οὐχὶ ἔθνος πρὸς Θεόν αὐτοῦ ἐκζητήσουσι; Τί ἐκζητοῦσι περὶ τῶν ζώντων τοὺς νεκρούς; νόμον γάρ εἰς βοήθειαν ἔδωκεν, ἵνα εἰπωσιν οὐχ ὡς τὸ ρῆμα τοῦτο, περὶ οὗ οὐκ ἔστι δῶρα δοῦναι περὶ αὐτοῦ. Καὶ ἥξει ἐφ' ἡμᾶς σκληρὸς λιμός, καὶ ἔσται ὡς ἂν πεινάσητε, λυπηθήσεσθε, καὶ κακῶς ἐρεῖτε τὸν ἄρχοντα, καὶ τὰ πάτρια, καὶ ἀναβλέψονται εἰς τὸν οὐρανὸν ἄνω, καὶ εἰς τὴν γῆν κάτω ἐμβλέψονται, καὶ ἰδού, ἀπορία στενὴ, θλίψις, καὶ στενοχωρία, καὶ σκότος, ὥστε μὴ βλέπειν. Καὶ οὐκ ἀποκριθήσεται ὁ ἐν τῇ στενοχωρίᾳ ὢν, ἕως καιροῦ, τοῦτο πρῶτον πίε, ταχύ ποίει, χώρα Ζαβουλῶν, γῆ Νεφθαλείμ, καὶ οἱ τὴν παραλίαν κατοικοῦντες καὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν. Ὁ λαὸς ὁ πορευόμενος ἐν σκότει, ἴδετε φῶς μέγα, οἱ κατοικοῦντες ἐν χώρᾳ, καὶ σκιά θανάτου, φῶς λάμψει ἐφ' ὑμᾶς. Τὸ πλεῖστον τοῦ λαοῦ, ὁ κατήγαγες ἐν ευφροσύνῃ σου, καὶ ευφρανθήσονται ἐνώπιόν σου, ὡς οἱ ευφραϊνόμενοι ἐν ἀμῆτῳ, καὶ ὃν τρόπον οἱ διαιρούμενοι σκύλα. Διότι ἀφήρηται ὁ ζυγός, ὁ ἐπ' αὐτῶν κείμενος, καὶ ἡ ῥάβδος, ἡ ἐπὶ τοῦ τραχήλου αὐτῶν, τὴν γὰρ ῥάβδον τῶν ἀπαιτούντων διεσκέδασεν, ὡς τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐπὶ Μαδιάμ. Ὅτι πᾶσαν στολὴν ἐπισυνηγμένην δόλω, καὶ ἱμάτιον μετὰ καταλλαγῆς ἀποτίσουσι, καὶ

θελήσουσιν, εἰ ἐγένοντο πυρίκαυστοι. Ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱός καί ἐδόθη ἡμῖν, οὐ ἡ ἀρχὴ ἐγενήθη ἐπὶ τοῦ ὥμου αὐτοῦ, καί καλεῖται τό ὄνομα αὐτοῦ, Μεγάλῃς βουλῇς ἀγγελος, θαυμαστός σύμβουλος, Θεός ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἀρχῶν εἰρήνης, Πατήρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, ἄξω γάρ εἰρήνην ἐπὶ τοὺς ἀρχοντας, καί υγείαν αὐτῷ. Μεγάλῃ ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ, καί τῆς εἰρήνης αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ὅριον, ἐπὶ τὸν θρόνον Δαυὶδ, καί ἐπὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, κατορθῶσαι αὐτήν, καί ἀντιλαβέσθαι ἐν κρίματι καί δικαιοσύνῃ, ἀπὸ τοῦ νῦν, καί εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ ζήλος Κυρίου Σαβαώθ ποιήσῃ ταῦτα.

Προκείμενον Ἦχος δ΄; Ψαλμός μβ΄;

Σωτήριον τοῦ προσώπου μου, καὶ ὁ Θεός μου.

Στίχ. Κρίνόν μοι, ὁ Θεός, καὶ δίκασον τὴν δίκην μου.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Γ΄; ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ήχος α΄; Πανεύφημοι Μάρτυρες

Νηστείαν ποθήσωμεν ψυχής, πάθη χαλεπώτατα τή συνεργεία τού Πνεύματος, καταμαραίνουσαν, καί ενθέους πράξεις, πράττειν ενισχύουσαν, καί νούν πρός ουρανόν αναπέμπουσαν, καί τήν συγχώρησιν, προξενούσαν ών ημάρτομεν, δωρουμένην εκ Θεού οικτίρμονος.

Άπαντα τόν βίον μου αισχρώς, δαπανήσας Κύριε, μετά πορνών ο ταλαίπωρος, ώσπερ ο Άσωτος, κατανύξει κράζω. Πάτερ επουράνιε, ημάρτηκα ιλάσθητι σώσόν με, καί μή απώση με, εμαυτόν εκ σου μακρύναντα, καί ενθέοις, έργοις νύν πτωχεύσαντα.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ήχος γ΄; Δεύτε Άπαντα τά πέρατα

Δεύτε άπαντες κυμβάλοις ψαλμικούς, τήν σεπτήν εγκράτειαν κατασπαζόμενοι διηχήσωμεν, εν αυτή γάρ νοητώς, όφιν τόν αρχέκακον καταράσσομεν, όθεν παρρησία βοώμεν Χριστώ. Παράσχου Σώτερ ακατακρίτως, τόν πανάγιόν σου Σταυρόν κατιδέσθαι, καί καταπροσκυνήσαι, εν ψαλμοίς καί ύμνοις, εορτάζειν φαιδρώς.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ΄;

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ήχος δ΄; Ψαλμός μγ΄;

Εν τώ Θεώ επαινεθησόμεθα όλην τήν ημέραν.

Στίχ. Ο Θεός, εν τοίς ωσίν ημών ηκούσαμεν.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ς΄, 9–22)

Νώε άνθρωπος δίκαιος, τέλειος ών εν τή γενεά αυτού, τώ Θεώ ευηρέστησε Νώε. Εγέννησε δέ Νώε τρεις υιούς, τόν Σήμ, τόν Χάμ, τόν Ιάφεθ. Εφθάρη δέ η γή εναντίον τού Θεού, καί επλήσθη η γή αδικίας. Καί είδε Κύριος ο Θεός τήν γήν, καί ήν κατεφθαρμένη, ότι κατέφθειρε πάσα σάρξ τήν οδόν αυτού επί τής γής. Καί είπε Κύριος ο Θεός τώ Νώε. Καιρός παντός ανθρώπου ήκει εναντίον μου, ότι επλήσθη η γή αδικίας απ΄ αυτών, καί ιδού, εγώ καταφθείρω

αυτούς, καί τήν γήν. Ποίησον ούν σεαυτώ κιβωτόν εκ ξύλων ασήπτων, τετραγώνων, νοσσιᾶς ποιήσεις κατά τήν κιβωτόν, καί ασφαλώσεις αὐτήν ἔσωθεν καί ἔξωθεν τῇ ασφάλτῳ. Καί οὕτω ποιήσεις τήν κιβωτόν, τριακοσίων πήχεων τό μήκος τῆς κιβωτοῦ, καί πεντήκοντα πήχεων τό πλάτος, καί τριάκοντα πήχεων τό ὕψος αὐτῆς. Επισυνάγων ποιήσεις τήν κιβωτόν, καί εἰς πήχυν συντελέσεις αὐτήν ἄνωθεν, τήν δέ θύραν τῆς κιβωτοῦ ποιήσεις εκ πλαγίων, κατάγια διώροφα καί τριώροφα ποιήσεις αὐτήν. Εγὼ δέ ἰδοὺ ἐπάγω τόν κατακλυσμόν, ὕδωρ ἐπὶ τήν γήν, καταφθεῖραι πάσαν σάρκα, ἐν ἧ ἐστὶ πνεῦμα ζωῆς υποκάτω τοῦ οὐρανοῦ, καί ὅσα ἂν ἢ ἐπὶ τῆς γῆς, τελευτήσῃ. Καί στήσω τήν διαθήκην μου μετὰ σοῦ, εἰσελεύσῃ δέ εἰς τήν κιβωτόν, σύ, καί οἱ υἱοί σου, καί ἡ γυνή σου, καί αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν σου μετὰ σοῦ. Καί ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν, καί ἀπὸ πάντων τῶν ἐρπετῶν καί ἀπὸ πάντων τῶν θηρίων, καί ἀπὸ πάσης σαρκός, δύο δύο ἀπὸ πάντων εἰσάξεις εἰς τήν κιβωτόν, ἵνα τρέφῃς μετὰ σεαυτοῦ, ἄρσεν καί θήλυ ἔσονται. Ἀπὸ πάντων τῶν ὀρνέων τῶν πετεινῶν κατὰ γένος, καί ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν κατὰ γένος, καί ἀπὸ πάντων τῶν ἐρπετῶν τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν, δύο δύο ἀπὸ πάντων εἰσελεύσονται πρὸς σέ, τρέφεσθαι μετὰ σοῦ, ἄρσεν καί θήλυ. Σὺ δέ λήψῃ σεαυτὸν ἀπὸ πάντων τῶν βρωμάτων, ἃ ἔδεσθε, καί συνάξεις πρὸς σεαυτόν, καί ἔσται σοί, καί ἐκείνοις φαγεῖν. Καί ἐποίησε Νῶε πάντα, ὅσα ἐνετείλατο αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός, οὕτως ἐποίησε.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός μδ'

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καί γενεᾷ.

Στίχ. Εξηρεύξατο ἡ καρδιά μου λόγον ἀγαθόν.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Η', 1–21)

Υἱέ, σὺ τήν σοφίαν κήρυξον, ἵνα φρόνησίς σοι υπακούσῃ, ἐπὶ γάρ τῶν ὑψηλῶν ἄκρων ἐστίν, ἀνὰ μέσον δέ τῶν τρίβων ἔστηκε, παρὰ γάρ πύλαις δυναστῶν παρεδρεύει, ἐν δέ εἰσόδοις ὑμνεῖται. Ὑμᾶς, ὦ ἄνθρωποι, παρακαλῶ, καί προῖεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Νοήσατε ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δέ ἀπαιδευτοὶ ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου, σεμνά γάρ ἐρῶ, καί ανοίσω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδέν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδέ στραγγαλιῶδες.

Πάντα ευθέα ἐστί τοῖς συνιούσι, καί ὀρθά τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Λάβετε παιδείαν, καί μή ἀργύριον, καί γνῶσιν ὑπέρ χρυσίον δεδοκιμασμένον, κρείσσον γάρ σοφία λίθων πολυτελών, πᾶν δέ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκήνωσα βουλήν καί γνῶσιν, καί ἔννοιαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Φόβος Κυρίου μισεῖ ἀδικίαν, ὕβριν τε, καί υπερηφανίαν, καί ὁδοὺς πονηρῶν, μεμίσηκα δέ ἐγὼ διεστραμμένας ὁδοὺς κακῶν. Ἐμὴ βουλή καί ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δέ ἰσχύς. διὰ τοῦτο βασιλεῖς βασιλεύουσι, καί οἱ δυνάσται γράφουσι δικαιοσύνην. διὰ τοῦτο ἐμοὺ μεγαίστανες μεγαλύνονται, καί τύραννοι διὰ τοῦτο ἐμοὺ κρατοῦσι γῆς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δέ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Πλούτος καί δόξα ἐμοὶ ὑπάρχει, καί κτήσις πολλῶν, καί δικαιοσύνη. Βέλτιον ἐμὲ καρπίζεσθαι ὑπέρ χρυσίον καί λίθον τίμιον, τὰ δέ ἐμὰ γεννήματα κρείσσον ἀργυρίου ἐκλεκτοῦ. Ἐν ὁδοῖς δικαιοσύνης περιπατῶ, καί ἀνά μέσον τρίβων ἀληθείας ἀναστρέφομαι, ἵνα μερίσω τοῖς ἐμὲ ἀγαπῶσιν ὑπαρξιν, καί τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν ἐμπλήσω ἀγαθῶν.

Ἀπόστιχα

Ἰδιόμελον Ἦχος β΄;

Πάτερ ἀγαθέ, πάντων ὧν μοι δέδωκας, ἐγύμνωσέ με ἡ ἀφροσύνη, ἐμακρύνθην ἀπὸ σοῦ, καί ἐδούλευσα ξένῳ πολίτῃ, ζῶα μοχθηρά ἐβόσκησα, καί τῆς αὐτῶν τροφῆς οὐκ ἐνεπλησκόμην, διό ἔδραμον πρὸς σέ, γινώσκων σου τὴν εὐσπλαγχνίαν. Σκέπασόν μου τὴν γύμνωσιν, τὴ φιλανθρωπία σου καί σῶσόν με. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων, πρεσβευόντων ὑπέρ ἡμῶν, καί τόν Χριστόν ὑμνοῦντων, πᾶσα πλάνη πέπαυται, καί τῶν ἀνθρώπων, τό γένος πίστει διασώζεται.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ἐκ λαγόνων σου παρθενικῶν, φῶς τῷ Κόσμῳ ἔλαμψε, διὰ λόγου ὁ Λόγος. Αὐτόν ἰκέτευε σεμνή Παναγία Παρθένε, ρυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Γ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν β΄; Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος α΄;

Του λίθου σφραγισθέντος

Νηστεία καί δεήσει, εαυτούς καθαρίσωμεν, καί πενήτων προμηθεία τόν Θεόν θεραπεύσωμεν, στενάξωμεν, πενθήσωμεν θερμώς, ως έχωμεν καιρόν επιστροφής, ίνα πένθους αιωνίου, τού εν φλογί γεέννης λυτρωθείημεν, δόξαν αναπέμποντες Χριστώ, μετάνοιαν Ορίσαντι βροτοίς, πάσι τοίς επιστρέφουσι, γνώμης ευθύτητι.

Θεοτοκίον

Τάς χείράς σου τάς θείας, αίς τόν Κτίστην εβάστασας, Παρθένε Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότητι, προτείνασα δυσώπησον αυτόν, λυτρώσασθαι ημάς εκ πειρασμών, καί παθών καί κινδύνων τούς πόθω, ανευφημούντάς σε καί βοώντάς σοι. Δόξα τώ ενοικήσαντι εν σοί, δόξα τώ προελθόντι εκ σου, δόξα τώ ελευθερώσαντι ημάς, διά τού τόκου σου.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος γ'

Ευφραινέσθω τά ουράνια

Τή νηστεία ευφραινόμενοι, ταίς υμνωδίαις αγαλλόμενοι, καί ταίς εντεύξεσι κράτος, κατά πάντων τών παθών, φερόμενοι πατήσωμεν, τού Βελίαρ τά ένεδρα, βοήσωμεν τώ Χριστώ συνεπόμενοι. Τόν Σταυρόν σου βλέψαι αξίωσον ημάς, ως οικτίρμων παρέχων τό μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Τήν ωραιότητα

Θεομακάριστε, Μήτηρ ανύμφευτε, τήν ασθενούσάν μου, ψυχήν θεράπευσον, ότι συνέχομαι δεινώς, τοίς πταίσμασι Θεοτόκε, όθεν καί κραυγάζω σοι, στεναγμώ τής καρδιάς μου. Δέξαι με πανάμωμε, τόν πολλά πλημμελήσαντα, ίνα εν παρρησία βοώ σοι. Χαίρε Θεού οικητήριον.

Ωδή β' Ἦχος α'

Ο Ειρμός

Ίδετε ίδετε, ότι Θεός εγώ ειμι, ο δουλωθέντα τόν λαόν τού Ισραήλ, τώ Μωϋσή δημαγωγείν, εν ερήμω προστάξας, καί σώσας ως δυνατός τή εξουσία μου.

Υιοθετήσας με, διά λουτρού βαπτίσματος, ο υπεράγαθος Πατήρ, πλούτω παντοίων εκόσμησας καλών, αλλ' εδούλευσα θέλων, τοίς ακάρποις λογισμοίς, όθεν επτώχευσα.

Ίλεως ἰλεως, ἰλεως ἔσο Κύριε, κρίνον τήν κρίσιν μου εμοί, Δικαιοκρίτα τόν μικρόν μου στεναγμόν, διά ἔλεος μέγα, προσδεχόμενος Χριστέ, καί μή παρίδης με.

Αποδυσάμενοι τό δυσαχθές χιτώνιον, τής ακρασίας, τήν φαιδράν τής εγκρατείας, ενδυσώμεθα στολήν, καί λαμπροί γεγονότες τήν λαμπράν τού Λυτρωτού, φθάσωμεν Ἐγερσιν.

Θεοτοκίον

Σώσόν με σώσόν με, ἡ τόν Σωτήρα τέξασα, ἴδε τήν θλίψιν μου Αγνή, ἦν ἡ πληθύς τών αμετρήτων μου κακῶν, ἐμποιεῖ καθ' ἡμέραν, τή αθλία μου ψυχή, ἐξ απογνώσεως.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος γ'

Ἰδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι

Ἰδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι, ὁ τήν σωτηρίαν υμῖν πηγάσας ὡς Θεός, ἦν διά τής εγκρατείας, πάντες βροτοί ἀρύσασθε.

Ἰδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι, Ὁ καιρόν Ορίσας, ἱερόν ἅγιον υμῖν, εἰς ευωχίαν ψυχικήν, τό τής Νηστείας στάδιον.

Δόξα...

Τριάδα δοξάσωμεν, Μονάδα προσκυνήσωμεν, ἀναρχον ἀνάρχου, Πατρός Υἱόν μονογενή, Πνεῦμα τό σύνθρονον Υἱώ, καί Πατρί συναῖδιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δυσώπησον ἀπαύστως, τόν Σωτήρα Πανάμωμε, τοὺς σέ Θεοτόκον, σώματί τε καί ψυχή, ὁμολογούντας ἐκ πάσης, ρυσθήναι περιστάσεως.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Μέγας εἰ Κύριε, καί θαυμαστά τά ἔργα σου, ὅτι ἐν τῷ λάκκῳ ἄβρωτον ἔδειξας ποτέ, τόν Δανιήλ ἐκ λεόντων, νηστεία συμφραζάμενον.

Ὁ Εἰρμός

Ἰδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι, Ὁ Σωτήρ τού Κόσμου, τό φῶς τό ἀληθινόν, ἡ πηγή τής ζωῆς, ὁ Υἱός τού Θεοῦ.

Ὡδή η'

Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι

Θρηνῶ καί οδύρομαι, τήν ὥραν ἐννοῶν, καθ' ἣν παραστήσομαι, τῷ θρόνῳ τῷ φρικτῷ, εὐθύνας υφέζων, τῶν πολλῶν μου κακῶν, ὧν περ ἐν ἀγνοίᾳ, ἐτέλεσα καί γνῶσει.

Μωσής καθαρτήριον, νηστείαν ευρηκώς, Θεόν κατενόησε, τόν μόνον καθάρων. Ψυχή μου νηστεία καθαρίσθητι, ίνα πλησιάσης, Θεώ τώ φιλανθρώπω.

Νηστείαν ποθήσωμεν, μητέρα αρετών, τρυφήν βδελυζώμεθα, γεννήτριαν παθών, καί κράζωμεν. Πάτερ ο εν τοίς ουρανοίς, σώσον ημάς σώσον, ευχαίς τών σών Αγίων.

Θεοτοκίον

Κριτήν όν εγέννησας, Παρθένε Μαριάμ δυσώπει εν ώρα με, τής κρίσεως Αγνή, οικτείραι καί σώσαι, τόν κατάκριτον, μόνη προστασία τού γένους τών ανθρώπων.

Ειρμός άλλος

Τόν εν φλογί τοίς Παισί

Τών νηστειών τήν υπέρλαμπρον, χάριν μεμυημένοι, αρεταίς αστραφθώμεν, γαληνά τά πρόσωπα, γαληνά καί τά ήθη εναποδεικνύντες, τής ψυχής καταστάσει.

Νηνηστευκώς Ελισσαίος τόν παίδα, τή Σωμανίτιδι, αποδίδωσι ζώντα. Εν τούτω γνωρίσωμεν, αδελφοί τήν νηστείαν, ως καλόν μέγα, ως θεοδώρητον χάριν.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν καί άγιον Πνεύμα

Σύν τώ Πατρί τόν Υιόν προσκυνούμεν, καί Πνεύμα άγιον, έν Τριάδι Μονάδα, σύν Αγγέλοις κράζοντες, τοίς πηλίνοις στόμασι. Δόξα εν υψίστοις, Θεώ τώ εν Τριάδι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παιδοτοκείς παρθενεύουσα μόνη, θεοχαρίτωτε, τό μυστήριον μέγα, φρικτόν τό τεράστιον! Θεόν γάρ εγέννησας σεσωματωμένον, τόν Σωτήρα τού Κόσμου.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Μηδείς ημών ρα θυμία καί όκνω, βαλλέσθω ώ αδελφοί. Ο καιρός εργασίας, ώρα πανηγύρεως, τίς ο φρόνιμος άρα, έν μιά ημέρα, κερδήσαι όλους αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Τόν εν φλογί τοίς Παισί τών Εβραίων, συγκαταβάντα θεϊκή τή δυνάμει, καί οφθέντα Κύριον, Ιερείς ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ#39;

Τήν φωτοφόρον νεφέλην

Εἰς ἀμαρτίας πελάγη, εἰς ἀπογνώσεως βάθη, εἰς τρικυμίας λογισμῶν καί παθῶν καταιγίδας, περιπεσῶν ἀναβοῶ. Ἐλέους ἡ ἄβυσσος, βοήθει μοι, καί τή σή εὐσπλαγχνία, ὁμβρησόν μοι ἱλασμόν ἀμαρτιῶν.

Διά νηστείας τό σῶμα, διὰ ἐγκρατείας τό πνεῦμα, διά δακρύων τήν ψυχήν, ἐκκαθάρωμεν πιστοί, καί καθαροί τῷ καθαρῷ, λαμπρῶς ὑπαντήσωμεν, οψόμενοι τὰ σωτήρια Πάθη, ἃ υπέστη διὰ ἡμᾶς ὁ Λυτρωτής.

Ὡς ὁ Τελώνης στενάζω, ὥσπερ ἡ Πόρνη δακρύω, ὡς ὁ Ληστής ἀναβοῶ. Μνήσθητί μου Οἰκτίρμον, ὡς ὁ Τυφλός, Υἱέ Θεοῦ, κραυγάζω σοι. Ἄνοιξον, τῆς ψυχῆς μου οφθαλμούς, πυρωθέντας τή κακία, τοῦ δολίου πτερνιστοῦ.

Θεοτοκίον

Τό ἀλατόμητον ὅρος, τήν ἀδιόδευτον πύλην, τήν ἀνωτέραν οὐρανοῦ, καί τῆς Κτίσεως πάσης, τήν καλλονήν τοῦ Ἰακώβ, τήν στάμνον τήν πάγχρυσον, καί γέφυραν, καί Μητέρα τοῦ Κτίστου, τήν Παρθένον, μακαρίσωμεν πιστοί.

Ἄλλος

Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει

Τάς παρούσας ἡμέρας γνωρίσαντες, υπέρ πάσας ἱεράς, προσευχάς τῷ Θεῷ ἀναπέμψωμεν, συνειδήσει καθαρὰ, συχνότερως τό γόνυ κλίνοντες, καί λέγοντες. Κύριε πρόσδεξαι, τάς δεήσεις καί προσευχάς, τῶν σῶν δούλων αἰί.

Ὁ λαός ὁ καθίσας ὡς γέγραπται, τοῦ φαγεῖν τε καί πιεῖν, ἐξανέστησαν παίζειν λατρεύοντες, τῷ γλυπτῷ Βεελφεγῶρ. Βλέπε γαστριμαργίας τά δεινά κυήματα, ἡμεῖς δέ νηστεύσωμεν, καί δοξασθῇσόμεθα, ὡς ὁ μέγας Μωσής.

Δόξα...

Τῇ οὐσία Μονάς ἐστὶν ἀτμητος, ἡ υπέρθεος Τριάς, ἐνουμένη τῇ φύσει μερίζεται, τοῖς προσώποις ἰδικῶς, μή τμωμένη γάρ τμάται, ἐν οὐσα τρισσεύεται, αὕτη Πατήρ ἐστὶν, ὁ Υἱός, καί Πνεῦμα τό ζών, ἡ φρουρούσα τό πᾶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παιδοτόκον παρθένον τίς ἤκουσε, καί μητέρα πλήν ἀνδρός; Μαριάμ ἐκτελείς τό τεράστιον, ἀλλά φράζε μοι τό Πῶς; Μή ερεῦνα τά βάθη τῆς Θεοτοκίας μου, τούτο πανάληθες, υπέρ δέ ἀνθρώπινον νοῦν ἡ κατάληψις.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ὅτι σου ἡ οργή ανυπόστατος ἐπὶ τοὺς αμαρτωλοὺς, τίς λοιπὸν υποστήσεται Κύριε, τὴν ἐκ ταύτης ἀπειλήν; Ὁ ἀμέτρητον ἔχων τό ἔλεος σώσόν με, τῇ ευσπλαγχνίᾳ σου, οὐ κατὰ τὰ ἔργα μου, τὰ πολλὰ καὶ δεινὰ.

Ο Ειρμός

Εν Σιναίῳ τῷ ὅρει κατείδέ σε, ἐν τῇ βάτῳ Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς θεότητος, συλλαβούσα ἐν γαστρί. Δανιήλ δέ σε εἶδεν, ὅρος αλατόμητον, ράβδον τὴν βλαστήσασαν, Ἡσαΐας κέκραγε, τὴν ἐκ ρίζης Δαυΐδ.

Απόστιχα τῶν Αἰνῶν

Ἰδιόμελον Ἦχος βαρύς

Ἦμαρτον ομολογῶ σοι Κύριε, ὁ ἄσωτος ἐγώ, οὐ τολμῶ ἀτενίσαι εἰς οὐρανὸν τὸ ὅμμα, ἐκείθεν γάρ ἐκπεσὼν, ἐγενόμην ἄθλιος. Ἦμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκ εἰμί ἄξιος κληθῆναι υἱός σου, ἐμαυτὸν ἀποκηρύττω, οὐ χρήζω κατηγορῶν, οὐδὲ πάλιν μαρτύρων, ἔχω θριαμβεύουσάν μου τὴν ἀσωτίαν, ἔχω στηλιτεύουσαν τὴν φαύλην πολιτείαν, ἔχω καταισχύνουσαν τὴν παρούσάν μου γύμνωσιν, πρὸς ἐντροπὴν δέ τὰ ράκη, ἃ περιβέβλημαι. Εὐσπλαγχνε Πάτερ, Υἱέ μονογενές, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, μετανοοῦντά με δέξαι, καὶ ἐλέησόν με. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Εν μέσῳ τοῦ σταδίου τῶν παρανόμων, ἀγαλλόμενοι, ἀνεβῶν οἱ Ἀθλοφόροι. Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ετέχθης ἐκ Παρθένου ἀνερμηνεύτως, καὶ ἐφώτισας τοὺς ἐν σκότει, Χριστέ, βοώντας. Κύριε δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος βαρύς

Σωτηρία ἡμῶν ὑπάρχεις Κύριε, καὶ υπερασπιστὴς ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως, ἐλέησον ἡμᾶς κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος, φιλόανθρωπε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τὸ αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ΄; Ψαλμός με΄;

Κύριος τῶν δυνάμεων μεθ΄ ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ Θεός ἡμῶν καταφυγή, καὶ δύναμις.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ανάγνωσμα

(Κεφ. Θ', 9 – Ι', 4)

Τάδε λέγει Κύριος. Γνώσονται πάς ο λαός τού Εφραΐμ, καί οι καθήμενοι εν Σαμαρεία, εφ ύβρει καί υψηλή καρδιά, λέγοντες. Πλίνθοι πεπτώκασιν, αλλά δεύτε λαξεύσωμεν λίθους, καί κόψωμεν συκαμίνους, καί κέδρους, καί οικοδομήσωμεν εαυτοίς πύργον, καί ράξει ο Θεός τούς επανισταμένους επ' όρους Σιών επ' αυτόν, καί τούς εχθρούς αυτού διασκεδάσει. Συρίαν αφ' ηλίου ανατολών, καί τούς Ελληνας αφ' ηλίου δυσμών, τούς κατεσθίοντας τόν Ισραήλ όλω τώ στόματι. Επί πάσι τούτοις ουκ απεστράφη ο θυμός, αλλ' έτι η χείρ υψηλή. Καί ο λαός ουκ απεστράφη, έως επλήγη, καί τόν Κύριον ουκ εξεζήτησαν. Καί αφείλε Κύριος από Ισραήλ, κεφαλήν καί ουράν, μέγαν καί μικρόν, εν μιά ημέρα, πρεσβύτην, καί τούς τά πρόσωπα θαυμάζοντας, αύτη η αρχή, καί προφήτην διδάσκοντα άνομα ούτος η ουρά. Καί έσονται, οι μακαρίζοντες τόν λαόν τούτον, πλανώντες, καί πλανώσιν, όπως καταπίωσιν αυτούς. Διά τούτο επί τούς νεανίσκους αυτών ουκ ευφρανθήσεται ο Κύριος, καί τούς ορφανούς αυτών, καί τάς χήρας αυτών ουκ ελεήσει, ότι πάντες άνομοι καί πονηροί, καί πάν στόμα λαλεί άδिका. Επί πάσι τούτοις ουκ απεστράφη ο θυμός, αλλ' έτι η χείρ υψηλή. Καί καυθήσεται ως πύρ η ανομία, καί ως άγρωστις ξηρά βρωθήσεται υπό πυρός, καί καυθήσεται εν τοίς δάσεσι τού δρυμού, καί συγκαταφάγεται τά κύκλω τών βουνών πάντα. Διά θυμόν οργής Κυρίου συγκεκαυται η γή όλη, καί έσται ο λαός ως κατακεκαυμένος υπό πυρός, άνθρωπος τόν αδελφόν αυτού ουκ ελεήσει, αλλά εκκλινεί εις τά δεξιά, ότι πεινάσει, καί φάγεται εκ τών αριστερών, καί ου μή εμπλησθή άνθρωπος, εσθίων τάς σάρκας τού βραχίονος αυτού. Φάγεται γάρ Μανασσής τού Εφραΐμ, καί Εφραΐμ τού Μανασσή, ότι άμα πολιορκήσουσι τόν Ιούδαν. Επί τούτοις πάσιν ουκ απεστράφη ο θυμός, αλλ' έτι η χείρ υψηλή, ουαί τοίς γράφουσι πονηρίαν! γράφοντες γάρ, πονηρίαν γράφουσιν, εκκλίνοντες κρίσιν πτωχών, αρπάζοντες κρίμα πενήτων τού λαού μου, ώστε είναι αυτοίς χήραν εις διαρπαγήν, καί ορφανόν εις προνομήν. Καί τί ποιήσουσιν εν τή ημέρα τής επισκοπής; η γάρ θλίψις υμίν πόρρωθεν ήξει, καί πρός τίνα καταφεύξεσθε τού βοηθηθήναι; καί πού καταλείψετε τήν δόξαν υμών, τού μή εμπεσείν εις απαγωγήν. Επί πάσι τούτοις ουκ απεστράφη, η οργή αυτού, αλλ' έτι η χείρ αυτού υψηλή.

Προκείμενον Ἦχος γ#39; Ψαλμός μς#39;
Ψάλατε τῷ Θεῷ ημῶν, ψάλατε.
Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χείρας.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ἦχος γ'; Ἐστησαν τά τριάκοντα

Κύριε ο Σταυρώ κτείνας τόν δόλιον, τῆς αὐτοῦ ρύσαι με ἀπάτης, τόν αμαρτάνοντα καί εξαπατώμενον, καί Νηστεία ἐκκαθάρας με, δίδου μοι τά σά θελήματα τελεῖν, ὅπως βλέψω Δέσποτα, γεγηθώς τά σεπτὰ Παθήματά σου.

Τέτρωμαι, ἠδονῆς ρομφαία Κύριε, καί δεινῶς ὅλως ἐνεκρώθην, ἴασαι, ζώωσον τήν ταπεινήν μου ψυχὴν, ο τή λόγχῃ τρωθεὶς Δέσποτα, καί τοὺς τετρωμένους βέλει τοῦ ἐχθροῦ, ὡς Σωτὴρ ἰασάμενος, καί σεπτῶν σου Παθῶν κοινωνόν ἀνάδειξόν με.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος β'; Σταυρωθήτω ἔκραζον

Τῇ Νηστεία Κύριε, τάς ψυχὰς φωτισθέντες, καταξιωθώμεν, τόν Σταυρόν σου ἀκατακρίτως ἰδεῖν ἐν χαρᾷ, καί προσκυνήσαι φοβερῶς, διαλάμπει γάρ αὐτός, Πάθη τά σά τά ἐκούσια, ἃ εὐδόκησον φθάσαι, ἡμᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Καί τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ';

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος γ'; Ψαλμός μζ';

Μέγας Κύριος, καί αἰνετός σφόδρα.

Στίχ. Ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐν ὄρει ἁγίῳ αὐτοῦ.

Γενέσεως τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Ζ', 1–5)

Εἶπε Κύριος ὁ Θεός πρὸς Νῶε. Εἰσελθε σύ καί πᾶς ὁ οἶκός σου εἰς τὴν κιβωτόν, ὅτι σέ εἶδον δίκαιον ἐναντίον μου, ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ. Ἀπὸ δέ τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν, εἰσάγαγε πρὸς σέ ἐπτά ἐπτά, ἄρσεν καί θήλυ, καί ἀπὸ τῶν κτηνῶν τῶν μὴ καθαρῶν, δύο δύο, ἄρσεν καί θήλυ. Καί ἀπὸ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ τῶν καθαρῶν, ἐπτά ἐπτά, ἄρσεν καί θήλυ, καί ἀπὸ πάντων τῶν πετεινῶν τῶν μὴ καθαρῶν, δύο δύο, ἄρσεν καί θήλυ, διαθρέψαι σπέρμα ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. Ἔτι γάρ ἡμερῶν ἐπτά, ἐγὼ ἐπάγω υετόν ἐπὶ τὴν γῆν, τεσσαράκοντα ἡμέρας. Καί τεσσαράκοντα νύκτας, καί ἐξαλείψω πᾶν

τό ανάστημα, ὁ ἐποίησα, ἀπὸ προσώπου πάσης τῆς γῆς. Καί ἐποίησε Νῶε πάντα, ὅσα ἐνετείλατο αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός.

Προκείμενον Ἦχος β΄; Ψαλμός μη΄;

Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Στίχ. Ακούσατε ταῦτα πάντα τά ἔθνη.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Η΄, 32 – Θ΄, 18)

Υιέ, ἀκούέ μου, καί μακάριοι, οἱ οδοὺς μου φυλάξουσιν. Ακούσατε σοφίαν, καί σοφίσθητε, καί μή ἀποφραγήτε. Μακάριος ἀνὴρ, ὅς εἰσακούσεται μου, καί ἄνθρωπος, ὅς τὰς ἐμὰς οδοὺς φυλάξει, ἀγρυπνῶν ἐπὶ ἐμαῖς θύραις καθ’ ἡμέραν, τηρῶν σταθμούς ἐμῶν εἰσόδων, αἱ γὰρ ἐξοδοί μου, ἐξοδοὶ ζωῆς, καί ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Οἱ δὲ ἀμαρτάνοντες εἰς ἐμέ, ἀσεβούσιν εἰς τὰς ἐαυτῶν ψυχάς, καί οἱ μισοῦντές με, ἀγαπῶσι θάνατον. Ἡ σοφία ὠκοδόμησεν ἐαυτὴ οἶκον, καί ὑπῆρξε στύλους ἐπτὰ. Ἐσφαξε τὰ ἐαυτῆς θύματα, ἐκέρασεν εἰς κρατήρα τὸν ἐαυτῆς οἶνον, καί ἡτοιμάσατο τὴν ἐαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἐαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος, ἐπὶ κρατήρα, λέγουσα. Ὅς ἐστιν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με, καί τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν, εἶπεν. Ἐλθετε, φάγετε τῶν ἐμῶν ἄρτων, καί πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Απολείπετε ἀφροσύνην, ἵνα εἰς τὸν αἰῶνα βασιλεύσητε, καί ζητήσατε φρόνησιν, καί κατορθώσατε ἐν γνῶσει σύνεσιν. Ὁ παιδεύων κακοὺς, λήψεται ἐαυτῷ ἀτιμίαν, ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβή, μωμήσεται ἐαυτόν, οἱ γὰρ ἐλεγχοὶ τῷ ἀσεβεῖ, μῶλωπες αὐτῷ. Μὴ ἐλεγχε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε, ἐλεγχε σοφόν, καί ἀγαπήσει σε, δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καί σοφώτερος ἔσται, γινώριζε δικαίῳ, καί προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου, καί βουλή Ἀγίων, σύνεσις, τὸ δὲ γινῶναι νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς. Τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, καί προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς.

Ἀπόστιχα

Ἰδιόμελον Ἦχος β΄;

Πατέρα σε τὸν Κτίστην, ἐπιγράφεσθαι τολμῶ Κύριε, ζῶ ὃν ὑπάρχων γηγενές, τῆς σῆς μετέχων εἰκόνας, κὰν τῆς υἱοθεσίας διήμαρτον, ἀσώτως βιώσας, καί τῇ λήθῃ τῶν σῶν δωρεῶν, ἐκδαπανήσας τὴν περιουσίαν. Μὴ οὖν ἀποκηρύξης με, ὁ τὸν σόν

ευδοκήσας Υιόν μονογενή, Σταυρόν υπέρ εμού σαρκί, καί θάνατον υπομείναι, αλλά βελτιώσας, οικείωσον σαυτώ Φιλάνθρωπε. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Χοροί Μαρτύρων αντέστησαν, τοίς Τυράννοις λέγοντες. Ημεῖς στρατευόμεθα τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων, εἰ καί πυρί, καί βασάνοις παραδώσετε ἡμᾶς, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς Τριάδος τήν δύναμιν.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε

Ὅτε σε ὁ ἄνομος λαός, Σώτερ τήν ζωήν τῶν ἀπάντων, ξύλῳ ἀνήρτησε, τότε καί ἡ πάναγνος, ἀγνή καί Μήτηρ σου, παρεστῶσα ὠδύρετο, ὀλοφυρομένη. Τέκνον μου γλυκύτατον, φῶς τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν, οἶμοι! πῶς κακούργων ἐν μέσῳ ξύλῳ προσπαγήναι ἠνέσχου, ὁ τήν γῆν κρεμάσας ἐν τοῖς ὕδασι;

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος γ'

Τήν ωραιότητα

Ξύλῳ ἐμάρανας, τήν φλόγα Δέσποτα, τῆς παραβάσεως, Σταυρῷ υψούμενος καί ἀπενέκρωσας ἐχθρόν, νεκρούμενος θελήματι, ὅθεν ἰκετεύω σε, τῆς σαρκός μου θελήματα, νέκρωσον καί ζώωσον, τήν ἀθλίαν καρδίαν μου, νηστεία παθοκτόνῳ καθάρας με πάσης κηλίδος ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἐπονείδιστον, οἰκτίρμον θάνατον, διά σταυρώσεως, ἐκὼν υπέμεινας, ὃν ἡ τεκούσά σε Χριστέ, ὁρώσα ἐπιτρώσκετο, σπλάγχχνα κοπτομένη γάρ, μητρικῶς ἐπωδύρετο, ἥς ταῖς παρακλήσεσι, διά σπλάγχχνα ἐλέους σου, οἰκτείρησον καί σώσον τόν Κόσμον, ὁ αἴρων τήν τούτου ἀμαρτίαν.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος β'

Ἀναστάς ἐκ τοῦ μνήματος

Τήν φαιδράν διανύοντες, τῶν Νηστειῶν ευωχίαν βοῶμεν. Ἀπαντας διατήρησον ἐν εἰρήνῃ Κύριε, πάσης τῆς μηχανίας τοῦ ἐχθροῦ ρυσάμενος, καί ἀξίωσον ἡμᾶς ὡς υπεράγαθος, τόν Σταυρόν σου τόν σεπτόν, φόβῳ ἀσπάσασθαι, ὁ δι' αὐτοῦ τά ἐλέη σου, παρέχων τή Οἰκουμένη, μόνε Πολυέλεε.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ευσπλαγχνίας

Η Παρθένος καί Μήτηρ σου Χριστέ, επί ξύλου Ορώσά σε νεκρόν, ηπλωμένον, κλαίουσα πικρώς, βοώσα έλεγε. Τί τό φοβερόν τούτο μυστήριον; ο πάσι δωρούμενος ζωήν τήν αιώνιον, εκουσίως εν σταυρώ πώς θνήσκεις, θάνατον επονείδιστον.

Ωδή γ' Ήχος γ'

Τό στερέωμα

Συσταυρούμενοι, τώ δι' ημάς σταυρωθέντι, νεκρώσωμεν άπαντα, σαρκός τά μέλη εν νηστείαις καί ευχαίς καί δεήσεσιν.

Ο τήν άκανθαν, τής αμαρτίας εκτείλας, σταυρώσει σου Κύριε, τούς ακανθώδεις, λογισμούς τής διανοίας μου έκτιλον.

Καθοπλίσαντες, τάς διανοίας νηστεία τρεψώμεθα έκφυλα Δαιμόνων στίφη, τή δυνάμει τού Σταυρού τειχιζόμενοι.

Θεοτοκίον

Σωματούμενος εκ σου προήλθεν ο Λόγος, τήν έκπτωσιν Άχραντε, τών Προπατόρων, διά σπλάγχνα οικτιρμών διορθούμενος.

Έτερον Ποίημα τού κυρίου Θεοδώρου

Ήχος β'

Στερέωσον ημάς

Οσός ζωοποιός Σταυρός Κύριε, σφραγίς μοι υπάρχεις εις σωτηρίαν, εν αυτώ γάρ τόν αντίπαλον καταργών ανυμνώ σε ως Θεόν δυνατόν.

Τό ξύλον τού Σταυρού καρπόν ήνεγκε, τώ Κόσμω ζωώσεως αιδίου, ού ημείς απογευόμενοι, εκ θανάτου Χριστέ απολυτρούμεθα.

Δόξα...

Τά τρία τής μίας μορφής πρόσωπα δοξάζω Πατέρα, Υιόν, καί Πνεύμα, Έν τό κράτος τής θεότητος, βασιλεύει γάρ, καί μοναρχεί ως Θεός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο τόκος σου σεμνή φρικτός πέφυκε, Θεός γάρ υπάρχει ενανθρωπήσας, ο ανάρχως εκ Πατρός γεννηθείς, καί εκ σου επ' εσχάτων πλήν ανδρός κυηθείς.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Η χάρις τού Σταυρού προεκλάμπουσα, τώ Κόσμω πρός τά θεία σου Οικτίρμον, συγκαλείται Πάθη πάντας ημάς, ά πιστώς προσκυνήσαι καταξίωσον.

Ο Ειρμός

Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε.

Ωδή η#39;

Αστέκτω πυρί ενωθέντες

Σταυρώ τας αρχάς θριαμβεύσας, καί τας εξουσίας τού σκότους Φωτοδότα, όταν έλθης μετ#39; εξουσίας, κρίναι Κόσμον άπαντα, μή τά εμα#39;, Λόγε θριαμβεύσης κρύφια, ίνα τήν πολλήν σου, δοξάζω ευσπλαγχνίαν.

Κριτός ο κριτής πρό βημάτων, έστης κατακρίνων τήν έχθραν τώ Σταυρώ σου, μακρόθυμε Δικαιοκρίτα, διό κατακρίσεως αιωνίου ρύσαι, τούς φόβω κραυγάζοντας, καί υπερυψούντας τήν σήν φιλανθρωπίαν.

Νηστείας πυρί στομωθέντες, Παίδες ευσεβείς, τήν επηρμένην πάλαι φλόγα, θεία δρόσω έσβεσαν όντως, καί ημείς νηστεύοντες τάς καμίνους πάντων, παθών κατασβέσωμεν, όπως τής γεέννης εκφύγωμεν τήν φλόγα.

Θεοτοκίον

Εκ σου τού Θεού η σοφία, οίκον εαυτή δομησαμένη εσαρκώθη απορρήτω συγκαταβάσει, Κόρη απειρόγαμε, σύ γάρ μόνη, πασών γενεών εκλέλεξαι, άφθορος αφθάρτου εις κατοικίαν Λόγου.

Ειρμός άλλος

Τόν εν τή βάτω Μωσει

Ο φέρων λόγω τό πάν, δι#39; εμέ πάντα φέρεις, ραπισμούς εμπτυσμούς τε, καί τήν σταύρωσιν Χριστέ, αινώ τά μεγαλεία, τής σής φιλανθρωπίας, εις πάντας τούς αιώνας.

Θύη Χριστέ ως αμνός, λογχευθείς τήν πλευράν σου, ίνα με τό πρόβατον σώσης, τό απολωλός, εκ θήρας διαβόλου, καί τή καλή σου μάνδρα, συντάξης εις αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Θεότης μία Τριάς, η αμέριστος φύσις μεριστή δέ προσώποις, τό αϊδιον κράτος, Πάτερ, Υιέ, καί Πνεύμα, σε ανυμνολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοκυήτορ Αγνή, η ουράνιος πύλη, η σωτήριος θύρα, πάντων τών Χριστιανών, τήν δέησιν προσδέχου, τών σέ μακαριζόντων, εις

πάντας τούς αιώνας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Εν τώ Σταυρώ σου Χριστέ, Ιερείς εγκαυχώνται, Βασιλείς κραταιούνται, πās φωτίζεται πιστός, αξίωσόν με τούτον, ιδείν καί προσκυνήσαι καί άσαι εις αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Τόν εν τή βάτῳ Μωσεΐ, τής Παρθένου τό θαύμα, εν Σιναΐῳ τώ όρει, προτυπώσαντά ποτε, υμνεΐτε, ευλογεΐτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή #39;

Εν νόμῳ σκιά καί γράμματι

Τόν όφιν Μωσής εν ξύλῳ ανυψών, σέ προετύπου Χριστέ, Σταυρώ εθελουσΐως υψωθέντα,, καί τού πονηρού τήν ιοβόλον κακίαν, απορραπίσαντα, πρόσ σεαυτόν δέ τούς βροτούς, ανεγκύσαντα φιλάνθρωπε.

Πυρί με τού σου καθάρισον φόβου, ανάπτων μου τή ψυχή, τήν θείαν σου αγάπην, καί Σταυρώ τειχίζων με τώ σώ, ήν εξηπάτησε δόλῳ, ο παλαιός πτερνιστής, ταΐς ηδοναΐς αμαυρώσας, τήν εμήν Χριστέ διάνοιαν.

Αισχρών λογισμών, καί πράξεων φαύλων, νηστεύσωμεν αδελφοΐ, αγνίσωμεν καρδίας, πτερωθώμεν θείαις αρεταΐς, καί χαμαιζήλου κακίας, ορμάς εκκλίνωμεν, ίνα τό Πάσχα τό μέγα, λαμπροφόροι θεασώμεθα.

Θεοτοκΐον

Εκ σου τήν ημών, πτωχεΐαν Παρθένε, θέλων εφόρεσεν ο πλούσιος τή φύσει, ορατός δέ γέγονεν ημίν, ο αοράτως τοΐς άνω χοροΐς υμνούμενος, τήν συντριβείσαν εικόνα, αναπλάττων αγαθότητι.

Ειρμός άλλος

Σέ τήν νοητήν

Σέ τόν εν Σταυρώ, τάς χείρας τανύσαντα, καί τά τετραπέρατα οικειούμενον, δι΄ ού τήν πρόσ τόν Πατέρα, εύρομεν είσοδον, Υΐέ Θεού πάντες μεγαλύνομεν.

Σέ εξ ακανθών, Χριστέ στεφανώσαντες, οι άνομοι έτυπτον, καί εσταύρωσαν, εν οΐς η υπ΄ ουρανόν εκλονείτο άπασα, ημεΐς δέ σωθέντες, σέ μεγαλύνομεν.

Δόξα...

Σέ τήν τριφεγγή, αγίαν θεότητα, τήν τό πάν συνέχουσαν, καί φυλάττουσαν αεί, τόν Πατέρα, Υιόν τε, καί Πνεύμα τό ζών, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν φωτεινήν, νεφέλην τού Πνεύματος, εξ ής ημίν έλαμψε φώς τό απρόσιτον, Χριστός τής δικαιοσύνης ο μέγας Ήλιος, ύμνοις Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Σύ ημών τό φώς, τό άγιον σύνθημα, τό τής νίκης τρόπαιον, ο Σταυρός τού Χριστού, αυτός τήν εγκράτειαν ημίν καταγλύκανον, καί σέ προσκυνήσαι καταξίωσον.

Ο Ειρμός

Σέ τήν νοητήν, καί έμψυχον κλίμακα, εν ή ο Θεός ημών επεστήρικτο, δι' ού τήν πρόσ ουρανόν εύρομεν άνοδον, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος β'

Εν τιμή ών υιότητος, Πατρός αγαθού, ο άνους εγώ ου συνήκα, αλλ' εμαυτόν τής δόξης εστέρησα, τόν πλούτον κακώς δαπανήσας τής χάριτος, λειπόμενος δέ θείας τροφής, παράσιτος γέγονα μιάρώ πολίτη, υπ' αυτού δέ πεμφθείς εις τόν αυτού ψυχοφθόρον αγρόν, ζών ασώτως συνεβοσκόμην τοίς κτήνεσι, καί ταίς ηδοναίς δουλεύων, ουκ ενεπλησκόμην. Αλλ' υποστρέψας, βοήσω τώ ευσπλάγχνω, καί οικτίρμονι Πατρί. Εις τόν ουρανόν, καί ενώπιόν σου, ήμαρτον, ελέησόν με. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Τών Μαρτύρων σου τα πλήθη, δυσωπούσί σε Χριστέ. Ελέησον ημάς ως φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ότε εκ τού ξύλου

Πόνους υπομείνασα πολλούς, εν τή τού Υιού καί Θεού σου, σταυρώσει Άχραντε, έστενες δακρύουσα, καί ανεβόας πικρώς. Οίμοι Τέκνον γλυκύτατον! αδίκως πώς πάσχεις, θέλων εκλυτρώσασθαι, τούς εξ Αδάμ γηγενείς; Όθεν Παναγία Παρθένε, σέ παρακαλούμεν εν πίστει, ίλεων ημίν τούτον απέργασαι.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος πλ. δ'

Υπόστασις έργων, ἐν ἡμῖν οὐκ ἔστι Κύριε, ἐλεήμων υπάρχεις
φιλόανθρωπε, τά ἔργα τῶν χειρῶν σου, μή παρίδῃς ἀναμάρτητε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός μθ'

Θύσον τῷ Θεῷ θυσίαν αινέσεως.

Στίχ. Θεός θεῶν Κύριος ἐλάλησε, καί ἐκάλεσε τήν γῆν.

Προφητείας Ησαΐου τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Ι', 12–20)

Ἔσται, ὅταν συντελέσῃ Κύριος πάντα ποιῶν ἐν τῷ ὄρει Σιών,
καί ἐν Ἱερουσαλήμ, ἐπισκέψομαι ἐπὶ' τόν νοῦν τόν μέγαν, ἐπὶ
τόν ἀρχοντα τῶν Ἀσσυρίων, καί ἐπὶ τό ὕψος τῆς δόξης τῶν
οφθαλμῶν αὐτοῦ. Εἶπε γάρ. Ἐν τῇ ἰσχυί ποιήσω, καί ἐν τῇ σοφίᾳ τῆς
συνέσεως ἀφελῶ ὅρια ἐθνῶν, καί τήν ἰσχύν αὐτῶν προνομεύσω,
καί σείσω πόλεις κατοικουμένας, καί τήν Οἰκουμένην ὅλην
καταλήψομαι τῇ χειρί ὡς νοσσιάν, καί ὡς καταλελειμμένα ὡά ἀρώ,
καί οὐκ ἔστιν, ὅς διαφεύξεταί με, ἢ ἀντείπη μοι. Μή δοξασθήσεται
ἀξίνη ἀνευ τοῦ κόπτοντος ἐν αὐτῇ; ἢ ὑψωθήσεται πρίων ἀνευ τοῦ
ἐλκοντος αὐτόν, ὡς ἂν τις ἄρη ράβδον ἢ ξύλον, καί οὐχ οὕτως,
ἀλλά ἀποστελεῖ Κύριος Σαβαώθ εἰς τήν σὴν τιμὴν, ατιμίαν, καί εἰς
τήν σὴν δόξαν, πύρ καιόμενον καυθήσεται. Καί ἔσται τό φῶς τοῦ
Ἰσραὴλ εἰς πύρ, καί ἀγιάσει αὐτόν ἐν πυρί καιομένῳ, καί φάγεται
ὡσεὶ χόρτον τήν ὕλην. Τῇ ἡμέρᾳ ἐκεῖ, νη ἀποσβεσθήσονται τά ὄρη,
καί οἱ βουνοί, καί οἱ δρυμοί, καί καταφάγεται ἀπὸ ψυχῆς ἕως
σαρκῶν, καί ἔσται ὁ φεύγων, ὡς ὁ φεύγων ἀπὸ φλογός καιομένης,
καί οἱ καταλειφθέντες ἀπ' αὐτῶν, ἀριθμός ἔσονται, καί παιδίον
γράψει αὐτούς. Καί ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, οὐκέτι προστεθήσεται
τό καταλειφθέν Ἰσραὴλ, καί οἱ σωθέντες τοῦ Ἰακώβ οὐκέτι μή
πεποιθότες ὥσιν ἐπὶ τοὺς ἀδικήσαντας αὐτούς, ἀλλ' ἔσονται
πεποιθότες ἐπὶ τόν Θεόν, τόν Ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ τῇ ἀληθείᾳ.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ν'

Ελέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα ἐλεός σου.

Στίχ. Καρδίαν καθάραν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά Ιδιόμελον

Ἦχος δ' #39;

Ασώτως διασπείρας, τόν πατρικόν μου πλούτον, έρημος γέγονα, εν τή χώρα οικήσας, τών πονηρών πολιτών, καί τή αλογία ωμοιώθην ανοήτοις κτήνεσι καί πάσης γεγύμνωμαι θείας χάριτος, διό επιστρέψας βοώ σοι, τώ ευσπλάγχνῳ καί οικτίρμονι Πατρί. Ἡμαρτον, δέξαι με μετανοοῦντα ο Θεός, καί ελέησόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Ιερεία έμψυχα, ολοκαυτώματα λογικά, Μάρτυρες Κυρίου, θύματα τέλεια Θεού, Θεόν γινώσκοντα, καί Θεώ γινωσκόμενα, πρόβατα, ών η μάνδρα λύκοις ανεπίβατος, πρεσβεύσατε, καί ημάς συμποιμανθήναι υμίν, επί ύδατος αναπαύσεως.

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ

Ἦχος πλ. β' #39; Ὅλην αποθέμενοι

Ηλίου αυγάσματα, τού νοητού δεδειγμένοι, θεόπται Απόστολοι, φωτισμόν αιτήσατε, ταίς ψυχαίς ημών, καί παθών ρύσατε, αχλυώδους σκότους, καί ημέραν τήν σωτήριον, ιδείν πρεσβεύσατε, διά πρεσβειών καί δεήσεων, καρδίας εκκαθάραντες, άς ο πονηρός ετραυμάτισεν, όπως ημάς πίστει, σωζόμενοι γεραίρωμεν αεί, τούς τώ πανσόφῳ κη ρύγματι, Κόσμον διασώσαντας.

Εις χώραν ο Ἄσωτος, αποδημήσας κακίας, κακώς εδαπάνησα, όν περ Πάτερ εύσπλαγχνε, πλούτον δέδωκας, καί λιμώ τήκομαι, αγαθών πράξεων, και αισχύνην παραβάσεως, ιδού ενδέδυμαι, χάριτος ενθέου γυμνούμενος, καί κράζω σοι τό. Ἡμαρτον, οίδα γάρ τήν σήν αγαθότητα, δέξαι με ως ένα, οικτίρμον τών μισθίων σου Χριστέ, τών Αποστόλων δεήσεσι, τών ηγαπηκότων σε.

Ἔτερον, Προσόμοιον Ποίημα Θεοδώρου

Εκ δεξιών τού Σωτήρος

Απόστολοι τού Σωτήρος, φωστήρες Οικουμένης, καί ευεργέται καί σώσται, οι Θεού τής δόξης, ως ουρανοί διηγήτορες, καί πεποικιλμένοι τοίς άστροις τών θαυμάτων, καί τοίς τέρασι τών ιάσεων, εκτενώς υπέρ ημών, τάς Ικετηρίας Κυρίῳ προσάγετε, εις οσμήν άχραντον, τάς ευχάς δεχθήναι ημών, καί αξιωθήναι τόν

ζωηφόρον Σταυρόν καί προσπτύξασθαι, καί βλέψαι φόβω άπαντας, αυτού τή προσκυνήσει, κατάπεμψον ημίν τά ελέησου, Σωτήρ ως φιλάνθρωπος.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια δ'

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός να'

Ήλπισα επί τό έλεος του Θεού εις τόν αιώνα.

Στίχ. Τί εγκαυχά εν κακία ο δυνατός;

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Ζ', 6–9)

Νώε ήν ετών εξακοσίων, καί ο κατακλυσμός του ύδατος εγένετο επί τής γής. Εισήλθε δέ Νώε, καί οι υιοί αυτού, καί η γυνή αυτού, καί αι γυναίκες των υιών αυτού μετ' αυτού εις την κιβωτόν, διά τό ύδωρ του κατακλυσμού. Καί από των πετεινών των καθαρών, καί από των πετεινών των μή καθαρών, καί από των κτηνών των καθαρών, καί από των κτηνών των μή καθαρών, καί από των θηρίων, καί από πάντων των ερπόντων επί τής γής, δύο δύο εισήλθον προς Νώε εις την κιβωτόν, άρσεν καί θήλυ, καθά εντείλατο ο Θεός τώ Νώε.

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός νβ'

Εν τώ επιστρέψαι Κύριον την αιχμαλωσίαν του λαού αυτού.

Στίχ. Είπεν άφρων εν καρδιά αυτού, ουκ έστι Θεός.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Θ', 12–18)

Υιέ, εάν σοφός γένη σεαυτώ, σοφός έση καί τοίς πλησίον σου, εάν δέ κακός αποβής, μόνος άν αντλήσεις τά κακά. Υιός πεπαιδευμένος σοφός έσται, τώ δέ άφρωνι διακόνω χρήσεται, ός ερείδεται επί ψεύδεσιν, ούτος ποιμανεί άνέμους, ο δ' αυτός διώξεται όρνεα πετώμενα, απέλιπε γάρ οδούς του εαυτού αμπελώνος, τούς δέ άξονας του ιδίου γεωργίου πεπλάνηται. Διαπορεύεται δέ δι' ανύδρου ερήμου, καί γήν διατεταγμένην εν διψώδεσι, συνάγει δέ χερσίν ακαρπίαν. Γυνή άφρων καί θρασεία ενδεής ψωμού γίνεται, ή ουκ επίσταται αισχύνην, εκάθισεν επί θύραις του εαυτής οίκου, επί δίφρου εμφανώς εν πλατείαις, προσκαλουμένη τούς παριόντας καί κατευθύνοντας εν ταίς οδοίς αυτών. Ός εστιν υμών αφρονέστατος, εκκλινάτω προς με, καί τοίς ενδεέσι φρονήσεως παρακελεύομαι λέγουσα. Άρτον κρυφίων ηδέως

άψασθε, καί ύδατος κλοπής γλυκερού πείτε. Ο δέ ουκ οίδεν, ότι γηγενείς παρ' αυτή όλλυνται, καί επί, πέταυρον Άδου συναντά. Αλλά αποπήδησον, μή χρονίσης εν τώ τόπω αυτής, μηδέ επιστήσης τό σόν όμμα πρός αυτήν, ούτω γάρ διαβήση ύδωρ αλλότριον, από δε ύδατος αλλοτρίου απόσχου, καί από πηγής αλλοτρίας μή πίες, ίνα πολύν ζήσης χρόνον, προστεθήσεται δέ σοι έτη ζωής.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Εις τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος πλ. β'

Ελπίς τού Κόσμου αγαθή

Φωστήρες κόσμου απλανείς, Μαθηταί τού Σωτήρος, φωτίσατέ μου τήν ψυχήν, αμαρτία τυφλώπτουσαν, καί δείξατε θείας ημέρας κοινωνόν, φυλάττοντα τάς σωτηρίου εντολάς, καί σκότους με λυτρώσατε εκεί τού αφεγγούς, όπως ημάς δοξάζω.

Θεοτοκίον

Αγία Δέσποινα Χριστού, τού Θεού ημών Μήτηρ, ως τών απάντων ποιητήν απορρήτως τεκούσα, ικέτευε σύν Αποστόλοις Ιεροίς, εκάστοτε τήν αγαθότητα αυτού, παθών ημάς λυτρώσασθαι, καί άφεσιν ημίν, δούναι αμαρτημάτων.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος πλ. β'

Αγγελικαί δυνάμεις

Κοσμολαμπείς φωστήρες, θείοι Απόστολοι, καταφωτίσατε τούς υμνωδούς υμών, αμείβοντες τόν χρόνον τής Νηστείας, αξίως αιτούμενοι, πάντας θεάσασθαι, τό ξύλον τού ζωηφόρου Σταυρού, καί ασπάσασθαι αρρύποις χείλεσι, καί οφθαλμοίς, εκβοώντας ψαλμικώς. Κύριε δόξα σοί.

Θεοτοκίον

Ελπίς τού Κόσμου αγαθή, Θεοτόκε Παρθένε, τήν σήν καί μόνην φοβεράν, προστασίαν αιτούμεν. Σπλαγχνίσθητι εις απερίστατον λαόν, δυσώπησον τόν ελεήμονα Θεόν, ρυσθήναι τάς ψυχάς ημών, εκ πάσης απειλής, μόνη ευλογημένη.

Ωδή δ' Ήχος πλ. β'

Χριστός μου δύναμις

Νηστείαν δάκρυα, ευχάς συμπάθειαν, ευκατάνυκτον ήθος, γνώμην ορθήν, βίου καθαρότητα, επιδειξώμεθα πιστοί, όπως δόξης

απολαύσωμεν.

Φωστήρες φαίνοντες, τώ στερεώματι, τής σεπτής Εκκλησίας περιφανώς, ώφθητε Απόστολοι, διό φωτίσατε ημών, τās καρδίας θείω Πνεύματι.

Ως θείοι άνθρακες, προσαναπτόμενοι, τώ πυρί τώ αϋλω τās εμπαιθείς, ύλας καταφλέξατε, τών καρδιών ημών σοφοί, τού Θεού ημών Απόστολοι.

Θεοτοκίον

Λυχνία άσβεστος, νυμφών ολόφωτε, Σεραφίμ υπερτέρα καί Χερουβίμ, όχημα Πανάμωμε, αμαρτιών με χαλεπών, καί κινδύνων ελευθέρωσον.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ακήκοεν ο προφήτης

Λαμπτήρες θεοφανείας, Απόστολοι τού Σωτήρος αναδειχθέντες, τής αγνοίας τήν νύκτα ελύσατε, καί τήν Εκκλησίαν αιθριάσαντες φωτίζετε τήν Οικουμένην ταίς πυριφθόγγοις, θείαις διδαχαίς υμών.

Τόν Κόσμον διαδραμόντες, άλλος ούν κατ άλλο μέρος, εις μίαν πίστιν, πάντας συνηθοίσατε Απόστολοι, καί μεταλαχόντες τά ουράνια, χορεύετε, Χριστόν απαύστως εκδυσσωπούντες, τού σωθήναι πάντας ημάς.

Δόξα...

Υιόν εκ Πατρός καί Πνεύμα, δοξάζω ως εξ ηλίου φώς καί ακτίνα τό μέν γεννητώς, ότι καί γέννημα, τό δέ προβλητώς, ότι καί πρόβλημα συνάναρχον, μίαν ουσίαν, προσκυνουμένην, υπό πάσης κτίσεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένος βρέφος τεκούσα, καί τήν αγνείαν φρουρούσα, σεμνή σύ ώφθης, τόν Θεόν γεννήσασα καί άνθρωπον, ένα τόν αυτόν εν εκατέρα μορφή, τό θαύμα σου Παρθενομήτορ, εκπλήττει πάσαν, ακοήν καί έννοιαν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Πρεσβείαις υμών αγίαις, Απόστολοι τού Κυρίου αξιωθώμεν, τόν ζωοποιόν Σταυρόν προσπτύξασθαι, αγνοίς καί τοίς χείλεσι καί όμμασι, προκείμενον τοίς εν τώ Κόσμω, καί υπό πάντων καταπροσκυνούμενον.

Ο Ειρμός

Ακήκοεν ο Προφήτης, τήν ἐλευσίν σου Κύριε, καί εφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καί ἀνθρώποις δείκνυσθαι, καί ἔλεγεν. Ακήκοα τήν ἀκοήν σου, καί εφοβήθην. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδή η᾽39;

Ἐκ φλογός τοίς οσίοις

Μωϋσῆν ἡ νηστεία, θεόπτην ἔδειξε, καί Ἡλίαν πυρίνῳ ἄρματι ἔλαβε, σπεύσον λογισμῶν βλαβερῶν ἐγκρατεύθητι, ὅπως χαμαιζήλου, ψυχῇ ρυσθῇς ἀπάτης.

Ὀλισθαίνων τοίς χεῖρῳ, προσεπεκτείνομαι, καί τῷ μῶλωπι τραύμα, προσεπιτίθημι, ἴσαι Χριστέ τήν λιθώδη μου πώρωσιν, ταῖς τῶν Αποστόλων, Οικτίρμον ικεσίαις.

Οἱ τοῦ Κόσμου φωστήρες, οἱ θεαυγέστατοι, τῶν παθῶν ἡμῶν νέφη, διασκεδάσατε, καί προσκυνητάς, τῆς λαμπράς Αναστάσεως, δείξατε υμνούντας, τόν Ἥλιον τῆς Δόξης.

Θεοτοκίον

Γενεαί γενεῶν σου Θεομακάριστε μακαρίζουσι πάλαι, ὡς προεφήτευσας, μόνη γάρ βροτοῖς τόν μακάριον τέτοκας, Λόγον ἀπορρήτως, ἐκ σοῦ σωματωθέντα.

Εἰρμός ἄλλος

Οἱ ὅσιοί σου Παῖδες

Ἐν τῷ βυθῷ τῆς πλάνης τοὺς νηχομένους, ἀγρεύσαντες καλάμῳ τῆς πίστεως, Ἀπόστολοι Κυρίου φέρετε τούτους, εὐλογούντας, υμνούντας, καί υπερυψούντας τόν Κύριον, ἐγάλη ἡ ἰσχὺς σου ἐν Αποστόλοις, ὅτι σκιαί καί σουδάρια αὐτῶν, ἰώνται τοὺς ἀσθενούντας, εὐλογούντας, υμνούντας, καί υπερυψούντας τόν Κύριον.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καί ἅγιον Πνεῦμα

Ἀνάρχῳ καί γεννήσει τε καί προόδῳ, Πατέρα προσκυνῶ τόν γεννήσαντα, Υἱόν δοξάζω τόν γεννηθέντα, υμνῶ τό συνεκλάμπον, Πατρί τε καί Υἱῷ Πνεῦμα ἅγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅν ἔτεκες Παρθένε ἀνερμηνεύτως, διαπαντός ὡς φιλόανθρωπον, μή διαλίπης δυσωπούσα, ἵνα κινδύνων σῶσῃ, τοὺς εἰς σέ καταφεύγοντας.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν δόξα σοι

Ἡ δωδεκάς αγία τῶν Αποστόλων, τόν τίμιον Σταυρόν καταξίωσον, ακατακρίτως με προσκυνήσαι ευλογούντα, υμνούντα, καί υπερυψούντα τόν Κύριον.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Οι ὅσιοί σου Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, τά Χερουβὶμ ἐμιμήσαντο, τόν Τρισάγιον ὕμνον ἀναβοώντες. Ευλογεῖτε, υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε τόν Κύριον.

Ωδή θ' 39;

Θεόν ἀνθρώποις ἰδεῖν

Θεέ καί Κύριε, πολυέλεε, τά τῆς ἐμῆς καρδίας, ἀποκάθαρσεν τραύματα, μετανοίας προσπλάττων μοι φάρμακα, ἥμαρτον, ἥμαρτόν σοι, οἴκτειρον σῶσόν με, ταίς τῶν Αποστόλων σου ευχαίς, ὡς πολυέλεος.

Ορμαῖς ἀτόποις ἐξηκολούθησα, φρενοβλαβῶς καί ἔξω, ἐμαυτοῦ ὅλως γέγονα, ἡδονῶν τό τραχύ σπιζόμενος, καί τῆς σωτηριώδους καθυστερούμενος, βρώσεως ὁ ἄσωτος Χριστέ, οἴκτειρον σῶσόν με.

Ψυχὴ κακίας μή καθαρεύουσα, καί ἡδονῶν σαυτήν, φθοροποιῶν μή μακρύνουσα, τί ἀκαίρως ἀγάλλῃ νηστεύουσα; ταύτην γάρ τὴν νηστείαν οὐκ ἐξελέξατο, Κύριος ὁ μόνος, τὴν ἡμῶν θέλων διόρθωσιν.

Θεοτοκίον

Φωτὶ τῷ θείῳ με φωταγώγησον, ἡ τοῦ φωτός Παρθένε, Θεοτόκε λοχεύτρια, καί ψυχῆς μου τόν ζόφον ἀπέλασον, ὅπως σε μακαρίζω, ἣν μακαρίζουσι, πάσαι τῶν ἀνθρώπων γενεαί, ὡς προεφήτευσας.

Εἰρμός ἄλλος

Ἀσπόρου συλλήψεως

Οἱ λόγῳ ἰδιῶται, σοφοὶ τῇ γνώσει ὠφθητε, πλοκάς τῶν λόγων, φιλοσόφων λύσαντες, ρητόρων τάς διπλόας, καί ψήφους ἀστρονόμων, διό Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, μόνοι πάσης οἰκουμένης, ἀνεδείχθητε Διδάσκαλοι.

Ὁ Πέτρος ρητορεύει, καί Πλάτων κατεσίγησε, διδάσκει Παῦλος, Πυθαγόρας ἔδυσσε, λοιπόν τῶν Αποστόλων, θεολογῶν ὁ δῆμος, τὴν τῶν Ἑλλήνων νεκράν φθογγήν, καταθάπτει, καί τόν Κόσμον, συνεγείρει πρὸς λατρείαν Χριστοῦ.

Δόξα...

Ως μόνου μονογεννήτωρ, μονογενοῦς Υἱού Πατὴρ, καὶ μόνε μόνου, φῶς φωτὸς ἀπαύγασμα, καὶ μόνον μονῶς μόνου, Θεοῦ ἅγιον Πνεῦμα. Κυρίου Κύριον ὄντως ὄν, ὦ Τριάς μονάς ἀγία, σῶσόν με θεολογούντά σε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τό θαῦμα τοῦ τόκου σου, εκπλήττει με Πανάμωμε, πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπύρως τόν ἀληπτον; εἰπέ πῶς παρθενεύεις, γεννήσασα ὡς μήτηρ; Τό υπέρ φύσιν πίστει λαβών, τό τικτόμενον προσκύνει, ὅσα θέλει γάρ καὶ δύναται.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Τόν Σταυρόν τόν τίμιον, τό ξύλον τό πανάγιον, ὁ τήν τοῦ Κόσμου, σωτηρίαν ἤνθησεν, ἰδεῖν καὶ προσκυνῆσαι, πάντες ἀξιωθώμεν, ἀγνοίς καὶ χεῖλεσι καὶ ψυχῇ ἱκεσίαις ὑμῶν πάντων, τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Χριστοῦ.

Ὁ Εἰρμός

Ἀσπύρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρός ἀνάνδρου, ἀφθορος ἡ κύησις, Θεοῦ γάρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις, διό σε πάσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν

Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. β'

Τῆς υἱοθεσίας ἐκπεσὼν ὁ ἄσωτος ἐγώ, δουλοπρεπῶς χοίροις συνδιαιτώμενος, καὶ μηδέ τῆς αὐτῶν τροφῆς χορταζόμενος, ἐπανερχομαι πρὸς σέ, τόν Πατέρα τόν εὐσπλαγχνον, ὅθεν ἐξήλθον κακῶς, υποστρέφω καλῶς, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζων. Ἠμάρτον εἰς τόν ουρανόν, καὶ ἐνώπιόν σου Πάτερ, Παράσχου μοι ἐν ἐπιστροφῇ τό μέγα ἔλεος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τοὺς ἐκλεκτοὺς ἐθαυμάστωσε, καὶ Ἀγίους ὁ Θεός ἡμῶν. Ἀγαλλιάσθε, καὶ εὐφραίνεσθε πάντες οἱ δούλοι αὐτοῦ, ὑμῖν γάρ ἠτοίμασε τόν στέφανον, καὶ τήν βασιλείαν αὐτοῦ. Ἀλλ' αἰτούμεν, καὶ ἡμῶν μή ἐπιλάθοισθε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπὸν τῆς ζωῆς, σέ ἱκετεύομεν. Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ
Τροπάριον τῆς Προφητείας
Ἦχος βαρύς

Εάν ανομίας παρατηρήσης Φιλάνθρωπε, ποία σωτηρίας ελπίς ἡμῖν, ἀλλά τήν σὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν, ὡς οἰκτίρμων τῷ λαῷ σου, κατάπεμψον Κύριε.

Δόξα... Καὶ νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ΄; Ψαλμός νγ΄;

Ο Θεός, ἐν τῷ ὀνόματί σου σώσόν με.

Στίχ. Ο Θεός, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΑ΄, 10 – ΙΒ΄, 2)

Τάδε λέγει Κύριος. Ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἡ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί, καὶ ὁ ἀνιστάμενος ἀρχεῖν ἐθνῶν, ἐπ’ αὐτῷ ἔθνη ἐλπιούσι, καὶ ἔσται ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῦ, τιμὴ. Καὶ ἔσται τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, προσθήσει ὁ Κύριος τοῦ δείξαι τὴν χεῖρα αὐτοῦ, τοῦ ζηλώσαι τὸ καταλειφθὲν ὑπόλοιπον τοῦ λαοῦ, ὃ ἂν καταλειφθῇ ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων, καὶ ἀπὸ Αἰγύπτου, καὶ ἀπὸ Βαβυλώνης, καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας καὶ ἀπὸ Ελαμιτῶν, καὶ ἀπὸ ἡλίου ἀνατολῶν, καὶ ἐξ Αραβίας. Καὶ ἀρεῖ σημεῖον εἰς τὰ ἔθνη, καὶ συνάξει τοὺς ἀπολομένους Ἰσραὴλ, καὶ τοὺς διεσπαρμένους Ἰούδα συνάξει ἐκ τῶν τεσσάρων πτερύγων τῆς γῆς. Καὶ ἀφαιρεθήσεται ὁ ζήλος Εφραΐμ, καὶ οἱ ἐχθροὶ Ἰούδα ἀπολούνται. Καὶ ἔσται τῷ Ἰσραὴλ, ὡς τῇ ἡμέρᾳ, ὅτε ἐξήλθεν ἐκ γῆς Αἰγύπτου. Καὶ ἐρεῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. Εὐλογῶ σε, Κύριε, διότι ὠργίσθης μοι, καὶ ἀπέστρεψας τὸν θυμὸν σου, καὶ ἠλέησάς με. Ἰδού, ὁ Θεός μου σωτὴρ μου πεποιθώς ἐσομαι ἐπ’ αὐτῷ, καὶ σωθήσομαι ἐν αὐτῷ, καὶ οὐ φοβηθήσομαι, διότι ἡ δόξα μου, καὶ ἡ αἰνεσίς μου Κύριος, καὶ ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν.

Προκείμενον Ἦχος δ΄; Ψαλμός νδ΄;

Ενώτισαι, ὁ Θεός, τὴν προσευχήν μου.

Στίχ. Πρόσχες μοι, καὶ εἰσάκουσόν μου.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ήχος πλ. α'; Χαίροις ασκητικών

Σώτερ ο αληθής γλυκασμός, ο τά πικρότατα Μερράς πάλαι ύδατα, γλυκάνας, τυπούντι τότε, ξύλω τού θείου Σταυρού, απλωθείς εν τούτω, ως ευδόκησας, χολής απεγεύσω δέ, τήν πλευράν εκκεντούμενος, εξ ής τώ Κόσμω, ύδωρ βρύεις αφέσεως, εις ανάπλασιν, τού βροτείου φυράματος. όθεν δοξολογούμεν σου, τήν άφατον δύναμιν, καί δυσωπούμεν. Παράσχου, ημίν τόν φόβον σου Κύριε, καιρώ τής Νηστείας, καί συγχώρησιν πταισμάτων, καί μέγα έλεος.

Λόγε ο απλωθείς εν σταυρώ, επισυνάγων τά μακράν διεστώτά σου, υψώσας τόν λογισμόν μου, από κοπρίας παθών, αρεταίς παντοίαις, καταπλούτισον, διδούς τή καρδιά μου, τόν αγνότατον φόβον σου, καί τή ψυχή μου, τήν τελείαν αγάπησιν, τής πρός σάρκα με, αγαπήσεως τέμνουσαν, όπως δι' εγκρατείας σοι, ευχής καί δεήσεως, εν ταίς παρούσαις ημέραις, ευαρεστήσω καί βλέψω σου, φαιδρώς τήν ημέραν, τής Εγέρσεως λαμβάνων, τό μέγα έλεος.

Έτερον Προσόμοιον

Ποίημα Θεοδώρου Ήχος α';

Νεφέλην σε φωτός

Τήν τρίτην τών σεπτών, Νηστειών Εβδομάδα, Χριστέ Λόγε περάσαντες, τό ξύλον τού ζωηφόρου Σταυρού σου, κατιδείν αξίωσον ημάς καί σεπτώς προσκυνήσαι, καί άσαι επαξίως, δοξάσαι τό κράτος σου, υμνήσαι τά Πάθη σου, προφθάσαι τήν ένδοξον καθαρώς, καί άγίαν Ανάστασιν, τό Πάσχα τό μυστικόν, δι' ου Αδάμ επανήλθεν, εις τόν Παράδεισον.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ';

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον Ήχος πλ. δ'; Ψαλμός νε';

Ελέησόν με, ο Θεός, ότι κατεπάτησέ με άνθρωπος.

Στίχ. Κατεπάτησάν με οι εχθροί μου όλην τήν ημέραν.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Ζ', 11 – Η', 3)

Εγένετο εν τώ εξακοσιοστῷ ἔτει, εν τή ζωή του Νώε, του δευτέρου μηνός, εβδόμη καί εικάδι του μηνός, τή ημέρα ταύτη ερράγησαν πάσαι αι πηγαί τής αβύσσου, καί οι καταρράκται του ουρανού ηνεώχθησαν. Καί ἐγένετο ο υετός επί τής γῆς τεσσαράκοντα ημέρας, καί τεσσαράκοντα νύκτας, Εν τή ημέρα ταύτη εισήλθε Νώε, Σήμ, Χάμ, Ιάφεθ, οι υιοί Νώε, καί η γυνή Νώε, καί αι τρεῖς γυναῖκες τών υιών αυτού μετ’ αυτού εις τήν κιβωτόν, καί πάντα τά θηρία κατά γένος, καί πάντα τά κτήνη κατά γένος, καί πάν ερπετόν κινούμενον επί γῆς κατά γένος, καί πάν ὄρνειον πετεινόν κατά γένος αυτού, εισήλθον πρός Νώε εις τήν κιβωτόν, δύο δύο, ἄρσεν καί θήλυ, ἀπό πάσης σαρκός, εν ᾧ ἐστι πνεῦμα ζωῆς. Καί τά εἰσπορευόμενα, ἄρσεν καί θήλυ, ἀπό πάσης σαρκός, εισήλθε, καθά ἐνετείλατο Κύριος ο Θεός τῷ Νώε, καί ἐκλείσε Κύριος ο Θεός τήν κιβωτόν ἐξωθεν αυτού. Καί ἐγένετο ο κατακλυσμός τεσσαράκοντα ημέρας, καί τεσσαράκοντα νύκτας ἐπὶ τής γῆς, καί ἐπληθύνθη τό ὕδωρ, καί ἐπῆρε τήν κιβωτόν, καί ὑψώθη ἀπό τής γῆς, καί ἐπεκράτει τό ὕδωρ, καί ἐπληθύνετο σφόδρα ἐπὶ τής γῆς, καί ἐπεφέρετο ἡ κιβωτός ἐπάνω του ὕδατος, τό δέ ὕδωρ ἐπεκράτει σφόδρα ἐπὶ τής γῆς, καί ἐκάλυψε πάντα τά ὄρη τά ὑψηλά, ἃ ἦν ὑποκάτω του ουρανού. Πεντεκαίδεκα πήχεις ὑπεράνω ὑψώθη τό ὕδωρ, καί ἐπεκάλυψε πάντα τά ὄρη τά ὑψηλά. Καί ἀπέθανε πάσα σὰρξ κινουμένη ἐπὶ τής γῆς τών πετεινών, καί τών κτηνών, καί τών θηρίων, καί πάν ερπετόν κινούμενον ἐπὶ τής γῆς, καί πᾶς ἄνθρωπος, καί πάντα ὅσα ἔχει πνοήν ζωῆς, καί πάν ὁ ἦν ἐπὶ τής ξηράς ἀπέθανε. Καί ἐξήλειψε πάν τό ἀνάστημα, ὁ ἦν ἐπὶ προσώπου πάσης τής γῆς, ἀπό ἀνθρώπου ἕως κτήνους, καί ερπετῶν, καί τών πετεινῶν του ουρανού, καί ἐξηλείφθησαν ἀπό τής γῆς, καί κατελείφθη Νώε ὁ μόνος, καί οι μετ’ αυτού, εν τή κιβωτῷ. Καί ὑψώθη τό ὕδωρ ἐπὶ τής γῆς, ημέρας ἑκατόν πενήκοντα. Καί ἐμνήσθη ο Θεός του Νώε, καί πάντων τών θηρίων, καί πάντων τών κτηνῶν, καί πάντων τών πετεινῶν, καί πάντων τών ερπετῶν, ὅσα ἦν μετ’ αυτού εν τή κιβωτῷ, καί ἐπήγαγεν ο Θεός πνεῦμα ἐπὶ τήν γῆν, καί ἐκόπασε τό ὕδωρ. Καί ἐπεκαλύφθησαν αἱ πηγαί τής αβύσσου, καί οι καταρράκται του ουρανού, καί συνεσχέθη ο υετός ἀπό του ουρανού, καί ἐνεδίδου τό ὕδωρ, πορευόμενον ἀπό τής γῆς, καί ἡλαττονοῦτο τό ὕδωρ, μετὰ ἑκατόν πενήκοντα ημέρας.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς Ψαλμός νς·

Ελέησόν με, ο Θεός, ελέησόν με, ότι επί σοί πέποιθεν η ψυχή μου.

Στίχ. Καί εν τή σκιά τών πτερύγων σου ελπιά, έως ού παρέλθη η ανομία.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Ι', 1–22)

Υιός σοφός ευφραίνει πατέρα, υιός δέ άφρων λύπη τή μητρί, ουκ ωφελήσουσι θησαυροί ανόμους, δικαιοσύνη δέ ρύσεται εκ θανάτου, ου λιμοκτονήσει Κύριος ψυχήν δικαίαν, ζωήν δέ ασεβών ανατρέψει. Πενία άνδρα ταπεινοί, χείρες δέ ανδρείων πλουτίζουν. Διεσώθη από καύματος υιός νοήμων, ανεμόφθορος δε γίνεται εν αμητώ υιός παράνομος. Ευλογία Κυρίου επί κεφαλήν δικαίου, στόμα δέ ασεβών καλύψει πένθος άωρον. Μνήμη δικαίου μετ' εγκωμίων, όνομα δέ ασεβούς σβέννυται. Σοφός εν καρδιά δέξεται εντολάς. Ο δέ άστεγος χείλεσι σκολιάζων υποσκελισθήσεται, ος πορεύεται απλώς, πορεύεται πεποιηθώς. Ο δέ διαστρέφων τάς οδούς αυτού γνωσθήσεται, ο εννεύων οφθαλμοίς μετά δόλου, συνάγει ανδράσι λύπας. Ο δέ ελέγχων μετά παρρησίας ειρηνοποιεί. Πηγή ζωής εν χειρί δικαίου, στόμα δέ ασεβούς καλύψει απώλεια. Μίσος εγείρει νείκος, πάντας δε τούς μή φιλονεικούντας καλύψει φιλία. Ος εκ χειλέων προσφέρει σοφίαν, ράβδω τύπτει άνδρα ακάρδιον. Σοφοί κρύψουσιν αίσθησιν, στόμα δέ προπετούς εγγίζει συντριβή. Κτήσις πλουσίων, πόλις οχυρά, συντριβή δέ ασεβών, πενία. Έργα δικαίων ζωήν ποιεί, καρποί δέ ασεβών, αμαρτίας. Οδούς δικαίας ζωής φυλάσσει παιδεία, παιδεία δέ ανεξέλεγκτος πλανάται. Καλύπτουσιν έχθραν χείλη δίκαια, οι δε εκφέροντες λοιδορίας, αφρονέστατοί εισιν. Εκ πολυλογίας ουκ εκφεύξη αμαρτίαν, φειδόμενος δέ χειλέων, νοήμων έση. Άργυρος πεπυρωμένος γλώσσα δικαίου, καρδιά δε ασεβούς εκλείπει. Χείλη δικαίων επίστανται υψηλά, οι δέ άφρονες εν ενδεία τελευτώσιν. Ευλογία Κυρίου επί κεφαλήν δικαίου, αύτη πλουτίζει, καί ου μή προστεθή αυτή λύπη εν καρδιά.

Απόστιχα

Ιδιόμελον Ήχος πλ. β'

Η εν τώ ξύλω τού Σταυρού, κρεμασθείσα ζωή τών απάντων, Χριστε ο Θεός, ζωοποίησόν μου τήν ψυχήν, τεθανατωμένην τοίς παραπτώμασι, καί μή παντελώς απολέσθαι, τό σόν συγχωρήσης

πρόβατον, ο Ποιμήν ο καλός, απεσκίρτησα γάρ τών σών εντολών, καί τόν τής αναμαρτησίας πλούτον, όν εδωρήσω μοι, διεσκόρπισα φιλαμαρτήμονι προαιρέσει, διεφθάρην τε, καί εβδελύχθην, εν τοίς τής ασωτείας επιτηδεύμασιν. Αλλ’ ανακαίνισόν με, πρός μετάνοιαν ελκύσας, ο μόνος πολυέλεος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Οι Μάρτυρες σου Κύριε, ουκ ηρνήσαντό σε, ουκ απέστησαν απο τών εντολών σου, ταίς αυτών πρεσβείαις ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε σταυρούμενον, Χριστέ, η σέ κυήσασα, ανεβόα. Τί τό ξένον, ό ορώ, μυστήριον Υιέ μου, πώς επί ξύλου θνήσκεις, σαρκί κρεμάμενος ζωής χορηγέ;

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Γ’ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β’ Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. α’

Τόν συνάναρχον Λόγον

Τώ τής βρώσεως ξύλω, πάλαι θανέντες βροτώ Σταυρώ σου οικτίρμον, ανεζωώθητοι, μεν, ού τή δυνάμει Αγαθέ, ημάς ενίσχυσον, τής εγκρατείας τόν καιρόν, εν κατανύξει διελθείν, ποιούντας τό θέλημά σου, καί κατιδείν τήν ημέραν, τής λαμπροφόρου Αναστάσεως.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ σε ορώσα, Χριστέ η Μήτηρ σου, εκουσίως εν μέσω, ληστών κρεμάμενον, καί κοπτομένη μητρικώς, τά σπλάγχνα έλεγεν. Αναμάρτητε Υιέ, πώς αδίκως εν σταυρώ ώσπερ κακούργος επάγης, τό τών ανθρώπων ο θέλων, ζωώσαι γένος ως εύσπλαγχνος;

Μετά τήν γ’ Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος α’

Τού λίθου σφραγισθέντος

Τήν σάρκα καθαρθέντας, υπό τής εγκρατείας, καί εν προσευχαίς ελλαμφθέντας, τάς ψυχάς ημών Κύριε, τόν τίμιον Σταυρόν σου καί σεπτόν, αξιώσον θεάσασθαι ημάς, καί εν φόβω προσκυνήσαι, εν υμνωδίαις άδοντας καί λέγοντας. Δόξα τώ ζωηφόρω σου Σταυρώ, δόξα τή θεία Λόγχη σου, όθεν ανεζωώθημεν, μόνε φιλόνηρωπε.

Δόξα... Τό αυτό

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τόν Άρνα επί ξύλου, η Αμνάς θεωρούσα, μετά ληστών μακρόθυμε, σταυρούμενόν σε Λόγε, καί λόγχη εκκεντούμενον πλευράν, ηλάλαζε βοώσα μητρικώς. Τί τό ξένον καί φρικώδες, Ιησού μου μυστήριον, πώς καλύπτη τάφω, ο απερίγραπτος Θεός; άφραστον τό τελούμενον! μή με τήν τεκούσαν μόνην εάσης, Υιέ μου γλυκύτατε.

Ωδή ε' Ήχος πλ. α'

Ο αναβαλλόμενος

Ιασαί με Κύριε, καί ιαθήσομαι, τώ μώλωπί σου, τούς τής ψυχής μου, εκκαθάρας μώλωπας, ο σαρκί τά πάθη, Χριστέ καταδεξάμενος.

Σέ ως εθεάσατο, σαρκί κρεμάμενον, Χριστέ εν ξύλω, τό φώς εις σκότος, μετέβαλεν ήλιος.

καί γή εσαλεύθη, καί πέτραι διερράγησαν.

Ακανθοφορήσασαν, καί χερσωθείσάν μου, ψυχήν παντοίων, παθών ιδέαις, Κύριε καθάρισον, ο στεφθείς ακάνθας δι' άκραν αγαθότητα.

Θεοτοκίον

Νέον απεκύησας ως βρέφος Πάναγνε, τόν Πλαστουργόν μου, όν δυσωπούσα, πεπαλαιωμένον με εν πολλή κακία, ανακαινίσαι δέομαι.

Έτερον Ποίημα τού κυρίου Θεοδώρου

Ήχος α' Εκ νυκτός ορθρίζοντες

Εν τώ τόπω τού Κρανίου, Ιουδαίοί σε σταυρώσαντες Χριστέ, εκίνουν κεφαλάς αυτών, γελώντες μυκτηρίζοντες. Σύ δέ ηνέσχου, εις τό σώσαι ημάς.

Εν τώ τίτλω τού Σταυρού σου, επιγράψας ο Πιλάτος, τρισσώς τόν ένα τής Τριάδος σε, εκών παθόντα εδήλου, υπέρ τής πάντων σωτηρίας Χριστέ.

Δόξα...

Τής υπερφώτου Τριάδος, τό τρισήλιον υμνήσωμεν πιστοί, φώς τόν Πατέρα σέβοντες, φώς τόν Υιόν δοξάζοντες, φώς καί τό Πνεύμα καταγγέλλοντες.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τών Αγγέλων ανωτέραν, ο εκ σου τεχθείς σέ έδειξε Σεμνή, όν γάρ εκείνοι τρέμουσιν, ως Θεώ ατενίσαι, σύ αγκαλίζη ως Υιόν σου

Αγνή.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών δόξα σοι

Ο Σταυρός ο Πάνσεπτος, ο σωτήριος τού Κόσμου φυλακτήρ, φρούρησόν με νηστεύοντα, καί άξιον ανάδειξον, τής σής αχράντου προσκυνήσεως.

Ο Ειρμός

Εκ νυκτός ορθρίζοντες, ανυμνούμέν σε Χριστέ ο Θεός, τόν δι' ημάς πτωχεύσαντα, καί σταυρόν καί θάνατον, εν τή σαρκί σου υπομείναντα.

Ωδή η'

Σοί τώ παντουργώ

Ήπλωσας σταυρώ, τάς σάς Χριστέ παλάμας, χειρός τού Προπάτορος, τό ακρατές αναιρών, ξύλφ δέ ξύλου ιάσω τήν κατάραν, όθεν σε υμνούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Σοί τώ θελητή, τής σωτηρίας Λόγε, προσπίπτω, θελήματα τά πονηρότατα, παύσον εν τάχει, εκ τής εμής καρδιάς, ο σταυρόν καί πάθη, θελήσει υπομείνας.

Άσωτον ζωήν, ρερυπωμένον βίον, ποθήσας ημαύρωμαι, εγώ ο άσωτος, λάμψον ακτίνα, επιστροφής μοι Λόγε, ο ηλίου φέγγος, τώ πάσχειν αμαυρώσας.

Θεοτοκίον

Παύσον τής εμής, πολυωδύνου πάσαν, καρδιάς τήν κάκωσιν, Μήτερ Χριστού τού Θεού, θραύσον δαιμόνων, τά βέλη καί τά τόξα, τών εκπολεμούντων, τήν ταπεινήν ψυχήν μου.

Ειρμός άλλος

Τόν τούς υμνολόγους

Τί σοι παθόντι προσενέγκωμεν, τώ τών απάντων Δεσπότη, ημείς οι τάλανες; δι' ημάς γάρ σταυρόν κατεδέξω Χριστέ, υμνούμεν τού υπερμετρήτου, ελέους σου τήν χάριν.

Επί ξύλου επαράτου Χριστέ, Ιουδαίοί σε κτείναντες φθόνω, ουκ ελυμήναντο, τό τής δόξής σου κράτος παράνομοι, υπάρχουν γάρ πάντων Δεσπότης, παθών εθελουσίως.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Τής υπερουσίου θεότητος, τρία πρόσωπα σέβω, Πατέρα τόν προάναρχον, τόν Υιόν, καί τό Πνεύμα τό άγιον τή φύσει, άτμητον ουσίαν, δοξάζω εις αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τὴν τῶν ουρανῶν υψηλοτέραν, καὶ Χερουβὶμ υπερτέραν, τὴν αἰγιόπρωτον, καὶ ἀμείαντον Κόρην, τοῦ πάντων Θεοῦ υμνούμεν, καὶ υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Τρισμακάριστε Σταυρε τοῦ Χριστοῦ, τό ουρανόγραφον νίκος, ὁ ἐκ τῆς γῆς ἡμῖν ἐκβλαστήσας, τῆς σῆς προσκυνήσεως, ἀξίους δείξον ἡμᾶς πάντας, νηστεία καθαρθέντας.

Αἰνούμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνούμεν τὸν Κύριον

Ὁ Εἰρμός

Τόν τοὺς υμνολόγους ἐν καμίνῳ, διαφυλάξαντα Παῖδας, καὶ τὴν βροντώσαν κάμινον, μεταβαλόντα εἰς δρόσον, Χριστόν τόν Θεόν υμνούμεν, καὶ υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'

Ἡσαΐα χόρευε

Τὴν λιθώδη πώρῳσιν, τῆς ψυχῆς μου, εὐσπλαγχνε Σωτήρ, ἀπόπλυνον καὶ πηγὴν, δὸς μοι ἀγαθὴ, θείας κατανύξεως, ὁ ἐκ πλευράς, βλύσας μοι ζωὴν, καὶ τό ἀνθρώπινον, ἀνελκύσας πρὸς σέ Κύριε.

Εμαυτόν ἀπέρριψα, εἰς τὰ βάθη, τῶν αμαρτιῶν, τὰ ὕψη καταλιπών, τὰ τῶν ἀρετῶν, ἀλλ' ἔλκυσον, σῶσόν με, ὁ ἀνελθών, ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, καὶ τό ἀνθρώπινον, ἀνελκύσας πρὸς σέ Κύριε.

Γλυκασμός ὢν Κύριε, καὶ ἡδύτης, ὡς Δημιουργός, χολῆς ἐγεύσω Χριστέ, τὴν ἐξ ἡδονῆς, υπάρξασαν ἐκπτώσιν, τοῖς ἐξ Ἀδάμ, σύ ἐπανορθών, ὅθεν υμνούμέν σε, οἱ σωθέντες σου τοῖς πάθεσι.

Θεοτοκίον

Παναγία Δέσποινα, ἡ ἐλπίς μου καὶ καταφυγή, τὰ τραύματα τῆς ἐμῆς, ἴασαι ψυχῆς, τόν νοῦν μου εἰρήνευσον, ἵνα καγώ, χαίρων ἀνυμνῶ, τὰ μεγαλεῖά σου, Θεοτόκε αἰπάρθενε.

Εἰρμός ἄλλος

Σέ ἦν περ εἶδε Μωϋσῆς

Σέ ὃν οἱ ἄνομοι Χριστέ, περιέβαλον παικτῶς, πορφύραν καὶ στέφανον, ὡς Βασιλέα παῖοντες, καλάμῳ τὴν κάραν σου σταυροῦντες φθόνῳ, καὶ χολὴν ποτίζοντες, ὕμνοις πάντες πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Σέ ὃν περ ἥλιος ἰδών, πεπονθότα ἐν σταυρῷ, τό φῶς ἐναπέκρυψε, πάσης ομοῦ τῆς κτίσεως, Δεσπότης ταῖς ὕβρεσι

συγκλονουμένης, καί σχιζομένων τών πετρών, ύμνοις Χριστέ Σωτήρ μεγαλύνομεν.

Δόξα...

Φώς, καί ζωή καί παντουργός, η τρισήλιος Μονάς, Θεός τε καί Κύριος, φωτί ενί λαμπόμενος, τρισί συναστράπτων τοίς χαρακτήρσιν, εν μιά θεότητι, ταύτην πάντες πιστοί μεγαλύνομεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ ήν Δαυϊδ ο μελωδός, προεκήρυξε Σιών, εν ήπερ κατώκησεν, ο Ουρανοίς αχώρητος, καί ανεδομήσατο, εκ τής σαρκός σου. Κόσμου ιλαστήριον, ύμνοις Μήτερ αγνή μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Σού τόν σωτήριον Σταυρόν, τόν φωστήρα τών πιστών, αξίωσον Κύριε, δι' εγκρατείας τρέχοντας, προφθάσαι θεάσασθαι, καί προσκυνήσαι, εις αγιασμόν ημών, ίνα σε δι' αυτού μεγαλύνωμεν.

Ο Ειρμός

Σέ ήν περ είδε Μωϋσής, ακατάφλεκτον βάτον, καί κλίμακα έμψυχον, ήν Ιακώβ τεθέαται, καί πύλην ουράνιον, δι' ής διήλθε Χριστός ο Θεός ημών, ύμνοις Μήτερ αγνή μεγαλύνομεν.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος πλ. β'

Τής πατρικής δωρεάς διασκορπίσας τόν πλούτον, ασωτία τόν βίον κατηνάλωσα, τοίς πονηροίς λογισμοίς τής αμαρτίας μου συναπαχθείς, καί γλυκασμώ εμπαθείας ενηδόμενος, τοίς ανοήτοις κτήνεσιν ωμοιώθην, τή τών σωτηρίων εντολών παραβάσει. Αλλ' Ο επί σταυρού κρεμασθήναι, δι' εμέ ευδοκήσας Χριστέ ο Θεός, μή αποκηρύξης με τής σής υιοθεσίας, αλλ' επιστρέφοντα δέξαι, ως τόν Άσωτον Υιόν, καί σώσόν με. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Κύριε, εν τή μνήμη τών Μαρτύρων σου, πάσα η Κτίσις εορτάζει. Ουρανοί αγάλλονται σύν τοίς Αγγέλοις, καί η γή ευφραίνεται συν τοίς ανθρώποις, αυτών ταίς παρακλήσεσιν ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Η Πάναγνος ως είδέ σε, επί σταυρού κρεμάμενον, θρηνωδούσα ανεβόα μητρικώς. Υιέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου Τέκνον, πώς φέρεις πάθος επονείδιστον.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος πλ. δ''

Λόγω τά πάντα σὴ κατηρτίσω δυνάμει ὁ Θεός, καὶ εἰς τό εἶναι ἐκ τοῦ μή ὄντος παρήγαγες ἡμάς. Μὴ παραδώης ἡμάς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἀναμάρτητε Κύριε δεόμεθα.

Δόξα... Καὶ νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β'' Ψαλμός νζ''

Εἰ ἀληθῶς ἀρα δικαιοσύνην λαλεῖτε, εὐθείας κρίνατε, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων.

Στίχ. Ευφρανθήσεται δίκαιος, ὅταν ἴδῃ ἐκδίκησιν.

Προφητείας Ἡσαΐου τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΙΓ'', 2–13)

Τάδε λέγει Κύριος. Επ'' ὅρους πεδινού ἀρατε σημεῖον, ὑψώσατε τὴν φωνὴν αὐτοῖς, μή φοβείσθε, παρακαλεῖτε τὴ χειρὶ, ἀνοίξατε οἱ ἄρχοντες. Εγὼ συντάσσομαι, καὶ ἐγὼ ἄγω αὐτούς, γίγαντες ἐρχονται πληρῶσαι τὸν θυμόν μου, χαίροντες ἅμα καὶ ὑβρίζοντες. Φωνὴ ἐθνῶν πολλῶν, φωνὴ βασιλέων καὶ ἐθνῶν συνηγμένων. Κύριος Σαβαώθ ἐντέταλται ἔθνει ὀπλομάχῳ, ἐρχεσθαι ἐκ γῆς πόρρωθεν ἀπ'' ἄκρου θεμελίου τοῦ οὐρανοῦ, Κύριος καὶ οἱ ὀπλομάχοι αὐτοῦ, καταφθεῖραι πάσαν τὴν Οἰκουμένην. Ολολύζετε, ἐγγύς γάρ ἡμέρα Κυρίου, καὶ συντριβὴ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἥξει. Διὰ τοῦτο πάσα χεὶρ ἐκλυθήσεται, καὶ πάσα ψυχὴ ἀνθρώπου δειλιάσει. Ταραχθήσονται οἱ πρέσβεις, καὶ ὠδίνες αὐτούς ἐξουσιν, ὡς γυναικὸς τικτούσης, καὶ συμφοράσουσιν ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον, καὶ ἐκστήσονται, καὶ τό πρόσωπον αὐτῶν, ὡς φλόξ μεταβαλοῦσιν. Ἰδοὺ γάρ ἡμέρα Κυρίου ἐρχεται ἀνιάτος, θυμοῦ καὶ ὀργῆς, θεῖναι τὴν Οἰκουμένην ἔρημον, καὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἀπολέσαι ἐξ αὐτῆς. Οἱ γάρ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὁ Ὠρίων, καὶ πᾶς ὁ κόσμος τοῦ οὐρανοῦ, τό φῶς αὐτῶν οὐ δώσουσι, καὶ σκοτισθήσεται τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος, καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τό φῶς αὐτῆς. Καὶ ἐντελούμαι τὴ Οἰκουμένη ὅλη κακὰ, καὶ τοῖς ἀσεβέσι τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν, καὶ ἀπολῶ ὕβριν ἀνόμων, καὶ ὕβριν υπερηφάνων ταπεινώσω. Καὶ ἔσονται οἱ καταλελειμμένοι ἐντιμοὶ μάλλον, ἢ τό χρυσίον τό ἄπυρον, καὶ ἄνθρωπος μάλλον ἐντιμὸς ἔσται, ἢ ὁ λίθος ὁ ἐκ σαπφείρου. Ὁ γάρ οὐρανὸς θυμωθήσεται, καὶ ἡ γῆ σεισθήσεται ἐκ τῶν θεμελίων

αυτής, διά θυμόν οργής Κυρίου Σαβαώθ, εν τή ημέρα, ή άν επέλθη
ο θυμός αυτού.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς Ψαλμός νη'

Εξελού με εκ τών εχθρών μου, ο Θεός.

Στίχ. Ο Θεός, αντιλήπτωρ μου εί, ο Θεός μου τό έλεός μου.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ήχος βαρύς

Ασώτου δίκην απέστην, τῆς χάριτός σου Κύριε, καί τόν πλούτον
δαπανήσας τῆς χρηστότητος, ἐπὶ σέ ἔδραμον, εὐσπλαγχνε
κραυγάζων σοι. ὁ Θεός ἡμάρτον ἐλέησόν με.

Εἶτα τὰ δ'· Μαρτυρικά, τὰ κατὰ τόν τυχόντα Ἕχον, καί τοῦ
Μηναίου Προσόμοια δ'.

Δόξα... Τό Νεκρώσιμον

Καί νύν... Θεοτοκίον,

τά τοῦ αὐτοῦ Ἕχου.

Προκείμενον Ἕχος δ'· Ψαλμός νθ'·

Δός ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεως, καί ματαία σωτηρία ἀνθρώπου.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἀπώσω ἡμᾶς, καί καθεῖλες ἡμᾶς.

Γενέσεως τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Η', 4–21)

Ἐκάθισεν ἡ κιβωτός ἐν μηνί τῷ ἐβδόμῳ, ἐβδόμῃ καί εἰκάδι τοῦ
μηνός, ἐπὶ τὰ ὄρη τὰ Ἀραράτ. Τό δέ ὕδωρ πορευόμενον
ἠλαττονοῦτο ἕως τοῦ δεκάτου μηνός. Ἐν δέ τῷ δεκάτῳ μηνί, τῇ
πρώτῃ τοῦ μηνός, ὠφθῆσαν αἱ κεφαλαὶ τῶν ὀρέων. Καί ἐγένετο
μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἠνέωξε Νῶε τὴν θυρίδα τῆς κιβωτοῦ,
ἣν ἐποίησε. Καί ἀπέστειλε τόν κόρακα τοῦ ἰδεῖν, εἰ κεκόπακε τό
ὕδωρ, καί ἐξελθὼν, οὐκ ἀνέστρεψεν, ἕως τοῦ ξηρανθῆναι τό ὕδωρ
ἀπὸ τῆς γῆς. Καί ἀπέστειλε τὴν περιστερὰν ὀπίσω αὐτοῦ ἰδεῖν, εἰ
κεκόπακε τό ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς. Καί οὐχ ευρούσα ἡ περιστερὰ
ἀνάπαυσιν τοῖς ποσίν αὐτῆς, υπέστρεψε πρὸς αὐτόν εἰς τὴν
κιβωτόν, ὅτι ὕδωρ ἦν ἐπὶ πάντῳ τῷ πρόσωπον τῆς γῆς, καί ἐκτείνας
τὴν χεῖρα αὐτοῦ, ἔλαβεν αὐτήν, καί εἰσήγαγεν αὐτήν πρὸς αὐτόν εἰς
τὴν κιβωτόν. Καί ἐπισχὼν ἔτι ἡμέρας ἐπτὰ ἐτέρας, πάλιν
ἐξαπέστειλε τὴν περιστερὰν ἐκ τῆς κιβωτοῦ. Καί ἀνέστρεψε πρὸς
αὐτόν ἡ περιστερὰ τό πρὸς ἐσπέραν, καί εἶχε φύλλον ἐλαίας,
κάρφος ἐν τῷ στόματι αὐτῆς, καί ἔγνω Νῶε, ὅτι κεκόπακε τό ὕδωρ
ἀπὸ τῆς γῆς. Καί ἐπισχὼν ἔτι ἡμέρας ἐπτὰ ἐτέρας, πάλιν
ἐξαπέστειλε τὴν περιστερὰν, καί οὐ προσέθετο τοῦ ἐπιστρέψαι πρὸς

αυτόν έτι. Καί εγένετο εν τώ ενί καί εξακοσιοστώ έτει εν τή ζωή του Νώε, του πρώτου μηνός μιά του μηνός, εξέλιπε τό ύδωρ από τής γής. Καί απεκάλυψε Νώε τήν στέγην τής Κιβωτού, ήν εποίησε, καί είδεν, ότι εξέλιπε τό ύδωρ από προσώπου τής γής. Εν δέ τώ δευτέρω μηνί, εβδόμη καί εικάδι του μηνός, εξηράνθη η γή. Καί είπε Κύριος ο Θεός προς Νώε, λέγων. Έξελθε εκ τής κιβωτού σύ, καί η γυνή σου, καί οι υιοί σου, καί αι γυναίκες των υιών σου μετά σου, καί πάντα τά θηρία, όσα εστί μετά σου, καί πάσα σάρξ, από πετεινών έως κτηνών, καί πάν ερπετόν κινούμενον επί τής γής εξαγάγε μετά σεαυτού, καί αυξάνεσθε καί πληθύνεσθε επί τής γής. Καί εξήλθε Νώε, καί η γυνή αυτού, καί οι υιοί αυτού, καί αι γυναίκες των υιών αυτού μετ' αυτού, καί πάντα τά θηρία, καί πάντα τά κτήνη, καί πάν πετεινόν, καί πάν ερπετόν κινούμενον επί τής γής κατά γένος αυτών, εξήλθεν εκ τής κιβωτού, εν μιά του μηνός του τρίτου. Καί ω κοδόμησε Νώε θυσιαστήριον τώ Κυρίω, καί έλαβεν από πάντων των κτηνών των καθαρών, καί από πάντων των πετεινών των καθαρών, καί ανήνεγκεν εις ολοκάρπωσιν επί τό θυσιαστήριον. Καί ωσφράνθη Κύριος ο Θεός οσμήν ευωδίας.

Προκείμενον Ήχος πλ. β΄; Ψαλμός ξ΄;

Εισάκουσον, ο Θεός, τής δεήσεώς μου, πρόσχες τή προσευχή μου.

Στίχ. Ούτω ψαλώ τώ ονόματί σου εις τούς αιώνας.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Ι΄, 31 – ΙΑ΄, 12)

Στόμα δικαίου αποστάζει σοφίαν, γλώσσα δέ αδίκου εξολείται. Χείλη ανδρών δικαίων αποστάζει χάριτας, στόμα δέ ασεβών καταστρέφεται. Ζυγοί δόλιοι βδέλυγμα ενώπιον Κυρίου, στάθμιον δέ δίκαιον δεκτόν αυτώ. Ού εάν εισέλθη ύβρις εκεί καί ατιμία, στόμα δέ ταπεινών μελετά σοφίαν. Τελειότης ευθέων οδηγήσει αυτούς, και υποσκελισμός αθετούντων προνομεύσει αυτούς, ουκ ωφελήσει υπάρχοντα εν ημέρα θυμού, δικαιοσύνη δέ ρύσεται από θανάτου. Αποθανών δίκαιος έλιπε μετάμελον, πρόχειρος δέ γίνεται καί επίχαρτος ασεβών απώλεια. Δικαιοσύνη αμώμου ορθοτομεί οδούς, άσέβεια δέ περιπίπτει αδικία. Δικαιοσύνη ανδρών ορθών ρύεται αυτούς, τή δέ αβουλία αλίσκονται παράνομοι. Τελευταίαντος ανδρός δικαίου, ουκ όλλυται ελπίς, τό δέ καύχημα των ασεβών όλλυται. Δίκαιος εκ θήρας εκδύνει, αντ' αυτού δέ παραδίδοται ο

ασεβής. Εν στόματι ασεβών παγίς πολίταις, αίσθησις δέ δικαίων εύοδος. Εν αγαθοίς δικαίων κατώρθωται πόλις, καί εν απωλεία ασεβών αγαλλίαμα. Εν ευλογία ευθέων υψωθήσεται πόλις, στόμασι δέ ασεβών κατεσκάφη. Μυκτηρίζει πολίτας ενδεής φρενών, ανήρ δέ φρόνιμος ησυχίαν άγει.

**ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

Τροπάρια

Ήχος β'

Απόστολοι, Μάρτυρες, καί Προφήται, Ιεράρχαι, Όσοι καί Δίκαιοι, οι καλώς τόν αγώνα τελέσαντες, καί τήν Πίστιν τηρήσαντες, παρρησίαν έχοντες πρός τόν Σωτήρα, υπέρ ημών αυτόν ικετεύσατε, σωθήναι δεόμεθα τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Μνήσθητι Κύριε, ως αγαθός τών δούλων σου, καί όσα εν βίω ήμαρτον συγχώρησον, ουδείς γάρ αναμάρτητος, ει μή σύ ο δυνάμενος, καί τοίς μεταστάσι δούναι τήν ανάπαυσιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μήτηρ αγία η τού αφράστου φωτός, Αγγελικοίς σε ύμνοις τιμώντες μεγαλύνομεν.

Τροπάριον

Ήχος πλ. α'

Ανάπαυσον Σωτήρ ημών, μετά Δικαίων τούς δούλους σου, καί τούτους κατασκήνωσον, εν ταίς αυλαίς σου, καθώς γέγραπται, παρορών ως αγαθός τά πλημμελήματα αυτών, τά εκούσια, καί τά ακούσια, καί πάντα τά εν αγνοία, καί γνώσει φιλόανθρωπε.

Δόξα...

Καί πάντα τά εν αγνοία καί γνώσει φιλόανθρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο εκ Παρθένου ανατείλας τώ Κόσμω, Χριστέ ο Θεός, υιός φωτός δι' αυτής αναδείξας, ελέησον ημάς.

Ωδή ς' Ήχος δ'

Ήλθον εις τά βάθη

Αιμάτων ηρδεύσατε σταγόσι, τών ευσεβών καρδίας δυσσεβούντων δέ τάς παρατάξεις, περιφανώς εν αυταίς επνίξατε, Αθλοφόροι αξιάγαστοι.

Δοξάσαντες μέλεσιν οικείοις, τόν τού παντός Δεσπότην, νύν δοξάζεσθε αδιαλείπτως, δόξα πιστών, Αθληταί υπάρχοντες καί μεγάλοι αντιλήπτορες.

Νεκρώσιμον

Εν λάκκω ετέθης κατωτάτω, τοίς ούν πιστώς θανούσι τήν ανάπαυσιν Λόγε, παράσχου, τών ιερών Αθλητών δεήσεσι, καί πταισμάτων απολύτρωσιν.

Θεοτοκίον

Ίνα σε φωναίς διαπρυσίοις, ανευφημώμεν Κόρη, τάς φωνάς ημών ταύτας προσδέχου, καί ιλασμόν οφλημάτων λήψεσθαι, τόν Υιόν σου καθικέτευε.

Έτερον Ποίημα τού κυρίου Θεοδώρου

Ήχος πλ. δ'

Συνεχόμενον δέξαι με

Νύν Μαρτύρων πανήγυρις, συνδράμωμεν καί τά άθλα αυτών, τά πανσέβαστα μακαριούντες, Χριστόν τόν τούτους στέψαντα υμνήσωμεν.

Εν τή θεία πυρούμενοι αγάπη Χριστού, επ' ανθράκων πυρός διαβαίνετε, ως επί δρόσου, αυτόν υμνούντες Μάρτυρες μακάριοι.

Δόξα...

Σέ Τριάς υπεράρχιε, καί θεία Μονάς, φώς καί φώτα μέλπω, ζωήν καί ζωάς, Νούν Λόγον, Πνεύμα άγιόν τε, καί άγια, τόν ένα Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ τής ρίζης ανέτειλε, σου άνθος ζωής, Ιεσσαί προπάτορ ανασκίρτησον, ο σώζων Κόσμον, εκ τής αγνής Νεάνιδος, Χριστός ο Θεός.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Πύρ καί ξίφος καί θάνατον ου πτήξαντες, τήν ομολογίαν διεσώσατε τής σωτηρίας, υπό Χριστού νευρούμενοι μακάριοι.

Στίχ. Αι ψυχαί αυτών εν αγαθοίς αυλισθήσονται.

Εν νεκροίς ο ελεύθερος, ως ών αρχηγός, ζωής καί θανάτου, σύ ανάπαυσον, ούς προσελάβου, καί εν αυλαίς σου, σκήνωσον Φιλάνθρωπε.

Ο Ειρμός

Συνεχόμενον δέξαι με φιλάνθρωπε, εκ πταισμάτων πολλών, καί προσπίπτοντα τοίς οικτιρμοίς σου, ως τόν Προφήτην Κύριε, καί σώσόν με.

Ωδή ζ'

Νέοι τρεῖς εν Βαβυλώνι

Τίνι στέργουσα τά πάθη, τών αλόγων αληθώς, ψυχὴ εξωμοίωσαι; τίνα υπερβάλλοντα ἔσχες, εν αμαρτίαις; βόησον τῷ Χριστῷ. Σώσόν με Ἀγαθέ.

Ἅγιοι τόν εν Ἀγίοις, αἰτήσατε εκτενώς, επαναπαυόμενον, ταῖς ἀγίαις ταύταις ἡμέραις, καθαγιάσαι πάντων, τών ευσεβῶν τά φρονήματα.

Νεκρώσιμον

Ὑψιστε ο εν ἐλέει, πλούσιος καί αγαθός, τοῖς δούλοις σου ἄφεςιν, τοῖς προκοιμηθείσι παράσχου, χοροῖς Ἀγίων τούτους, συναριθμῶν ως φιλάνθρωπος.

Θεοτοκίον

Τέτοκας νομίμων δίχα φύσεως τόν Πλαστουργόν, γενόμενον ἄνθρωπον. Ἀχραντε αὐτόν οὖν δυσώπει, πάντων τὰς ανομίας νύν παριδεῖν, καί τά πταίσματα.

Εἰρμός ἄλλος

Ο δι' Ἀγγέλου Παῖδας

Ο τών σεπτῶν Μαρτύρων, δεῖξας τά μνημόσυνα, χαράν τῇ Εκκλησίᾳ σου, καί ψυχῆς θυμηδίαν, ευλογητός εἰ ο Θεός, ο τών Πατέρων ἡμῶν.

Ου ψευδόμεθά σε Χριστέ, ουδέ αρνούμεθα οἱ Μάρτυρες εκραύγαζον εν μέσῳ τών βασάνων, τοὺς παρανόμους δικαστάς καταπλήττοντες.

Δόξα...

Εν τρισὶ προσώποις, μίαν φύσιν σέβομεν, Πατρός Υἱοῦ καί Πνεύματος, προφητικῶς βοῶντες. Ευλογητός εἰ ο Θεός, ο τών Πατέρων ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πῶς ως μήτηρ τίκεις, καί παρθένος ἔμεινας; Ὅτι Θεόν ἐγέννησα, μή ζῆτει μοι τόν τρόπον, ὅσα γάρ βούλεται ποιεῖ, ἡ θεόπαις βοά.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς εν τῇ γῇ αὐτοῦ...

Μαρτυρική χορεία, η θεοφάνωτος τούς δούλους σου αξιώσον, προσκυνητάς γενέσθαι, τού θείου καί ζωοποιού τού Σωτήρος Σταυρού.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καί προσελάβου Κύριε.

Ο τῆς ζωῆς ταμίας, Βασιλεύ αθάνατε, οὓς ἐξελέξω δούλους σου ἐν πίστει καί ἐλπίδι, τῆς αἰωνίου σου ζωῆς, καταξιώσον.

Ο Εἰρμός

Ο δι᾽ Ἀγγέλου Παίδας, δροσίσας ἐν καμίνῳ, καί τήν βροντώσαν κάμινον, μεταβαλὼν εἰς δρόσον, εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ωδή η᾽

Λυτρωτά τού παντός

Ἀπτοήτω χοροῦντες φρονήματι, πρὸς επίπονα σκάμματα Μάρτυρες, πόνους σαρκὸς υπέστητε, καί πρὸς ἄπονον λήξιν μετατεθέντες, πάντα πόνον καρδίας κουφίζετε.

Οἱ τὰ ἄνω φθαρτοῖς ἀλλαξάμενοι, σαρκικοῖς με φθειρόμενον πάθεσι, διὰ νηστείας σώσατε, καί ευχῶν ἐμμελείας, Μάρτυρες θεῖοι, τόν τῶν ὅλων Θεόν ἱκετεύοντες.

Νεκρώσιμον

Ἰκεσίαις Χριστέ τῶν Μαρτύρων σου, τὰ ἐλέη σου πάσι κατάπεμψον, καί τοῖς πρό σέ τόν εὐσπλαγχνον, μεταστάσι τού βίου, λύσιν παράσχου, οφλημάτων καί θεῖαν ἀνάπαυσιν.

Θεοτοκίον

Ὡς τεκούσα Θεόν ἀναμάρτητον, τάς ἡμῶν ἀμαρτίας ἐξάλειψον, ταῖς μητρικαῖς πρεσβείαις σου, Θεοτόκε καί σώζε, ἀναβοῶντας. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Εἰρμός ἄλλος

Οἱ θεορρήμονες Παῖδες

Τάς πυριφλέκτους βασάνους ἐνεγκόντες, ὡς δροσισμῷ Ἀθλοφόροι, μετὰ χαράς ἀνεκράζετε. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ἡ θεοστράτευτος φάλαγξ τῶν Μαρτύρων, τροπωσαμένη τήν πλάνην, νικητικῶς ἀνεκραύγαζεν. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καί ἅγιον Πνεῦμα

Σύν τῷ Υἱῷ τόν Πατέρα προσκυνούμεντες, καί τό πανάγιον Πνεῦμα, πάντες πιστῶς ἐκβοήσωμεν. Τριάς ἡ ἐν Μονάδι, σώσον

τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σύ καί Παρθένος καί Μήτηρ ανεδείχθης, κυοφορούσα ανάνδρως, Θεόν τών όλων η πάναγνος. Αλλ' αυτόν εκδυσώπει, σωθήναι τούς δούλους σου.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Τών Αθλοφόρων πρεσβείαις τούς σούς δούλους, καί προσκυνήσαι καί βλέψαι, Χριστέ Σωτήρ καταξίωσον, τόν ζωοποιόν Σταυρόν, τής σής αγαθότητος.

Στίχ. Αι ψυχαί αυτών εν αγαθοίς αυλισθήσονται.

Ο καταλύσας τό κράτος τού θανάτου, τή εκ νεκρών σου Εγέρσει, τούς μεταστάντας ανάπαυσον, μετά τών εκλεκτών σου, αινείν σε τόν Κύριον.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Οι θεωρρήμονες Παίδες εν τή καμίνω, σύν τώ πυρί καί τήν φλόγα, καταπατούντες υπέψαλλον. Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ' 39;

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Στηρίζαντες πέτρα νοητή, τό φρόνημα Αθλοφόροι, απερίτρεπτοι, πάσαις εχθρού μηχανουργίαις εμείνατε, διό με τρεπόμενον, πρός πάθη ψυχοφθόρα στηρίζατε, ταίς πρός τό θείον παρακλήσεσιν.

Η θεία καί όντως φωταυγής, ομήγυρις τών Μαρτύρων, καθικέτεψε, τόν υπεράγαθον Δεσπότην, καιρώ τής εγκρατείας, συγχώρησιν, πταισμάτων ημίν πάσι δωρήσασθαι, καί αιωνίαν αγαλλίασιν.

Νεκρώσιμον

Φιλάνθρωπε μόνε Αγαθέ, τούς δούλους σου επ ελπίδι, αναστάσεως, κεκοιμημένους αιωνίου, φωτός σου ανεσπέρου αξίωσον, μετέχειν καί τροφής απολαύσεως, ίνα σε φόβω μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον

Φωτός οικητήριον η σή, γεγένηται παναγία, μήτρα, Πάναγνε, όθεν πιστώ αναβοώ σοι. Τάς κόρας τής ψυχής μου καταύγασον, καί τρίβον τήν ευθείαν υπόδειξον, τώ σε γνησίως μακαρίζοντι.

Άλλος

Μεγαλύνομέν σε, τήν Μητέρα

Τών Μαρτύρων μνήμην, εκτελέσωμεν πιστοί, ίνα τής εκείνων, κοινωνήσωμεν δόξης, ευφημούντες τά άθλα, τών αγώνων αυτών.

Τήν υμών ανδρείαν, θήρες έπτηξαν σφοδρώς, υπεχώρησε πύρ, συνετρίβησαν τόξα, εν υμίν Αθλοφόροι, θαυμαστός ο Θεός.

Δόξα...

Υπεράρχιε φύσις, τρισυπόστατε Μονάς, Πάτερ, Υιέ, καί Πνεύμα άγιον, φώς καί ζωή θεαρχία, τούς σέ δοξολογούντας, διαφύλαττε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ευλογούμεν σε, τόν Θεόν τού Ισραήλ, τόν εκ τής Παρθένου, επιφανέντα τώ Κόσμω, καί εγείραντα κέρας, σωτηρίας ημίν.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Πρεσβευταί τού Κόσμου, Αθλοφόροι τού Χριστού, τόν αυτού ιδέσθαι Σταυρόν, καί προσκυνήσαι, καταξιώσατε πάντας, ικεσίαις υμών.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω, καί προσελάβου, Κύριε.

Όπου αναβλύζει, πηγή ζωής Υιέ Θεού, καί επισκοπεί σου, ο τού προσώπου φωτισμός, τούς πρός σέ μεταστάντας εγκατάταξον.

Ο Ειρμός

Μεγαλύνομέν σε, τήν Μητέρα τού φωτός, καί δοξάζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, ως τεκούσαν Χριστόν, τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Προκείμενον Ήχος πλ. β'

Ευφράνθητε επί Κύριον, καί αγαλλιάσθε δίκαιοι.

Στίχ. Μακάριοι, ών αφέθησαν αι ανομίες.

Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Ι', 32–38)

Αδελφοί, αναμιμνήσκεσθε τάς πρότερον ημέρας, εν αίς φωτισθέντες, πολλήν άθλησιν υπεμείνατε παθημάτων. Τούτο μέν, ονειδισμοίς τε καί θλίψεσι θεατριζόμενοι, τούτο δέ, κοινωνοί τών ούτως αναστρεφόμενων γεννηθέντες, καί γάρ τοίς δεσμοίς μου συνεπαθήσατε, καί την αρπαγήν τών υπάρχόντων υμών μετά χαράς προσεδέξασθε, γινώσκοντες έχειν εν εαυτοίς κρείττονα ύπαρξιν εν ουρανοίς, καί μένουσαν. Μή αποβάλητε ούν τήν παρρησίαν υμών, ήτις έχει μισθαποδοσίαν μεγάλην. Υπομονής γάρ έχετε χρείαν, ίνα τό θέλημα τού Θεού ποιήσαντες, κομίσητε τήν

επαγγελίαν. Ἐτι γάρ μικρόν ὅσον ὅσον, ο ερχόμενος ἥξει, καί ου χρονιεί. Ο δέ δίκαιος εκ πίστεως ζήσεται.

Αλληλούϊα Ἦχος πλ. β'

Μακάριοι οὐς ἐξελέξω καί προσλάβω Κύριε, Αλληλούϊα,

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ#39; ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, τά παρόντα Στιχηρά Προσόμοια, εἰς
δ#39;, δευτεροῦντες τό α#39;.

Ἦχος πλ. β#39;

Αἱ Ἀγγελικαί

Νύν Ἀγγελικαί, στρατιαί δορυφοροῦσι, Ξύλον τό σεπτόν,
ευλαβῶς περικυκλούσαι, καί πάντα συγκαλούσαι, τοὺς πιστοὺς εἰς
προσκύνησιν, Δεῦτε οὖν νηστεία φαιδρυνθέντες, προσπέσωμεν
αὐτῷ χαρά καί φόβω, πιστῶς κράζοντες, Χαίροις ο τίμιος Σταυρός,
τοῦ Κόσμου ἀσφάλεια.

Ἴνα τοῦ Ἀδάμ, ἀφανίσῃς τήν κατάραν, σάρκα τήν ἡμῶν,
προσλαμβάνεις δίχα ρύπου, σταυρούσαι δέ καί θνήσκεις, Ἰησοῦ
υπεράγαθε, ὅθεν τόν Σταυρόν σου καί τήν λόγχην, σπόγγον τε καί
τόν κάλαμον, τοὺς ἡλούς, πιστῶς σέβομεν, καί τήν Ἀνάστασιν τήν
σὴν, ἰδεῖν ἐξαιτούμεθα.

Κλείει τήν Εδέμ διά ξύλου πάλαι ὄφεις ξύλον δέ Σταυροῦ
υπανοίγει ταύτην πάσι τοῖς θέλουσι νηστεία καθαρθῆναι καί δάκρυσιν,
Δεῦτε οὖν προκείμενον ὁρώντες αὐτῷ προσπέσωμεν ἐν φόβῳ,
πιστοί κράζοντες, Ἄνοιξον πύλας οὐρανῶν Σταυρέ τοῖς ποθοῦσί σε.

Δόξα... Καί νύν...

Σταυροθεοτοκίον, Ὅμοιον

Ὅτε τῷ σταυρῷ προσηλούμενον εῴρα, Λόγε τοῦ Θεοῦ ἡ
ἀσπόρως σε τεκούσα ἠλάλαζε βοῶσα, οἶμοι τέκνον γλυκύτατον! τίς
σου ἡ ταπείνωσις Θεέ μου; πῶς ο ἀπαθής τό πάθος φέρεις ἀδίκῳ
κρίματι; Ὑμνολογῶ σου τήν φρικτὴν καί ἄκραν συγκατάβασιν.

Ἀπόστιχα προσόμοια

Ἦχος β#39;

Οἶκος τοῦ Ευφραθά

Λυθέντες τῶν δεσμῶν, τῆς πάλαι καταδίκης, πιστοί Σταυροῦ τῷ
ξύλῳ, τόν ἐν αὐτῷ παγέντα, Χριστόν δοξολογήσωμεν.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ
υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἄγε νύν σὺν ἡμῖν, Δαυΐδ τὴν λύραν κίνει, Χριστὸν υψοῦτε ψάλλων, πιστοὶ καὶ προσκυνεῖτε, αὐτοῦ τό υποπόδιον.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ἡμῶν πρό αἰῶνος εἰργάστο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Οψώμεθα λαοί, προκείμενον τό Ξύλον, δι᾽ οὗ τὴν σωτηρίαν, ἡμῖν Χριστὸς βραβεύει, καὶ πίστει ἀσπασώμεθα.

Δόξα... Καὶ νύν...

Σταυροθεοτοκίον, Ὅμοιον

Υψούμενον Σταυρῷ, ὑπὲρ βροτῶν ορώσα, τὸν σὸν Υἱὸν Παρθένε ἐβόας θρηνωδούσα, Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α᾽;

Σώσον Κύριε τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς Βασιλεύσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος καὶ τὸ σὸν φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

ΕΝ ΔΕ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Κάθισμα ὅλον τό, Μακάριος ἀνὴρ εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι᾽ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Οκτωήχου ς᾽, καὶ τὰ παρόντα τοῦ τιμίου Σταυροῦ, Προσόμοια δ᾽.

Ἦχος πλ. α᾽;

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς

Λάμψον ο τοῦ Κυρίου Σταυρὸς τὰς φεγγοβόλους ἀστραπὰς σου τῆς χάριτος καρδίας τῶν σέ τιμώντων καὶ θεολήπτω στοργῇ, περιπτυσσομένων κοσμοπόθητε, δι᾽ οὗ τῶν δακρύων, ἐξηφανίσθη κατήφεια καὶ τοῦ θανάτου, τῶν παγίδων ἐρρύσθημεν, καὶ πρὸς ἀληκτον, ευφροσύνην μετήλθομεν, δείξον τῆς ωραιότητος τῆς σῆς τὴν εὐπρέπειαν τὰς ἀντιδόσεις παρέχων τῆς ἐγκρατείας τοῖς δούλοις σου πιστῶς αἰτουμένοις σὴν πλουσίαν προστασίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ο ζωηφόρος Σταυρὸς, τῆς Ἐκκλησίας ο ωραῖος παράδεισος τό ξύλον τῆς ἀφθαρσίας τό ἐξανθήσαν ἡμῖν αἰωνίου δόξης τὴν ἀπόλαυσιν, δι᾽ οὗ τῶν δαιμόνων ἀποδιώκονται φάλαγγες καὶ τῶν Ἀγγέλων συνευφραίνονται τάγματα, καὶ συστήματα τῶν πιστῶν εορτάζουσιν, ὅπλον ἀκαταγώνιστον κραταίωμα ἀρρηκτον τῶν Βασιλέων τό νίκος τῶν ἱερέων τό καύχημα, Χριστοῦ νύν τὰ πάθη καὶ ἡμῖν δίδου προφθάσαι, καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Χαίροις ο ζωηφόρος Σταυρός, τής ευσεβείας τό αήττητον τρόπαιον η θύρα τού Παραδείσου ο τών πιστών στηριγμός τό τής Εκκλησίας περιτείχισμα, δι’ ού εξηφάνισται, η αρά καί κατήργηται καί κατεπόθη τού θανάτου η δύναμις καί υψώθημεν από γής πρός ουράνια, όπλον ακαταμάχητον δαιμόνων αντίπαλε δόξα Μαρτύρων Οσίων ώς αληθώς εγκαλλώπισμα λιμήν σωτηρίας ο δωρούμενος τώ Κόσμω τό μέγα έλεος.

Δεύρο τών Πρωτοπλάστων δυάς η τής χορείας εκπεσούσα τής άνωθεν τώ φθόνω τού βροτοκτόνου διά πικράς ηδονής τής τού ξύλου πάλαι απογεύσεως, ιδού τό πανσέβαστον όντως Ξύλον προσέρχεται ώ προσδραμόντες, εν χαρά περιπτύξασθε καί βοήσατε, πρός αυτό μετά πίστεως, Σύ ημών η αντίληψις Σταυρέ πανσεβάσμιε ού τού καρπού μετασχόντες τής αφθαρσίας ετύχομεν Εδέμ τήν προτέραν κομισάμενοι βεβαίαν καί μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος γ’;

Χριστέ ο Θεός ημών ο τήν εκούσιον σταύρωσιν, εις κοι νήν εξανάστασιν, τού γένους τών ανθρώπων καταδεξάμενος, καί τώ καλάμω τού Σταυρού βαφαίς ερυθραίς, τούς σαυτού δακτύλους αιματώσας, ταίς αφεσίμοις ημίν, βασιλικώς υπογράψαι φιλανθρωπευσάμενος, μή παρίδης ημάς κινδυνεύοντας καί πάλιν τήν από σου διάστασιν, αλλ’ οικτείρησον μόνε μακρόθυμε, τόν εν περιστάσει λαόν σου καί ανάστηθι, πολέμησον τούς πολεμούντας ημάς, ώς Παντοδύναμος.

Καί νύν...

Θεοτοκίον, τό τής Οκτωήχου

Είσοδος τό, Φώς ιλαρόν...

Προκείμενον

Ο Κύριος εβασίλευσεν, ευπρέπειαν ενεδύσατο.

Εις τήν Λιτήν

Δόξα... Καί νύν...

Ήχος πλ. α’;

Ορώσά σε η Κτίσις άπασα επί σταυρού γυμνόν κρεμάμενον τόν Δημιουργόν καί κτίστην τών απάντων ηλλοιούτο φόβω, καί επωδύρετο, ο ήλιος δέ τό φώς συνέστειλε, καί η γή εκυμαίνετο, πέτραι δέ εσχίζοντο καί ναού φαιδρότης διερρήγνυτο, νεκροί εξανίσταντο εκ μνημάτων καί Αγγέλων αί δυνάμεις εξίσταντο

λέγουσαι, Ω τού θαύματος! ο Κριτής κρίνεται, καί πάσχει θέλων διά τήν τού Κόσμου σωτηρίαν καί ανάπλασιν.

Απόστιχα τά κατ'Ἀλφάβητον Αναστάσιμα

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ΄;

Ο συμμαχήσας Κύριε τώ πραοτάτῳ Δαυῖδ τώ πιστῷ ημῶν υποτάξαι τόν αλλόφυλον Βασιλεῖ συμπολέμησον, καί τώ ὅπλῳ τού Σταυροῦ κατάβαλε τούς ἐχθρούς ημῶν, δείξον εὐσπλαγχνε εἰς ημᾶς τά ἀρχαία ἐλέη σου καί γνώτωσαν ἀληθῶς ὅτι σύ εἶ Θεός καί ἐν σοί πεποιθότες νικῶμεν πρεσβευούσης συνήθως τῆς ἀχράντου σου Μητρός δωρηθῆναι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. α΄;

Θεοτόκε Παρθένε, χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία, ο Κύριος μετὰ σοῦ, εὐλουημένη σύ ἐν γυναιξί, καί εὐλοημένος ο καρπός τῆς κοιλίας σου, ὅτι Σωτήρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ημῶν. **(ἐκ β΄;)**

Καί τού Σταυροῦ Ἦχος α΄;

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί εὐλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς Βασιλεύσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν φυλάττων διά τού Σταυροῦ σου πολίτευμα. **(Ἀπαξ)**

Καί ἡ λοιπή, Ἀκολουθία τῆς, Ἀγρυπνίας.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον εἰς τό, Θεός Κύριος Απολυτίκιον Αναστάσιμον τό τού τυχόντος Ἦχου.

Δόξα... Ἦχος α΄;

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί εὐλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς Βασιλεύσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν φυλάττων διά τού Σταυροῦ σου πολίτευμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τού Γαβριήλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τό Χαίρε, σύν τῇ φωνῇ εσαρκούτο ο τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοί τῇ ἀγία κιβωτῷ, ὡς ἔφη ο δίκαιος Δαυῖδ, ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν ουρανῶν, βαστάσασα τόν Κτίστην σου, Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διά τού τόκου σου.

Εἶτα ἡ συνήθης Στιχολογία, εἰς ἣν λέγομεν Καθίσματα Αναστάσιμα.

Μετά δέ τόν Πολυέλεον τό παρόν

Κάθισμα τού Σταυροῦ

Ἦχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν μυστικώς

Εν Παραδείσω μέν τό πρίν, ξύλω εγύμνωσεν, επί τή γεύσει ο
εχθρός, εισφέρων νέκρωσιν, τού Σταυρού δέ τό ξύλον, τής ζωής τό
ένδυμα, ανθρώποις φέρον επάγη επί τής γής, καί Κόσμος όλος
επλήσθη πάσης χαράς, όν ορώντες προσκυνούμενον, Θεώ εν
πίστει λαοί συμφώνως ανακράζωμεν, Πλήρης δόξης ο οίκος αυτού.

Οι Αναβαθμοί τού Ἦχου καί τό ενδιατάκτον Εωθινόν
Ευαγγέλιον.

Μετά δέ τό Ανάστασιν Χριστού... καί τόν Ν' ψάλλομεν τά
Ιδιόμελα ταύτα.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τής μετανοίας άνοιζόν μοι πύλας Ζωοδότα, ορθρίζει γάρ τό
πνεύμά μου πρός Ναόν τόν άγιόν σου ναόν φέρον τού σώματος
όλον εσπιλωμένον, Αλλ' ως οικτίρμων κάθαρον ευσπλάγχνω
σου ελέει.

Καί νύν... Ὅμοιον

Τής σωτηρίας εύθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε, αισχραίς γάρ
κατερρύπωσα τήν ψυχήν αμαρτίαις, ως ραθύμως τόν βίον μου όλον
εκδαπανήσας, ταίς σαίς πρεσβείαις ρύσαί με, πάσης ακαθαρσίας.

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός...

Ἦχος πλ. β'

Τά πλήθη τών πεπραγμένων μοι δεινών εννοών ο τάλας,
τρέμω τήν φοβεράν ημέραν τής Κρίσεως, αλλά θαρρών εις τό έλεος
τής ευσπλαγχνίας σου ως ο Δαυϊδ βοώ σοι, Ελέησόν με ο Θεός,
κατά τό μέγα σου έλεος.

Οι Κανόνες, ο Αναστάσιμος ο Σταυροαναστάσιμος, τής
Θεοτόκου εις η' καί ο εφεξής Κανών τού Σταυρού εις η'.

Ποίημα τού αγίου Θεοδώρου τού Στουδίτου.

Ωδή α' Ἦχος α'

Αναστάσεως ημέρα

Πανηγύρεως ημέρα, τή Εγέρσει Χριστού θάνατος φρούδος
ώφθη, ζωής ανέτειλεν αυγή, ο Αδάμ εξαναστάς χορεύει χαρά, διό
αλαλάζωμεν επινίκιον ά δοντες.

Προσκυνήσεως ημέρα τού τιμίου Σταυρού δεύτε πρός τούτον
πάντες, τής γάρ Εγέρσεως Χριστού, τάς αυγάς φωτοβολών,
προτίθεται νύν, Αυτόν ασπασώμεθα ψυχικώς αγαλλόμενοι.

Επιφάνηθι ο μέγας, τού Κυρίου Σταυρός, δείξόν μοι όψιν θείαν, τής ωραιότητός σου νύν άξιον προσκυνητήν, αινεσεώς σου, καί γάρ ως εμψύχω σοι, καί φωνώ, καί προσπτύσσομαι.

Αινεσάτωσαν συμφώνως, ουρανός καί η γή, ότι πρόκειται πάσιν, ο παμμακάριστος Σταυρός, ώ παγείς σωματικώς, ετύθη Χριστός, Αυτόν ασπασώμεθα, ψυχικώς αγαλλόμενοι.

Δόξα...

Τριάς τοίς χαρακτήρσιν, ώ Μονάς τή μορφή, Πάτερ, Υιέ καί Πνεύμα, η ομοδύναμος Ενάς εν βουλή καί θελήσει, καί κράτους αρχή, τόν Κόσμον σου φύλαττε, τήν ειρήνην βραβεύουσα.

Και νύν... Θεοτοκίον

Πείραν όλως η Παρθένος, μή ειδυία ανδρός, άσπορον τίκεις βρέφος, άχραντον φέρεις τοκετόν, τόν τών όλων ποιητήν, Χριστόν τόν Θεόν, Αυτόν εκδυσώπησον ειρηνεύσαι τά σύμπαντα.

Καταβασία

Εις Ήχον καί Ειρμόν τον αυτόν

Ο θειότατος προετύπωσε πάλαι Μωσής, εν ερυθρά θαλάσση, διαβιβάσας Ισραήλ, τώ Σταυρώ σου τήν υγράν, τή ράβδω τεμών, ωδήν σοι εξόδιον, αναμέλπων Χριστέ ο Θεός.

Ωδή γ'

Δεύτε πόμα πίνωμεν καινόν

Δεύτε άσμα άσωμεν καινόν, τήν κατάλυσιν Άδου πανηγυρίζοντες, εκ γάρ τού τάφου Χριστός, ανέστη τόν θάνατον ελών, καί σώσας τά σύμπαντα.

Δεύτε αρουσώμεθα πιστοί ουκ εκ κρήνης βρυούσης ύδωρ φθειρόμενον, αλλά πηγήν φωτισμού, Σταυρού προσκυνήσει τού Χριστού, εν ώ καί καυχώμεθα.

Πάλαι δν ετύπου Μωϋσής ταίς παλάμαις Σταυρόν σου νύν προσπτυσσόμενοι, τόν νοητόν Αμαλήκ τροπούμεθα Δέσποτα Χριστέ, δι' ού καί σεσώσμεθα.

Όμμασι καί χείλεσιν αγνοίς, ανακρούοντες μέλος αγαλλιάσεως τόν τού Κυρίου Σταυρόν χαρά προσκυνήσωμεν πιστοί, κροτούντες εν άσμασι.

Δόξα...

Ένα υποστάσεσι τρισί Θεόν άναρχον σέβω μή διαιρούμενον τή τής ουσίας μορφή, Πατέρα, Υιόν καί Πνεύμα ζών, εν οίς βεβαπτίσμεθα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν βάτω Μωσῆς σου τυπικῶς τό μυστήριον πάλαι Σεμνή εώρακεν, ὡς γάρ εκείνην ἡ φλόξ, τό πύρ τῆς θεότητος τήν σήν, νηδύν ου κατέφλεξεν.

Καταβασία

Στερέωσον Δέσποτα Χριστέ, τώ Σταυρώ σου εν πέτρα με τή τῆς πίστεως μή σαλευθῆναι τόν νούν, ἐχθροῦ προσβολαίς τοῦ δυσμενοῦς, ὁ μόνος γάρ εἰ ἅγιος.

Καθίσματα Σταυρώσιμα

Ἦχος πλ. β'

Ὁ Σταυρός σου Κύριε ἡγιάσται, εν αὐτῷ γάρ γίνονται ἰάματα τοῖς ἀσθενούσιν εν ἀμαρτίαις, δι' αὐτοῦ σοι προσπίπτομεν, Ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τώ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Σήμερον τό Προφητικόν πεπλήρωται λόγιον, ἰδοὺ γάρ προσκυνούμεν εἰς τόν τόπον οὐ ἔστησαν οἱ πόδες σου Κύριε, καί ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι τῶν ἐξ ἀμαρτίας παθῶν ἐλευθερίας ἐτύχομεν πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου ὁ μόνος φιλόφρων.

Δόξα...

Μόνον ἐπάγη τό ξύλον Χριστέ τοῦ Σταυροῦ σου, τά θεμέλια ἐσαλεύθησαν τοῦ θανάτου Κύριε, ὅν γάρ κατέπιε πόθῳ ὁ Ἄδης ἀπέλυσε τρόμῳ, ἐδειξας ἡμῖν τό σωτήριόν σου Ἄγιε καί δοξολογούμεν σε Υἱέ Θεοῦ, Ἐλέησον ἡμᾶς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε Παρθένε ἰκέτευε τόν Υἱόν σου τόν ἐκουσίως προσπαγέντα εν Σταυρῷ καί ἀναστάντα εκ νεκρῶν Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὡδή δ'

Επὶ τῆς θείας φυλακῆς

Ἰδοὺ ἀνέστη ὁ Χριστός, ταῖς Μυροφόροις Γυναιξίν, Ἄγγελος φησί μή θρηνεῖτε πορευθεῖσαι εἵπατε, τοῖς Ἀποστόλοις, Χαίρετε, σήμερον σωτηρία τῷ Κόσμῳ, ἡ τυραννὶς τοῦ ἐχθροῦ, θανάτῳ λέλυται.

Τοῦ ζωηφόρου σου Σταυροῦ, τήν προσκυνήσιμον χαράν σήμερον Χριστέ υπαντώντες προπομπήν ποιούμεθα τοῦ παναγίου Πάθους σου, εἰς σωτηρίαν τοῦ Κόσμου, ἐναπειργάσω Σωτήρ, ὡς παντοδύναμος.

Σήμερον γίνεται χαρά, εν ουρανῷ καί επί γῆς, ὅτι τοῦ Σταυροῦ τό σημεῖον, Κόσμῳ εμφανίζεται, Σταυρός ο τρισμακάριστος, οὗτος γάρ προτεθείς αναβλύζει, τοῖς προσκυνούσιν αὐτόν, χάριν ἀένναον.

Τί σοι προσάξωμεν Χριστέ; ὅτι τόν τίμιον Σταυρόν δέδωκας ἡμῖν προσκυνῆσαι ἐν ᾧ τό πανάγιον κατεκενώθη Αἷμά σου ᾧ καί ἡ Σάρξ σου ἤλοις ἐπάγη, ὃν ἀσπαζόμενοι νῦν, εὐχαριστοῦμέν σοι.

Δόξα...

Μιάς θεότητος ὑμνῷ τρεῖς υποστάσεις ἀμερώς φύσεως ἀπλῆς δογματίζων, τόν Πατέρα ἀναρχόν Υἱόν καί Πνεῦμα ἅγιον, σύνθρονον κυριότητα μίαν, ὁμοβασίλειον ἐν κράτος αἰδίων.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Μόνη ἐφάνης γυναικῶν, χρήμα πανθαύμα στον Ἀγνή, πράγμα φοβερόν, τήν γάρ φύσιν, σύ ἐκαινοτόμησας ἀνευ σποράς κυήσασα, μείναςα πάλιν ὡς πρὶν Παρθένος, ὁ γεννηθεὶς γάρ ἐκ σοῦ Θεός ἐστιν ἀληθής.

Καταβασία

Επί Σταυροῦ σε Δυνατέ φωστήρ ὁ μέγας κατιδὼν τρόμῳ ἐπαρθεὶς τὰς ἀκτῖνας συν ἔστειλεν ἐκρῦψε, πᾶσα δέ Κτίσις ὕμνησεν, ἐν φόβῳ τήν σὴν μακροθυμίαν, καί γάρ ἐπλήσθη ἡ γῆ, τῆς σῆς αἰνέσεως.

Ὡδή ε'

Ὁρθρίσωμεν ὀρθροῦ βαθέος

Ἀνέτειλας ἀπὸ τοῦ τάφου ἄδυτον φᾶος τῷ Κόσμῳ ἀστράπτων τήν ἀφθαρσίαν ἐκμειώσας Κύριε θανάτου τήν κατήφειαν, ἐκ τῶν περάτων ὡς εὐσπλαγχνος.

Προσέλθωμεν κεκαθαρμένοι τῇ ἐγκρατεῖα θερμῶς, προσπτυσσόμενοι ἐν αἰνέσει, Ξύλον τό πανάγιον ἐν ᾧ Χριστός σταυρούμενος ἔσωσε Κόσμον ὡς εὐσπλαγχνος.

Χορεύουσιν ἐν εὐφροσύνῃ Ἀγγέλων τάξεις σήμερον Σταυροῦ σου τῇ προσκυνήσει, ἐν αὐτῷ γάρ τέθραυκας, τὰς τῶν δαιμόνων φάλαγγας, σῶσας Χριστέ τό ἀνθρώπινον.

Παράδεισος ἄλλος ἐγνώσθη, ἡ Ἐκκλησία ὡς πρὶν, ξύλον ἔχουσα ζωηφόρον, τόν Σταυρόν σου Κύριε, ἐξ οὗ διὰ προσψαύσεως, ἀθανασίας μετέχομεν.

Δόξα...

Συνάναρχα τρία δοξάζω μιάς οὐσίας Θεόν τόν Πατέρα, Υἱόν καί Πνεῦμα φῶς ἐν τριλαμπέστατον, ὁμοκρατές βασίλειον, ἐν ἀσυγχύτῳ

ταυτότητι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκύησας φύσεως νόμω, ἀλλ' ὑπέρ νόμον, σού γάρ μόνης ἀσπορος ἡ λοχεΐα φρικτός καί νοούμενος, ὁ τρόπος καί λεγόμενος, τού τοκετού σου Πανάμωμε.

Καταβασία

Ορθρίζοντες σέ ανυμνούμεν, Σωτήρ τού Κόσμου εἰρήνην, ευράμενοι τῷ Σταυρῷ σου, δι οὐ ἀνεκαίνισας, τό γένος τό ἀνθρώπινον, φῶς πρὸς, ἀνέσπερον ἁγῶν ἡμᾶς.

Ωδή ς'

Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις

Ανέστης τόν θάνατον θραύσας Χριστέ, ὡσπερ μέγας Βασιλεὺς, ἐκ τῶν τού Ἄδου ταμείων, ἀνακαλέσας ἡμᾶς, εἰς ἀπόλαυσιν Βασιλείας οὐρανῶν, εἰς γῆν ἀθανασίας.

Κροτοῦντες ἐν ἁσμασι θείοις πιστοί, ἀλαλάζωμεν Θεῷ τόν Σταυρόν τού Κυρίου κατασπαζόμενοι, ἀγιότητος ἀναβλύζει γάρ πηγὴν, πᾶσι τοῖς ἐν τῷ Κόσμῳ.

Πληροῦται ἡ ἀσματογράφος φωνή, προσκυνούμεν γάρ ἰδού τῶν ἀχράντων ποδῶν σου, τό υποπόδιον Παντοδύναμε, τόν Σταυρόν σου τόν σεπτόν, τό τριπόθητον ξύλον.

Ὁ εἶδε ξύλον τῷ σώ ἄρτῳ βληθέν Προφητῶν ὁ θρηνητὴς τόν Σταυρόν σου οἰκτίρμον, κατασπαζόμενοι, ανυμνούμέν σου τὰ δεσμά καί τὴν ταφήν, λόγχην τε καί τοὺς ἥλους.

Επ' ὧμων ὃν περ κατεδέξω Χριστέ, φέρειν ἅγιον Σταυρόν, καί ἐν τούτῳ ἀρθῆναι, καί σταυρωθῆναι σαρκί προσπτυσσόμενοι, κομιζόμεθα ἰσχύν κατ' ἐχθρῶν ἀοράτων.

Δόξα...

Μονάδα τρισὶ χαρακτήρσιν υμνῶ, καί Τριάδα ἐν μιά, φύσει προσκυνουμένην, Θεόν τὰ τρία ομοῦ, φῶς τρισήλιον τόν Πατέρα καί Υἱόν, καί τό ἅγιον Πνεῦμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θαυμάτων τό μέγιστον θαῦμα ἐν σοὶ ὦφθη ἀσπιλε Ἀμνάς, τόν γάρ αἶροντα Κόσμου τὴν ἀμαρτίαν, Ἀμνὸν ἀπεκύησας, ὃν δυσώπει ἐκτενῶς, ὑπέρ τῶν σέ υμνούντων.

Καταβασία

Τόν τύπον τού θείου Σταυροῦ Ἰωνᾶς ἐν κοιλία τού κήτους, τεταμέναις παλάμαις, προδιεχάραξε καί ἀνέθορε σεσωσμένος τού

θηρός τή δυνάμει σου Λόγε.

Κοντάκιον

Αυτόμελον Ἦχος βαρύς

Ουκέτι φλογίνη ρομφαία φυλάττει τήν πύλην τῆς Εδέμ, αὐτή γάρ ἐπήλθε παράδοξος σβέσις τό ξύλον τοῦ Σταυροῦ, θανάτου τό κέντρον, καί Ἀδου τό νίκος ἐλήλαται, ἐπέστης δέ Σωτήρ μου βοών τοίς ἐν Ἀδῇ, Εἰσάγεσθε πάλιν εἰς τόν Παράδεισον.

Ο Οἶκος

Τρεῖς σταυρούς ἐπήξατο ἐν Γολγοθᾷ ὁ Πιλάτος, δύο τοίς ληστεύσασιν, καί ἓνα τοῦ Ζωοδότου, ὃν εἶδεν ὁ Ἀδῆς, καί εἶπε τοίς κάτω, ὦ λειτουργοί μου καί δυνάμεις μου τίς ὁ ἐμπήξας ἦλον τῇ καρδίᾳ μου, ξυλίνη με λόγχῃ ἐκέντησεν ἄφνω καί διαρρήσομαι, τὰ ἔνδον μου πονῶ, τήν κοιλίαν μου αλγῶ, τὰ αἰσθητήριά μου, μαιμάσσει τό πνεύμά μου, καί ἀναγκάζομαι ἐξερεύξασθαι τόν Ἀδάμ καί τοὺς ἐξ Ἀδάμ, ξύλῳ δοθέντας μοι, ξύλον γάρ τούτους εἰσάγει πάλιν εἰς τόν Παράδεισον.

Συναξάριον

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τρίτῃ τῶν Νηστειῶν, τήν Προσκύνησιν εορτάζομεν τοῦ τιμίου καί ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

Στίχοι

- Τόν Σταυρόν γή σύμπασα προσκυνησάτω,
- Δι᾽ οὐ περ ἔγνωκε σέ προσκυνεῖν, Λόγε.

Τῇ αὐτοῦ δυνάμει, Χριστέ ὁ Θεός, καί ἡμᾶς τῶν τοῦ πονηροῦ διαφύλαξον ἐπηρειῶν, καί τὰ θεῖά σου Πάθη, καί τήν ζωηφόρον Ἀνάστασιν προσκυνῆσαι ἀξίωσον, τό τεσσαρακονθήμερον ευμαρῶς διανύσαντας στάδιον, καί ἐλέησον ἡμᾶς ὡς ὁ μόνος ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Ὡδή ζ᾽;

Ο Παῖδας ἐκ καμίνου

Ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου τρι ἡμέρος, ὡς ὁ υπνῶν Κύριε, Ἀδου πυλωρούς, πατάξας θεῖα δυνάμει, καί τοὺς πάλαι ἐγείρας Προπάτορας, ὁ μόνος εὐλογητός τῶν Πατέρων Θεός, καί υπερένδοξος.

Τῇ λύρα τῶν ασμάτων χορεύοντες, ἀγαλλιασώμεθα, σήμερον λαοί τῇ τοῦ Σταυροῦ προσκυνήσει, τόν ἐν τούτῳ παγέντα Χριστόν δοξάζοντες, τόν μόνον εὐλογητόν τῶν Πατέρων Θεόν, καί υπερένδοξον.

Ο δείξας τό θνητότητος ὄργανον ζωῆς εργαστήριον, Κόσμω ασπαστόν, τόν σόν Σταυρόν Πανοικτίρμον, τούς αὐτόν προσκυνούντας αγιάσον ὁ μόνος ευλογητός τῶν Πατέρων Θεός καί υπερένδοξος.

Ο μόνος ελεήμων καί εύσπλαγχνος, φώτισον αγιάσον, μόνε Ιησού, τούς προσ κυνούντάς σου πιστώς, τόν Σταυρόν καί τά θεία Παθήματα, ὁ μόνος ευλογητός τῶν Πατέρων Θεός, καί υπερένδοξος.

Δόξα...

Μονάδα ἐν τρισίν υποστάσεσιν, υμνώ τήν θεότητα, φώς γάρ ὁ Πατήρ, φώς ὁ Υἱός, φώς τό Πνεύμα τοῦ φωτός ἀμερούς διαμένοντος ἐνότητι φυσική, καί ἀκτίσι τρισί προσώπων λάμποντος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Το πάντων Προφητῶν πολυώνυμον, σύ υπάρχεις κήρυγμα, πύλη γάρ Θεού, στάμνος χρυσή γή αγία ἀνεδείχθης, Παρθένε Θεόνυμφε, κύησασα ἐν σαρκί Ιησοῦν τόν Χριστόν, τῶν Πατέρων Θεόν καί υπερένδοξον.

Καταβασία

Φλογώσεως ὁ Παῖδας ρυσάμενος σάρκα προσλαβόμενος, ἦλθεν ἐπὶ γῆς καί Σταυρώ προσηλωθεὶς, σωτηρίαν ἡμῖν ἐδωρήσατο, ὁ μόνος ευλογητός τῶν Πατέρων Θεός, καί υπερένδοξος.

Ωδή η'

Αὕτη ἡ κλητή, καί αγία ἡμέρα

Μύρα ἐν χερσί, τί κατέχετε ὅλως; τίνα δέ ἐκζητεῖτε; νύν ὁ φανείς Νεανίας ἐν τῷ τάφῳ βοά, Εξανέστη ὁ Χριστός, καί Θεός ἡμῶν, ἀναστήσας φύσιν βροτῶν Ἄδου κευθμώνων.

Χαίροις τό τρισόλβιον ξύλον καί θεῖον, Σταυρέ φώς τοῖς ἐν σκότει, ὁ τετραπέρατον Κόσμον, τή ἐλλάμψει τή σή, τῆς Εγέρσεως Χριστοῦ προδεικνύς τάς αὐγάς, ἀξίωσον πάντας πιστούς, φθάσαι τό Πάσχα.

Ταύτη τή ἡμέρα, μυρίζει τά μύρα, τῆς θείας μυροθήκης, τό ζωομύριστον ξύλον, ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, ὁσφρανθώμεν τῆς αὐτοῦ θεοπνεύστου οδοῦ, αὐτόν προσκυνούντες, πιστώς εἰς τούς αἰῶνας.

Δεύρο Ελισσαίε, Προφήτα εἰπέ εμφανώς, Τί τό ξύλον ἐκεῖνο, ὁ εἰς τό ὕδωρ καθήκες; ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, δι' οὐ βάθους

τής φθοράς ανειλκύσθημεν αυτόν προσκυνούντες, πιστώς εις τούς αιώνας.

Πάλαι Ιακώβ, προτυπών τόν Σταυρόν σου Χριστέ, Ιωσήφ προσεκύνει, τής θείας ράβδου τό άκρον σκήπτρον ταύτην φρικτόν, βασιλείας τε τής σής προορώμενος, όν νύν προσκυνούμεν, πιστώς εις τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα.

Μίαν εν τρισί, χαρακτήρσιν ουσίαν, δοξάζω ασυγχύτως μονοπροσώπως τά τρία, ουδέ τέμνω μορφή τόν Πατέρα καί Υιόν σύν τώ Πνεύματι, εις γάρ επί πάντων Θεός εις τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μόνη εν μητράσιν εδείχθης παρθένος, Θεόνυμφε Μαρία, άνευ ανδρός τετοκυία τόν Σωτήρα Χριστόν, τής αγνείας τήν σφραγίδα φυλάξασα, Σέ μακαριούμεν, πιστοί εις τούς αιώνας.

Ανούμεν ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον.

Καταβασία

Χείρας εν τώ λάκκω βληθείς τών λεόντων ποτέ ο μέγας εν Προφήταις σταυροειδώς εκπετάσας Δανιήλ αβλαβής εκ τής τούτων καταβρώσεως σέσωσται, ευλογών Χριστόν τόν Θεόν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ#39;

Φωτίζου φωτίζου

Εν τάφω κατήλθες ο ζωοδότης καί Θεός, καί συνέτριψας πάντα κλείθρά τε καί τούς μοχλούς, καί τούς νεκρούς εξανέστησας, Δόξα τή σή Εγέρσει βοώντας, Χριστέ Σωτήρ παντοδύναμε.

Ο τάφος ζωήν μοι Χριστέ ανέβλυσεν ο σός, ο κρατών τής ζωής γάρ, επιστάς εβόησας τοίς κατοικούσιν εν μνήμασιν, οι εν δεσμοίς, λύθητε, εγώ γάρ τού Κόσμου λύτρον ελήλυθα.

Εν ύμνοις σκιρτάτω πάντα τά ξύλα τού δρυμού τό ομώνυμον ξύλον, τού Σταυρού θεώμενα, κατασπαζόμενον σήμερον, ού ο Χριστός ύψωσε τήν κάραν ώς προφητεύει ο θείος Δαυίδ.

Εν ξύλω τεθνήξας ξύλον σε, εύρηκα ζωής, χριστοφόρε Σταυρέ μου φυλακτήρ μου άρρηκτε, κατά δαιμόνων ισχύς κραταιά, σέ προσκυνών σήμερον κραυγάζω, Αγιάσόν με τή δόξη σου.

Ευφραίνου αγάλλου, η Εκκλησία τού Θεού τό τρισόλβιον ξύλον προσκυνούσα σήμερον, τού παναγίου Σταυρού τού Χριστού, ώ λειτουργεί, τάγματα Αγγέλων, καί μετά φόβου παρίστανται.

Δόξα...

Τριάδα προσώποις, Μονάδα φύσει προσκυνώ, σέ θεότης αγία, τόν Πατέρα, καί τόν Υιόν σύν τώ αγίω τε πνεύματι, μίαν αρχήν, μίαν βασιλείαν τήν τών απάντων δεσπόζουσαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό όρος τό μέγα, εν ώ κατώκησε Χριστός σύ υπάρχεις Παρθένε ως Δαυϊδ ο θεϊός βοά, δι' ης ημείς, ανυψώθημεν πρός ουρανόν, υιοθετηθέντες, τώ Πνεύματι παμμακάριστε.

Καταβασία

Ω Μήτηρ Παρθένε, καί Θεοτόκε αψευδής, η τεκούσα ασπόρως, Χριστόν τόν Θεόν ημών, τόν εν Σταυρώ υψωθέντα σαρκί σέ οι πιστοί, άπαντες αξίως, σύν τούτω νύν μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον

Τό Εωθινόν Αναστάσιμον

Καί τού Σταυρού

Τοίς Μαθηταίς

Σταυρόν Χριστού τόν τίμιον, σήμερον προτεθέντα ιδόντες προσκυνήσωμεν, καί πιστώς ευφρανθώμεν, κατασπαζόμενοι πόθω, τόν εν τούτω θελήσει, σταυρωθέντα αιτούμενοι, Κύριον αξιώσαι, πάντας ημάς, τόν Σταυρόν τόν τίμιον προσκυνήσαι, καί φθάσαι τήν Ανάστασιν, πάντας ακατακρίτως.

Θεοτοκίον, Όμοιον

Τό ξύλον εν ώ Πάνσεμνε τάς αχράντους παλάμας, υπέρ ημών εξέτει νε, προσπαγείς ο Υιός σου, νύν ευσεβώς προσκυνούμεν, δός ημίν τήν ειρήνην, καί τά κοσμοσωτήρια, φθάσαι πάνσεπτα Πάθη, καί τήν λαμπράν, καί κοσμοχαρμόσυνον προσκυνήσαι, τού Πάσχα κυριώνυμον καί φωσφόρον ημέραν.

Εις τούς Αίνους

Ιστώμεν Στίχους η' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου, δ', καί τού Σταυρού Προσόμοια, γ', δευτερούντες τό α'.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Εν φωναίς αλαλάζωμεν, εν ωδαίς μεγαλύνωμεν, τόν Σταυρόν τόν τίμιον, ασπαζόμενοι, καί πρός αυτόν εκβοήσωμεν, Σταυρέ πανσεβάσμιε, καθαγιάσον ημών τάς ψυχάς καί τά σώματα, τή

δυνάμει σου, καί παντοίας εκ βλάβης εναντίων, διατήρησον ατρώτους τούς ευσεβώς προσκυνούντάς σε. (Δίς)

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών, καί προσκυνείτε τώ υποποδίῳ τών ποδῶν αὐτοῦ.

Προσελθόντες αρύσατε, μή κενούμενα νάματα, τού Σταυροῦ τή χάριτι, προερχόμενα, ἰδοῦ προκείμενον βλέποντες τό Ξύλον τό ἅγιον, χαρισμάτων τήν πηγὴν ἀρδομένην τῷ Αἵματι καί τῷ ὕδατι τοῦ Δεσπότη τῶν ὅλων, τοῦ ἐν τούτῳ, ἐκουσίως υψωθέντος καί τούς βροτούς ἀνουψώσαντος.

Στίχ. Ο δέ Θεός ημών πρό αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Εκκλησίας ἐδραίωμα, βασιλέων κραταίωμα μοναζόντων καύχημα καί διάσωσμα, σύ εἰ Σταυρέ πανσεβάσμιε, διό προσκυνούντές σε, καί καρδίας καί ψυχάς, φωτιζόμεθα σήμερον, θεία χάριτι, τοῦ ἐν σοί προσπαγέντος, καί τό κράτος, τοῦ δολίου καθελόντος καί τήν ἀράν ἀφανίσαντος.

Δόξα ...

Ἰδιόμελον τοῦ Τριωδίου

Ἦχος πλ. δ'

Τήν υψηλόφρονα γνώμην τῶν κακίστων Φαρισαίων ὁ πάντων Κύριος παραβολικῶς ἐκφεύγειν ταύτην ἐδίδαξε καί μή υψηλοφρονεῖν, παρ' ὁ δεῖ φρονεῖν, πάντας ἐπαίδευσεν υπογραμμός καί τύπος ὁ αὐτός γενόμενος, μέχρι Σταυροῦ καί θανάτου, ἐαυτόν ἐκένωσεν, Εὐχαριστοῦντες οὖν συν τῷ Τελῶνῃ εἰπώμεν, ὁ παθὼν ὑπέρ ημῶν καί ἀπαθὴς διαμείνας Θεός τῶν παθὼν ἡμᾶς ρύσαι, καί σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν...

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διὰ γάρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδάμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρρα ἐζωοποιήθημεν, διό ἀνυμνοῦντες βοώμεν, Εὐλογητός Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη

Ψαλλομένης δέ τῆς Δοξολογίας ταύτης ἀλλάσσει ὁ Ἱερεὺς τήν στολὴν αὐτοῦ, καί λαβὼν θυμιατόν θυμιά τήν ἁγίαν Τράπεζαν καί τόν Σταυρόν, εἶθ οὕτω λαμβάνει αὐτόν μετὰ δίσκου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ σὺν τῇ θήκῃ καί ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ Βήματος προπορευομένων αὐτοῦ λαμπάδων καί θυμιατοῦ καί ἀπέρχεται εἰς

τάς βασιλικάς πύλας, Τελεσθείσης δέ τής Δοξολογίας, καί τού Τρισαγίου, λέγει ο Ιερεύς, Σοφία, ορθοί καί ημεῖς ψάλλομεν τό Τροπάριον, Σώσον Κύριε τόν λαόν σου ... εκ τρίτου, καί εισοδεύει ο Ιερεύς, φέρων τόν τίμιον Σταυρόν ἐμπροσθεν των αγίων θυρών. κακείσε προευντρεπισθέντος τού τετραπόδου, τίθεται ἐπάνω αὐτοῦ ο τίμιος Σταυρός.

Εἶτα ψάλλομεν τό παρόν

Τροπάριον εκ γ'

Ἦχος πλ. β'

Τόν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, καί τήν αγίαν σου Ανάστασιν δοξάζομεν.

Ανοιχθείσης δέ τής θήκης, ἀρχεται προσκυνών ο Προεστώς καί ο Ιερεύς, βάλλοντες μετανοίας γ', κατενώπιον τού τιμίου Σταυροῦ, καί μετὰ τό ασπασασθαι, πάλιν βάλλουσι μετάνοιαν ομοίως καί εις τούς Χορούς, πρὸς μίαν. Εἴθ οὕτως ἀρχονται οἱ Ἀδελφοί, προσκυνούντες δύο δύο κατὰ τάξιν. Προσκυνούντων δέ τῶν Ἀδελφῶν ψάλλομεν τά Ἰδιόμελα ταῦτα.

Ποῖημα Λέοντος Δεσπότη

Ἦχος β'

Δεῦτε πιστοί τό ζωοποιόν Ξύλον προσκυνήσωμεν, ἐν ᾧ Χριστός ο Βασιλεύς τής δόξης εκουσίως χείρας εκτείνας ὑψωσεν ἡμᾶς εις τήν ἀρχαίαν μακαριότητα, οὐς πρὶν ο ἐχθρός, δι ἡδονῆς συλήσας εξορίστους Θεοῦ πεποιήκε, Δεῦτε πιστοί Ξύλον προσκυνήσωμεν, δι' οὐ ἡξιώθημεν, τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν συντρίβειν τάς κάρας. Δεῦτε πάσαι αἱ πατριαί τῶν ἐθνῶν τόν Σταυρόν τού Κυρίου ὕμνοις τιμήσωμεν. Χαίροις Σταυρέ τού πεσόντος Ἀδάμ ἡ τελεία λύτρωσις, ἐν σοί οἱ πιστότατοι Βασιλεῖς ἡμῶν καυχῶνται ὡς τή σή δυνάμει, Ἰσραηλίτην λαόν, κραταιῶς υποτάττοντες. Σέ νῦν μετὰ φόβου, Χριστιανοί ἀσπαζόμεθα, καί τόν ἐν σοί προσπαγέοντα Θεόν δοξάζομεν λέγοντες, Κύριε ο ἐν αὐτῷ προσπαγεῖς, ἐλέησον ἡμᾶς ὡς ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Ἦχος πλ. δ'

Σήμερον ο Δεσπότης τής Κτίσεως, καί Κύριος τής δόξης, τῷ Σταυρῷ προσπήγνυται, καί τήν πλευράν κεντάται, χολῆς καί ὄξους γεύεται ο γλυκασμός τής Εκκλησίας, στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιβάλλεται ο καλύπτων οὐρανόν τοῖς νέφεσι, χλαῖναν ἐνδύεται χλεῦης, καί ραπίζεται πηλίνῃ χειρὶ ο τή χειρὶ πλάσας τόν

άνθρωπον,τόν νώτον φραγγελοῦται, ο περιβάλλων τόν ουρανόν εν νεφέλαις, εμπτυσμούς καί μάστιγας δέχεται ονειδισμούς καί κολαφισμούς καί πάντα υπομένει δι' εμέ τόν κατάκριτον ο Λυτρωτής μου καί Θεός ίνα σώση Κόσμον εκ πλάνης ως εύσπλαγχνος.

Δόξα ... Ἦχος ο αυτός

Σήμερον ο απρόσιτος τή ουσία προσιτός μοι γίνεται, καί πάσχει πάθη, ελευθερών με τών παθών, ο φώς παρέχων τυφλοίς υπό ανόμων χειλέων εμπύεται, καί δίδωσι τόν νώτον υπέρ αιχμαλώτων εις μάστιγας. Τούτον η Αγνή καί Μήτηρ, επί Σταυρού θεωρούσα, οδυνηρώς εφθέγγετο, οίμοι Τέκνον εμόν! τί τούτο πεποίηκας; ο ωραίος κάλλει παρά πάντας βροτούς, άπνους άμορφος φαίνη, ουκ έχων είδος ουδέ κάλλος, οίμοι τό εμόν φώς! ου δύναμαι υπνούντα καθοράν σε, τά σπλάγχνα τιτρωσκομαι καί δεινή μοι ρομφαία τήν καρδίαν διέρχεται, Ανυμνώ σου τά Πάθη, προσκυνώ σου τό εύσπλαγχνον, μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν...

Ἦχος πλ. β' Ειρμολογικόν

Σήμερον τό προφητικόν πεπλήρωται λόγιον, ιδού γάρ προσκυνούμεν εις τόν τόπον, ού έστησαν οι πόδες σου Κύριε, και ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τών εξ αμαρτίας παθών ελευθερίας ετύχομεν, πρεσβείαις τής Θεοτόκου μόνε φιλόανθρωπε.

Είτα η συνήθης Εκτενής, η Λιτή μετά τού Εωθινού Ιδιομελου, καί η Α' Ωρα, εν ή αναγινώσκεται η Κατήχησις τού Στουδίτου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά, οι Μακαρισμοί τής Οκτωήχου, καί εκ τού Κανόνος τού Σταυρού η ς' Ωδή.

Αντί δέ τού Τρισαγίου

Τόν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, καί τήν αγίαν σου Ανάστασιν δοξάζομεν.

Ο Απόστολος

Προκείμενον Ἦχος πλ. β'

Σώσον, Κύριε, τόν λαόν σου, καί ευλόγησον ήν κληρονομίαν σου.

Στίχ. Πρός σέ, Κύριε κεκράξομαι, ο Θεός μου.

Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ, Δ',14-Ε',6)

Αδελφοί, έχοντες Αρχιερέα μέγαν, διεληλυθότα τούς ουρανούς, Ιησούν τόν Υιόν τού Θεού, κρατώμεν τής ομολογίας, ου γάρ έχομεν Αρχιερέα, μή δυνάμενον συμπαθήσαι ταίς ασθενείαις ημών, πεπειρασμένον δέ κατά πάντα καθομοιότητα, χωρίς αμαρτίας. Προσερχώμεθα ούν μετά παρρησίας τώ θρόνῳ τής χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον, καί χάριν εὐρώμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν. Πάς γάρ Αρχιερεύς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος, ὑπὲρ ἀνθρώπων καθίσταται τά πρὸς τόν Θεόν, ἵνα προσφέρῃ δῶρά τε καί θυσίας ὑπὲρ αμαρτιῶν, μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι καί πλανωμένοις, ἐπεὶ καί αὐτός περικείται, ἀσθένειαν, καί διὰ ταύτην οφείλει, καθὼς περὶ τοῦ λαοῦ, οὕτω καί περὶ εαυτοῦ προσφέρειν ὑπὲρ αμαρτιῶν. Καί οὐχ εαυτῷ τις λαμβάνει τήν τιμήν, ἀλλ' ο καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καθάπερ καί ὁ Ααρών, οὕτω καί ὁ Χριστός, οὐχ εαυτὸν ἐδόξασε γεννηθῆναι Αρχιερέα, ἀλλ' ο λαλήσας πρὸς αὐτόν. Υἱός μου εἰ σύ ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε. Καθὼς καί ἐν ἐτέρῳ λέγει. Σύ ἱερεύς εἰς τόν αἰῶνα κατὰ τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Ἀλληλούϊα Ἦχος β'·

Μνήσθητι τής συναγωγῆς σου, ἥς ἐκτίσω ἀπ' ἀρχῆς.

Εὐαγγέλιον Κατὰ Μάρκον

Εἶπεν ὁ Κύριος, ὅς τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν...

Κοινωνικόν

Εσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τό φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε. Ἀλληλούϊα.

Τήν αὐτήν Σταυροπροσκύνησιν ποιούμεν ἡμέρας δ', τή Κυριακή, ἥτοι σήμερον, τή Δευτέρα, τή Τετάρτη καί τή Παρασκευή, ψάλλοντες εἰς τήν ᾠδὴν, ἀντί τού, «Τά διαβήματά μου... » τό, «Τόν Σταυρόν σου προσκυνούμεν... »

ΤΗ ΑΥΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ

Στιχηρά

Ἦχος πλ. δ'

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ

Κύριε, ὁ ἐπὶ Σταυροῦ ἐκουσίως, υφαπλώσας τὰς παλάμας σου, τούτον κατανύξει καρδίας, προσκυνεῖν ἡμὰς ἀξίωσον, λελαμπρυσμένους καλῶς, νηστείαις καὶ δεήσεσι, καὶ ἐγκρατεία, καὶ εὐποΐᾳ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Κύριε, τῶν ἀμαρτιῶν μου τὰ πλήθη, κατὰ τό πλήθος ἐξάλειψον, τῶν σῶν οἰκτιρμῶν Πανοικτίρμον, καὶ τόν Σταυρόν σου ἀξίωσον, ἐν καθαρὰ τῇ ψυχῇ, καὶ βλέπειν καὶ προσπτύσσεσθαι, ἐν τῇ παρούσῃ τῆς ἐγκρατείας, Εβδομάδι ὡς φιλόανθρωπος.

Ἔτερον Προσόμοιον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος γ' Μέγιστον θαύμα

Μέγιστον θαύμα! τό Ξύλον ὁράται, ἐν ᾧ Χριστός σαρκί ἐσταυρώθη, προσκυνεῖ ὁ Κόσμος καὶ φωτιζόμενος ἀνακράζει. Ὡ τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει! καὶ θεωρούμενος δαίμονας καίει, καὶ ἐκτυπούμενος, τούτους φλέγων δείκνυται. Μακαρίζω σε τό ἀχραντον Ξύλον, τιμῶ καὶ προσκυνῶ ἐν φόβῳ, καὶ Θεόν δοξάζω, τόν διὰ σοῦ μοι χαριζόμενον, ζωὴν τὴν ἀτελεύτητον.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ',

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Προκείμενον

Ἦχος πλ. δ'

Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τό Ὄνομά σου, Κύριε.

Στίχ. Ἀπό τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σέ ἐκέκραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου.

Ἀπόστιχα

Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Ἀτενίσαι τό ὄμμα εἰς οὐρανόν, οὐ τολμῶ ὁ τάλας ἐγώ, ἐκ τῶν πονηρῶν μου πράξεων, ἀλλ' ὡς ὁ Τελώνης στενάξας κραυγάζω σοι. Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ αμαρτωλῷ, καὶ φαρισαϊκῆς υποκρίσεως ρύσαί με, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνός. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον αγιάζετε, καί πάσαν νόσον θεραπεύετε, καί νύν πρεσβεύσατε, ρυσθήναι τών παγίδων τού εχθρού, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τά ουράνια υμνεῖ σε κεχαριτωμένη, Μήτηρ ανύμφευτε, καί ἡμεῖς δοξολογούμεν, τήν ανεξιχνίαστόν σου γέννησιν, Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά δέ τήν β΄ Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ΄

Ανέστης εκ νεκρῶν

Τό πάνσεπτον πιστοί, προσκυνήσωμεν Ξύλον, ἐν ᾧ ὁ Ποιητής, τῶν ἀπάντων υψώθη, πρόκειται αγιάζον, τοὺς προσιόντας ψυχὴ καὶ σώματι, ρύπον ἀποκαθαίρον, τῆς αμαρτίας τῶν νηστευόντων πιστῶς, καὶ ἀνυμνούντων πάντοτε Χριστόν, τὸν μόνον ευεργέτην.

Δόξα... Τό αὐτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὁ Λόγος τού Πατρός, ἐπὶ τῆς γῆς κατήλθε, καὶ Ἄγγελος φωτός, τῇ Θεοτόκῳ ἐβόα. Χαίρε εὐλογημένη, ἡ τήν παστάδα μόνη φυλάξασα, σύλληψιν συλλαβούσα, τὸν πρό αἰώνων Θεόν καὶ Κύριον, ἵνα τῆς πλάνης σῶση ὡς Θεός, τό γένος τῶν ἀνθρώπων.

Μετά τήν γ΄ Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος γ΄

Τήν ωραιότητα

Μεσοπονήσαντες, νύν τήν ἐγκράτειαν, καὶ εἰς προσκύνησιν, Χριστέ μου φθάσαντες, τού ζωηφόρου σου Σταυροῦ, προσπίπτοντες βοώμέν σοι. Μέγας εἰ Φιλάνθρωπε, καὶ μεγάλα τά ἔργα σου, ὅτι ἐφάνέρωσας τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, ὃν φόβῳ προσκυνούμεντες κραυγάζομεν. Δόξα τῇ ἀκρᾷ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Δόξα... Τό αὐτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὡς ἀγεώργητος Παρθένε ἀμπελος, τὸν ωραιότατον, βότρυν ἐβλάστησας, ἀναπηγάζοντα ἡμῖν, τὸν οἶνον τὸν σωτήριον, πάντων τὸν ευφραίνοντα, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, ὅθεν ὡς αἰτίαν σε τῶν καλῶν μακαρίζοντες, αἰεὶ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοώμέν σοι. Χαίρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Ὁδὴ α' Ἦχος πλ. δ'

Ἀρματηλάτην Φαραώ

Ἡ φωτοφόρος τοῦ Σταυροῦ προσκύνῃσις, πάσιν επέφανεν, ἡλιακὴν αἴγλην, σωτηρίας πέμπουσα, καὶ πάντας καταυγάζουσα, τοὺς παθῶν αμαυρώσει, κεκρατημένους, συνδράμωμεν, τούτον καθαρῶς κατασπάσασθαι.

Τῇ τῆς νηστείας καθαρθέντες χάριτι, καθαρωτάτῳ νοῖ, τῷ καθαρῷ μόνῳ, δεύτε εκβοήσωμεν, φωνὴν ευχαριστήριον. Σὺ τό Αἷμά σου Λόγε, υπέρ ἡμῶν πάντων δέδωκας, σὺ καὶ τῷ Σταυρῷ αἱγάζεις ἡμᾶς.

Συμποδισθεῖς ταῖς προσβολαῖς τοῦ ὀφews, τραῦμα εξαίσιον, διαπαντός κείμει, Σῶτερ ὁ τὴν ἐκπτώσιν, τῶν πρωτοπλάστῳ πάθει σου, τοῦ Σταυροῦ ανορθώσας, ανόρθωσον, καὶ Ὁδήγησον, σοῦ πρὸς θελημάτων εκπλήρωσιν.

Σταυροθεοτοκίον

Παρισταμένη τῷ Σταυρῷ σου Κύριε, ἡ, Ἀπειρόγαμος, καὶ τὰς ἐν σοὶ τρώσεις, καθορώσα Δέσποτα, τιτρωσκομένη ἔλεγεν. Οἱμοὶ τέκνον! ὠδίνας, αποφυγούσα τῷ τόκῳ σου, νῦν οδυνηρῶς κατατρύχομαι.

Ἔτερον Ποῖημα τοῦ κυρίου Θεοδώρου

Ἦχος γ'

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ τῷ ποιήσαντι

Εβδομάς αγία, καὶ φωσφόρος αὕτη, τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον, προτιθεμένη Κόσμῳ, δεύτε ασπασώμεθα, φόβῳ τε καὶ πόθῳ, τὰς ψυχὰς φωτιζόμενοι, τὸν ἐν αὐτῷ παγέντα Χριστόν, ἐν ἁσμασι δοξάζοντες.

Τὸν Σταυρὸν σου πάντες, προσκυνούμεν Χριστέ, προπομπὴν ποιούμενοι, τῆς Ἀναστάσεώς σου, υμνούμεν τοὺς ἡλούς σου, τιμῶμεν καὶ τὴν λόγχην σου, τὰ χεῖλη καὶ τὰ ὄμματα, ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος, ἐν τούτοις ἀγνιζόμενοι.

Δόξα...

Τριάς ἡ ἐν Μονάδι, ουσίας υμνουμένη, Πάτερ Υἱὲ σὺν Πνεύματι, τῷ υπερπαναγίῳ, ἀναρχε αἶδιε, ἀκτιστε θεότης, ἡ τοῦ φωτός πηγὴ καὶ ζωὴ. Σε προσκυνούμεν πάντες βροτοί, τὴν τό πᾶν οὐσιώσασαν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε Παρθένε, Θεοτόκε ἀγνή, Χερουβικὸν ὄχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐτέχθη, σὺ γάρ μόνῃ γέγονας, πηγὴ ἀφθαρσίας, πηγάζουσα

πάσι ζωήν, ἀφ' ἧς αὐρόμενοι, ἰάματα λαμβάνομεν.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Τεσσαράκοντα νηστειῶν σταδίου, μέσον διΐππεύοντες, δεύτε τῇ διαθέσει, Χριστῷ συναπίωμεν, πρὸς τὸ θεῖον Πάθος, ἵνα συσταυρωθέντες αὐτῷ, κοινωνοὶ γενώμεθα, τῆς αὐτοῦ Αναστάσεως.

Ὁ Εἰρμός

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ ποιήσαντι θαυμαστά τέρατα ἐν Ερυθρᾷ θαλάσῃ, πόντῳ γὰρ ἐκάλυψε τοὺς υπεναντίους, καὶ ἔσωσε τὸν Ἰσραὴλ αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Ὡδὴ η'

Επταπλασίως κάμινον

Τὸν ἰοβόλοις πάθεσι, καὶ ψυχὴν, καὶ διάνοιαν, τετραυματισμένην κεκτημένον Κύριε, ἐλέησον οἰκτεῖρον, τῷ σῶ Σταυρῷ θωράκισον, καὶ ταῖς ἐκ πλευράς σου κενωθείσιν ρανίσι, προθύμως ἵνα μέλπω. Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Επὶ τοῦ ὅρους πάλαι σε, Μωϋσῆς προετύπωσε, χεῖρας ἀνυψῶν, καὶ Ἀμαλήκ τροπούμενος, Σταυρὲ πανσεβάσμιε, ὃν προσκυνούντες σήμερον, τρέπομεν δαιμόνων τὰ ἀλλόφυλα στίφη, καὶ πίστει μελωδούμεν, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Υπὸ παθῶν κλονούμενον, ὑπ' ἐχθρῶν σκελιζόμενον, ὑπὸ συνηθείας πονηρὰς ἐλκόμενον, οἰκτεῖρησον Εὐσπλαγχνε, τῷ σῶ Σταυρῷ θωράκισον, ὅπως μελωδῶ ἐν ἀκλονήτῳ καρδίᾳ. Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σταυροθεοτοκίον

Ὁδυνηρῶς στενάζουσα, μητρικῶς ολολύζουσα, καὶ τὴν ἐκ σῶν σπλάγχνων, συνοχὴν μὴ φέρουσα, Σταυρῷ, ἐνητένιζες, τῷ ἐκ τῆς σῆς τεχθέντι γαστρὸς, Τέκνον, ἐκβοῶσα, τί τὸ ὄραμα τοῦτο, πῶς πάσχεις ὁ τῇ φύσει, ἀπαθής; πάντων, θέλων, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, φθορὰς ἐλευθερώσαι.

Εἰρμός ἄλλος

Τὸν ὑπ' Ἀγγέλων

Τῇ Εκκλησίᾳ προτεθέντα, τὸν Σταυρὸν Χριστοῦ Θεώμενοι, φόβῳ καὶ πίστει ἀδελφοί, προσελθόντες προσκυνήσωμεν, αὐτῷ ἀναβοῶντες. Σὺ τὴν ζωὴν ἐξήνθησας, τοῖς βροτοῖς φωτοφόρε.

Τροπαιοφόρον εν πολέμοις, ουρανός σε καθυπέδειξε, ζωοποιέ ημών Σταυρέ, Βασιλέων όπλον άμαχον, εχθρών ο καθαιρέτης, Εκκλησιών τό κέρας, καί τών πιστών σωτηρία.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Πατέρα άγιον δοξάζω, καί Υιόν άγιον σέβω, καί Πνεύμα άγιον υμνώ, Ομοούσιον. Τριάδα απλήν, Θεόν έκαστον τούτων, φώτα καί φώς, ως εξ Ηλίου ενός προϊόντα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη αδιόδευτε, χαίρε βάτε ακατάφλεκτε, χαίρε η στάμνος η χρυσή, χαίρε όρος αλατόμητον, χαίρε Θεοτόκε ελπίς αρραγής, καί τείχος τών επί σοί πεποιοθέντων.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τήν Νηστείαν εκμεσάσαντες, ευθαρσήσωμεν τώ πνεύματι, πρός τό εξής νεανικώς, ευδρομούντες σύν Θεώ αδελφοί, όπως καί τό Πάσχα περιχαρώς οψώμεθα, τού Χριστού αναστάντος.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Τόν υπ'Αγγέλων ασιγήτως, εν Υψίστοις δοξαζόμενον Θεόν, οι ουρανοί τών ουρανών, γή, καί όρη, καί βουνοί, καί βυθός, καί πάν γένος ανθρώπων ύμνοις αυτόν ως Κτίστην καί Ποιητήν, ευλογείτε υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ''

Έφριξε πάσα ακοή

Εγγόνους πάλαι Ιακώβ, ευλογών προδιετύπου τρανώτατα, Σταυρόν τόν τίμιον, δι'ού Οικτίρμον, ημάς ευλόγησον, αγιασμού παρεκτικήν, χάριν παρεχόμενος, τοίς προσκυνούσιν αυτόν, καί τών πάντων Λυτρωτήν σε δοξάζουσι.

Νηστείας ύδατι πιστοί, καθαρθέντες καί ψυχήν καί διάνοιαν, τό ζωοδώρητον, καί θείον Ξύλον, περιπτυζώμεθα, πρόκειται πάσιν εμφανώς, βρύον θείαν άφεσιν, καί φώς ουράνιον, καί ζωήν καί αληθή αγαλλίασιν.

Κριτήν σε οίδα φοβερόν, ελευσόμενον εν δόξη θεότητος, πάντων τά κρύφια, ελέγχειν τότε, μέλλοντα Κύριε, διό σοι κράζω Αγαθέ. Έμартон συγχώρησον, μή θριαμβεύσης μου, τά πολλά καί χαλεπά πλημμελήματα.

Σταυροθεοτοκίον

Τόν Άρνα πάλαι η Αμνάς, θεωρούσα πρός σφαγήν καθελκόμενον, καί σκοτιζόμενον, ηλίου φέγγος, κλαίουσα έλεγεν. Ήλιε, δόξης Ιησού, έδυσ θανατούμενος, αλλά ανάτειλον, τής εγέρσεως τό φώς τοίς ποθούνσί σε.

Ειρμός άλλος

Εν Σιναίω τώ όρει

Εις τόν τόπον οι πόδες ού έστησαν, τού Δεσπότου καί Θεού, προσκυνήσωμεν άπαντες σήμεραν, τόν σεπτότατον Σταυρόν, ως Δαυϊδ ανακράζει, ο θεοφωνότατος, καί γάρ ο άπαντα περιέχων δρακί, εν τούτω βέβηκεν.

Οι τήν γήν κατοικούντες προσέλθετε, τή νηστεία καθαροί, καί προκείμενον βλέποντες σήμεραν, τόν πανσέβαστον Σταυρόν, προσκυνήσατε φόβω, καί πίστει ευφραίνεσθε, καί συναγάλλεσθε, τόν αγιασμόν ταίς ψυχαίς αρυόμενοι.

Δόξα...

Τή ουσία Μονάς εστιν άτμητος, η υπέρθεος Τριάς, ενουμένη τή φύσει μερίζεται, τοίς προσώποις ιδικώς, μή τμωμένη γάρ τμάται, εν ούσα τρισσεύεται, αύτη Πατήρ εστιν, ο Υιός, καί Πνεύμα τό ζών, η φρουρούσα τό πάν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παιδοτόκον παρθένον τίς ήκουσε; καί μητέρα πλήν ανδρός; Μαριάμ εκτελείς τό τεράστιον, αλλά φράζε μοι τό, Πώς; Μή ερεύνα τά βάθη, τής Θεοτοκίας μου, τούτο πανάληθες, υπέρ δέ ανθρωπινον νούν η κατάληψις.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Χαριστήριον αίνον προσάξωμεν, τώ Θεώ πάς ο λαός, ότι βλέποντες νύν ασπαζόμεθα, τόν πανάγιον Σταυρόν, γνώτε ούν καί ηττάσθε, εν τούτω οι δαίμονες, έθνη τά βάρβαρα γνώτε, καί ηττάσθε, διό ού μεθ' ημών ο Θεός.

Ο Ειρμός

Εν Σιναίω τώ όρει κατείδέ σε, εν τή βάτω Μωϋσής, τήν αφλέκτως τό πύρ τής θεότητος, συλλαβούσαν εν γαστρί, Δανιήλ δέ σε είδεν, όρος αλατόμητον, ράβδον βλαστήσασαν Ησαΐας, κέκραγε, τήν εκ ρίζης Δαυϊδ.

Απόστιχα τών Αίνων

Ήχος πλ. β''

Αρίστην οδόν υψώσεως Χριστέ, τήν ταπείνωσιν έδειξας, σεαυτόν κενώσας, καί μορφήν δούλου λαβών, τού Φαρισαίου τήν μεγάλαυχον ευχήν μή προσιέμενος, τού δέ Τελώνου τόν συντετριμμένον στεναγμόν, ως ιερείον άμωμον, εν τοίς υψίστοις προσδεχόμενος, διό καγώ βοώ σοι. Ιλάσθητι ο Θεός, Ιλάσθητι, Σωτήρ μου καί σώσόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Κύριε, εν τή μνήμη τών Μαρτύρων σου, πάσα η Κτίσις εορτάζει, οι ουρανοί αγάλλονται σύν τοίς Αγγέλοις, καί η γή ευφραίνεται σύν τοίς ανθρώποις. Αυτών ταίς παρακλήσεσιν, ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Αρχαγγελικόν λόγον υπεδέξω, καί Χερουβικός θρόνος ανεδείχθης, καί εν αγκάλαις σου εβάστασας Θεοτόκε, τήν ελπίδα τών ψυχών ημών.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας

Ήχος βαρύς

Κύριε μή τώ θυμώ σου ελέγξης, λαόν ημαρτηκότα, μηδέ τή οργή σου παιδεύσης ημάς, αγαθός υπάρχων. Σέ γάρ δοξάζει πάσα η γή, καί δεόμεθα. Φείσαι ημών Άγιε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός ξ'

Επί τώ Θεώ τό σωτήριον μου καί η δόξα μου.

Στίχ. Ουχί τώ Θεώ υποταγήσεται η ψυχή μου;

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΔ' 24–32)

Τάδε λέγει Κύριος Σαβαώθ. Όν τρόπον είρηκα, ούτως έσται, καί όν τρόπον βεβούλευμαι, ούτω μενεί, τού απολέσαι τούς Ασσυρίους επί τής γής τής εμήs, καί επί τών ορέων μου, καί έσονται εις καταπάτημα, καί αφαιρεθήσεται απ' αυτών ο ζυγός αυτών, καί τό κύδος αυτών από τών ώμων αφαιρεθήσεται. Αύτη η βουλή, ήν βεβούλευται Κύριος εφ όλην τήν Οικουμένην, καί αύτη η χείρ η υψηλή, επί πάντα τά έθνη, ά γάρ ο Θεός ο άγιος βεβούλευται, τίς διασκεδάσει; καί τήν χείρα αυτού τήν υψηλήν τίς αποστρέψει; Του έτους, ού απέθανεν Άχαζ ο βασιλεύς, εγενήθη τό ρήμα τούτο. Μη ευφρανθείητε πάντες οι αλλόφυλοι, συνετρίβη γάρ ο ζυγός τού παίοντος υμάς, εκ γάρ σπέρματος όφεως εξελεύσεται έγγονα

ασπίδων, καί τά ἐγγονα αὐτῶν ἐξελεύσονται ὅφεις πετώμενοι. Καί βοσκηθήσονται πτωχοί δι᾽ αὐτοῦ, πένητες δέ ἄνθρωποι ἐπὶ εἰρήνης ἀναπαύσονται, ἀνελεῖ δέ τό σπέρμα σου ἐν λιμῷ, καί τό κατάλειμμά σου ἀνελεῖ. Ολολύξατε πύλαι πόλεων, κεκραγέτωσαν πόλεις τεταραγμέναι, οἱ ἀλλόφυλοι πάντες, ὅτι ἀπό Βορρά καπνός ἐρχεται, καί οὐκ ἐστὶ τοῦ εἶναι. Καί τί ἀποκριθήσονται βασιλεῖς ἐθνῶν; ὅτι Κύριος ἐθεμελίωσε τὴν Σιών, καί δι᾽ αὐτοῦ σωθήσονται οἱ ταπεινοὶ τοῦ λαοῦ.

Προκείμενον Ἦχος δ᾽; Ψαλμός ξβ᾽;

Στίχ. Οὕτως εὐλογήσω σε ἐν τῇ ζωῇ μου.

Ὁ Θεός ο Θεός μου, πρὸς σέ ὀρθρίζω.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ήχος πλ. δευτέρος;

Τί υμὰς καλέσωμεν

Μέσον διΐππεύοντες σήμερον, ημερῶν τῆς εγκρατείας, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, τὸν ἐν τούτῳ ὑψωθέντα, μέσον γῆς ὡς κραταίον, Σωτῆρα, καὶ Θεὸν δοξολογήσωμεν, βοῶντες, θεωροῦς ἡμὰς ἀνάδειξον, τῶν Παθημάτων σου Δέσποτα, καὶ τῆς σεπτῆς Αναστάσεως, δωρούμενος, ἰλασμόν ἡμῖν, καὶ μέγα ἔλεος.

Πάθη ταπεινώσωμεν σώματος, τῶν βρωμάτων ἀποχή, καὶ ἡδονῶν ἀποστροφή, καὶ τό ξύλον τοῦ Σταυροῦ περιπτυξώμεθα πιστῶς. Οράται, ἐμφανῶς γάρ προσκυνούμενος, καὶ πάντα, ἀγιάζει θεία χάριτι, καὶ τῷ Κυρίῳ βοήσωμεν. Ευχαριστοῦμέν σοι Εὐσπλαγχνε, τῷ σώζοντι, διὰ τούτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον, Ποίημα Θεοδώρου

Τὴν Θεοτόκον

Νὺν τὸν Σταυρόν προσκυνούμεντες, πάντες κραυγάζομεν. Χαίρε ξύλον τῆς ζωῆς, χαίρε σκήπτρον ἅγιον τοῦ Χριστοῦ, χαίρε βροτῶν δόξα ἐπουράνιε, χαίρε Ἀνάκτων τό καύχημα, χαίρε τό κράτος τῆς πίστεως, χαίρε ὄπλον ἀήττητον, χαίρε τῶν ἐχθρῶν φυγαδευτήριον, χαίρε φέγγος λαμπρόν, σωτήριον τοῦ Κόσμου, χαίρε Μαρτύρων τό μέγα κλέος, χαίρε σθένος Δικαίων, χαίρε Ἀγγέλων λαμπρότης, χαίρε πάνσεπτε.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ΄;

Δόξα... Καὶ νὺν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ἁχος πλ. δευτέρος; Ψαλμός ξγ΄;

Εισάκουσον, ὁ Θεός, τῆς φωνῆς μου, ἐν τῷ δέεσθαί με πρὸς σέ.

Στίχ. Ἀπὸ φόβου ἐχθροῦ ἐξελοῦ τὴν ψυχὴν μου.

Γενέσεως τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Η΄, 21 – Θ΄, 7)

Εἶπε Κύριος ὁ Θεός, διανοηθεῖς, οὐ προσθήσω ἐτι καταράσασθαι τὴν γῆν, διὰ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ἐγκτεται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρά ἐκ νεότητος, οὐ

προσθήσω οὖν ἐτι πατάξαι πάσαν σάρκα ζώσαν, καθὼς ἐποίησα. Πάσας τὰς ἡμέρας τῆς γῆς, σπέρμα καὶ θερισμός, ψύχος καὶ καύμα, θέρος καὶ ἔαρ, ἡμέραν καὶ νύκτα οὐ καταπαύσωσι. Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὸν Νῶε, καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτοῖς. Αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς, καὶ ὁ φόβος ὑμῶν, καὶ ὁ τρόμος ἔσται ἐπὶ πάσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἐπὶ πάντα τὰ κινούμενα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης, ὑπὸ χεῖρας ὑμῖν δέδωκα, καὶ πᾶν ἑρπετόν, ὃ ἐστὶ ζῶν, ὑμῖν ἔσται εἰς βρώσιν, ὡς λάχανα χόρτου δέδωκα ὑμῖν τὰ πάντα. Πλὴν κρέας ἐν αἵματι ψυχῆς οὐ φάγεσθε, καὶ γὰρ τό ὑμέτερον αἷμα τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ἐκ χειρὸς πάντων τῶν θηρίων ἐκζητήσω αὐτό, καὶ ἐκ χειρὸς ἀνθρώπου ἀδελφοῦ ἐκζητήσω τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἐκχέων αἷμα ἀνθρώπου, ἀντὶ τοῦ αἵματος αὐτοῦ ἐκχυθήσεται, ὅτι ἐν εἰκόνι Θεοῦ ἐποίησα τὸν ἄνθρωπον. Ὑμεῖς δὲ αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ξδ'

Επάκουσον ἡμῶν, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς.

Στίχ. Σοὶ πρέπει ὕμνος, ὁ Θεός, ἐν Σιών.

Παροιμιῶν τὸ Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΑ', 19 – ΙΒ', 6)

Υἱὸς δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν, διωγμὸς δὲ ἀσεβούς εἰς θάνατον. Βδέλυγμα Κυρίῳ διεστραμμέναι οδοί, δεκτοὶ δὲ αὐτῶ πάντες ἄμωμοι ἐν ταῖς οδοῖς αὐτῶν. Χειρὶ χεῖρας ἐμβαλὼν ἀδίκως, οὐκ ἀτιμώρητος ἔσται κακῶν. Ὁ δὲ σπείρων δικαιοσύνην, λήψεται μισθὸν πιστόν. Ὡσπερ ἐνώτιον χρυσοῦν ἐν ρινὶ υῶς, οὕτω γυναικὶ κακόφρονι κάλλος. Ἐπιθυμία δικαίων πάσα ἀγαθή, ἐλπίς δὲ ἀσεβῶν ἀπολείται. Εἰσὶν, οἳ τὰ ἴδια σπείροντες πλείονα ποιοῦνται, εἰσὶ δὲ καὶ οἳ συνάγοντες τὰ ἀλλότρια, ἐλαττονοῦνται. Ψυχὴ εὐλογουμένη πάσα ἀπλή, ἀνὴρ δὲ θυμώδης οὐκ εὐσχήμων, ὁ συνέχων σίτον, υπολείποιο αὐτὸν τοῖς ἔθνεσιν, εὐλογία δὲ εἰς κεφαλὴν τοῦ μεταδιδόντος. Τεκταινόμενος ἀγαθὰ, ζητεῖ χάριν ἀγαθὴν, ἐκζητοῦντα δὲ κακὰ καταλήψεται αὐτόν. Ὁ πεποιθὼς ἐπὶ τῷ πλούτῳ αὐτοῦ, οὗτος πεσεῖται. Ὁ δὲ ἀντιλαμβανόμενος δικαίων, οὗτος ἀνατελεῖ, ὁ μὴ συμπεριφερόμενος τῷ ἑαυτοῦ οἴκῳ, κληρονομήσει ἄνεμον, δουλεύσει δὲ ἄφρων φρονίμῳ. Ἐκ καρποῦ δικαιοσύνης φύεται

δένδρον ζωής, αφαιρούνται δέ άωροι ψυχάί παρανόμων. Ει ο μέν δίκαιος μόλις σώζεται, ο ασεβής καί αμαρτωλός πού φανείται; ο αγαπών παιδείαν, αγαπά αίσθησιν, ο δέ μισών ελέγχους, άφρων. Κρείσσων ο ευρίσκων χάριν παρά Κυρίω, ανήρ δέ παράνομος παρασιωπηθήσεται, ου κατορθώσει άνθρωπος εξ ανόμου, αι δέ ρίζαι τών δικαίων ουκ εξαρθήσονται. Γυνή ανδρεία στέφανος τώ ανδρί αυτής, ώσπερ δέ εν ξύλω σκώληξ, ούτως άνδρα απόλλυσι γυνή κακοποιός. Λογισμοί δικαίων κρίματα, κυβερνώσι δέ ασεβείς δόλους. Λόγοι ασεβών δόλιοι εις αίμα, στόμα δέ ορθών ρύσεται αυτούς.

Απόστιχα

Ιδιόμελον Ήχος πλ. δ'

Μεγαλορρήμων Φαρισαίος, εβδελύχθη καυχησάμενος, καί Τελώνης ταπεινόφρων, διά σιγής εδικαιώθη προσευξάμενος, διό τών εκατέρων μαθούσα ψυχή μου τό διάφορον, τήν ταπεινοφροσύνην ελού καί κατάσπαζε. Χριστός γάρ ταπεινοίς επηγγείλατο, διδόναι χάριν ως φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, ικετεύσατε τόν Θεόν ημών, καί αιτήσασθε ταίς ψυχáis ημών, πλήθος οικτιρμών, καί τόν ιλασμόν, τών πολλών παραπτωμάτων δεόμεθα.

Δόξα Καί νύν... Θεοτοκίον

Εγώ Παρθένε αγία Θεοτόκε, τή σκέπη σου προστρέχω, οίδα ότι τεύξομαι τής σωτηρίας, δύνασαι γάρ αγνή βοηθήσαί μοι.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά δέ τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος πλ. δ'

Τό ασάλευτον στήριγμα

Εγκρατεία λαμπρύναντες, τάς ψυχάς ημών, τόν Σταυρόν προσκυνήσωμεν, τόν σωτήριον, εν ώ Χριστός προσηλώθη, καί βοήσωμεν αυτώ. Χαίρε νηστευόντων η τρυφή, καί βεβαία βοήθεια. Χαίρε αναιρέτα τών παθών, τών δαιμόνων αντίπαλε, χαίρε Ξύλον μακάριον.

Θεοτοκίον

Τό ασάλευτον στήριγμα, τό τής Πίστεως, καί σεβάσμιον δώρημα, τών ψυχών ημών, τήν Θεοτόκον εν ύμνοις μεγαλύνωμεν

πιστοί. Χαίρε η τήν πέτραν τής ζωής, εν γαστρί σου χωρήσασα, χαίρε τών περάτων η ελπίς, θλιβομένων αντίληψις, χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ'

Ὡς ἀπαρχάς τής φύσεως

Ὡσπερ ζωήν τής Κτίσεως, τόν σόν Σταυρόν προκείμενον, η Οικουμένη ασπάζεται Κύριε, καί προσκυνούσα κράζει σοι. Τή αυτού ενεργεία, εν ειρήνῃ βαθεία, τούς ανυμνούντάς σε, τούς ευλογούντάς σε, διά τής εγκρατείας συντήρησον Πολυέλεε.

Θεοτοκίον

Χαίρε η δι' Αγγέλου, τήν χαράν τού Κόσμου δεξαμένη, χαίρε η τεκούσα τόν Ποιητήν σου καί Κύριον, χαίρε η αξιωθείσα γενέσθαι Μήτηρ Θεού.

Ὡδή β' Ἦχος πλ. δ'

Ο Ειρμός

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι ο Θεός, ο πάλαι τόν Ισραήλ, εν ερυθρά θαλάσῃ διαγαγών, καί σώσας καί θρέψας, καί εκ δουλείας πικράς, ελευθερώσας Φαραώ.

Μέσον τής Κτίσεως, ὄν καθυπέμεινας Σταυρόν, Μεσσία Λόγε Θεού, τώ τής Νηστείας σήμερον μεσασμῶ, πιστῶς προσκυνούμεν, αι τούμενοι κατιδεῖν, καί τήν Ανάστασιν τήν σήν.

Ράβδω δυνάμεως, προτυπωθείση τώ Μωσή, τήν θάλασσαν τών παθών, διατεμόντες φθάσωμεν πρός γήν, τής επαγγελίας, καί μάνα τού νοητού, εμφορηθώμεν δαψιλῶς.

Τίς μή θρηνήσει σε; τίς μή πενθήσει σε ψυχή, ποθούσαν τά πονηρά, ουκ εκζητούσαν πόθω τά αγαθά, δικαίου Κριτού δέ, καταφρονούσαν αεί, μακροθυμούντος επί σοί;

Θεοτοκίον

Σάρκα γενόμενον, αναλλοιώτως τόν Χριστόν, Παρθέने κυφορείς, ὄν εκτενῶς ικέτευε, σαρκικών παθών απαλλάξαι, τούς προσκυνούντας Σταυρόν, ὄν καθυπέμεινε σαρκί.

Ἔτερον Ποῖημα Θεοδώρου

Ειρμός ἄλλος

Ἦχος πλ. δ'

Ἰδετε ἴδετε

Ίδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τῇ Οἰκουμένῃ, τὸν Σταυρὸν μου παρασχών, ὄπλον σωτηρίας, εἰς τὸ νῦν προσκυνεῖσθαι αὐτόν, ὅπως οἱ ἀσπαζόμενοι, καταργώσι τοῦ ἐχθροῦ μηχανήματα.

Μέγας εἰ Κύριε, καὶ πολυέλεος, ὅτι δέδωκας τὸν ζωοποιόν σου, προσκυνεῖσθαι νῦν Σταυρὸν, ἐνθα σου αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες ἠλώθησαν, ἐν ᾧ τὸ αἷμα ἐρρῦη, τῆς ἀχράντου σου Πλευράς, ζωὴν πηγάζον ἡμῖν.

Δόξα...

Υπερτελεστάτη Μονάς, υπέρθεε, τρισυπόστατε, ἀγέννητε Πάτερ, καὶ Υἱέ μονογενές, Πνεῦμα ἐκ Πατρός ἐκπορευθέν, δι᾽ οὗ Υἱοῦ δέ φανέν, οὐσία μία καὶ φύσις, κυριότης, βασιλεία, σώσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἀρρητον τὸ θαῦμα, τῆς σῆς κηρύσεως Μητροπάρθενε, πῶς γάρ καὶ λοχεύεις, καὶ ἀγνεύεις ἐν ταυτῷ; πῶς παιδοτοκεῖς, καὶ ἀγνοεῖς πείραν ὅλως ἀνδρός; Ὡς εἶδεν ὁ ὑπὲρ φύσιν, ἐξ ἐμοῦ καινοπρεπῶς, Λόγος Θεοῦ γεννηθεῖς.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Σέ Μωσῆς ὁ μέγας, προδιετύπωσε, τὸν Σταυρὸν ἡμῖν, χεῖρας ἐκπετάσας, καὶ πορθήσας Ἀμαλήκ, σε ἐκτυποῦντες ἐν σκιαῖς καὶ ἀέρι, ἡμεῖς ἐκτρέπομεν καὶ νικῶμεν, τὸν ἀρχέκακον ἐχθρόν, ὑμνολογοῦντες Χριστόν.

Ὁ Εἰρμός

Ίδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πρό τῶν αἰώνων, γεννηθεῖς ἐκ τοῦ Πατρός, καὶ ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ᾽ ἐσχάτων δίχα ἀνδρός κηθεῖς, καὶ λύσας τὴν ἀμαρτίαν, τοῦ προπάτορος Ἀδάμ ὡς φιλάνθρωπος.

Ὡδὴ η᾽

Ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι

Ὁ συσσεῖσας θεμέλια, πάσης τῆς γῆς ὡς Θεός, ὑψωθείς ἐν ξύλῳ, ἀσειστον πάσιν ἐδωρήσω, πιστοῖς ἔρεισμα Κύριε, τὸ σωτήριον ὄπλον τοῦ Σταυροῦ σου, ὃν περ προσκυνούμεν, σέ υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀπαστράπτων Θεώμενοι, ὑπὲρ ἡλίου αὐγὰς, τοῦ Σταυροῦ τὸ ξύλον, δεύτε νηστεία ἀστραπτόμενοι, νῦν ἀσπασώμεθα, ἀρυόμενοι χάριν φωτοφόρον, σκότος ἐκμειούσαν, τῶν υπερυψούντων, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἰδὼρ ζῶν τό αλλόμενον, εἰς αἰωνίαν ζωὴν, σύ υπάρχων Λόγε, αἷμα καὶ ὕδωρ, ἐκ πλευράς ἐν Σταυρῷ, ἐβλυσας Δέσποτα, αμαρτίας χειμάρρους αναστέλλων. Ὅθεν δυσωπῶ σε. Ξήρανον παθῶν μου, τὰς πονηράς ἐκβλύσεις.

Θεοτοκίον

Νοητόν ὡς αγίασμα, τόν ἐν αγίοις Θεόν, ἀναπεπαυμένον, τίκεις αγία, Θεομήτορ ἀγνή, πάντα τὰ πέρατα, αγιάζοντα θεία προσκυνήσει, σήμερον Παρθένε Ξύλου παναγίου, ἐν ᾧ σαρκί ἐπάγη.

Εἰρμός ἄλλος

Ἄγγελοι καὶ Οὐρανοί

Δεῦτε ἰδῶμεν λαοί, τό Ζωηφόρον Ξύλον, νύν προκείμενον, ἐν ᾧ Χριστός ἐπάγη ὁ Θεός ἡμῶν, καὶ σύ φόβῳ ὑμνούντες, τούτον προσκυνούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τόν τρισύνθετον Σταυρόν, ὡς τῆς Τριάδος τύπον ἀνυμνήσωμεν, καὶ προσκυνούντες φόβῳ ἀνακράζωμεν. Εὐλογούντες ὑμνούντες, καὶ ὑπερυψοῦντες Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα

Εἰς Θεός οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρός ἐκστάντος εἰς υἰότητα, οὐδέ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ' ἰδίᾳ καὶ ἀμφῶ, ὡς Θεόν τὰ τρία δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Μόνη ἀφθόρως κύεις, μόνη θηλάζεις βρέφος μή λοχεύουσα, μόνη τόν Κτίστην τίκεις καὶ Δεσπότην σου, εἰ καὶ δούλη καὶ μήτηρ, σέ Παρθενομήτορ, ὑμνούμεν εἰς αἰῶνας.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Τόν τυφλόν ἐκ γενετῆς, ὁ ομματώσας λόγῳ, πηρωθέν μου σύ, τό τῆς καρδίας ὄμμα, πάλιν ἀνοιξον, ἵνα βλέψω τό φῶς, τῶν σῶν προσταγμάτων, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

Ἄγγελοι καὶ οὐρανοί, τόν ἐπὶ θρόνου δόξης ἐποχούμενον, καὶ ὡς Θεόν ἀπαύστως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδή θ''

Εὐλογητός Κύριος ὁ Θεός

Εὐλογητός Κύριος, ὁ Θεός τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ Σταυρῷ σου λύσας τὴν ἀρχαίαν ἀράν, καὶ τούτον ἡμῖν δωρησάμενος, κραταίωμα καὶ

καταφυγήν, καί ασφαλή κρηπίδα, διὰ οὐ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, νύν κερατιούμεν.

Ὅτι σειραῖς συσφίγγομαι, ἀμετρήτων μου κακῶν, καί τὰς τρίβους σου τὰς σωτηρίους Χριστέ, ἐκὼν ἐπὶ γνῶναι οὐ βούλομαι, τῷ σῶ με ἐπίστρεψον Σταυρῷ, τὴν πώρωσίν μου λύων, διὰ ἀφατον ἔλεος, τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας.

Τὴν Φαρισαίου ἐπαρσιν, μιμησάμενος κακῶς, κατηνέχθην, πτώμα χαλεπὸν καί δεινόν, καί κείμει ἐχθρῶν καταπάτημα, ἀλλὰ οἶκτειρον σῶσόν με Χριστέ, σεαυτὸν διὰ οἶκτον, ταπεινώσας ὑψιστε, Βασιλεὺς τῆς δόξης.

Θεοτοκίον

Αἱ γενεαὶ σε ἀπασαι, μακαρίζουσιν Ἀγνή, Ἰησοῦς γὰρ μόνος, ὁ τεχθεὶς ἐκ τῆς σῆς νηδύος, αὐτὸς ὡς ἐπίσταται, ἐποίησε Κόρη μετὰ σοῦ, Παρθένε μεγαλεία, ὃν δυσώπει σῶζεσθαι, ποιμνην καὶ λαόν σου.

Εἰρμός ο αὐτός

Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ Σταυρῷ σου λύσας, τὴν ἀρχαίαν ἀράν, καὶ τούτον τιθεὶς ἡμῖν εἰς προσκύνησιν, αὐτὸν ἀσπαζόμενοι πιστῶς, αὐτὸν καὶ ἀνυμνοῦντες, σοῦ τό μέγα ἔλεος, υμνοῦμεν ἀπαύστως.

Τῆς Ἐκκλησίας καύχημα, σύ εἰ τίμιε Σταυρέ, βασιλείας ὄπλον, καὶ τοῦ Κόσμου παντός, εἰρήνης βραβεῖον θεότευκτον. Σταυρέ Ὁρθοδόξων ἡ χαρά, τῆς Οἰκουμένης φύλαξ, φύλαξον ἀγίασον, τοὺς σέ προσκυνούντας.

Δόξα...

Τριάς ἀγία δόξα σοι, ἡ Ομότημος Μονάς, θεία φύσις, μία βασιλεία φρικτή. Ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς σὺν τῷ Πνεύματι, τό φῶς τό ἀπρόσιτον παντί, ἡ ἀναρχὸς θεότης, σῶσον τοὺς λατρεύοντας, σοὶ τῷ πάντων Κτίστη.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ἐν τῷ σταυρῷ ὡς ἵστατο, ἡ Ἀμνάς σου Ἰησοῦ, τὸν Ποιμένα, καὶ Δεσπότην αὐτῆς, Ὁρώσα πικρῶς ἐπωδύρετο, καὶ σπλάγχνα κινούσα ἐπὶ σοί, Χριστέ ἀνεκαλείτο. Τί τό ξένον θέαμα; ἡ ζωὴ πῶς θνήσκεις;

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Τὸν Μανασσὴν ὡς ἔσωσας, μεταγνόντα ὁ Θεός, σῶσον καμέ, δάκρυσι μετανοοῦντα πικρῶς, καὶ μὴ ἀποστρέψης τὸν δούλόν σου,

εξέκλινα γάρ μου τήν ψυχήν, ως πάλαι Ισραήλ εκείνος, πάσας τάς ημέρας μου, ζών εν ασωτία.

Ο Ειρμός

Ευλογητός Κύριος, ο Θεός τού Ισραήλ, ο εγείρας κέρας, σωτηρίας ημίν, εν οίκω Δαυίδ τού παιδός αυτού, εν οίς επεσκέψατο ημάς, Ανατολή εξ ύψους, καί κατεύθυνεν ημάς, εις οδόν ειρήνης.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Τού μεγαλαύχου Φαρισαίου, τήν εξ οίησης εννοούσα ψυχή μου κατάκρισιν, καί τού ταπεινόφρονος Τελώνου, τήν δι' εξαγορεύσεως πταισμάτων, επιγνούσα δικαίωσιν, τού μέν αποθέσθαι κατεπείγου, τήν επ αρετής προπέτειαν, τού δέ προλαβέσθαι, τήν εφ' οίς επλημμέλησας εξομολόγησιν, διεγείρου τήν αταπείνωτον σεαυτή καρπουμένη, διά μετριοπαθείας ύψωσιν, παρά Χριστού τού έχοντος τό μέγα έλεος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Μεγάλως ηγωνίσασθε Μάρτυρες, τάς βασάνους τών ανόμων, υπομείναντες γενναίως, τόν Χριστόν ομολογούντες, εναντίον βασιλέων, καί πάλιν μεταστάντες εκ τού βίου, δυνάμεις ενεργείτε εν τώ Κόσμω, καί ασθενείς θεραπεύετε, εκ τών παθών αυτών Ἅγιοι, πρεσβεύσατε, τού σωθῆναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Η σκέπη σου Θεοτόκε Παρθένε, ιατρείον υπάρχει πνευματικόν, εν αυτή γάρ καταφεύγοντες, ψυχικών νοσημάτων λυτρούμεθα.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας

Ἦχος πλ. β'

Τόν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, καί τήν αγίαν σου Ανάστασιν δοξάζομεν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ξε'

Αλαλάξατε τώ Κυρίω πάσα η γή.

Στίχ. Ευλογείτε έθνη τόν Θεόν ημών, καί ακουτίσατε τήν φωνήν τής αιnéσεως αυτού.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΚΕ', 1–9)

Κύριε ο Θεός μου, δοξάσω σε, καί υμνήσω τό όνομά σου, ότι εποίησας θαυμαστά πράγματα, βουλήν αρχαίαν αληθινήν. Γένοιτο Κύριε. Ότι έθηκας πόλιν εις χώμα, πόλεις οχυράς τού μή πεσείν αυτών τά θεμέλια, ασεβών πόλεις εις τόν αιώνα ου μή οικοδομηθή. Διά τούτο ευλογήσει σε ο λαός ο πτωχός, καί πόλεις ανθρώπων αδικουμένων ευλογήσουσί σε, εγένου γάρ πάση πόλει ταπεινή βοηθός, καί τοίς αθυμήσασι δι΄ ένδειαν σκέπη, από ανθρώπων πονηρών ρύση αυτούς, σκέπη διψώντων, καί πνεύμα ανθρώπων αδικουμένων, ως άνθρωποι ολιγόψυχοι διψώντες εν Σιών, ότι ρύση αυτούς από ανθρώπων ασεβών οίς ημάς παρέδωκας. Καύσων εν σκέπη νέφους, κληματίδα ισχυρών ταπεινώσει. Καί ποιήσει Κύριος Σαβαώθ πάσι τοίς έθνεσιν επί τό όρος τούτο πότον λιπασμάτων, πότον τρυγιών, πίνονται εν ευφροσύνη, πίνονται οίνον, χρίσονται μύρον εν τώ όρει τούτω, παράδος ταύτα πάντα τοίς έθνεσιν, η γάρ βουλή αύτη επί πάντα τά έθνη. Κατέπιεν ο θάνατος ισχύσας, καί πάλιν αφείλε Κύριος ο Θεός πάν δάκρυον από παντός προσώπου, τό όνειδος τού λαού αυτού αφείλεν από πάσης τής γής, τό γάρ στόμα Κυρίου ελάλησε ταύτα. Καί ερούσιν εν τή ημέρα εκείνη. Ιδού ο Θεός ημών εφ΄ ώ ηλπίζομεν, καί σώσει ημάς, ούτος Κύριος, υπεμείναμεν αυτώ, καί ηγαλλιώμεθα, καί ευφρανθησόμεθα επί τή σωτηρία ημών.

Προκείμενον Ήχος πλ. β΄; Ψαλμός ξς΄;

Ευλογήσαι ημάς ο Θεός, ο Θεός ημών.

Στίχ. Ο Θεός οικτειρήσαι ημάς, καί ευλογήσαι ημάς.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ήχος πλ. β΄;

Όλην αποθέμενοι

Μέσον γῆς υπέμεινας, Σταυρόν καί Πάθος οικτίρμον, πάσι τήν ἀπάθειαν, καί τήν ἀπολύτρωσιν παρεχόμενος, μεσασμῷ σήμερον, Νηστειῶν ἅπαντες, διά τούτο εἰς προσκύνησιν, αὐτόν προτίθεμεν, καί περιχαρώς ἀσπαζόμεθα, ἰδεῖν σου τά Παθήματα, καί τήν ζωηφόρον Ἀνάστασιν, ἐκλελαμπρυσμένοι, ταῖς θείαις ἀρεταῖς Λόγε Θεοῦ, ἀναδειχθείημεν ἅπαντες, μόνε πολυέλεε.

Νεκρός ἐχρημάτισας, ἐπὶ σταυροῦ ἠπλωμένος, καί λόγχῃ νυττόμενος, καί χολήν Μακρόθυμε ποτιζόμενος, ὁ Μερράς ὕδατα, ἐν χειρὶ Δέσποτα, Μωϋσέως εἰς γλυκύτητα, μεταβαλλόμενος, ὅθεν δυσωπῶ σε καί δέομαι. Τά πάθη τά πικρότατα, ἐκ τῆς διανοίας μου ἐκτίλον, καί τῆς μετανοίας, τῷ μέλι τι γλυκάνας μου τόν νοῦν, προσκυνητήν με ἀνάδειξον, τοῦ τιμίου Πάθους σου.

Άλλος Ήχος α΄;

Ο πάλαι τῷ Μωσεί

Όν πάλαι Μωϋσῆς προτυπώσας, ἐν ταῖς παλάμαις αὐτοῦ, κατετροπούτο τόν Ἀμαλήκ, μέγαν Σταυρόν, σήμερον ἐπ΄ ὅψει ἡμῶν βλέποντες, λαοί προτεθέντα, φρικτῶς ψαύσωμεν ἐν ἀγνότητι νοῦ τε καί χειλέων, ἐν αὐτῷ γάρ Χριστός υψώθη, ἀπονεκρώσας τόν θάνατον, καί τῆς τοιαύτης χάριτος, ἅπαντες καταξιούμενοι, ἐν ὧδαίς θεοπνεύστοις, τοῦ παντός τόν Σωτήρα ὑμνολογούντες, προσευξώμεθα προφθάσαι, καί αὐτήν τήν σωτήριον Ἀνάστασιν.

Έτερα Ήχος δ΄;

Έδωκας σημείωσιν

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, τό τῆς ζωῆς ἡμῶν πρόξενον, πεφηνός ξύλον σήμερον, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τόν Σταυρόν, δι΄ οὗ περ θάνατος ἐτρώθη, καί ἡ ἀνάστασις ἡμῖν, τοῖς ἐπταικόσιν ἐκαινουργήθη σαφῶς, τῷ ρυσαμένῳ κράζοντες. Ὁ δι΄ ἡμᾶς ἐκουσίως παθών, ἵνα σῶσης τά σύμπαντα, ὁ Θεός ἡμῶν δόξα σοι.

Κράτος ἀπροσμάχητον, Χριστιανοῖς ἡμῖν δέδοται, ὁ Σταυρός σου Σωτήρ ἡμῶν, δι΄ οὗ τα ἀλλόφυλα τῶν ἐθνῶν τροποῦνται,

πλήθη καί ειρήνη, τῆς Εκκλησίας σου Χριστέ, επισκιάζει ὀρθοδοξούσης καλώς, ὃν περ νύν ασπαζόμεθα, καί σοί θερμῶς ἀνακράζομεν. Τῆς μερίδος ἀξίωσον, καί ἡμᾶς τῶν Ἀγίων σου.

Δάκρυσι καθάραντες, τά τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, καί νηστεία ἀγνίσαντες, δεύτε προσκυνήσωμεν, τοῦ Σταυροῦ τό ξύλον, δι᾽ οὗ καταργούνται τά ψυχοφθόρα τῆς σαρκός, τῇ ἐγκρατεία ἀνασκιρτήματα, τῷ σταυρωθέντι κράζοντες. Τῆς σῆς Σωτῆρ καταξίωσον, τριημέρου Εγέρσεως, προσκυνῆσαι τήν ἑλλάμψιν.

Δόξα... Καί νύν...

Ιδιόμελον Ἦχος πλ. δ΄;

Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς Κτίσεως, καί Κύριος τῆς δόξης, τῷ Σταυρῷ προσπήγνυται, καί τήν πλευράν κεντάται, χολῆς καί ὄξους γεύεται, ὁ γλυκασμός τῆς Εκκλησίας, στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιβάλλεται, ὁ καλύπτων οὐρανόν τοῖς νέφεσι, χλαῖναν ἐνδύεται χλεῦης, καί ραπίζεται πηλίνῃ χειρί, ὁ τῇ χειρί πλάσας τόν ἄνθρωπον, τό νώτον φραγγελλοῦται, ὁ περιβάλλων τόν οὐρανόν ἐν νεφέλαις, ἐμπτυσμούς καί μᾶστιγας δέχεται, ονειδισμούς καί κολαφισμούς, καί πάντα υπομένει, δι᾽ ἐμέ τόν κατάκριτον, ὁ Λυτρωτής μου καί Θεός, ἵνα σώσῃ Κόσμον ἐκ πλάνης, ὡς εὐσπλαγχνος.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β΄; Ψαλμός ξζ΄;

Ἄσατε τῷ Θεῷ, ψάλατε τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Στίχ. Οδοποιήσατε τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ δυσμῶν, Κύριος ὄνομα αὐτῷ.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. θ΄, 8–17)

Εἶπε Κύριος ὁ Θεός τῷ Νῶε, καί τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ μετ᾽ αὐτοῦ, λέγων. Ἰδοὺ ἐγὼ ἀνίστημι τήν διαθήκην μου ὑμῖν, καί τῷ σπέρματι ὑμῶν μετ᾽ ὑμᾶς, καί πάση ψυχῇ ζῶσῃ μετ᾽ ὑμῶν, ἀπό ὀρνέων καί ἀπό κτηνῶν, καί πάσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, ὅσα ἐστί μετ᾽ ὑμῶν, ἀπό πάντων τῶν ἐξελθόντων ἐκ τῆς κιβωτοῦ, καί στήσω τήν διαθήκην μου πρὸς ὑμᾶς, καί οὐκ ἀποθανεῖται πάσα σὰρξ ἐτι ἀπὸ τοῦ ὕδατος τοῦ κατακλυσμοῦ, καί οὐκ ἔσται ἐτι κατακλυσμός ὕδατος, τοῦ καταφθεῖραι πᾶσαν τήν γῆν. Καί εἶπε Κύριος ὁ Θεός τῷ Νῶε. Τούτο τό σημεῖον τῆς διαθήκης, ὃ ἐγὼ δίδωμι ἀναμέσον ἐμοῦ καί ὑμῶν, καί ἀναμέσον πάσης ψυχῆς ζῶσης, ὅσα ἐστί μετ᾽ ὑμῶν, εἰς γενεάς αἰωνίους. Τό τόξον μου

τίθημι εν τή νεφέλῃ, καί ἔσται εἰς σημεῖον διαθήκης αναμέσον ἐμοῦ, καί τῆς γῆς, καί ἔσται ἐν τῷ συννεφεῖν με νεφέλας ἐπὶ τήν γῆν, οφθῇσεται τό τόξον μου ἐν τή νεφέλῃ, καί μνησθήσομαι τῆς διαθήκης μου, ἡ ἐστὶν ἀναμέσον ἐμοῦ καί υμῶν, καί ἀνά μέσον πάσης ψυχῆς ζώσης ἐν πάσῃ σαρκί, καί οὐκ ἔσται ἐτι ὕδωρ εἰς κατακλυσμόν, ὥστε ἐξαλείψαι πᾶσαν σάρκα. Καί ἔσται τό τόξον μου ἐν τή νεφέλῃ, καί ὄψομαι τοῦ μνησθῆναι διαθήκης αἰωνίου, ἀναμέσον ἐμοῦ, καί τῆς γῆς, καί ἀναμέσον πάσης ψυχῆς ζώσης ἐν πάσῃ σαρκί, ἡ ἐστὶν ἐπὶ τῆς γῆς. Καί εἶπεν ὁ Θεός τῷ Νῶε. Τοῦτο τό σημεῖον τῆς διαθήκης, ἥς διεθέμην ἀναμέσον ἐμοῦ καί ἀναμέσον πάσης σαρκός, ἡ ἐστὶν ἐπὶ τῆς γῆς.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ξη'

Ἡ σωτηρία μου ὁ Θεός, ἀντιλάβοιτό μου.

Στίχ. Ἰδέτωσαν πτωχοί, καί εὐφρανθήτωσαν.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΒ', 8–22)

Στόμα συνετοῦ ἐγκωμιάζεται ὑπὸ ἀνδρός, νωθοκαρδὶος δέ μυκτηρίζεται. Κρείσσων ἀνὴρ ἐν ἀτιμίᾳ δουλεύων ἑαυτῷ, ἡ τιμὴν ἑαυτῷ περιπιθεὶς, καί προσδεόμενος ἄρτου. Δίκαιος οἰκτεῖρει ψυχὰς κτηνῶν αὐτοῦ, τὰ δέ σπλάγχνα τῶν ἀσεβῶν, ἀνελεήμονα. Ὁ ἐργαζόμενος τὴν ἑαυτοῦ γῆν, ἐμπλησθήσεται ἄρτων, οἱ δέ διώκοντες μάταια, ἐνδεεῖς φρενῶν, ὅς ἐστιν ἡδὺς ἐν οἴνων διατριβαίς, ἐν τοῖς ἑαυτοῦ οὐχυρώμασι καταλείψει ἀτιμίαν. Ἐπιθυμία ἀσεβῶν, κακαί, αἱ δέ ρίζαι τῶν εὐσεβῶν, ἐν οὐχυρώμασι. Δι' ἀμαρτίαν χειλέων ἐμπίπτει εἰς παγίδας ἀμαρτωλός, ἐξολισθαίνει δέ ἐξ αὐτῶν δίκαιος. Ὁ βλέπων λεία ἐλεηθήσεται, ὁ δέ συναντῶν ἐν πύλαις ἐκθλίψει ψυχὰς. Ἀπὸ καρπῶν στόματος ψυχὴ ἀνδρός πλησθήσεται ἀγαθῶν, ἀνταπόδομα δέ χειλέων αὐτοῦ δοθήσεται αὐτῷ. Ὁδοὶ ἀφρόνων ὀρθαί ἐνώπιον αὐτῶν, εἰσακούει δέ συμβουλίας σοφός. Ἄφρων αὐθημερόν ἐξαγγέλλει ὀργὴν αὐτοῦ, κρύπτει δέ τὴν ἑαυτοῦ, ἀτιμίαν πανούργος. Ἐπιδεικνυμένην πίστιν ἀναγγελεῖ δίκαιος, ὁ δέ μάρτυς τῶν ἀδίκων, δόλιος. Εἰσὶν, οἱ λέγοντες, τιτρώσκουσιν ὡς μαχαίρα, γλῶσσαι δέ σοφῶν ἰώνται. Χεῖλη ἀληθινὰ κατορθοὶ μαρτυρίαν, μάρτυς δέ ταχύς γλῶσσαν ἔχει ἀδίκον. Δόλος ἐν καρδίᾳ τεκταινομένου κακά, οἱ δέ βουλόμενοι εἰρήνην, εὐφρανθήσονται, οὐκ ἀρέσει τῷ δικαίῳ οὐδὲν ἀδίκον, οἱ δέ

ασεβείς πλησθήσονται κακών. Βδέλυγμα Κυρίω χείλη ψευδή, ο δέ ποιὼν πίστει, δεκτός παρ’ αὐτῷ.

Απόστιχα

Ιδιόμελον Ἦχος γ’;

Νικῶν τὸν Τελώνην τοῖς παραπτώμασιν, οὐ ζηλῶ τὴ μετανοία, τοῦ δέ Φαρισαίου μή κεκτημένος τὰ κατορθώματα, μιμούμαι τὴν οἴησιν. Ἀλλ’ ἡ τῆς σῆς ταπεινώσεως υπερβολή, Χριστέ ο Θεός, τὴν δαιμονικὴν υψηλοφροσύνην ἐν τῷ Σταυρῷ καθελὼν, τοῦ μέν, τῆς προτέρας πονηρίας, τοῦ δέ, τῆς ἐσχάτης ἀπονοίας, ἀλλοτρίωσόν με, τὴν ἐκατέρων χρηστὴν διάθεσιν, ἐν τῇ ψυχῇ μου βεβαιώσας, καὶ σώσόν με. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Προφῆται καὶ Απόστολοι, Χριστοῦ καὶ Μάρτυρες, ἐδίδαξαν ὑμνεῖσθαι, Τριάδα ὁμοούσιον, καὶ ἐφώτισαν τὰ ἔθνη τὰ πεπλανημένα, καὶ κοινωνοὺς Ἀγγέλων ἐποίησαν, τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ιδιόμελον Ἦχος πλ. α’;

Ορώσά σε ἡ Κτίσις ἅπασα ἐπὶ Σταυροῦ, γυμνὸν κρεμáμενον, τὸν Δημιουργόν, καὶ Κτίστην τῶν ἀπάντων, ἡλλοιοῦτο φόβῳ, καὶ ἐπωδύρετο, ὁ ἥλιος δέ τό φῶς ἡμαύρωσε, καὶ γῆ ἐκυμαίνετο, πέτραι δέ ἐσχίζοντο, καὶ ναοὺ φαιδρότης διερρήγνυτο, νεκροὶ ἐξανίσταντο ἐκ μνημάτων, καὶ Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, ἐξίσταντο λέγουσαι. ὦ τοῦ θαύματος! ὁ Κριτὴς κρίνεται, καὶ πάσχει θέλων διὰ τὴν τοῦ Κόσμου σωτηρίαν καὶ ἀνάπλασιν.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά δέ τὴν β’ Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. β’;

Ελπίς τοῦ Κόσμου ἀγαθή

Τῆς ἐγκρατείας τὸν καιρὸν, ἀγιάζων ὁ θεῖος, καὶ πανσεβάσμιος Σταυρός, εἰς προσκύνησιν κεῖται, προσέλθωμεν ἐν συνειδήσει καθαρὰ, ἀντλήσωμεν ἀγιασμόν καὶ φωτισμόν, καὶ φόβῳ ἐκβοήσωμεν. Σωτήρ ἡμῶν φιλόανθρωπε, δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Σταυροθεοτοκίον

Παρισταμένη τῷ Σταυρῷ, ἡ ἀπειρόγαμος Μήτηρ, τοῦ ἐξ αὐτῆς ἄνευ σποράς τεχθέντος, ἀνεβόησε. Ρομφαία τὴν καρδίαν μου,

δηλθεν ὡς Υἱέ, μή φέρουσα κρεμάμενον ἐν ξύλῳ σε Οὐραν, ὃν
τρέμουσι τὰ σύμπαντα, ὡς Κτίστην καὶ Θεόν. Μακρόθυμε δόξα σοι.

Μετά τήν γ#39; Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος α#39;

Ἀπεγνωσμένην

Λαμπροφροῦντες ταῖς ἀρεταῖς προσέλθωμεν, τῆς ἐγκρατείας
τό καθαρὸν κτησάμενοι, καὶ Σταυρὸν τὸν τίμιον, βοῶντες
προσκυνήσωμεν. Ἀγιάσον ἡμῶν σὺν ταῖς ψυχαῖς, καὶ τὰ σώματα,
αξιώσον ἡμᾶς, καὶ τοῦ ἀχράντου Πάθους σου, ὁ μόνος Θεὸς
ἀπάντων, χαριζόμενος ἡμῖν καὶ τὰ ἐλέη σου.

Σταυροθεοτοκίον

Τὸν τάφον σου

Ορώσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ,
ἠπλωμένον ἐβόα, Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς
ἡ ἀφατος οἰκονομία σου αὕτη, δι#39; ἥς ἔσωσας, τό τῶν
ἀχράντων χειρῶν σου, Οικτίρμον πλαστούργημα;

Ὡδή α#39; Ἦχος δ#39;

Ἀνοιξω τό στόμα μου

Τό Ξύλον τό ἅγιον, ἐν ᾧ Χριστός ἐξεπέτασε, παλάμας
τροπούμενος, τὰς ἐναντίας ἀρχάς, προσκυνήσωμεν, νηστεία
φαιδρυνθέντες, εἰς δόξαν καὶ αἰνεσιν, τοῦ Παντοκράτορος.

Οράται προκείμενος, ἁγιασμόν παρεχόμενος, Σταυρὸς ὁ
σωτήριος, τούτῳ προσέλθωμεν, καθαγνίσαντες, καὶ σῶμα καὶ
καρδίαν, καὶ ἀπαρυσώμεθα, χάριν σωτήριον.

Πυρί με καθάρισον, τῶν ἐντολῶν σου φιλόνηρωπε, καὶ σοῦ τὰ
σωτηρία, δίδου Παθήματα, νῦν θεάσασθαι, καὶ πόθῳ προσκυνήσαι,
Σταυρῷ τειχιζόμενον, καὶ συντηρούμενον.

Σταυροθεοτοκίον

Ἀνάρτησιν βλέπουσα, τὴν ἐν Σταυρῷ σου Φιλόνηρωπε,
ωλόλυξε κράζουσα, ἡ σέ κύησας. Πῶς κατάκριτος, ὁ μέλλων
πάντα κρίναι, οράται κρεμάμενος, δόξης ὁ Κύριος;

Ὡδή γ#39;

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε

Νηστείας ἐν ὕδατι καρδίας, ριφθέντες τό ξύλον τοῦ Σταυροῦ,
πιστῶς περιπτυσώμεθα, ἐν ᾧ Χριστός σταυρούμενος, ὕδωρ ἡμῖν
ἐπήγαγεν, ὡς εὐεργέτης, ἀφέσεως.

Σταυρού τώ ιστίω περωθέντες, τόν πλούτον σωτήριοι ἰδοῦ, νηστείας ἐκμεσάσαντες, Μεσσία Ἰησοῦ ὁ Θεός, οὐ ἡμᾶς τοῦ Πάθους σου πρὸς τόν λιμένα ἐγκαθόρμισον.

Ετύπου Μωσῆς σε ἐν τῷ ὄρει, ἐθνῶν εἰς ἀναίρεσιν Σταυρέ, ἡμεῖς δὲ ἐκτυπούμεν σε, καρδία καθορώντές σε, καί προσκυνούμεν τρέπομεν, ἐχθροὺς ἀσάρκους τῇ δυνάμει σου.

Σταυροθεοτοκίον

Βουλήσει σου ἄνθρωπος ἐγένου, Θεός ὢν, καί πάντων Ποιητής, καί νῦν Σταυρῷ κρεμάμενον, σέ καθορῶ Υἱέ μου Χριστέ, ἡ σέ τεκούσα ἔλεγε, καί τήν καρδίαν τιτρώσκομαι.

Ωδή γ#39; Ἦχος πλ. β#39;

Κύριος ὢν πάντων

Κύριος ὢν πάντων, καί κτίστης Θεός, μέσον γῆς ἐπὶ Σταυροῦ ὑψώθης, πρὸς σεαυτὸν ἀνυψῶν, τήν πεσούσαν ἀνθρώπων οὐσίαν, κακίστη τοῦ ἐχθροῦ συμβουλίᾳ, ὅθεν σε πιστῶς δοξάζομεν, τῷ πάθει στερεούμενοι.

Καθάραντες αἰσθήσεις νηστείας φωτί, τοῦ Σταυροῦ ταῖς νοηταῖς ἀκτίσι, πλουσιωτάτως πιστοὶ αὐγασθώμεν, καί τούτον εὐλαβῶς, προκείμενον σήμερον ὁρῶντες, χεῖλεσιν ἀγνοίς καί στόμασι, καί καρδίᾳ προσκυνήσωμεν.

Τόπον οὐ ἔστησαν οἱ πόδες Χριστοῦ, προσκυνήσωμεν Σταυρόν τόν θεῖον, πέτρα Θεοῦ ἐντολῶν, στηριχθῆναι τοὺς πόδας αἰτούντες, ψυχῆς ἡμῶν καί κατευθυνθῆναι, ταύτης διαβήματα ὁδόν, εἰς εἰρήνης θεῖα χάριτι.

Θεοτοκίον

Κόρης ἐξ ἀνάνδρου Χριστέ προήλθες, προσλαβόμενος ἐκ ταύτης σάρκα, ἔνουν καί ἔμψυχον, καί Σταυρῷ σου ἐχθρόν ἀφανίσας, φθαρείσαν τῶν βροτῶν τήν οὐσίαν, πάλιν ἀνεκαίνισας, διό δοξάζει τήν εὐσπλαγχνίαν σου.

Ἔτερον Τριώδιον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος α#39; Στερέωσον Κύριε

Κροτήσατε ἅπαντα ὕμνοις τὰ πέρατα, καθορώντα προσκυνούμενον τό Ξύλον ἐν ᾧ Χριστός ἀπεκρεμάσθη, καί διάβολος ἐτραυματίσθη.

Προτίθεται σήμερον ὁ ζωηφόρος, χαρά, δεύτε προσκυνήσωμεν σὺν φόβῳ, τόν τοῦ κυρίου τίμιον Σταυρόν, ἵνα λάβωμεν ἅγιον Πνεῦμα.

Δόξα...

Τρισάκτινε Ἡλιε τρισσοκλεέστατον φῶς, Θεέ Πάτερ Υἱέ, καί ἅγιον Πνεῦμα, ἡ ἀναρχος φύσις καί δόξα, τοὺς υμνοῦντάς σε ρύσαι κινδύνων.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υμνούσί σε τάξεις Αγγέλων ευλογημένη, Θεοτόκε, πανύμνητε καί Παρθένε, μεθ' ὧν σε νύν γένος ἀνθρώπων, ὡς ἀνύμφευτον δοξολογούμεν.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Ερχόμενος ἀψασθαι σοῦ ζωηφόρε Σταυρέ, φρίττω γλώσσαν καί διάνοιαν, προβλέπων, ὅτι ἐν σοί κατεκενώθη, τοῦ Κυρίου μου τό θείον Αἷμα.

Ὁ Εἰρμός

Στερέωσον Κύριε τήν Εκκλησίαν σου, ἣν ἐκτήσω τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου, ἐν αὐτῷ γάρ τόν ἐχθρόν ἐθριάμβευσας, καί ἐφώτισας τήν οἰκουμένην.

Κάθισμα Αυτόμελον

Ἦχος πλ. β'

Σήμερον τό προφητικόν πεπλήρωται λόγιον, ἰδοὺ γάρ προσκυνοῦμεν, εἰς τόν τόπον, οὐ ἔστησαν οἱ πόδες σου Κύριε, καί ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ ἀμαρτίας παθῶν, ἐλευθερίας ἐτύχομεν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα...

Ὁ Σταυρός σου Κύριε ἡγίασται, ἐν αὐτῷ γάρ γίνονται ἰάματα, τοῖς ἀσθενούσιν ἐν ἀμαρτίαις, δι' αὐτοῦ σοι προσπίπτομεν. Ελέησον ἡμᾶς.

Καί νύν...

Μόνον ἐπάγη τό ξύλον Χριστέ τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθησαν τοῦ θανάτου Κύριε, ὃν γάρ κατέπιε πόθῳ ὁ Ἄδης, ἀπέλυσε τρόμῳ, ἐδείξας ἡμῖν τό σωτήριόν σου Ἄγιε, καί δοξολογούμεν σε, Υἱέ Θεοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδή δ'

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Αἰνιπτόμενος τόν τύπον, τοῦ Σταυροῦ χείρας ἔτεινεν, ἐναλλάξ ἐγγόνοις, πάλαι ἱακῶβ ὁ αἰδίδιμος, ἐπευλογῶν καί σημαίνων τήν σωτήριον, ευλογίαν πάντας, ἐφ' ἡμᾶς διαβαίνουσιν.

Συντηρούμενοι σφραγίδι, τού Σταυρού καί προκείμενον, εν αγαλλιάσει, πνεύματος αυτόν ασπαζόμενοι, πρὸς τὰ σωτήρια Πάθη επειχθείμεν, τὰ ολέθρια, πάθη σαρκὸς θανατώσαντες.

Τὸ σωτήριόν σε ὄπλον, τὸ αήττητον τρόπαιον, τὸ χαράς σημεῖον, θάνατος δι' οὗ τεθανάτωται, περιπτυσσόμεθα δόξῃ κλειζόμενοι, τού εν σοί προσπαγέντος, Σταυρέ πανσεβάσμιε.

Σταυροθεοτοκίον

Ορατός μοι καθωράθης, ο Αγγέλοις απρόσιτος, Ιησοῦ Υιέ μου, σάρκα ἐξ ἐμοῦ δανεισάμενος, καί νῦν Ορώσά σε ξύλου καθηλούμενον, εποδύρομαι, ἡ τοῦ Χριστοῦ Μήτηρ ἔλεγε.

Ὡδή ε'

Εξέστη τὰ σύμπαντα

Νεκρὸς ἐχρημάτισας, ἐπὶ Σταυροῦ ηλούμενος, πάντων ἡ ζωὴ καί σωτηρία. Τούτον οὖν δίδου, κεκαθαρμένη ψυχὴ, Σώτερ περιπτύξασθαι, καί σου, Πάθη τὰ σωτήρια, κατιδεῖν αγαλλόμενοι.

Παρίστανται τάξεις σοι, τῶν Ασωμάτων τρέμουσαι, Ξύλον ζωοδώρητον, εν σοί γάρ, τίμιον Αἷμα Χριστός ἐξέχεε, λύθρον ἀναστέλλων ἐναγές, δαίμοσι φερόμενον, ἐπ' ολέθρῳ τοῦ πλάσματος.

Ρομφαία πληγέντα με, τοῦ δυσμενοῦς ἰάτρευσον, Αἱματί σου Λόγε καί τή λόγχῃ, αμαρτιῶν μου τάχος διάρρηξον, Σώτερ τὸ χειρόγραφον βοῶ, βίβλω καταγράφων με, σωζομένων ὡς εὐσπλαγχνος.

Σταυροθεοτοκίον

Ὁ βότρυς ὁ πέπειρος, πῶς ἐπὶ ξύλου κρέμασαι; Ἦλιε τῆς δόξης πῶς ἐπῆρθης, φέγγος ἡλίου, σκοτίζων πάθει σου. Σώτερ ἡ τεκούσά σε, Ἀμνάς, πάλαι ἀνεβόα σοι, μητρικῶς ἀλαλάζουσα.

Ὡδή ς'

Εβόησε, προτυπών

Συνέσεισας, τὸ τοῦ Ἄδου πηγνύμενος οἶκημα, τοῖς πιστοῖς δέ, ἀδειάσειστον ἔρεισμα γέγονας, καί βεβαία σκέπη, τοῦ Κυρίου Σταυρέ πανσεβάσμιε.

Κατάκαρποι, ἀρεταίς γεγονότες τρυγήσωμεν, θείου Ξύλου, ζωηφόρους καρπούς, οὓς ἐβλάστησεν, ἀπλωθεῖς εν τούτῳ, Ιησοῦς ἡ κατάκαρπος ἄμπελος.

Υμνούμέν σου, Ιησοῦ τὴν πολλὴν ἀγαθότητα, προσκυνούμεντες, τόν Σταυρόν σου τὴν λόγχην, τόν κάλαμον, δι' αὐτῶν γάρ

είλες, τό τής έχθρας Οικτίρμον μεσότοιχον.

Σταυροθεοτοκίον

Ναμάτων σε, ποταμόν ζωηρρήτων εκύησεν, η Παρθένος, ως πηγή τής ημών αναπλάσεως, τόν Σταυρώ ταθέντα, καί κρουνοῦς σωτηρίας πηγάσαντα.

Ο Ειρμός

Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς εν τώ κήτει δεόμενος. Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών δυνάμεων.

Κοντάκιον

Αυτόμελον Ἦχος βαρύς

Ουκέτι φλογίνη ρομφαία φυλάττει τήν πύλην τής Εδέμ, αυτή γάρ επήλθε παράδοξος σβέσις τό ξύλον τού Σταυρού, θανάτου τό κέντρον, καί Αδου τό νίκος ελήλათαι, επέστης δέ Σωτήρ μου βοών τοίς εν Ἀδῃ, Εισάγεσθε πάλιν εις τόν Παράδεισον.

Ο Οίκος

Τρεῖς σταυρούς επήξατο εν Γολγοθά ο Πιλάτος, δύω τοίς ληστεύσασι, καί ένα τού Ζωοδότου, όν είδεν ο Ἀδης, καί είπε τοίς κάτω, Ω λειτουργοί μου καί δυνάμεις μου τίς ο εμπήξας ήλον τή καρδιά μου, ξυλίνη με λόγχη εκέντησεν άφνω καί διαρρήσομαι, τά ένδον μου πονώ, τήν κοιλίαν μου αλγώ, τά αισθητήριά μου, μαιμάσσει τό πνεύμά μου, καί αναγκάζομαι εξερεύξασθαι τόν Αδάμ καί τούς εξ Αδάμ, ξύλω δοθέντας μοι, ξύλον γάρ τούτους εισάγει πάλιν εις τόν Παράδεισον.

Ωδή ζ'

Ουκ ελάτρευσαν

Η αξίνη, Ελισσαίος ήν ανείλετο, εξ Ιορδάνου Χριστέ, Σταυρόν εδήλου, δι' ού, βυθού ματαιότητος, έθνη ανείλκυσας, αναμέλποντα. Ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Συναγάλλονται, τή γή τά επουράνια, τή προσκυνήσει σου Σταυρέ, καί γάρ διά σου, Αγγέλων ανθρώπων τε, ένωσις γέγονε, Παντοδύναμε, αναβοώντων Κύριε, ο Θεός ευλογητός εί.

Ως κυπάρισσον, συμπάθειαν ως κέδρον τε, πίστιν ηδύπνοον, ως πεύκην αληθινήν, αγάπην προσφέροντες, τόν τού Κυρίου Σταυρόν, προσκυνήσωμεν, τόν εν αυτώ δοξάζοντες Λυτρωτήν προσηλωθέντα.

Σταυροθεοτοκίον

Μή σαλεύσας, τά ουράνια εν μήτρα σου, Θεός εσκήνωσε, πόλις Θεού εκλεκτή. Σταυρώ δέ κρεμάμενος, Κτίσιν εσάλευσεν, όν ικέτευε, εν ασαλεύτω πέτρα με, τή αυτού συντηρηθήναι.

Ωδή η#39;

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω

Εξέτεινας χείρας επί ξύλου, χειρός ακρατούς λύων αμάρτημα, λόγχη εκεντήθης δέ, ταύτη τόν πολέμιον, κατατιπρώσκων Κύριε, χολής εγεύσω τε, ενήδονον κακίαν εξαίρων, όξος επο τίσθης, η πάντων ευφροσύνη.

Νοϊ καθαρώ καί συνειδότι, λαμπρώς προσελθόντες προσκυνήσωμεν, πρόκειται τό τίμιον, Ξύλον καί σεβάσμιον, δι#39; ού Χριστός τόν άτιμον, υπέστη θάνατον, τιμήν υπερτιθείς ανωτάτην, τοίς τή παραβάσει, δεινώς ατιμασθείσι.

Ξύλω αμαρτίας ενεκρώθην, καί γεύσει τή ενηδόνω τεθανάτωμαι, ζώωσόν με Κύριε, έγχειρόν με κείμενον, προσκυνητήν ανάδειξον, τών Παθημάτων σου, καί μέτοχον Εγέρσεως θείας, καί συγκληρονόμον, τών σέ ηγαπηκότων.

Σταυροθεοτοκίον

Υψούμενον βλέπω σε καί κάλλος, τώ πάσχειν ουκ είδος περικείμενον, όν περ σωματούμενον, έγνων ωραιότατον, υπέρ υιούς ανθρώπων σε, μονογενές Υιέ, η Πάναγνος εβόα Παρθένος, δείξόν σου τήν δόξαν, η πάντων σωτηρία.

Τά Τριώδια

Ειρμός άλλος Νόμων πατρώ ων

Μέσης ημέρας σταυρουμένου σου, μέσον τής γής βουλήσει Κόσμου τά πέρατα, μέσον φάρυγγος τού δράκοντος, εξέσπασας Οικτίρμον, διό εν μέση, θείων εβδομάδι Νηστειών, προσκυνούντες δοξάζομεν τόν τίμιον Σταυρόν σου, τόν Κύριον υμνείτε, βοώντες, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Χαράς σημείον όπλον άρρηκτον, τής Εκκλησίας τείχος, Μαρτύρων καύχημα, Αποστόλων εγκαλλώπισμα, Αρχιερέων σθένος, ενδυναμώνσας τήν εξασθενούσάν μου ψυχήν, προσκυνείν σε αξιώσον, καί μέλπειν σοι βοώντα. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Θρηνώ καί κλαίω καί οδύρομαι, όταν, εις νούν μου λάβω τό δικαστήριον, τό αδέκαστον Μακρόθυμε, κατάκριτος υπάρχων, διό μου φείσαι, καί τόν επικείμενον κλοιόν, τής ψυχής μου ελάφρυνον,

ίνα χαίρων κραυγάζω. Τόν Κύριον υμνεíte τά έργα, καί υπερυψοúτε εις πάντας τούς αιώνας.

Σταυροθεοτοκίον

Ετύπου βάτος τό μυστήριον, τού υπέρ νούν σου τόκου, Κόρη πανάμωμε, ως εκείνου γάρ διέμεινας, αφλέκτως πύρ τεκούσα, Χριστόν Σωτήρα, τόν ανυψωθέντα εν Σταυρώ, όν δυσώπει ρυσθήναί με, πυρός τού αιωνίου, Τόν Κύριον υμνεíte βοώντα, καί υπερυψοúτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ειρμός άλλος

Αύτη ή κλητή

Δεúτε τόν Σταυρόν προτεθέντα Κυρίου, νηστεία καθαρθέντες, περιπτυξώμεθα πόθω, θησαυρός γάρ ημίν αγιάσματος εστί, καί δυνάμεως, δι΄ ού ανυμνούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ούτος ο Σταυρός τριμερής καί μέγας, μικροφανής τυγχάνων, ουρανομήκης υπάρχει, τή δυνάμει αυτού, τούς ανθρώπους πρός Θεόν, αναφέρει αεί, δι΄ ού ευλογοúμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ευλογοúμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Μίαν εν τρισί χαρακτήρσιν ουσίαν, δοξάζων ου συγχέω, μονοπροσώπως τά τρία, ουδέ τέμνω μορφήν, τόν Πατέρα, καί Υιόν σύν τώ Πνεύματι, εις γάρ επί πάντων, Θεός ο εν Τριάδι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μόνη εν μητράσιν εδείχθης παρθένος, Θεόνυμφε Μαρία, άνευ ανδρός τετοκυία, τόν Σωτήρα Χριστόν, τής αγνείας τήν σφραγίδα φυλάξασα. Σέ μακαριούμεν, πιστοί εις τούς αιώνας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τούτο τό πανάγιον Ξύλον τιμάσθω, ο Προφήτης πάλαι, βληθήναι ανακραυγάζει, εις τόν άρτον Χριστού, υπό Ισραηλιτών, τών σταυρούντων αυτόν, όν υπερυψοúμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

Χείρας εν λάκκω βληθείς τών λεόντων, ποτέ ο μέγας εν Προφήταις, σταυροειδώς εκπετάσας, Δανιήλ αβλαβής, εκ τής τού πάντων καταβρώσεως σέσωσται, ευλογών τον των, Θεόν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ΄

Άπας γηγενής

Λόγχη σου Πλευράν, ενύγης αφέσεως, αναστομών μοι πηγάς, ξύλω προσηλώθης δέ, τήν διά ξύλου Ιστών κατάκρισιν, μέσον τής γής Φιλάνθρωπε, όπερ ημείς μεσασμώ, τής Νηστείας, νύν περιπτυσσόμεθα, ανυμνούντες τήν σήν αγαθότητα.

Όρη γλυκασμόν, βουνοί αγαλλίασιν, πόθω σταλάξατε, ξύλα τού πεδίου δέ, Λιβάνου κέδροι περιχορεύσατε, τή προσκυνήσει σήμερον, τού ζωηφόρου Σταυρού, οι Προφήται, Μάρτυρες, Απόστολοι, καί Δικαίων σκιρτήσατε πνεύματα.

Νεύσον εις λαόν, καί κλήρόν σου Κύριε, φόβω υμνούντάς σε, θάνατον εκούσιον, δι΄ ού υπέστης, μή νικησάτω σου, τήν ευσπλαγχνίαν άμετρος, πληθύς κακών ημών, αλλά σώσον, πάντας υπεράγαθε, τώ Σταυρώ σου ημάς ως φιλάνθρωπος.

Σταυροθεοτοκίον

Νεύματι τώ σώ, κλονείς τόν ορώμενον, Κόσμον σταυρούμενος, μένεις δέ κρεμάμενος, η Θεοτόκος κλαίουσα έλεγε, τά εμπαθή νοήματα, τού Πρωτοπλάστου Χριστέ, εξηλώσαι, θέλων καί ιάσασθαι, τήν αυτού συντριβήν αγαθότητα.

Τά Τριώδια

Ειρμός άλλος

Απορεί πάσα γλώσσα

Ο Ελισσαίος, πάλαι ποταμού τήν αξίνην, ανέλκων ξύλω, σέ τό ζωοδώρητον, ετύπου Σταυρέ ξύλον, δι΄ ού εκ βυθού ανείλκυσε Χριστός τά έθνη, ειδωλικής μανίας, εν σοί προσηλωθείς, όθεν σε προσκυνούντες, τό κράτος αυτού δοξάζομεν.

Ηλίου σέλας, Σώτερ μετεβλήθη εις σκότος, τή σή σταυρώσει, φέγγος τε σελήνης απεσβέσθη, καί στοιχεία τρόμω ηλλοιώθη άπαντα, διό βοώ σοι. Αλλοιωθέντα σκότει παθών μου λογισμούς, Λόγε σή δεξιά αλλοιώσας, φώτισον σώσόν με.

Τώ μώλωπί σου, ίασαι ψυχής μου τά πάθη, Πλευράς σου τρώσει παύσον, επωδύνους τε, τάς τρώσεις τών δαιμόνων, ήλοις σου Χριστέ εξήλωσας, τάς ενηδόνους, καί εμπαθείς ο ρέξεις, διδούς μοι απαθώς Πάθη σου, τά σεπτά προσκυνήσαι, καί τήν Ανάστασιν.

Σταυροθεοτοκίον

Ωραίον κάλλει, τέτοκεν ωραία σε Κόρη, όν καθορώσα, κάλλος εν τώ πάσχειν, ουδέ είδος κεκτημένον Σώτερ, θρηνωδούσα έλεγεν. Εκπλήττομαί σου, τήν υπέρ νούν Υιέ μου ταπεινωσιν, δι΄ ής σώζεις, ταπεινωθείσαν τήν φύσιν, τής ανθρωπότητας.

Άλλος Φωτίζει φωτίζει

Προέρχου φαιδρύνου, πάς ο λαός ο τού Θεού, καί τό ξύλον προβλέπων, τού. Σταυρού λάβε χαράν, προκείμενον, άσπασαι φόβω, και τόν εν αυτώ, Κύριον τής δόξης, αναρτηθέντα δοξάζων αεί.

Τό όπλον τό θείον, σύ τής ζωής μου ο Σταυρός, επί σέ ο Δεσπότης, ανελθών με έσωσεν, έβλυσεν αίμα, καί ύδωρ νυγείς, εκ τής Πλευράς, ού μεταλαμβάνων, αγαλλιώμαι δοξάζων αυτόν.

Δόξα...

Τριάδα προσώποις, Μονάδα φύσει προσκυνώ, σέ θεότης αγία, τόν Πατέρα καί τόν Υιόν, σύν τώ αγίω τε Πνεύματι, μίαν αρχήν, μίαν βασιλείαν, τήν τών απάντων δεσπόζουσαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Το όρος τό μέγα, εν ώ κατώκησε Χριστός, σύ υπάρχεις Παρθένε, ως Δαυϊδ ο θείος βοά, δι ής ημείς ανυψώθημεν, προς ουρανόν, υιοθετηθέντες, τώ Πνεύματι παμμακάριστε.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τό σκήπτρον τό θείον, τού Βασιλέως ο Σταυρός, τού στρατού η ανδρεία, εν τή πεποιθήσει σου, τούς πολεμίους εκτρέπομεν, νίκας αεί τοίς σέ προσκυνούσι, κατά βαρβάρων παράσχου ημίν.

Ο Ειρμός

Μήτηρ Παρθένε, καί Θεοτόκε αψευδής, η τεκούσα ασπόρως, Χριστόν τόν Θεόν ημών, τόν εν Σταυρώ υψωθέντα σαρκί, σέ πιστοί, άπαντες αξίως, σύν τούτω νύν μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον

Εν πνεύματι τώ ιερώ

Μεσότητι τών Νηστειών, τό πανσέβαστον Ξύλον, τούς πάντας εις προσκύνησιν, προσκαλείται τούς όσοι, τά εαυτών παθήματα, τοίς τού Χριστού παθήμασιν, αξίως συναφικνούσι. Δεύτε πάντες οι πιστοί, προσκυνήσωμεν τό Ξύλον, τού φρικτού μυστηρίου.

Σταυροθεοτοκίον

Η άνυμφος καί πάναγνος, τού Θεού Λόγου Μήτηρ, εβόα ολολύζουσα, εν κλαυθμώ θρηνωδούσα. Τοιαύτά μοι ο Γαβριήλ, τής χαράς εκόμιζε, τά ευαγγέλια Τέκνον, άπιθι τού πληρώσαι, τήν απόρρητον βουλήν, καί θείαν οικονομίαν.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος πλ. δ'

Τῆς Νηστείας τὴν οδὸν μεσάσαντες, τὴν ἄγουσαν ἐπὶ τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, τὴν σὴν ἡμέραν ἰδεῖν, ἣν εἶδεν Ἀβραάμ καὶ ἐχάρη, ὡς ἐκ τάφου τοῦ βουνοῦ, ζῶντα λαβὼν τὸν Ἰσαάκ, εὐδόκησον καὶ ἡμᾶς, πίστει ρυσθέντας τοῦ ἐχθροῦ, καὶ Δείπνου μετασχεῖν τοῦ μυστικοῦ, ἐν εἰρήνῃ κράζοντας, ὁ φωτισμὸς καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ ἀήττητοι, οἱ νικήσαντες τὴν πλάνην, τὴ δύναμει τοῦ Σταυροῦ, ἀπελάβετε τὴν χάριν τῆς αἰωνίου ζωῆς. Τυράννων ἀπειλὰς οὐκ ἐπτοήθητε, βασάνοις αἰκιζόμενοι εὐφραίνεσθε, καὶ νῦν τὰ αἵματα ὑμῶν, γέγονεν ἰάματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πρεσβεύσατε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Μεσάσαντες τὸ πέλαγος τῆς ἐγκρατείας, λιμένα ἐκδεχόμεθα τῆς σωτηρίας, τὸν καιρὸν τοῦ Πάθους σου, τοῦ ἐκουσίου Κύριε, ἀλλ' ὡς εὐσπλαγχνος καὶ οἰκτίρμων, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου, ἐν εἰρήνῃ ἀξιώσον ἡμᾶς, θεάσασθαι φιλάνθρωπε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος πλ. β'

Τὸν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τὸ αὐτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμὸς ξθ'

Ἀγαλλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ σοὶ πάντες οἱ ζητούντές σε, ὁ Θεός.

Στίχ. Ὁ Θεός, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΚΣΤ', 21 καὶ ΚΖ', 1–9)

Ἰδοὺ Κύριος ἀπὸ τοῦ ἁγίου ἐπάγει τὴν ὀργὴν ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἀνακαλύψει ἡ γῆ τὸ αἷμα αὐτῆς, καὶ οὐ κατακαλύψει τοὺς ἀνηρημένους. Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐπάξει ὁ Θεός τὴν μάχαιραν αὐτοῦ τὴν ἀγίαν καὶ τὴν μεγάλην καὶ τὴν ἰσχυράν ἐπὶ τὸν δράκοντα τὸν ὄφιν φεύγοντα, ἐπὶ τὸν δράκοντα ὄφιν σκολιὸν καὶ ἀναλεῖ τὸν δράκοντα τὸν ἐν τῇ θαλάσῃ. Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀμπελών

καλός, επιθύμημα εξάρχει κατ'αυτῆς. Εγώ πόλις οχυρά, πόλις πολιορκουμένη, μάτην ποτιῶ αὐτήν, αλώσεται γάρ νυκτός, ημέρας δέ πεσεῖται τείχος αὐτῆς, οὐκ ἔστιν, ἢ οὐκ επελάβετο αὐτῆς. Τίς με θήσει φυλάσσειν καλάμην ἐν ἀγρῷ; διὰ τὴν πολεμίαν ταύτην ἠθέτηκα αὐτήν. Τοίνυν διὰ τοῦτο ἐποίησε Κύριος πάντα ὅσα συνέταξε, κατακέκαυμαι, βοήσονται οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ, ποιήσωμεν εἰρήνην αὐτῷ, ποιήσωμεν εἰρήνην οἱ ἐρχόμενοι, τέκνα Ιακώβ, βλαστήσει καὶ ἐξανθήσει Ἰσραὴλ, καὶ ἐμπλησθήσεται ἡ Οἰκουμένη τοῦ καρποῦ αὐτοῦ. Μὴ ὡς αὐτός ἐπάταξε, καὶ αὐτός οὕτω πληγήσεται; καὶ ὡς αὐτός ἀνείλεν, οὕτως ἀναιρεθήσεται; Μαχόμενος καὶ ονειδίζων ἐξαποστελεῖ αὐτούς, οὐ σύ ἦσθα ὁ μελετῶν τῷ πνεύματι τῷ σκληρῷ, ἀνελεῖν αὐτούς πνεύματι θυμοῦ. Διὰ τοῦτο ἀφαιρεθήσεται ἡ ἀνομία Ιακώβ, καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ εὐλογία αὐτοῦ, ὅταν ἀφέλωμαι αὐτοῦ τὴν ἀμαρτίαν, ὅταν θώσι πάντας τοὺς λίθους τῶν βωμῶν κατακεκομμένους, ὡς κονίαν λεπτὴν, καὶ οὐ μὴ μείνη τὰ δένδρα αὐτῶν, καὶ τὰ εἰδῶλα αὐτῶν ἐκκεκομμένα, ὥσπερ δρυμός μακράν.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ο';

Επί σοί, Κύριε, ἤλπισα, μή καταισχυνηθῇν εἰς τὸν αἰῶνα.

Στίχ. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ρύσαί με, καὶ ἐξελοῦ με.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρόν Ἰδιόμελον

Ἦχος δ΄;

Ἡ τῶν ἀγαθῶν πρόξενος Νηστεία, τὴν εαυτῆς μεσότητά νῦν ἐπήγαγε, ταῖς προλαβούσαις ἡμέραις ευαρεστήσασα, καὶ ταῖς ἐφεξῆς τὴν ωφέλειαν προτιθείσα, καὶ γὰρ τῶν χρηστῶν ἡ ἐπίτασις, πλείω τὴν ευεργεσίαν ποιεῖται. Διὸ τῷ πάντων καλῶν δοτῆρι Χριστῷ, ευαρεστούντες βοῶμεν, ὁ νηστεύσας ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ Σταυρόν υπομείνας, ἀκατακρίτους ἡμᾶς ἀξιώσον, μετασχεῖν καὶ τοῦ θείου Πάσχα σου, ἐν εἰρήνῃ βιοτεύοντας, καὶ ἀξίως σὺν Πατρὶ σε, καὶ Πνεύματι δοξάζοντας.

Ἔτερον Ἦχος πλ. α΄;

Οἱ ἐν κρυπτῷ ἀρετὰς ἐργαζόμενοι, πνευματικὰς ἀμοιβὰς ἐκδεχόμενοι, οὐ μέσον τῶν πλατειῶν θριαμβεύουσι ταύτας, ἀλλ΄ ἐνδὸν τῶν καρδιῶν ἀποφέρουσι μάλλον, καὶ ἀπάντων ὁ βλέπων τὰ ἐν κρυπτῷ γινόμενα, τὸν μισθὸν τῆς ἐγκρατείας παρέχει ἡμῖν. Νηστείαν τελέσωμεν, μὴ σκυθρωπάζοντες τὰ πρόσωπα, ἀλλ΄ ἐν τοῖς, ταμείοις τῶν ψυχῶν προσευχόμενοι, ἀπαύστως βοήσωμεν. Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν δεόμεθα, ἀλλὰ ρύσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Μαρτυρικόν

Ακορέστῳ διαθέσει ψυχῆς, Χριστὸν οὐκ ἀρνησάμενοι ἅγιοι μάρτυρες, οἱ τινες διαφόρους αἰκισμοὺς παθημάτων υπομείναντες, τῶν Τυράννων τὰ θράση κατηδαφίσατε, ἀκλινῇ καὶ ἀτρωτον τὴν Πίστιν φυλάξαντες, εἰς οὐρανοὺς μετέστητε, ὅθεν καὶ παρρησίας τυχόντες πρὸς αὐτόν, αἰτήσατε δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ Κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Σταυροῦ

Ἦχος α΄;

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Νηστείας ἐν ὕδατι ψυχὰς, πάντες ἀπονίψωμεν, καὶ προσελθόντες τὸν τίμιον, καὶ πανσεβάσμιον, Σταυρὸν τοῦ Κυρίου, πιστῶς προσκυνήσωμεν, τὸν θεῖον φωτισμὸν ἀρυόμενοι, καὶ τὴν αἰώνιον, σωτηρίαν νῦν καρπούμενοι, καὶ εἰρήνην, καὶ τό μέγα ἔλεος.

Αποστόλων καύχημα Σταυρέ, ὃν περ περιέπουσιν, Αρχαί, Δυνάμεις, Αρχάγγελοι, τοὺς προσκυνούντάς σε, πάσης βλάβης σώζε, καί τό θεῖον στάδιον, ἡμᾶς τῆς εγκρατείας αξιώσον, καλῶς ανύσαντας, τήν ἡμέραν τήν σωτήριον, επιφθάσαι, δι᾽ ἧς καί σωζόμεθα.

Ἔτερον Προσόμοιον

Ἦχος βαρύς

Σήμερον γρηγορεῖ οἱ Ἰούδας

Σήμερον τόν Σταυρόν τοῦ Κυρίου προσκυνούντες, βοήσωμεν. Χαίρε ζωῆς ξύλον, Ἄδου καθαιρέτα, χαίρε χαρά Κόσμου, φθοράς αναιρέτα, χαίρε οἱ τοὺς δαίμονας σκορπίζων τῇ στήριγμα, τό ὄπλον δυνάμει σου, τῶν πιστῶν το τό ἄρρηκτον, τοὺς ασπαζομένους σε, φρούρησον, αγίασον δεόμεθα.

Καί τοῦ Μηναίου Προσόμοια δ᾽

Δόξα... Καί νύν... Ἰδιόμελον

Ἦχος πλ. δ᾽

Σήμερον οἱ ἀπρόσιτος τῇ οὐσίᾳ, προσιτός μοι γίνεται, καί πάσχει πάθη, ἐλευθερῶν με τῶν παθῶν, οἱ φῶς παρέχων τυφλοῖς, ὑπὸ ἀνόμων χειλέων ἐμπύεται, καί δίδωσι τόν νῶτον, ὑπὲρ αἰχμαλώτων εἰς μάστιγας. Τούτον ἡ ἀγνή Παρθένος καί Μήτηρ, ἐπὶ Σταυροῦ θεωρούσα ἐφθέγγετο. Οἶμοι Τέκνον ἐμόν! τί τοῦτο πεποίηκας; Οἱ ωραῖος κάλλει παρὰ πάντας βροτούς, ἄπνους ἄμορφος φαίνει, οὐκ ἔχων εἶδος οὐδέ κάλλος; οἶμοι τό ἐμόν φῶς! οὐ δύναμαι ὑπνούντα καθοράν σε, τά σπλάγχνα τιτρώσκομαι, καί δεινὴ μοι ρομφαία τήν καρδίαν διέρχεται. Ἀνυμνῶ σου τά Πάθη, προσκυνῶ σου τό εὐσπλαγχνον, μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Προκείμενον Ἦχος δ᾽; Ψαλμός σα᾽

Εὐλογητός Κύριος οἱ Θεός τοῦ Ἰσραήλ, οἱ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Οἱ Θεός, τό κρίμα σου τῷ Βασιλεῖ δός.

Γενέσεως τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Θ᾽, 18 – Ι᾽, 1)

Ἦσαν οἱ υἱοὶ Νῶε, οἱ ἐξελθόντες ἐκ τῆς κιβωτοῦ, Σὴμ, Χάμ, Ιάφεθ, Χάμ δέ ἦν πατήρ Χαναάν. Τρεῖς οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Νῶε, ἀπὸ τούτων διεσπάρησαν ἐπὶ πάσαν τήν γῆν. Καί ἤρξατο Νῶε ἄνθρωπος γεωργός γῆς, καί ἐφύτευσεν ἀμπελώνα, καί ἐπιεν ἐκ τοῦ οἴνου, καί ἐμεθύσθη, καί ἐγυμνώθη ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ. Καί εἶδε Χάμ,

Ο πατήρ Χαναάν, τήν γύμνωσιν τού πατρός αυτού καί εξελθών, απήγγειλε τοῖς δυσὶν ἀδελφοῖς αὐτοῦ ἕξω. Καί λαβόντες Σήμ καί Ιάφεθ τό ἱμάτιον, επέθεντο ἐπὶ τὰ δύο νώτα αὐτῶν, καί ἐπορεύθησαν ὀπισθοφανῶς, καί συνεκάλυψαν τήν γύμνωσιν τού πατρός αὐτῶν, καί τό πρόσωπον αὐτῶν ὀπισθοφανῶς, καί τήν γύμνωσιν τού πατρός αὐτῶν οὐκ εἶδον. Εξένηψε δέ Νώε ἀπό τού οἴνου, καί ἔγνω ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ Ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ νεώτερος, καί εἶπεν. Ἐπικατάρατος Χάμ παῖς, οἰκέτης ἔσται τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ, καί εἶπεν, εὐλογητός Κύριος ὁ Θεὸς τού Σήμ, καί ἔσται Χαναάν παῖς οἰκέτης αὐτοῦ, πλατύναι ὁ Θεὸς τῷ Ιάφεθ, καί κατοικησάτω ἐν τοῖς σκηνώμασι τού Σήμ, καί γεννηθήτω Χαναάν παῖς αὐτοῦ. Ἐζησε δέ Νώε μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τριακόσια πεντήκοντα ἔτη. Καί ἐγένοντο πάσαι αἱ ἡμέραι Νώε, ἐννακόσια πεντήκοντα ἔτη, καί ἀπέθανεν. Αὗται δέ αἱ γενέσεις τῶν υἱῶν Νώε, Σήμ, Χάμ, Ιάφεθ, καί ἐγεννήθησαν αὐτοῖς υἱοὶ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός οβ'

Εμοὶ δέ το προσκολλάσθαι τῷ Θεῷ. ἀγαθὸν ἐστί.

Στίχ. Ὡς ἀγαθὸς ὁ Θεὸς τῷ Ἰσραήλ, τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ!

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα

(Κεφ IB' 23 – ΙΓ', 9)

Ἀνὴρ συνετός θρόνος αἰσθήσεως, καρδία δέ ἀφρόνων συναντήσεται ἀραῖς. Χεὶρ ἐκλεκτῶν κρατήσῃ εὐχερώς, δόλιοι δέ ἔσονται εἰς προνομίην. Φοβερός λόγος καρδίαν ἀνδρός δίκαιου τaráσσει, ἀγγελία δέ ἀγαθὴ εὐφραίνει αὐτόν. Ἐπιγνώμων δίκαιος ἐαυτοῦ φίλος ἔσται, αἱ δέ γνώμαι τῶν ἀσεβῶν ἀνεπιεικεῖς, ἀμαρτάνοντας καταδιώξεται κακά, ἡ δέ ὁδὸς τῶν ἀσεβῶν πλανήσῃ αὐτούς. Οὐκ ἐπιτεύξεται δόλιος θήρας, κτήμα δέ τίμιον ἀνὴρ καθαρός. Ἐν ὁδοῖς δικαιοσύνης ζωὴ, ὁδοὶ δέ μνησικάκων εἰς θάνατον. Υἱός, πανούργος υπήκοος πατρί, υἱὸς δέ ἀνήκοος ἐν ἀπωλείᾳ. Ἀπὸ καρπῶν δικαιοσύνης φάγεται ἀγαθός, ψυχαὶ δέ παρανόμων, ολοῦνται ἄωροι. Ὃς φυλάσσει τό ἐαυτοῦ στόμα, τηρεῖ τήν ἐαυτοῦ ψυχὴν. Ὁ δέ προπετὴς χεῖλεσι πτοήσῃ ἐαυτόν. Ἐν ἐπιθυμίαις ἐστί πᾶς ἄεργος, χεῖρες δέ ἀνδρείων ἐν ἐπιμελείᾳ. Λόγον ἀδίκον μισεῖ δίκαιος, ἀσεβὴς δέ αἰσχύνεται, καί οὐχ ἔξει παρρησίαν. Δικαιοσύνη φυλάσσει ἀκάκους, τοὺς δέ ἀσεβεῖς φαύλους ποιεῖ ἀμαρτία. Εἰσὶν οἱ πλουτίζοντες ἐαυτοὺς μηδὲν ἔχοντες, καί εἰσιν οἱ ταπεινούντες ἐαυτοὺς ἐν πολλῷ πλούτῳ. Λύτρον ἀνδρός ψυχῆς ὁ

ίδιος πλούτος, πτωχός δέ ουχ υφίσταται απειλήν. Φώς δικαίοις διαπαντός, φώς δέ ασεβών σβέννυται. Ψυχαί δόλιοι πλανώνται εν αμαρτίαις, δίκαιοι δέ οικτείρουσι καί ελεοῦσι.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β΄ Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος α΄

Χορός αγγελικός

Δυνάμει τού Σταυρού, κρατυνόμενοι πάσαν τήν πλάνην τού εχθρού, κατελύσατε ὄντως, Απόστολοι ἐνδοξοί, πρεσβευταί τών ψυχών ημών, ὅθεν σήμερον, ἐν τῇ αὐτοῦ προσκυνήσει, ἐπαγάλλεσθε, υπέρ ημών δυσωπούντες, τόν μόνον φιλόνητον.

Θεοτοκίον

Μαρία τό σεπτόν, τού Δεσπότη δοχείον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καί πταισμάτων καί θλίψεων, σύ γάρ πέφυκας, αμαρτωλῶν σωτηρία, καί βοήθεια καί κραταιά προστασία καί σῶζεις τοὺς δούλους σου.

Μετά τήν γ΄ Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος βαρύς

Κύριε ἡμεῖς ἐσμέν

Κύριε τόν σόν Σταυρόν ὀρώντες, προκείμενον σήμερον, προσερχόμεθα πιστῶς, καί ὕμνοις καί ᾠδαίς, ἀσπαζόμενοι αὐτόν, ἐν φόβῳ καί χαρᾷ. Ἀγιάσον τοὺς δούλους σου, εἰρήνευσον τόν Κόσμον σου, τῇ τούτου ἐπιφανείᾳ, μόνε Πολυέλεε.

Θεοτοκίον Αὐτόμελον

Κύριε ἡμεῖς ἐσμέν λαός σου, καί πρόβατα νομῆς σου, πλανηθέντας τῇ φθορᾷ, ἐπίστρεψον ἡμᾶς, σκορπισθέντας ὡς ποιμήν, συνάγαγε ἡμᾶς, ἐλέησον τήν ποίμνην σου, Φιλόνητον σπλαγχνίσθητι, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου μόνε ἀναμάρτητε.

Ὡδή δ΄ Ἦχος α΄

Επί τῆς Θείας

Ἀγιασμοῦ παρεκτικῆν, χάριν δωρούμενος ἡμῖν, ἅγιε Σταυρέ, Ἀποστόλων, στήριγμα καί καύχημα, πρόκεισαι εἰς προσκύνησιν, σήμερον πάση τῇ Οἰκουμένῃ, τόν τῆς νηστείας καιρόν, ἐξευμαρίζων ἡμῖν.

Σκιογραφούσας τόν Σταυρόν, χεῖρας ἐκτείνας Ἀμαλήκ, ἔτρεψε Μωσῆς, ὃν τυπούντες, χεῖρας ἐκπετάσωμεν, νηστείαις καί δεήσεσι,

στίφος ὅπως τρέψωμεν δαιμόνων, ἐκ πολεμούντων ἡμᾶς, διαπαντός φθονερώς.

Θείω ἀρότρῳ τοῦ Σταυροῦ, κατενεώσατε τήν γήν, θεῖοι Μαθηταί, καρποφόρον, ταύτην ἀναδείξαντες, βλαστάνουσιν εὐσέβειαν, ὅθεν ὑμᾶς φωναίς ἐτησίαις, ἀνευφημοῦντες, Χριστόν αἰδοξάζομεν.

Θεοτοκίον

Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ἀγαθοῦ, ἀγάθυνόν μου τήν ψυχήν, ἣν ὁ πονηρός, συνηθεία, πονηρά ἐκάκωσεν, ἀθλίως δελεάσας με, ὅπως ὡς αἰτίαν σωτηρίας, ὑμνολογῶ σε αἰδί, τήν πολυῦμνητον.

Ἔτερον

Ἦχος βαρύς Τήν ἐνσαρκον

Προτίθεται, ὁ πανάγιος Σταυρός, προσέλθωμεν, ἀσπασώμεθα αὐτόν, καί γάρ ἐστὶ κέρας σωτηρίας ἡμῖν.

Ἡ χάρις σου, καί τῷ τύπῳ σου φοιτᾷ ἐλαύνουσα, τῶν δαιμόνων τήν ἀχλύν, Σταυρέ Χριστοῦ, ὅπλον ἀπροσμάχητον.

Δόξα...

Μονάδα σε, κατὰ φύσιν ἀνυμνῶ, Τριάδα δέ, υποστάσεως τιμῶ, Πάτερ, Υἱέ, καί Πνεῦμα τό πανάγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκύησας, Κόρη ἀνανδρε Θεόν, πανάμωμε, τόν κατέχοντα δρακί, τὰ πέρατα καί πάντων ἀρχαιότερον.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Ἀπόστολοι, οἱ τοῦ Κόσμου πρεσβευταί, αἰτήσατε, τοῦ σωθῆναι καί ἡμᾶς, κατέχοντας, ὅπλον τόν Σταυρόν τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Εἰρμός

Τήν ἐνσαρκον, παρουσίαν σου Χριστέ, πιστούμενος, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, ἐκραύγαζε. Δόξα τῇ δυνάμει σου.

Ωδή η' 39;

Αὕτη ἡ κλητή

Χαίροις ὁ Σταυρός ὁ τριμερής καί θεῖος, ἐν ᾧ ὁ εἰς τῆς Τριάδος, σάρκα φορέσας ἐπάγη, ἐμπαγένας ἡμᾶς, ἀσεβείας εἰς βυθόν λυτρωσάμενος, τοὺς υπερυψούντας αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σθένος τόν Σταυρόν κραταῖον κεκτημένοι τοὺς δεινὴ δυναστεία, τοῦ πονηροῦ δουλωθέντας, ἡλευθέρωσαν, οἱ τοῦ Λόγου Μαθηταί ἀναμέλποντες. Σέ υπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οίμοι! τί φρικώδες τό Βήμα εκείνο, εν ώ Λόγε καθίσας, τά πεπραγμένα κρυφή μοι, φανερώσεις Χριστέ, στηλιτεύων τήν αναισθησίαν μου! αλλά φύσει ών συμπαθής, φείσαι μου τότε.

Θεοτοκίον

Κόλπων ουκ εκστάς τών πατρώ ων εν κόλποις, ανεκλίθης Παρθένου, επ’ ανακλήσει τού γένους, ού εφόρεσας, διά σπλάγχνα Ιησού τό Ομοίωμα, όθεν σε υμνούμεν, βροτοί εις τούς αιώνας.

Ειρμός άλλος

Τόν μόνον άναρχον

Τήν σταυροφόρον σε, Εβδομάδα τιμώνμεν, ως προσκυνήσιμον, εν σοί γάρ τό Ξύλον τό άχραντον, προσκυνούντες βοώμεν. Υμνείτε Ιερείς, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Βαβαί τού θαύματος, Βασιλεύ τών αιώνων! ότι τό Ξύλον εν ώ περ εσταυρώθης, ηξίωσας ημάς τούς σούς οικέτας, ιδείν καί προσκυνείν, διό σε μετά φόβου, υμνούμεν εις αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Ω ομοούσιε, ώ Τριάς παναγία, Πάτερ, Υιέ, καί τό πανάγιον Πνεύμα, θεότης, αμερές σου τό κράτος, δοξάζω καί υμνώ, τήν μίαν βασιλείαν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν πλαστουργήσαντα, τόν Αδάμ κατ’ εικόνα καί εκ φυράματος αυτού προελθόντα, καί λύσαντα τήν αρχαίαν κατάραν, υμνείτε Ιερείς, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Η δωδεκάχορδος, λύρα τής Εκκλησίας, ως μελουργούσα τής σοφίας τόν Λόγον, Απόστολοι, τούς υμάς ανυμνούντας, αιτήσατε ιδείν, τό Πάθος τού Κυρίου, καί άσαι εις αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Τόν μόνον άναρχον, Βασιλέα τής δόξης, όν φρίπτουσιν Ουρανών αι Δυνάμεις, καί τρέμουςι τών Αγγέλων αι τάξεις, υμνείτε Ιερείς, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ’

Φωτίζου φωτίζου

Φαιδρύνου φωτίζου, η Εκκλησία τού Θεού, τού Σταυρού ταίς ακτίσιν, όν φέρεις προκείμενον, πάντων πιστών εις προσκύνησιν, σύ

δέ πληθύς, πάσα τών δαιμόνων, σκότους πλησθείσα απόδραθι.

Κράτος εγκρατείας, ο θείος πέφυκε Σταυρός, συνεργός αγρυπνούντων, νηστευτών ενίσχυσις, πολεμουμένων υπέρμαχος. Τούτον πιστοί, πόθω συνελθόντες, περιχαρώς προσκυνήσωμεν.

Θεμέλιοι θείοι, τής Εκκλησίας τού Χριστού, εδρασμών ευσεβείας, πάντας συντηρήσατε, καί επί πέτραν στηρίξατε, τήν αρραγή, τού εκλεξαμένου, υμάς Απόστολοι ένδοξοι.

Θεοτοκίον

Χαράν συλλαβούσα, τού Αρχαγγέλου τή φωνή, τής εμής νύν καρδίας τήν λύπην αφάνισον, τήν ψυχοφθόρον, καί δίδου Αγνή, χαροποιόν, πένθος όπως εύρω, εκεί τήν θείαν παράκλησιν.

Άλλος

Σέ τήν άχραντον

Σύ τυπούμενος, Μερράς τά ρείθρα πάλαι, γλυκαίνεις πάνσεπτον Ξύλον, σύ μου γλύκανον καί τήν εγκράτειαν, ο Σταυρός τού Χριστού, σήμερον καταπροσκυνούμενος.

Σέ τό άμαχον, τής Βασιλείας όπλον, τού Στρατοπέδου τό σθένος, τής Συγκλήτου τό κραταίωμα, τόν Σταυρόν τού Χριστού, ύμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα...

Σέ τόν άναρχον, Πατέρα καί Δεσπότην, καί τόν συνάναρχον Λόγον, καί τό Πνεύμα τό άγιον, ευσεβώς οι πιστοί, πάντες μεγαλύνομεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν ένδοξον, καί μόνην Θεοτόκον, τήν τόν αχώρητον Λόγον, εν γαστρί χωρήσασαν, καί τεκούσαν σαρκί, ύμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Σέ τήν πύρινον, φθογγήν τούς Αποστόλους, ως καταφλέξαντας, πάσαν ύλην πλάνης, καί ευσέβειαν εμφυτεύσαντας κόσμω, ύμνοις μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

Σέ τήν άχραντον, Μητέρα καί Παρθένον, τήν τόν αχώρητον Λόγον, εν γαστρί χωρήσασαν, καί τεκούσαν σαρκί, ύμνοις μεγαλύνομεν.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος βαρύς

Ζηλώσωμεν οι πιστοί, τού Τελώνου τήν μετάνοιαν, καί μή Φαρισαϊκῶς ἐγκαυχησώμεθα, ἀλλ' ἐκ βάθους καρδίας, στεναγμόν προσοίσωμεν, τῷ ευεργέτῃ τῶν ὅλων Θεῷ, αὐτός γάρ ἐνετείλατο, λέγων, ὅτι, πᾶς ὁ υψὼν ἐαυτόν, ταπεινωθήσεται. Ὁ δὲ ταπεινὸς ἐαυτόν, υψωθήσεται. Διό ὁμοφρόνως βοήσωμεν αὐτῷ, ὁ Θεός, ἰλάσθητι ἡμῖν τοῖς αμαρτωλοῖς, καί σῶσον ἡμᾶς. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Εν πνέοντες, πρὸς ἐν βλέποντες οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, μίαν ὁδὸν ζωῆς ευράμενοι, τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον, ζηλοτυποῦντες ἀλλήλων τήν τελευτήν, ὡς τού θαύματος! ὡς περ θησαυροὺς τὰς βασάνους προαρπάζοντες, πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον. Ὅτι, κἂν μὴ νῦν ἀποθάνωμεν, τεθνηξόμεθα πάντως, καί τῇ γενέσει τὰ ὀφειλόμενα λειτουργήσωμεν, ποιήσωμεν τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν, τὸ κοινὸν ἴδιον ἡγησάμενοι, θανάτῳ ζωὴν ὠνησώμεθα. Ταῖς πρεσβείαις αὐτῶν ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Εἰρήνευσον πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, τὴν ζωὴν ἡμῶν, τῶν βοώντων σοι. Ελεήμον, Κύριε δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπᾶριον τῆς Προφητείας

Ἦχος πλ. β'

Τὸν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, καί τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Δόξα... Καί νῦν... Τὸ αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ'

Ὁ δὲ Θεός Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Στίχ. Ἰνα τί, ὁ Θεός, ἀπώσω εἰς τέλος;

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΚΗ', 14–22)

Τάδε λέγει Κύριος. Ακούσατε λόγον Κυρίου, ἄνδρες τεθλιμμένοι, καί οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ τούτου τοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ, ὅτι εἶπατε. Ἐποιήσαμεν διαθήκην μετὰ τοῦ Ἄδου, καί μετὰ τοῦ θανάτου συνθήκην, καταιγὶς φερομένη ἐάν παρέλθῃ, οὐ μὴ ἔλθῃ ἐφ' ἡμᾶς, ἐθήκαμεν ψεύδος τὴν ἐλπίδα ἡμῶν, καί τῷ ψεύδει σκεπασθησόμεθα. Διὰ τούτο, τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεός. Ἰδοὺ ἐγὼ ἐμβαλῶ εἰς τὰ θεμέλια Σιών λίθον πολυτελεῖ, ἐκλεκτόν,

ακρογωνιαίον, έντιμον εις τά θεμέλια αυτής, καί ο πιστεύων επ' αυτώ, ου μή καταισχυνθή, καί θήσω κρίσιν εις ελπίδα, η δέ ελεημοσύνη μου εις σταθμούς, καί οι πεποιθότες μάτην ψεύδει, ότι ου μή παρέλθη υμάς καταιγίς. Μή καί αφέλη υμών τήν διαθήκην τού θανάτου, καί η ελπίς υμών η πρός τόν Άδην ου μή εμμείνη; Καταιγίς φερομένη εάν επέλθη, έσεσθε αυτή εις καταπάτημα, οταν παρέλθη, λήψεται υμάς, ότι πρωϊ πρωϊ, παρελεύσεται ημέρας, καί εν νυκτί έσται ελπίς πονηρά. Μάθετε ακούειν, στενοχωρούμενοι, ου δυνάμεθα μάχεσθαι, αυτοί δέ ασθενούμεν τού ημάς συναχθήναι. Όσπερ όρος ασεβών, αναστήσεται Κύριος, καί έσται εν τή φάραγγι Γαβαών, μετά θυμού ποι ήσει τά έργα αυτού, πικρίας έργον, ο δέ θυμός αυτού αλλοτρίως χρήσεται, καί η πικρία αυτού αλλοτρία. Καί υμείς μή ευφρανθείητε, μηδέ ισχυσάτωσαν υμών οι δεσμοί, διότι συντετελεσμένα καί συντετμημένα πράγματα ήκουσα παρά Κυρίου Σαβαώθ, ά ποιήσει επί πάσαν τήν γήν.

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός οδ'

Εγώ δέ αγαλλιιάσομαι εις τόν αιώνα.

Στίχ. Εξομολογησόμεθά σοι, ο Θεός.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ύμνος δ΄: Ἐδωκας σημείωσιν

Τόν αιμακάριστον, αξιωθέντες ασπάσασθαι, οἱ πιστοὶ Σταυρόν Κύριε, δι΄ οὗ ἡμᾶς ἔσωσας, ανυμνολογούμεν, τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, καὶ δυσωπούμεν εκτενῶς, πάσι παράσχου τὴν ἀγαλλίασιν, Σωτὴρ τοῦ σωτηρίου σου, ἐν μετανοίᾳ διδούς ἡμῖν, κατιδεῖν σου τὴν Ἐγερσιν, καὶ τὰ Πάθη τὰ τίμια.

Νέκρωσιν υπέμεινας, ἐπὶ Σταυροῦ εκτεινόμενος, ὁ νεκρῶσας τὸν θάνατον, νεκρούς ἀναστήσας δέ, ζωηφόρῳ λόγῳ, ὅθεν δυσωπῶ σε. Τὴν νεκρωθείσάν μου ψυχὴν, τὴν ἁμαρτία ζώωσον Κύριε, παρέχων μοι κατάνυξιν, καὶ τῶν κακῶν ἀπολύτρωσιν, ἐν ἡμέραις ἀγίαις σου, τῆς Νηστείας φιλάνθρωπε.

Ἄλλοτε Προσόμοιον Ποίημα Θεοδώρου

Ύμνος δ΄: Τόν νοερόν ἀδάμαντα

Τόν σόν Σταυρόν τόν ἅγιον, αξιωθέντες ἐν χαρᾷ, κατιδεῖν καὶ προσπύξασθαι, αἰτούμέν σε ὁ Θεός ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα καὶ αὐτὰ τὰ ἄχραντα, προφθάσωμεν Πάθη σου, τὴν νηστεία νευρούμενοι, προσκυνοῦντες υμνοῦντες τὴν Σταύρωσιν, τὴν λόγῃ, τόν σπόγγον τόν κάλαμον, δι΄ ὧν ἡμᾶς ἀπαθανάτισας, εἰς τὴν ἀρχαίαν πάλιν τρυφῆς ζωὴν ἐπανήγαγες, ὡς φιλάνθρωπος, διό σε εὐχαρίστως νῦν δοξάζομεν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ΄:

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον Ὑμνος δ΄: Ψαλμός οε΄:

Εὐξασθε, καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Στίχ. Γνωστός ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

Γενέσεως τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Ι΄, 32 – ΙΑ΄, 9)

Αὗται αἱ φυλαὶ υἱῶν Νῶε, κατὰ γενέσεις αὐτῶν, κατὰ ἔθνη αὐτῶν. Ἀπὸ τούτων διεσπάρησαν νῆσοι τῶν ἐθνῶν ἐπὶ τῆς γῆς, μετὰ τὸν κατακλυσμόν. Καὶ ἦν πάντα ἡ γῆ χεῖλος ἓν, καὶ φωνὴ μία πάσι Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κινήσει αὐτοὺς ἀπὸ ἀνατολῶν, εὐρον πεδῖον ἐν γῇ Σενάαρ, καὶ κατῶ κησαν ἐκεῖ. Καὶ εἶπεν ἕκαστος τῷ πλησίον

αυτού. Δεύτε πλινθεύσωμεν πλίνθους, καί οπτήσωμεν αυτάς πυρί. Καί εγένετο αυτοίς η πλίνθος εις λίθον, καί ασφαλτος αυτοίς ήν ο πηλός. Καί είπον. Δεύτε οικοδομήσωμεν εαυτοίς πόλιν καί πύργον, ού η κεφαλή έσται έως τού ουρανού, καί ποιήσωμεν εαυτοίς όνομα πρό τού διασπαρήναι ημάς επί προσώπου πάσης τής γής. Καί κατέβη Κύριος ο Θεός ιδείν τήν πόλιν καί τόν πύργον, όν ω κοδόμησαν οι υιοί τών ανθρώπων. Καί είπε Κύριος. Ιδού γένος έν, καί χείλος έν πάντων, καί τούτο ήρξαντο ποιήσαι, καί νύν ουκ εκλείψει απ#39; αυτών πάντα, όσα άν επιθώνται ποιείν. Δεύτε καί καταβάντες συγχέωμεν αυτών εκεί τήν γλώσσαν, ίνα μή ακούσωσιν έκαστος τής φωνής τού πλησίον. Καί διέσπειρεν αυτούς Κύριος ο Θεός εκείθεν επί πρόσωπον πάσης τής γής, καί επαύσαντο οικοδομούντες τήν πόλιν καί τόν πύργον. Διά τούτο εκλήθη τό όνομα αυτής, Σύγχυσις, ότι εκεί συνέχεε Κύριος ο Θεός τά χείλη πάσης τής γής, καί εκείθεν διέσπειρεν αυτούς Κύριος ο Θεός επί πρόσωπον πάσης τής γής.

Προκείμενον Ήχος βαρύς Ψαλμός ος#39;

Φωνή μου πρός Κύριον εκέκραξα.

Στίχ. Εν ημέρα θλίψεώς μου τόν Θεόν εξεζήτησα.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΓ#39;, 19 – ΙΔ#39;, 6)

Επιθυμίαι ευσεβών ηδύνουσι ψυχήν, έργα δέ ασεβών, μακράν από γνώσεως, ο συμπορευόμενος σοφοίς, σοφός έσται. Ο δέ συμπορευόμενος άφροσι, γνωσθήσεται. Αμαρτάνοντας καταδιώξεται κακά, τούς δέ δικαίους καταλήψεται αγαθά. Αγαθός ανήρ, κληρονομήσει υιούς υιών, θησαυρίζεται δέ δικαίοις πλούτος ασεβών. Δίκαιοι ποι ήσουσιν εν πλούτω έτη πολλά, άδικοι δέ απολούνται συντόμως, ος φείδεται τής εαυτού βακτηρίας, μισεί τόν εαυτού υιόν. Ο δέ αγαπών παιδεύει επιμελώς. Δίκαιος εσθίων, εμπλήσει ψυχήν αυτού, ψυχαί δέ ασεβών ενδεείς. Σοφαί γυναίκες ω κοδόμησαν οίκους, η δέ άφρων κατέσκαψε ταίς χερσίν αυτής, ο πορευόμενος ορθώς, φοβείται τόν Κύριον. Ο δέ σκολιάζων ταίς οδοίς αυτού, ατιμασθήσεται. Εκ στόματος αφρόνων, βακτηρία ύβρεως, χείλη δέ σοφών, φυλάσσει αυτούς. Ού μή εισι βόες, φάτναι καθαράί, ού δέ πολλά γεννήματα, φανερά βοός ισχύς. Μάρτυς πιστός ου ψεύδεται, εκκαίει δέ ψευδή μάρτυς άδικος. Ζητήσεις

σοφίαν παρά κακοίς, καί ουχ ευρήσεις, αίσθησις δέ παρά φρονίμοις, ευχερής.

Απόστιχα

Ιδιόμελον Ἦχος πλ. β'

Παρά Κυρίου, τού ταπεινώσαντος εαυτόν, μέχρι τού διά σταυροῦ θανάτου, διά σέ μαθούσα ψυχή μου, τήν ἐξ ἐπάρσεως ταπείνωσιν, καί τήν ἐκ ταπεινώσεως ὑψωσιν, ἐπ' ἀρεταίς μή ἐπαίρου, μηδέ σαυτήν δικαίαν υποπτεύσασα, τόν πλησίον κατάκρινε, ὡς ὁ μέγας Φαρισαῖος, ἀλλ' ἐν φρονήματι καταβεβλημένω, τῶν σῶν ἀμαρτημάτων μνημονεύουσα μόνον, ὡς ὁ Τελώνης βόησον. Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ αμαρτωλῷ, καί σώσόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπό τῶν ἐντολῶν σου, ταίς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Ἡ πάναγνος ὡς εἶδε σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, ἀνεβόα. Τί τό ξένον ὁ ὁρῶ, μυστήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκί κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ;

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος δ'

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τῆς ἐγκρατείας τόν καιρόν ἀγιάζων, ὁ πανσεβάσμιος Σταυρός καθοράται, ὃν προσκυνοῦντες σήμερον βοήσωμεν. Δέσποτα φιλόανθρωπε, τῇ αὐτοῦ συμμαχίᾳ, δίδου διελθεῖν ἡμᾶς, τό λοιπόν τῆς Νηστείας, ἐν κατανύξει καί τᾷ ζωηρᾷ, βλέψαι σου Πάθη, δι' ὧν ἐλυτρώθημεν.

Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρός γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σε Χριστέ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ἠλάλαζεν. Οἶμοι ποθεινότατε Ἰησοῦ! ἀνεβόα, πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεός υπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νύν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυρούσαι; Ὑμνῷ σε Μακρόθυμε.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Τό φώς τών ψυχών ημών, νύν καθορώντες Χριστέ, Σταυρόν σου τόν άχραντον, καί προσκυνούντες χαρά, φαιδρώς εκβοήσωμεν. Δόξα σοι ο εν τούτω, υψωθήναι θελήσας, δόξα σοι ο φωτίσας, δι' αυτού πάσαν Κτίσιν, εν ώ σε ακαταπαύστως, ύμνοις δοξάζομεν.

Σταυροθεοτοκίον

Σταυρώ σε υψούμενον, ως εθεάσατο, η άνυμφος Μήτηρ σου, Λόγε Θεού μητρικώς θρηνούσα εφθέγγετο. Τί τό καινόν καί ξένον, τούτο Υιέ μου θαύμα; πώς η ζωή τών όλων ομιλείς τώ θανάτω; ζωώσαι τούς τεθνεώτας, θέλων ως εύσπλαγχνος.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'

Αρματηλάτην

Τόν τού Κυρίου προσελθόντες σήμερον, Σταυρόν νοϊ καθαρώ, καί ευσεβεί γνώμη, δεύτε προσκυνήσωμεν, πρόκειται γάρ δωρούμενος, τοίς αυτόν προσκυνούσιν, αγιασμόν τε σωτήριον, έλλαμψιν καί δόξαν καί έλεος.

Ο ζωοδώρητος Σταυρός προκείμενος, καί καθορώμενος, φωτοειδή αίγλην, αποπέμπει χάριτος, προσέλθωμεν καί λάβωμεν, φωτισμόν ευφροσύνης, καί σωτηρίαν καί άφεςιν αίνεσιν Κυρίω προσάγοντες.

Πρόκειται ξένον τοίς Ορώσι θέαμα, Σταυρός ο τίμιος, καί ως πηγή βρύει, ψυχικά χαρίσματα, καί παύει αμαρτήματα, καί νοσήματα, λύει, καί τά φρονήματα ρώννυσι, τών ειλικρινώς προσιόντων αυτώ.

Ράβδος ετύπου τού Σταυρού τό τρόπαιον, θάλασσαν τέμνουσα, δι' ού ημείς πίστει, αποντίστως πλέομεν, τού βίου ύδωρ άστατον, καί τά ρεύματα πάντα, τής αμαρτίας εκφεύγομεν, καί θείας γαλήνης πληρούμεθα.

Σταυροθεοτοκίον

Ότε σε Τέκνον απορρήτως έτεκον, ωδίνας έφυγον, καί πώς νυνί όλη, οδυνών πεπλήρωμαι; Ορώ γάρ σε κρεμάμενον, ως κακούργον τώ ξύλω, τόν γήν ασχέτως κρεμάσαντα, έλεγεν η Πάναγνος κλαίουσα.

Ωδή γ'

Ο στερεώσας καταρχάς

Σταυρός απάντων τών καλών, παρεκτικός καθοράται, προσκυνούμενος, καί πάσα η Κτίσις, εορτάζει εν χαρά, φωτιζομένη χάριτι, τού εν αυτώ βουλήσει, ανυψωθέντος Θεού ημών.

Καταυγαζόμενοι φωτί, τών τού Σταυρού λαμπηδόνων, μεσασμώ τής ιεράς εγκρατείας, σκοτασμόν αμαρτιών, εκφύγωμεν καί κράζωμεν. Ο φωτισμός τών όλων, εύσπλαγχνε Κύριε δόξα σοι.

Υμνολογούμεν σε Σταυρέ, καί προσπτυσσόμεθα πίστει, εξαιτούμενοι τή σή δυναστεία, εξελού ημάς εχθρού, παγίδων καί κυβέρνησον, πάντας ημάς πρός όρμον, τής σωτηρίας τιμώντάς σε.

Σταυροθεοτοκίον

Νενεκρωμένην τήν ζωήν, επί Σταυρού θεωρούσα, καί μή φέρουσα τών σπλάγχχνων τόν πόνον, εδονείτο ή σεμνή, Παρθένος ανακράζουσα. Οίμοι Υιέ μου, τί σοι, δήμος ανόμων απέδωκεν!

Κάθισμα

Ήχος πλ. β'

Μόνον επάγη τό ξύλον Χριστέ τού Σταυρού σου, τά θεμέλια εσαλεύθη τού θανάτου Κύριε, όν γάρ κατέπιε πόθω ο Άδης, απέλυσε τρόμω, έδειξας ημίν τό σωτήριόν σου Άγιε, καί δοξολογούμεν σε Υιέ Θεού. Ελέησον ημάς.

Δόξα... Τό αυτό

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Σήμερον τό προφητικόν πεπλήρωται λόγιον, ιδού γάρ προσκυνούμεν εις τόν τόπον, ού έστησαν οι πόδες σου Κύριε, καί Ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τών εξ αμαρτίας παθών ελευθερίας ετύχομεν, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Ωδή δ'

Σύ μου ισχύς

Η κραταιά, σκέπη τε καί επανόρθωσις, τών ανθρώπων, τό ακαταμάχητον, όπλον τής πίστεως ο Σταυρός, ο σωτηριώδης, ιδού οράται προκείμενος, καί πάντων τάς καρδιάς, τών πιστώς προσιόντων, αγιάζει φωτίζει εν χάριτι.

Τώ μεσασμώ, τής εγκρατείας προκείμενος, εν τώ μέσω, πάντων υπεράγαθε, Σταυρός ο τίμιος μέσον γής, εν ώ ανυψώθης, εθελουσίως φιλάνθρωπε τόν Κόσμον αγιάζει, τή αυτού προσκυνήσει, καί διώκει δαιμόνων τάς φάλαγγας.

Ο Ουρανός, καί πάσα γή συνευφραίνεται, Αθλοφόροι, Μάρτυρες, Απόστολοι, ψυχαί Δικαίων περιχαρώς, νύν αγαλλιώνται,

τό πάντας σώζον Θεώμενοι, προκείμενον εν μέσω, ζωοδώρητον Ξύλον, καί πιστούς αγιάζον εν χάριτι.

Νόμους τούς σούς, Κύριε ο ασυνείδητος μή φυλάξας, μέλλω κατακρίνεσθαι, ηνίκα έρχη εξ ουρανού, κρίναι τών ανθρώπων, τά έργα, όθεν κραυγάζω σοι. Δυνάμει τού Σταυρού σου, επιστρέψας με σώσον μετανοίας παρέχων μοι δάκρυα.

Σταυροθεοτοκίον

Παρθενικής, Τέκνον εκ μήτρας σε έτεκον καί ορώσα, Ξύλω σε κρεμάμενον, εξαπορώ, καί ου συνορώ, ύψος μυστηρίου, καί βάθος πολλών κριμάτων σου, η Πάναγνος εβόα, ήν φωναίς ασιγήτοις, ως Μητέρα Θεού μακαρίζομεν.

Ωδή ε'

Ίνα τί με απώσω

Αλαλάξατε έθνη, άσατε καί ψάλατε, φυλαί σκιρτήσατε, τώ Θεώ τώ δόντι, τόν Σταυρόν αδιάσειστον έρεισμα, οι τής εγκρατείας, νύν τώ καιρώ κατατρυφώντες, εστιώντες ψυχήν καί διάνοιαν.

Νοεραί στρατιαί σε, πάσαι περιέπουσι, Σταυρέ πανάγιε, καί βροτοί πηλίνοις, σοί προσψαύοντες χείλεσι σήμερον, απαντλούμεν πόθω, αγιασμόν καί ευλογίαν, τόν εν σοί προσπαγέντα δοξάζοντες.

Τής ψυχής μου τά πάθη, ίασαι τά χρόνια, εύσπλαγχνε Κύριε, καί προσκυνητήν με, τών αγίων Παθών σου αξίωσον, τής νηστείας χρόνω, βελτιωθέντα αναδείξαι, καί κακών αποσχείν υπεράγαθε.

Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ καθορώσα, τόν δι' αγαθότητα, εκ σου Πανάμωμε, υπέρ νούν τεχθέντα, επιρώσκου τά σπλάγχνα, καί έλεγες. Οίμοι θείον Τέκνον! πώς υπέρ πάντων οδυνάσαι; Προσκυνώ σου τό εύσπλαγχνον Κύριε.

Τό Τριώδιον Ποίημα Ιωσήφ

Ωδή ε' Ήχος δ'

Εξέστη τά σύμπαντα

Φωστήρες απέκρυπτον, τό φώς αυτών Θεώμενοι, ξύλω προσηλούμενον αδίκως, δίκαιε μόνε, σέ τόν μακρόθυμον, καί τού πονηρού τάς ζοφεράς, Σώτερ δειγματίζοντα, εξουσίας τώ κράτει σου.

Νηστείας εν ύδατι, τά πρόσωπα νιψώμεθα, καί περιπτυξώμεθα τό Ξύλον, μόνος ο πάντων, εν ώ υψώθη Χριστός, σάρκα περικείμενος θνητήν, όπως θανατώσειε, τόν ημάς θανατώσαντα.

Σταυρέ πανσεβάσμιε, τών Αποστόλων καύχημα, όπλον Αθλοφόρων, Ιερέων, δόξα Οσίων, περιχαράκωμα, πάντων τών πιστών ο φυλακτήρ, φρούρησον αγίασον, τούς πιστώσ προσκυνούντάς σε.

Σταυροθεοτοκίον

Τόν βότρυν η άμπελος, Παρθένος όν εβλάστησε, ξύλω κρεμασθέντα κατιδούσα, Τέκνον, εβόα, γλεύκος απόσταξον, μέθην αναστέλλων τών εχθρών, μάτην σταυρωσάντων σε, τόν εν πάσι μακρόθυμον.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Εκ νυκτός ορθρίζοντα

Σήμερον προτίθεται ο Σταυρός σου, ξύλον ζωής προσκυνητόν, καί κόσμος αγάλλεται, φοιτήσει τή τού Πνεύματος, αυτόν κατασπαζόμενος.

Προκείμενον βλέποντες τόν Σταυρόν σου, οι Λειτουργοί τών ουρανών, υμνούσί σε Κύριε, καί δαίμονες φρίπτουσι, μή φέροντες τό κράτος σου.

Δόξα...

Τριάδα δοξάσωμεν ορθοδόξως, σύν τώ Πατρί καί τώ Υιώ, καί Πνεύμα τό άγιον τήν μίαν θεότητα, Μονάδα τρισυπόστατον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μητέρα και Παρθένον σε ορθοδόξως, ομολογούμεν οι πιστοί, αρρήτως κυήσασαν, Χριστόν τόν Θεόν ημών, τόν μόνον πολυέλεον.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Εν πέυκη καί κέδρω καί κυπαρίσσω, ο σταυρωθείς Υιέ Θεού, αγίασον πάντας ημάς, καί τό ζωηφόρον σου, καταξίωσον Πάθος ιδείν.

Ο Ειρμός

Εκ νυκτός ορθρίζοντα φώτισόν με ζωοποιέ Χριστού Σταυρέ, φόβω προσκυνούντά σε, ημέραν σωτήριον, αεί εξανατέλλων μοι.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Σταυρού παγέντος εν γή, δαιμόνων πτώσις εγένετο, όν νύν ορώντες ημείς, ενδόξως προκείμενον, καί κατασπαζόμενοι, από συμπτωμάτων, αμαρτίας ανιστάμεθα.

Υψούντές σε τόν Χριστόν, ως Βασιλέα καί Κύριον, όν εδωρήσω ημίν, Σταυρόν τείχος άρρηκτον, όν περιπτυσσόμεθα, μεσασμώ τής

θείας, εγκρατείας αγαλλόμενοι.

Μεγάλα πάσιν ημίν, δωρήματα παρεχόμενος, ο τού Κυρίου Σταυρός, οράται προκείμενος, προσέλθωμεν άνθρωποι, φωτισμόν καρδίας, καί ψυχής απαρυσώμεθα.

Θεοτοκίον

Νηστεύειν ημάς Αγνή, κακίας πάσης ενίσχυσον, καί φαύλων καί πονηρών, απέχεσθαι πράξεων, αεί ενδυνάμωσον, προστασία πάντων, τών ανθρώπων χρηματίζουσα.

Κοντάκιον Αυτόμελον

Ἦχος βαρύς

Ουκέτι φλογίνη ρομφαία φυλάττει τήν πύλην τῆς Εδέμ, αὐτή γάρ ἐπήλθε παράδοξος σβέσις, τό ξύλον τοῦ Σταυροῦ, θανάτου τό κέντρον, καί Ἄδου τό νίκος ἐλήλათαι, ἐπέστης δέ Σωτήρ μου βοών τοίς ἐν Ἀδῇ, εἰσάγεσθε πάλιν εἰς τόν Παράδεισον.

Ωδή ζ΄

Θεοῦ συγκατάβασιν

Ο χρόνων ἐπέκεινα, ἐν χρόνῳ σάρκα φορέσας δείκνυται, καί τά χρόνια πάθη, ἡμῶν ἰάται δι΄ ἀγαθότητα, τῆς εγκρατείας καιρῷ, ἐν ᾧ πρόκειται, ὁ θεῖος οὗτος Σταυρός, καθαγιαζών ἡμάς.

Ὑμνοῦμεν δοξάζομεν, καί προσκυνοῦμεν καί μεγαλύνομεν, τόν σόν Κύριε κράτος, ὅτι παρέσχου ἡμίν τοίς δούλοις σου, Σταυρόν τόν θεῖον, τρυφήν ἀδαπάνητον καί φύλακα τών ψυχών, καί τών σωμάτων ἡμῶν.

Μή δείξης με Κύριε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς διαγνώσεως, κακοίς κατεγνωσμένον, μή απορρίψης ἐκ τοῦ προσώπου σου, κατησχυμένον, ἀλλ΄ οἰκτεῖρον σώσόν με, τῷ σῷ τιμίῳ Σταυρῷ, ὡς υπεράγαθος.

Ετύπου τήν χάριν σου, Σταυρέ γλυκαίνων Μωσῆς τά ὕδατα, τά πικρότατα ξύλῳ, καί γάρ πικρίας παθῶν ἐρρύσθημεν, τῇ σῇ δυνάμει, διό ἡμάς γλύκανον, ἀσπάζομένους σε νύν, ἐν κατανύξει ψυχῆς.

Θεοτοκίον

Νοός μου τήν στένωσιν, τῇ σῇ πρεσβείᾳ πλάτυνον Δέσποινα, ἡ στενώσασα πάσας, τάς μεθοδίας τοῦ πολεμήτορος, καί δι΄ οδοῦ με στενῆς κατευόδωσον, πρός πλατυσμόν τῆς ζωῆς, βαδίζειν Μήτηρ Θεοῦ.

Ωδή η΄

Επταπλασίως κάμινον

Ξύλω ποτέ ανείλκυσε, ποταμού τό σιδήριον, θεῖος Ελισσαῖος, ο σέ προγράψας πόρρωθεν, Σταυρέ πανσεβάσμιε, εκ τού βυθού τής πλάνης καί γάρ, διά σου πρός πίστιν αναχθέντες βεβαίαν, τήν σήμερον η μέραν, αξιούμεθα βλέπειν, καί πίστει προσκυνεῖν σε, τρυγώντες σωτηρίαν.

Υποσημαίνει πόρρωθεν, σέ Σταυρέ πανσεβάσμιε, εν ταῖς ευλογίαις, Ιακώβ τρανώτατα, ημεῖς δέ ἐν χάριτι, αξιωθέντες βλέπειν σε, πίστει αδιστάκτω, προσερχόμεθα πάντες, καί ψαύοντες πλουσίαν, ευλογίαν τρυγώμεν, καί φώς καί σωτηρίαν, καί τών πταισμάτων λύσιν.

Λευχειμονούντες πράξειςιν, εναρέτοις προσέλθωμεν, τώ τής εγκρατείας μεσασμῷ γηθόμενοι, καί περιπτυζώμεθα, τόν τού Κυρίου πίστει Σταυρόν, ὅπως τώ αὐτοῦ κατευοδούμενοι σθένει, τελέσωμεν τόν δρόμον, εν καλή προθυμία, καί φθάσωμεν τό θεῖον, λελαμπρυσμένοι Πάθος.

Τριαδικόν

Ομοφυή συνάναρχον, συναῖδιον σύνθρονον, φύσιν μέν απλήν, διαιρετήν προσώποις δέ, Πατέρα αγέννητον Υἱόν καί Πνεῦμα ἅγιον, ἄκτιστον ουσίαν, καί θεότητα πάντες, υμνούντες μελωδούμεν, Ιερεῖς ευλογεῖτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αἰώνας.

Σταυροθεοτοκίον

Νύν ως αρνίον ἄκακον, καθορώ σε κρεμάμενον, καί υπό ανόμων, τώ Σταυρῷ πηγνύμενον, Υἱέ μου προάναρχε, τοῖς οδυρμοῖς συγκόπτομαι, καί ταῖς μητρικαῖς περιστατούμαι οδύναις, η Πάναγνος εβόα, ἦν φωναῖς ασιγήτοις, υμνούμεν καταχρέως, εις πάντας τούς αἰώνας.

Τού Τριωδίου Εἰρμός ἄλλος

Παίδας ευαγεῖς

Πάθος σου τού απαθούς ορώσα, η Κτίσις συνέπασχε Μακρόθυμε, ἥλιος εσβέννυτο, πέτραι δέ ερρήγνυντο, πάσα η γή εσεῖετο, φόβω κραυγάζουσα, τόν Κύριον υμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αἰώνας.

Θηρίοις δεινοῖς τοῖς τού καλάμου, Θεέ μου οἰκτίρμον επιτίμησον, ἔνδον με συνθλίβουσι, Σώτερ ο τήν ἀτιμον, υπενεγκών τυπτόμενος, ὕβριν καλάμω Χριστέ, τιμήσαι προελόμενος πάντας, τούς ατιμασθέντας, τή πάλαι παραβάσει.

Εἰς νοῦν τό φρικτόν σου ὅταν λάβω, Κριτά δικαιοτάτε κριτήριον, τρέμω καί ἐξίσταμαι, φρίπτω καί οδύρομαι, κατανοῶν τά ἔργα μου, δίκης ἐπάξια, διό σου τήν πολλήν ευσπλαγχνίαν, Σώτερ μή νικήση, τό πλήθος τῶν κακῶν μου.

Σταυροθεοτοκίον

Τεκούσά σε ἀνευθεν ὠδίνων, οδύνας τή σή σταυρώσει καθυφίσταμαι, φλέγονται τά σπλάγχνα μου, ἥλοις γάρ προσήλωσαι, τήν σήν πλευράν Μακρόθυμε, ἐξορυπτόμενος, ἡ πάναγνος εβόα Παρθένος, ἦν ὡς Θεοτόκον, συμφώνως ανυμνούμεν.

Ἄλλος Εἰρμός τοῦ αὐτοῦ

Πάντα τά ἔργα

Ρηξάτωσαν τά ὄρη νοητῶς, δικαιοσύνην καί βουνοί ἀγαλλίασιν, τό ξύλον τοῦ Σταυροῦ προσκυνούμενον βλέποντες, ὃν υπερυψούμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡ χάρις τοῦ Σταυροῦ σου φοβερά, καί γάρ δαιμόνων ἐλαύνει τάς φάλαγγας, ἀνθρώποις τῶν ἱαμάτων παρέχουσα νάματα, διό σε ανυμνούμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καί ἅγιον Πνεῦμα

Τόν ἀναρχον Πατέρα καί Υἱόν, σύν τῷ ἁγίῳ ανυμνήσωμεν Πνεύματι, Τριάδα Ὁμοούσιον, μίαν Ἀρχήν καί Θεόν, αἰνούντες υμνούμεν, αὐτήν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Πάσα γλῶσσα γηγενῶν, υμνεῖ σε Παρθένε, ὅτι φῶς τό ἀπρόσιτον, ἠύγασας φωταγωγούντα τόν Κόσμον, Χριστόν τόν Θεόν, ὃν υπερυψούμεν, αἰεὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Αγάλλεται τά πέρατα τῆς γῆς, τή προσκυνήσει τοῦ Σταυροῦ σου φιλόανθρωπε. Ἄγγελοι ἐν οὐρανοῖς συγχορεύουσι σήμερον, σύν ἡμῖν υμνούντες, σέ Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

Πάντα τά ἔργα τοῦ Θεοῦ, καί πάσα κτίσις εὐλογεῖτε τόν Κύριον, ὅσοι καί ταπεινοί τῇ καρδίᾳ, υμνεῖτε λαοί, καί υπερυψοῦτε αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ' 39;

Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός

Ἰάσω υπεράγαθε τήν ἐμήν, συντριβήν ἐν Σταυρῷ προσπηγνύμενος, ἥλοις ποτέ, χεῖράς σου καί πόδας Παμβασιλεύ,

καί τήν πλευράν νυττόμενος, όξος ποτιζόμενος καί χολήν, η πάντων ευφροσύνη, ο γλυκασμός η δόξα, η αιωνία απολύτρωσις.

Ωραίος υπέρ σάπφειρον καί χρυσόν, φωταυγής ώσπερ ήλιος πέφυκας, θείε Σταυρέ, κείμενος μέν τόπω περιγραπτός, καί νοεραίς Δυνάμεσι, πάντοτε κυκλούμενος φοβερώς, ακτίσι δέ σου θείας, δυνάμεως φωτίζων, τής Οικουμένης τά πληρώματα.

Σταυρός χειμαζομένων εστί λιμήν, οδηγός πλανωμένων καί στήριγμα, δόξα Χριστού, σθένος Αποστόλων καί Προφητών, τών Αθλητών κραταίωμα, πάντων τών ανθρώπων καταφυγή. Αυτόν εν μέσω πάντες, προκείμενον ορώντες, τή εγκρατεία ασπαζόμεθα.

Ηνίκα μέλλης έρχεσθαι επί γής, κρίναι Κόσμον, όν έπλασας Κύριε, Αγγελικών, προπορευομένων σου στρατιών, καί τού Σταυρού προλάμποντος, υπέρ τας αυγάς τας ηλιακάς, τή τούτου δυναστεία, οικτείρησόν με σώσον, τόν υπέρ πάντας βροτούς πταίσαντα.

Σταυροθεοκίον

Φθοράς σε δίχα τέτοκα εκ γαστρός, πρό αιώνων Πατήρ όν εγέννησε, καί πώς φθορείς, άνθρωποι σπαράττουσί σε Υιέ, καί τήν πλευράν ορύττουσι, λόγχη καί τας χείρας σύν τοίς ποσίν, ηλούσιν απανθρώπως; η Πάναγνος εβόα, ήν επαξίως μεγαλύνομεν.

Ειρμός άλλος τού Τριωδίου

Άπας γηγενής

Ξύλω τού Σταυρού, τήν φλόγα εμάρανας, τής αμαρτίας Χριστέ, χείρας πεπαρμένας δέ, χειρός ερρύσω τού πολεμήτορος, τόν ακρατώς εκτείναντα, χείρας πρός βρώσιν καρπού, ούπερ μόνου, φεύγειν τήν μετάληψιν, απεφήνω Χριστέ πολυέλεε.

Πάθος σου Χριστέ, τό πάσιν απάθειαν, βροτοίς πηγάσαν σεπτώς, βλέψαι καταξίωσον, εν απαθεία τούς προσκυνήσαντας, σου τόν Σταυρόν τόν τίμιον, τας αμαρτίας ημών, παραβλέπων, καί τής Αναστάσεως, αληθείας υιούς εργαζόμενος.

Ύψωσας ημάς, πεσόντας εις θάνατον, τή Αναστάσει σου, έλυσας τόν θάνατον, καί τώ Πατρί σου ημάς κατήλλαξας, υπέρ ημών τό Αίμά σου, καταβαλλόμενος, Ευεργέτα, όθεν σε δοξάζομεν, ως Θεόν λυτρωτήν παντοδύναμον.

Θεοτοκίον

Μόνη τού Θεού, σοφίαν κήσασα, τήν ενυπόστατον, σόφισόν με δέομαι, τού τής κακίας διαφυγείν σοφιστού, επιβουλάς καί

ένεδρα, καί πανουργήματα, Θεοτόκε, Κόρη απειρόγαμε, κραταιόν τών πιστών καταφύγιον.

Ειρμός άλλος τού αυτού

Τόν άσπορον τόκον σου

Τόν Σταυρόν τόν τίμιον, όν περ περιέπουσιν, Αγγέλων στρατεύματα, καί ημείς προσκυνούντες μεγαλύνομεν.

Τό Ξύλον τό άχραντον, δι΄ ού μετελάβομεν ζωής, οι πρίν θανέντες, τόν Σταυρόν τού Σωτήρος μεγαλύνομεν.

Δόξα...

Πατέρα τόν άναρχον, Υιόν τόν συνάναρχον, καί Πνεύμα τό σύνθρονον, τήν αγίαν Τριάδα μεγαλύνομεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μητέρα ανύμφευτον, καί Παρθένον άπαντες, Σεμνή ανυμνούμέν σε, ασπόρως γάρ τόν κτίστην απεκύησας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τούς αξιωθέντας σε ιδείν, καί προσπτύξασθαι, ευόδωσον προφθάσαι, τό πανάγιον Πάθος, ο Σταυρός τού Χριστού.

Ο Ειρμός

Τόν άσπορον τόκον σου, Θεοτόκε άχραντε, Χριστόν τόν Θεόν ημών, εν ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος δ΄

Ο τής αληθείας εξεταστής, καί τών κρυπτών γνώστης Κύριος, τόν Φαρισαίον τή κενοδοξία νικώμενον, καί ταίς εξ έργων αρεταίς, δικαιούμενον κατέκρινας, τόν δέ Τελώνην κατανύξει προσευχόμενον, καί υπ΄ εκείνου κατακριθέντα εδικαίωσας, ού καί ημάς, τής μετανοίας ζηλωτάς, ο σταυρωθείς ανάδειξον, καί τής αφέσεως αξίωσον ως φιλόανθρωπος. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Τίς ουκ εξίσταται ορών, άγιοι Μάρτυρες, τόν αγώνα τόν καλόν, όν ηγωνίσασθε; πώς εν σώματι όντες, τόν ασώματον εχθρόν ενικήσατε, Χριστόν ομολογήσαντες, καί Σταυρόν οπλίσάμενοι; όθεν επαξίως ανεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καί βαρβάρων πολέμιοι, απαύστως πρεσβεύσατε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν...

Ιδιόμελον Ήχος πλ. δ΄

Σήμερον ο Δεσπότης τῆς Κτίσεως, καί Κύριος τῆς δόξης, τῷ Σταυρῷ προσπήγνυται, καί τήν πλευράν κεντάται, χολήν καί ὄξος γεύεται, ὁ γλυκασμός τῆς Εκκλησίας, στέφανον ἐξ ακανθῶν περιβάλλεται, ὁ καλύπτων ουρανόν τοῖς νέφεσι, χλαῖναν ἐνδύεται χλεύης, καί ραπίζεται πηλίνη χειρί, ὁ τῇ χειρί πλάσας τόν ἄνθρωπον, τόν νῶτον φραγγελλοῦται, ὁ περιβάλλων τόν ουρανόν ἐν νεφέλαις, ἐμπτυσμούς καί μάστιγας δέχεται, ονειδισμούς καί κολαφισμούς, καί πάντα υπομένει, δι᾽ ἐμέ τόν κατάκριτον, ὁ Λυτρωτής μου καί Θεός, ἵνα σῶσῃ Κόσμον ἐκ πλάνης, ὡς εὐσπλαγχνος.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος πλ. β᾽;

Τόν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, καί τήν αγίαν σου ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β᾽; Ψαλμός οζ᾽;

Αὐτός ἐστιν οἰκτίρμων, καί ἰλάσκεται ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν.

Στίχ. Προσέχετε, λαός μου, τῷ νόμῳ σου

Προφητείας Ἡσαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΚΘ᾽, 13–23)

Τάδε λέγει Κύριος. Ἐγγίζει μοι ὁ λαός οὗτος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, καί ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτῶν τιμῶσί με, ἡ δέ καρδιά αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ᾽ ἐμοῦ, μάτην δέ σέβονταί με, διδάσκοντες ἐντάλματα ἀνθρώπων καί διδασκαλίας. Διὰ τοῦτο, ἰδοὺ ἐγὼ προσθήσω, τοῦ μετατεθῆναι τόν λαόν τούτον, καί μεταθήσω αὐτούς καί ἀπολώ τήν σοφίαν τῶν σοφῶν, καί τήν σύνεσιν τῶν συνετῶν κρύψω, οὐαὶ οἱ βαθέως βουλήν ποιοῦντες, καί οὐ διὰ Κυρίου! οὐαὶ οἱ ἐν κρυφῇ βουλήν ποιοῦντες! καί ἔσται ἐν σκότει τὰ ἔργα αὐτῶν, καί ἐρούσι. Τίς ἐώρακεν ἡμᾶς; καί τίς ἡμᾶς γνώσεται, ἢ ἡμεῖς ποιοῦμεν; Οὐχ ὡς πηλός τοῦ κεραμέως λογισθήσεσθε; μή ερεῖ τό πλάσμα τῷ πλάσαντι αὐτό, οὐ σύ με ἐπλάσας; ἢ τό ποίημα τῷ ποιήσαντι, οὐ συνετῶς με ἐποίησας; οὐκέτι μικρόν, καί μετατεθήσεται ὁ Λίβανος, ὡς τό ὄρος τό Χέρμελ, καί τό Χέρμελ εἰς δρυμόν λογισθήσεται; Καί ἀκούσονται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ κωφοί λόγους βιβλίου, καί οἱ ἐν τῷ σκότει, καί οἱ ἐν τῇ ομίχλῃ οφθαλμοί τυφλῶν ὄψονται, καί ἀγαλλιάσονται πτωχοί διὰ Κύριον ἐν εὐφροσύνῃ, καί οἱ ἀπηλπισμένοι τῶν ἀνθρώπων ἐμπλησθήσονται

ευφροσύνης. Εξέλιπεν άνομος, καί απώλετο υπερήφανος, καί εξωλοθρεύθησαν οι ανομούντες επί κακία, καί οι ποιούντες αμαρτείν ανθρώπους εν λόγω, πάντας δέ τούς ελέγχοντας εν πύλαις, πρόσκομμα θήσουσιν, ότι επλαγίασαν επ αδίκους δίκαιον. Διά τούτο, τάδε λέγει Κύριος επί τόν οίκον Ιακώβ, όν αφώρισεν εξ Αβραάμ, ου νύν αισχυνθήσεται Ιακώβ, ουδέ, νύν τό πρόσωπον μεταβαλεί Ισραήλ, αλλ’ όταν ίδωσι τά τέκνα αυτών τά έργα μου, δι’ εμέ αγιάσουσι τό όνομά μου, καί αγιάσουσι τόν Άγιον Ιακώβ, καί τόν Θεόν τού Ισραήλ φοβηθήσονται.

Προκείμενον Ήχος πλ. α΄; Ψαλμός οη΄,;

Βοήθησον ημίν, ο Θεός, ο Σωτήρ ημών.

Στίχ. Ο Θεός, ήλθοσαν έθνη εις τήν κληρονομίαν σου.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ἦχος βαρύς

Τοῖς πάθεσι δουλῶσας, τῆς ψυχῆς μου τό αξίωμα, κτηνώδης εγενόμην, καί οὐκ ἰσχύω ατενίσαι πρός σέ Ὑψιστε, ἀλλά κάτω νενευκῶς Χριστέ, ὡς ὁ Τελώνης, δέομαι κραυγάζων σοι, ὁ Θεός, Ἰλάσθητί μοι καί σῶσόν με.

Προκείμενον Ἦχος δευτέρος; Ψαλμός οθ΄;

Ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβίμ, ἐμφάνηθι.

Στίχ. Ὁ ποιμαίνων τὸν Ἰσραήλ, πρόσχες.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΒ΄, 1–7)

Εἶπε Κύριος τῷ Ἀβραμ. Ἐξελθε ἐκ τῆς γῆς σου, καί ἐκ τῆς συγγενείας σου, καί ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καί δεύρο εἰς γῆν, ἣν ἂν σοι δείξω, καί ποιήσω σε εἰς ἔθνος μέγα, καί εὐλογήσω σε, καί μεγαλυνῶ τό ὄνομά σου, καί ἔσῃ εὐλογημένος, καί εὐλογήσω τοὺς εὐλογούντάς σε, καί τοὺς καταρωμένους σε καταράσομαι, καί ἐνευλογηθήσονται ἐν σοί πάσαι αἱ φυλαί τῆς γῆς. Καί ἐπορεύθη Ἀβραμ, καθάπερ ἐλάλησεν αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός, καί ὥχετο μετ΄ αὐτοῦ Λῶτ, Ἀβραμ δέ ἦν ἐτῶν εβδομήκοντα πέντε, ὅτε ἐξήλθεν ἐκ Χαρρὰν. Καί ἔλαβεν Ἀβραμ Σάραν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καί Λῶτ τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καί πάντα τὰ υπάρχοντα αὐτῶν, ὅσα ἐκτήσαντο, καί πάσαν ψυχὴν, ἣν ἐκτήσαντο, ἐν Χαρρὰν καί ἐξήλθοσαν πορευθῆναι εἰς γῆν Χαναάν. Καί διώδευσεν Ἀβραμ τὴν γῆν εἰς τό μήκος αὐτῆς, ἕως τοῦ τόπου Συχέμ, ἐπὶ τὴν δρύν τὴν ὑψηλὴν, οἱ δέ Χαναναῖοι τότε κατῴκουν τὴν γῆν. Καί ὤφθη Κύριος τῷ Ἀβραμ, καί εἶπεν αὐτῷ. Τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην. Καί ὠκοδόμησεν ἐκεῖ θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ, τῷ ὀφθέντι αὐτῷ.

Προκείμενον Ἦχος β΄; Ψαλμός π΄;

Αγαλλιάσθε τῷ Θεῷ τῷ βοηθῷ ἡμῶν.

Στίχ. Λάβετε ψαλμόν, καί δότε τύμπανον.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΔ΄, 15–26)

Ἄκακος ἀνὴρ πιστεύει παντὶ λόγῳ, πανούργος δὲ ἔρχεται εἰς μετάνοιαν. Σοφὸς φοβηθεὶς ἐξέκλινεν ἀπὸ κακοῦ, ὁ δὲ ἄφρων, εαυτῷ πεποιθώς, μίγνυται ἀνόμῳ. Οὐξύθυμος πράσσει μετὰ ἀβουλίας, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος πολλὰ υποφέρει. Μεριοῦνται ἄφρονες κακίαν, οἱ δὲ πανούργοι κρατήσουσιν αἰσθήσεως. Ολισθήσουσι κακοὶ ἐναντι ἀγαθῶν, καὶ ἀσεβεῖς θεραπεύσουσι θύρας δικαίων. Φίλοι μισήσουσι φίλους πτωχοὺς, φίλοι δὲ πλουσίων πολλοί. Ο ατιμάζων πένητας αμαρτάνει, ὁ ἐλεῶν δὲ πτωχοὺς μακαριστός. Πλανώμενοι ἀδικοὶ τεκταίνουσι κακά, ἔλεον δὲ καὶ ἀλήθειαν τεκταίνουσιν ἀγαθοί, οὐκ ἐπίστανται ἔλεον καὶ πίστιν τέκτονες κακῶν, ἐλεημοσύνην δὲ καὶ πίστιν παρά τέκτοσιν ἀγαθοῖς. Ἐν παντὶ μεριμνῶντι ἐνεστί περισσόν. Ὁ δὲ ἡδὺς καὶ ἀνάληγτος ἐν ἐνδείᾳ ἔσται. Στέφανος σοφῶν πλοῦτος αὐτῶν, ἡ δὲ διατριβὴ ἀφρόνων κακὴ. Ρύσεται ἐκ κακῶν ψυχὴν μάρτυς πιστός, ἐκκαίει δὲ ψευδὴ δόλιος. Ἐν φόβῳ Κυρίου ἐλπίς ἰσχύος, τοῖς δὲ τέκνοις αὐτοῦ καταλείψει ἔρεισμα εἰρήνης.

**ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

Τροπάρια

Ἦχος β΄;

Ἀπόστολοι, Μάρτυρες, καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τετέλεσαντες, καὶ τὴν Πίστιν τηρήσαντες, παρρησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Μνήσθητι Κύριε, ὡς ἀγαθὸς τῶν δούλων σου, καὶ ὅσα ἐν βίῳ ἡμάρτον συγχώρησον, οὐδεὶς γάρ ἀναμάρτητος, εἰ μὴ Σὺ ὁ δυνάμενος, καὶ τοῖς μεταστάσι δοῦναι τὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Μήτηρ ἀγία ἡ τοῦ ἀφράστου φωτός, Ἀγγελικοῖς σε ὕμνοις τιμώντες μεγαλύνομεν.

Καθίσματα

Ἦχος πλ. α΄;

Ἀνάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων τοὺς δούλους σου, καὶ τούτους κατασκήνωσον, ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς γέγραπται, παρορών ὡς ἀγαθὸς τὰ πλημμελήματα αὐτῶν, τὰ ἐκούσια, καὶ τὰ ἀκούσια, καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ, καὶ γνῶσει φιλόανθρωπε.

Δόξα...

Καί πάντα τά εν αγνοία καί γνώσει φιλόανθρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο εκ Παρθένου ανατείλας τώ κόσμω, Χριστέ ο Θεός, υιός φωτός δι' αυτής αναδείξας, ελέησον ημάς.

Ωδή ' Ήχος δ'

Εν πελάγει τού βίου

Υπερέβητε όρους, σαρκός Αθληταί, πολλή υπομονή, υπενεγκόντες τιμωρίας πόνους, διό άπαντα πόνον, καί θλίψιν κουφίζετε, τών υμάς ανυμνολογούντων.

Μυριάσιν Αγγέλων, στρατός ηνώθη, αγίων Αθλητών, καί ικετεύει τόν πανάγιον Θεόν, εγκλημάτων μυρίων, ημάς εκλυτρώσασθαι, ως Χριστώ ευηρεστηκές.

Νεκρώσιμον

Νεκρωθείς καί εν τάφω, Χριστέ υπνώσας, ανέστησας νεκρούς, καί τοίς πίστει τεθνεώσι νέμεις, αγαθότητος πλούτον, Χριστέ τήν ανάπαυσιν, μετά πάντων τών Αγίων.

Θεοτοκίον

Ο Θεού Θεός Λόγος, ζητών Θεώσαι τόν άνθρωπον Άγνη, εκ σου σαρκούται, καί βροτός οράται όν απαύστως δυσώπει, ευρείν ημάς έλεος, εν καιρώ τής απολογίας.

Έτερος τού κυρίου Θεοδώρου

Ειρμός άλλος

Τών πταισμάτων τή ζάλη

Σαρκός καί αίματος Άγιοι μή φεισάμενοι, πρός πάσαν βάσανον έστητε, ακατάπληκτοι, Χριστόν μή εξαρνούμενοι, διό εκ τών ουρανών κατέπεμψε Χριστός, τούς στεφάνους ημίν.

Τή τών Μαρτύρων πανηγύρει υπαντήσωμεν, λαμπροφροούντες ταίς πράξεσι, καί βοήσωμεν εν θεοπνεύστοις άσμασιν. Υμείς εστε αληθώς εωσφόροι, επί γής Χριστομάρτυρες.

Δόξα...

Τριάς αγία δοξάζω σε, φύσιν άναρχον, ένα Θεόν ένα Κύριον, τρία πρόσωπα, Πατρός Υιού καί Πνεύματος, αγέννητον γεννητόν εκπορευτόν, τόν αυτόν καί αίδιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ω μακαρία Θεόνυμφε, πώς γεγέννηκας άνευ άνδρός, καί μεμένηκας ως τό πρότερον; Θεόν γάρ απεκύησας, τεράστιον

φοβερόν, ἀλλ᾽ αἰτῆσαι σῶζεσθαι, τοὺς υμνοῦντάς σε.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Μαρτυρικόν

Τὰς συγκοπὰς τῶν μελῶν ὑμῶν διαβλέποντες, ἐνετρυφάτε τοῖς αἵμασιν ἀγαλλόμενοι, ἀλλὰ καθικετεύσατε, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκτενώς τῷ Κυρίῳ Μάρτυρες αἰσιέβαστοι.

Στίχ. Μακάριοι, οὐς ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε.

Νεκρώσιμον

Ὁ ἐκ γῆς πλαστοργήσας με καὶ ζωώσας με, καὶ εἰς γῆν ἐπιστρέφειν με πάλιν φάμενος, οὐς προσελάβου δούλους σου ἀνάπαυσον, καὶ ἐκ φθοράς τοῦ θανάτου ἀνάγαγε Κύριε.

Ὁ Εἰρμός

Τῶν πταισμάτων τῇ ζάλῃ βυθιζόμενος, ὡς ἐν κοιλίᾳ τοῦ κήτους συνεχόμενος, σὺν τῷ Προφήτῃ κραυγάζω σοι. Ἀνάγαγε ἐκ φθοράς τὴν ζωὴν μου, Κύριε, καὶ διάσωσόν με.

Ὡδή ζ΄

Τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ

Στολισθέντες Ἀθληταί, τὴν ἀφθαρσίαν ἐνθέως τῇ ἀπεκδύσει τῆς φθειρομένης σαρκός, τῷ δι᾽ ἡμᾶς σάρκα ἐξ ἀφθόρου, προσλαμβάνοντι Γυναικός, νῦν παρίστασθε φαιδροί, διό με ἐνδύσατε, περιβολὴν ἱερὰν, γεγυμνωμένον κακῶς.

Ἐγκρατῶς πολιτευθεῖς, τῶν Ἀθλοφόρων ὁ δῆμος, τῆς ἐγκρατείας ἡμᾶς τό στάδιον, ἐνδυναμοί τρέχειν ἀκωλύτως, ὡς κηρύξας τὸν Χριστόν, ἐν σταδίῳ ἀνδρικῶς, καὶ παρεστῶς βήματι, στεφηφορῶν ἐντρυφά, μετ᾽ Ἀγγέλων νοητῶς.

Νεκρώσιμον

Ἰκεσίαις ὁ Θεός, τῶν σῶν ἁγίων Μαρτύρων, τοὺς κοιμηθέντας πιστοὺς οἰκέτας σου, τοῦ Παραδείσου πολίτας δεῖξον, καὶ φωτὸς τοῦ νοητοῦ, καταξίωσον αὐτοὺς, ἀπαύστως βοῶντάς σοι. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Σε τὴν μόνην ἀγαθὴν, ἐκδυσωπούμεν Παρθένον, κεκακωμένους ἡμᾶς ἀγάθυνον, καὶ ἐκτενώς τὸν Χριστόν δυσώπει, φύσει ὄντα ἀγαθόν, ἐγκρατείας τὸν καιρόν, τὰ ἀγαθὰ πράττοντας, ἀποπληρῶσαι ἡμᾶς, ὑμνολογούντας αὐτόν.

Εἰρμός ἄλλος

Ὁ ἐν τῷ ὀρει, Μωϋσῇ

Ο μεγαλύνας, τούς Αγίους σου πάντας, καί σημείois, θαυμαστώσας αυτούς εν Κόσμω, ευλογητός εί εις τούς αιώνας Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Πάσαν ιδέαν, αικισμών διελθόντες, καί γόνυ τώ Βάαλ, μή πεισθέντες κλίνει, στεφάνους δόξης ήρασθε, εκ Θεού Χριστομάρτυρες.

Δόξα...

Η έν Μονάδι, Τριάς προσκυνουμένη ουσία, ο Πατήρ ο Υιός καί τό Πνεύμα, τούς σέ υμνούντας φύλαττε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθενομήτορ, η ολόφωτος Κόρη, η μόνη πρός Θεόν μεσιτεία, μή διαλίπης Δέσποινα, δυσωπείν τού σωθήναι ημάς.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοis αυτού.

Τώ αθανάτω, Βασιλεί στρατευθέντες, καί πίστιν, πρός αυτόν δεικνύντες τελείαν, τό αίμα υμών Μάρτυρες, υπέρ αυτού εκενώσατε.

Στίχ. Αι ψυχαί αυτών εν αγαθοίς αυλισθήσονται.

Όπου τό φώς σου, τής ζωής αναβλύζει, παράθου, ούς μετέστησας εκ τών προσκαίρων, πιστούς σου δούλους, Κύριε ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ο Ειρμός

Ο εν τώ όρει, Μωϋσή συλλαλήσας, καί τύπον, τής Παρθένου τήν βάτον δείξας, ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ωδή η#39;

Εν πυρί φλογός

Μεγαλώνυμοι Χριστού Αθληταί, καί σεπτοί εν Θεώ, άπαντας τούς ανυμνούντας τά μνημόσυνα υμών, μεγάλων εγκλημάτων, καί τών εκεί βασάνων, λυτρώσατε υμών πρός αυτόν, μεγίσταις ικεσίαις.

Αγιόλεκτον Χριστού τού Θεού, καί στερρόν αληθώς, στράτευμα Μαρτύρων δήμοι, αγιάσατε ημών, τόν νούν καί τήν καρδίαν, εν ταύταις ταίς αγίαις ημέραις τής Νηστείας, υμών αγίαις ικεσίαις.

Νεκρώσιμον

Ρύσαι σκώληκος κολάζοντος, καί οδόντων βρυγμού Κύριε, καί εξωτέρου σκότους πάντας αφεγγούς, ούς πίστει προσελάβου, καί τάξον τούτους, ένθα τό φώς τού σου προσώπου Χριστέ, εκλάμπει εις αιώνας.

Θεοτοκίον

Τόν Σταυρόν Χριστού τόν τίμιον Θεοτόκε αγνή, βλέψαντας, καί εκ καρδίας προσκυνήσαντας ημάς, ταίς σαίς πρός τόν Δεσπότην, αξίωσον πρεσβείαις, ιδείν καί τά Πάθη τά σεπτά, παθών κεκαθαρμένους.

Ειρμός άλλος

Γή καί πάντα

Ὡ καλλίστης συναλλαγής! ἤς εύρατε θανάτω τήν ζωήν, Ιερομάρτυρες Χριστού, πύρ καί ξίφος, κρύη καί θήρας, μηδαμώς πτοηθέντες, καί βοώντες, υμνεíte τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ἄνω χορός αγγελικός, κάτω δέ ημείς οι επί γής, αινούμεν Μάρτυρες Χριστού, τά ξένα άθλα καί τούς αγώνας, τής υμών ευανδρείας, ευλογούντες υμνούντες τόν Κύριον, καί υπερυψούντες εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Φώς ζωήν τε καί ζωάς, σέβω σε Πατέρα, καί Υιόν, καί Πνεύμα τό εκπορευτόν, φύσιν μίαν, τρεις υποστάσεις, Θεόν ένα μέλπων. Ευλογώ σε ύμνώ σε τόν Κύριον, καί υπερυψώ σε, εις πάντας τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς υμνήσει σε γηγενών, άσπιλε αγνή Περιστερά; σύ γάρ εκύησας ημίν, φώς τό μέγα ζωής τόν πλούτον, Ιησούν τόν Σωτήρα, όν υμνούμεν αινούντες ως Κύριον, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Τούς αγώνας τούς θαυμαστούς, Μάρτυρες δοξάζοντες υμών, τόν ευεργέτην καί Θεόν, ευλογούμεν καί προσκυνούμεν, τόν εν τώ σταδίω, τών αγώνων υμάς ενισχύσαντα, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Στίχ. Αι ψυχαί αυτών εν αγαθοίς αυλισθήσονται.

Σύ θανάτου καί τής ζωής, Κύριος υπάρχων καί Θεός, τούς μεταστάντας ευσεβώς εξεγείρων, εκεί παράθου εν σκηναίς τών Δικαίων, ευλογούντας υμνούντάς σε Κύριε, καί υπερυψούντας, εις πάντας τούς αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Γή καί πάντα τά εν αυτή, θάλασσαι καί πάσαι αι πηγαί, οι ουρανοί τών ουρανών, φώς καί σκότος, ψύχος καί καύσων, υιοί τών ανθρώπων, Ιερείς ευλογείτε τόν Κύριον, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' 39;

Ότι εποίησέ μοι, μεγαλεία

Υπάρχοντες φωστήρες, απλανείς Χριστού Αθληταί, φωτίσατε ημών τούς λογισμούς, καί νευρώσατε ποιείν, τά φωταυγή καί καθαρά, Θεού θελήματα.

Ρομφαίαι καθοράσθε, κατασφάπτουσαι δυσμενείς, γενναίοι τού Κυρίου Αθληταί, αλλά ρύσατε ημάς, εκ τών βελών τού πονηρού ταίς προστασίαις υμών.

Νεκρώσιμον

Ανάπαυσον Οικτίρμον, εν τοίς κόλποις τού Αβραάμ, τούς δούλους σου τούς πίστει εξ ημών, εκδημήσαντας πρός σέ, τόν τού παντός δημιουργόν καί υπεράγαθον.

Θεοτοκίον

Σαρκός μου τάς κινήσεις, απονέκρωσον η Θεόν, σαρκί αποτεκούσα υπέρ νούν, καί παράσχου φωτισμόν, τή διανοία μου Αγνή, νεφέλη ούσα φωτός.

Ειρμός άλλος

Μεγαλύνομεν πάντες

Αναμέλπομεν πάντες, τά μνημόσυνα υμών, Μάρτυρες πανεύφημοι, βλέποντες τά σκάμματα, τών Ιερών υμών άθλων, καί εκπλαγέντες, τόν Χριστόν μεγαλύνομεν.

Πρός αλλήλους αθλούντες, φασίν οι Αθλοφόροι. Σαρκός μή φεισώμεθα, δεύτε αποθάνωμεν υπέρ Χριστού, ίνα όλον αιώνα ζήσωμεν, χορεύοντες άληκτα.

Δόξα...

Η Τριάς τούς εν μιά, φύσει σε ανυμνούντας, Πατήρ ο αγέννητος, καί ο γεννηθείς Υιός, καί Πνεύμα τό εκπορευτόν, τώ σώ ελέει αβλαβείς συντήρησον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πάνσεμνε Αγνή, παρθενίας καύχημα, μητέρων τό στήριγμα, ανθρώπων βοήθεια, καί τού Κόσμου η χαρά, Μαρία Μήτηρ, καί δούλη τού Θεού ημών.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Ο χορός τών Αγίων, δέξαι τήν προσευχήν μου, καί ως κατηξίωμαι τόν Σταυρόν ασπάσασθαι, καί τό σωτήριο Πάθος συμπροσκυνήσαί με, τόν Χριστόν αιτήσατε.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Ἄνες ἄφες Οἰκτίρμον, τοῖς μεταστάσι πρὸς σέ τόν φιλόανθρωπον, καί τούτους ἀνάπαυσον ἐν σκηναίς τών ἐκλεκτῶν, σύ γάρ υπάρχεις ζωή καί ἀνάστασις.

Ο Εἰρμός

Μεγαλύνομεν πάντες, τήν φιλοανθρωπίαν σου Κύριε Σωτήρ ημῶν, ἡ δόξα τών δούλων σου, καί στέφανος τών πιστῶν, ὁ μεγαλύνας τήν μνήμην τῆς Τεκούσης σε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Προκείμενον Ἦχος πλ. β΄;

Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Στίχ. Πρὸς σέ, Κύριε κεκράξομαι, ὁ Θεός μου.

Πρὸς Εβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. ς΄, 9–12)

Ἀδελφοί, πεπείσμεθα περὶ υμῶν, ἀγαπητοί, τά κρείττονα καί ἐχόμενα σωτηρίας, εἰ καί οὕτω λαλούμεν, οὐ γάρ ἀδίκος ὁ Θεός, ἐπιλαθέσθαι τοῦ ἔργου υμῶν, καί τοῦ κόπου τῆς ἀγάπης, ἥς ἐνεδείξασθε εἰς τό ὄνομα αὐτοῦ, διακονήσαντες τοῖς ἁγίοις, καί διακονοῦντες. Ἐπιθυμούμεν δέ ἕκαστον υμῶν τήν αὐτὴν ἐνδείκνυσθαι σπουδὴν πρὸς τήν πληροφορίαν τῆς ἐλπίδος ἄχρι τέλους, ἵνα μὴ νωθοὶ γένησθε, μιμηταὶ δέ τών διὰ πίστεως καί μακροθυμίας κληρονομούντων τὰς ἐπαγγελίας.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ
ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΗΣ «ΚΛΙΜΑΚΟΣ»
ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν καί τήν συνήθη Στιχολογίαν εις τό, Κύριε
εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι', καί ψάλλομεν Στιχηρά
Αναστάσιμα, τής Οκτωήχου ς', καί τά παρόντα Προσόμοια τού
Οσίου γ', δευτερούντες τό α'.

Ήχος πλ. δ'

Ω του παραδόξου θαύματος

Πάτερ Ιωάννη Όσιε, διαπαντός αληθώς, τού Θεού εν τώ
λάρυγγι, τάς υψώσεις έφερες, μελετών πρακτικώτατα, τά
θεόπνευστα, λόγια πάνσοφε, καί τήν εκείθεν, αναπηγάζουσιν, χάριν
επλούτησας, γεγονώς μακάριος, τών ασεβών, πάντων τά
βουλεύματα, καταστρεψάμενος.

Πάτερ Ιωάννη ένδοξε, ταίς τών δακρύων πηγαίς, τήν ψυχήν
καθαιρόμενος, και παννύχοις στάσεσι τόν Θεόν ιλασκόμενος,
ανεπτερώθης πρός τήν αγάπησιν τήν τούτου Μάκαρ, καί
ωραιότητα, ής επαξίως νύν απολαύεις άληκτα, χαρμονικώς, μετά
τών συνάθλων σου, θεόφρον Όσιε.

Πάτερ Ιωάννη Όσιε, αναπτερώσας τόν νούν, πρός Θεόν διά
πίστεως, κοσμικής συγχύσεως, εβδελύξω τό άστατον, καί τόν
Σταυρόν σου, αναλαβόμενος τώ Παντεπόπτη, κατηκολούθησας,
σώμα δυσήνιον αγωγαίς ασκήσεως τώ λογισμώ, σθένει
δουλωσάμενος τού θείου Πνεύματος.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Όσιε Πάτερ τής φωνής τού Ευαγγελίου, τού Κυρίου ακούσας,
τόν Κόσμον κατέλιπες, τόν πλούτον καί τήν δόξαν εις ουδέν
λογισάμενος, όθεν πάσιν εβόας, Αγαπήσατε τόν Θεόν καί ευρήσετε
χάριν αιώνιον, μηδέν προτιμήσητε τής αγάπης αυτού, ίνα όταν έλθη
εν τή δόξη αυτού ευρήσητε ανάπαυσιν μετά πάντων τών Αγίων, ών
ταίς ικεσίαις Χριστέ φύλαξον, καί σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

τό τής Οκτωήχου

Απόστιχα Αναστάσιμα
τά κατ' Αλφάβητον
Δόξα... τού Οσίου
Ιδιόμελον Ἦχος β'·

Τόν ἐπί γῆς Ἄγγελον, καί ἐν ουρανοῖς ἄνθρωπον Θεοῦ, τοῦ κόσμου τήν ευκοσμίαν, τήν τρυφήν τῶν ἀγαθῶν καί τῶν ἀρετῶν, τῶν Ἀσκητῶν τό καύχημα Ἰωάννην τιμήσωμεν, πεφυτευμένος γάρ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ἐξήνθησε δικαίως, καί ὡσεὶ κέδρος ἐν ἐρήμῳ ἐπλήθυνε τά ποίμνια Χριστοῦ, τῶν λογικῶν προβάτων, ἐν Οσιότητι καί δικαιοσύνῃ.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ἦχος ο αὐτός

ὦ θαύματος καὶ νοῦ, πάντων τῶν πάλαι θαυμάτων! τίς γάρ ἐγνώ μητέρα ἀνευ ἀνδρός τετοκυίαν, καί ἐν ἀγκάλαις φέρουσιν, τὸν ἀπάσαν τήν Κτίσιν περιέχοντα; Θεοῦ ἐστὶ βουλή τό κυηθέν, ὃν ὡς βρέφος Πάναγνε, σαῖς ὠλέναις βαστάσασα καί μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, μή παύσῃ δυσωπούσα, ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, τοῦ οἰκτερῆσαι καί σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Απολυτίκιον Αναστάσιμον
Καί τοῦ Οσίου
Ἦχος πλ. δ'·

Ταῖς τῶν δακρύων σου ροαῖς, τῆς ἐρήμου τό ἄγονον ἐγεώργησας, καί τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας, καί γέγονας φωστήρ, τῇ Οικουμένῃ λάμπων τοῖς θαύμασιν Ἰωάννη Πατὴρ ἡμῶν ὅσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καί σταύρωσιν υπομείνας ἀγαθέ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καί Ἐγερσιν δείξας ὡς Θεός, μή παρίδῃς οὐς ἐπλάσας τῇ χειρὶ σου, δείξον τήν φιланθρωπίαν σου ἐλεήμον, δέξαι τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον πρεσβεύουσιν ὑπὲρ ἡμῶν καί σῶσον Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὸν Εξάψαλμον, καί τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ψάλλονται τὰ
Αναστάσιμα Ευλογητάρια.

Είπα οι Αναβαθμοί τού Ἦχου. Πάσα πνοή καί τό Εωθινόν ενδιάτακτον Ευαγγέλιον.

Μετά δέ τό, Ανάστασιν Χριστού καί τόν Ν', ψάλλομεν τά Ιδιόμελα ταύτα.

Δόξα...

Τῆς μετανοίας ἀνοιζόν μοι πύλας Ζωοδότα, τό πνεύμά μου πρὸς Ναόν τόν ὀρθρίζει γαρ ἅγιόν σου, ναόν φέρον τού σώματος, ὅλον εσπιλωμένον, Ἀλλ' ως Οικίρμων κάθαρον ευσπλάγχχνω σου ελέει.

Καί νύν... Ὅμοιον

Τῆς σωτηρίας ευθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε, αἰσχροίς γάρ κατερρύπωσα τήν ψυχὴν ἀμαρτίαις, ως ραθύμως τόν βίον μου, ὅλον εκδαπανήσας, ταίς σαίς πρεσβείαις ρύσαί με πάσης καθαρσίας.

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός...

Ἦχος πλ. β'

Τά πλήθη τών πεπραγμένων μοι δεινῶν εννοῶν ο τάλας, τρέμω τήν φοβερὰν ἡμέραν τῆς Κρίσεως, ἀλλά θαρρῶν εἰς τό ἔλεος τῆς ευσπλαγχνίας σου, ως ο Δαυῖδ βοῶ σοι, Ελέησόν με ο Θεός, κατὰ τό μέγα σου ἔλεος.

Εἶπα οι Κανόνες. Ο Αναστάσιμος μετὰ τού τῆς Θεοτόκου εἰς ', τού Τριωδίου εἰς δ' καί τού Οσίου εἰς δ'.

Ο Κανὼν τού Τριωδίου

Ὡδή α' Ἦχος πλ. α'

Τῷ σωτήρι Θεῷ

Ὡμοιώθην Χριστέ, τῷ εν χειρὶ τών ληστῶν περιπεσόντι, καί τυπτήμασιν ἡμιθανεῖ ὑπὸ τούτων, καταλειφθέντι Σωτήρ, καγὼ ούτω πέπληγμαι, ταίς ἀμαρτίαις μου.

Μή παρίδης ἐμέ, τόν ἀσθενούντα δεινῶς, εβόα Σώτερ οδυρόμενος, εἰς τούς ληστὰς ο τόν πλούτον ἀποσυλήσας σου, καγὼ ούτω δέομαι, Οἴκτειρον σῶσόν με.

Ἰατρεύσας ἐμέ, τόν μαστιχθέντα τόν νούν, ταίς ἀμαρτίαις ἐν ταίς μάστιξιν, ὑπὸ ληστῶν τών ἀδίκων καί πονηρῶν λογισμῶν, Χριστέ Σωτήρ σῶσόν με, ως πολυέλεος.

Θεοτοκίον

Ἀχραντε Μήτηρ Χριστού, τόν σαρκωθέντα εκ σοῦ καί εκ τών κόλπων τού Γεννήτορος, μή εκφοιτήσαντα Θεόν, ἀπαύστως

πρέσβευε, εκ πάσης περιστάσεως σώσαι ούς έπλασεν.

Κανών τού Οσίου. Ποίημα Ιγνατίου.

Ήχος πλ. δ'

Υγράν διοδεύσας

Εν φωτί αύλω καί νοητώ, εκ τής κατηφείας, τών ενύλων αναδραμών, Ιωάννη Όσιε λιταίς σου, ταίς πρός τόν Κύριόν με φώτισον.

Ως τής εγκρατείας τόν γλυκασμόν, θηλάσας απώσω, τήν πικρίαν τών ηδονών, όθεν υπέρ μέλι καί κηρίον, ηδύνεις Πάτερ τάς αισθήσεις ημών.

Επιβάς τώ ύψει τών αρετών, καί τάς χαμαιζήλους, διαπτύσας τών ηδονών, γλυκασμός εδείχθης σωτηρίας, Όσιε Πάτερ τώ ποιμνίω σου.

Θεοτοκίον

Σοφίαν καί Λόγον η τού Πατρός, αφράστως τεκούσα, τής ψυχής μου τό χαλεπόν, θεράπευσον τραύμα καί καρδιάς, τήν αλγηδόνα καταπραΰνον.

Καταβασία

Ανοίξω τό στομα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Ωδή γ'

Στερέωσον ημάς

Οδώ εν τή τού βίου Χριστέ δεινώς οδεύων τετραυμάτισμαι, υπό ληστών εν τοίς πάθεσιν, αλλ' ανάστησόν με δέομαι, σύλησαν τόν νούν μου λησταί, καί έλιπόν με εν τοίς μώλωψιν, ημιθανή τών πταισμάτων μου' αλλά ίασαί με Κύριε.

Εγύμνωσάν με Σώτερ Χριστέ, τών εντολών σου τά παθήματα, καί ηδοναίς μεμαστίγωμαι, αλλ' επίχεέ μοι έλεος.

Θεοτοκίον

Ικέτευε απαύστως Αγνή, τον προελθόντα εκ λαγόνων σου ρυσθήναι πλάνης διαβόλου τούς υμνούντάς σε Θεόνυμφε.

Άλλος. Σύ εί τό στερέωμα

Έφλεξας τώ άνθρακι, τώ τής ασκήσεως Όσιε, τήν τών παθών, άκανθαν καί θάλπεις, Μοναστών τά συστήματα.

Μύρον αγιάσματος εκ τών ασκητικών Όσιε αρωμάτων, όλος συνετέθης, εις οσμήν ευωδίας Θεού.

Νόμοις τοῖς ἀσκήσεως ἐμμελετῶν τὰ πάθη ἐβύθισας, ὥσπερ ἄλλους, πρὶν Φαραωνίτας, τὴ ροὴ τῶν δακρύων σου.

Θεοτοκίον

Στήσόν μου τὸν ἄστατον, τῶν λογισμῶν ἀγνή τάραχον Μήτηρ Θεοῦ, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου, κατευθύνουσα κίνησιν.

Καταβασία

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἀφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα Τοῦ Τριωδίου

Ἦχος πλ. α' Τό ξένον τῆς Παρθένου

Τὸν ἀχραντὸν Σταυρόν, σου Σωτὴρ ἡμῶν ὡς ὄπλον σωτηρίας κατέχοντες, ἐν αὐτῷ σοὶ βοώμεν, Σῶσον ἡμᾶς, ὁ παθῶν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν, ὁ πάντων Θεὸς ὡς πολυέλεος.

Δόξα... Κάθισμα τοῦ Οσίου

Ἦχος δ' Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Ταῖς ἀρεταῖς πρὸς οὐρανὸν ἀναλάμπας, καταπηξάμενος σαφῶς ἐπανήλθες, πρὸς θεωρίας ἀπλετοῦ βυθὸν εὐσεβῶς, πάσας στηλιτεύσας μέν, τῶν Δαιμόνων ἐνέδρας, σκέπεις ἐκ τῆς λώβης δέ, τοὺς ἀνθρώπους τῆς τούτων, ὦ Ἰωάννη, κλίμαξ ἀρετῶν, καὶ νῦν πρεσβεύεις σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον Ὅμοιον

Ὁ ἐπὶ θρόνου χερουβὶμ καθεζόμενος, καὶ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ πατρός αὐλιζόμενος, ὡς ἐπὶ θρόνου κάθηται ἁγίου αὐτοῦ, Δέσποινα ἐν κόλποις σου σαρκικῶς ὁ Θεὸς γάρ, οὕτω βασιλεύσας τε, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ συνετῶς νῦν ψάλλομεν αὐτῷ, ὃν ἐκδυσώπει σωθῆναι τοὺς

δούλους σου.

Ὡδὴ δ'

Εἰσακήκοα Κύριε

Λησταί μου ἐσύλησαν, τὴν ἐργασίαν τὴν ἐνθεον, καὶ κατέλιπόν με, ταῖς πληγαῖς τιμωρούμενον.

Ἐξέδυσαν Σωτέρ με, τῶν ἐντολῶν σου, οἱ ἄστατοι λογισμοί μου, ὅθεν μεμαστίγωμαι πταίσμασι.

Λευϊτῆς τοῖς μῶλωψι τραυματισθέντα ὡς εἶδέ με παρήλθε Σωτὴρ μου, ἀλλὰ σύ με διάσωσον.

Θεοτοκίον

Κυρίως δοξάζομεν σέ Θεοτόκε ανύμφευτε, καί τώ σώ λιμένι, οι πιστοί καταφεύγομεν.

Άλλος. Εισακήκοα Κύριε

Ως λειμών ευωδέστατος, καί τών αρετών Παράδεισος έμψυχος, τήν εγκράτειαν εξήνθησας, δι ής πάντας έθρεψας τούς τιμώντάς σε.

Νομοθέτην ασκήσεως, καί τών μοναστών κανόνα πραότατον, ως Μωσήν σε καί Δαυϊδ αληθώς, κεκτημένοι Πάτερ μακαρίζομεν.

Φυτευθείς εν τοίς ύδασι, τοίς τής εγκρατείας, ώφθης μακάριε, κλήμα Πάτερ ευθαλέστατον ευσεβείας βότρυας προβαλλόμενον.

Θεοτοκίον

Υπό χρόνον γενόμενον, τόν εκ τού Πατρός αχρόνως εκλάψαντα Θεομήτορ ημίν τέτοκας, όν δυσώπει σώσαι τούς υμνούντάς σε.

Καταβασία

Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σου τού Υψίστου, ο Προφήτης, Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ε'

Εκ νυκτός ορθρίζοντες

Ιησού επίσκεψαι, τούς μώλωπας ψυχής τής εμής, καθάπερ πάλαι, τόν εν χερσί πεσόντα ληστών, καί ιάτρευσόν μου, Χριστέ, τό άλγος δέομαι.

Αλγεινώς ταίς μάστιξιν, ησθένησε ψυχή μου Χριστέ ταίς τών πταισμάτων, καί ένθεν γυμνός περίκειμαι, αρετών ενθέων, καθικετεύω, Σώσόν με.

Ιερεύς ως είδέ με, καί Λευϊτης ουκ ίσχυσε σαφώς, παρήλθον γάρ με, αλλ' αυτός ως εύσπλαγχνος, νύν τήν σωτηρίαν, παρέσχες καί διέσωσας.

Θεοτοκίον

Μή παρίδης Δέσποτα, τόν δείλαιον εμέ δυσωπώ τόν μαστιχθέντα τόν νούν αλγεινώς υπό ληστών, αλλ' οικτείρησον πρεσβείαις Σωτήρ τής κυησάσης σε.

Άλλος. Ίνα τί με απώσω

Σβέσας πάντα τά πάθη δρόσω τών αγώνων σου, Πάτερ μακάριε, δαψιλώς ανήψας, τώ πυρί τής αγάπης καί πίστεως, εγκρατείας λύχνον, καί φωτισμός τής απαθείας, καί ημέρας υιός εχημάτισας.

Τόν τής πίστεως βότρυν, θεία γεωργία σου, Πάτερ εξέθρεψας, καί ληνοίς απέθου, καί εξέθλιψας πόνοις ασκήσεως, καί κρατήρα πλήσας, πνευματικόν τής εγκρατείας, κατευφραίνεις καρδίας τής ποιμένης σου.

Υπομείνας γενναίως, προσβολάς καί στίγματα, τών εναντίων εχθρών, ανεδείχθης στύλος, καρτερίας στηρίζων τήν ποιμήνην σου, βακτηρία θεία, επί νομάς τής εγκρατείας, καί εφ ύδωρ εκτρέφων Μακάριε.

Θεοτοκίον

Ρήσεσι σών χειλέων, Πάναγνε επόμενοι, σέ μακαρίζομεν, μετά σου γάρ όντως, μεγαλεία ποιήσας ο Κύριος, εμεγάλυνέ σε, καί αληθή Θεού Μητέρα, γεννηθείς εκ γαστρός σου ανέδειξεν.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα, τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ωδή ς#39;

Εκύκλωσέ με άβυσσος

Τοίς πάθεσιν ηνάλωσα, τόν βίον τόν ένθεον Δέσποτα, καί όλως τοίς πταίσμασι, δεινώς μαστιζόμενος, κατέφυγόν σοι, Οικτείρησόν με δέομαι.

Αφήρπασαν τόν πλούτόν μου, καί ώσπερ νεκρόν με κατέλιπον, λησταί τοίς παθήμασι, τόν νούν μου μαστίξαντες, αλλ#39; οικτειρήσας, διάσωσόν με Κύριε.

Ως είδεν ο Λευίτης μου, μαστίγων τό άλγος, τούς μώλωπας μή φέρων παρήλθέ με, αυτός δέ Φιλάνθρωπε, κατέχεάς μοι, το πλούσιόν σου έλεος.

Θεοτοκίον

Βάτον σε ακατάφλεκτον, καί όρος καί κλίμακα έμψυχον, καί πύλην ουράνιον, αξίως δοξάζομεν, Μαρία ένδοξε, Ορθοδόξων καύχημα.

Άλλος. Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Εδέξω εν τή ψυχή, τόν θείον πλούτον τού Πνεύματος, τήν άμεμπτον προσευχήν, αγνείαν σεμνότητα, αγρυπνίαν σύντονον, εγκρατείας πόνους, δι ών οίκος εγνωρίσθης Θεού.

Ύλης τής κάτω Σοφέ παρέδραμες τήν ευτέλειαν, αϋλω δέ προσευχή τόν νούν ανεπτέρωσας, καί τής άνω λήξεως, ώφθης

κληρονόμος, διά βίου τελειότητα.

Ιδρώσιν ασκητικοίς, τούς άνθρακας τών βελών τού εχθρού, κατέσβεσας αληθώς, καί τό πύρ τής πίστεως, εκλάμψας κατέφλεξας, τά τής απιστίας, τών αιρέσεων φρυάγματα.

Θεοτοκίον

Εξέλαμψεν εκ Σιών, η τού Υψίστου ευπρέπεια, τό πρόβλημα τής σαρκός, καθ ένωσιν άρρητον, εκ σου Απειρόγαμε, περιβεβλημένη, καί τόν Κόσμον κατεφώτισε.

Καταβασία

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής Θεομήτορος, δεύτε τάς χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Ἦχος δ΄;

Επεφάνης σήμεραν

Εν τώ ύψει Κύριος, τής εγκρατείας, αληθή σε έθετο, ώσπερ αστέρα απλανή, φωταγωγούντα τά πέρατα, καθηγητά Ιωάννη Πατήρ ημών.

Ο Οίκος

Οίκον Θεού ως αληθώς, σαυτόν ειργάσω Πάτερ, ταίς θείαις αρεταίς σου, σαφώς κατακοσμήσας, ώσπερ χρυσίον τηλαυγές, πίστιν ελπίδα καί αγάπην αληθή, θείους θεσμούς εκθέμενος, εγκρατεία ασκήσας ως άσαρκος, φρόνησιν, ανδρείαν, σωφροσύνην κτησάμενος ταπείνωσιν, δι΄ ης ανυψώθης, διό καί εφωτίσθης ευχαίς αενάοις, καί τού ουρανού κατέλαβες τάς σκηνώσεις, καθηγητά Ιωάννη Πατήρ ημών.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή τετάρτη τών Νηστειών, μνήμην ποιούμεν τού Οσίου Πατρός ημών Ιωάννου, τού Συγγραφέως τής Κλίμακος.

Στίχοι

- Ο σάρκα καί ζών νεκρός ών Ιωάννης,
- Αιωνίως ζή, καί νεκρός φανείς άπνους.
- Σύγγραμμα λιπών Κλίμακα τή ανόδω,
- Δείκνυσιν αυτού πορείαν τής ανόδου.

Ταίς αυτού πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον, καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ΄;

Ο υπερυψούμενος

Λησταί περιέπεσαν επ’ εμέ τόν δείλαιον, καί μάστιξιν έλιπον νεκρόν ώσπερ άπνουν με, διό σε ικετεύω, ο Θεός επίσκεψαί με.

Τόν νούν μου εσύλησαν λογισμοί οι άστατοι καί πλήξαντες πάθεσι, νεκρόν με έλιπον, τώ πλήθει τών πταισμάτων, αλλά Σώτερ ίασαί με.

Ως είδε Λευϊτης με, ταίς πληγαίς οδυνώμενον, μή φέρων τούς μώλωπας, διά τό ανίατον παρήλθέ με Σωτήρ μου, αλλ’ αυτός ιάτρευσόν με.

Θεοτοκίον

Σύ ο εκ Παρθένου με σαρκωθείς διέσωσας, τοίς μώλωψι χέας μου, τό πλούσιον έλεος Χριστέ τών οικτιρμών σου, διά τούτό σε δοξάζω.

Άλλος. Οι εκ τής Ιουδαίας

Εν τή χλόη τής άνω, βασιλείας, τήν ποιμνην Πάτερ εξέθρεψας καί ράβδω τών δογμάτων, τούς θήρας απελάσας, τών αιρέσεων έψαλλες, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Εν τή άνω εισήλθες, νυμφική ευωχία, τού Βασιλέως Χριστού, στολήν ενδεδυμένος αξίαν τού καλούντος, εν ώ καί ανεκλίθης βοών, ο τών Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί.

Μή βραχείς αμαρτίαις, ποταμός ανεδείχθης, τής εγκρατείας Πάτερ λογισμούς κατα κλύζων, καί ρύπον εκκαθαίρων, τών βοώντων εκ πίστεως, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Εκ γαστρός σου προήλθε, σαρκωθείς εκ Παρθένου τών όλων Κύριος, διό σε Θεοτόκον, φρονούντες ορθοδόξως, τώ Υιώ σου κραυγάζομεν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Καταβασία

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν; ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η’

Σοί τώ παντουργώ

Υπό τών ληστών τών λογισμών μου Σώτερ διέφθειρα βίον μου πταισμάτων μάστιξιν, όθεν τής θείας γεγύμνωμαι εικόνας σου τού φιλανθρώπου Θεού αλλ’ οίκτειρόν με.

Ἦλθες ἐπὶ γῆς, ἐκ τῶν υψίστων Σώτερ, οἰκτεῖρας τὸν μάστιξι, τραυματισθέντα με, ὅλον πταισμάτων τοῖς μώλωψιν οἰκτίρμον, καὶ ἐξέχεάς μοι, Χριστέ τό ἐλέός σου.

Σώμα καὶ ψυχὴν, σὺ ὁ Δεσπότης Σώτερ, ἀντίλυτρον δέδωκας ἐμοῦ καὶ ἔσωσας, ὅλου πταισμάτων, ἐσμὼ τραυματισθέντος, ἐν ταῖς ἀνιάτοις, πληγαῖς ὡς ἐλεήμων.

Θεοτοκίον

Σέ τὴν ὑπὲρ νοῦν, θεανδρικῶ τῷ λόγῳ, τεκούσαν τὸν Κύριον, καὶ παρθενεύουσαν, τὰ ἔργα, Παρθένε εὐλογοῦμεν, καὶ υπερπάντα υψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος.

Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν

Στήλην σε ἔμπνουν ὡς ἀληθῶς καὶ εἰκόνα ἐγκρατείας Πάτερ κεκτημένοι πάντες σου τὴν μνήμην τιμῶμεν Ἰωάννη.

Οἷα σὸς χαίρει τῶν Μοναστῶν, καὶ χορεύει, τῶν Οσίων δῆμος καὶ Δικαίων, στέφος γάρ ἀξίως, σὺν τούτοις ἐκομίσω.

Ωραῖσμένος ταῖς ἀρεταῖς εἰς νυμφῶνα τῆς ἀρρήτου δόξης συνεισῆλθες, ὕμνον ἀναμέλπων, Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ δεομένους μὴ παρίδης Παρθένε υμνούντας καὶ υπερυψούντάς σε Κόρη εἰς αἰῶνας.

Καταβασία

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσιν. Τὸν Κύριον υμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ' 39;

Ἡσαΐα χόρευε

Ἐντολὰς σου Δέσποτα μὴ φυλάξας, γνώμη ἐμαυτοῦ, τοῖς πάθεσιν υπελθὼν, τοῖς τῶν ἡδονῶν, γεγύμνωμαι χάριτος, καὶ ταῖς πληγαῖς ἐρριμμαι γυμνός, ὅθεν αἰτούμαί σε, τὸν Σωτῆρα διασώσαί με.

Οὐ Λευϊτῆς ἰσχυσεν, ἀποσμήξαι, μώλωπας ἐμούς, ἀλλ' ἦλθες ὁ ἀγαθός, πρὸς με συμπαθῶς καὶ ἔχεας ἔλεος σὼν οἰκτιρμῶν, Σώτερ ἐπ' ἐμέ ὥσπερ πανάριστος, ἰατρός με ἰασάμενος.

Ὡς ὑπάρχων εὐσπλαγχνος, κατοικτεῖρας ἔσωσας Χριστέ τὸν μάστιξιν ἀλγεινῶς, ὑπὸ τῶν ληστών, Σωτὴρ μαστιχθέντα με καὶ τὴν

ψυχὴν σώμα τέ σαυτοῦ ὡς περ δηνάρια δύο δέδωκας ἀντίλυτρον.

Θεοτοκίον

Υπέρ νούν ο τόκος σου, Θεομήτορ, άνευ γάρ ανδρός, η σύλληψις εν σοί καί παρθενικώς, η κύησις γέγονεν, καί γάρ Θεός, εστιν ο τεχθείς, Ὅν μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

Ἄλλος. Τήν Αγνήν ενδόξως

Ιατήρ νοσούντων εν πταίσμασι θεόθεν Μακάριε, ελατήρ δέ εδείχθης καί διώκτης τών πονηρών πνευμάτων, διό σε μακαρίζομεν.

Τήν γήν ως φθοράς οικητήριον, κατέλιπες Πάτερ, καί εις γήν κατεσκήνωσας, τών πραέων, καί σύν αυτοίς αγάλλη, τής θείας απολαύων τρυφής.

Σήμερον ημέρα εόρτιος, πάντα συγκαλεί γάρ τών μοναζόντων τά ποιμνία, εις χορείαν πνευματικην, τράπεζαν, καί βρώσιν ακηράτου ζωής.

Θεοτοκίον

Ο εν σοί σκηνώσας Πανάμωμε, τόν πρίν τούς γενάρχας κακοτρόπως πτερνίσαντα, βροτοκτόνον καταβαλών, ετέχθη, καί πάντας ημάς έσωσε.

Καταβασία

Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αὐλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιεράν πανήγυριν, τής Θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Αγνή αιπάρθενε.

Εξαποστειλάριον

Τό Εωθινόν Αναστάσιμον

Καί τού Οσίου

Γυναίκες ακουτίσθητε

Τού κόσμου τήν ευπάθειαν, ὡς μοχθηράν εξέκλινας, καί ατροφία τήν σάρκα, μαράνας ανεκαίνισας, ψυχής τόν τόνον Ὅσιε, καί δόξαν κατεπλούτησας, ουράνιον αοίδιμε, διό μή παύση πρεσβεύων υπέρ ημών Ιωάννη.

Θεοτοκίον Ὅμοιον

Κυρίως Θεοτόκον σε, ομολογούμεν Δέσποινα, οι διά σου σεσωσμένοι, καί γάρ Θεόν εκύησας, απορρήτως τόν λύσαντα, διά Σταυρού τόν θάνατον, πρός εαυτόν δ' ελκύσαντα, Οσίων δήμους, μεθ' ὦν σε, ανευφημούμεν Παρθένε.

Εις τούς Α ί ν ο υ ς

Ψάλλομεν τὰ Στιχηρά Αναστάσιμα τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Τό παρόν Ἰδιόμελον

Ἦχος α΄;

Δεύτε εργασώμεθα ἐν τῷ μυστικῷ ἀμπελῶνι καρπούς μετανοίας, ἐν τούτῳ ποιούμενοι οὐκ ἐν βρώμασι καί πόμασι κοπιῶντες, ἀλλ΄ ἐν προσευχαίς καί νηστείαις τὰς ἀρετάς κατορθούντες, τούτοις ἀρεσκόμενος, ὁ Κύριος τοῦ ἔργου δηνάριον παρέχει δι οὗ ψυχὰς λυτροῦται, χρέους ἀμαρτίας, ὁ μόνος πολυέλεος.

Καί νύν...

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διὰ γάρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδὰμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρα ἐζωοποιήθημεν, διό ἀνυμνούντες βοῶμεν. Εὐλογητός Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί τῆς Οκτωήχου καί ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Τριωδίου η ς΄; Ωδή,

Ὁ Απόστολος

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Κύριος ἰσχύν τῷ λαῷ αὐτοῦ δώσει.

Στίχ. Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ υιοί Θεοῦ.

Πρός Εβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου, τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ ς΄; 13–20)

Ἀδελφοί, τῷ Ἀβραάμ ἐπαγγειλάμενος ὁ Θεός ἐπεὶ κατ οὐδενός εἶχε μείζονος ὁμόσαι, ὡμοσε καθ΄ ἑαυτοῦ, λέγων. Ἡ μήν εὐλογῶν εὐλογήσω σε καί πληθύνων πληθυνώ σε. Καί οὕτω μακροθυμήσας, ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας. Ἄνθρωποι μὲν γάρ κατὰ τοῦ μείζονος ὁμνύουσι, καί πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας, εἰς βεβαίωσιν, ὁ ὅρκος. Ἐν ᾧ περισσότερο βουλόμενος ὁ Θεός ἐπιδείξει τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας, τό ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ, ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, ἰσχυράν παράκλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες, κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος. Ἦν ὡς ἀγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς, ἀσφαλὴ τε καί βεβαίαν καί εἰσερχομένην εἰς τό ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος, ὅπου

πρόδρομος υπέρ ημών εισήλθεν Ιησούς, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ,
Αρχιερεύς γενόμενος εις τόν αιώνα.

Αλληλούϊα Ἦχος βαρύς

Αγαθόν τό εξομολογείσθαι τώ Κυρίῳ.

Ευαγγέλιον, Κατά Μάρκον

Τώ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνθρώπος τις προσήλθε...

Κοινωνικόν

Αινεῖτε τόν Κύριον ἐκ τῶν ουρανῶν, Αινεῖτε αὐτόν ἐν τοῖς
υψίστοις. Αλληλούϊα.

ΤΗ ΑΥΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ

Ἦχος γ' Μεγάλη τού Σταυρού σου

Μεγίστους εν καιρώ, πιστοί επιδειξώμεθα, τῆς εγκρατείας πόνους, ὅπως μεγίστης δόξης επιτύχωμεν ελέει, τού μεγάλου Θεοῦ καί Βασιλέως, απολυτρούμενοι, τῆς φλογός τῆς γεέννης.

Τόν χρόνον τῆς Νηστείας, νύν υπερμεσάσαντες, ἀρχήν ενθέου δόξης, σαφώς επιδειξώμεθα, καί εις τέλος εναρέτου πολιτείας, φθάσαι θερμῶς σπεύσωμεν, ὅπως ληψώμεθα, τήν τρυφήν τήν ἀγήρω.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος βαρύς

Καταφρονήσαντες πάντων

Υπερμεσάσαντες ταύτην, τήν ιεράν τῆς Νηστείας περίοδον, πρὸς τό μέλλον εν χαρά, διευθυδρομήσωμεν, ευποιῖας ἐλαίῳ, τάς ψυχάς αλειφόμενοι, ὅπως ἀξιωθώμεν Χριστοῦ τού Θεοῦ ἡμῶν, καί τά θεία Παθήματα, προσκυνῆσαι, προφθάσαι, καί τήν φρικτήν καί ἀγίαν Ἀνάστασιν.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ'

Θεοτοκίον

Δόξα... Καί νυν...

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ'

Μή αποστρέψης τό πρόσωπόν σου ἀπό τού παιδός σου, ὅτι θλίβομαι, ταχύ ἐπάκουσόν μου, πρόσχες τῇ ψυχῇ μου, καί λύτρωσαι αὐτήν.

Στίχ. Ἡ σωτηρία σου, ο Θεός, ἀντιλάβοιτό μου.

Στίχ. Ἰδέτωσαν πτωχοί, καί ευφρανθήτωσαν.

Ἀπόστιχα

Ἰδιόμελον Ἦχος βαρύς

Ὁ τόν ἀμπελώνα φυτεύσας, καί τούς ἐργάτας καλέσας, ἐγγύς ὑπάρχει Σωτήρ, δεύτε οἱ τῆς Νηστείας ἀγωνισταί, μισθόν ἀπολαύσωμεν, ὅτι πλούσιος ὑπάρχει, ὁ δοτήρ καί ἐλεήμων, μικρόν ἐργασάμενοι, κομισώμεθα, τό τῆς ψυχῆς ἔλεος.

Ἔτερον Ἰδιόμελον Ποίημα Στεφάνου

Ἦχος πλ. β'

Λησταίς λογισμοίς, περιπεσών ο Αδάμ, εκλάπη τόν νούν, τραυματισθείς τήν ψυχήν, καί έκειτο γυμνός αντιλήψεως, ούτε Ιερεύς ο πρό τού νόμου προσέσχεν αυτώ, ούτε Λευϊτης μετά νόμον επείδεν αυτόν, ειμή σύ ο παραγενόμενος Θεός, ουκ εκ Σαμαρείας, αλλ' εκ τής Θεοτόκου, Κύριε δόξα σοι.

Μαρτυρικόν

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, ουκ ηρνήσαντό σε, ουκ απέστησαν από τών εντολών σου, ταίς αυτών πρεσβείαις ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Αρχαγγελικώς ανυμνήσωμεν πιστοί, τήν ουράνιον Παστάδα, καί πύλην σφραγισθείσαν αληθώς. Χαίρε δι' ής ανεβλάστησεν ημίν, ο Σωτήρ τών απάντων, Χριστός ο ζωοδότης καί Θεός, κατάβαλε Δέσποινα τούς αθέους τυράννους εχθρούς ημών, τή χειρί σου Άχραντε, η ελπίς Χριστιανών.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ε ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος γ'

Τήν ωραιότητα

Ο ωραιότατος, καιρός εφέστηκεν, η αξιέπαινος, ημέρα έλαμψε, τής εγκρατείας αδελφοί, σπουδάσωμεν καθαρθήναι, όπως εποφθείημεν, καθαροί τώ Ποιήσαντι, καί τής ωραιότητος, τής αυτού επιτύχωμεν, πρεσβείαις τής αυτόν κυησάσης, μόνης αγνής Θεομήτορος.

Θεοτοκίον Αυτόμελον

Τήν ωραιότητα, τής παρθενίας σου, καί τό υπέρλαμπρον, τό τής αγνείας σου, ο Γαβριήλ καταπλαγείς, εβόα σοι Θεοτόκε. Ποίόν σοι εγκώμιον, προσαγάγω επάξιον, τί δέ ονομάσω σε; απορώ καί εξίσταμαι, διό ως προσετάγην βοώ σοι. Χαίρε η Κεχαριτωμένη.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος βαρύς

Κύριε ημείς εσμέν

Κύριε οδούς ημίν προφθάσαι, τήν σήμερον ημέραν, Εβδομάδα αγίαν, προλάμπουσαν φαιδρώς, τής Λαζάρου εκ νεκρών εγέρσεως φρικτής, αξιώσον τούς δούλους σου, τώ φόβω σου πορεύεσθαι, τό στάδιον τής Νηστείας, άπαν διανύοντας.

Θεοτοκίον

Τιμιωτέρα τών ενδόξων Χερουβίμ, υπάρχεις Παναγία Παρθένε, εκείνα γάρ τήν θείαν μή φέροντα δύναμιν, πτέρυξι κατακεκαλυμμένω προσώπω, τήν λειτουργίαν επιτελούσιν, αυτή δέ σεσαρκωμένον τόν Λόγον, αυτόπτως ορώσα φέρεις, όν απαύστως ικέτευε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Ωδή α' Ήχος γ'

Ο τά ύδατα

Τάς ημών διανοίας, θείω αρότρω νεώσαντες, τής ενθέου Νηστείας, αρετών άσταχυν καρποφορήσωμεν, όπως μή πεινάσωμεν εις τόν αιώνα τρυφώντες, τρυφήν τήν αδάπανον, επαγαλλόμενοι.

Πολυχρόνια πάθη, ένδοθεν φέρω σκοτίζοντα, την αθλίαν ψυχήν μου, πρόσ τήν σήν άχρονε, Λόγε ανάρχου Πατρός, δύναμιν αήττητον, συντετριμμένη καρδιά, προσπίπτω καί δέομαι. Οίκτειρον σώσόν με.

Η καλλίστη νηστεία, τρέφει καρδιάς, πιαίνουσα λογισμούς θεαρέστους, καί παθών άβυσσον αποξηραίνουσα, όμβροις κατανύξεως, αποκαθαίρει τούς πίστει, αίνεσιν προσάγοντας, τώ Παντοκράτορι.

Θεοτοκίον

Πολυώνυμε Κόρη, χαίροις αγία Παρθένε, Θεοκυήτορ Μαρία, τών πιστών καύχημα, κατάρας λύτρωσις, κλίμαξ επουράνιε, ακατανόητον θαύμα, βάτε ακατάφλεκτε, γή αγεώργητε.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ήχος βαρύς Άσωμεν τώ Κυρίω

Τό ζωηφόρον Ξύλον, προσκυνήσαντες, εντεύθεν ίωμεν, δι' οδού τής νηστείας, πρόσ τό Πάθος τού Χριστού, αγαλλόμενοι.

Χριστώ ακολουθούντες, αρνησώμεθα Κόσμον, καί άρωμεν τόν Σταυρόν επί ώμων, συμμορφούμενοι αυτού, τοίς θείοις Πάθεσι.

Δόξα...

Τήν εν τρισί προσώποις, υπερούσιον μίαν θεότητα, ανυμνήσωμεν πάντες, τόν Πατέρα καί Υιόν, καί Πνεύμα άγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Όν ακατανοήτως, απεκύησας, φθοράν μή γνούσα Αγνή, Ιησούν τόν Σωτήρα, εξιλέωσαι καί νύν, υπερ τών δούλων σου.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Όταν έλθης εν δόξη, μετά τών Αγγέλων, κρίναι τά σύμπαντα, καλήν απολογίαν, αποδοúναί σοι Χριστέ, ημάς καταξίωσον.

Ο Ειρμός

Άσωμεν τώ Κυρίω, τώ βυθίσαντι, πάσαν τήν δύναμιν, Φαραώ εν θαλάσση, επινίκιον ωδήν, ότι δεδόξασται.

Ωδή η#39;

Βαβυλωνία κάμινος

Ταίς βλαβεραίς τού όφεως, πλάναις εξελκόμενος, καί δελεαζόμενος τόν νούν, καθ#39; ημέραν τώ άλγει μου, προστίθω Σώτερ άλγος, διό κραυγάζω σοι, Ιατρέ τών νοσούντων, επίστρεψον σώσόν με.

Νενηστευκώς ανέστησε, παίδα Σωμανίτιδος πάλαι, δυναμούμενος σοφώς, Ελισσαίος τώ πνεύματι, ημείς δέ νεκρωθέντες, ταίς ηδοναίς τών παθών, ζωηφόρω Νηστεία, πιστοί αναζησώμεθα.

Τούς Νινευίτας έσωσας, Κύριε φιλόανθρωπε πάλαι, μεταγνόντας εν κλαυθμώ, καί νηστεία, ως εύσπλαγχνος, ημάς δέ τώ ελέει τώ σώ οικτείρησον, απορούντας δι#39; έργων, εξομολογείσθαί σοι.

Θεοτοκίον

Η μετά τόκον άφθορος, μείνασα πανάμωμε, λύτρωσαι δεόμεθα Αγνή, καταφθοράς τούς δούλους σου, πιστώς τούς μελωδούντας εν ομονοία ψυχής. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ειρμός άλλος

Τόν φοβερόν τοίς Χερουβίμ

Τής εγκρατείας σύν Θεώ, τήν νύσσαν έχοντες πιστοί, τό λοιπόν νεανικώς διαδράμωμεν άγιον στάδιον, καί στεφηφορήσωμεν.

Τήν ακαρπίαν καθορών, τής πολυνόσου μου ψυχής, έτι έμμεινον Χριστέ, καί μή εκκόψης με, ως τήν συκήν εκείνην, τήν επικατάρατον.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Μοναρχικώτατε Τριάς, και τρισυπόστατε Μονάς, Πάτερ, Υιέ καί τό Πνεύμα, εκ παντοίων ρύσαι, πειρασμών καί κινδύνων, τούς σέ αναμέλποντας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε τό όρος τού Θεού, χαίρε αείφωτε λαμπάς, χαίρε νέε ουρανέ, χαίρε νούς αστράπτων, χαίρε ναέ Κυρίου, χαίρε Πανύμνητε.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τόν φοβερόν σου ετασμόν, κατανοούμενος Χριστέ, φρίττω τρέμω καί βοώ, ο αμέτρητον έχων, τό μέγα έλεος, σώσόν με τόν δείλαιον.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν ύριον

Ο Ειρμός

Τόν φοβερόν τοίς Χερουβίμ, καί θαυμαστόν τοίς Σεραφίμ, καί τού Κόσμου ποι ητήν, Ιερείς καί δούλοι, καί πνεύματα Δικαίων, υμνεíte τόν Κύριον.

Ωδή θ#39;

Καινόν τό θαύμα

Κρατήρα θείον, πλήσασα νυνί, κατανύξεως, η τής Νηστείας χάρις, σαφώς συγκαλείται άπαντας, πιστούς εκβοώσα. Μετ#39; ευφροσύνης δεύτε απολαύσατε, τήν μέθην παθών αποβαλόντες, ίνα μελλούσης, αξιωθείητε παρακλήσεως.

Εγγύς η κρίσις, πρόσεχε ψυχή, συνειδήσεως επιμελού, καί πράττε καλώς, καί σέ ακατάκριτον, αεί συντηρούσα, ει εαυτούς δέ ώδε διεκρίναμεν, ουδόλως εκεί κατακριθώμεν, άνευ μαρτύρων, ένθα υπεύθυνοι κατακρίνονται.

Αρχαί Δυνάμεις, θρόνοι Σεραφίμ, Κυριότητες καί Εξουσίαι καί Χερουβίμ, Άγγελοι, Αρχάγγελοι, Θεόν δυσωπεíte, τών Νηστειών τόν χρόνον διανύσαι ημάς, τό τούτου ευάρεστον ποιούντας, ίνα ως δούλοι, ευαρεστήσαντες δόξης τύχωμεν.

Θεοτοκίον

Μετά Μαρτύρων, μετά Προφητών, τήν Τεκούσάν σε, μετά οσίων πάντων Χριστέ, δυσωπούσαν πρόσδεξαι αεί, υπέρ δούλων τών παροργισάντων σε, τόν μόνον φιάνθρωπον Δεσπότην, όν επουράνιαι Τάξεις τρέμουσι.

Ειρμός άλλος

Τήν υπέρ φύσιν Μητέρα

Τόν γαληνόν τής Νηστείας, εν τή τού Πνεύματος αύρα υπερπεράσαντες πλούν, πρός τόν λιμένα, τών Παθημάτων Χριστού, καταντήσαι επευξώμεθα.

Τήν Χαναναίαν ζηλώσας, Ελέησόν με βοώ σοι, Υιέ Δαυίδ ο Θεός, καί ίασαί μου, τήν ασθενούσαν ψυχήν, ως εκείνης τό θυγάτριον.

Δόξα...

Τὴν τῆς Θεότητος φύσιν, ἐνιζομένην Μονάδα, καὶ χαρακτηρίσῃ τρισί, τρισσευομένην, Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα ἀνυμνήσωμεν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἡ ἐν γαστρὶ συλλαβουσα, τὸν ἀπερίληπτον Λόγον, καὶ τούτον ἄνευ σποράς, σαρκὶ τεκούσα, ἰκέτευε ἐκτενώς, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Ὁ δικαίωσας Τελώνην, ἰλάσθητί μοι βοῶντα, καμοὶ τῷ αμαρτωλῷ, ἰλεως ἔσο, ὁ τῶν ἀπάντων Κριτὴς, συγχωρῶν μου τὰ ἐγκλήματα.

Ὁ Εἰρμός

Τὴν ὑπὲρ φύσιν Μητέρα, καὶ κατὰ φύσιν Παρθένον, τὴν μόνην ἐν γυναιξὶν εὐλογημένην, ἄσμασιν οἱ πιστοὶ, καταχρέως μεγαλύνωμεν.

Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν

Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ΄

Τῷ τοῖς λησταῖς περιπεσόντι, ὡμοιώθην ἐγὼ Δέσποτα τῶν ἀπάντων, τοῖς πταίσμασί μου περιπεσὼν, καὶ ὑπ’ αὐτῶν ἀνηλεῶς κατετρώθην, ἀλλὰ μὴ εγκαταλίπῃς με ἀνιάτρευτον, ὁ οὐκ ἐκ Σαμαρείας, ἀλλ’ ἐκ τῆς ἀχράντου Παρθένου παραγενόμενος, Ἰησοῦ τὸ σωτήριον ὄνομα, ἐλέησόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τί ὑμὰς καλέσωμεν Ἅγιοι; Χερουβὶμ; ὅτι ὑμῖν ἐπανεπαύσατο Χριστός, Σεραφὶμ; ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν, Ἀγγέλους; τὸ γὰρ σῶμα ἀπεστράφητε, Δυνάμεις; ἐνεργεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι. Πολλὰ ὑμῶν τὰ ὀνόματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα, πρεσβεύσατε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε, Κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν τὴν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν. Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθεκτὴν

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος γ΄

Ὅτι αἱ ἀνομίαι ἡμῶν ἀντέστησαν ἡμῖν, ἀνάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, σὺ γὰρ εἶ Πατὴρ ἡμῶν, καὶ ἐκτός σου ἄλλον οὐ γινώσκομεν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ' Ψαλμός πγ'

Τά θυσιαστήριά σου Κύριε τών δυνάμεων, ο Βασιλεύς μου καί ο Θεός μου.

Στίχ. Ως αγαπητά τά σκηνώματά σου, Κύριε τών δυνάμεων!

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΛΖ', 33 – ΛΗ', 6)

Τάδε λέγει Κύριος επί Βασιλέα Ασσυρίων. Ου μή εισέλθῃ εἰς τήν πόλιν ταύτην, οὐδέ μή βάλῃ ἐπ' αὐτήν βέλος, οὐδέ μή ἐπιβάλῃ ἐπ' αὐτήν θυρεόν, οὐδέ μή κυκλώσῃ ἐπ' αὐτήν χάρακα, ἀλλά τῇ Ὁδῷ, ἥ ἦλθεν, ἐν αὐτῇ ἀποστραφήσεται, καί εἰς τήν πόλιν ταύτην οὐ μή εἰσέλθῃ. Τάδε λέγει Κύριος. Ὑπερασπιώ ὑπέρ τῆς πόλεως ταύτης τοῦ σώσαί αὐτήν δι' ἐμέ, καί διὰ Δαυῖδ τόν παῖδά μου. Καί ἐξήλθεν Ἄγγελος Κυρίου, καί ἀνείλεν ἐκ τῆς παρεμβολῆς τών Ασσυρίων ἑκατόν ογδοήκοντα πέντε χιλιάδας, καί ἀναστάντες τό πρωῒ, εὔρον πάντα τά σώματα νεκρά. Καί ἀπήλθεν ἀποστραφεῖς Σεναχηρείμ, βασιλεύς Ασσυρίων, καί ὤκησεν ἐν Νινευῒ. Καί ἐν τῷ αὐτῷ προσκυνεῖν ἐν τῷ οἴκῳ Νασαράχ Θεοῦ αὐτοῦ, πάτραρχον αὐτοῦ, Ἀδραμέλεχ καί Σαρασάρ οἱ υἱοί αὐτοῦ ἐπάταξαν αὐτόν μαχαίραις, αὐτοί δέ διεσώθησαν εἰς Ἀρμενίαν, καί ἐβασίλευσεν Ἀσορδάν ὁ υἱός αὐτοῦ, ἀντ' αὐτοῦ. Εγένετο δέ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμαλακίσθη Ἐζεκίας ἕως θανάτου, καί ἦλθε πρὸς αὐτόν Ἡσαΐας υἱός Ἀμώς, ὁ Προφήτης, καί εἶπε πρὸς αὐτόν. Τάδε λέγει Κύριος. Τάξαι περὶ τοῦ οἴκου σου, ἀποθνήσκεις γάρ σύ, καί οὐ ζήσῃ. Καί ἀπέστρεψεν Ἐζεκίας τό πρόσωπον αὐτοῦ πρὸς τόν τοίχον, καί προσηύξατο πρὸς Κύριον, λέγων. Μνήσθητι, Κύριε, ὡς ἐπορεύθην ἐνώπιόν σου μετὰ ἀληθείας, ἐν καρδίᾳ ἀληθινή, καί τά ἀρεστά ἐνώπιόν σου ἐποίησα. Καί ἐκλαυσεν Ἐζεκίας κλαυθμῷ μεγάλῳ. Καί ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἡσαΐαν, λέγων. Πορεύθητι, καί εἰπὼν Ἐζεκία. Τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεός Δαυῖδ τοῦ πατρός σου. Ἦκουσα τῆς προσευχῆς σου, καί εἶδον τά δάκρυά σου, καί ἰδοὺ προστίθημι πρὸς τόν χρόνον σου δεκαπέντε ἔτη, καί ἐκ χειρός βασιλέως Ασσυρίων ρύσομαί σε, καί τήν πόλιν ταύτην, καί ὑπερασπιώ ὑπέρ τῆς πόλεως ταύτης.

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ' Ψαλμός πδ'

Δείξον ἡμῖν, Κύριε, τό ἔλεός σου.

Στίχ. Ευδόκησας, Κύριε, τήν γῆν σου.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ

Ήχος γ΄; Σταυροφανώς Μωϋσής

Οδούς ημίν τής Νηστείας τόν χρόνον, τού επιστρέψαι καί ζήσαι, καί μηδαμῶς απολέσθαι, Λόγε Θεοῦ, καταξίωσον πάντας, ευαρεστήσαι σοί καλῶς, καί εν θερμῇ κατανύξει, θεραπεύσαι σε Χριστέ, ὡσπερ ἡ Πόρνη ἡ σώφρων καί σεμνή, ἡ ποτέ τῷ μύρῳ, καί ταῖς προσχύσεσί τῶν τῶν πταίσμάτων λαβούσα τήν θερμῶν δακρύων, ἀφесιν.

Ὡς ὁ Τυφλός ἐκ καρδίας σοι κράζω. Υἱέ Θεοῦ φώτισόν μου, τοὺς ὀφθαλμούς τής καρδίας, ὡς ἡ πιστή Χαναναία βοῶ σοι. Ελέησόν με Οικτίρμον, καί γάρ ψυχὴν δαιμονώσαν, κέκτημαι ταῖς ἡδοναῖς, ἦν ἀπαλλάξας τοῦ σκότους τῶν παθῶν, τό λοιπόν βιώσαι, καθαρῶς ποιήσον, ἵνα δοξάζω σου τήν πολλήν ἀγαθότητα.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ήχος β΄; Ἡ θεόκλητος Μάρτυς

Ἡ θεόφωτος χάρις τής ἐγκρατείας, ἡμίν σήμερον λάμψασα, φαιδρότερον τοῦ ἡλίου, τάς ψυχὰς ἡμῶν φωταγωγεῖ, ὡσπερ νέφη τά πάθη, τής ἀμαρτίας ἐκδιώκουσα, διὰ τοῦτο ἅπαντες, δράμωμεν ἐμψύχως, αὐτήν ἀσπαζόμενοι, χαίροντες τελούμεν, τό θεῖον στάδιον αὐτῆς, ἥς ταῖς ευφροσύναις ευωχούμενοι, βοήσωμεν Χριστῷ. Ἀγιάσον τοὺς ταύτην Ἀγαθέ, ἐκτελούντας πιστῶς.

Καί τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ΄;

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ἁχος δ΄; Ψαλμός πε΄;

Οδήγησόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ σου, καί πορεύσομαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου.

Στίχ. Κλίνον, Κύριε, τό οὖς σου, καί ἐπάκουσόν μου.

Γενέσεως τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΙΓ΄; 12–18)

Ἄβραμ κατώκησεν ἐν γῇ Χαναάν, Λῶτ δέ κατώκησεν ἐν πόλει τῶν περιχώρων, καί ἐσκήνωσεν ἐν Σοδόμοις. Οἱ δέ ἄνθρωποι οἱ ἐν Σοδόμοις πονηροί καί ἀμαρτωλοί ἐναντίον τοῦ Θεοῦ σφόδρα. Ὁ δέ Θεός εἶπε τῷ Ἄβραμ, μετὰ τό διαχωρισθῆναι τόν Λῶτ ἀπ΄;

αυτού. Ανάβλεψον τοῖς ὀφθαλμοῖς σου, καί ἴδε ἀπό τοῦ τόπου, οὐ νύν σύ εἶ, πρὸς βορράν καί λίβα καί ἀνατολάς καί θάλασσαν, ὅτι πᾶσαν τὴν γῆν, ἣν σύ ὀράς, σοὶ δώσω αὐτήν, καί τῷ σπέρματί σου ἕως τοῦ αἰῶνος, καί ποιήσω τὸ σπέρμα σου ὡς τὴν ἄμμον τῆς γῆς, εἰ δύνатаί τις ἐξαριθμῆσαι τὴν ἄμμον τῆς γῆς, καί τὸ σπέρμα σου ἐξαριθμηθήσεται, ἀναστὰς, διόδευσον τὴν γῆν εἰς τε τὸ μήκος αὐτῆς καί εἰς τὸ πλάτος, ὅτι σοὶ δώσω αὐτήν, καί τῷ σπέρματί σου εἰς τὸν αἰῶνα. Καί ἀποσκηνώσας Ἀβραμ ἐλθὼν κατώκησε παρὰ τὴν Δρὺν τὴν Μαμβρῆ, ἣ ἦν ἐν Χεβρώμ, καί ὠκοδόμησεν ἐκεῖ θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ.

Προκείμενον Ἦχος δ΄; Ψαλμός πς΄;

Αγαπά Κύριος τὰς πύλας Σιών ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα Ἰακώβ.

Στίχ. Οἱ θεμέλιοι αὐτοῦ ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις.

Παροιμιῶν τὸ Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΔ΄, 27 – ΙΕ΄, 4)

Φόβος Κυρίου πηγὴ ζωῆς, ποιεῖ δὲ ἐκκλίνειν ἐκ παγίδος θανάτου. Ἐν πολλῷ ἔθνει, δόξα βασιλέως, ἐν δὲ ἐκλείψει λαοῦ, συντριβὴ δυνάστου. Μακρόθυμος ἀνὴρ, πολὺς ἐν φρονήσει. Ὁ δὲ ὀλιγόψυχος, ἰσχυρὸς ἄφρων. Πραῦθυμος ἀνὴρ, καρδίας ἰατρός, σῆς δὲ ὀστέων, καρδία αἰσθητικὴ, ὁ συκοφαντῶν πένητα, παροξύνει τὸν ποιήσαντα αὐτόν, ὁ δὲ τιμῶν αὐτόν, ἐλεεῖ πτωχόν. Ἐν κακίᾳ αὐτοῦ ἀπωσθήσεται ἀσεβής, ὁ δὲ πεποιθὼς ἐπὶ Κύριον, τῇ εαυτοῦ Ὀσιότητι δίκαιος. Ἐν καρδίᾳ ἀγαθῇ ἀνδρὸς ἀναπαύσεται σοφία, ἐν δὲ καρδίᾳ ἀφρόνων οὐ διαγινώσκεται. Δικαιοσύνη ὑποὶ ἔθνος, ἐλαττονοῦσι δὲ φυλάς ἀμαρτίαι. Δεκτός βασιλεὶς ὑπηρέτης νοήμων, τῇ δὲ εαυτοῦ ευστροφία ἀφαιρεῖται ἀτιμίαν. Ὀργὴ ἀπόλλυσι καὶ φρονίμους, ἀπόκρισις δὲ υποπίπτουσα ἀποστρέφει θυμόν, λόγος δὲ λυπηρὸς ἐγείρει ὀργάς. Γλῶσσα σοφῶν καλὰ ἐπίσταται, στόμα δὲ ἀφρόνων ἀναγγέλλει κακά. Ἐν παντί τόπῳ ὀφθαλμοὶ Κυρίου σκοπεύουσι κακοὺς τε καὶ ἀγαθοὺς. Ἰασις γλώσσης, δένδρον ζωῆς. Ὁ δὲ συντηρῶν αὐτήν, πλησθήσεται πνεύματος.

Εἰς τὰ Απόστιχα, τὸ Ἰδιόμελον

Ἦχος βαρύς

Ὡς ὁ περιπεσὼν εἰς τοὺς ληστάς, καὶ τετραυματισμένος, οὕτω καγὼ περιέπεσον, ἐξ ἐμῶν ἀμαρτιῶν, καὶ τετραυματισμένη, ὑπάρχει μου ἡ ψυχὴ, πρὸς τίνα καταφύγω, τοῦ θεραπευθῆναι, εἰ μὴ πρὸς σέ

τόν ιατρόν ψυχών τε καί σωμάτων; Επίχεε επ εμέ ο Θεός, τό μέγα σου έλεος.

Έτερον Ιδιόμελον

Ήχος δ'

Αποσφαλέντες εκ παραβάσεως τής πρώην, εν Παραδείσω τρυφής καί απολαύσεως, κατήχθημεν εις ατιμωτάτην ζωήν, τών αρετών γάρ τήν πρέπουσαν επαινετήν διαγωγήν, εκδυθέντες τοίς πταίσμασιν, ως λησταίς περιεπέσομεν, ημιθανείς δέ τυγχάνομεν, εξαμαρτήσαντες τών σωτηρίων σου διδαγμάτων. Αλλά σέ ικετεύομεν, τόν εκ Μαρίας επιφανέντα, καί απαθώς πάθεισι, προσομιλήσαντα Δεσπότην. Κατάδησον ημών, τούς εκ τής αμαρτίας επιγενομένους μώλωπας, καί τόν ανείκαστόν σου οίκτον επίχεον ημίν, τήν σήν θεραπευτικήν επιμέλειαν, ως φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν

Ο τών αγίων Μαρτύρων, δεξάμενος τήν υπομονήν, καί παρ' ημών δέχου τήν υμνωδίαν Φιλάνθρωπε, δωρούμενος ημίν, ταίς αυτών ικεσίαις τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ παντοίων κινδύνων τούς δούλους σου φύλαττε, ευλογημένη Θεοτόκε, ίνα σε δοξάζωμεν, τήν ελπίδα τών ψυχών ημών.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος γ'

Θείας πίστεως

Ζέσει πίστεως δι' εγκρατείας, πάθη φλέξωμεν τής ακρασίας, καί τόν κρυμόν τής αμαρτίας εκφύγωμεν, καί τών δακρύων κρουνοίς κατασβέσωμεν, τήν αιωνίζουσαν φλόγα κραυγάζοντες. Υπεράγαθε, ημάρτομέν σοι, ιλάσθητι καί δώρησαι ημίν τό μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Θεία γέγονας σκηνή τού Λόγου, μόνη πάναγνε, Παρθενομήτορ, τή καθαρότητι Αγγέλους υπεράρασα, τόν υπέρ πάντας εμέ χούν γενόμενον, ρερυπωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρον, πρεσβείαις σου, τοίς ενθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνή, τό μέγα έλεος.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος β'

Υπερευλογημένη υπάρχουνεις

Υπερδεδοξασμένη η χάρις, τῆς πανσέπτου Νηστείας, δι' αυτής Ηλίου ο Προφήτης ευρίσκει ἄρμα πύρινον, καί Μωϋσῆς πλάκας δέχεται. Δανιήλ τεθαυμάστωται. Ελισσαίος νεκρόν ἡγείρεν, οι Παῖδες τό πύρ κατέσβεσαν, καί πάς τις Θεώ οικείωται. Αυτή εντρυφώντες βοήσωμεν. Ευλογητός Χριστός ο Θεός ημών, ο ούτως ευδοκήσας, δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Τήν άχραντον

Τήν άμαχον πρεσβείαν σου, κεκτημένος εν δεινοίς, λυτρούμαι τών θλιβόντων με, παρ' ελπίδα θαυμαστώς, ώ Μήτηρ Θεού, προφθάνεις γάρ πάντοτε, τοίς αιτούσί σε πιστώς, και λύεις συνεχόμενα, πειρατήρια εχθρών, όθεν ευχαρίστως βοώμέν σοι. Δέξαι Δέσποινα βραχεία χαριστήρια, ανθ' ών υπάρχουνεις μοι εν πάσι βοήθεια.

Ωδή β' Ἦχος γ'

Ο Ειρμός

Πρόσεχε γή καί ουρανέ, καί ενωτίζου τά ρήματά μου, λαλήσω γάρ τοίς εν γή, Θεού θαυμάσια.

Αδιαλείπτως προσευχαίς, καί εγκρατεία καί θεωρία, πτερώσωμεν τάς ψυχάς, πρός θείον έρωτα.

Τῆς ακρασίας τόν κρυμόν, διεκφυγόντες θαλφθώμεν πάντες, τῆς εγκρατείας φωτί καί θείω Πνεύματι.

Άλατι θείων αρετών, τήν σηπεδόνα τῆς αμαρτίας, αποβαλούσα ψυχή, Θεώ κολλήθητι.

Θεοτοκίον

Επανεπαύσατο Χριστός, εν σή τή μόνη ευλογημένη, καί σάρκα τήν εαυτού, εκ σου εφόρεσεν.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος β' Προσέχετε λαοί

Νηστείαν καθάραν, ευχάς δάκρυα, μελέτην τών θείων, καί πάσαν άλλην, αρετήν συμποριζόμενοι, τώ Δεσπότι Θεώ καί νύν προσοίσωμεν.

Η Εύα αλωτή, καρπού γέγονε, ψυχή μου, βλέπε σύ μή δελεάζου, ει προσβάλλει σοι ο όφεις ποτέ, συμβουλεύων φαγείν σε, ηδονής τούς καρπούς.

Δόξα...

Τά τρία τῆς μίας, μορφῆς πρόσωπα δοξάζω, Πατέρα, Υἱόν καί Πνεῦμα, ἐν τό κράτος τῆς θεότητος, βασιλείαν ἀπάντων καί λαμπρότητα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο τόκος σου Αγνή, φρικτός πέφυκε, Θεός γάρ υπάρχει ενανθρωπήσας, ο ανάρχως εκ Πατρός γεννηθείς, καί εκ σου επ’ εσχάτων πλήν ανδρός κυηθείς.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Αιμόρρουν επαφή, τού κρασπέδου σου, Ιάσω Χριστέ μου, καμέ εν πίστει, τού ελέους σου απτόμενον, υγιή εκ παθών αποκατάστησον.

Ο Ειρμός

Προσέχετε λαοί, τά τεράστια τών έργων, τῆς θείας μου δυναστείας, καί εν τούτω επιγνώσεσθε, ότι μόνος εγώ ειμι Θεός τού παντός.

Ωδή η’

Τόν υπ’ Αγγέλων ασιγήτως

Εν αποκρύφω ενεδρεύων, καθ’ ημέραν ο παμπόνηρος, επιζητεί με συλλαβείν, καί κατάβρωμα ποιήσασθαι, αυτού με τῆς κακίας, ρύσαι Σωτήρ, ο σώσας τόν, Ιωνάν εκ τού κήτους.

Διά νηστείας καθαιρόμενοι, αρετών όρει προσέλθωμεν, καί άκουσώμεθα τρανώς, τί λαλήσει εν ημίν ο Θεός, λαλήσει γάρ ειρήνην, καί φωτισμόν, καί ίασιν ψυχικών συντριμμάτων.

Αμαρτημάτων αμαυρότητι, καθ’ εκάστην εκτυφλούμενος, αδυνατώ κατανοείν, τά θαυμάσιά σου Κύριε, διό μου τῆς καρδίας τούς οφθαλμούς, διάνοιξον Ιησού φωτοδότα.

Θεοτοκίον

Τών οικτιρμών σου ταίς ρανίσιν, Αειπάρθενε αμόλυντε, τούς μολυσμούς τούς εμπαιθείς, τῆς καρδίας μου απόπλυνον, δακρύων οχετούς μοι, παρεκτικούς, καθάρσεως ψυχικής δωρουμένη.

Ειρμός άλλος

Τόν πάλαι δροσίσαντα

Τό πύρ ου σβεσθήσεται, καί ο σκώληξ φησίν ου τελευτά. Φοβού τήν απείλησιν, ώ ψυχή μου, θεραπεύουσα Χριστόν, ίνα εύρης απόλαυσιν, ένθα πάντων τών ευφραινομένων, εστίν η κατοικία.

Τή καύσει πυρέπτουσαν, τήν ψυχὴν μου τῶν ἐπιθυμιῶν, ἀνάστησον δέομαι, διὰ ἀφῆς σου, ὡς τὴν τοῦ Πέτρου πενθεράν, ἵνα εὐρὴ δουλεύσαί σοι, εὐαρέστως ἀνθομολογούσα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα

Αἰδῖον ἀναρχον, τὸν Πατέρα ὑμνήσωμεν πιστοί, Υἱόν δέ συνἀναρχον, καὶ τὸ Πνεῦμα, συνεκλάμψαν ἐκ Πατρός, Ομοούσια πρόσωπα, μιάς ὄντα τῆς παντοδυνάμου, ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Μαρία θεόκλητε, ἱλαστήριον ὄντως τῶν πιστῶν, ἐκ σοῦ γάρ ἡ ἄφεσις, παροχεύεται, τοῖς πάσι δαψιλῶς, τὸν Υἱόν σου καὶ Κύριον, μὴ ἐλλίπης ευμενιζομένη ὑπὲρ τῶν σέ ὑμνοῦντων.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Τὰ ὦτα διάνοιξον, τῆς ψυχῆς μου κωφεύοντα Χριστέ, καὶ γλώσσάν μου τράνωσον, ὡς τοῦ πάλαι μογγιλάλου καὶ κωφοῦ, ἵνα ἐνωτιζόμενος τῶν φωνῶν σου, ψάλλω, καὶ τῇ γλώττῃ, αἰνῶ σε εἰς αἰῶνας.

Αἰνούμεν, εὐλογούμεν, καὶ προσκυνούμεν τὸν Κύριον

Ὁ Εἰρμός

Τὸν πάλαι δροσίσαντα, τῶν Εβραίων τοὺς Παῖδας ἐν φλογί, καὶ φλέξαντα Κύριον, τοὺς Χαλδαίους παραδόξως ἐν αὐτῇ, ἀνυμνήσωμεν λέγοντες. Εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'

Σέ τὴν ἀκατάφλεκτον

Φλόγα τοῦ πυρός τοῦ ἀσβέστου, κατὰ νοῦν κεκτημένοι, θερμοτάτῳ λογισμῷ τῆς μετανοίας, τῷ πυρί νῦν προσέλθωμεν, πάθῃ φλογίζοντες.

Στόματος νηστεύοντος πάλαι, πυρακτούμενος λόγος, ἐξελθὼν ζηλωτικῶς, κλονεῖ στοιχεῖα, τούτον ζήλου ψυχὴ, καὶ καλῶς πολιτεύθητι.

Βῆμα τὸ φρικτὸν ἐννοοῦσα, παναθλία ψυχὴ μου, τάς πορείας σου αἰεὶ, πρὸς θελημάτων ἀποπλήρωσιν, τοῦ Λυτρωτοῦ διευτρέπιζε.

Θεοτοκίον

Τὴν ἐσκοτισμένην ψυχὴν μου, ἡδονῶν ἀμαυρώσει, φωταγωγήσον Ἀγνή, ἡ φῶς τεκούσα, ἵνα φόβῳ καὶ πίστει, αἰεὶ μεγαλύνω σε.

Άλλος

Τήν υπερφυώς σαρκί

Μέλος πάν ημών σαρκός, παραστήσωμεν Χριστώ, όπλα δικαιοσύνης, χείρας φησίν αίροντες Οσίας, χωρίς οργής, καί τών διαλογισμών.

Σύ ποτέ τοίς μαθηταίς, εν τώ πλοίω επιστάς, κατέπαυσας Χριστέ μου, μαινομένην θάλασσαν, καμού τάς τρικυμίας, κόπασον τών λογισμών.

Δόξα...

Μίαν φύσιν προσκυνώ, τρία πρόσωπα υμνώ ένα Θεόν τών όλων τόν Πατέρα καί Υιόν, καί Πνεύμα τό άγιον, τήν αϊδιον αρχήν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η Αγνή παιδοποιείς, η Παρθένος γαλουχείς, πώς ενταυτώ τά δύο, παρθενεύεις τίκτους; Θεός εστιν ο δράσας, μή εκζήτει μοι τό, Πώς.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Εκ ληστείας με παθών, μινανθέντα τήν ψυχήν, θεράπευσον Χριστέ μου, χέων σου τό έλεος, ως τόν περιπεσόντα, υπό χείρας τών ληστών.

Ο Ειρμός

Τήν υπερφυώς σαρκί, συλλαβούσαν εν γαστρί, τόν εκ Πατρός αχρόνως, προεκλάμψαντα Λόγον, εν ύμνοις ασιγήτοις, μεγαλύνωμεν πιστοί.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος βαρύς

Τήν τετραυματισμένην μου ψυχήν, καί τεταπεινωμένην, επίσκεψαι Κύριε, ιατρέ τών νοσοούντων, καί τών απηλπισμένων λιμήν αχείμαστε, σύ γάρ εί ο ελθών Λυτρωτής τού Κόσμου, εγείραι εκ φθοράς τόν παραπεσόντα, καμέ προσπίπτοντα ανάστησον, διά τό μέγα σου έλεος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Εν μέσω τού σταδίου τών παρανόμων, αγαλλόμενοι ανεβόων, οι Αθλοφόροι. Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε πανάχραντε Θεοτόκε, καί δοξάζομεν, όν εκύησας Θεόν Λόγον, κράζοντες. Δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος γ#39;

Αντιλήπτωρ ημῶν ὁ Θεός Ιακώβ, καί υπερασπιστής ἐστίν, ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β#39; Ψαλμός πζ#39;

Πτωχός ἐγώ εἰμι, καί ἐν κόποις ἐκ νεότητός μου.

Στίχ. Κύριε ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐκέκραξα.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Μ#39;, 18–31)

Τάδε λέγει Κύριος. Τίني ὠμοιώσατε τόν Κύριον, καί τίني ὀμοιώματι ὠμοιώσατε αὐτόν, μή εἰκόνα ἐποίησε τέκτων, ἢ χρυσοχόος χωνεύσας χρυσίον, περιεχύρυσωσεν αὐτόν, ὀμοίωμα κατεσκεύασεν αὐτόν; Ξύλον γάρ ἀσηπτον ἐκλέγεται τέκτων, καί σοφῶς ζητεῖ, πῶς στήσει εἰκόνα αὐτῷ, καί ἵνα μή σαλεύηται, οὐ γνώσεσθε; οὐκ ἀκούσεσθε; οὐκ ἀνηγγέλη ἐξ ἀρχῆς ὑμῖν, οὐκ ἐγνώτε τά θεμέλια τῆς γῆς; Ὁ κατέχων τόν γύρον τῆς γῆς, καί οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ, ὡς ἀκρίδες, ὁ στήσας ὡς καμάραν τόν ουρανόν, καί διατείνας ὡς σκηνήν κατοικεῖν, ὁ διδούς ἀρχοντας ὡς οὐδέν ἀρχεῖν, τήν δέ γῆν ὡς οὐδέν ἐποίησεν, οὐ γάρ μή φυτεύσωσιν, οὐδέ μή σπεύρωσιν, οὐδέ μή ριζωθῇ εἰς τήν γῆν ἡ ρίζα αὐτῶν. Ἐπνευσεν ἐπ#39; αὐτούς, καί ἐξηράνθησαν, καί καταιγίς ὡς φρύγανα λήψεται αὐτούς. Νύν οὖν τίني με ὠμοιώσατε, καί ὑψωθήσομαι; Εἶπεν ὁ Ἅγιος. Αναβλέψατε εἰς τό ὕψος τοῦς ὀφθαλμούς ὑμῶν, καί ἴδετε τίς κατέδειξε ταῦτα πάντα, ὁ ἐκφέρων κατ#39; ἀριθμόν τόν κόσμον αὐτοῦ, πάντας ἐπ#39; ὀνόματι καλέσει ἀπό πολλῆς δόξης, καί ἐν κράτει ἰσχύος αὐτοῦ οὐδέν σέ ἔλαθε. Μή γάρ εἵπησ Ιακώβ, καί τί ἐλάλησας Ισραήλ; Ἀπεκρύβη ἡ ὁδός μου ἀπό τοῦ Θεοῦ, καί ὁ Θεός μου τήν κρίσιν μου ἀφείλε, καί ἀπέστη. Καί νύν οὐκ ἐγνώσ, εἰ μή ἤκουσας. Θεός αἰώνιος, Θεός ὁ κατασκευάσας τά ἄκρα τῆς γῆς, οὐ πεινάσει, οὐδέ κοπιάσει, οὐδέ ἐστὶ ἐξεύρεσις ἢ φρονήσεως αὐτοῦ, διδούς τοῖς πεινώσιν ἰσχύν, καί τοῖς μή ὀδυνωμένοις λύπην. Πεινάσουσι γάρ νεώτεροι, καί κοπιάσουσι νεανίσκοι, καί ἐκλεκτοὶ ἀνίσχυες ἐσονται, οἱ δέ ὑπομένοντες τόν Θεόν, ἀλαλάξουσιν ἰσχύν.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β#39; Ψαλμός πη#39;

Εξομολογήσονται οἱ Οὐρανοὶ τά θαυμάσιά σου.

Στίχ. Τά ελέη σου, Κύριε, εις τόν αιώνα άσομαι.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ

Ήχος πλ. δ' Τί υμάς καλέσωμεν

Βρώμα τήν αγάπην ποιούμενοι, εγκρατεία τών παθών, κατακρατήσωμεν πιστοί, καί Θεώ τώ δι' ημάς, ανυψωθέντι εν Σταυρώ, καί λόγχη, κεντηθέντι τήν πλευράν, βιώσαι, ευαρέστως επειχθείμεν, ίνα τρυφής απολαύσωμεν, αιωνιζούσης καί κρείττονος, δοξάζοντες, τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

Ξύλω πάλαι θάνατον εύρομεν, νύν δέ πάλιν τήν ζωήν, διά τού ξύλου τού Σταυρού, τών παθών ούν τάς Ορμάς, απονεκρώσωμεν πιστοί, καί φθάσαι, τήν σωτήριον Ανάστασιν, τών πάντων Ευεργέτην δυσωπήσωμεν, πράξεσι θείαις λαμπόμενοι, καί αρεταίς καλλυνόμενοι, δοξάζοντες, τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ήχος β' Τών υπέρ νούν αγαθών

Τόν ζωηφόρον Σταυρόν, αινούμέν σου Κύριε, καί τά καθ' ημάς ιερά, τής σαρκός σου παθήματα, τήν λόγχην τε τήν σφαγήν, τούς γέλωτας τούς εμπτυσμούς, τά ραπίσματα καί τά κολαφίσματα, σύν τή πορφύρα, καί τό στέφος τό ακανθόπλεκτον, εν οίς εκ τής κατάρας πάντας, εκλυτρώσάμενος έσωσας ημάς. Διό δυσωπούμέν σε. Τών Νηστειών τόν χρόνον, ειρηνικώς τελέσαι παράσχου ημίν.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ'

Δόξα Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός πθ'

Κύριε, καταφυγή εγενήθης ημίν.

Στίχ. Καί έστω η λαμπρότης Κυρίου τού Θεού ημών εφ' ημάς.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΕ', 1–15)

Εγένετο ρήμα Κυρίου πρός Άβραμ εν Οράματι τής νυκτός, λέγων. Μή φοβού Άβραμ, εγώ υπερασπίζω σου. Ο μισθός σου πολός έσται σφόδρα. Λέγει δέ Άβραμ. Δέσποτα Κύριε, τί μοι δώσεις; εγώ δε απολύομαι άτεκνος. Ο δέ υιός Μασέκ τής οικογενούς μου, ούτος Δαμασκός Ελιέζερ. Καί είπεν Άβραμ. Επειδή εμοί ουκ έδωκας

σπέρμα, ο δέ οικογενής μου κληρονομήσει με. Καί ευθύς φωνή Κυρίου εγένετο πρὸς αὐτόν, λέγουσα. Οὐ κληρονομήσει σε οὗτος, ἀλλ' ὅς ἐξελεύσεται ἐκ σοῦ, οὗτος κληρονομήσει σε. Εξήγαγε δέ αὐτόν ἔξω, καί εἶπεν αὐτῷ. Ἀνάβλεψον εἰς τὸν οὐρανόν, καί ἀρίθμησον τοὺς ἀστέρας, εἰ δυνήσῃ ἐξαριθμῆσαι αὐτούς, καί εἶπεν. Οὕτως ἔσται τὸ σπέρμα σου. Καί ἐπίστευσεν Ἀβραμ τῷ Θεῷ, καί ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην. Εἶπε δέ πρὸς αὐτόν. Εγὼ ο Θεός, ο ἐξαγαγὼν σε ἐκ χώρας Χαλδαίων, ὥστε δούναί σοι τὴν γῆν ταύτην κληρονομήσαι. Εἶπε δέ, Δέσποτα Κύριε, κατὰ τί γνῶσομαι, ὅτι κληρονομήσω αὐτήν; Εἶπε δέ αὐτῷ. Λάβε μοι δάμαλιν τριετίζουσας, καί αἶγα τριετίζουσας, καί κριὸν τριετίζοντα, καί τρυγόνά, καί περιστερὰν. Ἐλαβε δέ αὐτῷ πάντα ταῦτα, καί διείλεν αὐτὰ μέσα, καί ἔθηκεν αὐτὰ ἀντιπρόσωπα ἀλλήλοις, τὰ δέ ὀρνεα οὐ διείλε, κατέβη δέ τὰ ὀρνεα ἐπὶ τὰ σώματα, τὰ διχοτομήματα αὐτῶν, καί συνεκάθισεν αὐτοῖς Ἀβραμ. Περί δέ ἡλίου δυσμᾶς, ἐκστασις ἐπέπεσε τῷ Ἀβραμ, καί ἰδοὺ, φόβος σκοτεινὸς μέγας ἐμπίπτει αὐτῷ, καί ἐρρέθη πρὸς Ἀβραμ. Γινώσκων γνῶση, ὅτι πάροικον ἔσται τὸ σπέρμα σου ἐν γῇ οὐκ ἰδία, καί δουλώσουσιν αὐτούς, καί κακώσουσιν, αὐτούς, καί ταπεινώσουσιν αὐτούς τετρακόσια ἔτη, τὸ δέ ἔθνος, ὃ ἐάν δουλεύσωσι, κρινῶ ἐγώ, μετὰ δέ ταῦτα ἐξελεύσονται ὡδε μετὰ ἀποσκευῆς πολλῆς. Σὺ δέ ἀπελεύση πρὸς τοὺς πατέρας σου ἐν εἰρήνῃ, τραφεῖς ἐν γῇ καλῇ.

Προκείμενον Ἦχος πλ. α' Ψαλμός 90

Ο κατοικῶν ἐν βοηθείᾳ τοῦ Υψίστου.

Στίχ. Ερεῖ τῷ Κυρίῳ, Ἀντιλήπτωρ μου εἰ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΙΕ', 7–19)

Χεὶλη σοφῶν δέδεται αἰσθήσει, καρδίαι δέ ἀφρόνων οὐκ ἀσφαλεῖς, θυσίαι ἀσεβῶν, βδέλυγμα Κυρίῳ, εὐχαὶ δέ κατευθυνόντων, δεκταὶ παρ' αὐτῷ. Βδέλυγμα Κυρίῳ, Ὀδοὶ ἀσεβῶν, διώκοντας δέ δικαιοσύνην ἀγαπᾷ. Παιδεῖα ἀκάκου γνωρίζεται ὑπὸ τῶν παριόντων, οἱ δέ μισοῦντες ἐλέγχους, τελευτῶσιν ἀσυχρῶς. Ἄδης καὶ ἀπώλεια φανερά παρὰ τῷ Κυρίῳ, πῶς οὐχὶ καὶ αἱ καρδίαι τῶν ἀνθρώπων; οὐκ ἀγαπήσει ἀπαιδευτὸς τοὺς ἐλέγχοντας αὐτόν, μετὰ δέ σοφῶν οὐχ ὁμιλήσει. Καρδίας εὐφραινομένης θάλλει πρόσωπον, ἐν δέ λύπαις οὐσης, σκυθρωπάζει. Καρδία ὀρθὴ ζητεῖ αἰσθησιν, στόμα δέ ἀπαιδευτῶν

γνώσεται κακά. Πάντα τόν χρόνον οι οφθαλμοί τών κακών προσδέχονται κακά, οι δέ αγαθοί ησυχάζουσι διαπαντός. Κρείσσον μερίς μικρά μετά φόβου Θεού, ή θησαυροί μεγάλοι μετά αφοβίας. Κρείσσον ξενισμός μετά λαχάνων πρόσ φιλίαν καί χάριν, ή παράθεσις μόσχων μετά έχθρας. Άνηρ θυμώθης παρασκευάζει μάχας, μακρόθυμος δέ καί τήν μέλλουσαν καταπραΰνει. Μακρόθυμος ανήρ κατασβέσει κρίσεις. Ο δέ ασεβής εγείρει μάλλον. Οδοί αέργων εστρωμέναι ακάνθαις, αι δέ τών ανδρείων λείαι.

Εις τά Απόστιχα

Ιδιόμελον Ήχος πλ. α'

Εξοστρακισθείς τής ευθείας οδού σου, υπό παθών ο δύστηνος κατεκρημνίσθην εις βάραθρον. Λευϊτης δέ σύν Ιερεί αθροισθέντες, απηξίωσαν, σύ δέ Χριστέ με ηλέησας, καί τώ όπλω τώ τού Σταυρού, τής αμαρτίας τό έγγραφον διαρρήξας, τή απαθεία ελάμπρυνας, καί τώ Πατρί σύνεδρόν με πεποίηκας, όθεν κραυγάζω. Ακατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Έτερον Ιδιόμελον

Ήχος πλ. δ'

Εξ Ιερουσαλήμ κατέβην απολισθήσας, τών εν αυτή τοίς έθνεσιν, γραφέντων ενταλμάτων σου, εις Ιεριχώ δε πορευόμενος, τή πρόσ μιμήσει Ορμή, τών εν αυτή πάλαι διά κακίαν, υπό σου πρόσ φόνον εκδοθέντων τώ λαώ σου, διά τής παρακοής, ψυχοφθόροις ενέτυχον πάθεσιν, ως λησταίς, υφ' ών πληγέντα, καί παραβραχύ θανατωθέντα, ο τοίς ήλοις καί τή λόγχη, τό σώμα τραυματισθείς εκουσίως διά αμαρτίας ανθρώπων, καί τήν κοινήν τελέσας διά Σταυρού σωτηρίαν εν Ιερουσαλήμ, ίσαί με Κύριε, καί σώσόν με.

Μαρτυρικόν

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, επιλαθόμενοι τών εν τώ βίω, καταφρονήσαντες καί τών βασάνων, διά τήν μέλλουσαν ζωήν, ταύτης κληρονόμοι ανεδείχθησαν, όθεν καί Αγγέλοις συναγάλλονται. Αυτών ταίς ικεσίαις, δώρησαι τώ λαώ σου, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Κύριε, ότε σε ο ήλιος είδεν, επί τού ξύλου κρεμάμενον, Ήλιε τής δικαιοσύνης, τάς ακτίνας εναπέκρυσσε, καί η σελήνη τό φώς, εις σκότος μετεβάλετο, η δέ πανάμωμός σου Μήτηρ, τά σπλάγχνα διετέτρωτο.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β΄ Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ΄

Τό προσταχθέν

Ξύλου γευσάμενος, Αδάμ μή προσηκόντως, τῆς ακρασίας τούς καρπούς πικρώς ἐτρύγησεν, υψωθείς δέ ἐν ξύλῳ τούτον ἐλυτρώσω, Οικτίρμον, τῆς καταδίκης τῆς χαλεπῆς, διό σοι ἀναβοώμεν. Δίδου ἡμῖν, ἐγκρατεύεσθαι Δέσποτα, ἀπό καρπού φθοροποιού, καί πράττειν σου τό θέλημα, ὅπως εὐρωμεν ἔλεος.

Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἐξ αἱμάτων σου ἀγνών σωματωθέντα, καί υπέρ ἔννοιαν ἐκ σοῦ Σεμνή τεχθέντα, ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον μέσον τῶν κακούργων, ορώσα, τά σπλάγχνα ἡλγεις, καί μητρικῶς, θρηνούσα, ἐβόας. Οἱμοὶ Τέκνον ἐμόν! τίς ἡ θεία καί ἀφατος, οἰκονομία σου δι΄ ἣς, ἐζώωσας τό πλάσμα σου., ἀνυμνῶ σου τό εὐσπλαγχνον.

Μετά τήν γ΄ Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος β΄

Τὴν ἀχραντον Εἰκόνα σου

Τό ξύλον τό πανάγιον, ἀνυμνοῦντες τοῦ Σταυροῦ, τὴν ἀκραν ἀγαθότητα, προσκυνούμεν σου αἰεὶ, Χριστέ ο Θεός, ἐν τούτῳ γάρ κατήσχυνας, τάς δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ, καί ἔδωκας σημείωσιν, τοῖς πιστεύουσιν εἰς σέ, ὅθεν εὐχαρίστως βοώμεν σοι. Πάντας ἀξιώσον, εὐθύμως εἰρηνεύοντας, ἀποπληρώσαι τῆς Νηστείας τόν χρόνον.

Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἄμωμον Ποιμένα σε, καθορώσα ἡ Αμνάς, ἐν ξύλῳ ἀναρτώμενον, θρηνωδούσα μητρικῶς, ἐβόα, θανάτῳ σε, Υἱέ κατέκρινεν ο ἀχάριστος λαός, ἀνθ' ὧν νεφέλην ἡπλωσας, εἰς διάβασιν αὐτῷ, οἱμοὶ ἀτεκνούμαι ἡ ἀνανδρος! ἀλλ' ἐξανάστηθι καί λάμψον Ἥλιε, καί δοξασθήσομαι ἐν τοῖς υἱοῖς τῶν γηγενῶν.

Ὠδή γ΄ Ἦχος πλ. δ΄

Ουρανίας ἀψίδος

Κατακρίνας τὴν ἐχθραν, ἐν τῷ Σταυρῷ ἔτεινας, σοῦ Δικαιοκρίτα παλάμας, νῦν δέ κατάκριτον, ὄντα με πταίσμασι, σώσον τόν ἄσωτον Σώτερ, τόν παραπικράναντα, σέ τόν μακρόθυμον.

Τὴν κτηνώδη ποθήσας, παθοποιόν βίωσιν, σοῦ τῶν ἐντολῶν ἐμακρύνθην, Σώτερ πανάγαθε, ξένοις δουλούμενος, καί ἀκαθάρτοις

πολίταις, νύν δέ επιστρέφοντα, δέξαι καί σώσόν με.

Μογγιλάλου ως πάλαι, τάς ακοάς ήνοιξας, άνοιξον ψυχής μου τά ώτα, γνώμη κωφεύοντα, καί ενωτίζεσθαι, σού τόν σωτήριον λόγον, Ιησού αξίωσον, μόνε φιάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Η σωτήριος πύλη, η πρός Θεόν γέφυρα τών Χριστιανών η προστάτις, πάναγνε Δέσποινα, περιστατούμμιενον, ταίς συμφοραίς με τού βίου, καί κλυδωνιζόμενον, Κόρη κυβέρνησον.

Έτερον Τριώδιον Ποίημα Θεοδώρου

Ήχος β' Στειρωθέντα μου τόν νούν

Διά σπλάγχνα οικτιρμών, ανελθών εν τώ Σταυρώ, ανείλκυσάς με, εκ βαράθρων παθών, καί ανύψωσας Χριστέ εις τά ουράνια.

Εκπετάσας εν Σταυρώ, τάς παλάμας σου Χριστέ, τά έθνη πάντα, τά μακράν από σού, ηγκαλίσω κατεγγύς, στήναι τού κράτους σου.

Δόξα...

Τρισυπόστατε Μονάς, υπερούσιε Τριάς, θεότης μία, ο Πατήρ, καί ο Υιός, καί τό Πνεύμα τό ευθές, σώζε τούς σέβοντάς σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς αινεín σε γηγενών, κατ' αξίαν ικανοί, Παρθενομήτορ, γάρ εν γυναιξί, μόνη, συ ώφθης εκλεκτή, καί παμμακάριστος.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ανυψώθης εν Σταυρώ, ελογχεύθης τήν πλευράν, χολής εγευσω, δι' εμέ Ιησού, τόν εκ τής παρακοής, παραπικράναντά σε.

Ο Ειρμός

Στειρωθέντα μου τόν νούν, καρποφόρον ο Θεός, ανάδειξόν με, γεωργέ τών καλών φυτουργέ τών αγαθών, τή ευσπλαγχνία σου.

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Τώ ακοιμήτω όμματι, επιβλέψας με οίκτειρον, τώ τής ραθυμίας νυσταγμώ κρατούμενον, καί ύπνω, δουλεύοντα, τών ηδονών εν κλίνη παθών, ο επί Σταυρού τήν κεφαλήν σου προσκλίνας, καί θέλων αφυπνώσας, καί τήν νύκτα μειώσας, Χριστέ τής αμαρτίας, φώς ών δικαιοσύνης.

Πλουτοποιοίς χαρίσμασι, κοσμηθείς εκ βαπτίσματος, μάλλον τήν πενίαν τών κακών ηγάπησα, καί ξένος γεγένημαι, τών αρετών ο τάλας εγώ, χώραν εις μακράν, αποδημήσας κακίας, διό με

επιστρέψας, εναγκάλισαι Σώτερ, τώ σώ Σταυρώ τειχίζων, εις πάντας τούς αιώνας.

Μέθην παθών απόρριψον, καί δακρύων εκζήτησον, τόν καθαρτικόν διά νηστείας οίνον ψυχή, καρδίαν ευφραίνοντα, καί ηδονάς μαραίνοντα, καί τάς τής σαρκός, αποτεφρούντα καμίνους, καί σπεύσον τώ παγέντι, διά σέ επί ξύλου, Χριστώ συσταυρωθήναι, καί ζήσαι εις αιώνας.

Θεοτοκίον

Θεογεννήτορ πάναγνε, τής ψυχής μου τά τραύματα, καί τής αμαρτίας τάς ουλάς εξάλειψον, πηγαίς αποσμήχουσα, ταίς εκ πλευράς τού τόκου σου, καί τοίς εξ αυτής, αποκαθαίρουσα ρείθροις, πρός σέ γάρ ανακράζω, καί πρός σέ καταφεύγω, καί σέ επικαλούμαι, τήν Κεχαριτωμένην.

Ειρμός άλλος

Τόν εν φωναίς Αγγελικαίς

Τόν σταυρωθέντα σαρκικώς, καί θεϊκώς μή παθόντα Ιησούν, υμνούσιν οι άγγελοι, καί ημείς οι γηγενείς, εις τούς αιώνας άπαντας.

Εν τή σταυρώσει σου Χριστέ, τόν επονείδιστον θάνατον ελών, τόν επικατάρατον, έσωσας ημάς, φθοράς εκλυτρωσάμενος.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Χερουβικώς σε ώ Τριάς, Άγιος, Άγιος, Άγιος υμνώ, τήν μίαν θεότητα, άναρχον απλήν, καί πάσιν ακατάληπτον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τοίς εγκωμίοις σε Αγνή, λαμπρώς γεραίρουσι, πάσαι αι γενεαί τόν Κτίστην γάρ τέτοκας, ώ θαύμα φρικτόν, καί έργον παμμακάριστον!

Δόξα σοι, ο Θεός ήμών, δόξα σοι

Πάντα υπήνεγκας παθείν, υπέρ ενός τού σωθήναί με Χριστέ ύμνώ σου τήν Σταύρωσιν, τούς ήλους, τήν σφαγήν εις τούς αιώνας άπαντας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Τόν εν φωναίς Αγγελικαίς, εν Ουρανοίς δοξαζόμενον Θεόν, αινέσωμεν άπαντες οι γηγενείς, εις τούς αιώνας άπαντας.

Ωδή θ'

Εξέστη επί τούτω

Ορών σε ηπλωμένον επί Σταυρού, τάς ακτίνας συνέστειλεν ήλιος, πάσα δέ γή, τρώμω εκλονείτο Παμβασιλεύ, εθελουσίως βλέπουσα, πάσχοντα τόν φύσει σε απαθή διό σε ικετεύω, τά πάθη τής ψυχής μου, ως ιατρός Χριστέ θεράπευσον.

Οδούς σωτηριώδεις καταλιπών, τάς εις Άδην φερούσας διώδευσα, σκότος βαθύ, έχων περικύκλω τάς ηδονάς, καί τών παθών τόν όλισθον, καί τήν καταιγίδα τών πειρασμών, διό σε ικετεύω. Τώ σώ Σταυρώ με σώσον, Χριστέ ως μόνος πολυέλεος.

Χειμώνι συνεχόμενος πειρασμών, καί παθών τρικυμίαις ποντούμενος, καί ηδονών, σάλω χειμαζόμενος χαλεπώς, τό τής Νηστείας πέλαγος, έφθασα τό πράον καί γαληνόν, εν ώ με κυβερνήσας, τώ σώ Σταυρώ Οικτίρμον, πρόσ σωτηρίαν εγκαθόρμισον.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες Παρθένε δίχα σποράς, τόν τά σύμπαντα δημιουργήσαντα, Λόγον Θεού, άνευ θελημάτων τών τής σαρκός, άνευ φθοράς δέ τέτοκας, άνευθεν ωδίνων τών μητρικών, διό σε Θεοτόκον, καί γλώσση καί καρδιά, ομολογούντες μεγαλύνομεν.

Άλλος

Τήν παρθενίαν σου

Εκών υπέμεινας, σταυρωθήναι Σωτήρ ημών, ίνα παράσχης πάσι ζωήν, τού θανάτου εκλυτρωσάμενος.

Ξύλω νενέκρωμαι, καί Σταυρού ξύλω έζησα, εν ώ ο Χριστός μου προσηλωθείς, τόν εχθρόν μου εθανάτωσε.

Δόξα...

Ως συνυπάρχοντα, τόν Υίόν τώ Γεννήτορι καί Πνεύμα τό άγιον συμπαρόν, ομοφρόνως προσκυνήσωμεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θαύμα παράδοξον, καί εξαίσιον άκουσμα! πώς καί ως μήτηρ τίκτεις Αγνή, καί ουκ έγνωσ ως παρθένος φθοράν;

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Υμνώ τήν λόγχην σου, ανυμνώ καί τούς ήλους σου τόν σπόγγον τόν κάλαμον τόν Σταυρόν, δι΄ ών σέσωσμαι, Ιησού ο Θεός.

Ο Ειρμός

Τήν παρθενίαν σου Θεοτόκε αμίαντε, ήν ου κατέφλεξε, τό πύρ τής θεότητος, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν

Ἰδιόμελον Ἦχος γ#39;

Τό ὕψος τῶν ἀρετῶν, καταλιπούσα ψυχὴ μου, ἐπὶ τό βάθος τῆς αμαρτίας κατελήλυθας, πονηροῖς οδοστάταις ἐμπεσούσα, τραυμάτων δέ οδωδότην γέμουσα, κείται ἐρριμμένη ἄπορος. Διό βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διὰ σέ σταυρωθέντι, καί μώλωπας ἐκουσίως δεξαμένῳ. Ἐπιμελήθητί μου Κύριε, καί σῶσόν με.

Ἔτερον Ἰδιόμελον

Ἦχος πλ. δ#39;

Τοῖς ληστρικοῖς λογισμοῖς, τραυματισθεῖς ὁ δαίλιος, ἡμίθνητος γέγονα Κύριε. Προφητῶν δέ ὁ χορός παρείδεν, ἡμιθανή κατιδὼν τυγχάνοντα, καί τέχναις ἀνθρωπίναις ἀνιάτρευτον. Διό χαλεπῶς οδυνώμενος, ἐν ταπεινώσει καρδίας κραυγάζω σοι. Χριστέ ὁ Θεός, ἐπῆξε ὡς εὐσπλαγχνος, ἐπ#39; ἐμέ τό μέγα σου ἔλεος.

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ ἀήττητοι, οἱ νικήσαντες τὴν πλάνην, τὴ δύναμι τοῦ Σταυροῦ, ἀπελάβετε τὴν χάριν τῆς αἰωνίου ζωῆς, τυράννων ἀπειλὰς οὐκ ἐπτοήθητε, βασάνοις αἰκιζόμενοι ἠυφραίνεσθε, καί νῦν τὰ αἵματα ὑμῶν, γέγονεν ἰάματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Ἡ Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, σαρκί κρεμάμενον τῷ ξύλῳ, τὴν καρδίαν ἐπιτρώσκετο καί ὠλόλυζε δακρύουσα. Λόγε, ποῦ μου ἔδυσ παμφίλτατε Ἰησοῦ, Υἱέ μου καί Κύριε; μή λίπης με μόνην, Χριστέ τὴν τεκούσάν σε.

Εἰς τὴν Τριθεκτὴν

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος α#39;

Τὰς ἀλγηδόνας τῶν Ἀγίων, ἅς ὑπὲρ σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καί πάσας ἡμῶν τὰς οδύνας, ἴασαι φιλόανθρωπε δεόμεθα.

Δόξα... Καί νῦν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ#39; Ψαλμός 91

Ἀγαθόν τό ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, καί ψάλλειν τῷ ὀνόματί σου, Ὑψιστε.

Στίχ. Τοῦ ἀναγγέλλειν τό πρωῒ τό ἔλεός σου καί τὴν ἀλήθειάν σου καθ' ἐκάστην.

Προφητείας Ἡσαΐου το Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΜΑ', 4–14)

Ούτω λέγει Κύριος. Εγώ Θεός πρώτος, καί εις τά επερχόμενα εγώ ειμι. Είδον έθνη, καί εφοβήθησαν, τά άκρα τής γής εξέστησαν, ήγγισαν καί ήλθον άμα, κρίνων έκαστος τώ πλησίον, καί τώ αδελφώ βοηθήσαι, καί ερεί, Ίσχυσεν ανήρ τέκτων, καί χαλκεύς τύπτων σφύρα, άμα ελαύνων, τότε μεν ερεί. Σύμβλημα καλόν εστιν, ισχύρωσαν αυτά εν ήλοις, θήσουσι ν αυ' τά, καί ου κινηθήσονται. Σύ δε Ισραήλ, παίς μου Ιακώβ, όν εξελεξάμην, σπέρμα Αβραάμ, όν ηγάπησα, ου αντελαβόμην απ' άκρων τής γής, καί εκ τών σκοπιών αυτής εκάλεσά σε καί είπόν σοι. Παίς μου εί, εξελεξάμην σε, καί ουκ εγκατέλιπόν σε, μή φοβού, μετά σου γάρ ειμι, μή πλανώ, εγώ γάρ ειμι ο Θεός σου ο ενισχύσας σε, καί εβοήθησά σοι, καί ησφαλισάμην σε τή δεξιά μου τή δικαία. Ιδού αισχυνθήσονται, καί εντραπήσονται πάντες οι αντικείμενοί σοι, έσονται γάρ ως ουκ όντες, καί απολούνται πάντες οι αντίδικοί σου, ζητήσεις αυτούς, καί ου μή εύρης τούς ανθρωπους, οί παροινήσουσιν εις σέ, έσονται γάρ ως ουκ όντες, καί ουκ έσονται οι αντιπολεμούντές σε, ότι εγώ ο Θεός ο κρατών τής δεξιάς σου, ο λέγων σοι. Μή φοβού, εγώ βοηθός σου, μή φοβού, Ιακώβ, ολιγοστός Ισραήλ, εγώ εβοήθησά σοι, λέγει ο Θεός, ο λυτρούμενός σε, ο Άγιος τού Ισραήλ.

Προκείμενον Ήχος β' Ψαλμός 92

Ο Κύριος εβασίλευσεν, ευπρέπειαν ενεδύσατο.

Στίχ. Ενεδύσατο Κύριος δύναμιν, καί περιεζώσατο.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Στίχ. Πεσούνται εν αμφιβλήστρω αυτών...

Στιχηρόν Ἰδιόμελον

Ἦχος πλ. δ΄

Τοῖς τῶν ἐμῶν λογισμῶν, λησταῖς περιπεσῶν, ἐσυλήθην ὁ τάλας τὸν νοῦν, καὶ δεινῶς πληγωθεὶς, ὅλην μου τὴν ψυχὴν τετραυμάτισμαι, καὶ ἐνθεν κείμει γυμνὸς ἀρετῶν, ἐν τῇ τοῦ βίου ὁδῷ, ἱερεὺς δὲ ἰδὼν με τῷ μῶλωπι ὀδυνώμενον, διὰ τὸ ἀνίατον, παρορῶν, οὐκ ἐπιβλέπει. Λευΐτης δὲ πάλιν, μὴ φέρων τὴν ψυχοφθόρον ἀλγηδόνα, καὶ αὐτὸς κατιδὼν, ἀντιπαρήλθέ μοι, σὺ δὲ ὁ εὐδοκήσας, οὐκ ἐκ Σαμαρείας, ἀλλ΄ ἐκ Μαρίας σαρκωθῆναι, Χριστέ ὁ Θεός, τῇ φιланθρωπία σου, παράσχου μοι τὴν ἴασιν, ἐπιχέων ἐπ΄ ἐμέ, τὸ μέγα σου ἔλεος.

Στίχ. Φωνή μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα...

Πάλιν τό αὐτό

Στίχ. Ἐκχεῶ ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν δέησίν μου...

Μαρτυρικόν

Εἴτις ἀρετὴ καὶ εἴτις ἐπαινος, πρέπει τοῖς Ἀγίοις, ξίφεσι γὰρ ἐκλιναν τοὺς αὐχένας, διὰ σέ τὸν κλιναντα οὐρανοὺς, καὶ καταβάντα, ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, διὰ σέ τὸν κενώσαντα ἑαυτὸν, καὶ μορφήν δούλου λαβόντα, ἐταπεινώθησαν ἕως θανάτου, τὴν πτωχείαν σου μιμούμενοι, ὧν ταῖς εὐχαῖς, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ἰωσήφ

Ἦχος πλ. δ΄

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ

Στίχ. Ἐν τῷ ἐκλείπειν ἐξ ἐμοῦ τὸ πνεύμά μου...

Κύριε, σὺ τοὺς ἱερούς Μαθητάς σου, λογικοὺς οὐρανοὺς ἐδείξας, τούτων ἱεραῖς μεσιτείαις, τῶν τῆς γῆς κακῶν με λύτρωσαι, δι΄ ἐγκρατείας υψῶν, συνέσεως ἐκάστοτε, τῆς πρὸς τὰ πάθη τὸν λογισμόν μου, ὡς οἰκτιρμῶν καὶ φιλάνθρωπος.

Στίχ. Ἐν ὁδῷ ταύτη, ἡ ἐπορευόμην...

Ἐχοντες, πάντες τόν καιρόν τῆς Νηστείας, ὡς συνεργόν θείων πράξεων, κλαύσωμεν ἐξ ὅλης καρδίας, καί τῷ Σωτήρι βοήσωμεν. Διά τῶν σῶν μαθητῶν, Κύριε πολυέλεε, σῶσον τοὺς φόβω ανυμνοῦντας, τὴν πολλὴν φιланθρωπίαν σου.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

Τὴν ἐνδοξον καὶ ἀχραντον

Στίχ. Κατενόουν εἰς τὰ δεξιὰ καὶ ἐπέβλεπον...

Απόστολοι πανεύφημοι, οἱ τοῦ Κόσμου πρεσβευταί, ασθενούντων ἰατροί, τῆς υγείας φύλακες, ἀμφοτέρωθεν ἡμᾶς συντηρήσατε, τῆς Νηστείας τόν χρόνον διῆππεύοντας, ἐν ἀλλήλοις ἐνθέως εἰρηνεύοντας, τόν νοῦν ἀνενόχλητον τῶν παθῶν φυλάττοντες, ἵνα ἄσωμεν Χριστῷ, ὡς νικητὴ ἐξαναστάντι, ὕμνον ἅπαντες.

Ἔτερα Προσόμοια κατ’ Αλφάβητον

Ποίημα Συμεῶν τοῦ Μεταφραστοῦ

Ἦχος δ’

Ἦθελον δάκρυσιν ἐξαλείψαι

Στίχ. Απώλετο φυγὴ ἀπ’ ἐμοῦ...

Ἄπας ὁ βίος μου μετὰ πορνῶν, καὶ τελωνῶν ἐκδεδαπάνηται, ἄρα δυνήσομαι κἂν ἐν γῇ, μεταγνῶναι ἅπερ ἐξήμαρτον; Δημιουργέ τῶν ἀπάντων, καὶ ἰατρέ τῶν νοσοῦντων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐκέκραξα πρὸς σέ Κύριε, Κύριε...

Βάρει συνέχομαι ἀμελείας, τῷ βορβόρῳ ἐγκυλινδούμενος, βέλει κεντούμενος τοῦ Βελίᾱρ, καὶ μολύνω τό κατ’ εἰκόνα μου. Επιστροφεὺ ἀμελούντων, καὶ λυτρωτὰ ἐπταισμένων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Πρόσχες πρὸς τὴν δέησίν μου...

Γέγονα πρόσκομμα τῶν ἀνθρώπων, γεωργήσας ὡς γηγενῆς, γεηρά, γάμῳ ὠμίλησα σὴ προστάξει, καὶ παρέβην μιάνας κοίτην ἐμὴν, ὁ ἀπὸ γῆς πλαστουργήσας, τό πλάσμα σου μή παρίδης, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ρύσαί με ἐκ τῶν καταδιωκόντων με...

Δήμιος γέγονα τῇ ψυχῇ μου, τῆς σαρκός μου πρόνοιαν ποιησάμενος, δαίμοσι παίγνιον κατεστάθην, ἡδοναῖς δουλεύων καὶ ἀτοπήμασι. Τῇ ευσπλαγχνίᾳ σου φείσαι, φυγαδευτὰ τῶν δαιμόνων. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Εξάγαγε εκ φυλακής τήν ψυχὴν μου...

Εκὼν ἐξήμαρτον υπέρ πάντας, διὰ τοῦτο ἐγκαταλέλειμμαι, ἔχω ἀντίδικον τῆς ψυχῆς μου, τῆς σαρκὸς τό φρόνημα καί σκοτίζει με. Ὁ φωτισμός τῶν ἐν σκότει, καί ὁδηγός πλανωμένων. Κύριε, πρίν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Εμέ υπομενούσι δίκαιοι, ἕως οὐ ἀνταποδῶς μοι.

Ζήσεται ἔλεγεν ὁ Προφήτης, ἡ ψυχὴ μου Κύριε, καί αινέσει σε, ζήτησον πρόβατον πλανηθέν με, καί ἀρίθμησόν με τῇ ποιμένῃ σου, δός μοι καιρόν μετανοίας, ἵνα στενάζων βοῶ σοι. Κύριε, πρίν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Εκ βαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε...

Ἦμαρτον ἡμαρτον αθετήσας, τά προστάγματά σου Χριστέ ὁ Θεός, ἱεως γενοῦ μοι, ὦ Ευεργέτα, ἵνα βλέψω τοῖς ἐνδοθεν ὀφθαλμοῖς, καί ἀποφύγω τοῦ σκότους, καί μετὰ φόβου βοήσω. Κύριε, πρίν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Γενηθήτω τά ὠτά σου προσέχοντα...

Θήρές με ἄγριοι περιέσχον, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν με ἄρπασον Δέσποτα, θέλεις γάρ ἅπαντας τοῦ σωθῆναι, καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, πάντας ἀνθρώπους ὡς Κτίστης, καί μετὰ πάντων με σῶσον. Κύριε, πρίν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Εάν ἀνομίας παρατηρήσης Κύριε...

Ἰαμα γίνου μοι Ευεργέτα, λυτρωτά σωτήρ μου καί μή ἀπώση με, ἴδε με κείμενον ἀνομίαις, καί ἀνάστησόν με ὡς παντοδύναμος, ἵνα καγὼ ἐξαγγέλλω, τὰς πράξεις μου καί βοῶ σοι. Κύριε, πρίν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου υπέμεινά σε...

Κρύψας τό τάλαντον τό δοθέν μοι, ὡς ἀγνώμων δούλος τῇ γῇ κατέχωσα, καί γάρ ὡς ἀχρηστος κατεκρίθην, καί οὐ τολμῶ λοιπόν ἐξαιτήσαί σοι, ὡς ἀνεξίκακος οἰκτερόν με, ἵνα καγὼ ἀνακράζω. Κύριε, πρίν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἀπό φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός...

Λίμνην ἐξήρανας παθημάτων, τῆς Αἱμορροούσης ἀφῆ κρασπέδου σου, λήψομαι ἄφεσιν ἐγκλημάτων, ἀδιστάκτω πίστει σοι προσερχόμενος. Δέξαι καμέ ὡς ἐκείνην, καί ἴασαί μου τό ἄλγος. Κύριε, πρίν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τό ἔλεος...

Μέλλεις καθέζεσθαι επί θρόνου, ο ποιήσας λόγω τόν ουρανόν καί τήν γήν, μέλλομεν άπαντες παραστήναι, εξαγγέλλοντές σοι τάς αμαρτίας ημών, πρό τής ημέρας εκείνης, εν μετανοία με δέξαι. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Αινείτε τόν Κύριον πάντα τά έθνη...

Νεύσον τώ όμματι τώ ευσπλάγχνω, καί γενού μοι ίλεως μόνη Σωτήρ, νάματα δώρησαι ιαμάτων, τή αθλία μου καί ταλαιπώρω ψυχή, απόσμηξον εκ τού ρύπου, τών έργων μου ίνα μέλψω. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Ότι εκραταιώθη τό έλεος αυτού...

Ξίφη ηυτρέπισεν ο Βελίαρ, εκθηρεύσαι σπεύδων τήν ταπεινήν μου ψυχήν, ξένον εποίησέ με Οικτίρμον, φωτισμού τής γνώσεως τού προσώπου σου. Ο κραταιός εν ισχύϊ, τούτου σκευών άρπασόν με. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Πρός σέ ήρα τούς οφθαλμούς μου...

Όλος τοίς πάθεσιν εδουλώθην, εγκαταλείψας νόμον καί θείας γραφάς, όλον με ίασαι ευεργέτα, δι΄ εμέ κατ΄ εμέ γεγονώς αγαθέ, επίστρεψόν με οικτίρμον, ο τών παθών καθαιρέτης. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Ελέησον ημάς, Κύριε, ελέησον ημάς...

Πόρνη τοίς δάκρυσι καταβρέχει, τούς αχράντους τε καί τιμίους πόδας σου, πάντας προτρέπουσα τού προστρέχειν, καί λαμβάνειν λύσιν τών εγκλημάτων αυτών. Αυτής τήν πίστιν παράσχου, καμοί Σωτήρ του βοάν σοι, Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ρύπον καθάρισον τής ψυχής μου, ο δι΄ εμέ πτωχεύσας καί νηπιάσας σαρκί, ρανίδα ελέους σου καταπέμψας, τώ ασθενεί καί τεθλασμένω Χριστέ, απόπλυνον εκ τού ρύπου, ιάτρευσον ασθενούντα. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Στήριζον Δέσποτα τήν ψυχήν μου, σοί προστρέχειν καί σοί δουλεύειν αεί, σκέπη υπάρχεις γάρ μου καί φύλαξ, καί αντίληψις καί βοήθεια, αξίωσον Θεέ Λόγε, βοάν με εν παρρησία. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τείχος απόρθητον ημίν γενού, Ιησού Σωτήρ καί ελεήμον Θεέ, τρόποις καί έργοις απατηλοίς γάρ, συμπεπτώκαμεν, αλλ΄

ανάστησον, ως ευεργέτης τό πλάσμα, καί διαλλάγηθι ως οικτίρμον.
Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Υιός ο άσωτος εγενόμην, διασκορπίσας τόν πλούτον, λιμώ νύν τήκομαι, υπό τήν σκέπην σου καταφεύγω, ώσπερ εκείνον δέξαι με Πάτερ αγαθέ, καί μέτοχον τής τραπέζης, αξίωσον τού βοάν σοι. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Φθόνω εξέβαλε Παραδείσου, τόν πρωτόπλαστον ο αρχέκακος, φάσκων τό Μνήσθητι επί ξύλου, ο Ληστής απέλαβε τόν Παράδεισον, εγώ δέ πίστει καί φόβω, τό Μνήσθητί μου, βοώ σοι. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Χείρά μοι έκτεινον ως τώ Πέτρω, καί ανάγαγε τού βυθού ο Θεός, χάριν καί έλεός μοι παράσχου, τή πρεσβεία τής παναμώμου Μητρός, τής σέ τεκούσης ασπόρως, καί τών Αγίων σου πάντων. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ψάλλοντα, δέξαι με καθ'' εκάστην, ο Αμνός ο αίρων τήν αμαρτίαν μου, ψυχήν καί σώμά μου ολοκλήρως, εις τάς χείράς σου παρατίθημι, καί εν νυκτί καί ημέρα, χρεωστικώς εκβοώ σοι. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ώ τής αφάτου σου ευσπλαγχνίας, υπεράγαθε ανεξίκακε Κύριε! ώ αναμάρτητε καί οικτίρμον, μή με απορρίψης από τού προσώπου σου, όπως καγώ ευχαρίστως, χαίρων καί ψάλλων βοώ σοι. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ώ τή αρρήτω συγκαταβάσει! ώ τού ξένου τόκου τό υπερθαύμαστον! ώ πώς Παρθένος βρέφος σε φέρει, εν αγκάλαις ταύτης τόν Ποιητήν καί Θεόν! ο εξ αυτής σαρκωθήναι, καταδεξάμενος ευεργέτα, Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός 93

Θεός εκδικήσεων Κύριος, Θεός εκδικήσεων.

Στίχ. Υψώθητι, ο κρίνων τήν γήν.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΖ', 1–9)

Εγένετο Ἀβραμ ἐτῶν ενενηκονταεννέα. Καί ὤφθη Κύριος τῷ Ἀβραμ, καί εἶπεν αὐτῷ, Εγώ εἰμι ὁ Θεός σου, ευαρέσκει ἐνώπιον ἐμοῦ, καί γίνου ἀμεμπτος καί θήσομαι τήν διαθήκην μου ἀναμέσον ἐμοῦ, καί ἀναμέσον σου, καί πληθυνῶ σε σφόδρα. Καί ἔπεσεν Ἀβραμ ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ, καί ἐλάλησεν αὐτῷ ὁ Θεός, λέγων, Ἰδοὺ ἡ διαθήκη μου μετὰ σου, καί ἔση πατήρ πλήθους ἐθνῶν. Καί οὐ κληθήσεται ἐτι τό ὄνομά σου Ἀβραμ, ἀλλ' ἔσται τό ὄνομά σου Ἀβραάμ, ὅτι πατέρα πολλῶν Ἐθνῶν τέθεικά σε. Καί αὐξανῶ σε σφόδρα σφόδρα, καί θήσω σε εἰς ἔθνη καί βασιλεῖς ἐκ σου ἐξελεύσονται καί στήσω τήν διαθήκην μου ἀναμέσον ἐμοῦ, καί ἀναμέσον σου, καί ἀναμέσον τοῦ σπέρματός σου μετὰ σέ, εἰς τὰς γενεάς αὐτῶν, εἰς διαθήκην αἰώνιον εἶναι σου Θεός, καί τοῦ σπέρματός σου μετὰ σέ. Καί δώσω σοι καί τῷ σπέρματί σου τήν γήν, ἣν παροικεῖς, πάσαν τήν γήν Χαναάν, εἰς κατάσχεσιν αἰώνιον, καί ἔσομαι αὐτοῖς Θεός. Καί εἶπεν ὁ Θεός πρὸς Ἀβραάμ. Σὺ δέ τήν διαθήκην μου διατηρήσεις, σὺ καί τό σπέρμα σου μετὰ σέ, εἰς τὰς γενεάς αὐτῶν.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός 95

Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ, εὐλογήσατε τό ὄνομα αὐτοῦ.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΕ', 20 – ΙΣ', 9)

Υἱός σοφός ευφραίνει πατέρα, υἱός δέ ἀφρων μυκτηρίζει μητέρα αὐτοῦ. Ἀνοήτου τρίβοι, ἐνδεεῖς φρενῶν, ἀνὴρ δέ φρόνιμος κατευθύνων πορεύεται. Ὑπερτίθενται λογισμούς οἱ μή τιμώντες συνέδρια, ἐν δέ καρδίαις βουλευομένων μένει βουλή. Οὐ μὴ υπακούσῃ ὁ κακός αὐτή, οὐδέ μὴ εἶπη καίριόν τι καί καλόν τῷ κοινῷ. Οδοὶ ζωῆς διανοήματα συνετοῦ, ἵνα ἐκκλίνας ἐκ τοῦ Ἄδου σωθῇ. Οἴκους υβριστῶν κατασπά Κύριος, ἐστήριξε δέ ὅριον χήρας. Βδέλυγμα Κυρίῳ λογισμός ἀδίκος, ἀγνῶν δέ ρήσεις σεμναί. Εξόλλυσιν ἐαυτόν ὁ δωρολήπτης, ὁ δέ μισῶν δώρων λήψεις σώζεται. Ἐλεημοσύναις καί πίστεσιν ἀποκαθαίρονται ἁμαρτίαι, τῷ δέ φόβῳ Κυρίου, ἐκκλίνει πᾶς ἀπὸ κακοῦ. Καρδίαι δικαίων μελετώσι πίστεις, στόμα δέ ἀσεβῶν ἀποκρίνεται κακά. Δεκταί παρά Κυρίῳ οδοὶ ἀνδρῶν δικαίων, διὰ δέ αὐτῶν καί οἱ ἐχθροὶ φίλοι γίνονται. Μακράν ἀπέχει ὁ Θεός ἀπὸ ἀσεβῶν, εὐχαίς δέ δικαίων ἐπακούει,

θεωρών οφθαλμός καλά, ευφραίνει καρδίαν, φήμη δέ αγαθή πιαίνει οστά. Ο εισακούων ελέγχους ζωής, εν μέσω σοφών αυλισθήσεται. Ός απωθείται παιδείαν, μισεί εαυτόν, ο δέ τηρών ελέγχους, αγαπά ψυχὴν εαυτού. Φόβος Κυρίου παιδεία καὶ σοφία, καὶ ἀρχὴ δόξης ἀποκριθήσεται αὐτή. Τῷ ἀνθρώπῳ πρόθεσις καρδίας, καὶ παρὰ Κυρίῳ ὑπόκρισις γλώσσης. ὅσω μέγας εἶ, τοσούτον ταπείνου σεαυτόν, καὶ ἐναντὶ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ευρήσεις χάριν. Πάντα τὰ ἔργα τοῦ ταπεινοῦ φανερά τῷ Θεῷ, καὶ ἐδράζων πνεύματα Κύριος. Κύλισον ἐπὶ Κύριον τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδραστήσονται οἱ λογισμοί σου. Πάντα εἰργάσατο Κύριος διὰ εαυτόν· οἱ δὲ ἀσεβεῖς ἐν ἡμέρᾳ κακῇ ολοῦνται. Ἀκάθαρτος παρὰ Θεῷ πᾶς ὑψηλοκάρδιος, χειρὶ δὲ χεῖρας βαλὼν ἀδίκως, οὐκ ἀθωωθήσεται. Ἀρχὴ οδοῦ ἀγαθῆς τὸ ποιεῖν δίκαια, δεκτὰ δὲ παρὰ Θεῷ μάλλον, ἢ θύειν θυσίας. Ὁ ζητῶν τὸν Κύριον, ευρήσει γνῶσιν μετὰ δικαιοσύνης, οἱ δὲ ὀρθῶς ζητοῦντες αὐτόν, ευρήσουσιν εἰρήνην. Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου μετὰ δικαιοσύνης, φυλάσσεται δὲ ὁ ἀσεβὴς εἰς ἡμέραν κακῇ. Κρείσσον ὀλίγη λήψις μετὰ δικαιοσύνης, ἢ πολλὰ γεννήματα μετὰ ἀδικίας. Καρδία ἀνδρός λογιζέσθω δίκαια, ἵνα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διορθωθῇ τὰ διαβήματα αὐτοῦ.

**ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΨΑΛΛΟΜΕΝ**

**ΤΗΝ ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΗΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ**

**Ελέησόν με ὁ Θεός, ἐλέησόν με
ΚΑΝΩΝ Ο ΜΕΓΑΣ ΠΟΙΗΜΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΡΗΤΗΣ
Ὡδὴ α΄ Ἦχος πλ. β΄
Ὁ Εἰρμός**

Βοηθός καὶ σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν, Θεός τοῦ Πατρός μου, καὶ υψώσω αὐτόν, ἐνδόξως γάρ δεδόξασται. **(Δίς)**

Πόθεν ἄρξομαι θρηνεῖν, τάς τοῦ ἀθλίου μου βίου πράξεις; ποίαν ἀπαρχὴν, ἐπιθήσω Χριστέ, τῇ νῦν θρηνωδίᾳ; ἀλλ΄ ὥς εὐσπλαγχνός μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Δεύρο τάλαινα ψυχῇ, σὺν τῇ σαρκὶ σου τῷ πάντων Κτίστη, ἐξομολογού καὶ ἀπόσχου λοιπόν, τῆς πρὶν αλογίας, καὶ προσάγαγε Θεόν, ἐν μετανοίᾳ δάκρυα.

Τόν πρωτόπλαστον Αδάμ, τή παραβάσει παραζηλώσας, ἔγνων εμαυτόν, γυμνωθέντα Θεοῦ, καί τῆς αἰδίου, βασιλείας καί τρυφῆς, διὰ τὰς αμαρτίας μου.

Οἶμοι τάλαινα ψυχὴ! τί ωμοιώθης τῇ πρώτη Εὐα; εἶδες γάρ κακῶς, καί ἐτρώθης πικρῶς, καί ἤψω τοῦ ξύλου, καί ἐγεύσω προπετώς, τῆς παραλόγου βρώσεως.

Αντί Εὐας αισθητής, ἡ νοητὴ μοι κατέστη Εὐα, ὁ ἐν τῇ σαρκί, ἐμπαθὲς λογισμός, δεικνὺς τὰ ἡδέα, καί γευόμενος αἰεί, τῆς πικρὰς καταπόσεως.

Επαξίως τῆς Εδέμ, προεξερρίφη ὡς μή φυλάξας, μίαν σου Σωτήρ, ἐντολήν ὁ Αδάμ, ἐγὼ δέ τί πάθω, αθετῶν διαπαντός τὰ ζωηρά σου λόγια;

Τὴν τοῦ Κάϊν υπελθὼν, μαιφονίαν τῇ προαιρέσει, γέγονα φονεύς, συνειδὸτι ψυχῆς, ζωώσας τὴν σάρκα, καί στρατεύσας κατ’ αὐτῆς, ταῖς πονηραῖς μου πράξεσι.

Τῇ τοῦ Ἀβελ Ἰησοῦ, οὐχ ὡμοιώθην δικαιοσύνη, δῶρά σοι δεκτά, οὐ προσήξα ποτέ, οὐ πράξεις ἐνθέους, οὐ θυσίαν καθάραν, οὐ βίον ἀνεπίληπτον.

Ὡς ὁ Κάϊν καί ἡμεῖς, ψυχὴ ἀθλία τῷ πάντων Κτίστη, πράξεις ρυπαράς, καί θυσίαν ψεκτὴν, καί ἀχρηστον βίον, προσηγάγομεν ομοῦ, διό καί κατεκρίθημεν.

Τόν πηλὸν ὁ κεραμεύς, ζωοπλαστήσας ἐνέθηκάς μοι, σάρκα καί οστά, καί πνοήν καί ζωήν. Ἀλλ’ ὦ Ποιητά μου, Λυτρωτά μου καί Κριτά μετανοοῦντα δέξαι με.

Εξαγγέλλω σοι Σωτήρ, τὰς αμαρτίας ἅς εἰργασάμην, καί τὰς τῆς ψυχῆς, καί τοῦ σώματός μου πληγὰς, ἅς μοι ἔνδον, μαιφόνοι λογισμοί, ληστρικῶς ἐναπέθηκαν.

Εἰ καί ἡμαρτον Σωτήρ, ἀλλ’ οἶδα ὅτι φιλόανθρωπος εἶ, πλήττεις συμπαθῶς, καί σπλαγχνίζῃ θερμῶς, δακρὺ ὄντα βλέπεις, καί προστρέχεις ὡς Πατήρ, ἀνακαλὼν τὸν Ἀσωτον.

Ερριμμένον με Σωτήρ, πρὸ τῶν θυρῶν σου κάν ἐν τῷ γήρει, μή με ἀπορρίψῃς εἰς Ἄδου κενόν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ τέλους, ὡς φιλόανθρωπός μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Τὴν οὐσίαν μου Σωτήρ, καταναλώσας ἐν ἀσωτία, ἔρημός εἰμι, ἀρετῶν εὐ σεβῶν, λιμώττων δέ κράζω. Ὁ Πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν, προφθάσας σύ με οἰκτεῖρον.

Ο λησταίς περιπεσών, εγώ υπάρχων τοίς λογισμοίς μου, όλως υπ' αυτών τετραυμάτισμαι νύν, επλήσθην μωλώπων, αλλ' αυτός μοι επιστάς, Χριστέ Σωτήρ ιάτρευσον.

Ιερεύς με προϊδών, αντιπαρήλθε, καί ο Λευΐτης, βλέπων εν δεινοίς, υπερείδε γυμνόν, αλλ' ο εκ Μαρίας, ανατείλας Ιησούς, σύ επιστάς με οίκτηρον.

Ο Αμνός ο τού Θεού, ο αίρων πάντων τάς αμαρτίας, άρον τόν κλοιόν απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, καί ως εύσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Μετανοίας ο καιρός, προσέρχομαί σοι τώ Πλαστουργώ μου, Άρον τόν κλοιόν απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, καί ως εύσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Μή βδελύξη με Σωτήρ, μή απορρίψης τού σου προσώπου, άρον τόν κλοιόν, απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, καί ως εύσπλαγχνός μοι δός, παραπτωμάτων άφεςιν.

Τά εκούσια Σωτήρ, καί τά ακούσια πταίσματά μου, καί τά φανερά, καί κρυπτά καί γνωστά, καί άγνωστα πάντα, συγχωρήσας ως Θεός, ιλάσθητι, καί σώσόν με.

Εκ νεότητος Σωτήρ τάς εντολάς σου επαρωσάμην, όλον εμπαθώς, αμελών ραθυμών, παρήλθον τόν βίον, διό κράζω σοι Σωτήρ, κάν εν τώ τέλει, σώσόν με.

Τήν ουσίαν τής ψυχής, καταναλώσας τή αμαρτία, έρημός ειμι αρετών ευσεβών, λιμώττων δέ κράζω. ο ελέους χορηγός, προφθάσας σύ με οίκτηρον.

Σοί προσπίπτω Ιησού. Ημάρτηκά σοι ιλάσθητί μοι, άρον τόν κλοιόν απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, καί ως εύσπλαγχνος Θεός, μετανοούντα δέξαι με.

Μή εισέλθης μετ' εμού, εν κρίσει φέρων μου τά πρακτέα, λόγους εκζητών, καί ευθύνων ορμάς, άλλ εν οικτιρμοίς σου, παρορών μου τά δεινά, σώσόν με Παντοδύναμε.

Οσία τού Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Σήν μοι δίδου φωταυγή, εκ θείας άνωθεν προμηθείας, χάριν εκφυγείν, τών παθών σκοτασμόν, καί άσαι προθύμως, τού σου βίου τά τερπνά, Μαρία διηγήματα.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Υποκύψασα Χριστού, τοίς θείοις νόμοις, τούτω προσήλθες, τάς τών ηδονών ακαθέκτους ορμάς, λιπούσα καί πάσαν, αρετήν

πανευλαβώς, ως μίαν εκατώρθωσας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Ἰκεσίαις σου ημᾶς, Ἀνδρέα ρύσαι παθῶν ατίμων, καί τῆς βασιλείας, νύν Χριστοῦ κοινωνούς, τοὺς πίστει καί πόθῳ, ανυμνοῦντάς σε κλεινέ, ἀνάδειξον δεόμεθα.

Δόξα...

Υπερούσιε Τριάς, ἡ ἐν Μονάδι προσκυνουμένη, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς αμαρτίας, καί ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καί προστασία τῶν σέ υμνούντων, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς αμαρτίας, καί ὡς Δέσποινα ἀγνή, μετανοοῦντα δέξαι με.

Ωδή β'

Ο Εἰρμός

Πρόσεχε, ουρανέ καί λαλήσω, καί ανυμνήσω Χριστόν, τὸν ἐκ Παρθένου σαρκί, ἐπιδημησαντα. **(Δίς)**

Πρόσεχε, ουρανέ, καί λαλήσω, γή ἐνωτίζου φωνῆς, μετανοούσης Θεῷ, καί ανυμνούσης αὐτόν.

Πρόσχε μοι, ὁ Θεός ὁ Σωτήρ μου, ἰλέω ὁμματί σου, καί δέξαι μου, τὴν θερμὴν ἐξομολόγησιν.

Ἠμάρτηκα, υπέρ πάντας ἀνθρώπους, ὁ μόνος ἡμάρτηκά σοι, ἀλλ' οἴκτειρον ὡς Θεός, Σώτερ τό ποίημά σου.

Ζάλη με, τῶν κακῶν περιέχει, εὐσπλαγχνε Κύριε, ἀλλ' ὡς τῷ Πέτρῳ καμοί, τὴν χεῖρα ἐκτεῖνον.

Τά δάκρυα, τὰ τῆς πόρνης οἰκτίρμον, καγὼ προβάλλομαι. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Εσπίλωσα, τὸν τῆς σαρκὸς μου χιτῶνα, καί κατερρύπωσα, τὸ κατ' εἰκόνα Σωτήρ, καί καθ' ομοίωσιν.

Ἠμαύρωσα, τῆς ψυχῆς τό ωραῖον, ταῖς τῶν παθῶν ἡδοναῖς, καί ὅλως ὅλον τὸν νοῦν, χοῦν ἀπετέλεσα.

Διέρρηξα, νύν τὴν στολὴν μου τὴν πρώτην, ἣν ἐξυφάνατό μοι, ὁ Πλαστοουργός ἐξ ἀρχῆς, καί ἐνθεν κείμει γυμνός.

Ενδέδυμαι, διερρηγμένον χιτῶνα, ὃν ἐξυφάνατό μοι, ὁ ὄφεις τῇ συμβουλῇ, καί καταισχύνομαι.

Προσέβλεψα, τοῦ φυτοῦ τό ωραῖον, καί ἠπατήθην τὸν νοῦν, καί ἄρτι κείμει γυμνός, καί καταισχύνομαι.

Ετέκταινον, επί τόν νώτόν μου πάντες, οι αρχηγοί τών κακών, μακρύνοντες κατ’ εμού τήν ανομίαν αυτών.

Απώλεσα, τό πρωτόκτιστον κάλλος, καί τήν ευπρέπειάν μου, καί ἄρτι κείμαι γυμνός, καί καταισχύνομαι.

Κατέρραψε, τούς δερματίνους χιτώνας, η αμαρτία καμοί, γυμνώσασά με τής πρίν, θεοῦφάντου στολής.

Περίκειμαι, τόν στολισμόν τής αισχύνης, καθάπερ φύλλα συκής, εις ἔλεγχον τών εμών, αυτεξουσίων παθών.

Εστόλισμαι, κατεστιγμένον χιτώνα, καί ημαγμένον αισχρώς, τή ρύσει τής εμπαθούς, καί φιληδόνου ζωής.

Εσπίλωσα, τόν τής σαρκός μου χιτώνα, καί κατερρύπωσα, τό κατ’ εικόνα Σωτήρ, καί καθ’ ομοίωσιν.

Υπέπεσα, τή τών παθών αλγηδόνι, καί τή ενύλω φθορά, καί ένθεν νύν ο εχθρός, καταπιέζει με.

Φιλόῦλον, καί φιλοκτήμονα βίον, τής ακτησίας Σωτήρ, προκρίνας νύν τόν βαρύν, κλοιόν περίκειμαι.

Εκόσμησα, τόν τής σαρκός ανδριάντα, τή τών αισχρών λογισμών, ποικίλη περιβολή, καί κατακρίνομαι.

Τής έξωθεν, επιμελώς ευκοσμίας, μόνης εφρόντισα, τής ένδον υπεριδών, Θεοτυπώτου σκηνης.

Μορφώσας μου, τήν τών παθών αμορφίαν, ταίς φιληδόνοις ορμαίς, ελυμηνάμην τού νού τήν ωραιότητα.

Κατέχρωσα, τής πρίν εικόνας τό κάλλος, Σώτερ τοίς πάθεσιν, αλλ’ ως ποτέ τήν δραχμήν, αναζητήσας ευρέ.

Ημάρτηκα, ώσπερ η Πόρνη βοώ σοι, μόνος ημάρτηκά σοι, ως μύρον δέχου Σωτήρ καμού τά δάκρυα.

Ωλίσθησα, ως ο Δαυϊδ ακολάστως, καί βεβορβόρωμαι, αλλ’ αποπλύναις καμέ, Σωτήρ τοίς δάκρυσί μου.

Ιλάσθητι, ως ο Τελώνης βοώ σοι, Σώτερ ιλάσθητί μοι, ουδείς γάρ τών εξ Αδάμ, ως εγώ ήμαρτέ σοι.

Ου δάκρυα, ουδέ μετάνοιαν έχω, ουδέ κατάνυξιν, αυτός μοι ταύτα Σωτήρ, ως Θεός δώρησαι.

Τήν θύραν σου, μή αποκλείσης μοι τότε, Κύριε, Κύριε, αλλ’ άνοιζόν μοι αυτήν μετανοούντί σοι.

Φιλάνθρωπε, ο θέλων πάντας σωθήναι, σύ ανακαλέσαί με, καί δέξαι ως αγαθός, μετανοούντά με.

Ενώτισαι, τούς στεναγμούς τῆς ψυχῆς μου, καί τών ἐμῶν ὀφθαλμῶν, προσδέχου τούς σταλαγμούς. Κύριε σῶσόν με.

Θεοτοκίον

Ἀχραντε, Θεοτόκε Παρθένε μόνη πανύμνητε, ἰκέτευε ἐκτενώς, εἰς τό σωθῆναι ἡμάς.

Εἰρμός ἄλλος

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι Θεός, ὁ μάννα ἐπομβρήσας, καί τό ὕδωρ ἐκ πέτρας, πηγάσας πάλαι ἐν ἐρήμῳ τῷ λαῷ μου, τῇ μόνη δεξιᾷ, καί τῇ ἰσχύϊ τῇ ἐμῇ.

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι Θεός, ἐνωτίζου ψυχὴ μου, τοῦ Κυρίου βοώντος, καί ἀποσπάσθητι τῆς πρώην ἀμαρτίας, καί φοβοῦ ὡς δικαστήν, καί ὡς κριτήν καί Θεόν.

Τίني ὠμοιώθης, πολυαμάρτητε ψυχὴ; οἴμοι τῷ πρώτῳ Κάϊν, καί τῷ Λάμεχ ἐκεῖνῳ, λιθοκτονήσασα τό σῶμα κακουργίαις, καί κτείνας τόν νοῦν, ταίς παραλόγοις ὁρμαίς.

Πάντας τούς πρό νόμου, παραδραμούσα ὡ ψυχὴ, τῷ Σήθ οὐχ ὠμοιώθης, οὐ τόν Ἐνῶς ἐμιμήσω, οὐ τόν Ἐνῶχ τῇ μεταθέσει, οὐ τόν Νῶε, ἀλλ' ὡφθῆς πενιχρά, τῆς τῶν δικαίων ζωῆς.

Μόνη ἐξήνοιξας, τούς καταρράκτας τῆς οργῆς, τοῦ Θεοῦ σου ψυχὴ μου, καί κατέκλυσας πάσαν, ὡς γῆν τήν σάρκα, καί τὰς πράξεις, καί τόν βίον, καί ἐμείνας ἐκτός, τῆς σωστικῆς Κιβωτοῦ.

Ἄνδρα ἀπέκτεινα, φησίν, εἰς μῶλωπα ἐμοί, καί νεανίσκον εἰς τραύμα, Λάμεχ θρηνῶν ἐβόα, σύ δέ οὐ τρέμεις ὡ ψυχὴ μου, ρυπωθείσα, τήν σάρκα καί τόν νοῦν, κατασπιλώσασα.

Ὡ πῶς ἐζήλωσα, Λάμεχ τόν πρώην φονευτήν, τήν ψυχὴν ὥσπερ ἄνδρα, τόν νοῦν ὡς νεανίσκον, ὡς ἀδελφόν δέ μου τό σῶμα ἀποκτείνας, ὡς Κάϊν ὁ φονεὺς, ταίς φιληδόνοις ὁρμαίς!

Πύργον ἐσοφίσω, οἰκοδομήσαι, ὡ ψυχὴ, καί οχύρωμα πῆξαι, ταίς σαίς ἐπιθυμίαις, ἐμὴ συνέχεεν ὁ κτίστης τὰς βουλὰς σου, καί κατέαξεν εἰς γῆν, τὰ μηχανήματά σου.

Τέτρωμαι, πέπληγμαι, ἰδοὺ τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ, τὰ καταστίξαντά μου, τήν ψυχὴν καί τό σῶμα, ἰδοὺ τὰ τραύματα, τὰ ἔλκη, αἱ πηρώσεις, βοῶσι τὰς πληγὰς, τῶν αυθαιρέτων μου παθῶν.

Ἐβρεξε Κύριος, παρὰ Κυρίου πῦρ ποτέ, ἀνομίαν ὀργώσαν, πυρπολήσας Σοδόμων, σύ δέ τό πῦρ ἐξέκαυσας τό τῆς γεέννης, ἐν ὧ μέλλεις ψυχὴ, συγκατακαίεσθαι πικρώς.

Γνώτε καί ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ ἐρευνῶν καρδίας, καί κολάζων ἐννοίας, ἐλέγχων πράξεις, καί φλογίζων ἀμαρτίας, καί κρίνων ὀρφανόν, καί ταπεινόν καί πτωχόν.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ἡμῶν

Ἦπλωσας χεῖράς σου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, Μαρία ἐν ἀβύσσῳ, κακῶν βυθιζομένη, καί ὡς τῷ Πέτρῳ φιλανθρώπως χεῖρα βοηθείας, ἐξέτεινε τὴν σὴν, ἐπιστροφὴν πάντως ζητῶν.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ἡμῶν

Ὅλη προθυμία, πόθῳ προσέδραμες Χριστῷ, τὴν πρὶν τῆς ἀμαρτίας, ὁδὸν ἀποστραφείσα, καί ἐν ἐρήμοις ταῖς ἀβάτοις τρεφομένη, καί τούτου καθαρῶς, τελούσα θείας ἐντολᾶς.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ἡμῶν

Ἰδῶμεν ἰδῶμεν, φιλανθρωπίαν ὧ ψυχῇ, τοῦ Θεοῦ καὶ Δεσπότη, διὰ τοῦτο πρὸ τέλους, αὐτῷ σὺν δάκρυσιν, προσπέσωμεν βοῶντες. Ἀνδρέου ταῖς λιταῖς, Σῶτερ ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα...

Ἀναρχε ἀκτιστε, Τριάς ἀμέριστε Μονάς, μετανοοῦντά με δέξαι, ἡμαρτηκότα σῶσον, σὸν εἰμι πλάσμα, μὴ παρίδης, ἀλλὰ φείσαι καὶ ρύσαι, τοῦ πυρός τῆς καταδίκης με.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἀχραντε Δέσποινα, Θεογεννήτορ ἡ ἐλπίς, τῶν εἰς σε προστρεχόντων, καὶ λιμὴν τῶν ἐν ζάλῃ, τὸν ἐλεήμονα καὶ Κτίστην καὶ Υἱόν σου, ἰλέωσαι καμοί, ταῖς ἱκεσίαις ταῖς σαῖς.

Ὡδή γ#39;

Ὁ Εἰρμός

Επὶ τὴν ἀσάλευτον Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον.

Πῦρ παρὰ Κυρίου ποτέ, Κύριος ἐπιβρέξας, τὴν γῆν Σοδόμων πρὶν κατέφλεξεν.

Εἰς τὸ ὅρος σῶζου ψυχῇ, ὥσπερ ὁ Λῶτ ἐκεῖνος, καὶ εἰς Σηγῶρ προανασώθητι.

Φεύγε ἐμπρησμόν ὧ ψυχῇ, φεύγε Σοδόμων καύσιν, φεύγε φθοράν θείας φλογώσεως.

Εξομολογούμαί σοι Σωτήρ. Ἠμαρτόν σοι ἀμέτρως, ἀλλ#39; ἄνες ἄφες μοι, ὡς εὐσπλαγχνος.

Ἠμαρτόν σοι μόνος ἐγὼ, ἡμαρτον υπέρ πάντας, Χριστέ Σωτήρ μὴ υπερίδης με.

Σύ εἶ ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ζήτησόν με τὸν ἄρνα, καὶ πλανηθέντα μὴ παρίδης με.

Σύ εἶ ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς, σύ εἶ ὁ Πλαστοουργός μου, ἐν σοὶ Σωτὴρ δικαιωθήσομαι.

Ἀγία Τριάς, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς

Ὡ Τριάς Μονὰς ὁ Θεός, σῶσον ἡμᾶς ἐκ πλάνης, καὶ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Θεοτοκίον

Χαίρε θεοδόχε Γαστήρ, χαίρε θρόνε Κυρίου, χαίρε ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ἄλλος Εἰρμός

Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, σαλευθείσαν τὴν καρδίαν μου, ὅτι μόνος ἅγιος ὑπάρχεις καὶ Κύριος.

(Δίς)

Πηγὴν ζωῆς κέκτημαι, σέ τοῦ θανάτου τὸν καθαιρέτην, καὶ βοῶ σοι ἐκ καρδίας μου, πρὸ τοῦ τέλους. Ἥμαρτον ἰλάσθητι σῶσόν με.

Τοὺς ἐπὶ Νῶε Σωτὴρ, ἠσεληγκότας ἐμιμησάμην, τὴν ἐκείνων κληρωσάμενος, καταδίκην, ἐν κατακλυσμῷ καταδύσεως.

Ἠμάρτηκα Κύριε, ἡμάρτηκά σοι ἰλάσθητί μοι, οὐ γάρ ἐστιν ὅς τις ἥμαρτεν, ἐν ἀνθρώποις, ὃν οὐχ υπερέβην τοῖς πταίσμασι.

Τὸν Χάμ ἐκείνον ψυχὴ, τὸν πατραλοῖαν μιμησαμένη, τὴν αἰσχύνην οὐκ ἐκάλυψας, τοῦ πλησίον, ὀπισθοφανῶς ἀνακάμψασα.

Τὴν εὐλογίαν τοῦ Σὴμ, οὐκ ἐκληρώσω ψυχὴ ἀθλία, οὐ πλατεῖαν τὴν κατάσχεσιν, ὡς Ἰάφεθ, ἔσχεες ἐν τῇ γῇ τῆς ἀφέσεως.

Ἐκ γῆς Χαρρὰν ἐξελθε, τῆς αμαρτίας ψυχὴ μου, δεῦρο εἰς γῆν ρέουσαν αἰζῶον, ἀφθαρσίαν, ἣν ὁ Ἀβραάμ ἐκληρώσατο.

Τὸν Ἀβραάμ ἤκουσας, πάλαι ψυχὴ μου καταλιπόντα, γῆν πατρῶαν, καὶ γενόμενον, μετανάστην, τούτου τὴν προαίρεσιν μίμησαι.

Ἐν τῇ δρυϊ τῇ Μαμβρῇ, φιλοξενήσας ὁ Πατριάρχης, τοὺς Ἀγγέλους ἐκληρώσατο, μετὰ γήρας, τῆς ἐπαγγελίας τό θήραμα.

Τὸν Ἰσαάκ τάλαινα, γνούσα ψυχὴ μου καινὴν θυσίαν, μυστικῶς ὀλοκαρπούμενον, τῷ Κυρίῳ, μίμησαι αὐτοῦ τὴν προαίρεσιν.

Τὸν Ἰσραὴλ ἤκουσας, νήφε ψυχὴ μου ἐκδιωχθέντα, ὡς παιδίσκης ἀποκύημα, βλέπε μήπως, ὁμοίον τι πάθης λαγνεύουσα.

Τῇ Ἄγαρ πάλαι ψυχὴ, τῇ Αἰγυπτία παρωμοιώθης, δουλωθείσα τὴν προαίρεσιν, καὶ τεκούσα, νέον Ἰσμαὴλ, τὴν αὐθάδειαν.

Τὴν Ἰακώβ κλίμακα, ἐγὼς ψυχὴ μου δεικνυομένην, ἀπὸ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια, τί μή ἐσχες, βάσιν ασφαλή, τὴν ευσέβειαν;

Τὸν ἱερέα Θεοῦ, καὶ βασιλέα μεμονωμένον, τοῦ Χριστοῦ τό αφομοίωμα, τοῦ ἐν κόσμῳ, βίου ἐν ἀνθρώποις μιμήθητι.

Μὴ γένη στήλη αλός, ψυχὴ στραφεῖσα εἰς τὰ ὀπίσω, τὸ υπόδειγμα φοβεῖτω σε, τῶν Σοδόμων, ἄνω εἰς Σηγώρ διασώθητι.

Τὸν ἐμπρησμόν, ὥσπερ Λῶτ, φεύγε ψυχὴ μου τῆς αμαρτίας, φεύγε Σόδομα καὶ Γόμορρα.

φεύγε φλόγα, πάσης παραλόγου ορέξεως.

Ελέησον Κύριε, ἐλέησόν με ἀναβοῶ σοι, ὅτε ἤξεις μετὰ Ἀγγέλων σου, ἀποδοῦναι, πάσι κατὰ ἀξίαν τῶν πράξεων.

Τὴν δέησιν Δέσποτα, τῶν σέ υμνούντων μὴ ἀπορρίψης, ἀλλὰ οἰκτεῖρησον φιλόανθρωπε, καὶ παράσχου, πίστει αἰτουμένοις τὴν ἄφεσιν.

Οσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ἡμῶν

Συνέχομαι κλύδωνι, καὶ τρικυμίᾳ Μήτηρ πταισμάτων, ἀλλὰ αὐτὴ με νῦν διάσωσον, καὶ πρὸς ὄρμον, θείας μετανοίας εἰσάγαγε.

Οσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ἡμῶν

Ἰκέσιον δέησιν, νυνὶ Οσία προσαγαγούσα, πρὸς τὴν εὐσπλαγχνον πρεσβεία σου, Θεοτόκον, ἀνοιζόν μοι θείας εἰσόδους σου.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ἡμῶν

Ταῖς σαῖς λιταῖς δώρησαι, καμοὶ τὴν λύσιν τῶν οφλημάτων, ὦ Ἀνδρέα Κρήτης Πρόεδρε, μετανοίας, σύ μυσταγωγός γάρ πανάριστος.

Δόξα...

Μονὰς ἀπλὴ ἀκτιστε, ἀναρχε φύσις ἡ ἐν Τριάδι, υμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σώσον, πίστει προσκυνούντας τὸ κράτος σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὸν ἐκ Πατρός ἀχρονον, Υἱὸν ἐν χρόνῳ Θεογεννήτορ, ἀπειράνδρως ἀπεκύησας, ξένον θαύμα! μείνασα Παρθένος θηλάζουσα.

Εἰρμός

Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, σαλευθείσαν τὴν καρδίαν μου, ὅτι μόνος ἅγιος υπάρχεις καὶ Κύριος.

Κάθισμα Ποίημα Ἰωσήφ

Ἦχος πλ. δ; Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν

Φωστήρες θεαυγείς, τού Σωτήρος αυτόπται, φωτίσατε ημάς, τούς εν σκότει τού βίου, όπως ως εν ημέρα, νύν ευσημονώς περιπατήσωμεν, φέγγει τής εγκρατείας, νυκτώδη πάθη αποδιώκοντες, καί τά λαμπρά κατίδωμεν Χριστού Παθήματα χαίροντες.

Ἔτερον, Ποίημα Θεοδώρου

Δόξα... Τό προσταχθέν

Τών Αποστόλων δωδεκάς ἡ θεόλεκτος, ικετηρίαν τῷ Χριστῷ νύν προσάγαγε, τό Νηστείας στάδιον πάντας διανύσαι, τελούντας ἐν κατανύξει τὰς προσευχάς, ποιούντας ἐν προθυμίᾳ τὰς ἀρετάς, όπως οὕτω προφθάσωμεν, ἰδεῖν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τήν ἐνδοξον Ἀνάστασιν, δόξαν αἶνον, προσάγοντες.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν ἀπερίληπτον Θεοῦ Υἱόν καί Λόγον, ἀνερμηνεύτως ὑπέρ νούν ἐκ σοῦ τεχθέντα, Θεοτόκε ἰκέτευε σὺν τοῖς Αποστόλοις, εἰρήνην τῇ Οἰκουμένῃ εὐκρινή, βραβεύσαι, καί τών πταισμάτων δοῦναι ἡμῖν, πρό τοῦ τέλους συγχώρησιν, καί Βασιλείας οὐρανῶν, διὰ τὴν ἀκραν ἀγαθότητα, ἀξιῶσαι τοὺς δούλους σου.

Τριώδιον Ποίημα Ἰωσήφ

Ὡδή δὲ ἤχος πλ. δὲ

Εἰσακήκοα Κύριε

Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν

Εγκρατεία συζήσαντες, οἱ πεφωτισμένοι Χριστοῦ Ἀπόστολοι, εγκρατείας τόν καιρόν ἡμῖν, μεσιτείαις θεαῖς ευμαρίζουσι.

Δωδεκάχορδον ὄργανον, μέλος ἐκελάδησε τό σωτήριον, Μαθητῶν χορός ὁ ἐνθεός, πονηρά συγγένων μελωδήματα.

Επομβρίαις τοῦ Πνεύματος, πάσαν τήν υφῆλιν κατηρδεύσατε, τόν αὐχμόν αποδιώξαντες, τής πολυθείας Παμμακάριστοι.

Θεοτοκίον

Ταπεινώσασα σῶσόν με, τόν υψηλοφρόνως πολιτευσάμενον, ἡ τεκούσα τόν υψώσαντα, τήν ταπεινωθείσαν φύσιν Πάναγνε.

Ἔτερον Τριώδιον Ποίημα Θεοδώρου

Εἰρμός ἄλλος

Εἰσακήκοα Κύριε, τήν ἀκοήν σου καί εφοβήθην, κατενόησα τά ἔργα σου, καί ἐδόξασα τό κράτος σου Δέσποτα.

Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν

Αποστόλων η πάνσεπτος, χοροστασία τῷ πάντων Κτίστη, δυσωπούσα παρακλήθητι, ελεῆσαι ἡμᾶς τοὺς ανευφημούντάς σε.

Ὡς εργάται υπάρχοντες, Χριστοῦ Απόστολοι πάντα Κόσμον θείῳ λόγῳ γεωργήσαντες, προσηγάγετε καρπούς αὐτῷ πάντοτε.

Αμπελῶν ἐγενήθητε, Χριστῷ τῷ ὄντως ἡγαπημένῳ, τὸν γὰρ οἶνον τὸν τοῦ Πνεύματος, ἐξεβλύσατε τῷ Κόσμῳ Απόστολοι.

Δόξα...

Υπεράρχιε σύμμορφε, πανσθενεστάτη Τριάς αγία, Πάτερ Λόγε Πνεῦμα ἅγιον, Θεέ φῶς καὶ ζωή, φύλαττε τὴν ποιήμνην σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Χαίρε θρόνε πυρίμορφε, χαίρε λυχνία λαμπαδηφόρε, χαιρε ὅρος αγιάσματος, κιβωτέ τῆς ζωῆς, Αγίων αγία σκηνή.

Ὡδή δ' #39;

Ὁ Εἰρμός

Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἐλευσίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι καὶ ἔλεγεν. Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήτην, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. **(Δίς)**

Τὰ ἔργα σου μή παρίδης, τό πλάσμα σου μή παρόψη Δικαιοκρίτα, εἰ καὶ μόνος ἡμάρτον ὡς ἄνθρωπος, ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον Φιλάνθρωπε, ἀλλ' #39; ἔχεις ὡς Κύριος πάντων τὴν ἐξουσίαν, ἀφιέναι ἀμαρτήματα.

Εγγίζει ψυχὴ τό τέλος, ἐγγίζει καὶ οὐ φροντίζεις, οὐχ ετοιμάζη. Ὁ καιρός συντέμνει, διανάστηθι, ἐγγὺς ἐπὶ θύραις ὁ Κριτής ἐστίν, ὡς ὄναρ, ὡς ἄνθος ὁ χρόνος τοῦ βίου τρέχει, τί μάτην ταραττόμεθα;

Ἀνάνηψον ὦ ψυχὴ μου, τάς πράξεις σου ἄς εἰργάσω ἀναλογίζου, καὶ ταύταις ἐπ' #39; ὅψεσι προσάγαγε, καὶ σταγόνας στάλαξον δακρύων σου, εἰπέ παρρησία τάς πράξεις, τάς ἐνθυμήσεις, Χριστῷ, καὶ δικαιώθητι.

Οὐ γέγονεν ἐν τῷ βίῳ, ἀμάρτημα οὐδέ πράξις, οὐδέ κακία, ἦν ἐγὼ Σωτὴρ οὐκ ἐπλημμέλησα, κατὰ νοῦν καὶ λόγον, καὶ προαίρεσιν, καὶ θέσει, καὶ γνώμῃ, καὶ πράξει ἐξαμαρτήσας, ὡς ἄλλος οὐδεὶς πώποτε.

Εντεύθεν καὶ κατεκρίθην, ἐντεύθεν κατεδικάσθην ἐγὼ ὁ τάλας, ὑπὸ τῆς οικείας συνειδήσεως, ἥς οὐδέν ἐν κόσμῳ βιαιότερον. Κριτὰ λυτρωτά μου καὶ γνώστα, φείσαι καὶ ρύσαι, καὶ σώσόν με τὸν δαίλιον.

Ἡ κλίμαξ ἦν εἶδε πάλαι, ὁ μέγας ἐν Πατριάρχαις, δείγμα ψυχῇ μου, πρακτικῆς υπάρχει ἐπιβάσεως, γνωστικῆς τυγχάνει ἀναβάσεως, εἰ θέλεις οὖν πράξει, καὶ γνώσει καὶ θεωρία, βιούν ἀνακαί νίσθητι.

Τόν καύσωνα τῆς ἡμέρας, υπέμεινε δι᾽ ἑνδεῖαν ὁ Πατριάρχης καὶ τόν παγετόν τῆς νυκτός ἤνεγκε, καθ᾽ ἡμέραν κλέμματα ποιούμενος, ποιμαίνων, πυκτεύων, δουλεύων, ἵνα τὰς δύω, γυναικάς εἰσαγάγηται.

Γυναϊκάς μοι δύω νόει, τὴν πράξιν τε καὶ τὴν γνώσιν ἐν θεωρία, τὴν μὲν Λεῖαν, πράξιν ὡς πολύτεκνον, τὴν Ραχήλ δέ, γνώσιν ὡς πολύπονον, καὶ γὰρ ἄνευ πόνων, οὐ πράξις, οὐ θεωρία, ψυχὴ κατορθωθήσεται.

Γρηγόρησον ὦ ψυχὴ μου, ἀρίστευσον ὡς ὁ μέγας ἐν Πατριάρχαις, ἵνα κτήσῃ πράξιν μετὰ γνώσεως, ἵνα χρηματίσῃς νοὺς ὁρῶν τὸν Θεόν, καὶ φθάσῃς τὸν ἄδυτον γνόφον ἐν θεωρία, καὶ γένη μεγαλέμπορος.

Τοὺς δώδεκα Πατριάρχας, ὁ μέγας ἐν Πατριάρχαις παιδοποιήσας, μυστικῶς ἐστήριξέ σοι κλίμακα, πρακτικῆς ψυχῇ μου ἀναβάσεως, τοὺς παῖδας, ὡς βάθρα, τὰς βάσεις, ὡς ἀναβάσεις, πανσόφως υποθέμενος.

Ἡσαὺ τὸν μεμισημενον, ζηλούσα ψυχὴ, ἀπέδου τῷ πτερνιστῇ σου, τὰ τοῦ πρώτου κάλλους πρωτοτόκια, καὶ τῆς πατρικῆς εὐχῆς ἐξέπρασας, καὶ δὶς ἐπτερνίσθης ἀθλία, πράξει καὶ, γνώσει, διό νῦν μετανόησον.

Εἰδὼμ ὁ Ἡσαὺ ἐκλήθη, δι᾽ ἄκραν θηλυμανίας ἐπιμιξίαν, ἀκρασία γὰρ αἰεὶ πυρούμενος, καὶ ταῖς ἡδοναῖς κατασπιλούμενος. Εἰδὼμ ὠνομάσθη, ὃ λέγεται θερμασία, ψυχῆς φιλαμαρτήμονος.

Ἰώβ τὸν ἐπὶ κοπρίας, ἀκούσασα ὦ ψυχὴ μου δικαιωθέντα, τὴν αὐτοῦ ἀνδρείαν οὐκ ἐζήλωσας, τό στερρόν οὐκ ἔσχες τῆς προθέσεως, ἐν πάσιν οἷς ἐγνώσας, οἷς οἶδας, οἷς ἐπειράσθης, ἀλλ᾽ ὥφθης ἀκαρτέρητος.

Ὁ πρότερον ἐπὶ θρόνου, γυμνός νῦν ἐπὶ κοπρίας καθηλωμένος, ὁ πολὺς ἐν τέκνοις καὶ περίβλεπτος, ἄπαις ἀφαιρέοικος αἰφνίδιον, παλάτιον γὰρ τὴν κοπρίαν, καὶ μαργαρίτας, τὰ ἔλκη ἐλογίζετο.

Βασίλειον τὴν ἀξίαν, διάδημα καὶ πορφύραν ἠμφιεσμένος, πολυκτῆμων ἄνθρωπος καὶ δίκαιος, πλούτῳ ἐπιβρίθων καὶ

βοσκήμασιν, εξαίφνης τόν πλούτον, τήν δόξαν, τήν βασιλείαν, πτωχεύσας απεκείρατο.

Ει δίκαιος ήν εκείνος, καί άμεμπτος παρά πάντας, καί ουκ απέδρα, τά τού πλάνου ένεδρα καί σκάμματα, σύ φιλαμαρτήμων ούσα τάλαινα, ψυχή τί ποιήσεις, εάν τι τών αδοκήτων, συμβή επενεχθήναί σοι;

Τό σώμα κατερρυπώθην, τό πνεύμα κατεσπιλώθην, όλως ηλκώθην, αλλ' ως ιατρός Χριστέ αμφότερα, διά μετανοίας μοι θεράπευσον, απόλυσον, κάθαρον, πλύνον, δείξον Σωτήρ μου, χιόνος καθαρώτερον.

Τό Σώμά σου καί τό Αίμα, σταυρούμενος υπέρ παντων, έθηκας Λόγε, τό μεν Σώμα, ίνα αναπλάσης με, τό δε Αίμα, ίνα αποπλύνης με, τό πνεύμα παρέδωκας, ίνα εμέ προσάξης, Χριστέ τώ σώ Γεννήτορι.

Ειργάσω τήν σωτηρίαν, εν μέσω τής γής οικτίρμον, ίνα σωθώμεν, εκουσίως ξύλω ανεσταύρωσαι, η Εδέμ κλεισθείσα ανεώγνυτο, τά άνω, τά κάτω, η κτίσις, τά έθνη πάντα, σωθέντα προσκυνούσί σε.

Γενέσθω μοι κολυμβήθρα, τό Αίμα τό εκ πλευράς σου, άμα καί πόμα, τό πηγάσαν ύδωρ τής αφέσεως, ίνα εκατέρωθεν καθαίρωμαι, χριόμενος, πίνων, ως χρίσμα καί πόμα Λόγε, τά ζωηρά σου λόγια.

Γυμνός ειμι τού Νυμφώνος, γυμνός ειμι καί τού γάμου, άμα καί δείπνου, η λαμπάς εσβέσθη ως ανέλαιος, η παστάς εκλείσθη μοι καθεύδοντι, τό δείπνον εβρώθη, εγώ δέ χείρας καί πόδας, δεθείς έξω απέρριμμαι.

Κρατήρα η Εκκλησία, εκτήσατο τήν Πλευράν σου τήν ζωηφόρον, εξ ής ο διπλούς ημίν εξέβλυσε, κρουνός τής αφέσεως καί γνώσεως, εις τύπον τής πάλαι, τής νέας, τών δύω άμα, Διαθηκών Σωτήρ ημών.

Ο χρόνος ο τής ζωής μου, ολίγος καί πλήρης πόνων καί πονηρίας, αλλ' εν μετανοία με παράλαβε, καί εν επιγνώσει ανακάλεσαι μή γένωμαι κτήμα, μή βρώμα τού αλλοτρίου. Σωτήρ αυτός με οίκτειρον.

Υψηγόρος νύν υπάρχω, θρασύς δέ καί τήν καρδίαν, εική καί μάτην, μή τώ Φαρισαίω συγκαταδικάσης με, μάλλον τού Τελώνου τήν ταπείνωσιν, παράσχου μοι μόνε οικτίρμον, δικαιοκρίτα, καί τούτω συναρίθμησον.

Εξήμαρτον ενυβρίσας, τό σκεύος τό τής σαρκός μου, οίδα οικτίρμον, ἀλλ’; ἐν μετανοία με παράλαβε, καί ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι, μή γένωμαι κτήμα, μή βρώμα τοῦ αλλοτρίου. Σωτήρ αὐτός με οἰκτεiron.

Αυτείδωλον ἐγενόμην, τοῖς πάθεσι τήν ψυχὴν μου καταμολύνας, ἀλλ’; ἐν μετανοία με παράλαβε, καί ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι, μή γένωμαι κτήμα, μή βρώμα τοῦ αλλοτρίου. Σωτήρ αὐτός με οἰκτεiron.

Οὐκ ἤκουσα τής φωνῆς σου, παρήκουσα τής γραφῆς σου τοῦ Νομοθέτου, ἀλλ’; ἐν μετανοία με παράλαβε, καί ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι, μή γένωμαι κτήμα, μή βρώμα τοῦ αλλοτρίου, Σωτήρ αὐτός με οἰκτεiron.

Οσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Ασώματον πολιτείαν, ἐν σώματι μετελθούσα, χάριν Οσία, πρὸς Θεοῦ μεγίστην ὄντως εἴληφας, τῶν πιστῶς τιμώντων σε προΐστασο, διό δυσωπούμεν, παντοίων πειρατηρίων, ἡμᾶς εὐχαίς σου λύτρωσαι.

Οσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Μεγάλων ἀτοπημάτων, εἰς βάθος κατενεχθείσα, οὐ κατεσχέθης, ἀλλ’; ἀνέδραμες λογισμῷ κρείττονι, πρὸς τήν ἀκροτάτην διαπράξεως, σαφῶς ἀρετὴν παραδόξως, Ἀγγέλων φύσιν, Μαρία καταπλήξασα.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Ἀνδρέα Πατέρων κλέος, εὐχαίς σου μή ἐπιλάθῃ καθικετεύων, παρεστῶς Τριάδα τήν υπέρθεον, ὅπως λυτρωθῶμεν τής κολάσεως, οἱ πόθῳ προστάτην σε θεῖον, επικαλούντες, τό Κρήτης ἐγκαλλώπισμα.

Δόξα...

Ἀμέριστον τῇ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τήν Τριαδικὴν μίαν θεότητα, ὡς Ομοβασίλειον καί σύνθρονον, βοῶ σοι τό Ἄσμα, τό μέγα, τό ἐν υψίστοις, τρισσῶς ὑμνολούμενον.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Καί τίκεις καί παρθενεύεις, καί μένεις δι’ ἀμφοτέρων, φύσει Παρθένος, ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, ἡ νηδὺς δέ κύει μή λοχεύουσα, Θεός ὅπου θέλει, νικάται φύσεως τάξις. ποιεῖ γάρ ὅσα βούλεται.

Ωδὴ ε’

Ο Ειρμός

Εκ νυκτός ορθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καί οδήγησον καμέ, εν τοίς προστάγμασί σου, καί δίδαξόν με Σωτήρ, ποιείν τό θέλημά σου. (Δίς)

Εν νυκτί τόν βίον μου διήλθον αεί, σκότος γάρ γέγονε, καί βαθείά μοι αχλύς, η νύξ τής αμαρτίας, αλλ' ως ημέρας υιόν, Σωτήρ ανάδειξόν με.

Τόν Ρουβίμ μιμούμενος ο τάλας εγώ, έπραξα άθεσμον, καί παράνομον βουλήν, κατά Θεού Υψίστου, μιάνας κοίτην εμήν, ως τού πατρός εκείνος.

Εξομολογούμαί σοι Χριστέ Βασιλεύ. Ήμαρτον ήμαρτον, ως οι πρίν τώ Ιωσήφ, αδελφοί πεπρακότες, τόν τής αγνείας καρπόν, καί τόν τής σωφροσύνης.

Υπό τών συγγόνων η δικαία ψυχή, δέδοτο πέπρατο, εις δουλείαν ο γλυκύς, εις τύπον τού Κυρίου, αυτή δέ όλη ψυχή, επράθης τοίς κακοίς σου.

Ιωσήφ τόν δίκαιον, καί σώφρονα νούν, μίμησαι τάλαινα, καί αδόκιμε ψυχή, καί μή ακολουσθαί νου, ταίς παραλόγοις ορμαίς, αεί παρανομούσα.

Ει καί λάκκω ώ κησε ποτέ Ιωσήφ, Δέσποτα Κύριε, αλλ' εις τύπον τής Ταφής, καί τής Εγέρσεώς σου, εγώ δέ τί σοι ποτέ, τοιούτο προσενέγκω;

Τού Μωσέως ήκουσας τήν θήβην ψυχή, ύδασι, κύμασι φερομένην ποταμού, ως εν θαλάμω πάλαι, φυγούσαν δράμα πικρόν, βουλής Φαραωνίτου.

Ει τάς μαίας ήκουσας κτει νούσας ποτέ, άνη βον τάλαινα, τήν αρρενωπόν ψυχή, τής σωφροσύνης πράξιν, νύν ως ο μέγας Μωσής, τιθηνού τήν σοφίαν.

Ως Μωσής ο μέγας τόν Αιγύπτιον νούν, πλήξασα τάλαινα, ουκ απέκτεινας ψυχή, καί πώς οικήσεις λέγε, τήν έρημον τών παθών, διά τής μετανοίας;

Τάς ερήμους ώκησεν ο μέγας Μωσής, δεύρο ίνα καί τής δέ μίμησαι, τήν αυτού διαγωγήν, εν βάτω, θεοφανείας ψυχή, εν θεωρία γένη.

Τήν Μωσέως ράβδον εικονίζου ψυχή, πλήττουσαν θάλασσαν, καί πηγνύουσαν βυθόν, τύπω Σταυρού τού θείου, δι' ου δυνήση καί σύ, μεγάλα εκτελέσαι.

Ααρών προσέφερε τό πύρ τώ Θεώ, άμωμον άδολον, αλλ’ οφνεί, καί Φινεές, ως σύ ψυχή προσήγον, αλλότριον τώ Θεώ, ρερυπωμένον βίον.

Ως βαρύς τήν γνώμην Φαραώ τώ πικρώ, γέγονα Κύριε, Ιαννής καί Ιαμβρής τήν ψυχήν καί τό σώμα, καί υποβρύχιος νούς, αλλά βοήθησόν μοι.

Τώ πηλώ συμπέφυρμαι ο τάλας τόν νούν, πλύνόν με Δέσποτα, τώ λουτήρι τών εμών, δακρύων δέομαί σου, τήν τής σαρκός μου στολήν, λευκάνας ως χιόνα.

Εάν ερευνήσω μου τά έργα Σωτήρ, άπαντα άνθρωπον, υπερβάντα εμαυτόν, ορώ ταίς αμαρτίαις, ότι εν γνώσει φρενών, ήμαρτον, ουκ αγνοία.

Φείσαι φείσαι Κύριε, τού πλάσματός σου. Ήμαρτον άνες μοι, ο τή φύσει καθάρως, αυτός υπάρχων μόνος, καί άλλος πλήν σου ουδείς, υπάρχει έξω ρύπου.

Δι’ εμέ Θεός ών εμορφώθης εμέ, έδειξας θαύματα, ιασάμενος λεπρούς, καί παραλύτους σφίγξας, Αιμόρρου στήσας Σωτήρ, αφή κρασπέδου ρύσιν.

Τήν Αιμόρρουν μιμησαι αθλία ψυχή πρόσδραμε κράτησον, τού κρασπέδου τού Χριστού, ίνα ρυσθής μαστίγων, ακούσης δέ παρ’ αυτού Η πίστις σου σέσωκέ σε.

Τήν χαμαί συγκύπτουσαν μιμού ώ ψυχή, πρόσσελθε, πρόσπεσον, τοίς ποσί τού Ιησού, ίνα σε ανορθώση, καί βηματίσεις ορθώς, τάς τρίβους τού Κυρίου.

Ει καί φρέαρ Δέσποτα υπάρχεις βαθύ, βλύσόν μοι νάματα, εξ αχράντων σου φλεβών, ίν’ ως η Σαμαρείτις, μηκέτι πίνων διψώ, ζωής γάρ ρείθρα βρύεις.

Σιλωάμ γενέσθω μοι τά δάκρυά μου, Δέσποτα Κύριε, ίνα νίψωμαι καγώ, τάς κόρας τής καρδίας, καί ίδω σε νοερώς, τό φώς τό πρό αιώνων.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ασυγκρίτω έρωτι πανόλβιε, ξύλον ποθήσασα, προσκυνήσαι τού Σταυρού, ηξίωσαι τού πόθου, αξίωσον ούν καμέ, τυχείν τής άνω δόξης.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ρείθρον Ιορδάνειον περάσασα, εύρες ανάπαυσιν, τήν ανώδυνον σαρκός, ηδονήν εκφυγούσα, ής καί ημάς εξελού, σαίς

προσευχαίς Οσία.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Ὡς ποιμένων ἀριστον Ἀωδρέα σόφε, πρόκριτον ὄντα σε, πόθω δέομαι πολλῶ, καί φόβω σαῖς πρεσβείαις, τῆς σωτηρίας τυχεῖν, καί ζωῆς αιμνίου.

Δόξα...

Σέ Τριάς δοξάζομεν τόν ένα Θεόν, Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἶ ο Πατήρ, ο Υἱός καί τό Πνεῦμα, απλή ουσία Μονάς, αεὶ προσκυνουμένη.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ σοῦ ημφιάσατο τό φύραμά μου, ἀφθορε ἀνανδρε, Μητροπάρθενε Θεός, ο κτίσας τούς αἰῶνας, καί ἤνωσεν εαυτῶ, τήν τῶν ἀνθρώπων φύσιν.

Ὡδή ς#39;

Ο Ειρμός

Εβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τόν οἰκτίρμονα Θεόν, καί ἐπήκουσέ μου ἐξ Ἄδου κατωτάτου, καί ἀνήγαγεν ἐκ φθοράς τήν ζωήν μου. **(Δίς)**

Τά δάκρυα Σωτήρ τῶν ομμάτων μου, καί τούς ἐκ βάθους στεναγμούς, καθαρῶς προσφέρω, βοώσης τῆς καρδίας, ο Θεός ημάρτηκά σοι, ἰλάσθητί μοι.

Εξένευσας ψυχὴ τοῦ Κυρίου σου, ὥσπερ Δαθάν καί Αβειρών, ἀλλά φείσαι κράζον, ἐξ Ἄδου κατωτάτου, ἵνα μή τό χάσμα, τῆς γῆς σε συγκαλύψῃ.

Ὡς δάμαλις ψυχὴ παροιστρήσασα, ἐξωμοιώθῃς τῷ Εφραίμ, ὡς δορκὰς ἐκ βρόχων, ἀνάσωσον τόν βίον, πτερωθεῖσα πράξει, καί νῶ καί θεωρία.

Ἡ χεὶρ ημᾶς Μωσέως πιστώσεται, ψυχὴ πῶς δύναται Θεός, λεπτρωθέντα βίον, λευκάναι καί καθάραι, καί μή ἀπογνῶς σεαυτήν, κάν ἐλεπρώθῃς.

Τά κύματα, Σωτήρ τῶν πταισμάτων μου, ὡς ἐν θαλάσῃ Ερυθρά, ἐπαναστραφέντα, ἐκάλυψέ με ἄφνω, ὡς τούς Αἰγυπτίους, ποτέ καί τούς τριστάτας.

Ἀγνώμονα, ψυχὴ τήν προαίρεσιν, ἔσχες ὡς πρὶν ο Ἰσραήλ, τοῦ γάρ θείου μάννα, προέκρινας ἀλόγως, τήν φιλήδονον, τῶν παθῶν ἀδηφαγίαν.

Τά ύεια, κρέα καί τούς λέβητας, καί τήν Αιγύπτιον τροφήν, τής επουρανίου, προέκρινας ψυχή μου ως ο πρίν αγνώμων, λαός εν τή ερήμῳ.

Τά φρέατα, ψυχή προετίμησας, τών Χαναναίων εννοιῶν, τής φλεβός τήν πέτραν, ἐξ ἧς ο τής σοφίας, ως κρατήρ προχέει, κρουνοὺς θεολογίας.

Ὡς ἐπληξε, Μωσής ο θεράπων σου, ράβδῳ τήν πέτραν τυπικῶς, τήν ζωοποιόν σου, Πλευράν προδιετύπου, ἐξ ἧς πάντες πόμα, ζωής Σωτήρ αντλούμεν.

Ερεύνησον, ψυχή κατασκόπευσον, ως Ἰησοῦς ο τού Ναυή, τής κληροδοσίας, τήν γήν ὁποία ἐστί, καί κατοίκησον, εν αὐτῇ δι᾽ ευνομίας.

Ἀνάστηθι, καί καταπολέμησον, ως Ἰησοῦς τόν Ἀμαλήκ, τής σαρκός τά πάθη, καί τούς Γαβωνίτας, τούς ἀπατηλοὺς λογισμοὺς, αεὶ νικῶσα.

Διάβηθι, τού χρόνου τήν ρέουσάν, φύσιν ως πρίν ἡ Κιβωτός, καί τής γῆς ἐκείνης, γενοῦ εν κατασχέσει, τής επαγγελίας ψυχή, Θεός κελεύει.

Ὡς ἔσωσας, τόν Πέτρον βοήσαντα, σώσον προφθάσας με Σωτήρ, τού θηρός με ρύσαι, ἐκτείνας σου τήν χεῖρα, καί ἀνάγαγε τού βυθοῦ τής αμαρτίας.

Λιμένα σε, γινώσκω γαλήνιον, Δέσποτα Δέσποτα Χριστέ, ἀλλ᾽ ἐκ τών αδύτων, βυθῶν τής αμαρτίας, καί τής απογνώσεώς με, προφθάσας ρύσαι.

Εγώ εἰμι, Σωτήρ ἦν ἀπώλεσας, πάλαι βασίλειον δραχμήν, ἀλλ᾽ ἀνάψας λύχνον, τόν Πρόδρομόν σου Λόγε, ἀναζήτησον, καί ευρέ τήν σήν εἰκόνα.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Ἵνα παθῶν, φλογμόν κατασβέσης, δακρύων ἐβλυζες αεὶ, οχετοὺς Μαρία, ψυχὴν πυρπολουμένην, ὧν τήν χάριν νέμοις, καμοὶ τῷ σῷ οἰκέτῃ.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Ἀπάθειαν, ἐκτήσω ουράνιον, δι᾽ ακροτάτης ἐπὶ γῆς, πολιτείας, Μήτηρ, διό τούς σέ υμνοῦντας, ἐκ παθῶν ρυσθῆναι, πρεσβεΐαις σου δυσώπει.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Τῆς Κρήτης σε, Ποιμένα καί πρόεδρον, καί Οικουμένης πρεσβευτήν, εγνωκώς προστρέχω, Ανδρέα καί βοώ σοι. Εξελού με Πάτερ, βυθοῦ τῆς αμαρτίας.

Δόξα...

Τριάς εἰμί, ἀπλή ἀδιαίρετος, διαιρετή προσωπικῶς, καί Μονάς υπάρχω, τῇ φύσει ἠνωμένη. Ὁ Πατήρ φησι, καί Υἱός καί θεῖον Πνεῦμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ μήτρα σου, Θεόν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς, ἀλλ' ὡς Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις, ταῖς σαῖς δικαιωθώμεν.

Ὁ Εἰρμός

Εβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, καί ἐπήκουσέ μου ἐξ Ἀδου κατωτάτου, καί ἀνήγαγεν ἐκ φθοράς τὴν ζωὴν μου.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. β'

Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει, καί μέλλεις θορυβεῖσθαι, ἀνάνηψον οὖν, ἵνα φείσῃταί σου Χριστός ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καί τὰ πάντα πληρῶν.

Ὁ Οἶκος

Τὸ τοῦ Χριστοῦ ἱατρεῖον βλέπων ἀνεωγμένον, καί τὴν ἐκ τούτου τῷ Ἀδὰμ πηγάζουσιν υγείαν, ἔπαθεν, ἐπλήγη ὁ διάβολος, καί ὡς κινδυνεύων ὠδύρετο, καί τοῖς αὐτοῦ φίλοις ἀνεβόησε, τί ποιήσω τῷ Υἱῷ τῆς Μαρίας; κτείνει με ὁ Βηθλεεμίτης, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καί τὰ πάντα πληρῶν.

Συναξάριον

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Πέμπτῃ τῆς πέμπτης Εβδομάδος τῶν Νηστειῶν, κατὰ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν, ψάλλομεν τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Μεγάλου καί κατανυκτικοῦ Κανόνος.

Στίχοι

- Τρόπους, Ἰησοῦ, κατανύξεως δίδου,
- Ἄδουσι νυνὶ Κανόνα σοι τὸν Μέγαν.

Ταῖς τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου πρεσβείαις, ὁ Θεός ἐλέησον καί σώσον ἡμᾶς.

Ἦχος πλ. β'

Εν τῇ Βασιλείᾳ σου μνήσθητι ημῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου

Ληστήν τοῦ Παραδείσου Χριστέ πολίτην, ἐπὶ Σταυροῦ σοι βοήσαντα, τό Μνήσθητί μου προαπειργάσω, αὐτοῦ τῆς μετανοίας ἀξίωσον καμέ τόν ἀνάξιον.

Μακάριοι οἱ πτωχοί τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν

Τόν Μανωέ ἀκούεις πάλαι ψυχὴ μου, Θεοῦ ἐν φαντασίᾳ γενόμενον, καί τόν ἐκ στεῖρας τότε λαβόντα, καρπὸν ἐπαγγελίας, αὐτοῦ τό εὐσεβές μιμησώμεθα.

Μακάριοι οἱ πενθούντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται

Τὴν τοῦ Σαμψὼν ζηλώσασα ραθυμίαν, τὴν δόξαν ἀπεκείρω τῶν ἔργων σου, ψυχὴ προδοῦσα τοῖς αλλοφύλοις, διὰ φιληδονίας, τὴν σῶφρονα ζωὴν καί μακάριον.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν

Ὁ πρὶν ἐν σιαγόνι ὄνου νικήσας, τοὺς αλλοφύλους νῦν παρανάλωμα, τῆς ἐμπαθοῦς λαγνείας ευρέθη, ἀλλ’ ἐκφυγε ψυχὴ μου, τὴν μίμησιν, τὴν πράξιν, τὴν χαύνωσιν.

Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται

Βαράκ καὶ Ιεφθάε οἱ στρατιάρχαι, κριταὶ τοῦ Ἰσραὴλ προεκρίθησαν, μεθ’ ὧν Δεβόρρα ἡ ἀρρενόφρων, αὐτῶν ταῖς ἀριστείαις, ψυχὴ ἀρρενωθείσα κρατύνθητι.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται

Τὴν Ἰαήλ ἀνδρείαν ἐγνως ψυχὴ μου, τὴν τὸν Σισάρα πρὶν σκολοπίσασαν, καὶ σωτηρίαν εργασασμένην, τὸν πάσσαλον ἀκούεις, δι’ οὗ σοι ὁ Σταυρὸς εἰκονίζεται.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται

Θύσον ψυχὴ θυσίαν ἐπαινουμένην, πράξιν ὡς θυγατέρα προσάγαγε, τῆς Ιεφθάε καθαρωτέραν, καὶ σφάζον ὥσπερ θύμα, τὰ πάθη τῆς σαρκὸς τῷ Κυρίῳ σου.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ Υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται

Τοῦ Γεδεὼν τὸν πόκον νόει ψυχὴ μου, ἐξ οὐρανοῦ τὴν δρόσον ὑπόδεξαι, καὶ κύψον ὥσπερ κύων καὶ πίε, τό νάμα τό ἐκ νόμου, ρυέν τῇ ἀποθλίψει τοῦ γράμματος.

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἐνεκὲν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν

Ηλεί τού Ιερέως τήν καταδίκην, ψυχή μου επεσπάσω δι᾽ ἑνδειαν, φρενών ανασχομένη τά πάθη, ἐν σοί ὥσπερ ἐκεῖνος, τά τέκνα ενεργεῖν τά παράνομα.

Μακάριοι ἐστέ, ὅταν ονειδίσωσιν υμᾶς, καί διώξωσι, καί εἰπωσιν πᾶν πονηρόν ῥήμα, καθ᾽ υμῶν ψευδόμενοι, ἕνεκεν ἐμοῦ

Ἐν τοῖς κριταῖς Λευϊτῆς δι᾽ ἐμμελείας, τήν ἐαυτοῦ γυναῖκα ταῖς δώδωκα, φυλαῖς διείλε ψυχή μου, ἵνα τό μίσος θριαμβεύσῃ, τό ἐκ Βενιαμὶν τό παράνομον.

Χαίρετε καί ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθός υμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς

Ἡ φιλοσώφρων Ἄννα προσευχομένη, τά χεῖλη μὲν ἐκίνει πρὸς αἴνεσιν, φωνή δέ ταύτης οὐκ ἐξηχεῖτο, ἀλλ᾽ ὁμῶς στεῖρα οὐσα, Υἱὸν τῆς προσευχῆς τίκει ἀξίον.

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου

Ἐν τοῖς κριταῖς ὁ Ἄννης ἐκρίθη γόνος, ὁ μέγας Σαμουήλ, ὃν ἐθρέψατο, ἡ Ἀρμαθέμ ἐν οἴκῳ Κυρίου, αὐτὸν ζήλου ψυχῇ μου, καί κρίναι πρὸς τῶν ἄλλων τά ἔργα σου.

Μνήσθητι ἡμῶν, Δέσποτα, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου

Δαυῖδ εἰς Βασιλέα ἐκλελεγμένος, βασιλικῶς ἐχρίσθη τῷ κέρατι, τοῦ θεοῦ μύρου, σύ οὖν ψυχῇ μου, τήν ἄνω Βασιλείαν εἰ θέλεις, μύρω χρίσαι τοῖς δάκρυσιν.

Μνήσθητι ἡμῶν, Ἄγιε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου

Ελέησον τό πλάσμα σου Ελεήμον, οἰκτεῖρον τῶν χειρῶν σου τό ποῖημα, καί φείσαι πάντων ἡμαρτηκότων, καμοῦ τοῦ ὑπὲρ πάντας, τοῖς σοῖς υπεριδόντος προστάγμασι.

Δόξα Πατρί, καί Υἱῷ, καί ἁγίῳ Πνεύματι

Ἀνάρχῳ καί γεννήσει τε καί προόδῳ, Πατέρα προσκυνῶ τὸν γεννήσαντα, Υἱὸν δοξάζω τὸν γεννηθέντα, ὑμνῶ τό συνεκλάμπον Πατρί τε, καί Υἱῷ, Πνεῦμα Ἅγιον.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Τὸν ὑπερ φύσιν Τόκον σου προσκυνούμεν, τήν κατὰ φύσιν δόξαν τοῦ βρέφους σου, μή διαιρούντες Θεογεννήτορ, ὁ εἰς γάρ τῷ προσώπῳ, διττός ομολογεῖται ταῖς φύσεσιν.

Ωδὴ ζ᾽

Ὁ Εἰρμός

Ἡμάρτομεν, ἡνομήσαμεν, ἡδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδέ συνετηρήσαμεν, οὐδέ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλὰ μή

παραδώης ημάς εις τέλος, ο τών Πατέρων Θεός. (Δίς)

Ημάρτηκα, επλημμέλησα, καί ηθέτησα τήν εντολήν σου, ότι εν αμαρτίαις προήχθην, καί προσέθηκα τοίς μώλωπι τραύμα εμοί, αλλ'· αυτός με ελέησον ως εύσπλαγχνος, ο τών Πατέρων Θεός.

Τά κρύφια τής καρδίας μου, εξηγόρευσά σοι τώ Κριτή μου, ίδε μου τήν ταπείνωσιν, ίδε καί τήν θλίψίν μου, καί πρόσχες τή κρίσει μου νύν, καί αυτός με ελέησον ως εύσπλαγχνος ο τών Πατέρων Θεός.

Σαούλ ποτέ, ως απώλεσε, τού πατρός αυτού ψυχή τας όνους, πάρεργον τό βασίλειον εύρε, προς ανάρρησιν. Αλλ'· όρα μή λάθης σαυτήν, τας κτηνώδεις ορέξεις σου, προκρίνουσα τής βασιλείας Χριστού.

Δαυϊδ ποτέ, ο πατρόθεος, ει καί ήμαρτε διπτώς ψυχή μου, βέλει μέν τοξευθείς τής μοιχείας, τώ δέ δόρατι αλούς τής τού φόνου ποινης. αλλ'· αυτή τά βαρύτερα τών έργων νοσείς, ταίς κατά γνώμην ορμαίς.

Συνήψε μέν, ο Δαυϊδ ποτέ, ανομήματι τήν ανομίαν, φόνω γάρ τήν μοιχείαν εκίρνα, τήν μετάνοιαν ευθύς παραδείξας διπλήν. αλλ'· αυτή πονηρότερα ειργάσω, ψυχή, μή μεταγνούσα Θεώ.

Δαυϊδ ποτέ ανεστήλωσε, συγγραψάμενος ως εν εικόνι, ύμνον, δι'· ού τήν πράξιν ελέγχει, ήν ειργάσατο κραυγάζων. Ελέησόν με, σοί γάρ μόνω εξήμαρτον, τώ πάντων Θεώ, αυτός καθάρισόν με.

Η Κιβωτός, ως εφέρετο, επιδίφριος ο Ζάν εκείνος, ότε ανατραπέντος τού μόσχου, μόνον ήψατο, Θεού επειράθη οργής, αλλ'· αυτού τήν αυθάδειαν, φυγούσα ψυχή, σέβου τά θεία καλώς.

Ακήκοας, τού Αβεσσαλώμ, πώς τής φύσεως αντεξανέστη, έγνως τας εναγείς αυτού πράξεις, αίς εξύβρισε, τήν κοίτην Δαυϊδ τού πατρός, αλλ'· αυτή εμιμήσω, τας αυτού εμπαιθείς, καί φιληδόνους ορμάς.

Υπέταξας, τό αδούλωτον, σου αξίωμα τώ σώματί σου, άλλον γάρ, Αχιτόφελ ευρούσα τόν εχθρόν σύ ψυχή, συνήλθες ταίς τούτου βουλαίς. Αλλ'· αυτάς διεσκέδασεν, αυτός ο Χριστός, ίνα σύ πάντων σωθής.

Ο Σολομών, ο θαυμάσιος, ο καί χάριτος σοφίας πλήρης, ούτος τό πονηρόν εναντίον, τού Θεού ποτέ, ποιήσας απέστη αυτού, ώ

αυτή τόν επάρατόν σου βίον, ψυχή προσαφωμοίωσας.

Ταῖς ηδοναῖς, εξελκόμενος, τών παθών αυτού κατερρυπούτο, οἱμοι! ο εραστής τῆς σοφίας, εραστής πορνών γυναικών, καί ξένος Θεού, ὃν αυτή εμιμήσω, κατά νούν ὡ ψυχή, ηδυπαθείαις αισχραῖς.

Τόν Ροβοάμ, παρεζήλωσας, αλογήσαντα βουλήν πατρώαν, ἅμα δέ καί τόν κάκιστον δούλον, Ιεροβοάμ, τόν πρίν αποστάτην ψυχή. Ἀλλά φεύγε τήν μίμησιν, καί κράζε Θεώ. Ἡμαρτον οἰκτειρόν με.

Τόν Αχαάβ παρεζήλωσας, τοῖς μιάσμασι ψυχή μου, οἱμοι! γέγονας σαρκικῶν μολυσμάτων, καταγώγιον καί σκεύος αισχρόν τών παθών. Ἀλλ’ ἐκ βάθους σου στέναξον, καί λέγε Θεώ, τάς αμαρτίας σου.

Εκλείσθη σοι, ουρανός ψυχή, καί λιμός Θεού κατέλαβέ σε, ὅτε τοῖς Ηλίου τού θεσβίστου, ὡς ο Αχαάβ, ηπείθησας λόγοις ποτέ., Ἀλλά τή Σαραφθία ομοιώθητι, θρέψον Προφήτου ψυχήν.

Τού Μανασσή, επεσώρευσας, τά εγκλήματα τή προαιρέσει, στήσασα ὡς βδελύγματα πάθη, καί πληθύνουσα ψυχή, προσωχθίσματα. Ἀλλ’ αὐτοῦ τήν μετάνοιαν, ζηλούσα θερμῶς, κτήσαι κατάνυξιν.

Προσπίπτω σοι, καί προσάγω σοι, ὥσπερ δάκρυα τά ρήματά μου, ἡμαρτον, ὡς ουχ ἡμαρτε Πόρνη, καί ηνόμησα, ὡς ἄλλος ουδεὶς ἐπὶ γῆς. Ἀλλ’ οἰκτείρησον Δέσποτα τό ποίημά σου, καί ανακάλεσαί με.

Κατέχρωσα, τήν εἰκόνα σου, καί παρέφθειρα τήν εντολήν σου, ὅλον απημαυρώθη τό κάλλος, καί τοῖς πάθεσιν εσβέσθη Σωτήρ η λαμπάς. Ἀλλ’ οἰκτεῖρας ἀπόδος μοι, ὡς ψάλλει Δαυῖδ τήν αγαλλίασιν.

Επίστρεψον, μετανόησον, ανακάλυψον τά κεκρυμμένα, λέγε Θεώ τῷ τά πάντα εἰδότη. Σύ γινώσκεις μου τά κρύφια μόνε Σωτήρ, καί αὐτός με ελέησον, ὡς ψάλλει Δαυῖδ, κατά τό ἐλεός σου.

Εξέλιπον, αἱ ἡμέραι μου, ὡς ἐνύπνιον ἐγειρομένου, ὅθεν ὡς Εζεκίας δακρύω, ἐπὶ κλίνης μου προσθήναί μοι χρόνους ζωῆς. Ἀλλά τίς Ησαΐας, παραστήσεται μοι ψυχή, εἰ μή ο πάντων Θεός;

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Βοήσασα, πρὸς τήν ἄχραντον, Θεομήτορα πρίν απεκρούσω, λύσσαν παθῶν βιαίων οχλούντων, καί κατήσχυνας, ἐχθρόν τόν

περνίσαντα. Αλλά δός νύν βοήθειαν εκ θλίψεως, καμοί τώ δούλω σου.

Οσία τού Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Ὦν ἔστερξας, ὄν ἐπόθησας, διὰ ὃν ἔτηξας σάρκας Οσία, αἴτησαι νύν Χριστόν υπέρ δούλων, ὅπως ἰλεως γενόμενος πάσιν ἡμῖν, ειρηναίαν κατάστασιν βραβεύσειε, τοῖς σεβομένοις αὐτόν.

Ἄγιε τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Τῆς πίστεως ἐν τῇ πέτρα με, ταῖς πρεσβεΐαις σου στήριζον Πάτερ, φόβω με τώ ἐνθέω τειχίζων, καί μετάνοιαν, Ἀνδρέα παράσχου μοι νύν, δυσωπώ σε καί ρύσαί με, παγίδος ἐχθρῶν, τῶν ἐκζητούντων με.

Δόξα...

Τριάς ἀπλή, ἀδιαίρετε, Ομοούσιε Μονάς ἀγία, φῶτα καί φῶς καί ἅγια τρία, καί ἐν ἅγιον υμνεῖται Θεός ἡ Τριάς, ἀλλὰ ἀνύμνησον, δόξασον ζωὴν καί ζωάς, ψυχὴ τὸν πάντων Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε, εὐλογούμεν σε, προσκυνούμεν σε Θεογεννήτορ, ὅτι τῆς ἀχωρίστου Τριάδος, ἀπεκύησας τὸν ἕνα Υἱὸν καί Θεόν, καί αὐτὴ προηνώξας ἡμῖν, τοῖς ἐν γῇ τὰ ἐπουράνια.

Τὰ Τριῶδια

Ὡδὴ ἡ ἤχος πλ. δ

Ὁ Εἰρμός

Τὸν ἀναρχον Βασιλέα τῆς δόξης, ὃν φρίπτουσιν ουρανῶν αἱ Δυνάμεις, καί τρέμουσι τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, υμνεῖτε ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυψούτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀπόστολοι τού Χριστού, πρεσβεύσατε υπέρ ημών

Ὡς ἄνθρακες τού πυρός τού αἵλου, συμφλέξατε τὰ υλῶδη μου πάθη, ἀνάπτοντές μοι νύν, τὸν ἔρωτα τῆς θείας, Ἀπόστολοι ἀγάπης.

Τὰς σάλπιγγας τὰς εὐήχους τού Λόγου, τιμήσωμεν, δι᾽ ὧν πέπτωκε τεῖχη, ἀνίδρυτα ἐχθροῦ, καί τῆς θεογνωσίας, ἐδράσθησαν ἐπάλξεις.

Ἰνδάλματα ἐμπαθὴ τῆς ψυχῆς μου, συντρίψατε οἱ ναοὺς τε καὶ στήλας, συντρίψαντες ἐχθροῦ, Ἀπόστολοι Κυρίου, ναοὶ ἡγιασμένοι.

Θεοτοκίον

Εχώρησας τὸν ἀχώρητον φύσει, ἐβάστασας τὸν βαστάζοντα πάντα, ἐθήλασας Ἀγνή, τὸν τρέφοντα τὴν Κτίσιν, Χριστόν τὸν

ζωοδότην.

Ειρμός

Τού Πνεύματος τή αρχιτεκτονία, δειμάμενοι πάσαν τήν Εκκλησίαν, Απόστολοι Χριστού, εν ταύτῃ εὐλογεῖτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σαλπίσαντες σάλπιγξι τῶν δογμάτων, κατέστρεψαν οἱ Απόστολοι πάσαν, πλάνην εἰδωλικήν, Χριστόν υπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Απόστολοι ἡ καλὴ μετοικία, οἱ ἔφοροι Κόσμου, καὶ τῶν Ουρανῶν πολῖται, τοὺς υμᾶς αεὶ ανευφημοῦντας, λυτρώσατε κινδύνων.

Δόξα...

Τρισήλιε παμφαῆς θεαρχία, ομόδοξε καὶ ομόθρονε φύσις, Πατήρ ὁ παντουργός, Υἱέ καὶ θεῖον Πνεῦμα, ὕμνῳ σε εἰς αἰῶνας.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ὡς ἐντιμον καὶ υπέρτατον θρόνον, ὑμνήσωμεν τοῦ Θεοῦ τήν Μητέρα, ἀπαύστως οἱ λαοί, τήν μόνην μετὰ τόκον, Μητέρα καὶ Παρθένον.

Ὡδὴ η'

Ὁ Ειρμός

Ὅν Στρατιαί, ουρανῶν δοξάζουσι, καὶ φρίττει τὰ Χερουβίμ, καὶ τὰ Σεραφίμ, πάσα πνοή καὶ κτίσις ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. (Δίς)

Ἡμαρτηκότα, Σωτὴρ ἐλέησον, διέγειρόν μου τὸν νοῦν, πρὸς ἐπιστροφὴν, δέξαι μετανοοῦντα, οἰκτείρησον βοῶντα. Ἡμαρτόν σοι, σῶσον, ἡνόμησα, ἐλέησόν με.

Ὁ διφρηλάτης, Ἡλίας, ἄρματι, ταῖς ἀρεταῖς ἐπιβάς, ὡς εἰς ουρανόν, ἤγετο υπεράνω, ποτέ τῶν ἐπιγείων, τούτου οὖν ψυχὴ μου, τήν ἀνοδὸν ἀναλογίζου.

Τοῦ Ἰορδάνου, τό ρεῖθρον πρότερον, τὴ μελωτὴ Ἡλιοῦ, δι' Ἐλισσαιέ, ἔστη ἐνθα καὶ ἐνθα, αὐτὴ δέ ὦ ψυχὴ μου, ταύτης οὐ μετέσχες, τῆς χάριτος δι' ἀκρασίαν.

Ὁ Ἐλισσαιός, ποτέ δεξάμενος, τήν μελωτὴν Ἡλιοῦ, ἔλαβε διπλὴν, χάριν παρὰ Κυρίου, αὐτὴ δὲ ὦ ψυχὴ μου, ταύτης οὐ μετέσχες, τῆς χάριτος δι' ἀκρασίαν.

Ἡ Σωμανίτις, ποτέ τὸν δίκαιον, ἐξένισεν ὦ ψυχὴ, γνώμη ἀγαθὴ, σὺ δὲ οὐκ εἰσωκίσω, οὐ ξένον, οὐχ οδίτην, ὅθεν τοῦ νυμφώνος,

ριφήση έξω θρηνωδούσα.

Τού Γιεζή, εμιμήσω τάλαινα, τήν γνώμην τήν ρυπαράν, πάντοτε ψυχή, ού τήν φιλαργυρίαν, απώθου κάν εν γήρει, φεύγε τής γεέννης, τό πύρ εκστάσα τών κακών σου.

Σύ τόν Οζιάν, ψυχή ζηλώσασα, τήν τούτου λέπραν εν σοί, έσχες εν διπλώ, άτοπα γάρ λογίζη, παράνομα δέ πράττεις, άφες ά κατέχεις, καί πρόσδραμε τή μετανοία.

Τούς Νινευϊτας, ψυχή ακήκοας, μετανοούντας Θεώ, σάκκω καί σποδώ, τούτους ουκ εμιμήσω, αλλ’ ωφθης σκαιοτέρα, πάντων τών πρό νόμου, καί μετά νόμον επταικότων.

Τόν εν τώ λάκκω, βορβόρου ήκουσας, Ιερεμίαν ψυχή, πόλιν τήν Σιών, θρήνοις καταβοώντα, καί δάκρυα ζητούντα, μίμησαι τόν τούτου, θρηνώδη βίον καί σωθήση.

Ο Ιωνάς, εις θαρσείς απέδραμε, προγνούς τήν επιστροφήν, τών Νινευϊτών, έγνω γάρ ως προφήτης, Θεού τήν ευσπλαγχνίαν, όθεν παρεζήλου, τήν προφητείαν μή ψευσθήναι.

Τόν Δανιήλ, εν τώ λάκκω ήκουσας, πώς έφραξεν ώ ψυχή, στόματα θηρών, έγνωκας πώς οι Παίδες, οι περί Αζαρίαν, έσβεσαν τή πίστει, καμίνου φλόγα καιομένην.

Τής παλαιάς, Διαθήκης άπαντας, παρήγαγόν σοι ψυχή, πρόσ υπογραμμόν, μίμησαι τών δικαίων, τάς φιλοθέους πράξεις, έκφυγε δέ πάλιν, τών πονηρών τάς αμαρτίας.

Δικαιοκρίτα, Σωτήρ ελέησον, καί ρύσαί με τού πυρός, καί τής απειλής, ής μέλλω εν τή κρίσει, δικαίως υποστήναι, άνες μοι πρό τέλους, δι’ αρετής καί μετανοίας.

Ως ο Ληστής εκβοώ σοι Μνήσθητι, ως Πέτρος κλαίω πικρώς. Άνες μοι Σωτήρ, κράζω ως ο Τελώνης, δακρύω ως η Πόρνη, δέξαι μου τόν θρήνον, καθώς ποτέ τής Χαναναίας.

Τήν σηπεδόνα, Σωτήρ θεράπευσον, τής ταπεινής μου ψυχής, μόνε ιατρέ, μάλαγμά μοι επίθες, καί έλαιον καί οίνον, έργα μετανοίας, κατάνυξιν μετά δακρύων.

Τήν Χαναναίαν, καγώ μιμούμενος, Ελέησόν με βοώ, τώ Υιώ Δαυϊδ, άπτομαι τού κρασπέδου, ως η Αιμορροούσα, κλαίω ως η Μάρθα, καί Μαρία επί Λαζάρου.

Τό τών δακρύων, Σωτήρ αλάβαστρον, ως μύρον κατακενών, επί κεφαλής, κράζω σοι ως η Πόρνη, τόν έλεον ζητούσα, δέησιν προσάγω, καί άφεςιν αιτώ λαβείν με.

Εἰ καὶ μηδεὶς, ὡς ἐγὼ σοὶ ἡμάρτεν, ἀλλ, ὅμως δέξαι καμὲ, εὐσπλαγχνε Σωτήρ, φόβω μετανοοῦντα, καὶ πόθῳ κεκραγότα. Ἡμάρτον σοὶ μόνῳ, ἠνόμησα, ἐλέησόν με.

Φείσαι Σωτήρ, τοῦ ἰδίου πλάσματος, καὶ ζήτησον ὡς ποιμήν, τὸ ἀπολωλὸς, πρόβατον πλανηθέντα, ἐξάρπασον τοῦ λύκου, ποιήσόν με θρέμμα, ἐν τῇ νομῇ τῶν σῶν προβάτων.

Ὅταν Κριτῆς, καθίσῃς ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ δείξῃς τὴν φοβερὰν, δόξαν σου Χριστέ, ὦ ποῖος φόβος τότε! καμίνου καιομένης, πάντων δειλιώντων, τὸ ἀστεκτον τοῦ βήματός σου.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Ἡ τοῦ Φωτός, τοῦ ἀδύτου Μήτηρ σε, φωτίσασα σκοτασμοῦ, ἔλυσε παθῶν, ὅθεν εἰσδεδεγμένη, τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν, φώτισον Μαρία, τοὺς σέ πιστῶς ἀνευφημοῦντας.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Θαύμα καινόν, κατιδὼν ἐξίστατο, ὁ θεῖος ὄντως ἐν σοί, Μήτηρ Ζωσιμάς, Ἄγγελον γάρ ἐώρα, ἐν σώματι καὶ θάμβους, ὅλος ἐπληροῦτο, Χριστὸν υμνῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Ὡς παρρησίαν, ἔχων πρὸς Κύριον, Ἀνδρέα Κρήτης σεπτόν, κλέος δυσωπῶ, πρέσβευε τοῦ δεσμοῦ με, τῆς ἀνομίας λύσιν, νῦν εὐρεῖν εὐχαίς σου, Διδάσκαλε, Ὁσίων δόξα.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα

Ἀναρχε Πάτερ, Υἱέ συνάναρχε, Παράκλητε ἀγαθέ, Πνεῦμα τὸ εὐθές, Λόγου Θεοῦ Γεννήτορ, Πατρός ἀνάρχου Λόγε, Πνεῦμα ζῶν καὶ κτίζον. Τριάς Μονάς ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὡς ἐκ βαφῆς, αλουργίδος Ἀχραντε, ἡ νοητὴ πορφυρίς, τοῦ Εμμανουήλ, ἔνδον ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη, ὅθεν Θεοτόκον, ἐν ἀληθείᾳ σέ τιμῶμεν.

Αἰνούμεν, εὐλογούμεν καὶ προσκυνούμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός

Ὅν Στρατιαί, οὐρανῶν δοξάζουσι, καὶ φρίττει τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὰ Σεραφὶμ, πάσα πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὰ Τριῶδια

Ὡδὴ θ' 39; Ἦχος πλ. δ' 39;

Κυρίως Θεοτόκον

Απόστολοι τού Χριστού, πρεσβεύσατε υπέρ ημών

Πηγαί τού σωτηρίου, νάματος δειχθέντες, τήν εκτακείσαν ψυχήν μου, Απόστολοι, τής αμαρτίας τή δίψη, καταδροσίσατε.

Νηχόμενον πελάγει, τώ τής απωλείας, καί υποβρύχιον ήδη γενόμενον, σή δεξιά, ως τόν Πέτρον, Κύριε σώσόν με.

Ως άλας τών νοστίμων, όντες διδαγμάτων, τήν σηπεδόνα νοός μου ξηράνατε, καί τής αγνοίας τό σκότος, αποδιώξατε.

Θεοτοκίον

Χαράν ως τετοκυία, πένθος μοι παράσχου, δι' ού τήν θείαν παράκλησιν Δέσποινα, εν τή μελλούση ημέρα ευρείν δυνήσομαι.

Ειρμός άλλος

Σε τήν ουρανού καί γής μεσίτιν, πάσαι γενεαί μεγαλύνομεν, σωματικώς γάρ εσκήνωσεν εν σοί, τό πλήρωμα Παρθένε τής θεότητος.

Σέ τό ευκλεές τών Αποστόλων, σύστημα ωδαίς μεγαλύνομεν, τής οικουμένης φωστήρες γάρ φαιδροί, εδείχθητε τήν πλάνην εκδιώκοντες.

Ευαγγελική υμών σαγήνη, λογικούς ιχθύας αγρεύοντες, αυτούς προσφέρετε πάντοτε Χριστώ, οψώνιον Απόστολοι μακάριοι.

Εν τή πρός Θεόν υμών αιτήσει, μέμνησθε ημών Απόστολοι, από παντός λυτρωθήναι πειρασμού, δεόμεθα, τούς πόθω ανυμνούντας υμάς.

Δόξα...

Σέ τήν τρισυπόστατον Μονάδα, Πάτερ, καί Υιέ σύν τώ Πνεύματι, ένα Θεόν ομοούσιον υμνώ, Τριάδα ομοδύναμον καί άναρχον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν παιδοτόκον καί Παρθένον, πάσαι γενεαί μακαρίζομεν, ως διά σου λυτρωθέντες τής αράς, χαράν γάρ ημίν έτεκες τόν Κύριον.

Ωδή θ'

Ο Ειρμός

Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου, άφθορος η κύησις, Θεού γάρ η γέννησις, καινοποιεί τάς φύσεις. Διό σε πάσαι αι γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν. (Δίς)

Ο νούς τετραυμάτισται, τό σώμα μεμαλάκισται, νοσεί τό πνεύμα, ο λόγος ησθένησεν, ο βίος νενέκρωται, τό τέλος επί θύραις, διό μοι τάλαινα ψυχή, τί ποιήσεις όταν έλθη, ο Κριτής ανερεινήσαι τά σά;

Μωσέως παρήγαγον, ψυχή τήν κοσμογένεσιν, και εξ εκεί νου, πάσαν ενδιάθετον, γραφήν ιστορούσάν σοι, δικαίους καί αδίκους, ών τούς δευτέρους ώ ψυχή, εμιμήσω, ου τούς πρώτους, εις Θεόν εξαμαρτήσασα.

Ο Νόμος ησθένησεν, αργεί το Ευαγγέλιον, Γραφή δέ πάσα, εν σοί παρημέληται, Προφήται ητόνησαν, καί πάς δικαίου λόγος, αι τραυματίαι σου ώ ψυχή, επληθύνθησαν, ουκ όντος, ιατρού τού υγιούντός σε.

Τής νέας παράγω σοι, Γραφής τά υποδείγματα, ενάγοντά σε, ψυχή πρός κατάνυξιν, δικαίους ούν ζήλωσον, αμαρτωλούς εκτρέπου, καί εξιλέωσαι Χριστόν, προσευχαίς τε καί νηστείαις, καί αγνεία καί σεμνότητι.

Χριστός ενηνθρώπησε, καλέσας εις μετάνοιαν, ληστάς καί πόρνας, ψυχή μετανόησον, η θύρα ηνέωκται, τής Βασιλείας ήδη, καί προαρπάζουσιν αυτήν, Φαρισαίοι καί Τελώναι, καί μοιχοί μεταποιούμενοι.

Χριστός ενηνθρώπησε, σαρκί προσομιλήσας μοι, καί πάντα όσα, υπάρχει τής φύσεως, βουλήσει επλήρωσε, τής αμαρτίας δίχα, υπογραμμόν σοι ώ ψυχή, καί εικόνα προδεικνύων, τής αυτού συγκαταβάσεως.

Χριστός Μάγους έσωσε, Ποιμένας συνεκάλεσε, Νηπίων δήμους, απέδειξε Μάρτυρας, Πρεσβύτην εδόξασε, καί γηραλέαν Χήραν, ών ουκ εξήλωσας ψυχή, ου τάς πράξεις, ου τόν βίον, αλλ’ ουαί σοι εν τώ κρίνεσθαι!

Νηστεύσας ο Κύριος, ημέρας τεσσαράκοντα, εν τή ερήμω, ύστερον επείνασε, δεικνύς τό ανθρώπινον. Ψυχή μή αθυμής, άν σοι προσβάλλη ο εχθρός, προσευχή τε καί νηστεία, εκ ποδών αποκρουσθήτω σοι.

Χριστός επειράζετο, Διάβολος επείραζε, δεικνύς τούς λίθους, ίνα άρτοι γένωνται, εις όρος ανήγαγεν, ιδείν τάς βασιλείας, τού Κόσμου πάσας εν ριπή, Φοβού ώ ψυχή τό δράμα, νήφε, εύχου, πάσαν ώραν Θεώ.

Τρυγών η φιλέρημος, φωνή βοώντος ήχησε, Χριστού ο λύχνος, κηρύττων μετάνοιαν, Ηρώδης ηνόμησε, σύν τή Ηρωδιάδι. Βλέπε ψυχή μου μή παγής, τών ανόμων ταίς παγίσιν, αλλ’ ασπάζου τήν μετάνοιαν.

Τήν έρημον ώκησε, τής χάριτος ο Πρόδρομος, καί Ιουδαία, πάσα καί Σαμάρεια, ακούοντες έτρεχον, καί εξωμολογούντο, τάς αμαρτίας εαυτών, βαπτιζόμενοι προθύμως, ούς αυτή ουκ εμιμήσω ψυχή.

Ο γάμος μέν τίμιος, η κοίτη δέ αμίαντος, αμφότερα γάρ, Χριστός προευλόγησε, σαρκί εσθιόμενος, καί εν Κανά δέ γάμω, τό ύδωρ οίνον εκτελών, καί δεικνύων πρώτον θαύμα, ίνα σύ μετατεθής ώ ψυχή.

Παράλυτον έσφιγξε, Χριστός τήν κλίνην άραντα, καί νεανίσκον, θανέντα εξήγειρε, τής χήρας τό κύημα, καί τού Εκατοντάρχου, καί Σαμαρείτιδι φανείς, τήν εν πνεύματι λατρείαν, σοί ψυχή προεζωγράφησεν.

Αιμόρρουν ιάσατο, αφή κρασπέδου Κύριος, λεπρούς καθήρε, τυφλούς καί χωλεύοντας, φωτίσας ηνώρθωσε, κωφούς τε καί αλάλους, καί τήν συγκύπτουσαν χαμαί, εθεράπευσε τώ λόγω, ίνα σύ σωθής αθλία ψυχή.

Τάς νόσους ιώμενος, πτωχοίς ευηγγελίζετο, Χριστός ο Λόγος, κυλλούς εθεράπευσε, τελώναις συνήσθιεν, αμαρτωλοίς ωμίλει, τής Ιαείρου θυγατρός, τήν ψυχήν προμεταστάσαν, επανήγαγεν αφή τής χειρός.

Τελώνης εσώζετο, καί Πόρνη εσωφρόνιζε, καί Φαρισαίος, αυχών κατεκρίνετο, ο μέν γάρ, Ιλάσθητι, η δέ, Ελέησόν με, ο δέ εκόμπαζε, βοών, ο Θεός ευχαριστώ σοι, καί εξής τά τής ανοίας ρητά.

Ζακχαίος Τελώνης ήν, αλλ’ όμως διεσώζετο, καί Φαρισαίος, ο Σίμων εσφάλλετο, καί Πόρνη ελάμβανε, τάς αφεσίμους λύσεις, παρά τού έχοντος ισχύν, αφιέναι αμαρτίας, ήν ψυχή σπεύσον μιμήσασθαι.

Τήν Πόρνην ώ τάλαινα, ψυχή μου ουκ εζήλωσας, ήτις λαβούσα, μύρου τό αλάβαστρον, σύν δάκρυσιν ήλειψε, τούς πόδας τού Κυρίου, εξέμαξε δέ ταίς θριξί, τών αρχαίων εγκλημάτων, τό χειρόγραφον ρηγνύντος αυτή.

Τάς πόλεις αἷς ἔδωκε, Χριστός τό Ευαγγέλιον, ψυχή μου ἔγνω, ὅπως κατηράθησαν, φοβού τό υπόδειγμα, μή γένη ως εκείναι, ταῖς ἐν Σοδόμοις γάρ αὐτάς, ὁ Δεσπότης παρεικάσας, ἕως Ἄδου κατεδίκασε.

Μή χείρων ὦ ψυχή μου, φανής δι’ απογνώσεως, τῆς Χαναναίας, τήν πίστιν ἀκούσασα, δι’ ἧς τό θυγάτριον, λόγῳ Θεοῦ ἰάθη. Υἱέ Δαυῖδ σῶσον καμέ, ἀναβόησον ἐκ βάθους, τῆς καρδίας ὡς εκείνη Χριστώ.

Σπλαγχνίσθητι σῶσόν με, Υἱέ Δαυῖδ ἐλεησον, ὁ δαιμονώντας, λόγῳ ἰασάμενος, φωνήν δέ τήν εὐσπλαγχνον, ὡς τῷ Ληστή μοι φράσον. Ἀμήν σοι λέγω μετ’ ἐμοῦ, ἔση ἐν τῷ Παραδείσῳ, ὅταν ἔλθω ἐν τῇ δόξῃ μου.

Ληστής κατηγόρει σοι, Ληστής ἐθεολόγει σοι, ἀμφοτέροι γάρ, σταυρῷ συνεκρέμαντο, ἀλλ’ ὦ Πολυεύσπλαγχνε, ὡς τῷ πιστῷ Ληστή σου, τῷ ἐπιγνόντι σε Θεόν, καμοί ἀνοιξον τήν θύραν, τῆς ἐνδόξου βασιλείας σου.

Ἡ κτίσις συνέιχετο, σταυρούμενόν σε βλέπουσα, ὀρη καί πέτραι, φόβῳ διερρήγνυντο, καί γῆ συνεσεῖετο, καί Ἄδης ἐγυμνούτο, καί συνεσκότασε τό φῶς, ἐν ἡμέρα καθορών σε, Ἰησοῦ, προσηλωμένον σαρκί.

Αἰσίους μετανοίας, καρπούς μή ἀπαιτήσης με, ἡ γάρ ἰσχύς μου, ἐν ἐμοί ἐξέλιπε, καρδίαν μοι δώρησαι, αἰὲ συντετριμμένην, πτωχείαν δέ πνευματικήν, ἵνα ταῦτά σοι προσοίσω, ὡς δεκτὴν θυσίαν μόνε Σωτήρ.

Κριτά μου καί γνώστά μου, ὁ μέλλων πάλιν ἔρχεσθαι, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, κρίναι Κόσμον ἅπαντα, ἰλέω σου ὄμματι, τότε ἰδὼν με φείσαι, καί οἰκτειρόν με Ἰησοῦ, τὸν ὑπὲρ τήν πάσαν φύσιν, τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτήσαντα.

Οσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν

Ἀπάσας ἐξέστησας, τῇ ξένη πολιτείᾳ σου, Ἀγγέλων τάξεις, βροτῶν τὰ συστήματα, αὐλῶς βιώσασα, καί φύσιν υπερβάσα, ἀνθ’ ὧν ὡς ἄυλος τοῖς ποσίν, ἐπιβαίνουσα Μαρία, Ἰορδάνην διεπέρασας.

Οσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν

Τόν Κτίστην ἰλέωσαι, ὑπὲρ τῶν ευφημούντων σε, οσία Μήτηρ, ρυσθῆναι κακώσεων, καί θλίψεων τῶν κύκλῳ, συνεπιτιθεμένων, ἵνα

ρυσθέντες τών πειρασμών, μεγαλύνωμεν απαύστως, τόν δοξάσαντά σε Κύριον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Ο δείξας εράσμιον τό Νύμφης Κάλλος ἄριστον, Ρουβήν, Ανδρέας, ζήτω ψάλτης κράτιστος, Χριστόν ἱλασκόμενος, καί μή αποθανέντω, ἀλλ᾽ ὥσπερ στόμα Θεοῦ, πολλούς ἀδελφούς, Χριστῷ προσάγοι, ἐπὶ τράχηλον Εχθροῦ ατελεύτητον.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱόν υπερυψώσωμεν, τό θείον Πνεῦμα, πιστῶς προσκυνήσωμεν, Τριάδα ἀχώριστον, Μονάδα κατ᾽ ουσίαν, ὡς φῶς καί φῶτα καί ζωήν, καί ζωάς ζωοποιούσαν, καί φωτίζουσαν τά πέρατα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ πάναγνε, ἐν σοί γάρ αὕτη, πιστῶς βασιλεύουσα, ἐν σοί καί κρατύνεται, καί διὰ σοῦ νικῶσα, τροποῦται πάντα πειρασμόν, καί σκυλεύει πολεμίους καί διέπει τό υπήκοον.

Ο Ειρμός

Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου, ἀφθορος ἡ κύησις, Θεοῦ γάρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τάς φύσεις, διό σε πάσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Εἰς τά Απόστιχα τῶν Αἰνῶν

Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ᾽

Ταῖς ληστρिकाῖς ἐφόδοις, περιπεσοῦσα ψυχὴ μου, δεινῶς τετραυμάτισαι, ἐξ οικείων πταισμάτων, παραδοθεῖσα ἀνοήτοις ἐχθροῖς, ἀλλ᾽ ὡς ἔχουσα καιρόν, ἐν κατανύξει βόησον. Ἐλπίς ἀπηλπισμένων, ζωὴ ἀπεγνωσμένων, Σωτὴρ ἀνάστησον, καί σώσόν με.

Στίχ. Ενεπλήσθημεν τό πρωῒ τοῦ ἐλέους σου...

Καί πάλιν τό αὐτό

Στίχ. Καί ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ...

Μαρτυρικόν

Τόν θώρακα τῆς Πίστεως, ἐνδυσάμενοι καλῶς, καί τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ, καθοπλίσαντες εαυτούς, στρατιώται ευσθενεῖς ἀνεδείχθητε, τοῖς τυράννοις ἀνδρείως ἀντικατέστητε, καί διαβόλου τήν πλάνην κατηδαφίσατε, νικηταί γενόμενοι, τῶν στεφανῶν

ηξιώθητε, πρεσβεύσατε αεί υπέρ ημών, εις τό σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέχου τάς φωνάς τών οικετών σου, πάναγνε Παρθένε Θεοτόκε, καί πρέσβευε απαύστως, πλημμελημάτων λύσιν, καί ειρήνην δωρηθήναι ημίν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής προφητείας

Ήχος πλ. β'

Εύσπλαγχνε μακρόθυμε, Παντοκράτορ Κύριε, κατάπεμψον τό έλεός σου, επί τόν λαόν σου.

Δόξα... Καί νύν Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός 96

Ο Κύριος εβασίλευσεν, αγαλλιάσθω η γή.

Στίχ. Προσκυνήσατε αυτώ πάντες Άγγελοι αυτού.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΜΒ', 5–16)

Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός, ο ποιήσας τόν ουρανόν, καί πήξας αυτόν, ο στερεώσας τήν γήν καί τά εν αυτή, καί διδούς πνοήν τώ λαώ τώ επ' αυτής, καί πνεύμα τοίς πατούσιν αυτήν. Εγώ Κύριος ο Θεός εκάλεσά σε εν δικαιοσύνη, καί κρατήσω τής χειρός σου, καί ενισχύσω σε, καί έδωκά σε εις διαθήκην γένους, εις φώς εθνών, ανοίξαι οφθαλμούς τυφλών, εξαγαγείν εκ δεσμών δεδεμένους, καί εξ οίκου φυλακής καθημένους εν σκότει. Εγώ Κύριος ο Θεός, τούτό μου εστι τό όνομα, τήν δόξαν μου ετέρω ου δώσω, ουδέ τάς αρετάς μου τοίς γλυπτοίς, τά απ' αρχής ιδού ήκασι, καί καινά, ά εγώ αναγγέλλω, καί πρό τού αναγγείλαι εδηλώθη ημίν. Υμνήσατε τώ Κυρίω ύμνον καινόν, η αρχή αυτού άνω, δοξάζετε τό όνομα αυτού απ' άκρου τής γής, οι καταβαίνοντες εις τήν θάλασσαν, καί πλέοντες αυτήν, αι νήσοι, καί οι κατοικούντες αυτάς. Ευφράνθητι έρημος, καί αι κώμαι αυτής, επαύλεις, καί οι κατοικούντες Κηδάρ, ευφρανθήσονται οι κατοικούντες πέτραν, απ' άκρου τών ορέων βοήσουσι, δώσουσι τώ Θεώ δόξαν, τάς αρετάς αυτού έν ταίς νήσοις άναγγελοúσι. Κύριος ο Θεός τών δυνάμεων εξελεύσεται, καί βοήσεται επί τούς εχθρούς αυτού μετά ισχύος. Εσιώπησα απ' αιώνος, μή καί αεί σιωπήσομαι, καί ανέξομαι; ως η τίκτουσα

εκαρτέρησα, εκστήσω καί ξηρανώ άμα, ερημώσω όρη καί βουνούς, καί πάντα χόρτον αυτών ξηρανώ, καί θήσω ποταμούς εις νήσους, καί έλη ξηρανώ, καί άξω τυφλούς εν οδώ, ή ουκ έγνωσαν, καί τρίβους, άς ουκ ήδεισαν, πατήσαί ποιήσω αυτούς, ποιήσω αυτοίς τό σκότος εις φώς, καί τά σκολιά εις ευθείαν, ταύτα τά ρήματα ποιήσω αυτοίς, καί ουκ εγκαταλείψω αυτούς.

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός 96

Άσατε τώ Κυρίω Άσμα καινόν.

Στίχ. Αλαλάξατε τώ Θεώ πάσα η γή.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρόν Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ΄;

Αυτεξουσίως εξεδύθην, τή πρώτη μου παραβάσει, τών αρετῶν τήν ευπρέπειαν, ημφιασάμην δέ ταύτην αὐθις, τή πρός με συγκαταβάσει σου Λόγε Θεοῦ, ου παρείδες γάρ με τόν εν δεινοῖς παθήμασι καταστιχθέντα, καί ληστρικῶς οδοπατηθέντα, ἀλλά τή παναλκεί σου δυναστεία περιποιησάμενός με, ἀντιλήψεως ηξίωσας Πολυέλεε. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον αγιάζετε, καί πάσαν νόσον θεραπεύετε, καί νύν πρεσβεύσατε, ρυσθῆναι τών παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τάς ψυχάς ημῶν δεόμεθα.

Στιχηρά Προσόμοια Ποῖημα Ἰωσήφ

Ἦχος α΄;

Πανεύφημοι Μάρτυρες υμᾶς

Ηλούμενος Κύριε Σταυρῷ, Ἀδάμ τό χειρόγραφον, τή θείᾳ λόγχῃ διέρρηξας, διό διάρρηξον, τοὺς δεσμούς μου Λόγε, ὅπως σοι αινέσεως, θυσίαν θύσω πίστει γηθόμενος, καιρόν ευπρόσδεκτον, τῆς νηστείας νύν ευράμενος ὄν εἰς πάντων, σωτηρίαν ἐδειξας.

Νηστείας λαμπρότητι ποτέ, Μωϋσῆς λαμπόμενος, Θεοῦ τήν δόξαν τεθέαται, τούτον ζηλώσασα, ταπεινή ψυχὴ μου, τόν Σταυρῷ τανύσαντα, παλάμας διὰ σέ αγαθότητι, ἐργοῖς θεράπευσον, ἐγκρατείας καί δεήσεως, ὅπως τύχης, θείας ἀπολαύσεως.

Ἔτερον Προσόμοιον Ποῖημα Θεοδώρου

Ἦχος πλ. β΄;

Ἀρχαγγελικῶς ἀνυμνήσωμεν

Τόν ζωοποιόν προσκυνούντές σου Σταυρόν, τῆς ἀφράστου πρός ἡμᾶς σου, ἀμέτρου αγαθότητος Χριστέ, καί εν αὐτῷ φωτισθέντες τάς ψυχάς, ἀνυμνούμέν σε ἀπαύστως, αἰτούμενοι ευθύμως εν χαρᾷ, τελέσαι τό στάδιον τῆς Νηστείας, καί φθάσαι τά Πάθη σου ἀνυμνήσαι, Κύριε, δι΄ ὧν ἔσωσας ἡμᾶς.

Καί τοῦ Μηναίου, Προσόμοια δ΄;

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος βαρὺς Ψαλμός 98

Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών, καί προσκυνείτε τώ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Στίχ. Ο Κύριος εβασίλευσεν οργιζέσθωσαν λαοί.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΗ';, 20–33)

Εἶπε Κύριος. Κραυγή Σοδόμων καί Γομόρρας πεπλήθυνται πρός με, καί αι αμαρτίαι αὐτῶν μεγάλαι σφόδρα. Καταβάς οὖν ὄψομαι, εἰ κατὰ τήν κραυγήν αὐτῶν τήν ἐρχομένην πρός με, συντελούνται, εἰ δέ μή, ἵνα γνῶ. Καί αποστρέψαντες ἐκεῖθεν οἱ ἄνδρες, ἦλθον εἰς Σόδομα. Αβραάμ δέ ἐτι ἦν ἐστηκώς ἐναντι Κυρίου. Καί ἐγγίσας Αβραάμ, εἶπε. Μή συναπολέσης δίκαιον μετά ἀσεβούς, καί ἔσται ὁ δίκαιος ὡς ὁ ἀσεβής, ἐάν ὡσι πεντήκοντα δίκαιοι ἐν τῇ πόλει, ἀπολείς αὐτούς; οὐκ ἀνήσεις πάντα τόν τόπον ἕνεκεν τῶν πεντήκοντα δικαίων, ἐάν ὡσιν ἐν αὐτῇ; Μηδαμῶς σύ ποιήσης ὡς τό ρῆμα τοῦτο, τοῦ ἀποκτείνειν δίκαιον μετά ἀσεβούς, καί ἔσται ὁ δίκαιος ὡς ὁ ἀσεβής, μηδαμῶς, ὁ κρίνων πάσαν τήν γήν, οὐ ποιήσεις κρίσιν, Εἶπε δέ Κύριος. Εἴαν εὕρω ἐν Σοδόμοις πεντήκοντα δικαίους ἐν τῇ πόλει, ἀφήσω πάντα τόν τόπον δι' αὐτούς. Καί ἀποκριθεὶς Αβραάμ, εἶπε. Νῦν ἡρξάμην λαλήσαι πρός τόν Κύριόν μου, ἐγώ δέ εἰμι γῆ καί σποδός. Εἴαν δέ ἐλαττωνωθῶσιν οἱ πεντήκοντα δίκαιοι εἰς τεσσαρακονταπέντε, ἀπολείς, ἕνεκεν τῶν πέντε, πάσαν τήν πόλιν. Καί εἶπεν, οὐ μή ἀπολέσω, ἐάν εὕρω, ἐκεῖ τεσσαρακονταπέντε. Καί προσέθηκεν ἐτι λαλήσαι πρός αὐτόν, καί εἶπεν. Εἴαν δέ εὐρεθῶσιν ἐκεῖ τεσσαράκοντα; Καί εἶπεν, οὐ μή ἀπολέσω, ἕνεκεν τῶν τεσσαράκοντα. Καί εἶπε. Μῆτι, Κύριε, ἐάν λαλήσω; ἐάν δέ εὐρεθῶσιν ἐκεῖ τριάκοντα; Καί εἶπεν, οὐ μή ἀπολέσω, ἕνεκεν τῶν τριάκοντα. Καί εἶπεν. Επειδή ἔχω λαλήσαι πρός τόν Κύριον, ἐάν δέ εὐρεθῶσιν ἐκεῖ εἴκοσι; Καί εἶπεν. Οὐ μή ἀπολέσω, ἕνεκεν τῶν εἴκοσι. Καί εἶπε. Μῆτι, Κύριε, ἐάν λαλήσω ἐτι ἅπαξ; ἐάν δέ εὐρεθῶσιν ἐκεῖ δέκα; Καί εἶπεν, οὐκ ἀπολέσω, ἕνεκεν τῶν δέκα. Ἀπήλθε δέ ὁ Κύριος, ὡς ἐπαύσατο λαλῶν τῷ Αβραάμ, καί Αβραάμ υπέστρεψεν εἰς τόν τόπον αὐτοῦ.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β'; Ψαλμός 98

Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πάσα ἡ γῆ.

Στίχ. Δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν ευφροσύνῃ.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΣΤ';, 17 – ΙΖ'; 17)

Ο δεχόμενος παιδεΐαν, εν αγαθοίς έσται. ο δέ φυλάσσων ελέγχους, σοφισθήσεται. Ός φυλάσσει τάς εαυτού οδούς, τηρεί τήν εαυτού ψυχήν, αγαπών δέ ζωήν αυτού, φείσεται στόματος αυτού. Πρό συντριβής ηγείται ύβρις, πρό δέ πτώματος κακοφροσύνη. Κρείσσων πραϋθυμος μετά ταπεινώσεως, ή ός διαιρείται σκύλα μετά υβριστών. Συνετός εν πράγμασιν ευρετής αγαθών, πεποιθώς δέ επί τώ Κυρίω μακαριστός. Τούς σοφούς καί συνετούς, φαύλους καλούσιν, οι δέ γλυκείς εν λόγω, πλείονα ακούσονται. Πηγή ζωής έννοια τοίς κεκτημένοις, παιδεία δέ αφρόνων κακή. Καρδία σοφού νοήσει τά από τού ιδίου στόματος, επί δέ χείλεσι φορέσει επιγνωμοσύνην. Κηρία μέλιτος λόγοι καλοί, γλύκασμα δέ αυτού ίασις ψυχής. Εισίν οδοί, δοκούσαι ορθαί είναι ανδρί, τά μέντοι τελευταία αυτών βλέπει εις πυθμένα Άδου. Ανήρ έν πόνοις πονεί εαυτώ, καί εκβιάζεται τήν απώλειαν εαυτού. Ο μέντοι σκολιός επί τώ εαυτού στόματι φορεί τήν απώλειαν. Ανήρ άφρων ορύσσει εαυτώ κακά, επί δέ τών εαυτού χειλέων θησαυρίζει πύρ. Ανήρ σκολιός διαπέμπεται κακά, καί λαμπτήρα δόλου πυρσεύει κακοίς, καί διαχωρίζει φίλους. Ανήρ παράνομος αποπειράται φίλων, καί απάγει αυτούς εις οδούς ουκ αγαθάς, στηρίζων δέ οφθαλμούς αυτού, λογίζεται διεστραμμένα, επιδάκνων δέ τοίς χείλεσιν αυτού, ορίζει πάντα τά κακά, ούτος κάμινός εστι κακίας. Στέφανος καυχήσεως γήρας, εν δέ οδοίς δικαιοσύνης ευρίσκεται. Κρείσσων ανήρ μακρόθυμος, ισχυρού. Ο δέ κρατών οργής, κρείσσων τού καταλαμβανομένου πόλιν. Εις κόλπους επέρχεται πάντα τοίς αδίκοις, παρά δέ Κυρίου πάντα τά δίκαια. Κρείσσων ψωμός μεθ' ηδονής εν ειρήνη ή οίκος πλήρης πολλών αγαθών, καί αδίκων θυμάτων μετά μάχης. Οικέτης νοήμων κρατήσει δεσποτών αφρόνων, εν δέ αδελφοίς διελείται μέρη. Όσπερ δοκιμάζεται εν καμίνω άργυρος καί χρυσός, ούτως εκλεκταί καρδίαί παρά Κυρίω. Κακός υπακούει γλώσσης παρανόμων, δίκαιος δέ ου προσέχει χείλεσι ψευδέσιν. Ο καταγελών πτωχού, παροξύνει τόν ποιήσαντα αυτόν. Ο δέ επιχαίρων απολλυμένω, ουκ αθωωθήσεται. Ο δέ επισπλαγχνιζόμενος ελεηθήσεται. Στέφανος γερόντων, τέκνα τέκνων, καύχημα δέ τέκνων, πατέρες αυτών. Τού πιστού όλος ο κόσμος τών χρημάτων, τού δέ απίστου ουδέ οβολός. Ουχ αρμόσει άφρονι πιστά, ουδέ δικαίω χείλη ψευδή. Μισθός χαρίτων, η παιδεία τοίς χρωμένοις, ού δ' άν επιστρέψη, ευοδωθήσεται. Ός κρύπτει

αδικήματα ζητεί φιλίαν, ός δέ μισεί κρύπτειν, διΐστησι φίλους καί οικείους. Συντρίβει απειλή καρδίαν φρονίμου, άφρων δέ μαστιγωθείς, ουκ αισθάνεται. Αντιλογίας εγείρει πάς κακός. Ο δέ Κύριος άγγελον ανελεήμονα εκπέμψει αυτώ. Εμπεσείται μέριμνα ανδρί νοήμονι, οι δέ άφρονες διαλογιούνται κακά. Ός αποδίδωσι κακά αντί αγαθών, ου κινηθήσεται κακά εκ τού οίκου αυτού. Εξουσίαν δίδωσι λόγοις αρχή δικαιοσύνης, προηγείται δέ τής ενδείας στάσις καί μάχη. Ός δίκαιον κρίνει τόν άδικον, άδικον δέ τόν δίκαιον, ακάθαρτος καί βδελυκτός παρά θεώ. Ίνα τί υπήρξε χρήματα άφρονι; κτήσασθαι γάρ σοφίαν ακάρδιος ου δυνήσεται. Ός υψηλόν ποιεί τόν εαυτού οίκον, ζητεί συντριβήν. Ο δέ σκολιάζων τού μαθείν, εμπεσείται εις κακά. Εις πάντα καιρόν φίλος υπαρχέτω σοι, αδελφοί δέ εν ανάγκαις χρήσιμοι έστωσαν.

**ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Εξέτεινας Χριστέ, τάς παλάμας εν Ξύλῳ, ιώμενος πληγήν, τού Αδάμ ταίς πληγαίς σου, διό ικετεύω σε, τάς πληγάς μου θεράπευσον, άς απέθετο, εν τή ψυχή μου ο πλάνος, καί αξίωσον, εν προσευχή καί νηστεία, Σωτήρ θεραπεύσαί σε.

Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε Χριστέ, η πανάμωμος Μήτηρ, νεκρόν επί σταυρού, ηπλωμένον εβόα, Υιέ μου συνάναρχε, τώ Πατρί καί τώ Πνεύματι, τίς η άφατος, οικονομία σου αύτη, δι' ής έσωσας, τό τών αχράντων χειρών σου, Οικτίρμον πλαστούργημα;

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος πλ. β'

Ελπίς τού Κόσμου

Σταυρέ τού Κόσμου φυλακτήρ, τών δαιμόνων διώκτα, τούς σέ κτωμένους εν παντί, προστασίαν άμαχον, αξίωσον τό τής Νηστείας διελθείν υπόλοιπον εν συνειδήσει καθαρά, ευθύνων τάς ψυχάς ημών, ενώπιον Χριστού, Ξύλον ευλογημένον.

Σταυροθεοτοκίον

Αγνή Παρθένε καί σεμνή, τών Αγγέλων η δόξα, ότε παρέστης τώ Σταυρώ, τού Υιού καί θεού σου, μή φέρουσα Οράν τάς παροινίας

τών εχθρών, εκραυγαζες οδυνωμένη μητρικώς. Πώς φέρεις ώ
Φιλάνθρωπε τās πάντων απειλάς; Δόξα τή μακροθυμία σου.

Τριώδιον Ποίημα Ιωσήφ

Ωδή ε' Ἦχος γ'

Ο φωτίσας τή ελλάμψει

Ο εκτείνας ουρανόν ωσεί δέρριν εξέτεινας, τās παλάμας, εν
Σταυρώ Ιησού υπεράγαθε, διό ικετεύω σε, κατατεινόμενον εχθρού
με, ταίς επηρείαις οικτείρησον.

Αφύπνωσας, εν Σταυρώ Ιησού υπεράγαθε, εγρήγορσιν,
σωτηρίας ημίν παρεχόμενος, τοίς κειμένοις Κύριε, εν κατωτάτω
απωλείας, όθεν σε πίστει δοξάζομεν.

Τού Πάθους σου, τήν ημέραν ιδείν καταξίωσον, τούς δούλους
σου, φωτισθέντας καρδίας φαιδρότητι, καί τήν ζωηφόρον σου,
Σωτήρ Ανάστασιν υμνούντας, τό κράτος τής Βασιλείας σου.

Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε, εν σταυρώ ηρτημένον η Πάναγνος, ηλάλαζε,
τετρωμένη τά σπλάγχνα καί έλεγε. Διά σπλάγχνα Κύριε, σών
οικτιρμών παθείν ηνέσχου, πάσι παρέχων απάθειαν.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος πλ. β' Εκ νυκτός ορθρίζοντα

Εν Σταυρώ Φιλάνθρωπε τās χείράς σου, ήπλωσαν, ήλωσαν,
νύξαντες καί τήν Πλευράν, τή λόγχη Ιουδαίοι, καί φέρεις πάντα
Χριστέ, ίνα ημείς σωθώμεν.

Ξύλου βρώσει τέθνηκέ ποτε ο Αδάμ, πάλιν δέ εύρατο, εν τώ
ξύλω τού Σταυρού, ζωήν, δι' ής Οικτίρμον, επαπολαύει
τρυφής, ένδον τού Παραδείσου.

Δόξα...

Μονάδα τή φύσει σε Τριάς ανυμνώ, άναρχον, άκτιστον, αρχικήν
βασιλικήν, υπερτελή Ενάδα, Θεόν καί φώς καί ζωήν, δημιουργόν
τού Κόσμου.

Καί νύν... θεοτοκίον

Εν τή υπερφυεί σου κυήσει Αγνή, νόμοι σοι φύσεως,
καταλούνται σαφώς, καί γάρ ασπόρως τίκεις, τόν πρό αιώνων
Θεόν, εκ Πατρός γεννηθέντα.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τόν Σταυρόν τήν Λόγχην καί τούς Ἦλους σου, σέβομαι
Δέσποτα, δι' αυτών γάρ τής φθοράς, ημάς απελυτρώσω, εν

τώ σώ πάθει Χριστέ, απαθανατισθέντας.

Ο Ειρμός

Εκ νυκτός ορθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καί οδήγησον καμέ, εν τοίς προστάγμασί σου, καί δίδαξόν με Σωτήρ, ποιείν τό θέλημά σου.

Ωδή η#39;

Θαύματος υπερφυούς

Ήμβλυνας τού πονηρού Σώτερ τά κέντρα, καθηλούμενος ήλοις εν ξύλω, ακανθών διάδημα, ανεδύσω χλευαστικώς, εκριζών τής παραβάσεως τήν άκανθαν, διό ανυμνούντές σοι κραυγάζομεν. Ευλογείτω η Κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω εις πάντας τούς αιώνας.

Ήπλωσας επί Σταυρού Χριστέ παλάμας, τό ανθρώπινον επισυνάγων, πρός τήν σήν επίγνωσιν, καί τή λόγχη τήν σήν Πλευράν, κεντηθήναι κατεδέξω, αναβλύσας ημίν, πηγήν φωτισμού τοίς αναμέλπουσιν. Ευλογείτω η Κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω εις πάντας τούς αιώνας.

Ρείθροις ευσπλαγχνίας σου Οικτίρμον, αποκάθαρόν μου τήν καρδίαν, αμαρτίας δήγματι, σπιλωθείσαν καί ποταμούς, κατανύξεως πηγάζειν με αξίωσον, Χριστέ Ιησού, ίνα κραυγάζω σοι. Ευλογείτω η Κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Στάμνον σε τό θείον Μάννα κεκτημένην, τής θεότητος έγνωμεν Κόρη, κιβωτόν καί τράπεζαν, καί λυχνίαν, θρόνον Θεού, καί παλάτιον καί γέφυραν μετάγουσαν, πρός θείαν ζωήν τούς αναμέλποντας. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω εις πάντας τούς αιώνας.

Ειρμός άλλος

Τών Παίδων τήν ωδήν

Σταυρούται ο Χριστός, καί ζωούμενος εγώ συμψάλλω τοίς Παισίν. Ευλογείτε, τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ο κόσμος εκ φθοράς, τή σταυρώσει σου ρυσθείς, συμψάλλει τοίς Παισίν. Ευλογείτε, τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί Άγιον Πνεύμα

Τριάς ισοκλεής, Ομοούσιε Μονάς, ο Πατήρ, καί ο Υιός, καί τό Πνεύμα, σώσόν με τόν πίστει υμνούντά σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν τόκον τῆς αγνῆς, Θεοτόκου προσκυνώ, συμπάλλων τοῖς Παισίν. Ευλογεῖτε, τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Υμνῶ σου τόν Σταυρόν, δι᾽ οὗ σέσωσμαι Σωτήρ, συμπάλλων τοῖς Παισίν. Ευλογεῖτε, τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Τών Παίδων τήν ωδήν, εκμιμούμενος βοῶ, συμπάλλων τοῖς Παισίν. Ευλογεῖτε, τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ᾽

Τύπον τῆς αγνῆς λοχείας σου

Είδεν Ηλίου τόν Κύριον, εν λεπτοτάτῃ αὐρά, λεπτύνας πρότερον, σάρκα προσευχών, καί νηστειῶν επιδόσεσιν, ὃν ζηλούσα ψυχὴ μου ἀπόρριψον, τών ἡδονῶν τό πάχος, ὅπως θεάσῃ τόν ποθούμενον.

Ξύλῳ ανυψώσας πρότερον, ο Μωϋσῆς τόν ὄφιν, Σώτερ ετύπου σου τήν ανύψωσιν, τήν εν Σταυρῷ υπεράγαθε, ἰοβόλου κακίας τοῦ ὀφews, δι᾽ οὗ ἀπελυτρώσω, πάντα τά ἔθνη προσκυνούντά σε.

Τάφῳ ραθυμίας κείμενος, επιβαρύντα ἔχων, λίθον πωρώσεως, τόν αείζωνον μή συνιών Σώτερ λόγον σου, καί τοῦ φόβου σου μή αισθανόμενος, οἰκτείρησόν με σώσον, τῷ σώ ελέει πολυέλεε.

Θεοτοκίον

Πάντων υπερτέρα Δέσποινα, τῆς τών παθῶν κακίας, δείξον υπέρτερον, τόν δοξάζοντα παναληθῆ Θεοτόκον σε, καί υμνούντα τόν τόκον σου ἀχραντε, τόν ακαταληψία, θεοχαρίτωτε τιμώμενον.

Ειρμός ἄλλος

Ασπόρου συλλήψεως

Σταυρούσαι καί σώζεις με, καί θνήσκεις καί ζωοῖς ἐμέ, ὦ ευσπλαγχνίας! ὦ φιланθρωπίας σου! τίς εἶδε, τίς ἤκουσε, Δεσπότην υπέρ δούλων ελόντα θάνατον Ορατόν; ἀλλά δόξα τῇ ἀρρήτῳ, ἀγαθότητί σου Κύριε.

Ο ἥλιος ἔδυσε, σταυρούμενον ὡς εἶδέ σε, πῶς γάρ μή ἔδυ, τήν ὕβριν αισθόμενος, τοῦ Δημιουργοῦ αὐτοῦ, ὡς καί η κτίσις πάσα, συγκλονουμένη τοῖς σταυρωταῖς, σιωπῶσα ανεβόα. Ὅτι σύ Θεός υπάρχεις παντός.

Δόξα...

Μόνου Μονογεννήτορ, μονογενοῦς Υἱού Πατήρ καί μόνε μόνου, φῶς φωτός απαύγασμα, καί μόνον μόνως μόνου, Θεοῦ ἅγιον Πνεῦμα, Κυρίου Κύριον ὄντως ὄν, ὦ Τριάς μονάς αγία, σῶσόν με θεολογούντά σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό θαῦμα τοῦ τόκου σου, εκπλήττει με Πανάμωμε, πῶς συλλαμβάνεις, ασπύρως τόν ἄληπτον; εἰπέ πῶς παρθενεύεις, γεννήσασα ὡς μήτηρ; Τό υπέρ φύσιν πίστει λαβών, τό τικτόμενον προσκύνει, ὅσα θέλει γάρ καί δύναται,

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Διὰ τῆς ἡμᾶς υπέστη σου, ἕκαστον μέλος πάθημα, πυγμήν ἡ κάρρα, ἡ ὄψις ραπίσματα, αἱ χεῖρες προσηλώσεις, καί ἡ πλευρά τήν λόγχην, καί τὰ ἐξαίρετα τοῦ Σταυροῦ, ἀλλά δόξα τῇ ἀρρήτῳ, εὐσπλαγχνία σου Σωτήρ ημῶν.

Ο Ειρμός

Ἀσπύρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ἀνάνδρου, ἀφθορος ἡ κύησις, Θεοῦ γάρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τάς φύσεις, διό σε πάσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν

Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ΄

Ὁ μετὰ ληστῶν, ἐν Σταυρῷ προσπαγεῖς Χριστέ ο Θεός, καί τῷ μῶλωπί σου, τήν ἀνθρωπίνην φύσιν ιασάμενος, μή παρίδης με νοητοῖς οδοστάταις, καί λησταῖς ἀσωμάτοις ἐμπεσόντα, καί τῆς ἀρετῆς ὑπάρχεις; αὐτῶν ἐκδυθέντα, καί χαλεπῶς τραυματισθέντα, παρὰ μηδενός δέ τῶν οσίων, ιαθῆναι δυνάμενον, ἡμίθνητος γάρ εἰμι, βραχύτατον ἔχων ζωῆς λείψανον, τήν εἰς σέ μόνην ἐλπίδα, τόν καί νεκροῖς ζωὴν παρέχοντα, ἀλλά κατάδησόν μου τὰ τραύματα, τήν σὴν ἐπιστάξας μοι χρηστότητα, μόνε Φιλάνθρωπε. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τί υμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι; Χερουβὶμ; ὅτι υμῖν ἐπανεπαύσατο Χριστός, Σεραφίμ; ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν. Ἀγγέλους; τό γάρ σῶμα ἀπεστράφητε. Δυνάμεις; ἐνεργεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι. Πολλά υμῶν τὰ ὀνόματα, καί μείζονα τὰ χαρίσματα, πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τάς ψυχὰς ημῶν.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινού! ὦ φρικτῆς εγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν σταυρῷ σε ὡς ἐβλεψεν, ἐν μέσῳ δύω, ληστῶν κρεμáμενον, ὃν δίχα πόνου, καί φθοράς τέτοκε, πῶς σε ὁ áνομος, δήμος καί ἀχάριστος, σπλάγχχνον ἐμόν, Ἰησοῦ γλυκύτατε, σταυρῷ προσήλωσεν;

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος πλ. α'

Υπερύμνητος εἰ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ σαλεύων τὴν γῆν, εἰς τὸ ἐπιστρέψαι, καί σωθῆναι τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ, καί πάλιν στερεῶν αὐτήν, διὰ ἰδίαν ἀγαθότητα, καί áφατον ευσπλαγχνίαν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ' Ψαλμός ρ'

Ἐλεος καί κρίσιν áσομαί σοι, Κύριε.

Στίχ. Ψαλῷ καί συνήσω ἐν ὁδῷ ἀμώμῳ.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΜΕ', 11–17)

Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ áγιος Ἰσραήλ, ὁ ποιήσας τὰ ἐπερχόμενα. Ερωτήσατέ με περί τῶν υἱῶν μου, καί περί τῶν ἔργων τῶν χειρῶν μου ἐντείλασθέ μοι. Εγὼ ἐποίησα τὴν γῆν, καί áνθρωπον ἐπ' αὐτῆς, ἐγὼ τῇ χειρὶ μου ἐστερέωσα τὸν οὐρανόν, ἐγὼ πάσι τοῖς áστροις ἐνετειλάμην, ἐγὼ ἡγείρα αὐτόν μετὰ δικαιοσύνης βασιλέα, καί πάσαι αἱ ὁδοί αὐτοῦ εὐθείαι, οὗτος οἰκοδομήσει τὴν πόλιν μου, καί τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ μου ἐπιστρέψει, οὐ μετὰ λύτρων, οὐδέ μετὰ δῶρων, εἶπε Κύριος Σαβαώθ. Οὕτω λέγει Κύριος. Ἐκοπίασεν Αἴγυπτος, καί ἐμπορεία Αἰθιοπῶν, καί οἱ Σεβαεὶμ áνδρες υψηλοὶ ἐπὶ σέ διαβήσονται, καί σοὶ ἔσονται δούλοι, καί ὀπίσω σου ἀκολουθήσουσι δεδεμένοι χειροπέδαις, καί διαβήσονται πρὸς σέ, καί προσκηνήσουσί σοι, καί προσεύξονται ἐν σοί, ὅτι ὁ Θεός ἐν σοί ἐστι, καί οὐκ ἔστι Θεός πλήν σου. Σὺ γάρ εἰ Θεός, καί οὐκ ἤδειμεν. Ὁ Θεός τοῦ Ἰσραήλ Σωτὴρ. Αἰσχυνθήσονται καί ἐντραπήσονται πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ, καί πορεύσονται ἐν αἰσχύνῃ. Εγκαινίζεσθε πρὸς με, νῆσοι. Ἰσραὴλ σῴζεται ὑπὸ Κυρίου σωτηρίαν αἰώνιον, οὐκ αἰσχυνθήσονται, οὐδέ μή ἐντραπῶσιν ἕως τοῦ αἰῶνος ἔτι, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρα'

Κύριε, εισάκουσον τῆς προσευχῆς μου, καί ἡ κραυγή μου πρός σέ ἐλθέτω.

Στίχ. Μὴ ἀποστρέψῃς τό πρόσωπόν σου ἀπ’ ἐμού.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρόν Ἰδιόμελον

Ἦχος πλ. β΄;

Ὡς ἐξ Ἱερουσαλήμ, σοῦ τῶν θείων ἐντολῶν ἐξερχόμενος, καί
πρός τὰ πάθη τῆς Ἱερικῶ καταντήσας, τῇ δόξῃ τῆς ατιμίας, τῶν
βιωτικῶν μελημάτων κατασυρεῖς, λησταῖς περιέπεσον τῶν
λογισμῶν, τῆς υιοθεσίας τῇ χάριτι, τόν χιτῶνα υπ᾽ αὐτῶν
ἐκδυθεῖς, καί ταῖς πληγαῖς, ὡς ἄπνους κατάκειμαι. Ἱερεὺς δέ παρῶν,
καί τό πτώμα κατιδών, οὐ προσέσχε. Λευῖτης, καί αὐτός
βδελυζάμενος, ἀντιπαρήλθέ μοι. Σὺ δέ Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου
αφράστως σαρκωθείς, τῇ ἐκχύσει τοῦ σωτηρίου, καί ἐκουσίως ἐκ
πλευράς σου, ἐκχυθέντος Αἵματος καί ὕδατος, ὡς ἔλαιον ἐπιστάξας
Χριστέ ὁ Θεός, τὰς ουλὰς τῶν τραυμάτων μου, τῇ μοτώσει
περίσφιγξον, καί πρὸς οὐράνιον συγκαταρίθμησον χώρον, ὡς
εὐσπλαγχνος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν
ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου, ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Θεοτόκου τὰ παρόντα γ΄,;
ποιούντες αὐτὰ ἐπτά

Ἦχος πλ. β΄;

Ὅλην ἀποθέμενοι

Βουλήν προαιώνιον, ἀποκαλύπτων σοι Κόρη, Γαβριήλ
εφέστηκε, σέ κατασπαζόμενος, καί φθεγγόμενος. Χαίρε γῆ ἄσπορε,
χαίρε βάτε ἀφλεκτε, χαίρε βάθος δυσθεώρητον, χαίρε ἡ γέφυρα,
πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἡ μετάγουσα, καί κλίμαξ ἡ μετάρσιος, ἦν ὁ
Ἰακώβ ἐθεάσατο, χαίρε θεία στάμνε, τοῦ μάννα, χαίρε λύσις τῆς
αράς, χαίρε Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος.

Φαῖνῃ μοι ὡς ἄνθρωπος, φησὶν ἡ ἀφθορος Κόρη, πρὸς τόν
Ἀρχιστράτηγον, καί πῶς φθέγγῃ ῥήματα ὑπερ ἄνθρωπον; μετ᾽;
εμοῦ ἔφης γάρ, τόν Θεόν ἐσεσθαι, καί σκηνώσῃ ἐν τῇ μήτρᾳ μου,
καί πῶς γενήσομαι, λέγε μοι, χωρίον ευρύχωρον, καί τόπος
αγιάσματος, τοῦ τοῖς Χερουβὶμ ἐπιβαίνοντος; Μὴ με δελεάσης

απάτη, ου γάρ ἔγνων ἡδονήν, γάμου υπάρχω ἀμύητος, πῶς οὖν παῖδα τέξομαι;

Θεός ὅπου βούλεται, νικάται φύσεως τάξεις, φησὶν ὁ Ἀσώματος, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀνθρώπον διαπράττεται, τοῖς ἐμοῖς πίστευε, ἀληθέσι ρήμασι, Παναγία υπεράμωμε. Ἡ δὲ ἐβόησε. Γένοιτό μοι νῦν ὡς τὸ ρήμά σου, καὶ τέξομαι τὸν ἄσαρκον, σάρκα ἐξ ἐμοῦ δανεισάμενον, ὅπως ἀναγάγῃ, τὸν ἀνθρώπον ὡς μόνος δυνατός, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα, διὰ τῆς συγκράσεως.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος β΄;

Θεοφάνους

Τὸ ἀπ΄ αἰῶνος μυστήριον, ἀνακαλύπτεται σήμερον, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Υἱὸς ἀνθρώπου γίνεται, ἵνα τοῦ χείρονος μεταλαβὼν, μεταδῷ μοι τοῦ βελτίονος, ἐψεύσθη πάλαι Ἀδάμ, καὶ Θεός ἐπιθυμήσας οὐ γέγονεν, ἀνθρώπος γίνεται Θεός, ἵνα Θεὸν τὸν Ἀδὰμ ἀπεργάσῃται. Ευφραινέσθω ἡ Κτίσις, χορευέτω ἡ φύσις, ὅτι Ἀρχάγγελος Παρθένω, μετὰ δέους παρίσταται, καὶ τὸ Χαίρε κομίζει, τῆς λύπης ἀντίθετον, ὁ διὰ σπλάγχνα ἐλέους ἐνανθρωπήσας, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Προκείμενον Ἦχος δ΄; Ψαλμός ρβ΄;

Οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος.

Στίχ. Ευλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΚΒ΄, 1–18)

Ἐγένετο μετὰ τὰ ρήματα ταῦτα, ὁ Θεός ἐπείραζε τὸν Ἀβραάμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ Ἀβραάμ, Ἀβραάμ, καὶ εἶπεν. Ἰδού ἐγώ. Καὶ εἶπε. Λάβε τὸν υἱόν σου τὸν ἀγαπητόν, ὃν ἠγάπησας, τὸν Ἰσαάκ, καὶ πορεύθητι εἰς τὴν γῆν τὴν ὑψηλὴν, καὶ ἀνένεγκε αὐτόν ἐκεῖ εἰς ολοκάρπωσιν, ἐπὶ ἓν τῶν ὁρέων, ὧν ἂν σοι εἴπω. Ἀναστὰς δὲ Ἀβραάμ τὸ πρωῒ, ἐπέσαξε τὸν ὄνον αὐτοῦ, παρέλαβε δὲ μεθ΄ εαυτοῦ δύο παῖδας, καὶ Ἰσαάκ τὸν υἱόν αὐτοῦ, καὶ σχίσας ξύλα εἰς ολοκάρπωσιν, ἀναστὰς ἐπορεύθη, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός, τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ. Καὶ ἀναβλέψας Ἀβραάμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδε τὸν τόπον μακρόθεν, καὶ εἶπεν Ἀβραάμ τοῖς παισὶν αὐτοῦ. Καθίσαιτε αὐτοῦ μετὰ τῆς ὄνου, ἐγὼ δὲ καὶ τὸ παιδάριον, διελευσόμεθα ἕως ὧδε, καὶ προσκυνήσαντες, ἀναστρέψομεν πρὸς ὑμᾶς. Ἐλαβε δὲ Ἀβραάμ τὰ ξύλα τῆς ολοκαρπώσεως, καὶ ἐπέθηκεν Ἰσαάκ τῷ υἱῷ αὐτοῦ, ἔλαβε δὲ καὶ τὸ

πύρ μετά χείρας, καί τήν μάχαιραν, καί εμπορεύθησαν οι δύο άμα. Είπε δέ Ισαάκ πρὸς Αβραάμ τὸν πατέρα αὐτοῦ. Πάτερ, ο δε εἶπε. Τί ἐστι τέκνον. Εἶπε δέ, Ἰδοὺ τὸ πύρ καί τὰ ξύλα, πού ἐστι τὸ πρόβατον τὸ εἰς ολοκάρπωσιν; Εἶπε δέ Αβραάμ, ο Θεός ὁψεται εαυτῷ πρόβατον εἰς ολοκάρπωσιν, τέκνον. Πορευθέντες δέ ἀμφοτέροι ἀμα, ἦλθον ἐπὶ τὸν τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ο Θεός, καί ὠκοδόμησεν ἐκεῖ Αβραάμ τὸ θυσιαστήριον, καί ἐπέθηκε τὰ ξύλα, καί συμποδίσας Ισαάκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐπέθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον ἐπάνω τῶν ξύλων, καί ἐξέτεινεν Αβραάμ τὴν χεῖρα αὐτοῦ λαβεῖν τὴν μάχαιραν, σφάζαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Καί ἐκάλεσε αὐτὸν Ἄγγελος Κυρίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καί εἶπεν αὐτῷ, Αβραάμ, Αβραάμ, ο δέ εἶπεν. Ἰδοὺ ἐγώ, καί εἶπε. Μὴ ἐπιβάλης τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τὸ παιδάριον, μηδὲ ποιήσης αὐτῷ μηδέν, νῦν γάρ ἐγνων, ὅτι φοβή σὺ τὸν Θεόν, καί οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι᾽ ἐμέ. Καί ἀναβλέψας Αβραάμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδε, καί ἰδοὺ, κριὸς κατεχόμενος ἐν φυτῷ Σαβέκ τῶν κεράτων, καί εμπορεύθη Αβραάμ, καί ἔλαβε τὸν κριόν, καί ἀνήνεγκεν αὐτὸν εἰς ολοκάρπωσιν, ἀντὶ Ισαάκ τοῦ υἱοῦ, αὐτοῦ. Καί ἐκάλεσεν Αβραάμ τὸ ὄνομα τοῦ τοπου ἐκείνου, Κύριος εἶδεν, ἵνα εἰπωσὶ σήμερον, ἐν τῷ ὄρει Κύριος ὤφθη. Καί ἐκάλεσεν Ἄγγελος Κυρίου τὸν Αβραάμ δεῦτερον ἐκ τοῦ Ουρανοῦ, λέγων. Κατ᾽ ἐμαυτοῦ ὡμοσα, λέγει Κύριος, οὐ ἐνεκεν ἐποίησας τὸ ρῆμα τοῦτο, καί οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι᾽ ἐμέ, ἢ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, καί πληθύνων πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου, ὡς τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ, καί ὡς τὴν ἄμμον, τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης, καί κληρονομήσει τὸ σπέρμα σου τὰς πόλεις τῶν ὑπεναντίων, καί ἐνευλογηθήσονται ἐν τῷ σπέρματί σου πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, ἀνθ᾽ ὧν ὑπήκουσας τῆς ἐμῆς φωνῆς.

Προκείμενον Ἦχος δ᾽; Ψαλμός ργ᾽;

Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε!

Στίχ. Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.

Παροιμιῶν τὸ Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΖ᾽, 17 – ΙΗ᾽, 5)

Ἀδελφοί ἐν ἀνάγκαις χρήσιμοι ἔστωσαν, τούτου γάρ χάριν γεννῶνται. Ἀνὴρ ἀφρων επικροτεῖ καὶ ἐπιχαίρει εαυτῷ, ὡς καὶ ὁ ἐγγυῶμενος ἐγγύῃ τὸν εαυτοῦ φίλον, ἐπὶ δέ τῶν εαυτοῦ χειλέων πύρ θησαυρίζει. Φιλαμαρτημῶν χαίρει μάχαις, ὑψῶν δέ θύραν

αυτού, ζητεί συντριβήν, ο δέ σκληροκάρδιος ου συναντά αγαθοίς. Ανήρ ευμετάβολος γλώσση, εμπεσείται εις κακά, καρδία δέ άφρονος, οδύνη τώ κεκτημένω αυτήν, ουκ ευφραίνεται πατήρ εφ’ υώ απαιδεύτω, υιός δέ φρόνιμος ευφραίνει μητέρα αυτού. Καρδία ευφραينوμένη ευεκτείν ποιεί, ανδρός δέ λυπηρού ξηραίνεται οστά. Λαμβάνοντος δώρα αδίκως εν κόλποις, ου κατευοδούνται αι οδοί, ασεβής δέ εκκλίνει οδούς δικαιοσύνης. Πρόσωπον συνετόν, ανδρός σοφού, οι δέ οφθαλμοί τού άφρονος επ’ άκρα γής. Οργή πατρί υιός άφρων, καί οδύνη τή τεκούση αυτόν. Ζημιούν άνδρα δίκαιον ου καλόν, ουδέ όσιον επιβουλεύειν δυνάσταις δικαίοις. Ός φείδεται ρήμα προέσθαι σκληρόν, επιγνώμων, μακρόθυμος δέ ανήρ, φρόνιμος. Ανοήτω επερωτήσαντι σοφίαν, σοφία λογισθήσεται, εννεόν δέ τις εαυτόν ποιήσας, δόξει φρόνιμος είναι. Προφάσεις ζητεί ανήρ βουλόμενος χωρίζεσθαι από φίλων, εν παντί δέ καιρώ επονείδιστος έσται. Ου χρείαν έχει σοφίας ενδεής φρενών, μάλλον γάρ άγεται αφροσύνη. Όταν έλθη ασεβής εις βάθος κακών, καταφρονεί, επέρχεται δέ αυτό ατιμία καί όνειδος. Ύδωρ βαθύ λόγος εν καρδία ανδρός, ποταμός δέ αναπηδών, καί πηγή ζωής, θαυμάσαι πρόσωπον ασεβούς ου καλόν, ουδέ όσιον εκκλίνειν τό δίκαιον εν κρίσει.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Ε΄; ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
ΨΑΛΛΟΜΕΝ ΤΗΝ ΙΚΕΤΗΡΙΟΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΚΑΘΙΣΤΟΝ ΥΜΝΟΝ
ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Τή Παρασκευή εσπέρας, περί ώραν δ’; τής νυκτός σημαίνει Συναχθέντες δέ εν τή Εκκλησία, ευλογήσαντος τού Ιερέως, μετά τόν Εξάψαλμον, ψάλλομεν αργώς καί μετά μέλους εις Ήχον πλ. δ’; τό,

Θεός Κύριος, καί επέφανε ημίν... (εκ γ’;)

Είθ’ ούτω τό παρόν Τροπάριον αυτόμελον, καί αυτό εκ γ’; καί μετά μέλους.

Ήχος πλ. δ’;

Τό προσταχθέν μυστικώς, λαβών εν γνώσει, εν τή σκηνή τού Ιωσήφ, σπουδή επέστη, ο Ασώματος λέγων τή Απειρογάμω, ο κλίνας τή καταβάσει τούς ουρανοούς, χωρείται αναλλοιώτως όλος εν σοί. Όν καί βλέπων εν μήτρα σου, λαβόντα δούλου μορφήν, εξίσταμαι κραυγάζειν σοι, χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε!

Μετά δέ τήν Στιχολογίαν τού Καθίσματος τού Ψαλτηρίου, τού, Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίῳ μου, ψάλλομεν ευθύς, αργῶς πάλιν καί μετά μέλους, δίχορον τό παρόν.

Ἦχος πλ. δ'· Αυτόμελον

Τή υπερμάχῳ στρατηγῷ τά νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, ευχαριστήρια, αναγράφω σοι ἡ Πόλις σου, Θεοτόκε, ἀλλ' ὡς ἔχουσα τό κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον ἵνα κράζω σοι, Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Εἶτα ὁ Ἱερεύς ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως τούς εικοσιπέσσαρας κατ' ἀλφάβητον Οἴκους, ἡμεῖς δέ εἰς τήν τούτων Ἀνάγνωσιν ἱστάμεθα.

Ἄγγελος πρωτοστάτης, ουρανόθεν ἐπέμφθη, εἰπεῖν τή Θεοτόκῳ τό Χαίρε (γ'·) καί σὺν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν Κύριε, ἐξίστατο καί ἵστατο, κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαύτα.

Χαίρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει,

χαίρε, δι' ἧς ἡ ἀρά ἐκλείψει.

Χαίρε, τοῦ πεσόντος, Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις,

χαίρε τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἡ λύτρωσις.

Χαίρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς,

χαίρε, βάθος δυσθεώρητον καί Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.

Χαίρε, ὅτι υπάρχεις Βασιλέως καθέδρα,

χαίρε, ὅτι βαστάζεις τόν βαστάζοντα πάντα.

Χαίρε, ἀστήρ ἐμφαίνων τόν ἥλιον,

χαίρε, γαστήρ ἐνθέου σαρκώσεως.

Χαίρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις,

χαίρε, δι' ἧς βρεφουργεῖται Κτίστης.

Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Βλέπουσα ἡ Ἀγία, εαυτὴν ἐν ἀγνείᾳ, φησί τῷ Γαβριήλ θαρσαλέως. Τό παράδοξόν σου τῆς φωνῆς, δυσπαράδεκτόν μου τῇ ψυχῇ φαίνεται, ἀσπόρου γάρ συλλήψεως τήν κύησιν πῶς λέγεις; κράζων, Ἀλληλούϊα.

Ἀλληλούϊα.

Γνώσιν ἀγνωστον γνῶναι, ἡ Παρθένος ζητούσα, ἐβόησε πρὸς τόν λειτουργούντα: Ἐκ λαγόνων ἀγνῶν, Υἱόν πῶς ἐστὶ τεχθῆναι δυνατόν, λέξον μοι. Πρὸς ἣν ἐκεῖνος ἔφησεν ἐν φόβῳ, πλήν κραυγάζων οὕτω,

Χαίρε, βουλής απορρήτου μύστις,
χαίρε, σιγής δεομένων πίστις.
Χαίρε, τών θαυμάτων Χριστού τό προοίμιον,
χαίρε, τών δογμάτων αυτού τό κεφάλαιον.
Χαίρε, κλίμαξ επουράνιε, δι' ἧς κατέβη ο Θεός,
χαίρε γέφυρα μετάγουσα τούς εκ γῆς πρὸς ουρανόν,
Χαίρε, τό τών Αγγέλων πολυθρύλητον θαύμα,
χαίρε, τό τών δαιμόνων πολυθρήνητον τραύμα,
Χαίρε, τό Φῶς αρρήτως γεννήσασα,
χαίρε, τό πῶς μηδένα διδάξασα.
Χαίρε, σοφών υπερβαίνουσα γνώσιν.
χαίρε, πιστῶν καταυγάζουσα φρένας.
Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Δύναμις τοῦ Υψίστου, επεσκίασε τότε, πρὸς σύλληψιν τῇ
Απειρογάμῳ. καί τὴν εύκαρπον ταύτης νηδύν, ως αγρόν υπέδειξεν
ηδύν άπασι, τοίς θέλουσι θερίζειν σωτηρίαν, εν τῷ ψάλλειν ούτως.
Αλληλούϊα.

Αλληλούϊα.

Έχουσα θεοδόχον, η Παρθένος τὴν μήτραν, ανέδραμε πρὸς τὴν
Ελισάβετ, τό δέ βρέφος εκείνης ευθύς, επιγνόν τόν ταύτης
ασπασμόν, έχαιρε! καί άλμασιν ως άσμασιν, εβόα πρὸς τὴν
Θεοτόκον.

Χαίρε, βλαστοῦ αμαράντου κλήμα,
χαίρε, καρπού ακηράτου κτήμα,
Χαίρε, γεωργόν γεωργοῦσα φιλόανθρωπον,
χαίρε, φυτουργόν τῆς ζωῆς ημών φύουσα.
Χαίρε, άρουρα βλαστάνουσα ευφορίαν, οικτιρμών,
χαίρε, τράπεζα βαστάζουσα ευθηνίαν ιλασμών.
Χαίρε, ότι λειμώνα τῆς τρυφῆς αναθάλλεις,
χαίρε, ότι λιμένα τών ψυχών ετοιμάζεις.
Χαίρε, δεκτόν πρεσβείας θυμίαμα,
χαίρε, παντός τοῦ κόσμου εξίλασμα.
Χαίρε, Θεοῦ πρὸς θνητούς ευδοκία,
χαίρε, θνητῶν πρὸς Θεόν παρρησία.
Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Ζάλην ἔνδοθεν ἔχων, λογισμῶν ἀμφιβόλων, ὁ σώφρων Ἰωσήφ ἐταράχθη, πρὸς τὴν ἀγαμὸν σε θεωρῶν, καὶ κλεψίγαμον ὑπονοῶν Ἀμεμπτε, μαθὼν δέ σου τὴν σύλληψιν ἐκ Πνεύματος ἁγίου, ἔφη. Ἀλληλούϊα.

Ἀλληλούϊα.

Εἶθ οὕτω τό εἰρημένον Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ΄; Αυτόμελον

Τὴ υπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια, ἀναγράφῳ σοι ἡ Πόλις σου, Θεοτόκε, ἀλλ΄ ὡς ἔχουσα τό κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον ἵνα κράζῳ σοι, Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Λόγου τοῦ Μετὰ ταῦτα, ἀναγινώσκομεν ἐκ τοῦ εἰς τὸν Ἀκάθιστον Ὑμνον δόσιν μίαν, καὶ στιχολογοῦμεν τὸν Ἀμωμον μεθ΄ ὃν λέγομεν πάλιν,

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ΄; Αυτόμελον

Τὴ υπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια, ἀναγράφῳ σοι ἡ Πόλις σου, Θεοτόκε, ἀλλ΄ ὡς ἔχουσα τό κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον ἵνα κράζῳ σοι, Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἦκουσαν οἱ ποιμένες τῶν Ἀγγέλων ὑμνούντων τὴν ἑνσαρκον Χριστοῦ παρουσίαν, καὶ δραμόντες ὡς πρὸς ποιμένα, θεωροῦσι τούτον ὡς ἀμνὸν ἁμωμον, ἐν τῇ γατρὶ Μαρίας Βοσκηθέντα, ἣν ὑμνούντες εἶπον,

Χαίρε, ἀμνοῦ καὶ ποιμένος μήτηρ,

χαίρε, αὐλὴ λογικῶν προβάτων.

Χαίρε, ἀοράτων ἐχθρῶν ἀμυντήριον,

χαίρε, Παραδείσου θυρῶν ἀνοικτήριον.

Χαίρε, ὅτι τὰ οὐράνια συναγάλλεται τῇ γῇ,

χαίρε, ὅτι τὰ ἐπίγεια συγχορεύει οὐρανοῖς.

Χαίρε, τῶν Ἀποστόλων τὸ ἀσίγητον στόμα,

χαίρε, τῶν ἀθλοφόρων τὸ ἀνίκητον θάρσος.

Χαίρε, στερρόν τῆς πίστεως ἔρεισμα,

χαίρε, λαμπρόν τῆς χάριτος γνῶρισμα.

Χαίρε, δι΄ ἧς ἐγυμνώθη ὁ Ἄδης,

χαίρε, δι΄ ἧς ἐνεδύθημεν δόξαν.

Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Θεοδρόμον αστέρα θεωρήσαντες Μάγοι, τη τούτου ηκολούθησαν αίγλη, και ως λύχνον κρατούντες αυτόν, διὰ αυτού ηρεύνων κραταιόν άνακτα, και φθάσαντες τον άφθαστον, εχάρησαν Αυτώ βοώντες, Αλληλούϊα.

Αλληλούϊα.

Ίδον παίδες Χαλδαίων, εν χερσί της Παρθένου, τον πλάσαντα χειρί τους ανθρώπους, και Δεσπότην νοούντες αυτόν, ει και δούλου έλαβε μορφήν, έσπευσαν τοις δώροις θεραπεύσαι και βοήσαι τη Ευλογημένη,

Χαίρε, αστέρος αδύτου Μήτηρ,

χαίρε, αυγή μυστικής ημέρας.

Χαίρε, της απάτης την κάμινον σβέσασα,

χαίρε, της τριάδος τους μύστας φωτίζουσα.

Χαίρε, τύραννον απάνθρωπον εκβαλούσα της αρχής,

χαίρε, Κύριον φιλόανθρωπον επιδείξασα Χριστόν.

Χαίρε, η της βαρβάρου λυτρουμένη θρησκείας,

χαίρε, η του βορβόρου ρυομένη των έργων.

Χαίρε, πυρός προσκύνησιν παύσασα,

χαίρε, φλογός παθών απαλλάτουσα.

Χαίρε, πιστών οδηγέ σωφροσύνης,

χαίρε, πασών γενεών ευφροσύνη.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Κήρυκες θεοφόροι γεγονόντες οι Μάγοι, υπέστρεψαν εις την Βαβυλώνα, εκτελέσαντές σου τον χρησμόν και κηρύξαντές σε τον Χριστόν άπασιν, αφέντες τον Ηρώδην ως ληρώδη, μη ειδότα ψάλλειν. Αλληλούϊα.

Αλληλούϊα.

Λάμπας εν τη Αιγύπτω φωτισμόν αληθείας, εδίωξας του ψεύδους το σκότος, τα γαρ είδωλα ταύτης, Σωτήρ, μη ενέγκαντά σου την ισχύν πέπτωκεν, οι τούτων δε ρυσθέντες εβόων προς την Θεοτόκον,

Χαίρε, ανόρθωσις των ανθρώπων,

χαίρε, κατάπωσις των δαιμόνων.

Χαίρε, της απάτης την πλάνην πατήσασα,

χαίρε, των ειδώλων τον δόλον ελέγξασα.

Χαίρε, θάλασσα ποντίσασα Φαραώ τον νοήτον,
χαίρε, πέτρα η ποτίσασα τους διψώντας την ζωήν.
Χαίρε, πύρινε στύλε, οδηγών τους εν σκότει,
χαίρε, σκέπη του κόσμου, πλατυτέρα νεφέλης.
Χαίρε, τροφή του μάννα διάδοχε,
χαίρε, τρυφής αγίας διάκονε.
Χαίρε, η Γη της επαγγελίας,
χαίρε, εξ ης ρέει μέλι και γάλα.
Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Μέλλοντος Συμεώνος του παρόντος αιώνος μεθίστασθαι του
απατεώνος, επεδόθης ως βρέφος αυτώ, αλλ'· εγνώσθης τούτω
και Θεός τέλειος, διόπερ εξεπλάγη σου την άρρητον σοφίαν,
κράζων, Αλληλούϊα.

Αλληλούϊα.

Ήχος πλ. δ'· Αυτόμελον

Τή υπερμάχω στρατηγώ τά νικητήρια, ως λυτρωθείσα τών
δεινών, ευχαριστήρια, αναγράφω σοι η Πόλις σου, Θεοτόκε,
αλλ'· ως έχουσα τό κράτος απροσμάχητον, εκ παντοίων με
κινδύνων ελευθέρωσον ίνα κράζω σοι, Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

**Είτα αναγινώσκομεν τόν λοιπόν Λόγον τού Ακαθίστου καί μετά
τούτον, ο Ν'·, καί οι Κανόνες τού Αγίου τής Μονής εις δ'·,
καί τής Θεοτόκου εις ς'·, μετά τών Τετραωδίων εις τήν τάξιν
αυτών.**

Κανών τής Θεοτόκου,

ού η ακροστιχίς, άνευ τών Ειρμών

Χαράς δοχείον, σοί πρέπει χαίρειν μόνη, Ιωσήφ.

Ποίημα Ιωσήφ τού Υμνογράφου

Ωδή α'· Ήχος δ'· Ο Ειρμός

Ανοιξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται πνεύματος, καί λόγον
ερεύξομαι, τή βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων,
καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα (δίσ).

· Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Χριστού βίβλον έμψυχον, εσφραγισμένην σε Πνεύματι, ο μέγας
Αρχάγγελος, Αγνή θεώμενος, επεφώνει σοι, Χαίρε χαράς δοχείον,
δ'· ής τής Προμήτορος αρά λυθήσεται.

· Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Αδάμ επανόρθωσις, χαίρε Παρθένε Θεόνυμφε, τού Ἄδου ἡ
Ανέκρωσις, χαίρε πανάμωμε, τό παλάτιον, τού μόνου Βασιλέως.
χαίρε θρόνε πύρινε, τού Παντοκράτορος,

Δόξα...

Ρόδον τό αμάραντον, χαίρε ἡ μόνη βλαστήσασα, τό μήλον τό
εὐοσμον, χαίρε ἡ τέξασα, τό οσφράδιον, τού πάντων Βασιλέως,
χαίρε απειρόγαμε, κόσμου διάσωσμα.

Καί νύν...

Αγνεΐας θησαύρισμα, χαίρε δι' ἥς ἐκ τού πτώματος, ἡμῶν
ἐξανέστημεν, χαίρε ἡδύπνοον, κρίνον Δέσποινα, πιστούς ευωδιάζον,
θυμίαμα εὐοσμον, μύρον πολύτιμον.

Καταβασία

Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται πνεύματος, καί λόγον
ερεῦξομαι, τῇ βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων,
καί ἄσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καί ἀφθονος πηγή,
θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί ἐν θεΐα δόξῃ
σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον (**δΐς**).

· Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Στάχυν ἡ βλαστήσασα τόν θεΐον, ὡς χώρα ἀνήροτος σαφῶς,
χαίρε ἐμψυχε τράπεζα, ἄρτον ζωῆς χωρήσασα, χαίρε τού ζώντος
ύδατος, πηγῇ ἀκένωτος Δέσποινα.

· Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Δάμαλις τόν μόσχον ἡ τεκούσα, τόν ἄμωμον, χαίρε τοῖς πιστοῖς,
χαίρε ἀμνάς Κυήσασα, Θεοῦ ἀμνόν τόν αἴροντα, κόσμου παντός τά
πταίσματα, χαίρε θερμόν ἱλαστήριον.

Δόξα...

Ὁρθρος φαεινός χαίρε ἡ μόνη, τόν Ἥλιον φέρουσα Χριστόν,
φωτός κατοικητήριον, χαίρε τό σκότος λύσασα, καί τούς ζοφώδεις
δαίμονας, ολοτελῶς ἐκμειώσασα.

Καί νύν...

Χαίρε πύλη μόνη ἥν ο Λόγος, διώδευσε μόνος ἡ μοχλούς, καί
πύλας Ἄδου Δέσποινα, τῷ τόκῳ σου συντρίψασα, χαίρε ἡ θεΐα
εἰσοδος, τῶν σωζομένων πανύμνητε.

Καταβασία

Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καί ἀφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί ἐν θεία δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Εἶτα, Αἴτησις μικρά, καί μετά τήν Εκφώνησιν, τό Κοντάκιον.

Ἦχος πλ. δ' Αυτόμελον

Τή υπερμάχῳ στρατηγῷ τά νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, ευχαριστήρια, ἀναγράφῳ σοι ἡ Πόλις σου, Θεοτόκε, ἀλλ' ὡς ἔχουσα τό κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον ἵνα κράζῳ σοι, Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Νέαν ἐδειξε κτίσιν, ἐμπανίσας ὁ Κτίστης, ὑμῖν τοῖς υπ' αυτού γενομένοις ἐξ ἀσπόρου βλαστήσας γαστρός, καί φυλάξας ταύτην, ὡςπερ ἦν, ἀφθορον, ἵνα το θαῦμα βλέποντες, ὑμνήσωμεν αὐτήν, βοῶντες:

Χαίρε, το ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας,

χαίρε, το στέφος τῆς ἐγκρατείας.

Χαίρε, ἀναστάσεως τύπον ἐκλάμπουσα,

χαίρε, τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον ἐμφαίνουσα.

Χαίρε, δένδρον ἀγλαόκαρπον, ἐξ οὗ τέφονται πιστοί,

χαίρε, ξύλον εὐσκιόφυλλον, ὑφ' οὗ σκέπτονται πολλοί.

Χαίρε, κυοφορούσα ὁδηγόν πλανωμένους,

χαίρε, ἀπογεννώσα λυτρωτὴν αἰχμαλώτοις.

Χαίρε, Κριτοῦ δικαίου δυσώπησις,

χαίρε, πολλῶν πταιόντων συγχώρησις.

Χαίρε, στολή τῶν γυμνῶν παρρησίας,

χαίρε, στοργή πάντα πόθον νικῶσα.

Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ξένον τόκον ἰδόντες, ξενωθώμεν τοῦ κόσμου, τὸν νοῦν εἰς οὐρανόν μεταθέντες, διὰ τοῦτο γὰρ ὁ ὑψηλός Θεός ἐπὶ γῆς ἐφάνη ταπεινός ἄνθρωπος, βουλόμενος ἐλκύσαι πρὸς τὸ ὕψος τοὺς Αὐτῷ βοῶντας: Ἀλληλούϊα.

Ἀλληλούϊα.

Ὅλος ἦν ἐν τοῖς κάτω, καὶ τῶν ἄνω οὐδόλως ἀπὴν ὁ ἀπερίγραπτος Λόγος; συγκατάβασις γὰρ θεϊκή, οὐ μετάβασις δὲ τοπικὴ γέγονε; καὶ τόκος ἐκ Παρθένου θεολήπτου ἀκουούσης ταῦτα:

Χαίρε, Θεοῦ ἀχωρήτου χώρα;

χαίρε, σεπτοῦ μυστηρίου θύρα.

Χαίρε, των απίστων αμφίβολον άκουσμα;
χαίρε, των πιστών αναμφίβολον καύχημα.
Χαίρε, όχημα πανάγιον του επί των Χερουβείμ;
χαίρε, οίκημα πανάριστον του επί των Σεραφείμ.
Χαίρε, η ταναντία εις ταυτό αγαγούσα;
χαίρε, η παρθενίαν και λοχείαν ζευγνύσα.
Χαίρε, δι΄ ης ελύθη παράβασις;
χαίρε, δι΄ ης ηνοιχθη Παράδεισος.
Χαίρε, η κλεις της Χριστού βασιλείας;
χαίρε, ελπίς αγαθών αιωνίων.
Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Πάσα φύσις Αγγέλων κατεπλάγη το μέγα της σης
ενανθρωπήσεως έργον, τον απρόσιτον γαρ ως Θεόν, εθεώρει πάσι
προσιτόν άνθρωπον ημίν μεν συνδιάγοντα, ακούοντα δε παρά
πάντων ούτως; Αλληλούϊα.

Αλληλούϊα.

Ρήτορας πολυφθόγγους ως ιχθύας αφώνους ορώμεν επί σοι,
Θεοτόκε; απορούσι γαρ λέγειν το πως και Παρθένος μένεις και
τεκείν ίσχυσας; ημείς δε το Μυστήριον θαυμάζοντες, πιστώς
βοώμεν:

Χαίρε, σοφίας Θεού δοχείον,
χαίρε, προνοίας αυτού ταμείον.
Χαίρε, φιλοσόφρους ασόφους δεικνύουσα;
χαίρε, τεχνολόγους αλόγους ελέγχουσα.
Χαίρε, ότι εμωράνθησαν οι δεινοί συζητηταί;
χαίρε, ότι εμαράνθησαν οι των μύθων ποιηταί.
Χαίρε, των Αθηναίων τας πλοκάς διασπώσα;
χαίρε, των αλιέων τας σαγήνας πληρούσα.
Χαίρε, βυθού αγνοίας εξέλκουσα;
χαίρε, πολλούς εν γνώσει φωτίζουσα.
Χαίρε, ολκάς των θελόντων σωθήναι;
χαίρε, λιμήν του βίου πλωτήρων.
Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Σώσαι θέλων τον κόσμον ο των όλων κοσμήτωρ, προς τούτον
αυτεπάγγελτος ήλθε, και ποιμήν υπάρχων ως Θεός, δι΄ ημάς

εφάνη καθ' ἡμᾶς ἄνθρωπος; ομοίω γὰρ τὸ ὅμοιον καλέσας, ὡς Θεὸς ἀκούει; Ἀλληλούϊα.

Ἀλληλούϊα.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ΄; Αυτόμελον

Τῇ υπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου, Θεοτόκε, ἀλλ' ὥς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον ἵνα κράζω σοι, Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Κάθισμα Ἦχος α΄;

Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Ὁ μέγας Στρατηγός, τῶν αὐλῶν Ἀγγέλων εἰς πόλιν Ναζαρέτ, ἐπιστάς Βασιλέα, μηνύει σοι Ἀχραντε, τῶν αἰώνων καὶ Κύριον, Χαίρε λέγων σοι, εὐλογημένη Μαρία, ἀκατάληπτον, καὶ ἀνερμήνευτον βάθος, βροτῶν ἡ ἀνάκλησις.

Δόξα... τὸ τέλος τοῦ αὐτοῦ Καθίσματος.

Καὶ νῦν... τὸ αὐτὸ πάλιν ὅλον.

Γίνεται δὲ καὶ αὐθις Ἀνάγνωσις Εἶτα ἐξακολουθοῦμεν ψάλλοντες τὸν Κανόνα.

Ὡδὴ δ΄; Ὁ Εἰρμός

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ ἐπὶ θρόνου θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ υπέρθεος, τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ, καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας. Δόξα Χριστέ, τῇ δυνάμει σου.

· Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Εν φωναῖς ασμάτων πίστει, σοὶ βοῶμεν Πανύμνητε, Χαίρε πῖον ὁρος, καὶ τετυρωμένον ἐν Πνεύματι, χαίρε λυχνία καὶ στάμνε, Μάννα φέρουσα, τὸ γλυκαίνον, τὰ τῶν εὐσεβῶν αἰσθητήρια.

· Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἰλαστήριον τοῦ κόσμου, χαίρε ἀχραντε Δέσποινα, χαίρε κλίμαξ γήθεν, πάντα ἀνυψώσασα χάριτι, χαίρε ἡ γέφυρα ὄντως, ἡ μετάγουσα, ἐκ θανάτου πάντα, πρὸς ζωὴν τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

· Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ουρανῶν υψηλότερα, χαίρε γῆς τὸ θεμέλιον, ἐν τῇ σὴ νηδύϊ, Ἀχραντε ἀκόπως βαστάσασα, χαίρε κογχύλη πορφύραν θείαν βάψασα, ἐξ αἱμάτων σου, τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων.

Δόξα...

Νομοθέτην η τεκούσα, αληθώς χαίρε Δέσποινα, τόν τάς ανομίας, πάντων δωρεάν εξαλείφοντα, ακατανόητον βάθος, ύψος άρρητον, απειρόγαμε, δι' ής ημείς εθεώθημεν.

Καί νύν...

Σέ τήν πλέξασαν τώ κόσμω, αχειρόπλοκον στέφανον, ανυμνολογούμεν, Χαίρέ σοι Παρθένε κραυγάζοντες, τό φυλακτήριον πάντων καί χαράκωμα, καί κραταίωμα, καί ιερόν καταφύγιον.

Καταβασία

Ό καθήμενος εν δόξη επί θρόνου θεότητος, εν νεφέλη κούφη, ήλθεν Ιησούς ο υπέρθεος, τή ακηράτω παλάμη, καί διέσωσε, τούς κραυγάζοντας. Δόξα Χριστέ, τή δυνάμει σου.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ, απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα, τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

· Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Οδόν η κυήσασα, ζωής χαίρε Πανάμωμε, η κατακλυσμού τής αμαρτίας, σώσασα κόσμον, χαίρε Θεόνυμφε, άκουσμα καί λάλημα φρικτόν, χαίρε ενδιαίτημα, τού Δεσπότης τής κτίσεως.

· Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Ισχύς καί οχύρωμα, ανθρώπων χαίρε Άχραντε, τόπε αγιάσματος τής δόξης, νέκρωσις Άδου, νυμφών ολόφωτε, χαίρε τών Αγγέλων χαρμονή, χαίρε η βοήθεια, τών πιστώς δεομένων σου.

· Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Πυρίμορφον όχημα, τού Λόγου χαίρε Δέσποινα, έμψυχε Παράδεισε τό ξύλον, εν μέσω έχων ζωής τόν Κύριον, ού ο γλυκασμός ζωοποιεί, πίστει τούς μετέχοντας, καί φθορά υποκύψαντας.

Δόξα...

Ρωννύμενοι σθένει σου, πιστώς αναβοώμέν σοι, Χαίρε πόλις τού Παμβασιλέως, δεδοξασμένα, καί αξιάκουστα, περί ής λελάληνται σαφώς, όρος αλατόμητον, χαίρε βάθος αμέτρητον.

Καί νύν...

Ευρύχωρον σκήνωμα, τού Λόγου χαίρε Άχραντε, κόχλος η τόν, θείον μαργαρίτην, προαγαγούσα, χαίρε πανθαύμαστε, πάντων πρός Θεόν καταλλαγή τών μακαριζόντων σε, Θεοτόκε εκάστοτε.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ, απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα, τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής Θεομήτορος, δεύτε τάς χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα, Θεόν δοξάζοντες **(δός)**.

· Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Παστάς τού Λόγου αμόλυντε, αιτία τής τών πάντων θεώσεως, χαίρε Πανάχραντε, τών Προφητών περιήχημα, χαίρε τών Αποστόλων, τό εγκαλλώπισμα.

· Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Εκ σου η δρόσος απέσταξε, φλογμόν πολυθεΐας η λύσσασα, όθεν βοώμέν σοι, Χαίρε, ο πόκος ο ένδροσος, όν Γεδεών Παρθένε, προεθεάσατο.

Δόξα...

Ιδού σοι Χαίρε κραυγάζομεν, λιμήν ημίν γενού θαλαττεύουσι καί Ορμητήριον, εν τώ πελάγει τών θλίψεων, καί τών σκανδάλων πάντων, τού πολεμήτορος.

Καί νύν...

Χαράς αιτία χαρίωσον, ημών τόν λογισμόν τού κραυγάζειν σοι, Χαίρε η άφλεκτος βάτος νεφέλη Ολόφωτε, η τούς πιστούς απαύστως, επισκιάζουσα.

Είτα τό Τετραώδιον

Ποίημα τού αυτού Ιωσήφ, ού ή ακροστιχίς

Αύτη η ωδή τού Ιωσήφ.

Ήχος πλ. β'

Τού βίου τήν θάλασσαν

Άγιοι τού Θεού, πρεσβεύσατε υπέρ ημών

Αθλούντες οι Μάρτυρες, καί ως λίθοι έκλεκτοί, επί γής κυλιόμενοι, οικοδομίαν άπασαν τού εχθρού, τελείως κατέστρεψαν, καί ναοί Θεού εχηρήματισαν.

Υμάς ικετεύομεν, τούς τόν δρόμον τόν καλόν, τετελεκότας Μάρτυρες. Τόν τής Νηστείας δρόμον τρέχειν ημάς, καλώς ενισχύσατε, αρετών τελειώσει διαλάμποντας.

Νεκρώσιμον

Τούς δούλους σου Δέσποτα, μεταστάντας από γής, πρός σέ τόν υπεράγαθον, σής Βασιλείας ποιήσον κοινωνούς, τών θείων Μαρτύρων σου, ιεραίς μεσιτείαις πολυέλεε.

Θεοτοκίον

Η μόνη πανύμνητος, τοίς υμνούσί σε πιστώς, αμαρτημάτων άφεσιν, καί χαρισμάτων θείων διανομήν, δοθήναι ικέτευε, τόν πανάγιον Λόγον Μητροπάρθενε.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου τού Στουδίτου

Ήχος πλ. α΄; Τού κήτους τόν Προφήτην

Τήν μνήμην εκτελούντες τών Μαρτύρων, Κυρίω αναπέμψωμεν τούς ύμνους, σήμερον, ενθέως ευφραινόμενοι.

Τά ξίφη καί τό πύρ μή πτοηθέντες, θαρρούντες εν τή πίστει Αθλοφόροι, τυράννους εν τούτω κατεπλήξατε.

Δόξα...

Τριάδα τοίς προσώποις ανυμνώ σε, Μονάδα κατ΄ ουσίαν προσκυνώ σε, Πάτερ, Υιέ, καί Πνεύμα άγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αγγέλων καί ανθρώπων ευφημία υπάρχεις ότι έτεκες Παρθένε, Χριστόν τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Θανάτω τήν ζωήν αντιλαμβάντες, σκιρτάτε τά ουράνια οικούντες Αθλοφόροι, ένδοξοι Χριστού τού Θεού.

Στίχ. Αι ψυχαί αυτών εν αγαθοίς αυλισθήσονται.

Θανάτου καί ζωής ο κυριεύων, τούς πίστει μεταστάντας εκ τού βίου, Χριστέ, σύν Αγίοις σου ανάπαυσον.

Ο Ειρμός

Τού κήτους τόν Προφήτην ελυτρώσω, εμέ δέ εκ βυθού αμαρτημάτων, ανάγαγε, Κύριε καί σώσόν με.

Κοντάκιον

Ήχος πλ. δ΄; Αυτόμελον

Τή υπερμάχω στρατηγώ τά νικητήρια, ως λυτρωθείσα τών δεινών, ευχαριστήρια, αναγράφω σοι η Πόλις σου, Θεοτόκε, αλλ΄ ως έχουσα τό κράτος απροσμάχητον, εκ παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον ίνα κράζω σοι, Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Τείχος εί τών Παρθένων, Θεοτόκε Παρθένε, καί πάντων τών εις σέ προστρεχόντων, ο γάρ τού ουρανού καί τής γής, κατεσκεύασέ σε

Ποιητής Ἀχραντε, οικήσας ἐν τῇ μήτρᾳ σου, καί πάντας σοι προσφωνεῖν διδάξας.

Χαίρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας.

χαίρε, ἡ πύλη τῆς σωτηρίας.

Χαίρε, ἀρχηγέ νοητῆς ἀναπλάσεως.

χαίρε, χορηγέ θεϊκῆς ἀγαθότητος.

Χαίρε, σύ γάρ ἀνεγέννησας τοὺς συλληφθέντας αἰσχροῦς.

χαίρε, σύ γάρ ἐνουθέτησας τοὺς συληθέντας τὸν νοῦν,

Χαίρε, ἡ τὸν φθορέα τῶν φρενῶν καταργούσα.

χαίρε, ἡ τὸν σπορέα τῆς ἀγνείας τεκούσα.

Χαίρε, παστάς ἀσπόρου νυμφεύσεως.

χαίρε, πιστοὺς Κυρίῳ ἀρμόζουσα,

Χαίρε, καλή κουροτρόφε παρθένων.

χαίρε, ψυχῶν νυμφοστόλε ἀγίων,

Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ὑμνος ἅπας, ἡττάται, συνεκτείνεσθαι σπεύδων, τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν σου, ἱσαρίθμους γάρ τῇ ψάμμῳ ὠδᾶς, ἂν προσφέρωμέν σοι, Βασιλεύ ἅγιε, οὐδέν τελούμεν ἄξιον, ὧν δέδωκας ἡμῖν, τοῖς σοί βοώσιν, Ἀλληλούϊα.

Ἀλληλούϊα.

Φωτοδόχον λαμπάδα, τοῖς ἐν σκότει φανείσαν, ὁρώμεν τήν ἁγίαν Παρθένον, τό γάρ ἄϋλον ἄπτουσα φῶς, ὁδηγεῖ πρὸς γνῶσιν θεϊκὴν ἅπαντας, αὐγὴ τὸν νοῦν φωτίζουσα, κραυγὴ δέ τιμωμένη ταῦτα.

Χαίρε, ἀκτὶς νοητοῦ Ἡλίου,

χαίρε, βολὶς τοῦ ἀδύτου φέγγους.

Χαίρε, ἀστραπή τὰς ψυχὰς καταλάμπουσα,

χαίρε, ὡς βροντὴ τοὺς ἐχθροὺς καταπλήττουσα,

Χαίρε, ὅτι τὸν πολύφωτον ἀνατέλλεις φωτισμόν,

χαίρε, ὅτι τὸν πολύρρητον, ἀναβλύζεις ποταμόν.

Χαίρε, τῆς κολυμβήθρας ζωγραφούσα τὸν τύπον,

χαίρε, τῆς ἀμαρτίας ἀναιρούσα τὸν ρύπον,

Χαίρε, λουτήρ ἐκπλύνων συνείδησιν,

χαίρε, κρατὴρ κερνῶν ἀγαλλίασιν.

Χαίρε, οσμὴ τῆς Χριστοῦ ευωδίας.

χαίρε, ζωὴ μυστικῆς ευωχίας,

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χάριν δούναι θελήσας, οφλημάτων αρχαίων, ο πάντων χρεωλύτης ανθρώπων, επεδήμησε δι' εαυτού, πρὸς τούς αποδήμους τῆς αὐτοῦ χάριτος, καί σχίσας τό χειρόγραφον, ἀκούει παρά πάντων οὕτως, Ἀλληλούϊα.

Ἀλληλούϊα.

Ψάλλοντές σου τὸν τόκον, ἀνυμνούμέν σε πάντες, ὡς ἐμψυχον ναόν, Θεοτόκε, ἐν τῇ σῇ γάρ οικήσας γαστρί, ο συνέχων πάντα τῇ χειρί Κύριος, ἠγίασεν, ἐδόξασεν, ἐδίδαξε βοάν σοι πάντας.

Χαίρε, σκηνή τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου.

χαίρε, Ἀγία Ἀγίων μείζων,

Χαίρε, κιβωτέ χρυσωθείσα τῷ Πνεύματι.

χαίρε, θησαυρέ τῆς ζωῆς ἀδαπάνητε,

Χαίρε, τίμιον διάδημα, βασιλέων ευσεβῶν.

χαίρε, καύχημα σεβάσμιον, ἱερέων ευλαβῶν,

Χαίρε τῆς Ἐκκλησίας ο ἀσάλευτος πύργος.

χαίρε, τῆς βασιλείας τὸ ἀπόρθητον τεῖχος.

Χαίρε, δι' ἧς ἐγείρονται τρόπαια.

χαίρε, δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι.

Χαίρε, χρωτὸς τοῦ ἐμοῦ θεραπεία,

χαίρε, ψυχῆς τῆς ἐμῆς σωτηρία.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Ὡ πανύμνητε Μήτηρ, ἡ τεκούσα τὸν πάντων Ἀγίων ἀγιώτατον Λόγον (γ'), δεξαμένη τὴν νῦν προσφοράν, ἀπὸ πάσης ρύσαι συμφοράς ἅπαντας, καὶ τῆς μελλούσης λύτρωσαι κολάσεως τούς σοὶ βοῶντας, Ἀλληλούϊα.

Ἀλληλούϊα.

Ἄγγελος πρωτοστάτης, ουρανόθεν ἐπέμφθη, εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τό Χαίρε (γ') καὶ σὺν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν Κύριε, ἐξίστατο καὶ ἴστατο, κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαύτα.

Χαίρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει,

χαίρε, δι' ἧς ἡ ἀρά ἐκλείψει.

Χαίρε, τοῦ πεσόντος, Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις,

χαίρε τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἡ λύτρωσις.

Χαίρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνους λογισμοίς,

χαίρε, βάθος δυσθεώρητον καὶ Ἀγγέλων οφθαλμοίς.
Χαίρε, ὅτι υπάρχεις Βασιλέως καθέδρα,
χαίρε, ὅτι βαστάζεις τὸν βαστάζοντα πάντα.
Χαίρε, ἀστήρ ἐμφαίνων τὸν ἥλιον,
χαίρε, γαστήρ ἐνθέου σαρκώσεως.
Χαίρε, δι᾽ ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις,
χαίρε, δι᾽ ἧς βρεφουργεῖται Κτίστης.
Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ΄; Αυτόμελον

Τῇ υπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου, Θεοτόκε, ἀλλ᾽ ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον ἵνα κράζω σοι, Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Συναξάριον

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Σαββάτῳ τῆς πέμπτης Εβδομάδος τῶν Νηστειῶν, εορτάζομεν τὸν Ἀκάθιστον Ὑμνον τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ Αἰπαρθένου Μαρίας.

Στίχοι

- Ὑμνοὶς αὐπναις εὐχαρίστως ἡ Πόλις,
- Τὴν ἐν μάχαις ἀγρυπνον ὕμνεί Προστάτιν.

Ταῖς τῆς σῆς υπερμάχου τε καὶ ἀπροσμάχου Μητρὸς πρεσβίαις, Χριστέ ὁ Θεὸς τῶν περικειμένων καὶ ἡμᾶς ἀπάλλαξον συμφορῶν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

Ὡδή ζ΄; Ὁ Εἰρμός

Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἐψάλλον. Ὑπερύμνητε, Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

- Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἀνυμνούμέν σε, βοῶντες Χαίρε ὄχημα, Ἡλίου τοῦ νοητοῦ, ἀμπελος ἀληθινή, τὸν βότρυν τὸν πέπειρον, ἡ γεωργήσασα, οἶνον στάζοντα, τὸν τὰς ψυχὰς ευφραίνοντα, τῶν πιστῶς σε δοξαζόντων.

- Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἰατῆρα, τῶν ἀνθρώπων ἡ κυήσασα χαίρε Θεόνυμφε, ἡ ράβδος ἡ μυστική, ἄνθος τὸ ἀμάραντον, ἡ ἐξανθήσασα, χαίρε Δέσποινα, δι᾽ ἧς χαράς πληρούμεθα, καὶ ζωὴν κληρονομούμεν.

· Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Ρητορεύουσα, ου σθένει γλώσσα Δέσποινα, υμνολογήσαί σε, υπέρ γάρ τά Σεραφείμ, υψώθης κυήσασα, τόν Βασιλέα Χριστόν, όν ικέτευε, πάσης νύν βλάβης ρύσασθαι, τούς πιστώς σε προσκυνούντας.

· Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Ευφημεί σε, μακαρίζοντα τά πέρατα, καί ανακράζει σοι. Χαίρε ο τόμος εν ώ, δακτύλω εγγέγραπται, Πατρός ο Λόγος Αγνή, όν ικέτευε, βίβλω ζωής τους δούλους σου, καταγράψαι Θεοτόκε.

· Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Ικετεύομεν, οι δούλοί σου καί κλίνομεν, γόνυ καρδίας ημών, Κλίνον τό ούς σου, Αγνή, καί σώσον τούς θλίψεσι, βυθιζομένους ημάς, καί συντήρησον, πάσης εχθρών αλώσεως, τήν σήν Πολίν Θεοτόκε.

Τού Τετραωδίου

Ειρμός άλλος

Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Η υπέρφωτος ομήγυρις τών θείων σου, Μαρτύρων Πολυέλεε, εν τώ φωτί σου τώ αδύτω νύν περιπολεί, αυτών ικεσίαις φωτισμόν, αμαρτιών τε ιλασμόν, παράσχου πάσι Χριστέ.

Ως ωραίος ο καιρός όν ημίν δέδωκας, τής εγκρατείας Κύριε! εν ώ οίκτειρον τάς ψυχάς ημών ως αγαθός, ευχαίς τών αγίων Αθλητών, τών τά ωραία καί σεπτά, στερξάντων Πάθη σου.

Νεκρώσιμον

Διελθόντας πολυώδυνον κλυδώνιον, τού βίου τούς ικέτας σου, εγκαθόρμισον, εις λιμένα Δέσποτα ζωής, βοάν μετά πάντων εκλεκτών. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Η τού νόμου τόν δοτήρα Αειπάρθενε, κυήσασα ικέτευε, τάς ανομίας υπεξάραι πάσας εν καιρώ, τώ νύν ενεστώτι τοίς καλώς, προαιρουμένοις εξασκείν, θείας Νηστείας σπουδήν.

Έτερος Ειρμός

Ευλογητός εί ο Θεός

Ευλογητός εί ο Θεός, ο δείξας γενναίους, υπέρ σου αθλούντας τούς Μάρτυρας, ο υπερύμνητος καί υπερένδοξος.

Ευλογητός εί ο Θεός, ο τούς Αθλοφόρους, πρέσβεις ημίν εις σέ παρασχόμενος, ο υπερύμνητος καί υπερένδοξος.

Δόξα...

Ευλογητός εί ο Θεός, ο εἰς μέν τή φύσει, προσώποις δε τρισί γνωριζόμενος, ο υπερύμνητος καί υπερένδοξος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ευλογητός εί ο Θεός, ο τεχθείς ασπόρως, καί τήν Τεκούσαν δείξας αγνεύουσαν, ο υπερύμνητος καί υπερένδοξος.

Στίχ. Τοῖς Αγίοις τοῖς εν τή γή αὐτοῦ εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Ευλογητός εί ο Θεός, ο θήρας φιμώσας, καί σβέσας πύρ εις δόξαν τών Αγίων σου, ο υπερύμνητος καί υπερένδοξος.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καί προσελάβου Κύριε.

Ευλογητός εί ο Θεός, ο ἀπό θανάτου, εις ἀπειρον ζωήν μεταθέμενος, τούς πίστει σοι εν βίῳ λειτουργήσαντας.

Ο Ειρμός

Ευλογητός εί ο Θεός, ο βλέπων ἀβύσσους, ο καθήμενος ἐπὶ τών Χερουβίμ, ο υπερύμνητος καί υπερένδοξος.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Παῖδας ευαγείς εν τή καμίνῳ, ο τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος. νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην ἀπασαν, ἀγείρει ψάλλουσιν, τόν Κύριον υμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εις πάντας τούς αἰῶνας.

· Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Νηδυῖ τόν Λόγον υπεδέξω, τόν πάντα βαστάζοντα ἐβάστασας, γάλακτι ἐξέθρεψας, νεύματι τόν τρέφοντα, τήν οικουμένην ἀπασαν, Ἀγνή ὦ ψάλλομεν. Τόν Κύριον υμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εις πάντας τούς αἰῶνας.

· Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Μωσῆς κατενόησεν εν βάτῳ, τό μέγα μυστήριον τοῦ τόκου σου. Παῖδες προεικόνισαν, τούτο εμφανέστατα μέσον πυρός ιστάμενοι, καί μή φλεγόμενοι, ἀκήρατε αγία Παρθένε, ὅθεν σε υμνούμεν, εις πάντας τούς αἰῶνας.

· Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Οι πρώην ἀπάτη γυμνωθέντες, στολήν ἀφθαρσίας ἐνεδύθημεν, τή κυοφορία σου, καί οι καθεζόμενοι, εν σκότει παραπτώσεων, φῶς κατωπτεύσαμεν, φωτός κατοικητήριον, Κόρη, ὅθεν σε υμνούμεν, εις πάντας τούς αἰῶνας.

· Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Νεκροί διά σου ζωοποιούνται, ζωήν γάρ τήν ενυπόστατον εκύησας, εύλαλοι οι άλαλοι, πρώην χρηματίζοντες, λεπροί αποκαθαίρονται, νόσοι διώκονται, πνευμάτων αερίων τά πλήθη, ήττηνται Παρθένε, βροτώνη σωτηρία.

· Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Η κόσμω τεκούσα σωτηρίαν, δι΄ ής από γής εις ύψος ήρθημεν, χαίροις παντευλόγητε, σκέπη καί κραταίωμα, τείχος καί οχύρωμα, τών μελωδούντων Αγνή. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Τετραωδίου

Ειρμός άλλος

Εκ φλογός τοίς οσίοις

Τών αγίων Μαρτύρων τά κατορθώματα, επουράνιοι Νόες υπερεθαύμασαν, τούτων προσευχαίς, τά ελέη σου Δέσποτα, εν ημίν πλουσίως, θαυμάστωσον οικτίρμον.

Οι τό πύρ θεία δρόσω καταπατήσαντες, Αθληταί τού Κυρίου αξιοθαύμαστοι, ρύσατε ημάς, τού πυρός τού κολάζοντος, ταίς πρόσ τόν Δεσπότην, θερμαίς υμών πρεσβείαις.

Νεκρώσιμον

Υπεράγαθε Λόγε τούς εκδημήσαντας, εξ ημών Ορθοδόξους ζωής αξιώσον, τής εν ουρανώ, καί αγίας λαμπρότητος, ταίς τών καλλινίκων, Μαρτύρων ικεσίαις.

Θεοτοκίον

Ικεσίαις Οικτίρμον τής κυησάσης σε, καί αγίων Μαρτύρων καί Αποστόλων σου, φώτισον ημών, τάς ψυχάς τού δοξάζειν σε, εν αγαλλιάσει, ψυχής εις τούς αιώνας.

Ειρμός έτερος

Τήν ποιητήν τής Κτίσεως

Χοροί Μαρτύρων άγιοι, μνήσθητε τών πόθω ανυμνούντων υμάς, καί υπερυψούντων, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ξίφει τυμπανιζόμενοι, έχαιρον οι Μάρτυρες, υμνούντες Χριστόν, καί υπερυψούντες, εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Ξενοπρεπώς μερίζεται, η Τριάς, καί μένει αμερής ως Θεός, ήν υπερυψούμεν, εις πάντας τους αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένος βρέφος τέτοκε, Θεός γάρ εκ ταύτης εννηθρώπησε.
Πάσα σάρξ υμνεῖτω, αὐτόν εις τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Στήλαι ανδρείας ὠφθησαν, πτώσιν διαβόλου θριαμβεύοντες, οἱ
Μάρτυρες υμνούντες, Χριστόν εις τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν εν αγαθοῖς αυλισθήσονται.

Τόν Αβραάμ κολπώσασθαι, αξίωσον Κύριε τοὺς δούλους σου,
πίστει μεταστάντας, πρὸς σέ καί τῇ ἐλπίδι.

Αἰνούμεν, εὐλογούμεν, καὶ προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Εἰρμός

Τόν Ποιητήν τῆς Κτίσεως, ὃν φρίπτουσιν Ἄγγελοι, υμνεῖτε λαοί,
καὶ υπερυψοῦτε, εις πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ' 39; Ο Εἰρμός

Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος,
πανηγυρίζετω δέ, αὐλῶν Νόων, φύσις γεραίρουσα, τὴν ιερὰν
πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε,
Θεοτόκε Ἀγνή, αειπάρθενε.

· Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἴνα σοι πιστοί, τό Χαίρε κραυγάζωμεν, οἱ διά σου τῆς χαράς,
μέτοχοι γενόμενοι, τῆς αἰδίου, ρύσαι ἡμᾶς πειρασμοῦ, βαρβαρικής
αλώσεως, καὶ πάσης ἄλλης πληγῆς, διά πλῆθος, Κόρη
παραπτώσεων, επιούσης βροτοῖς αμαρτάνουσιν.

· Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ὡφθης φωτισμός, ἡμῶν καὶ βεβαίωσις, ὅθεν βοώμέν σοι. Χαίρε
ἄστρον ἄδυτον, εἰσάγον κόσμῳ, τόν μέγαν Ἥλιον, χαίρε Εδέμ
ανοίξασα, τὴν κεκλεισμένην Ἀγνή, χαίρε στύλε, πύρινε εἰσάγουσα,
εις τὴν ἄνω ζωὴν τό ἀνθρώπινον.

· Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Στώμεν ευλαβώς, εν οίκῳ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ εκβοήσωμεν. Χαίρε
κόσμου Δέσποινα, χαίρε Μαρία, Κυρία πάντων ἡμῶν, χαίρε ἡ μόνη
ἄμωμος, εν γυναιξὶ καὶ καλή, χαίρε σκεῦος, μύρον τό ἀκένωτον, ἐπὶ
σέ κενωθέν εἰσδεξάμενον.

Δόξα...

Ἡ περιστερὰ, ἡ τόν ἐλεήμονα αποκυήσασα, χαίρε αειπάρθενε
Οσίῳν πάντων, χαίρε τό καύχημα, τῶν Ἀθλητῶν στεφάνωμα, χαίρε
ἀπάντων τε, τῶν Δικαίων, θείον ἐγκαλλώπισμα, καὶ ἡμῶν τῶν
πιστῶν τό διάσωμα.

Καί νύν...

Φείσαι ο Θεός, τῆς κληρονομίας σου, τάς αμαρτίας ημῶν, πάσας παραβλέπων νύν, εἰς τούτο ἔχων, ἐκδυσωπούσάν σε, τήν ἐπὶ γῆς ἀσπόρως σε, κυοφορήσασαν, διὰ μέγα ἔλεος θελήσαντα, μορφωθῆναι Χριστέ, τό αλλότριον.

Τού Τετραωδίου

Εἰρμός ἄλλος

Θεόν ἀνθρώποις

Ὡς φῶς ὡς ἥλιος ἀνατείλαντες, πάσαν τήν γῆν ἀκτίσιν εὐσεβείας οἱ Μάρτυρες, καί λαμπάσι θαυμάτων ἐφώτισαν, καί τῆς πολυθείας σκότος ἠφάνισαν, ὧν ταῖς ἱκεσίαις ο Θεός, ἡμᾶς ἐλέησον.

Στρατός Μαρτύρων ἀκαταγώνιστος, πάντας ἡμᾶς ἐνίσχυσον καλῶς ἀγωνίσασθαι, καί τελέσαι Νηστείας τό στάδιον, ὅπως ἐνθέου βίου, ἔργα τελέσαντες, μέτοχοι γενώμεθα ζωῆς, ἀγαλλιώμενοι.

Νεκρώσιμον

Ἡσὴ φθασάτω χρηστότης Κύριε, τοὺς ἐξ ημῶν φρικῶδει μεταστάντας κελεύσει σου, κυκλωσάτω αὐτοὺς σοῦ τό ἔλεος, καί καθοδηγησάτω, πρὸς τὰ σκηνώματα, τὰ καταυγαζόμενα φωτί, τῷ τού προσώπου σου.

Θεοτοκίον

Φωνὴ Ἀγγέλου βουλῆς τόν Ἄγγελον, τῆς τοῦ Πατρός ἀρρήτως Θεοτόκε ἐκήησας. Τὰς φωνάς οὖν τῶν δούλων σου πρόσδεξαι, ἄς ἐν τῷ τῆς Νηστείας χρόνῳ προσάγομεν, καί ταύτας προσάγαγε Θεῷ ὡςπερ θυμίαμα.

Εἰρμός ἕτερος

Ἡσαΐα χόρευε

Τελούντες πανήγυριν, Μαρτυρικήν, σήμερον λαοί, σκιρτήσωμεν ἐν ὠδαίς, μέλποντες Χριστῷ, τῷ ἀθλοθετήσαντι, καί τὰς νίκας, κατὰ τῶν ἐχθρῶν, τούτοις παρέχοντι, ὃν ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ὅνυξι ξεόμενοι, καί τμηθέντες, ξίφει μεληδόν, συνήφθητε τῷ Χριστῷ, ἀγαπητικῶς, πανεύφημοι Μάρτυρες, διό καί νύν, ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, ἀγαλλιώμενοι, ὑπὲρ πάντων ἱκετεύσατε.

Δόξα...

Ὁμοουσιότητι, ἀνυμνῶ σε, ἀναρχε Τριάς, σεπτὴ ζωαρχική, ἀτμητε Μονάς, Πατὴρ ὁ ἀγέννητος, καί γεννητέ, Λόγε καί Υἱέ, Πνεῦμα τό ἅγιον, ἡμᾶς σώσον τοὺς υμνοῦντάς σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπέρ νούν ο τόκος σου, Θεομήτορ, άνευ γάρ ανδρός, η σύλληψις εν σοί, καί παρθενικώς, η κύησις γέγονε, καί γάρ Θεός, εστί ο τεχθείς, όν μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Τό γενναίον στράτευμα, τού Ανακτος, πάντων καί Θεού, τούς Μάρτυρας εν ωδαίς, στέψωμεν λαοί, αυτοί γάρ ενίκησαν, δαιμονικάς φάλαγγας σαφώς, ούς αναμέλποντες, τόν Δεσπότην μεγαλύνομεν.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Ότε πάν τό πλάσμα σου, αναστήσης κρίνεσθαι Χριστέ, ούς προσελάβου καί νύν, δούλους σου πιστούς, ελέησον σύγγνωθι, τά εν βίω, πταίσματα αυτών, καί σύν Αγίοις σου, αναπαύων εις αιώνας αυτούς.

Ο Ειρμός

Ησαΐα χόρευε, η Παρθένος έσχεν εν γαστρί, καί έτεκεν υιόν, τόν Εμμανουήλ, Θεόν τε, καί άνθρωπον. Ανατολή, όνομα αυτώ, όν μεγαλύνοντες, σε Παρθένε μακαρίζομεν.

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Τό απ' αιώνος σήμερον, γνωρίζεται μυστήριον, ο τού Θεού Θεός Λόγος, Υιός Παρθένου Μαρίας, δι' ευσπλαγχνίαν γίνεται, καί χαράς ευαγγέλια, ο Γαβριήλ προσφθέγγεται, μεθ' ού βοήσωμεν πάντες. Χαίρε η Μήτηρ Κυρίου.

Εις τούς Αίνους ιστώμεν Στίχους δ', καί ψάλλομεν τά παρόντα Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Κεκρυμμένον μυστήριον, καί Αγγέλοις αγνώριστον, Γαβριήλ πιστεύεται ο Αρχάγγελος, καί επί σέ νύν ελεύσεται, τήν μόνην ακήρατον, καί καλήν περιστεράν, καί τού γένους ανάκλησιν, καί βοήσει σοι, Παναγία, τό, Χαίρε, ετοιμάζου, διά λόγου Θεόν Λόγον, σου ταίς λαγόσιν εισδέξασθαι. **(Δίς)**

Φωτοφόρον παλάτιον, ητοιμάσθη σοι Δέσποτα, η νηδύς η άχραντος τής θεόπαιδος, δεύρο πρός τούτο κατάβηθι, οικτείρας τό πλάσμα σου, φθονερώς πολεμηθέν, καί δουλεία κρατούμενον, τού αλάστορος, καί τό κάλλος τό πρώην απολέσαν, καί τήν σήν σωτηριώδη, προσαναμένον κατάβασιν.

Γαβριήλ ο Αρχάγγελος, επί σε Παναμώμητε, εμφανώς ελεύσεται, καί βοήσει σοι, Χαίρε κατάρας λυτήριον, πεσόντων ανόρθωσις, χαίρε μόνη εκλεκτή, τώ Θεώ χρηματίσασα, χαίρε έμψυχε, τού ηλίου νεφέλη, υποδέχου, τόν Ασώματον εν μήτρα, τή σή οικήσαι θελήσαντα.

Δόξα... Καί νύν...

Ιδιόμελον Ήχος δ'

Γλώσσαν ήν ουκ έγνω, ήκουσεν η Θεοτόκος, ελάλει γάρ πρός αυτήν ο Αρχάγγελος, τού ευαγγελισμού τά ρήματα, όθεν πιστώσ δεξαμένη τόν ασπασμόν, συνέλαβέ σε τόν προαιώνιον Θεόν, διό και ημείς αγαλλόμενοι βοώμέν σοι, ο εξ αυτής σαρκωθείς ατρέπτως Θεός, ειρήνην τώ Κόσμω δώρησαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά καί εν τοίς Μακαρισμοίς, εκ τού Κανόνος τής Θεοτόκου η γ' Ωδή, καί τού Τετραωδίου η ς'.

Προκείμενον Ήχος γ'

Ωδή τής Θεοτόκου

Μεγαλύνει η ψυχή μου, τόν Κύριον.

Στίχ. Ότι επέβλεψεν επί τήν ταπείνωσιν τής δούλης αυτού.

Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Θ', 24–28)

Αδελφοί, ουκ εις χειροποίητα άγια εισήλθεν ο Χριστός, αντίτυπα τών αληθινών, αλλ' εις αυτόν τόν ουρανόν, νύν εμφανισθήναι τώ προσώπω τού Θεού υπέρ ημών, ουδ' ίνα πολλάκις προσφέρη εαυτόν, ώσπερ ο Αρχιερεύς εισέρχεται εις τά Άγια κατ' ενιαυτόν εν αίματι αλλοτρίω επεί έδει αυτόν πολλάκις παθείν από καταβολής κόσμου, νύν δέ άπαξ επί συντελεία τών αιώνων, εις αθέτησιν αμαρτίας, διά τής θυσίας αυτού πεφανέρωται. Καί καθόσον απόκειται τοίς ανθρώποις άπαξ αποθανείν, μετά δέ τούτο κρίσις, ούτως ο Χριστός άπαξ προσενεχθείς, εις τό πολλών ανενεγκείν αμαρτίας, εκ δευτέρου χωρίς αμαρτίας οφθήσεται τοίς αυτόν απεκδεχομένοις εις σωτηρίαν.

Καί τής Θεοτόκου

Εκ τής αυτής Επιστολής

(Κεφ. Θ', 1–7)

Είχε μὲν οὖν καὶ ἡ πρώτη σκηνή, Ἀδελφοί, δικαιώματα λατρείας, τὸ τε ἅγιον κοσμικόν. Σκηνή γάρ κατεσκευάσθη ἡ πρώτη, ἐν ἣ ἡ τε λυχνία, καὶ ἡ τράπεζα, καὶ ἡ πρόθεσις τῶν ἄρτων, ἣτις λέγεται Ἅγια. Μετὰ δὲ τὸ δεύτερον καταπέτασμα, σκηνή ἡ λεγομένη Ἅγια Ἀγίων, χρυσοῦν ἔχουσα θυμιατήριον, καὶ τὴν κιβωτὸν τῆς Διαθήκης περικεκαλυμμένην πάντοθεν χρυσίῳ, ἐν ἣ στάμνος χρυσή ἔχουσα τὸ μάννα, καὶ ἡ ράβδος Ααρὼν ἡ βλαστήσασα, καὶ αἱ πλάκες τῆς διαθήκης. Ὑπεράνω δὲ αὐτῆς Χερουβὶμ δόξης, κατασκιάζοντα τὸ ἱλαστήριον, περὶ ὧν οὐκ ἔτι νῦν λέγειν κατὰ μέρος. Τούτων δὲ οὕτω κατεσκευασμένων, εἰς μὲν τὴν πρώτην σκηνὴν διαπαντός εισίσιν οἱ ἱερεῖς, τὰς λατρείας ἐπιτελοῦντες, εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ μόνος ὁ Ἀρχιερεὺς, οὐ χωρὶς αἵματος, ὁ προσφέρει ὑπὲρ εαυτοῦ, καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων.

Ἀλληλούϊα Ἦχος πλ. δ'·

Ἀνάστηθι Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Στίχ. Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Δαυὶδ, καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ.

Κοινωνικόν

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου επικαλέσομαι. Ἀλληλούϊα.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ
ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν, καί τήν συνήθη Στιχολογίαν, εις τό, Κύριε
εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι', καί ψάλλομεν Στιχηρά
Αναστάσιμα τής Οκτωήχου ς', καί τά παρόντα Προσόμοια τής
Οσίας δ', δευτερούντες τό α'.

Ήχος πλ. β' Όλην αποθέμενοι

Σέ μέν διεκώλυε, τής τών σεπτών εποπτίας, μολυσμών τών
πρότερον, τό επισυρόμενον μιαντήριον, η δέ σή αίσθησις, καί τών
σοί θεόφρον, πεπραγμένων, η συνειδήσις, τήν πρός τά κρείττονα,
σοί επιστροφήν ενεργάσατο, Εικόني γάρ προσβλέψασα, τής
ευλογημένης θεόπαιδος, πάντων καταγνούσα, πταισμάτων σου
πανεύφημε τών πρίν, εν παρρησία τό τίμιον, Ξύλον προσεκύνησας.

Τόπους προσκυνήσασα, περιχαρώς τούς αγίους, αρετής
εφόδιον, σωτηριωδέστατον, ένθεν γέγονας, καί σφοδρώς έδραμες
τήν καλήν πορείαν, καί τό ρείθρον εκπεράσασα, τό Ιορδάνειον, τό
τού Βαπτιστού ενδιαίτημα, προθύμως κατεσκήνωσας, καί τήν τών
παθών αγριότητα, διά πολιτείας, ημαύρωσας λεπτύνασα σαρκός, εν
παρρησία αείμνηστε, Μήτερ τά οιδήματα.

Έρημον οικήσασα, τών σών παθών τάς εικόνας, εκ ψυχής
απήλειψας, τό θεοειδέστατον εξεικόνισμα, εν ψυχή γράψασα,
αρετών ιδέας, καί τοσούτον υπερέλαμψας, ως καί τοίς ύδασι
κούφως υπερβαίνειν μακάριε, καί γήθεν υπεραίρεσθαι, εν ταίς πρός
Θεόν σου εντεύξεις, καί νύν εν παρρησία, πανένδοξε Μαρία τώ
Χριστώ, παρισταμένη δυσώπησον, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Ήχος δ'

Εθαυματούργησε Χριστέ, τού Σταυρού σου η δύναμις, ότι καί η
πρώην Πόρνη ασκητικόν αγώνα ηγωνίσασα, όθεν καί τό ασθενές
απορριψαμένη, γενναίως αντέστη κατά τού διαβόλου, διό καί τό
βραβείον τής νίκης κομισαμένη, πρεσβεύει υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον, τό τής Οκτωήχου

Απόστιχα, τά Κατ' Αλφάβητον Αναστάσιμα.

Δόξα... Ιδιόμελον τής Οσίας Ἦχος β'

Τά τής ψυχῆς θηρεύματα, καί τά πάθη τής σαρκός, τώ ξίφει τής εγκρατείας έταμες, τά τής εννοίας εγκλήματα, τή σιγή τής ασκήσεως απέπνιξας, καί ρείθροις τών δακρύων σου, τήν έρημον άπασαν κατήρδευσας, καί εβλάστησας ημίν τής μετανοίας καρπούς, διό σου τήν μνήμην Οσία εορτάζομεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος ο αὐτός

Ω θαύματος και νού, πάντων τών πάλαι θαυμάτων! τίς γάρ έγνω μητέρα άνευ ανδρός τετοκυίαν καί εν αγκάλαις φέρουσιν, τόν άπασαν τήν Κτίσιν περιέχοντα; Θεού εστι βουλή τό κυη θέν, όν ως βρέφος Πάναγνε, σαίς ωλέναις βαστάσασα, καί μητρικήν παρρησίαν πρός αυτόν κεκτημένη, μή παύση δυσωπούσα, υπέρ τών σέ τιμώντων, τού οικτειρήσαι, καί σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον Αναστάσιμον

Τής Οσίας Ἦχος πλ. δ'

Εν σοί Μήτερ ακριβώς διεσώθη τό κατ' εικόνα, λαβούσα γάρ τόν Σταυρόν, ηκολούθησας τώ Χριστώ, καί πράπτουσα εδίδασκες υπερорάν μέν σαρκός παρέρχεται γάρ, επιμελείσθαι δέ ψυχῆς, πράγματος αθανάτου, διό καί μετά Αγγέλων συναγάλλεται Οσία Μαρία τό πνεύμά σου.

Θεοτοκίον

Ο δι' ημάς γεννηθείς εκ Παρθένου, καί σταύρωσιν υπομείνας αγαθέ, ο θανάτω τόν θάνατον σκυλεύσας, καί Έγερσιν δείξας ως Θεός, μή παρίδης ούς έπλασας τή χειρί σου, δείξον τήν φιλανθρωπίαν σου ελεήμον, δέξαι τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον πρεσβεύουσιν υπέρ ημών καί σώσον Σωτήρ ημών, λαόν απεγνωσμένον.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον καί τήν συνήθη Στιχολογίαν, τό ενδιάτακτον Εωθινόν Ευαγγέλιον. Είτα, Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι, καί μετά τόν Ν' ψάλλομεν τά Ιδιόμελα ταύτα.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τής μετανοίας άνοιζόν μοι πύλας Ζωοδότα, ορθρίζει γάρ τό πνεύμά μου πρός Ναόν τόν άγιόν σου ναόν φέρον τού σώματος όλον εσπιλωμένον, Αλλ' ως Οικτίρμων κάθαρον, ευσπλάγχχνω σου ελέει.

Καί νύν... Ὅμοιον

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε, αἰσχροαῖς γάρ κατερρύπωσα τήν ψυχὴν ἁμαρτίαις, ὡς ραθύμως τόν βίον μου ὅλον εκδαπανήσας, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ρύσαί με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός...

Ἦχος πλ. β'

Τά πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν ἐννοῶν ο τάλας, τρέμω τήν φοβερὰν ἡμέραν τῆς κρίσεως, ἀλλά θαρρῶν εἰς τό ἔλεος τῆς ευσπλαγχνίας σου ὡς ο Δαυῖδ βοῶ σοι, Ελέησόν με ο Θεός, κατὰ τό μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες. Ο Ἀναστάσιμος, μετὰ τῆς Θεοτόκου εἰς ς'., τοῦ Τριωδίου εἰς δ'., καί τῆς Οσίας εἰς δ'.

Κανὼν τοῦ Τριωδίου

Εἰς τόν Πλούσιον καί εἰς τόν πτωχόν Λάζαρον

Ωδὴ α' Ἦχος πλ. δ'

Υγρὰν διοδεύσας

Παρεϊκάς με πλούτῳ τῶν ἡδονῶν τῷ ευφραινομένῳ καθ' ἡμέραν ἐν τῇ τρυφῇ, Πλουσίῳ, διό σε ἱκετεύω, Σώτερ πυρός με ὡς Λάζαρον λύτρωσαι.

Ἡμφίεσμαι Σώτερ ταῖς ἡδοναῖς ὥσπερ ο τήν βύσσον, περιθέμενος καί χρυσόν, χρυσὴν τε ἐσθήτα, ἀλλὰ μή με ἐν τῷ πυρὶ ὡς ἐκεῖνον ἐκπέμψεις.

Ευφραίνεται πλούτῳ καί τῇ τρυφῇ ο Πλούσιος πάλαι ἐν τῷ βίῳ τῷ φθαρτικῷ, διό περ βασιάνοις κατεκρίθη, ο δέ πτωχός ἐδροσίζετο Λάζαρος.

Θεοτοκίον

Τάξεις σε Ἀγγέλων καί τῶν βροτῶν ἀνύμφευτε Μήτηρ ευφημούσιν ἀνελλιπῶς, τόν Κτίστην γάρ τούτων ὥσπερ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου ἐβάστασας.

Ἔτερος Κανὼν τῆς Οσίας Μαρίας

Ἦχος πλ. β' Κύματι θαλάσσης

Πόθῳ τήν φωσφόρον, καί θείαν σου μνήμην πανηγυρίζοντι, φῶς μοι κατάπεμψον, παρισταμένη Οσία τῷ φωτί τῷ ἀπροσίτῳ Χριστῷ πειρασμῶν παντοίων με τοῦ βίου διασώζουσα.

Ο τοῖς Αἰγυπτίοις, σαρκὶ ἐνδημήσας, ο ἀπερίγραπτος καί προαιώνιος, ὀλοφαή σε ἀστέρα ἐξ Αἰγύπτου ἀναδείκνυσιν, ο γινώσκων Κύριος τά πάντα πρὶν γενέσεως.

Θείων ενταλμάτων σεμνή αγνοούσα θεῖον εἰκόνισμα, Θεοῦ ἐρρύπωσας, θεῖα προνοία δε πάλιν ἀπεκάθηρας πανεύφημε, θεωθεῖσα πράξειςιν, Οσία ταῖς ἐνθέοις σου.

Θεοτοκίον

Ὡ τῆς σῆς Θεέ μου, πολλῆς εὐσπλαγχνίας καί τῆς ἀφάτου σου, συγκαταβάσεως! ὅπως τήν πρότερον Πόρνην, ταῖς Μητρός σου παρακλήσειςιν ὡς ἀγνήν καί ἄμωμον Ἀγγέλοις καθωμοίωσας.

Ὡδή γ' Σὺ εἰ τό στερέωμα

Λάζαρον ὡς ἔσωσας, ἐκ τῆς φλογός Χριστέ, οὕτω με ἐκ τοῦ πυρός, ρύσαι τῆς γεέννης τόν ἀνάξιον δούλόν σου.

Πλούσιος τοῖς πάθεσι καί ἡδοναῖς εἰμι Κύριε, Λάζαρος δέ πένης τῇ στερήσει ἀρετῶν, ἀλλά σῶσόν με.

Κόκκινον καί βύσσινον ἐνεδιδύσκετο Πλούσιος, ταῖς ἡδοναῖς καί ταῖς αμαρτίαις, διὰ τοῦτο φλογίζεται.

Θεοτοκίον

Δός ἡμῖν βοήθειαν ταῖς ἱκεσίαις σου Πάναγνε τὰς προσβολὰς ἀποκρουομένη τῶν δεινῶν περιστάσεων.

Ἄλλος, Σέ τόν ἐπὶ ὑδάτων

Πύλαις τῆς ἀπωλείας ἐγγισάσῃ πράξειςι ταῖς ἀτόποις πύλας ὁ πρὶν τοῦ Ἄδου συντρίψας σθένει θεότητος πύλας τῆς μετανοίας σοι ἀνοίγει Πάνσεμνε, πύλῃ τῆς ζωῆς ὑπάρχων αὐτός.

Ὅπλον τῆς αμαρτίας μακρόθυμε τήν πρὶν γεγεννημένην ὅπλῳ Σταυροῦ τοῦ Θεοῦ, τῇ προσκυνήσει ἀνέδειξας ὅπλα δαιμόνων ἅπαντα καί πανουργεύματα ὅλως τροπουμένην εὐσπλαγχνε.

Λύτρον ὑπὲρ πάντων τό ἴδιον ὁ πρὶν ἐκχέας Αἷμα λουτρῷ τῶν δακρύων σέ καθάραν ἀπεργάζεται λέπραν δεινὴν νοσήσασαν κακίστης πράξεως, ὅλως ὁ τό εἶναι πάσι διδούς.

Θεοτοκίον

Λόγου παντός ὑπάρχει, ἀνώτερον τό ἐπὶ σοί Παρθένε, Λόγος Πατρός ἐν σοί γάρ θεοπρεπῶς κατεσκήνωσε, λύσιν πταισμάτων ἅπασι τοῖς αμαρτάνουσι λόγῳ μόνῳ παρεχόμενος.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καί Λόγον

Τὰ σκιρτήματα πάντα τὰ τῆς σαρκός, χαλινώσασα πόνοις ἀσκητικοῖς ἀνδρείον ἀπέδειξας, τῆς ψυχῆς σου τό φρόνημα, τόν γάρ Σταυρόν ποθήσασα Κυρίου θεάσασθαι ἱερώς αἰδίμῃ τῷ Κόσμῳ ἐσταύρωσαι, ὅθεν καί πρὸς ζήλον, ἀγγελικῆς πολιτείας προθύμως

διηγείρας σεαυτήν παμμακάριστε, Διά τούτο γεραίρομεν τήν μνήμην σου Μαρία πιστώς τών πταισμάτων άφεςιν αιτούμενοι τού δωρηθήναι πλουσίως υμίν ταίς πρεσβείαις σου,

Θεοτοκίον Όμοιον

Εις ιλύν ενεπάγην αμαρτιών, καί ουκ έστιν υπόστασις εν εμοί, δεινώς γάρ κατεπόντισε, καταιγίς τών πταισμάτων με, αλλ’ η τεκούσα Λόγον, τόν μόνον φιλόανθρωπον επ’ εμέ επίβλεψον, Παρθένε καί ρύσαί με πάσης αμαρτίας καί παθών ψυχοφθόρων καί πάσης κακώσεως τού δεινού πολεμήτορος ίνα ψάλλω γηθόμενος, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι τοίς καταφεύγουσι πίστει τή σκέπη σου Άχραντε.

Ωδή δ’; Εισακήκοα Κύριε

Κατετρύφα ο Πλούσιος βρώσει καί ενδύμασι ευφραινόμενος, ο δέ Λάζαρος χορτάζεσθαι επεθύμει τούτου τών τραπέζης ψιχίων,

Οι μέν κύνες απέλειχον γλώττη τού πτωχού Λαζάρου τούς μώλωπας συμπαθέστεροι γινόμενοι τής Πλουσίου γνώμης εις τόν πένητα,

Τώ πυλώνι εβέβλητο πάλαι τού Πλουσίου Σώτερ ο Λάζαρος τιμωρούμενος ταίς μάστιξι τής πενίας, όθεν νύν δοξάζεται.

Θεοτοκίον

Όν εκύησας Άχραντε, πρέσβευε σωθή ναι τούς ανυμνούντάς σε εκ δουλείας τού αλάστορος ότι μόνη πέλεις προστασία ημών.

Άλλος, Τήν εν Σταυρώ σου θείαν κένωσιν

Ως πλαστοουργός βροτείας φύσεως ως ελέους πηγή καί ευσπλαγχνίας πλούτος ωκτείρησας φιλόανθρωπε πρόσφυγα τήν σήν, καί αφήρπασας ταύτην τού ολεθρίου θηρός.

Σταυρόν ιδέσθαι επισπεύδουσα σταυρικώ φωτισμώ Μαρία κατηυγάσθης Σταυρώ τού ομιλήσαντος, νεύσει θεϊκή σταυρωθείσα τώ Κόσμω αξιοθαύμαστε.

Η τών κακών αιτία πρότερον ηδονή πονηρά πολλοίς γεγεννημένη ηλίου δίκην λάμπασα πάσιν οδηγός η Οσία εδείχθη τοίς αμαρτάνουσι.

Θεοτοκίον

Νούν υπερέβης καί ουράνιον νοητέ ουρανέ τού πάντων Βασιλέως, νομίμων γάρ τής φύσεως άνευθεν Αγνή νομοδότην καί Κτίστην πάντων εκύησας.

Ωδή ε’; Ίνα τί με απώσω

Αβραάμ εν τοῖς κόλποις Λάζαρον ο Πλούσιος ως εθεάσατο, εν φωτί καί δόξη ευφραινόμενον Πάτερ, εκραύγαζεν, Αβραάμ ελέησόν με τόν εν πυρί κατακριθέντα καί τήν γλώτταν δεινώς φλογιζόμενον.

Κατετρώφησας πλούτω, βίου ευφραινόμενος Αβραάμ ἔφησε, τώ Πλουσίῳ, ὅθεν, τετιμώρησαι ὡδε αἰώνια, εν πυρί υπάρχων, Ο δέ πτωχός εν ευφροσύνῃ, τή αλήκτω αγάλλεται Λάζαρος.

Τή τού βίου απάτη, πλούσιος γεγένημαι ὡσπερ ο Πλούσιος ο τόν βίον ὅλον ηδοναίς δαπανήσας Φιλάνθρωπε, ἀλλά δέομαί σου, τών οικτιρμών τού λυτρωθῆναι, τού πυρός ὡσπερ σέσωσται Λάζαρος.

Θεοτοκίον

Μητρικήν παρρησίαν, τήν πρός τόν Υἱόν σου κεκτημένη Πάναγνε συγγενούς προνοίας τῆς ἡμῶν μή παρίδης δεόμεθα ὅτι σέ καί μόνην, Χριστιανοί πρός τόν Δεσπότην ἱλασμόν ευμενή προβαλλόμεθα.

Ἄλλος, Θεοφανείας σου Χριστέ

Μωσῆς δεδόξασταί ποτε, εν τώ Σινά Θεού τά οπίσθια, μυστικῶς θεώμενος Ο ἑνδοξος υπογράφων ξένον μυστήριον, μανναδόχον δέ στάμνον νύν, Εἰκόνα ἀχραντον, θερμῶς προσπεσούσα Μαρία Αγγελικόν βίον κομίζεται.

Ναού ευπρέπειαν τού σου επιποθούσα, ψαλμικῶς θεάσασθαι, νοερόν τε σκῆνωμα τῆς δόξης σου ἡ τόν σόν ναόν βεβηλώσασα νοεραῖς πρεσβείαις Χριστέ τῆς ἀπειράνδρου σου ναοῦ γενομένης ναόν με τού παντουργοῦ, ποιήσον Πνεύματος.

Η τώ ἀγκίστρῳ τῆς σαρκός, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοὺς πολλοὺς ζωγρήσασα ἡδονή βραχεία τε κατάβρωμα διαβόλου τούτους ποιήσασα, ἡγκιστρεύθη, παναληθῶς τή θεία χάριτι Σταυροῦ τού τιμίου ἡδύτατον τώ Χριστῷ ὅσον υπάρξασα.

Θεοτοκίον

Μεμυημένος ο χορός, τών Προφητῶν, τό εν σοί μυστήριον, μυστικάις θεηγορίαις Ἀχραντε σέ ποικιλοτρόπως προέλεγε, μανναδόχου στάμνου ἰδέ νύν Εἰκόνα ἀχραντον αὐτή προσπεσούσα Μαρία, ἡ ἐγγυῆτρια, αμαρτωλῶν πρός Θεόν.

Ωδή ς#39; Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Ο πλούσιος εαυτόν φλογί πυρός κατεδίκησε, τή ἐνηδόνῳ ζωῇ, ο πένης δέ Λάζαρος, πτωχείαν ἐλόμενος, εν τώδε τώ βίῳ, ἡξιώθη τῆς αλήκτου χαράς.

Εν κόλποις τού Αβραάμ ο Λάζαρος κατηξίωται, τής αιωνίου ζωής, Χριστέ εμφορούμενος, πυρί δέ ο Πλούσιος, καί ψυχὴν καί σῶμα, κατεκρίθη τιμωρούμενος.

Κατεδικάσθη εἰς πύρ, ο Πλούσιος διὰ Λάζαρον, μή κατακρίνης ἐμέ, τόν δαίλαιον δέομαι φιλόανθρωπε Κύριε ἀλλ’ ὡς Λάζαρόν με, τού φωτός σου καταξίωσον.

Θεοτοκίον

Ρυσθείημεν τῶν δεινῶν, πταισμάτων ταῖς ἱκεσίαις σου, Θεοκυήτορ αγνή, καί τύχοιμεν πάναγνε, τής θείας ἐλλάμψεως, τού ἐκ σοῦ ἀφράστως σαρκωθέντος Υἱού τού Θεοῦ.

Ἄλλος, Ἀβυσσος ἐσχάτη

Χαίρουσι Μαρία τά τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα, τόν ἐφάμιλλον Οσία βίον, τόν ἐν σοί καθορώντες καί δόξαν τῶ, Κυρίῳ κραυγαζόντες.

Φρίπτουσι Δαιμόνων τῶν ζοφερῶν τά συστήματα τό τής σῆς καρτερικόν ἰσχύος, ὅτι γυνή παραδόξως καί γυμνή, καί μόνη τούτους ἤσχυνας.

Ἐλαμψας ἡλίου δίκην Μαρία πανεύφημε, καί τήν ἔρημον ταῖς φρυκτωρίαις πάσαν ἐφώτισας, ὅθεν καμέ τῶ σῶ φωτί καταλάμπρυνον.

Θεοτοκίον

Ἄγγελοι περιλαμφθέντες, τή δόξῃ τού τόκου σου ἐν τῇ γῇ εἰρήνην πάσιν ἡμῖν, καί εὐδοκίαν ἀνθρώποις, Παρθένε κεκράγασιν.

Κοντάκιον Ἦχος γ’

Ἡ Παρθένος σήμερον

Ἡ πορνείαις πρότερον, μεμεστωμένη παντοίαις Χριστοῦ Νύμφη σήμερον τῇ μετανοίᾳ ἐδείχθης, Ἀγγέλων, τήν πολιτείαν ἐπιποθούσα, δαίμονας Σταυροῦ τῶ ὅπλῳ καταπατούσα, διὰ τούτο βασιλείας ἐφάνης νύμφη Μαρία ἐνδοξε.

Ο Οἶκος

Τήν ἀμνάδα Χριστοῦ καί θυγατέρα, ἄσμασιν ευφημούμεν σε νύν, Μαρία παναοίδιμε τήν τῶν Αἰγυπτίων ἀναφανείσαν θρέμμα τήν πλάνην δέ τούτων πάσαν φυγούσαν, καί καλῶς προσενεχθείσαν τῇ Ἐκκλησίᾳ βλάστημα τίμιον δι’ ἐγκρατείας καί δεήσεως, ἀσκήσασαν υπέρ μέτρον τής ἀνθρωπίνης φύσεως, διό καί υψώθης ἐν Χριστῷ, διὰ βίου καί πράξεως, Βασιλείας Ουρανοῦ φανείσα νύμφη Μαρία πάνσεμνε.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή πέμπτη τών Νηστειών, διετάχθημεν μνήμην ποιείσθαι τής Οσίας Μητρός ημών Μαρίας τής Αιγυπτίας.

Στίχοι

- Απήρε πνεύμα, σάρξ απερρύη πάλαι.
- Τόν όστινον, γή, κρύπτε νεκρόν Μαρίας.

Ταίς αυτής πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον, καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Οι εκ τής Ιουδαίας

Ιώβ καθάπερ πάλαι εν σαπρία σκωλήκων καί εν κοπρία εστώς υπήρξε πρό πυλώνος ο Λάζαρος ωσαύτως, τού Πλουσίου εκάθευδεν, ο τών πατέρων βοών Θεός ευλογητός εί.

Βεβλημένος πυλώσι τού ασπλάγχνου Πλουσίου πάλαι ο Λάζαρος ψιχίων επεθύμει αυτού τών τής τραπέζης αλλ' ουδείς επεδίδου αυτώ, αλλ' αντί τούτων εύρε τού Αβραάμ τούς κόλπους.

Τού ασπλάγχνου Πλουσίου τής μερίδος Χριστέ μου ρύσαί με δέομαι καί πέννητι Λαζάρω συντάξας με βοάν σοι ευχαρίστως αξίωσον, ο τών πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Παρθενικής εκ νηδύος, σαρκωθείς επεφάνης, εις σωτηρίαν ημών, διό σου τήν Μητέρα, ειδότες Θεοτόκον, ευχαρίστως κραυγάζομεν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Άλλος, Οι Παίδες εν Βαβυλώνι

Ο μέγιστος εν πατράσι, περιπολεύων τήν έρημον, Ζωσιμάς ο σοφός, τήν Οσίαν ιδείν κατηξίωται, Ευλογητός εί κράζει δέ, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Τί Πάτερ ξένον απάσης, ιδείν ελήλυθας γύναιον, αρετής πρακτικής; η Οσία εβόα τώ γέροντι, Ευλογητός εί κράζει δέ, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Νεκρώσασα Μακαρία, τά τών παθών σου σκιρτήματα, απαθείας νυνί προσωρμίσθης, λιμένι κραυγάζουσα, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες απορρήτως, παρθένος μείνασα Άχραντε, καί εκύησας Κόσμω τήν σωτηρίαν Χριστόν, τόν Θεόν ημών, διό σε πάντες άσμασιν οι πιστοί μεγαλύνομεν.

Ωδή η' Επταπλασίως κάμινον

Στολήν κοκκίνην βύσσον τε καί πορφύραν ο Πλούσιος πάλαι ενεδύετο λαμπρώς ο δείλαιος, ο πένης δέ Λάζαρος, εν τώ πυλώνι τούτου δεινώς, έκειτο ψιχίων, τών πιπτόντων τραπέζης εθέλων κορεσθήναι καί ουδείς επεδίδου, αυτώ, διό εν δόξη, Χριστώ συμβασιλεύει.

Εν τώ πυλώνι έκει το τού Πλουσίου Ο Λάζαρος σεσηπώς τώ σώματι πληγαίς καί ήθελε, κορέννυσθαι βρώσεως καί ουκ εδίδου τούτω ουδείς, αλλά καί οι κύνες συμπαθώς εν τή γλώττη, απέλειχον τά έλκη καί τούς μώλωπας τούτου, διό εν Παραδείσω τρυφής κατηξιώθη.

Εν ηδοναίς επλούτησα ώσπερ πάλαι ο Πλούσιος ο ενδεδυμένος, καθ' ημέραν κόκκινον, καγώ Πολυέλεε, εν τή τού βίου τούτου τρυφή εμαυτόν κατακρίνω ταις τρυφαίς καί απάταις, διό σε ικετεύω εκ πυρός τού ρυσθήναι Χριστέ τού αιωνίου εις πάντας τούς αιώνας.

Τριαδικόν

Τρισσοφαή θεότητα ενιαίαν εκλάμπουσαν αίγλην εκ μιάς τρισυποστάτου φύσεως Γεννήτορα άναρχον Ομοφυά τε Λόγον Πατρός καί συμβασιλεύον ομοούσιον Πνεύμα, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεíte, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Άλλος, Έκστηθι φρίπτων ουρανέ

Βάθη καρδιάς ερευνών, Ο πρό γενέσεως προγινώσκων τά ημών, βιαίας βιοτής αφήρπασας, τήν προσφυγούσάν σοι Σωτήρ, βεβαίως τή σή φιλανθρωπία, βοώσαν ασιγήτως, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ω αλλοιώσεως σεπτής, τής πρός τό κρείττον σου, μεταθέσεως σεμνή! ώ πόθου θεϊκού μισήσαντος, τάς σαρκικάς ηδονάς! ώ πίστεως ζεύσεως καί θείας! πανεύφημε Μαρία, ήν πιστώς ευφημούμεν, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Εύρες τών πόνων αμοιβήν, καί τών καμάτων σου τήν αντίδοσιν σεμνή, Μαρία, δι' ών καταβέβληκας, τόν παλαμναίον εχθρόν, καί νύν σύν τοίς, Αγγέλοις κραυγάζεις, τόν ύμνον ασιγήτως βοώσα, καί υπερυψούσα, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Όλον ανέπλασεν εμέ δι αγαθότητα, εν τή μήτρα σου Αγνή, ου φθείρας εκατέρας φύσεως τά ιδιώματα, ώς πάντων τών αιώνων

Δεσπότης, όθεν σε ως αιτίαν, τής ημών σωτηρίας άσμασιν υμνούμεν εις πάντα τούς αιώνας.

Ωδή θ#39; Σέ τήν απειρόγαμον

Πένητά με Λάζαρον, Χριστέ αιτούμαι απεργάζου, τάς τών ηδονών ορέξεις μου, εξορίζων ως φύσει Θεός, ταίς δέ αρεταίς με, ως τόν Πλούσιον, ποιήσον ίνα πίστει, εν υμνωδίαις μεγαλύνω σε.

Πλούσιος καί άσπλαγχνος, τόν νούν παρέβλεψά μου πίστει σου τών εντολών Φιλάνθρωπε, πρό πυλών ερριμμένον δεινώς, αλλ#39; ως συμπαθής καί φιλοικτίρμων ανάστησον ώσπερ συμπαθής πάλαι, τόν τεταρταίον φίλον Λάζαρον.

Πάντες μεμαθήκαμεν παραβολήν τήν τού Δεσπότη, πάντες ούν πιστοί μισήσωμεν τού Πλουσίου τό άσπλαγχνον, ίνα τής κολάσεως εκφύγωμεν καί εν κόλποις τού Αβραώμ αεί χορεύσωμεν

Θεοτοκίον

Σέ τήν τόν άόρατον Θεόν βαστάσασαν αγκάλαις, τόν εν ουρανοίς υμνούμενον υπό, διώ σου ημίν δωρούμενον πάσης τής Κτίσεως και πάντοτε σωτηρίαν, έν πίστει μεγαλύνομεν.

Άλλος, Μή εποδύρου μου Μήτηρ

Ράον υπέφερες Μήτηρ τής ερήμου τόν πόνον ρυθμιζομένη κραταιά δυνάμει τού Χριστού, ρυπαρούς λογισμούς, επερχομένους καί γάρ, ρείθροις θείων δακρύων εσβέννυες σεμνή, Ασκητών η ακρότης Οσίων καύχημα.

Φαινοτάταις ακτίσι, καταυγάζει σε μόνη, η φώς τεκούσα τόν Χριστόν, Παρθένος καί αγνή, φοβερόν τοίς εχθροίς σέ καθιστώσα σεμνή, φανεράν δέ τοίς πάσι Μαρία δεικνύει σε, Ασκητών ωραιότης, Οσίων έρεισμα.

Καταλιπούσα εμφρόνως, τά επίγεια πάντα, κατοικητήριον σεπτόν τού Πνεύματος ώφθης, κοσμικών ούν δεινών απολυτρώσασθαι, καθικέτευε μόνον Χριστόν τόν λυτρωτήν, τούς πιστώς εκτελούντας, τήν θείαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Νόμους τής φύσεως Κόρη υπέρ φύσιν λαθούσα, νέον, Παιδίον επί γής, εκύησας αγνή νομοδότην όντα καί παλαιόν ημερών νοητέ Ουρανέ, τού τών πάντων Ποιητού, διό πίστει καί πόθω, σέ μακαρίζομεν.

Εξαποστειλάριον

Τό Εωθινόν Αναστάσιμον

Τῆς Οσίας τό παρόν

Ο ουρανόν τοίς ἀστροίς

Υπόδειγμα μετανοίας σέ ἔχοντες πανοσία Μαρία Χριστόν
δυσώπει, ἐν τῷ καιρῷ τῆς Νηστείας, τούτο ἡμῖν δωρηθῆναι, ὅπως
ἐν πίστει καί πόθῳ, σέ ἄσμασιν ευφημώμεν.

Θεοτοκίον Ὅμοιον

Ο γλυκασμός τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἡ χαρά
Χριστιανῶν ἡ προστάτις, Παρθένε Μήτηρ Κυρίου, ἀντιλαβοῦ μου καί
ρύσαι, τῶν αἰωνίων βασάνων.

Εἰς τοὺς Αἶνους

Ψάλλομεν τὰ Ἀναστάσιμα Στιχηρῷ τῆς Οκτωήχου

Δόξα... Ἦχος α' Ἰδιόμελον

Οὐκ ἔστιν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρώσις καί πόσις ἀλλὰ
δικαιοσύνη καί ἀσκήσις, σὺν ἁγιασμῷ, ὅθεν οὐδέ πλούσιοι
εἰσελεύσονται ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ὅσοι τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν ἐν
χερσὶ πενήτων ἀποτίθενται. Ταῦτα καί Δαυῖδ ὁ Προφήτης διδάσκει
λέγων. Δίκαιος ἀνὴρ ὁ ἐλεῶν ὅλην τὴν ἡμέραν, ὁ κατατρυφῶν τοῦ
Κυρίου καί τῷ φωτὶ περιπατῶν ὅς οὐ μὴ προσκόψη, ταῦτα δέ
πάντα, πρὸς νουθεσίαν ἡμῶν γέγραπται ὅπως νηστεύοντες,
χρηστότητα ποιήσωμεν, καί δώῃ ἡμῖν Κύριος ἀντὶ τῶν ἐπιγείων τὰ
ἐπουράνια.

Καί νύν...

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διὰ γὰρ τοῦ ἐκ
σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδάμ ἀνακέκληται, ἡ
κατάρρα ἐζωοποιήθημεν, διό ἀνυμνοῦντες βοώμεν, Ευλογητός
Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις

Εἰς τὴν Λιτὴν

Τό Εὐθινόν Ἰδιόμελον κτλ.

Εἰς τὴν ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Οκτωήχου καί ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ
Τριωδίου ἡ ς' Ωδή.

Ο Α Π Ο Σ Τ Ο Λ Ο Σ

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ'

Εὐξασθε καί ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ.

Στίχ. Γνωστός ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

Πρὸς Εβραίους Ἐπιστολὴς Παύλου τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. θ' 11–14)

Αδελφοί Χριστός παραγενόμενος Αρχιερέυς τών μελλόντων αγαθών, διά τής μείζονος καί τελειότερας σκηνής ου χειροποιήτου τουτέστιν ου ταύτης τής κτίσεως, ουδέ δι αίματος τράγων καί μόσχων, διά δέ τού ιδίου Αίματος εισήλθεν εφ' άπαξ εις τά Άγια, αιωνίαν λύτρωσιν ευράμενος. Εί γάρ τό Αίμα ταύρων καί τράγων, καί σποδός δαμάλεως ραντίζουσα τούς κεκοινωμένους, αγιάζει πρός τήν τής σαρκός καθαρότητα, πόσω μάλλον τό Αίμα τού Χριστού, ός διά Πνεύματος αιωνίου, εαυτόν προσήνεγκεν άμωμον τώ Θεώ, καθαριεί τήν συνείδησιν ημών από νεκρών έργων, εις τό λατρεύειν Θεώ ζώντι;

Αλληλούϊα Ήχος πλ. δ'

Δεύτε αγαλλιασώμεθα τώ Κυρίω.

Ευαγγέλιον κατά Μάρκον

Τώ καιρώ εκείνω παραλαμβάνει ο Ιησούς...

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών. Αλληλούϊα.

ΤΗ ΑΥΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ

Στιχηρά Προσόμοια Τού Ιωσήφ

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Πτωχεύσας ο πλούσιος Χριστέ, τούς βροτούς επλούτισας, αθανασίαν καί έλλαμψιν, διό πτωχεύσαντα, ηδοναίς τού βίου, αρεταίς με πλούτισον, καί πένητι Λαζάρω με σύνταξον, τής τού Πλουσίου με, τιμωρίας εξαιρούμενος, καί γεέννης, τής αποκειμένης μοι.

Κακίαν επλούτησα δεινώς, καί τρυφήν ηγάπησα, καί τών εν βίω απήλαυσα, ηδονών Κύριε, καί πυρός γεέννης, υπόδικος γέγονα, λιμώττοντα τόν νούν μου ως Λάζαρον, παραβλεψάμενος, πρό πυλών τών θείων πράξεων, ερριμμένον, οίκτειρόν με Δέσποτα.

Ἔτερον Προσόμοιον Τού Θεοδώρου

Νεφέλην σε φωτός

Τήν έκτην τών σεπτών, Νηστειών Εβδομάδα, προθύμως απαρχόμενοι, Κυρίω, προεόρτιον ύμνον, τών Βαΐων άσωμεν πιστοί, ερχομένω εν δόξη, δυνάμει θεότητος, επί τήν Ιερουσαλήμ, νεκρώσαι τόν θάνατον, διό ετοιμάσωμεν ευσεβώς, τά τής νίκης σύμβολα, τούς κλάδους τών αρετών, τό Ωσαννά εκβοήσαι, τώ Ποιητή τού παντός.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ'

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ'

Ἐδωκας κληρονομίαν τοίς φοβουμένοις τό όνομά σου, Κύριε.

Στίχ. Από τών περάτων τής γής πρός σέ εκέκραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι εν τή σκέπη τών πτερύγων σου.

Εις τά Απόστιχα

Ιδιόμελον Ἦχος α'

Θαυμαστή τού Σωτήρος, η δι' ημάς φιλόανθρωπος γνώμη, τών μελλόντων γάρ τήν γνώσιν, ως παρόντων κεκτημένος, τού Λαζάρου καί τού Πλουσίου, τόν βίον εστηλίτευσε, τών εκατέρων ούν τό τέλος ενοπτριζόμενοι, τού μέν φύγωμεν, τό απηνές καί μισάνθρωπον, τού δέ ζηλώσωμεν, τό καρτερές καί μακρόθυμον, πρός τό σύν αυτώ τού Αβραάμ κόλποις, ενθαλπόμενοι βοάν, Δικαιοκρίτα Κύριε, δόξα σοι. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τή πρεσβεία Κύριε πάντων τών Αγίων, καί τής Θεοτόκου, τήν σήν ειρήνην δός ημίν, καί ελέησον ημάς, ως μόνος οικτίρμων.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Αυτόμελον

Τών ουρανίων ταγμάτων, τό αγαλλίαμα, τών επί γής ανθρώπων, κραταιά προστασία, άχραντε Παρθένε, σώσον ημάς, τούς εις σέ καταφεύγοντας, ότι εν σοί τάς ελπίδας μετά Θεόν, Θεοτόκε ανεθέμεθα.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος α'

Τού λίθου σφραγισθέντος

Τόν λίθον εκκυλίσας, τής πωρώσεως Κύριε, από τής εμής καρδίας, νεκρωθείσαν τοίς πάθεσιν, εξέγειρον ψυχήν μου αγαθέ, καί φέρειν σοι βαΐα αρετών, ως νικητή τού Ἄδου, εν κατανύξει Δέσποτα, αξίωσον, όπως τής αιωνίου ζωής τύχω, υμνολογών σου τό κράτος, καί τήν ευσπλαγχνίαν σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Θεοτοκίον

Θάυμα θαυμάτων Κεχαριτωμένη, εν σοί θεωρούσα η Κτίσις αγάλλεται, συνέλαβες γάρ ασπόρως, καί έτεκες αφράστως, όν ταξιαρχίαι Αγγελών οράν ου δεδύνηνται, αυτόν Θεοτόκε ικέτευε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος α'

Τού λίθου σφραγισθέντος

Τήν έκτην Εβδομάδα, τής Νηστείας επέχοντες, προεόρτιον ύμνον, τών Βαΐων άσωμεν, Χριστώ τώ ερχομένω δι' ημάς, καθίσαι επί πώλου ονικού, τό τών εθνών υποκλίνειαι ως Βασιλεύς, αλόγιστον τώ Γεννήτορι, τούς κλάδους αυτώ τών αρετών, πάντες προευτρεπίσωμεν, όπως καί τήν Ανάστασιν αυτού, χαίροντες ίδωμεν.

Θεοτοκίον

Τάς χείράς σου τάς θείας, αίς τόν Κτίστην εβάστασας, Παρθένε Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότητι προτείνασα δυσώπησον, λυτρώσασθαι ημάς, εκ πειρασμών καί παθών καί κινδύνων, τούς

ευφημούντας καί πόθω βοώντάς σοι, Δόξα τώ ενοικήσαντι εν σοί, δόξα τώ προελθόντιεκ σου, δόξα τώ ελευθερώσαντι ημάς διά τού τόκου σου.

Τριώδιον Ποίημα Ιωσήφ
Ωδή α'; Ἦχος α'
Ωδήν επινίκιον

Τά πάθη νεκρώσωμεν, δι' εγκρατείας, τό πνεύμα ζωώσωμεν, δι' ενθέων πράξεων, όπως οψώμεθα, Πάθος Χριστού τό σεπτόν καθαρωτάτω νοϊ.

Ασπλάγχνου ζηλώσαντα, Πλουσίου τρόπους, Χριστέ πολυεύσπλαγχνε, ικετεύω σύνταξον, Λαζάρω πένητι, λυτρούμενός με τής φλογός, καί τού ασβέστου πυρός.

Εκ πάντων ενήστευσα, κατορθωμάτων, εις κόρον απήλαυσα, τών σφαλμάτων Κύριε, νύν ούν πεινώντά με, σωτηριώδους καί σεπτής, έμπλησον βρώσεως.

Θεοτοκίον

Εμέ τόν κατάκριτον, εν καταδίκη, πανάχραντε Δέσποινα, ερριμμένον έργων μου, σώσον οικτείρησον, τόν πανοικτίρμονα Θεόν, αποκυήσασα.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος α'; Τώ βοηθήσαντι Θεώ

Τή τών Βαΐων Εορτή, υπαντήσωμεν πιστοί, προεορτάζοντες αυτήν, από σήμερον φαιδρώς, ίνα τό ζωηφόρον, αξιωθώμεν Πάθος ιδείν.

Έρχεται ήκει ο Χριστός, πρός τήν Ιερουσαλήμ, ως Βασιλεύς κεκαθηκώς, επί πώλουονικού, τό τών εθνών υποκλίνει, αλόγιστον, υπό ζυγόν τώ Πατρί.

Δόξα...

Η εν θεότητι μιά, τρισυπόστατος Μονάς, Πάτερ αγέννητε Θεέ, καί Υιέ μονογενές, καί μόνον άγιον Πνεύμα, ομοβασίλειον κράτος, σώσον πάντας ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δεδοξασμένα περί σου, ελαλήθη πανταχού, ότι εκύησας σαρκί, τόν τών όλων Ποιητήν, Θεοτόκε Μαρία, ανύμφευτε καί απειρόγαμε.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ιδού αφίκετο Χριστός, πρός τήν πόλιν Βηθφαγή, Χαίρε Λαζάρου η πατρίς, Βηθανία, ότι σοί, δείξει θαυμάσιον μέγα, τόν Λάζαρρον,

εξανιστών εκ νεκρών.

Ο Ειρμός

Τώ βοηθήσαντι Θεώ, εν Αιγύπτω, τώ Μωσή, καί δι' αυτού τόν Φαραώ, πανστρατιά βυθίσαντι, επινίκιον ωδήν άσωμεν, ότι δεδόξασται.

Ωδή η' 39;

Ον φρίπτουσιν

Ακάρπους επλούτησα, ο τάλας λογισμούς, ψυχήν κατεμόλυνα, αθέσμοις ηδοναίς, καίσκότος κυκλοί με απογνώσεως, άύγασόν μοι φέγγος, Θεέ μου μετανοίας.

Ως πάλαι εφώτισας, Τυφλόν εκ γενετής, ψυχήν μου καταύγασον, μή βλέπουσιν τό φώς, τό σόν Ελεήμον, αλλ' εν σκότει δεινής, λήθης συγχωσθείσαν, καί μερίμναις τού βίου.

Νηστεύσας ηνέωξεν, Ηλίας ουρανούς, καί όμβροις κατήρδευσε, διψήσασαν τήν γήν, Νηστεύσωμεν ρείθροις, καταντλούμενοι, ψυχικών δακρύων, όπως ελεηθώμεν.

Θεοτοκίον

Ως έμψυχος άμπελος, εξήνθησας ημίν, τόνβότρυν τόν πέπειρον, πηγασαντα Αγνή, Παρθένε τόν οίνον, τής αφέσεως, καί τής αμαρτίας, ξηράναντα τήν μέθην.

Ειρμός άλλος

Ύμνον σοι προσφέρομεν

Ένοικται τά πρόθυρα, τής τού Λαζάρου ζωοποιΐας, Χριστός γάρ ήκει, ως εξ ύπνου εγείραι τόν θανέντα, καί καταπαλαΐσαι, ζωή τόν θάνατον.

Μέγα σου τό καύχημα, ώ Βηθανία! ότι τόν Κτίστην ξεναγωγήσαι, αξιούσαι βοώσα, Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Σέ τήν υπερούσιον, τριπλήν Μονάδα, τήν ενουμένην εν διαιρέσει, τή μορφή τοίς προσώποις, τόν Πατέρα, καί Υιόν, καί Πνεύμα, θείον δοξολογήσωμεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό Χαίρε φθεγγόμεθα, σύν τώ Αγγέλω, ότι ανήψας χαράν τώ Κόσμω, τόν Σωτή ρα τού Κόσμου, όν δυσώπει υπέρ πάντων, Παρθένε πανύμνητε.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ὑμνον σοι προσφέρομεν, ὅτι ἐν πῶλῳ οχηματίζεις, ὁ ἐν υψίστοις, Χερουβὶμ ἐπιβαίνων, ἵνα πάντας καθυποτάξῃς, Χριστέ τῷ κράτει σου.

Αἰνούμεν, εὐλογούμεν, καὶ προσκυνούμεν τὸν Κύριον

Ὁ Εἰρμός

Ὑμνον σοι προσφέρομεν, τῶν Ἀσωμάτων, ὥσπερ οἱ Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, καὶ ὑμνοῦντες λέγομεν, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον.

Ὡδὴ θ'·

Τὴν ζωοδόχον πηγὴν

Θανατωθεὶς τοῖς πολλοῖς πλημμελήμασι, τῆς ἀμελείας ἐν τάφῳ συνέχομαι, λίθον ἀπογνώσεως ἔχων ἐπικείμενον, ὃν περ διάρας Χριστέ τῷ σῶ ἐλέει, ὥσπερ τὸν Λάζαρον πρὶν ἐξανάστησον.

Τὴν τοῦ Πλουσίου ἐκφύγωμεν μίμησιν, κατακριθέντος εἰς φλόγα τὴν ἀσβεστον, καὶ Λαζάρου στέρξωμεν, τὸ ἐν πόνοις, ἔμμονον, ὅπως ἡμᾶς Ἰησοῦς παρακαλέσῃ, καὶ βασιλείας μετόχους ἐργάσῃται,

Τὴν παθοκτόνον Νηστείαν ποθήσωμεν, ταῖς προσευχαῖς ἐπιμόνως σχολάσωμεν, κλαύσωμεν, πενθήσωμεν καὶ θερμῶς στενάξωμεν, ὅπως ἐντεύθεν ἡμᾶς ἀποδημούντας, ὁ Ἀβραάμ, ἐν τοῖς κόλποις εἰσδέξῃται.

Θεοτοκίον

Τῆς παρθενίας τὸ θεῖον κειμήλιον, τῶν Προπατόρων τὴν μόνην ἀνόρθωσιν, τὴν πηγὴν τὴν βρύουσαν, εὐσπλαγχνίας ἄβυσσον, τὴν καλλονὴν Ἰακώβ, τὴν Θεοτόκον, οἱ δι' αὐτῆς σεσωσμένοι ὑμνήσωμεν.

Ἄλλος

Σὲ τὴν οραθεῖσαν πύλην

Σήμερον Χριστῷ δηλοῦται, πέραν Ἰορδάνου διατρίβοντι, ἡ νόσος τοῦ Λαζάρου, καὶ ὡς προγνώστης λέγει, Ἡ ἀσθένεια αὕτη, οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον.

Εὐτρεπίζου Βηθανία, κόσμησόν σου θείως τὰς εἰσόδους, πλάτυνον τὰς ἐπαύλεις, ἰδοὺ γάρ ὁ Δεσπότης, ἤξει σὺν Ἀποστόλοις, τὸ θέρμα σου ζωούμενος.

Δόξα...

Σὲ τὴν τρισυπόστατον Μονάδα, καὶ ἀδιαίρετον οὐσίαν, ἡ τῶν Ἐξαπτερύγων δοξολογεῖ στρατιὰ, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τόν εκ Πατρός αχρόνως, καί εκ τής Μητρός ανερμηνεύτως, εν χρόνω γεννηθέντα εις πάντων σωτηρίαν, ως Ποιητήν καί Δεσπότην, εν ύμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Σύν τοίς ευποιΐας κλάδοις, καί αγνείας φέροντες βαΐα, ετοιμασθώμεν πάντες, Χριστώ προσυπαντήσαι, πρὸς τήν Ιερουσαλήμ, ήκοντι, ως Θεώ ημών.

Ο Ειρμός

Σε τήν οραθείσαν πύλην, υπό Ιεζεκιήλ τού Προφήτου, εν ή ουδείς διήλθεν, ει μή Θεός μόνος, Θεοτόκε Παρθένε, εν ύμνοις μεγαλύνομεν,

Εις τά Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ἦχος πλ. α'

Μή καταδικάσης με Χριστέ, εν φλογί γεέννης, ως τόν Πλούσιον διά Λάζαρρον, αλλά δώρησαι καμοί, εν κλαυθμῷ αιτούντι, ρανίδα φιλανθρωπίας, ο Θεός, καί ελέησόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Ευλογημένος ο στρατός, τού Βασιλέως τών ουρανών, ει γάρ καί γηγενείς υπήρχον οι Αθλοφόροι, αλλά Αγγελικήν αξίαν έσπευδον φθάσαι, τών σωμάτων καταφρονήσαντες, καί διά τών παθημάτων τής τών Ασωμάτων αξιωθέντες τιμής, ευχαίς αυτών Κύριε, κατάπεμψον ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Η Κεχαριτωμένη, μεσίτευσον σαίς δεήσεσι, καί αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών, πλήθος οικτιρμών, καί τόν ιλασμόν, τών πολλών παραπτωμάτων δεόμεθα.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας

Ἦχος πλ. β'

Αύτη εστί, ο Θεός, η φοβερά ημέρα, ής φθάσαι τήν εσπέραν ουκ ηλπίζομεν, καί ταύτην ιδείν ημάς, φιλανθρώπως κατηξίωσας, Τρισάγιε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ρδ'

Ευφρανθήτω καρδία ζητούντων τόν Κύριον.

Στίχ. Εξομολογείσθε τώ Κυρίῳ, καί επικαλείσθε τό όνομα αυτού.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΜΗ', 17 – ΜΘ', 4)

Ούτω λέγει Κύριος ο ρυσάμενός σε, ο Άγιος Ισραήλ, Εγώ ειμι Κύριος ο Θεός σου, δέδειχά σοι τού ευρείν σε τήν οδόν, εν ή πορεύσῃεν αυτή, Καί, ει ήκουσας τών εντολών μου, εγένετο άν ωσει ποταμός η ειρήνη σου, καί η δικαιοσύνη σου ως κύμα θαλάσσης, καί εγένετο άν ως η άμμος τό σπέρμα σου καί τά έκγονα τής κοιλίας σου, ως ο χούς τής γής, ουδέ νύν ου μή εξολοθρευθής, ουδέ απολείται τό όνομά σου ενώπιον εμού, Έξελθε εκ Βαβυλώνος, φεύγων από τών Χαλδαίων, φωνήν ευφροσύνης αναγγείλατε, καί ακουστόν γενέσθω τούτο, απαγγείλατε έως εσχάτου τής γής, λέγετε, Ερρύσατο Κύριος τόν δούλον αυτού Ιακώβ, καί εάν διψήσωσι, δι' ερήμου άξει αυτούς, ύδωρ εκ πέτρας εξάξει αυτοίς σχισθήσεται πέτρα, καί ρυήσεται ύδωρ, καί πίεται ο λαός μου, ουκ έστι χαίρειν, λέγει Κύριος, τοίς ασεβέσιν, Ακούσατέ μου νήσοι, καί προσέχετε έθνη, διά χρόνου πολλού στήσεται, λέγει Κύριος, εκ κοιλίας μητρός μου εκάλεσε τό όνομά μου, καί έθηκε τό στόμα μου ως μάχαιραν οξειάν, καί υπό τήν σκέπην τής χειρός αυτού έκρυψέ με, έθηκέ με ωσει βέλος εκλεκτόν, καί εν τή φαρέτρα αυτού έκρυψέ με, καί είπέ μοι, Δούλός μου εί σύ, Ισραήλ, καί εν σοί δοξασθήσομαι, Καί εγώ είπα, Κενώς εκοπίασα, εις μάταιον καί εις ουδέν έδωκα τήν ισχύν μου, διά τούτο η κρίσις μου παρά Κυρίω, καί ο πόνος μου εναντίον τού Θεού μου.

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός ρε'
Ευλογητός Κύριος, ο Θεός Ισραήλ.

Στίχ. Εξομολογείσθε τώ Κυρίω, ότι χρηστός.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ

Ήχος πλ. β' Όλην αποθέμενοι

Πολλοίς παραπτώμασι, καί ηδοναίς ταίς τού βίου, ασθενούσαν κέκτημαι, τήν ισχύν ο δείλαιος, καί κατάκειμαι, επί κλίνης πάντοτε, ραθυμίας Δέσποτα, καί βοώ σοι, Συμπαθέστατε, ελθών επίσκεψαι, ρώσίν μοι παρέχων καί έλεος, καί μή εγκαταλίπης με, μήποτε υπνώσω εις θάνατον, καί επιχαρή μοι, εχθρός τή απωλεία, οζητών, εις Άδου βάραθρα πάνδεινα, Σώτερ κατασπάσαι με.

Τόν άσπλαγχνον Πλούσιον, εν αφροσύνη ζηλώσας, ηδέως ευφραίνομαι, ηδοναίς καί πάθεσι βυθιζόμενος, καί ορών κείμενον, πρό πυλών πάντοτε, μετανοίας ώσπερ Λάζαρον, τόν νούν μου Κύριε, τούτον αναισθήτως παρέρχομαι λιμώττοντα νοσοούντά τε, καί διηλκωμένον τοίς πάθεσιν, όθεν τής γεέννης, υπόδικος ειμί τής εν φλογί, εξ ής με λύτρωσαι Δέσποτα, μόνε πολυέλεε.

Έτερον Προσόμοιον Τού Θεοδώρου

Ήχος πλ. α' Κύριε επί Μωϋσέως

Κύριε, πέραν Ιορδάνου σαρκί διατρίβων, προαγορεύεις Λαζάρου τήν νόσον, πρός θάνατον μή είναι, αλλ' υπέρ σου τού Θεού ημών τής δόξης γεγενήσθαι, Δόξα τή μεγαλουργία σου, καί παντοκρατορία σου, ότι καθείλες τόν θάνατον, διά πλήθος ελέους φιλόανθρωπε.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενόν Ήχος δ' Ψαλμός ρς'

Εξομολογείσθε τώ Κυρίω, ότι χρηστός, ότιεις τόν αιώνα τό έλεος αυτού.

Στίχ. Ειπάτωσαν οι λελυτρωμένοι υπό Κυρίου.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΚΖ', 1–41)

Εγένετο μετά τό γηράσαι τόν Ισαάκ, καί ημβλύνθησαν οι οφθαλμοί αυτού τού οράν, καί εκάλεσεν Ησαύ τόν υιόν αυτού τόν πρεσβύτερον, καί είπεν αυτώ, Υιέ μου, καί είπεν, Ιδούεγώ. Καί είπεν αυτώ, Ιδού εγώ γεγήρακα, καί ου γινώσκω τήν ημέραν τής τελευτής

μου, νύν ούν λάβε τό σκεύος σου, τήν τε φαρέτραν, καί τό τόξον, καί ἔξελθε εἰς τό πεδῖον, καί θήρευσόν μοι θήραν, καί ποιήσόν μοι ἐδέσματα, ὡς φιλῶ ἐγώ, καί ἐνεγκέ μοι, ἵνα φάγω, ὅπως εὐλογήσῃ σε ἡ ψυχὴ μου, πρὶν ἢ ἀποθανεῖν με, Ρεβέκκα δέ ἤκουσε λαλούντος Ἰσαάκ πρὸς Ἡσαὺ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, Ἐπορεύθη δέ Ἡσαὺ εἰς τό πεδῖον, θηρεύσαι θήραν τῷ πατρὶ αὐτοῦ, Ρεβέκκα δέ εἶπε πρὸς Ἰακώβ, τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεώτερον. Ἴδε, ἐγὼ ἤκουσα τοῦ πατρός σου λαλούντος πρὸς Ἡσαὺ τὸν ἀδελφόν σου, λέγοντος, Ἐνεγκόν μοι θήραν, καί ποιήσόν μοι ἐδέσματα, καί φαγὼν εὐλογήσω σε ἐναντίον Κυρίου, πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν με, νύν ούν, υἱέ μου, ἀκουσόν μου, καθά ἐγώ σοι ἐντέλλομαι, καί πορευθεῖς εἰς τὰ πρόβατα, λάβε μοι ἐκεῖθεν δύο ἐρίφους ἀπαλούς καί καλούς, καί ποιήσω ἐδέσματα τῷ πατρὶ σου, ὡς φιλεῖ, καί εἰσίοις εἰς τῷ πατρὶ σου, καί φάγεται, ὅπως εὐλογήσῃ σε ὁ πατήρ σου πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν αὐτόν, Εἶπε δέ Ἰακώβ πρὸς Ρεβέκκαν τὴν μητέρα αὐτοῦ, Ἐστὶν ὁ Ἡσαὺ ὁ ἀδελφός μου ἀνὴρ δασύς, ἐγὼ δέ ἀνὴρ λεῖος, μήποτε ψηλαφήσῃ με ὁ πατήρ, καί ἔσομαι ἐναντίον αὐτοῦ ὡς καταφρονῶν, καί ἐπάξω ἐπ’ ἐμαυτόν, κατάραν, καί οὐκ εὐλογίαν, Εἶπε δέ αὐτῷ ἡ μήτηρ. Ἐπ’ ἐμέ ἡ κατάρ σου τέκνον, μόνον ἐπάκουσον τῆς φωνῆς μου, καί πορευθεῖς ἐνεγκέ μοι, Πορευθεῖς δέ, ἔλαβε, καί ἤνεγκε τὴν μητρί αὐτοῦ, καί μήτηρ αὐτοῦ ἐδέσματα, καθά ἐφίλει ἐποίησεν ἡ ὁ πατήρ αὐτοῦ. Καί λαβούσα Ρεβέκκα τὴν στολὴν Ἡσαὺ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς τοῦ πρεσβυτέρου, τὴν καλὴν, ἢ ἣν παρέδωκε αὐτῇ ἐν τῷ οἴκῳ, ἐνέδυσεν Ἰακώβ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεώτερον, καί τὰ δέρματα τῶν ἐρίφων περιέθηκε περὶ τοὺς βραχίονας αὐτοῦ, καί ἐπὶ τὰ γυμνά τοῦ τραχήλου αὐτοῦ, καί ἔδωκε τὰ ἐδέσματα, καί τοὺς ἄρτους, οὓς ἐποίησεν, εἰς τὰς χεῖρας Ἰακώβ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, καί εἰσήνεγκε τῷ πατρὶ αὐτοῦ, καί εἶπε, Πάτερ, ὁ δέ εἶπεν, Ἰδοὺ ἐγώ, τίς εἰ σύ, τέκνον; Καί εἶπεν Ἰακώβ τῷ πατρὶ αὐτοῦ, Ἐγὼ Ἡσαὺ ὁ πρωτότοκός σου, πεποίηκα καθά ἐλάλησάς μοι, ἀναστὰς, κάθισον, καί φάγε τῆς θήρας μου, ὅπως εὐλογήσῃ με ἡ ψυχὴ σου, Εἶπε δέ Ἰσαάκ τῷ υἱῷ αὐτοῦ, τί τοῦτο, ὁ ταχύ εὗρες, ὦ τέκνον; ὁ δέ εἶπεν, ὁ παρέδωκε Κύριος ὁ Θεός σου ἐναντίον ἐμοῦ, Εἶπε δέ Ἰσαάκ τῷ Ἰακώβ, Ἐγγισόν μοι, καί ψηλαφήσω σε τέκνον, εἰ σύ εἰ ὁ υἱός μου Ἡσαὺ, ἢ οὐ, Ἠγγισε δέ Ἰακώβ πρὸς Ἰσαάκ τὸν πατέρα αὐτοῦ, καί ἐψηλάφησεν αὐτόν, καί εἶπεν, Ἡ μὲν φωνή, φωνὴ Ἰακώβ, αἱ δέ χεῖρες, χεῖρες Ἡσαὺ. Καί οὐκ ἐπέγνω αὐτόν, ἦσαν γάρ αἱ χεῖρες αὐτοῦ, ὡς αἱ χεῖρες Ἡσαὺ τοῦ

αδελφού αυτού δασείαι. Καί ευλόγησεν αυτόν, καί εἶπε, Σὺ εἶ ὁ υἱός μου Ησαΐ; ὁ δέ εἶπεν, Εγώ, Καί εἶπε, Προσάγαγέ μοι, καί φάγομαι ἀπὸ τῆς θήρας σου, τέκνον, ἵνα ευλογῇ σε ἡ ψυχὴ μου. Καί προσήνεγκεν αὐτῷ, καί ἔφαγε, καί εἰσήνεγκεν αὐτῷ οἶνον, καί ἔπιε, Καί εἶπεν αὐτῷ Ἰσαάκ ὁ πατήρ αὐτοῦ, Εγγισόν μοι καί φίλησόν με τέκνον, Καί ἐγγίσας ἐφίλησεν αὐτόν, καί ὠσφράνθη τὴν ὀσμήν τῶν ἱματίων αὐτοῦ, καί ευλόγησεν αὐτόν, καί εἶπεν, Ἰδοὺ ὀσμή τοῦ υἱοῦ μου, ὡς ὀσμή ἀγροῦ πλήρους, ὃν ευλόγησε Κύριος, καί δώ ἡ σοι ὁ Θεός ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ ουρανοῦ, καί ἀπὸ τῆς πιότητος τῆς γῆς, καί πλήθος σίτου καί οἴνου, καί δουλευσάτωσάν σοι ἔθνη, καί προσκυνησάτωσάν σοι ἄρχοντες, καί γίνου Κύριος τοῦ ἀδελφοῦ σου, καί προσκυνήσουσί σοι οἱ υἱοὶ τοῦ πατρός σου, ὁ καταρώμενός σε επικατάρατος, ὁ δέ ευλογῶν σε, ευλογημένος. Καί ἐγένετο μετὰ τὸ παύσασθαι Ἰσαάκ ευλογοῦντα Ἰακώβ τὸν υἱόν αὐτοῦ, καί ἐγένετο, ὡς ἂν ἐξῆλθεν Ἰακώβ ἀπὸ προσώπου Ἰσαάκ τοῦ πατρός αὐτοῦ, καί Ησαΐ ὁ ἀδελφός αὐτοῦ ἦλθεν ἀπὸ τῆς θήρας, καί ἐποίησε καὶ αὐτός ἐδέσματα, καί προσήνεγκε τῷ πατρί αὐτοῦ, καί εἶπεν, Αναστήτω ὁ πατήρ μου, καί φαγέτω ἀπὸ τῆς θήρας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ὅπως ευλογῇ με ἡ ψυχὴ σου. Καί εἶπεν αὐτῷ Ἰσαάκ ὁ πατήρ αὐτοῦ. Τίς εἶ σύ; ὁ δέ εἶπεν, ἐγώ εἰμι ὁ υἱός σου ὁ πρωτότοκος Ησαΐ. Εξέστη δέ Ἰσαάκ ἐκστασιν μεγάλην σφόδρα, καί εἶπε. Τίς ἐστιν ὁ θηρεύσας μοι θήραν, καί εἰσενέγκας μοι; καί ἔφαγον ἀπὸ πάντων πρὸ τοῦ ελθεῖν σε, καί ευλόγησα αὐτόν, καί ευλογημένος ἐσται. Εγένετο δέ, ἡνίκα ἤκουσεν Ησαΐ τὰ ῥήματα τοῦ πατρός αὐτοῦ Ἰσαάκ, ἀνεβόησε φωνὴν μεγάλην καὶ πικρὰν σφόδρα, καί εἶπεν, Ευλόγησον δὴ καμέ, πάτερ, Εἶπε δέ αὐτῷ. Ελθὼν ὁ ἀδελφός σου μετὰ δόλου, ἔλαβε τὴν ευλογίαν σου. Καί εἶπε, Δικαίως ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰακώβ, ἐπτέρνικε γάρ με ἡδὴ δεύτερον τούτο, τα τε πρωτοτόκιά μου εἴληφε, καὶ νῦν εἴληφε τὴν ευλογίαν μου. Καί εἶπεν Ησαΐ τῷ πατρί αὐτοῦ, οὐχ ὑπελίπτου μοι ευλογίαν, πάτερ, Αποκριθεὶς δέ Ἰσαάκ εἶπε τῷ Ησαΐ, Εἰ κύριον αὐτόν πεποίηκά σου, καὶ πάντας τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ πεποίηκα αὐτοῦ οἰκέτας, σίτω καὶ οἶνω ἐστήριξα αὐτόν, σοὶ δέ τί ποιήσω, τέκνον. Εἶπε δέ Ησαΐ πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ. Μὴ ευλογία μία σοὶ ἐστι, πάτερ; ευλόγησον δὴ καμέ, πάτερ, Κατανυχθέντος δέ Ἰσαάκ, ἀνεβόησε φωνὴ μεγάλη Ησαΐ, καὶ ἐκλαυσεν, Αποκριθεὶς δέ Ἰσαάκ ὁ πατήρ αὐτοῦ, εἶπεν αὐτῷ. Ἰδοὺ ἀπὸ τῆς πιότητος τῆς γῆς ἐσται ἡ κατοίκησίς σου, καὶ ἀπὸ τῆς

δρόσου τού ουρανού άνωθεν, καί επί τή μαχαίρα σου ζήση, καί τώ αδελφώσου δουλεύσεις, έσται δέ ηνίκα άν καθέλης καί εκλύσης τόν ζυγόν αυτού από τού τραχήλου σου. Καί ενεκότει Ησαύ τώ Ιακώβ περί τής ευλογίας, ής ευλόγησεν αυτόν ο πατήρ αυτού.

Προκείμενον Ήχος βαρύς Ψαλμός ρζ'

Υψώθητι επί τούς ουραμούς, ο Θεός.

Στίχ. Ετοίμη η καρδιά μου, ο Θεός.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΘ', 16–25)

Ός φυλάσσει εντολήν, τηρεί τήν εαυτού ψυχήν, ο δέ καταφρονών τών εαυτού οδών, απολείται, ο ελεών πτωχόν, δανείζει Θεώ, κατά δέ τό δόμα αυτού, ανταποδώσει αυτώ, Παίδευειόν σου, ούτω γάρ έσται εύελπις, εις δέ ύβριν μή επαίρου τή ψυχή σου, Κακόφρων ανήρ πολλά ζημιωθήσεται, εάν δέ λοιμεύηται, καί τήν ψυχήν αυτού προσθήσει, Άκουε, υιέ, παιδείαν πατρός σου, ίνα σοφός γένη επ' εσχάτων σου, Πολλοί λογισμοί εν καρδιά ανδρός, η δέ βουλή τού Κυρίουεις τόν αιώνα μένει, Καρπός ανδρί ελεημοσύνη, κρείσσον δέ πτωχός δίκαιος, ή πλούσιος ψεύστης, Φόβος Κυρίου εις ζωήν ανδρί, ο δέ άφοβος αυλισθήσεται εν τόποις, ού ουκ επισκοπεί γνώσις, ο εγκρύπτων εις τόν κόλπον αυτού χείρας αδίκως, ουδέ τώ στόματι ου μή προσαγάγη αυτάς, Λοιμού μαστιγωμένου, άφρων πανουργότερος έσται, εάν δέ ελέγχης άνδρα φρόνιμον, νοήσει αίσθησιν.

Εις τά Απόστιχα

Ιδιόμελον Ήχος δ'

Τής ψυχοβλαβούς πλεονεξίας, ελευθέρωσον Σωτήρ, καί μετά Λαζάρου τού πένητος, εντοίς κόλποις Αβραάμ αριθμησον ημάς, σύ γάρ εν ελέει πλούσιος ών, εκουσίως δι' ημάς επτώχευσας, καί εκ φθοράς εις αφθαρσίαν μετεπανήγαγες, ως συμπαθής Θεός καί φιλόανθρωπος. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Ο τών αγίων Μαρτύρων δεξάμενος τήν υπομονήν, καί παρ' ημών δέχου τήν υμνωδίαν Φιλάνθρωπε, δωρούμενος ημίν, ταίς αυτών ικεσίαις, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ρύσαι ημάς εκ τών αναγκών ημών Μήτηρ Χριστού τού Θεού, η τεκούσα τόν τών όλων Ποιητήν, ίνα πάντοτε κράζωμέν σοι, Χαίρε η

προστασία τών ψυχών ημών.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. β'

Αγγελικαί δυνάμεις

Αμαρτιών τή νόσω κατατηκόμενος, τής απογνώσεως κλίνη κατάκειμαι, διό με Ιατρέ τών ασθενούντων, επίσκεψαι σή φιλανθρωπία, καί μή παραχωρήσης, εναφυπνώσαι δεινώς, εις θάνατον πανοικτίρμον, ίνα βοώ σοι θερμώς, ο τού ελέους χορηγός, Κύριε δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Αρχή σωτηρίας, η τού Γαβριήλ προσηγορία, πρόσ τήν Παρθένον γέγονεν, ήκουσε γάρ τό Χαίρε, ουκ απέφυγε τόν ασπασμόν, ουκ εδίστασεν ως η Σάρρα εν τή σκηνή, αλλ' ούτως έλεγεν. Ιδού η δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά τό ρήμάσου.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. α'

Λάμπει σήμερον

Χθές καί σήμερον, η νόσος η τού Λαζάρου, ταύτην γάρ Χριστώ δηλούσιν αι σύγγονοι, εν χαρά η Βηθανία προευτρεπίζου, τόν Δεσπότην ξεναγωγήσαι καί Βασιλέα, σύν ημίν βοήσαι, Κύριε δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Μήτηρ Θεού Παναγία, τό τείχος τών Χριστιανών, ρύσαι λαόν σου συνήθως, κραυγάζοντά σοι εκτενώς, Αντιτάχθητι αισχροίς, καί αλαζόσι λογισμοίς, ίνα βοώμέν σοι, Χαίρε Αειπάρθενε.

Τριώδιον Ποίημα Ιωσήφ

Ωδή β' Ἦχος πλ. β' Ο Ειρμός

Ίδετε, ίδετε, ότι εγώ ειμι Θεός, ο μάννα επομβρήσας, καί τό ύδωρ εκ πέτρας, πηγάσας πάλαι εν ερήμω τώ λαώ μου, τή μόνη δεξιά, καί τή ισχύϊ τή εμή.

Θέλων επτώχευσας, ο φύσει πλούσιος Χριστέ, επείναςας θελήσει, ο εμπιπλών πάν ζών, διό με κόρεσον πεινώντά σου τήν χάριν, καί δείξον τής εκεί, τραπέζης Λόγε κοινωνόν.

Λάζαρον πτωχόν με, αμαρτιών δείξον Χριστέ, καί σκόρπισον τόν πλούτον, όν περ κακώς συνήξα, καί τήν τελείαν σου αγάπησιν

οικτίρμον, εμπλήσας τής εκεί, ρύσαι κολάσεως φρικτής.

Παίδας στομώσασα, δυνατωτέρους τού πυρός, ειργάσατο νηστεία, ποτέ έν Βαβυλώνι, αυτούς ζηλούσα ώ ψυχή μου, μή αθύμει, καί πύρ τών ηδονών, πνεύματος σβέσεις δροσισμώ.

Θεοτοκίον

Χαίρέ σοι βοώμεν, τή κυησάση τήν χαράν, η Κεχαριτωμένη, Θεοτόκε Παρθένε, Θεόν όν έτεκες, δυσώπει λυτρωθήναι, κινδύνων καί φθοράς, τούς ανυμνούντάς σε αεί.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ειρμός άλλος

Ήχος πλ. α' Ιδετε ιδετε

Ίδετε ιδετε, ότι εγώ ειμι Θεός, ο πέραν, Ιορδάνου διατρίβων επακούσας, ότι Λάζαρος νοσεί, καί φήσας ότι ου θνήσκει, αλλ' έστι τούτο υπέρ τής δόξης μου.

Θρήνοις βαλλόμεναι, αι τού Λαζάρου αδελφαί, τό πάθος, σοί τώ Γνώστη τών απάντων φανερούσιν, αλλά μένεις πρόσ μικρόν, ίνα επανάγης τό θαύμα, καί υποδείξης τοίς Μαθηταίς σου φρικτά.

Δόξα...

Ομοβασίλειε, η τρισυπόστατος Μονάς, κυρία, βασιλεία τών αιώνων, σέ δοξάζει τόν Πατέρα, καί Υιόν, καί τό άγιον Πνεύμα, πληθύς Αγγέλων, καί πάσα φύσις βροτών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή θαυμάσει, βλέπων εν σοί τόν Πλαστοουργόν, Παρθένε αναπλάσαντα Αδάμ τόν πεπτωκότα καί αφράστω ενώσει, εκ σου σαρکی τεχθέντα, αναλλοιώτως εις σωτηρίαν ημών,

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Νύν ευτρεπίσθητι, ώ Βηθανία εν χαρά ποιούσα, τήν δοχήν τού Βασιλέως τών απάντων, ότι ήξει επί σέ, ίνα τόν Λάζαρον δείξη, παλινδρομούντα εκ τής φθοράς πρόσ ζωήν.

Ο Ειρμός

Ίδετε, ιδετε, ότι εγώ ειμι Θεός, ο σάρκα ενδυσάμενος, βουλήσει εκουσία, ίνα σώσω τόν Αδάμ, τόν εκ πλάνης πεσόντα, τή παραβάσει διά τού όφεως.

Ωδή η'

Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Εννοών μου τά πλήθη τών παραπτώσεων, καί πληττόμενος κέντρω τής συνειδήσεως, ώσπερ εν φλογί, οδυνώμαι ο άθλιος,

Οίκτηρόν με Λόγε, Θεού τώ σώ ελέει.

Παραβλέψας Λαζάρου τά κατορθώματα, τού ασπλάγχνου Πλουσίου τρόπους εζήλωσα, εύσπλαγχνε Θεέ, επιστρέψας με οίκτηρον, ίνα σέ δοξάζω, εις πάντας τούς αιώνας.

Ψυχική ασθενεία περικρατούμενος, καί τεθνήξεσθαι μέλλων δι' απογνώσεως, τής σής Ιησού, επισκέψεως δέομαι, τής ζωοποιούσης, τούς σέ προσκαλουμένους.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε σύ με διάσωσον, τής εμής ασθενείας γενού βοήθεια, η τόν θελητήν τού ελέους κυήσασα όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ειρμός άλλος

Οι όσιοί σου Παίδες

Αγάλλου Βηθανία, η τού Λαζάρου πατρίς, επίσοί γάρ Χριστός επιστάς, μεγαλείον τελέσει, ζωώσας τόν Λάζαρον.

Λάζαρος νοσηλεύεται, ίνα σύ δοξασθής, ο Υιός τού Θεού εν αυτώ, καί υμνεί σε απαύστως, τά έργα τόν Κύριον.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Τριάδα παναγίαν, τήν εν Πατρί, καί Υιώ, καί Πνεύματι, υμνούντες ψάλλομεν, Ευλογείτε, τά έργα τόν Κύριον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν άρρητόν σου τόκον, πάντες υμνούμεν Αγνή, καί σέβοντες αυτόν ως Θεόν, ευλογούμεν υμνούμεν, απαύστως τόν Κύριον.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τών αρετών τούς κλάδους, πρός υπαντήν τού Χριστού, ευτρεπίζοντες νύν κράζομεν, Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Οι όσιοί σου Παίδες, εν τή καμίνω Χριστέ, ανυμνούντες έψαλλον, Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ'

Θεόν ανθρώποις

Τό πρίν τόν άνθρωπον τόν Πρωτόπλαστον, γεύσις πικρά δεινώς τού Παραδείσου εξώρισε, καί θανάτου τοίς βρόχοις υπέζευξε, Νήστευσον ώ ψυχή μου, φεύγε τήν μίμησιν, φεύγε τής τροφής τήν ηδονήν, τήν πολυώδυνον.

Εἰς νοῦν λαμβάνω σοῦ τό κριτήριον, τό τῆς φλογός τό ἄσβεστον, Κριτά δικαιοτάτε, εμαυτὸν κατακρίνω πρό κρίσεως, δέδοικα γάρ καί τρέμω, ἄμετρα πταίσας σοι, ἄλλος ὡς οὐδεὶς ἐπὶ τῆς γῆς, διό με οἰκτεῖρον.

Παθῶν εκπλύνωμεν αμαυρότητα, φωτιστικαῖς ευχαῖς, καί ἀρετῶν κλάδους φέροντες, υπαντήσαι Χριστῷ ἐπισπεύσωμεν, πῶλῳ προσδοκωμένῳ, νῦν ἐπιβήσεσθαι, ἐτοιμαζομένῳ τε παθεῖν, διὰ τό σῶσαι ἡμᾶς.

Θεοτοκίον

Εκ σοῦ Παρθένε θεοχαρίτωτε, τοῖς ἐκ νυκτί παθῶν κεκρατημένοις ἀνέτειλε, τοῦ φωτός καί εἰρήνης Χριστός χορηγός, τήν ἐξ ἀπροσεξίας, λύων παράβασιν, καί τήν ἀπολύτρωσιν ἡμῖν, σαφῶς δωρούμενος.

Ἄλλος Ἡσαΐα χόρευε

Νῦν τά νεκροτάφια, ἐτοιμάζου, Λάζαρε σοφέ, ἐκλείπεις γάρ τῆς ζωῆς, αὐρίον θανῶν, τόν τάφον ἐπίβλεψον, ὃν οἰκήσεις, ἀλλά σε Χριστός, πάλιν ζωώσεται, ἀναστήσας τετραήμερον.

Βηθανία χόρευε, ἐπὶ σέ γάρ, ἤξει ὁ Χριστός, θαύμά σοι ἐκτελών, μέγα καί φρικτόν, δεσμεύσας τόν θάνατον, ἀναστήσει, πάντως ὡς Θεός, Λάζαρον θνήξαντα, καί τόν Κτίστην μεγαλύνοντα.

Δόξα...

Ομοουσιότητι, ἀνυμνῶ σε, ἀναρχε Τριάς, σεπτὴ ζωαρχική, ἀτμητε Μονὰς Πατήρ ὁ ἀγέννητος καί γεννητέ, Λόγε καί Υἱέ, Πνεῦμα τό ἅγιον, ἡμᾶς σῶσον τοὺς υμνοῦντάς σε.

Καί νῦν...

Υπέρ νοῦν ὁ τόκος σου, Θεομήτορ, ἄνευ γάρ ἀνδρός, ἡ σύλληψις ἐν σοί, καί παρθενικῶς, ἡ κύησις γέγονε, καί γάρ Θεός ἐστιν ὁ τεχθεὶς ὃν μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Δεῦτε ἐτοιμάσωμεν, τῷ Κυρίῳ, τά πρὸς υπαντήν, βαῖα ἀρετῶν, φέροντες αὐτῷ, οὕτω γάρ δεξόμεθα, ὡς εἰς πόλιν Ἱερουσαλὴμ ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν, προσκυνούντες καί υμνοῦντες αὐτόν.

Ὁ Εἰρμός

Ἡσαΐα χόρευε, ἡ Παρθένος, ἔσχεν ἐν γαστρί, καί ἔτεκεν Υἱόν, τόν Εὐμανουήλ Θεόν τε καί ἄνθρωπον, Ἀνατολή ὄνομα αὐτῷ, ὃν μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰῶν

Ιδιόμελον Ἦχος πλ. α'

Ολισθηρώς τοῖς παραπτώμασι, καί ταῖς σειραῖς τῶν αμαρτημάτων, συνδεδεμένη ὡ ψυχή, τί ραθυμεῖς; τί αμελεῖς; φεύγε αεὶ Σοδόμων καί Γομόρρας ὡς ὁ Λώτ, ασελγείας τόν εμπρησμόν, μή στραφῆς εἰς τὰ οπίσω, καί γένη καθάπερ στήλη αλός, εἰς ὅρος ανασώζου τῶν αρετῶν, φεύγε αεὶ τοῦ ἀπηνούς Πλουσίου, ἀσπλαγχνίας τήν φλεγμονήν, εἰς τοὺς κόλπους πρόβαινε τοῦ Ἀβραάμ, ὡς ὁ Λάζαρος, διὰ ταπεινοφροσύνης κράζουσα, Ἡ ἐλπίς μου καί καταφυγή, Κύριε δόξα σοι. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Οἱ Αθλοφόροι σου Κύριε, τάξεις τῶν Ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς ἀσώματοι ταῖς βασάνοις ἐνεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ἐλπίδα ἔχοντες, τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν τήν ἀπόλαυσιν, ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, τήν εἰρήνην δώρησαι τῷ Κόσμῳ σου, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σε δυσωπούμεν, ὡς Θεοῦ Μητέρα, εὐλογημένη, Πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος πλ. α

Ακαταμάχητον τεῖχος ἔδωκας τῇ πόλει ἡμῶν, τήν τεκούσάν σε Παρθένον, δι' αὐτῆς Σώτερ, ἀπό τῶν κύκλῳ συνεπιτιθεμένων κακῶν, ἐξελοῦ δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρη'

Βοήθησόν μοι, Κύριε ὁ Θεός μου.

Στίχ. Ὁ Θεός, τήν αἰνεσίμ μου μή παρασιωπήσης.

Προφητείας Ἡσαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΜΘ', 6–10)

Τάδε λέγει Κύριος, Ἰδοὺ δέδωκά σε εἰς διαθήκην γένους, εἰς φῶς ἐθνῶν, τοῦ εἶναί σε εἰς σωτηρίαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς, Οὕτω λέγει Κύριος ὁ ρυσάμενός σε, ὁ Θεός Ἰσραήλ, Ἀγιάσατε τόν φαυλίζοντα τήν ψυχὴν αὐτοῦ, τόν βδελυσσόμενον ὑπὸ τῶν ἐθνῶν, τόν δούλον τῶν ἀρχόντων, Βασιλεῖς ὀψονται αὐτόν, καί ἀναστήσονται ἄρχοντες, καί προσκυνήσουσιν αὐτῷ ἐνεκεν Κυρίου, ὅτι πιστός ἐστιν ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ, ὅς ἐξελέξατό σε. Οὕτω λέγει

Κύριος, Καιρώ δεκτώ επήκουσά σου, καί εν ημέρα σωτηρίας εβοήθησά σοι, καί έπλασά σε, καί έδωκά σε εις διαθήκην εθνών, τού καταστήσαι τήν γήν, καί κατακληρονομήσαι κληρονομίας ερήμους, λέγοντα τοίς εν δεσμοίς, Εξέλθετε, καί τοίς εν τώ σκότει, Ανακαλύφθητε. Εν πάσαις ταίς οδοίς βοσκηθήσονται, καί εν πάσαις ταίς τρίβοις η μονή αυτών, ουπεινάσουσιν, ουδέ διψήσουσιν, ουδέ πατάξει αυτούς ο καύσων, ουδέ ο ήλιος, αλλ’ ο ελεών αυτούς παρακαλέσει, καί διά πηγών υδάτων άξει αυτούς.

Προκείμενον Ήχος δ΄; Ψαλμός ρθ΄;

Σύ Ιερεύς εις τόν αιώνα, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Στίχ. Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου, Κάθουεκ δεξιών μου.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ

Ἦχος β΄; Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε

Πάσαις προσβολαῖς τοῦ πονηροῦ, ἡ πολυπαθῆς μου καρδιά, ἐξασθενήσασα, τάφῳ κατενήνεκται, τῆς ραθυμίας δεινῶς, καί ὡς λίθῳ καλύπτεται, τῇ αναισθησίᾳ, Σῶτερ ὁ τῷ ξύλῳ σου, τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ, πάντας τοὺς ἐν Ἀδῇ ζωώσας, ἐγειρόν με ζώωσον, ὅπως, φόβῳ σου δοξάζω τὴν Θεότητα.

Πλούτον ἡδονῶν φθοροποιῶν, τῇ τοῦ πονηροῦ συνεργείᾳ, πάντοτε ἐστερξα, μάτην ευφραινόμενος, ὁ ασυνείδητος, τὸν δὲ νοῦν μουπαρέβλεψα, ὡς Λάζαρον ἄλλον, στένοντα λιμώττοντα, ἐνθέου βρώσεως, Λόγε τῆς φλογός τῆς μελλούσης, ρύσαί με τῇ σὴ εὐσπλαγχνίᾳ, ὅπως σε δοξάζω τὸν φιλόανθρωπον.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος γ΄; Ἐστησαν τὰ τριάκοντα ἀργύρια

Σήμερον ἐναπέψυξεν ὁ Λάζαρος, καὶ θρηνεῖ τούτον Βηθανία, ὃν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐγείρεις ἐκ τῶν νεκρῶν, προπιστούσαι ἐν τῷ φίλῳ σου, τὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου τῆς φρικτῆς, τοῦ Ἀδου τὴν νέκρωσιν, καὶ Ἀδὰμ τὴν ζωὴν, διὰ τούτό σε υμνοῦμεν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ΄;

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος δ΄; Ψαλμός ρι΄;

Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου.

Στίχ. Εὐομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Γενέσεως τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΛΑ΄, 3–16)

Εἶπε Κύριος πρὸς Ἰακώβ, Ἀποστρέφου εἰς τὴν γῆν τοῦ πατρός σου, καὶ εἰς τὴν γενεάν σου, καὶ ἔσομαι μετὰ σοῦ, Ἀποστείλας δὲ Ἰακώβ, ἐκάλεσε Λεῖαν, καὶ Ραχήλ εἰς τὸ πεδῖον, οὐ ἦν τὰ ποῖμνια, καὶ εἶπεν αὐταῖς, ὁρῶ ἐγὼ τὸ πρόσωπον τοῦ πατρός ἡμῶν, ὅτι οὐκ ἔστι πρὸς ἐμέ, ὡς ἐχθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν, ὁ δὲ Θεὸς τοῦ πατρός μου ἦν μετ’ ἐμοῦ, καὶ αὐταὶ δὲ οἶδατε, ὅτι ἐν πάσῃ τῇ ἰσχύϊ μου δεδούλευκα τῷ πατρί ὑμῶν, ὁ δὲ πατήρ ὑμῶν παρεκρούσατό με, καὶ ἥλλαξε τὸν μισθόν μου τῶν δέκα ἀμνῶν, καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ

Θεός τού πατρός μου κακοποιήσαί με, Εάν ούτως είπη, τά ποικίλα ἔσται σου μισθός, καί τέξεται πάντα τά πρόβατα ποικίλα, εάν δέ είπη, τά λευκά ἔσται σου μισθός, καί τέξεται πάντα τά πρόβατα λευκά. Καί αφείλετο ο Θεός πάντα τά κτήνη τού πατρός υμών, καί ἔδωκέ μοι αὐτά. Καί ἐγένετο ἡνίκα ἐνεκίσσων τά πρόβατα, ἐν γαστρί λαμβάνοντα, εἶδον αὐτά τοῖς ὀφθαλμοῖς μου ἐν τῷ ὕπνῳ, καί ἰδοὺ οἱ τράγοι. Καί οἱ κριοὶ ἀναβαίνοντες ἦσαν ἐπὶ τά πρόβατα καί τὰς αἴγας, διάλευκοι καί ποικίλοι καί σποδοειδεῖς ραντοί, Καί εἶπέ μοι ὁ Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ καὶ ὕπνον, Ἰακώβ, Ἰακώβ, Εγὼ δέ εἶπα. Τί ἔστι; Καί εἶπεν, Ἀνάβλεψον τοῖς ὀφθαλμοῖς σου, καί ἶδε τοὺς τράγους, καί τοὺς κριοὺς ἀναβαίνοντας ἐπὶ τά πρόβατα, καί τὰς αἴγας διαλεύκους καί ποικίλους, καί σποδοειδεῖς ραντούς, ἐώρακα γάρ ὅσα σοι Λάβαν ποιεῖ, Εγὼ εἰμι ὁ Θεός σου, ὁ ὀφθεῖς σοι ἐν τόπῳ Θεοῦ, οὐ ἤλειψάς μοι ἐκεῖ στήλην, καί ἠύξω μοι ἐκεῖ εὐχὴν, Νὺν οὖν ἀνάστηθι, καί ἐξέλθε ἐκ τῆς γῆς ταύτης, καί ἀπελθε εἰς τὴν γῆν τῆς γενέσεώς σου, καί ἔσομαι μετὰ σοῦ. Καί ἀποκριθεῖσαι Ραχήλ, καί Λεία, εἶπον αὐτῷ, Μὴ ἐστὶν ἡμῖν ἐτι μερίς, ἡ κληρονομία ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρός ἡμῶν, οὐχ ὡς ἀλλότριά ἐλελογίσμεθα αὐτῷ; πέπρακε γάρ ἡμᾶς, καί καταβρώσει κατέφαγε τὸ ἀργύριον ἡμῶν, πάντα τὸν πλοῦτον, καί τὴν δόξαν, ἣν ἀφείλετο ὁ Θεός τοῦ πατρός ἡμῶν, ἡμῖν ἔσται, καί τοῖς τέκνοις ἡμῶν, Νὺν οὖν, ὅσα σοι εἶρηκεν ὁ Θεός σου, ποιεῖ.

Προκείμενον Ἦχος δ'· Ψαλμός ρια·

Ελεήμων, καί οἰκτίρμων, καί δίκαιος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ, ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΚΑ', 3–21)

Υἱέ, ποιεῖν δίκαια καί ἀληθεύειν, ἀρεστά παρά Θεῷ μάλλον, ἢ θυσιῶν αἷμα, Μεγαλόφρων ἐν ὕβρει θρασυκάρδιος, λαμπτήρ δέ ἀσεβῶν αμαρτία, λογισμοὶ συντέμνοντος, πλήν εἰς περισσειαν, καί πᾶς μὴ ἐπισπουδάζων, πλήν εἰς ὑστέρημα, ὁ ἐνεργῶν θησαυρίσματα γλώσση ψευδεῖ, μάταια δῶκει, καί ἔρχεται ἐπὶ παγίδας θανάτου. Ὁ λεθρὸς ἀσεβέσιν ἐπιξενωθήσεται, οὐ γάρ βούλονται πράσσειν τὰ δίκαια, Πρὸς τοὺς σκολιούς, σκολιάς ὁδοὺς ἀποστέλλει ὁ Θεός, ἀγνὰ γάρ καί ὀρθὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ, Κρεῖσσον οἰκεῖν ἐπὶ γωνίας υπαίθρου, ἢ ἐν κεκονιαμένοις μετὰ ἀδικίας, καί ἐν οἴκῳ κοινῷ, Ψυχὴ ἀσεβούς οὐκ ἐλεηθήσεται ὑπ' οὐδενός τῶν

ανθρώπων, Ζημιουμένου ακολάστου, πανουργότερος γίνεται ο άκακος, συνιών δέ σοφός, δέξεται γνώσιν, Συνιεί δίκαιος ψυχάς ασεβών, καί φαυλίζει ασεβείς εν κακοίς. Ός φράσσει τά ώτα αυτού τού μή επακούσαι ασθενούς, καί αυτός επικαλέσεται, καί ουκ έσται ο επακούων, Δόσις λάθριος, ανατρέπει οργάς, δώρων δέ ο φειδόμενος, θυμόν εγείρει ισχυρόν, Ευφροσύνη δικαίων ποιείν κρίμα, όσιος δέ ακάθαρτος παρά κακούργοις. Ανήρ πλανώμενος εξ οδού δικαιοσύνης, εν συναγωγή γιγάντων αναπαύσεται. Ανήρ ενδεής αγαπά ευφροσύνην, φιλών οίνον, καί έλαιον, ου πλουτήσει, περικόθαρμα δέ δικαίου άνομος, καί αντί ευθέων, παράνομος, Κρείσσον οικείν εν γή ερήμω, ή μετά γυναικός μαχίμου, καί γλωσσώδους, καί οργίλου, θησαυρός επιθυμητός αναπαύσεται επί στόματος σοφού, άφρονες δέ άνδρες καταπίονται αυτόν, οδός δικαιοσύνης καί ελεημοσύνης ευρήσει ζωήν καί δόξαν.

Εις τά Απόστιχα

Ιδιόμελον Ήχος α'

Πορφύραν αυτοκρατορίας θεότευκτον, καί βύσσον αφθαρσίας, εστολισμένη ψυχή μου, τήν οικείαν αξίαν καθύβρισας, πλούτον καί τρυφήν επί αμαρτία ποιησαμένη, καί κατεπαιρομένη, τών ομοφύλων, ως ο τόν πτωχόν Λάζαρον, παριδών Πλούσιος. Αλλ' ίνα μή σύν εκείνω κολασθής, πτώχευσον τώ πνεύματι, καί τώ διά σέ πτωχεύσαντι Κυρίω κράξον, ο πορφύραν ύβρεως πρό Σταυρού φορέσας, καί γυμνός εν Σταυρώ παγείς δι' εμέ, τώ τής σής Βασιλείας ενδύματι, εξ αισχύνης αιωνίου Χριστέ ρύσαί με.

(Δίς)

Μαρτυρικόν

Ω τής καλής υμών, πραγματείας Αγιοι! ότι αίματα εδώκατε, καί ουρανούς εκκληρονομήσατε, καί πρός καιρόν πειρασθέντες, αιωνίως αγάλλεσθε, όντως καλόν υμών τό εμπόρευμα! φθαρτά γάρ καταλιπόντες, τά άφθαρτα απελάβετε, καί σύν Αγγέλοις χορεύοντες, υμνείτε απαύστως, Τριάδα Ομοούσιον.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ρομφαία δι' ήλθεν ώ Υιέ, η Παρθένος έλεγεν, επί τού ξύλου ως έβλεψε, Χριστόν κρεμάμενον, τήν εμήν καρδίαν, καί σπαράττει Δέσποτα, ως πάλαι Συμεών μοι προέφησεν, αλλά

ανάστηθι, καί συνδόξασον Αθάνατε, τήν Μητέρα, καί δούλην σου δέομαι.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος β'

Τόν λίθον τού μνήματος

Ὡς λίθω βαρούμενος, ταίς πολλάς αμαρτίαις, ἐν τάφῳ κατάκειμαι, ἀμελείας Οικτίρμον, ἐξ οὐ με ἀνάγαγε, εὐσπλαγχνε Κύριε.

Σταυροθεοτοκίον

Εὐσπλαγχνίας υπάρχουσα

Τῷ τιμίῳ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου, φυλαττόμενοι Δέσποινα ἀγνή Θεοτόκε, πάσαν προσβολήν τοῦ πολεμήτορος, ἀπαντες ραδίως ἐκτρεπόμεθα, διό σε καταχρέως δοξάζομεν, ὡς Μητέρα τοῦ φωτός, καί μόνην ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος γ'

Τήν ωραιότητα

Σήμερον Λάζαρος, θανῶν ἐνθάπτεται, καί θρήνον ἀδουσιν, αὐτοῦ σύγγονοι, ὡς δέ προγνώστης καί Θεός, τό πάθος προηγόρευσας, Λάζαρος κεκοίμηται, τοῖς Μαθηταῖς προφθεγγόμενος, ἀλλά νῦν ἀπέρχομαι, ἀναστήσαι ὃν ἐπλασα, Διό σοι πάντες βοῶμεν, Δόξα τῷ κράτει τῆς ἰσχύος σου.

Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀπειρόγαμος, ἀγνή καί Μήτηρ σου, Χριστέ ορώσά σε, νεκρόν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνολογούσα ἔλεγε, Τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Εβραίων ὁ ἀνομος, δῆμος καί ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καί μεγάλων σου, Υἱέ μου δωρεῶν ἀπολαύσας; Ὑμνῶ σου τήν θεῖαν συγκατάβασιν.

Ὡδή γ' Ἦχος β'

Στειωθέντα

Τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, δυναμώσας μου τόν νοῦν, ἐξασθενούντα, προσβολαῖς πονηραῖς, πρὸς τό θέλημα τό σόν, ἴθυνον Κύριε.

Ραθυμίας νυσταγμῷ, ἐπὶ κλίνης ἡδονῶν, καθεύδοντά με, διανάστησον Χριστέ, καί τῶν σῶν προσκυνητήν, Παθῶν ἀνάδειξον.

Λαμπρυνθέντες τάς ψυχάς, τή νηστεία καθαροί, προσυπαντήσαι, επειχθώμεν Χριστώ, πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, επιδημούντι σαρκί.

Θεοτοκίον

Μή φλεχθείσα τῷ πυρί, τῆς θεότητος Ἀγνή, κατάφλεξόν μου, τάς υλώδεις ορμάς, τῶν παθῶν ὅπως πιστῶς, αἰεὶ δοξάζω σε.

Ἐτερον Ποίημα Θεοδώρου

Εἰρμός ἄλλος

Ἦχος γ#39; Στείρα ψυχὴ

Τὴν σήμερον ὁ Λάζαρος, θανὼν οὐκ ἔλαθε, τό παντέφορον ὄμμα Ἰησοῦ, διό εκφράζει τούτο τοῖς Μαθηταῖς βοῶν. Ὅτι Λάζαρος ὁ φίλος κεκοίμηται, ἀναστήσαι ἡκῶ αὐτόν.

Πρὸς Ἰουδαίαν Κύριε, πάλιν ἀπαίρειν εἰπών, τοὺς Μαθητάς εφόβησας, ἀλλ#39; ευθαρσῶς ὁ θωμάς εκβοᾷ, Ζωὴ ἐστὶν ἄγωμεν, καὶ γὰρ ἂν θνηξώμεθα, αὐθις ἀναζήσωμεν.

Δόξα...

Τριάς ἡ Ὁμοούσιος, ὁ παντοκράτωρ Πατήρ, ὁ Υἱὸς ὁ συνάναρχος, σὺν τῷ συνθρόνῳ θείῳ Πνεύματι, ἡ μία προσκύνησις, θεότης ἡἀκτιστος, σέ υμνοῦμεν πάντες βροτοί.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Παρθενομήτορ ἀχραντε, ἡ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί, ἐξ ἧς Χριστὸς ἀνέτειλε, τό ζωηφόρον ἄνθος τῶν γηγενῶν, δι#39; ἧς ἐλυτρώθημεν, φθοράς καὶ θνητότητος, Σέ υμνοῦμεν πάντες Ἀγνή.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Χαίρε Σιών, νῦν ἐρχεται, ὁ Βασιλεὺς σουπραῦς, ὡς ὁ Προφῆτης κέκραγε, καὶ ἄγει πῶλος τούτον σωματικῶς, τὸν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, τό πᾶν περιέχοντα. Ἄσωμεν τῷ κράτει αὐτοῦ.

Ὁ Εἰρμός

Στείρα ψυχὴ καὶ ἄγονε, κτήσαι καρπὸν ευκλεή, ευφραينوμένη βόησον, Ἐστερεώθην διὰ σοῦ ὁ Θεός, οὐκ ἐστὶν ἅγιος, οὐκ ἐστὶ δίκαιος, πλὴν σου Κύριε.

Ὡδὴ η#39;

Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσὴ

Τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, τὸν βαρύτατον λίθον, τῆς δεινῆς ραθυμίας, ἀποκύλισον Χριστέ, καὶ ἐγειρόν με τάφου, τοῦ τῆς ἀναισθησίας, εἰς αἰνεσίαν σου Λόγε.

Θάνατον φίλου τού σου, προεδήλωσας φίλοις, διά σπλάγχνα ελέους, ο προγνώστης καί Θεός, όν έμελλες εγείρειν, εκ τάφου τεταρταίον, προς σήν δοξολογίαν.

Προς Ιουδαίαν Χριστέ, πάλιν έρχη ζητούσαν, τής ζωής σε τό ξύλον, διά ξύλου ανελείν, ποθών αθανατίσαι τούς τεθανατωμένους, τή διά ξύλου βρώσει.

Θεοτοκίον

Εν σοί Παρθένε αγνή, εθεωρήθησαν πάσαι, τού Θεού αι πορείαι, τού φυλάξαντος τήν σήν, αγνείαν μετά τόκον, εσφραγισμένην σαφώς, εις πάντας τούς αιώνας.

Ειρμός άλλος

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός

Λάζαρος σήμερον θανών, εκκομίζεται φίλος Χριστού, καί θρηνωδούσιν αι περί τήν Μάρθαν, τήν αδελφικήν συμφοράν, ο δέ Χριστός εν χαρά, μεταβαίνει προς αυτόν, τού δείξαι τοίς λαοίς, ότι εστίν αυτός, η ζωή τών απάντων.

Ως εξ όρους Ελαιών, από ύψους ελεημοσυνών, αρετών κλάδους οι λαοί τεμόντες, δεύτε ετοιμάσωμεν, τήν προς ημάς νοητός, παρουσίαν τού Χριστού, υμνούντες ευλογούντες, καί υπερυψούντες, αυτόν εις τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Η τρισυπόστατος Μονάς, ο Πατήρ ο Υιός, καί Πνεύμα τό ζών, μία θεότης, μία Βασιλεία, σέ αινει το άδυτον φώς, Αγγέλων αι στρατιαί, καί ημείς οι επί γής, υμνούμεν ευλογούμεν, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ιδού πάσαι αι γενεαί, μακαρίζομέν σε Άχραντε, τά μεγαλεία τά σά καθορώντες, σύ γάρ τίκεις υπερφυώς, τόν τού παντός ποιητήν, Θεόν όντα καί βροτόν, Διό σε ευλογούμεν καί υπερυψούμεν, Αγνή εις τούς αιώνας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Μετά τών Παίδων καί ημείς υπαντήσωμεν Χριστώ τώ θεώ, αντιβαΐων προσάγοντες ελεημοσύνην, εν καρδίας προσευχή, μετά κλάδων, Ωσαννά βοώντες, ευλογείτε, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός, γεννηθέντα πρό αιώνων Θεόν, καί επ' εσχάτων εκτής Θεοτόκου, σάρκα ενδυσάμενον, ως τέλειον άνθρωπον, καί Θεόν αληθινόν, υμνούμεν ευλογούμεν, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Τών γηγενών, τίς ήκουσε

Ο Δανιήλ, νηστεία πεφραγμένος, έφραξε στόματα θηρών, Τούτον ζηλούσα ψυχή μου, τόν ωρυόμενον, καθάπερ λέοντα όφιν, καί εκζητούντα, κατάβρωμα ποιήσαι πάσαν ψυχήν, τή τού Σταυρού συμμαχία αποδίωξον.

Λόγε Θεού, τήν τεθανατωμένην, ταίς αμαρτίαις ψυχήν μου, καί καθειργμένην τάφω τής παραβάσεως, ζωοπαρόχω σου λόγω εξαναστήσας, προσφέρειν σοι βαΐα τών αρετών, τώ Νικητή τού θανάτου καταξίωσον.

Ο ουρανόν, ως θρόνον κεκτημένος, καί υποπόδιον τήν γήν, ο τού Θεού Πατρός Λόγος, πώλω οχούμενος, επί τήν Πόλιν εισέρχεται τήν αγίαν, εκ στόματος νηπίων αίνον τερπνόν, ως Βασιλεύς τών απάντων κατατίσασθαι.

Θεοτοκίον

Εν γυναιξί, σύ μόνη ωραιώθης, ώ υπερθαύμαστε Αγνή, τόν ωραιότατον Λόγον αποκυήσασα, τόν υπέρ πάντας φανέντα βροτούς ωραίον, αυτόν ούν εκδυσώπει, τό ειδεχθές καθωραΐσαι, Παρθένε τής καρδιάς μου.

Άλλος Εν Σιναίω τώ όρει

Επιτάφια δάκρυα ραίνουσιν, αι Λαζάρου Αδελφαί, καθορώσαι τόν σύγγγονον σήμερον, υπό λίθον τόν πικρόν, ο Χριστός δέ μου πόρρω, Αποστόλοις σου, Χαίρω τούτο δηλών έλεγες, τοις δι' υμάς, ου παρής τή σαρκί γάρ εκεί.

Πάλιν ήκει πρός σέ τήν φονεύτριάν, Ιουδαίαν ο Χριστός, τό σωτήριο πάθος γλιχόμενος, εκπληρώσαι ως Θεός, όν εξήτεις λιθάσαι, ιδούσοι αυτόκλητος, θέλων προσίεται, τής μαιφονίας σου, εις τό σώσαι ημάς.

Δόξα...

Η θεότης Μονάς, καί Τριάς εστι, παραδόξου ώ στροφής! ενουμένη τή φύσει μερίζεται, τοίς προσώποις ιδικώς, μή τμωμένη γάρ τμάται, έν ούσα τρισσεύεται, αύτη Πατήρ εστιν, Υιός, καί Πνεύμα τό ζών, η φρουρούσα τό πάν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παιδοτόκον παρθένον τίς ήκουσε, καί μητέρα πλήν ανδρός; Μαριάμ εκτελείς τό τεράστιον, Αλλά φράζε μοι τό, Πώς; Μή ερεύνα τά βάθη, τής Θεοτοκίας μου, τούτο πανάληθες, υπέρ δέ ανθρωπινον νούν η κατάληψις.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τών φοινίκων βαΐα συμπλέξαντες, νοητώς καί αισθητώς, υπαντήν τώ Δεσπότη ποιήσωμεν, ερχομένω πρός ημάς, καί γάρ ευλογημένος, αυτός ο ερχόμενος εν τώ ονόματι τού Κυρίου καί Πατρός, ως Υιός αληθής.

Ο Ειρμός

Εν Σιναίω τώ όρει κατείδέ σε, εν τή Βάτω Μωϋσής, τήν αφλέκτως τό πύρ τής θεότητος, συλλαβούσαν εν γαστρί, Δανιήλ δέ σε είδεν, όρος αλατόμητον, Ράβδον βλαστήσασαν, Ησαΐας κέκραγε, τήν εκ ρίζης Δαυϊδ.

Εις τά Απόστιχα τών Αίνων,

Ιδιόμελον Ήχος α'

Ο Ισραήλ πορφύραν καί βύσσον ενεδέδυτο, στολαίς ιεραίς καί βασιλείοις λάμπων, νόμον δε καί Προφήτας πλουτών νομίμοις λατρείαις ενευφραίνετο, αλλά σε πτωχεύσαντα, σταυρώσας έξω πυλών Ευεργέτα, καί ζώντα μετά σταυρόν αθετών, τόν εν κόλποις Θεού Πατρός αεί όντα, διψεί σταγόνα χάριτος, ως Πλούσιος άσπλαγχνος Λαζάρω πένητι, ο πορφύρας καί βύσσου, άσβεστον πύρ ανθυποδύς, καί βλέπων οδυνάται τόν πρίν ψιχίων αληθείας, ενδεή λαόν τών εθνών, νύν εν κόλποις πίστεως, Αβραάμ θαλπόμενον, τήν τού Αίματός σου πορφυρίδα, σύν τή βύσσω τού βαπτίσματος φορούντα, καί συνευθυνούμενον, καί εντρυφώντα χαρίσμασι, καί λέγοντα, Χριστέ ο Θεός ημών δόξα σοι. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Υμάς πανεύφημοι Μάρτυρες, ου θλίψις ου στενοχωρία, ου λιμός ου διωγμός, ουδέ μάστιγες, ου θυμός θηρών, ου ξίφος, ουδέ πύρ απειλούν, χωρίσαι Θεού δεδύνηνται, πόθω δέμállον τώ πρός αυτόν, ως εν αλλοτρίοις, αγωνισάμενοι σώμασι, τήν φύσιν ελάθετε, θανάτου καταφρονήσαντες, όθεν καί επαξίως τών πόνων υμών, μισθόν εκομίσασθε, ουρανών Βασιλείας, κληρονόμοι γεγόνατε, απαύστως πρεσβεύσατε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ορώσα κρεμάμενον Χριστέ, η αγνώς κυήσασα, σέ τόν κρεμάσαντα ύδασι, τήν γήν φιλάνθρωπε, ανεβόα. Οίμοι! τί τό ξένον θέαμα; πού έδυ σου τό κάλλος γλυκύτατε, Υιέ τό άπειρον; Μεγαλύνω σου τό έλεος, ότι πάσχεις, εκών υπέρ άπαντας.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας

Ήχος πλ. α

Τά ελέη σου Κύριε ποιήσον μεθ' ημών, καί μή παραδώης ημάς ταίς ανομίαις ημών, άγιε Δέσποτα παντοκράτορ, σου δεόμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός ριβ'

Αινείτε, παίδες, Κύριον, αινείτε τό όνομα Κυρίου.

Στίχ. Είη τό όνομα Κυρίου ευλογημένον.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΝΗ', 1–11)

Ούτω λέγει Κύριος, Αναβόησον εν ισχύϊ, καί μή φείση, ως σάλπιγγι ύψωσον τήν φωνήν σου, καί ανάγγειλον τώ λαώ μου τά αμαρτήματα αυτών, καί τώ οίκω Ιακώβ, τάς ανομίας αυτών, Εμέ ημέραν εξ ημέρας ζητούσι, καί γνώναί μου τάς οδούς επιθυμούν, ως λαός δικαιοσύνην πεποιηκώς, καί κρίσιν Θεού αυτού μή εγκαταλελοιπώς, αιτούσί με νύν κρίσιν δικαίαν, καί εγγίζειν Θεώ επιθυμούν, λέγοντες, τί ότι ενηστεύσαμεν, καί ουκ είδες; εταπεινώσαμεν τάς ψυχάς ημών, καί ουκ έγνως. Εν γάρ ταίς ημέραις τών νηστειών υμών ευρίσκετε τά θελήματα υμών, καί πάντας τούς υποχειρίους υμών υπονύσσετε, ει εις κρίσεις καί μάχας νηστεύετε, καί τύπτετε πυγμαίς ταπεινόν, ίνα τί μοι νηστεύετεως σήμερον, ακουσθήναι εν κραυγή τήν φωνήν υμών, ου ταύτην τήν νηστείαν εγώ εξελεξάμην; καί ημέραν ταπεινούν άνθρωπον τήν ψυχήν αυτού, ουδ' άν κάμψης ως κρίκον τόν τράχηλόν σου, καί σάκκον καί σποδόν υποστρώσης, ουδέ ούτω καλέσετε νηστείαν δεκτήν, ουχί τοιαύτην νηστείαν εξελεξάμην, λέγει Κύριος, αλλά λύε πάντα σύνδεσμον αδικίας, διάλυε στραγγαλιάς βιαίων συναλλαγμάτων, απόστειλε τεθραυσμένους έν αφέσει, καί πάσάν σου συγγραφήν άδικον διάσπα, διάθρυπτε πεινώνντι τόν άρτον σου, καί πτωχούς αστέγους εισάγαγε εις τόν οίκόν σου, εάν ίδης γυμνόν περίβαλε, καί από τών οικείων τού σπέρματός σου ουχ υπερόψει.

Τότε ραγήσεται πρῶϊμον τό φῶς σου, καί τά ιαματά σου, ταχύ ανατελεί, καί προπορεύσεται ἔμπροσθέν σου ἡ δικαιοσύνη σου, καί ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ περιστελεῖ σε, τότε βοήση, καί ὁ Θεός εἰσακούσεται σου, ἔτι λαλούντός σου, ερεῖ, Ἰδού πάρειμι, εἰάν ἀφέλης ἀπό σοῦ σύνδεσμον, καί χειροτονίαν, καί ρήγμα γογγυσμοῦ, καί δῶς πεινῶντι τόν ἄρτον ἐκ ψυχῆς σου, καί ψυχὴν τεταπεινωμένην ἐμπλήσης, τότε ανατελεί ἐν τῷ σκότει τό φῶς σου, καί τό σκότος σου ὡς μεσημβρία, καί ἔσται ὁ Θεός σου μετὰ σοῦ διαπαντός.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ριγ'

Ευλογημένοι υμεῖς τῷ Κυρίῳ τῷ ποιήσαντι τόν ουρανόν καί τήν γήν.

Στίχ. Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραήλ ἐξ Αἰγύπτου.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρόν Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. α'

Πλούσιος ἐν πάθεσιν ὑπάρχων, τὴν ἀπατηλὴν τῆς υποκρίσεως περίκειμαι στολὴν, εὐφραινόμενος ἐν τοῖς κακοῖς τῆς ἀκρασίας, καὶ τὴν ἀμετρον ἀσπλαγχνίαν ἐπιδείκνυμαι, παρορών μου τὸν νοῦν, πρὸ τοῦ πυλώνος βεβλημένον τῆς μετανοίας, λιμώττοντα παντός ἀγαθοῦ, καὶ νοσοῦντα τὴν ἀπροσεξίαν, Ἀλλὰ σύ Κύριε, Λάζαρόν με ποίησον, πτωχὸν ἀμαρτημάτων, μήποτε δεηθεῖς, ἀποτύχω δακτύλου δροσίζοντος, ὀδυνωμένης μου τῆς γλώττης, ἐν ἀσβέστῳ φλογί, ἐν δέ τοῖς τοῦ Πατριάρχου με κόλποις Ἀβραάμ, κατασκήνωσον ὡς φιλόανθρωπος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Ἀκορέστῳ διαθέσει ψυχῆς, Χριστόν οὐκ ἀρνησάμενοι, ἅγιοι Μάρτυρες, οἵτινες διαφόρους αἰκισμοὺς, παθημάτων υπομείναντες, τῶν τυράννων τὰ θράση κατηδαφίσατε, ἀκλινὴ καὶ ἀτρωτον τὴν Πίστιν φυλάξαντες, εἰς οὐρανοὺς μετέστητε, ὅθεν καὶ παρρησίας τυχόντες πρὸς αὐτόν, αἰτήσατε, δωρηθῆναι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Στιχηρὰ Προσόμοια Ποίημα Ἰωσήφ

Ἦχος πλ. α' Χαίροις ἀσκητικῶν

Πέραν τοῦ Ἰορδάνου σαρκί, περιπολεύων Ἰησοῦ, τοῖς συνοῦσί σοι, ἐβόας, ὁ φίλος ἤδη, Λάζαρος ἀποθανών, τῇ ταφῇ ἀρτίως παραδίδοται, διό χαίρω φίλοι μου, δι' ἡμᾶς ἵνα μάθητε, ὡς πάντα οἶδα, Θεὸς ὢν ἀδιάστατος, εἰ καὶ πέφυκα, τό ὁρώμενον ἄνθρωπος. Ἀγωμεν οὖν ζωώσοντες αὐτόν ὅπως θάνατος αἰσθηταί τούτου τό νίκος, καὶ τὴν τελείαν κατάλυσιν, σαφῶς ἦν ποιήσω, παρεχόμενος τῷ Κόσμῳ, τό μέγα ἔλεος.

Μάρθαν καὶ τὴν Μαρίαν πιστοί, ἐκμιμησάμενοι πρὸς Κύριον πέμψωμεν, ἐνθέους, ὡς πρέσβεις πράξεις, ὅπως ἐλθὼν τὸν ἡμῶν, νοῦν ἐξαναστήσῃ νεκρὸν κείμενον, δεινῶς ἐν τῷ μνήματι, ἀμελείας ἀναίσθητον, φόβου τοῦ θεοῦ, μηδαμῶς αἰσθανόμενον, καὶ ἐνέργειαν, ζωτικὴν νῦν μὴ ἔχοντα, κράζοντες. Ἴδε Κύριε, καὶ ὥσπερ τὸν φίλον σου, Λάζαρον πάλαι Οἰκτίρμον, ἐπιστασία ἐξήγειρας, φρικτὴ, οὕτω πάντα, ζωοποίησον παρέχων, τό μέγα ἔλεος.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος πλ. β' Κύριε ἐπὶ τὸν τάφον

Δισσημερεύει Λάζαρος ἐν τῷ τάφῳ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος βλέπει θανέντας, ἐκεῖ τεθέαται δείματα ξένα, πληθύν ἀναρίθμητον, Ἄδου κρατουμένην τοῖς δεσμοῖς, διό αἱ σύγγονοι θρηνοῦσι πικρῶς προσβλέπουσαι τὸν τάφον αὐτοῦ, Χριστὸς δὲ ἡκεῖ ζωῶσαι τὸν φίλον τὸν εαυτοῦ, τοῦ μίαν παρὰ πάντων ἐπιτελεῖσθαι συμφωνίαν, Εὐλογημένος εἰ Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ τοῦ Μηναίου Προσόμοια δ'

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ριδ'

Εὐαρεστήσω ἐνώπιον Κυρίου, ἐν χώρα ζώντων.

Στίχ. Ἠγάπησα, ὅτι εἰσακούσεται Κύριος τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου.

Γενέσεως τὸ Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΜΓ', 25–30 ΜΕ', 1–16)

Προσῆνεγκαν τῷ Ἰωσήφ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ τὰ δῶρα, ἃ εἶχον ἐν ταῖς χερσίν αὐτῶν εἰς τὸν οἶκον, καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ ἐπὶ πρόσωπον ἐπὶ τὴν γῆν, Ἠρώτησε δὲ αὐτοὺς, πῶς ἔχετε; καὶ εἶπεν αὐτοῖς, Ὑγιαίνει ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ πρεσβύτερος, ὃν εἶπατε ἔτι ζῆν, οἱ δὲ εἶπον, Ὑγιαίνει, ὁ παῖς σου ὁ πατὴρ ἡμῶν, ἔτι ζή. Καὶ εἶπεν, Εὐλογητὸς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τῷ Θεῷ, καὶ κύψαντες προσεκύνησαν αὐτῷ, Αναβλέψας δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς Ἰωσήφ, εἶδε Βενιαμὴν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν ὁμομήτριον, καὶ εἶπεν, Οὗτός ἐστιν ὁ ἀδελφός ὑμῶν ὁ νεώτερος, ὃν εἶπατε πρὸς με ἀγαγεῖν, καὶ εἶπεν, ὁ Θεὸς ἐλεῆσαι σε τέκνον, Εταράχθη δὲ Ἰωσήφ, συνεστρέφετο γὰρ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, καὶ ἐζήτην κλαῦσαι, εἰσελθὼν δὲ εἰς τὸ ταμεῖον, ἐκλαυσεν ἐκεῖ, καὶ νιψάμενος τὸ πρόσωπον, ἐξελθὼν ἐνεκρατεύσατο. Καὶ οὐκ ἠδύνατο Ἰωσήφ ἀνέχεσθαι πάντων τῶν παρεστηκότων αὐτῷ, ἀλλ' εἶπεν, Εξαποστείλατε πάντας ἀπ' ἐμοῦ, καὶ οὐ παρειστήκει οὐδεὶς τῷ Ἰωσήφ, ἡνῖκα ἀνεγνωρίζετο τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ, καὶ ἀφῆκε φωνὴν μετὰ κλαυθμοῦ, Ἦκουσαν δὲ πάντες οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ ἀκουστόν ἐγένετο εἰς τὸν οἶκον Φαραῶ, Εἶπε δὲ Ἰωσήφ πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, Εγὼ εἰμι Ἰωσήφ, ἔτι ὁ πατὴρ μου ζή; Καὶ οὐκ ἠδύναντο οἱ ἀδελφοὶ ἀποκριθῆναι αὐτῷ, εταράχθησαν γὰρ, Εἶπε δὲ Ἰωσήφ πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, Εγγίσσατε πρὸς με, καὶ ἡγγισαν. Καὶ εἶπεν, Εγὼ εἰμι Ἰωσήφ ὁ ἀδελφός ὑμῶν, ὃν ἀπέδοσθε εἰς Αἴγυπτον, νῦν

οὐν μή λυπείσθε, μηδέ σκληρόν υμῖν φανείτω, ὅτι ἀπέδοσθέ με ὧδε, εἰς γάρ ζωὴν ἀπέστειλέ με ὁ Θεός ἐμπροσθεν υμῶν. Τοῦτο γάρ δεύτερον ἔτος λιμός ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἔτι λοιπὰ πέντε ἔτη, ἐν οἷς οὐκ ἔστιν αροτρίασις, οὐδέ ἀμητός, Ἀπέστειλε γάρ με ὁ Θεός ἐμπροσθεν υμῶν, υπολείπεσθαι υμῖν κατάλειμμα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐκθρέψαι υμῶν κατάλειψιν μεγάλην, Νῦν οὖν οὐχ υμεῖς με ἀπεστάλκατε ὧδε, ἀλλὰ ὁ Θεός, καὶ ἐποίησέ με, ὡς πατέρα Φαραώ καὶ Κύριον παντός τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ ἄρχοντα πάσης γῆς Αἰγύπτου, Σπεύσαντες οὖν, ἀνάβητε πρὸς τὸν πατέρα μου, καὶ εἶπατε αὐτῷ. Τάδε λέγειο υἱός σου Ἰωσήφ. Ἐποίησέ με ὁ Θεός κύριον πάσης γῆς Αἰγύπτου, κατάβηθι οὖν πρὸς με, καὶ μή μείνης, καὶ κατοικήσεις ἐν γῇ Γεσέμ Αραβίας, καὶ ἔση ἐγγὺς μου σύ, καὶ οἱ υιοί σου, καὶ οἱ υιοί τῶν υιῶν σου, τὰ πρόβατά σου, καὶ οἱ βόες σου, καὶ ὅσα σοί ἐστι, καὶ ἐκθρέψω σε ἐκεῖ, ἔτι γάρ πέντε ἔτη λιμός ἐσται ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα μή ἐκτριβῇς σύ, καὶ οἱ υιοί σου, καὶ πάντα τὰ υπάρχοντά σου. Ἰδοὺ οἱ ὀφθαλμοί υμῶν βλέπουσι, καὶ οἱ ὀφθαλμοί Βενιαμὶν τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὅτι τό στόμα μου τό λαλοῦν πρὸς υμᾶς, Ἀπαγγείλατε οὖν τῷ πατρί μου πᾶσαν τὴν δόξαν μου τὴν ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ὅσα ἴδετε, καὶ ταχύναντες, καταγάγετε τὸν πατέρα μου ὧδε. Καὶ ἐπιπεσὼν ἐπὶ τὸν τράχηλον Βενιαμὶν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἐκλαυσεν ἐπ’ αὐτῷ, καὶ Βενιαμὶν ἐκλαυσεν ἐπὶ τῷ τραχήλῳ αὐτοῦ. Καὶ καταφιλήσας πάντας τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, ἐκλαυσεν ἐπ’ αὐτοῖς, καὶ μετὰ ταῦτα, ἐλάλησαν οἱ ἀδελφοί αὐτοῦ πρὸς αὐτόν. Καὶ διεβοήθη ἡ φωνὴ εἰς τὰ ὠτα Φαραώ, λέγοντες, Ἦκασιν οἱ ἀδελφοί Ἰωσήφ, Ἐχάρη δέ Φαραώ, καὶ πᾶσα ἡ θεραπεία αὐτοῦ.

Προκείμενον Ἦχος δ’ ᾠδῆς Ψαλμός ριε’;

Τὰς εὐχὰς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω, ἐναντίον παντός τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Στίχ. Εἰπίστευσα, διό ἐλάλησα, ἐγὼ δέ ἐταπεινώθην σφόδρα.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΚΑ’; 23 – ΚΒ’; 4)

Ὃς φυλάσσει τό στόμα αὐτοῦ καὶ τὴν γλῶσσαν, διατηρεῖ ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, θρασὺς καὶ αὐθάδης καὶ ἀλαζών, λοιμός καλεῖται, ὅς δέ μνησικακεῖ, παράνομος, Ἐπιθυμίαι ὀκνηρόν αποκτείνουσιν, οὐ γάρ προαιροῦνται αἱ χεῖρες αὐτοῦ ποιεῖν τι, Ἀσεβὴς ἐπιθυμεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπιθυμίας κακᾶς, ὁ δέ δίκαιος ἐλεεῖ καὶ οἰκτεῖρει ἀφειδῶς, θυσίαι ἀσεβῶν, βδέλυγμα Κυρίῳ, καὶ γάρ

παρανόμως προσφέρουσιν autάς, Μάρτυς ψευδής απολείται, ανήρ δέ υπήκοος φυλασσόμενος λαλήσει, Ασεβής ανήρ αναιδώς υφίσταται προσώπω, ο δέ ευθύς, αυτός συνιεί τάς οδούς αυτού, ουκ έστι σοφία, ουκ έστιν ανδρεία, ουκ έστι βουλή κατέναντι Κυρίου, πρόσ τόν ασεβή, Ίππος ετοιμάζεται εις ημέραν πολέμου, παρά δέ Κυρίου η βοήθεια, Αιρετώτερον όνομα καλόν, ή πλούτος πολύς, υπέρ δέ χρυσίον καί αργύριον χάρις αγαθή, Πλούσιος καί πτωχός συνήντησαν αλλήλοις, αμφοτέρους δέ ο Κύριος εποίησε, Πανούργος ιδών πονηρόν τιμωρούμενον κραταιώς, αυτός παιδεύεται, οι δέ άφρονες παρελθόντες εξημιώθησαν, Γενεά σοφίας φόβος Κυρίου, καί πλούτος, καί δόξα, καί ζωή.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον λόγον

Θεωρίαν καί πράξιν, ώσπερ συζεύξαντες, πρόσ Χριστόν ικεσίαν, εκπέμψαι σπεύσωμεν, τόν τεθαμμένον ημών νούν, ως άλλον Λάζαρον νεκρόν, όπως ζωώση τή αυτού, επιστασία τή φρικτή, βαΐα δικαιοσύνης, autώ προσφέρειν καί κράζειν, Ευλογημένος εί ο ερχόμενος.

Θεοτοκίον

Τής ψυχής μου τά πάθη, τά πολυώδυνα, καί σαρκός μου τάς νόσους, εν τάχει ίασαι, τάς τού νοός μου εκτροπάς, στήσον Πανάμωμε, καί εν γαλήνη λογισμού, ευχάς προσφέρειν καθαράς, τώ Βασιλεί τών απάντων, αξίωσον Θεοτόκε, καί εξαιτείσθαι πταισμάτων άφεςιν.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος πλ. β'

Αγγελικαί δυνάμεις

Δισημερευει σήμεραν, θανών ο Λάζαρος, καί επί τούτω χέουσι λύπης τά δάκρυα, αι σύγγονοι Μαρία σύν τή Μάρθα, τόν λίθον τού μνήματος προσβλέπουσαι, εφίσταται ο Κτίστης, σύν τοίς αυτού Μαθηταίς, τόν θάνατον σκυλεύσαι, δωρούμενος τήν ζωήν, Δió βοήσωμεν autώ, Κύριε δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Ελπίς τού Κόσμου

Αγία Δέσποινα, Χριστού τού Θεού ημών Μήτηρ, ως τών απάντων Ποιητήν, απορρήτως τεκούσα, ικέτευε σύν Αποστόλοις, ιεροίς, εκάστοτε τήν αγαθότητα αυτού, παθών ημάς λυτρώσασθαι, καί άφεσιν ημίν, δούναι ανομημάτων.

Ωδή δ' 39; Ήχος πλ. α' 39;

Τήν θείαν εννοήσας

Ακτίσι τής ημών παρακλήσεως, κατωκισμένους εν φρουρά, αμαρτημάτων φωτίσατε, τούς ευσεβώς φωτοφόροι, ημάς ανευφημούντας, Απόστολοι.

Αγάπην συμπαθεία συζεύξαντες, πρός ικεσίαν τώ Χριστώ, πιστοί εκπέμψαι σπουδάσωμεν, όπως ημάς αναστήση, εκ τάφου τών κρυφίων παθών ημών.

Φιλίαν σαρκικήν αφειδήσωμεν, οι νεκρωθέντες τή ψυχή, καί προσφιλείς χρηματίσωμεν, τώ Λυτρωτή, όπως Άδου, φρικτής ημάς λυτρώσηται κρίσεως.

Προέφης τού Λαζάρου τήν κοίμησιν, όν μετ' 39; ολίγον ανιστών, εκ θηλαζόντων τήν αίνεσιν, κλαδηφορούντων προσδέξη, τού Πάθους σου Σωτήρ μου τά σύμβολα.

Θεοτοκίον

Εκ σου τό θείον ύδωρ ανέβλυσεν, αθανασίας καί ζωής, Θεοκυήτορ Πανάμωμε, ού οι γευόμενοι δίψης, αγνή, θανατηφόρου ρυσθήσονται.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ειρμός άλλος

Ήχος πλ. β' 39; Ακήκοα Κύριε

Ενθάπτεται Λάζαρος, καί εν τώ τάφω αι περί Μάρθαν, νύν πενθούσί τε καί κλαίουσιν, επιστήναι, σέ τόν Ζωοδότην γλιχόμεναι.

Ο θάνατος άρχεται, εκδειματούσθαι τήν πρός αυτόν σου, άφιξιν Χριστέ αισθόμενος, ως ζωή γάρ, φρούδον αυτόν δείξεις τοίς πέρασιν.

Δόξα...

Μονάς απλή άκτιστε, άναρχε φύσις η εν Τριάδι, υμνουμένη υποστάσεων, ημάς σώσον, πίστει προσκυνούντας τό κράτος σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν εκ Πατρός άχρονον, Υίόν εν χρόνω Θεομήτορ, απειράνδρως απεκύησας, ξένον θαύμα! μείνασα Παρθένος θηλαζουσα.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Συνέλθετε ήκετε, οι εν ερήμοις καί εν σπηλαίοις, υπαντήσαι τόν ερχόμενον, επί πώλου, Κύριον τής δόξης εν άσμασιν.

Ο Ειρμός

Ακήκοα Κύριε, τήν ακοήν σου καί εφοβήθην, κατενόησα τά έργα σου, καί εξέστην, δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή η#39;

Σοί τώ παντουργώ

Λίθον τόν βαρύν, εκ τής εμής καρδίας, διάραι πρεσβεύσατε, τόν Πανοικτίρμονα, λίθοιφανέντες, τού ακρογωνιαίου, λίθου θεηγόροι, Απόστολοι Κυρίου.

Άγωμεν τοίς σοίς, προανεφώνεις φίλοις, ο φίλος μου Λάζαρος, ήδη κεκοίμηται, τούτον εγείρων, ολέσω τού θανάτου, τήν ολεθροτόκον, κακίαν εις αιώνας,

Πράοι τή ψυχή, καί ταπεινοί τή γνώμη, γενόμενοι χάριτι, υποδεξώμεθα, πράον τόν πάντων, ερχόμενον Δεσπότην, τήν αλαζονείαν, τού πονηρού συντρίψαι.

Θεοτοκίον

Πύλην σε φωτός, πεφωτισμένην βλέπει, Προφήτης πανάμωμε, τόν Φωτοδότην γάρ τίκεις αφράστως, ημίν ομοιωθέντα, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Άλλος Οι όσιοί σου Παίδες

Μαρία τε καί Μάρθα, νύν θρηνωδούσιν, εν τάφω κατακείμενον, βλέπουσαι τόν Λάζαρον, καί πόνω αναβοώσιν, Ει ήν Χριστός ενταύθα, ο σύγγονος ημών ουκ άν τέθνηκεν.

Ο Άδης προσδοκάσθω ολοθρευθήναι, η γάρ ζωή επελεύσεται, τόν Λάζαρον εγείραι αναβοώντα, Ευλογείτε υμνείτε, καί υπερυψούτε τόν Κύριον.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Ανάρχω καί γεννήσει τε, καί προόδω, Πατέρα προσκυνώ τόν γεννήσαντα, Υιόν δοξάζω τόν γεννηθέντα, υμνώ τό συνεκλάμπον, Πατρίτε καί Υιώ, Πνεύμα άγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Όν έτεκες Παρθένε ανερμηνεύτως, διαπαντός ως φιλόανθρωπον, μή διαλίπης εκδυσωπούσα, ίνα κινδύνων σώση, τούς εις σέ καταφεύγοντας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τάς αρετάς ως κλάδους, καί ως βαΐα, πρὸς υπαντήν
ετοιμάσωμεν, τοῦ Βασιλέως πιστοὶ βοῶντες, Εὐλογεῖτε υμνεῖτε, καί
υπερυψοῦτε τὸν Κύριον.

Αἰνούμεν, εὐλογούμεν, καί προσκυνούμεν τὸν Κύριον

Ο Εἰρμός

Οἱ ὅσιοί σου Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, τὰ Χερουβὶμ ἐμιμήσαντο, τὸν
τρισάγιον ὕμνον ἀναβοῶντες, Εὐλογεῖτε, υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε
τὸν Κύριον.

Ωδὴ θ'·

Ἡσαΐα χόρευε

Τῆς φιλίας ρύσαί με, τοῦ δολίου, Δέσποτα Χριστέ, ὁ φίλος σου
τούς σοφούς, δείξας Μαθητάς, μεθ' ὧν ἀφικόμενος, ἐξήγειρας,
φίλον σου πιστόν, Σώτερ τὸν Λάζαρον, εὐχαρίστως ἀνυμνοῦντά σε.

Συμπληρώσει Κύριε, τῆς Νηστείας, πλήρωσον ἡμῶν καρδίας τε
καί τὸν νοῦν, εὐσπλαγχνε χαράς, ταῖς τῶν Ἀποστόλων σου, ἱκεσίαις,
τῶν ἐλίκρινώς, ἀγαπησάντων σε, τὸν Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Οδωδῶς τοῖς ἔλκεσι, τῆς κακίας, τάφον κατοικῶ, τῆς ραθυμίας
Χριστέ, ὅθεν βοῶ, Ἀνάστησον σῶσόν με, ὅπως καγῶ, κλάδοις
ἀρετῶν, καθυπαντήσω σοι, ἀνακράζων, Ὡσαννά τῷ Θεῷ.

Θεοτοκίον

Εν δυσὶ θελήσῃσι, καὶ οὐσίαις, τέτοκας ἡμῖν, Υἱὸν τὸν μονογενή,
Κόρη τοῦ Πατρός, γενόμενον ἄνθρωπον, ἵνα ἡμᾶς, δείξῃ κοινωνούς,
φύσεως Ἀχραντε, θειοτέρας ὁ υπέρθεος.

Ἄλλος Ἀσπόρου συλλήψεως

Εν τάφῳ ὁ Λάζαρος, δισημερεῦει σήμερον, καὶ ἐπὶ τούτῳ,
χέουσι τὰ δάκρυα, Μαρία τε καὶ Μάρθα, ὡς ἀδελφαὶ γνήσiai,
Χριστὸς δὲ ἔρχεται πρὸς αὐτόν, σὺν τοῖς θείοις Ἀποστόλοις, δείξαι
μέγιστον τεράστιον.

Θάνατε πανόλεθρε, ἐκδέχου τὴν κατάλυσιν, οἱ πυλωροὶ σου, τὰ
κλείθρα βλεπέτωσαν, καὶ γὰρ διὰ ρήματος, συνθλάσει σου τὰς
πύλας, Χριστὸς τὸν Λάζαρον ἀνιστῶν, Πίε πρῶτον τοῦτο Ἄδη, ὁ
Προφήτης σοι βοᾷ σὺν ἡμῖν.

Δόξα...

Μόνε Μονογεννήτορ, μονογενοῦς Υἱοῦ Πατὴρ, καὶ μόνε μόνου,
Φῶς φωτὸς ἀπαύγασμα, καὶ μόνον μόνως μόνου, Θεοῦ ἅγιον
Πνεῦμα, Κυρίου Κύριον ὄντως ὄν, ὦ Τριάς Μονάς ἀγία, σῶσόν με
θεολογούντά σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό θαύμα τού τόκου σου, εκπλήττει με Πανάμωμε, πώς συλλαμβάνεις, ασπύρως τόν άληπτον, ειπέ πώς παρθενεύεις, γεννήσασα ως Μήτηρ; Τό υπέρ φύσιν πίστει λαβών; τό τικτόμενον προσκύνει, όσα θέλει γάρ καί δύναται.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ο Κύριος έρχεται, καθίσαι ώσπερ γέγραπται, επί τού πώλου, λαοί ετοιμάσθητε, προσδέξασθαι εν φόβω, τόν πάντων Βασιλέα, μετά Βαΐων ως νικητήν, τού θανάτου καί τού Άδου, εξεγείραντα τόν Λάζαρον.

Ο Ειρμός

Ασπύρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου, άφθορος η κύησις, Θεού γάρ η γέννησις, και νοποιεΐ τάς φύσεις, διό σε πάσαι αι γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν.

Εις τά Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος πλ. α'

Δεύτε πρό τέλους πάντες αδελφοί, εν καθαρά καρδία, προσέλθωμεν τώ ευσπλάγχνω Θεώ, τάς βιωτικές περιστάσεις απορρίψαντες, τών ψυχών τήν φροντίδα ποιησώμεθα, τών βρωμάτων τάς ηδονάς, δι' εγκρατείας βδελυζάμενοι, τής ελεημοσύνης επιμελησώμεθα, δι' αυτής γάρ ως γέγραπται, έλαθόν τινες ξενήσαντες Αγγέλους, θρέψωμεν διά τών πενήτων, τόν θρέψαντα ημάς οικεία σαρκί, ενδύσωμεν εαυτούς, τόν αναβαλλόμενον τό φώς ώσπερ ιμάτιον, ίνα ταίς πρεσβείαις τής αχράντου Θεοτόκου, καί Παρθένου Μητρός, τής αφέσεως τυχόντες τών αμαρτιών, εν κατανύξει πρός αυτόν εκβοήσωμεν, Κύριε ρύσαι ημάς, τής εξ ευωνύμων αποφάσεως, καί αξίωσον ημάς, τής εκ δεξιών σου παραστάσεως, ως ελεήμων καί φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν

Εν ταίς βασάνοις όντες οι Άγιοι, αγαλλόμενοι ανεβόων, Συναλλάγματα ημίν εστι ταύτα πρός τόν Δεσπότην, αντί τών επανισταμένων μωλώπων τού σώματος, φωτεινόν ένδυμα, εν τή αναστάσει επανθήσει ημίν, αντί τής ατιμίας οι στέφανοι, αντί δεσμωτηρίων ο Παράδεισος, καί αντί τής μετά τών κακούργων καταδίκης, η μετά Αγγέλων διαγωγή, διό ευχαίς αυτών Κύριε, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Η Κεχαριτωμένη

Η προεκλελεγμένη εκ πασών τών γενεών, εισάκουσον τής φωνής ημών, καί δώρησαι τά αιτήματα τών ψυχών ημών, λύτρωσιν παθών, καί τών οδυνών, διά τών Αποστόλων, πάντα δυναμένη, ως Μήτηρ Θεού.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας

Ήχος α΄;

Τής φωνής τών οικετών σου, Κύριε, μή επιλάβη, μνήσθητι ότι πάντοτε εις σέ, τήν ελπίδα εθέμεθα, τόν πάντα δυνάμενον, καί βοήθησον ημίν δεόμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος δ΄; Ψαλμός ριζ΄;

Αύτη η πύλη τού Κυρίου, δίκαιοι εισελεύσονται εν αυτή.

Στίχ. Εξομολογείσθε τώ Κυρίω ότι αγαθός.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΞΕ΄, 8–16)

Ούτω λέγει Κύριος, ον τρόπον ευρεθήσεται η ρώξ εν τώ βότρυϊ, καί ερούσι. Μή λυμήνηαυτόν, ότι ευλογία εστίν εν αυτώ, ούτω ποιήσω, ένεκεν τού δουλεύοντός μοι, τούτου ένεκεν, ου μή απολέσω πάντας, καί εξάξω τό εξ Ιακώβ σπέρμα, καί τό εξ Ιούδα, καί κληρονομήσει τό όρος τό άγιόν μου, καί κληρονομήσουσιν οι εκλεκτοί μου καί οι δούλοί μου, καί κατοικήσουσιν εκεί. Καί έσονται εν τώ δρυμώ επαύλεις ποιμνίων, καίφάραγξ, Αχώρ εις ανάπαυσιν βουκολίων τώ λαώμου, οι εζήτησάν με. Υμείς δέ οι εγκαταλιπόντες με, καί επιλανθανόμενοι τό όρος τό άγιόν μου, καί ετοιμάζοντες τώ δαιμονίω τράπεζαν, καί πληρούντες τή τύχη κέρασμα, εγώ παραδώσω υμάς εις μάχαιραν, πάντες εν σφαγή πεσείσθε, ότι εκάλεσα υμάς, καί ουχ υπηκούσατε, ελάλησα, καί παρηκούσατε, καί εποιήσατε τό πονηρόν εναντίον μου, καί ά ουκ εβουλόμην, εξελέξασθε, Διά τούτο τάδε λέγει Κύριος. Ιδού οι δουλεύοντές μοι φάγονται, υμείς δέ πεινάσετε, ιδού οι δουλεύοντές μοι πίνονται, υμείς δέ διψήσετε, ιδού οι δουλεύοντές με ευφρανθήσονται, υμείς δέ αισχυνθήσεσθε, ιδού οι δουλεύοντές μοι αγαλλιάσονται εν ευφροσύνη, υμείς δέ κεκράξεσθε διά τόν πόνον τής καρδίας υμών, καί από συντριβής πνεύματος υμών ολολύξετε. Καταλείψετε γάρ τό

ὄνομα υμῶν εἰς πλησμονήν τοῖς ἐκλεκτοῖς μου, υμᾶς δέ ἀνελεῖ
Κύριος, τοῖς δέ δουλεύουσίν μοι, κληθήσεται ὄνομα καινόν, ὁ
εὐλογηθήσεται ἐπὶ τῆς γῆς, εὐλογήσουσι γάρ τόν Θεόν τόν ἀληθινόν.

Προκείμενον Ἦχος δ΄; Ψαλμός ριη΄;

Οδὸν ἐντολῶν σου ἐδραμον, ὅταν ἐπλάτυνας τὴν καρδίαν μου.

Στίχ. Νομοθέτησόν με, Κύριε, τὴν οδὸν τῶν δικαιομάτων σου.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ

Ήχος δ΄; Ο εξ υψίστου κληθείς

Τών Αποστόλων δυάς ιερωτάτη, ένα τής Τριάδος σε, επισταμένη Χριστέ, νύν παρά σου αποστέλλεται, αγάγαι πώλον, υποζυγίου υιόνως γέγραπται, έφ' ώ ταπεινούμενος, καθίσεις εύσπλαγχνε, τήν εν υψίοις θελήματι, καθέδραν πάσι, τοίς σέ ποθούσιν ετοιμαζόμενος, καί τούς αλόγοις υποκύψαντας, φρενοβλαβώς Λόγε πάθεσι λογισμούς απεργάσω, Ωσαννά σοι ανακράζοντας.

Καθυποδέχου Σιών τόν Βασιλέα, ιδού σοιπραότατος, ήδη εφίσταται, εξαναστήσαι τόν Λάζαρον, καί καταλύσαι, τό τού θανάτου πικρόν βασίλειον, Πληθύς θεοσύλλεκτε, τών ιερών Μοναστών, μετά Μιγάδων αθροίσθητε, καθυπαντήσαι, μετά Βαΐων Χριστώ κραυγάζοντες, Ευλογημένος ο ερχόμενος, σώσαι γένος βροτών διά πάθους Σταυρού, καί απάθειαν πάσι, παρασχείν δι΄ αγαθότητα.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ήχος πλ. δ΄; Ο εν Εδέμ Παράδεισος

Ο Σεραφίμ τοίς άνω φοβερός, Χριστέ εποχούμενος, ως Θεός τε καί τών όλων ποιητής, αυτός εν πώλω επί γής, καθεσθήναι επείγεσαι, ως υπάρχων καθ΄ ημάς ανθρωπικώς, η Βηθανία αγάλλεται, ως δεχομένη σε Σωτήρ, Ιεροσόλυμα χαίρει δέ, ως προσδοκώντά σε λαβείν, θάνατος τέθηκε, προαισθόμενος τόν Λάζαρον, φοιτάν εκ τών νεκρών, καί ημείς τοίς Βαΐοις, προϋπαντήν τελούντες εν χαρά, ανυμνούμεν τό κράτος, τής αγαθότητός σου Κύριε.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ΄;

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον Ήχος πλ. β΄; Ψαλμός ριθ΄;

Πρός Κύριον εν τώ θλίβεσθαί με, εκέκραξα.

Στίχ. Κύριε, ρύσαι τήν ψυχήν μου από χειλέων αδίκων.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΜΣΤ΄; 1–7)

Απάρας Ισραήλ, αυτός καί πάντα τά αυτού, ήλθεν επί τό φρέαρ τού όρκου, καί έθυσσε θυσίαν τώ Θεώ τού πατρός αυτού Ισραήλ, Είπε δέ ο Θεός Ισραήλ εν οράματι τής νυκτός, ειπών, Ιακώβ, Ιακώβ. Ο δέ είπε, Τί εστιν; Ο δέ λέγει αυτώ, Εγώ ειμι ο Θεός τών πατέρων σου, μή φοβού καταβήναι εις Αίγυπτον, εις γάρ έθνος μέγα ποιήσω σε εκεί, καί εγώ καταβήσομαι μετά σου εις Αίγυπτον, καί εγώ αναβιβάσω σε εις τέλος, καί Ιωσήφ επιβαλεί τάς χείρας αυτού επί τούς οφθαλμούς σου, Ανέστη δέ Ιακώβ από τού φρέατος τού όρκου, καί ανέλαβον οι υιοί Ισραήλ τόν πατέρα αυτών, καί τήν αποσκευήν, καί τάς γυναίκας αυτών επί τάς αμάξας, άς απέστειλεν Ιωσήφ άραι αυτόν. Καί αναλαβοντες τά υπάρχοντα αυτών καί πάσαν τήν κτήσιν, ήν εκτήσαντο εν γή Χαναάν, εισήλθον εις Αίγυπτον, Ιακώβ, και πάν τό σπέρμα αυτού, οι υιοί, καί οι υιοί τών υιών αυτού μετ' αυτού, αι θυγατέρες αυτού, καί αι θυγατέρες τών θυγατέρων αυτού, καί πάν τό σπέρμα αυτού ήγαγεν εις Αίγυπτον.

Προκείμενον Ήχος πλ. δ' Ψαλμός ρκ'.

Κύριος φυλάξαι σε από παντός κακού, φυλάξοι τήν ψυχήν σου ο Κύριος.

Στίχ. Ήρα τούς οφθαλμούς μου εις τά όρη.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΚΓ', 15 – ΚΔ', 5)

Υιέ, εάν σοφή γένηταί σου η καρδιά, ευφρανείς καί τήν εμήν καρδιάν, καί ενδιατρίψει λόγοις τά σά χείλη πρός τά εμά χείλη, εάν ορθά ώσι. Μή ζηλούτω η καρδιά σου αμαρτωλούς, αλλά εν φόβω Κυρίου ίσθι όλην τήν ημέραν, εάν γάρ τηρήσης αυτά, έσται σοι έκγονα, η δέ ελπίς σου ουκ αποστήσεται. Άκουε, υιέ, καί σοφός γίνου, καί κατεύθυνε εννοίας σής καρδιάς. Μή ίσθι οινοπότης, μηδέ εκτείνου συμβουλαίς, κρεών τε αγορασμοίς, πάς γάρ μέθυσος καί πορνοκόπος πτωχεύσει, καί ενδύσεται διερρηγμένα καί ρακώδη πάς υπνώδης. Άκουε, υιέ πατρός τού γεννήσαντός σε, καί μή καταφρόνει ότι γεγήρακέ σου η μήτηρ. Αλήθειαν κτήσαι καί μή απώση σοφίαν καί παιδείαν καί σύνεσιν. Καλώς εκτρέφει πατήρ δίκαιος, επί δέ υιώ σοφώ ευφραίνεται η ψυχή αυτού, Ευφραινέσθω ο πατήρ καί η μήτηρ επί σοί, καί χαιρέτω η τεκούσά σε, Δός μοι, υιέ, σήν καρδιάν, οι δέ σοί οφθαλμοί εμάς οδούς τηρείωσαν, Πίθος γάρ τετριμμένος εστιν αλλότριος οίκος, καί φρέαρ στενόν αλλότριον,

ούτος γάρ συντόμως απολείται, καί πάς παράνομος αναλωθήσεται. Τίνι ουαί; τίνι θόρυβος; τίνι κρίσεις; τίνι αηδίαί καί λésχαι; τίνι συντρίμματα διακενής; τίνος πελιδνοί οι οφθαλμοί; ου τών εγχρονονίζόντων εν οίνοις; ου τών ιχνευόντων πού πότοι γίνονται; μή μεθύσκεσθε οίνω, αλλά ομιλείτε ανθρώποις δικαίοις, καί ομιλείτε εν περιπάτοις, εάν γάρ εις τάς φιάλας καί τά ποτήρια δώς τούς οφθαλμούς σου, ύστερον περιπατήσεις γυμνότερος υπέρου, τό δέ έσχατον, ώσπερ υπό όφεως πεπληγώς εκτείνεται, καί ώσπερ υπό κεράστου διαχείται αυτού ο ιός, Οι οφθαλμοί σου όταν ίδωσιν αλλοτρίαν, τό στόμα σου τότε λαλήσει σκολιά, καί κατακείσθι ώσπερ εν καρδία θαλάσσης, καί ώσπερ κυβερνήτης εν πολλώ κλύδωνι. Ερείς δέ, Ετυπτόν με, καί ουκ επόνεσα, καί ενέπαιζάν μοι, εγώ δέ ουκ ήδειν, πότε όρθρος έσται, ίνα ελθών ζητήσω μεθ'' ών συνελεύσομαι. Υιέ, μή ζηλώσης κακούς άνδρας, μηδέ επιθυμήσης είναι μετ'' αυτών, ψευδή γάρ μελετά η καρδία αυτών, καί πόνους τά χείλη αυτών λαλεί, Μετά σοφίας οικοδομεΐται οίκος, καί μετά συνέσεως ανορθούται. Μετά αισθήσεως, εμπίπλυνται τά ταμειά εκ παντός πλούτου τιμίου καί καλού, Κρείσσων σοφός ισχυρού, καί ανήρ φρόνησιν έχων γεωργίου μεγάλου.

Εις τά Απόστιχα

Ιδιόμελον Ήχος πλ. δ'

Τού Πλουσίου τής ασυμπαθούς ομοιώσεως, καί αμεταδότσου γνώμης, ρύσαί με Χριστέ ο Θεός, ο διά Σταυρού σου, καθαρισμόν τών αμαρτιών ημών ποιησάμενος, Λαζάρου δέ τού πτωχού, τής ευχαρίστου υπομονής, ζηλωτήν ανάδειξον, καί τών κόλπων τού Πατριάρχου Αβραάμ, μή αποξενώσης με, διά τό μέγα σου έλεος.

(Δίς)

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον αγιάζετε, καί πάσαν νόσον θεραπεύετε, καί νύν πρεσβεύσατε, ρυσθήναι τών παγίδων τού εχθρού, τάς ψυχάς ημών δεόμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος

Ω τού παραδόξου θαύματος! ώ μυστηρίου φρικτού! ώ φρικτής εγχειρήσεως! η Παρθένος έλεγεν, εν Σταυρώ σε ως έβλεπεν, εν μέσω δύο, ληστών κρεμάμενον, όν ανωδύνως, φρικτώς εκύησεν,

έκλαιε λέγουσα. Οίμοι Τέκνον φίλτατον! πώς ο δεινός, δήμος καί
αχάριστος, σταυρώ προσήλωσε;

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Δυάς αποστέλλεται, τών Μαθητών αγαγείν, τόν πώλον ως
γέγραπται, εν ώ Χριστός επιβάς, ωραίος ελεύσεται, αίνεσιν εκ
νηπίων, καταρτίσασθαι θείαν. Τούτον ούν υπαντήσαι, επειχθώμεν
σπουδαίως, Βαῖα εναρέτων, αὐτῷ φέροντες πράξεων.

Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τού Θεοῦ, ρομφαία
δι' ἤλθέ σου, τήν παναγίαν ψυχήν, ηνίκα σταυρούμενον,
έβλεψας εκουσίως, τόν Υἱόν καί Θεόν σου, ὄν περ ευλογημένη,
δυσωπούσα μή παύση, συγχώρησιν πταισμάτων, καιρῷ νηστείας
δωρήσασθαι.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ'

Ανέστης εκ νεκρών

Δυάς τών Μαθητών, αποστέλλεται σήμερον, τόν πώλον
αγαγείν, τῷ Δεσπότη τών απάντων, έρχεται επιβήναι, ο οχοῦμενος
Σεραφίμ πλήθεσιν, άρχεται δειματοῦσθαι, ο κοσμοκράτωρ
παμφάγος θάνατος, διά Λαζάρου πρῶτον σκυλευθείς, τό γένος τών
ανθρώπων.

Σταυροθεοτοκίον

Τῷ πάθει τού Υιοῦ, η Αγνή εφεστῶσα, θρηνούσα γοερῶς,
κατηλάλαζε μέλος. Πῶς σε τόν ασιγήτως, Αγγέλων ὕμνοις
δοξολογούμενον, παῖδες Εβραίων φεύ μοι! Πιλάτου κρίσει Υιέ
παρέστησαν! Υμνολογῶ σου Λόγε τήν πολλήν, καί άρρητον
ευσπλαγχνίαν.

Ωδή ε' Ἦχος δ'

Ανάτειλόν μοι Κύριε

Επί Σταυρού σύ Κύριε, υπνώσας μεταβέβληκας, εις ύπνον
Δέσποτα τόν θάνατον. Λάζαρος γάρ εβόας, ο φίλος κεκοίμηται,
αλλά απελεύσομαι, εξυπνήσαι νύν αὐτόν.

Τών Προφητών κηρύγματα, πληρών προφητευόμενα, προφητοκτόνον πρὸς τὴν πόλιν Χριστέ, οἰκτίρμον παρεγένου, κτανθῆναι θελήματι, τὸν αποκτανθέντα με, διασώζων τῆς φθοράς.

Οἱ σῶμα τό δυσήνιον, τῷ λόγῳ υποτάξαντες, διὰ ἐγκρατείας καὶ δεήσεως, μονασταὶ καὶ μιγάδες, Χριστῷ υπαντήσατε, πῶλῳ επιβαίνοντι, ἐρχομένῳ τε παθεῖν.

Θεοτοκίον

Ρανίσι τοῦ ελέους σου, κατάρδευσον Πανάχραντε, τὴν ἐκτακείσάν μου καρδίαν, φλογμῷ τῆς αμαρτίας, καὶ τὸν εσβεσμένον μου, τῆς καρδίας ἀναψον, λύχνον πύλη τοῦ φωτός.

Ἔτερον Ποῖημα Θεοδώρου

Ἦχος πλ. δ: Τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου

Δυάδα Μαθητῶν σου, ἐν τῷ μέλλειν σε φθάνειν εἰς Βηθανίαν Χριστέ, στέλλεις ἀγάγαι σοι πῶλον, ἐφ' ὃν οὐδεὶς ἀνθρώπων ἐκάθισε, πλήν γάρ σου, οὐδεὶς τὰ ἀλόγα ἔθνη, Σωτὴρ καθυπέταξε.

Συνήλθεν Ἰουδαίων, ἐξ Ἱεροσολύμων εἰς Βηθανίαν πληθὺς, καὶ ταῖς συγγόνις Λαζάρου, σήμερον μὲν συμπάσχει, ἐπ' αὐτῷ αὐρίον γνῶ, τοῦτον ἐκ τάφου πηδῶντα, κινεῖται πρὸς φόνον Χριστοῦ.

Δόξα...

Τριάς ἡ παναγία, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τό παντουργόν, ἡ μακαρία θεότης, ἡ ἀναρχος οὐσία, τό τριλαμπέστατον φῶς, τό πανδερκέστατον κράτος, τοὺς δούλους σου φύλαττε.

Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Σταυρῷ σε κατιδούσα, ἐμπεπαρμένον τοῖς ἡλοῖς, Χριστέ ἡ Μήτηρ σου, καὶ ἐκ πλευράς ζωηράς σου, ρυέν Αἷμα καὶ ὕδωρ, κατετιπρώσκετο, τῇ μητρικῇ συμπαθείᾳ, Υἱόν γάρ σε ἐγνώ αυτής.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Ἰδού παρεσκευάσθη, ὁ Χριστός ἐπιστήναι, πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, οἱ ἐν τοῖς ὅρεσι πάντες, καὶ ἐν ταῖς ἐρημίαις, συνέλθετε μονασταὶ, αὐτῷ χαρὰ υπαντήσαι, σὺν πάσῃ τῇ ὑπ' οὐρανῷ.

Ὁ Εἰρμός

Τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου, διασκέδασον φωτοδότα Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τό ἀρχέγονον σκότος, διώξας τῆς ἀβύσσου, καὶ δώρησαί μοι τό φῶς, τῶν προσταγμάτων σου Λόγε, ἵνα ὀρθρίζων δοξάζω σε.

Ὡδή η:

Γή καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ

Τὴν ἀνάστασιν καὶ ζωὴν, ἔχουσαι Γυναῖκες προσφιλή, τι ἀποδύρεσθε πικρῶς; παραγίνεται καὶ ζωώσει, τὸν γνήσιον φίλον, τὴν αὐτοῦ ἀναστάσει τὴν ἐγερσιν, πάντων προμηνύων, ὁ πάντων εὐεργέτης.

Καταγωγή μοναστῶν, αθροίσθητε ὡς ἄρνες λογικοί, τῷ ἀρχιεπίσκοπῳ Χριστῷ, ὑπαντήσαι νῦν κλαδηφόροι, προέρχεται θέλων, ὡς ἀρνίον σφαγῆναι ὁ Κύριος, ὅπως τὴν τοῦ λύκου, ἐξάρη τυραννίδα.

Ερχομένου πρὸς Βηθσαφαγή, κρότου σου ποδῶν ὁ δυσμενής, ἦσθετο Ἄδης, καὶ ποδῶν τοῦ Λαζάρου ἤπτετο λέγων. Εἰ μέλλει φωνεῖν σε ἡ ζωὴ, μή μελήσης, ἀλλ᾽ ἐξέλθε, ἐγνων τὴν ἐμὴν γάρ, κατάλυσιν ἐν τάχει.

Θεοτοκίον

Ἰεραὶ σε τῶν Προφητῶν, κηρύττουσι φωναὶ συμβολικῶς, πύλην καὶ ὅρος καὶ σκηνὴν τὴν ἀγίαν, φωτὸς νεφέλην, ἐξ ἧς τοῖς ἐν σκότει, καὶ σκιά καθημένοις ἀνέτειλεν, Ἥλιος Παρθένε, ὁ μόνος φωτοδότης.

Εἰρμός ἄλλος

Ἄγγελοι καὶ οὐρανοί

Ἡδυάς τῶν Μαθητῶν, ἀποσταλείσα φέρει υποζύγιον, τῷ ἐπὶ ταῖς νεφέλαις ἐπιβαίνοντι, ὃν τὰ πάντα ὑμνοῦσι, καὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Επὶ θύραις ὁ Χριστός, λοιπὸν ἡ Βηθανία μὴ σκυθρώπαζε, εἰς γὰρ χαρὰν τὸ πένθος μεταβάλλει σου, τὸ σὸν θρέμμα ἐγείρων, Λάζαρον ἐκ τάφου, αὐτὸν ὑμνολογοῦντα.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα

Εἰς Θεός οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρός ἐκστάντος εἰς υἰότητα, οὐδέ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ᾽ ἰδίᾳ καὶ ἀμφω, φῶς Θεὸν τὰ τρία, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Μόνη ἀφθορος κύεις, μόνη θηλάζεις βρέφος μὴ λοχεύουσα, μόνη τὸν κτίστην τίκεις, καὶ Δεσπότην σου, εἰ καὶ Μήτηρ καὶ δούλη, Σέ Παρθενομήτορ, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Τοῖς φυτοῖς τῶν ἀρετῶν, καὶ αἰσθητῶς τοῖς κλάδοις, ὡς διπλοῦν Χριστόν, ετοιμασθῶμεν πάντες υποδέξασθαι, οχοῦμενον ἐν πῶλῳ, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνούμεν, εὐλογούμεν, καὶ προσκυνούμεν τὸν Κύριον

Ο Ειρμός

Ἄγγελοι καί ουρανοί, τόν ἐπὶ θρόνου δόξης εποχούμενον, καί
ὡς Θεόν ἀπαύστως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε, υμνεῖτε, καί
υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ#39;

Ὅτι ἐποίῃ σέ μοι μεγαλεία

Ἰδοὺ προανεφώνεις, αναβαίνομεν Ἰησοῦ, πρὸς Πόλιν, τήν
ἀγίαν, καί χερσὶν μαιφόνων ἀληθῶς, παραδοθήσομαι σταυρῷ,
ἀποκτανθῆναι σαρκί.

Θανάτου θέλων Λόγε, ἐξαρπάσαι φίλον τόν σόν, σαρκί
θανατωθῆναι δι#39; ἡμᾶς, κατεπείγη τοὺς βροτούς, ἀθανατίζων
τοὺς πιστοὺς, μόνη ἀθάνατε.

Βαῖα σωφροσύνης, ἐπεισοίσωμεν τῷ Χριστῷ, ἐν πῶλῳ
μετριάζοντι σαρκί, καί προσεῖπῳμεν αὐτῷ, Ἐπὶ τό πάθος ὁ ἐλθὼν,
εὐλογητός εἰ Σωτήρ.

Θεοτοκίον

Φρικτὴ σου ἡ λοχεία, Θεοτόκε Μήτηρ Χριστοῦ, διό σε
μακαρίζομεν πιστῶς, καί δοξάζομεν σεπτῶς, αἱ γενεαὶ τῶν γενεῶν,
εἰς τοὺς αἰῶνας, Ἀμήν.

Ἄλλος Τόν προδηλωθέντα

Ἄρτι ἀποστέλλων, τοὺς Μαθητάς Χριστός ἔφη, Λύσαντές μοι
πῶλον, ἀγάγετε ἐπιβῆναι, ἵνα λύσω τῆς αλογίας τὰ ἔθνη, καί
καθυποτάξω, ὡς Υἱός τῷ Πατρί.

Ἐρχεται ὁ Κύριος, ἀνοιξόν σου τὰς πύλας, Βηθανία πρόσδεξαι,
ἐν πίστει τόν Δεσπότην, καί γάρ ἡκεῖ ἐξαναστήσαι ἐκ τάφου,
Λάζαρον ὡς μόνος παντοδύναμος.

Δόξα...

Τό τρισσοφάες Κύριε, τῆς σῆς μοναρχίας, ἐκφαντορικαῖς
λάμπεσιν, εἰς νοὺν ἡμῶν ἀστράπτειν, ἀπὸ πλάνης πολυσχιδούς
ἐπιστρέφει, πρὸς ἐνωτικὴν ἡμᾶς ἐνθέωσιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις τό παλάτιον, τοῦ πάντων Βασιλέως, δι#39; ἥς τὰ
βασιλεια οὐρανῶν ἠγεώχθη, τοῖς ἐπὶ γῆς Θεοτόκε Παρθένε, καί ἡ
μετὰ Ἀγγέλων συγκατοίκησις.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Οἱ ἐν ταῖς ἐρήμοις, καί ὄρεσι καί σπηλαίοις, ἤκατε ἀθροίσθητε,
σὺν ἡμῖν βαῖοφόροι, ὑπαντήσαι τῷ Βασιλεῖ καί Δεσπότη, ἔρχεται γάρ

σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Ο Ειρμός

Τόν προδηλωθέντα, εν όρει τώ Νομοθέτη, εν πυρί καί βάτω, τόκον τόν τής Αειπαρθένου, εις ημών τών πιστών σωτηρίαν, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν.

Εις τά Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ἦχος δ'

Ποίημα Λέοντος τού Βασιλέως

Περιφρονήσασα ψυχή μου τών θείων χρησμών, ευάλωτος γέγονας, ταίς μηχαναίς τού εχθρού, οικεία ροπή, παραδοθείσα τή φθορά, καί καρωθείσα υπό αμαρτίας πολλής, τό θεότευκτον άμφιον ερρύπωσας, καί ανευτρέπιστον τού βασιλικού γάμου πεποίηκας, αλλ' ίνα μή σύν τή αμαρτία ελकुσθής, καί υποκεκρυμμένη τών παθών τώ ενδύματι, ανακλιθείσα, τάς ευθύνας τής εισόδου εισπραχθής, καί τού νυμφώνος εκβληθής, τώ Σωτήρι κράζον, Τό φοβερόν όμμα, ο λαβών όπερ ειμί, καί ός ής μή εάσας, καί πρό σταυρού, χλαμύδα εμπαιγμού δι' εμέ φορέσας, τόν σάκκον μου διάρρηξον, καί ευφροσύνην αμφίασον, καί εκ σκότους εξωτέρου, καί κλαυθμού αιωνίου ρύσαί με, καί ελέησόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τούς Αθλοφόρους τού Χριστού δεύτε λαοί άπαντες τιμήσωμεν, ύμνοις καί ωδαίς πνευματικαίς, τούς φωστήρας τού Κόσμου, και κήρυκας τής Πίστεως, τήν πηγήν τήν αένναον, εξ ής αναβλύζει, τοίς πιστοίς τά ιάματα, αυτών ταίς ικεσίαις Χριστέ ο Θεός ημών, τήν ειρήνην δώρησαι τώ Κόσμω σου, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ιδιόμελον

Ἦχος πλ. δ'

Τήν ψυχωφελή, πληρώσαντες Τεσσαρακοστήν, καί τήν αγίαν Εβδομάδα τού Πάθους σου, αιτούμεν κατιδείν Φιλάνθρωπε, τού δοξάσαι εν αυτή τά μεγαλείά σου, καί τήν άφατον δι' ημάς οικονομίαν σου, ομοφρόνως μελωδούντες, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Τό αυτό

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας

Ἦχος γ'

Ανυπόστατος Κύριε η οργή, τής επί αμαρτωλούς απειλής σου, καί ουκ εσμέν άξιοιατενίσαι, καί αιτήσαι παρά σου έλεος, μή τώ θυμώσου, μηδέ τή οργή σου απολέσης ημάς, ούς εκγής τή χειρί σου έπλασας.

Δόξα... Καίνύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός ρκα'

Ευφράνθην επί τοίς ειρηκοσι μοι. Εις οίκον Κυρίου πορευσόμεθα.

Στίχ. Ένεκα τού οικου Κυρίου τού Θεού ημών εξεζήτησα αγαθά σοι.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΞΣΤ', 10–24)

Ευφράνθητι, Ιερουσαλήμ, καί πανηγυρίσατεεν αυτή, πάντες οι αγαπώντες αυτήν, καί οικαιοκούντες αυτήν, χάρητε άμα αυτή χαρά πάντες όσοι επενθείτε επ' αυτή, ίνα θηλάσητε, καί εμπλησθήτε από μαστού παρακλήσεως αυτής, καί ίνα εκθηλάσαντες, τρυφήσητε από εισόδου δόξης αυτής. Ότι τάδε λέγει Κύριος, Ιδού εγώ κλινώεις αυτούς, ως ποταμός ειρήνης, καί ως χειμάρρους επικλύζων δόξαν εθνών, τά παιδιά αυτών επ' ώμων αρθήσονται, καί επί γονάτων παρακληθήσονται, ως εί τινα μήτηρ παρακαλέσει, ούτω καγώ παρακαλέσω υμάς, καί εν Ιερουσαλήμ παρακληθήσεσθε. Καί όψεσθε, καί χαρήσεται η καρδιά υμών, καί τά οστά υμών ως βοτάνη ανατελεί, καί γνωστή έσται η χείρ Κυρίου τοίς φοβουμένοις αυτόν, καί απειλήσει τοίς απειθούσιν, Ιδού γάρ Κύριος ως πύρ ήξει, καί ως καταιγίς τά άρματα αυτού, αποδούναι εν θυμώ εκδίκησιν, καί αποσκορακισμόν αυτού εν φλογί πυρός, εν γάρ τώ πυρί Κυρίου κριθήσεται πάσα η γή, καί εν τή ρομφαία αυτού πάσα σάρξ, Πολλοί τραυματία έσονται υπό Κυρίου, οι αγνιζόμενοι καί καθαριζόμενοι εις τούς κήπους, καί εν τοίς προθύροις οι εσθίοντες κρέας ύειον, καί τά βδελύγματα, καί τόν μύν, επί τό αυτό αναλωθήσονται, είπε Κύριος, καγώ τά έργα αυτών, καί τόν λογισμόν αυτών επίσταμαι, καί εγώ έρχομαι συναγαγείν πάντα τά έθνη, καί τάς γλώσσας, καί ήξουσι, καί όψονται τήν δόξαν μου, καί καταλείψω επ' αυτών σημείον, καί εξαποστελώ εξ αυτών σεσωσμένους εις τά έθνη, εις θαρσείς, καί Φούδ, καί Λούδ, καί Μοσόχ, καί εις Θοβέβ, καί εις τήν Ελλάδα, καί εις τάς νήσους τάς πόρρω, οί ουκ ακηκόασί μου τό όνομα, ούτε εωράκασί μου τήν δόξαν. Καί αναγγελοúσι τήν δόξαν μου εν τοίς

έθνεσι, καί άξουσι τούς αδελφούς ημών εκ πάντων τών εθνών, δώρον Κυρίω, μεθ' ίππων καί αρμάτων εν λαμπήναις ημιόνων, μετά σκιαδίων εις τήν αγίαν πόλιν Ιερουσαλήμ, είπε Κύριος, ως άν εισενέγκοιεν εμοί οι υιοί Ισραήλ τάς θυσίας αυτών μετά ευφροσύνης, καί μετά ψαλμών εις τόν οίκον Κυρίου, καί απ αυτών λήψομαι Ιερείς καί Λευϊτας, είπε Κύριος. Όν τρόπον γάρ ο ουρανός καινός, καί η γή καινή, ά εγώ ποιώ, μένει ενώπιον εμού, λέγει Κύριος, ούτω στήσεται τό σπέρμα υμών, καί τό όνομα υμών. Καί έσται μήν εκ μηνός, καί σάββατον εκ σαββάτου, καί ήξει πάσα σάρξ τού προσκυνήσαι ενώπιον εμού εν Ιερουσαλήμ, είπε Κύριος. Καί εξελεύσονται, καί όψονται τά κώλα τών ανθρώπων τών παραβεβηκότων εν εμοί, ο γάρ σκώληξ αυτών ου τελευτήσει, καί τό πύρ αυτών ου σβεσθήσεται, καί έσονται εις όρασιν πάση σαρκί.

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός ρκβ'.

Ελέησον ημάς, Κύριε, ελέησον ημάς.

Στίχ. Πρός σέ ήρα τούς οφθαλμούς μου.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρόν Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ΄

Τήν ψυχωφελή, πληρώσαντες Τεσσαρακοστήν, καί τήν αγίαν εβδομάδα τοῦ Πάθους σου, αιτούμεν κατιδεῖν Φιλάνθρωπε, τοῦ δοξάσαι ἐν αὐτῇ τὰ μεγαλείά σου, καί τήν ἀφατον διημάς οικονομίαν σου, ομοφρόνως μελωδούντες, Κύριε δόξα σοι. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, ικετεύσατε τόν Θεόνημών, καί αιτήσατε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πλήθος οικτιρμῶν, καί τόν ἱλασμόν τῶν πολλῶν παραπτωμάτων δεόμεθα.

Στιχηρά Ἰδιόμελα τοῦ Αγίου Λαζάρου

Ποῖημα Λέοντος τοῦ Βασιλέως

Ἦχος πλ. β΄

Κύριε, Λαζάρου θέλων τάφον ἰδεῖν, ο μέλλων γνώμη τάφον οικεῖν, ἐπηρώτας. Πού τεθείκατε αὐτόν, μαθῶν δέ ὅ οὐκ ἠγνόεις, ἐφώνεις ὄν ἐπόθεις, Λάζαρε δέυρο ἔξω, καί ἐπήκουσεν ὁ ἄπνους, τῷ πνοῇ αὐτῷ διδόντι, σοί τῷ Σωτήριῳ ψυχῶν ἡμῶν. (Δίς)

Κύριε, ἐπὶ τόν τάφον τοῦ τετραήμερου, ἐπὶ τό μνήμα ἦλθες Λαζάρου, καί ἐπὶ φίλῳ δάκρυα ράνας, νεκρόν τετραήμερον ἡγείρας, ὁ στάχυς τῆς ζωῆς, διό θάνατος ἐδέθη φωνή, τὰ σπάργανα ἐλύθη χερσί, τότε χαράς ἐπληρούτο, τό στίφος τῶν Μαθητῶν, καί μία παρά πάντων, ἐλειουργεῖτο συμφωνία, Ευλογημένος εἰ Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς. (Δίς)

Ἦχος πλ. β΄

Κύριε, ἡ φωνή σου κατέλυσε, τοῦ Ἄδου τὰ βασίλεια, καί ὁ λόγος τῆς ἐξουσίας σου, ἡγείρεν ἐκ τάφου τετραήμερον, καί γέγονεν ὁ Λάζαρος, τῆς παλιγγενεσίας, προοίμιον σωτήριον, Πάντα δυνατά σοι Δέσποτα, τῷ πάντων Βασιλεῖ, δώρησαι τοῖς δούλοις σου, ἱλασμόν καί τό μέγα ἔλεος.

Κύριε, πιστώσαι θέλων τούς Μαθητάς σου, τήν ἐκ νεκρῶν σου Ἑγερσιν, ἐν τῷ μνήματι Λαζάρου παραγέγονας, καί φωνήσαντός

σου τούτον, ο Ἄδης εσκυλεύθη, καί απέλυσε τόν τετραήμερον, βοώντά σοι, Ευλογημένε Κύριε δόξα σοι.

Κύριε, παραλαμβάνων τούς Μαθητάς σου, εν Βηθανία παρεγένου, ίνα εγείρης τόν Λάζαρον, καί δακρύσας επ αυτόν, νόμω φύσεως ανθρωπίνης, ως Θεός, τούτον τετραήμερον ήγειρας, καί εβόα σοι Σωτήρ, Ευλογημένε Κύριε δόξα σοι.

Δόξα...

Ιδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Επιστάς τώ μνήματι Λαζάρου ο Σωτήρ ημών, καί φωνήσας τόν νεκρόν, ως εξ ύπνου εξανέστησας, απεσείσατο τήν φθοράν τής αφθαρσίας τώ πνεύματι, καί συνεξήλθε τώ λόγω, δεδεμένος κειρίαις, Πάντα δύνασαι, πάντα σοι δουλεύει Φιλάνθρωπε, πάντα σοι υποτέτακται, Σωτήρ ημών δόξα σοι.

Καί νύν... Ἔτερον Ιδιόμελον

Ανδρέου Τυφλού

Τήν ψυχωφελή πληρώσαντες Τεσσαρακοστήν, βοήσωμεν, Χαίροις πόλις Βηθανία, πατρίς η τού Λαζάρου, χαίρετε Μάρθα καί Μαρία, αι τούτου αδελφαί, αύριον Χριστός παραγίνεται, ζωώσαι ρήματι, τόν τεθνεώτα αδελφόν, ού φωνής ακούσας, ο πικρός καί ακόρεστος Ἄδης, φόβω τρομάξας, καί μέγα στενάξας, απολύσει Λάζαρον, κειρίαις εσφιγμένον, ού τώ θαύματι, δήμος Εβραίων εκπλαγείς, μετά βαϊών καί κλάδων, αυτώ προσυπαντήσουσι, καί οφθήσονται ευφημούντες παίδες, όν φθονούσι πατέρες. Ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου, Βασιλεύς τού Ισραήλ.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ρκγ'

Η βοήθεια ημών εν ονόματι Κυρίου.

Στίχ. Ει μή ότι Κύριος ήν εν ημίν, ειπάτω δή Ισραήλ.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΜΘ', 33 – Ν', 26)

Κατέπαυσεν Ιακώβ, επιτάσσων τοίς υιοίς αυτού, καί εξάρας τούς πόδας αυτού επί τήν κλίνην, εξέλιπε, καί προσετέθη πρός τόν λαόν αυτού, Καί επιπεσών Ιωσήφ επί πρόσωπον τού πατρός αυτού, έκλαυσε πικρώς επ' αυτώ, καί εφίλησεν αυτόν. Καί προσέταξεν, Ιωσήφ τοίς παισίν αυτού τοίς ενταφιασταίς, ενταφιάσαι τόν πατέρα αυτού, καί ενεταφίασαν οι ενταφιασταί τόν Ισραήλ. Καί επλήρωσαν αυτού τεσσαράκοντα ημέρας, ούτω γάρ καταριθμούνται αι ημέραι τής ταφής, καί επένθησεν αυτόν Αίγυπτος εβδομήκοντα

ημέρας. Επεὶ δὲ παρήλθον αἱ ἡμέραι τοῦ πένθους, ἐλάλησεν Ἰωσήφ πρὸς τοὺς δυνάστας Φαραώ, λέγων. Εἰ εὖρον χάριν ἐναντίον ὑμῖν, λαλήσατε περὶ ἐμοῦ εἰς τὰ ὦτα Φαραώ, λέγοντες, ὁ πατὴρ μου ὥρκισέ με, πρὸ τοῦ τελευτήσαι αὐτόν, λέγων. Ἐν τῷ μνημείῳ, ὃ ὠρυξά εμαυτῷ ἐν γῇ Χαναάν, ἐκείμε θάψεις, Νῦν οὖν ἀναβάς, θάψω τὸν πατέρα μου, καὶ ἐπανελεύσομαι. Εἶπον οὖν τῷ Φαραώ, κατὰ τὰ εἰρημένα ὑπὸ τοῦ Ἰωσήφ. Καὶ εἶπε Φαραώ τῷ Ἰωσήφ, Ἀνάβηθι, θάψον τὸν πατέρα σου, καθάπερ ὥρκισέ σε. Καὶ ἀνέβη Ἰωσήφ θάψαι τὸν πατέρα αὐτοῦ, καὶ συνανέβησαν μετ' αὐτοῦ πάντες οἱ παῖδες Φαραώ, καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ πρεσβύτεροι γῆς Αἰγύπτου, καὶ πάσα ἡ παροικία Ἰωσήφ, καὶ οἱ ἀδελφοί αὐτοῦ, καὶ πάσα ἡ οἰκία ἡ πατρικὴ αὐτοῦ, καὶ τὴν συγγένειαν αὐτοῦ, καὶ τὰ πρόβατα, καὶ τοὺς βόας ὑπελείποντο ἐν γῇ Γεσέμ. Καὶ συνανέβησαν μετ' αὐτοῦ ἄρματα, καὶ ἵπποις, καὶ ἐγένετο ἡ παρεμβολὴ μεγάλη σφόδρα. Καὶ παρεγένοντο εἰς ἄλωνα Ἀτάδ, ὃ ἐστὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, καὶ ἐκόψαντο αὐτόν κοπετόν μέγαν, καὶ ἰσχυρόν σφόδρα, καὶ ἐποίησε τὸ πένθος τῷ πατρί αὐτοῦ ἑπτὰ ἡμέρας. Καὶ εἶδον οἱ κάτοικοι τῆς γῆς Χαναάν τὸ πένθος ἐπὶ ἄλῳνι Ἀτάδ, καὶ εἶπον. Πένθος μέγα τούτῳ ἐστὶ τοῖς Αἰγυπτίοις, διὰ τοῦτο ἐκάλεσαν τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου. Πένθος Αἰγύπτου, ὃ ἐστὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου. Καὶ ἐποίησαν αὐτῷ οὕτως οἰκιστὰς αὐτοῦ, καθὼς ἐνετείλατο αὐτοῖς, καὶ ἀνέλαβον αὐτόν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ εἰς γῆν Χαναάν, καὶ ἔθαψαν αὐτόν εἰς τὸ σπήλαιον τὸ διπλοῦν, ὃ ἐκτίησεν Ἀβραάμ τὸ σπήλαιον ἐν κτήσει μνημείου, παρὰ Ἐφρών τοῦ Χετταίου, κατέναντι Μαρβρῆ. Καὶ ὑπέστρεψεν Ἰωσήφ εἰς Αἴγυπτον, αὐτὸς καὶ οἱ ἀδελφοί αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ συναναβάντες θάψαι τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ἰδόντες δὲ οἱ ἀδελφοὶ Ἰωσήφ, ὅτι τέθνηκεν ὁ πατὴρ αὐτῶν, εἶπον, Μήποτε μνησικακήσῃ ἡμῖν Ἰωσήφ, καὶ ἀνταπόδομα ἀνταποδῶ ἡμῖν πάντα τὰ κακά, ἃ ἐνεδειξάμεθα αὐτῷ, καὶ παραγενόμενοι πρὸς Ἰωσήφ, εἶπον, ὁ πατὴρ σου ὥρκισε πρὸ τοῦ τελευτήσαι αὐτόν, λέγων. Οὕτως εἶπατε Ἰωσήφ, Ἄφες αὐτοῖς τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν ἁμαρτίαν αὐτῶν, ὅτι πονηρὰ σοι ἐνεδείξαντο, καὶ νῦν δέξαι τὴν ἀδικίαν τῶν θεραπόντων τοῦ Θεοῦ τοῦ πατρός σου. Καὶ ἐκλαυσεν Ἰωσήφ, λαλούντων αὐτῶν πρὸς αὐτόν. Καὶ ἐλθόντες πρὸς αὐτόν, εἶπον, ἴδε, ἡμεῖς σοὶ οἰκέται, Καὶ εἶπεν αὐτοῖς Ἰωσήφ, Μὴ φοβείσθε, τοῦ γάρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ, ὑμεῖς ἐβουλεύσασθε κατ' ἐμοῦ εἰς πονηρά, ὁ δὲ Θεὸς ἐβουλεύσατο περὶ ἐμοῦ εἰς ἀγαθὰ,

όπως αν γεννηθή ως σήμερα, και ίνα τραφή λαός πολύς. Καί εἶπεν αυτοῖς, Μὴ φοβείσθε, ἐγὼ διαθρέψω ὑμᾶς, καὶ τὰς οἰκίας ὑμῶν, καὶ παρεκάλεσεν αὐτούς, καὶ ἐλάλησεν αὐτῶν εἰς τὴν καρδίαν. Καί κατώκησεν Ἰωσήφ ἐν Αἰγύπτῳ, αὐτὸς καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ πάσα ἡ παροικία τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Καί ἐζησεν Ἰωσήφ ἔτη ἐκατόνδέκα. Καί εἶδεν Ἰωσήφ Ἐφραὶμ παιδία, ἕως τρίτης γενεάς, καὶ οἱ υἱοὶ Μαχεὶρ τοῦ υἱοῦ Μανασσὴ ἐτέχθησαν ἐπὶ μηρῶν Ἰωσήφ. Καί εἶπεν Ἰωσήφ τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ, λέγων. Εἰς τὴν γῆν ταύτην εἰς τὴν γῆν, ἣν ὤμοσε τοῖς πατράσιν ὑμῶν Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ, Καί ὥρκισεν Ἰωσήφ, τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ λέγων. Ἐν τῇ ἐπισκοπῇ, ἢ ἐπισκέψῃται ὁ Θεὸς ὑμᾶς, καὶ συνανοίσετε τὰ ὀστά μου ἐντεύθεν μεθ' ὑμῶν. Καί ἐτελεύτησεν Ἰωσήφ ἐτῶν ἐκατόν δέκα, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν ἐν τῇ σορῷ ἐν Αἰγύπτῳ.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρκδ';

Οἱ πεποιοῦντες ἐπὶ Κύριον ὡς ὅρος Σιών.

Στίχ. Οὐ σαλευθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα ὁ κατοικῶν Ἱερουσαλήμ.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΛΑ', 8–31)

Υἱέ, ἀνοίγε σὸν στόμα λόγῳ Θεοῦ, καὶ κρίνε πάντα υγιῶς, Ἀνοίγε σὸν στόμα, καὶ κρίνε δικαίως, διάκρινε δὲ πένητα καὶ ἀσθενή, Γυναίκα ἀνδρείαν τίς ευρήσει; τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν ἡ τοιαύτη, θαρσεῖ ἐπ' αὐτὴ ἡ καρδιά τοῦ ἀνδρός αὐτῆς, ἡ τοιαύτη καλῶν σκύλων οὐκ ἀπορήσει, ἐνεργεῖ γάρ τῷ ἀνδρὶ εἰς ἀγαθὰ πάντα τὸν βίον, ευραμένη ἔρια καὶ λίνον, ἐποίησεν εὐχρηστα ταῖς χερσὶν αὐτῆς, Ἐγένετο ὡσεὶ ναὺς ἐμπορευομένη μακρόθεν, συνάγει δὲ αὐτῆς τὸν πλούτον, καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν, καὶ ἔδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ, καὶ ἔργα ταῖς θεραπαίनाις, θεωρήσασα γεώργιον, ἐπρίατο, ἀπὸ δὲ τῶν καρπῶν τῶν χειρῶν αὐτῆς κατεφύτευσε κτήμα. Ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὀσφύν αὐτῆς, ἤρεισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον, Ἐγεύσατο, ὅτι καλὸν ἐστὶ τό ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀποσβέννυται ὁ λύχνος αὐτῆς ὅλην τὴν νύκτα, Τοὺς πῆχεις αὐτῆς ἐκτείνει ἐπὶ τὰ συμφέροντα, τὰς δὲ χεῖρας αὐτῆς ἐρείδει εἰς ἀτρακτον, Χείρας αὐτῆς διήνοιξε πένητι, καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ, οὐ φροντίζει τῶν ἐν οἴκῳ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ὅταν πού χρονίζῃ, πάντες γάρ οἱ παρ' αὐτῆς ἐνδεδυμένοι εἰσὶ, Διπτάς χλαίνας ἐποίησε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἐκ δὲ βύσσου καὶ πορφύρας εαυτὴ ἐνδύματα,

περίβλεπτος δέ γίνεται ο ανήρ αυτής εν πύλαις, ηνίκα άν καθίση εν συνεδρίω μετά τών πρεσβυτέρων καί κατοίκων τής γής, Σινδόνας εποίησε, καί απέδοτο τοίς Φοίνιξι, καί περιζώματα τοίς Χαναναίοις, Ισχύν καί ευπρέπειαν ενεδύσατο, καί ευφράνθη εν ημέραις εσχάταις. Στόμα αυτής δι' ήνοιξε προσεχόντως καί εννόμως, καί τάξιν εστείλατο, τή γλώσση αυτής. Στεναί διατριβαί οίκων αυτής, σίτα δέ οκνηρά ουκ έφαγεν. Ανέστησε τά τέκνα αυτής, καί επλούτησαν, καί ο ανήρ αυτής ήνεσεν αυτήν. Πολλαί θυγατέρες εποίησαν δύναμιν, πολλαί εκτήσαντο πλούτον, σύ δέ υπέρκεισαι, καί υπερήρας πάσας, Ψευδείς αρέσκεσαι, καί μάταιον κάλλος γυναικός ουκ έστιν εν σοί, γυνή γάρ συνετή ευλογείται, φόβον δέ Κυρίου αύτη αινείτω. Δότε αυτή από καρπών χειλέων αυτής, καί αινείσθω εν πύλαις ο ανήρ αυτής.

ΤΗ ΑΥΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Ψάλλομεν τόν επόμενον Κανόνα

Ποίημα Ανδρέου Κρήτης

Ωδή α΄ Ηχος α' Ο Ειρμός

Ωδήν επινίκιον, άσωμεν πάντες, Θεώ τώποι ήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι υψηλώ, καί σώσαντι τόν Ισραήλ, ότι δεδόξασται.

Νεκρόν τετραήμερον εξαναστήσας, Σωτήρ μου τόν Λάζαρον, τής φθοράς απήλλαξας, βραχίονι υψηλώ, καί έδειξας ως δυνατός, τήν εξουσίαν σου.

Φωνήσας τόν Λάζαρον εκ τού μνημείου, ευθύς εξανέστησας, αλλ' ο Άδης κάτωθεν, πικρώς ωδύρετο, καί στένων έτρεμε Σωτήρ, τήν εξουσίαν σου.

Εδάκρυσας Κύριε επί Λαζάρω, δεικνύων τήν σάρκωσιν, τής οικονομίας σου, καί ότι φύσει Θεός, υπάρχων, φύσει καθ' ημάς, γέγονας άνθρωπος.

Τής Μάρθας τά δάκρυα καί τής Μαρίας, κατέπαυσας Κύριε, εκ νεκρών τόν Λάζαρον, εξαναστήσας Σωτήρ, καί δείξας έμπνουν τόν νεκρόν, τή εξουσία σου.

Τώ νόμω τής φύσεως τής ανθρωπίνης, ηρώτησας Δέσποτα, πού τέθεται Λάζαρος; δεικνύων πάσι Σωτήρ, ανόθευτον τήν πρός ημάς, οικονομίαν σου.

Τά κλείθρα συνέτριψας τότε τού Άδου, φωνήσας τόν Λάζαρον, καί τό κράτος έσεισας, τού πολεμήτορος, καί έπεισας πρό τού

Σταυρού, τρέμειν σε μόνη Σωτήρ.

Δεσμώτην τόν Λάζαρον υπό τού Άδου, κρατούμενον Δέσποτα, ως Θεός προέφθασας, καί έλυσας τών δεσμών, τώ σώ γάρ πάντα Δυνατέ, ήκει προστάγματι.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υιόν καί Πνεύμα, Τριάδα αχώριστον, εν Μονάδι φύσεως, καί σύν Αγγέλοις αυτήν, ως ένα άκτιστον Θεόν, δοξολογήσωμεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ατρέπτως εκύησας Παρθενομήτορ, τόν Κτίστην τής φύσεως εξ αγίου Πνεύματος, κατ ευδοκίαν Πατρός, γενόμενον όπερ εσμέν, δίχατροπής καί φυρμού.

Ωδή β' Ο Ειρμός

Πρόσεχε, ουρανέ καί λαλήσω, καί ανυμνήσω Χριστόν, τόν Σωτήρα τού Κόσμου, τόν μόνον φιλόανθρωπον.

Δόξα σοι, τώ φωνήσαντι μόνον, καί εκ τού τάφου, νεκρόν τεταρταίον, τόν φίλον εγείραντι Λάζαρον.

Έκουσε, τής φωνής σου ο άπνους, καί ψυχωθείς εκ νεκρών, εξανέστη ευθέως, δοξάζων σε Κύριε.

Πρόσταγμα, ζωηφόρου φωνής σου, δεξάμενος οδωδώς, εξηγέρθη τού τάφου, Σωτήρ μου ο Λάζαρος.

Εδάκρυσας, επί φίλω Σωτήρ μου, πιστούμενος τούτον τήν ημών, ως εφόρεσας φύσιν, και ανέστησας.

Ετρόμαξεν, ως κατείδεν ο Άδης, παλινδρομούντα ευθύς, τόν δεδεμένον κειρίαις, φωνή προς τήν ώδε ζωήν.

Δόξα...

Εξέστησαν, τών Εβραίων οι δήμοι, ότε φωνήσας Σωτήρ, εξανέστησας λόγω, οδωδότα τόν Λάζαρον.

Καί νύν...

Εσείσθησαν, τά ταμεία τού Άδου, ως εψυχούτο ευθύς, κάτω Λάζαρος, τότε τή φωνή, τού ζωώσαντος.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Λίθον, όν απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος εγεννήθη εις κεφαλήν γωνίας, αυτός εστιν η πέτρα, εν ή εστερέωσε, τήν Εκκλησίαν ο Χριστός, ήν εξ εθνών εξηγοράσατο. **(Δίς).**

Θαύμα, ξένον καί παράδοξον! πώς ο Κτίστης πάντων, όπερ ουκ ηγνόει, ως αγνοών ηρώτα. Πού κείται όν θρηνείτε; πού τέθαιπται

Λάζαρος, ὃν μετ’ ολίγον ἐκ νεκρῶν, ζῶντα ὑμῖν ἐξαναστήσω ἐγώ;

Λίθον, ὃν σοι προσεκύλισαν, οἱ κηδεύσαντές σε, τούτον συγκινήσαι, ὁ Ἰησοῦς προστάξας, εὐθύς ἀνέστησέ σε, φωνήσας σοι Λάζαρε, Ἀνάστα δεύρο πρὸς με, ἵνα τὴν σὴν ὁ Ἄδης πτήξῃ φωνήν.

Μάρθα, καὶ Μαρία Κύριε, ὀδυρμοὶς ἐβόων, Ἴδε ὃν ἐφίλεις, τεταρταῖος ὄζει, εἰ ἢς ὥδε τότε, οὐκ ἔθνησκε Λάζαρος, ὥς ἀχώριστος παντί, τούτον εὐθύς φωνήσας ἡγείρας.

Ράνας, ἐπὶ φίλῳ δάκρυα, δι’ οἰκονομίαν, ἐδείξας τὴν σάρκα, τὴν ἐξ ἡμῶν ληφθείσαν, οὐσία οὐ δοκῇσιν, Σωτὴρ ἐνωθείσάν σοι, καὶ ὡς φιλόανθρωπος Θεός, τούτον εὐθύς φωνήσας ἡγείρας.

Οἱμοί, ὄντως νῦν ἀπόλωλα! ἐκβοῶν ὁ Ἄδης, οὕτω προσεφώνει, τῷ θανάτῳ λέγων. Ἰδοὺ ὁ Ναζωραῖος, τὰ κάτω συνέσεισε, καὶ τὴν γαστέρα μου τεμών, ἀπνουν νεκρὸν φωνήσας ἡγείρε.

Ποῦ ἡ τῶν Εβραίων ἀνοία; ποῦ ἡ ἀπιστία; ἕως πότε πλάνοι; ἕως πότε νόθοι; ὁράτε τὸν θανέντα, φωνὴ ἐξαλλόμενον, καὶ ἀπιστεῖτε τῷ Χριστῷ; ὄντως υἱοὶ τοῦ σκότους πάντες ὑμεῖς!

Δόξα...

Ἐνα τῆς Τριάδος οἶδά σε, εἰ καὶ ἐσαρκώθης, ἕνα καὶ δοξάζω, Υἱὸν σεσαρκωμένον, τὸν ἐκ τῆς Θεοτόκου, ἀσπόρως βλαστήσαντα, καὶ σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, ἕνα Υἱὸν δοξολογούμενον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ξένον, καὶ φρικτὸν τὸ ὄραμα, ἐξ οἰκονομίας, ὅπερ προεώρων, οἱ ἀψευδεῖς Προφῆται, Παρθένον Θεοτόκον, ἀσπόρως μὲν κύουσιν, ἀφθόρως τίκτους Θεόν, μένουσαν δὲ μετὰ τὸν τόκον ἀγνήν.

Ωδὴ δ’ ὁ Εἰρμός

Ἐπήρθη ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, ὑψώθη Μακρόθυμε, ἐπὶ τοῦ Ξύλου, καὶ ἐπηξας ἐν αὐτῷ, τὴν Ἐκκλησίαν σου.

Εδάκρυσας Κύριε, ἐπὶ Λαζάρῳ, δείξας ὅτι ἄνθρωπος εἶ, καὶ ἡγείρας Δέσποτα, τὸν τεθνεῶτα, καὶ ἐδείξας τοῖς λαοῖς, ὅτι Υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἀπνους ἤκουσε, τὸ πρόσταγμά σου, Δεύρο ἔξω Λάζαρε, δρομαῖος ἀνίστατο σὺν τοῖς σπαργάνοις, καὶ ἤλλατο Ἀγαθὴ, δεικνὺς τὸ κράτος σου.

Τῆς Μάρθας τὰ δάκρυα, καὶ τῆς Μαρίας, κατέπαυσας Χριστέ ὁ Θεός, φωνήσας τὸν Λάζαρον, αὐτεξουσίως, συνήγειρας τῇ φωνῇ, καὶ προσεκύνησέ σοι.

Δακρύσας ως άνθρωπος, επί Λαζάρω, εξήγειρας αυτόν ως Θεός, ηρώτας. Πού τέθαιπται, ο τεταρταίος; πιστούμενος Αγαθέ, τήν ενανθρώπησίν σου.

Τού Πάθους τά σύμβολα, καί τού Σταυρού σου, Ἄδου τήν γνωρίσαι βουληθεῖς Αγαθέ, του ἀπληστον, γαστέρα ρήξας, ανέστησας ως Θεός, τόν τετραήμερον.

Τίς οἶδε, τίς ἤκουσεν, ὅτι ανέστη, ἄνθρωπος νεκρός οδωδώς; Ἡλίας μὲν ἠγείρε, καί Ἐλισσαίος, ἀλλ’ οὐκ ἐκ μνήματος, οὐδέ τεταρταῖον.

Υμνούμέν σου Κύριε, τήν δυναστείαν, υμνούμεν καί τά Πάθη Χριστέ, τή μὲν γάρ ως εὐσπλαγχνος, εθαυματούργεις, τά δέ οικονομικώς, εἴλου ως ἄνθρωπος.

Θεός εἰ καί ἄνθρωπος, επαληθεύων, τοῖς πράγμασι τά ὀνόματα, ἐπέστης τῷ μνήματι, σαρκί ὁ Λόγος, καί ἠγείρας ως Θεός, τόν τετραήμερον.

Εξέστησαν Δέσποτα, Εβραίων δήμοι, ως εἶδον ἀναστάντα νεκρόν, ἐκ τάφου Λάζαρον, σὺν τῇ φωνῇ σου, καί ἐμείναν ἀπειθεῖς, τῶν θαυμασίων σου.

Δόξα...

Ἀνάρχως ἐξέλαμψας, ἐκ τού Πατρός σου, ως εἰς τῆς Τριάδος Σωτήρ, ἐν χρόνῳ, ἐκ Πνεύματος, παρθενικῶν σύ προήλθες αἱμάτων, σάρκα λαβὼν ὁ ὑπερούσιος.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ἡ σύλληψις ἄσπορος τῆς Θεοτόκου, ὁ τόκος ἀνευ πάθους φθοράς, Θεός γάρ ἀμφοτέρα, θαυματουργήσας, ἐκένωσεν εαυτόν, ἵνα ἡμῖν ἐνωθῇ.

Ωδή εἰς τὸν Εἰρμόν

Τήν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν Υἱέ τού Θεοῦ, ἄλλον γάρ ἐκτός σου, Θεόν οὐ γινώσκομεν, τό ὄνομά σου ὀνομάζομεν, ὅτι Θεός ζώντων, καί τῶν νεκρῶν ὑπάρχεις. **(Δίς)**

Ζωή ὑπάρχων Κύριε, καί φῶς ἀληθινόν, Λάζαρον νεκρόν φωνήσας ἀνέστησας, ως δυνατός γάρ πάσιν ἐδειξας, ὅτι Θεός ζώντων, καί τῶν νεκρῶν ὑπάρχεις.

Τήν ἀστεκτόν σου πρόσταξιν, μή φέρων Ἰησοῦ, Ἄδης ὁ πολλούς δεξάμενος ἐπτήξε, καί τεταρταῖον ὄντα Λάζαρον, σὺν τῇ φωνῇ ζῶντα, καί οὐ νεκρόν ἐδίδου.

Τόν χούν συνάψας πνεύματι, ο πάλαι τόν πηλόν, πνεύματι ψυχώσας, ζωής Λόγε λόγω σου, καί νύν δέ λόγω εξανέστησας, εκ τής φθοράς φίλον, καί τών καταχθονίων.

Τώ νεύματί σου Κύριε ανθέστηκεν ουδείς, ότε γάρ νεκρόν, εφώνεις τόν Λάζαρον, ευθύς ο άπνους εξανίστατο, καί τά δεσμά φέρων, ποσί περιεπάτει.

Ω Ιουδαίων άνοια! ώ πώρωσις εχθρών! τίς οίδε νεκρόν εκ τάφου εγείραντα; Ηλίας πάλαι εξανέστησεν, αλλ' ουκ εκ μνήματος, αλλ' ουδέ τεταρταίον.

Ανείκαστε μακρόθυμε, ο πάντα δι' ημάς, πράττων ως Θεός, καί πάσχων ως άνθρωπος, πάντας μετόχους ημάς ποιήσον, τής σής βασιλείας πρεσβείαις τού Λαζάρου.

Δόξα...

Προάναρχε, συνάναρχε, ομότιμε Τριάς, Πάτερ παντοκράτορ, Υιέ, Πνεύμα άγιον, Μονάς αγία τρισυπόστατε, τούς εξ Αδάμ σώζε, πιστώς σε ανυμνούντας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν άχραντον γαστέρα σου, ηγίασεν Αγνή, σάρκα εξ αυτής, λαβών ο υπέρθεος, ο εν Τριάδι προσκυνούμενος, ο εκ Πατρός Λόγος, καί σύν τώ Πνεύματι Θεός.

Ωδή 39; Ο Ειρμός

Απέρριψάς με, εις βάθη καρδίας θαλάσσης, καί έσωσάς με Σωτήρ, δουλείας θανάτου, καί έλυσας τόν δεσμόν, τών ανομιών μου. **(Δίς)**

Ηρώτησας Πού ειμι, ο πάντα γινώσκων, εδάκρυσάς με Σωτήρ, ως άνθρωπος φύσει, καί ήγειράς με νεκρόν, τώ προστάγματί σου.

Εφώνησάς με εξ Άδου, Σωτήρ κατωτάτου, βοά Λάζαρος, πρός σέ τόν λύτην τού Άδου, καί ήγειράς με νεκρόν, τώ προστάγματί σου.

Ενέδυσάς με Σωτήρ, τό πήλινον σώμα, καί έπνευσάς μοι ζωήν, καί είδον τό φώς σου, καί ήγειράς με νεκρόν, τώ προστάγματί σου.

Εψύχωσας σύ, τήν άπνουν μορφήν τής σαρκός μου, συνέσφιγξάς με Σωτήρ, οστέοις καί νεύροις, καί ήγειράς με νεκρόν, τώ προστάγματί σου.

Τήν παμφάγον διαρρήξας, γαστέρα τού Άδου, εξήρπασάς με Σωτήρ, τή σή δυναστεία, καί ήγειράς με νεκρόν, τώ προστάγματί σου.

Εφόρεσάς μου Σωτήρ, τό φύραμα όλον, εφύλαξας δέ αγνήν, τήν άχραντον μήτραν, εξ ής προήλθες σαρκωθείς, εις ών τής Τριάδος.

Δόξα...

Τριάς άγία δοξάζω, τήν σήν ευσπλαγχνίαν, καί σύν Αγγέλοις υμνώ, τόν τρισάγιον Ύμνον, ελέησον τάς ψυχάς ημών, τών σέ ανυμνούντων.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν άχραντόν σου νηδύν, υπέδου ο Λόγος, ετήρησε δέ αύθις, μετά γέννησιν ταύτην, αγνήν Θεογεννήτορ, θαύμα όντως παράδοξον!

Ωδή ζ΄; Ο Ειρμός

Τούς εν καμίνω Παϊδάς σου Σωτήρ, ουχ ήψατο, ουδέ παρηνώχλησε τό πύρ, τότεοι Τρείς, ως εξ ενός στόματος, ύμνουν καί ηυλόγουν λέγοντες, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Επί νεκρώ εδάκρυσας Σωτήρ, φιλόανθρωπε, ίνα δείξης πάσι τοίς λαοίς, ότι Θεός ών, δι΄ ήμάς άνθρωπος ώφθης, καί εκών εδάκρυσας, τύπους ημίν προτιθείς, ενδιαθέτου στοργής.

Ο τεταρταίος Λάζαρος Σωτήρ, ως ήκουσε, κάτω τής φωνής σου αναστάς, ανύμνησέ σε, καί γεγηθώς ούτως εβόα. Σύ Θεός καί Κτίστης μου, σέ προσκυνώ καί υμνώ, τόν αναστήσαντά με.

Ει καί δεσμά περίκειμαι Σωτήρ, ο Λάζαρος, κάτωθεν εβόα Λυτρωτά, αλλ΄ ουδαμώς, εν τή γαστρί μενώ τού Άδου, εάν μόνον κράξης με, Λάζαρε δεύρο έξω, σύ γάρ μου φώς καί ζωή.

Παρακαλώ σε Λάζαρε, φησίν, ανάστηθι, έξελθε τών κλείθρων μου ταχύ, άπιθι ούν, καλόνμοι γάρ ένα θρηνήσαι, πικρώς αφαιρούμενον, παρά πάντας ούς πρίν, πεινών κατέπιον.

Καί τί βραδύνεις Λάζαρε; φησίν, ο φίλος σου, δεύρο έξω κράζει εστηκώς, έξελθε ούν, ίνα καγώ άνεσιν λάβω, αφ΄ ού γάρ σε έφαγον, εις εμετόν η τροφή, αντικατέστη μοι.

Τί ουκ εγείρη Λάζαρε ταχύ; ανέκραζε, κάτωθεν ο Άδης θρηνωδών, τί ουκ ευθύς, εξαναστάς τρέχεις τών ώδε; ίνα μή καί άλλους μοι, αιχμαλωτίση Χριστός εξαναστήσας σε.

Εθαυμαστώθης Δέσποτα Χριστέ, εξαΐσια, τότε εργασάμενος πολλά, φώς γάρ τυφλοίς, κωφών δέ ώτα, ήνοιξας λόγω, καί τόν φίλον Λάζαρον, εκ τών νεκρών ως Θεός, φωνήσας ήγειρας.

Δόξα...

Τριαδικήν υμνήσωμεν ωδήν, δοξάζοντες, άναρχον Πατέρα, καί Υιόν, Πνεύμα ευθές, μοναδικήν μίαν ουσίαν, ήν τρισσώς υμνήσωμεν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί η Τριάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως τής Τριάδος ένα σε Χριστέ, δοξάζομεν, ότι εκ Παρθένου σαρκωθείς δίχα τροπής, ανθρωπικώς πάντα ηνέσχου, μή εκστάς τής φύσεως, τής πατρικής Ιησού, ει καί ηνώθης ημίν.

Ωδή η#39; Ο Ειρμός

Οι ουρανοί τών ουρανών, καί τό ύδωρ, τού περάνω τών ουρανών, ευλογείτε, υμνείτε, τόν Κύριον.

Ο Ποιητής καί συνοχεύς τών απάντων, διευσπλαγχνίαν, εν Βηθανία επέστη, εγείρει τόν Λάζαρον.

Ο τεταρταίος οδωδώς, καί κειρίαις συνειλημμένος, ήλλατο έμπνους ο άπνους, φωνούντός σου Κύριε.

Τών Ιουδαίων ο λαός, ως εώρα τόν τεθνεώτα, τή σή φωνή αναστάντα, Χριστέ διεπρίετο.

Οι σκοτεινοί περί τό φώς, Ιουδαίοι, τί απιστείτε, τή τού Λαζάρου εγέρσει; Χριστού τό εγχείρημα.

Αγαλλιάσθω η Σιών, καί υμνείτω τόν Ζωοδότην, τόν αναστήσαντα λόγω, εκ τάφου τόν Λάζαρον.

Αι Στρατιαί τών ουρανών, καί τό γένος, τών γηγενών σε ύμνησεν, ότι Σωτήρ μου, τόν Λάζαρον ήγειρας.

Δόξα...

Σύν τώ Πατρί, καί τώ Υιώ, καί τό Πνεύμα δοξολογώ, καί υμνών ασιγήτως βοώ, Τρισάγιε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ ευλογώ καί προσκυνώ, τόν τεχθέντα εκ τής Παρθένου, μή χωρισθέντα τού θρόνου, τής αγίας δόξης σου.

Ωδή θ#39; Ο Ειρμός

Εποίησε κράτος, εν βραχίονι αυτού, καθείλε γάρ δυνάστας από θρόνων, καί ύψωσε ταπεινούς, ο Θεός τού Ισραήλ, εν οίς επεσκέψατο ημάς, Ανατολή εξ ύψους, καί κατεύθυνεν ημάς, εις οδόν ειρήνης.

Υμνείτω τό θαύμα, Βηθανία σύν ημίν, εν ταύτη γάρ εδάκρυσεν ο Κτίστης, τόν Λάζαρον ανιστών, νόμω φύσεως σαρκός, καί Μάρθας τά δάκρυα λιπών, καί τόν κλαυθμόν Μαρίας, εις χαράν μεταβαλών, τόν νεκρόν εγείρει.

Πιστούμενος Λόγε, τήν Ανάστασιν τήν σήν, εκάλεσας τόν Λάζαρον εκ τάφου, καί ήγειρας ως Θεός, ίνα δείξης τοίς λαοίς, Θεόν σε, καί άνθρωπον ομού, εν αληθεία όντα, καί εγείραντα Ναόν, τόν τού σώματός σου.

Συνέσεισας πύλας, καί μοχλούς τούς σιδηρούς, εφόβησας τόν Άδην τή φωνή σου, καί έπτηξε σύν αυτώ, καί ο θάνατος ευθύς, ως είδον τόν Λάζαρον Σωτήρ, τόν παρ αυτοίς δεσμώτην, ψυχωθέντα τή φωνή, καί εξαναστάντα.

Εξέστησαν πάντες, ως εώρων σε Σωτήρ, δακρύοντα, τόν Λάζαρον θανέντα, καί έλεγον οι δεινοί. Ίδε πώς αυτόν φιλεί, ευθύς ούν εφώνησας αυτόν, καί αναστάς ο άπνους, αφηρείτο τήν φθοράν, τώ προστάγματί σου.

Εσείσθησαν πύλαι, συνετρίβησαν μοχλοί, ελύθησαν δεσμά τού τεθνεώτος, ο Άδης δέ τή φωνή, τής δυνάμεως Χριστού, πικρώς ανεστέναξε, καί ανεβόα. Οίμοι! τίς καί πόθεν η φωνή, η νεκρούς ζωούσα;

Ανάστα εντεύθεν, υπακούσας τής φωνής, ο φίλος σου γάρ έξω προσφωνεί σε, ούτός εστιν, ο τό πρίν αναστήσας τούς νεκρούς, Ηλίας μέν ήγειρε νεκρόν, καί Ελισσαίος άμα, αλλ’ αυτός ήν δι’ αυτών, καί λαλών καί πράττων.

Υμνούμέν σου, Λόγε, τήν ανείκαστον ισχύν, οστέοις γάρ καί νεύροις τόν θανέντα, ήγειρας λόγω τώ σώ, ως τών όλων πλαστοουργός, καί τούτον ανέστησας Σωτήρ, εκ τών καταχθονίων, ως τής χήρας τόν υιόν, τόν επί τής κλίνης.

Δόξα...

Τριάς παναγία, Πάτερ άναρχε Θεέ, συνάναρχε Υιέ, καί θείε Λόγε, Παράκλητε αγαθέ, Πνεύμα άγιον Θεού, τό έν καί τρισήλιον φάος, η συμφυής ουσία, είς Θεός καί Κύριος, οίκτειρον τόν Κόσμον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο πάντα ποιήσας, εν σοφία Ιησού καί όλον με φορέσας εκ Παρθένου, καί όλος μένων αεί, εν τοίς κόλποις τού Πατρός, τό άγιόν σου Πνεύμα Χριστέ, επί τό ποίμνιόν σου, καταπέμψας ως Θεός, επισκίασον ημάς.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον, εις τό, Θεός Κύριος, ψάλλομεν τό παρόν Τροπάριον, εκ γ’.

Ἦχος α'

Τὴν κοινὴν Ανάστασιν πρό τοῦ σοῦ Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἡγείρας τὸν Λάζαρον, Χριστέ ὁ Θεός, ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ Παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοὶ τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν. Ὡσαννά ἐν τοῖς υψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Μετά τὴν Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Κατοικτεῖρας τῆς Μάρθας, καὶ Μαρίας τὰ δάκρυα, ἐκκυλίσαι τὸν λίθον, ἐκ τοῦ τάφου προσέταξας, Χριστέ ὁ Θεός, ἀνέστησας φωνήσας τὸν νεκρόν, τὴν τοῦ Κόσμου ζωοδότα, δι' αὐτοῦ πιστούμενος Ανάστασιν, Δόξα τῇ δυναστείᾳ σου Σωτήρ, δόξα τῇ ἐξουσίᾳ σου, δόξα τῷ διὰ λόγου πάντα συστησαμένῳ.

Δόξα... Καὶ νῦν... Πάλιν τό αὐτό

Κάθισμα Ἦχος πλ. α'

Τὸν συνάναρχον Λόγον

Ἡ πηγὴ τῆς σοφίας, καὶ τῆς προγνώσεως, τοὺς περὶ Μάρθαν ἠρώτας, ἐν Βηθανίᾳ παρῶν, Πού τεθήκατε, βοῶν, φίλον τὸν Λάζαρον, ὃν δακρύσας συμπαθῶς, τετραήμερον νεκρόν, ἀνέστησας τῇ φωνῇ σου, Φιλάνθρωπε καὶ Οἰκτίρμον, ὡς ζωοδότης καὶ Κύριος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Πάλιν τό αὐτό

Ὁ Κανὼν Ποίημα Θεοφάνους

Ωδὴ α' Ἦχος πλ. δ' Ὁ Εἰρμός

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ τῷ διαγαγόντι τὸν λαόναυτοῦ, ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται. (Δίς)

Λάζαρον τεθνεώτα, νεύματι τῷ θείῳ ἐξα νέστησας, πλαστουργός ὡς υπάρχων, καὶ ζωῆς ταμιούχος Φιλάνθρωπε.

Λόγω τὸν τεταρταῖον, Λάζαρον ἀνέστησας Αθάνατε, σκοτεινόμορφον Ἄδου, διαλύσας ἰσχυρῇ βασίλειον.

Πάσι τῆς υπερθέου, γνώρισμα θεότητος, υπέδειξας, ἐκ τῶν νεκρῶν ἐγείρας, τετραήμερον Λάζαρον Δέσποτα.

Σήμερον Βηθανία, προανακηρύττει τὴν Ανάστασιν, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου, τῇ ἐγέρσει Λαζάρου χορεύουσα.

Ἔτερος Κανὼν

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ

Ωδὴ α' Ἦχος πλ. δ'

Υγράν διοδεύσας

Ο πρίν εκ μή όντων παραγαγών, τήν σύμπασαν Κτίσιν, καί γινώσκων τών καρδιών, ταμεία προλέγεις ως Δεσπότης, τοίς Μαθηταίς τού Λαζάρου τήν κοίμησιν.

Τόν άνθρωπον φύσει ουσιωθείς, Χριστέ εκ Παρθένου, τού Λαζάρου σύ τήν ταφήν, μαθείν επη ρώτας ως άνθρωπος, ουκ αγνοών ως Θεός όπου έκειτο.

Πιστούμενος Λόγε τήν σεαυτού, Ανάστασιν όντως, ως, εξ ύπνου τόν προσφιλή, ανέστησας ήδη οδωδότα, τόν τεταρταίον νεκρόν εκ τού μνήματος.

Θεοτοκίον

Τάξεις σε Αγγέλων καί τών βροτών, ανύμφευτε Μήτερ, ευφημούσιν ανελλιπώς, τόν Κτίστην γάρ τούτων ώσπερ βρέφος, εν ταίς αγκάλαις σου εβάστασας.

Καταβασία

Υγράν διοδεύσας ωσει ξηράν, καί τήν Αιγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ο Ισραηλίτης ανεβόα. Τώ λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Σύ ει τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου. (Δίς)

Δύο προβαλλόμενος, τάς ενεργείας σου έδειξας, τών ουσιών, Σώτερ τήν διπλόην, Θεός γάρ εί καί άνθρωπος.

Άβυσσος ών γνώσεως, σύ ερωτάς πού τέθειται, ο τεθνεώς, μέλλων αναστήσιν, Ζωοδότα τόν κείμενον.

Τόπους αμειβόμενος, ως γεγονώς βροτός πέφηνας, περιγραπτός, ο πληρών τά πάντα, ως Θεός απερίγραπτος.

Λάζαρον εξήγειρας, τώ θεϊκώ Χριστέ ρήματι, καμέ πολλοίς, πταίσμασι θανέντα, εξανάστησον δέομαι.

Άλλος ουρανίας αψίδος

Επιστάς σύ τώ τάφω, θαυματουργέ Κύριε, εντή Βηθανία, Λαζάρου, τούτον εδάκρυσας, νόμω τής φύσεως, πιστοποιιών σου τήν σάρκα, Ιησού ο Θεός μου, ήν περ προσείληφας.

Τής Μαρίας τό πένθος, σύ παρευθύς έπαυσας, Σώτερ, καί τής Μάρθας, δεικνύων τό αυτεξούσιον, σύ γάρ ανάστασις, καί σύ ζωή ώσπερ έφης, αληθεία πέλεις γάρ, καί πάντων Κύριος.

Ειλημμένον κειρίαις, τόν προσφιλή Κύριε, Ἄδου εκ νεκάδων, καί ζόφου τούτον αφήρπασας, σύ εν τώ λόγῳ σου, τώ πανσθενεί τού θανάτου, διαρρήξας κλείθρά τε, καί τά βασιλεία.

Θεοτοκίον

Ενοικήσας Παρθένω, σωματικῶς Κύριε, ὠφθης τοῖς ανθρώποις, ὡς έπρεπε θεαθίναί σε, ήν καί ανέδειξας, ὡς αληθή Θεοτόκον, καί πιστών βοήθειαν, μόνε φιλάνθρωπε.

Καταβασία

Ουρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Συμπαρέστησαν Χριστώ, αι τού Λαζάρου αδελφαί, καί δακρύουσαι πικρῶς, καί ολολύζουσαι αὐτῷ, έφησαν, Κύριε, τέθηκε Λάζαρος, αὐτός δέ ὡς Θεός, ουκ αγνοών τήν ταφήν, ηρώτα πρός αὐτάς. Πού τεθήκατε; καί προσελθών τῷ τάφῳ προσεφώνει, τόν τετραήμερον Λάζαρον, ο δέ ανέστη, καί προσεκύνει, τόν αὐτόν αναστήσαντα.

Ἔτερον Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Προγινώσκων τά πάντα ὡς ποιητής, εν Βηθανία προείπας τοῖς Μαθηταῖς, ο φίλος ημών Λάζαρος, κεκοίμηται σήμερον, καί ειδῶς ηρώτας, φησί, πού τεθήκατε; καί τῷ Πατρί προσηύξω, δακρύσας ὡς άνθρωπος, όθεν καί φωνήσας, όν εφίλεις εξ Ἄδου, ανέστησας Κύριε, τετραήμερον Λάζαρον. Διά τούτο βοῶμέν σοι, Πρόσδεξαι Χριστέ ο Θεός, τών τολμώντων προσφέρειν τήν αίνεσιν, καί καταξίωσον πάντας τής δόξης σου.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα. (Δίς)

Ου συμμάχου δεόμενος, αλλ' οικονομίαν τελών απόρρητον, προσευχόμενος ανέστησας, νεκρόν τετραήμερον Παντοδύναμε.

Ο Πατρί συναΐδιος, Λόγος καί Θεός τό πρίν καθορώμενος, νύν ὡς άνθρωπος προσεύχεται, προσευχάς ο πάντων προσδεχόμενος.

Η φωνή σου κατέλυσε, Σώτερ τού θανάτου πάσαν τήν δύναμιν, τά θεμέλια τού Άδου δέ, θεϊκή δυνάμει διεκλόνησε.

Θεοτοκίον

Τήν Παρθένον υμνήσωμεν, ως μετά τόν τόκον παρθένον μείνασαν, καί κυήσασαν Χριστόν τόν Θεόν, τόν εκ πλάνης Κόσμον λυτρωσάμενον.

Ειρμός άλλος

Σύ μου ισχύς, Κύριε

Σύ ως ποιμήν, ήρπασας Σώτερ τόν άνθρωπον, τόν φθαρέντα, ήδη τετραήμερον, δημιουργέ, λύκου εκ δεινού, όντως καί παμφάγου, ως δυνατός τε καί Κύριος, εν τούτω, προδεικνύων, τήν παγκόσμιον δόξαν, τής σής νύν τριημέρου Εγέρσεως.

Σέ τήν ζωήν, βλέπουσai αι περί Μάρθαν Χριστέ, ανεβόων. Ει ής ώδε Κύριε, ο φωτισμός, πάντων καί ζωή, όλως ου τεθνήκει, νεκρός ουκ ώφθη ο Λάζαρος, ζωή δέ τών θανέντων, σύ, φιλάνθρωπε πέλων, εις χαράν μετατρεπεις τό πένθος αυτών.

Σέ τήν πηγήν, φρίττουσι Κύριε άβυσσοι, σοί δουλεύει, η υγρά η σύμπασα, σέ πυλωροί, τρέμουσι Χριστέ, Άδου δέ τά κλείθρα, τώ κράτεισου διαλύονται, Λαζάρου αναστάντος, εκ νεκρών τή φωνή σου, παντοδύναμε Σώτερ φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Σύ τών πιστών, καύχημα πέλεις Ανύμφευτε, σύ προστάτις, σύ καί καταφύγιον, Χριστιανών, τείχος καί λιμήν, πρός γάρ τόν Υιόν σου, εντεύξεις φέρεις πανάμωμε, καί σώζεις εκ κινδύνων, τούς εν πίστει καί πόθω, Θεοτόκον αγνήν σε γινώσκοντας.

Καταβασία

Σύ μου ισχύς, Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ Προφήτη, Αββακούμ σοί κραυγάω, Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ωδή ' Ο Ειρμός

Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φως τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τας οδούς μου κατεύθυνον δέομαι.

Επιστάς τώ Λαζάρου, μνήματι φιλάνθρωπε, τούτον εκάλεσας, καί ζωήν παρέσχες, ως ζωήν χρηματίζων αθάνατος, τών βροτών

απάντων, οία Θεός, τήν εσομένην, προθεσπίζων προδήλως Ανάστασιν.

Δεδεμένος τούς πόδας, Λάζαρος εβάδιζε, θαύμα εν θαύμασι! καί γάρ μείζων ώφθη, τού κωλύοντος ο ενισχύων Χριστός, ού τώ λόγω πάντα, δουλοπρεπώς υπηρετούσιν, ως Θεώ καί Δεσπότη δουλεύοντα.

Ο νεκρόν οδωδότα, Λάζαρον εγείρας Χριστέ τετραήμερον, εξανάστησόν με, νεκρωθέντα νύν αμαρτήμασι, καί τεθέντα λάκκω, καί σκοτεινή σκιά θανάτου, αλλά ρύσαι, καί σώσον ως εύσπλαγχνος.

Ειρμός Ο αυτός

Τώ Πατρί νέμων δόξαν, ώσπερ ουκ αντίθεος, ήσθα ευχόμενος, τόν περιστώτα, σύ πιστούμενος όχλον Μακρόθυμε, τήν ευχαριστίαν, τώ σώ Πατρί προσαναφέρων, τή κελεύσει εγείρων τόν Λάζαρον.

Ώ φωνής θεοφθόγγου, θείας τε δυνάμεως, Σώτερ τού κράτους σου! δι' ής Άδου πύλας, τού παμφάγου θανάτου συνέτριψας, αλλ' εξάρπασόν με, ώσπερ τόν πρίν εκ τών παθών μου, τετραήμερον φίλον σου Λάζαρον.

Ικεσίαις Λαζάρου, Μάρθας καί Μαρίας τε, ημάς αξίωσον, θεατάς γενέσθαι, τού Σταυρού καί τού Πάθους σου Κύριε, καί τής λαμπροφόρου, τών ημερών καί βασιλίδος, Αναστάσεως τής σής φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Μητρικήν παρρησίαν, τήν πρός τόν Υιόν σου, κεκτημένη Πάναγνε, συγγενούς προνοίας, τής ημών μή παρίδης δεόμεθα, ότι σέ καί μόνην, Χριστιανοί πρός τόν Δεσπότην, ιλασμόν ευμενή προβαλλόμεθα.

Καταβασία

Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου, τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τās οδούς μου κατεύθυνον δέομαι.

Εντεύθεν αρχόμεθα τών Τετραωδίων, ποιούντες τούς Ειρμούς ανά β', καί τά Τροπάρια ανά δ'.

Τετραώδιον

Ποίημα τού αυτού Κοσμά

Ωδή ς' Ήχος πλ. δ' Ο Ειρμός

Τόν Ιωνάν, εν τώ κήτει Κύριε, μονώτατον κατώκισας, εμέ δε τόν πεπεδημένον, εν άρκυσι τού εχθρού, ως εκ φθοράς εκείνον διάσωσον.

Αγάπη σε, εις Βηθανίαν Κύριε, απήγαγε πρός Λάζαρον, καί τούτον ήδη οδωδότα, ανέστησας ως Θεός, καί εκ δεσμών, τού Άδου διέσωσας.

Η Μάρθα μέν, απεγνώκει Λάζαρον, ως ήδη τετραήμερον, Χριστός δέ τόν διαφθαρέντα, ανέστησεν ως Θεός, καί εις ζωήν μετήγαγε ρήματι.

Έτερον Ποίημα Ιωάννου Μοναχού

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Θεός ών αληθινός, Λαζάρου έγνωσ τήν κοίμησιν, καί ταύτην τοίς Μαθηταίς, τοίς σοίς προηγόρευσας, πιστούμενος Δέσποτα, τής θεότητός σου, τήν αόριστον ενέργειαν.

Τή σαρκί περιγραπτός, υπάρχων ο απερίγραπτος, εις Βηθανίαν ελθών, ως άνθρωπος Δέσποτα, δακρύεις τόν Λάζαρον, ως Θεός δέ θέλων, ανιστάς τόν τετραήμερον.

Καταβασία

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου.

Κοντάκιον Ήχος β'

Τά άνω ζητών

Η πάντων χαρά, Χριστός η αλήθεια, τό φώς η ζωή, τού Κόσμου η ανάστασις, τοίς εν γή πεφανέρωται, τή αυτού αγαθότητι, καί γέγονε τύπος τής αναστάσεως, τοίς πάσι παρέχων θείαν άφεσιν.

Ο Οίκος

Τοίς Μαθηταίς ο Κτίστης τών όλων, προηγόρευσε λέγων; Αδελφοί καί γνωστοί, ημών ο φίλος κεκοίμηται, τούτοις προλέγων καί εκδιδάσκων, ότι πάντα γινώσκεις ως Κτίστης πάντων, άγωμεν ούν πορευθώμεν, καί ίδωμεν ξένην ταφήν, καί θρήνον τόν τής Μαρίας, καί τόν τάφον Λαζάρου οψώμεθα, εκεί γάρ μέλλω θαυματουργείν, εκτελών τού Σταυρού τά προοίμια, καί πάσι παρέχων θείαν άφεσιν.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Σαββάτω πρό τών Βαΐων, εορτάζομεν τήν Ἐγερσιν τοῦ αγίου καί δικαίου, φίλου τοῦ Χριστοῦ, Λαζάρου τοῦ τετραημέρου.

Στίχοι

- Θρηναίς Ἰησοῦ, τούτο θνητῆς ουσίας.
- Ζωοίς φίλον σου, τούτο θείας ἰσχύος.

Ταίς τοῦ σοῦ φίλου Λαζάρου πρεσβεΐαις, Χριστέ ο Θεός, ἐλέησον ἡμάς, Ἀμήν.

Ωδή ζ' 39; Ο Ειρμός

Παῖδες Εβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τήν φλόγα θαρσαλέως, καί εἰς δρόσον τό πύρ, μετέβαλον βοῶντες, Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εἰς τούς αἰῶνας.

Δακρύσας ὡς ἄνθρωπος Οικτίρμον, ἐξανέστησας ὡς Θεός τόν ἐν τάφῳ, καί τοῦ Ἄδου λυθείς, ο Λάζαρος ἐβόα, Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εἰς τούς αἰῶνας.

Εξήλθε κειρίαις δεδεμένος, χάους Ἄδου τεκαί ζόφου αποδράσας, τοῦ Δεσπότη τῷ λόγῳ, ο Λάζαρος κραυγάζων, Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εἰς τούς αἰῶνας.

Ἄλλος Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας

Επὶ φίλῳ δακρύσας, τό τῆς Μάρθας Οικτίρμον, δάκρυον ἔπαυσας, καί πάθει ἐκουσίῳ, ἀφείλες ἐκ προσώπου, τοῦ λαοῦ σου πᾶν δάκρυον, ο τῶν πατέρων ἡμῶν, Θεός ευλογητός εἰ.

Τῆς ζωῆς ο ταμίας, τόν νεκρόν ὡς υπνοῦντα, Σώτερ ἐκάλεσας, καί λόγῳ τῆν τοῦ Ἄδου, γαστέρα διαρρήξας, ἐξανέστησας ψάλλοντα, ὁτῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός ευλογητός εἰ.

Τόν νεκρόν ὁδωδότα, δεδεμένον κειρίαις, Δέσποτα ἡγείρας, καμέ πεπεδημένον, σειραῖς αμαρτημάτων, διανάστησον ψάλλοντα. Ο τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός ευλογητός εἰ.

Καταβασία

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν Βαβυλώνί ποτε, τή πίστει τῆς Τριάδος, τήν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες. Ο τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός ευλογητός εἰ.

Ωδή η' 39; Ο Ειρμός

Μουσικῶν ὁργάνων συμφωνούντων, καί λαῶν ἀπείρων προσκυνούντων, εἰκόνι τῇ ἐν Δεηρά, τρεῖς Παῖδες μή πεισθέντες, τόν Κύριον ἀνύμνουν, καί ἐδοξολογοῦν, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Ὡς ποιμήν τόν ἄρνα κατιχνεύσας, καί ἐκ λύκου δεινού ολετήρος, ἀρπάσας ὁ ἐπικρατής, φθαρέντα ἐκαινούργεις, βοώντά σοι, Ὑμνεῖτε, καί ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς βροτός τόν τάφον ἐπεζήτεις, τόν νεκρόν ὡς Πλάστης ἀναστήσας, προστάγματι δεσποτικῶ, ὃν Ἄδης κατεπλάγη, βοώντά σοι, Ὑμνεῖτε, καί ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος

Τόν Βασιλέα τῶν Ουρανῶν

Επιζητεῖς μέν ὥσπερ θνητός, ὡς Θεός δέ, ἀνιστάς λόγῳ τόν τεταρταῖον, ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σοί ευγνωμόνως ὡς ὀφειλὴν, τοῦ συγγόνου, ἡ Μαρία Δέσποτα προσφέρει, μύρον ἀνυμνοῦσα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Επικαλεῖς μέν ὥσπερ βροτός, τόν Πατέρα, ὡς Λάζαρον ἐγείρεις, ὅθεν σέ ὑμνοῦ Θεός δέ μεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνούμεν, εὐλογοῦμεν, καί προσκυνοῦμεν τόν Κύριον

Καταβασία

Τόν Βασιλέα τῶν ουρανῶν, ὃν ὑμνοῦσι, στρατιαί τῶν Ἀγγέλων, ὑμνεῖτε, καί ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογείται

Ὡδή θ' 39; Ὁ Εἰρμός

Τὴν ἀγνήν ἐνδόξως τιμήσωμεν, λαοί Θεοτόκον, τὴν τό θεῖον πῦρ ἐν γαστρὶ, ἀφλέκτως συλλαβούσαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνωμεν.

Οἱ λαοὶ ἰδόντες βαδίζοντα, νεκρόν τεταρταῖον, ἐκπλαγέντες τῷ θαύματι, ἀνεβόων τῷ Λυτρωτῇ, Θεόν σε ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Προπιστῶν τὴν ἐνδοξὸν Ἐγερσιν, τὴν σὴν ὦ Σωτήρ μου, νεκρόν τετραήμερον, ἐκ τοῦ Ἄδου ἐλευθεροῖς, τόν Λάζαρον, ἐν ὕμνοις μεγαλύνω σε.

Ἄλλος Κυρίως Θεοτόκον

Τιμών σου τόν Πατέρα, καί ἀποδεικνύων, ὡς οὐκ ἀντίθεος ἦσθα, προσεύχῃ Χριστέ, αὐτεξουσίως ἐγείρας τόν τετραήμερον.

Ἐκ τάφου τεταρταῖον, Λάζαρον ἐγείρας, τῆς τριημέρου Χριστέ μου. Εγέρσεως, παναληθέστατον πάσι, δεικνύεις μάρτυρα.

Βαδίζεις καί δακρύεις, φθέγγῃ τε Σωτήρ μου. Τὴν ἀνθρωπίνην δεικνύς σου ἐνέργειαν, τὴν θεϊκὴν δέ μηνύων, ἐγείρεις Λάζαρον.

Ενήργησας ἀφράστως, Δέσποτα Σωτήρ μου, καθ' 39; ἐκατέρων τῶν δύο σου φύσεων, αὐτεξουσίῳ θελήσει, τὴν σωτηρίαν

μου.

Καταβασία

Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σου σεσωσμένοι
Παρθένε αγνή, σύν ασωματοῖς Χορείαις, σέ μεγαλύνοντες.

Εἶτα Ἅγιος Κύριος ο Θεός ημῶν

(εκ γ')

Καί τό παρόν Εξαποστειλάριον, εκ δευτέρου,

Επεσκέψατο ημάς

Λόγω σου Λόγε τού Θεού, Λάζαρος νύν εξάλλεται, πρός βίον
παλινδρομήσας, καί μετά κλάδων οι λαοί, σέ Κραταιέ γεραίρουσιν,
ὅτι εις τέλος ολέσεις, τόν Ἄδην θανάτω σου.

Ἔτερον, ὅμοιον, ἀπαξ

Διά Λαζάρου σε Χριστός, ἤδη σκυλεύει θάνατε, καί πού σου
Ἄδου τό νίκος; τῆς Βηθανίας ο κλαυθμός, νύν ἐπὶ σέ μεθίσταται,
πάντες κλάδους τῆς νίκης, αὐτῷ ἐπισείωμεν.

Εἰς τούς Αἴνους, ἱστώμεν Στίχους η' καί ψάλλομεν τά
επόμενα Στιχηρά Ἰδιόμελα.

Στίχ. Δόξα αὐτῇ ἐστὶ πάσι τοῖς Οσίοις αὐτοῦ.

Ἦχος α'

Ἀνάστασις καί ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, ὑπάρχων Χριστέ, ἐν τῷ
μνήματι Λαζάρου ἐπέστης, πιστούμενος ἡμῖν τὰς δύο ουσίας σου
μακρόθυμε, ὅτι Θεός καί ἄνθρωπος, ἐξ ἀγνῆς Παρθένου
παραγέγονας, ὡς μέν γάρ βροτός, ἐπερώτας, πού τέθαιπται; ὡς δέ
Θεός ἀνέστησας, ζωηφόρῳ νεύματι, τόν τετραήμερον.

Στίχ. Αἰνεῖτε τόν Θεόν ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ...

Λάζαρον τεθνεῶτα, τετραήμερον ἀνέστησας ἐξ Ἄδου Χριστέ,
πρό τού σου θανάτου, διασείσας τού θανάτου τό κράτος, καί
δι' ενός προσφιλούς τήν πάντων ἀνθρώπων προμηνύων, ἐκ
φθοράς ἐλευθερίαν, διό προσκυνούντές σου, τήν παντοδύναμον
ἐξουσίαν, βοῶμεν, Εὐλογημένος εἰ Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτόν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ...

Μάρθα καί Μαρία, τῷ Σωτήρι ἔλεγον, Εἰ ἥς ὧδε Κύριε, οὐκ ἂν
τέθνηκε Λάζαρος, Χριστός δέ ἡ ἀνάστασις τῶν κεκοιμημένων, τόν
ἤδη τετραήμερον, ἐκ νεκρῶν ἀνέστησε, Δεῦτε πάντες οι πιστοί
τούτον προσκυνήσωμεν, τόν ἐρχόμενον ἐν δόξῃ, σῶσαι τὰς ψυχὰς
ημῶν.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτόν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος...

Τῆς θεότητός σου Χριστέ, παρέχων τοῖς Μαθηταῖς σου τὰ σύμβολα, ἐν τοῖς ὄχλοις εταπείνους σεαυτὸν αποκρύψαι ταύτην βουλόμενος, διό τοῖς Αποστόλοις, ὡς προγνώστης καὶ Θεός, τοῦ Λαζάρου τὸν θάνατον προηγόρευσας, ἐν Βηθανία δέ παρὼν τοῖς λαοῖς, τοῦ φίλου σου τὸν τάφον ἀγνοῶν, μαθεῖν ἐζητεῖς ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ’ οὐκ ἔστιν ὁ διὰ σοῦ τετραήμερος ἀναστάς, τὸ θεῖόν σου κράτος ἐδήλωσε, Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῳ...

Ἦχος δ

Τεταρταῖον ἡγείρας τὸν φίλον σου Χριστέ, καὶ τὸν τῆς Μάρθας καὶ Μαρίας θρήνον ἐπαυσας, υποδεικνύων τοῖς πάσιν, ὅτι αὐτός εἰ ὁ τὰ πάντα πληρῶν, θεϊκὴ δυναστεία, αὐτεξουσίῳ θελήματι, ὦ τὰ Χερουβὶμ βοᾷ ἀπαύστως. Ὡσαννά ἐν τοῖς υψίστοις, εὐλογημένος εἰ ὁ ἐπὶ πάντων Θεός, δόξα σοι.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις...

Μάρθα τῇ Μαρίας εβόα, ὁ Διδάσκαλος πάρεστι, καὶ φωνεῖ σε, πρόσελθε, Ἡ δὲ δρομαία ἐλθούσα, ὅπου ἦν ἐστὼς ὁ Κύριος, ἰδούσα ἀνεβόησε, πεσοῦσα προσεκύνησε, καὶ τοὺς ἀχράντους πόδας σου, καταφιλοῦσα ἔλεγε, Κύριε, εἰ ἢς ὧδε, οὐκ ἂν ἀπέθανεν ἡμῶν ὁ ἀδελφός.

Στίχ. Ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ χεὶρ σου, μή ἐπιλάβῃ τῶν πενήτων σου εἰς τέλος.

Ἦχος πλ. δ

Λάζαρον τεθνεῶτα, ἐν Βηθανία ἡγείρας τετραήμερον, μόνον γάρ ὡς ἐπέστης τῷ μνήματι, ἡ φωνὴ ζωὴ τῷ τεθνεῶτι γέγονε, καὶ στενάξας ὁ Ἄδης, ἀπέλυσε φόβῳ, Μέγα τὸ θαῦμα! Πολυέλεε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, διηγῆσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου.

Καθὼς εἶπας Κύριε τῇ Μάρθᾳ, Εγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις, ἐργῶ τὸν λόγον ἐπλήρωσας, ἐξ Ἄδου καλέσας τὸν Λάζαρον, καμὲ φιλάνθρωπε, νεκρὸν τοῖς πάθεσιν, ὡς συμπαθὴς ἐξανάστησον, δέομαι.

Δόξα... Ἦχος β

Μέγα καὶ παράδοξον θαῦμα, τετέλεσται σήμερον! ὅτι νεκρὸν τεταρταῖον, ἐκ τάφου Χριστός φωνήσας ἡγείρε, καὶ φίλον ἐκάλεσε,

δοξολογήσωμεν αὐτόν, ὡς ὑπερένδοξον, ὡς ταῖς πρεσβείαις, τοῦ δικαίου Λαζάρου, σῶση τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν...

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις...

Δοξολογία μεγάλη καὶ Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, ἐκ τοῦ Κανόνος ἡ γ' καὶ ἡ ς'; Ὡδή.

Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου

Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε...

Προκείμενον Ἦχος γ';

Κύριος φωτισμός μου καὶ σωτὴρ μου.

Στίχ. Κύριος υπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

Πρὸς Εβραίους Ἐπιστολὴς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΙΒ', 28 – ΙΓ', 8)

Ἀδελφοί, βασιλείαν ἀσάλευτον παραλαμβάνοντες, ἔχομεν χάριν, δι' ἧς λατρεύομεν ευαρέστως τῷ Θεῷ, μετὰ αἰδούς καὶ εὐλαβείας, καὶ γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν, πῦρ καταναλίσκων. Ἡ φιλαδελφία μενέτω. Τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε, διὰ ταύτης γὰρ ἔλαθόν τινες ξενίσαντες Ἀγγέλους, Μιμνήσκεσθε τῶν δεσμίων, ὡς συνδεδεμένοι, τῶν κακουχουμένων, ὡς καὶ αὐτοὶ ὄντες ἐν σώματι. Τίμιος ὁ γάμος ἐν πάσι, καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος, πόρνους δὲ καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ Θεός. Αφιλάργυρος ὁ τρόπος, ἀρκούμενοι τοῖς παρούσιν, αὐτὸς γὰρ εἶρηκεν. Οὐ μὴ σε ἀνῶ, οὐδ' οὐ μὴ σε εγκαταλίπω, ὥστε θαρρούντας ἡμᾶς λέγειν, Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ οὐ φοβηθήσομαι, τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος; Μνημονεύετε τῶν ηγουμένων ὑμῶν, οἱ τινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἐκβασιν τῆς ἀναστροφῆς, μιμείσθε τὴν πίστιν, Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτός, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀλληλούϊα Ἦχος πλ. α';

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Εὐαγγέλιον Κατὰ Ἰωάννην

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦν τις ἀσθενὼν Λάζαρος...

Κοινωνικόν

Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον, Ἀλληλούϊα.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους δὲ; καὶ ψάλλομεν
τά παρόντα Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δὲ;

Τριήμερος ἀνέστης

Νηπίων ἐξ ἀκάκων Χριστέ, τῷ πῶλῳ καθεζόμενος, κατεδέξω,
ἐπινίκιον ὠδήν, ἐρχόμενος πρὸς Πάθος, ὁ τρισαγίῳ Ὑμνῷ, ὑπὸ
Ἀγγέλων ἀνυμνούμενος.

Ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς σου Σιών, πρᾶϋς καὶ σώζων ἐρχεται, ἐπὶ
πῶλου, τοὺς ἐχθροὺς ἐπιζητῶν, πατάξει ἐν ἰσχυΐ, χαίρει καὶ
κατατέρπει, μετὰ Βαΐων εορτάζουσα.

Κροτήσωμεν συμφώνως πιστοί, τοὺς κλάδους ἀρετῶν καὶ
ἡμεῖς, ὡς οἱ Παῖδες, νῦν προσφέροντες Χριστῷ, καὶ τούτῳ θείων
ἐργῶν, ἀπλώσωμεν τοὺς πέπλους, καὶ μυστικῶς τούτον δεξώμεθα.

Βαῖα ἀρετῶν ἀδελφοί, προσάξωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἐρχομένῳ
δι᾽; ἡμᾶς ἀνθρωπικῶς, παθεῖν ἐθελουσίως, θεότητος ἰσχυΐ,
πάοιν ἀπάθειαν δωρήσασθαι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ὁμοιον

Ὁ νῶτοις Χερουβὶμ ὡς Θεός, οχοῦμενος καθέζεται, ἐπὶ πῶλου,
δι᾽; ἡμᾶς ἐπὶ σφαγὴν, ἐρχόμενος θελήσει, δεύτε προθύμως
τούτον, μετὰ Βαΐων ἀνυμνήσωμεν.

Ἀπόστιχα Προσόμοια

Ἦχος β᾽;

Οἶκος τοῦ Ευφραθά

Λαμπρύνου ἡ Σιών, ἡ νέα καὶ Βαῖοις, ἀνύμνει μετὰ παίδων,
Ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς σου, σώζων πρὸς Πάθος ἐρχεται.

Στίχ. Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον.

Ἀγάλλεσθε Ἀδάμ, καὶ Εὐὰ σὺν Προφήταις, ἰδοὺ ἀνακαλέσαι,
ὑμᾶς διὰ τοῦ Πάθους, ὁ Κύριος ἐπείγεται.

Στίχ. Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστόν τό ὄνομά σου ἐν
πάσῃ τῇ γῇ!

Ὁ ἄνω σὺν Πατρὶ, καὶ Πνεύματι Ἀγγέλων, δεχόμενος τὸν ὕμνον,
πτωχεύει ξένως κάτω, καὶ Παίδων αἶνον δέχεται.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Υμνώ σου τήν φρικτήν, οικονομίαν φόβω, τό Ωσαννά βοώ σοι, εμέ γάρ έρχη σώσαι, ευλογημένε Κύριε.

Απολυτίκιον Ήχος α΄;

Τήν κοινήν Ανάστασιν, πρό τού σου Πάθους πιστούμενος, εκ νεκρών ήγειρας τόν Λάζαρον Χριστέ ο Θεός, όθεν καί ημείς ώς οι Παίδες, τά τής νίκης σύμβολα φέροντες, σοί τώ Νικητή τού θανάτου βοώμεν, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου. (Δίς)

Έτερον Ήχος δ΄;

Συνταφέντες σοι διά τού Βαπτίσματος, Χριστέ ο Θεός ημών, τής αθανάτου ζωής ηξιώθημεν τή Αναστάσει σου, καί ανυμνούντες κράζομεν, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου. (Άπαξ)

Μετά δέ τήν Απόλυσιν, εισερχόμεθα εις τήν Τράπεζαν.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμιακόν, καί τό, Μακάριος ανήρ, τό Κάθισμα όλον, εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι΄, καί ψάλλομεν τά παρόντα ε΄; Στιχηρά Ιδιόμελα, δευτερούντες αυτά.

Ήχος πλ. β΄;

Σήμερον η χάρις τού αγίου Πνεύματος, ημάς συνήγαγε, καί πάντες αίροντες, τόν Σταυρόν σου λέγομεν, Ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις.

Ο έχων θρόνον ουρανόν, καί υποπόδιον τήν γήν, ο τού Θεού Πατρός Λόγος, καί Υιός συναϊδιος, επί πώλου αλόγου εμετρίασε σήμερον, εν Βηθανία ελθών, όθεν παίδες Εβραίων, κλάδους χερσί κατέχοντες, ευφήμουν φωνή, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος ο ερχόμενος, Βασιλεύς τού Ισραήλ.

Δεύτε καί ημείς σήμερον, πάς ο νέος Ισραήλ, η εξ εθνών Εκκλησία, μετά τού Προφήτου Ζαχαρίου εκβοήσωμεν, Χαίρε σφόδρα θύγατερ Σιών, κήρυσσε θύγατερ Ιερουσαλήμ, ότι ιδού ο Βασιλεύς σου, έρχεται σοι πραϋς καί σώζων, καί επιβεβηκώς επί πώλον όνου, υιόν υποζυγίου, εόρταζε τά τών Παίδων, κλάδους χερσί κατέχουσα ευφήμησον, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος ο ερχόμενος, Βασιλεύς τού Ισραήλ.

Τήν σεπτήν Ανάστασιν, τήν σήν προτυπούμενος ημίν, ήγειρας θανόντα τή προστάξει σου, τόν άπνουν Λάζαρον, τόν φίλον Αγαθέ,

εκ τού μνήματος τεταρταίον οδωδότα, όθεν καί τώ πώλω επέβης συμβολικώς, ώσπερ επ οχήματος φερόμενος, τά έθνη τεκμαιρόμενος Σωτήρ, Όθεν καί τόν αίνόν σοι προσφέρει, ο ηγαπημένος Ισραήλ, εκ στομάτων θηλαζόντων, καί νηπίων ακάκων, καθορώντων σε Χριστέ, εισερχόμενον εις τήν Αγίαν Πόλιν, πρό έξ ημερών τού Πάσχα.

Πρό έξ ημερών τού Πάσχα, ήλθεν Ιησούς εις Βηθανίαν, καί προσήλθον αυτώ οι Μαθηταί αυτού, λέγοντες αυτώ, Κύριε, πού θέλεις, ετοιμάσωμέν σοι φαγείν τό Πάσχα; ο δέ απέστειλεν αυτούς, Απέλθετε εις τήν απέναντι κώμην, καί ευρήσετε άνθρωπον, κεράμιον ύδατος βαστάζοντα, ακολουθήσατε αυτώ, καί τώ οικοδεσπότη είπατε, ο Διδάσκαλος λέγει, Πρός σέ ποιώ τό Πάσχα, μετά τών Μαθητών μου.

Δόξα...

Σήμερον η χάρις τού αγίου Πνεύματος, ημάς συνήγαγε, καί πάντες αίροντες τόν Σταυρόν σου λέγομεν, Ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις.

Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Είσοδος μεγάλη. τό, Φώς ιλαρόν..., καί τό Προκείμενον. Ο Κύριος εβασίλευσεν, ευπρέπειαν ενεδύσατο, ως τή Κυριακή.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΜΘ', 1–2, 8–12)

Εκάλεσεν Ιακώβ τούς υιούς αυτού, καί είπεν αυτοίς, Συνάχθητε, ίνα αναγγείλω υμίν, τί απαντήσει υμίν επ' εσχάτων τών ημερών, συνάχθητε, καί ακούσατέ μου, υιοί Ιακώβ, ακούσατε Ισραήλ τού πατρός ημών, Ιούδα, σέ αινέσουσιν οι αδελφοί σου, αι χείρές σου επί νώτου τών εχθρών σου, προσκυνήσουσί σοι οι υιοί τού πατρός σου. Σκύμνος λέοντος Ιούδα, εκ βλαστού, υίέ μου, ανέβης, αναπесών εκοιμήθη ως λέων, καί ως σκύμνος, τίς εγερεί αυτόν, ουκ εκλείψει άρχων εξ Ιούδα καί ηγούμενος, εκ τών μηρών αυτού, έως άν έλθη, ώ απόκειται, καί αυτός προσδοκία εθνών, δεσμεύων πρός άμπελον τόν πώλον αυτού, καί τή έλικι τόν πώλον τής όνου αυτού, πλυνεί εν οίνω τήν στολήν αυτού, καί εν αίματι σταφυλής τήν περιβολήν αυτού, χαροποιοί οι οφθαλμοί αυτού από οίνου, καί λευκοί οι οδόντες αυτού, ή γάλα.

Προφητείας Σοφονίου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Γ', 14–19)

Τάδε λέγει Κύριος, Χαίρε σφόδρα, θύγατερ Σιών, κήρυσσε, θύγατερ Ιερουσαλήμ, ευφραίνου καί κατατέρπου εξ όλης τής καρδίας σου, θύγατερ Ιερουσαλήμ, περιείλε Κύριος τά αδικήματά σου, λελύτρωταί σε εκ χειρός εχθρών σου, Βασιλεύς Ισραήλ Κύριος εν μέσω σου, ουκ όψει κακά ουκέτι, Εν τώ καιρώ εκείνω, ερεί Κύριος τή Ιερουσαλήμ, θάρσει, Σιών, μή παρείσθωσαν αι χείρές σου, Κύριος ο Θεός σου εν σοί δυνατός, σώσει σε, επάξει επί σέ ευφροσύνην, καί καινιεί σε εν τή αγαπήσει αυτού, καί ευφρανθήσεται επί σοί εν τέρψει ως εν ημέρα εορτής. Καί συνάξω τούς συντετριμμένους σου, ουαί! τίς έλαβεν επ’ αυτήν ονειδισμόν. Ιδού εγώ ποιώ εν σοί ένεκά σου, λέγει Κύριος, εν τώ καιρώ εκείνω, καί σώσω τήν εκπεπιασμένην, καί τήν απωσμένην εισδέξομαι, καί θήσομαι αυτούς εις καύχημα, καί ονομαστούς εν πάση τή γή.

**Προφητείας Ζαχαρίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Θ’ 9–15)**

Τάδε λέγει Κύριος, Χαίρε σφόδρα, θύγατερ Σιών, κήρυσσε, θύγατερ Ιερουσαλήμ, ιδού ο Βασιλεύς σου έρχεται σοι, δίκαιος καί σώζων αυτός, πραύς καί επιβεβηκώς επί υποζύγιον καί πώλον νέον. Καί εξολοθρεύσει άρματα εξ Εφραΐμ, καί ίππον εξ Ιερουσαλήμ, καί εξολοθρευθήσεται τόξον πολεμικόν, καί πλήθος καί ειρήνη εξ εθνών, καί κατάρξει από υδάτων έως θαλάσσης, καί από ποταμών έως διεκβολών γής. Καί σύ εν αίματι διαθήκης σου εξαπέστειλας τούς δεσμίους σου, εκ λάκκου ουκ έχοντος ύδωρ, καθήσεσθε εν οχυρώμασι δέσμιοι τής συναγωγής, καί αντί μιάς ημέρας παροικίας σου, διπλά ανταποδώσω σοι, διότι ενέτεινά σε Ιούδα εμαυτώ τόξον, έπλησα τόν Εφραΐμ, καί εξεγερώ τά τέκνα σου Σιών επί τά τέκνα τών Ελλήνων, καί ψηλαφήσω σε, ως ρομφαίαν μαχητού, καί Κύριος έσται επ αυτούς, καί εξελεύσεται ως αστραπή βολίς αυτού, καί Κύριος ο Θεός παντοκράτωρ εν σάλπιγγι σαλπιδί, καί πορεύσεται εν σάλω απειλής αυτού, Κύριος παντοκράτωρ υπερασπιεί αυτούς.

**Εις τήν Λιτήν
Στιχηρά Ιδιόμελα
Ήχος α’**

Τό πανάγιον Πνεύμα, τό καί τούς Αποστόλους διδάξαν λαλείν, ετέραις ξέναις γλώσσαις, αυτό τούς παίδας τών Εβραίων, τούς απειροκάκους, προτρέπεται κραυγάζειν, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος ο ερχόμενος, Βασιλεύς τού Ισραήλ.

Ο συνάναρχος καί συναίδιος Υιός, καί Λόγος τού Πατρός, επί πώλου αλόγου, ήλθε σήμερον καθεζόμενος, επί τήν πόλιν Ιερουσαλήμ, όν τά Χερουβίμ μετά δέους ατενίσαι ου δύνανται, Παίδες ανευφήμησαν, μετά βαΐων καί κλάδων, τόν αΐνον μυστικώς αναμέλποντες, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, τώ ελθόντι σώσαι εκ πλάνης, άπαν τό γένος ημών.

Πρό έξ ημερών τού Πάσχα, η φωνή σου ηκούσθη Κύριε, εις τά, βάθη τού Άδου, όθεν καί τόν Λάζαρον, τετραήμερον ήγειρας, οι δέ παίδες τών Εβραίων έκραζον, Ωσαννά, ο Θεός ημών δόξα σοι.

Ήχος β'

Εισερχομένου σου Κύριε, εις τήν αγίαν Πόλιν, επί πώλου καθήμενος, έσπευδες ελθείν επί τό Πάθος, ίνα πληρώσης Νόμον καί Προφήτας, οι δέ παίδες τών Εβραίων, τής Αναστάσεως τήν νίκην προμηνύοντες, υπήντων σοι μετά κλάδων, καί βαΐων λέγοντες, Ευλογημένος εί Σωτήρ, ελέησον ημάς.

Δόξα σοι Χριστέ, τώ εν υψίστοις καθημένω επί τού θρόνου, καί νύν προσδοκωμένω, μετά τού τιμίου σου Σταυρού, διό ευφραίνεται θυγάτηρ Σιών, αγάλλονται τά έθνη τής γής, κλάδους κατέχουσι Παίδες, χιτώνας οι Μαθηταί, καί πάσα η Οικουμένη εδιδάχθη τού βοάν σοι, Ευλογημένος εί Σωτήρ, ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος γ'

Πρό έξ ημερών, τού γενέσθαι τό Πάσχα, ήλθεν Ιησούς εις Βηθανίαν, ανακαλέσασθαι τόν τεθνεώτα τετραήμερον Λάζαρον, καί προκηρύξαι τήν Ανάστασιν, υπήντησαν αυτώ καί αι γυναΐκες, Μάρθα καί Μαρία, αδελφαί τού Λαζάρου, αναβοώσαι πρός αυτόν, Κύριε, ει ής ώδε, ουκ άν απέθανεν ημών ο αδελφός, Τότε λέγει πρός αυτάς, ου προείπον υμίν, ο πιστεύων εις εμέ, κán αποθάνη ζήσεται; υποδείξατέ μου, πού τεθήκατε αυτόν, καί εβόα πρός αυτόν, ο κτίστης τών απάντων, Λάζαρε δεύρο έξω.

Καί αι συνήθεις Ευχαΐ εν τώ Νάρθηκι.

Εις τά Απόστιχα τά παρόντα Ιδιόμελα

Ήχος πλ. δ'

Χαΐρε καί ευφραΐνου πόλις Σιών, τέρπου καί αγάλλου η Εκκλησία τού Θεού, ιδού γάρ ο Βασιλεύς σου παραγέγονεν εν δικαιοσύνη, επί πώλου καθεζόμενος, υπό Παίδων ανυμνούμενος, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος εί, ο έχων πλήθος οικτιρμών, ελέησον ημάς.

Στίχ. Εκ στόματος νηπίων καί θηλαζόντων κατηρτίσω αίνον.

Ἦλθεν ὁ Σωτὴρ σήμερον, ἐπὶ τὴν πόλιν Ἰερουσαλήμ, πληρώσαι τὴν γραφὴν, καὶ πάντες ἔλαβον ἐν ταῖς χερσὶ Βαῖα, τοὺς δὲ χιτῶνας ὑπεστρώννουν αὐτῷ, γινώσκοντες, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὡς τὰ Χερουβὶμ βοᾶ ἀπαύστως, Ὡσαννά ἐν τοῖς υψίστοις, εὐλογημένος εἶ, ὁ ἔχων πλήθος οἰκτιρμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστόν τό Ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῇ!

Ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφίμ, ἐπέβης ἐπὶ πώλου, Δαυϊτικῶς Ἀγαθέ, καὶ Παῖδες σε ἀνύμνουν θεοπρεπῶς, Ἰουδαῖοι ἐβλασφήμουν παρανόμως, τό ἀκάθεκτον τῶν ἐθνῶν, ἡ καθέδρα τοῦ πώλου προετύπου, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν μεταποιοούμενον, Δόξα σοι Χριστέ, ὁ μόνος ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Σήμερον ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἡμᾶς συνήγαγε, καὶ πάντες αἶροντες τὸν Σταυρόν σου λέγομεν, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Ὡσαννά ἐν τοῖς υψίστοις.

Καὶ νύν... Πάλιν τό αὐτό

Απολυτίκιον Ἦχος α'

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν, πρό τοῦ σοῦ Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἡγειρας τὸν Λάζαρον Χριστέ ὁ Θεός, ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ Παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοὶ τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν, Ὡσαννά ἐν τοῖς υψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου. **(Δίς)**

Ἐτερον Ἦχος δ'

Συνταφέντες σοι διὰ τοῦ Βαπτίσματος, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, τῆς αθανάτου ζωῆς ἡξιώθημεν τῇ Ἀναστάσει σου, καὶ ἀνυμνοῦντες κράζομεν, Ὡσαννά ἐν τοῖς υψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου. **(Ἀπαξ)**

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ὁ Εξάψαλμος, τό, Θεός Κύριος, καὶ τὰ εἰς τὸν Ἑσπερινόν ἀνωτέρω Ἀπολυτίκια.

Μετά δέ τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Μετά κλάδων νοητώς, κεκαθαρμένοι τάς ψυχάς, ὡς οἱ Παῖδες τόν Χριστόν, ανευφημήσωμεν πιστῶς, μεγαλοφώνως κραυγάζοντες τῷ Δεσπότη, Ευλογημένος εἰ Σωτήρ, ὁ εἰς τόν Κόσμον ἐλθών, τοῦ σῶσαι τόν Ἀδάμ, ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀράς, πνευματικῶς γενόμενος φιλάνθρωπε, νέος Ἀδάμ ὡς εὐδόκησας, ὁ πάντα Λόγε, πρὸς τό συμφέρον, οικονομήσας δόξα σοι.

Ἔτερον Κάθισμα

Ἦχος δ΄; Επεφάνης σήμερον

Τεταρταῖον Λάζαρον, ἐκ τοῦ μνημείου, ἀναστήσας Κύριε, πάντας ἐδίδαξας βοάν, μετὰ βαΐων καί κλάδων σοι, Ευλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος.

Μετά τήν β΄; Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ΄;

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Επὶ φίλῳ σου Χριστέ, δάκρυα ραίνεις μυστικῶς, καί ἐγείρεις ἐκ νεκρῶν, Λάζαρον κείμενον θνητόν, ἐν ᾧ συμπάθειαν ἐδείξας φιλανθρώπως, μαθόντα δέ τήν σὴν, παρουσίαν Σωτήρ, τὰ πλήθη τῶν βρεφῶν, ἐξήλθον σήμερον, ἐν ταῖς χερσὶ κατέχοντα Βαῖα, τό Ὡσαννά σοι κραυγάζοντα, Ευλογημένος εἰ, ὅτι τόν Κόσμον, εἰς τό σῶσαι ἐλήλυθας.

Ἔτερον Ἦχος α΄;

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ανέσαστε συμφώνως, οἱ λαοὶ καί τὰ ἔθνη, ὁ γάρ Βασιλεὺς τῶν Ἀγγέλων, ἐπέβη νῦν τῷ πῶλῳ, καί ἐρχεται θέλων ἐν Σταυρῷ, πατάξαι τοὺς ἐχθρούς ὡς δυνατός, διὰ τοῦτο καί οἱ Παῖδες, μετὰ Βαΐων, κράζουσι τόν ὕμνον, Δόξα σοι τῷ ἐλθόντι Νικητῇ, δόξα σοι τῷ Σωτήρι Χριστῷ, δόξα σοι τῷ ευλογημένῳ, μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Μετά δέ τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ΄;

Τό προσταχθέν μυστικῶς

Ὁ ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καί ἐπὶ πῶλου, επικαθίσας δι΄ ἡμᾶς, καί πρὸς τό Πάθος, τό ἐκούσιον φθάσας, σήμερον ἀκούει, τῶν Παίδων, ἀναβοώντων τό Ὡσαννά, τῶν ὀχλῶν, ἀναφωνούντων Υἱέ Δαυὶδ, σπεύσον σῶσαι οὐς ἐπλάσας, ευλογημένε Ἰησοῦ, εἰς τοῦτο γάρ ἐλήλυθας, ὅπως γνῶμεν τήν δόξαν σου.

Δόξα... Καί νῦν... Πάλιν τό αὐτό

Ανάγνωσιν δέ, ποιούμεν τών εις τό κατά Ιωάννην, περί τής Εορτής Λόγων ξε' και ξε'.

Είτα τό α', Αντίφωνον τών Αναβαθμών τού δ' Ήχου.

Εκ νεότητός μου, πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, και σώσον Σωτήρ μου. (Δίς)

Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι. (Δίς)

Δόξα...

Αγίω Πνεύματι, πάσα ψυχή ζωούται, και καθάρσει, υψούται λαμπρύνεται, τή Τριαδική μονάδι, ιεροκρυφίως.

Και νύν...

Αγίω Πνεύματι, αναβλύζει τά τής χάριτος ρείθρα, αρδεύοντα, άπασαν τήν Κτίσιν, προς ζωογονίαν.

Προκείμενον Ήχος δ'

Εκ στόματος νηπίων και θηλαζόντων κατηρτίσω αίνον.

Στίχ. Κύριε ο Κύριος ημών, ως θαυμαστόν τό όνομά σου εν πάση τή γή.

Και μετά τό, Πάσα πνοή... τό Ευαγγέλιον κατά Ματθαίον.

Τώ καιρώ εκείνω, ότε ήγγισεν ο Ιησούς...

Ανάστασιν Χριστού, ου λέγομεν, αλλ' ευθύς μετά τόν Ν', ψάλλομεν τά παρόντα.

Δόξα... Ήχος β'

Σήμερον ο Χριστός, εισέρχεται εν πόλει Βηθανία εν πώλω καθημένος, τήν αλογίαν λύων, τών εθνών τήν κάκιστον, πάλαι κεχερσωμένην.

Και νύν... Πάλιν τό αυτό

Στίχ. Ελέησόν με, ο Θεός...

Ήχος πλ. β'

Σήμερον η χάρις τού αγίου Πνεύματος, ημάς συνήγαγε, και πάντες αίροντες τόν Σταυρόν σου λέγομεν, Ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις.

Ενώ δέ ασπάζονται οι Αδελφοί τό Ευαγγέλιον, διανέμει ο Ηγούμενος τά Βαΐα.

Είτα ψάλλομεν τόν Κανόνα, τούς Ειρμούς ανά β', τά δέ Τροπάρια ανά δ' ή ανά ς', ότε εισί δύο, και αύθις έσχατον, Καταβασίαι, οι αυτοί Ειρμοί, υπ αμφοτέρων τών Χορών.

Ο Κανών ού η Ακροστιχίς

Ωσαννά Χριστός, ευλογημένος Θεός.

Ποίημα Κοσμά Μοναχού.

Ωδή α΄; Ήχος δ΄; Ο Ειρμός

«Ωφθησαν, αι πηγαί τῆς αβύσσου, νοτίδος ἄμοιροι, καί ανεκαλύφθη θαλάσσης, κυμαίνουσης τὰ θεμέλια, τῇ καταιγίδι νεύματι, ταύτης γάρ επετίμησας, περιούσιον λαόν δέ ἔσωσας, ἄδοντα, επινίκιον ὕμνον σοι Κύριε».

Στόματος, εκ νηπίων ακάκων, καί θηλαζόντων αἶνον, τῶν σῶν οικετῶν κατηρτίσω, καταλύσαι τόν αντίπαλον, καί εκδικῆσαι πάθει Σταυροῦ, τήν πτώσιν τοῦ πάλαι Αδάμ, διά ξύλου αναστήσαι τούτον δέ, ἄδοντα, επινίκιον ὕμνον σοι Κύριε.

Αἴνεσιν, Εκκλησία Οσίων, τῷ ενοικούντι Σιών, σοί Χριστέ προσφέρει, εν σοί δέ Ισραήλ, τῷ ποιητῇ αὐτοῦ, χαίρει, καί ὀρη ἔθνη αντίτυπα λιθοκάρδια, εκ προσώπου σου ηγαλλιάσαντο, ἄδοντα, επινίκιον ὕμνον σοι Κύριε.

Καταβασία

Ωφθησαν, αι πηγαί τῆς αβύσσου, νοτίδος ἄμοιροι, καί ανεκαλύφθη θαλάσσης, κυμαίνουσης τὰ θεμέλια, τῇ καταιγίδι νεύματι, ταύτης γάρ επετίμησας, περιούσιον λαόν δέ ἔσωσας, ἄδοντα, επινίκιον ὕμνον σοι Κύριε.

Ωδή γ΄; Ο Ειρμός

«Νάουσαν ακρότομον, προστάγματι σῷ, στερεάν εθήλασε πέτραν, Ισραηλῆτις λαός, η δέ πέτρα σύ Χριστέ, υπάρχεις καί ζωή, εν ᾧ εστερεώθη η Εκκλησία κρᾶζουσα, Ωσαννά, ευλογημένος εἰ ο ερχόμενος».

Νεκρόν τετραήμερον, προστάγματι σῷ, εκ νεκάδων σύντρομος, Ἄδης ἀφήκε Λάζαρον, η ανάστασις Χριστέ, σύ γάρ καί ζωή, ἐν ᾧ εστερεώθη, η Εκκλησία κρᾶζουσα, Ωσαννά, ευλογημένος εἰ ο ερχόμενος.

Ἄσατε λαοί, θεοπρεπῶς εν Σιών, καί ευχήν ἀπόδοτε, Χριστῷ εν Ιερουσαλήμ, αὐτός ἐρχεται εν δόξῃ μετὰ κυριείας, εν ᾧ εστερεώθη, η Εκκλησία κρᾶζουσα, Ωσαννά, ευλογημένος εἰ ο ερχόμενος.

Καταβασία

Νάουσαν ακρότομον, προστάγματι σῷ, στερεάν εθήλασε πέτραν, Ισραηλῆτις λαός, η δέ πέτρα σύ Χριστέ, υπάρχεις καί ζωή, εν ᾧ εστερεώθη η Εκκλησία κρᾶζουσα, Ωσαννά, ευλογημένος εἰ ο ερχόμενος.

Η Υπακοή Ἦχος πλ. β'

Μετά κλάδων υμνήσαντες πρότερον, μετά ξύλων συνέλαβον ὕστερον, οἱ αγνώμονες Χριστόν, Ἰουδαῖοι τόν Θεόν, ἡμεῖς δέ πίστει ἀμεταθέτω, αἰετῶντες ὡς εὐεργέτην, διαπαντός βοήσωμεν αὐτῷ, Εὐλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος, τόν Ἀδάμ ἀνακαλέσασθαι.

Εἶτα ἀναγινώσκομεν τόν Λόγον τοῦ κυρίου Ἀνδρέου Κρήτης.

Ωδή δ' Ο Εἰρμός

«Χριστός ὁ ἐρχόμενος ἐμφανῶς Θεός ἡμῶν, ἤξει καί ου χρονεῖ, ἐξ ὅρους κατασκίου δασέος, Κόρης τικτούσης ἀπειράνδρου, Προφήτης πάλαι φησί, Διό πάντες βοῶμεν, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ρηξάτω εὐφροσύνην κραταιάν επ' ἔλεον, ὅρη καί πάντες βουνοί, καί ξύλα τοῦ δρυμοῦ επικροτησάτω, Χριστόν αἰνεῖτε ἔθνη, καί τούτω πάντες λαοί, ἐπαι νούντες βοάτε, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἰσχύν ὁ βασιλεύων τῶν αἰώνων Κύριος, ἐνδεδυμένος ἤξει, τῆς τούτου ωραιότητός τε καί δόξης, ἀσύγκριτος ὑπάρχει εὐπρέπεια ἐν Σιών, Διό πάντες βοῶμεν, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Σπιθαμή ὁ μετρήσας οὐρανόν, δρακί δέ γήν, Κύριος πάρεστι, Σιών γάρ ἐξελέξατο, ἐν αὐτῇ δέ οἰκεῖν καί βασιλεύειν, ἠρετίσατο λαών, τῶν ἐν πίστει βοώντων, Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

Καταβασία

Χριστός ὁ ἐρχόμενος ἐμφανῶς Θεός ἡμῶν, ἤξει καί ου χρονεῖ, ἐξ ὅρους κατασκίου δασέος, Κόρης τικτούσης ἀπειράνδρου, Προφήτης πάλαι φησί, Διό πάντες βοῶμεν, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ε' Ο Εἰρμός

«Τήν Σιών επ' ὅρους ἀνάβηθι, ὁ εὐαγγελιζόμενος, καί τήν Ἱερουσαλήμ, ὁ κηρύσσων ἐν ἰσχύϊ ὑψωσον φωνήν, Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ, ἡ Πόλις τοῦ Θεοῦ, εἰρήνη ἐπὶ τόν Ἰσραήλ, καί σωτήριον ἔθνεσιν».

Ὁ ἐν τοῖς υψίστοις καθήμενος, ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ Θεός, καί ἐφορῶν ταπεινά, αὐτός ἐρχεται, ἐν δόξῃ μετὰ κυριείας, καί πληρωθήσεται τὰ πάντα, θεϊκῆς αἰνέσεως αὐτοῦ, εἰρήνη ἐπὶ τόν Ἰσραήλ, καί σωτήριον ἔθνεσιν.

Σιών Θεοῦ ὅρος τό ἅγιον, καί Ἱερουσαλήμ κύκλω τούς ὀφθαλμούς σου ἄρον, καί ἴδε συνηγμένα τέκνα σου ἐν σοί, ἰδοὺ γάρ

ήκασι μακρόθεν, προσκυνήσαι τώ Βασιλεί σου, ειρήνη επί τόν Ισραήλ, καί σωτήριον έθνεσιν.

Καταβασία

Τήν Σιών επ' όρους ανάβηθι, ο ευαγγελιζόμενος, καί τήν Ιερουσαλήμ, ο κηρύσσων εν ισχύϊ ύψωσον φωνήν, Δεδοξασμένα ελαλήθη περί σου, η Πόλις τού Θεού, ειρήνη επί τόν Ισραήλ, καί σωτήριον έθνεσιν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εβόησαν, εν ευφροσύνη Δικαίων τά πνεύματα, Νύν τώ Κόσμω, διαθήκη καινή διατίθεται, καί ραντίσματι, καινουργείσθω λαός θείου Αίματος».

Υπόδεξαι, Ισραήλ τού Θεού τό βασίλειον, καί ο βαίνων εν τώ σκότει, τό φώς θεασάσθω μέγα, καί ραντίσματι, καινουργείσθω λαός θείου Αίματος.

Λελυμένους, σούς δεσμίους Σιών εξαπόστειλον, καί εκ λάκκου, αγνωσίας ανύδρου εξάγαγε, καί ραντίσματι, καινουργείσθω λαός θείου Αίματος.

Καταβασία

Εβόησαν, εν ευφροσύνη Δικαίων τά πνεύματα, Νύν τώ Κόσμω, διαθήκη καινή διατίθεται, καί ραντίσματι, καινουργείσθω λαός θείου Αίματος.

Κοντάκιον Αυτόμελον

Ήχος πλ. β'

Τώ θρόνω εν ουρανώ, τώ πώλω επί τής γής, εποχούμενος Χριστέ ο Θεός, τών Αγγέλων τήν αίνεσιν, καί τών Παίδων ανύμνησιν προσεδέξω βοώντων σοι, Ευλογημένος εί ο ερχόμενος, τόν Αδάμ ανακαλέσασθαι.

Ο Οίκος

Επειδή Άδην έδησας αθάνατε, καί θάνατον ενέκρωσας, καί Κόσμον ανέστησας, βαΐοις τά νήπια ανευφήμουν σε Χριστέ, ως νικητήν κραυγάζοντά σοι σήμερον, Ωσαννά τώ Υιώ Δαυϊδ, ουκέτι γάρ φησι, σφαγήσονται βρέφη διά τό βρέφος Μαριάμ, αλλ' υπέρ πάντων νηπίων καί πρεσβυτών, μόνος σταυρούσαι, ουκέτι καθ' ημών χωρήσει τό ξίφος, η σή γάρ πλευρά νυγήσεται λόγχη, όθεν αγαλλόμενοι φαμέν, Ευλογημένος εί ο ερχόμενος, τόν Αδάμ ανακαλέσασθαι.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή τών Βαΐων, τήν λαμπράν καί ένδοξον πανήγυριν τής εις Ιερουσαλήμ εισόδου τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού εορτάζομεν.

Στίχοι

- Πώλω καθίσας, ο λόγω τείνας πόλον,
- Βροτούς εκζητεί λύσαι τής αλογίας.

Τή αφάτω σου ευσπλαγχνία, Χριστέ ο Θεός ημών, νικητάς ημάς τών παραλόγων παθών ποιήσον, καί τήν σήν εναργή κατά θανάτου νίκην, τήν φαιδράν σου καί ζωηφόρον Ανάστασιν ιδείν καταξίωσον, καί ελέησον ημάς.

Ωδή ζ' 39; Ο Ειρμός

«Ο διασώσας εν πυρί, τούς Αβραμιαίους σου Παίδας, καί τούς Χαλδαίους ανελών, οίς αδίκως δικαίους ενήδρευσαν, υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων, ευλογητός εί».

Γονυπετούντες οι λαοί, καί σύν Μαθηταίς γεγηθότες, μετά βαΐων Ωσαννά, τώ Υιώ Δαυιδ έκραζον, Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων, ευλογητός εί.

Η απειρόκακος πληθύς, έτι νηπιάζουσα φύσις, θεοπρεπώς σε Βασιλεύ, Ισραήλ καί Αγγέλων ανύμνησεν, Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων, ευλογητός εί.

Μετά βαΐων σε Χριστέ, κλάδοις επεκρότει τά πλήθη, ευλογημένος ο ελθών, Βασιλεύς τών αιώνων, εβόα τε, Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων, ευλογητός εί.

Καταβασία

Ο διασώσας εν πυρί, τούς Αβραμιαίους σου Παίδας, καί τούς Χαλδαίους ανελών, οίς αδίκως δικαίους ενήδρευσαν, υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων, ευλογητός εί.

Ωδή η' 39; Ο Ειρμός

«Ευφράνθητι Ιερουσαλήμ, πανηγυρίσατε οι αγαπώντες Σιών, ο βασιλεύων γάρ εις τούς αιώνας, Κύριος τών Δυνάμεων ήλθεν, ευλαβείσθω πάσα η γή, εκ προσώπου αυτού, καί βοάτω, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον».

Νέον πώλον επιβεβηκώς, ο Βασιλεύς σου Σιών, επέστη Χριστός, τήν γάρ αλόγιστον, ειδώλων πλάνην λύσαι, καί τήν ακάθεκτον ορμήν αναστείλαι, πάντων εθνών παραγέγονεν, εις τό μέλπειν, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ο Θεός σου, χαίρε Σιών σφόδρα, εβασίλευσεν εις τούς αιώνας Χριστός, ούτος ως γέγραπται πραϋς, καί σώζων, δίκαιος λυτρωτής ημών ήλθεν, επί πώλου, ίππειον θράσος ολέσων εχθρών, μή βοώντων, Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Σπανίζεται θείων περιβόλων, τό παράνομον συνέδριον απειθών, τόν προσευχής Θεού επεί περ οίκον, σπήλαιον απειργάσατο ληστών, εκ καρδιάς τόν Λυτρωτήν απωσάμενον, ώ βοώμεν, Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Καταβασία

Ευφράνθητι Ιερουσαλήμ, πανηγυρίσατε οι αγαπώντες Σιών, ο βασιλεύων γάρ εις τούς αιώνας, Κύριος τών Δυνάμεων ήλθεν, ευλαβείσθω πάσα η γή, εκ προσώπου αυτού, καί βοάτω, Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Ωδή θ#39; Ο Ειρμός

«Θεός Κύριος, καί επέφανεν ημίν, συστήσασθε εορτήν, καί αγαλλόμενοι, δεύτε μεγαλύνωμεν Χριστόν, μετά βαΐων καί κλάδων, ύμνοις κραυγάζοντες, Ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου, Σωτήρος ημών».

Έθνη ίνα τί εφρυάξατε; Γραφείς, καί Ιερείς, τί κενά εμελετήσατε; Τίς ούτος ειπόντες, ώ Παίδες μετά βαΐων καί κλάδων, ύμνοις κραυγάζουσιν, Ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου, Σωτήρος ημών.

Ούτος ο Θεός, ώ παρόμοιος ουδείς, δικαίαν πάσαν οδόν εξευρών, δέδωκε τώ ηγαπημένω Ισραήλ, μετά δέ ταύτα, ανθρώποις συνανεστράφη οφθείς, Ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου, Σωτήρος ημών.

Σκάνδαλα τρίβου, τί εχόμενα ημίν, τιθέατε απειθείς; πόδες οξείς υμών, αίμα διεκχέαι Δεσπότου, αλλ#39; αναστήσεται πάντων, σώσαι τούς κράζοντας, Ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου, Σωτήρος ημών.

Καταβασία

Θεός Κύριος, καί επέφανεν ημίν, συστήσασθε εορτήν, καί αγαλλόμενοι, δεύτε μεγαλύνωμεν Χριστόν, μετά βαΐων καί κλάδων, ύμνοις κραυγάζοντες, Ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου, Σωτήρος ημών.

Εξαποστειλάριον

ο Άγιος Κύριος ο Θεός ημών,

ο Ἅγιος Κύριος ο Θεός ημών,
ο Ἅγιος Κύριος ο Θεός ημών.

Ψαλλόμενον τό αυτό καί μόνον, καί εκ γ'.

Τού Κυρίου δεηθώμεν.

Κύριε, ο Θεός ημών, ο καθήμενος επί τών Χερουβείμ, ο εξεγείρας τήν δυναστείαν, καί αποστείλας τόν μονογενή σου Υἱόν, τόν Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν, ἵνα σώσῃ τόν κόσμον διά τοῦ Σταυροῦ, τῆς Ταφῆς καί τῆς Αναστάσεως αὐτοῦ, οὐ παραγενομένου ἐν Ἱερουσαλήμ ἐπὶ τό ἐκούσιον Πάθος, ο λαός, ο καθήμενος ἐν σκότει καί σκιά θανάτου, λαβόντες τά τῆς νίκης σύμβολα, τοὺς κλάδους τών δένδρων, καί τά βαῖα τών φοινίκων, τήν Ανάστασιν προεμήνυσαν. Αὐτός, Δέσποτα, καί ημᾶς, τοὺς κατὰ μίμησιν ἐκείνων, τῇ προεορτίῳ ταύτῃ ἡμέρᾳ Βαῖα καί κλάδους δένδρων ἐν χερσὶ φέροντας, διατήρησον, καί ὥς ἐκεῖνοι οἱ ὄχλοι καί οἱ Παῖδες, τό Ὡσαννά σοι προσφέροντας, διαφύλαξον, ὅπως ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς καταξιωθώμεν τῆς ζωοποιού καί τριημέρου Αναστάσεως, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ημών, μεθ' οὐ εὐλογητός εἰ, σὺν τῷ παναγίῳ καί αγαθῷ καί ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νὺν καί αἰεὶ, καί εἰς τοὺς αἰῶνας τών αἰώνων. Ἀμήν.

Εἰς τοὺς Α ἰ ν ο υ ς

Ἰστώμεν Στίχους ς', καί ψάλλομεν τά ἐπόμενα Στιχηρά, δευτεροῦντες τά πρώτα δύο.

Στιχηρά Ἰδιόμελα

Ἦχος δ'

Ὁ πλεῖστος ὄχλος Κύριε, ἐστρώννουν ἐν τῇ Ὁδῷ τά ἱμάτια αὐτῶν, ἄλλοι δέ ἐκοπτον κλάδους, ἀπὸ τών δένδρων καί ἐβάσταζον, οἱ προάγοντες δέ καί οἱ ἀκολουθοῦντες, ἐκράζον λέγοντες, Ὡσαννά τῷ Υἱῷ Δαυΐδ, εὐλογημένος εἰ ο ἐλθὼν, καί πάλιν ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου. (Δίς)

Μέλλοντός σου εἰσιέναι, εἰς τήν ἀγίαν Πόλιν Κύριε, τά κλάδη τών φυτῶν οἱ λαοὶ ἐβάσταζον, σέ ὑμνοῦντες τόν τών ὅλων Δεσπότην, ὁρῶντές σε ἐπὶ πώλου καθήμενον, ὥς ἐπὶ τών Χερουβίμ ἐθεώρουν, καί διά τοῦτο οὕτως ἐβωων, Ὡσαννά ἐν τοῖς υψίστοις, εὐλογημένος εἰ ο ἐλθὼν, καί πάλιν ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

(Δίς)

Εξέλθετε ἔθνη, ἐξέλθετε καί λαοί, καί θεάσασθε σήμερον, τόν Βασιλέα τών ουρανῶν, ὥς ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ, ἐπὶ πώλου

ευτελούς, τήν Ιερουσαλήμ προσεπιβαίνοντα, γενεά Ιουδαίων, άπιστε καί μοιχαλίσ, δεύρο, θέασαι, όν είδεν Ησαΐας εν σαρκί δι' ημάς παραγενόμενον, πώς νυμφεύεται ως σώφρονα, τήν νέαν Σιών, καί αποβάλλεται τήν κατάκριτον συναγωγήν, ως εν αφθάρτω δέ γάμω καί αμιάντω, αμιάντοι συνέδραμον ευφημούντες, οι απειρόκακοι Παίδες, μεθ' ών υμνούντες βοήσωμεν, ύμνον τόν Αγγελικόν. Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, τώ έχοντι τό μέγα έλεος.

Τήν κοινήν Ανάστασιν, πρό τού εκουσίου Πάθους σου, εις πίστωσιν πάντων, προενδειξάμενος, Χριστέ ο Θεός, τόν μέν Λάζαρον εν Βηθανία, τή κραταιά δυνάμει σου, τετραήμερον νεκρόν ανέστησας, καί τυφλοίς δέ τό βλέπειν, ως φωτοδότης εδωρήσω Σωτήρ, καί εις τήν πόλιν τήν αγίαν, μετά τών σών Μαθητών εισήλθες, καθήμενος επί πώλου όνου, τά τών Προφητών εκπληρών κηρύγματα, ως επί τών Χερουβίμ εποχούμενος, καί παίδες Εβραίων μετά κλάδων καί βαΐων προϋπήντουν σοι, Διό καί ημείς, κλάδους ελαιών βαστάζοντες καί βαΐα, ευχαρίστως σοι βοώμεν, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου.

Δόξα... Καί νύν...

Ήχος πλ. β'

Πρό έξ ημερών τού Πάσχα, ήλθεν Ιησούς εις Βηθανίαν, καί προσήλθον αυτώ οι Μαθηταί αυτού, λέγοντες αυτώ, Κύριε, πού θέλεις, ετοιμάσωμέν σοι φαγείν τό Πάσχα; ο δέ απέστειλεν αυτούς, Απέλθετε εις τήν απέναντι κώμην, καί ευρήσετε άνθρωπον, κεράμιον ύδατος βαστάζοντα, ακολουθήσατε αυτώ, καί τώ οικοδεσπότη είπατε, ο Διδάσκαλος λέγει, Πρός σέ ποιώ τό Πάσχα, μετά τών Μαθητών μου.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Η δέ Λιτή γίνεται έξω τού Μοναστηρίου, καί η Κατήχησις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Ψάλλομεν τά παρόντα Αντίφωνα

Αντίφωνον α'

Ήχος β'.

Στίχ. Η γάπησα, ότι εισακούσεται Κύριος τής φωνής τής δεήσεώς μου.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. Περιέσχον με ωδίνες θανάτου, κίνδυνοι Αδου εύροσάν με.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. Θλίψιν καί οδύνην εύρον, καί τό όνομα Κυρίου επεκαλεσάμην.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. Ευαρεστήσω ενώπιον Κυρίου εν χώρα ζώντων.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Και νύν...

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Αντίφωνον β'

Ήχος ο αυτός

Στίχ. Επίστευσα, διό ελάλησα. εγώ δέ εταπεινώθην σφόδρα.

Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο επί πώλου όνου καθεσθείς, ψάλλοντάς σοι. Αλληλούϊα.

Στίχ. Τί ανταποδώσω τώ Κυρίω περί πάντων, ών ανταπέδωκέ μοι;

Σώσον ημάς, Υιέ Θεού...

Στίχ. Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καί τό όνομα Κυρίου επικαλέσομαι.

Σώσον ημάς, Υιέ Θεού...

Στίχ. Τάς ευχάς μου τώ Κυρίω αποδώσω εναντίον παντός τού λαού αυτού.

Σώσον η μάς, Υιέ Θεού...

Δόξα... Καί νύν...

Ο Μονογενής Υιός καί Λόγος τού Θεού...

Αντίφωνον γ'

Ήχος α'

Στίχ. Εξομολογείσθε τώ Κυρίω, ότι αγαθός, ότι εις τόν αιώνα τό έλεος αυτού.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Τήν κοινήν Ανάστασιν, πρό τού σου Πάθους πιστούμενος, εκ νεκρών ήγειρας τόν Λάζαρον Χριστέ ο Θεός, όθεν καί ημείς ώς οι Παίδες, τά τής νίκης σύμβολα φέροντες, σοί τώ Νικητή τού θανάτου βοώμεν, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου.

Στίχ. Ειπάτω δη όίκος Ισραήλ, ότι αγαθός, ότι εις τόν αιώνα τό έλεος αυτού.

Τήν κοινήν Ανάστασιν...

Στίχ. Ειπάτω δὴ οἶκος Ααρών, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν...

Στίχ. Εἰπάτωσαν δὴ πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν...

Εἰσοδικόν

Ευλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν. Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ...

Εἶτα τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α΄;

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν, πρό τοῦ σοῦ Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἡγείρας τὸν Λάζαρρον Χριστέ ὁ Θεός, ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ Παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοί τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου βοώμεν, Ὡσαννά ἐν τοῖς υψίστοις, ευλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Δόξα... Ἦχος δ΄;

Συνταφέντες σοι διὰ τοῦ Βαπτίσματος, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, τῆς αθανάτου ζωῆς ἡξιώθημεν τῇ Ἀναστάσει σου, καὶ ἀνυμνοῦντες κράζομεν, Ὡσαννά ἐν τοῖς υψίστοις, ευλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Καὶ νῦν... Τό Κοντάκιον.

Ἦχος πλ. β΄;

Τῷ θρόνῳ ἐν οὐρανῷ, τῷ πῶλῳ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐποχοῦμενος Χριστέ ὁ Θεός, τῶν Ἀγγέλων τὴν αἴνεσιν, καὶ τῶν Παίδων ἀνύμνησιν προσεδέξω βοώντων σοι, Ευλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος, τὸν Ἀδὰμ ἀνακαλέσασθαι.

Ὁ Απόστολος

Προκείμενον Ἦχος δ΄;

Ευλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. Εξομολογείσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός.

Πρὸς Φιλιππησίους Ἐπιστολὴς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. Δ΄, 4–9)

Ἀδελφοί, χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε, πάλιν ἐρῶ, χαίρετε. Τὸ ἐπιεικές ὑμῶν, γνωσθήτω πᾶσιν ἀνθρώποις. ὁ Κύριος ἐγγύς. Μηδὲν μεριμνάτε. ἀλλ΄ ἐν παντί τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει, μετὰ

ευχαριστίας τά αιτήματα υμών γνωρίζεσθω πρὸς τὸν Θεόν, καί ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, ἡ υπερέχουσα πάντα νοῦν, φρουρήσει τὰς καρδίας υμών, καί τά νοήματα υμών ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Τό λοιπόν, ἀδελφοί, ὅσα ἐστὶν ἀληθὴ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλή, ὅσα εὐφήμα, εἴ τις ἀρετὴ καί εἴ τις ἐπαινος, ταῦτα λογίζεσθε, ἃ καί ἐμάθετε, καί παρελάβετε, καί ἠκούσατε, καί εἶδετε ἐν ἐμοί, ταῦτα πράσσετε, καί ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ἔσται μετ᾽ υμών.

Ἀλληλούϊα Ἦχος α᾽;

Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Στίχ. Εἶδον πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Εὐαγγέλιον

Κατὰ Ἰωάννην

Πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς...

Καί καθεξῆς ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου.

Κοινωνικόν

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ἀλληλούϊα.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ ΕΣΠΕΡΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους
', καί ψάλλομεν τά επόμενα, Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος πλ. δ'

Χαίρε καί ευφραίνου πόλις Σιών, τέρπου καί αγάλλου η
Εκκλησία τού Θεού. Ιδού γάρ ο Βασιλεύς σου παραγέγονεν εν
δικαιοσύνη, επί πώλου καθεζόμενος, υπό Παίδων ανυμνούμενος.
Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος εί, ο έχων πλήθος οικτιρμών,
ελέησον ημάς. (Δίς)

Ήλθεν ο Σωτήρ σήμερον, επί τήν πόλιν Ιερουσαλήμ, πληρώσαι
τήν γραφήν, καί πάντες έλαβον εν ταίς χερσί βαΐα, τούς δέ χιτώνας
υπεστρώννουν αυτώ, γινώσκοντες, ότι αυτός εστιν ο Θεός ημών, ώ
τά Χερουβίμ βοά απαύστως. Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος
εί, ο έχων πλήθος οικτιρμών, ελέησον ημάς. (Δίς)

Ο τοίς Χερουβίμ εποχούμενος, καί υμνούμενος υπό τών
Σεραφίμ, επέβης επί πώλου, Δαυϊτικώς Αγαθέ, καί Παίδές σε
ανύμνουν θεοπρεπώς. Ιουδαίοι εβλασφήμουν παρανόμως, τό
ακάθεκτον τών εθνών, η καθέδρα τού πώλου προετύπου, εξ
απιστίας εις πίστιν μεταποιούμενον. Δόξα σοι Χριστέ, ο μόνος
ελεήμων, καί φιλόανθρωπος. (Δίς)

Δόξα...

Χαίρε καί ευφραίνου πόλις Σιών, τέρπου καί αγάλλου η
Εκκλησία τού Θεού. Ιδού γάρ ο Βασιλεύς σου παραγέγονεν εν
δικαιοσύνη, επί πώλου καθεζόμενος, υπό Παίδων ανυμνούμενος.
Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος εί, ο έχων πλήθος οικτιρμών,
ελέησον ημάς.

Καί νύν...

Ο τοίς Χερουβίμ εποχούμενος, καί υμνούμενος υπό τών
Σεραφίμ, επέβης επί πώλου, Δαυϊτικώς Αγαθέ, καί Παίδές σε
ανύμνουν θεοπρεπώς. Ιουδαίοι εβλασφήμουν παρανόμως, τό
ακάθεκτον τών εθνών, η καθέδρα τού πώλου προετύπου, εξ
απιστίας εις πίστιν μεταποιούμενον. Δόξα σοι Χριστέ, ο μόνος
ελεήμων, καί φιλόανθρωπος.

Προκείμενον Ήχος πλ. δ'

Ιδού δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντες οἱ δούλοι, Κυρίου.

Στίχ. Οἱ ἐσῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου.

Εἰς τὰ Απόστιχα

Ἰδιόμελα Ἦχος β'

Ἐκ βαΐων καὶ κλάδων, ὡς ἐκ θείας Εορτῆς εἰς θείαν μεταβάντες Εορτήν, πρὸς σεβασμίαν τῶν Χριστοῦ Παθημάτων, πιστοὶ συνδράμωμεν, τελετὴν σωτήριον, καὶ τούτον ὑπὲρ ἡμῶν, πάθος υφιστάμενον, κατοπτεύσωμεν ἐκούσιον, αὐτῷ δέ τὸν ὕμνον, εὐχαριστοῦντες ἀναμέλψωμεν, ἀρμόδιον ἀνακράζοντες. Ἡ τῆς εὐσπλαγχνίας πηγὴ, καὶ τῆς σωτηρίας λιμὴν, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ἀσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Ἦχος γ'

Φοβερόν τό ἐμπεσεῖν, εἰς χεῖρας Θεοῦ ζώντος, οὗτος Κριτῆς ἐστίν, ἐνθυμήσεων καὶ ἐννοιῶν καρδίας, μηδεὶς εἰσέλθῃ πειράζων, τὴν πίστιν τὴν ἀμώμητον, ἀλλ' ἐν πραότητι καὶ φόβῳ, Χριστῷ προσέλθωμεν, ἵνα λάβωμεν ἔλεον, καὶ χάριν εὐρωμεν, εἰς εὐκαιρον βοήθειαν.

Στίχ. Εἶδοσαν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ἦχος βαρύς

Συναγωγὴ πονηρὰ καὶ μοιχαλὶς, ἡ τῷ ἰδίῳ ἀνδρί, μὴ φυλάξασα πίστιν, τί κατέχεις διαθήκην, ἥς οὐκ ἦς κληρονόμος; τί καυχάσαι ἐν Πατρί, τὸν Υἱὸν ἀθετήσασα; τοὺς Προφῆτας οὐκ ἐδέξω, τὸν Υἱὸν καταγγείλαντας; κὰν τὰ ἴδια τέκνα αἰσχύνθητι, οὕτω βοῶντα. Ὡσαννά τῷ Υἱῷ Δαυῖδ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Δόξα...

Ἐκ βαΐων καὶ κλάδων, ὡς ἐκ θείας Εορτῆς εἰς θείαν μεταβάντες Εορτήν, πρὸς σεβασμίαν τῶν Χριστοῦ Παθημάτων, πιστοὶ συνδράμωμεν, τελετὴν σωτήριον, καὶ τούτον ὑπὲρ ἡμῶν, πάθος υφιστάμενον, κατοπτεύσωμεν ἐκούσιον, αὐτῷ δέ τὸν ὕμνον, εὐχαριστοῦντες ἀναμέλψωμεν, ἀρμόδιον ἀνακράζοντες. Ἡ τῆς εὐσπλαγχνίας πηγὴ, καὶ τῆς σωτηρίας λιμὴν, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νύν...

Φοβερόν τό ἐμπεσεῖν, εἰς χεῖρας Θεοῦ ζώντος, οὗτος Κριτῆς ἐστίν, ἐνθυμήσεων καὶ ἐννοιῶν καρδίας, μηδεὶς εἰσέλθῃ πειράζων, τὴν πίστιν τὴν ἀμώμητον, ἀλλ' ἐν πραότητι καὶ φόβῳ, Χριστῷ

προσέλθωμεν, ἵνα λάβωμεν ἔλεον, καί χάριν εὐρώμεν, εἰς εὐκαιρον βοήθειαν.

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Θεοτόκε Παρθένε, χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, εὐλοημένη σύ ἐν γυναιξί, καί εὐλοημένος ὁ καρπός τῆς κοιλίας σου, ὅτι Σωτήρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΤΗ ΑΥΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Ψάλλομεν τό επόμενον Τριώδιον. Ποίημα τοῦ κυρίου Ανδρέου Κρήτης.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'

Τῷ συντρίψαντι

Ἰωσήφ τήν σωφροσύνην, μιμησώμεθα πιστοί, γνῶμεν τὸν τιμήσαντα, τήν τῶν ἀνθρώπων λογικὴν οὐσίαν, πάση φυλακῇ πολιτευσάμενοι, δι' ἀρετῆς πρακτικῆς.

Τῶν καλῶν ἡ ἀπραξία, ὠμοιώθη τῇ συκῇ, ταύτην οὖν ἐκκλίνωμεν, μὴ ξηρανθῶμεν ὡς ἐκείνη τότε, τήν συναγωγὴν φύλλοις πυκάζουσας, προὔπογράφουσα.

Τήν εἰκόνα τοῦ Δεσπότη, υπογράφων Ἰωσήφ, λάκκῳ κατατίθεται, ἀπεμπολεῖται ὑπὸ τῶν συγγόνων, πάντα υπομένει ὁ αοίδιμος, εἰς τύπον ὄντως Χριστοῦ.

Τῆς συκῆς τήν ἀκαρπίαν, ἐκφυγόντες ἀδελφοί, γνῶμεν τό υπόδειγμα, μὴ ξηρανθῶμεν ὡς ἐκείνη τότε, ὅτε ἐπανάγων ὁ φιλάνθρωπος, ἦλθε πεινῶν επ' αὐτήν.

Ἰησοῦς ὑπὲρ τοῦ Κόσμου, ἐπειγόμενος παθεῖν, θέλων συνανέρχεται, τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐπὶ τήν πόλιν Ἱερουσαλήμ, πρὸς τό ἐκούσιον, Πάθος, ὁ ἦλθε παθεῖν.

Κολληθέντες τῷ Κυρίῳ, πάντα σπεύδοντι παθεῖν, ἔτοιμοι γενώμεθα, πρὸς ἐμπαιγμόν, πρὸς ἐμπτυσμούς, πρὸς χλεύην, ὅπως τοῖς ἀχράντοις αὐτοῦ Πάθεσι, συνδοξασθῶμεν πιστοί.

Πάθη πάθεσιν ἰάται, ὁ παθὼν ὑπὲρ ἡμῶν, ἔλων γάρ προσίεται, τῇ καθ' ἡμᾶς ἀνθρωπίνῃ οὐσίᾳ, τὰ ζωοποιὰ αὐτοῦ Παθήματα, ἵνα σωθῶμεν ἡμεῖς.

Δόξα...

Τρία ἀναρχα δοξάζω, τρία ἅγια υμνῶ, τρία συναΐδια, ἐν οὐσιότητι μιά κηρύττω, εἰς γάρ ἐν Πατρὶ Υἱῷ καὶ Πνεύματι, δοξολογεῖται Θεός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ μὲν ράβδος Μωϋσέως, καί ἡ ράβδος Ααρών, ξένην μεταποίησιν, καί υπέρ νούν οικονομίαν ἔσχον, σού δέ ἡ νηδύς Θεογεννήτρια, τόκον καινίζει καινόν.

Κάθισμα Ἦχος δ''

Επεφάνης σήμερον

Τῆς συκῆς τό ἐγκλημα, μή σε προφθάσῃ, ἀλλ'' ευκάρπους σπούδασον, καρδίας αὐλαξί ψυχῇ, τῷ ποιητῇ σου Χριστῷ ἀγαγεῖν, ἐν μετανοία αὐτῷ προσκομίζουσα.

Ωδή η''

Τόν ἐν Ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα

Σωφροσύνη, κοσμήσαντες τόν βίον, καί φρονήσῃ, φυλάξαντες τήν πίστιν, δικαιοσύνης τρόπους πορισώμεθα, ἵνα ἐν ἀνδρείᾳ, συνακολουθούντες, Χριστῷ συσταυρωθώμεν.

Ἄλλην Εὐάν, ευρών τήν Αἰγυπτίαν, οὐκ ἐκλάπη, πρός ἀνοσιουργίαν, ὁ Πατριάρχης Ἰωσήφ, ἀλλ'' ἔστηκεν, ὥσπερ τις ἀδάμας, ὑπὸ τῶν παθῶν, μή αλοῦς τῆς αμαρτίας.

Παροδεύων, τοῦ βίου τάς πορείας, ὁ Σωτήρ μου, ἐπείνας βουλήσῃ, τήν σωτηρίαν πάντων ἐφιέμενος, τοῦτο γάρ ἐπείνας, τήν ἐπιστροφήν, τῶν ἐκ σοῦ ἀποσφαλέντων.

Ὁ Προπάτωρ, γευσάμενος τοῦ ξύλου, ὡς ἐγνώσθη, γυμνός κατησχυμένος, φύλλα συκῆς λαβὼν περιεζώσατο, τήν συναγωγὴν γάρ, ἀπογυμνωθείσαν, Χριστοῦ προδιετύπου.

Ετοιμάζου, ψυχῇ πρό τῆς ἐξόδου, ευτρεπίζου, πρός τόν ἐκείθεν βίον, καί τῷ Χριστῷ παθεῖν διὰ σέ σπεύδοντι, ἵνα σέ δοξάσῃ, σπεύσον συμπαθεῖν, καί θανεῖν καί σταυρωθῆναι.

Πῶς μή φρίξῃ, ὁ θάνατος Σωτήρ μου; πῶς μή πτήξῃ, ὁ Ἄδης συναντῶν σοι, κατ' εὐδοκίαν πρός τὸ Πάθος σπεύδοντι, καί υπέρ ἀδίκων, δίκαιον ὀρών σε, παθεῖν ἐληλυθότα;

Τοῦ Λαζάρου, τήν ἐγερσιν ὀρώντες, Ἰουδαῖοι, ἱερεῖς καί Λευῖται, συνωμοσίαν φθόνῳ συσκευάσαντες, δόλῳ προδοσίας, τόν Χριστόν προυδίδουν, εἰς θάνατον Πιλάτῳ.

Ἡ Ἀμνάς σου, καί δούλη καί Παρθένος, πρός τό Πάθος, ὁρμώντά σε ὀρώσα, καί τήν ψυχὴν υπέρ ἡμῶν προθέμενον, τόν καλόν Ποιμένα, σπλάγχνοις μητρικοῖς, ἐπὶ σοί προσωδυνάτο.

Δόξα...

Ως Μονάδα, τή ουσία υμνώ σε, ως Τριάδα, τοίς προσώποις σε σέβω, Πάτερ Υιέ, καί Πνεύμα τό πανάγιον, άναρχον τό κράτος, τής σής Βασιλείας, δοξάζω εις αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δυσωπεί σε, Χριστέ η, Θεοτόκος, ικετεύει, τών Μαθητών ο δήμος. Τήν σήν ειρήνην δώρησαι τώ Κόσμω σου, καί τούς οικτιρμούς σου, χάρισαι πλουσίως, ημίν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Αλλότριον τών μητέρων

Αλλότριον τών ασέμνων η σωφροσύνη καί ξένον τοίς δικαίοις η παρανομία. Ιωσήφ δέ ο μέγας, εξέκλινε τήν αμαρτίαν, καί σωφροσύνης εχρημάτισεν εικών, καί τύπος όντως Χριστού.

Αλλότριον τών ανόμων η ευνομία, καί ξένον τοίς απίστοις η θεογνωσία, Ιουδαίοι δέ ταύτα, απώσαντο δι' ανομίαν, διό καί μόνοι εκκληρώσαντο, καθάπερ η συκή τήν αράν.

Επέинаσε τών ανθρωπων τήν σωτηρίαν, ζωής υπάρχων άρτος, ο Χριστός καί Θεός, μου, ως συκήν δέ προφθάσας, τήν άκαρπον συναγωγήν, φύλλοις κομώσαν νομικοίς αυτήν, ως είδε κατηράσατο.

Τήν νομικήν ακαρπίαν προκατηράσω, ως φύλλα εξανθούσαν, του γράμματος σκιώδη γνώμην, τούς καρπούς δέ τών έργων ουκ έχουσαν δι' ανομίαν, ημάς δέ πάντα τούς τής χάριτος, υιούς Σωτήρ ευλόγησον.

Η ράβδος μέν Μωϋσέως τό πρίν εις όφιν, η Ααρών δέ ράβδος, εις χλωρόν μετεβλήθη, καί εξήνθησε φύλλα, η άκαρπος καί ξηρανθείσα, συναγωγή δέ η παράνομος, εις άκαρπον μετήχθη συκήν.

Ετοίμαζε Ιουδαία τούς Ιερείς σου, ευτρέπιζε τάς χείρας πρός θεοκτονίαν. Ιδού γάρ ήλθε πραϋς, καί ήσυχος επί τό Πάθος, αμνός υπάρχων καί ποιμήν ημών, Χριστός ο Βασιλεύς Ισραήλ.

Υπόδεξαι Ιουδαία τόν Βασιλέα, ιδού γάρ πρός τό Πάθος, έρχεται εκουσίως, ίνα πάθη καί σώση, τούς κράζοντας ακαταπαύστως. Ευλογημένος ο ερχόμενος, Σταυρώ σώσαι τά σύμπαντα.

Μετέστρεψεν Ιουδαία τάς εορτάς σου, εις πένθος ο Δεσπότης, κατά τήν προφητείαν, θεοκτόνος γάρ ώφθης, τού στρέψαντος ποτέ τήν πέτραν, καί τήν ακρότομον εις ύδατα, καί λίμνας καθώς ψάλλει Δαυϊδ.

Δόξα...

Αλλότριον τοῖς ἀνόμοις τό σέ δοξάζειν, τήν ἀναρχον ουσίαν, Πατέρα, καί Υἱόν, καί τό ἅγιον Πνεῦμα, τήν ἀκτιστον παντοκρατορίαν, δι᾽ ἧς ὁ σύμπας Κόσμος ἡδραστῆται, τῷ νεύματι τοῦ θεοῦ κράτους αὐτῆς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Προσάγομεν εἰς πρεσβείαν τήν Θεοτόκον, αὐτῆς ταῖς ἱκεσίαις καί τῶν σῶν Αποστόλων, κοινωνοῦς ἡμᾶς ποιήσον, Δέσποτα τῶν ἀγαθῶν σου, καί τῆς λαμπρότητος ἀξιώσον, Σωτήρ τῆς Ἀναστάσεώς σου.

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον, ψάλλομεν ἀργῶς καί μετά μέλους εἰς Ἦχον πλ. δ᾽; τό, Ἀλληλούϊα. Εἰθ᾽; οὕτω, τό παρόν Τροπάριον, μετά μέλους καί αὐτό.

Ἦχος πλ. δ᾽;

Ἰδοῦ ὁ Νυμφίος ἐρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, καί μακάριος ὁ δούλος, ὃν ευρήσει γρηγοροῦντα, ἀνάξιος δέ πάλιν, ὃν ευρήσει ραθυμοῦντα. Βλέπε οὖν ψυχὴ μου, μή τῷ ὑπνῷ κατενεχθῆς, ἵνα μή τῷ θανάτῳ παραδοθῆς, καί τῆς βασιλείας ἐξῶ κλεισθῆς, ἀλλά ἀνάνηψον κράζουσα. Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεός, διὰ τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς (ἐκ τρίτου).

Μετά τήν α᾽; Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α᾽;

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τά Πάθη τά σεπτά, ἡ παρούσα ἡμέρα, ὡς φῶτα σωστικά, ἀνατέλλει τῷ Κόσμῳ, Χριστός γάρ ἐπείγεται, τοῦ παθεῖν ἀγαθότητι, ὁ τὰ σύμπαντα, ἐν τῇ δρακί περιέχων, καταδέχεται, ἀναρτηθῆναι ἐν ξύλῳ, τοῦ σῶσαι τόν ἄνθρωπον.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αὐτό

Μετά τήν β᾽; Στιχολογίαν

Κάθισμα Ὅμοιον

Αόρατε Κριτά, ἐν σαρκί πῶς ωράθης, καί ἐρχῆ ὑπ᾽; ἀνδρῶν, παρανόμων κτανθῆναι; ἡμῶν τό κατάκριμα, κατακρίνων τῷ πάθει σου. Ὅθεν αἶνεσιν, μεγαλωσύνην καί δόξαν, ἀναπέμποντες, τῇ ἐξουσίᾳ σου Λόγε, συμφώνως προσφέρομεν.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αὐτό

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν, καί Λόγον

Τών παθών τού Κυρίου τάς απαρχάς, η παρούσα ημέρα λαμπροφορεῖ. Δεύτε ούν φιλέορτοι, υπαντήσωμεν ἄσμασιν, ο γάρ Κτίστης ἐρχεται, σταυρόν καταδέξασθαι, ετασμούς καί μάστιγας, Πιλάτω κρινόμενος, ὅθεν καί εκ δούλου ραπισθεῖς ἐπὶ κόρρης, τά πάντα προσίεται, ἵνα σώσῃ τόν ἄνθρωπον. Διά τούτο βοήσωμεν. Φιλάνθρωπε Χριστέ ο Θεός, τών πταισμάτων δώρησαι τήν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνούσιν εν πίστει, τά ἀχραντα Πάθη σου.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Ευαγγέλιον τού Ὁρθρου

Εκ τού κατά Ματθαῖον

Τώ καιρῷ ἐκεῖνω, ἐπανάγων ο Ιησοῦς...

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ

Ωδή α' Ἦχος β'

Ο Ειρμός

Τώ τήν ἄβατον, κυμαινομένην θάλασσαν, θείῳ αὐτοῦ προστάγματι, αναξηράναντι, καί πεζεύσαι δι' αὐτῆς, τόν Ἰσραηλί την λαόν καθοδηγήσαντι, Κυρίῳ ἄσωμεν, ἐνδόξως γάρ δεδόξασται.

Η ἀπόρρητος, Λόγου Θεοῦ κατάβασις, ὅπερ Χριστός αὐτός ἐστι, Θεός καί ἄνθρωπος, τό Θεός ουχ αρπαγμόν, εἶναι ηγησάμενος, εν τῷ μορφοῦσθαι δούλον, δεικνύει τοῖς Μαθηταῖς, ἐνδόξως γάρ δεδόξασται.

Διακονήσαι, αὐτός ἐλήλυθα, οὐ τήν μορφήν ο Πλαστουργός, ἐκῶν περὶκειμαι, τῷ πτωχεύσαντι Ἀδάμ, ο πλουτῶν θεότητι, θείναι ἐμήν τε αὐτοῦ, ψυχὴν ἀντίλυτρον, ο ἀπαθῆς θεότητι.

Καταβασία

Τώ τήν ἄβατον, κυμαινομένην θάλασσαν, θείῳ αὐτοῦ προστάγματι, αναξηράναντι, καί πεζεύσαι δι' αὐτῆς, τόν Ἰσραηλί την λαόν καθοδηγήσαντι, Κυρίῳ ἄσωμεν, ἐνδόξως γάρ δεδόξασται.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Ως ἀπαρχάς

Ο Ιακώβ ωδύρετο, τού Ιωσήφ τήν στέρησιν, καί ο γενναῖος ἐκάθητο ἄρματι, ως βασιλεύς τιμώμενος, τῆς Αἰγυπτίας γάρ τότε

ταῖς ἡδοναῖς μὴ δουλεύσας, ἀντεδοξάζετο παρὰ τοῦ βλέποντος τάς τῶν ἀνθρώπων καρδίας, καὶ νέμοντος στέφος ἀφθαρτον.

Ο Οἶκος

Επὶ τῷ οδυρμῷ νῦν προσθήσωμεν οδυρμόν, καὶ ἐκχέωμεν δάκρυα, μετὰ τοῦ Ἰακώβ συγκοπτόμενοι, Ἰωσήφ τὸν αοίδιμον καὶ σώφρονα, τὸν δουλωθέντα μὲν τῷ σώματι, τὴν ψυχὴν δὲ ἀδούλωτον συντηρούντα, καὶ Αἰγύπτου παντός κυριεύσαντα. Ὁ Θεός γάρ παρέχει τοῖς δούλοις αὐτοῦ, στέφος ἀφθαρτον.

Συναξάριον

Τῇ αγία καὶ μεγάλη Δευτέρα, μνεῖαν ποιούμεθα τοῦ μακαρίου Ἰωσήφ τοῦ Παγκάλου, καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Κυρίου καταραθείσης καὶ ξηρανθείσης Συκῆς.

Στίχοι εἰς τὸν Πάγκαλον Ἰωσήφ

- Σώφρων Ἰωσήφ, δίκαιος κράτωρ ὠφθη,
- Καὶ σιτοδότης, ὡ καλῶν θημωνία!

Ἔτεροι, εἰς τὴν ξηρανθείσαν Συκὴν

- Τὴν Συναγωγὴν, συκὴν Χριστός, Εβραίων,
- Καρπῶν ἄμοιρον πνευματικῶν εἰκάζων,
- Ἀρὰ ξηραίνει, ἥς φύγωμεν τό πάθος.

Ταῖς τοῦ Παγκάλου Ἰωσήφ πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδὴ η'

Ο Εἰρμός

Ἐφριξε Παίδων ευαγών, τό Ομόστολον ψυχῆς ἀσπίλον σῶμα, καὶ εἶξε τό τραφέν, ἐν ἀπείρῳ ὕλῃ, ἀκάματον πύρ. Αειζώου δὲ ἐκμαρανθείσης φλογός, διαιωνίζων ὕμνος ἀνεμέλπετο. Τὸν Κύριον πάντα τά ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Υμᾶς μου τότε Μαθητάς, παντες γνῶσονται, εἰ τὰς ἐμὰς ἐντολάς τηρήσητε, φησὶν ὁ Σωτὴρ τοῖς φίλοις πρὸς Πάθος μολῶν. Εἰρηνεύετε ἐν ἑαυτοῖς, καὶ πάσι, καὶ ταπεινά φρονούντες, ἀνυψώθητε, καὶ Κύριον γινώσκοντές με ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τάξεως ἐμπαλιν ὑμῖν, ἐθνικῆς ἔστω τό κράτος ὁμογενῶν, οὐ κλήρος γάρ ἐμός, τυραννὶς δὲ γνώμη αὐθαίρετος. ὁ οὖν πρόκριτος ἐν ὑμῖν εἶναι θέλων, τῶν ἄλλων ἔστω πάντων ἐσχατώτερος, καὶ Κύριον γινώσκοντές με ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον
Καταβασία

Ἐφριξε Παίδων ευαγών, τό Ομόστολον ψυχῆς ἀσπilon σῶμα, καί εἶξε τό τραφέν, εν ἀπείρῳ ὕλῃ, ἀκάματον πύρ. Αειζῶου δέ εκμαρανθείσης φλογός, διαιωνίζων ὕμνος ανεμέλπετο. Τόν Κύριον πάντα τά ἔργα υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εις πάντας τούς αἰῶνας.

Ωδή θ' 39;

Ο Ειρμός

Εμεγάλυνας Χριστέ, τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον, ἀφ' ἧς ο πλάστης ημῶν, ομοιοπαθές περιέθου σῶμα, τό τῶν ημετέρων λυτήριον αγνοημάτων, ταύτην μακαρίζοντες, πάσαι γενεαί, σέ μεγαλύνομεν.

Ρύπον πάντα εμπαθή, απωσάμενοι, ἐπάξιον τῆς θείας Βασιλείας, γνώμην αναλάβετε ἐμφρονα, τοῖς σοῖς Αποστόλοις προέφης, η πάντων σοφία, εν ἡ δοξασθήσεσθε, λάμποντες ἡλίου τηλαυγέστερον.

Αφορώντες εις ἐμέ, εἰπας Κύριε τοῖς σεαυτοῦ Μαθηταῖς, μή φρονεῖτε υψηλά, ἀλλά συναπάχθητε τοῖς ταπεινοῖς, ἐμόν ὅπερ πίνω, πίετε ποτήριον, ὅτι εν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Πατρός, ἐμοί συνδοξασθήσεσθε.

Καταβασία

Εμεγάλυνας Χριστέ, τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον, ἀφ' ἧς ο πλάστης ημῶν, ομοιοπαθές περιέθου σῶμα, τό τῶν ημετέρων λυτήριον αγνοημάτων, ταύτην μακαρίζοντες, πάσαι γενεαί, σέ μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον Αυτόμελον

Ψαλλόμενον ἀργῶς καί μετὰ μέλους

Ἦχος γ' 39;

Τόν νυμφώνά σου βλέπω, Σωτήρ μου κεκοσμημένον, καί ἐνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσέλθω εν αὐτῷ, λάμπρυνόν μου τήν στολήν τῆς ψυχῆς, Φωτοδότα, καί σῶσόν με. (Εκ γ' 39;).

Εἰς τούς Αἶνους

Στιχηρά Ἰδιόμελα

Ἦχος α' 39;

Ερχόμενος ο Κύριος, πρὸς τό ἐκούσιον Πάθος, τοῖς Αποστόλοις ἔλεγεν εν τῇ οδῷ. Ἰδού αναβαίνομεν εις Ἱεροσόλυμα, καί παραδοθήσεται ο Υἱός τοῦ ἀνθρώπου, καθὼς γέγραπται περὶ

αυτού. Δεύτε ούν καί ημεῖς, κεκαθαρμέναις διανοίαις, συμπορευθώμεν αὐτῷ, καί συσταυρωθώμεν, καί νεκρωθώμεν δι' αὐτόν, ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς, ἵνα καί συζήσωμεν αὐτῷ, καί ακούσωμεν βοῶντος αὐτοῦ, οὐκέτι εἰς τήν ἐπίγειον Ἱερουσαλήμ, διὰ τό παθεῖν, ἀλλά ἀναβαίνω πρὸς τόν Πατέρα μου, καί Πατέρα ὑμῶν, καί Θεόν μου, καί Θεόν ὑμῶν, καί συνανυψῶ ὑμᾶς εἰς τήν ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. (Δίς)

Ἦχος πλ. α' 39;

Φθάσαντες πιστοί, τό σωτήριον Πάθος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τήν ἄφατον αὐτοῦ μακροθυμίαν δοξάζωμεν, ὅπως τῇ αὐτοῦ εὐσπλαγχνία, συνεγείρη καί ἡμᾶς, νεκρωθέντας τῇ ἁμαρτία, ὡς ἀγαθός καί φιλόανθρωπος. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. α' 39;

Κύριε, ἐρχόμενος πρὸς τό Πάθος, τοὺς ἰδίους στηρίζων Μαθητάς ἔλεγες, κατ' ἰδίαν παραλαβὼν αὐτούς. Πῶς τῶν ρημάτων μου ἀμνημονεῖτε, ὧν πάλαι εἶπον ὑμῖν, ὅτι Προφήτην πάντα οὐ γέγραπται εἰ μὴ ἐν Ἱερουσαλήμ ἀποκτανθῆναι; Νύν οὖν καιρός ἐφέστηκεν, ὃν εἶπον ὑμῖν, ἰδοὺ γάρ παραδίδομαι, ἁμαρτωλῶν χερσὶν ἐμπαιχθῆναι, οἱ καί σταυρῶ με προσπήξαντες, ταφή παραδόντες, ἐβδελυγμένον λογιούνται ὡς νεκρόν, ὅμως θαρσεῖτε, τριήμερος γάρ ἐγείρομαι εἰς ἀγαλλίασιν πιστῶν καί ζωῆν τήν αἰώνιον.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα

Ἰδιόμελα Ἦχος πλ. α' 39;

Κύριε, πρὸς τό μυστήριον τό ἀπόρρητον τῆς σῆς οικονομίας, οὐκ ἐξαρκούσα ἡ τῶν ἐκ Ζεβεδαίου μήτηρ, ἡτεῖτό σοι προσκαίρου βασιλείας τιμὴν, τοῖς εαυτῆς δωρήσασθαι τέκνοις, ἀλλ' ἀντὶ ταύτης, ποτήριον θανάτου ἐπηγγείλω πιεῖν τοῖς φίλοις σου, ὁ ποτήριον πρὸ τούτων, πιεῖν ὁ αὐτός ἔλεγες, ἁμαρτημάτων καθαρτήριον. Διό σοι βοῶμεν. Ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν, δόξα σοι.

Κύριε, τὰ τελεώτατα φρονεῖν, τοὺς οἰκείους παιδεύων Μαθητάς, μὴ ὁμοιούσθαι τοῖς ἔθνεσιν ἔλεγες, εἰς τό κατάρχειν τῶν ἐλαχιστοτέρων, οὐχ οὕτω γάρ ἔσται ὑμῖν τοῖς ἐμοῖς Μαθηταῖς, ὅτι πτωχός θέλων υπάρχω, ὁ πρῶτος οὖν ὑμῶν, ἔστω πάντων διάκονος, ὁ δὲ ἀρχων, ὡς ὁ ἀρχόμενος, ὁ προκριθείς δὲ ὡς ὁ ἔσχατος, καί γάρ ἐλήλυθα αὐτός τῷ πτωχεύσαντι Ἀδὰμ διακονήσαι,

καί λύτρον δούναι ἀντί πολλῶν, τήν ψυχὴν τῶν βοῶντων μοι, Δόξα σοι.

Ἦχος πλ. δ#39;

Τῆς ξηρανθείσης συκῆς διὰ τὴν ἀκαρπίαν, τό ἐπιτίμιον φοβηθέντες ἀδελφοί, καρπούς ἀξίους τῆς μετανοίας, προσάξωμεν Χριστῷ, τῷ παρέχοντι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν...

Δευτέραν Εὐάν τὴν Αἰγυπτίαν, ευρών ο δράκων, διὰ ρημάτων, ἐσπευδε κολακείαις, υποσκελίσαι τὸν Ἰωσήφ, ἀλλ#39; αὐτός καταλιπὼν τὸν χιτῶνα, ἐφυγε τὴν αμαρτίαν, καί γυμνός οὐκ ἠσχύνετο, ὡς ο Πρωτόπλαστος, πρό τῆς παρακοῆς, αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος πλ. β#39;

Εν ψυχῇ συντετριμμένη, προσπίπτομεν σοι, καί δεόμεθά σου Σωτὴρ τοῦ Κόσμου. Σὺ γάρ εἰ Θεός τῶν μετανοούντων.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ#39; Ψαλμός ρκε#39;

Εν τῷ ἐπιστρέψαι Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν Σιών.

Στίχ. Τότε ἐπλήσθη χαρὰς τό στόμα ἡμῶν.

Προφητείας Ἰεζεκιήλ τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Α#39;, 1–20)

Εγένετο ἐν τῷ τριακοστῷ ἔτει, ἐν τῷ τετάρτῳ μηνί, πέμπτη τοῦ μηνός, καί ἐγὼ ἤμην ἐν μέσῳ τῆς αἰχμαλωσίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χοβάρ, καί ἠνοιχθήσαν οἱ οὐρανοί, καί εἶδον ὅρασιν Θεοῦ, πέμπτη τοῦ μηνός, τοῦτο τό ἔτος τό πέμπτον τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ βασιλέως Ἰωακείμ. Καί ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἰεζεκιήλ, υἱὸν Βουζεΐ, τὸν Ἱερέα, ἐν γῇ Χαλδαίων, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χοβάρ, καί ἐγένετο ἐπ#39; ἐμέ χεῖρ Κυρίου. Καί εἶδον, καί ἰδοὺ πνεῦμα εξαίρον ἦρχετο ἀπὸ Βορρά, καί νεφέλη μεγάλη ἐν αὐτῷ, καί φέγγος κύκλω αὐτοῦ, καί πύρ εξαστράπτον, καί ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ὡς ὅρασις ἠλέκτρου ἐν μέσῳ τοῦ πυρός, καί φέγγος ἐν αὐτῷ, καί ἐν τῷ μέσῳ ὡς ὁμοίωμα τεσσάρων ζώων. Καί αὕτη ἡ ὅρασις αὐτῶν, ὁμοίωμα ἀνθρώπου ἐπ#39; αὐτοῖς, καί τέσσαρα πρόσωπα τῷ ἐνί, καί τέσσαρες πτέρυγες τῷ ἐνί, καί τὰ σκέλη αὐτῶν ὀρθὰ, καί πτερωτοὶ οἱ πόδες αὐτῶν, καί σπινθήρες ὡς εξαστράπτων χαλκός, καί

ελαφραί αι πτέρυγες αυτών, καί χεῖρ ἀνθρώπου υποκάτωθεν τών πτερύγων αυτών ἐπὶ τὰ τέσσαρα μέρη αυτών, καί τὰ πρόσωπα αυτών, καί αι πτέρυγες αυτών τών τεσσάρων, ἐχόμεναι ἐτέρα τῆς ἐτέρας, καί τὰ πρόσωπα αυτών τών τεσσάρων οὐκ ἐπεστρέφοντο ἐν τῷ βαδίζειν αὐτά, ἕκαστον ἀπέναντι τοῦ προσώπου αυτών ἐπορεύοντο. Καί ὁμοίωσις τών προσώπων αυτών, πρόσωπον ἀνθρώπου, καί πρόσωπον λέοντος ἐκ δεξιῶν τοῖς τέσσαρσι, καί πρόσωπον μόσχου ἐξ ἀριστερῶν τοῖς τέσσαρσι, καί πρόσωπον αετοῦ τοῖς τέσσαρσι, καί αι πτέρυγες αυτών ἐκτεταμέναι ἄνωθεν τοῖς τέσσαρσιν, ἐκατέρω δύο συνεζευγμέναι πρὸς ἀλλήλας, καί δύο ἐπεκάλυπτον ἐπάνω τοῦ σώματος αυτών. Καί ἐκάτερον κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ ἐπορεύετο, οὐ ἂν ἡ τὸ πνεῦμα πορευόμενον ἐπορεύοντο, καί οὐκ ἐπέστρεφον. Καί ἐν μέσῳ τών ζώων ὁρασις, ὡς ἀνθρώπων πυρός καιομένων, ὡς ὄψις λαμπάδων συστρεφομένων ἀναμέσον τών ζώων, καί φέγγος τοῦ πυρός, καί ἐκ τοῦ πυρός ἐξεπορεύετο ἀστραπή, καί τὰ ζῶα ἔτρεχον, καί ἀνέκαμπτον ὡς εἶδος τοῦ Βεζέκ. Καί εἶδον, καί ἰδοὺ τροχὸς εἰς ἐπὶ τῆς γῆς, ἐχόμενος τών ζώων τοῖς τέσσαρσι, καί τὸ εἶδος τών τροχῶν ὡς εἶδος θαρσεῖς, καί ὁμοίωμα καί τὸ ποίημα αυτών ἐν τοῖς τέσσαρσι, καί τὸ ἔργον αυτών ἦν, καθὼς ἂν εἴη τροχὸς ἐν τροχῷ. Ἐπὶ τὰ τέσσαρα μέρη αυτών ἐπορεύοντο, καί οὐκ ἐπέστρεφον ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτά, οὐδ' οἱ νῶτοι αυτών, καί ὕψος ἦν αὐτοῖς. Καί εἶδον αὐτά, καί οἱ νῶτοι αυτών, πλήρεις ὀφθαλμῶν κυκλόθεν τοῖς τέσσαρσι. Καί ἐν τῷ πορεύεσθαι τὰ ζῶα, ἐπορεύοντο καί οἱ τροχοὶ ἐχόμενοι αυτών, καί ἐν τῷ ἐξαίρειν τὰ ζῶα ἀπὸ τῆς γῆς, ἐξήροντο καί οἱ τροχοί. Οὐ ἂν ἡ νεφέλη, ἐκεῖ ἦν καί τὸ πνεῦμα τοῦ πορεύεσθαι, ἐπορεύοντο τὰ ζῶα, καί οἱ τροχοὶ ἐξήροντο σὺν αὐτοῖς, διότι πνεῦμα ζωῆς ἦν ἐν τοῖς τροχοῖς.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ρκς'·

Εάν μή Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες.

Στίχ. Εάν μή Κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἠγρύπνησεν ὁ φυλάσσων.

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν, η συνήθης Στιχολογία τών, Πρός Κύριον. Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι', καί ψάλλομεν τά εν τώ Όρθρω εις τούς Αίνους, ως εφεξής, Ιδιόμελα.

Ήχος α'

Ερχόμενος ο Κύριος, πρός τό εκούσιον Πάθος, τοίς Αποστόλοις έλεγεν εν τή οδώ. Ιδού αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα, καί παραδοθήσεται ο Υιός τού ανθρώπου, καθώς γέγραπται περί αυτού. Δεύτε ούν καί ημείς, κεκαθαρμέναις διανοίαις, συμπορευώμεν αυτώ, και συσταυρωθώμεν, καί νεκρωθώμεν δι' αυτόν, ταίς τού βίου ηδοναίς, ίνα καί συζήσωμεν αυτώ, καί ακούσωμεν βοώντος αυτού, ουκέτι εις τήν επίγειον Ιερουσαλήμ, διά τό παθείν, αλλά αναβαίνω πρός τόν Πατέρα μου, καί Πατέρα υμών, καί Θεόν μου, καί Θεόν υμών, καί συνανυψώ υμάς εις τήν άνω Ιερουσαλήμ, εν τή Βασιλεία τών ουρανών. (Δίς)

Ήχος πλ. α'

Φθάσαντες πιστοί, τό σωτήριο Πάθος Χριστού τού Θεού, τήν άφατον αυτού μακροθυμίαν δοξάσωμεν, όπως τή αυτού ευσπλαγχνία, συνεγείρη καί ημάς, νεκρωθέντας τή αμαρτία, ως αγαθός καί φιάνθρωπος. (Δίς)

Ήχος πλ. α'

Κύριε, ερχόμενος πρός τό Πάθος, τούς ιδίους στηρίζων Μαθητάς έλεγες, κατ ιδίαν παραλαβών αυτούς. Πώς τών ρημάτων μου αμνημονείτε, ών πάλαι είπον υμίν, ότι Προφήτην πάντα ου γέγραπται εί μή εν Ιερουσαλήμ αποκτανθήναι; Νύν ούν καιρός εφέστηκεν, όν είπον υμίν, ιδού γάρ παραδίδομαι, αμαρτωλών χερσίν εμπαιχθήναι, οί καί σταυρώ με προσπήξαντες, ταφή παραδόντες, εβδελυγμένον λογιούνται ως νεκρόν, όμως θαρσεíte, τριήμερος γάρ εγείρομαι εις αγαλλίασιν πιστών καί ζωήν τήν αιώνιον. (Δίς)

Ήχος πλ. α'

Κύριε, πρός τό μυστήριο τό απόρρητον τής σής οικονομίας, ουκ εξαρκούσα η τών εκ Ζεβεδαίου μήτηρ, ητείτό σοι προσκαίρου βασιλείας τιμήν, τοίς εαυτής δωρήσασθαι τέκνοις, αλλ' αντί

ταύτης, ποτήριον θανάτου επηγγείλω πειν τοῖς φίλοις σου, ο ποτήριον πρό τούτων, πειν ο αυτός έλεγε, αμαρτημάτων καθαρτήριον. Διό σοι βοώμεν. Η σωτηρία τών ψυχών ημών, δόξα σοι. (Δίς)

Κύριε, τά τελεώτατα φρονείν, τούς οικείους παιδεύων Μαθητάς, μή ομοιούσθαι τοῖς έθνεσιν έλεγε, εις τό κατάρχειν τών ελαχιστοτέρων, ουχ ούτω γάρ έσται υμίν τοῖς εμοῖς Μαθηταῖς, ότι πτωχός θέλων υπάρχω, ο πρώτος ούν υμών, έστω πάντων διάκονος, ο δέ άρχων, ως ο αρχόμενος, ο προκριθείς δέ ως ο έσχατος, καί γάρ ελήλυθα αυτός τώ πτωχεύσαντι Αδάμ διακονήσαι, καί λύτρον δοῦναι αντί πολλών, τήν ψυχήν τών βοώντων μοι, Δόξα σοι.

Ήχος πλ. δ'

Τής ξηρανθείσης συκής διά τήν ακαρπίαν, τό επιτίμιον φοβηθέντες αδελφοί, καρπούς αξίους τής μετανοίας, προσάξωμεν Χριστώ, τώ παρέχοντι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν...

Δευτέραν Εύαν τήν Αιγυπτίαν, ευρών ο δράκων, διά ρημάτων, έσπευδε κολακείαις, υποσκελίσαι τόν Ιωσήφ, αλλ' αυτός καταλιπών τόν χιτώνά, έφυγε τήν αμαρτίαν, καί γυμνός ουκ ησχύνετο, ως ο Πρωτόπλαστος, πρό τής παρακοής, αυτού ταῖς ικεσίαις Χριστέ, ελέησον ημάς.

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός ρκζ'

Ευλογήσαι σε Κύριος εκ Σιών, ο ποιήησας τόν ουρανόν καί τήν γήν.

Στίχ. Μακάριοι πάντες οι φοβούμενοι τόν Κύριον.

Τής Εξόδου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Α' 1–20)

Ταύτα τά ονόματα τών υιών Ισραήλ, τών εισπορευομένων εις Αίγυπτον, άμα Ιακώβ τώ πατρί αυτών, έκαστος πανοικί αυτών εισήλθοσαν. Ρουβήμ, Συμεών, Λευϊ, Ιούδας, Ισάχαρ, Ζαβουλών, Βενιαμίν, Δάν, καί Νεφθαλείμ, Γάδ, καί Ασήρ. Ιωσήφ δέ ήν εν Αιγύπτω. Ήσαν δέ πάσαι αί ψυχαι, αι εξελθούσαι εκ μηρού Ιακώβ, πέντε καί εβδομήκοντα. Ετελεύτησε δέ Ιωσήφ, καί πάντες οι αδελφοί αυτού, καί πάσα η γενεά εκείνη. Οι δέ υιοί Ισραήλ ηυξήθησαν, καί επληθύνθησαν, καί χυδαίοι εγένοντο, καί κατίσχυον σφόδρα σφόδρα, επλήθυνε δέ η γή αυτούς. Ανέστη δέ βασιλεύς

έτερος επ' Αίγυπτον, ός ουκ ήδει τόν Ιωσήφ. Είπε δέ τώ έθνει αυτού. Ιδού τό έθνος τών υιών Ισραήλ μέγα πλήθος, καί ισχύει υπέρ ημάς, δεύτε ούν, κατασοφισώμεθα αυτούς, μήποτε πληθυνθή, καί ηνίκα άν ημίν συμβή πόλεμος, προστεθήσονται καί ούτοι πρόσ τούς υπεναντίους, καί εκπολεμήσαντες ημάς, εξελεύσονται εκ τής γής. Καί επέστησεν αυτοίς επιστάτας τών έργων, ίνα κακώσωσιν αυτούς εν τοίς έργοις, καί ωκοδόμησαν πόλεις οχυράς τώ Φαραώ, τήν τε Πειθώ, Ραμεσσή, καί τήν Ών, ή εστιν Ηλιούπολις. Καθότι δέ αυτούς εταπείνουν, τοσούτω πλείους εγίνοντο, καί ίσχυον σφόδρα σφόδρα. Καί εβδελύσσοντο οι Αιγύπτιοι από τών υιών Ισραήλ, καί κατεδυνάστευον οι Αιγύπτιοι τούς υιούς Ισραήλ βία, καί κατωδύνων αυτών τήν ζωήν εν τοίς έργοις τοίς σκληροίς τώ πηλώ, καί τή πλινθεία, καί πάσι τοίς έργοις τοίς εν τοίς πεδίοις, κατά πάντα τά έργα, ών κατεδουλούντο αυτούς μετά βίας. Καί είπεν ο βασιλεύς τών Αιγυπτίων ταίς μαίαις τών Εβραίων, τή μιά αυτών όνομα Σεπφόρα καί τό όνομα τής δευτέρας Φουά, καί είπεν αυτοίς. Όταν μαιούσθε τάς Εβραίας, καί ώσι πρόσ τό τίκτειν, εάν μέν άρσεν ή, αποκτείνετε αυτό, εάν δέ θήλυ, περιποιείσθε αυτό. Εφοβήθησαν δέ αι μαίαι τόν Θεόν, καί ουκ εποίησαν καθ' ότι συνέταξεν αυτοίς ο βασιλεύς Αιγύπτου, καί εξωογόνουν τά άρσενα. Εκάλεσε δέ ο βασιλεύς Αιγύπτου τάς μαίας, καί είπεν αυτοίς. Τί ότι εποιήσατε τό πράγμα τούτο, καί εξωογονείτε τά άρσενα; Είπαν δέ αι μαίαι τώ Φαραώ, ουχ ως αι γυναίκες Αιγύπτου αι Εβραίαι, τίκτουςι γάρ πρίν ή εισελθείν πρόσ αυτάς τάς μαίας, καί έτικτον. Εύ δέ εποίει ο Θεός ταίς μαίαις, καί επλήθυνεν ο λαός, καί ίσχυε σφόδρα.

Προκείμενον Ήχος πλ. δ' Ψαλμός ρκη'

Ευλογήκαμεν υμάς εν ονόματι Κυρίου.

Στίχ. Πλεονάκис επολέμησάν με εκ νεότητός μου.

Ιώβ τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Α', 1–12)

Ανθρωπός τις ήν εν τή χώρα τή Αυσίτιδι, ώ όνομα Ιώβ, καί ήν ο άνθρωπος εκείνος άμεμπτος, δίκαιος, αληθινός, θεοσεβής, απεχόμενος από παντός πονηρού πράγματος. Εγένοντο δέ αυτώ υιοί επτά, καί θυγατέρες τρεις, καί ήν τά κτήνη αυτού, πρόβατα επτακισχίλια, κάμηλοι τρισχίλια, ζεύγη βοών πεντακόσια, θήλειαι όνοι νομάδες πεντακόσιαι, καί υπηρεσία πολλή σφόδρα, καί έργα μεγάλα ήν αυτώ επί τής γής, καί ήν ο άνθρωπος εκείνος ευγενής

τών ἀφ' ἡλίου ανατολών. Συμπορευόμενοι δέ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ πρὸς ἀλλήλους, ἐποίουν πότον καθ' ἡμέραν, συμπαραλαμβάνοντες ἅμα καὶ τὰς τρεῖς ἀδελφὰς αὐτῶν, ἐσθίειν καὶ πίνειν μετ' αὐτῶν. Καί ὡς ἂν συνετελέσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ πότου, ἀπέστειλεν Ἰώβ, καὶ ἐκαθάριζεν αὐτοὺς ἀνιστάμενος τὸ πρωῒ, καὶ προσέφερε περὶ αὐτῶν θυσίας, κατὰ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, καὶ μόσχον ἓνα περὶ ἁμαρτίας ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν. Ἐλεγε γάρ Ἰώβ. Μήποτε οἱ υἱοὶ μου ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῶν κακὰ ἐνενόησαν πρὸς τὸν Θεόν. Οὕτως οὖν ἐποίει Ἰώβ πάσας τὰς ἡμέρας. Καὶ ἐγένετο ὡς ἡμέρα αὕτη, καὶ ἰδοὺ, ἦλθον οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραστήναι ἐναντὶ τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ Διάβολος ἦλθε μετ' αὐτῶν. Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Διαβόλῳ, πόθεν παραγέγονας; καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Διάβολος τῷ Κυρίῳ εἶπε. Περιελθὼν τὴν γῆν, καὶ ἐμπεριπατήσας τὴν ὑπ' οὐρανόν, πάρειμι. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Κύριος. Προσέσχες τῇ διανοίᾳ σου κατὰ τοῦ θεράποντός μου Ἰώβ; ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὅμοιος τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ἄνθρωπος ἄμεμπτος, δίκαιος, ἀληθινός, θεοσεβής, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντός πονηροῦ πράγματος; Ἀπεκρίθη ὁ Διάβολος καὶ εἶπεν ἐναντίον Κυρίου. Μὴ δωρεάν Ἰώβ σέβεται τὸν Θεόν, οὐχὶ σύ περιέφραξας τὰ ἔξω αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔσω τῆς οἰκίας αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔξω πάντων τῶν ὄντων αὐτοῦ κύκλῳ; τὰ δὲ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ εὐλόγησας, καὶ τὰ κτήνη αὐτοῦ πολλὰ ἐποίησας ἐπὶ τῆς γῆς; ἀλλὰ ἀπόστειλον τὴν χεῖρά σου, καὶ ἅψαι πάντων, ὧν ἔχει, ἢ μήν εἰς πρόσωπόν σου εὐλογήσῃ σε. Τότε εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Διαβόλῳ, Ἰδοὺ, πάντα ὅσα ἐστὶν αὐτῷ, δίδωμι ἐν τῇ χειρὶ σου, ἀλλ' αὐτοῦ μὴ ἅψῃ. Καὶ ἐξήλθεν ὁ Διάβολος ἀπὸ προσώπου Κυρίου.

Τό Ευαγγέλιον

Κατά Ματθαῖον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, καθημένου τοῦ Ἰησοῦ...

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης

Ὡδὴ β' Ἦχος πλ. δ'

Ὁ Εἰρμός

Πρόσεχε, οὐρανέ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω Χριστόν, τὸν ἐκ Παρθένου, σαρκί ἐπιδημήσαντα. **(Δίς)**

Συνέλθωμεν, τώ Χριστώ πρὸς τό ὅρος, τών Ελαιών μυστικῶς, μετὰ τών Αποστόλων, συναυλισθώμεν αὐτῷ.

Εννόησον, ταπεινή μου καρδιά, τίς ἡ τοῦ μύλωνος παραβολή, ἣν προεῖπε Χριστός, καί νήψον λοιπόν.

Ετοίμαζε, σεαυτήν ὡ ψυχὴ μου, πρὸς τήν σὴν ἐξοδον, ἡ παρουσία ἐγγίζει, τοῦ ἀδεκάστου Κριτοῦ.

Θεοτοκίον

Ἀχραντε, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη Πανύμνητε, τόν Υἱόν σου δυσώπει, υπέρ τών δούλων σου.

Εἰρμός ἄλλος

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ πρὶν γενέσθαι τό πᾶν, καί πρὸ τοῦ στήναι τήν γῆν καί τόν ουρανόν, γινώσκων τὰ πάντα, ὡς ὅλος ὢν ἐν Πατρὶ, καί ὅλον φέρων ἐν ἐμοί.

Λόγω συνέστησα, τόν ουρανόν ἅμα τῇ γῇ, συνήμην γάρ τῷ Πατρὶ, καί διὰ λόγου φέρω, τόδε τό πᾶν, ὡς Λόγος σοφία καί δύναμις καί εἰκὼν, καί συνεργός καί ἰσουργός.

Τίς χρόνους ἔθετο; τίς ὁ αἰώνας συντηρῶν; τίς ὁ τό πᾶν ορίζων καί συγκινῶν; εἰμὶ ὁ ἀνάρχως συνὼν αἰεὶ τῷ Πατρὶ, ὥσπερ ἀκτὶς ἐν τῷ φωτί;

ὦ τῆς ἀμέτρου σου, φιланθρωπίας Ἰησοῦ! ἐγνώρισας γάρ ἡμῖν, τῆς συντελείας ἄνωθεν τόν καιρόν, καλύψας τήν ὥραν, τρανώσας δέ τηλαυγώς, τὰ υποδείγμα, τα αὐτῆς.

Πάντα ἐπίστασαι, πάντα γινώσκεις Ἰησοῦ, ὡς ἔχων ὅλον ἐν σοί, τό πατρικόν ἀξίωμα θεϊκῶς, καί ὅλον τόν Πνεῦμα, ἐμφύτως φέρων ἐν σοί, τό συναῖδιον Πατρί.

Δέσποτα Κύριε, ὁ τών αἰώνων ποιητής, ἀξίωσον καί ἡμᾶς, τῆς ἱεράς ἐκείνης τότε φωνῆς, ἀκούσαι καλούσης, τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Πατρός, εἰς Βασιλείαν ουρανῶν.

Δόξα...

Ἀναρχε ἀκτιστε, Τριάς, ἀμέριστε Μονάς ἡ τρία οὐσα καὶ ἐν, Πατὴρ Υἱός καί Πνεῦμα, εἰς ὁ Θεός, προσδέχου τόν ὕμνον, ἐκ τών πηλίνων γλωσσῶν, ὡς ἐκ στομάτων φλογερῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Σκήνωμα ἅγιον, ὠφθης Παρθένε τοῦ Θεοῦ, ἐν σοί γάρ τών ουρανῶν ὁ Βασιλεὺς, οικήσας σωματικῶς, προήλθεν ωραῖος, τόν ἄνθρωπον ἐν αὐτῷ, ἀναμορφώσας θεϊκῶς.

Κάθισμα Ἦχος β'

Ευσπλαγχνίας

Ευσπλαγχνία κινούμενος Χριστέ, εκουσίως προέρχη τού παθεῖν ευεργέτα, θέλων τών παθών ημάς λυτρώσασθαι, καί τής εν τώ Ἄδῃ κατακρίσεως, διό σου τά τίμια ανυμνούμεν Παθήματα, καί δοξάζομεν Σωτήρ, τήν άκραν σου πάντες συγκατάβασιν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Ἄγγελοι καί ουρανοί, τόν επί θρόνου δόξης εποχούμενον, καί ως Θεόν απαύστως δοξαζόμενον, ευλογείτε, υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας. (Δίς)

Πάντως ήκουσας ψυχή, πώς ο Χριστός τοίς θείοις Μαθηταίς αυτού, προανεφώνει λέγων τήν συντέλειαν, σύ δέ γνούσα τό τέλος, ετοιμάζου λοιπόν, καιρός εξόδου ήκει.

Έγνωνς άγονε ψυχή, τού πονηρού οικέτου τό υπόδειγμα, φοβού καί μή αμέλει τού χαρίσματος, ού εδέξω, ουχ ίνα κατακρύψης εις γήν, αλλ' ίνα εμπορεύση.

Φαιδρυνέσθω η λαμπάς, υπερεκχείσθω ταύτης καί τό έλαιον, ως ταίς Παρθένοις τότε η συμπάθεια, ίνα εύρης ψυχή μου, τόν νυμφώνα τότε, Χριστού ανεωγμένον.

Εν Σαββάτω τήν φυγήν, καί εν χειμώνι λέγων ο Διδάσκαλος, τήν τής εβδόμης ζάλην προαινίττεται, τού παρόντος αιώνος, εν ώ ώσπερ χειμών, τό τέλος επανήξει.

Ώσπερ τάχος αστραπής διερχομένης, ούτω τότε έσεσθαι, τήν φοβεράν εκείνην τού Δεσπότη σου παρουσίαν ψυχή μου, ήκουσας, ετοίμη, λοιπόν γενέσθαι σπεύσον.

Όταν έλθη ο Κριτής, εν χιλιάσι τότε, μυριάσι τε Αγγελικών ταγμάτων καί Δυνάμεων, ποίος φόβος ψυχή μου; ποίος τρόμος οίμοι! γυμνών εσώτων πάντων;

Δόξα...

Είς Θεός ούν η Τριάς, ου τού Πατρός εκ στάντος εις υιότητα, ουδέ Υιού τραπέντος εις εκπόρευσιν, αλλ' ιδία καί άμφω, φώς Θεόν τά τρία, δοξάζω εις αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ταίς πρεσβείαις ο Θεός, τής Θεοτόκου δέχου τήν ευχήν ημών, αντικατάπεμψον δέ τά ελέη σου, επί πάντας πλουσίως, καί τήν σήν παράσχου, ειρήνην τώ λαώ σου.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Τόν προδηλωθέντα, εν ὀρει τῷ Νομοθέτῃ, εν πυρί καί βάτῳ, τόκον τόν τῆς Αειπαρθένου, εις ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ασιγήτοις μεγαλύνωμεν.

Ἦκουσας ψυχὴ, τοῦ Κριτοῦ προαναφωνούντος, καί διδάσκοντός τε, τῆς συντελείας τόν χρόνον, ετοίμαζε τὰ πρὸς τὴν ἐξοδὸν ἔργα, μήπως ὡς ἀδόκιμος, Θεοῦ εκριφῇς.

Απὸ τῆς συκῆς, ὡ ψυχὴ, διδάσκου τὸ τέλος, ὅταν ἀπαλώσῃ τὰ φύλλα, καί εκφύῃ τοὺς κλάδους, θέρους ὥρα λοιπόν, καί σύ ὅταν ταῦτα ἴδῃς, γνῶθι ὅτι ἐπὶ θύραις ἐστίν.

Τίς ἐκτός σου ἄλλος, τόν σὸν γινώσκει Πατέρα; ἢ τίς πλήν σου οἶδε, τὴν ὥραν ἢ τὴν ἡμέραν; παρὰ σοί γάρ οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας πάντες ἐνυπάρχουσι Χριστέ ὁ Θεός.

Βίβλοι ἀνοιγῇσονται, τῶν τε θρόνων τεθέντων, πράξεις διελέγχονται, γυμνῶν ἐστώτων πάντων, οὐ μαρτύρων οὐ κατηγορῶν παρόντων, τετραχηλισμένα γάρ τὰ πάντα Θεῷ.

Ἐρχεται ὁ πάντων Κριτής, ἀχθῆναι εἰς κρίσιν, ὁ ἐπὶ τοῦ θρόνου, τῶν Χερουβὶμ ἐφεδρεύων, ὡς υπεύθυνος παραστήναι Πιλάτῳ, καί πάντα παθεῖν, ἵνα σωθῇ ὁ Ἀδάμ.

Ἦγγικε τὸ Πάσχα, ἡμῶν τὸ μέγα καί θεῖον, μετὰ δύο γάρ ὁ Χριστός, προδιδάσκει ἡμέρας, τὴν τοῦ Πάθους προδιαγράφων ἡμέραν, ἐν ἣ τῷ Πατρὶ θύμα προσάγεται.

Παρά τῷ Σταυρῷ σου, Σωτὴρ ἐστῶσα ἡ Μήτηρ, καί τὴν ἀδικόν σου σφαγὴν, καθορώσα ἐβόα. Οἱμοὶ Τέκνον ἐμόν, τὸ ἀδύτον φέγγος, λάμπων πάσιν Ἦλιε τῆς δόξης τὸ φῶς.

Δόξα...

Ὡ Μονὰς ἀγία, Τριάς ἡ μία θεότης, καί τριάς Μονὰς ὁ Θεός, τρισυπόστατε φύσις, ἡ ὁμότιμος καί ἀμέριστος δόξα, ρύσαι τῶν κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Δέχου τὴν Μητέρα, τὴν σὴν Χριστέ εἰς πρεσβείαν, ἵνα ταῖς ἱκεσίαις αὐτῆς, εἰρηνεύσῃς τόν Κόσμον, καί κρατύνης τῆς βασιλείας τὰ σκήπτρα, καί τὰς Εκκλησίας σου συνάψῃς εἰς ἓν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Τροπάριον

Ἦχος πλ. δ#39;

Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἐρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, καί μακάριος ὁ δούλος, ὃν ευρήσῃ γρηγορούντα, ἀνάξιος δέ πάλιν, ὃν ευρήσῃ

ραθυμούνται. Βλέπε ούν ψυχή μου, μή τώ ύπνω κατενεχθής, ίνα μή τώ θανάτω παραδοθής, καί τής Βασιλείας έξω κλεισθής, αλλά ανάνηψον κράζουσα. Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός, διά τής Θεοτόκου, ελέησον ημάς. (εκ γ')

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τόν Νυμφίον αδελφοί αγαπήσωμεν, τάς λαμπάδας εαυτών ευτρεπίσωμεν, εν αρεταίς εκλάμποντες καί πίστει ορθή, ίνα ως αι φρόνιμοι, τού Κυρίου παρθένοι, έτοιμοι εισέλθωμεν, σύν αυτώ εις τούς γάμους, ο γάρ Νυμφίος δώρον ως Θεός, πάσι παρέχει τόν άφθαρτον στέφανον.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Βουλευτήριον Σωτήρ, παρανομίας κατά σου, Ιερείς καί Γραμματείς, φθόνω αθροίσαντες δεινώς, εις προδοσίαν εκίνησαν τόν Ιούδαν, όθεν αναιδώς, εξεπορεύετο, ελάλει κατά σου, τοίς παρανόμοις λαοίς. Τί μοι φησί παρέχετε, καγώ υμίν αυτόν παραδώσω εις χείρας υμών; Τής κατακρίσεως τούτου ρύσαι, Κύριε τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν σοφίαν καί Λόγον

Ιούδας τή γνώμη φιλαργυρεί, κατά τού Διδασκάλου ο δυσμενής, κινείται βουλεύεται, μελετά τήν παράδοσιν, τού φωτός εκπίπτει, τό σκότος δεχόμενος, συμφωνεί τήν πράσιν, πωλεί τόν ατίμητον, όθεν καί αγχόνην, αμοιβήν ών περ έδρα, ευρίσκει ο άθλιος, καί επώδυνον θάνατον. Τής αυτού ημάς λύτρωσαι, μερίδος Χριστέ ο Θεός, τών πταισμάτων άφεςιν δωρούμενος, τοίς εορτάζουσι πόθω, τό άχραντον Πάθος σου.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Τό κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον

Τώ καιρώ εκείνω, συμβούλιον έλαβον...

Κοντάκιον Ήχος β'

Τά άνω ζητών

Τήν ώραν ψυχή, τού τέλους εννοήσασα, καί τήν εκκοπήν, τής συκής δειλιάσασα, τό δοθέν σοι τάλαντον, φιλοπόνως έργασαι ταλαίπωρε, γρηγορούσα καί κράζουσα. Μή μείνωμεν έξω τού νυμφώνος Χριστού.

Ο Οίκος

Τί ραθυμείς αθλία ψυχή μου; τί φαντάζη ακαίρως μερίμνας αφελείς; τί ασχολείς πρός τά ρέοντα; εσχάτη ώρα εστίν απάρτι, καί χωρίζεσθαι μέλλομεν τών ενταύθα, έως καιρόν κεκτημένη, ανάνηψον κράζουσα. Ημάρτηκά σοι Σωτήρ μου, μή εκκόψης με, ώσπερ τήν άκαρπον συκήν, αλλ’ ως εύσπλαγχνος Χριστέ, κατοικτείρησον, φόβω κραυγάζουσαν. Μή μείνωμεν έξω τού νυμφώνος Χριστού.

Συναξάριον

Τή αγία καί μεγάλη Τρίτη, τής τών δέκα Παρθένων παραβολής, τής εκ τού ιερού Ευαγγελίου, μνείαν ποιούμεθα.

Στίχοι

- Τρίτη μεγίστη Παρθένους δέκα φέρει,
- Νίκην φερούσας αδεκάστου Δεσπότου.

Αλλ’ ώ Νυμφίε Χριστέ, μετά τών φρονίμων ημάς συναρίθμησον Παρθένων, καί τή εκλεκτή σου σύνταξον ποιόμνη, καί ελέησον ημάς. Αμήν.

Ποίημα Κοσμά Μοναχού

Ωδή η’; Ήχος β’;

Ο Ειρμός

Τώ δόγματι, τώ τυραννικώ, οι όσοι τρεις Παίδες μή πεισθέντες, εν τή καμίνω βληθέντες, Θεόν ωμολόγουν ψάλλοντες. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ραθυμίαν, άποθεν ημών, βαλλώμεθα, καί φαιδραίς ταίς λαμπάσι, τώ αθανάτω Νυμφίω Χριστώ, ύμνοις συναντήσωμεν. Ευλογείτε βοώντες, τά έργα τόν Κύριον.

Ικανούσθω, τό κοινωνικόν, ψυχής ημών έλαιον εν αγγείοις, όπως επάθλων μή θέντες καιρόν εμπορίας, ψάλλωμεν. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Τό τάλαντον, όσοι πρός Θεού, εδέξασθε ισοδύναμον χάριν, επικουρία τού δόντος Χριστού, αυξήσατε ψάλλοντες. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

**Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον
Καταβασία**

Τώ δόγματι, τώ τυραννικῶ, οἱ ὅσοι τρεῖς Παῖδες μή πεισθέντες, ἐν τῇ καμίνῳ βληθέντες, Θεόν ὠμολόγουν ψάλλοντες. Ευλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ'' Ο Ειρμός

Ἡ τόν ἀχώρητον Θεόν, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, καί χαράν τῷ Κόσμῳ κυήσασα, σέ υμνοῦμεν, Παναγία Παρθένε.

Τοῖς Μαθηταῖς ὁ ἀγαθός, γρηγορεῖτε ἐφησας, ἡ γάρ ὥρα ἤξει ὁ Κύριος, ἀγνοεῖτε, ἀποδοῦναι ἐκάστω.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ σου φρικτῇ, παρουσία Δέσποτα, δεξιοῖς προβάτοισι με σύνταξον, τῶν πταισμάτων, παριδῶν μου τὰ πλήθη.

Καταβασία

Ἡ τόν ἀχώρητον Θεόν, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, καί χαράν τῷ Κόσμῳ κυήσασα, σέ υμνοῦμεν, Παναγία Παρθένε.

Εξαποστειλάριον

Ἦχος γ''

Τόν νυμφῶνά σου βλέπω, Σωτήρ μου κεκοσμημένον καί ἐνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσέλθω ἐν αὐτῷ, λάμπρυνόν μου τήν στολήν τῆς ψυχῆς, Φωτοδότα καί σώσόν με. (ἐκ γ'')

Εἰς τοὺς Αἶνους

Ἰδιόμελα Ἦχος α''

Ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν Ἀγίων σου, πῶς εἰσελεύσομαι ὁ ἀνάξιος; ἐάν γάρ τολμήσω συνεισελθεῖν εἰς τόν νυμφῶνα, ὁ χιτῶν με ἐλέγχει, ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ γάμου, καί δέσμιος ἐκβαλούμαι ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων, καθάρισον Κύριε, τόν ρύπον τῆς ψυχῆς μου, καί σώσόν με ὡς φιλάνθρωπος. (Δίς)

Ἦχος β''

Ὁ τῇ ψυχῆς ραθυμία νυστάξας, οὐ κέκτημαι Νυμφίε Χριστέ, καιομένην λαμπάδα τήν ἐξ ἀρετῶν, καί νεάνισιν ὠμοιώθην μωραῖς, ἐν καιρῷ τῆς ἐργασίας ρεμβόμενος, τὰ σπλάγχνα τῶν οἰκτιρμῶν σου, μή κλείσης μοι Δέσποτα, ἀλλ'' ἐκτινάξας μου τόν ζοφερόν ὕπνον ἐξανάστησον, καί ταῖς φρονίμοις συνεισάγαγε Παρθένοισι, εἰς νυμφῶνα τόν σόν, ὅπου ἦχος καθαρὸς εορταζόντων, καί βοῶντων ἀπαύστως. Κύριε δόξα σοι. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ''

Τού κρύψαντος τό τάλαντον, τήν κατάκρισιν, ακούσασα ψυχή, μή κρυπτε λόγον Θεού, κατάγγελλε τά θαυμάσια αυτού, ίνα πλεονάζουσα τό χάρισμα, εισέλθης, εις τήν χαράν του Κυρίου σου.

Εις τά Απόστιχα

Ιδιόμελα Ἦχος πλ. β'

Δεύτε πιστοί, επεργασώμεθα προθύμως τώ Δεσπότη, νέμει γάρ τοίς δούλοις τόν πλούτον, καί αναλόγως έκαστος, πολυπλασιάζωμεν, τό τής χάριτος τάλαντον. Ο μέν σοφίαν κομιείτω, δι' έργων αγαθών. Ο δέ λειτουργίαν λαμπρότητος επιτελείσθω, κοινωνείτω δέ του λόγου, πιστος τώ αμυήτω, καί σκορπιζέτω τόν πλούτον, πένησιν άλλος, ούτω γάρ τό δάνειον πολυπλασιάζομεν, καί ως οικονόμοι πιστοί τής χάριτος, δεσποτικής χαράς αξιωθώμεν, αυτής ημάς καταξίωσον, Χριστε ο Θεός, ως φιλόανθρωπος.

Όταν έλθης εν δόξη μετ' Αγγελικών Δυνάμεων, καί καθίσης εν θρόνω Ιησού διακρίσεως, μή με Ποιμήν αγαθέ διαχωρίσης, οδούς δεξιός γάρ οίδας, διεστραμμέναι δέ εισιν αι ευώνυμοι, μή ούν ερίφοις με, τόν τραχύν τή αμαρτία συναπολέσης, αλλά τοίς εκ δεξιών, συναριθμήσας προβάτοις, σώσόν με ως φιλόανθρωπος.

Ο Νυμφίος ο κάλλει ωραίος, παρά πάντας ανθρώπους, ο συγκαλέσας ημάς, πρός εστίασιν πνευματικήν του νυμφώνός σου, τήν δυσείμονά μου μορφήν, τών πταισμάτων απαμφιάσον, τή μεθέξει τών παθημάτων σου, καί στολήν δόξης κοσμήσας, τής σής ωραιότητος, δαιτυμόνα φαιδρόν ανάδειξον, τής Βασιλείας σου ως εύσπλαγχνος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος βαρύς

Ιδού σοι τό τάλαντον, Δεσπότης εμπιστεύει ο ψυχή μου, φόβω δέξαι τό χάρισμα, δάνεισαι τώ δεδωκότι, διάδος πτωχοίς, καί κτήσαι φίλον τόν Κύριον, ίνα στής εκ δεξιών αυτού, όταν έλθη φωνής. Είσελθε εν δόξη, καί ακούσης μακαρίας δούλε, εις τήν χαράν του Κυρίου σου, Αυτής αξίωσόν με, Σωτήρ τόν πλανηθέντα, διά τό μέγα σου έλεος.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας

Ἦχος α'

Τοῖς ἀμέτρως πταίουσι, πλουσίως συγχώρησον Σωτήρ, ἀξίωσον ἡμᾶς, ἀκατακρίτως προσκυνήσαί σου τὴν ἀγίαν Ἀνάστασιν, πρεσβείαις τῆς ἀχράντου σου Μητρός, μόνε πολυέλεε.

Δόξα... Καὶ νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ρκθ'

Ὅτι παρά τώ Κυρίῳ τό ἔλεος, καὶ πολλή παρ αὐτῷ λύτρωσις.

Στίχ. Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι Κύριε.

Προφητείας Ἰεζεκιήλ τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Α', 21–28)

Ἐν τῷ πορεύεσθαι τὰ ζῶα, ἐπορεύοντο καὶ οἱ τροχοί, καὶ ἐν τῷ ἐστάναι αὐτά, εἰστήκεισαν, καὶ ἐν τῷ ἐξαίρειν αὐτά ἀπὸ τῆς γῆς, ἐξ ἦροντο σὺν αὐτοῖς καὶ οἱ τροχοί, διότι πνεῦμα ζωῆς ἦν ἐν τοῖς τροχοῖς καὶ ὁμοίωμα ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν τῶν ζώων, ὡσεὶ στερεῶμα, ὡς ὁρασις κρυστάλλου, ἐκτεταμένον ἐπὶ τῶν πτερύγων αὐτῶν ἐπάνωθεν, καὶ ὑποκάτω τοῦ στερεώματος, αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἐκτεταμέναι, πτερουσσόμεναι ἐτέρα τῇ ἐτέρα, ἐκάστω δύο συνεζευγμέναι, καὶ επικαλύπτουσαι τὰ σώματα αὐτῶν. Καὶ ἤκουον τὴν φωνὴν τῶν πτερύγων αὐτῶν, ἐν τῷ πτερύσσεσθαι αὐτά, ὡς φωνὴν ὕδατος πολλοῦ, καὶ ὡς φωνὴν Θεοῦ Σαδαιῖ ἱκανοῦ, ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτά, φωνὴ τοῦ λόγου, ὡς παρεμβολῆς, καὶ ἐν τῷ ἐστάναι αὐτά, φωνὴ κατέπαυσεν αἱ πτέρυγες αὐτῶν. Καὶ ἰδοὺ φωνὴ ὑπεράνωθεν τοῦ στερεώματος, τοῦ ὄντος ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν, ἐν τῷ ἐστάναι αὐτά, ἀνίεντο αἱ πτέρυγες αὐτῶν, καὶ ὑπεράνω τοῦ στερεώματος τοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν, ὡς ὁρασις λίθου Σαπφείρου, ὁμοίωμα θρόνου ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁμοιώματος τοῦ θρόνου, ὁμοίωμα ὡς εἶδος ἀνθρώπου ἀνωθεν. Καὶ εἶδον ὡς ὄψιν ἡλέκτρου, ὡς ὁρασιν πυρός ἐσωθεν αὐτοῦ κύκλῳ, ἀπὸ ὁράσεως ὀσφύος καὶ ἐπάνω, καὶ ἀπὸ ὁράσεως ὀσφύος ἕως κάτω, εἶδον ὁρασιν πυρός, καὶ τό φέγγος αὐτοῦ κύκλῳ, ὡς ὁρασις τόξου, ὅταν ἢ ἐν τῇ νεφέλῃ, ἐν ἡμέρᾳ νεοῦ, οὕτως ἡ στάσις τοῦ φέγγους κύκλωθεν. Αὕτη ἡ ὁρασις ὁμοιώματος δόξης Κυρίου.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρλ'

Ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον, ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Στίχ. Κύριε, οὐχ ὑψώθη ἡ καρδιά μου.

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΤΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν καί τά, Πρός Κύριον, εις τό, Κύριε
εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν τά εις τούς Αίνους,
ως εφεξής, Ιδιόμελα.

Ἦχος α'

Εν ταίς λαμπρότησι τών Αγίων σου, πώς εισελεύσομαι ο
ανάξιος; εάν γάρ τολμήσω συνεισελθεῖν εις τόν νυμφώνα, ο χιτών
με ελέγχει, ότι ουκ ἔστι τού γάμου, καί δέσμιος εκβαλούμαι υπό τών
Αγγέλων, καθάρισον Κύριε, τόν ρύπον τής ψυχής μου, καί σώσόν
με ως φιλόανθρωπος. (Δίς)

Ἦχος β'

Ο τή ψυχής ραθυμία νυστάξας, ου κέκτημαι Νυμφίε Χριστέ,
καιομένην λαμπάδα τήν εξ αρετών, καί νεάνισιν ωμοιώθην μωραίς,
εν καιρώ τής εργασίας ρεμβόμενος, τά σπλάγχνα τών οικτιρμών
σου, μή κλείσης μοι Δέσποτα, αλλ' εκτινάξας μου τόν ζοφερόν
ύπνον εξανάστησον, καί ταίς φρονίμοις συνεισάγαγε Παρθένοις, εις
νυμφώνα τόν σόν, όπου ήχος καθαρός εορταζόντων, καί βοώντων
απαύστως. Κύριε δόξα σοι. (Δίς)

Ἦχος δ'

Τού κρύψαντος τό τάλαντον, τήν κατάκρισιν, ακούσασα ψυχή,
μή κρυπτε λόγον Θεού, κατάγγελλε τά θαυμάσια αυτού, ίνα
πλεονάζουσα τό χάρισμα, εισέλθης, εις τήν χαράν τού Κυρίου σου.
(Δίς)

Ἦχος πλ. β'

Δεύτε πιστοί, επεργασώμεθα προθύμως τώ Δεσπότη, νέμει γάρ
τοίς δούλοις τόν πλούτον, καί αναλόγως ἕκαστος,
πολυπλασιάζωμεν, τό τής χάριτος τάλαντον. Ο μέν σοφίαν
κομιεῖτω, δι' έργων αγαθών. Ο δέ λειτουργίαν λαμπρότητος
επιτελείστω, κοινωνεῖτω δέ τού λόγου, πιστος τώ αμυήτῳ, καί
σκορπιζέτω τόν πλούτον, πένησιν ἄλλος, ούτω γάρ τό δάνειον
πολυπλασιάζομεν, καί ως οικονόμοι πιστοί τής χάριτος, δεσποτικής
χαράς αξιωθώμεν, αὐτῆς ημᾶς καταξίωσον, Χριστε ο Θεός, ως
φιλόανθρωπος. (Δίς)

Όταν έλθης εν δόξη μετ’ Αγγελικών Δυνάμεων, καί καθίσης εν θρόνῳ Ἰησοῦ διακρίσεως, μή με Ποιμὴν αγαθὴ διαχωρίσης, οδοὺς δεξιᾶς γάρ οἶδας, διεστραμμένοι δέ εἰσιν αἱ εὐώνυμοι, μή οὖν ερίφοις με, τὸν τραχύν τή αμαρτία συναπολέσης, ἀλλὰ τοῖς ἐκ δεξιῶν, συναριθμήσας προβάτοις, σώσόν με ὡς φιλόανθρωπος.

Ὁ Νυμφίος ὁ κάλλει ωραῖος, παρὰ πάντας ἀνθρώπους, ὁ συγκαλέσας ἡμᾶς, πρὸς ἐστίασιν πνευματικὴν τοῦ νυμφώνος σου, τὴν δυσείμονά μου μορφήν, τῶν πταισμάτων ἀπαμφίασον, τὴ μεθέξει τῶν παθημάτων σου, καί στολήν δόξης κοσμήσας, τῆς σῆς ωραιότητος, δαιτυμόνα φαιδρὸν ἀνάδειξον, τῆς Βασιλείας σου ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος βαρύς

Ἰδού σοι τό τάλαντον, Δεσπότης ἐμπιστεύει ὁ ψυχὴ μου, φόβῳ δέξαι τό χάρισμα, δάνεισαι τῷ δεδωκότι, διάδος πτωχοῖς, καί κτήσαι φίλον τὸν Κύριον, ἵνα σῆς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, ὅταν ἔλθῃ φωνῆς. Εἰσελθε ἐν δόξῃ, καί ἀκούσης μακαρίας δούλε, εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου, Αὐτῆς ἀξιώσόν με, Σωτὴρ τὸν πλανηθέντα, διὰ τό μέγα σου ἔλεος.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β’ Ψαλμός ρλα’

Ανάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σύ καί ἡ κιβωτός τοῦ ἁγιάσματος σου.

Στίχ. Μνήσθητι Κύριε, τοῦ Δαυὶδ, καί πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ.

Τῆς Εξόδου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Β’, 5–10)

Κατέβη ἡ θυγάτηρ Φαραὼ λούσασθαι ἐπὶ τὸν ποταμόν, καὶ αἱ ἄβραι αὐτῆς παρεπορεύοντο παρὰ τὸν ποταμόν. Καί ιδούσα θίβην ἐν τῷ ἔλει, ἀποστείλασα τὴν ἄβραν, ἀνείλετο αὐτήν. Ἀνοίξασα δέ, Ὁρά παιδίον κλαίον ἐν τῇ θίβῃ, καί ἐφείσατο αὐτοῦ ἡ θυγάτηρ Φαραὼ, καί ἔφη. Ἀπὸ τῶν παιδίων τῶν Εβραίων τούτο. Καί εἶπεν ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ τῇ θυγατρὶ Φαραὼ, θέλεις καλέσω σοι γυναῖκα τροφεύουσιν ἐκ τῶν Εβραίων, καί θηλάσει σοι τό παιδίον. Καί εἶπεν αὐτῇ ἡ θυγάτηρ, Φαραὼ, πορεύου. Ἐλθούσα δέ ἡ νεάνις, ἐκάλεσε τὴν μητέρα τοῦ παιδίου. Εἶπε δέ πρὸς αὐτήν ἡ θυγάτηρ Φαραὼ. Διατήρησόν μοι τό παιδίον τούτο, καί θήλασόν μοι αὐτό, ἐγὼ δέ δώσω σοι τὸν μισθόν. Ἐλαβε δέ ἡ γυνὴ τό παιδίον, καὶ ἐθήλαζεν

αυτό. Ανδρυνθέντος δέ τού παιδίου, εισήγαγεν αυτό πρός τήν θυγατέρα Φαραώ. Καί εγενήθη αυτή εις υιόν, επωνόμασε δέ τό όνομα αυτού, Μωϋσήν, λέγουσα. Εκ τού ύδατος αυτόν ανειλόμην.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρλβ'

Ιδού δή τί καλόν, ή τί τερπνόν, αλλ' ή τό κατοικεΐν αδελφούς επί τό αυτό;

Στίχ. Ως μύρον επί κεφαλής, τό καταβαΐνον επί πώγωνα.

Ιώβ τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Α', 13–22)

Εγένετο ως η ημέρα αύτη, οι υιοί Ιώβ, καί αι θυγατέρες αυτού, ήσθιον καί έπινον εν τή οικία τού αδελφού αυτών τού πρεσβυτέρου. Καί ιδού άγγελος ήλθε πρός Ιώβ, καί είπεν αυτώ. Τά ζεύγη τών βοών ηροτρία, καί αι θήλειαι όνοι εβόσκοντο εχόμεναι αυτών, καί ελθόντες οι αιχμαλωτεύοντες, ηχμαλώτευσαν αυτάς, καί τούς παΐδας απέκτειναν εν στόματι μαχαΐρας, σωθείς δε εγώ μόνος, ήλθον τού απαγγείλαί σοι. Έτι τούτου λαλούντος, ήλθεν έτερος άγγελος πρός Ιώβ, καί είπε. Πύρ έπεσεν εκ τού ουρανού επί τήν γήν, καί κατέκαυσε τά πρόβατα, καί τούς ποιμένας κατέκαυσεν ομοίως, καί σωθείς εγώ μόνος, ήλθον τού απαγγείλαί σοι. Έτι τούτου λαλούντος, ήλθεν έτερος άγγελος πρός Ιώβ, καί λέγει αυτώ. Οι ιππείς εποίησαν ημίν αρχάς τρεις, καί εκύκλωσαν τάς καμήλους, καί ηχμαλώτευσαν αυτάς, καί τούς παΐδας απέκτειναν εν μαχαΐραις, εσώθην δε εγώ μόνος, καί ήλθον τού απαγγείλαί σοι. Έτι τούτου λαλούντος, άλλος άγγελος έρχεται πρός Ιώβ, λέγων. Τών υιών σου καί τών θυγατέρων σου εσθιόντων καί πινόντων παρά τώ υιώ σου, τώ αδελφώ αυτών τώ πρεσβυτέρω, εξαΐφνης πνεύμα μέγα ήλθεν από τής ερήμου, καί ήψατο τών τεσσάρων γωνιών τής οικίας, καί έπεσεν η οικία επί τά παιδία σου, καί ετελεύτησαν, καί εσώθην εγώ μόνος, καί ήλθον τού απαγγείλαί σοι. Ούτως ακούσας Ιώβ, αναστάς διέρρηξε τά ιμάτια αυτού, καί εκείρατο τήν κόμην τής κεφαλής αυτού, καί πεσών χαμαί προσεκύνησε τώ Κυρίω, καί είπεν, Αυτός γυμνός εξήλθον εκ κοιλίας μητρός μου, γυμνός καί απελεύσομαι εκεί, ο Κύριος έδωκεν, ο Κύριος αφείλετο, ως τώ Κυρίω έδοξεν, ούτω καί εγένετο, είη τό όνομα Κυρίου ευλογημένον εις τούς αιώνας. Εν τούτοις πάσι τοΐς συμβεβηκόσιν αυτώ, ουδέν ήμαρτεν Ιώβ έναντι Κυρίου, ουδέ εν τοΐς χείλεσιν αυτού, καί ουκ έδωκεν αφροσύνην τώ Θεώ.

Τό Ευαγγέλιον
Κατά Ματθαίον

Είπεν ο Κύριος, Περί τῆς ἡμέρας ἐκείνης...

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΤΗ
ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Ψάλλομεν τό Τριώδιον,
Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης

Ωδή γ'· Ἦχος β'· Ο Ειρμός

Στειρωθέντα μου τόν νούν, καρποφόρον ο Θεός, ανάδειξόν με,
γεωργέ τών καλών, φυτουργέ τών αγαθών, τή ευσπλαγχνία σου.

Συντελείας ο καιρός, επιστρέψωμεν λοιπόν, Χριστός διδάσκει,
ήξει γάρ εν ριπή, ήξει καί ου χρονιεί, κρίναι τόν Κόσμον αυτού.

Τό αθρόον τῆς αυτού, παρουσίας ο Χριστός, δηλών ειρήκει, τήν
τού Νώε ποτέ, απροσδόκητον φθοράν, επενεχθείσαν τή γή.

Ηνεώχθη ο νυμφών, ευτρεπίσθη σύν αυτώ, ο θείος γάμος, ο
Νυμφίος εγγύς, προσκαλούμενος ημάς, ετοιμασθώμεν λοιπόν.

Η τού Σίμωνος σκηνή, τόν αχώρητον παντί, εχώρησέ σε, Ιησού
Βασιλεύ, καί Γυνή αμαρτωλός, μύρω σε ήλειψεν.

Ευωδίας μυστικής, πληρουμένη η Γυνή, τῆς πρίν ερρύσθη,
δυσωδίας Σωτήρ, τών πολλών αμαρτιών, μύρον γάρ βρύεις ζωής.

Επουράνιος τροφή, τών πεινώντων η ζωή, αυτός υπάρχων,
εισιτιάθης Χριστέ, τοίς ανθρώποις προδεικνύς, σήν συγκατάβασιν.

Ο αγνώμων μαθητής, αθετήσας σε Χριστέ, τήν σπείραν όλην,
τών ανόμων λαβών, συνεκίνει κατά σου, εις προδοσίαν τραπείς.

Δόξα...

Σύν Πατρί σε τόν Υιόν, καί τό Πνεύμα τό ευθές, τήν μίαν φύσιν,
προσκυνώ, καί ανυμνώ, τοίς προσώποις διαιρών, καί τή ουσία
ενών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η τεκούσά σε Αμνάς, τόν ποιμένα καί αμνόν, αεί πρεσβεύει,
Ιησού ο Θεός, υπέρ πάντων γηγενών, τών πιστευόντων εις σέ.

Κάθισμα Ἦχος α'·

Χορός Αγγελικός

Ιδού τό πονηρόν, βουλευτήριον όντως, συνήκται δυσμενώς, ως
κριτόν κατακρίναι, τόν άνω καθεζόμενον, ως κριτήν πάντων Κύριον,
νύν αθροίζεται, σύν τώ Πιλάτω Ηρώδης, Άννας άμα τε, καί Καϊάφας
ετάσαι, τόν μόνον μακρόθυμον.

Ωδή η#39; Ο Ειρμός

Τόν εν τή βάτῳ Μωσεΐ, τῆς Παρθένου τό θαύμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, προτυπώσαντα ποτέ, ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. (Δίς)

Οὐκ ἀγνοῶν τόν καιρόν, τῆς ἡμῶν συντελείας, ὁ κρατῶν τοὺς αἰῶνας, τήν ἡμέραν ἀγνοεῖν, προέφησεν ἐκείνην, ἀλλ#39; ὅρους πάσι τιθεῖς, πρὸς μετριοφροσύνην.

Ὅταν καθίσῃς κριτῆς, ἀφορίζων ὡς εἶπας, ὁ ποιμήν τῶν προβάτων, τὰ ἐρίφια Σωτήρ, τῆς στάσεως ἐκείνης, μή υστερήσῃς ἡμᾶς, τῆς θείας δεξιᾶς σου.

Σύ εἰ τό Πάσχα ἡμῶν, ὁ τυθεῖς υπέρ πάντων, ὡς ἀμνός καί θυσία, καί πταισμάτων ἱλασμός, καί σοῦ τὰ θεῖα Πάθη, υπερυψοῦμεν Χριστέ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μύλωνι ἐοικέ σοι, καί ἀγρώ καί οἰκία, πᾶς ὁ βίος ψυχῇ μου, διό κτήσαι εἰς Θεόν, ετοίμην τήν καρδίαν, ἵνα μηδέν τῆς φθοράς, τῇ σαρκί καταλίπῃς.

Οὐ Φαρισαίοις Σωτήρ, οὐ τῷ Σίμωνι μόνῳ, κατηξίωσας ἅμα, εἰς ἐστίασιν ἐλθεῖν, ἀλλ#39; ἤδη καί τελῶναι, ομοῦ καί πόρναι, τήν σήν, ἀντλοῦσιν εὐσπλαγχνίαν.

Φιλαργυρίας ἐρών, ὁ προδότης Ιούδας, κενωθέντος τοῦ μύρου, ἐμελέτησε λοιπόν, τήν πράσιν τοῦ Δεσπότη, καί πρὸς ἀνόμους ἐλθὼν, τήν τιμὴν συνεφώνει.

Ὡ μακαρίων χειρῶν, ὦ τριχῶν καί χειλέων, τῶν τῆς σώφρονος Πόρνης! αἷς ἐπέχεε Σωτήρ, τό μύρον πρὸς σοὺς πόδας, ἐκμασσομένη αὐτοὺς, πυκνῶς καταφιλούσα, νακειμένῳ Γυνή, ἐπιστάσά σοι Λόγε, πρὸς τοὺς πόδας θρηνοῦσα, τό ἀλάβαστρον Σωτήρ, τοῦ μύρου κατεκένου, ἐπὶ τήν σήν κεφαλὴν, τοῦ ἀθανάτου μύρου.

Δόξα...

Σύν τῷ Πατρὶ τόν Υἱόν, καί τό ἅγιον Πνεῦμα, τήν ἀγίαν Τριάδα, ἐν θεότητι μιά, δοξάζομεν βοῶντες. Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ταῖς ἱκεσίαις Σωτήρ, τῆς ἀχράντου Μητρός σου, καί τῶν σῶν Αποστόλων, τὰ ἐλέη σου ἡμῖν, κατάπεμψον πλουσίως, καί τήν εἰρήνην τήν σήν, παράσχου τῷ λαῷ σου.

Ωδή θ#39; Ο Ειρμός

Τὴν υπερφυῶς σαρκί, συλλαβούσαν ἐν γαστρί, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, προεκλάμπαντα Λόγον, τὴν μόνην Θεοτόκον, μεγαλύνομεν πιστῶς. (Δίς)

Εργασίας ὁ καιρὸς, σωτηρίας ὁ σκοπὸς, τό τάλαντον λαβούσα, τὴν ἀρχαίαν εἰκόνα, ψυχὴ μου ἐμπορεύου, τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Ὡς λαμπάδας φωτεινάς, κοσμηθέντες τὰς ψυχάς, τῷ Νυμφίῳ χωροῦντι, πρὸς τὸν ἀφθαρτὸν γάμον, πρὸ τοῦ τὴν θύραν κλείσαι, συνεισεέλθωμεν αὐτῷ.

Δείξαι θέλων Ἰησοῦ, τό υπερφυες τῆς σῆς, ταπεινώσεως πάσιν, εἰσιτάθης ἐν οἴκῳ, τοῦ Σίμωνος δειπνήσας, τῶν πεινῶντων ἡ τροφή.

Ἄρτος ὧν ζωοποιός, εἰσιτάθης Ἰησοῦ, Σίμωνι Φαρισαίῳ, ἵνα Πόρνη κερδήσῃ, τὴν ἀπρατὸν σου χάριν, τοῦ μύρου τὴ κενώσῃ.

Χεῖρες ἐμοὶ ρυπαραί, χεῖλη πόρνης ἐν ἐμοί, ἀναγνός μου ὁ βίος, ἐφθαρμένα τὰ μέλη, ἀλλ' ἄνες μοι καὶ ἄφες, βοᾶ Πόρνη τῷ Χριστῷ.

Επιστάσα ἡ Γυνὴ πρὸς τοὺς πόδας σου Σωτήρ, ἐπέχεε τό μύρον, εὐωδίας πληρούσα καὶ μύρου πληρουμένη, τοῦ τῶν ἔργων ἱλασμοῦ.

Αρωμάτων ευπορώ, ἀρετῶν δέ απορώ, ἃ ἔχω σοι προσάγω, δὸς αὐτὸς ἅπερ ἔχεις καὶ ἄνες μοι καὶ ἄφες, βοᾶ Πόρνη τῷ Χριστῷ.

Μύρον παρ' ἐμοὶ φθαρτὸν, μύρον παρὰ σοὶ ζωῆς, μύρον γάρ ὄνομά σοι, κενωθὲν τοῖς ἀξίοις, ἀλλ' ἄνες μοι καὶ ἄφες, βοᾶ Πόρνη τῷ Χριστῷ.

Δόξα...

Ἀναρχος εἰ ὁ Πατήρ, ἀκτιστος εἰ ὁ Υἱός, σύνθρονον καὶ τό Πνεῦμα, ἐν τὰ τρία τὴ φύσει, καὶ τρία τοῖς προσώποις, εἰς Θεὸς ἀληθινός.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, τῶν τιμώντων σε αἰεὶ, μή παύσῃ δυσωπούσα, τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα, ρυσθῆναί με κινδύνων, καὶ παντοίων πειρασμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Τροπάριον

Ἦχος πλ. δ'

Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἐρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, καὶ μακάριος ὁ δούλος, ὃν εὐρήσῃ γρηγοροῦντα, ἀνάξιος δέ πάλιν, ὃν εὐρήσῃ ραθυμοῦντα. Βλέπε οὖν ψυχὴ μου, μή τῷ ὕπνῳ κατενεχθῆς, ἵνα μή

τώ θανάτω παραδοθής, καί τής Βασιλείας έξω κλεισθής, αλλά ανάνηψον κράζουσα. Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός, διά τής Θεοτόκου, ελέησον ημάς. (εκ γ')

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ'

Τήν ωραιότητα

Πόρνη προσήλθέ σοι, μύρα σύν δάκρυσι, κατακενούσά σου ποσί Φιλάνθρωπε, καί δυσωδίας τών κακών, λυτρούται τή κελεύσει σου, πνέων δέ τήν χάριν σου, μαθητής ο αχάριστος, ταύτην αποβάλλεται, καί βορβόρω συμφύρεται, φιλαργυρία απεμπολών σε. Δόξα Χριστέ τή ευσπλαγχνία σου.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Μετα τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ιούδας ο δόλιος, φιλαργυρίας ερών, προδούναί σε Κύριε, τόν θησαυρόν τής ζωής, δολίως εμελέτησεν. Όθεν και παροινήσας, τρέχει πρός Ιουδαίους, λέγει τοίς παρανόμοις. Τί μοι θέλετε δούναι, καγώ παραδώσω υμίν, εις τό σταυρώσαι αυτόν;

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Η Πόρνη εν κλαυθμώ, ανεβόα οικτίρμον, εκμάσσουσα θερμώς, τούς αχράντους σου πόδας, θριξί τής κεφαλής αυτής, καί εκ βάθους στενάζουσα. Μή απώση με, μηδέ βδελύξη Θεέ μου, αλλά δέξαι με, μετανοούσαν, καί σώσον, ως μόνος φιλάνθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... πάλιν τό αυτό

Τό κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον

Τώ καιρώ εκείνω, εμαρτύρει ο όχλος...

Ωδή γ' Ἦχος β'

Ο Ειρμός

Τής Πίστεως εν πέτρα με στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ' εχθρούς μου, ευφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν, ουκ έστιν άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Εν κενοίς τό συνέδριον τών ανόμων, καί γνώμη συναθροίζεται κακοτρόπω, κατάκριτον τόν ρύστην σε αποφήναι Χριστέ, ώ ψάλλομεν. Σύ εί Θεός ημών, καί ουκ έστιν άγιος, πλήν σου Κύριε.

Τό δεινόν βουλευτήριον τών ανόμων, σκέπτεται, θεομάχου ψυχής υπάρχον, ως δύσχρηστον τόν δίκαιον αποκτείνει, Χριστόν, ώ ψάλλομεν Σύ εί Θεός ημών, καί ουκ έστιν άγιος, πλήν σου Κύριε.

Καταβασία

Τής Πίστεως εν πέτρα με στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ' εχθρούς μου, ευφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν, ουκ έστιν άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Κοντάκιον Ήχος δ'

Ο υψωθείς

Υπέρ τήν Πόρνην Αγαθέ ανομησας, δακρύων όμβρους ουδαμώς σοι προσήξα, αλλά σιγή δεόμενος προσπίπτω σοι, πόθω ασπαζόμενος, τούς αχράντους σου πόδας, όπως μοι τήν άφεσιν, ως Δεσπότης παράσχης, τών οφλημάτων κράζοντι Σωτήρ. Εκ τού βορβόρου τών έργων μου ρύσαί με.

Ο Οίκος

Ο μετά τρίτον ουρανον

Η πρώην άσωτος Γυνή, εξαίφνης σώφρων ώφθη, μισήσασα τα έργα, τής αισχράς αμαρτίας, καί ηδονάς τού σώματος, διενθυμουμένη τήν αισχύνην τήν πολλήν, καί κρίσιν τής κολάσεως, ήν υποστώσι πόρνοι καί άσωτοι, ών περ πρώτος πέλω, καί πτοούμαι, αλλ' εμμένω τή φαύλη συνηθεία ο άφρων, η Πόρνη δε γυνή, καί πτοηθείσα, καί σπουδάσασα ταχύ, ήλθε βοώσα πρός τόν Λυτρωτήν. Φιλάνθρωπε καί οικτίρμον, εκ τού βορβόρου τών έργων μου ρύσαί με.

Συναξάριον

Τή αγία καί μεγάλη Τετάρτη, τής αλειψάσης τόν Κύριον μύρω Πόρνης γυναικός, μνείαν ποιείσθαι οι θεióτατοι Πατέρες εθέσπισαν, ότι πρό τού σωτηρίου Πάθους μικρόν τούτο γέγονε.

Στίχοι

- Γυνή, βαλούσα σώματι Χριστού μύρον,
- Τήν Νικοδήμου προύλαβε σμυρναλόην.

Αλλ' ο τώ, νοητώ μυρω χρισθείς, Χριστέ ο Θεός, τών επιρρύτων παθών ελευθέρωσον, καί ελέησον ημάς, ως μόνος

άγιος, καί φιλόανθρωπος. Αμήν.

Ωδή η'39; Ο Ειρμός

Ρήμα τυράννου, επεί υπερίσχυσεν, επταπλασίως κάμιнос, εξεκαύθη ποτέ, εν ή Παίδες ουκ εφλέχθησαν, βασιλέως πατήσαντες δόγμα, αλλ'39; εβόων. Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Αποκενούσα, Γυνή μύρον έντιμον, δεσποτική καί θεία, φρικτή κορυφή, Χριστέ τών ιχνών σου επελάβετο, τών αχράντων, κεχραμέναις παλάμαις, καί εβόα. Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Δάκρυσι πλύνει, τούς πόδας υπεύθυνος, αμαρτίαις τού πλάσαντος, καί εκμάσσει θριξί, διό τών εν βίω ου διήμαρτε, πεπραγμένων τής απολυτρώσεως, αλλ'39; εβόα. Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ιερουργείται, τό λύτρον ευγνώμονι, εκ σωτηρίων σπλάγχνων τε, καί δακρύων πηγής, εν ή διά τής εξαγορεύσεως, εκπλυθείσα ου κατησχύνετο, αλλ'39; εβόα. Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Καταβασία

Ρήμα τυράννου, επεί υπερίσχυσεν, επταπλασίως κάμιнос, εξεκαύθη ποτέ, εν ή Παίδες ουκ εφλέχθησαν, βασιλέως πατήσαντες δόγμα, αλλ'39; εβόων. Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'39; Ο Ειρμός

Ψυχαίς καθαραίς, καί αρρυπώτοις χείλεσι, δεύτε μεγαλύνωμεν τήν ακηλίδωτον, καί υπέραγνον Μητέρα τού Εμμανουήλ, δι'39; αυτής τώ εξ αυτής, προσφέροντες πρεσβείαν τεχθέντι. Φείσαι τών ψυχών ημών, Χριστέ ο Θεός, καί σώσον ημάς.

Αγνώμων φανείς, καί πονηρός ζηλότυπος, δώρον αξιόθεον λογοπραγεί, δι'39; ού οφειλέσιον ελύθη αμαρτημάτων, καπηλεύων ο δεινός, Ιούδας τήν φιλόθεον χάριν. Φείσαι τών ψυχών ημών, Χριστέ ο Θεός, καί σώσον ημάς.

Λέγει πορευθείς, τοίς παρανόμοις άρχουσι. Τί μοι δούναι θέλετε καγώ Χριστόν υμίν, τόν ζητούμενον, τοίς θέλουσι παραδώσω;

οικειότητα Χριστού, Ιούδας αντωσάμενος χρυσού. Φείσαι τών ψυχών ημών, Χριστέ ο Θεός, καί σώσον ημάς.

Ὡ πηρωτικής, φιλαργυρίας άσπονδε! λήθης όθεν έτυχες, ότι ψυχής, ουδ' ός ίσοστάσιος ο Κόσμος, ως εδιδάχθης, απογνώσει γάρ σαυτόν, εβρόχισας ανάψας προδότα. Φείσαι τών ψυχών ημών, Χριστέ ο Θεός, καί σώσον ημάς.

Καταβασία

Ψυχαίς καθαραίς, καί αρρυπώτοις χείλεσι, δεύτε μεγαλύνωμεν τήν ακηλίδωτον, καί υπέραγνον Μητέρα τού Εμμανουήλ, δι' αυτής τώ εξ αυτής, προσφέροντες πρεσβείαν τεχθέντι. Φείσαι τών ψυχών ημών, Χριστέ ο Θεός, καί σώσον ημάς.

Εξαποστειλάριον

Ήχος γ'.

Τόν νυμφώνά σου βλέπω, Σωτήρ μου κεκοσμημένον, καί ένδυμα ουκ έχω, ίνα εισέλθω εν αυτώ, λάμπρυνόν μου τήν στολήν τής ψυχής, Φωτοδότα καί σώσόν με. (εκ γ')

Εις τούς Α ί ν ο υ ς

Ιδιόμελα Ήχος α'.

Σέ τόν τής Παρθένου Υιόν, Πόρνη επιγνούσα Θεόν έλεγεν, εν κλαυθμώ δυσωπούσα, ως δακρύων άξια πράξασα. Διάλυσον τό χρέος, ως καγώ τούς πλοκάμους, αγάπησον φιλούσαν, τήν δικαίως μισουμένην, καί πλησίον τελωνών σε κηρύξω, Ευεργέτα φιλάνθρωπε.

Τό πολυτίμητον μύρον, η Πόρνη έμιξε μετά δακρύων, καί εξέχεεν εις τούς αχράντους πόδας σου, καταφιλου σα, εκείνην ευθύς εδικαίωσας, ημίν δε συγχώρησιν δώρησαι, ο παθών υπέρ ημών, καί σώσον ημάς.

Ότε η αμαρτωλός, προσέφερε τό μύρον, τότε ο μαθητής, συνεφώνει τοίς παρανόμοις, η μέν έχαιρε κενούσα τό πολύτιμον, ο δέ έσπευδε πωλήσαι τόν ατίμητον, αύτη τόν Δεσπότην επεγίνωσκεν, ούτος τού Δεσπότην εχωρίζετο, αύτη ηλευθερούτο, καί ο Ιούδας δούλος εγεγόνει τού εχθρού, δεινόν η ραθυμία! μεγάλη η μετάνοια! ήν μοι δώρησαι Σωτήρ, ο παθών υπέρ ημών, καί σώσον ημάς.

Ὡ τής Ιούδα αθλιότητος! εθεώρει τήν Πόρνην φιλούσαν τά ίχνη, καί εσκέπτετο δόλω, τής προδοσίας τό φίλημα, εκείνη τούς πλοκάμους διέλυσε, καί ούτος τώ θυμώ εδεσμείτο, φέρων αντί

μύρου, τήν δυσώδη κακίαν, φθόνος γάρ ουκ οίδε, προτιμάν τό συμφέρον. Ὡ τῆς Ιούδα αθλιότητος! ἀφ' ἧς ρύσαι ο Θεός τās ψυχάς ημών.

Δόξα... Ἦχος β#39;

Ἡ αμαρτωλός ἐδραμε πρὸς τό μύρον πριάσασθαι, πολύτιμον μύρον, τοῦ μυρίσαι τόν ευεργέτην, καί τῷ μυρεψῷ εβόα. Δός μοι τό μύρον, ἵνα αλείψω καγῶ τόν εξαλείψαντά μου πάσας τās αμαρτίας.

Καί νύν... Ἦχος πλ. β#39;

Ἡ βεβυθισμένη τῇ αμαρτία, εὐρέ σε λιμένα τῆς σωτηρίας, καί μύρον συν δάκρυσιν κενούσά σοι εβόα. Ἴδε ο τῶν αμαρτανόντων τήν μετάνοιαν φέρων, ἀλλά Δέσποτα διάσωσόν με, ἐκ τοῦ κλύδωνος τῆς αμαρτίας, διὰ τό μέγα σου ἔλεος.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα

Ἰδιόμελα Ἦχος πλ. β#39;

Σήμερον ο Χριστός, παραγίνεται ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φαρισαίου, καί γυνή αμαρτωλός προσελθούσα, τοῖς ποσίν ἐκυλινδούτο βοῶσα. Ἴδε τήν βεβυθισμένην τῇ αμαρτία, τήν ἀπηλπισμένην διὰ τās πράξεις, τήν μή βδελυχθεῖσαν παρά τῆς σῆς ἀγαθότητος, καί δός μοι Κύριε, τήν ἀφεσιν τῶν κακῶν, καί σῶσόν με.

Ἦπλωσεν ἡ Πόρνη, τās τρίχας σοι τῷ Δεσπότη, ἠπλωσεν Ιούδας, τās χεῖρας τοῖς παρανόμοις, ἡ μέν, λαβεῖν τήν ἀφεσιν, ο δέ, λαβεῖν ἀργύρια. Διό σοι βοῶμεν, τῷ πρᾶθέντι καί ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, Κύριε δόξα σοι.

Προσῆλθε Γυνή δυσώδης καί βεβορβορωμένη, δάκρυα προχέουσα ποσὶ σου Σωτήρ, τό Πάθος καταγγέλλουσα. Πῶς ατενίσω σοι τῷ Δεσπότη; αὐτός γάρ ἐλήλυθας, σῶσαι πόρνην, ἐκ βυθοῦ θανούσάν με ἀνάστησον, ο τόν Λάζαρον ἐγείρας, ἐκ τάφου τετραήμερον, δέξαι μέ τήν τάλαιναν, Κύριε καί σῶσόν με.

Ἡ ἀπεγνωσμένη διὰ τόν βίον, καί ἐπεγνωσμένη διὰ τόν τρόπον, τό μύρον βαστάζουσα, προσῆλθέ σοι βοῶσα. Μή με τήν πόρνην απορρίψης, ο τεχθεῖς ἐκ Παρθένου, μή μου τὰ δάκρυα παρίδης, ἡ χαρά τῶν Ἀγγέλων, ἀλλά δέξαι με μετανοοῦσαν, ἣν ουκ ἀπώσω αμαρτάνουσαν Κύριε, διὰ τό μέγα σου ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἰδιόμελον

Ἦχος πλ. δ#39;

Ποίημα Κασσιανῆς Μοναχῆς

Κύριε, η εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσούσα Γυνή, τήν σήν αισθημένη θεότητα, μυροφόρου αναλαβούσα τάξιν, οδυρομένη μύρα σοι, πρό τού ενταφιασμού κομίζει. Οίμοι! λέγουσα, οτι νύξ μοι, υπάρχει, οίστρος ακολασίας, ζοφώδης τε καί ασέληνος, έρως τής αμαρτίας. Δέξαι μου τάς πηγάς τών δακρύων, ο νεφέλαις διεξάγων τής θαλάσσης τό ύδωρ, κάμφθητί μοι πρόσ τούς στεναγμούς τής καρδίας, ο κλίνας τούς ουρανούς, τή αφάτω σου κενώσει, καταφιλήσω τούς αχράντους σου πόδας, αποσμήξω τούτους δέ πάλιν, τοίς τής κεφαλής μου βοστρύχοις, ών εν τώ Παραδείσω Εύα τό δειλινόν, κρότον τοίς ωσίν ηχηθείσα, τώ φόβω εκρύβη. Αμαρτιών μου τά πλήθη καί κριμάτων σου αβύσσους, τίς εξιχνιάσει ψυχοσώστα Σωτήρ μου; Μή με τήν σήν δούλην παρίδης, ο αμέτρητον έχων τό έλεος.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας

Ήχος β''

Σήμερον τό πονηρόν συνήχθη συνέδριον, καί κατά σου κενά εμελέτησε, σήμερον εκ συμφώνου, τόν βρόχον Ιούδας αρραβωνίζεται. Καϊάφας δέ άκων ομολογεί, ότι εις υπέρ πάντων αναδέχη τό πάθος εκούσιον. Λυτρωτά ημών, Χριστέ ο Θεός δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος πλ. δ'' Ψαλμός ρλγ'

Ευλογήσαι σε Κύριος εκ Σιών, ο ποιήσας τόν ουρανόν καί τήν γήν.

Στίχ. Ιδού δή, ευλογείτε τόν Κύριον πάντες οι δούλοι Κυρίου.

Προφητείας Ιεζεκιήλ τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Β', 3 – Γ', 3)

Είπε Κύριος πρόσ με. Υιέ ανθρώπου, εξαποστελώ εγώ σε πρόσ τούς υιούς Ισραήλ, τούς παραπικραίνοντάς με, οί τινες παρεπίκρανάν με, αυτοί καί οι πατέρες αυτών ηθέτησαν εις εμέ, έως, τής σήμερον ημέρας, καί υιοί σκληροπρόσωποι, καί στερεοκάρδιοι εγένοντο. Εγώ αποστελώ σε αυτούς, καί ερείς. Τάδε λέγει Κύριος. Εάν πρόσ άρα ακούσωσιν, ή πτοηθώσι, διότι, οίκος παραπικραίνων εστί, καί γνώσονται, ότι προφήτης εί σύ εν μέσφ αυτών. Καί σύ, υιέ ανθρώπου, μή φοβηθής αυτούς, μηδέ εκστής από προσώπου αυτών, διο' τι παροιστρήσουσι, καί

επιστήσονται επί σέ κύκλω, καί εν μέσω σκορπίων σύ κατοικεῖς, τούς λόγους αυτών μή φοβηθῆς, καί από προσώπου αυτών μή εκστής, διότι οἶκος παραπικραίνων ἐστί, καί λαλήσεις τούς λόγους μου πρός αυτούς, ἐάν ἄρα ἀκούσωσιν ἢ πτοηθῶσιν, ὅτι οἶκος παραπικραίνων ἐστί. Καί σύ, υἱέ ἀνθρώπου, ἀκουε τοῦ λαλούντος πρός σέ, καί μή γίνου παραπικραίνων, καθώς ο οἶκος ο παραπικραίνων, χάνε τό στόμα σου καί φάγε, ἃ ἐγώ δίδωμί σοι. Καί εἶδον, καί ἰδοὺ χεῖρ ἐκτεταμένη πρός με, καί ἐν αὐτῇ κεφαλὴς βιβλίου, καί ἀνείλισσεν αὐτὴν ἐνώπιόν μου, καί ἦν ἐν αὐτῇ γεγραμμένα τὰ ἐμπροσθεν, καί τὰ ὀπισθεν, καί ἐγγέγραπτο ἐν αὐτῇ θρήνος, καί μέλος, καί οὐαί. Καί εἶπε πρός με. Υἱέ ἀνθρώπου, κατάφαγε τὴν κεφαλίδα ταύτην, καί πορεύθητι καί λάλησον τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ. Καί διήνοιξε τό στόμα μου καί ἐψώμισέ με τὴν κεφαλίδα ταύτην, καί εἶπε πρός με. Υἱέ ἀνθρώπου, τό στόμα σου φάγεται, καί ἡ κοιλία σου πλησθήσεται τῆς κεφαλίδος ταύτης, τῆς δεδομένης εἰς σέ. Καί ἐφαγον αὐτήν, καί ἐγένετο ἐν τῷ στόματί μου ὡς μέλι γλυκάζον.

Προκείμενον Ἦχος β' Ψαλμός ρλδ'

Οἱ φοβούμενοι τόν Κύριον, εὐλογήσατε τόν Κύριον.

Στίχ. Αἰνεῖτε τό ὄνομα Κυρίου αἰνεῖτε δούλοι Κυρίου.

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν, καί τήν συνήθη Στιχολογίαν, τά, Πρός Κύριον. εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχ. ι' καί ψάλλομεν τά δέκα Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος α'

Σέ τόν τής Παρθένου Υιόν, Πόρνη επιγνούσα Θεόν έλεγεν, εν κλαυθμώ δυσωπούσα, ως δακρύων άξια πράξασα. Διάλυσον τό χρέος, ως καγώ τούς πλοκάμους, αγάπησον φιλούσαν, τήν δικαίως μισουμένην, καί πλησίον τελωνών σε κηρύξω, Ευεργέτα φιλάνθρωπε.

Τό πολυτίμητον μύρον, η Πόρνη έμιξε μετά δακρύων, καί εξέχεεν εις τούς αχράντους πόδας σου, καταφιλου σα, εκείνην ευθύς εδικαίωσας, ημίν δε συγχώρησιν δώρησαι, ο παθών υπέρ ημών, καί σώσον ημάς.

Ότε η αμαρτωλός, προσέφερε τό μύρον, τότε ο μαθητής, συνεφώνει τοίς παρανόμοις, η μέν έχαιρε κενούσα τό πολύτιμον, ο δέ έσπευδε πωλήσαι τόν ατίμητον, αύτη τόν Δεσπότην επεγίνωσκεν, ούτος τού Δεσπότης εχωρίζετο, αύτη ηλευθερούτο, καί ο Ιούδας δούλος εγεγόνει τού εχθρού, δεινόν η ραθυμία! μεγάλη η μετάνοια! ήν μοι δώρησαι Σωτήρ, ο παθών υπέρ ημών, καί σώσον ημάς.

Ω τής Ιούδα αθλιότητος! εθεώρει τήν Πόρνην φιλούσαν τά ίχνη, καί εσκέπτετο δόλω, τής προδοσίας τό φίλημα, εκείνη τούς πλοκάμους διέλυσε, καί ούτος τώ θυμώ εδεσμείτο, φέρων αντί μύρου, τήν δυσώδη κακίαν, φθόνος γάρ ουκ οίδε, προτιμάν τό συμφέρον. Ω τής Ιούδα αθλιότητος! αφ' ής ρύσαι ο Θεός τάς ψυχάς ημών.

Ήχος β'

Η αμαρτωλός έδραμε πρός τό μύρον πριάσασθαι, πολύτιμον μύρον, τού μυρίσαι τόν ευεργέτην, καί τώ μυρεψώ εβόα. Δός μοι τό μύρον, ίνα αλείψω καγώ τόν εξαλείψαντά μου πάσας τάς αμαρτίας.

Ήχος πλ. β'

Η βεβυθισμένη τή αμαρτία, εύρέ σε λιμένα τής σωτηρίας, καί μύρον συν δάκρυσιν κενούσά σοι εβόα. Ίδε ο τών αμαρτανόντων τήν

μετάνοιαν φέρων, αλλά Δέσποτα διάσωσόν με, εκ τού κλύδωνος τής αμαρτίας, διά τό μέγα σου έλεος.

Ήχος πλ. β'

Σήμερον ο Χριστός, παραγίνεται εν τή οικία τού Φαρισαίου, καί γυνή αμαρτωλός προσελθούσα, τοίς ποσίν εκυλινδούτο βοώσα. Ίδε τήν βεβυθισμένην τή αμαρτία, τήν απηλπισμένην διά τάς πράξεις, τήν μή βδελυχθείσαν παρά τής σής αγαθότητος, καί δός μοι Κύριε, τήν άφεσιν τών κακών, καί σώσόν με.

Ήπλωσεν η Πόρνη, τάς τρίχας σοι τώ Δεσπότη, ήπλωσεν Ιούδας, τάς χείρας τοίς παρανόμοις, η μέν, λαβείν τήν άφεσιν, ο δέ, λαβείν αργύρια. Διό σοι βοώμεν, τώ πραθέντι καί ελευθερώσαντι ημάς, Κύριε δόξα σοι.

Προσήλθε Γυνή δυσώδης καί βεβορβορωμένη, δάκρυα προχέουσα ποσί σου Σωτήρ, τό Πάθος καταγγέλλουσα. Πώς ατενίσω σοι τώ Δεσπότη; αυτός γάρ ελήλυθας, σώσαι πόρνην, εκ βυθού θανούσάν με ανάστησον, ο τόν Λάζαρον εγείρας, εκ τάφου τετραήμερον, δέξαι μέ τήν τάλαιναν, Κύριε καί σώσόν με.

Η απεγνωσμένη διά τόν βίον, καί επεγνωσμένη διά τόν τρόπον, τό μύρον βαστάζουσα, προσήλθέ σοι βοώσα. Μή με τήν πόρνην απορρίψης, ο τεχθείς εκ Παρθένου, μή μου τά δάκρυα παρίδης, η χαρά τών Αγγέλων, αλλά δέξαι με μετανοουσαν, ήν ουκ απώσω αμαρτάνουσαν Κύριε, διά τό μέγα σου έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Κύριε, η εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσούσα Γυνή, τήν σήν αισθομένη θεότητα, μυροφόρου αναλαβούσα τάξιν, οδυρομένη μύρα σοι, πρό τού ενταφιασμού κομίζει. Οίμοι! λέγουσα, οτι νύξ μοι, υπάρχει, οίστρος ακολασίας, ζοφώδης τε καί ασέληνος, έρως τής αμαρτίας. Δέξαι μου τάς πηγάς τών δακρύων, ο νεφέλαις διεξάγων τής θαλάσσης τό ύδωρ, κάμφθητί μοι πρόσ τούς στεναγμούς τής καρδίας, ο κλίνας τούς ουρανούς, τή αφάτω σου κενώσει, καταφιλήσω τούς αχράντους σου πόδας, αποσμήξω τούτους δέ πάλιν, τοίς τής κεφαλής μου βοστρύχοις, ών εν τώ Παραδείσω Εύα τό δειλινόν, κρότον τοίς ωσίν ηχηθείσα, τώ φόβω εκρύβη. Αμαρτιών μου τά πλήθη καί κριμάτων σου αβύσσους, τίς εξιχνιάσει ψυχοσώστα Σωτήρ μου; Μή με τήν σήν δούλην παρίδης, ο αμέτρητον έχων τό έλεος.

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός ρλε'

Εξομολογείσθε τώ Θεώ τού ουρανού.

Στίχ. Εξομολογείσθε τώ Θεώ τών Θεών.

Τής Εξόδου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Β', 11–23)

Εν ταίς ημέραις ταίς πολλαίς εκείναις, μέγας γενόμενος Μωϋσής, εξήλθε πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, τοὺς υἱούς Ισραήλ. Κατανοήσας δὲ τὸν πόνον αὐτῶν, ὁρᾷ ἄνθρωπον Αἰγύπτιον, τύπτοντα τινὰ Εβραῖον, τῶν εαυτοῦ ἀδελφῶν τῶν υἱῶν Ισραήλ. Περιβλεψάμενος δὲ ὧδε καὶ ὧδε, οὐχ ὁρᾷ, οὐδένα, καὶ πατάξας τὸν Αἰγύπτιον, ἐκρυψεν αὐτὸν ἐν τῇ ἄμμῳ. Εξελθὼν δὲ τῇ ἡμέρᾳ τῇ δευτέρᾳ, ὁρᾷ δύο ἄνδρας Εβραίους, διαπληκτιζομένους, καὶ λέγει τῷ ἀδικοῦντι. Διατί σύ τύπτεις τὸν πλησίον; Ὁ δὲ εἶπε. Τίς, σε κατέστησεν ἄρχοντα καὶ δικαστὴν ἐφ' ἡμᾶς; μὴ ἀνελεῖν με σύ θέλεις, ὃν τρόπον ἀνείλες χθὲς τὸν Αἰγύπτιον; Εφοβήθη δὲ Μωϋσής, καὶ εἶπεν, Εἰ οὕτως ἐμφανὲς γέγονε τὸ ρῆμα τοῦτο! Ἦκουσε δὲ Φαραὼ τὸ ρῆμα τοῦτο, καὶ ἐζήτει ἀνελεῖν τὸν Μωϋσῆν. Ἀνεχώρησε δὲ Μωϋσής ἀπὸ προσώπου Φαραὼ, καὶ ὠκῆσεν ἐν γῇ Μαδιάμ, ἐλθὼν δὲ εἰς γῆν Μαδιάμ, ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ φρέατος. Τῷ δὲ ἱερεῖ Μαδιάμ ἦσαν ἐπτὰ θυγατέρες, ποιμαίνουσαι τὰ πρόβατα τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἰωθὼρ, παραγενόμεναι δὲ ἡντλουν, ἕως ἐπλησαν τὰς δεξαμενάς, ποτίσαι τὰ πρόβατα τοῦ, πατρὸς αὐτῶν Ἰωθὼρ. Παραγενόμενοι δὲ οἱ ποιμένες, ἐξέβαλον αὐτάς. Ἀναστάς δὲ Μωϋσής ἐρρύσατο αὐτάς, καὶ ἡντλησεν αὐταῖς, καὶ ἐπότισε τὰ πρόβατα αὐτῶν. Παρεγένοντο δὲ πρὸς Ραγουήλ τὸν πατέρα αὐτῶν, ὁ δὲ εἶπεν αὐταῖς. Τί ὅτι εταχύνετε τοῦ παραγενέσθαι σήμερον; Αἱ δὲ εἶπον. Ἄνθρωπος Αἰγύπτιος ἐρρύσατο ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ποιμένων, καὶ ἡντλησεν ἡμῖν, καὶ ἐπότισε τὰ πρόβατα ἡμῶν, ὁ δὲ εἶπε ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ. Καὶ πού ἐστι; καὶ ἵνα τί οὕτω καταλελοίπατε τὸν ἄνθρωπον; καλέσατε οὖν αὐτόν, ὥπως φάγη ἄρτον. Κατωκίσθη δὲ Μωϋσής παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ ἐξέδοτο Σεπφώραν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ τῷ Μωϋσῇ γυναῖκα. Ἐν γαστρὶ δὲ λαβούσα ἡ γυνή, ἔτεκεν υἱόν, καὶ ἐπωνόμασε Μωϋσής τὸ ὄνομα αὐτοῦ Γηρσέμ, λέγων. Ὅτι πάροικός εἰμι ἐν γῇ αλλοτρία. Ἐτι δὲ συλλαβούσα, ἔτεκεν υἱόν δεύτερον, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ελιέζερ, λέγων. Ὁ γὰρ Θεὸς τοῦ Πατρὸς μου βοηθός μου, καὶ ἐρρύσατό με ἐκ χειρὸς Φαραὼ.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρλζ'

Κύριε, τό έλεός σου εις τόν αιώνα, τά έργα τών χειρών σου μή παρίδης.

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε, εν όλη καρδιά μου.

Ιώβ τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Β' 1–10)

Εγένετο δέ ως η ημέρα αύτη, καί ήλθον οι Άγγελοι τού Θεού παραστήναι εναντίον τού Κυρίου, καί ο Διάβολος ήλθεν εν μέσω αυτών, παραστήναι εναντίον τού Κυρίου. Καί είπεν ο Κύριος τώ Διαβόλω. Πόθεν σύ έρχη; είπε δέ ο Διάβολος εναντίον Κυρίου. Διαπορευθείς τήν υπ' ου ρανόν, καί εμπεριπατήσας τήν σύμπασαν, πάρειμι. Είπε δέ ο Κύριος πρός τόν Διάβολον. Προσέσχες τόν θεράποντά μου Ιώβ, ότι ουκ έστι κατ' αυτόν, τών επί τής γής, άνθρωπος όμοιος αυτώ, άκακος, αληθινός, άμεμπτος, θεοσεβής, απεχόμενος από παντός κακού; έτι δέ έχεται ακακίας, σύ δέ είπας, τά υπάρχοντα αυτού διακενής απολέσαι. Υπολαβών δέ ο Διάβολος, είπε τώ Κυρίω. Δέρμα υπέρ δέρματος, καί πάντα όσα υπάρχει ανθρώπω, υπέρ τής ψυχής αυτού εκτίσει, ου μήν δέ, αλλά αποστείλας τήν χείρά σου, άψαι τών οστών αυτού, καί τών σαρκών αυτού, ή μήν εις πρόσωπον σε ευλογήσει. Είπε δέ ο Κύριος τώ Διαβόλω. Ιδού παραδίδωμί σοι αυτόν, μόνον τήν ψυχήν αυτού διαφύλαξον. Καί εξήλθεν ο Διάβολος από προσώπου Κυρίου, καί έπαισε τόν Ιώβ έλκει πονηρώ από ποδών εως κεφαλής. Καί έλαβεν εαυτώ όστρακον, ίνα τόν ιχώρα ξύη, καί εκάθητο επί τής κοπριάς, έξω τής πόλεως. Χρόνου δέ πολλού προβεβηκότος, είπεν αυτώ η γυνή αυτού. Μέχρι τίνος καρτερήσει λέγων. Ιδού αναμένω χρόνον έτι μικρόν, προσδεχόμενος τήν ελπίδα τής σωτηρίας μου; ιδού γάρ ηφάνισταί σου τό μνημόσυνον από τής γής, υιοί καί θυγατέρες, εμής κοιλίας ωδίνες καί πόνοι, ούς εις τό κενόν εκοπίασα μετά μόχθων, σύ δέ αυτός εν σαπρία σκωλήκων κάθησαι, διανυκτερεύων αίθριος, καγώ πλανήτις καί λάτρις, τόπον εκ τόπου περιερχομένη, καί οικίαν εξ οικίας, προσδεχομένη τόν ήλιον πότε δύσεται, ίνα αναπαύσωμαι τών μόχθων μου, καί τών οδυνών, αί με νύν συνέχουσιν, αλλά είπόν τι ρήμα πρός Κύριον, καί τελεύτα, ο δέ εμβλέψας αυτή, είπεν. Ίνα τί, ώσπερ μία τών αφρόνων γυναικών ελάλησας ούτως; ει τά καλά εδεξάμεθα εκ χειρός Κυρίου, τά κακά ουχ υποίσωμεν; Εν τούτοις πάσι τοίς συμβεβηκόσιν αυτώ, ουδέν ήμαρτεν Ιώβ τοίς χείλεσιν εναντίον τού Θεού.

Τό Ευαγγέλιον κατά Ματθαίον

Τού Ιησού γενομένου εν Βηθανία...

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Τριώδιον, Ποίημα Ανδρέου Κρήτης

Ωδή δ' Ηχος πλ. β'

Ακήκοεν ο Προφήτης

Ανώγεων εστρωμένον, εδέξατό σε τόν Κτίστην καί τούς συμμύστας, καί αυτού τό Πάσχα επετέλεσας, καί αυτού ειργάσω τά μυστήρια, αυτού γάρ τών δύο σταλέντων, νύν Μαθητών σου, τό Πάσχα ητοιμάσθη σοι.

Υπάγετε πρός τόν δείνα, ο πάντα ειδώς προλέγει, τοίς Αποστόλοις, καί μακάριός εστιν ός δύναται, πιστώς υποδέξασθαι τόν Κύριον, ανώγεων μέν τήν καρδίαν προετοιμάσας, καί δείπνον τήν ευσέβειαν.

Η γνώμη φιλαργυρίας, ο τρόπος σου απονοίας, άφρον Ιούδα, πιστευθείς γάρ μόνος τό γλωσσόκομον, όλως ουκ εκάμφθης πρός συμπάθειαν, αλλ' έκλειςας τά τής σκληράς σου, καρδιάς σπλάγχνα, προδούς τόν μόνον εύσπλαγχνον.

Η γνώμη τών θεοκτόνων, τή πράξει τού φιλαργύρου συναρμοσθείσα, η μεν πρός αναίρεσιν ωπλίζετο, η δέ τά αργύρια εφείλκετο, αγχόνην γάρ μεταμελείας τότε προκρίνας, κακώς τού ζήν εστέρηται.

Τό φίλημα γέμει δόλου, τό χαίρέ σου εν μαχαίρα, πλάνε Ιούδα, τή μέν γλώσση φθέγγη τά πρός ένωσιν, τή δέ γνώμη νεύεις πρός διάστασιν, προδούναι γάρ τοίς παρανόμοις τόν Ευεργέτην, δολίως εμελέτησας.

Φιλείς καί πωλείς Ιούδα, ασπάζη καί ουκ οκλάζεις δόλω προστρέχων, τίς μισών ασπάζεται τρισάθλιε; τίς φιλών εξωνείται τιμήματι; τό φίλημα τής αναιδούς σου κακοβουλίας, ελέγχει τήν προαίρεσιν.

Δόξα...

Αμέριστον τή ουσία, ασύγχυτον τοίς προσώποις θεολογώ σε, τήν τριαδικήν μίαν θεότητα, ως ομοβασίλειον καί σύνθρονον, βοώ σοι τό Άσμα τό μέγα, τό εν υψίστοις, τρισσώς υμνολογούμενον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ σύλληψις ὑπὲρ λόγον, ὁ τόκος σου ὑπὲρ φύσιν Θεογεννήτορ, ἡ μὲν γάρ ἐκ Πνεύματος οὐ σπέρματος, ἡ δὲ νόμους φύσεως λανθάνουσα, ὡς ἀφθορος καὶ ὑπὲρ φύσιν, πάσης λοχείας, Θεὸς γάρ τό τικτόμενον.

Κάθισμα Ἦχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Συνεσθίων Δέσποτα, τοῖς Μαθηταῖς σου, μυστικῶς ἐδήλωσας, τὴν σὴν ἀγίαν τελευτήν, δι' ἥς φθοράς ἐλυτρώθημεν, οἱ τὰ σεπτὰ σου τιμώντες Παθήματα.

Ὡδή η'

Ὅν στρατιαί, ουρανῶν

Τὴν νομικὴν, ἐκπληρώσας πρόσταξιν, ὁ πλάκας τὰς νομικάς, γράψας ἐν Σινά, ἔφαγε μὲν τό Πάσχα, τό πάλαι καὶ σκιῶδες, γέγονε δὲ πάσχα, καὶ μυστικὴ ζωοθυσία. **(Δίς)**

Τὴν ἀπ' αἰῶνος, κεκαλυμμένην Χριστός, σοφίαν μυσταγωγῶν, ἐδειξας ομοῦ, πάσι τοῖς Αποστόλοις, Σωτὴρ ἐπὶ τοῦ δεῖπνου, ἦν ταῖς Ἐκκλησίαις, παρέδωκαν οἱ θεοφόροι.

Εἰς ἐξ ὑμῶν, δόλω παραδώσει με. Εβραίοις ἀπεμπολῶν, ταύτη τὴ νυκτί, τοῦτο Χριστός βοήσας, συνέχεε τοὺς φίλους, τότε εἰς πρός ἓνα, διαπορῶν προσεκινεῖτο.

Ταπεινωθεὶς, δι' ἡμᾶς ὁ πλούσιος, τοῦ δεῖπνου ἐξαναστάς, λέντιον λαβῶν, τοῦτο περιεζώσω, καὶ κλῖνας τὸν αὐχένα, ἐνίψας τοὺς πόδας, τῶν Μαθητῶν καὶ τοῦ προδότου.

Τῆς ὑπὲρ νοῦν, καὶ ἀφράστου γνώσεως, τό ὕψος σου Ἰησοῦ, τίς μὴ εκπλαγῇ, ὅτι πηλῶ παρέστης, ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων, νίπτων μὲν τοὺς πόδας, ἐκμάσσων δὲ καὶ τῷ λεντίῳ;

Ὁ Μαθητής, ὃν ἡγάπα Κύριος, τῷ στήθει ἀναπесῶν, ἔφη πρὸς αὐτόν. Τίς ὁ παραδιδούς σε; Χριστός δὲ πρὸς ἐκεῖνον. Οὗτος ὁ ἐμβάψας, ἐν τῷ τρυβλίῳ νῦν τὴν χεῖρα.

Ὁ Μαθητής τὸν ψωμόν δεξάμενος, κατὰ τοῦ ἄρτου χωρεῖ, πράσιν μελετών, τρέχει πρὸς Ἰουδαίους, λέγει τοῖς παρανόμοις. Τί παρέχετε μοι, καγὼ ὑμῖν αὐτόν προδῶσω;

Δόξα...

Ἐνα Θεόν, κατ' οὐσίαν σέβομαι, τρεῖς υποστάσεις ὑμνῶ, διοριστικῶς, ἄλλας ἀλλ' οὐκ ἀλλοίας, ἐπεὶ θεότης μία, ἐν τρισὶ τό κράτος, καὶ γάρ Πατήρ, Υἱός, καὶ Πνεῦμα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ρύσαι ημάς, Ιησού Σωτήρ ημών, εκ πλάνης καί πειρασμού, καί τού πονη ρού, δέχου τήν Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν απαύστως. Μήτηρ γάρ υπάρχει, καί δύναται σε δυσωπήσαι.

Ωδή θ''

Ασπόρου συλλήψεως

Τό μέγα μυστήριον, τής σής ενανθρωπήσεως, επί τού δείπνου, συνανακειμένου σου, τοίς Μύσταις Φιλάνθρωπε, ανακαλύψας έφης Φάγετε άρτον τόν ζωτικόν, πίστει πίεςτε τό αίμα, κενωθέν τής θεοπλεύρου σφαγής.

Σκηνή επουράνιος, εδείχθη τό ανώγεων, ένθα τό Πάσχα, Χριστός επετέλεσε, τό δείπνον αναίμακτον, καί λογική λατρεία, η τράπεζα δέ τών εκεί, τελεσθέντων μυστηρίων, νοητόν θυσιαστήριον.

Τό Πάσχα Χριστός εστι, τό μέγα καί σεβάσμιον, βρωθείς ως άρτος, τυθείς δέ ως πρόβατον, αυτός γάρ ανήνεκται, υπέρ ημών θυσία, αυτού τό Σώμα ευσεβώς, καί αυτού τό Αίμα πάντες, μυστικώς μεταλαμβάνομεν.

Τόν άρτον ευλόγησας, ο Άρτος ο ουράνιος, ευχαριστήσας, Πατρί τώ γεννήτορι, λαβών καί ποτήριον, τοίς Μαθηταίς edίδως. Λάβετε, φάγετε βοών, τούτο μού εστι τό Σώμα, καί τό Αίμα τής αφθάρτου ζωής.

Αμήν λέγων έφησε, τοίς κλήμασιν η άμπελος, τοίς Αποστόλοις, Χριστός η αλήθεια, απ' άρτι ου μή πλώ εκ τής αμπέλου πόμα, έως άν πλώ αυτό καινόν, εν τή δόξη τού Πατρός μου, μεθ' υμών τών κληρονόμων μου.

Πιπράσκεις τριάκοντα, αργύρων τόν ατίμητον, καί ου λογίζη, Ιούδα παράνομε, τού δείπνου τήν μύησιν, ή τόν σεπτόν νιπτήρα; Ό πώς εις τέλος τού φωτός, ολισθήσας πτώμα ήλθες, τήν αγχόνην ασπασάμενος!

Τάς χείρας εξέτεινας, εν αίς τόν άρτον έλαβες, τής αφθαρσίας, λαβείν τά αργύρια, τό στόμα πρός φίλημα, προσαγαγών δολίως, εν ώ τό Σώμα τού Χριστού, καί τό Αίμα υπεδέξω, αλλ' ουαί σοι! ως φησίν ο Χριστός.

Χριστός ειστιάσατο, τόν Κόσμον ο ουράνιος, καί θεός Άρτος. Δεύτε ούν φιλόχριστοι, πηλίνοις εν στόμασιν, αγναίς δέ ταίς καρδίαις, υποδεξώμεθα πιστώς, τόν θύόμενον τό Πάσχα, εν ημίν ιερουργούμενον.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υιόν υπερυψώσωμεν, τό θείον Πνεύμα, πιστώς προσκυνήσωμεν, Τριάδα αχώριστον, Μονάδα κατ'ουσίαν, ως φώς καί φώτα καί ζωήν, καί ζωάς ζωοποιούσαν, καί φωτίζουσιν τά πέρατα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παστάς επουράνιος, καί Νύμφη αειπάρθενος, μόνη εδείχθης, Θεόν μέν βαστάσασα, τεκούσα δέ ατρέπτως, εκ σου σεσαρκωμένον, διο' σε πάσαι αι γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Τροπάριον

Ἦχος πλ. δ'.

Ὅτε οἱ ἐνδοξοὶ Μαθηταί, ἐν τῷ νιπτήρι τοῦ Δείπνου ἐφωτίζοντο, τότε Ἰούδας ὁ δυσσεβής, φιλαργυρίαν νοσήσας ἐσκοτίζετο, καί ἀνόμοις κριταῖς, σέ τόν δίκαιον Κριτήν παραδίδωσι. Βλέπε χρημάτων ἐραστά, τόν διά ταῦτα ἀγχόνη χρησάμενον, φεύγε ἀκόρεστον ψυχὴν τήν Διδασκάλω τοιαῦτα τολμήσασαν. Ὁ περί πάντας ἀγαθός, Κύριε δόξα σοι. **(ἐκ γ')**

Τό Ευαγγέλιον κατά Λουκάν

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἤγγιζεν ἡ εορτή τῶν Ἀζύμων...

Ὁ Κανὼν

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ

Ὠδή α'; Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός

Τμηθείση τμάται, πόντος ἐρυθρός, κυματοτρόφος δε ξηραίνεται βυθός, ὁ αὐτός ομοῦ ἀόπλοις γεγωνώς βατός, καί πανοπλί ταις τάφος. Ὠδή δέ Θεοτερπῆς ἀνεμέλπετο. Ἐνδόξως δεδόξασται, Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν.

Ἡ πανταιτία, καί παρεκτική ζωῆς, ἡ ἀπειρος σοφία τοῦ Θεοῦ, ὡ κοδόμησε τόν οἶκον ἐαυτῆς, ἀγνῆς ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός, ναόν γάρ σωματικόν περιθέμενος, ἐνδόξως, δεδόξασται, Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν.

Μυσταγωγούσα, φίλους ἐαυτῆς, τήν ψυχοτρόφον ἐτοιμάζει τράπεζαν, ἀμβροσίας δέ ἡ ὄντως σοφία τοῦ Θεοῦ, κιννά κρατήρα πιστοῖς. Προσέλθωμεν εὐσεβῶς καί βοήσωμεν. Ἐνδόξως δεδόξασται, Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν.

Ἀκουτισθώμεν, πάντες οἱ πιστοί, συγκαλουμένης ὑψηλῷ κηρύγματι, τῆς ἀκτίστου καί ἐμφύτου σοφίας τοῦ Θεοῦ, βοά γάρ,

Γεύσασθε καί γνόντες, ότι χρηστός εγώ κράξατε. Ενδόξως δεδόξασται, Χριστός ο Θεός ημών.

Καταβασία

Τμηθείση τμάται, πόντος ερυθρός, κυματοτρόφος δε ξηραίνεται βυθός, ο αυτός ομού απόλοις γεγονώς βατός, καί πανοπλί ταις τάφος. Ωδή δέ Θεοτερπής ανεμέλπετο. Ενδόξως δεδόξασται, Χριστός ο Θεός ημών.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Κύριος ών πάντων καί Κτίστης Θεός, τό κτιστόν ο απαθής, πτωχεύσας σεαυτώ ήνωσας, καί τό Πάσχα, οίς έμελλες θανείν, αυτός ών σεαυτόν προετίθης, Φάγετε βοών τό Σώμά μου, καί πίστει στερεωθήσεσθε.

Ρύσιον παντός, τού βροτείου γένους, τό οικείον Αγαθέ, τούς σούς Μαθητάς επότισας, ευφροσύνης ποτήριον πλήσας, αυτός γάρ σεαυτόν ιερούργεις, Πίετε βοών τό Αίμά μου, καί πίστει στερεωθήσεσθε.

Άφρων ανήρ, ός εν υμίν προδότης, τοίς οικείοις Μαθηταίς προέφης, ο ανεξίκακος, ού μή γνώσεται ταύτα, καί ούτος ασύνετος ών, ου μή συνήσει, όμως εν εμοί μείνατε, καί πίστει στερεωθήσεσθε.

Καταβασία

Κύριος ών πάντων καί Κτίστης Θεός, τό κτιστόν ο απαθής, πτωχεύσας σεαυτώ ήνωσας, καί τό Πάσχα, οίς έμελλες θανείν, αυτός ών σεαυτόν προετίθης, Φάγετε βοών τό Σώμά μου, καί πίστει στερεωθήσεσθε.

Κάθισμα Έχος α'

Τόν Τάφον σου Σωτήρ

Ο λίμνας καί πηγάς, καί θαλάσσας ποιήσας, ταπείνωσιν ημάς, εκπαιδεύων αρίστην, λεντίω ζωννύμενος, Μαθητών πόδας ένιψε, ταπεινούμενος, υπερβολή ευσπλαγχνίας, καί υψών ημάς, από βαράθρων κακίας, ο μόνος φιλόανθρωπος.

Έτερον Έχος γ'

Θείας πίστεως

Ταπεινούμενος, δι' ευσπλαγχνίαν, πόδας ένιψας, τών Μαθητών σου, καί πρός δρόμον θείον τούτους κατεύθυνας, απαναινόμενος Πέτρος δέ νίπτεσθαι, αύθις τώ θείω υπείκει προστάγματι, εκνιπτόμενος, καί σού εκτενώς δεόμενος, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Ἐτερον ἦχος δ'·

Επεφάνης σήμερον

Συνεσθίων Δέσποτα, τοῖς Μαθηταῖς σου, μυστικῶς ἐδήλωσας, τὴν παναγίαν σου σφαγὴν, δι' ἧς φθοράς ἐλυτρώθημεν, οἱ τὰ σεπτὰ σου, τιμώντες Παθήματα.

Ωδὴ· Ο Εἰρμός

Προκατιδὼν ὁ Προφήτης, τοῦ μυστηρίου σου τό ἀπόρρητον, Χριστέ προανεφώνησεν. Ἐθου κραταιάν, ἀγάπησιν ἰσχύος, Πάτερ οἰκτίρμον, τὸν μονογενή, Υἱὸν γάρ ἀγαθέ, ἱλασμόν εἰς τὸν Κόσμον ἀπέστειλας.

Επὶ τό πάθος τό πάσι, τοῖς ἐξ Ἀδάμ πηγάσαν ἀπάθειαν, Χριστέ μολὼν τοῖς φίλοις σου, εἶπας. Μεθ' υμῶν, τοῦ Πάσχα μετασχεῖν, τούτου ἐπεθύμησα, τὸν Μονογενή ἐπεὶ με ἱλασμόν, ὁ Πατήρ εἰς τὸν Κόσμον ἀπέστειλε.

Μεταλαμβάνων κρατήρος, τοῖς Μαθηταῖς ἐβόας Ἀθάνατε. Γεννήματος ἀμπέλου δέ, πίομαι λοιπόν, οὐκέτι μεθ' υμῶν βιοτεύων, τὸν Μονογενή ἐπεὶ με ἱλασμόν, ὁ Πατήρ εἰς τὸν Κόσμον ἀπέστειλε.

Πόμα καινόν υπέρ λόγον, ἐγὼ φημι ἐν τῇ Βασιλείᾳ μου, Χριστέ τοῖς φίλοις πίομαι, ὥστε γάρ θεοίς, Θεός υμῖν, συνέσομαι εἶπας, τὸν Μονογενή καί γάρ με ἱλασμόν, ὁ Πατήρ εἰς τὸν Κόσμον ἀπέστειλε.

Καταβασία

Προκατιδὼν ὁ Προφήτης, τοῦ μυστηρίου σου τό ἀπόρρητον, Χριστέ προανεφώνησεν. Ἐθου κραταιάν, ἀγάπησιν ἰσχύος, Πάτερ οἰκτίρμον, τὸν μονογενή, Υἱὸν γάρ ἀγαθέ, ἱλασμόν εἰς τὸν Κόσμον ἀπέστειλας.

Ωδὴ ε'· Ο Εἰρμός

Τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης, συνδεόμενοι οἱ Ἀπόστολοι, τῷ δεσπόζοντι τῶν ὅλων, εαυτοὺς Χριστῷ, ἀναθέμενοι, ωραίους πόδας ἐξαπενίζοντο, ευαγγελιζόμενοι πάσιν εἰρήνην.

Ἡ τό ἀσχετον κρατούσα, καί υπερώ ον ἐν αἰθέρι ὕδωρ, ἡ ἀβύσσους χαλινούσα, καί θαλάσσας ἀναχαιτίζουσα, Θεοῦ σοφία, ὕδωρ Νιπτήρι βάλλει, πόδας ἀποπλύνει δέ δούλων Δεσπότης.

Μαθηταῖς υποδεικνύει, ταπεινώσεως ὁ Δεσπότης τύπον, ὁ νεφέλαις δέ τὸν πόλον περιβάλλων, ζώννυται λέντιον, καί κάμπτει γόνυ, δούλων ἐκπλύνει πόδας, οὐ ἐν τῇ χειρὶ πνοὴ πάντων τῶν ὄντων.

Καταβασία

Τώ συνδέσμω τῆς αγάπης, συνδεόμενοι οἱ Απόστολοι, τώ δεσπότη τῶν ὅλων, εαυτοὺς Χριστῷ, αναθέμενοι, ωραίους πόδας εξαπενίζοντο, ευαγγελιζόμενοι πάσιν εἰρήνην.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Ἄβυσσος εσχάτη αμαρτημάτων, ἐκύκλωσέ με, καί τόν κλύδωνα μηκέτι φέρων, ὡς ὁ Ἰωνάς, τώ Δεσπότη βοῶ σοι. Ἐκ φθοράς με ἀνάγαγε.

Κύριον φωνεῖτε, ὦ Μαθηταί, καί Διδάσκαλόν με, καί γάρ πέφυκα. Σωτήρ ἐβόας, διό μιμείσθε τόν τύπον, ὃν τρόπον ἐν ἐμοί ἐθεάσασθε.

Ρύπὸν τις μή ἔχων απορρυφθῆναι, οὐ δεῖται πόδας, καθαροί ὦ Μαθηταί ὑμεῖς δέ, ἀλλ' οὐχί πάντες, ροπή γάρ ἀτάκτως, ἐξ ὑμῶν ἐνός μαίνεται.

Καταβασία

Ἄβυσσος εσχάτη αμαρτημάτων, ἐκύκλωσέ με, καί τόν κλύδωνα μηκέτι φέρων, ὡς ὁ Ἰωνάς, τώ Δεσπότη βοῶ σοι. Ἐκ φθοράς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τά ἄνω ζητῶν

Τόν ἄρτον λαβὼν, εἰς χεῖρας ὁ προδότης, κρυφίως αὐτάς, ἐκτείνει καί λαμβάνει, τὴν τιμὴν τοῦ πλάσαντος, ταῖς οικείαις χερσὶ τόν ἄνθρωπον, καί ἀδιόρθωτος ἔμεινεν, Ἰούδας ὁ δούλος καί δόλιος.

Ο Οἶκος

Τῇ μυστικῇ ἐν φόβῳ τραπέζῃ, προσεγγίσαντες πάντες, καθααῖς ταῖς ψυχαῖς, τόν ἄρτον υποδεξώμεθα, συμπαραμένοντες τώ Δεσπότη, ἵνα ἴδωμεν τοὺς πόδας πῶς ἀπονίπτει τῶν Μαθητῶν, καί ἐκμάσσει τώ λεντίῳ, καί ποιήσωμεν ὥσπερ κατίδωμεν, ἀλλήλοις υποταγέντες, καί ἀλλήλων τοὺς πόδας ἐκπλύνοντες, αὐτὸς γάρ ὁ Χριστὸς οὕτως ἐκέλευσε, τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς ὡς προέφησεν, ἀλλ' οὐκ ἤκουσεν, Ἰούδας ὁ δούλος καί δόλιος.

Συναξάριον

Τῇ αγία καί μεγάλη Πέμπτῃ, οἱ τὰ πάντα καλῶς διαταξάμενοι θεῖοι Πατέρες, ἀλληλοδιαδόχως ἐκ τε τῶν θείων Αποστόλων, καί τῶν ἱερῶν Ευαγγελίων, παραδεδώκασιν ἡμῖν τέσσαρά τινα εορτάζειν, τόν ἱερόν Νιπτήρα, τόν μυστικόν Δείπνον (δηλαδή τὴν

παράδοσιν τών καθ'ἡμᾶς φρικτῶν Μυστηρίων), τήν υπερφυά Προσευχήν, καί τήν Προδοσίαν αὐτήν.

Στίχοι εἰς τόν Ἱερὸν Νιπτήρα

- Νίπτει Μαθητῶν εσπέρας Θεὸς πόδας,
- Οὐ πούς πατῶν ἦν εἰς Εδέμ δείλης πάλαι.

Εἰς τόν Μυστικὸν Δείπνον

- Διπλούς ο Δείπνος, Πάσχα γάρ νόμου φέρει,
- Καί Πάσχα καινόν, Αἷμα. Σῶμα Δεσπότης.

Εἰς τήν υπερφυά Προσευχήν

- Προσεύχη, καί φόβητρα, θρόμβοι αιμάτων,
- Χριστέ, προσώπου, παραιτούμενος δῆθεν
- Θάνατον, εχθρόν ἐν τούτοις φενακίζων.

Εἰς τήν Προδοσίαν

- Τί δεῖ μαχαιρῶν, τί ξύλων λαοπλάνοι,
- Πρὸς τό θανεῖν πρόθυμον εἰς Κόσμου λύτρον.

Τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαγχνία, Χριστέ ο Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδὴ ζ'; Ο Εἰρμός

Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλώνι, καμίνου φλόγα οὐκ ἐπτηξαν ἀλλ' ἐν μέσῳ φλογὸς ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἐψαλλον. Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ο Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νευστάζων κάραν Ἰούδας, κακά προβλέπων ἐκίνησεν, ευκαιρίαν ζητῶν παραδοῦναι, τὸν Κριτὴν εἰς κατάκρισιν, ὅς πάντων ἐστὶ Κύριος, καί Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Υμῖν ο Χριστὸς τοῖς φίλοις, ἐβόα. Εἰς παραδώσει με, ευφροσύνης λαθόντες, αγωνία καί λύπη συνέιχοντο. Τίς οὗτος; φράσον λέγοντες, ο Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μεθ' ὅστις ἐμοῦ τήν χεῖρα, τρυβλίῳ βάλλει θρασύτητι, τούτῳ πλήν καλὸν ἦν, πύλας βίου περάσαι μηδέποτε, τούτον ὅς ἦν ἐδήλου δέ, ο Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καταβασία

Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλώνι, καμίνου φλόγα οὐκ ἐπτηξαν ἀλλ' ἐν μέσῳ φλογὸς ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἐψαλλον. Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ο Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ωδὴ η'; Ο Εἰρμός

Νόμων πατρῶν οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυλώνι Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος, κατέπτυξαν, προσταγής

αλογίστου, καί συνημμένοι ὡς οὐκ ἐχωνεύθησαν πυρί, τοῦ κρατούντος ἐπάξιον ἀνέμελπον τὸν ὕμνον. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ δαιτυμόνες οἱ μακαριστοί, ἐν τῇ Σιών τῷ Λόγῳ προσκατερήσαντες, οἱ Απόστολοι παρείποντο, τῷ Ποιμένι ὡς ἄρνες, καί συνημμένοι, ὡς οὐκ ἐχωρίσθησαν Χριστῷ, θεῷ λόγῳ τρεφόμενοι, εὐχαρίστως ἐβόων. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νόμου φιλίας, ὁ δυσώνυμος, Ἰσκαριώτης γνώμη ἐπιλαθόμενος, οὐς ἐνίψατο ἡυτρέπισε πρὸς προδοσίαν πόδας, καί σου ἐσθίων ἄρτον, Σῶμα θεῖον, ἐπῆρε πτερνισμόν ἐπὶ σέ, Χριστέ, καί βοᾶν οὐ συνήκε. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐδεξιούτο τὸ λυτήριον, τῆς αμαρτίας σῶμα, ὁ ἀσυνείδητος, καί τὸ Αἷμα τὸ χεόμενον, ὑπὲρ Κόσμου τὸ θεῖον, ἀλλ’ οὐκ ἠδεῖτο πίνων, ὁ ἐπίπρασκε τιμῆς οὐ κακία προσώχθισε καί βοᾶν οὐ συνήκε. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

**Αἰνούμεν, εὐλογοῦμεν, καί προσκυνούμεν τὸν Κύριον
Καταβασία**

Νόμων πατρῶων οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυλώνι Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος, κατέπτυξαν, προσταγῆς αλογίστου, καί συνημμένοι ὡς οὐκ ἐχωνεύθησαν πυρί, τοῦ κρατούντος ἐπάξιον ἀνέμελπον τὸν ὕμνον. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ’ Ὁ Εἰρμός

Ξενίας δεσποτικής, καί ἀθανάτου τραπέζης, ἐν υπερῶ τῷ τῷ, ταῖς ὑψηλαῖς φρεσί, πιστοὶ δεύτε ἀπολαύσωμεν, ἐπαναβεβηκότα λόγον, ἐκ τοῦ Λόγου μαθόντες, ὃν μεγαλύνομεν.

Ἄπιτε τοῖς Μαθηταῖς, ὁ Λόγος ἔφη, τὸ Πάσχα ἐν υπερῶ τῷ τῷ, ὡς νοῦς ἐνίδρυται, οἷς μυσταγωγῶ, σκευάσατε, ἀζύμῳ ἀληθείας λόγῳ, τὸ στερρόν δὲ τῆς χάριτος μεγαλύνετε.

Δημιουργόν ὁ Πατήρ, πρὸ τῶν αἰώνων σοφίαν, γεννᾷ ἀρχὴν ὁδῶν με, εἰς ἔργα ἐκτίσε, τὰ νῦν μυστικῶς τελούμενα. Λόγος γὰρ ἀκτιστος ὢν φύσει, τὰς φωνὰς οικειοῦμαι, οὐ νῦν προσεῖληφα.

Ὡς ἄνθρωπος υπάρχω, οὐσία σου φαντασία, οὕτω Θεός τῷ τρόπῳ τῆς ἀντιδόσεως, ἡ φύσις ἡ ἐνωθείς μοι. Χριστόν ἕνα, διό με

γνώτε, τά ἐξ ὧν, ἐν οἷς, ἄπερ πέφυκα σώζοντα.

Καταβασία

Ξενίας δεσποτικής, καί αθανάτου τραπέζης, ἐν υπερῶ τόπῳ, ταῖς υψηλαῖς φρεσί, πιστοί δεύτε απολαύσωμεν, ἐπαναβεβηκότα λόγον, ἐκ τοῦ Λόγου μαθόντες, ὄν μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον

Ἦχος γ'

Τόν νυμφῶνά σου βλέπω, Σωτήρ μου κεκοσμημένον, καί ἐνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσέλθω ἐν αὐτῷ. λάμπρυνόν μου τήν στολήν τῆς ψυχῆς, Φωτοδότα, καί σώσόν με. (ἐκ γ')

Εἰς τοὺς Α ἰ ν ο υ ς

Ἰδιόμελα Ἦχος β'

Συντρέχει λοιπόν, τό συνέδριον τῶν Ἰουδαίων, ἵνα τόν Δημιουργόν, καί Κτίστην τῶν ἀπάντων, Πιλάτῳ παραδῶσῃ, ὡ τῶν ἀνόμων! ὡ τῶν ἀπίστων! ὅτι τόν ἐρχόμενον, κρίναι ζώντας καί νεκρούς, εἰς κρίσιν εὐτρεπίζουσι, τόν ἰώμενον τά πάθη, πρὸς πάθος ἐτοιμάζουσι. Κύριε μακρόθυμε, μέγα σου τό ἔλεος, δόξα σοι.

Ἰούδας ὁ παράνομος Κύριε, ὁ βάψας ἐν τῷ δαίπνῳ χεῖρα, ἐν τῷ τρυβλίῳ μετὰ σοῦ, τὴν ἐξέτεινεν ἀνόμως τὰς χεῖρας, τοῦ λαβεῖν ἀργύρια, καί ὁ τοῦ μύρου λογισάμενος τιμὴν, σέ τόν ἀτίμητον οὐκ ἔφριξε πωλήσαι, ὁ τοὺς πόδας υφαπλώσας ἐπὶ τό νῖψαι, τόν Δεσπότην κατεφίλησε δολίως, εἰς τό προδοῦναι τοῖς ἀνόμοις, χοροῦ δέ Ἀποστόλων ριφεῖς, καί τά τριάκοντα ρίψας ἀργύρια, σοῦ τήν τριήμερον Ἀνάστασιν οὐκ εἶδε, δι' ἧς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἰούδας ὁ προδότης δόλιος ὢν, δολίῳ φιλήματι παρέδωκε τόν Σωτήρα Κύριον, τόν Δεσπότην τῶν ἀπάντων, ὡς δούλον πέπρακε τοῖς παρανόμοις, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν, οὕτως ἠκολούθει, ὁ Ἀμνός ὁ τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱός ὁ τοῦ Πατρός, ὁ μόνος πολυέλεος.

Ἰούδας ὁ δούλος καί δόλιος, ὁ μαθητής καί ἐπίβουλος, ὁ φίλος καί διάβολος, ἐκ τῶν ἔργων ἀπεφάνθη, ἠκολούθει γάρ τῷ Διδασκάλῳ, καί καθ' εαυτὸν ἐμελέτησε τὴν προδοσίαν, ἔλεγεν ἐν εαυτῷ. Παραδῶσω τούτον, καί κερδήσω τά συναχθέντα χρήματα, ἐπεζήτηε δέ καί τό μύρον πραθῆναι, καί τόν Ἰησοῦν δόλῳ κρατηθῆναι, ἀπέδωκεν ἀσπασμόν, παρέδωκε τόν Χριστόν, καί ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν, οὕτως ἠκολούθει, ὁ μόνος εὐσπλαγχνος καί φιλάνθρωπος.

Δόξα... Καί νύν...

Ὦν ἐκήρυξεν Ἀμνὸν Ἡσαΐας, ἐρχεται ἐπὶ σφαγὴν ἐκούσιον, καὶ τὸν νῶτον δίδωσιν εἰς μάστιγας, τὰς σιαγόνας εἰς ραπίσματα, τό δὲ πρόσωπον οὐκ ἀπεστράφη, ἀπὸ αἰσχύνῃς ἐμπτυσμάτων, θανάτῳ δὲ ἀσχήμονι καταδικάζεται, πάντα ὁ ἀναμάρτητος ἐκουσίως καταδέχεται, ἵνα πᾶσι δωρήσῃται τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα

Ἰδιόμελα Ἦχος πλ. δ'

Σήμερον τό κατὰ τοῦ Χριστοῦ πονηρόν συνήχθη συνέδριον, καὶ κατ' αὐτοῦ κενά ἐβουλευσατο, παραδούναί Πιλάτῳ εἰς θάνατον τὸν ἀνεύθυνον. Σήμερον τὴν τῶν χρημάτων ἀγχόνῃν, Ἰούδας εαυτῷ περιτίθησι, καὶ στερεῖται κατ' ἀμφῳ, ζωῆς προσκαίρου καὶ θείας. Σήμερον Καϊάφας, ἄκων προφητεύει, Συμφέρει λέγων, ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἓνα ἀπολέσθαι, ἦλθε γάρ ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν τοῦ παθεῖν, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃ, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ὁ ἐσθίων ἄρτους μου ἐμεγάλυνεν ἐπ' ἐμέ πτερνισμόν.

Σήμερον ὁ Ἰούδας, τό τῆς φιλοπτωχείας κρύπτει προσωπεῖον, καὶ τῆς πλεονεξίας ἀνακαλύπτει τὴν μορφήν, οὐκέτι τῶν πενήτων φροντίζει, οὐκέτι τό μύρον πιπράσκει, τό τῆς ἁμαρτωλοῦ, ἀλλὰ τό οὐράνιον μύρον, καὶ ἐξ αὐτοῦ νοσφίζεται τὰ ἀργύρια, τρέχει πρὸς Ἰουδαίους, λέγει τοῖς παρανόμοις. Τί μοι θελετε δούναί, καγὼ ὑμῖν παραδώσω αὐτόν. ὦ φιλαργυρίας προδότου! εὐώνον ποιεῖται τὴν πράσιν, πρὸς τὴν γνώμην τῶν ἀγοραζόντων, τοῦ πωλουμένου τὴν πραγματείαν ποιεῖται, οὐκ ἀκριβολογεῖται πρὸς τὴν τιμὴν, ἀλλ' ὡς δούλον φυγάδα ἀπεμπολεῖ, ἔθος γάρ τοῖς κλέπτουσι, ρίπτειν τὰ τίμια, νῦν ἔβαλε τὰ ἅγια, τοῖς κυσίν ὁ μαθητὴς ἡ γάρ λύσσα τῆς φιλαργυρίας, κατὰ τοῦ ἰδίου Δεσπότη, μαίνεσθαι ἐποίησεν αὐτόν, ἡς τὴν πείραν φύγωμεν, κράζοντες. Μακρόθυμε Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Εξεπορεύετο ἔξω, καὶ ἐλάλει ἐπὶ τό αὐτό.

Ὁ τρόπος σου δολιότητος γέμει, παράνομε Ἰούδα, νοσῶν γάρ φιλαργυρίαν, ἐκέρδησας μισανθρωπίαν, εἰ γάρ πλούτον ἡγάπας, τί τῷ περὶ πτωχείας διδάσκοντι εφοίτας; εἰ δὲ καὶ ἐφίλεις, ἵνα τί ἐπώλεις τὸν ἀτίμητον, προδιδούς εἰς μαιφονίαν. Φρίξον ἡλίε, στέναξον ἡ γῆ, καὶ κλονουμένη βόησον. Ἀνεξίκακε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Λόγον παράνομον κατέθεντο κατ' ἐμού.

Μηδεὶς ὡ πιστοί, τοῦ δεσποτικοῦ δείπνου ἀμύητος, μηδεὶς ὅλως ὡς ὁ Ἰούδας, δολίως προσίτω τῇ τραπέζῃ, ἐκεῖνος γάρ τὸν ψωμόν δεξάμενος, κατὰ τοῦ ἄρτου ἐχώρησε, σχήματι μὲν ὡν μαθητῆς, πράγματι δὲ παρὼν φονευτῆς, τοῖς μὲν Ἰουδαίοις συναγαλλόμενος, τοῖς δὲ Ἀποστόλοις συναυλιζόμενος, μισῶν ἐφίλει, φιλῶν ἐπώλει, τὸν εξαγοράσαντα ἡμᾶς τῆς κατάρας, τὸν Θεόν καὶ Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα...

Ὁ τρόπος σου δολιότητος γέμει, παράνομε Ἰούδα, νοσῶν γάρ φιλαργυρίαν, ἐκέρδησας μισανθρωπίαν, εἰ γάρ πλούτον ἠγάπας, τί τῷ περὶ πτωχείας διδάσκοντι εφοίτας; εἰ δὲ καὶ ἐφίλεις, ἵνα τί ἐπώλεις τὸν ἀτίμητον, προδιδούς εἰς μαιφονίαν. Φρίξον ἡλῖε, στέναξον ἡ γῆ, καὶ κλονουμένη βόησον. Ἀνεξίκακε Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. α᾽;

Μυσταγωγῶν σου Κύριε τοὺς Μαθητάς, ἐδίδασκες λέγων. Ὁ φίλοι, ὁράτε, μηδεὶς ὑμᾶς χωρίσει μου φόβος, εἰ γάρ πάσχω, ἀλλ᾽ ὑπὲρ τοῦ Κόσμου, μὴ οὖν σκανδαλίζεσθε ἐν ἐμοί, οὐ γάρ ἦλθον διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν μου, λύτρον ὑπὲρ τοῦ Κόσμου. Εἰ οὖν ὑμεῖς φίλοι μου ἐστέ, ἐμὲ μιμείσθε, ὁ θέλων πρῶτος εἶναι, ἔστω ἔσχατος, ὁ δεσπότης, ὡς ὁ διάκονος, μέινετε ἐν ἐμοί, ἵνα βότρυν φέρητε, ἐγὼ γάρ εἰμι τῆς ζωῆς ἡ ἀμπελος.

Τὸ Τροπᾶριον τῆς Προφητείας

Ἦχος γ᾽;

Ὁ ραπισθεὶς ὑπὲρ γένους ἀνθρώπων, καὶ μὴ ὀργισθεὶς, ἐλευθέρωσον ἐκ φθοράς τὴν ζωὴν ἡμῶν Κύριε, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τὸ αὐτό

Προκείμενον Ἦχος α᾽;

Γνώτωσαν ἔθνη, ὅτι ὄνομά σοι Κύριος.

Στίχ. Ὁ Θεός, τίς ὁμοιωθήσεται σοι;

Προφητείας Ἰερεμίου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΑ᾽; 18–23 ΙΒ᾽; 15, 9–11 ΙΔ᾽–15)

Κύριε, γνῶρισόν μοι, καὶ γνῶσομαι. Τότε εἶδον τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν, ἐγὼ δὲ ὡς ἀρνίον ἀκακὸν ἀγόμενον τοῦ θύεσθαι, οὐκ ἔγνων, ἐπ᾽ ἐμὲ ἐλογίσαντο λογισμόν πονηρόν, λέγοντες. Δεῦτε, καὶ ἐμβάλωμεν ξύλον εἰς τὸν ἄρτον αὐτοῦ, καὶ ἐκτρίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ γῆς ζώντων, καὶ τό ὄνομα αὐτοῦ οὐ μὴ μνησθῇ ἔτι. Κύριε τῶν

δυνάμεων, κρίνων δίκαια, δοκιμάζων νεφρούς καί καρδίας, ἴδοιμι τήν παρά σου εκδίκησιν ἐν αυτοῖς! ὅτι πρὸς σέ απεκάλυψα τό δικαίωμά μου. Διά τούτο τάδε λέγει Κύριος ἐπὶ τοὺς ἄνδρας Αναθώθ, τοὺς ζητούντας τήν ψυχὴν μου, τοὺς λέγοντας, ου μὴ προφητεύσης ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου, εἰδὲ μὴ, αποθάνῃ ἐν ταῖς χερσὶν ἡμῶν. Ἰδού ἐγὼ επισκέψομαι ἐπ’ αὐτούς, οἱ νεανίσκοι αὐτῶν ἐν μαχαίρα αποθανοῦνται, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῶν τελευτήσουσιν ἐν λιμῷ, καὶ ἐγκατάλειμμα οὐκ ἔσται αὐτῶν, ὅτι ἐπάξω κακὰ ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν Αναθώθ, ἐν ἐνιαυτῷ επισκέψεως αὐτῶν. Δίκαιος εἰ Κύριε, ὅτι απολογήσομαι πρὸς σέ, πλήν κρίματα λαλήσω πρὸς σέ. Τί ὅτι ὁδὸς ἀσεβῶν ευοδοῦται; εὐθνήσαν πάντες οἱ αθετοῦντες αθετήματα; ἐφύτευσας αὐτούς, καὶ ἐρριζώθησαν, ἐτεκνοποίησαντο, καὶ ἐποίησαν καρπὸν, ἐγγὺς εἰ σύ τοῦ στόματος αὐτῶν, καὶ πόρρω ἀπὸ τῶν νεφρῶν αὐτῶν. Καὶ σύ, Κύριε, γινώσκεις με, οἶδάς με, καὶ δεδοκίμακας τήν καρδίαν μου ἐναντίον σου, ἄθροισον αὐτούς ὥσπερ πρόβατα εἰς σφαγὴν, ἄγνισον αὐτούς εἰς ἡμέραν σφαγῆς αὐτῶν, ἕως πότε πενθήσει ἡ γῆ, καὶ πᾶς ὁ χόρτος τοῦ ἀγροῦ ξηρανθήσεται ἀπὸ κακίας τῶν κατοικοῦντων ἐν αὐτῇ; ἠφανίσθησαν κτήνη καὶ πετεινά, ὅτι εἶπαν, οὐκ ὥσεται ὁ Θεὸς ὁδοὺς ἡμῶν, σὺ οἱ πόδες τρέχουσι, καὶ ἐκλύουσί σε, Συναγάγετε πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, καὶ ἐλθέτωσαν τοῦ φαγεῖν αὐτήν. Ποιμένες πολλοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελώνά μου, ἐμόλυναν τήν μερίδα μου, ἔδωκαν τήν μερίδα τὴν ἐπιθυμητὴν μου εἰς ἔρημον ἄβατον, ἐτέθη εἰς ἀφανισμόν ἀπωλείας, ὅτι τάδε λέγει Κύριος περὶ πάντων τῶν γειτόνων τῶν πονηρῶν, τῶν ἀπτομένων τῆς κληρονομίας μου, ἥς ἐμέρισα τῷ λαῷ μου τῷ Ἰσραὴλ. Ἰδού ἐγὼ ἀποσπῶ αὐτούς ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν, καὶ τὸν Ἰούδαν ἐκβαλῶ ἐκ μέσου αὐτῶν, καὶ ἔσται μετὰ τό ἐκβαλεῖν με αὐτούς, ἐπιστρέψω καὶ ἐλεήσω αὐτούς, καὶ κατοικίῳ αὐτούς, ἕκαστον εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ, καὶ ἕκαστον εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β’

Εὐξασθε, καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Στίχ. Γνωστός ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Περί ώραν η' σημαίνει. Ευλογήσαντος δέ τού Αρχιερέως ή τού Ιερέως, αρχόμεθα τού Λυχνικού. καί μετά τόν Προοιμιακόν, Συναπτή μεγάλη. είτα τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν δέ Στίχους ι' καί ψάλλομεν τά εις τούς Αίνους, ως εφεξής, Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος β'

Συντρέχει λοιπόν, τό συνέδριον τών Ιουδαίων, ίνα τόν Δημιουργόν, καί Κτίστην τών απάντων, Πιλάτω παραδώσῃ, ώ τών ανόμων! ώ τών απίστων! ότι τόν ερχόμενον, κρίναι ζώντας καί νεκρούς, εις κρίσιν ευτρεπίζουσι, τόν ιώμενον τά πάθη, πρόσ πάθος ετοιμάζουσι. Κύριε μακρόθυμε, μέγα σου τό έλεος, δόξα σοι. (Δίς)

Ιούδας ο παράνομος Κύριε, ο βάψας εν τώ δείπνω χείρα, εν τώ τρυβλίω μετά σου, την εξέτεινεν ανόμως τάς χείρας, τού λαβείν αργύρια, καί ο τού μύρου λογισάμενος τιμήν, σέ τόν ατίμητον ουκ έφριξε πωλήσαι, ο τούς πόδας υφαπλώσας επί τό νίψαι, τόν Δεσπότην κατεφίλησε δολίως, εις τό προδούναι τοίς ανόμοις, χορού δέ Αποστόλων ριφείς, καί τά τριάκοντα ρίψας αργύρια, σου τήν τριήμερον Ανάστασιν ουκ είδε, δι' ής ελέησον ημάς. (Δίς)

Ιούδας ο προδότης δόλιος ών, δολίω φιλήματι παρέδωκε τόν Σωτήρα Κύριον, τόν Δεσπότην τών απάντων, ως δούλον πέπρακε τοίς παρανόμοις, ως πρόβατον επί σφαγήν, ούτως ηκολούθει, ο Αμνός ο τού Θεού, ο Υιός ο τού Πατρός, ο μόνος πολυέλεος. (Δίς)

Ιούδας ο δούλος καί δόλιος, ο μαθητής καί επίβουλος, ο φίλος καί διάβολος, εκ τών έργων απεφάνθη, ηκολούθει γάρ τώ Διδασκάλω, καί καθ' εαυτόν εμελέτησε τήν προδοσίαν, έλεγεν εν εαυτώ. Παραδώσω τούτον, καί κερδήσω τά συναχθέντα χρήματα, επεζήτει δέ καί τό μύρον πραθήναι, καί τόν Ιησουν δόλω κρατηθήναι, απέδωκεν ασπασμόν, παρέδωκε τόν Χριστόν, καί ως πρόβατον επί σφαγήν, ούτως ηκολούθει, ο μόνος εύσπλαγχνος καί φιλάνθρωπος. (Δίς)

Όν εκήρυξεν Αμνόν Ησαΐας, έρχεται επί σφαγήν εκούσιον, καί τόν νώτον δίδωσιν εις μάστιγας, τάς σιαγόνας εις ραπίσματα, τό δέ πρόσωπον ουκ απεστράφη, από αισχύνης εμπτυσμάτων, θανάτω

δέ ασχήμονι καταδικάζεται, πάντα ο αναμάρτητος εκουσίως καταδέχεται, ἵνα πᾶσι δωρήσῃται τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Γέννημα ἐχιδνῶν, ἀληθῶς ὁ Ἰουδας, φαγόντων τό Μάννα ἐν τῇ ἐρήμῳ, καί γογγυζόντων κατὰ τοῦ τροφέως, ἔτι γάρ τῆς βρώσεως ούσης ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, κατελάλουν τοῦ Θεοῦ οἱ ἀχάριστοι, καί οὗτος ὁ δυσσεβής, τόν ουράνιον Ἄρτον, ἐν τῷ στόματι βαστάζων, κατὰ τοῦ Σωτήρος τὴν προδοσίαν εἰργάσατο. Ὡ γνῶμης ἀκορέστου, καί τόλμης ἀπανθρώπου! τόν τρέφοντα ἐπώλει, καί ὄν ἐφίλει Δεσπότην, παρεδίδου εἰς θάνατον, ὄντως ἐκείνων υἱός ὁ παράνομος, καί σὺν αὐτοῖς τὴν ἀπώλειαν ἐκληρώσατο. Ἀλλά φείσαι Κύριε, τοιαύτης ἀπανθρωπίας τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὁ μόνος ἐν μακροθυμία ἀνείκαστος.

Προκείμενον Ἦχος α'

Εξελοῦ με, Κύριε, ἐξ ἀνθρώπου πονηροῦ.

Στίχ. Οἵτινες ἐλογίσαντο ἀδικίαν ἐν καρδίᾳ.

Τῆς Εξόδου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΘ', 10–19)

Εἶπε Κύριος πρὸς Μωϋσὴν, καταβάς διαμάρτυραι τῷ λαῷ τούτῳ, καί ἄγνισον αὐτοὺς σήμερον καί αὔριον, καί πλυνάτωσαν τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καί ἑστῶσαν ἑτοιμοὶ εἰς τὴν ἡμέραν τὴν τρίτην, τῇ γάρ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ, καταβήσεται Κύριος ἐπὶ τό ὄρος τό Σινά, ἐναντίον παντός τοῦ λαοῦ. Καί ἀφοριεῖς τόν λαόν κύκλῳ λέγων. Προσέχετε ἑαυτοῖς τοῦ ἀναβῆναι εἰς τό ὄρος, καί θίγειν τι αὐτοῦ, πᾶς ὁ ἀψάμενος τοῦ ὄρους, θανάτῳ τελευτήσῃ, οὐχ ἄψεται αὐτοῦ χεῖρ, ἐν γάρ λίθοις λιθοβοληθήσεται, ἢ βολίδι κατατοξευθήσεται, εἴαν τε κτήνος, εἴαν τε ἄνθρωπος, οὐ ζήσεται. Ὅταν δέ αἱ φωναί, καί αἱ σάλπιγγες, καί ἡ νεφέλη ἀπέλθῃ ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐκεῖνοι ἀναβήσονται ἐπὶ τό ὄρος. Κατέβη δέ Μωϋσῆς ἐκ τοῦ ὄρους πρὸς τόν λαόν, καί ἡγίασεν αὐτοὺς, καί ἐπλυναν τὰ ἱμάτια αὐτῶν. Καί εἶπε τῷ λαῷ. Γίνεσθε ἑτοιμοὶ, τρεῖς ἡμέρας μή προσέλθητε γυναικί. Εγένετο δέ τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ, γεννηθέντος πρὸς ὄρθρον, ἐγένοντο φωναί καί ἀστραπαί καί νεφέλη γνοφώδης ἐπὶ ὄρους Σινά, φωνή τῆς σάλπιγγος ἤχει μέγα, καί ἐπτοήθη πᾶς ὁ λαός, ὅς ἦν ἐν τῇ παρεμβολῇ. Καί ἐξήγαγε Μωϋσῆς τόν λαόν εἰς συνάντησιν τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς παρεμβολῆς, καί παρέστησαν ὑπὸ τό ὄρος, Τό ὄρος τό Σινά ἐκαπνίζετο ὅλον, διὰ τό καταβεβηκέναι τόν Θεόν ἐπ' αὐτό ἐν

πυρί, ανέβαινε δέ ο καπνός, ωσεὶ ατμὶς καμίνου, καὶ ἐξέστη παρὰ οὐρανὸν σφόδρα. Ἐγένοντο δὲ αἱ φωναὶ τῆς σάλπιγγος, προβαίνουσαι ἰσχυρότεραι σφόδρα. Μωϋσῆς ἐλάλει, ὁ δὲ Θεὸς ἀπεκρίνατο αὐτῷ φωνῇ.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, ὁ Θεός.

Στίχ. Ρύσαι με ἐκ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν.

Ἰώβ τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΛΗ' 1–21 ΜΒ' 1–5)

Εἶπε Κύριος τῷ Ἰώβ, διὰ λαίλαπος καὶ νεφών. Τίς οὗτος ὁ κρύπτων με βουλήν, συνέχων δὲ ῥήματα ἐν καρδίᾳ, ἐμὲ δὲ οἶεται κρύπτειν. Ζώσαι, ὥσπερ ἀνὴρ, τὴν ὁσφύν σου, ἐρωτήσω δὲ σε, σὺ δέ μοι ἀποκρίθητι. Πού ἦς ἐν τῷ θεμελιῶν με τὴν γῆν; ἀπάγγειλον δέ μοι, εἰ ἐπίστασαι σύνεσιν. Τίς ἐθετο τὰ μέτρα αὐτῆς, εἰ οἶδας; ἢ τίς ὁ ἐπαγαγὼν σπαρτίον ἐπ' αὐτῆς; ἐπὶ τίνος οἱ κρίκοι αὐτῆς πεπήγασι; τίς δὲ ἐστὶν ὁ βαλὼν λίθον γωνιαῖον ἐπ' αὐτῆς; ὅτε ἐγενήθησαν ἀστρά, ἤνεσάν με φωνὴ μεγάλη πάντες Ἀγγελοὶ μου, ἔφραξα δὲ θάλασσαν πύλαις, ὅτε ἐμαιοῦτο ἐκ κοιλίας μητρός αὐτῆς ἐκπορευομένη, ἐθέμην δὲ αὐτὴ νέφος ἀμφίασιν, ὁμίχλη δὲ αὐτὴν ἐσπαργάνωσα, ἐθέμην δὲ αὐτὴ ὅρια, περιθεὶς κλείθρα καὶ πύλας. Εἶπον δὲ αὐτὴ, μέχρι τούτου ἐλεύσῃ, καὶ οὐχ ὑπερβήσῃ, ἀλλ' ἐν σεαυτῇ συντριβήσονται σοὶ τὰ κύματα. Ἡ ἐπὶ σοῦ συντέταχα φέγγος πρωϊνόν, ἐωσφόρος δὲ εἶδε τὴν ἐαυτοῦ τάξιν, ἐπιλαβέσθαι πτερύγων γῆς, ἐκτινάξαι ἀσεβεῖς ἐξ αὐτῆς; Ἡ σὺ, λαβὼν πηλόν, ἐπλασας ζῶον, καὶ λαλητόν αὐτόν ἐθου ἐπὶ τῆς γῆς; ἀφείλες δὲ ἀπὸ ἀσεβῶν τὸ φῶς, βραχίονα δὲ ὑπερηφάνων συνέτριψας; ἦλθες δὲ ἐπὶ πηγὴν θαλάσσης, ἐν δὲ ἵχνεσιν ἀβύσσου περιεπάτησας; ἀνοίγονται δὲ σοι φόβῳ πύλαι θανάτου, πυλωροὶ δὲ Ἄδου ἰδόντές σε, ἐπτήξαν; νενουθέτησαι δὲ τὸ εὖρος τῆς οὐρανῶν. Ἀνάγγειλον δέ μοι, πόση τίς ἐστι; ποία δὲ γῆ αὐλίζεται τὸ φῶς; σκότους δὲ ποῖος τόπος; Εἰ ἀγάγοις με εἰς ὅρια αὐτῶν, εἰ καὶ ἐπίστασαι τρίβους αὐτῶν, οἶδας ἄρα ὅτι τότε γεγέννησαι, ἀριθμὸς δὲ ἐτῶν σου πολὺς; Ὑπολαβὼν δὲ Ἰώβ τῷ Κυρίῳ λέγει. Οἶδα ὅτι πάντα δύνασαι, ἀδυνατεῖ δὲ σοὶ οὐδέν. Τίς γάρ ἐστιν ὁ κρύπτων σε βουλήν; φειδόμενος δὲ ῥημάτων, καὶ σέ οἶεται κρύπτειν; τίς δὲ ἀναγγελεῖ μοι, ἃ οὐκ ᾔδειν, μεγάλα καὶ θαυμαστά, ἃ οὐκ ἐπιστάμην. Ἄκουσον δέ μου, Κύριε, ἵνα καγὼ λαλήσω, ἐρωτήσω δὲ σε, σὺ δέ με

δίδαξον, ακοήν μὲν ωτός, ήκουόν σου τό πρότερον, νυνί δέ, ο οφθαλμός μου, εώρακέ σε.

**Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Ν' 4–11)**

Κύριος δίδωσί μοι γλώσσαν παιδείας, τού γνώναι ηνίκα δει ειπείν λόγον, έθηκέ με πρωϊ πρωϊ, προσέθηκέ μοι ωτίον τού ακούειν, καί παιδεία Κυρίου Κυρίου ανοίγει μου τά ώτα, εγώ δέ ουκ απειθώ, ουδέ αντιλέγω. Τόν νώτόν μου έδωκα εις μάστιγας, τάς δέ σιαγόνας μου εις ραπίσματα, τό δέ πρόσωπόν μου ουκ απέστρεψα από αισχύνης εμπτυσμάτων, καί Κύριος, Κύριος βοηθός μοι εγενήθη. Διά τούτο ουκ ενετράπην, αλλά έθηκα τό πρόσωπόν μου ως στερεάν πέτραν, καί έγνων, ότι ου μή αισχυνθώ ότι εγγίζει ο δικαιώσας με. Τίς ο κρινόμενός μοι; αντιστήτω μοι άμα, καί τίς ο κρινόμενός μοι; εγγισάτω μοι, Ιδού Κύριος, Κύριος βοηθήσει μοι, τίς κακώσει με; ιδού πάντες υμείς, ως ιμάτιον, παλαιωθήσεσθε, καί ως σής καταφάγεται υμάς. Τίς εν υμίν ο φοβούμενος τόν Κύριον; υπακουσάτω τής φωνής τού παιδός αυτού. Οι πορευόμενοι εν σκότει, καί ουκ έστιν αυτοίς φώς, πεποιίθατε επί τώ ονόματι Κυρίου, καί αντιστηρίσασθε επί τώ Θεώ. Ιδού πάντες υμείς ως πύρ καίετε, καί κατισχύετε φλόγα, πορεύεσθε τώ φωτί τού πυρός υμών, καί τή φλογί ή εξεκαύσατε, δι' εμέ εγένετο ταύτα υμίν, εν λύπη κοιμηθήσεσθε.

Προκείμενον Ήχος βαρύς

Οι άρχοντες συνήχθησαν επί τό αυτό.

Στίχ. Ίνα τί εφρύαξαν έθνη, καί λαοί.

**Πρός Κορινθίους Α' Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΙΑ', 23–32)**

Αδελφοί, εγώ παρέλαβον από τού Κυρίου, ό καί παρέδωκα υμίν, ότι ο Κύριος Ιησούς εν τή νυκτί, ή παρεδίδοτο, έλαβεν άρτον, καί ευχαριστήσας έκλασε, καί είπε, Λάβετε, φάγετε, τούτό μού εστι τό σώμα, τό υπέρ υμών κλώμενον, τούτο ποιείτε εις τήν εμήν ανάμνησιν. Ωσαύτως καί τό ποτήριον, μετά τό δειπνήσαι, λέγων. Τούτο τό ποτήριον, η καινή διαθήκη εστί εν τώ εμώ αίματι. τούτο ποιείτε, Οσάκις άν πίνητε, εις τήν εμήν ανάμνησιν. Οσάκις γάρ άν εσθήητε τόν άρτον τούτον, καί το ποτήριον τούτο πίνητε, τόν θάνατον τού Κυρίου καταγγέλλετε, άχρις ού άν έλθη. Ώστε, ός άν εσθήη τόν άρτον τούτον, ή πίνη τό ποτήριον τού Κυρίου αναξίως, ένοχος έσται

τού σώματος καί αίματος τού Κυρίου. Δοκιμαζέτω δέ άνθρωπος εαυτόν, καί ούτως εκ τού άρτου εσθιέτω, καί εκ τού ποτηρίου πινέτω. Ο γάρ εσθίων καί πίνων αναξίως, κρίμα εαυτώ εσθίει καί πίνει, μή διακρίνων τό σώμα τού Κυρίου. Διά τούτο εν υμίν πολλοί ασθενείς καί άρρωστοι, καί κοιμώνται ικανοί. Ει γάρ εαυτούς διεκρίνομεν, ουκ άν εκρινόμεθα. Κρινόμενοι δέ, υπό Κυρίου παιδευόμεθα, ίνα μή σύν τώ Κόσμω κατακριθώμεν.

Αλληλούϊα Ήχος πλ. β'

Μακάριος ο συνιών επί πτωχόν καί πένητα.

Στίχ. Οι εχθροί μου είπον κακά μοι. Πότε αποθανείται, καί απολείται τό όνομα αυτού.

Στίχ. Ο εσθίων άρτους μου, εμεγάλυνεν επ' εμέ πτερνισμόν.

Ευαγγέλιον

Κατά Ματθαίον

Είπεν ο Κύριος, Οίδατε, ότι μετά δύο ημέρας...

Τό Τροπάριον

Ήχος πλ. β'

Τού Δείπνου σου τού μυστικού, σήμερον Υιέ Θεού, κοινωνόν με παράλαβε, ου μή γάρ τοίς εχθροίς σου τό Μυστήριον είπω, ου φίλημά σοι δώσω, καθάπερ ο Ιούδας, αλλ' ως ο Ληστής Ομολογώ σοι. Μνήσθητί μου Κύριε, όταν έλθης εν τή Βασιλεία σου.

Ο ΝΙΠΤΗΡ, ΚΑΙ Η ΑΥΤΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Στιχηρά

Ιδιόμελα Ήχος α'

Ο λεντίω ζωσάμενος, καί νίψας τούς πόδας τών Μαθητών, Χριστέ ο Θεός, απόπλυνον ημών, τής ψυχής τόν λογισμόν, καί περίζωσον ημάς συνδέσμω πνευματικώ, τού ποιείν τάς εντολάς σου, καί υμνείν τήν σήν αγαθότητα.

Ήχος β'

Μεγάλης ευεργεσίας απολαύειν, μέλλοντες οι πιστοί, ευλαβώς τώ τιμίω Νιπτήρι προσδράμωμεν, ου σαρκός ρύπον αποπλύνοντες, τάς ψυχάς δε μυστικώς αγιάζοντες. Χριστός γάρ ο Σωτήρ ημών, ο εφορών επί τήν γήν, καί ποιών αυτήν τρέμειν, κλίνει εαυτόν, καί ιχνών άπτεται χοϊκών, πάσης εναντίας δυνάμεως, ασφαλή δωρούμενος τήν επίβασιν. Αυτώ ευχαρίστως βοήσωμεν. Ο αρίστην

υψώσεως Οδόν, υποδείξας ἡμίν τήν ταπείνωσιν, σώσον ἡμάς Ἀγαθέ ως φιλόανθρωπος.

Ὁ Πέτρος ηυλαβεῖτο νίψασθαι τοὺς πόδας, ἐκ τῶν ἀχράντων χειρῶν, ὑφ’ ὧν ἐπλαστουργήθη ὁ Ἀδάμ, ἀκούσας δέ. Εἰ μή νίψω σε, οὐκ ἔχεις μέρος μετ’ ἐμοῦ, τρόμω πολλῶ συνεχόμενος, ἐβόα σοι. Κύριε, μή μόνον τοὺς πόδας μου νίψης, ἀλλά καί τάς χεῖρας, καί τήν κεφαλήν. Ὡς μεγίστων Δεσπότης δωρεῶν! κοινωνοὺς ποιεῖται τῆς χάριτος, τοὺς εαυτοῦ Μαθητάς, καί μέρος ἔχειν μετ’ αὐτῶν ἐπαγγέλλεται εἰς τήν ἀρρητον δόξαν, ὡς καί ἐν τῷ μυστικῷ Ποτηρίῳ ἔφησε, καινόν αὐτό πίνειν μετ’ αὐτῶν ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, ἥς καί ἡμάς καταξίωσον, ὡς ἐλεήμων καί φιλόανθρωπος.

Ἦχος πλ. δ’

Σήμερον ὁ ἀπρόσιτος τῆ οὐσίας, ἔργον δούλου ἀνέλαβε, λέντιον διεζώσατο, ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανόν ἐν νεφέλαις, ὕδωρ ἔβαλεν εἰς νιπτήρα, ὁ τήν θάλασσαν τήν ἐρυθράν διατεμών, καί κάμψας ἐπὶ τὰ γόνατα, ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν Μαθητῶν, καί ἐκμάσσειν τὸν λεντίον, ὃς ἦν διεζωσμένος. Ὅταν οὖν ἐνίψῃ τοὺς πόδας τῶν Μαθητῶν, εἶπεν αὐτοῖς. Ὑμεῖς καθαροί ἐστε, ἀλλ’ οὐχὶ πάντες, σημαίνων τὸν παραδιδόντα αὐτόν.

Συνέφερε σοι Ἰούδα, κἂν μή συνελήφθης ἐν τοῖς ἐγκάτοις τῆς μητρὸς, συνέφερε σοι προδότα, κἂν μή ἐγεννήθης, ἀπηλλοτριωμένε τῷ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ, διὰ σέ διερράγη τὸ στίφος τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, καί τήν ἀληθινὴν ἀμπελον, τρυγὰ Ληστής σταυρούμενος, διὰ σέ διεκόπη ὁ φραγμός, καί ναόν τὸν ἀχειροποιήτον λύουσιν οἱ παράνομοι, ἔστω, τὸ μύρον τὸ τῆς αμαρτωλοῦ ἡδέσθης ὡς πολῦτιμον, πῶς τὸ τοῦ Δικαίου αἷμα, χερσὶν ἀνόμων παραδοῦναι οὐκ ἐφρίξας; συνέφερε σοι προδότα, κἂν μή ἐγεννήθης, ἀπηλλοτριωμένε τῷ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ.

Νυσταγμῷ διαβολικῷ, συσχεθεὶς ὁ Ἰούδας, ὑπνώσεν εἰς θάνατον, καιρὸς γρηγορεῖν, καιρὸς νήφειν, στεναζέτω καρδία, δακρυέτωσαν βλέφαρα, ψαλμός ἐπαγρυπνεῖτω, μεγάλη γὰρ ἡ ἰσχύς τοῦ Σταυροῦ, Χριστὸς ἐπὶ θύραις, τὸ θυόμενον Πάσχα προήλθε, δόξα σοι Κύριε, δόξα σοι.

**ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΑΧΡΑΝΤΩΝ ΠΑΘΩΝ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ**

ΕΣΠΕΡΑΣ

Περί ώραν β' τής νυκτός σημαίνει. Συναχθέντες δέ εν τώ Ναώ, ευλογήσαντος τού Ιερέως, αρχόμεθα τού Εξαψάλμου. Είτα, Συναπτή μεγάλη, καί μετ' αυτήν ψάλλομεν τό, Α λ λ η λ ο ύ ι α, αργώς καί μετά μέλους. ωσαύτως καί τό,

Τροπάριον

Ήχος πλ. δ'

Ότε οι ένδοξοι Μαθηταί, εν τώ νιπτήρι τού Δείπνου εφωτίζοντο, τότε Ιούδας ο δυσσεβής, φιλαργυρίαν νοσήσας εσκοτίζετο, καί ανόμοις κριταίς, σέ τόν δίκαιον Κριτήν παραδίδωσι. Βλέπε χρημάτων εραστά, τόν διά ταύτα αγχόνη χρησάμενον, φεύγε ακόρεστον ψυχήν, τήν Διδασκάλω τοιαύτα τολμήσασαν. Ο περί πάντας αγαθός, Κύριε δόξα σοι. (εκ γ')

Ψαλλομένου δέ τούτου, ο Εκκλησιάρχης διανέμει κηρία τοίς Αδελφοίς καί μετά τούτο, ευθύς λέγει ο Ιερεύς τό τής Διαθήκης τών αγίων Παθών.

Ευαγγέλιον Α'

Κατά Ιωάννην

Είπεν ο Κύριος τοίς εαυτού Μαθηταίς. Νύν εδοξάσθη ο Υιός τού ανθρώπου...

... εις όν εισήλθεν αυτός καί οι Μαθηταί αυτού.

Πληρουμένου δέ εκάστου Ευαγγελίου, λέγομεν

Δόξα τή μακροθυμία σου Κύριε, δόξα σοι

Είτα ψάλλομεν τά επόμενα Α ν τ ί φ ω ν α, δευτερούντες άπαντα τά Τροπάρια

Αντίφωνον Α' Ήχος πλ. δ'

Άρχοντες Λαών συνήχθησαν, κατά τού Κυρίου, καί κατά τού Χριστού αυτού.

Λόγον παράνομον, κατέθεντο κατ' εμού, Κύριε, Κύριε, μή εγκαταλίπης με.

Τάς αισθήσεις ημών, καθαράς τώ Χριστώ παραστήσωμεν, καί ως φίλοι αυτού, τάς ψυχάς ημών θύσωμεν δι' αυτόν, καί μή ταίς μερίμναις τού βίου, συμπνιγώμεν ως ο Ιούδας, αλλ' εν τοίς ταμείοις ημών κράζωμεν. Πάτερ ημών ο εν τοίς ουρανοίς, από τού πονηρού ρύσαι ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένος έτεκες απειρόγαμε, καί Παρθένος έμεινας, Μήτηρ ανύμφευτε, Θεοτόκε Μαρία. Χριστόν τόν Θεόν ημών ικέτευε, σωθήναι ημάς.

Αντίφωνον Β; Ήχος πλ. β

Έδραμε λέγων ο Ιούδας, τοίς παρανόμοις γραμματεύσι. Τί μοι θέλετε δούναι, καγώ υμίν παραδώσω αυτόν, εν μέσω δέ τών συμφωνούντων, αυτός ειστήκεις αοράτως συμφωνούμενος.

Καρδιογνώστα, φείσαι τών ψυχών ημών.

Εν ελέει τόν Θεόν θεραπεύσωμεν, ώσπερ Μαρία επί του δείπνου, καί μή κτησώμεθα φιλαργυρίαν, ως ο Ιούδας, ίνα πάντοτε μετά Χριστού, τού Θεού εσώμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Όν έτεκες Παρθένε ανερμηνεύτως, διά παντός ως φιλόανθρωπον, μή διαλίπης δυσωπούσα, ίνα κινδύνων σώση, τούς εις σέ καταφεύγοντας.

Αντίφωνον Γ; Ήχος β

Διά Λαζάρου τήν έγερσιν Κύριε, τό Ωσαννά, σοι εκραύγαζον, παίδες τών Εβραίων φιλόανθρωπε. Ο δέ παράνομος Ιούδας ουκ ηβουλήθη συνιέναι.

Εν τώ δείπνω σου Χριστέ ο Θεός, τοίς Μαθηταίς σου προέλεγες. Είς εξ υμών παραδώσει με. Ο δέ παράνομος Ιούδας, ουκ ηβουλήθη συνιέναι.

Ιωάννη ερωτήσαντι Κύριε, ο παραδιδούς σε τίς εστι; τούτον διά τού άρτου υπέδειξας, ο δέ παράνομος Ιούδας, ουκ ηβουλήθη συνιέναι.

Εις τριάκοντα αργύρια Κύριε, καί εις φίλημα δόλιον, εζήτουν Ιουδαίοι αποκτεínaί σε. Ο δέ παρανομος Ιούδας, ουκ η βουλήθη συνιέναι.

Εν τώ Νιπτήρί σου Χριστέ ο Θεός, τοίς Μαθηταίς σου προέτρεπες. Ούτω ποιείτε ώσπερ ίδετε. Ο δέ παράνομος Ιούδας, ουκ η βουλήθη συνιέναι.

Γρηγορείτε καί προσεύχεσθε, ίνα μή πειρασθήτε, τοίς Μαθηταίς σου ο Θεός ημών έλεγες. Ο δε παράνομος Ιούδας, ουκ ηβουλήθη συνιέναι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Διάσωσον από κινδύνων; τούς δούλους σου Θεοτόκε, ότι πάντες μετά Θεόν, εις σέ καταφεύγομεν, ως άρρηκτον τείχος, καί

προστασίαν.

Κάθισμα Ἦχος βαρύς

Εν τῷ δείπνῳ τοὺς Μαθητάς διατρέφων, καὶ τὴν σκῆψιν τῆς προδοσίας γινώσκων, ἐν αὐτῷ τὸν Ιούδαν διήλεγξας, ἀδιόρθωτον μὲν τοῦτον ἐπιστάμενος, γνωρίσαι δὲ πάσι βουλόμενος, ὅτι θέλων παρεδόθης, ἵνα Κόσμον ἀρπάσῃς τοῦ αλλοτρίου. Μακρόθυμε δόξα σοι.

Τό Ευαγγέλιον Β

Κατά Ιωάννην

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐξήλθεν ὁ Ἰησοῦς...

... ἀλλ' ἵνα φάγωσι τό Πάσχα.

Αντίφωνον Δ; Ἦχος πλ. α

Σήμερον ὁ Ιούδας, καταλιμπάνει τὸν Διδάσκαλον, καὶ παραλαμβάνει τὸν διάβολον, τυφλοῦται τῷ πάθει τῆς φιλαργυρίας, ἐκπίπτει τοῦ φωτός, ὁ ἐσκοτισμένος, πῶς γάρ ἠδύνατο βλέπειν, ὁ τὸν φωστήρα πωλήσας, τριάκοντα ἀργυρίων, ἀλλ' ἡμῖν ἀνέτειλεν ὁ παθὼν ὑπὲρ τοῦ Κόσμου, πρὸς ὃν βοήσωμεν. Ὁ παθὼν, καὶ συμπαθὼν ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Σήμερον ὁ Ιούδας, παραποιεῖται θεοσέβειαν, καὶ αλλοτριούται τοῦ χαρίσματος, ὑπάρχων μαθητῆς, γίνεται προδότης, ἐν ἡθείᾳ φιλικῇ, δόλον υποκρύπτει, καὶ προτιμάται ἀφρόνως τῆς τοῦ Δεσπότης ἀγάπης, τριάκοντα ἀργύρια, Ὁδηγὸς γενόμενος, συνεδρίου παρανόμου. Ἡμεῖς δὲ ἔχοντες σωτηρίαν τὸν Χριστόν, αὐτὸν δοξάσωμεν.

Ἦχος α

Τὴν φιλαδελφίαν κτησώμεθα, ὡς ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, καὶ μὴ τὸ ἀσυμπαθὲς πρὸς τοὺς πλησίον ἡμῶν, ἵνα μὴ ὡς ὁ δούλος κατακριθῶμεν, ὁ ἀνελεήμων, διὰ τὰ δηνάρια, καὶ ὡς ὁ Ιούδας μεταμεληθέντες, μηδὲν ὠφελήσωμεν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ, ἐλαλήθη πανταχοῦ, ὅτι ἐκύησας σαρκί, τὸν τῶν ὅλων Ποιητὴν, Θεοτόκε Μαρία, πανύμνητε, καὶ ἀπειρόγαμε.

Αντίφωνον Ε; Ἦχος πλ. β

Ὁ μαθητῆς τοῦ Διδασκάλου, συνεφώνει τὴν τιμὴν, καὶ τριάκοντα ἀργυρίοις, πέπρακε τὸν Κύριον, φιλήματι δολίῳ παραδούς αὐτόν, τοῖς ἀνόμοις εἰς θάνατον.

Σήμερον ἔλεγεν ὁ Κτίστης Ουρανοῦ καί γῆς, τοῖς εαυτοῦ Μαθηταῖς. Ἦγγικεν ἡ ὥρα, καί ἐφθασεν Ἰούδας ὁ παραδιδούς με, μή τις με ἀρνήσῃται, βλέπων με ἐν τῷ Σταυρῷ, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν, πάσχω γάρ ὡς ἄνθρωπος, καί σώζω ὡς φιλόανθρωπος, τοὺς εἰς ἐμέ πιστεύοντας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ ἀρρήτως, ἐπὶ ἐσχάτων συλλαβούσα, καί τεκούσα, τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον, Παρθένε σώζε, τοὺς σέ μεγαλύνοντας.

Ἀντίφωνον ς· Ἦχος βαρὺς

Σήμερον γρηγορεῖ ὁ Ἰούδας, παραδούναί τὸν Κύριον, τὸν πρὸ τῶν αἰώνων Σωτήρα τοῦ Κόσμου, τὸν ἐκ πέντε ἄρτων, χορτάσαντα πλήθη. Σήμερον ὁ ἄνομος, ἀρνεῖται τὸν Διδάσκαλον, μαθητὴς γενόμενος, Δεσπότην παρέδωκεν, ἀργυρίῳ πέπρακε, τὸν μάννα χορτάσαντα τὸν ἄνθρωπον.

Σήμερον τῷ σταυρῷ προσήλωσαν, Ἰουδαῖοι τὸν Κύριον, τὸν διατεμόντα τὴν θάλασσαν ῥάβδῳ, καί διαγαγόντα αὐτοὺς ἐν ἐρήμῳ. Σήμερον τῇ λόγχῃ τὴν πλευράν αὐτοῦ ἐκέντησαν, τοῦ πληγαῖς μαστίξαντος, ὑπὲρ αὐτῶν τὴν Αἴγυπτον, καί χολὴν ἐπότισαν, τὸν μάννα, τροφήν αὐτοῖς ὀμβρήσαντα.

Κύριε ἐπὶ τό πάθος τό ἐκούσιον παραγενόμενος, ἐβόας τοῖς Μαθηταῖς σου, κἂν μίαν ὥραν οὐκ ἰσχύσατε, ἀγρυπνήσαι μετ' ἐμοῦ, πῶς ἐπηγγείλατε ἀποθνήσκειν δι' ἐμέ; κἂν τὸν Ἰούδαν θεάσασθε, πῶς οὐ καθεύδει, ἀλλὰ σπουδάζει προδοῦναί με τοῖς παρανόμοις; ἐγείρεσθε, προσεύξασθε, μή τις με ἀρνήσῃται, βλέπων με ἐν τῷ σταυρῷ. Μακρόθυμε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε Θεοτόκε ἡ τὸν ἀχώρητον ἐν Ουρανοῖς, χωρήσασα ἐν μήτρᾳ σου, χαίρε Παρθένε, τῶν Προφητῶν τό κήρυγμα, δι' ἃς ἡμῖν ἐλάμψεν ὁ Εὐμανουήλ, χαίρε Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κάθισμα Ἦχος βαρὺς

Ποίός σε τρόπος Ἰούδα, προδότην τοῦ Σωτήρος εἰργάσατο; μή τοῦ χοροῦ σε τῶν Ἀποστόλων ἐχώρισε; μή τοῦ χαρίσματος τῶν ἱαμάτων ἐστέρησε; μή συνδειπνήσας ἐκείνοις, σε τῆς τραπέζης ἀπώσατο; μή τῶν ἄλλων νίψας τοὺς πόδας, τοὺς σοὺς ὑπερείδεν, ὡ πόσων ἀγαθῶν, ἀμνημῶν ἐγένου! καί σοῦ μὲν ἡ ἀχάριστος, στηλιτεύεται γνώμη, αὐτοῦ δὲ ἡ ἀνεΐκαστος, μακροθυμία κηρύττεται, καί τό μέγα ἔλεος.

Ευαγγέλιον Γ#39;

Κατά Ματθαίον

Τώ καιρώ εκεί νω, οι στρατιώται...

... καί εξελθών έξω, έκλαυσε πικρώς.

Αντίφωνον Ζ#39; Ήχος πλ. δ#39;

Τοίς συλλαβούσί σε παρανόμοις, ανεχόμενος, ούτως εβόας Κύριε. Ει καί επατάξατε τόν ποιμένα, καί διεσκορπίσατε τά δώδεκα πρόβατα τούς Μαθητάς μου, ηδυνάμην πλείους, ή δώδεκα λεγεώνας παραστήσαι Αγγέλων, αλλά μακροθυμώ, ίνα πληρωθή, ά εδήλωσα υμίν διά τών Προφητών μου, άδηλα καί κρύφια. Κύριε δόξα σοι.

Τρίτον αρνησάμενος ο Πέτρος, ευθέως τό ρηθέν αυτώ συνήκεν, αλλά προσήγαγέ σοι δάκρυα μετανοίας. Ο Θεός ιλάσθητί μοι καί σώσόν με.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως πύλην σωτήριοι καί Παράδειςον τερπνόν, καί φωτός αϊδίου, νεφέλην υπάρχουσιν, τήν αγίαν Παρθένον υμνήσωμεν άπαντες, λέγοντες τό Χαίρε αυτή.

Αντίφωνον Η#39; Ήχος β#39;

Είπατε παράνομοι. Τί ηκούσατε παρά τού Σωτήρος ημών, ου νόμον εξέθετο, καί τών, Προφητών τά διδάγματα; πώς ούν ελογίσασθε Πιλάτω παραδούναι, τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, καί λυτρωτήν τών ψυχών ημών.

Σταυρωθήτω έκραζον, οι τών σών χαρισμάτων αεί εντρυφώντες, καί κακούργον αντ#39; ευεργέτου, ητούντο λαβείν, οι τών δικαίων φονευταί, εσιώπας δέ Χριστέ, φέρων αυτών τήν προπέτειαν, παθείν θέλων, καί σώσαι ημάς ως φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ότι ουκ έχομεν παρρησίαν, διά τά πολλά ημών αμαρτήματα, σύ τόν εκ σου γεννηθέντα δυσώπησον, Θεοτόκε Παρθένε, πολλά γάρ ισχύει δέησις Μητρός, πρόσ ευμένειαν Δεσπότης, μή παρίδης αμαρτωλών Ικεσίας η πάνσεμνος, ότι ελεήμων εστί, καί σώζειν δυνάμενος, ο καί παθείν υπέρ ημών καταδεξάμενος.

Αντίφωνον θ#39; Ήχος γ#39;

Έστησαν τά τριάκοντα αργύρια, τήν τιμήν τού τετιμημένου, όν ετιμήσαντο από υιών Ισραήλ. Γρηγορείτε καί προσεύχεσθε, ίνα μή

εισέλθητε εις πειρασμόν, τό μέν πνεύμα πρόθυμον, η δέ σάρξ ασθενής, διά τούτο γρηγορείτε.

Έδωκαν εις τό βρώμά μου χολήν, καί εις τήν δίψαν μου επότισάν με όξος, σύ δέ Κύριε ανάστησόν με, καί ανταποδώσω αυτοίς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Οι εξ εθνών υμνούμέν σε Θεοτόκε αγνή, ότι Χριστόν τόν Θεόν ημών έτεκες, τόν εκ τής κατάρας τούς ανθρώπους, διά σου ελευθερώσαντα.

Κάθισμα Έχος πλ. δ'

Ω πώς Ιούδας ο ποτέ σου μαθητής, τήν προδοσίαν εμελέτα κατά σου! συνεδείπνησε δολίως, ο επίβουλος καί άδίκος, πορευθείς είπε τοίς Ιερεύσι. Τί μοι παρέχετε, καί παραδώσω υμίν εκείνον, τόν νόμον λύσαντα, καί βεβηλούντα τό Σάββατον; Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Ευαγγέλιον Δ'

Κατά Ιωάννην

Τώ καιρώ εκείνω άγουσι τόν Ιησούν...

... τότε ούν παρέδωκεν αυτόν αυτοίς, ίνα σταυρωθή.

Αντίφωνον Ι' Έχος πλ. β'

Ο αναβαλλόμενος φώς ως ιμάτιον, γυμνός εις κρίσιν ίστατο, καί εν σιαγόνι, ράπισμα εδέξατο, υπό χειρών ών έπλασεν, ο δέ παράνομος λαός, τώ σταυρώ προσήλωσε, τόν Κύριον τής δόξης, τότε τό καταπέτασμα τού Ναού εσχίσθη, ο ήλιος εσκότασε, μή φέρων θεάσασθαι, Θεόν υβριζόμενον, όν τρέμει τά σύμπαντα. Αυτόν προσκυνήσωμεν.

Ο μαθητής ηρνήσατο, ο Ληστής εβόησε. Μνήσθητί μου Κύριε, εν τή Βασιλεία σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ειρήνευσον τόν Κόσμον, ο εκ Παρθένου καταδεξάμενος Κύριε, σάρκα φορέσαι υπέρ δούλων, ίνα συμφώνως, σέ δοξολογούμεν φιλάνθρωπε.

Αντίφωνον ΙΑ' Έχος πλ. β'

Αντί αγαθών, ών εποίησας Χριστέ, τώ γένει τών Εβραίων σταυρωθήναί σε κατεδίκασαν, όξος καί χολήν σε ποτίσαντες. Αλλά δός αυτοίς Κύριε κατά τά έργα αυτών, ότι ου συνήκαν, τήν σήν συγκατάβασιν.

Επί τή προδοσία ουκ ηρκέσθησαν Χριστέ τά γένη τών Εβραίων, ἀλλ᾽ ἐκίνουν τάς κεφαλάς αὐτῶν, μυκτηρισμόν καί χλεύην προσάγοντες. Ἀλλά δός αὐτοῖς Κύριε, κατὰ τά ἔργα αὐτῶν, ὅτι κενά, κατὰ σοῦ ἐμελέτησαν.

Ούτε γή ως εσείσθη, ούτε πέτραι ως ἐρράγησαν, Εβραίους ἐπεισαν, ούτε τοῦ Ναοῦ τό καταπέτασμα, ούτε τῶν νεκρῶν ἡ ἀνάστασις; Ἀλλά δός αὐτοῖς Κύριε, κατὰ τά ἔργα αὐτῶν, ὅτι κενά, κατὰ σοῦ ἐμελέτησαν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεόν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἐγνῶμεν Θεοτόκε Παρθένε, μόνη ἀγνή, μόνη εὐλογημένη, διό ἀπαύστως, σέ ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἀντίφωνον Β᾽; Ἦχος πλ. δ᾽;

Τάδε λέγει Κύριος τοῖς Ἰουδαίοις. Λαός μου τί ἐποίησά σοι, ἢ τί σοι παρηνώχλησα; τοὺς τυφλοὺς σου ἐφώτισα, τοὺς λεπρούς σου ἐκαθάρισα, ἄνδρα ὄντα ἐπὶ κλίνης ἠνωρθωσάμην. Λαός μου, τί ἐποίησά σοι, καί τί μοι ἀνταπέδωκας; ἀντὶ τοῦ μάννα χολήν, ἀντὶ τοῦ ὕδατος ὄξος, ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν με, σταυρῶ με προσηλώσατε, οὐκέτι στέγω λοιπόν, καλέσω μου τά ἔθνη, κακείνα με δοξάσουσι, σὺν τῷ Πατρὶ καί τῷ πνεύματι, καγὼ αὐτοῖς δωρήσομαι, ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Σήμερον τοῦ Ναοῦ τό καταπέτασμα, εἰς ἔλεγχον ρήγνυται τῶν παρανόμων, καί τάς ἰδίας ἀκτίνας, ὁ ἥλιος κρύπτει, Δεσπότην Ὁρῶν σταυρούμενον.

Οἱ νομοθέται τοῦ Ἰσραὴλ, Ἰουδαῖοι καί Φαρισαῖοι, ὁ χορὸς τῶν Ἀποστόλων βοᾷ πρὸς υμᾶς. Ἴδε ναός, ὃν υμεῖς ἐλύσατε, ἴδε ἀμνός, ὃν υμεῖς ἐσταυρώσατε, τάφῳ παρεδώκατε, ἀλλ᾽ ἐξουσία ἐαυτοῦ ἀνέστη. Μὴ πλανάσθε Ἰουδαῖοι, αὐτός γάρ ἐστιν ὁ ἐν θαλάσῃ σώσας, καί ἐν ἐρήμῳ θρέψας, αὐτός ἐστιν ἡ ζωὴ καί τὸ φῶς, καί ἡ εἰρήνη τοῦ Κόσμου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε ἡ πύλη τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, ἣν ὁ Ὑψιστος μόνος διώδευσε, καί πάλιν ἐσφραγισμένην κατέλιπεν, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ᾽;

Ὅτε παρέστης τῷ Καϊάφᾳ ὁ Θεός, καί παρεδόθης τῷ Πιλάτῳ ὁ Κριτής, αἱ οὐράνιαι δυνάμεις, ἐκ τοῦ φόβου ἐσαλεύθησαν, τότε δέ καί ὑψώθης ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐν μέσῳ δύω ληστῶν, καί ἐλογίσθης μετὰ

ανόμων ο αναμάρτητος, διά τό σῶσαι τόν ἄνθρωπον. Ανεξίκακε Κύριε, δόξα σοι.

Ευαγγέλιον Ε΄;

Κατά Ματθαίον

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, ἰδὼν Ἰουδας...

... ἵνα ἄρῃ τόν Σταυρόν αὐτοῦ.

Αντίφωνον ΙΓ΄; Ἦχος πλ. β΄;

Τό ἄθροισμα τῶν Ἰουδαίων, τῷ Πιλάτῳ ητήσαντο, σταυρωθῆναί σε Κύριε, αἰτίαν γάρ ἐν σοί μή ευρόντες, τόν υπεύθυνον Βαραββάν ηλευθέρωσαν, καί σέ τόν Δίκαιον κατεδίκασαν, μισοφονίας ἐγκλημα κληρωσάμενοι. Ἀλλά δός αὐτοῖς Κύριε, τό ανταπόδομα αὐτῶν, ὅτι κενά, κατά σοῦ ἐμελέτησαν.

Ὅν πάντα φρίσσει καί τρέμει, καί πάσα γλῶσσα ὑμνεῖ, Χριστόν Θεοῦ δύναμιν, καί Θεοῦ σοφίαν οἱ ἱερεῖς ἐρράπισαν, καί ἔδωκαν αὐτῷ χολήν, καί πάντα παθεῖν κατεδέξατο, σῶσαι θέλων ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, τῷ ἰδίῳ αἵματι, ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε ἡ τεκούσα, διά λόγου υπέρ λόγον, τόν Κτίστην τόν ἴδιον, αὐτόν δυσώπει, σῶσαι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Αντίφωνον ΙΔ΄; Ἦχος πλ. δ΄;

Κύριε, ὁ τόν Ληστήν συνοδοιπόρον λαβών, τόν ἐν αἵματι χεῖρας μολύναντα, καί ἡμᾶς σὺν αὐτῷ καταρίθμησον, ὡς ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Μικράν φωνήν ἀφήκεν ὁ Ληστής ἐν τῷ σταυρῷ, μεγάλην πίστιν εὔρε, μιά ροπή ἐσώθη, καί πρῶτος Παραδείσου, πύλας ἀνοίξας εἰσήλθεν. Ὁ αὐτοῦ τήν μετάνοιαν προσδεξάμενος, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε ἡ δι΄; Ἀγγέλου, τήν χαράν τοῦ Κόσμου δεξαμένη, χαίρε ἡ τεκούσα, τόν Ποιητήν σου καί Κύριον, χαίρε ἡ ἀξιοθείσα γενέσθαι, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Αντίφωνον ΙΕ΄; Ἦχος πλ. β΄;

Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου, ὁ ἐν ὕδασι τήν γῆν κρεμάσας. **(ἐκ γ΄;)**. Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς. Ψευδή πορφύραν περιβάλλεται, ὁ περιβάλλων τόν ουρανόν ἐν νεφέλαις. Ράπισμα κατεδέξατο, ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθέρωσας τόν Ἀδάμ. Ἦλοις προσηλώθη, ὁ Νυμφίος τῆς Εκκλησίας. Λόγῃ ἐκεντήθη, ὁ Υἱός τῆς Παρθένου. Προσκυνούμεν

σου τά Πάθη Χριστέ. (εκ γ'). Δείξον ημίν, καί τήν ένδοξόν σου Ανάστασιν.

Μή ως Ιουδαίοι εορτάσωμεν, καί γάρ τό Πάσχα ημών, υπέρ ημών ετύθη Χριστός ο Θεός, αλλ' εκκαθάρωμεν εαυτούς από παντός μολυσμού, καί ειλικρινώς δεηθώμεν αυτώ. Ανάστα Κύριε, σώσον ημάς ως φιλάνθρωπος.

Ο Σταυρός σου Κύριε, ζωή καί ανάστασις υπάρχει τώ λαώ σου, καί επ' αυτώ πεποιθότες, σέ τόν σταυρωθέντα, Θεόν ημών υμνούμεν.

Ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ορώσά σε κρεμáμενον, Χριστέ, η σέ κυήσασα, ανεβόα. Τί τό ξένον ό ορώ, μυστήριον Υιέ μου; πώς επί ξύλου θνήσκεις, σαρκί πηγνύμενος, ζωής χορηγέ;

Κάθισμα Ἦχος δ'

Εξηγόρασας ημάς, εκ τής καταρας τού νόμου, τώ τιμίω σου Αίματι, τώ σταυρώ προσηλωθείς, καί τή λόγχη κεντηθείς, τήν αθανασίαν επήγασας ανθρώποις. Σωτήρ ημών δόξα σοι.

Ευαγγέλιον ς'

Κατά Μάρκον

Τώ καιρώ εκείνω, οι στρατιώται απήγαγον...

... καί πιστεύσωμεν αυτώ.

Είτα ψάλλομεν τούς Μακαρισμούς εις Στίχους η'

Εν τή Βασιλεία σου μνήσθητι ημών Κύριε, όταν έλθης εν τή Βασιλεία σου. Μακάριοι οι πτωχοί τώ πνεύματι, ότι αυτών εστιν η Βασιλεία τών ουρανών.

Μακάριοι οι πενθούντες, ότι αυτοί παρακληθήσονται.

Μακάριοι οι πραείς, ότι αυτοί κληρονομήσουσι τήν γήν.

Ἦχος δ'

Διά ξύλου ο Αδάμ, Παραδείσου γέγονεν άποικος, διά ξύλου δέ σταυρού, ο Ληστής Παράδεισον ώκησεν. Ο μέν γάρ γευσάμενος εντολήν ηθέτησε τού ποιήσαντος. Ο δέ συσταυρούμενος, Θεόν ωμολόγησε τόν κρυπτόμενον. Μνήσθητι καί ημών Σωτήρ, εν τή Βασιλεία σου.

Μακάριοι οι πεινώντες καί διψώντες τήν δικαιοσύνην, ότι αυτοί χορτασθήσονται.

Τόν τού νόμου Ποιητήν, εκ μαθητού ωνήσαντο άνομοι, καί ως παράνομον αυτόν, τώ Πιλάτου βήματι έστησαν, κραυγάζοντες, Σταύρωσον, τόν εν ερήμω τούτους μανναδοτήσαντα. Ημείς δε τόν δίκαιον, Ληστήν μιμησάμενοι, πίστει κράζομεν, Μνήσθητι καί ημών Σωτήρ, εν τή Βασιλεία σου.

Μακάριοι οι ελεήμονες, ότι αυτοί ελεηθήσονται.

Τών θεοκτόνων ο εσμός, Ιουδαίων έθνος τό άνομον, πρός Πιλάτον εμμανώς, ανακράζων έλεγε. Σταύρωσον, Χριστόν τόν ανεύθυνον. Βαραββάν δέ μάλλον ούτοι ητήσαντο. Ημείς δε φθεγγόμεθα, Ληστού τού ευγνώμονος, τήν φωνήν πρός αυτόν. Μνήσθητι καί ημών Σωτήρ, εν τή Βασιλεία σου.

Μακάριοι οι καθαροί τή καρδιά, ότι αυτοί τόν Θεόν όψονται.

Η ζωηφόρος σου Πλευρά, ως εξ Εδέμ πηγή αναβλύζουσα, τήν Εκκλησίαν σου Χριστέ, ως λογικόν ποτίζει Παράδεισον, εντεύθεν μερίζουσα, ως εις αρχάς εις τέσσαρα Ευαγγέλια, τόν Κόσμον αρδεύουσα, τήν κτίσιν ευφραίνουσα, καί τά έθνη πιστώς, διδάσκουσα, προσκυνείν τήν Βασιλείαν σου.

Μακάριοι οι ειρηνοποιοί, ότι αυτοί Υιοί Θεού κληθήσονται.

Εσταυρώθης δι' εμέ, ίνα εμοί πηγάσης τήν άφεσιν, εκεντήθης τήν πλευράν, ίνα κρουνούς ζωής αναβλύσης μοι, τοις ήλοις προσήλωσαι, ίνα εγώ τώ βάθει τών παθημάτων σου, τό ύψος τού κράτους σου, πιστούμενος κράζω σοι ζωοδότα Χριστέ. Δόξα καί τώ Σταυρώ Σώτερ, καί τώ Πάθει σου.

Μακάριοι οι δεδιωγμένοι ένεκεν δικαιοσύνης, ότι αυτών εστιν η Βασιλεία τών ουρανών.

Σταυρουμένου σου Χριστέ, πάσα η κτίσις βλέπουσα έτρεμε, τά θεμέλια τής γής, διεδονείτο φόβω τού κράτους σου, φωστήρες εκρύπτοντο, καί τού Ναού ερράγη τό καταπέτασμα τά όρη ετρόμαξαν, καί πέτραι εσχίσθησαν, καί Ληστής ο πιστός, κραυγάζει σοι σύν ημίν, Σωτήρ τό Μνήσθητι.

Μακάριοι εστέ όταν ονειδίσωσιν υμάς, καί διώξωσι, καί είπωσι πάν πονηρόν ρήμα καθ' υμών, ψευδόμενοι ένεκεν εμού.

Τό χειρόγραφον ημών, εν τώ Σταυρώ διέρρηξας Κύριε, καί λογισθείς εν τοίς νεκροίς, τόν εκείσε τύραννον έδησας, ρυσάμενος άπαντας εκ δεσμών θανάτου τή αναστάσει σου, δι' ής εφωτίσθημεν, φιλάνθρωπε Κύριε, καί βοώμέν σοι. Μνήσθητι καί ημών Σωτήρ, εν τή Βασιλεία σου.

Χαίρετε καί αγαλλιιάσθε, ότι ο μισθός υμών πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ὁ υψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ τοῦ θανάτου λύσας τὴν δύναμιν, καὶ εξαλείψας ὡς Θεός, τὸ κατ' ἡμῶν χειρόγραφον Κύριε, Ληστοῦ τὴν μετάνοιαν, καὶ ἡμῖν παράσχου μόνε φιλόανθρωπε, τοῖς πίστει λατρεύουσι, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ βοῶσί σοι. Μνήσθητι καὶ ἡμῶν Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Δόξα...

Τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα πάντες τὸ ἅγιον, ὁμοφρόνως οἱ πιστοὶ, δοξολογεῖν ἀξίως ευζώμεθα, Μονάδα θεότητος, ἐν τρισὶν υπάρχουσιν υποστάσεσιν, ἀσύγχυτον μένουσαν, ἀπλήν, ἀδιαίρετον καὶ ἀπρόσιτον, δι' ἧς ἐκλυτρουόμεθα, τοῦ πυρός τῆς κολάσεως.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὴν Μητέρα σου Χριστέ, τὴν ἐν σαρκὶ ἀσπύρως τεκούσάν σε, καὶ Παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον μείνασαν ἀφθορον, αὐτὴν σοι προσάγομεν, εἰς πρεσβείαν Δέσποτα πολυέλεε, πταισμάτων συγχώρησιν, δωρήσασθαι πάντοτε, τοῖς κραυγάζουσι. Μνήσθητι καὶ ἡμῶν Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Προκείμενον Ἦχος δ΄

Διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου εαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν μου ἔβαλον κλῆρον.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ὁ Θεός μου, πρόσχες μοι, ἵνα τί ἐγκατέλιπές με.

Εὐαγγέλιον Ζ΄

Κατὰ Ματθαῖον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθόντες οἱ στρατιῶται...

... ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος.

Ὁ Ν΄

Εὐαγγέλιον Η΄

Κατὰ Λουκάν

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἤγοντο σὺν τῷ Ἰησοῦ...

... ὁρῶσαι ταῦτα.

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ

Ὠδὴ ε΄ Ἦχος πλ. β΄ Ὁ Εἰρμός

Πρὸς σέ ὀρθρίζω, τὸν δι' εὐσπλαγχνίαν σε αὐτόν, τῷ πεσόντι κενώσαντα ἀτρέπτως, καὶ μέχρι παθῶν, ἀπαθῶς υποκύψαντα, Λόγε Θεοῦ. Τὴν εἰρήνην παράσχου μοι φιλόανθρωπε.

Ρυφθέντες πόδας, καί προκαθαρθέντες, μυστηρίου μεθέξει, τού θείου νύν Χριστέ, σού οι υπηρετάι, εκ Σιών ελαιώνος, μέγα πρόσ όρος συνανήλθον, υμνούντές σε φιλάνθρωπε.

Οράτε έφης, φίλοι μή θροείσθε, νύν γάρ ήγγικεν ώρα, ληφθήναι με κτανθήναι χερσίν ανόμων, πάντες δε σκορπισθήσεσθε, εμέ λιπόντες, ούς συνάξω, κηρύξαί με φιλάνθρωπον.

Καταβασία

Πρός σέ ορθρίζω, τόν δι' ευσπλαγχνίαν σε αυτόν, τώ πεσόντι κενώσαντα ατρέπτως, καί μέχρι παθών, απαθώς υποκύψαντα, Λόγε Θεού. Τήν ειρήνην παράσχου μοι φιλάνθρωπε.

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ'

Τόν δι' ημάς Σταυρωθέντα, δεύτε πάντες υμνήσωμεν, αυτόν γάρ κατείδε Μαρία επί τού ξύλου, καί έλεγεν. Ει καί σταυρόν υπομένεις, σύ υπάρχεις ο Υιός καί Θεός μου.

Ο Οίκος

Τόν ίδιον Άρνα, η αμνάς θεωρούσα προς σφαγήν ελκόμενον, ηκολούθει Μαρία, τρυχομένη μεθ' ετέρων γυναικών, ταύτα βοώσα. Πού πορεύη Τέκνον, τίνος χάριν, τόν ταχύν δρόμον τελείς; μή έτερος γάμος πάλιν εστί εν Κανά; κακεί νύν σπεύδεις, ίν εξ ύδατος αυτοίς οίνον ποιήσης; συνέλθω σοι Τέκνον, ή μείνω σοι μάλλον, δός μοι λόγον Λόγε, μή σιγών παρέλθης με, ο αγνήν τηρήσας με, σύ γάρ υπάρχεις ο Υιός καί Θεός μου.

Συναξάριον

Τή αγία καί μεγάλη Παρασκευή, τά άγια καί σωτήρια καί φρικτά Πάθη τού Κυρίου καί Θεού καί Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού επιτελούμεν, τούς εμπτυσμούς, τά ραπίσματα, τά κολαφίσματα, τάς ύβρεις, τούς γέλωτας, τήν πορφυράν χλαίναν, τόν κάλαμον, τόν σπόγγον, τό όξος, τούς ήλους, τήν λόγχην, καί πρό πάντων, τόν σταυρόν, καί τόν θάνατον, ά δι' ημάς εκών κατεδέξατο, έτι δέ καί τήν τού ευγνώμονος Ληστού, τού συσταυρωθέντος αυτώ, σωτήριοι εν τώ Σταυρώ ομολογίαν.

Στίχοι εις τήν Σταύρωσιν

- Ζών ει Θεός σύ, καί νεκρωθείς εν ξύλω,
- Ω νεκρέ γυμνέ, καί Θεού ζώντος Λόγε.

Έτεροι εις τόν ευγνώμονα Ληστήν

- Κεκλεισμένας ήνοιξε τής Εδέμ πύλας,
- Βαλών ο Ληστής κλείδα τό, Μνήσθητί μου.

Τή υπερφυεῖ καί περί ημᾶς παναπείρω σου ευσπλαγχνία, Χριστέ ο Θεός, ἐλέησον ημᾶς.

Αμήν.

Ωδή η#39; Ο Ειρμός

Στήλην κακίας ἀντιθέου, Παῖδες θεῖοι παρεδειγμάτισαν, κατὰ Χριστοῦ δέ φρυαττόμενον ἄνομον συνέδριον, βουλευέται κενά, κτείνει μελετά, τόν ζωῆς κρατοῦντα παλάμη, ὃν πάσα κτίσις εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Απὸ βλεφάρων Μαθηταί, νύν ὕπνον ἔφης Χριστέ τινάξατε, ἐν προσευχῇ δέ γρηγορεῖτε, πειρασμῷ μήπως ὀλησθε, καί μάλιστα Σίμων, τῷ κραταιῷ γάρ μείζων πείρα, γνῶθί με Πέτρε, ὃν πάσα κτίσις, εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Βέβηλον ἔπος τῶν χειλέων, οὐ ποτε προήσομαι Δέσποτα, σὺν σοί θανοῦμαι ὡς εὐγνώμων, κἂν οἱ πάντες ἀρνήσωνται, ἐβόησε Πέτρος, σὰρξ οὐδέ αἷμα, ο Πατήρ σου ἀπεκάλυψέ μοι σέ, ὃν πάσα κτίσις εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα

Βάθος σοφίας θεϊκῆς, καί γνώσεως οὐ πᾶν ἐξηρεύνησας, ἄβυσσον δέ μου τῶν κριμάτων, οὐ κατέλαβες ἄνθρωπε, ο Κύριος ἔφη. Σὰρξ οὖν υπάρχων, μή καυχῶ, ἀρνήση τρίτον γάρ με, ὃν πάσα κτίσις, εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καί νύν...

Απαγορεύεις, Σίμων Πέτρε, ὅπερ πείσῃ τάχος ὡς εἴρηται, καί σοί παιδίσκη, οἷα θάπτον προσελθούσα πτοήσῃ σε, ο Κύριος ἔφη, πικρῶς δακρύσας, ἔξεις ὅμως εὐϊλατόν με, ὃν πάσα κτίσις, εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνούμεν, εὐλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Καταβασία

Στήλην κακίας ἀντιθέου, Παῖδες θεῖοι παρεδειγμάτισαν, κατὰ Χριστοῦ δέ φρυαττόμενον ἄνομον συνέδριον, βουλευέται κενά, κτείνει μελετά, τόν ζωῆς κρατοῦντα παλάμη, ὃν πάσα κτίσις εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ωδή θ#39; Ο Ειρμός

Τήν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καί ἐνδοξοτέραν, ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τήν ἀδιαφθόρως, Θεόν Λόγον τεκούσαν, τήν ὄντως Θεοτόκον, σέ μεγαλύνομεν.

Ολέθριος σπείρα θεοστυγών, πονηρευομένων, θεοκτόνων συναγωγή, επέστη Χριστέ σοι, καί ως άδικον είλκε, τόν Κτίστην τών απάντων, όν μεγαλύνομεν.

Νόμον αγνοούντες οι ασεβείς, φωνάς Προφητών τε, μελετώντες διακενής, ως πρόβατον είλκον, σέ τόν πάντων Δεσπότην, αδίκως σφαγιάσαι, όν μεγαλύνομεν.

Τοίς έθνεσιν έκδοτον τήν ζωήν, σύν τοίς Γραμματεύσιν, αναιρείσθαι οι Ιερείς, παρέσχον, πληγέντες, αυτοφθόνω κακία τόν φύσει Ζωοδότην, όν μεγαλύνομεν.

Εκύκλωσαν κύνες ωσεί πολλοί, εκρότησαν, Άναξ, σιαγόνα σήν ραπισμώ, ηρώτων σε, σου δέ, ψευδή κατεμαρτύρουν, καί πάντα υπομείνας, άπαντας έσωσας.

Καταβασία

Τήν τιμιωτέραν τών Χερουβίμ, καί ενδοξοτέραν, ασυγκρίτως τών Σεραφίμ, τήν αδιαφθόρως, Θεόν Λόγον τεκούσαν, τήν όντως Θεοτόκον, σέ μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον

Ήχος γ΄

Τόν Ληστήν αυθημερόν, τού Παραδείσου ηξίωσας Κύριε, καμέ τώ ξύλω τού Σταυρού, φώτισον καί σώσόν με. (εκ γ΄)

Ευαγγέλιον θ΄

Κατά Ιωάννην

Τώ καιρώ εκείνω, ειστήκεισαν παρά τώ σταυρώ...

... όψονται εις όν εξεκέντησαν.

Εις τούς Α ί ν ο υ ς

Στιχηρά Ιδιόμελα

Ήχος γ΄

Δύο καί πονηρά εποίησεν, ο πρωτότοκος υιός μου Ισραήλ, εμέ εγκατέλιπε, πηγήν ύδατος ζωής, καί ώρυξεν εαυτώ φρέαρ συντετριμμένον, εμέ επί ξύλου εσταύρωσε, τόν δε Βαραββάν ητήσατο, καί απέλυσεν, εξέστη ο ουρανός επί τούτω, καί ο ήλιος τάς ακτίνας απέκρυσσε, σύ δέ Ισραήλ ουκ ενετράπησ, αλλά θανάτω με παρέδωκας. Άφες αυτοίς Πάτερ άγιε, ου γάρ οίδασι τί εποίησαν.

(Δίς)

Έκαστον μέλος τής αγίας σου σαρκός, ατιμίαν δι΄ ημάς υπέμεινε, τάς ακάνθας η κεφαλή, η όψις τά εμπτύσματα, αι σιαγόνες τά ραπίσματα, το στόμα τήν εν όξει κερασθείσαν χολήν τή

γεύσει, τά ὦτα τὰς δυσσεβεῖς βλασφημίας. Ὁ νώτος τήν φραγγέλωσιν, καί ἡ χεὶρ τόν κάλαμον, αἱ τοῦ ὅλου σώματος ἐκτάσεις ἐν τῷ σταυρῷ, τὰ ἄρθρα τοὺς ἡλούς, καί ἡ πλευρά τήν λόγχην. Ὁ παθὼν ὑπὲρ ἡμῶν, καί παθὼν ἐλευθερώσας ἡμᾶς. Ὁ συγκαταβάς ἡμῖν φιλανθρωπία, καί ἀνυψώσας ἡμᾶς, παντοδύναμε Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, πάσα ἡ Κτίσις βλέπουσα ἔτρεμε, τὰ θεμέλια τῆς γῆς, διεδονήθησαν φόβῳ τοῦ κράτους σου, σού γάρ ὑψωθέντος σήμερον, γένος Εβραίων ἀπώλετο, τοῦ Ναοῦ τό καταπέτασμα, διερράγη διχῶς, τὰ μνημεῖα ἠνεώχθησαν, καί νεκροὶ ἐκ τῶν τάφων ἐξανέστησαν. Ἐκατόνταρχος ἰδὼν τό θαῦμα, ἐφρίξε, παρεστῶσα δέ ἡ Μήτηρ σου, ἐβόα θρηνωδούσα μητρικῶς, Πῶς μὴ θρηνήσω, καί τὰ σπλάγχνα μου τύψω, Ὁρώσά σε γυμνόν, ὡς κατάκριτον ἐν ξύλῳ κρεμάμενον; Ὁ σταυρωθεὶς καί ταφεὶς, καί ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἐξέδυσάν με τὰ ἱμάτιά μου, καί ἐνέδυσάν με χλαμύδα κοκκίνην, ἐθήκαν ἐπὶ τήν κεφαλὴν μου, στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, καί ἐπὶ τήν δεξιάν μου χεῖρα, ἔδωκαν κάλαμον, ἵνα συντρίψω αὐτοὺς, ὡς σκεύη κεραμέως.

Καὶ νύν...

Τόν νώτόν μου ἔδωκα εἰς μαστίγωσιν, τό δέ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπεστράφη ἀπὸ ἐμπτυσμάτων, βήματι Πιλάτου παρέστην, καί σταυρόν ὑπέμεινα, διὰ τήν τοῦ κόσμου σωτηρίαν.

Εὐαγγέλιον Ι'

Κατὰ Μάρκον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐλθὼν Ἰωσήφ...

... ἐθεώρουν πού τίθεται.

Εἶτα Σοὶ δόξα πρέπει... τό, Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ... ὁ δὲ Ἱερεὺς τήν Συναπτήν, καί μετὰ τήν Ἐκφώνησιν, Ὅτι Θεὸς ἐλέους..., εὐθύς τό

Εὐαγγέλιον ΙΑ'

Κατὰ Ἰωάννην

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠρώτησε τόν Πιλάτον...

... ἐθήκαν τόν Ἰησοῦν.

Ἀπόστιχα

Ἰδιόμελα Ἦχος α'

Πάσα η Κτίσις, ηλλοιούτο φόβω, θεωρούσά σε, εν σταυρώ κρεμάμενον Χριστέ. Ο ήλιος εσκοτίζετο, καί γής τά θεμέλια συνεταράττετο, τά πάντα συνέπασχον, τώ τά πάντα κτίσαντι, ο εκουσίως δι' ημάς υπομείνας, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Διεμερίσαντο τά ιμάτιά μου εαυτοίς, καί επί τόν ιματισμόν μου έβαλον κλήρον.

Ήχος β'

Λαός δυσσεβής καί παράνομος, ίνα τί μελετά κενά; ίνα τί τήν ζωήν τών απάντων, θανάτω κατεδίκασε; Μέγα θαύμα! ότι ο Κτίστης τού Κόσμου, εις χείρας ανόμων παραδίδοται, καί επί ξύλου ανυψούται ο φιλόανθρωπος, ίνα τούς εν Άδη δεσμώτας ελευθερώση, κράζοντας. Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Έδωκαν εις τό βρώμά μου χολήν, καί εις τήν δίψαν μου επότισάν με όξος.

Σήμερον σέ θεωρούσα, η άμεμπτος Παρθένος εν Σταυρώ, Λόγε αναρτώμενον, οδυρομένη μητρώα σπλάγχνα, ετέτρωτο τήν καρδίαν πικρώς, καί στενάζουσα οδυνηρώς εκ βάθους ψυχής, παρειάς σύν θριξί καταξαίνουσα, κατετρύχετο, διό καί τό στήθος τύπτουσα, ανέκραγε γοερώς. Οίμοι θεϊόν Τέκνον! οίμοι τό φώς τού Κόμου! τί έδυσ εξ οφθαλμών μου, ο Αμνός τού Θεού., όθεν αι στρατιαί τών Ασωμάτων, τρόμω συνείχοντο λέγουσαι. Ακατάληπτε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών, πρό αιώνων ειργάσατο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Επί ξύλου βλέπουσα, κρεμάμενον Χριστέ, σέ τόν πάντων Κτίστην καί Θεόν, η σέ ασπύρως τεκούσα, εβόα, πικρώς. Υιέ μου, πού τό κάλλος έδυ τής μορφής σου; ου φέρω καθοράν σε, αδίκως σταυρούμενον, σπεύσον ούν ανάστηθι, όπως ίδω καγώ, σου τήν εκ νεκρών, τριήμερον εξανάστασιν.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Κύριε, αναβαίνοντός σου εν τώ σταυρώ, φόβος, καί τρόμος επέπεσε τή Κτίσει, καί τήν γήν μέν εκώλυες, καταπιείν τούς σταυρούντάς σε, τώ δέ Άδη επέτρεπες, αναπέμπειν τούς δεσμίους εις αναγέννησιν βροτών. Κριτά ζώντων καί νεκρών, ζωήν ήλθες παρασχείν, καί ου θάνατον, φιλόανθρωπε δόξα σοι.

Καί νύν...

Ἦδη βάπτεται κάλαμος αποφάσεως, παρά κριτῶν ἀδίκων, καί Ἰησοῦς δικάζεται, καί κατακρίνεται σταυρῷ, καί πάσχει ἡ Κτίσις, ἐν σταυρῷ καθορώσα τὸν Κύριον. Ἀλλ’ ο φύσει σώματος δι’ ἐμέ πάσχων, ἀγαθέ Κύριε δόξα σοι.

Εὐαγγέλιον

Κατά Ματθαῖον

Τῇ ἐπαύριον, ἥτις ἐστὶ μετὰ τὴν Παρασκευὴν...

... σφραγίσαντες τὸν λίθον μετὰ τῆς κουστωδίας.

Λαός: Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα, τό, Ἀγαθόν τό ἐξομολογεῖσθαι... Τρισάγιον Παναγία Τριάς..., Πάτερ ἡμῶν..., Ὅτι σοῦ ἐστίν..., καί τό

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ’

Εξηγόρασας ἡμᾶς, ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, τῷ τιμίῳ σου Αἵματι, τῷ Σταυρῷ προσηλωθεὶς, καί τῇ λόγχῃ κεντηθεὶς, τὴν ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώποις. Σωτήρ ἡμῶν δόξα σοι.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΩΡΩΝ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

ΠΟΙΗΜΑ ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΩΡΑ ΠΡΩΤΗ

Περί ὥραν β’ τῆς ἡμέρας σημαίνει. Ἀλλάσσοντος δέ τοῦ ἱερέως, καί Εὐλογήσαντος, λέγομεν. Βασιλεῦ οὐράνιε..., Τρισάγιον, Παναγία Τριάς..., Πάτερ ἡμῶν..., Ὅτι σοῦ ἐστίν..., Κύριε ἐλέησον, ἰβ’. Δόξα... Καί νῦν... Δεῦτε προσκυνήσωμεν... γ’ καί τοὺς ἐπομένους ψαλμούς.

Ψαλμός ε’

Τὰ ρήματά μου ἐνώτισαι, Κύριε, σύνες τῆς κραυγῆς μου. Πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου, ὁ Βασιλεὺς μου καὶ ὁ Θεός μου. Ὅτι πρὸς σέ προσεύξομαι, Κύριε, τό πρωῒ εἰσακούση τῆς φωνῆς μου. Τό πρωῒ παραστήσομαί σοι, καί ἐπόψει με, ὅτι οὐχὶ Θεός θέλων ἀνομίαν σύ εἶ, οὐ παροικήσει σοι πονηρευόμενος, οὐδέ διαμενούσι παράνομοι κατέναντι τῶν ὀφθαλμῶν σου. Εμίσησας πάντας τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν, ἀπολείς πάντας τοὺς λαλοῦντας τό ψεῦδος. Ἄνδρα αἱμάτων καὶ δόλιον βδελύσσεται Κύριος. Εγὼ δέ ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου εἰσελεύσομαι εἰς τὸν οἶκόν σου, προσκυνήσω πρὸς ναόν ἁγίόν σου ἐν φόβῳ σου. Κύριε, ὁδήγησόν με ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐνεκα τῶν ἐχθρῶν μου, κατεύθυνον ἐνώπιόν σου τὴν οδόν μου. Ὅτι οὐκ ἐστίν ἐν τῷ στόματι

αυτών αλήθεια, η καρδιά αυτών ματαία. Τάφος ανεωγμένος ο λάρυγξ αυτών, ταίς γλώσσαις αυτών εδολιούσαν, κρίνον αυτούς, ο Θεός. Αποπεσάτωσαν από τών διαβουλιών αυτών, κατά τό πλήθος τών ασεβειών αυτών έξωσον αυτούς, ότι παρεπίκρανάν σε, Κύριε. Καί ευφρανθείησαν πάντες οι ελπίζοντες επί σέ, εις αιώνα αγαλλιιάσονται, καί κατασκηνώσεις εν αυτοίς, καί καυχήσονται εν σοί πάντες οι αγαπώντες τό όνομά σου. Ότι σύ ευλογήσεις δίκαιον. Κύριε, ως όπλω ευδοκίας εστεφάνωσας ημάς.

Ψαλμός β΄

Ίνα τί εφρύαξαν έθνη, καί λαοί εμελέτησαν κενά; Παρέστησαν οι βασιλείς τής γής, καί οι άρχοντες συνήχθησαν επί τό αυτό, κατά τού Κυρίου, καί κατά τού Χριστού αυτού. Διαρρήξωμεν τούς δεσμούς αυτών, καί απορρίψωμεν αφ΄ ημών τόν ζυγόν αυτών, ο κατοικών εν ουρανοίς εκγελάσεται αυτούς, καί ο Κύριος εκμυκτηριεί αυτούς. Τότε λαλήσει προς αυτούς εν οργή αυτού, καί εν τώ θυμώ αυτού ταράξει αυτούς. Έγω δέ κατεστάθην βασιλεύς υπ΄ αυτού, επί Σιών όρος τό άγιον αυτού, διαγγέλλων τό πρόσταγμα Κυρίου. Κύριος είπε προς με. Υιός μου εί σύ, εγώ σήμερα γεγέννηκά σε. Αίτησαι παρ΄ εμού, καί δώσω σοι έθνη τήν κληρονομίαν σου, καί τήν κατάσχесίν σου τά πέρατα τής γής. Ποιμανείς αυτούς εν ράβδω σιδηρά, ως σκεύη κεραμέως συντρίψεις αυτούς. Καί νύν, βασιλείς, σύνετε, παιδεύθητε πάντες οι κρίνοντες τήν γήν. Δουλεύσατε τώ Κυρίω εν φόβω, καί αγαλλιιάσθε αυτώ εν τρόμω. Δράξασθε παιδείας, μήποτε οργισθή Κύριος, καί απολείσθε εξ οδού δικαίας. Όταν εκκαυθή εν τάχει ο θυμός αυτού, μακάριοι πάντες οι πεποιθότες επ΄ αυτό.

Ψαλμός κα΄

Ο Θεός ο Θεός μου, πρόσχες μοι, ίνα τί εγκατέλιπές με; μακράν από τής σωτηρίας μου οι λόγοι τών παραπτωμάτων μου, ο Θεός μου, κεκράζομαι ημέρας, καί ουκ εισακούση, καί νυκτός, καί ουκ εις άνοιαν εμοί. Σύ δέ εν Αγίω κατοικείς, ο έπαινος τού Ισραήλ. Επί σοί ήλπισαν οι πατέρες ημών, ήλπισαν, καί ερρύσω αυτούς. Προς σέ εκέκραξαν, καί εσώθησαν, επί σοί ήλπισαν, καί ου κατησχύνθησαν. Εγώ δέ ειμι σκώληξ, καί ουκ άνθρωπος, όνειδος ανθρώπων, καί εξουθένημα λαού. Πάντες οι θεωρούντές με εξεμυκτήρισάν με, ελάλησαν εν χείλεσιν, εκίνησαν κεφαλήν. Ήλπισεν επί Κύριον, ρυσάσθω αυτόν, σωσάτω αυτόν, ότι θέλει

αυτόν, οτι σύ εί ο εκσπάσας με εκ γαστρός, η ελπίς μου από μαστών τής μητρός μου, επί σέ επερρίφην εκ μήτρας. Από γαστρός μητρός μου Θεός μου εί σύ, μή αποστής απ'εμού, ότι θλίψις εγγύς, ότι ουκ έστιν ο βοηθών μοι. Περιεκύκλωσάν με μόσχοι πολλοί, ταύροι πίονες περιέσχον με. Ήνοιξαν επ'εμέ τό στόμα αυτών, ως λέων αρπάζων, καί ωρυόμενος. Ωσει ύδωρ εξεχύθη, καί διεσκορπίσθη πάντα τά οστά μου. Εγενήθη η καρδιά μου ώσει κηρός, τηκόμενος εν μέσω τής κοιλίας μου. Εξηράνθη ως όστρακον η ισχύς μου, καί η γλώσσά μου κεκόλληται τώ λάρυγγί μου, καί εις χούν θανάτου κατήγαγές με, οτι εκύκλωσάν με κύνες πολλοί, συναγωγή πονηρευομένων περιέσχον με. Ώρυξαν χειράς μου, καί πόδας μου, εξηρίθμησαν πάντα τά οστά μου, αυτοί δε κατενόησαν, καί επείδόν με. Διμερίσαντο τά ιμάτιά μου εαυτοίς, καί επί τόν ιματισμόν μου έβαλον κλήρον. Σύ δέ, Κύριε, μή μακρύνης τήν βοήθειάν σου απ'εμού, εις τήν αντίληψίν μου πρόσχες. Ρύσαι από ρομφαίας τήν ψυχήν μου, καί εκ χειρός κυνός τήν μονογενή μου. Σώσόν με εκ στόματος λέοντος, καί από κεράτων μονοκερώτων τήν ταπείνωσίν μου. Διηγήσομαι τό όνομά σου τοίς αδελφοίς μου, εν μέσω εκκλησίας υμνήσω σε, οι φοβούμενοι τόν Κύριον, αινέσατε αυτόν, άπαν τό σπέρμα Ιακώβ δοξάσατε αυτόν. Φοβηθήτω δή απ'εμού αυτού άπαν τό σπέρμα Ισραήλ, ότι ουκ εξουδένωσεν, ουδέ προσώχθισε τή δεήσει τού πτωχού, ουδέ απέστρεψε τό πρόσωπον αυτού απ'εμού, καί εν τώ κεκραγέναι με πρός αυτόν, εισήκουσέ μου. Παρά σου ο έπαινός μου, εν εκκλησία μεγάλη εξομολογήσομαί σοι, τάς ευχάς μου αποδώσω ενώπιον τών φοβουμένων σε. Φάγονται πένητες, καί εμπλησθήσονται, καί αινέσουσι Κύριον οι εκζητούντες αυτόν, ζήσονται αι καρδίαι αυτών εις αιώνα αιώνος. Μνησθήσονται καί επιστραφήσονται πρός Κύριον πάντα τά πέρατα τής γής, καί προσκυνήσουσιν ενώπιον αυτού πάσαι αι πατριαί τών εθνών. Ότι τού Κυρίου η βασιλεία, καί αυτός δεσπόζει τών εθνών. Εφαγον, καί προσεκύνησαν πάντες οι πίονες τής γής, ενώπιον αυτού προπεσούνται πάντες οι καταβαί νοντες εις γήν. Καί η ψυχή μου αυτώ ζή, καί τό σπέρμα μου δουλεύσει αυτώ. Αναγγελήσεται τώ Κυρίω γενεά η ερχομένη, καί αναγγελούσι τήν δικαιοσύνην αυτούλαώ τώ τεχθησομένω, όν εποίησεν ο Κύριος.

Δόξα... Καί νύν... Αλληλούϊα, γ'εμέ; Κύριε ελέησον, γ'εμέ;

Δόξα...

Τροπάριον Ἦχος α'

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ανηρέθη η τυραννίς, επατήθη η δύναμις τού εχθρού, ούτε γάρ Ἄγγελος, ουκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αυτός ο Κύριος, έσωσας ημάς, δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τί σε καλέσωμεν, ώ Κεχαριτωμένη; ουρανόν; ότι ανέτειλας τόν ἥλιον τής δικαιοσύνης. Παράδεισον; ότι εβλάστησας τό άνθος τής αφθαρσίας. Παρθένον, ότι έμεινας άφθορος. Αγνήν, Μητέρα; ότι έσχες σαίς αγίαις αγκάλαις Υιόν, τόν πάντων Θεόν, αυτόν ικέτευε σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Είτα ψάλλομεν τά επόμενα τρία Ιδιόμελα, δευτερούντες αυτά, τό πρώτον χωρίς Στίχων, τό δεύτερον μετά τών Στίχων, καί τό τρίτον εις τό, Δόξα, Καί νύν, ούτω ποιούντες καί εις τά εν ταίς λοιπαίς Ὁραις τοιαύτα Τροπάρια.

Στιχηρά Ιδιόμελα

Ἦχος πλ. δ'

Σήμερον τού Ναού τό καταπέτασμα, εις έλεγχον ρήγνυται τών παρανόμων, καί τάς ιδίας ακτίνας, ο ήλιος κρύπτει, Δεσπότην ορών σταυρούμενον.

Καί πάλιν τό αυτό

Στίχ. Ἰνα τί εφρύαξαν έθνη, καί λαοί εμελέτησαν κενά;

Ως πρόβατον επί σφαγήν, ήχθης Χριστέ Βασιλεύ, καί ως αμνός άκακος, προσηλώθης τώ σταυρώ, υπό τών παρανόμων ανδρών, διά τάς αμαρτίας ημών φιλάνθρωπε.

Στίχ. Παρέστησαν οι βασιλείς τής γής, καί οι άρχοντες συνήχθησαν επί τό αυτό.

Καί πάλιν τό αυτό

Δόξα...

Τοίς συλλαβούσί σε παρανόμοις, ανεχόμενος ούτως εβόας Κύριε. Ει καί επατάξατε τόν ποιμένα, καί διεσκορπίσατε τά δώδεκα πρόβατα τούς Μαθητάς μου, ηδυνάμην πλείους, ή δώδεκα λεγεώνας, παραστήσαι Αγγέλων, αλλά μακροθυμώ, ίνα πληρωθή, ά εδήλωσα υμίν διά τών Προφητών μου, άδηλα καί κρύφια. Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Προκείμενον Ἦχος δ

Εξεπορεύετο έξω, καί ελάλει επί τό αυτό.

Στίχ. Μακάριος ο συνιών επί πτωχόν καί πέννητα.

Προφητείας Ζαχαρίου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΑ' 10–13)

Τάδε λέγει Κύριος. Λήψομαι τήν ράβδον μου τήν καλήν, καί απορρίψω αυτήν, τού διασκεδάσαι τήν διαθήκην μου, ήν διεθέμην πρὸς πάντας τούς λαούς, καί διασκεδασθήσεται εν τή ημέρα εκείνη, καί γνώσονται οι Χαναναίοι τά πρόβατα τά φυλασσόμενά μοι, διότι λόγος Κυρίου εστί. Καί ερώ πρὸς αυτούς. Ει καλόν ενώπιον υμῶν εστι, δότε τόν μισθόν μου, ή απείρασθε, καί έστησαν τόν μισθόν μου, τριάκοντα αργυρούς. Καί είπε Κύριος πρὸς με. Κάθες αυτούς εις τό χωνευτήριο, καί σκέψομαι ει δόκιμόν εστιν, όν τρόπον εδοκιμάσθην υπέρ αυτών. Καί έλαβον τούς τριάκοντα αργυρούς, καί ενέβαλον αυτούς εις τόν οίκον Κυρίου εις τό χωνευτήριο, καθά συνέταξέ μοι Κύριος.

Πρὸς Γαλάτας επιστολῆς Παύλου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ς' 14–18)

Αδελφοί, εμοί μή γένοιτο καυχάσθαι, ειμή εν τώ Σταυρώ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, δι' ου εμοί Κόσμος εσταύρωται, καγώ τώ Κόσμω. Εν γάρ Χριστώ Ιησού ουτε περιτομή τι ισχύει, ουτε ακροβυστία, αλλά καινή κτίσις. Καί όσοι τώ κανόνι τούτω στοιχήσουσιν, ειρήνη επ' αυτούς, καί έλεος, καί επί τόν Ισραήλ του Θεού. Του λοιπού, κόπους μοι μηδείς παρεχέτω, εγώ γάρ τά στίγματα του Κυρίου Ιησού εν τώ σώματί μου βαστάζω. Η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού μετά του πνεύματος υμών, αδελφοί. Αμήν.

Ευαγγέλιον

Κατά Ματθαίον

Τώ καιρώ εκείνω, πρωΐας γενομένης...

... καί η μήτηρ των υιών Ζεβεδαίου.

Τά διαβήματά μου κατεύθυνον κατά τό λόγιόν σου, καί μή κατακυριευσάτω μου πάσα ανομία. Λύτρωσαί με από συκοφαντίας ανθρωπων, καί φυλάξω τάς εντολάς σου. Τό πρόσωπόν σου επίφανον επί τόν δούλόν σου, καί δίδαξόν με τά δικαιώματά σου. Πληρωθήτω τό στόμα μου αιnéσεώς σου, Κύριε, όπως υμνήσω τήν δόξαν σου, όλην τήν ημέραν τήν μεγαλοπρέπειάν σου.

Είτα, Τρισάγιον Παναγία Τριάς..., Πάτερ ημών..., Ότι σου εστιν..., καί τό παρόν

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Τόν δι' ημάς σταυρωθέντα, δεύτε πάντες υμνήσωμεν, αὐτόν γάρ κατείδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου, καί ἔλεγεν. Εἰ καί σταυρόν υπομένεις, σύ υπάρχουνε ὁ Υἱός καί Θεός μου.

Τό, Κύριε ἐλέησον, μ', ὁ ἐν παντί καιρῷ... Κύριε ἐλέησον, γ' Δόξα... Καί νύν... Τήν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ..., Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ ὁ δέ ἱερεὺς ἐκφωνεῖ, ὁ Θεός οἰκτιρῆσαι ἡμᾶς..., καί τήν παρούσαν

Ευχήν

Χριστέ, τό φῶς τό ἀληθινόν, τό φωτίζον καί ἀγιάζον πάντα ἀνθρώπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον, σημειωθήτω εφ' ἡμᾶς τό φῶς τοῦ προσώπου σου, ἵνα ἐν αὐτῷ ὁ ψῶμεθα φῶς τό ἀπρόσιτον.

καί κατεύθυνον τὰ διαβήματα ἡμῶν πρὸς ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν σου, πρεσβεΐαις τῆς παναχράντου σου Μητρός, καί πάντων σου τῶν Ἀγίων. Ἀμήν

ΩΡΑ ΤΡΙΤΗ

Τρισάγιον. Παναγία Τριάς..., Πάτερ ημών..., Ότι σου εστιν..., Κύριε ἐλέησον, ιβ'. Δόξα... Καί νύν... Δεύτε προσκυνήσωμεν..., γ'. Εἴτα τοὺς ἐπομένους Ψαλμούς.

Ψαλμός λδ'

Δίκασον, Κύριε, τοὺς ἀδικούντάς με πολέμησον τοὺς πολεμούντάς με. Ἐπιλαβού, ὅπλου καί θυρεοῦ, καί ἀνάστηθι εἰς τήν βοήθειαν μου. Ἐκχεον ρομφαίαν, καί σύγκλεισον ἐξ ἐναντίας τῶν καταδιωκόντων με. Εἶπον τῇ ψυχῇ μου. Σωτηρία σου εἰμὶ ἐγώ. Αἰσχυνθήτωσαν, καί ἐντραπήτωσαν οἱ ζητοῦντες τήν ψυχὴν μου, ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω, καί καταισχυνθήτωσαν οἱ λογιζόμενοί μοι κακά. Γενηθήτωσαν ὡσεὶ χνοὺς κατὰ πρόσωπον ἀνέμου, καί Ἄγγελος Κυρίου ἐκθλίβων αὐτούς. Γενηθήτω ἡ ὁδός αὐτῶν σκότος καί ὀλίσθημα, καί Ἄγγελος Κυρίου καταδιώκων αὐτούς. Ότι δωρεάν ἐκρυσάν μοι, διαφθοράν παγίδος αὐτῶν, μάτην ὠνεΐδισαν τήν ψυχὴν μου. Ἐλθέτω αὐτῷ παγίς, ἣν οὐ γινώσκει, καί ἡ θήρα, ἣν ἐκρυσπε, συλλαβέτω αὐτόν, καί ἐν τῇ παγίδι πεσεῖται ἐν αὐτῇ, ἡ δέ ψυχὴ μου ἀγαλλιᾶσεται ἐπὶ τῷ Κυρίῳ, τερφθήσεται ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ αὐτοῦ. Πάντα τὰ ὀστά μου ἐρούσι. Κύριε, Κύριε, τίς ὁμοιός σοι; Ρυόμενος πτωχόν ἐκ χειρός στερεωτέρων αὐτοῦ, καί

πτωχόν καί πένητα από τών διαρπαζόντων αυτόν. Αναστάντες μοι μάρτυρες άδικοι, ά ουκ εγίνωσκον ηρώτων με. Ανταπεδίδουσάν μοι πονηρά αντί αγαθών, καί ατεκνίαν τή ψυχή μου. Εγώ δέ, εν τώ αυτούς παρενοχλείν μοι, ενεδυόμην σάκκον, καί εταπείνουν εν νηστεία τήν ψυχήν μου, καί η προσευχή μου είς κόλπον μου αποστραφήσεται. Ως πλησίον, ως αδελφώ ημετέρω, ούτως ευηρέστουν, ως πενθών καί σκυθρωπάζων, ούτως εταπεινούμην. Καί κατ’ εμού ευφράνθησαν, καί συνήχθησαν, συνήχθησαν επ’ εμέ μάστιγες, καί ουκ έγνων. Διεσχίσθησαν, καί ου κατενύγησαν, επείρασάν με, εξεμυκτήρισάν με μυκτηρισμώ, έβρυξαν επ’ εμέ τούς οδόντας αυτών. Κύριε, πότε επόψει, αποκατάστησον τήν ψυχήν μου από τής κακουργίας αυτών, από λεόντων τήν μονογενή μου, σοι εν εκκλησία πολλή, εν λαώ Εξομολογήσομαί βαρεί αινέσω σε. Μή επιχαρείσάν μοι οι εχθραίνοντές μοι αδίκως, οι μισούντές με δωρεάν, καί διανεύοντες οφθαλμοίς. Ότι εμοί μέν ειρηνικά ελάλουν, καί επ’ οργήν δόλους διελογίζοντο. Επλάτυναν επ’ εμέ τό στόμα αυτών, είπον. Εύγε, εύγε, είδον οι οφθαλμοί ημών. Είδες, Κύριε, μή παρασιωπήσης. Κύριε, μή αποστής απ’ εμού. Εξεγέρθητι, Κύριε, καί πρόσχες τή κρίσει μου, ο Θεός μου, καί ο Κύριός μου, εις τήν δίκην μου. Κρίνόν με, Κύριε, κατά τήν δικαιοσύνην σου, Κύριε ο Θεός μου, καί μή επιχαρείσάν μοι. Μή είποισαν εν καρδίαις αυτών. Εύγε, εύγε τή ψυχή ημών, μηδέ είποιεν, Κατεπίομεν αυτόν. Αισχυνθείησαν, καί εντραπείησαν άμα οι επιχαίροντες τοίς κακοίς μου. Ενδυσάσθωσαν αισχύνην, καί εντροπήν οι μεγαλορρημονούντες επ’ εμέ. Αγαλλιάσθωσαν, καί ευφρανθήτωσαν οι θέλοντες τήν δικαιοσύνην μου, καί ειπάτωσαν διαπαντός. Μεγαλυνθήτω ο Κύριος, οι θέλοντες τήν ειρήνην τού δούλου αυτού. Καί η νλώσσά μου μελετήσει τήν δικαιοσύνην σου, όλην τήν ημέραν τόν έπαινόν σου.

Ψαλμός ρη’;

Ο Θεός, τήν αίνεσίν μου μή παρασιωπήσης, ότι στόμα αμαρτωλού, καί στόμα δολίου επ’ εμέ ηνοιχθη. Ελάλησαν κατ’ εμού γλώσση δολία, καί λόγοις μίσους εκύκλωσάν με, καί επολέμησάν με δωρεάν. Αντί τού αγαπάν με, ενδιέ βαλλόν με, εγώ δέ προσηυχόμην. Καί έθεντο κατ’ εμού κακά αντί αγαθών, καί μίσος αντί τής αγαπήσεώς μου. Κατάστησον επ’ αυτόν

αμαρτωλόν, καί διάβολος στήτω εκ δεξιών αυτού. Εν τώ κρίνεσθαι αυτόν εξέλθοι καταδεδικασμένος, καί η προσευχή αυτού γενέσθω εις αμαρτίαν. Γενηθήτωσαν αι ημέραι αυτού ολίγαι, καί τήν επισκοπήν αυτού λάβοι έτερος. Γενηθήτωσαν οι υιοί αυτού ορφανοί, καί ή γυνή αυτού χήρα. Σαλευόμενοι μεταναστήτωσαν οι υιοί αυτού, καί επαιτησάτωσαν, εκβληθήτωσαν εκ τών οικοπέδων αυτών. Εξερευνησάτω δανειστής πάντα όσα υπάρχει αυτώ, καί διαρπασάτωσαν αλλότριοι τούς πόνους αυτού. Μή υπαρξάτω αυτώ αντιλήπτωρ, μηδέ γενηθήτω οικτίρμων τοίς ορφανοίς αυτού. Γενηθήτω τά τέκνα αυτού εις εξολόθρευσιν, εν γενεά μιά εξαλειφθείη τό όνομα αυτού. Αναμνησθείη η ανομία τών πατέρων αυτού έναντι Κυρίου, καί η αμαρτία τής μητρός αυτού μή εξαλειφθείη. Γενηθήτωσαν εναντίον Κυρίου διαπαντός, καί εξολοθρευθείη εκ γής τό μνημόσυον αυτών, ανθ' ών ουκ εμνήσθη ποιήσαι έλεος, καί κατεδίωξεν άνθρωπον πέννητα, καί πτωχόν, καί κατανενυγμένον τή καρδιά τού θανατώσαι. Καί ηγάπησε κατάραν, καί ήξει αυτώ, καί Ουκ ηθέλησεν ευλογίαν, καί μακρυνθήσεται απ' αυτού. Καί ενεδύσατο κατάραν, ως ίμάτιον, καί εισήλθεν, ωσει ύδωρ, εις τά έγκατα αυτού, καί ωσει έλαιον, εν τοίς οστέοις αυτού. Γενηθήτω αυτώ ως ίμάτιον, ό περιβάλλεται, καί ωσει ζώνη, ήν διαπαντός περιζώννυται. Τούτο τό έργον τών ενδιαβαλλόντων με παρά Κυρίου, καί τών λαλούντων πονηρά κατά τής ψυχής μου. Καί σύ, Κύριε, Κύριε, ποιήσον μετ' εμού, ένεκεν τού ονόματός σου, ότι χρηστόν τό έλεός σου, ρύσαί με, ότι πτωχός καί πέννης ειμί εγώ, καί ή καρδιά μου τετάρακται εντός μου. Ωσει σκιά εν τώ εκκλίνειν αυτήν, αντανηρέθην, εξετινάχθην ωσει ακρίδες. Τά γόνατά μου ησθένησαν από νηστείας, καί η σάρξ μου ηλλοιώθη δι' έλαιον, καγώ εγενήθην όνειδος αυτοίς, είδοσάν με, εσάλευσαν κεφαλάς αυτών. Βοήθησόν μοι, Κύριε ο Θεός μου, καί σώσόν με κατά τό έλεός σου. Καί γνώτωσαν, ότι η χείρ σου αύτη, καί σύ, Κύριε, εποίησας αυτήν. Καταράσσονται αυτοί, καί σύ ευλογήσεις, οι επανιστάμενοί μοι αισχυνθήτωσαν, ο δέ δούλός σου ευφρανθήσεται. Ενδυσάσθωσαν οι ενδιαβάλλοντές με εντροπήν, καί περιβαλέσθωσαν, ως διπλοΐδα, αισχύνην αυτών. Εξομολογήσομαι τώ Κυρίω σφόδρα εν τώ στόματί μου, καί εν μέσω πολλών αιnéσω αυτόν. Ότι παρέστη εκ δεξιών πέννητος, τού σώσαι εκ τών καταδιωκόντων τήν ψυχήν μου.

Ψαλμός ν'

Ελέησόν με, ο Θεός, κατά τό μέγα έλεός σου, καί κατά τό πλήθος τών οικτιρμών σου εξάλειψον τό ανόμημά μου. Επί πλείον πλύνόν με από τής ανομίας μου, καί από τής αμαρτίας μου καθάρισόν με. Ότι τήν ανομίαν μου εγώ γινώσκω, καί η αμαρτία μου ενώπιόν μου εστί διαπαντός. Σοί μόνω ήμартон, καί τό πονηρόν ενώπιόν σου εποίησα, όπως άν δικαιωθής εν τοίς λόγοις σου, καί νικήσης εν τώ κρίνεσθαί σε. Ιδού γάρ εν ανομίαις συνελήφθην, καί εν αμαρτίαις ε κίσσησέ με η μήτηρ μου. Ιδού γάρ αλήθειαν ηγάπησας, τά άδηλα καί τά κρύφια τής σοφίας σου εδήλωσάς μοι. Ραντιείς με υσσώπω, καί καθαρισθήσομαι, πλυνείς με, καί υπέρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ακουτιείς μοι αγαλλίασιν, καί ευφροσύνην, αγαλλιάσονται οστέα τεταπεινωμένα. Απόστρεψον τό πρόσωπόν σου από τών αμαρτιών μου, καί πάσας τάς ανομίας μου εξάλειψον. Καρδίαν καθάραν κτίσον εν εμοί, ο Θεός, καί πνεύμα ευθές εγκαίνισον εν τοίς εγκάτοις μου. Μή απορρίψης με από τού προσώπου σου, καί τό Πνεύμά σου τό άγιον μή αντανέλης απ' εμού. Απόδος μοι τήν αγαλλίασιν τού σωτηρίου σου, καί πνεύματι ηγεμονικώ στήριξόν με. Διδάξω ανόμους τάς οδούς σου, καί ασεβείς, επί σέ επιστρέψουσι. Ρύσαί με εξ αιμάτων, ο Θεός, ο Θεός τής σωτηρίας μου, αγαλλιάσεται η γλώσσά μου τήν δικαιοσύνην σου. Κύριε, τά χείλη μου ανοίξεις, καί τό στόμα μου αναγγελεί τήν αίνεσίν σου. Ότι, ει ηθέλησας θυσίαν, έδωκα άν. ολοκαυτώματα ουκ ευδοκήσεις. θυσία τώ Θεώ, πνεύμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καί τεταπεινωμένην ο Θεός ουκ εξουδενώσει. Αγάθυνον, Κύριε, εν τή ευδοκία σου τήν Σιών, καί οικοδομηθήτω τά τείχη Ιερουσαλήμ. Τότε ευδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, αναφοράν, καί ολοκαυτώματα. Τότε ανοίσουσιν επί τό θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Δόξα... Καί νύν... Αλληλούϊα, γ' Κύριε ελέησον γ'
Δόξα...

Τροπάριον Ήχος πλ. β'

Κύριε, κατέκρινάν σε οι Ιουδαίοι θανάτω, τήν ζωήν τών απάντων, οι τήν ερυθράν ράβδω πεζεύσαντες, σταυρώ σε προσήλωσαν, καί οι εκ πέτρας μέλι θηλάσαντες, χολήν σοι προσήνεγκαν, αλλ' εκών υπέμεινας, ίνα ημάς ελευθερώσης τής δουλείας τού εχθρού. Χριστέ ο Θεός δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπόν τῆς ζωῆς. Σέ ἱκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα μετὰ τῶν Αποστόλων, καί πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. δ#39;

Διά τόν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ὁ φίλος σου καί ὁ πλησίον Πέτρος, ἠρνήσατό σε Κύριε, καί οδυρόμενος οὕτως εβόα. Τῶν δακρύων μου μή παρασιωπήσης, εἶπα γάρ φυλάξαι τήν πίστιν οἰκτίρμον, καί οὐκ ἐφύλαξα, καί ἡμῶν τήν μετάνοιαν, οὕτω δέξαι, καί ἐλέησον ἡμᾶς.

Καί πάλιν τό αὐτό

Στίχ. Τά ρήματά μου ἐνώτισαι, Κύριε, σύνες τῆς κραυγῆς μου.

Πρό τού τιμίου σου Σταυροῦ, στρατιωτῶν ἐμπαιζόντων σε Κύριε, αἱ νοεραὶ στρατιαὶ κατεπλήττοντο, ἀνεδήσω γάρ στέφανον ὕβρεως, ὁ τήν γῆν ζωγραφήσας τοῖς ἀνθεσι, καί τήν χλαῖναν χλευαζόμενος ἐφόρεσας, ὁ νεφέλαις περιβάλλων τό στερέωμα, τοιαύτη γάρ οἰκονομία, ἐγνώσθη σου ἡ εὐσπλαγχνία, Χριστέ, τό μέγα ἔλεος, δόξα σοι.

Στίχ. Πρόσχες τῇ. φωνῇ τῆς δεήσεώς μου, ὁ Βασιλεὺς μου καί ὁ Θεός μου.

Καί πάλιν τό αὐτό

Δόξα... Ἦχος πλ. α#39;

Ελκόμενος ἐπὶ σταυροῦ, οὕτως εβόας Κύριε. Διά ποῖον ἔργον, θέλετέ με σταυρώσαι Ἰουδαῖοι; ὅτι τοὺς παραλύτους ὑμῶν συνέσφιγξα; ὅτι τοὺς νεκρούς, ὡς ἐξ ὕπνου ἀνέστησα; Αἰμόρρουν Ἰασάμην, Χαναναίαν ἠλέησα, διὰ ποῖον ἔργον θέλετέ με φονεύσαι Ἰουδαῖοι; ἀλλ#39; ὅψεσθε εἰς ὃν νῦν ἐκκεντάτε, Χριστόν παράνομοι.

Καί νῦν... πάλιν τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ#39;

Ὅτι ἐγὼ εἰς μάστιγας ἑτοιμος.

Στίχ. Κύριε, μή τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Προφητείας Ἡσαΐου τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Ν#39;, 4–11)

Κύριος δίδωσί μοι γλῶσσαν παιδείας, τοῦ γνῶναι ἠνίκα δεῖ εἰπεῖν λόγον, ἔθηκέ με πρωῒ πρωῒ, προσέθηκέ μοι ὠτίον τοῦ ἀκούειν, καί ἡ παιδεία Κυρίου ἀνοίγει μοι τὰ ὦτα, ἐγὼ δέ οὐκ ἀπειθῶ, οὐδέ ἀντιλέγω. Τόν νώτόν μου ἔδωκα εἰς μάστιγας, τάς δέ

σιαγόνας μου εις ραπίσματα, τό δέ πρόσωπόν μου ουκ απέστρεψα από αισχύνης εμπτυσμάτων, καί Κύριος, Κύριος βοηθός μου εγενήθη. Διά τούτο ουκ ενετράπην, ἀλλ' ἔθηκα τό πρόσωπόν μου ως στερεάν πέτραν, καί ἔγνων, ὅτι ου μή αισχυνθῶ, ὅτι ἐγγίζει ὁ δικαίωσας με. Τίς ὁ κρινόμενός μοι; ἀντιστήτω μοι ἅμα, καί τίς ὁ κρινόμενός μοι; ἐγγισάτω μοι. Ἰδού Κύριος, Κύριος βοηθήσει μοι, τίς κακώσει με; ἰδού πάντες υμεῖς, ὡς ἱμάτιον, παλαιωθήσεσθε, καί ὡς σῆς καταφάγεται υμάς. Τίς ἐν υμῖν ὁ φοβούμενος τόν Κύριον, υπακουσάτω τῆς φωνῆς τοῦ παιδός αὐτοῦ. Οἱ πορευόμενοι ἐν σκότει, καί ουκ ἐστίν αὐτοῖς φῶς, πεποίθατε ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου, καί ἀντιστηρισασθε ἐπὶ τῷ Θεῷ. Ἰδού πάντες υμεῖς ὡς πύρ καίετε, καί κατισχύετε φλόγα, πορεύεσθε τῷ φωτί τοῦ πυρός υμῶν, καί τῇ φλογί, ἢ ἐξεκαύσατε, δι' ἐμέ ἐγένετο ταῦτα υμῖν, ἐν λύπῃ κοιμηθήσεσθε.

**Πρός Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς Παύλου τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. Ε', 6–10)**

Ἀδελφοί, ἐτι Χριστός, ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν, κατὰ καιρόν υπέρ ἡμῶν ἀπέθανε. Μόλις γάρ υπέρ δικαίου τις ἀποθανεῖται, υπέρ γάρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καί τολμά ἀποθανεῖν. Συνίστησι δέ τήν ἐαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἐτι, ἀμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν, Χριστός υπέρ ἡμῶν ἀπέθανε. Πολλῷ οὖν μάλλον, δικαιοθύντες νῦν ἐν τῷ Αἵματι αὐτοῦ, σωθησόμεθα δι' αὐτοῦ ἀπό τῆς ὀργῆς, Εἰ γάρ ἐχθροί ὄντες, κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ, διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ, πολλῷ μάλλον καταλλαγέντες, σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον

Ἐκ τοῦ κατα Μάρκον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ στρατιώται...

... αἱ συναναβάσαι αὐτῷ εἰς Ἱεροσόλυμα.

Ἡμεῖς ὁ Θεός εὐλογητός, εὐλογητός Κύριος ἡμέραν καθ' ἡμέραν, κατευοδώσαι ἡμῖν ὁ Θεός τῶν σωτηρίων ἡμῶν, ὁ Θεός τοῦ σώζειν.

Τρισάγιον Παναγία Τριάς..., Πάτερ ἡμῶν..., Ὅτι σοῦ ἐστίν..., καί τό

Κοντάκιον

Τόν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα, δεύτε πάντες υμνήσωμεν, αὐτόν γάρ κατείδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου, καί ἔλεγεν. Εἰ καί σταυρόν

υπομένεις, σύ υπάρχεις ο Υιός και Θεός μου.

Τό, Κύριε ελέησον, μ᾽;.. Ο εν παντί καιρώ..., Κύριε ελέησον, γ᾽;.. Δόξα... Καί νύν... Τήν τιμιωτέραν..., Εν ονόματι Κυρίου ευλόγησον, Πάτερ. ο Ιερεύς. ο Θεός οικτειρήσαι ημάς..., καί τήν παρούσαν.

Ευχήν

Δέσποτα Θεέ, Πάτερ παντοκράτορ, Κύριε Υιέ μονογενές, Ιησού Χριστέ καί άγιον Πνεύμα, μία θεότης, μία Δύναμις, ελέησόν με τόν αμαρτωλόν, καί, οίς επίστασαι κρίμασι, σώσόν με τόν ανάξιον δούλόν σου, ότι ευλογητός εί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

ΩΡΑ ΕΚΤΗ

Τρισάγιον. Παναγία Τριάς..., Πάτερ ημών..., Ότι σου εστιν..., Κύριε ελέησον, ιβ᾽;, Δεύτε προσκυνήσωμεν... γ᾽;, καί τούς παρόντας Ψαλμούς.

Ψαλμός νγ᾽;

Ο Θεός, εν τώ ονόματί σου σώσόν με, καί εν τή δυνάμει σου κρινείς με, ο Θεός, εισάκουσον τής προσευχής μου, ενώτισαι τά ρήματα τού στόματός μου, ότι αλλότριοι επανέστησαν επ᾽; εμέ, καί κραταιοί εξήτησαν τήν ψυχήν μου, καί ου προέθεντο τόν Θεόν ενώπιον αυτών, Ιδού γάρ ο Θεός βοηθεί μοι, καί ο Κύριος αντιλήπτωρ τής ψυχής μου. Αποστρέψει τά κακά τοίς εχθροίς μου, εν τή αληθεία σου εξολόθρευσον αυτούς. Εκουσίως θύσω σοι, εξομολογήσομαι τώ ονόματί σου, Κύριε, ότι αγαθόν, ότι εκ πάσης θλίψεως ερρύσω με, καί εν τοίς εχθροίς μου επείδεν ο οφθαλμός μου.

Ψαλμός ρλθ᾽;

Εξελού με, Κύριε, εξ ανθρώπου πονηρού, από ανδρός αδίκου ρύσαί με. Οί τινες ελογίσαντο αδικίαν εν καρδία, όλην τήν ημέραν παρετάσσοντο πολέμους. Ηκόνησαν γλώσσαν αυτών, ωσει όφεως, ιός ασπίδων υπό τά χείλη αυτών, Φύλαξόν με, Κύριε, εκ χειρός αμαρτωλού, από ανθρώπων αδίκων εξελού με, οίτινες διελογίσαντο τού υποσκελίσαι τά διαβήματά μου. Έκρυψαν υπερήφανοι παγίδα μοι, καί σχοινίοις διέτειναν παγίδα τοίς ποσί μου, εχόμενα τρίβους σκάνδαλα έθεντό μοι. Είπα τώ Κυρίω, Θεός μου εί σύ, ενώτισαι, Κύριε, τήν φωνήν τής δεήσεώς μου. Κύριε, Κύριε, δύναμις τής σωτηρίας μου, επεσκίασας επί τήν κεφαλήν μου, εν ημέρα πολέμου. Μή παραδώς με, Κύριε, από τής επιθυμίας μου

αμαρτωλῶ, διελογίσαντο κατ’ ἐμοῦ, μή εγκαταλίπῃς με, μή ποτε υψωθῶσιν. Ἡ κεφαλὴ τοῦ κυκλώματος αὐτῶν, κόπος τῶν χειλέων αὐτῶν καλύψει αὐτούς. Πесοῦνται ἐπ’ αὐτούς ἄνθρακες, ἐν πυρί καταβαλεῖς αὐτούς, ἐν ταλαιπωρίαις οὐ μὴ υποστῶσιν. Ἀνὴρ γλωσσώδης οὐ κατευθυνθήσεται ἐπὶ τῆς γῆς, ἄνδρα ἄδικον κακὰ θηρεύσει εἰς διαφθοράν. Ἐγνων ὅτι ποιήσῃ Κύριος τὴν κρίσιν τῶν πτωχῶν, καὶ τὴν δίκην τῶν πενήτων. Πλήν δίκαιοι εξομολογήσονται τῷ ὀνόματί σου, καὶ κατοικήσουσιν εὐθεὶς σὺν τῷ προσώπῳ σου.

Ψαλμός 90

Ὁ κατοικῶν ἐν βοηθείᾳ τοῦ Υψίστου, ἐν σκέπη τοῦ Θεοῦ τοῦ ουρανοῦ αὐλισθήσεται. Ερεῖ τῷ Κυρίῳ. Ἀντιλήπτωρ μου εἶ, καὶ καταφυγὴ μου, ὁ Θεός μου, καὶ ἐλπὶς ἐπ’ αὐτόν, ὅτι αὐτὸς ρύσεται σε ἐκ παγίδος θηρευτῶν, καὶ ἀπὸ λόγου ταραχώδους. Ἐν τοῖς μεταφρένοις αὐτοῦ ἐπισκιάσει σοι, καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐλπιεῖς, ὅπλῳ κυκλώσει σε ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ, οὐ φοβηθήσῃ ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, ἀπὸ βέλους πετομένου ἡμέρας, ἀπὸ πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου, ἀπὸ συμπτώματος καὶ δαιμονίου μεσημβρινοῦ. Πεσεῖται ἐκ τοῦ κλίτους σου χιλιάς, καὶ μυριάς ἐκ δεξιῶν σου, πρὸς σέ δέ οὐκ ἐγγιεί. Πλήν τοῖς ὀφθαλμοῖς σου κατανοήσεις, καὶ ἀνταπόδοσιν αμαρτωλῶν ὀψει ὅτι σύ, Κύριε, ἡ ἐλπίς μου, τὸν Υψιστον ἔθου καταφυγὴν σου. Οὐ προσελεύσεται πρὸς σέ κακὰ, καὶ μάστιξ οὐκ ἐγγιεί ἐν τῷ σκηνώματί σου, ὅτι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ, τοῦ διαφυλάξαι σε ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου. Ἐπὶ χειρῶν αρουσί σε, μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου. Ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκον ἐπιβήσῃ, καὶ καταπατήσεις λέοντα καὶ δράκοντα. Ὅτι ἐπ’ ἐμέ ἤλπισε, καὶ ρύσομαι αὐτόν, σκεπάσω αὐτόν, ὅτι ἔγνω τὸ ὄνομά μου. Κεκράζεται πρὸς με, καὶ ἐπακούσομαι αὐτοῦ, μετ’ αὐτοῦ εἰμι ἐν θλίψει, ἐξελεύμαι αὐτόν, καὶ δοξάσω αὐτόν. Μακρότητα ἡμερῶν ἐμπλήσω αὐτόν, καὶ δείξω αὐτῷ τὸ σωτήριόν μου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἀλληλουῖα, γ’; Κύριε ἐλέησον, γ’;
Δόξα...

Τροπᾶριον Ἦχος β’

Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς, Χριστε ὁ Θεός, ἐπὶ Σταυροῦ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας ἐξέτεινας, ἐπισυνάγων πάντα, τὰ ἔθνη, κράζοντα. Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτι οὐκ ἔχομεν παρρησίαν διὰ τὰ πολλά ἡμῶν αμαρτήματα, σὺ τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα δυσώπησον Θεοτόκε Παρθέने, πολλά γάρ ισχύει δέησις Μητρός πρὸς ευμένειαν Δεσπότης. Μὴ παρίδῃς αμαρτωλῶν ἱκεσίας, ἡ πάνσεμνος, ὅτι ἐλεήμων ἐστί, καὶ σώζειν δυνάμενος, ὁ καὶ παθεῖν υπέρ ἡμῶν καταδεξάμενος.

Ἦχος πλ. δ'

Τάδε λέγει Κύριος τοῖς Ιουδαίοις, Λαός μου, τί ἐποίησά σοι, ἢ τί σοι παρηνώχλησα; τοὺς τυφλοὺς σου ἐφώτισα, τοὺς λεπρούς σου ἐκαθάρισα, ἄνδρα ὄντα ἐπὶ κλίνης ἡνωρθωσάμην. Λαός μου, τί ἐποίησά σοι; καὶ τίμοι ἀνταπέδωκας; ἀντὶ τοῦ μάννα, χολήν, ἀντὶ τοῦ ὕδατος, ὄξος, ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν με, σταυρῶ με προσηλώσατε, οὐκέτι στέγω λοιπόν, καλέσω μου τὰ ἔθνη, κακεῖνά με δοξάσουσι σὺν τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι, καγὼ αὐτοῖς δωρήσομαι, ζωὴν αἰώνιον.

Καὶ πάλιν τό αὐτό

Στίχ. Ἐδωκαν εἰς τὸ βρώμά μου χολήν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος.

Οἱ νομοθέται τοῦ Ισραὴλ, Ιουδαῖοι καὶ Φαρισαῖοι, ὁ χορὸς τῶν Ἀποστόλων, βοᾶ πρὸς υμᾶς. Ἴδε ναός, ὃν υμεῖς ἐλύσατε. Ἴδε αμνός, ὃν υμεῖς ἐσταυρώσατε, τάφῳ παρεδώκατε, ἀλλ' ἐξουσία ἐαυτοῦ ἀνέστη. Μὴ πλανήσθε Ιουδαῖοι, αὐτός γάρ ἐστιν ὁ ἐν θαλάσῃ σώσας, καὶ ἐν ἐρήμῳ θρέψας, αὐτός ἐστιν ἡ ζωὴ καὶ τὸ φῶς, καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Κόσμου.

Στίχ. Σώσόν με ὁ Θεός, ὅτι εἰσῆλθοσαν ὕδατα ἕως ψυχῆς μου.

Καὶ πάλιν τό αὐτό.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Δεῦτε χριστοφόροι λαοὶ κατίδωμεν, τί συνεβουλεύσατο Ἰούδας ὁ προδότης, σὺν ἱερεῦσιν ἀνόμοις, κατὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, σήμερον ἐνοχὸν θανάτου, τὸν ἀθάνατον Λόγον πεποίηκαν, καὶ Πιλάτῳ προδῶσαντες, ἐν τόπῳ Κρανίου ἐσταύρωσαν, καὶ ταῦτα πάσχων, ἐβόα ὁ Σωτὴρ ἡμῶν λέγων, Ἄφες αὐτοῖς Πάτερ τὴν αμαρτίαν ταύτην, ὅπως γνῶσι τὰ ἔθνη, τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Καὶ νύν... Πάλιν τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ'

Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστόν τὸ ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῇ!

Στίχ. Ὅτι ἐπῆρθη ἡ μεγαλοπρέπειά σου υπεράνω τῶν οὐρανῶν.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΝΒ' 13 – ΝΔ', 1)

Τάδε λέγει Κύριος. Ἰδού συνήσει ὁ παῖς μου, καί υψωθήσεται, καί δοξασθήσεται, καί μετεωρισθήσεται σφόδρα. Ὅν τρόπον εκστήσονται ἐπὶ σε πολλοί, οὕτως αδοξήσει ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τό εἶδός σου, καί ἡ δόξα σου ἀπὸ υἱῶν ἀνθρώπων. Οὕτω θαυμάσονται ἔθνη πολλά ἐπ' αὐτῷ, καί συνέξουσιν βασιλεῖς τό στόμα αὐτῶν, ὅτι, οἷς οὐκ ἀνηγγέλη περὶ αὐτοῦ, ὥσονται, καί οἱ οὐκ ἀκηκόασιν, συνήσουσιν. Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν, καί ὁ βραχίων Κυρίου τίνι ἀπεκαλύφθη; Ἀνηγγείλαμεν, ὡς παιδίον ἐναντίον αὐτοῦ, ὡς ρίζα ἐν γῇ διψώσῃ. Οὐκ ἔστιν εἶδος αὐτῷ, οὐδέ δόξα, καί εἶδομεν αὐτόν, καί οὐκ εἶχεν εἶδος, οὐδέ κάλλος, ἀλλὰ τό εἶδος αὐτοῦ ἀτίμον, καί ἐκλείπον παρὰ πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων. Ἄνθρωπος ἐν πληγῇ ὢν, καί εἰδῶς φέρειν μαλακίαν, ὅτι ἀπέστραπται τό πρόσωπον αὐτοῦ, ἠτιμάσθη καί οὐκ ἐλογίσθη. Οὗτος τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν φέρει, καί περὶ ἡμῶν ὀδυνάται, καί ἡμεῖς ἐλογισάμεθα αὐτόν εἶναι ἐν πόνῳ, καί ἐν πληγῇ ὑπὸ Θεοῦ, καί ἐν κακῶσει. Αὐτὸς δὲ ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, καί μεμαλάκισται διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν. Παιδεία εἰρήνης ἡμῶν ἐπ' αὐτόν, τῷ μῶλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν. Πάντες ὡς πρόβατα ἐπλανήθημεν, ἄνθρωπος τῇ ὁδῷ αὐτοῦ ἐπλανήθη. Καί Κύριος παρέδωκεν αὐτόν ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν, καί αὐτὸς διὰ τό κεκακῶσθαι, οὐκ ἀνοίγει τό στόμα αὐτοῦ. Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη, καί ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος ἀφώνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τό στόμα αὐτοῦ. Ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ, ἡ κρίσις αὐτοῦ ἤρθη, τὴν δὲ γενεάν αὐτοῦ τίς διηγῆσεται; ὅτι αἶρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τοῦ λαοῦ μου ἤχθη εἰς θάνατον. Καί δώσω τοὺς πονηροὺς, ἀντὶ τῆς ταφῆς αὐτοῦ, καί τοὺς πλουσίους, ἀντὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὅτι ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδέ ευρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, καί βούλεται Κύριος καθαρίσαι αὐτόν ἀπὸ τῆς πληγῆς. Ἐάν δώτε περὶ ἀμαρτίας, ἡ ψυχὴ ὑμῶν ὥσεται σπέρμα μακρόβιον, καί βούλεται Κύριος ἐν χειρὶ αὐτοῦ ἀφελεῖν ἀπὸ τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, δεῖξαι αὐτῷ φῶς, καί πλάσαι τὴν συνέσει, δικαιῶσαι δίκαιον, εὐ δουλεύοντα πολλοῖς, καί τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν αὐτὸς ἀνοίσει. Διὰ τοῦτο αὐτὸς κληρονομήσει πολλούς, καί τῶν ἰσχυρῶν μεριεῖ σκύλα, ἀνθ' ὢν παρεδόθη εἰς θάνατον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, καί ἐν τοῖς ἀνόμοις ἐλογίσθη, καί αὐτὸς

αμαρτίας πολλών ανήνεγκε, καί διά τās αμαρτίας αυτών παρεδόθη. Ευφράνθητι στείρα, ή ου τίκτουσα, ρήξον καί βόησον η ουκ ωδίνουσα, ότι πολλά τά τέκνα τής ερήμου μάλλον, ή τής εχούσης τόν άνδρα.

Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. Β', 11–18)

Αδελφοί, ο αγιάζων καί οι αγιαζόμενοι, εξ ενός πάντες, δι' ήν αιτίαν ουκ επαισχύνεται αδελφούς αυτούς καλεΐν, λέγων. Απαγγελώ τό όνομά σου τοίς αδελφοίς μου, εν μέσω εκκλησίας υμνήσω σε. Καί πάλιν. Εγώ έσομαι πεποισθώς επ' αυτώ. Καί πάλιν. Ιδού εγώ καί τά παιδιά, ά μοι έδωκεν ο Θεός. Επει όύν τά παιδιά κεκοινώνηκε σαρκός καί αίματος, καί αυτός παραπλησίως μετέσχε τών αυτών, ίνα διά τού θανάτου καταργήση τόν τό κράτος έχοντα τού θανάτου, τουτέστι τόν διάβολον, καί απαλλάξη τούτους, όσοι φόβω θανάτου, διαπαντός τού ζήν ένοχοι ήσαν δουλείας, ου γάρ δήπου Αγγέλων επιλαμβάνεται, αλλά σπέρματος Αβραάμ επιλαμβάνεται. Όθεν ώφειλε κατά πάντα τοίς αδελφοίς ομοιωθήναι, ίνα ελεήμων γένηται, καί πιστός Αρχιερεύς τά προς τόν Θεόν, εις τό ιλάσκεσθαι τās αμαρτίας τού λαού, εν ώ γάρ πέπονθεν αυτός πειρασθείς, δύναται τοίς πειραζομένοις βοηθήσαι.

Ευαγγέλιον

Κατά Λουκάν

Τώ καιρώ εκείνω, ήγοντο σύν τώ Ιησού...
... ορώσαι ταύτα.

Ταχύ προκαταλαβέτωσαν ημάς οι οικτιρμοί σου, Κύριε, ότι επτωχεύσαμεν σφόδρα, βοήθησον ημίν, ο Θεός, ο σωτήρ ημών, ένεκεν τής δόξης τού ονόματός σου, Κύριε, ρύσαι ημάς, καί ιλάσθητι ταίς αμαρτίαις ημών, ένεκεν τού ονόματός σου.

Τρισάγιον, Παναγία Τριάς..., Πάτερ ημών..., Ότι σου єστιν..., καί τό

Κοντάκιον

Τόν δι' ημάς σταυρωθέντα, δεύτε πάντες υμνήσωμεν, αυτόν γάρ κατείδε Μαρια επί τού ξύλου καί έλεγεν. Ει καί σταυρόν υπομένεις, σύ υπάρχεις ο Υιός καί Θεός μου.

Κύριε ελέησον, μ' ο εν παντί καιρώ..., Κύριε ελέησον. γ'. Δόξα... Καί νυν... Τήν Τιμιωτέραν..., Εν ονόματι Κυρίου ευλόγησον Πάτερ. Ο Ιερεύς. ο Θεός οικτειρήσαι ημάς..., καί τήν

Ευχήν

Θεέ καί Κύριε τών δυνάμεων, καί πάσης κτίσεως δημιουργέ, ο δία σπλάγχνα ανεικάστου ελέους σου, τόν μονογενή σου Υιόν, τόν Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν, καταπέμψας επί σωτηρία τού γένους ημών, καί δία τού τιμίου αυτού Σταυρού, τό χειρόγραφον τών αμαρτιών ημών διαρρήξας, καί θριαμβεύσας εν αυτώ τάς αρχάς καί εξουσίας τού σκότους, αυτός, Δέσποτα φιλόανθρωπε, πρόσδεξαι καί ημών τών αμαρτωλών τάς ευχαριστηρίους ταύτας καί ικετηρίους εντεύξεις, καί ρύσαι ημάς από παντός ολεθρίου καί σκοτεινού παραπτώματος, καί πάντων τών κακώσαι ημάς ζητούντων, ορατών καί αοράτων εχθρών. Καθήλωσον εκ τού φόβου σου τάς σάρκας ημών, καί μή εκκλίνης τάς καρδίας ημών εις λόγους, ή εις λογισμούς πονηρίας, αλλά τώ πόθω σου τρώσον ημών τάς ψυχάς, ίνα πρός σέ διαπαντός ατενίζοντες, καί τώ παρά σου φωτί οδηγούμενοι, σέ τό απρόσιτον καί αϊδιον κατοπτεύοντες φώς, ακατάπαυστόν σοι τήν εξομολόγησιν, καί ευχαριστίαν αναπέμπομεν, τώ ανάρχω Πατρί σύν τώ μονογενεί σου Υιώ, καί τώ παναγίω, καί αγαθώ, καί ζωοποιώ σου Πνεύματι, νύν, καί αεί, καί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

ΩΡΑ ΕΝΑΤΗ

Τρισάγιον. Παναγία Τριάς..., Πάτερ ημών..., Ότι σου εστιν..., Δεύτε προσκυνήσωμεν... γ';, καί τούς επομενους ψαλμούς.

Ψαλμός ξη';

Σώσόν με, ο Θεός, ότι εισήλθοσαν ύδατα έως ψυχής μου. Ενεπάγην εις ιλύν βυθού, καί ουκ έστιν υπόστασις, ήλθον εις τά βάθη τής θαλάσσης, καί καταιγίς κατεπόντισέ με. Εκοπίασα κράζων, εβραγχίασεν ο λάρυγξ μου, εξέλιπον οι οφθαλμοί μου από τού ελπίζειν με επί τόν Θεόν μου. Επληθύνθησαν υπέρ τάς τρίχας τής κεφαλής μου οι μισούντές με δωρεάν. Εκραταιώθησαν οι εχθροί μου, οι εκδιώκοντές με αδίκως, ά ουχ ήρπαζον, τότε απετίννυον, ο Θεός, σύ έγνωσ τήν αφροσύνην μου, καί αι πλημμέλειαί μου από σου ουκ απεκρύβησαν. Μή αισχυνθείησαν επ'; εμέ οι υπομόνοντές σε, Κύριε, Κύριε τών δυνάμεων, μηδέ εντραπείησαν επ'; εμέ οι ζητούντές σε, ο Θεός τού Ισραήλ, ότι ένεκά σου υπήνεγκα ονειδισμόν, εκάλυψεν εντροπή τό πρόσωπόν μου. Απηλλοτριωμένος εγενήθην τοίς αδελφοίς μου, καί ξένος τοίς υιοίς τής μητρός μου. Ότι ο ζήλος τού οίκου σου κατέφαγέ με, καί οι ονειδισμοί τών ονειδιζόντων σε επέπεσον επ'; εμέ. Καί

συνεκάλυψα εν νηστεία τήν ψυχήν μου, καί εγενήθη εις ονειδισμούς εμοί. Καί εθέμην τό ένδυμά μου σάκκον, καί εγενόμην αυτοίς εις παραβολήν. Κατ’ εμού ηδολέσχουν οι καθήμενοι εν πύλαις, καί εις εμέ έψαλλον οι πίνοντες οίνον. Εγώ δέ τή προσευχή μου πρός σέ, Κύριε, καιρός ευδοκίας. Ο Θεός, εν τώ πλήθει τού ελέους σου επάκουσόν μου, εν αληθεία τής σωτηρίας σου. Σώσόν με από πηλού, ίνα μή εμπαγώ, ρυσθείην εκ τών μισούντων με, καί εκ τών βαθέων τών υδάτων. Μή με καταποντισάτω καταιγίς ύδατος, μηδέ καταπιέτω με βυθός, μηδέ συσχέτω επ’ εμέ φρέαρ τό στόμα αυτού. Εισάκουσόν μου, Κύριε, ότι χρηστόν τό έλέός σου, κατά τό πλήθος τών οικτιρμών σου επίβλεπον επ’ εμέ. Μή αποστρέψης τό πρόσωπόν σου από τού παιδός σου, ότι θλίβομαι, ταχύ επάκουσόν μου. Πρόσχες τή ψυχή μου, καί λύτρωσαι αυτήν, ένεκα τών εχθρών μου ρύσαί με. Σύ γάρ γινώσκεις τόν ονειδισμόν μου καί τήν αισχύνην μου, καί τήν εντροπήν μου. Εναντίον σου πάντες οι θλίβοντές με, ονειδισμόν προσεδόκησεν η ψυχή μου, καί ταλαιπωρίαν. Καί υπέμεινα συλλυπούμενον, καί ουχ υπήρξε, καί παρακαλούντας, καί ουχ εύρον. Καί έδωκαν εις τό βρώμά μου χολήν, καί εις τήν δίψαν μου επότισάν με όξος. Γενηθήτω η τράπεζα αυτών, ενώπιον αυτών εις παγίδα, καί εις ανταπόδοσιν, καί εις σκάνδαλον. Σκοτισθήτωσαν οι οφθαλμοί αυτών τού μή βλέπειν, καί τόν νώτον αυτών διαπαντός σύγκαμψον. Έκχεον επ’ αυτούς τήν οργήν σου, καί ο θυμός τής οργής σου καταλάβοι αυτούς. Γενηθήτω η έπαυλις αυτών ηρημωμένη, καί εν τοίς σκηνώμασιν αυτών μή έστω ο κατοικών. Ότι, όν σύ επάταξας, αυτοί κατεδίωξαν, καί επί τό άλγος τών τραυμάτων μου προσέθηκαν. Πρόσθες ανομίαν επί τή ανομία αυτών, καί μή εισελθέτωσαν εν δικαιοσύνη σου. Εξαλειφθήτωσαν εκ βίβλου ζώντων, καί μετά δικαίων μή γραφήτωσαν. Πτωχός καί αλγών ειμι εγώ, η σωτηρία σου, ο Θεός, αντιλάβοιτό μου. Αινέσω τό όνομα τού Θεού μου μετ’ ωδής, μεγαλυνώ αυτόν εν αιnéσει. Καί αρέσει τώ Θεώ υπέρ μόσχον νέον, κέρατα εκφέροντα καί Οπλάς. Ιδέτωσαν πτωχοί, καί ευφρανθήτωσαν, εκζητήσατε τόν Θεόν, καί ζήσεται η ψυχή ημών. Ότι εισήκουσε τών πενήτων ο Κύριος, καί τούς πεπεδημένους αυτού ουκ εξουδένωσεν. Αινεσάτωσαν αυτόν οι ουρανοί καί η γή, θάλασσα καί πάντα τά έρποντα εν αυτή. Ότι ο Θεός σώσει τήν Σιών, καί οικοδομηθήσονται αι πόλεις τής Ιουδαίας. Καί κατοικήσουσιν εκεί,

καί κληρονομήσουσιν αυτήν. Καί τό σπέρμα τών δούλων σου καθέξουσιν αυτήν, καί οι αγαπώντες τό όνομά σου κατασκηνώσουσιν εν αυτή.

Ψαλμός ξθ''

Ο Θεός, εις τήν βοήθειάν μου πρόσχες. Κύριε, εις τό βοηθήσαι μοι σπεύσον. Αισχυνθήτωσαν, καί εντραπήτωσαν οι ζητούντες τήν ψυχήν μου. Αποστραφήτωσαν εις τά οπίσω, καί καταισχυνθήτωσαν οι βουλόμενοί μοι κακά. Αποστραφήτωσαν παραυτίκα αισχυνόμενοι οι λέγοντές μοι. Εύγε, εύγε. Αγαλλιάσθωσαν, καί ευφρανθήτωσαν επί σοί πάντες οι ζητούντές σε, ο Θεός, καί λεγέτωσαν διαπαντός. Μεγαλυνθήτω ο Κύριος, οι αγαπώντες τό σωτήριόν σου. Εγώ δέ πτωχός ειμι καί πένης. Ο Θεός, βοήθησόν μοι. Βοηθός μου καί ρύστης μου εί σύ. Κύριε, μή χρονίσης.

Ψαλμός πε''

Κλίνον, Κύριε, τό ούς σου, καί επάκουσόν μου, ότι πτωχός καί πένης ειμί εγώ. Φύλαξον τήν ψυχήν μου, ότι όσιός ειμι, σώσον τόν δούλόν σου, ο Θεός μου, τόν ελπίζοντα επί σε. Ελέησόν με, Κύριε, ότι πρόσ σέ κεκράξομαι όλην τήν ημέραν, εύφρανον τήν ψυχήν τού δούλου σου, ότι πρόσ σέ ήρα τήν ψυχήν μου. Ότι σύ, Κύριε, χρηστός, καί επιεικής, καί πολυέλεος πάσι τοίς επικαλουμένοις σε. Ενώτισαι, Κύριε, τήν προσευχήν μου, καί πρόσχες τή φωνή τής δεήσεώς μου. Εν ημέρα θλίψεώς μου εκέκραξα πρόσ σέ, ότι επήκουσάς μου. Ουκ έστιν όμοιός σοι εν θεοίς Κύριε, καί ουκ έστι κατά τά έργα σου. Πάντα τά έθνη, όσα εποίησας, ήξουσι καί προσκυνήσουσιν ενώπιόν σου, Κύριε, καί δοξάσουσι τό όνομά σου. Ότι μέγας εί σύ, καί ποιών θαυμάσια, σύ εί Θεός μόνος. Οδήγησόν με, Κύριε, εν τή οδώ σου, καί πορεύσομαι εν τή αληθεία σου, ευφρανθήτω η καρδιά μου, τού φοβείσθαι τό όνομά σου. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε ο Θεός μου, εν όλη καρδιά μου, καί δοξάσω τό όνομά σου εις τόν αιώνα. Ότι τό έλεός σου μέγα επ'' εμέ, καί ερρύσω τήν ψυχήν μου εξ Άδου κατωτάτου. Ο Θεός, παράνομοι επανέστησαν επ'' εμέ, καί συναγωγή κραταιών εζήτησαν τήν ψυχήν μου, καί ου προέθεντό σε ενώπιον αυτών. Καί σύ, Κύριε ο Θεός μου, οικτίρμων καί ελεήμων, μακρόθυμος καί πολυέλεος καί αληθινός. Επίβλεψον επ'' εμέ, καί ελέησόν με, δός τό κράτος σου τώ παιδί σου, καί σώσον τόν υιόν τής παιδίσκης σου. Ποίησον μετ'' εμού σημείον εις αγαθόν, καί ιδέτωσαν οι

μισούντές με, καί αισχυνθήτωσαν, ὅτι σύ, Κύριε, εβοήθησάς μοι, καί παρεκάλεσάς με.

Δόξα... Καί νύν... Αλληλούϊα, γ' Κύριε ελέησον γ' Δόξα...

Τροπάριον Ἦχος πλ. δ

Βλέπων ο Ληστής τόν αρχηγόν τῆς ζωῆς, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, ἔλεγεν. Εἰ μή Θεός υπήρχε σαρκωθείς, ο σύν ἡμῖν σταυρωθείς, οὐκ ἂν ο ἥλιος τάς ακτῖνας εναπέκρυσεν, οὐδέ ἡ γῆ σειομένη εκυμαί νετο. Αλλ' ο πάντων ανεχόμενος, Μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο δι' ἡμᾶς γεννηθείς ἐκ Παρθένου, καί σταύρωσιν υπομείνας Αγαθέ. Ο θανάτῳ τόν θάνατον σκυλεύσας, καί Ἐγερσιν δείξας ὡς Θεός, μή παρίδῃς οὐς ἐπλάσας τῇ χειρί σου, δείξον τήν φιλανθρωπίαν σου ελεῆμον, δέξαι τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ὑπερ ἡμῶν, καί σῶσον Σωτήρ ἡμῶν, λαόν ἀπεγνωσμένον.

Ἦχος βαρύς

Θάμβος ἦν κατιδεῖν, τόν ουρανοῦ καί γῆς Ποιητήν, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, ἥλιον σκοτισθέντα, τήν ἡμέραν δέ πάλιν εἰς νύκτα μετελθούσαν, καί τήν γῆν ἐκ τάφων ἀναπέμπουσιν, σώματα νεκρῶν, μεθ' ὧν προσκυνούμεν σε, σῶσον ἡμᾶς.

Καί πάλιν τό αὐτό

Στίχ. Διεμερίσαντο τά ἱμάτιά μου εαυτοῖς, καί ἐπὶ τόν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλήρον.

Ἦχος β'

Ὅτε σέ Σταυρῷ προσήλωσαν παράνομοι, τόν Κύριον τῆς δόξης, εβόας πρὸς αὐτούς. Τί υμᾶς ἐλύπησα; ἢ ἐν τίνι παρώργισα; πρὸ ἐμοῦ, τίς υμᾶς ἐρρύσατο ἐκ θλίψεως; καί νύν, τίμοι ἀνταποδίδοτε; πονηρά ἀντί αγαθῶν, ἀντί στύλου πυρός Σταυρῷ με προσηλώσατε, ἀντί νεφέλης, τάφον μοι ωρύξατε, ἀντί τοῦ μάννα, χολήν μοι προσηνέγκατε, ἀντί τοῦ ὕδατος, ὄξος με ἐποτίσατε. Λοιπόν καλῶ τά ἔθνη, κακεῖνά με δοξάσουσι, σύν Πατρί καί ἀγίῳ Πνεύματι.

Στίχ. Ἐδωκαν εἰς τό βρώμά μου χολήν, καί εἰς τήν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος.

Καί πάλιν τό αὐτό

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Σήμερον κρεμάται επί ξύλου, ο εν ύδασι τήν γήν κρεμάσας. (εκ γ'). Στέφανον εξ ακανθών περιτίθεται, ο τών Αγγέλων Βασιλεύς. Ψευδή πορφύραν περιβάλλεται, ο περιβάλλων τόν ουρανόν εν νεφέλαις. Ράπισμα κατεδέξατο, ο εν Ιορδάνη ελευθερώσας τόν Αδάμ. Ήλοις προσηλώθη ο Νυμφίος τής Εκκλησίας. Λόγχη εκεντήθη, ο Υιός τής Παρθένου. Προσκυνούμέν σου τά Πάθη Χριστέ. (εκ γ). Δείξον ημίν καί τήν ένδοξόν σου Ανάστασιν.

Προκείμενον Ήχος πλ. β'

Είπεν άφρων εν καρδιά αυτού, ουκ έστι Θεός.

Στίχ. Ουκ έστι ποιών χρηστότητα, ουκ έστιν έως ενός.

Προφητείας Ιερεμίου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΑ', 18–23, ΙΒ', 1–5, 9–11, 14–15)

Κύριε, γνώρισόν μοι, καί γνώσομαι. Τότε είδον τά επιτηδεύματα αυτών, εγώ δέ, ως αρνίον άκακον αγόμενον τού θύεσθαι, ουκ έγνων. Επ' εμέ ελογίσαντο λογισμόν πονηρόν, λέγοντες. Δεύτε, καί εμβάλωμεν ξύλον εις τόν άρτον αυτού, καί εκτρίψωμεν αυτόν από γής ζώντων, καί τό όνομα αυτού ου μή μνησθή έτι. Κύριε τών δυνάμεων, κρίνων δίκαια, δοκιμάζων νεφρούς, καί καρδίας, ίδοιμι τήν παρά σου εκδίκησιν εν αυτοίς, ότι πρόσ σέ απεκάλυψα τό δικαίωμά μου. Διά τούτο τάδε λέγει Κύριος επί τούς άνδρας Αναθώθ, τούς ζητούντας τήν ψυχήν μου, τούς λέγοντας, ου μή προφητεύσης επί τώ ονόματι Κυρίου, ει δέ μή, αποθάνη εν ταίς χερσίν ημών. Ιδού εγώ επισκέψομαι επ' αυτούς, οι νεανίσκοι αυτών εν μαχαίρα αποθανούνται, καί οι υιοί αυτών καί αι θυγατέρες αυτών τελευτήσουσιν εν λιμώ, καί εγκατάλειμμα ουκ έσται αυτών, ότι επάξω κακά επί τούς κατοικούντας εν Αναθώθ, εν ενιαυτώ επισκέψεως αυτών. Δίκαιος εί, Κύριε, ότι απολογήσομαι πρόσ σέ, πλήν κρίματα λαλήσω πρόσ σέ. Τί ότι οδός ασεβών ευοδούται; ευθήνησαν πάντες οι αθετούντες αθετήματα, εφύτευσας αυτούς, καί ερριζώθησαν, ετεκνοποίησαντο, καί εποίησαν καρπόν, εγγύς εί σύ τού στόματος αυτών, καί πόρρω από τών νεφρών αυτών. Καί σύ, Κύριε, γινώσκεις με, οίδας με, καί δεδοκίμακας τήν καρδίαν μου εναντίον σου, άθροισον αυτούς ώσπερ πρόβατα εις σφαγήν, άγνισον αυτούς εις ημέραν σφαγής αυτών. Έως πότε πενήθει η γή, καί πάς ο χόρτος τού αγρού, ξηρανθήσεται, από κακίας τών κατοικούντων εν αυτή; ηφανίσθησαν κτήνη καί πετεινά, ότι είπον,

ουκ όψεται ο Θεός οδούς Τιμών, σού οι πόδες τρέχουσι, καί εκλύουσί σε. Συναγάγετε πάντα τά θηρία τού αγρού, καί ελθέτωσαν τού φαγείν αυτήν. Ποιμένες πολλοί διέφθειραν τόν αμπελώνά μου, εμόλυναν τήν μερίδα μου, έδωκαν τήν μερίδα τήν επιθυμητήν μου εις έρημον άβατον, ετέθη εις αφανισμόν απωλείας. Ότι τάδε λέγει Κύριος περί πάντων τών γειτόνων τών πονηρών, τών απτομένων τής κληρονομίας μου, ής εμέρισα τώ λαώ μου τώ Ισραήλ. Ιδού εγώ ανασπώ αυτούς από τής γής αυτών, καί τόν Ιούδαν εκβαλώ εκ μέσου αυτών, καί έσται μετά τό εκβαλείν με αυτούς, επιστρέψω καί ελεήσω αυτούς, καί κατοικιώ αυτούς, έκαστον εις τήν κληρονομίαν αυτού, καί έκαστον εις τήν γήν αυτού.

Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. Ι', 19–31)

Αδελφοί, έχοντες παρρησίαν εις τήν είσοδον τών Αγίων, εν τώ Αίματι Ιησού, ήν ανεκαίνισεν ημίν οδόν πρόσφατον καί ζώσαν, διά τού καταπετάσματος (τουτέστι, τής σαρκός αυτού) καί Ιερέα μέγαν επί τόν οίκον τού Θεού, προσερχώμεθα μετά αληθινής καρδίας εν πληροφορία πίστεως, ερραντισμένο τάς καρδίας από συνειδήσεως πονηράς, καί λελουμένοι τό σώμα ύδατι καθαρώ, κατέχωμεν τήν ομολογίαν τής ελπίδος ακλινή (πιστός γάρ ο επαγγειλάμενος), καί κατανοώμεν αλλήλους, εις παροξυσμόν αγάπης, καί καλών έργων, μή εγκαταλιπόντες τήν επισυναγωγήν εαυτών, καθώς έθος τισίν, αλλά παρακαλούντες, καί τοσούτω μάλλον, όσω βλέπετε εγγίζουσιν τήν ημέραν. Εκουσίως γάρ αμαρτανόντων ημών μετά τό λαβείν τήν επίγνωσιν τής αληθείας, ουκέτι περί αμαρτιών απολείπεται θυσία, φοβερά δέ τις εκδοχή κρίσεως, καί πυρός ζήλος, εσθίειν μέλλοντος τούς υπεναντίους. Αθετήσας τις νόμον Μωσέως, χωρίς οικτιρμών επί δυσίν ή τρισί μάρτυσιν αποθνήσκει, πόσω (δοκείτε) χειρόνος αξιωθήσεται τιμωρίας ο τόν Υιόν τού Θεού καταπατήσας, καί τό αίμα τής διαθήκης κοινόν ηγησάμενος, εν ώ ηγιάσθη, καί τό Πνεύμα τής χάριτος ενυβρίσας; Οίδαμεν γάρ τόν ειπόντα. Εμοί εκδίκησις, εγώ ανταποδώσω, λέγει Κύριος. Καί πάλιν, Κύριος κρινεί τόν λαόν αυτού. Φοβερόν τό εμπεσείν εις χείρας Θεού ζώντος.

Ευαγγέλιον

Κατά Ιωάννην

Τώ καιρώ εκείνω, ότε εσταύρωσαν τόν Ιησούν...

... όψονται εις όν εξεκέντησαν.

Μή δή παραδώ ης ημας εις τέλος, διά τό όνομά σου τό άγιον, καί μη διασκεδάσης τήν διαθήκην σου, καί μή αποστήσης τό έλεός σου αφ' ημών, διά Αβραάμ τόν ηγαπημένον υπό σου, καί διά Ισαάκ τόν δούλόν σου, καί Ισραήλ, τόν άγιόν σου.

Τρισάγιον. Παναγία Τριάς..., Πάτερ ημών..., Ότι σου έστιν..., καί τό

Κοντάκιον

Τόν δι' ημάς σταυρωθέντα δεύτε πάντες υμνήσωμεν. αυτόν γάρ κατείδε Μαρία επί τού ξύλου, καί έλεγεν. Ει καί σταυρόν υπομένεις, σύ υπάρχεις ο Υιός καί Θεός μου.

Κύριε ελέησον, ο εν παντίκαιρώ..., Κύριε ελέησον, γ'·. Δόξα... Καί νύν... Τήν τιμιωτέραν...,· Εν ονόματι Κυρίου ευλόγησον, Πάτερ. Ο Ιερέυς. Ο Θεός οικτειρήσαι ημάς..., καί τήν επομένην

Ευχήν

Δέσποτα Κύριε Ιησού Χριστέ ο Θεός ημών, ο μακροθυμήσας επί τοίς ημών πλημμελήμασι, καί άχρι τής παρούσης ώρας αγαγών ημάς, έν ή επί τού ζωοποιού Ξύλου κρεμάμενος, τώ ευγνώμονι Ληστή, τήν εις τόν Παράδεισον ωδοποίησας είσοδον, καί θανάτω τόν θάνατον ώλεσας, ιλάσθητι ημίν τοίς αμαρτωλοίς, καί αναξίοις δούλοις σου, ημάρτομεν γάρ καί ηνομήσαμεν, καί ουκ εσμέν άξιοι άραι τά όμματα ημών, καί βλέψαι εις τό ύψος τού ουρανού, διότι κατελίπομεν τήν οδόν τής δικαιοσύνης σου, καί επορεύθημεν εν τοίς θελήμασι τών καρδιών ημών. Αλλ'· Ικετεύομεν τήν σήν ανείκαστον αγαθότητα. Φείσαι ημών, Κύριε, κατά τό πλήθος τού ελέους σου, καί σώσον ημάς, διά τό όνομά σου τό άγιον, ότι εξέλιπον εν ματαιότητι αι ημέραι ημών. Εξελού ημάς τής τού αντικειμένου χειρός, καί άφες ημίν τά αμαρτήματα, καί νέκρωσον τό σαρκικόν ημών φρόνημα, ίνα τόν παλαιόν αποθέμενοι άνθρωπον, τόν νέον ενδυσώμεθα, καί σοί ζήσωμεν τώ ημετέρω Δεσπότη καί κηδεμόνι, καί ούτω, τοίς σοίς ακολουθούντες προστάγμασιν, εις τήν αιώνιον ανάπαυσιν καταστήσωμεν, ένθα πάντων εστί τών ευφραινομένων η κατοικία. Σύ γάρ εί η όντως αληθινή ευφροσύνη καί αγαλλίασις τών αγαπώντων σε, Χριστέ ο Θεός ημών, καί σοί τήν δόξαν αναπέμπομεν, σύν τώ ανάρχω σου Πατρί, καί τώ Παναγίω

καί αγαθώ, καί ζωοποιώ σου Πνεύματι, νύν, καί αεί, καί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

Εἶτα λέγομεν χύμα τούς Μακαρισμούς.

Μακάριοι οι πενθούντες, ὅτι αυτοί παρακληθήσονται.

Μακάριοι οι πραεῖς, ὅτι αυτοί κληρονομήσουσι τήν γήν.

Μακάριοι οι πεινῶντες καί διψῶντες τήν δικαιοσύνην, ὅτι αυτοί χορτασθήσονται.

Μακάριοι οι ελεήμονες, ὅτι αυτοί ελεηθήσονται.

Μακάριοι οι καθαροί τή καρδιά, ὅτι αυτοί τόν Θεόν ὁψονται.

Μακάριοι οι ειρηνοποιοί, ὅτι αυτοί Υιοί Θεοῦ κληθήσονται.

Μακάριοι οι δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μακάριοι ἐστέ ὅταν ονειδίσωσιν ὑμᾶς, καί διώξωσι, καί εἰπωσι πᾶν πονηρόν ῥήμα καθ' ὑμῶν, ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ.

Χαίρετε καί ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθός ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε... καί τούς λοιπούς. Χορός ὁ ἐπουράνιος..., Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν..., Ἄνες, ἄφες..., Πάτερ ἡμῶν..., Ὅτι σοῦ ἐστὶν..., καί τό

Κοντάκιον

Τόν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα δεύτε πάντες ὑμνήσωμεν. αὐτόν γάρ κατείδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου, καί ἔλεγεν. Εἰ καί σταυρόν υπομένεις, σύ υπάρχεις ὁ Υἱός καί Θεός μου.

Εἶτα, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, Εἴη τό ὄνομα Κυρίου..., ἐκ γὰρ καί τόν Ψαλμόν, Εὐλογῶ τόν Κύριον ἐν παντί καιρῷ...

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Περί ώραν δεκάτην τῆς ἡμέρας σημαίνει. Ευλογήσαντος δέ τοῦ ερέως, αρχομένου τοῦ Λυχνικοῦ, λέγομεν τόν Προοιμιακόν καί μετά τήν μεγάλην Συναπτήν, τό, Κύριε εκέκραξα. εν ὧ ιστώμεν Στίχους ', καί ψάλλομεν τά εφεξῆς Στιχηρά Ιδιόμελα πέντε.

Ἦχος α'

Πάσα ἡ κτίσις, ἡλλοιοῦτο φόβῳ, θεωρούσά σε, εν σταυρῷ κρεμάμενον Χριστέ, ὁ ἥλιος εσκοτίζετο, καί γῆς τά θεμέλια συνεταράττετο, τά πάντα συνέπασχον, τῷ τά πάντα κτίσαντι, ὁ εκουσίως δι' ἡμάς υπομείνας, Κύριε δόξα σοι. (Δίς)

Ἦχος β'

Λαός δυσσεβῆς καί παράνομος, ἵνα, τί μελετά κενά; ἵνα τί τήν ζωὴν τῶν ἀπάντων θανάτῳ κατεδίκασε; Μέγα θαῶμα! ὅτι ὁ Κτίστης τοῦ Κόσμου, εἰς χείρας ἀνόμων παραδίδοται, καί ἐπὶ ξύλου ανυψοῦται, ὁ φιλόανθρωπος, ἵνα τοὺς εν Ἀδῇ δεσμώτας ἐλευθερώσῃ κρίζοντας. Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Σήμερον σε θεωρούσα, ἡ ἀμειπτος Παρθένος, εν Σταυρῷ Λόγε αναρτώμενον, οδυρομένη μητρῶα σπλάγχνα, ἐτέρωτο τήν καρδίαν πικρῶς, καί στενάζουσα οδυνηρῶς ἐκ βάθους ψυχῆς, παρειάς σύν θριξί καταξαίνουσα, κατετρύχετο, διό καί τό στήθος τύπτουσα, ἀνέκραγε γοερῶς. Οἴμοι θεῖον Τέκνον! οἴμοι τό φῶς τοῦ Κόσμου! τί ἔδυσ ἐξ οφθαλμῶν μου, ὁ Αμνός τοῦ Θεοῦ; ὅθεν αἱ στρατιαί τῶν Ασωμάτων, τρόμῳ, συνέιχοντο λέγουσαι. Ακατάληπτε Κύριε δόξα σοι.

Επὶ ξύλου βλέπουσα, κρεμάμενον Χριστέ, σέ τόν πάντων Κτίστην καί Θεόν, ἡ σέ ἀσπύρως τεκούσα, ἐβόα πικρῶς. Υἱέ μου, πού τό κάλλος ἔδυ τῆς μορφῆς σου; ου φέρω καθοράν σε, ἀδίκως σταυρούμενον, σπεύσον οὖν ἀνάστηθι, ὅπως ἴδω καγῶ, σοῦ τήν ἐκ νεκρῶν, τριήμερον ἐξανάστασιν.

Ἦχος πλ. β'

Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς κτίσεως, παρίσταται Πιλάτῳ, καί σταυρῷ παραδίδοται ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων, ὡς αμνός προσαγόμενος τῇ ἰδίᾳ βουλήσει, τοῖς ἡλοῖς προσπήγνυται, καί τήν πλευράν κεντάται, καί τῷ σπόγγῳ προσψαύεται, ὁ μάννα

επομβρήσας, τὰς σιαγόνας ραπίζεται, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ Κόσμου, καὶ ὑπὸ τῶν ιδίων δούλων ἐμπαίζεται, ὁ Πλάστης τῶν ἀπάντων. Ὡ Δεσπότης φιланθρωπίας! ὑπὲρ τῶν σταυρούντων παρεκάλει τὸν ἴδιον Πατέρα, λέγων. Ἄφες αυτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην, οὐ, γὰρ οἶδασιν οἱ ἄνομοι, τί ἀδίκως πράττουσιν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β

Ὡ! πῶς ἡ παράνομος συναγωγή, τὸν Βασιλέα τῆς Κτίσεως κατεδίκησε θανάτῳ, μὴ αἰδεσθεῖσα τὰς εὐεργεσίας, ἃς ἀναμιμνήσκων, προησφαλίζετο λέγων πρὸς αὐτοὺς. Λαὸς μου τί ἐποίησα ὑμῖν, οὐ θαυμάτων ἐνέπλησα τὴν Ἰουδαίαν, οὐ νεκροὺς ἐξανέστησα μόνῳ τῷ λόγῳ; οὐ πάσαν μαλακίαν ἐθεράπευσα καὶ νόσον, τί οὖν μοι ἀνταποδίδετε; εἰς τί ἀμνημονεῖτέ μου; ἀντὶ τῶν ἱαμάτων πληγὰς μοι ἐπιθέντες, ἀντὶ ζωῆς νεκροῦντες, κρεμώντες ἐπὶ ξύλου, ὡς κακούργον, τὸν εὐεργέτην, ὡς παράνομον, τὸν νομοδότην, ὡς κατάκριτον, τὸν πάντων βασιλέα. Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν...

Φοβερὸν καὶ παράδοξον Μυστήριον, σήμερον ἐνεργούμενον καθοράται. Ὁ ἀναφῆς κρατεῖται, δεσμεῖται, ὁ λύων τὸν Ἀδάμ τῆς κατάρας. Ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφροὺς, ἀδίκως ἐτάζεται, εἰρκτὴ κατακλείεται, ὁ τὴν ἄβυσσον κλείσας, πιλάτῳ παρίσταται, ὧ τρόμῳ παρίστανται οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, ραπίζεται χειρὶ τοῦ πλάσματος, ὁ Πλάστης, ξύλῳ κατακρίνεται, ὁ κρίνων ζώντας καὶ νεκροὺς, τάφῳ κατακλείεται, ὁ καθαιρέτης τοῦ Ἄδου. Ὁ πάντα φέρων συμπαθῶς, καὶ πάντας σώσας τῆς ἀράς, ἀνεξίκακε Κύριε δόξα σοι.

Προκείμενον Ἦχος δ

Διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου εαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν μου ἔβαλον κλῆρον.

Στίχ. Ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, πρόσχες μοι, ἵνα τί ἐγκατέλιπές με;

**Τῆς Εξόδου τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. ΛΓ 11–23)**

Ελάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσὴν, ἐνώπιος ἐνωπίῳ, ὡς εἰ τις λαλήσει πρὸς τὸν εαυτοῦ φίλον, καὶ ἀπελύετο εἰς τὴν παρεμβολήν. Ὁ δὲ θεράπων Ἰησοῦς, υἱὸς Ναυὴ νέος, οὐκ ἐξεπορεύετο ἐκ τῆς σκηνῆς. Καὶ εἶπε Μωϋσῆς πρὸς Κύριον. Ἰδοὺ σύ μοι λέγεις, Ἀνάγαγε τὸν λαὸν τούτον, σύ δὲ οὐκ ἐδήλωσάς μοι, ὅν συναποστελεῖς μετ' ἐμοῦ. Σύ δὲ μοι εἶπας. Οἶδά σε παρά πάντας, καὶ χάριν ἔχεις

παρ᾽ ἐμοί. Εἰ οὖν εὗρηκα χάριν ἐναντίον σου, ἐμφάνισόν μοι σεαυτὸν, ἵνα γνωστῶς ἴδω σε, ὅπως ἂν ὦ εὐρηκῶς χάριν ἐνώπιόν σου, καὶ ἵνα γνῶ, ὅτι λαός σου τὸ ἔθνος τὸ μέγα τοῦτο. Καὶ λέγει. Αὐτὸς προπορεύσομαί σου, καὶ καταπαύσω σε, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν. Εἰ μὴ σύ αὐτὸς συμπορεύσῃ μεθ᾽ ἡμῶν, μὴ με ἀναγάγῃς ἐντεύθεν. Καὶ πῶς γνωστόν ἐσται ἀληθῶς, ὅτι εὗρηκα χάριν παρὰ σοί, ἐγὼ τε καὶ ὁ λαός σου, ἀλλ᾽ ἢ συμπορευομένου σου μεθ᾽ ἡμῶν; καὶ ἐνδοξασθήσομαι ἐγὼ τε, καὶ ὁ λαός σου παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα ἐπὶ τῆς γῆς ἐσιν. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν. Καὶ τοῦτόν σοι τὸν λόγον, ὃν εἶρηκας, ποιήσω, εὗρηκας γάρ χάριν ἐνώπιον ἐμοῦ, καὶ οἶδά σε παρὰ πάντας. Καὶ λέγει Μωϋσῆς. Δείξόν μοι τὴν σεαυτοῦ δόξαν. Καὶ εἶπεν. Εγὼ παρελεύσομαι πρότερός σου τῇ δόξῃ μου, καὶ καλέσω τὸ ὄνοματί μου. Κύριος ἐναντίον σου, καὶ ἐλεήσω, ὃν ἂν ἐλεῶ, καὶ οἰκτιρήσω, ὃν ἂν οἰκτεῖρω. Καὶ εἶπεν, οὐ δυνήσῃ ἰδεῖν τὸ πρόσωπόν μου, οὐ γάρ μὴ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν μου, καὶ ζήσεται. Καὶ εἶπε Κύριος, ἰδοὺ τόπος παρ᾽ ἐμοί, καὶ στήθι ἐπὶ τῆς πέτρας, ἡνίκα δ᾽ ἂν παρέλθῃ ἡ δόξα μου, καὶ θήσω σε εἰς ὀπήν τῆς πέτρας, καὶ σκεπάσω τὴν χειρὶ μου ἐπὶ σέ, ἕως ἂν παρέλθω, καὶ ἀφελῶ τὴν χεῖρά μου, καὶ τότε ὄψει τὰ ὀπίσω μου, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ὀφθήσεταιί σοι.

Προκείμενον Ἦχος δ᾽

Δίκασον, Κύριε, τοὺς ἀδικούντάς με.

Στίχ. Ἀνταπεδίδοσάν μοι πονηρά, ἀντὶ ἀγαθῶν.

Ἰὼβ τὸ Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΜΒ᾽, 12–17)

Εὐλόγησε Κύριος τὰ ἔσχατα τοῦ Ἰὼβ μάλλον, ἢ τὰ ἐμπροσθεν, ἦν δὲ τὰ κτήνη αὐτοῦ, πρόβατα μύρια τετρακισχίλια, κάμηλοι εξακισχίλια, ζεύγη βοῶν χίλια, ὄνοι θήλειαι νομάδες χίλια. Γεννῶνται δὲ αὐτῷ υἱοὶ ἐπτὰ, καὶ θυγατέρες τρεῖς. Καὶ ἐκάλεσε τὴν μὲν πρώτην, Ἡμέραν, τὴν δὲ δευτέραν, Κασσίαν, τὴν δὲ τρίτην, Ἀμαθαίας κέρας. Καὶ οὐχ ευρέθησαν κατὰ τὰς θυγατέρας Ἰὼβ, βελτίους αὐτῶν ἐν τῇ ὑπ᾽ οὐρανόν, ἔδωκε δὲ αὐταῖς ὁ πατήρ κληρονομίαν ἐν τοῖς ἀδελφοῖς. Ἐζήσε δὲ Ἰὼβ, μετὰ τὴν πληγὴν, ἔτη ἑκατὸν ἐβδομήκοντα, τὰ δὲ πάντα ἔτη ἔζησε διακόσια τεσσαράκοντα. Καὶ εἶδεν Ἰὼβ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ τοὺς υἱοὺς τῶν υἱῶν αὐτοῦ, τετάρτην γενεάν, καὶ ἐτελεύτησεν Ἰὼβ πρεσβύτερος, καὶ

πλήρης ημερών. Γέγραπται δέ, αυτόν πάλιν αναστήσεσθαι μεθ' ὧν ὁ Κύριος ανίστησιν. Οὗτος ερμηνεύεται ἐκ τῆς Συριακῆς βίβλου, ἐν μέν γῇ κατοικῶν τῇ Αυσίτιδι, ἐπὶ τοῖς Ὀρίοις τῆς Ἰδουμαίας, καὶ Αραβίας, προϋπήρχε δέ αὐτῷ ὄνομα, Ἰωβάβ, λαβὼν δέ γυναῖκα Αράβισσαν, γεννᾷ υἱόν, ὃν ὄνομα Ἐνών. Ἦν δέ αὐτός πατὴρ μέν Ζαρέ, ἐκ τῶν Ἡσαύ υἱῶν υἱός, μητὴρ δέ Βοσόρρας, ὥστε εἶναι αὐτὸν πέμπτον ἀπὸ Αβραάμ.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. ΝΒ', 13 – ΝΔ', 1)

Τάδε λέγει Κύριος. Ἰδοὺ συνήσει ὁ παῖς μου, καὶ υψωθήσεται, καὶ δοξασθήσεται, καὶ μετεωρισθήσεται σφόδρα. Ὅν τρόπον ἐκστήσονται ἐπὶ σε πολλοί, οὕτως ἀδοξήσει ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὸ εἶδός σου, καὶ ἡ δόξα σου ἀπὸ υἱῶν ἀνθρώπων. Οὕτω θαυμάσονται ἔθνη πολλὰ ἐπ' αὐτῷ, καὶ συνέξουσιν βασιλεῖς τὸ στόμα αὐτῶν, ὅτι οἱ οὐκ ἀνηγγέλη περὶ αὐτοῦ, ὥψονται, καὶ οἱ οὐκ ἀκηκόασιν συνήσουσιν. Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν, καὶ ὁ βραχίων Κυρίου τίνι ἀπεκαλύφθη; Ἀνηγγείλαμεν, ὡς παιδίον ἐναντίον αὐτοῦ, ὡς ρίζα ἐν γῇ διψῶσα, οὐκ ἔστιν εἶδος αὐτῷ, οὐδέ δόξα, καὶ εἶδομεν αὐτόν, καὶ οὐκ εἶχεν εἶδος, οὐδέ κάλλος, ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἀτιμὸν καὶ ἐκλείπον παρὰ πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων. Ἄνθρωπος ἐν πληγῇ ὢν, καὶ εἰδὼς φέρειν μαλακίαν, ὅτι ἀπέστραπται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἠτιμάσθη, καὶ οὐκ ἐλογίσθη. Οὗτος τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν φέρει, καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνάται, καὶ ἡμεῖς ἐλογισάμεθα αὐτόν εἶναι ἐν πόνῳ, καὶ ἐν πληγῇ ὑπὸ Θεοῦ, καὶ ἐν κακῶσει. Αὐτός δέ ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, καὶ μεμαλάκισται, διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν, παιδεία εἰρήνης ἡμῶν ἐπ' αὐτόν, τῷ μῶλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν, πάντες ὡς πρόβατα ἐπλανήθημεν, ἄνθρωπος τῇ ὁδῷ αὐτοῦ ἐπλανήθη. Καὶ Κύριος παρέδωκεν αὐτόν ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν, καὶ αὐτός, διὰ τῷ κεκακῶσθαι, οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη, καὶ ὡς ἀμνός ἐναντίον τοῦ κείροντος ἀφώνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. Ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ, ἡ κρίσις αὐτοῦ ἦρθη, τὴν δέ γενεάν αὐτοῦ, τίς διηγῆσεται; ὅτι αἱρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τοῦ λαοῦ μου ἤχθη εἰς θάνατον. Καὶ δώσω τοὺς πονηροὺς, ἀντὶ τῆς ταφῆς αὐτοῦ, καὶ τοὺς πλουσίους, ἀντὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὅτι ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδέ ευρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, καὶ Κύριος βούλεται καθαρίσαι αὐτόν

τής πληγής. Εάν δώτε περι αμαρτίας, η ψυχή υμών όψεται σπέρμα μακρόβιον, καί βούλεται Κύριος εν χειρί αυτού αφελείν από τού πόνου τής ψυχής αυτού, δείξει αυτώ φώς, καί πλάσαι τή συνέσει, δικαιώσαι δίκαιον, εύ δουλεύοντα πολλούς, καί τάς αμαρτίας αυτών αυτός ανοίσει, Διά τούτο αυτός κληρονομήσει πολλούς, καί τών ισχυρών μεριεί σκύλα, ανθ' ών παρεδόθη εις θάνατον η ψυχή αυτού, καί εν τοίς ανόμοις ελογίσθη, καί αυτός αμαρτίας πολλών ανήνεγκε, καί διά τάς αμαρτίας αυτών παρεδόθη. Ευφράνθητι στείρα, η ου τίκτουσα, ρήξον καί βόησον η ουκ ωδίνουσα, ότι πολλά τά τέκνα τής ερήμου μάλλον, ή τής εχούσης τόν άνδρα.

Προκείμενον Ήχος πλ. β

Εθεντό με εν λάκκω κατωτάτω, εν σκοτεινοίς καί εν σκιά θανάτου.

Στίχ. Κύριε ο Θεός τής σωτηρίας μου, ημέρας εκέκραξα.

Πρός Κορινθίους Α' Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Α' 18 – Β', 2)

Αδελφοί, ο λόγος ο τού Σταυρού τοίς μέν απολλυμένοις μωρία εστί, τοίς δέ σωζομένοις ημίν δύναμις Θεού εστι. Γέγραπται γάρ. Απολώ τήν σοφίαν τών σοφών, καί τήν σύνεσιν τών συνετών αθετήσω. Πού σοφός; πού γραμματεύς; πού συζητητής τού αιώνος τούτου; ουχί εμώρανεν ο Θεός τήν σοφίαν τού Κόσμου τούτου; Επειδή γάρ εν τή σοφία τού Θεού ουκ έγνω ο Κόσμος διά τής σοφίας τόν Θεόν, ευδόκησεν ο Θεός διά τής μωρίας τού κηρύγματος σώσαι τούς πιστεύοντας. Επειδή καί Ιουδαίοι σημείον αιτούσι, καί Έλληνες σοφίαν ζητούσιν, ημείς δέ κηρύσσομεν Χριστόν εσταυρωμένον, Ιουδαίοις μέν σκάνδαλον, Έλλησι δέ μωρίαν, αυτοίς δέ τοίς κλητοίς Ιουδαίοις τε καί Έλλησι, Χριστόν Θεού δύναμιν καί Θεού σοφίαν, οτι τό μωρόν τού Θεού, σοφώτερον τών ανθρώπων εστί, καί τό ασθενές τού Θεού, ισχυρότερον τών ανθρώπων εστί. Βλέπετε γάρ τήν κλήσιν υμών, αδελφοί, ότι ου πολλοί σοφοί κατά σάρκα, ου πολλοί δυνατοί, ου πολλοί ευγενείς, αλλά τά μωρά τού Κόσμου εξελέξατο ο Θεός, ίνα τούς σοφούς καταισχύνη, καί τά ασθενή τού Κόσμου εξελέξατο ο Θεός, ίνα καταισχύνη τά ισχυρά, καί τά αγενή τού Κόσμου καί τά εξουθενημένα εξελέξατο ο Θεός, καί τά μή όντα, ίνα τά όντα καταργήση, όπως μή καυχήσεται πάσα σάρξ ενώπιον τού Θεού. Εξ αυτού δέ υμείς εστε εν Χριστω Ιησού, ός εγενήθη ημίν σοφία από Θεού, δικαιοσύνη τε καί αγιασμός καί

απολύτρωσις, ἵνα, καθὼς γέγραπται. ὁ καυχώμενος, ἐν Κυρίῳ καυχάσθω, καγὼ δέ, ἐλθὼν πρὸς υμᾶς, ἀδελφοί, ἦλθον, οὐ κατ' ὑπεροχὴν λόγου, ἢ σοφίας, καταγγέλλων ὑμῖν τὸ μαρτύριον τοῦ Θεοῦ, οὐ γὰρ ἔκρινα τοῦ εἰδέναι τι ἐν ὑμῖν, εἰμὴ Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τούτον ἐσταυρωμένον.

Ἀλληλούϊα Ἦχος πλ. α'·

Σώσόν με, ὁ Θεός, ὅτι εἰσήλθοσαν ὕδατα ἕως ψυχῆς μου.

Στίχ. Καὶ ἔδωκαν εἰς τὸ βρώμά μου χολήν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος.

Στίχ. Σκοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν, τοῦ μὴ βλέπειν.

Εὐαγγέλιον

Κατὰ Ματθαῖον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, συμβούλιον ἔλαβον...

... καθήμενοι ἀπέναντι τοῦ τάφου.

Ἀπόστιχα

Στιχηρὰ Ἀυτόμελα

Ἦχος β'·

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν, ὁ Ἀριμαθαίας καθεῖλε, τὴν τῶν ἀπάντων ζωὴν, σμύρνη καὶ σινδὼνι σε Χριστέ ἐκήδευσεν, καὶ τῷ πόθῳ ἠπείγετο, καρδία, καὶ χεῖλει, σῶμα τὸ ἀκήρατον, σοῦ περιπτύξασθαι, ὅμως συστελλόμενος φόβῳ, χαίρων ἀνεβόα σοι. Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου Φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Ὅτε ἐν τῷ τάφῳ τῷ καινῷ, ὑπὲρ τοῦ παντός κατετέθης, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ παντός, Ἄδης ὁ παγγέλαστος, ἰδὼν σε ἐπτήξεν, οἱ μοχλοὶ συνετρίβησαν, ἐθλάσθησαν πύλαι, μνήματα ἠνοιχθήσαν, νεκροὶ ἀνίσταντο, τότε ὁ Ἀδὰμ εὐχαρίστως, χαίρων ἀνεβόα σοι. Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου Φιλάνθρωπε.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν Οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Ὅτε ἐν τῷ τάφῳ σαρκικῶς, θέλων συνεκλείσθης ὁ φύσει, τῇ τῆς θεότητος, μένων ἀπερίγραπτος, καὶ ἀδιόριστος, τὰ θανάτου ἀπέκλεισας, ταμεῖα καὶ Ἄδου, ἅπαντα ἐκένωσας, Χριστέ βασιλεία, τότε καὶ τὸ Σάββατον τοῦτο, θείας εὐλογίας καὶ δόξης, καὶ τῆς σῆς λαμπρότητος ἠξίωσας.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα, Κύριε εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Ὅτε αἱ δυνάμεις σε Χριστέ, πλάνον υπ᾿ ἀνόμων εἰσῶν, συκοφαντούμενον, ἐφρίπτον τὴν ἀφ᾿ ἑσέως, μακροθυμίαν σου, καὶ τὸν λίθον τοῦ μνήματος, χερσὶ σφραγισθέντα, αἷς σου τὴν ἀκήρατον, πλευράν ἐλόγχευσαν, ὅμως τῇ ἡμῶν σωτηρίᾳ, χαίρουσαι ἐβόων σοι. Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου, Φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. α᾿;

Σέ τόν αναβαλλόμενον, τό φῶς ὡς περ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου, σύν Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρόν γυμνόν ἀταφον, εὐσυμπάθητον θρήνον ἀναλαβὼν, οδυρόμενος ἔλεγεν. Οἱμοι, γλυκύτατε Ἰησοῦ! ὃν πρό μικροῦ ὁ ἥλιος ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον θεασάμενος, ζόφον περιεβάλλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, καὶ διερρήγνυτο ναοῦ τό καταπέτασμα, ἀλλ᾿ ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι᾿ ἐμέ ἐκουσίως υπεελθόντα θάνατον, πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δέ προσψαύσω, τό σὸν ἀκήρατον σῶμα; ἢ ποία ἄσματα μέλψω, τῇ σῇ ἐξόδῳ Οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ Πάθη σου, ὑμνολογῶ καὶ τὴν Ταφὴν σου, σύν τῇ Ἀναστάσει, κραυγάζων. Κύριε δόξα σοι.

Ἀπολυτίκια Ἦχος β᾿;

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τό ἀχραντὸν σου Σῶμα, σινδόνι καθαρὰ, εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Ταῖς Μυροφόροις Γυναιξί, παρὰ τό μνῆμα ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα. Τὰ μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια, Χριστός, δέ διαφθοράς ἐδείχθη ἀλλότριος.

ΤΩ ΑΓΙΩ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ

Τροπάρια Ἦχος β᾿;

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τό ἀχραντὸν σου Σῶμα, σινδόνι καθαρὰ, εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Δόξα...

Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, τότε τὸν Ἄδην ἐνέκρωσας, τῇ ἀστραπῇ τῆς θεότητος, ὅτε δέ καὶ τοὺς τεθνεώτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πάσαι αἱ Δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον. Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Καὶ νῦν...

Ταῖς Μυροφόροις Γυναιξί, παρά τό μνήμα επιστάς, ο Ἄγγελος εβόα. Τά μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει αρμόδια, Χριστός δε διαφθοράς ἐδείχθη αλλότριος.

Μετά ταῦτα ἀρχόμεθα ψάλλειν μετά μέλους τά ἐπόμενα Τροπάρια, ἥτοι τά ἐγκώμια, μετά τοῦ Ἀμώμου, εἰς στάσεις τρεῖς, λέγοντες ἀνά Στίχον ἐξ αὐτοῦ μεθ’ ἑκάστον Τροπάριον

Εκφωνεῖ δέ ὁ πρῶτος Χορός, εἰς.

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἦχος πλ. α’

Ἐυλογητός εἰ, Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Μακάριοι οἱ ἄμωμοι ἐν ὁδῷ, οἱ πορευόμενοι ἐν νόμῳ Κυρίου.

Τ ἁ Ε γ κ ῶ μ ι α

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης Χριστέ, καί Ἀγγέλων στρατιαί ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τήν σήν.

Μακάριοι οἱ ἐξερευνῶντες τά μαρτύρια αὐτοῦ, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ ἐκζητήσουσιν αὐτόν.

Ἡ ζωὴ πῶς θνήσκεις; πῶς καί τάφῳ οικεῖς; τοῦ θανάτου τό βασίλειον λύεις δέ, καί τοῦ Ἄδου τοὺς νεκροὺς ἐξανιστάς.

Οὐ γάρ οἱ εργαζόμενοι τήν ἀνομίαν, ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ ἐπορεύθησαν.

Μεγαλύνομέν σε, Ἰησοῦ Βασιλεῦ, καί τιμῶμεν τήν Ταφὴν καί τά Πάθη σου, δι’ ὧν ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῆς φθοράς.

Σὺ ἐνετείλω τάς ἐντολάς σου, τοῦ φυλάξασθαι σφόδρα.

Μέτρα γῆς ὁ στήσας, ἐν σμικρῷ κατοικεῖς, Ἰησοῦ παμβασιλεῦ τάφῳ σήμερον, ἐκ μνημάτων τοὺς θανέντας ἀνιστών.

Ὁφελον κατευθυνθεῖσαν αἱ ὁδοί μου...

Ἰησοῦ Χριστέ μου, Βασιλεῦ τοῦ παντός, τί ζητῶν τοῖς ἐν τῷ Ἄδῃ ἐλήλυθας; ἢ τό γένος ἀπολύσαι τῶν βροτῶν.

Τότε οὐ μὴ αἰσχυνθῶ ἐν τῷ με ἐπιβλέπειν..

Ὁ Δεσπότης πάντων, καθοράται νεκρός, καί ἐν μνήματι καινῷ κατατίθεται, ὁ κενώσας τά μνημεῖα τῶν νεκρῶν.

Ἐξομολογήσομαί σοι ἐν εὐθύτητι καρδίας...

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθης Χριστέ, καί θανάτῳ σου τόν θάνατον ὥλεσας, καί ἐπήγασας τῷ Κόσμῳ, τήν ζωήν.

Τά δικαιώματά σου φυλάξω, μή με εγκαταλίπης ἕως σφόδρα.

Μετά τῶν κακούργων, ὡς κακούργος Χριστέ, ἐλογίσθης δικαίων ἡμᾶς ἅπαντας, κακουργίας τοῦ ἀρχαίου πτερνιστοῦ.

Εν τίνι κατορθώσει νεώτερος τήν οδόν αυτού;
Ο ωραίος κάλλει, παρά πάντας βροτούς, ως ανείδεος νεκρός καταφαίνεται, ο τήν φύσιν ωραϊσας τού παντός.
Εν όλη καρδιά μου εξεζήτησά σε, μή απώση με από τών εντολών σου.
Άδης πώς υποίσει, Σώτερ παρουσίαν τήν σήν, καί μή θάπτον συνθλασθείη σχοτούμενος, αστραπής φωτός σου αίγλη εκτυφλωθείς;
Εν τή καρδιά μου έκρυσπα τά λόγιά σου, όπως άν μή αμάρτω σοι.
Ιησού γλυκύ μοι, καί σωτήριον φώς, τάφω πώς εν σκοτεινώ κατακέκρυσαι; ώ αφάτου, καί αρρήτου ανοχής!
Ευλογητός εί Κύριε, δίδαζόν με τά δικαιώματά σου.
Απορεί καί φύσις, νοερά καί πληθύς, η ασώματος Χριστέ τό μυστήριο, τής αφράστου καί αρρήτου σου ταφής.
Εν τοίς χείλεσί μου εξήγγειλα πάντα τά κρίματα τού στόματός σου.
Ω θαυμάτων ξένων! ώ πραγμάτων καινών! Ο πνοής μοι χορηγός άπνους φέρεται, κηδευόμενος χερσί τού Ιωσήφ.
Εν τή οδώ τών μαρτυρίων σου ετέρφθην...
Καί εν τάφω έδυς, καί τών κόλπων Χριστέ τών πατρώ ων ουδαμώς απεφοίτησας, τούτο ξένον καί παράδοξον ομού.
Εν ταίς εντολαίς σου αδολεσχήσω, καί κατανοήσω τάς οδούς σου.
Αληθής καί πόλου, καί τής γής Βασιλεύς, ει καί τάφω σμικροτάτω συγκέκλεισαι, επεγνώσθης πάση κτίσει Ιησού.
Εν τοίς δικαιώμασί σου μελετήσω, ουκ επιλήσομαι τών λόγων σου.
Σού τεθέντος τάφω, πλαστουργέτα Χριστέ, τά τού Άδου εσαλεύθη θεμέλια, καί μνημεία ηγεώχθη τών βροτών.
Ανταπόδος τώ δούλω σου, ζήσόν με, καί φυλάξω τούς λόγους σου.
Ο τήν γήν κατέχων, τή δρακί νεκρωθείς, σαρκικώς υπό τής γής νύν συνέχεται, τούς νεκρούς λυτρών τής Άδου συνοχής.
Αποκάλυψον τούς οφθαλμούς μου, καί κατανοήσω τά θαυμάσια εκ τού νόμου σου.

Εκ φθοράς ανέβης, η ζωή μου Σωτήρ, σού θανόντος καί νεκροίς προσφοιτήσαντος, καί συνθλάσαντος τού Ἄδου τούς μοχλοῦς.

Πάροικος εγώ εἰμι ἐν τῇ γῇ, μή αποκρύψης ἀπ' ἐμοῦ τὰς ἐντολάς σου.

Ὡς φωτός λυχνία, νύν η σάρξ τού Θεοῦ, ὑπὸ γῆν ὡς ὑπὸ μόδιον κρύπτεται, καί διώκει τόν ἐν Ἄδῃ σκοτασμόν.

Επεπόθησεν ἡ ψυχὴ μου, τού ἐπιθυμήσαι τὰ κρίματά σου ἐν παντί καιρῷ.

Νοερὼν συντρέχει, στρατιῶν ἡ πληθὺς, Ἰωσήφ καί Νικοδήμω συστείλαί σε, τόν ἀχώρητον ἐν μνήματι σμικρῷ.

Επετίμησας υπερηφάνοις, επικατάρatoi οἱ ἐκκλίνοντες ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου.

Νεκρωθεὶς βουλήσει, καί τεθεὶς ὑπὸ γῆν, ζωοβρύτα Ἰησοῦ μου ἐζώωσας, νεκρωθέντα παραβάσει με πικρά.

Περίελε ἀπ' ἐμοῦ ὄνειδος καί ἐξουδένωσιν...

Ἠλλοιοῦτο πάσα, κτίσις πάθει τῷ σῶ, πάντα γάρ σοι Λόγε συνέπασχον, συνοχέα σε γινώσκοντα παντός.

Καὶ γάρ ἐκάθησαν ἄρχοντες, καί κατ' ἐμοῦ κατελάλουν...

Τῆς ζωῆς τὴν πέτραν ἐν κοιλίᾳ λαβὼν, Ἄδης ὁ παμφάγος ἐξήμεσεν, ἐξ αἰῶνος οὐς κατέπιε νεκρούς.

Καὶ γάρ τὰ μαρτύριά σου μελέτη μου ἐστί...

Εν καινῷ μνημείῳ, κατετέθης Χριστέ, καί τὴν φύσιν τῶν βροτῶν ἀνεκαίνισας, ἀναστάς θεοπρεπῶς ἐκ τῶν νεκρῶν.

Εκολλήθη τῷ ἐδάφει ἡ ψυχὴ μου, ζήσόν με κατὰ τόν λόγον σου.

Επὶ γῆς κατήλθες, ἵνα σώσης Ἀδάμ, καί ἐν γῇ μή ευρηκῶς τούτον Δέσποτα, μέχρις Ἄδου κατελήλυθας ζητῶν.

Τὰς ὁδοὺς μου ἐξηγγεῖλα, καί ἐπήκουσάς μου, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Συγκλονεῖται φόβῳ, πάσα Λόγε ἡ γῇ, καί Φωσφόρος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, τού μεγίστου γῇ κρυβέντος σου φωτός.

Ὁδὸν δικαιομάτων σου συνέτισόν με...

Ὡς βροτὸς μέν θνήσκεις, ἐκουσίως Σωτήρ, ὡς Θεὸς δέ τούς θνητούς ἐξανέστησας, ἐκ μνημάτων καί βυθοῦ ἀμαρτιῶν.

Ενύσταξεν ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ ἀκηδίας, βεβαίωσόν με ἐν τοῖς λόγοις σου.

Δακρυρρόους θρήνους, επί σέ η Αγνή, μητρικώς ώ Ιησού επιρραίνουσα, ανεβόα. Πώς κηδεύσω σε Υιέ;

Οδόν αδικίας απόστησον απ' εμού...

Όσπερ σίτου κόκκος, υποδύς κόλπους γής, τόν πολύχουν αποδέδωκας άσταχυν, αναστήσας τούς βροτούς τούς εξ, Αδάμ.

Οδόν αληθείας ηρετισάμην, καί τά κρίματά σου ουκ επελαθόμην.

Υπό γήν εκρύβης, ώσπερ ήλιος νύν, καί νυκτί τή τού θανάτου κεκάλυψαι, αλλ' ανάτειλον φαιδρότερον Σωτήρ.

Εκολλήθην τοίς μαρτυρίοις σου, Κύριε...

Ως ηλίου δίσκον, η σελήνη Σωτήρ, αποκρύπτει, καί σέ τάφος νύν έκρυσεν, εκλιπόντα τού θανάτου σαρκικώς.

Οδόν εντολών σου έδραμον, όταν επλάτυνας τήν καρδίαν μου.

Η ζωή θανάτου, γευσαμένη Χριστός, εκ θανάτου τούς βροτούς ηλευθέρωσε, καί τοίς πάσι νύν δωρείται τήν ζωήν.

Νομοθέτησόν με, Κύριε, τήν οδόν τών δικαιωμάτων σου, καί εκζητήσω αυτήν διά παντός.

Νεκρωθέντα πάλαι, τόν Αδάμ φθονερώς, επανάγεις πρός ζωήν τή νεκρώσει σου, νέος Σώτερ εν σαρκί φανείς Αδάμ.

Συνέτισόν με, καί εξερευνήσω τόν νόμον σου...

Νοεραί σε τάξεις, ηπλωμένον νεκρόν, καθορώσαι δι' ημάς εξεπλήττοντο, καλυπτόμεναι ταίς πτέρυξι Σωτήρ.

Οδηγήσόν με εν τή τρίβω τών εντολών σου, ότι αυτήν ηθέλησα.

Καθελών σε Λόγε, από ξύλου νεκρόν, εν μνημείω Ιωσήφ νύν κατέθετο. Αλλ' ανάστα σώζων πάντας ως Θεός.

Κλίνον τήν καρδίαν μου εις τά μαρτύριά σου, Καί μή εις πλεονεξίαν.

Τών Αγγέλων Σώτερ, χαρμονή πεφυκώς, νύν καί λύπης τούτοις γέγονας αίτιος, καθορώμενος σαρκί άπνους νεκρός.

Απόστρεψον τούς οφθαλμούς μου, τού μή ιδείν ματαιότητα, εν τή οδώ σου ζήσόν με.

Υψωθείς εν ξύλω, καί τούς ζώντας βροτούς, συνυψοίς, υπό τήν γήν δέ γενόμενος, τούς κειμένους δ' υπ' αυτήν εξανιστάς.

Στήσον τώ δούλω σου τό λόγιόν σου εις τόν φόβον σου.

Όσπερ λέων Σώτερ, αφυπνώσας σαρκί, ως τις σκύμνος ο νεκρός εξανίστασαι, αποθέμενος τό γήρας της σαρκός.

Περίελε τόν ονειδισμόν μου, όν υπώπτευσα...

Τὴν πλευράν ἐνύγης, ὁ πλευράν εἰληφώς, τοῦ Ἀδάμ ἐξ ἥς τὴν Εὐάν διέπλασας, καὶ ἐξέβλυσας κρουνοὺς καθαρτικούς.

Ἰδοὺ ἐπεθύμησα τὰς ἐντολάς σου, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ζήσόν με.

Ἐν κρυπτῷ μέν πάλαι, θύεται ὁ ἀμνός, σύ δὲ ὑπαίθριος τυθεὶς ἀνεξίκακε, πάσαν κτίσιν ἀπεκάθηρας Σωτήρ.

Καὶ ἔλθοι ἐπὶ ἐμέ τό ἐλέός σου, Κύριε...

Τίς ἐξεῖποι τρόπον, φρικτόν ὄντως καινόν, ὁ δεσπότης γάρ τῆς Κτίσεως σήμερον, πάθος δέχεται, καὶ θνήσκει δι᾽ ἡμᾶς.

Καὶ ἀποκριθήσομαι τοῖς ὀνειδίζουσί μοι λόγον, ὅτι ἤλπισα ἐπὶ τοῖς λόγοις σου.

Ὁ ζωῆς ταμίας, πῶς ὁράται νεκρός; ἐκπληττόμενοι οἱ Ἄγγελοι ἔκραζον, πῶς δὲ ἐν μνήματι συγκλείεται Θεός:

Καὶ μὴ περιέλης ἐκ τοῦ στόματός μου λόγον ἀληθείας ἕως σφόδρα...

Λογχοτύκτου Σώτερ, ἐκ πλευράς σου ζωὴν, τὴ ζωὴ τὴ ἐκ ζωῆς ἐξωσάσῃ με, ἐπιστάζεις καὶ ζωοῖς με σὺν αὐτῇ.

Καὶ φυλάξω τὸν νόμον σου διαπαντός εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Ἀπλωθεὶς ἐν ξύλῳ, συνηγάγω βροτούς, τὴν πλευράν σου δέ νυγείς τὴν ζωήρητον, πάσιν ἀφ᾽ ἑσιν πηγάζεις Ἰησοῦ.

Καὶ ἐπορευόμην ἐν πλατυσμῷ, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἐξεζήτησα.

Ὁ εὐσχήμων Σώτερ, σχηματίζει φρικτῶς, καὶ κηδεύει ὡς νεκρόν εὐσχημόνως σε, καὶ θαμβεῖταί σου τὸ σχῆμα τό φρικτόν.

Καὶ ἐλάλουν ἐν τοῖς μαρτυρίοις σου ἐναντίον βασιλέων, καὶ οὐκ ἡσυχνόμην.

Υπὸ γῆν βουλήσει, κατελθὼν ὡς θνητός, ἐπανάγεις ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια, τοὺς ἐκεῖθεν πεπτωκότας Ἰησοῦ.

Καὶ ἐμελέτων ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου, ἃς ἠγάπησα σφόδρα.

Κάν νεκρός ὠράθης, ἀλλὰ ζών ὡς Θεός, ἐπανάγεις ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια, τοὺς ἐκεῖθεν πεπτωκότας Ἰησοῦ.

Καὶ ἦρα τὰς χεῖράς μου πρὸς τὰς ἐντολάς σου, ἃς ἠγάπησα.

Κάν νεκρός ὠράθης, ἀλλὰ ζών ὡς Θεός, νεκρωθέντας τοὺς βροτούς ἀνεζώωσας, τὸν ἐμὸν ἀπονεκρώσας νεκρωτὴν.

Καὶ ἡδολέσχουν ἐν τοῖς δικαίωμασί σου.

ὦ χαράς ἐκείνης! ὦ πολλῆς ἡδονῆς! ἥς περ τοὺς ἐν Ἀδῇ πεπλήρωσας, ἐν πυθμέσι φῶς ἀστράψας ζοφεροῖς.

Μνήσθητι τών λόγων σου τώ δούλω σου...

Προσκυνώ τό Πάθος, ανυμνώ τήν Ταφήν, μεγαλύνω σου τό κράτος Φιλάνθρωπε, διὰ τὸν λένυμαι παθῶν φθοροποιῶν.

Αὕτη με παρεκάλεσεν ἐν τῇ ταπεινώσει μου...

Κατά σοῦ ρομφαία, ἐστιλβούτο Χριστέ, καί ρομφαία ἰσχυροῦ μεν ἀμβλύνεται, καί ρομφαία δέ τροποῦται τῆς Ἐδέμ.

Υπερήφανοι παρηνόμουν ἕως σφόδρα...

Ἡ Ἀμνάς τόν Ἄρνα, βλέπουσα ἐν σφαγῇ, ταῖς αἰκίσιν βαλλομένη ἠλάλαζε, συγκινούσα καί τό ποίμνιον βοάν.

Εμνήσθην τών κριμάτων σου ἀπὸ αἰῶνος, Κύριε, καί παρεκλήθην.

Κάν ἐνθάπτη τάφω, κάν εἰς Ἄδου μολῆς, ἀλλά Σώτερ καί τοὺς τάφους ἐκένωσας, καί τόν Ἄδην ἀπεγύμνωσας Χριστέ.

Ἀθυμία κατέσχε με ἀπὸ ἀμαρτωλῶν, τών ἐγκαταλιμπανόντων τόν νόμον σου.

Ἐκουσίως Σώτερ, κατελθὼν ὑπὸ γῆν, νεκρωθέντας τοὺς βροτούς ἀνεζώωσας, καί ἀνήγαγες ἐν δόξῃ πατρική.

Ψαλτά ἦσάν σοι τὰ δικαιώματά σου...

Τῆς Τριάδος ὁ εἷς, ἐν σαρκὶ διὰ ἡμᾶς, ἐπονείδιστον ὑπέμεινε θάνατον, φρίττει ἥλιος, καί τρέμει δέ ἡ γῆ.

Εμνήσθην ἐν νυκτί τοῦ ονόματός σου, Κύριε...

Ὡς πικράς ἐκ κρήνης, τῆς Ἰούδα φυλῆς, οἱ ἀπόγονοι ἐν λάκκῳ κατέθεντο, τὸν τροφέα μανναδότην Ἰησοῦν.

Αὕτη ἐγενήθη μοι, ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐξεζήτησα.

Ὁ Κριτὴς ὡς κριτὸς, πρό Πιλάτου κριτοῦ, καί παρίστατο καί θάνατον ἀδίκον, κατεκρίθη διὰ ξύλου σταυρικοῦ.

Μερίς μου εἶ, Κύριε, εἶπα τοῦ φυλάξασθαι τόν νόμον σου.

Ἀλαζῶν Ἰσραήλ, μαιφόνε λαέ, τί παθῶν τόν Βαραββάν ἠλευθέρωσας; τὸν Σωτήρα δέ παρέδωκας Σταυρῷ;

Ἐδεήθην τοῦ προσώπου σου ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, ἐλέησόν με κατὰ τό λόγιόν σου.

Ὁ χειρὶ σου πλάσας, τὸν Ἀδάμ ἐκ τῆς γῆς, διὰ αὐτὸν τῇ φύσει γέγονας ἄνθρωπος, καί ἐσταύρωσαι βουλήματι τῷ σῷ.

Διελογισάμην τὰς ὁδοὺς σου, καί ἐπέστρεψα τοὺς πόδας μου εἰς τὰ μαρτύριά σου.

Υπακούσας Λόγε, τῷ ἰδίῳ Πατρί, μέχρις Ἄδου τοῦ δεινοῦ καταβέβηκας, καί ἀνέστησας τό γένος τών βροτῶν.

Ητοιμάσθην, καί ουκ εταράχθην, τού φυλάξασθαι τάς εντολάς σου.

Οίμοι φώς τού Κόσμου! οίμοι φώς το εμόν! Ιησού μου ποθεινότατε έκραζεν, η Παρθένος θρηνωδούσα γοερώς.

Σχοινία αμαρτωλών περιεπλάκησάν μοι, καί τού νόμου σου ουκ επελαθόμην.

Φθονουργέ, φονουργέ, καί αλάστορ λαέ, κάν σινδόνας καί αυτό τό σουδάριον, αισχύνθητι, αναστάντος τού Χριστού.

Μεσονύκτιον εξηγειρόμην, τού εξομολογείσθαι σοι επί τά κρίματα τής δικαιοσύνης σου.

Δεύρο δή μιανέ, φονευτά μαθητά, καί τόν τρόπον τής κακίας σου δείξόν μοι, δι' όν γέγονας προδότης τού Χριστού.

Μέτοχος εγώ ειμι πάντων τών φοβουμένων σε...

Ως φιλόανθρωπός τις, υποκρίνη μωρέ καί τυφλέ πανωλεθρότατε άσπονδε, ο τό μυρον πεπρακώς διά τιμής.

Τού ελέους σου, Κύριε, πλήρης η γή...

Ουρανίου μύρου, ποίαν έσχες τιμήν, τού τιμίου τί εδέξω αντάξιον, λύσσαν εύρες καταρώτατε Σατάν.

Χρηστότητα εποίησας μετά τού δούλου σου, Κύριε, κατά τόν λόγον σου.

Ει φιλόπτωχος εί, καί τό μύρον λυπή, κενουμένου εις ψυχής ιλαστήριον, πώς χρυσώ απεμπολείς τόν Φωταυγή;

Χρηστότητα καί παιδείαν καί γνώσιν δίδαξόν με, ότι ταίς εντολαίς σου επίστευσα.

Ο Θεέ καί Λόγε, ώ χαρά η εμή, πώς ενέγκω σου ταφήν τήν τριήμερον.

νύν σπαράττομαι τά σπλάγχνα μητρικώς.

Πρό τού με ταπεινωθήναι, εγώ επλημμέλησα...

Τίς μοι δώσει ύδωρ, καί δακρύων πηγάς, η Θεόνυμφος Παρθένος εκραύγαζεν, ίνα κλαύσω τόν γλυκύν μου Ιησούν;

Χριστός εί σύ, Κύριε, καί εν τή χρηστότητί σου δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Ω βουνοί καί νάπαι, καί ανθρώπων πληθύς, κλαύσατε καί πάντα θρηνήσατε, σύν εμοί τή τού Θεού ημών Μητρί.

Επληθύνθη επ' εμέ αδικία υπερηφάνων...

Πότε ίδω Σώτερ, σέ τό άχρονον φώς, τήν χαράν καί ηδονήν τής καρδιάς μου; η Παρθένος ανεβόα γοερώς.

Ετυρώθη ως γάλα η καρδιά αυτών, εγώ δέ τόν νόμον σου εμελέτησα.

Κάν ως πέτρα Σώτερ, η ακρότομος σύ, κατε τομήν, ἀλλ᾽ ἐπήγασας, ζών τό ρεῖδέξω τήν θρόνως πηγή ὧν τῆς ζωῆς.

Αγαθόν μοι ὅτι εταπείνωσάς με, ὅπως ἂν μάθω τά δικαιώματά σου.

Ὡς ἐκ κρήνης μιάς, τόν διπλούν ποταμόν, τῆς πλευράς σου προχεούσης ἀρδόμενοι, τήν ἀθάνατον καρπούμεθα ζωήν.

Αγαθός μοι ὁ νόμος τοῦ στόματός σου ὑπέρ χιλιάδας χρυσίου καί ἀργυρίου.

Θέλων ὠφθῆς Λόγε, ἐν τῷ τάφῳ νεκρός, ἀλλά ζῆς, καί τούς βροτούς ὡς προεῖρηκας, ἀναστάσει σου Σωτήρ μου ἐγερεῖς.

Δόξα...

Ανυμνούμεν Λόγε σέ τόν πάντων Θεόν, σύν Πατρί καί τῷ Ἁγίῳ σου Πνεύματι, καί δοξάζομεν τήν θεῖαν σου Ταφήν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε ἀγνή, καί τιμώμεν τήν Ταφήν τήν τριήμερον, τοῦ Υἱοῦ σου καί Θεοῦ ἡμῶν πιστῶς.

Καί πάλιν τό πρῶτον Τροπάριον

Ἡ ζωή ἐν τάφῳ, κατετέθης Χριστέ, καί Ἀγγέλων στρατιαί ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τήν σήν.

**Εἶτα Συναπτή μικρά παρά τοῦ ἱερέως καί ἡ
Εκφώνησις**

Ὅτι εὐλόγηταί σου τό ὄνομα, καί δεδόξασταί σου ἡ βασιλεία τοῦ Πατρός, καί τοῦ Υἱοῦ, καί τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νύν, καί ἀεὶ, καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

**Καί θυμιάσαντος τοῦ ἱερέως, ἀρχόμεθα τῆς δευτέρας στάσεως
ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ**

Ἦχος πλ. α᾽

Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τόν Ζωοδότην, τόν ἐν τῷ Σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτείναντα, καί συντρίψαντα τό κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

Αἱ χεῖρές σου ἐποίησάν με, καί ἐπλασάν με, συνέτισόν με, καί μαθήσομαι τὰς ἐντολάς σου.

Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τόν πάντων Κτίστην, τοῖς σοῖς γάρ παθήμασιν ἔχομεν, τήν ἀπάθειαν ρυσθέντες τῆς φθοράς.

Οἱ φοβούμενοί σε ὀψονταί με, καί εὐφρανθήσονται, ὅτι εἰς τούς λόγους σου ἐπήλπισα.

Ἐφριξεν ἡ γῆ, καί ὁ ἥλιος Σώτερ εκρύβη, σού τοῦ ανεσπέρου
φέγγους Χριστέ, δύναντος ἐν τάφῳ σωματικῶς.

Ἐγνων, Κύριε, ὅτι δικαιοσύνη τά κρίματά σου, καί ἀληθεία
εταπείνωσάς με.

Υπνωσας Χριστέ, τόν φυσίζων ὕπνον ἐν τάφῳ, καί βαρέως
ὕπνου ἐξήγειρας, τοῦ τῆς αμαρτίας, τό τῶν ἀνθρώπων γένος.

Γενηθήτω δὴ τό ἐλεός σου τοῦ παρακαλέσαι με, κατὰ τό λόγιόν
σου τῷ δούλῳ σου.

Μόνη γυναικῶν, χωρίς πόνον ἔτεκόν σε Τέκνον, πόνους δέ νῦν
φέρω πάθει τῷ σῷ, ἀφορήτους, ἔλεγεν ἡ Σεμνή.

Ελθέτωσάν μοι οἱ οἰκτιρμοί σου, καί ζήσομαι...

Ἄνω σε Σωτήρ, ἀχωρίστως τῷ Πατρί συνόντα, κάτω δέ νεκρόν
ἠπλωμένον γῆ, φρίττουσιν ορώντα τά Σεραφίμ.

Αἰσχυνηθήτωσαν υπερήφανοι, ὅτι ἀδίκως ἠνόμησαν εἰς ἐμέ...

Ρήγνυται ναοῦ, καταπέτασμα τῆ σῆ σταυρῷ, σε, κρύπτουσι
φωστήρες Λόγε τό φῶς, σού κρυβέντος Ἥλιε ὑπὸ γῆν.

Επιστρεψάτωσάν με οἱ φοβούμενοί σε, καί οἱ γινώσκοντες τά
μαρτύριά σου.

Γῆς ὁ καταρχάς, μόνῳ νεύματι πήξας τόν γύρον, ἀπνους ὡς
βροτός καθυπέδῳ γῆν, φρίξον τῷ θεάματι ουρανέ.

Γενηθήτω ἡ καρδιά μου ἄμωμος ἐν τοῖς δικαιώμασί σου, ὅπως
ἀν μή αἰσχυθῶ.

Ἐδυσ ὑπὸ γῆν ὁ τόν ἀνθρώπον χειρὶ σου πλάσας, ἵνα
ἐξαναστήσῃς τοῦ πτώματος, τῶν βροτῶν τά στίφη, πανσθενεστάτῳ
κράτει.

Εκλείπει εἰς τό σωτήριόν σου ἡ ψυχὴ μου...

Θρήνον ἱερόν, δεύτε ἄσωμεν Χριστῷ θανόντι, ὡς αἱ Μυροφόροι
γυναῖκες πρὶν, ἵνα καί τό Χαίρε ἀκουσώμεθα σὺν αὐταῖς.

Εξέλιπον οἱ ὀφθαλμοί μου εἰς τό λόγιόν σου...

Μύρον ἀληθῶς, σύ ἀκένωτον υπάρχεις Λόγε, ὅθεν σοι καί μύρα
προσέφερον, ὡς νεκρῷ τῷ ζώντι, γυναῖκες Μυροφόροι.

Ὅτι ἐγενήθην ὡς ἀσκός ἐν πάχνη, τά δικαιώματά σου οὐκ
επελαθόμην.

Ἄδου μέν ταφεῖς, τά βασίλεια Χριστέ συντρίβεις, θάνατον
θανάτῳ δέ θανατοῖς, καί φθοράς λυτροῦσαι τοὺς γηγενεῖς.

Πόσαι εἰσὶν αἱ ἡμέραι τοῦ δούλου σου;

Ρείθρα τής ζωής, η προχέουσα Θεού σοφία, τάφον υπεισδύσα ζωοποιεί, τούς εν τοίς αδύτοις Άδου μυχοίς.

Διηγήσαντό μοι παράνομοι αδολεσχίας, αλλ’ ουχ ως ο νόμος σου, Κύριε.

Ίνα τήν βροτών, καινουργήσω συντριβείσαν φύσιν, πέπληγμαι θανάτω θέλων σαρκί. Μήτηρ ούν μή κόπτου τοίς οδυρμοίς.

Πάσαι αι εντολαί σου αλήθεια...

Έδυσ υπό γήν, ο φωσφόρος τής δι’ καιοσύνης καί νεκρούς ώσπερ εξ ύπνου εξήγειρας, εκδιώξας άπαν, τό εν τώ Άδη σκότος.

Παρά βραχύ συνετέλεσάν με εν τή γή, εγώ δέ ουκ εγκατέλιπον τάς εντολάς σου.

Κόκκος διφυής, ο φυσίζωος εν γής λαγόσι, σπείρεται σύν δάκρυσι σήμερον, αλλ’ αναβλαστήσας, Κόσμον χαροποιήσει.

Κατά τό έλεός σου ζήσόν με, καί φυλάξω τά μαρτύρια του στόματός σου.

Έπτηξεν Αδάμ, Θεού βαίνοντος εν Παραδείσω, χαίρει δέ πρός Άδην φοιτήσαντος, πεπτωκός τό πρώην, καί νύν εγηγερμένος.

Εις τόν αιώνα, Κύριε, ο λόγος σου διαμένει εν τώ ουρανώ.

Σπένδει σοι χοάς, η τεκούσά σε Χριστέ δακρύων, σαρκικώς κατατεθέντι εν μνήματι, εκβοώσα. Τέκνον, ανάστα ως προέφης.

Εις γενεάν καί γενεάν η αλήθειά σου...

Τάφω Ιωσήφ, ευλαβώς σε τώ καινώ συγκρύπτων, Τύμνους εξοδίους θεοπρεπείς, τοίς συμμίκτοις θρήνοις μέλπει σοι Σωτήρ.

Τή διατάξει σου διαμένει ημέρα...

Ήλοις σε Σταυρώ, πεπαρμένον η σή Μήτηρ Λόγε, βλέψασα τοίς ήλοις λύπης πικράς, βέβληται καί βέλεσι τήν ψυχήν.

Ει μή ότι ο νόμος σου μελέτη μού εστι...

Σέ τόν τού παντός, γλυκασμόν η Μήτηρ καθορώσα, πόμα ποτιζόμενον τό πικρόν, δάκρυσι τάς όψεις βρέχει πικρώς.

Εις τόν αιώνα ου μή επιλάθωμαι, τών δικαιωμάτων σου, ότι εν αυτοίς έζησάς με.

Τέτρωμαι δεινώς, καί σπαράττομαι τά σπλάγχνα Λόγε, βλέπουσα τήν άδικόν σου σφαγήν, έλεγεν η Πάναγνος εν κλαυθμώ.

Σός ειμι εγώ, σώσόν με, ότι τά δικαιώματά σου εξεζήτησα.

Όμμα τό γλυκύ, καί τά χείλη σου πώς μύσω Λόγε; πώς νεκροπρεπώς δέ κηδεύσω σε; φρίττων ανεβόα ο Ιωσήφ.

Εμέ υπέμειναν αμαρτωλοί του απολέσαι με...

Ὑμνους Ἰωσήφ, καί Νικόδημος επιταφίους, ἄδουσι Χριστῷ νεκρωθέντι νύν, ἄδει δέ σὺν τούτοις καί Σεραφίμ.

Πάσης συντελείας εἶδον πέρας, πλατεία ἡ ἐντολή σου σφόδρα.

Δύνεις ὑπὸ γῆν, Σώτερ Ἥλιε δικαιοσύνης, ὅθεν ἡ τεκούσα Σελήνη σε, ταῖς λύπαις ἐκλείπει, σῆς θέας στερουμένη.

Ὡς ἠγάπησα τὸν νόμον σου, Κύριε!

Ἐφριξεν ὁρῶν, Σώτερ, Ἀδης σε τὸν ζωοδότην, πλούτον τὸν ἐκείνου σκυλεύοντα, καί τούς ἀπ' αἰῶνας, νεκρούς ἐξανιστώντα.

Υπὲρ τούς ἐχθρούς σου ἐσόφισάς με τὴν ἐντολήν σου, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα ἐμὴ ἐστι.

Ἥλιος φαιδρὸν, ἀπαστράπτει μετὰ νύκτα Λόγε, καί σύ δ' ἀναστὰς ἐξαστράψεως, μετὰ θάνατον φαιδρώς ὡς ἐκ παστού.

Υπὲρ πάντας τούς διδάσκοντάς με συνήκα...

Γῆ σε πλαστοουργέ, ὑπὸ κόλπους δεξαμένη τρόμω, συσχεθείσα Σώτερ τινάσσεται, ἀφυπνώσασα νεκρούς τῷ τιναγμῷ.

Υπὲρ πρεσβυτέρους συνήκα, ὅτι τάς ἐντολάς σου ἐξεζήτησα.

Μύροις σε Χριστέ, ὁ Νικόδημος καί ὁ Εὐσχήμων, νύν καινοπρεπῶς περιστείλαντες. Φρίξον, ἀνεβόων, πάσα ἡ γῆ.

Ἐκ πάσης οδοῦ πονηράς ἐκώλυσα τούς πόδας μου, ὅπως ἂν φυλάξω τούς λόγους σου.

Ἐδυσ Φωτοουργέ, καί συνέδυ σοι τό φῶς ἡλίου, τρόμω δέ ἡ Κτίσις συνεχεται, πάντων σε κηρύττουσα Ποιητήν.

Ἀπὸ τῶν κριμάτων σου οὐκ ἐξέκλινα, ὅτι σύ ἐνομοθέτησάς με.

Λίθος λαξευτός, τὸν ἀκρόγωνον καλύπτει λίθον, ἄνθρωπος θνητός δ' ὡς θνητὸν Θεόν, κρύπτει νύν τῷ τάφῳ, φρίξον ἡ γῆ!

Ὡς γλυκέα τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγιά σου! ὑπὲρ μέλι τῷ στόματί μου.

Ἴδε Μαθητήν, ὃν ἠγάπησας καί σὴν Μητέρα, Τέκνον, καί φθογγὴν δὸς γλυκύτατον, ἐκράζε δακρύουσα ἡ Ἀγνή.

Ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου συνήκα, διὰ τοῦτο ἐμίσησα πᾶσαν οδὸν ἀδικίας.

Σύ ὡς ὢν ζωῆς, χορηγός Λόγε τούς Ἰουδαίους, ἐν Σταυρῷ ταθεὶς οὐκ ἐνέκρωσας, ἀλλ' ἀνέστησας καί τούτων τούς νεκρούς.

Λύχνος τοῖς ποσὶ μου ὁ νόμος σου, καί φῶς ταῖς τρίβοις μου.

Κάλλος Λόγε πρίν, ουδέ είδος εν τώ πάσχειν έσχες, αλλ’
εξαναστάς υπερέλαμψας, καλλωπίσας τους βροτούς θείαις αυγαίς.

Ωμοσα καί έστησα τού φυλάξασθαι τά κρίματα τής δικαιοσύνης σου.

Έδυσ τή σαρκί, ο ανέσπερος εις γήν φωσφόρος, καί μή φέρων βλέπειν ο ήλιος, εσκοτίσθη μεσημβρίας εν ακμή.

Εταπεινώθην έως σφόδρα, Κύριε...

Έλιος ομού, καί σελήνη σκοτισθέντες Σώτερ, δούλους ευνοούντας εικόνιζον, οι μελαίνας αμφιέννυνται στολάς.

Τά εκούσια τού στόματός μου ευδόκησον δή, Κύριε, καί τά κρίματά σου δίδαζόν με.

Οίδέ σε Θεόν, Εκατόνταρχος κάν ενεκρώθης, πώς σέ ούν Θεέ μου ψαύσω χερσί; φρίττω, ανεβόα ο Ιωσήφ.

Η ψυχή μου εν ταίς χερσί σου διαπαντός...

Υπνωσεν Αδάμ, αλλά θάνατον πλευράς εξάγει, σύ δε νύν υπνώσας Λόγε Θεού, βρύεις εκ πλευράς σου Κόσμω ζωήν.

Έθεντο αμαρτωλοί παγίδα μοι, καί εκ τών εντολών σου ουκ επλανήθην.

Υπνώσας μικρόν, καί εζώωσας τούς τεθνεώτας, καί εξαναστάς εξανέστησας, τούς υπνούντας εξ αιώνος Αγαθέ.

Εκληρονόμησα τά μαρτύριά σου εις τόν αιώνα, ότι αγαλλίαμα τής καρδίας μου εισιν.

Έρθης από γής, αλλ’ ανέβλυσας τής σωτηρίας, τόν οίνον ζωήρρυτε άμπελε. Δοξάζω τό Πάθος καί τόν Σταυρόν.

Έκλινα τήν καρδίαν μου, τού ποιήσαι τά δικαιώματά σου εις τόν αιώνα δι’ αντάμειψιν.

Πώς οι νοεροί, Ταγματάρχαι σε Σωτήρ ορώντες, γυμνόν ημαγμένον κατάκριτον, έφερον τήν τόλμαν τών σταυρωτών.,

Παρανόμους εμίσησα, τόν δέ νόμον σου ηγάπησα.

Αραβιανόν, σκολιώτατον γένος Εβραίων, έγνως τήν ανέγερσιν τού ναού, διά τί κατέκρινας τόν Χριστόν.

Βοηθός μου καί αντιλήπτωρ μου εί σύ...

Χλαίναν εμπαιγμού, τόν Κοσμήτορα πάντων ενδύεις, ός τόν ουρανόν κατεστέρωσε, καί τήν γήν εκόσμησε θαυμαστώς.

Έκκλίνατε απ’ εμού πονηρευόμενοι...

Ωσπερ πελεκάν, τετρωμένος τήν πλευράν σου Λόγε, σούς θανέντας παίδας εζώωσας, επιστάξας ζωτικούς αυτοίς κρουνοús.

Αντιλαβού μου κατά τό λόγιόν σου, καί ζήσόν με, καί μή καταισχύνης με από τής προσδοκίας μου.

Ἦλιον τό πρίν, Ἰησοῦς τούς αλλοφύλους κόπτων, ἔστησεν, αὐτός δέ απέκρυψας, καταβάλλων τόν τοῦ σκότους αρχηγόν.

Βοήθησόν μοι, καί σωθήσομαι...

Κόλπων πατρικῶν, ανεκφοίτητος μείνας οἰκτίρμον, καί βροτός γενέσθαι ευδόκησας, καί εἰς Ἄδην καταβέβηκας Χριστέ.

Εξουδένωσας πάντας τούς αποστατούντας ἀπό τῶν δικαιωμάτων σου...

Ἦρθη σταυρωθεῖς, ὁ ἐν ὕδασι τήν γήν κρεμάσας, καί ὡς ἄπνους ἐν αὐτῇ νύν προσκλίνεται, ὁ μή φέρουσα ἐσεῖετο δεινῶς.

Παραβαίνοντας ἐλογισάμην πάντας τούς αμαρτωλούς τῆς γῆς, διὰ τοῦτο ἠγάπησα τά μαρτύριά σου.

Οἶμοι ὦ Υἱέ! ἡ Απεΐρανδρος θρηνεῖ καί λέγει, ὅν ὡς Βασιλέα γάρ ἤλπιζον, κατάκριτον νύν βλέπω ἐν Σταυρῷ.

Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τάς σάρκας μου...

Ταῦτα Γαβριήλ, μοί ἀπήγγειλεν ὅτε κατέπτη, ὅς τήν βασιλείαν αἰώνιον, ἔφη τοῦ Υἱοῦ μου τοῦ Ἰησοῦ.

Εποίησα κρίμα καί δικαιοσύνην...

Φεύ! τοῦ Συμεῶν, ἐκτετέλεσται ἡ προφητεία, ἡ γάρ σὴ ρομφαία διέδραμε, τήν ἐμήν καρδίαν Εμμανουήλ.

Ἐκδεξαί τόν δούλόν σου εἰς ἀγαθόν...

Κάν τούς ἐκ νεκρῶν, ἐπαισχύνθητε ὦ Ἰουδαῖοι, οὐς ὁ ζωοδότης ἀνέστησεν, ὅν ὑμεῖς ἐκτείνατε φθονερῶς

Οἱ ὀφθαλμοί μου ἐξέλιπον εἰς τό σωτήριόν σου...

Ἐφριξεν ἰδών, τό ἀόρατον φῶς σε Χριστέ μου, μνήματι κρυπτόμενον ἄπνουν τε, καί ἐσκότασεν ὁ ἥλιος τό φῶς.

Ποίησον μετὰ τοῦ δούλου σου κατὰ τό ἐλεός σου, καί τά δικαιώματά σου δίδαζόν με.

Ἐκλαίε πικρῶς, ἡ πανάμωμος Μήτηρ σου Λόγε, ὅτε ἐν τῷ τάφῳ ἐώρακε, σέ τόν ἀφραστον καί ἀναρχον Θεόν.

Δούλός σου εἰμι ἐγώ, συνέτισόν με...

Νέκρωσιν τήν σήν, ἡ πανάφθορος Χριστέ σου Μήτηρ, βλέπουσα πικρῶς σοι ἐφθέγγετο. Μή βραδύνῃς ἡ ζωὴ ἐν τοῖς νεκροῖς.

Καιρός τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ, διεσκέδασαν τὸν νόμον σου.

Ἄδης ὁ δεινός, συνετρόμαξεν ὅτε σε εἶδεν, Ἥλιε τῆς δόξης
αθάνατε, καί ἐδίδου τοὺς δεσμίους ἐν σπουδῇ.

Διὰ τοῦτο ἠγάπησα τὰς ἐντολάς σου ὑπὲρ χρυσίον καὶ
τοπάζιον.

Μέγα καί, φρικτον, Σώτερ θέαμα νῦν καθοράται ! ὁ ζωῆς γάρ
θέλων παραίτιος, θάνατον υπέστη, ζωῶσαι θέλων πάντα.

Διὰ τοῦτο πρὸς πάσας τὰς ἐντολάς σου κατωρθούμην, πάσαν
οδὸν ἀδίκον ἐμίσησα.

Νύττη τὴν πλευράν, καί ἠλούσαι Δέσποτα τὰς χείρας, πληγὴν
ἐκ πλευράς σου ἰώμενος, καί τὴν ἀκρασίαν, χειρῶν τῶν
Προπατόρων.

Θαυμαστά τὰ μαρτύριά σου, διὰ τοῦτο ἐξηρεύνησεν αὐτὰ ἡ
ψυχὴ μου.

Πρὶν τὸν τῆς Ραχήλ, υἱὸν ἐκλαυσεν ἅπας κατ’ οἶκον, νῦν
τὸν τῆς Παρθένου ἐκόψατο, Μαθητῶν χορεία σὺν τῇ Μητρί.

Ἡ δὴλωσις τῶν λόγων σου φωτιεῖ, καί συνετιεῖ νηπίους.

Ράπισμα χειρῶν, Χριστοῦ δέδωκαν ἐν σιαγόνι, τοῦ χειρὶ τὸν
ἄνθρωπον πλάσαντος, καί τὰς μύλας θλάσαντος τοῦ θηρός.

Τὸ στόμα μου ἠνοιξα, καί εἴλκυσα πνεῦμα, ὅτι τὰς ἐντολάς σου
ἐπεπόθουν.

Ὑμνοὶς σου Χριστέ, νῦν τὴν Σταύρωσιν καί τὴν Ταφὴν τε,
ἅπαντες πιστοὶ ἐκθειάζομεν, οἱ θανάτου λυτρωθέντες σὴ ταφή.

Δόξα...

Ἄναρχε Θεέ, συναΐδιε Λόγε καὶ Πνεῦμα, σκήπτρα τῶν Ανάκτων
κραταίωσον, κατὰ πολεμίων ὡς ἀγαθός.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τέξασα ζωὴν, Παναμώμητε ἀγνή Παρθένε, παύσον Ἐκκλησίας
τὰ σκάνδαλα, καὶ βράβευσον εἰρήνην ὡς ἀγαθή.

Καὶ πάλιν παρὰ τῶν δύο Χορῶν τὸ πρῶτον

Ἀξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σέ τὸν Ζωοδότην, τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ τὰς
χείρας ἐκτείναντα, καί συντρίψαντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

Εἶτα Συναπτὴ μικρά, καὶ ἡ

Ἐκφώνησις

Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῶν Χερουβὶμ
ἐπαναπαυόμενος, καί σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν σὺν τῷ ἀνάρχῳ
σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι,
νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ἦχος γ'

Αἰ γενεαὶ πάσαι, ὕμνον τῇ Ταφῇ σου, προσφέρουσι Χριστέ μου.
Επίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με κατὰ τὸ κρίμα τῶν
αγαπώντων τὸ ὄνομά σου.

Καθελών τού ξύλου, ὁ Αριμαθαίας, ἐν τάφῳ σε κηδεύει.

Τὰ διαβήματά μου κατεύθυνον κατὰ τὸ λόγιόν σου, καὶ μὴ
κατακυριεύσάτω μου πάσα ἀνομία.

Μυροφόροι ἦλθον, μύρα σοι Χριστέ μου, κομίζουσαι
προφρόνως.

Λύτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων, καὶ φυλάξω τὰς
ἐντολάς σου.

Δεύρο πάσα κτίσις, ὕμνους ἐξοδίους, προσοίσωμεν τῷ Κτίστῃ.

Τὸ πρόσωπόν σου ἐπίφανον ἐπὶ τὸν δούλόν σου, καὶ δίδαξόν
με τὰ δικαιώματά σου.

Ὡς νεκρὸν τὸν ζώντα, σὺν Μυροφόροις πάντες, μυρίσωμεν
ἐμφρόνως.

Διεξόδους υδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου, ἐπεὶ οὐκ
ἐφύλαξα τὸν νόμον σου.

Ἰωσήφ τρισμάκαρ, κήδευσον τὸ σῶμα, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου.

Δίκαιος εἶ, Κύριε, καὶ εὐθείαι αἱ κρίσεις σου.

Οὐς ἐθρεψε τὸ μάννα, ἐκίνησαν τὴν πτέρναν, κατὰ τοῦ
Ευεργέτου.

Ενετείλω δικαιοσύνην τὰ μαρτύριά σου, καὶ ἀλήθειαν σφόδρα.

Οὐς ἐθρεψε τὸ μάννα, φέρουσι τῷ Σωτήρι, χολὴν ἅμα καὶ ὄξος.

Εξέτηξέ με ὁ ζήλός σου, ὅτι ἐπελάθοντο τῶν λόγων σου οἱ
ἐχθροί μου.

Ὡ τῆς παραφροσύνης, καὶ τῆς Χριστοκτονίας, τῆς τῶν
προφητοκτόνων!

Πεπυρωμένον τὸ λόγιόν σου σφόδρα, καὶ ὁ δούλός σου
ηγάπησεν αὐτό.

Ὡς ἀφρων υπηρέτης, προδέδωκεν ὁ μύστης, τὴν ἀβυσσον
σοφίας.

Νεώτερος ἐγὼ εἰμι, καὶ ἐξουδενωμένος, τὰ δικαιώματά σου οὐκ
ἐπελαθόμην.

Τὸν ρύστην ὁ πωλήσας, αἰχμάλωτος κατέστη, ὁ δόλιος Ἰούδας.

Ἡ δικαιοσύνη σου, δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁ νόμος σου ἀλήθεια.

Κατὰ τὸν Σολομώντα, βόθρος βαθὺς τὸ στόμα, Εβραίων παρανόμων.

Θλίψεις καὶ ἀνάγκαι εὗροσάν με, αἱ ἐντολαί σου μελέτη μου.

Εβραίων παρανόμων, ἐν σκολιαῖς πορείαις, τρίβολοι καὶ παγίδες.

Δικαιοσύνη τὰ μαρτύριά σου εἰς τὸν αἰῶνα, συνέτισόν με, καὶ ζήσομαι.

Ἰωσήφ κηδεύει, σὺν τῷ Νικοδήμῳ, νεκροπρεπῶς τὸν Κτίστην.

Εκέκραξα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, ἐπάκουσόν μου, Κύριε, τὰ δικαιώματά σου ἐκζητήσω.

Ζωοδότα Σώτερ, δόξα σου τῷ κράτει, τὸν Ἄδην καθελόντι.

Εκέκραξά σοι, σῶσόν με, καὶ φυλάξω τὰ μαρτύριά σου.

Ὑπτιον ορώσα, ἡ Πάναγνός σε Λόγε, μητροπρεπῶς ἐθρήνει.

Προέφθασα ἐν αωρία καὶ ἐκέκραξα, εἰς τοὺς λόγους σου ἐπήλπισα.

ὦ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου Τέκνον, πού ἔδου σου τὸ κάλλος;

Προέφθασαν οἱ ὀφθαλμοί μου πρὸς ὄρθρον, τοῦ μελετᾶν τὰ λόγιά σου.

Θρήνον συνεκίνει, ἡ πάναγνός σου Μήτηρ, σοῦ Λόγε νεκρωθέντος.

Τῆς φωνῆς μου ἀκουσον, Κύριε, κατὰ τὸ ἐλεός σου, κατὰ τὸ κρίμά σου ζήσόν με.

Γύναια σὺν μύροις, ἤκουσι μυρίσαι, Χριστόν τὸ θεῖον μύρον.

Προσῆγγισαν οἱ καταδιώκόντές με ἀνομία, ἀπὸ δέ τοῦ νόμου σου ἐμακρύνθησαν.

Θάνατον θανάτῳ, σὺ θανατοῖς Θεέ μου, θεία σου δυναστεία.

Εγγὺς εἰ σὺ, Κύριε, καὶ πάσαι αἱ οδοί σου ἀλήθεια.

Πεπλάνηται ὁ πλάνος, ὁ πλανηθεὶς λυτροῦται, σοφία σὴ Θεέ μου.

Καταρχὰς ἐγνων ἐκ τῶν μαρτυρίων σου, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα ἐθεμελίωσας αὐτά.

Πρὸς τὸν πυθμένα Ἄδου, κατήχθη ὁ προδότης, διαφθοράς εἰς φρέαρ.

Ίδε τήν ταπείνωσίν μου καί ἐξελοῦ με, ὅτι τοῦ νόμου σου οὐκ ἐπελαθόμην.

Τρίβολοι καί παγίδες, οδοί τοῦ τρισαθλίου, παράφρονος Ιούδα.

Κρίνον τήν κρίσιν μου καί λύτρωσαί με, διά τόν λόγον σου ζήσόν με.

Συναπολούνται πάντες, οἱ σταυρωταί σου Λόγε, Υιέ Θεοῦ παντάναξ.

Μακράν ἀπό αμαρτωλῶν σωτηρία, ὅτι τά δικαιώματά σου οὐκ ἐξεζήτησαν.

Διαφθοράς εἰς φρέαρ, συναπολούνται πάντες, οἱ ἄνδρες τῶν αιμάτων.

Οἱ οἰκτιρμοί σου πολλοί, Κύριε, κατά τό κρίμά σου ζήσόν με.

Υιέ Θεοῦ παντάναξ, Θεέ μου πλαστουργέ μου, πῶς πάθος κατεδέξω;

Πολλοί οἱ ἐκδιώκοντές με καί θλίβοντές με, ἐκ τῶν μαρτυρίων σου οὐκ ἐξέκλινα.

Ἡ δάμαλις τόν μόσχον, ἐν Ξύλῳ κρεμασθέντα, ἠλάλαζεν ορώσα.

Εἶδον ἀσυνετούντας καί ἐξετηκόμην, ὅτι τά λόγια σου οὐκ ἐφυλάξαντο.

Σῶμα τό ζωηφόρον, ὁ Ἰωσήφ κηδεύει, μετὰ τοῦ Νικοδήμου.

Ίδε, ὅτι τάς ἐντολάς σου ἠγάπησα, Κύριε, ἐν τῷ ἐλέει σου ζήσόν με.

Ανέκραζεν ἡ Κόρη, θερμῶς δακρυρροοῦσα, τά σπλάγχνα κεντουμένη.

Ἀρχή τῶν λόγων σου ἀλήθεια, καί εἰς τόν αἰῶνα πάντα τά κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

Ὡ φῶς τῶν οφθαλμῶν μου, γλυκύτατόν μου Τέκνον, πῶς τάφῳ νύν καλύπτῃ;

Ἄρχοντες κατεδίωξαν με δωρεάν, καί ἀπό τῶν λόγων σου ἐδειλίασεν ἡ καρδιά μου.

Τόν Αδάμ καί Εὐάν, ἐλευθερώσαι Μήτηρ, μή θρήνει, ταῦτα πάσχω.

Αγαλλιάσομαι ἐγώ ἐπὶ τά λόγιά σου, ὡς ὁ εὐρίσκων σκύλα πολλά.

Δοξάζω σου Υιέ μου, τήν ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, ἥς χάριν ταῦτα πάσχεις.

Αδικίαν εμίσησα καί εβδελυξάμην, τόν δέ νόμον σου ηγάπησα.
Ὁξος εποτίσθης, καί χολήν οικτίρμον, τήν πάλαι λύων γεύσιν.
Επτάκις τῆς ημέρας ἤνεσά σε, ἐπὶ τά κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

Ἰκρίω προσεπάγης, ο πάλαι τόν λαόν σου, στύλω νεφέλης σκέπων.

Ειρήνη πολλή τοῖς αγαπώσι τόν νόμον σου, καί ουκ ἔστιν αυτοῖς σκάνδαλον.

Αἱ Μυροφόροι Σώτερ, τώ τάφω προσελθούσαι, προσέφερόν σοι μύρα.

Προσεδόκων τό σωτήριόν σου, Κύριε, καί τάς εντολάς σου ηγάπησα.

Ανάστηθι οικτίρμον, ἡμᾶς ἐκ τῶν βαράθρων, ἐξανιστών τοῦ Ἀδου.

Εφύλαξεν ἡ ψυχὴ μου τά μαρτύριά σου, καί ηγάπησεν αὐτά σφόδρα.

Ανάστα Ζωοδότα, ἡ σέ τεκούσα Μήτηρ, δακρυρροούσα λέγει.

Εφύλαξα τάς εντολάς σου καί τά μαρτύριά σου, ὅτι πάσαι αἱ οδοί μου ἐναντίον σου, Κύριε.

Σπεύσον ἐξαναστήναι, τήν λύπην λύων Λόγε, τῆς σέ αγνώς Τεκούσης.

Εγγισάτω ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν σου, Κύριε, κατὰ τό λόγιόν σου συνέτισόν με.

Ουράνιοι Δυνάμεις, ἐξέστησαν τώ φόβω, νεκρόν σε καθορώσαι.

Εισέλθοι τό ἀξίωμά μου ἐνώπιόν σου, Κύριε, κατὰ τό λόγιόν σου ρύσαί με.

Τοῖς πόθω τε καί φόβω, τά πάθη σου τιμώσι, δίδου πταισμάτων λύσιν.

Εξερεύξαιντο τά χεῖλη μου ὕμνον, ὅταν διδάξης με τά δικαιώματά σου.

ὦ φρικτόν καί ξένον, θέαμα Θεοῦ Λόγε! πῶς γή σε συγκαλύπτει;

Φθέγγαιτο ἡ γλῶσσά μου τά λόγιά σου, ὅτι πάσαι αἱ ἐντολαί σου δικαιοσύνη.

Φέρων πάλαι φεύγει, Σώτερ Ἰωσήφ σε, καί νύν σε ἄλλος θάπτει.

Γενέσθω η χεὶρ σου τοῦ σώσαί με, ὅτι τάς ἐντολάς σου ἠρετισάμην.

Κλαίει καὶ θρηνεῖ σε, ἡ πάναγνός σου Μήτηρ, Σωτήρ μου νεκρωθέντα.

Επεπόθησα τό σωτήριόν σου, Κύριε, καὶ ὁ νόμος σου μελέτη μου ἐστι.

Φρίπτουσιν οἱ νόες, τὴν ξένην καὶ φρικτὴν σου, Ταφὴν τοῦ πάντων Κτίστου.

Ζήσεται ἡ ψυχὴ μου, καὶ αἰνέσει σε, καὶ τὰ κρίματά σου βοηθήσει μοι.

Ἐρραναν τὸν τάφον, αἱ Μυροφόροι μύρα, λίαν πρωῒ ἐλθούσαι.

Επλανήθην ὡς πρόβατον ἀπολωλός, ζήτησον τὸν δούλόν σου, ὅτι τάς ἐντολάς σου οὐκ ἐπελαθόμην.

Εἰρήνην Ἐκκλησίᾳ, λαῷ σου σωτηρίαν, δώρησαι σὴ Εγέρσει.

Δόξα...

ὦ Τριάς Θεέ μου, Πατὴρ Υἱός καὶ Πνεῦμα, ἐλέησον τὸν Κόσμον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἰδεῖν τὴν τοῦ Υἱοῦ σου, Ἀνάστασιν Παρθένε, ἀξιώσον σούς δούλους.

Ευλογητάρια

Ἦχος πλ. α'

Ευλογητός εἰ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Τῶν Ἀγγέλων ὁ δῆμος, κατεπλάγη ὁρῶν σε, ἐν νεκροῖς λογισθέντα, τοῦ θανάτου δέ Σωτήρ, τὴν ἰσχύν καθελόντα, καὶ σὺν ἑαυτῷ τὸν Ἀδὰμ ἐγείραντα, καὶ ἐξ Ἄδου πάντας ἐλευθερώσαντα.

Ευλογητός εἰ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Τί τὰ μύρα, συμπαθῶς τοῖς δάκρυσιν, ὦ Μαθήτριάι κιννάτε; ὁ ἀστράπτων ἐν τῷ τάφῳ Ἄγγελος, προσεφθέγγετο ταῖς Μυροφόροις. Ἴδετε ὑμεῖς τὸν τάφον καὶ ἦσθητε, ὁ Σωτήρ γάρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Ευλογητός εἰ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Λίαν πρωῒ, Μυροφόροι ἐδραμον, πρὸς τό μνήμά σου θρηνολογούσαι, ἀλλ' ἐπέστη, πρὸς αὐτάς ὁ Ἄγγελος, καὶ εἶπε, θρήνου ὁ καιρὸς πέπαυται, μὴ κλαίετε, τὴν Ἀνάστασιν δέ Ἀπόστόλοις εἶπατε.

Ευλογητός εἰ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Μυροφόροι γυναίκες; μετά μύρων ελθούσαι, πρὸς τό μνήμά σου Σώτερ ἐνηχούντο, Ἀγγέλου τρανώς, πρὸς αὐτάς φθεγγομένου. Τί μετὰ νεκρῶν, τὸν ζῶντα λογίζεσθε; ὡς Θεὸς γάρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Δόξα... Τριαδικόν

Προσκυνούμεν Πατέρα, καί τὸν τούτου Υἱόν τε, καί τό ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν μιά τῇ οὐσίᾳ, σὺν τοῖς Σεραφίμ, κράζοντες τό Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ Κύριε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ζωοδότην τεκούσα, ἐλυτρώσω Παρθένε, τὸν Ἀδὰμ ἁμαρτίας, χαρμονὴν δέ τῇ Εὐὰ, ἀντὶ λύπης παρέσχες, ρεύσαντα ζωῆς, ἶθι νυνὲς πρὸς ταύτην δέ, ὁ ἐκ σοῦ σαρκωθείς Θεὸς καί ἄνθρωπος.

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα Δόξα σοι ὁ Θεός (ἐκ γὰρ)

Συναπτὴ μικρά, καὶ ἡ

Ἐκφώνησις

Σὺ γάρ εἰ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νύν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Καθίσματα Ἦχος α

Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Σινδόνι καθαρὰ καὶ ἀρώμασι θείοις, τό Σῶμα τό σεπτόν, ἐξαιτήσας Πιλάτῳ, μυρίζει καὶ τίθησιν, Ἰωσήφ καινῷ μνήματι, ὅθεν ὀρθρίαι, αἱ μυροφόροι γυναίκες, ἀνεβόησαν. Δείξον ἡμῖν ὡς προείπας, Χριστέ τὴν Ἀνάστασιν.

Δόξα...

Δείξον ἡμῖν ὡς προείπας, Χριστέ τὴν Ἀνάστασιν.

Καί νύν...

Ἐξέστησαν χοροί, τῶν Ἀγγέλων ὁρώντες, τὸν ἐν τοῖς τοῦ Πατρὸς, καθεζόμενον κόλποις, πῶς τάφῳ κατατίθεται, ὡς νεκρὸς ὁ ἀθάνατος, ὃν τὰ τάγματα, τὰ τῶν Ἀγγέλων κυκλούσι, καὶ δοξάζουσι, σὺν τοῖς νεκροῖς ἐν τῷ Ἄδῃ, ὡς Κτίστην καὶ Κύριον.

Μετά ταῦτα γίνεται ἀνάγνωσις εἰς τό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιον. Τῇ ἐπαύριον, ἥτις ἐστὶ μετὰ τὴν Παρασκευὴν... Εἶτα τὸν Ν
ἔπειτα τὸν ἐπόμενον Κανόνα, ψάλλοντες τοὺς Εἱρμούς ἀνά
β
ἔπειτα τὰ Τροπάρια εἰς δ
ἔπειτα τὸν ἀπὸ τῆς ἑσπέρης ἕως τῆς ἑσπέρης Καταβασίας
τοὺς αὐτοὺς Εἱρμούς.

Εστι δέ ούτος ο Κανών, η μέν α', γ', δ' καί ε' Ωδή, ποίημα Μάρκου Μοναχού επισκόπου Υδρουντος. η δέ ς', ζ', η καί θ' Ωδή, Κοσμά τού Αγιοπολίτου. οι δέ Ειρμοί εισι ποίημα γυναικός τινος Κασσίας. Όλος δέ ο Κανών φέρει ακροστιχίδα, άνευ τών Ειρμών.

Καί σήμερον δέ Σάββατον μέλπω μέγα.

Ωδή α' Ήχος πλ. β' Ό Ειρμός

Κύματι θαλάσσης, τον κρύψαντα πάλαι, διώκτην τύραννον, υπό γής έκρυψαν, τών σεσωσμένων οι Παίδες, αλλ' ημείς ως αι Νεάνιδες, τώ Κυρίω άσωμεν. Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Κύριε Θεέ μου, εξόδιον ύμνον, καί επιτάφιον, ωδήν σοι άσομαι, τώ τή ταφή σου ζωής μοι, τάς εισόδους διανοίξαντι, καί θανάτω θάνατον, καί Άδην θανατώσαντι.

Άνω σε ενθρόνω, καί κάτω εν τάφω, τά υπερκόσμια, καί υποχθόνια, κατανοούντα Σωτήρ μου, εδονείτο τή νεκρώσει σου, υπέρ νούν ωράθης γάρ, νεκρός ζωαρχικώτατος.

Ίνα σου τής δόξης, τά πάντα πληρώσης, καταπεφοίτηκας, εν κατωτάτοις τής γής, από γάρ σου ουκ εκρύβη, η υπόστασίς μου η εν Αδάμ, καί ταφείς φθαρέντα με, και νοποιείς, Φιλάνθρωπε.

Καταβασία

Κύματι θαλάσσης, τον κρύψαντα πάλαι, διώκτην τύραννον, υπό γής έκρυψαν, τών σεσωσμένων οι Παίδες, αλλ' ημείς ως αι Νεάνιδες, τώ Κυρίω άσωμεν. Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Σέ τόν επί υδάτων, κρεμάσαντα πάσαν τήν γήν ασχέτως, η Κτίσις κατιδούσα, εν τώ Κρανίω κρεμάμενον, θάμβει πολλώ συνείχετο. Ουκ έστιν άγιος πλήν σου Κύριε, κραυγάζουσα.

Σύμβολα τής ταφής σου, παρέδειξας τάς Οράσεις πληθύνας, νύν δέ τά κρύφιά σου, θεανδρικώς διετράνωσας, καί τοίς εν Άδη Δέσποτα, ουκ έστιν άγιος, πλήν σου Κύριε, κραυγάζουσιν.

Ήπλωσας τάς παλάμας, καί ήνωσας τά τό πρίν διεστώτα, καταστολή δέ Σώτερ, τή εν σινδόνι καί μνήματι, πεπεδημένους έλυσας. Ουκ έστιν άγιος, πλήν σου Κύριε, κραυγάζοντας.

Μνήματι καί σφραγίσιν, αχώρητε συνεσχέθης βουλήσει, καί γάρ τήν δύναμίν σου, ταίς ενεργείαις εγνώρισας, θεουργικώς τοίς μέλπουσιν, ουκ έστιν άγιος, πλήν σου Κύριε φιλάνθρωπε.

Καταβασία

Σέ τόν επί υδάτων, κρεμάσαντα πάσαν τήν γήν ασχέτως, ἡ Κτίσις κατιδούσα, ἐν τῷ Κρανίῳ κρεμάμενον, θάμβει πολλῶς συνείχeto. Οὐκ ἐστὶν ἅγιος πλήν σου Κύριε, κραυγάζουσα.

Κάθισμα Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ, στρατιῶται τηρούντες, νεκροί τῇ ἀστραπῇ, τοῦ οφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, Γυναιξί τὴν Ἀνάστασιν. Σέ δοξάζομεν, τόν τῆς φθοράς καθαιρέτην, σοί προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καί μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αὐτό

Ωδή δ' Ο Εἰρμός

Τὴν ἐν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν, Προορών Ἀββακούμ ἐξεστηκῶς ἐβόα. Σύ δυναστών διέκοψας κράτος Ἀγαθέ, ομιλῶν τοῖς ἐν Ἄδῃ, ὡς παντοδύναμος.

Εβδόμην σήμερον ἡγίαςας, ἦν εὐλόγησας πρὶν, καταπαύσει τῶν ἔργων, παράγεις γάρ τὰ σύμπαντα, καί καινοποιεῖς, σαββατίζων Σωτήρ μου, καί ἀνακτῶμενος.

Ρωμαλαιότητι τοῦ κρείττονος, ἐκνικήσαντός σου, τῆς σαρκὸς ἡ ψυχὴ σου, δι' ἡ ρηταὶ σπαράττουσα, ἀμφῷ γάρ δεσμούς, τοῦ θανάτου καὶ Ἄδου, Λόγε τῷ κράτει σου.

Ο Ἄδης Λόγε συναντήσας σοι, επικράνθη, βροτόν ορών τεθεωμένον, κατάστικτον τοῖς μῶλωσι, καί πανσθενουργόν, τῷ φρικτῷ τῆς μορφῆς δέ, διαπεφώνηκεν.

Καταβασία

Τὴν ἐν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν, Προορών Ἀββακούμ ἐξεστηκῶς ἐβόα. Σύ δυναστών διέκοψας κράτος Ἀγαθέ, ομιλῶν τοῖς ἐν Ἄδῃ, ὡς παντοδύναμος.

Ωδή ε' Ο Εἰρμός

Θεοφανείας σου Χριστέ, τῆς πρὸς ἡμᾶς συμπαθῶς γενομένης, Ἡσαΐας φῶς ἰδὼν ἀνέσπερον, ἐκ νυκτός ορθρίσας ἐκραύγαζεν. Ἀναστήσονται οἱ νεκροί, καί ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, καί πάντες οἱ ἐν τῇ γῇ ἀγαλλιάσονται.

Νεοποιεῖς τοὺς γηγενεῖς, ὁ πλαστοουργὸς χοϊκὸς χρηματίσας, καὶ σινδῶν καὶ τάφος υπεμφαίνουσι, τό συνόν σοι Λόγε μυστήριον, ὁ εὐσχήμων γάρ βουλευτῆς, τὴν τοῦ σέ φύσαντος βουλήν σχηματίζει, ἐν σοὶ μεγαλοπρεπῶς καινοποιούντός με.

Διὰ θανάτου τό θνητόν, διὰ ταφῆς τό φθαρτόν μεταβάλλεις, ἀφθαρτίζεις γάρ θεοπρεπέστατα, ἀπαθανατίζων τό πρόσλημμα, ἡ

γάρ σάρξ σου διαφθοράν ουκ είδε Δέσποτα, ουδέ η ψυχή σου εις Άδου, ξενοπρεπώς εγκαταλέλειπται.

Εξ αλοχεύτου προελθών, καί λογχευθείς τήν πλευράν Πλαστουργέ μου, εξ αυτής ειργάσω τήν ανάπλασιν, τήν τής Εύας Αδάμ γενόμενος, αφυπνώσας υπερφυώς, ύπνον φυσίζων, καί ζωήν εγείρας εξ ύπνου, καί τής φθοράς ως παντοδύναμος.

Καταβασία

Θεοφανείας σου Χριστέ, τής πρός ημάς συμπαθώς γενομένης, Ησαΐας φώς ιδών ανέσπερον, εκ νυκτός ορθρίσας εκραύγαζεν. Αναστήσονται οι νεκροί, καί εγερθήσονται οι εν τοίς μνημείοις, καί πάντες οι εν τή γή αγαλλιάσονται.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Συνεσχέθη, αλλ' ου κατεσχέθη, στερνοις κητώις Ιωνάς, σού γάρ τόν τύπον φέρων, τού παθόντος καί ταφή δοθέντος, ως εκ θαλάμου, τού θηρός ανέθορε, προσεφώνει δέ τή κουστωδία. Οι φυλασσόμενοι μάταια καί ψευδή, έλεον αυτοίς εγκατελίπετε.

Ανηρέθης, αλλ' ου διηρέθης, Λόγε ής μετέσχες σαρκός, ει γάρ καί λέλυταί σου, ο ναός εν τώ καιρώ τού πάθους, αλλά και ούτω μία ήν υπόστασις, τής θεότητος καί τής σαρκός σου, εν αμφοτέροις γάρ, είς υπάρχεις Υιός, Λόγος τού Θεού, Θεός καί άνθρωπος.

Βροτοκτόνον, αλλ' ου θεοκτόνον, έφυ τό πταίσμα τού Αδάμ, ει γάρ καί πέπονθέ σου, τής σαρκός η χοϊκή ουσία, αλλ' η θεότης απαθής διέμεινε, τό φθαρτόν δέ σου πρός αφθαρσίαν μετεστοιχείωσας, καί αφθάρτου ζωής, έδειξας πηγήν εξ αναστάσεως.

Βασιλεύει, αλλ' ουκ αιωνίζει, Άδης τού γένους τών βροτών, σύ γάρ τεθείς εν τάφω, Κραταιε ζωαρχική παλάμη, τά τού θανάτου, κλείθρα διεσπάραξας, καί εκήρυξας τοίς απ' αιώνος εκεί καθεύδουσι λύτρωσιν αψευδή, Σώτερ γεγονώς νεκρών πρωτότοκος.

Καταβασία

Συνεσχέθη, αλλ' ου κατεσχέθη, στερνοις κητώις Ιωνάς, σού γάρ τόν τύπον φέρων, τού παθόντος καί ταφή δοθέντος, ως εκ θαλάμου, τού θηρός ανέθορε, προσεφώνει δέ τή κουστωδία. Οι φυλασσόμενοι μάταια καί ψευδή, έλεον αυτοίς εγκατελίπετε.

Κοντάκιον Ήχος β'

Τὴν ἄβυσσον ο κλείσας, νεκρός οράται, καί σμύρνη καί σινδόνι ἐνειλημμένος, ἐν μνημείῳ κατατίθεται, ὡς θνητός ο ἀθάνατος. Γυναῖκες δέ αὐτόν ἦλθον μυρίσαι, κλαίουσαι πικρῶς καί ἐκβοῶσαι. Τοῦτο Σάββατόν ἐστι τό ὑπερευλογημένον, ἐν ᾧ, Χριστός ἀφυπνώσας, ἀναστήσεται τριήμερος.

Ο Οἶκος

Ο συνέχων τὰ πάντα ἐπὶ σταυροῦ ἀνυψώθη, καί θρηνεῖ πάσα ἡ Κτίσις, τοῦτον βλέπουσα κρεμáμενον γυμνόν ἐπὶ τοῦ ξύλου, ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, καί τό φέγγος οἱ ἀστέρες ἀπεβάλλοντο, ἡ γῆ δέ σύν πολλῷ τῷ φόβῳ συνεκλονεῖτο, ἡ θάλασσα ἐφυγε, καί αἱ πέτραι διερρήγνυντο, μνημεῖα δέ πολλὰ ἠνεώχθησαν, καί σώματα ἠγέρθησαν ἀγίων Ἀνδρῶν. Ἄδης κάτω στενάζει, καί Ἰουδαῖοι σκέπτονται συκοφαντήσαι Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν, τὰ δέ Γύναια κράζουσι. Τοῦτο Σάββατόν ἐστι τό ὑπερευλογημένον, ἐν ᾧ Χριστός ἀφυπνώσας, ἀναστήσεται τριήμερος.

Συναξάριον

Τῷ ἀγίῳ καί μεγάλῳ Σαββάτῳ, τὴν θεόσωμον Ταφὴν, καί τὴν εἰς Ἄδου Κάθοδον τοῦ Κυρίου καί Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εορτάζομεν διὰ τὴν φθορὰς τό ἡμέτερον γένος ἀνακληθέν, πρὸς αἰωνίαν ζωὴν μεταβέβηκε.

Στίχοι

- Μάτην φυλάττεις τὸν τάφον, κουστωδία.
- Οὐ γάρ καθέξει τύμβος αυτοζωΐαν.

Τῇ ἀνεκφράστῳ σου συγκαταβάσει, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδή ζ΄; Ο Εἰρμός

Ἄφραστον θαύμα! Ὁ ἐν καμίνῳ ρυσάμενος, τοὺς Οσίους Παῖδας ἐκ φλογός, ἐν τάφῳ νεκρός, ἄπνους κατατίθεται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων. Λυτρωτά, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Τετρωταὶ Ἄδης, ἐν τῇ καρδίᾳ δεξάμενος τὸν τρωθέντα λόγχῃ τὴν πλευράν, καί σθένει πυρί θείῳ δαπανώμενος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων. Λυτρωτά, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὁλβιος τάφος! ἐν εαυτῷ γάρ δεξάμενος, ὡς υπνοῦντα τὸν Δημιουργόν, ζωῆς θησαυρός, θεῖος ἀναδέδεικται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων. Λυτρωτά, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Νόμῳ θανόντων, τὴν ἐν τῷ τάφῳ κατάθεσιν, ἡ τῶν ὅλων δέχεται ζωή, καί τοῦτον πηγὴν, δείκνυσιν ἐγέρσεως, εἰς σωτηρίαν

ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Μία υπήρχεν, η εν τώ Άδη αχώριστος, καί εν τάφω, καί εν τή Εδέμ, θεότης Χριστού, σύν Πατρί καί Πνεύματι, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Καταβασία

Άφραστον θαύμα! Ο εν καμίνω ρυσάμενος, τούς Οσίους Παίδας εκ φλογός, εν τάφω νεκρός, άπνους κατατίθεται, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η#39; Ο Ειρμός

Έκστηθι φρίπτων ουρανέ, καί σαλευθήτωσαν τά θεμέλια τής γής, ιδού γάρ εν νεκροίς λογίζεται, ο εν υψίστοις οικών, καί τάφω σμικρώ ξενοδοχείται, όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Λέλυται άχραντος ναός, τήν πεπτωκυίαν δέ συνανίστησι σκηνήν. Αδάμ γάρ τώ προτέρω δεύτερος, ο εν υψίστοις οικών, κατήλθεν μέχρις Άδου ταμείων, όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Πέπαυται τόλμα Μαθητών, Αριμαθαίας δέ αριστεύει Ιωσήφ, νεκρόν γάρ καί γυμνόν Θεώμενος, τόν επί πάντων Θεόν, αιτείται, καί κηδεύει κραυγάζων, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ω τών θαυμάτων τών καινών! ώ αγαθότητος! ώ αφράστου ανοχής! εκών γάρ υπό γής σφραγίζεται, ο εν υψίστοις οικών, καί πλάνος Θεός συκοφαντείται, όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Καταβασία

Έκστηθι φρίπτων ουρανέ, καί σαλευθήτωσαν τά θεμέλια τής γής, ιδού γάρ εν νεκροίς λογίζεται, ο εν υψίστοις οικών, καί τάφω σμικρώ ξενοδοχείται, όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ#39; Ο Ειρμός

Μή εποδύρου μου Μήτερ, καθορώσα εν τάφω, όν εν γαστρί άνευ σποράς, συνέλαβες Υιόν, αναστήσομαι γάρ καί δοξασθήσομαι, καί υψώσω εν δόξη, απαύστως ως Θεός, τούς εν πίστει καί πόθω σε μεγαλύνοντας.

Επί τώ ξένω σου τόκω, τάς οδύνας φυγούσα, υπερφυώς εμακαρίσθην, άναρχε Υιέ, νύν δέ σε Θεέ μου, άπνουν ορώσα νεκρόν, τή ρομφαία τής λύπης, σπαράττομαι δεινώς, αλλ’ ανάστηθι, όπως μεγαλυνθήσωμαι.

Γή με καλύπτει εκόντα, αλλα φρίπτουσιν Άδου, οι πυλωροί, ημφιεσμένον, βλέποντες στολήν, ημαγμένην Μήτηρ, τής εκδικήσεως, τούς εχθρούς εν Σταυρώ γάρ, πατάξας ως Θεός, αναστήσομαι αύθις καί μεγαλύνω σε.

Αγαλλιάσθω η Κτίσις, ευφραινέσθωσαν πάντες οι γηγενείς, ο γάρ εχθρός εσκύλευται Άδης, μετά μύρων Γυναίκες προσυπαντάτωσαν, τόν Αδάμ σύν τή Εύα, λυτρούμαι παγγενή, καί τή τρίτη ημέρα εξαναστήσομαι.

Καταβασία

Μή εποδύρου μου Μήτηρ, καθορώσα εν τάφω, όν εν γαστρί άνευ σποράς, συνέλαβες Υιόν, αναστήσομαι γάρ καί δοξασθήσομαι, καί υψώσω εν δόξη, απαύστως ως Θεός, τούς εν πίστει καί πόθω σε μεγαλύνοντας.

Εξαποστειλάριον

Ήχος β’

Άγιος Κύριος ο Θεός ημών.

Τούτο λέγεται εκ γ’ μόνον, καί ουδέν άλλο.

Εις τούς Αίνους

Ιδιόμελα Ήχος β’

Σήμερον συνέχει τάφος, τόν συνέχοντα παλάμη τήν Κτίσιν, καλύπτει λίθος, τόν καλύψαντα αρετή τούς ουρανούς, υπνοί η ζωή, καί Άδης τρέμει, καί Αδάμ τών δεσμών απολύεται. Δόξα τή σή οικονομία, δι’ ής τελέσας πάντα σαββατισμόν αιώνιον, εδωρήσω ημίν, τήν παναγίαν εκ νεκρών σου Ανάστασιν.

Τί τό ορώμενον θέαμα; τίς η παρούσα κατάπαυσις; Ο Βασιλεύς τών αιώνων, τήν διά πάθους τελέσας οικονομίαν, εν τάφω σαββατίζει, καινόν ημίν παρέχων σαββατισμόν. Αυτώ βοήσωμεν. Ανάστα ο Θεός κρίνων τήν γήν, ότι σύ βασιλεύεις εις τούς αιώνας, ο αμέτρητον έχων τό μέγα έλεος.

Δεύτε ιδώμεν τήν ζωήν ημών, εν τάφω κειμένην, ίνα τούς εν τάφοις κειμένους ζωοποιήση, δεύτε σήμερον, τόν εξ Ιούδα υπνούντα Θεώμενοι, προφητικώς αυτώ εκβοήσωμεν. Αναπесών

κεκοίμησαι ως λέων, τίς εγερεί σε Βασιλεύ; ἀλλ᾽ ἀνάστηθι αὐτεξουσίως, ὁ δούς εαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἐκουσίως. Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος πλ. β᾽;

Ἡτήσατο Ἰωσήφ, τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ, ἔδει γάρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν. Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Δόξα... Ἦχος πλ. β᾽;

Τὴν σήμερον μυστικῶς, ὁ μέγας Μωϋσῆς προδιετυπούτο λέγων. Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεός, τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην, τοῦτο γάρ ἐστι τὸ εὐλογημένον Σάββατον, αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα, ἐν ἣ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς κατὰ τὸν θάνατον οἰκονομίας, τῆ σαρκὶ σαββατίσας, καὶ εἰς ὃ ἦν, πάλιν ἐπανελθὼν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως, ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ὡς ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νύν...

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διὰ γάρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδὰμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρρα ἐζωοποιήθημεν, διὸ ἀνυμνοῦντες βοώμεν. Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη

Ὁ δὲ Ἱερεὺς ἀλλάσσει ὅλην τὴν ἱερατικὴν στολὴν, καὶ ψαλλομένου τοῦ Τρισαγίου (Ἦχος πλ. β᾽), εἰσοδεύει μετὰ τοῦ ἁγίου Ευαγγελίου.

Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τούτου, λέγει.

Πρόσχωμεν. Εἰρήνη πάσι. Σοφία.

Τροπάριον

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἀχραντὸν σου Σῶμα, σινδόνι καθαρὰ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος β᾽;

Ὁ συνέχων τὰ πέρατα, τάφῳ συσχεθῆναι κατεδέξω Χριστέ, ἵνα τῆς τοῦ Ἄδου καταπτώσεως, λυτρώσης τὸ ἀνθρώπινον, καὶ ἀθανατίσας, ζωώσης ἡμᾶς, ὡς Θεός ἀθάνατος.

Προκείμενον Ἦχος δ᾽;

Ανάστα, Κύριε, βοήθησον ἡμίν.

Στίχ. Ο Θεός, ἐν τοῖς ὠσίν ἡμῶν ἠκούσαμεν.

Προφητείας Ιεζεκιήλ τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΛΖ', 1–14)

Εγένετο ἐπ' ἐμέ χεῖρ Κυρίου, καί ἐξήγαγέ με ἐν πνεύματι Κυρίου, καί ἔθηκέ με ἐν μέσῳ τοῦ πεδίου, καί τούτο ἦν μεστόν οστέων ἀνθρωπίνων, καί περιήγαγέ με ἐπ' αὐτά, κύκλωθεν κύκλῳ, καί ἰδοὺ πολλὰ σφόδρα, ἐπὶ προσώπου τοῦ πεδίου, καί ἰδοὺ ξηρά σφόδρα. Καί εἶπε πρὸς με. Υἱέ ἀνθρώπου, εἰ ζήσεται τὰ οστέα ταῦτα; καί εἶπα. Κύριε, Κύριε, σύ ἐπίστασαι ταῦτα. Καί εἶπε πρὸς με. Προφήτευσον ἐπὶ τὰ οστά ταῦτα, καί ἐρεῖς αὐτοῖς. Τὰ οστά τὰ ξηρά, ἀκούσατε λόγον Κυρίου, τάδε λέγει Κύριος τοῖς οστέοις τούτοις. Ἰδοὺ ἐγὼ φέρω εἰς ὑμᾶς πνεῦμα ζωῆς, καί δώσω εἰς ὑμᾶς νεύρα, καί ἀνάξω εἰς ὑμᾶς σάρκας, καί ἐκτενῶ ἐφ' ὑμᾶς δέρμα, καί δώσω πνεύμά μου εἰς ὑμᾶς, καί ζήσεσθε, καί γνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος. Καί προεφήτευσά, καθὼς ἐνετείλατό μοι Κύριος. Καί ἐγένετο φωνή ἐν τῷ ἐμέ προφητεύσαι, καί ἰδοὺ σεισμός, καί προσήγαγε τὰ οστά, ἐκάτερον πρὸς τὴν ἀρμονίαν αὐτοῦ. Καί εἶδον, καί ἰδοὺ ἐπ' αὐτά νεύρα καί σάρκες ἐφύοντο, καί ἀνέβαιναν ἐπ' αὐτά δέρμα ἐπάνω, καί πνεῦμα οὐκ ἦν ἐν αὐτοῖς. Καί εἶπε πρὸς με. Προφήτευσον, ἐπὶ τὸ πνεῦμα, υἱέ ἀνθρώπου, προφήτευσον, καί εἶπε τῷ πνεύματι. Τάδε λέγει Κύριος Κύριος. Ἐκ τῶν τεσσάρων πνευμάτων ἐλθέ, καί ἐμφύσησον εἰς τοὺς νεκροὺς τούτους, καί ζησάτωσαν. Καί προεφήτευσά, καθ' ὅ, τι ἐνετείλατό μοι, καί εἰσῆλθεν εἰς αὐτοὺς τὸ πνεῦμα, καί ἐζήσαν, καί ἔστησαν ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν, συναγωγή πολλή σφόδρα. Καί ἐλάλησε Κύριος πρὸς με, λέγων. Υἱέ ἀνθρώπου, τὰ οστά ταῦτα, πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ ἐστίν, αὐτοὶ λέγουσι. Ξηρά γέγονε τὰ οστά ἡμῶν, ἀπώλωλεν ἡ ἐλπίς ἡμῶν, διαπεφωνήκαμεν. Διὰ τούτο προφήτευσον, καί εἰπέ πρὸς αὐτοὺς. Τάδε λέγει Κύριος Κύριος. Ἰδοὺ ἐγὼ ἀνοίγω τὰ μνήματα ὑμῶν, καί ἀνάξω ὑμᾶς ἐκ τῶν μνημάτων ὑμῶν, καί εἰσάξω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ, καί γνώσεσθε, ὅτι ἐγώ' εἰμι Κύριος, ἐν τῷ ἀνοίξαί με τοὺς τάφους ὑμῶν, τοῦ ἀναγαγεῖν με ἐκ τῶν τάφων τὸν λαόν μου. Καί δώσω πνεύμά μου εἰς ὑμᾶς, καί ζήσεσθε, καί θήσομαι ὑμᾶς ἐπὶ τὴν γῆν ὑμῶν, καί γνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ Κύριος, ἐλάλησα, καί ποιήσω, λέγει Κύριος Κύριος.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Ανάστηθι, Κύριε ο Θεός μου, υψωθήτω η χεὶρ σου.

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε, εν ὅλη καρδίᾳ μου.

Πρὸς Κορινθίους Α'· Επιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. Ε', 6–8, Γαλ. Γ', 13–14)

Ἀδελφοί, μικρά ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοί. Ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιάν ζύμην, ἵνα ᾗτε νέον φύραμα, καθὼς εστε ἄζυμοι, καὶ γάρ τὸ Πάσχα ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός. Ὡστε εορτάζωμεν, μὴ εν ζύμῃ παλαιά, μηδὲ εν ζύμῃ κακίας καὶ πονηρίας, ἀλλ' εν ἀζύμοις ἐλικρινείας καὶ ἀληθείας. Χριστός γάρ ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρᾳ. Γέγραπται γάρ. Ἐπικατάρτος πᾶς ὁ κρεμᾶμενος ἐπὶ ξύλου, ἵνα εἰς τὰ ἔθνη ἡ εὐλογία τοῦ Ἀβραάμ γένηται εν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πνεύματος λάβωμεν διὰ τῆς πίστεως.

Ἀλληλούϊα Ἦχος πλ. α'

Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλείπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρός ἀπὸ προσώπου πυρός.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται οἱ αμαρτωλοί, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ.

Εὐαγγέλιον

Κατὰ Ματθαῖον

Τῇ ἐπαύριον, ἥτις ἐστὶ μετὰ τὴν Παρασκευήν...

... σφραγίσαντες τὸν λίθον μετὰ τῆς κουστωδίας.

ΤΩ ΑΓΙΩ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

Περὶ ὥραν δεκάτην τῆς ἡμέρας σημαίνει. ὁ δὲ Ἱερεὺς ἀλλάσσει στολὴν λευκὴν, καὶ Εὐλογήσαντος αὐτοῦ μετὰ τὸν Προοιμιακόν, γίνεται Συναπτὴ μεγάλη παρὰ τοῦ Διακόνου. Εἶτα τό, Κύριε ἐκέκραξα..., ἰστώμεν δὲ Στίχους η', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Οκτωήχου δ' καὶ Ἰδιόμελα τῆς ἡμέρας γ'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα

Ἦχος α'

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς, πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε καὶ παράσχου ἡμῖν, ἀφεσιν αμαρτιῶν, ὅτι μόνος εἶ ὁ δεΐξας, εν Κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτήν, καὶ δότε δόξαν εν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Δεύτε λαοί υμνήσωμεν, καί προσκυνήσωμεν Χριστόν, δοξάζοντες αυτού τήν εκ νεκρών Ανάστασιν, ότι αυτός εστιν ο Θεός ημών, ο εκ τής πλάνης τού εχθρού, τόν Κόσμον λυτρώσάμενος.

Τώ Πάθει σου Χριστέ, παθών ηλευθερώθημεν, καί τή Αναστάσει σου, εκ φθοράς ελυτρώθημεν. Κύριε δόξα σοι.

Στιχηρά Ιδιόμελα

Ήχος πλ. δ'

Σήμερον ο Ἄδης στένων βοά, Συνέφερέ μοι, ει τόν εκ Μαρίας γεννηθέντα, μή υπεδεξάμην, ελθών γάρ επ' εμέ, τό κράτος μου έλυσε, πύλας χαλκάς συνέτριψε, ψυχάς άς κατείχον τό πρίν, Θεός ών ανέστησε. Δόξα Κύριε τώ Σταυρώ σου, καί τή Αναστάσει σου. **(Δίς)**

Σήμερον ο Ἄδης στένων βοα, Κατελύθη μου η εξουσία, εδεξάμην θνητόν, ώσπερ ένα τών θανέντων, τούτον δέ κατέχειν όλως ουκ ισχύω, αλλ' απολώ μετά τούτου, ών εβασίλευον, εγώ είχον τούς νεκρούς απ' αιώνας, αλλά ούτος ιδού πάντας εγείρει. Δόξα Κύριε τώ Σταυρώ σου, καί τή Αναστάσει σου.

Σήμερον ο Ἄδης στένων βοά, Κατεπόθη μου τό κράτος, ο Ποιμήν εσταυρώθη, καί τόν Αδάμ ανέστησεν, ών περ εβασίλευον εστέρημαι, καί ούς κατέπιον ισχύσας, πάντας εξήμεσα, εκένωσε τούς τάφους ο σταυρωθείς, ουκ ισχύει τού θανάτου τό κράτος. Δόξα Κύριε τώ Σταυρώ σου, καί τή Αναστάσει σου.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Τήν σήμερον μυστικώς, ο μέγας Μωϋσής προδιετυπούτο λέγων. Καί ευλόγησεν ο Θεός, τήν ημέραν τήν εβδόμην, τούτο γάρ εστι τό ευλογημένον Σάββατον, αύτη εστίν η τής καταπαύσεως ημέρα, εν ή κατέπαυσεν από πάντων τών έργων αυτού, ο Μονογενής Υιός τού Θεού, διά τής κατά τόν θάνατον οικονομίας, τή σαρκί σαββατίσας, καί εις ό ήν, πάλιν επανελθών, διά τής Αναστάσεως, εδωρήσατο ημίν ζωήν τήν αιώνιον, ως μόνος αν, αθός καί φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ήχος α'

Τήν παγκόσμιον δόξαν, τήν εξ ανθρώπων σπαρείσαν, καί τόν Δεσπότην τεκούσαν, τήν επουράνιον πύλην, υμνήσωμεν Μαρίαν τήν Παρθένον, τών Ασωμάτων τό άσμα, καί τών πιστών τό εγκαλλώπισμα, αύτη γάρ ανεδείχθη, ουρανός καί ναός τής θεότητος, αύτη τό μεσότοιχον τής έχθρας καθελούσα, ειρήνην

αντεισήξε, καί τό βασίλειον ηνέωξε. Ταύτην ούν κατέχοντες τής Πίστεως τήν άγκυραν, υπέρμαχον έχομεν τόν εξ αυτής τεχθέντα Κύριον. Θαρσείτω τοίνυν, θαρσείτω λαός τού Θεού, καί γάρ αυτός πολεμήσει, τούς εχθρούς ως παντοδύναμος.

Ανάγνωσμα Α#39;

Γινέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Α#39;, 1–13)

Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τόν ουρανόν...

Ανάγνωσμα Β#39;

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Ξ#39;, 1–16)

Φωτίζου, φωτίζου, Ιερουσαλήμ, ήκει γάρ...

Ανάγνωσμα Γ#39;

Τής Εξόδου τό#39; Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΒ#39; 1–11)

Είπε Κύριος πρός Μωϋσήν καί Ααρών...

Ανάγνωσμα Δ#39;

Προφητείας Ιωνά τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Α#39; – Δ#39;)

Εγένετο λόγος Κυρίου πρός Ιωνάν, τόν τού Αμαθί...

Ανάγνωσμα Ε#39;

Ιησού τού Ναυή τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Ε#39;, 10–15)

Παρενέβαλον οι υιοί Ισραήλ έν Γαλγάλοις...

Ανάγνωσμα ΣΤ#39;

Τής Εξόδου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΓ#39;, 20–22 ΙΔ#39;, 1–31 ΙΕ#39;, 1–19)

Εξάραντες οι υιοί Ισραήλ εκ Σοκχώθ...

Ανάγνωσμα Ζ#39;

Προφητείας Σοφονίου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Γ#39;, 8–15)

Τάδε λέγει Κύριος. Υπόμεινόν με εις ημέραν...

Ανάγνωσμα Θ#39;

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΞΑ#39;, 10–11 ΞΒ#39;, 1–5)

Αγαλλιάσθω η ψυχή μου επί τώ Κυρίω...

Ανάγνωσμα Ι#39;

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΚΒ', 1–18)

Εγένετο μετά τά ρήματα ταύτα, ο Θεός...

Ανάγνωσμα ΙΑ'

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΞΑ', 1–10)

Πνεύμα Κυρίου επ' εμέ, ού ένεκεν έχρισέ με...

Ανάγνωσμα ΙΒ'

Βασιλειών τετάρτης τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Δ', 8–37)

Εγένετο ημέρα, καί διέβη Ελισσαιέ εις Σωμάν...

Ανάγνωσμα ΙΓ'

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΞΓ' 11–19 ΞΔ', 1–5)

Τάδε λέγει Κύριος. Πού ο αναβιβάσας...

Ανάγνωσμα ΙΔ'

Προφητείας Ιερεμίου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΛΗ', 31–34)

Τάδε λέγει Κύριος. Ιδού ημέραι έρχονται...

Ανάγνωσμα ΙΕ'

Προφητείας Δανιήλ τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Γ', 1–23 καί Ύμνου Τριών Παίδων 1–33)

Έτους οκτωκαιδεκάτου Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς...

...Ευλογημένος εί εν τώ στερεώματι τού ουρανού, ο υπερύμνητος, καί υπερυψούμενος εις τούς αιώνας.

Ήχος πλ. β'

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Είτα ο μέν Αναγνώστης λέγει τόν επόμενον Ύμνον, ημείς δέ μεθ' ένα έκαστον τών Στίχων αυτών ψάλλομεν, Τόν Κύριον υμνείτε, ως έπεται.

ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΛΓΙΩΝ ΤΡΙΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον, υμνείτε καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, Άγγελοι Κυρίου, ουρανοί Κυρίου, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, ύδατα πάντα τά υπεράνω τών ουρανών, πάσαι αι Δυνάμεις Κυρίου, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, ήλιος καί σελήνη, άστρα τού ουρανού, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, φώς καί σκότος, νύκτες καί ημέραι, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, πάς όμβρος καί δρόσος, πάντα τά πνεύματα, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, πύρ καί καύμα, ψύχος καί καύσων, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε δρόσοι καί νιφετοί, πάγοι καί ψύχος, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, πάχναι καί χιόνες, αστραπαί καί νεφέλαι τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, γή, όρη καί βουνοί, καί πάντα τά φυόμενα εν αυτή, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, πηγαί, θάλασσα, καί ποταμοί, κήτη, καί πάντα τά κινούμενα εν τοίς ύδασι, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, πάντα τά πετεινά τού ουρανού, τά θηρία καί πάντα τά κτήνη, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, υιοί τών ανθρώπων, ευλογείτω Ισραήλ τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, Ιερείς Κυρίου, δούλοι Κυρίου, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, πνεύματα καί ψυχαί Δικαίων, όσοι καί ταπεινοί τή καρδιά, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, Ανανία, Αζαρία, καί Μισαήλ, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, Απόστολοι, Προφήται, καί Μάρτυρες Κυρίου, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα Υιόν, καί άγιον Πνεύμα.

Τόν Κύριον υμνούμεν, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνούμεν, καί δοξολογούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Αντί τού Τρισαγίου

Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε. Αλληλούϊα.

Προκείμενον Ήχος πλ. α'

Πάσα η γή Προσκυνησάτωσάν σοι, καί ψαλάτωσάν σοι.

Στίχ. Αλαλάξατε τώ Κυρίω πάσα η γή.

Πρός Ρωμαίους Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ς', 3–11)

Αδελφοί, όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθημεν, εις τόν θάνατον αυτού εβαπτίσθημεν. Συνετάφημεν ούν αυτώ διά τού βαπτίσματος εις τόν θάνατον, ίνα, ώσπερ ηγέρθη Χριστός εκ νεκρών διά τής δόξης τού Πατρός, ούτω καί ημείς εν καινότητι ζωής περιπατήσωμεν. Ει γάρ σύμφυτοι γεγόναμεν τώ Ομοιώματι τού θανάτου αυτού, αλλά καί τής αναστάσεως εσόμεθα, τούτο γινώσκοντες, ότι ο παλαιός ημών άνθρωπος συνεσταυρώθη, ίνα καταργηθή τό σώμα τής αμαρτίας, τού μηκέτι δουλεύειν ημάς τή αμαρτία. Ο γάρ αποθανών δεδικαίωται από τής αμαρτίας. Ει δέ απεθάνομεν σύν Χριστώ, πιστεύομεν ότι καί συζήσομεν αυτώ, ειδότες, ότι Χριστός εγερθείς εκ νεκρών, ουκέτι αποθνήσκει, θάνατος αυτού ουκέτι κυριεύει. Ο γάρ απέθανε τή αμαρτία, απέθανεν εφάπαξ, ό δέ ζή, ζή τώ Θεώ. Ούτω καί υμείς λογίζεσθε έαυτούς, νεκρούς μέν είναι τή αμαρτία, ζώντας δέ τώ Θεώ, εν Χριστώ Ιησού τώ Κυρίω ημών.

Ήχος βαρύν

Ανάστα, ο Θεός, κρίνον τήν γήν, ότι σύ κατακληρονομήσεις εν πάσι τοίς έθνεσι.

Τόν αυτόν ψάλλομεν καί εν ενί εκάστω τών επομένων Στίχων τού Ψαλμού πα', λεγομένων παρά τού Αναγνώστου χύμα.

Στίχ. Ο Θεός έστη εν συναγωγή Θεών, εν μέσω δέ θεούς διακρινεί.

Ανάστα, ο Θεός, κρίνον τήν γήν, ότι σύ κατακληρονομήσεις εν πάσι τοίς έθνεσι.

Στίχ. Ἔως πότε κρίνετε αδικίαν, καί πρόσωπα αμαρτωλῶν λαμβάνετε;

Ανάστα, ο Θεός, κρίνον τήν γήν, ὅτι σύ κατακληρονομήσεις ἐν πάσι τοῖς ἔθνεσι.

Στίχ. Κρίνατε ὀρφανῶ καί πτωχῶ, ταπεινόν καί πένητα δικαιώσατε.

Ανάστα, ο Θεός, κρίνον τήν γήν, ὅτι σύ κατακληρονομήσεις ἐν πάσι τοῖς ἔθνεσι.

Στίχ. Εξέλεσθε πένητα καί πτωχόν, ἐκ χειρός αμαρτωλοῦ ρύσασθε αὐτόν.

Ανάστα, ο Θεός, κρίνον τήν γήν, ὅτι σύ κατακληρονομήσεις ἐν πάσι τοῖς ἔθνεσι.

Στίχ. Οὐκ ἐγνώσαν, οὐδέ συνήκαν, ἐν σκότει διαπορεύονται, σαλευθήτωσαν πάντα τὰ θεμέλια τῆς γῆς.

Ανάστα, ο Θεός, κρίνον τήν γήν, ὅτι σύ κατακληρονομήσεις ἐν πάσι τοῖς ἔθνεσι.

Στίχ. Εγὼ εἶπα, θεοί ἐστε, καί υἱοὶ Υψίστου πάντες, υμεῖς δέ ὡς ἄνθρωποι ἀποθνήσκετε, καί ὡς εἰς τῶν ἀρχόντων πίπτετε.

Ανάστα, ο Θεός, κρίνον τήν γήν, ὅτι σύ κατακληρονομήσεις ἐν πάσι τοῖς ἔθνεσι.

Τό κατά Ματθαῖον

Εὐαγγέλιον

Ὁψέ Σαββάτου, τῇ ἐπιφωσκούσῃ...

... ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Καί καθεξῆς ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Ἀντί δέ τοῦ Χερουβικοῦ, ψάλλομεν τό παρόν.

Τροπάριον Ἦχος πλ. α'

Σιγησάτω πάσα σάρξ βροτεία, καί στήτω μετὰ φόβου καί τρόμου, καί μηδέν γήϊνον ἐν αὐτῇ λογιζέσθω, ὁ γάρ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, καί Κύριος τῶν κυριευόντων, προσέρχεται σφαγιασθῆναι, καί δοθῆναι εἰς βρώσιν τοῖς πιστοῖς, προηγούνται δέ τούτου, οἱ χοροὶ τῶν Ἀγγέλων, μετὰ πάσης ἀρχῆς καί ἐξουσίας, τὰ πολυόμματα Χερουβίμ, καί τὰ εξαπτέρυγα Σεραφίμ, τὰς ὀψεις καλύπτοντα, καί βοῶντα τόν ὕμνον. Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα.

Κοινωνικόν Ἦχος δ'

Εξηγέσθῃ ὡς ὁ ὑπνῶν Κύριος, καί ἀνέστη σῶζων ἡμᾶς.
Ἀλληλουϊά.

Ευλογήσαντος τού Ιερέως, λέγομεν Τρισάγιον. Παναγία Τριάς..., Πάτερ ημών..., Οτι σού εστιν..., Κύριε ελέησον, ιβ'. Δεύτε προσκυνήσωμεν..., εκ γ', καί τόν Ν' ψαλμόν.

Ωδή α'; Ἦχος πλ. β' Ο Ειρμός

Κύματι θαλάσσης, τον κρύψαντα πάλαι, διώκτην τύραννον, υπό γῆς έκρυψαν, τών σεσωσμένων οι Παῖδες, αλλ' ημεῖς ως αι Νεάνιδες, τώ Κυρίῳ άσωμεν. Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Κύριε Θεέ μου, εξόδιον ύμνον, καί επιτάφιον, ωδήν σοι άσομαι, τώ τή ταφή σου ζωής μοι, τάς εισόδους διανοίξαντι, καί θανάτω θάνατον, καί Ἄδην θανατώσαντι.

Άνω σε ενθρόνω, καί κάτω εν τάφω, τά υπερκόσμια, καί υποχθόνια, κατανοούντα Σωτήρ μου, εδονείτο τή νεκρώσει σου, υπέρ νούν ωράθης γάρ, νεκρός ζωαρχικώτατος.

Ίνα σου τῆς δόξης, τά πάντα πληρώσης, καταπεφοίτηκας, εν κατωτάτοις τῆς γῆς, από γάρ σου ουκ εκρύβη, η υπόστασίς μου η εν Αδάμ, καί ταφείς φθαρέντα με, και νοποιεῖς, Φιλάνθρωπε.

Καταβασία

Κύματι θαλάσσης, τον κρύψαντα πάλαι, διώκτην τύραννον, υπό γῆς έκρυψαν, τών σεσωσμένων οι Παῖδες, αλλ' ημεῖς ως αι Νεάνιδες, τώ Κυρίῳ άσωμεν. Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Ωδή γ'; Ο Ειρμός

Σέ τόν επί υδάτων, κρεμάσαντα πάσαν τήν γήν ασχέτως, η Κτίσις κατιδούσα, εν τώ Κρανίῳ κρεμάμενον, θάμβει πολλῶ συνείχετο. Ουκ έστιν άγιος πλήν σου Κύριε, κραυγάζουσα.

Σύμβολα τῆς ταφῆς σου, παρέδειξας τάς Οράσεις πληθύνας, νύν δέ τά κρύφιά σου, θεανδρικῶς διετράνωσας, καί τοῖς εν Ἄδῃ Δέσποτα, ουκ έστιν άγιος, πλήν σου Κύριε, κραυγάζουσιν.

Ἦπλωσας τάς παλάμας, καί ήνωσας τά τό πρίν διεστῶτα, καταστολή δέ Σώτερ, τή εν σινδόνι καί μνήματι, πεπεδημένους έλυσας. Ουκ έστιν άγιος, πλήν σου Κύριε, κραυγάζοντας.

Μνήματι καί σφραγίσιν, αχώρητε συνεσχέθης βουλήσει, καί γάρ τήν δύναμίν σου, ταῖς ενεργείαις εγνώρισας, θεουργικῶς τοῖς μέλπουσιν, ουκ έστιν άγιος, πλήν σου Κύριε φιλάνθρωπε.

Καταβασία

Σέ τόν επί υδάτων, κρεμάσαντα πάσαν τήν γήν ασχέτως, η Κτίσις κατιδούσα, εν τώ Κρανίω κρεμάμενον, θάμβει πολλῶς συνείχeto. Ουκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου Κύριε, κραυγάζουσα.

Κάθισμα Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ, στρατιῶται τηρούντες, νεκροί τή ἀστραπή, τού οφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, Γυναιξί τήν Ἀνάστασιν. Σέ δοξάζομεν, τόν τῆς φθοράς καθαιρέτην, σοί προσπίπτομεν, τώ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καί μόνω Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αὐτό

Ωδή δ' Ο Εἰρμός

Τήν εν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν, Προορών Ἀββακούμ ἐξεστηκῶς ἐβόα. Σύ δυναστών διέκοψας κράτος Ἀγαθέ, ομιλῶν τοίς εν Ἄδῃ, ὡς παντοδύναμος.

Εβδόμην σήμερον ἡγίαςας, ἦν εὐλόγησας πρίν, καταπαύσει τῶν ἔργων, παράγεις γάρ τά σύμπαντα, καί καινοποιεῖς, σαββατίζων Σωτήρ μου, καί ἀνακτῶμενος.

Ρωμαλαιοῦτητι τού κρείττονος, ἐκνικήσαντός σου, τῆς σαρκός η ψυχὴ σου, δι' ἡ ρηται σπαράττουσα, ἄμφω γάρ δεσμούς, τού θανάτου καί Ἄδου, Λόγε τώ κράτει σου.

Ο Ἄδης Λόγε συναντήσας σοι, επικράνθη, βροτόν ορών τεθεωμένον, κατάστικτον τοίς μῶλωψι, καί πανσθενουργόν, τώ φρικτῷ τῆς μορφῆς δέ, διαπεφώνηκεν.

Καταβασία

Τήν εν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν, Προορών Ἀββακούμ ἐξεστηκῶς ἐβόα. Σύ δυναστών διέκοψας κράτος Ἀγαθέ, ομιλῶν τοίς εν Ἄδῃ, ὡς παντοδύναμος.

Ωδή ε' Ο Εἰρμός

Θεοφανείας σου Χριστέ, τῆς πρὸς ἡμᾶς συμπαθῶς γενομένης, Ησαΐας φῶς ἰδὼν ἀνέσπερον, ἐκ νυκτός ορθρίσας ἐκραύγαζεν. Ἀναστήσονται οἱ νεκροί, καί ἐγερθήσονται οἱ εν τοίς μνημείοις, καί πάντες οἱ εν τῇ γῇ ἀγαλλιάσονται.

Νεοποιεῖς τοὺς γηγενεῖς, ο πλαστοουργός χοϊκός χρηματίσας, καί σινδὼν καί τάφος υπεμφαίνουσι, τό συνόν σοι Λόγε μυστήριον, ο εὐσχήμων γάρ βουλευτῆς, τήν τού σέ φύσαντος βουλήν σχηματίζει, εν σοί μεγαλοπρεπῶς καινοποιούντός με.

Διά θανάτου τό θνητόν, διά ταφῆς τό φθαρτόν μεταβάλλεις, ἀφθαρτίζεις γάρ θεοπρεπέστατα, ἀπαθανατίζων τό πρόσλημμα, η

γάρ σάρξ σου διαφθοράν ουκ είδε Δέσποτα, ουδέ η ψυχή σου εις Άδου, ξενοπρεπώς εγκαταλέλειπται.

Εξ αλοχεύτου προελθών, καί λογχευθείς τήν πλευράν Πλαστουργέ μου, εξ αυτής ειργάσω τήν ανάπλασιν, τήν τής Εύας Αδάμ γενόμενος, αφυπνώσας υπερφυώς, ύπνον φυσίζων, καί ζωήν εγείρας εξ ύπνου, καί τής φθοράς ως παντοδύναμος.

Καταβασία

Θεοφανείας σου Χριστέ, τής πρός ημάς συμπαθώς γενομένης, Ησαΐας φώς ιδών ανέσπερον, εκ νυκτός ορθρίσας εκραύγαζεν. Αναστήσονται οι νεκροί, καί εγερθήσονται οι εν τοίς μνημείοις, καί πάντες οι εν τή γή αγαλλιάσονται.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Συνεσχέθη, αλλ' ου κατεσχέθη, στερνοις κητώις Ιωνάς, σού γάρ τόν τύπον φέρων, τού παθόντος καί ταφή δοθέντος, ως εκ θαλάμου, τού θηρός ανέθορε, προσεφώνει δέ τή κουστωδία. Οι φυλασσόμενοι μάταια καί ψευδή, έλεον αυτοίς εγκατελίπετε.

Ανηρέθης, αλλ' ου διηρέθης, Λόγε ής μετέσχες σαρκός, ει γάρ καί λέλυταί σου, ο ναός εν τώ καιρώ τού πάθους, αλλά και ούτω μία ήν υπόστασις, τής θεότητος καί τής σαρκός σου, εν αμφοτέροις γάρ, είς υπάρχεις Υιός, Λόγος τού Θεού, Θεός καί άνθρωπος.

Βροτοκτόνον, αλλ' ου θεοκτόνον, έφυ τό πταίσμα τού Αδάμ, ει γάρ καί πέπονθέ σου, τής σαρκός η χοϊκή ουσία, αλλ' η θεότης απαθής διέμεινε, τό φθαρτόν δέ σου πρός αφθαρσίαν μετεστοιχείωσας, καί αφθάρτου ζωής, έδειξας πηγήν εξ αναστάσεως.

Βασιλεύει, αλλ' ουκ αιωνίζει, Άδης τού γένους τών βροτών, σύ γάρ τεθείς εν τάφω, Κραταιε ζωαρχική παλάμη, τά τού θανάτου, κλείθρα διεσπάραξας, καί εκήρυξας τοίς απ' αιώνος εκεί καθεύδουσι λύτρωσιν αψευδή, Σώτερ γεγονώς νεκρών πρωτότοκος.

Καταβασία

Συνεσχέθη, αλλ' ου κατεσχέθη, στερνοις κητώις Ιωνάς, σού γάρ τόν τύπον φέρων, τού παθόντος καί ταφή δοθέντος, ως εκ θαλάμου, τού θηρός ανέθορε, προσεφώνει δέ τή κουστωδία. Οι φυλασσόμενοι μάταια καί ψευδή, έλεον αυτοίς εγκατελίπετε.

Κοντάκιον Ήχος β'

Τὴν ἄβυσσον ο κλείσας, νεκρός οράται, καί σμύρνη καί σινδόνι ἐνείλημμένος, ἐν μνημείῳ κατατίθεται, ὡς θνητός ὁ ἀθάνατος. Γυναῖκες δὲ αὐτόν ἤλθον μυρίσαι, κλαίουσαι πικρῶς καί ἐκβοῶσαι. Τοῦτο Σάββατόν ἐστι τό ὑπερευλογημένον, ἐν ᾧ, Χριστός ἀφυπνώσας, ἀναστήσεται τριήμερος.

Ο Οἶκος

Ὁ συνέχων τὰ πάντα ἐπὶ σταυροῦ ἀνυψώθη, καί θρηνεῖ πάσα ἡ Κτίσις, τοῦτον βλέπουσα κρεμáμενον γυμνόν ἐπὶ τοῦ ξύλου, ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, καί τό φέγγος οἱ ἀστέρες ἀπεβάλλοντο, ἡ γῆ δὲ σὺν πολλῷ τῷ φόβῳ συνεκλονεῖτο, ἡ θάλασσα ἐφυγε, καί αἱ πέτραι διερρήγνυντο, μνημεῖα δὲ πολλὰ ἠνεώχθησαν, καί σώματα ἠγέρθησαν ἀγίων Ἀνδρῶν. Ἄδης κάτω στενάζει, καί Ἰουδαῖοι σκέπτονται συκοφαντήσαι Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν, τὰ δὲ Γύναια κράζουσι. Τοῦτο Σάββατόν ἐστι τό ὑπερευλογημένον, ἐν ᾧ Χριστός ἀφυπνώσας, ἀναστήσεται τριήμερος.

Ὡδή ζ' Ο Εἰρμός

Ἄφραστον θαύμα! Ὁ ἐν καμίνῳ ρυσάμενος, τοὺς Οσίους Παῖδας ἐκ φλογός, ἐν τάφῳ νεκρός, ἄπνους κατατίθεται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων. Λυτρωτά, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Τετρωταὶ Ἄδης, ἐν τῇ καρδίᾳ δεξάμενος τὸν τρωθέντα λόγχῃ τὴν πλευράν, καί σθένει πυρί θείῳ δαπανώμενος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων. Λυτρωτά, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὀλβιος τάφος! ἐν ἐαυτῷ γάρ δεξάμενος, ὡς υπνοῦντα τὸν Δημιουργόν, ζωῆς θησαυρός, θεῖος ἀναδέδεικται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων. Λυτρωτά, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Νόμῳ θανόντων, τὴν ἐν τῷ τάφῳ κατάθεσιν, ἡ τῶν ὅλων δέχεται ζωή, καί τοῦτον πηγὴν, δείκνυσιν ἐγέρσεως, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων. Λυτρωτά, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Μία υπήρχεν, ἡ ἐν τῷ Ἄδῃ ἀχώριστος, καί ἐν τάφῳ, καί ἐν τῇ Εδέμ, θεότης Χριστοῦ, σὺν Πατρὶ καί Πνεύματι, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων. Λυτρωτά, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Καταβασία

Ἄφραστον θαύμα! Ὁ ἐν καμίνῳ ρυσάμενος, τοὺς Οσίους Παῖδας ἐκ φλογός, ἐν τάφῳ νεκρός, ἄπνους κατατίθεται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων. Λυτρωτά, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὡδή η' Ο Εἰρμός

Ἐκστηθι φρίπτων ουρανέ, καί σαλευθήτωσαν τά θεμέλια τῆς γῆς, ἰδοὺ γάρ ἐν νεκροῖς λογίζεται, ὁ ἐν υψίστοις οἰκῶν, καί τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται, ὃν Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λέλυται ἀχραντος ναός, τὴν πεπτωκυῖαν δέ συνανίστησι σκηνήν. Ἀδάμ γάρ τῷ προτέρῳ δεύτερος, ὁ ἐν υψίστοις οἰκῶν, κατήλθεν μέχρις Ἄδου ταμείων, ὃν Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πέπαυται τόλμα Μαθητῶν, Ἀριμαθαίας δέ ἀριστεύει Ἰωσήφ, νεκρὸν γάρ καὶ γυμνόν Θεώμενος, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, αἰτεῖται, καὶ κηδεύει κραυγάζων, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡ τῶν θαυμάτων τῶν καινῶν! ὦ ἀγαθότητος! ὦ ἀφράστου ἀνοχής! ἐκὼν γάρ ὑπὸ γῆς σφραγίζεται, ὁ ἐν υψίστοις οἰκῶν, καὶ πλάνος Θεὸς συκοφαντεῖται, ὃν Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

**Αἰνούμεν, εὐλογούμεν, καὶ προσκυνούμεν τὸν Κύριον
Καταβασία**

Ἐκστηθι φρίπτων ουρανέ, καί σαλευθήτωσαν τά θεμέλια τῆς γῆς, ἰδοὺ γάρ ἐν νεκροῖς λογίζεται, ὁ ἐν υψίστοις οἰκῶν, καί τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται, ὃν Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ' Ο Εἰρμός

Μὴ ἐποδύρου μου Μήτηρ, καθορώσα ἐν τάφῳ, ὃν ἐν γαστρὶ ἄνευ σποράς, συνέλαβες Υἱόν, ἀναστήσομαι γάρ καὶ δοξασθήσομαι, καὶ υψώσω ἐν δόξῃ, ἀπαύστως ὡς Θεός, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ σε μεγαλύνοντας.

Επὶ τῷ ξένῳ σου τόκῳ, τὰς οδύνας φυγούσα, υπερφυῶς εμακαρίσθην, ἀναρχε Υιέ, νῦν δέ σε Θεέ μου, ἀπνουν ὁρώσα νεκρὸν, τῇ ρομφαίᾳ τῆς λύπης, σπαράττομαι δεινῶς, ἀλλ' ἀνάστηθι, ὅπως μεγαλυνθήσωμαι.

Γῇ με καλύπτει ἐκόντα, ἀλλὰ φρίπτουσιν Ἄδου, οἱ πυλωροί, ἠμφιεσμένον, βλέποντες στολήν, ἠμαγμένην Μήτηρ, τῆς ἐκδικήσεως, τοὺς ἐχθροὺς ἐν Σταυρῷ γάρ, πατάξας ὡς Θεός, ἀναστήσομαι αὐθις καὶ μεγαλύνω σε.

Αγαλλιάσθω ἡ Κτίσις, εὐφραινέσθωσαν πάντες οἱ γηγενεῖς, ὁ γάρ ἐχθρὸς ἐσκύλεται Ἄδης, μετὰ μύρων Γυναῖκες

προσυπαντάτωσαν, τόν Αδάμ σύν τή Εύα, λυτρούμαι παγγενή, καί τή τρίτη ημέρα εξαναστήσομαι.

Καταβασία

Μή εποδύρου μου Μήτερ, καθορώσα εν τάφω, όν εν γαστρί άνευ σποράς, συνέλαβες Υιόν, αναστήσομαι γάρ καί δοξασθήσομαι, καί υψώσω εν δόξη, απαύστως ως Θεός, τούς εν πίστει καί πόθω σε μεγαλύνοντας.

Απολυτίκιον Ἦχος β΄;

Ότε κατήλθες πρός τόν θάνατον, η Ζωή η αθάνατος, τότε τόν Ἀδην ενέκρωσας τή αστραπή τής θεότητος, ότε δέ καί τούς τεθνεώτας εκ τών καταχθονίων ανέστησας, πάσαι αι Δυνάμεις τών επουρανίων εκραύγαζον, Ζωοδότα Χριστέ ο Θεός ημών δόξα σοι.

Εκτενής καί Απόλυσις μετά τού

Ο Αναστάς εκ νεκρών

ΕΩΘΙΝΟΝ Ζ΄; Ἦχος βαρύς

Ιδού σκοτία καί πρωϊ, καί τί πρός τό μνημείον Μαρία έστηκας, πολύ σκότος έχουσα ταίς φρεσίν; υφ΄; ού πού τέθειται ζητείς ο Ιησούς. Αλλ΄; όρα τούς συντρέχοντας Μαθητάς, πώς τοίς οθονίοις καί τώ σουδαρίω, τήν Ανάστασιν ετεκμήραντο, καί ανεμνήσθησαν τής περί τούτου Γραφής. Μεθ΄; ών, καί δι΄; ών καί ημείς, πιστεύσαντες, ανυμνούμέν σε τόν ζωοδότην Χριστόν.

Ἦχος πλ. α΄;

Δεύτε λάβετε φώς εκ τού ανεσπέρου φωτός, καί δοξάσατε Χριστόν, τόν αναστάντα εκ νεκρών.

Ἦχος πλ. β΄;

Τήν ανάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, Ἄγγελοι υμνούσιν εν ουρανοίς, καί ημάς τούς επί γής καταξίωσον εν καθαρά καρδιά σέ δοξάζειν.

ΜΑΡΚΟΝ 16,1–8

Διαγενομένου τού σαββάτου, Μαρία η Μαγδαληνή...

...καί ουδενί ουδέν είπον, εφοβούντο γάρ.

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Δόξα τή αγία, καί ομοουσίω, καί ζωοποιώ, καί αδιαιρέτω Τριάδι πάντοτε, νύν καί αεί καί εις τούς αιώνας τών αιώνων.

Ἦχος πλ. α΄;

Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί τοίς εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

Λέγεται δέ τούτο τρίς υπό τού Ιερέως, καί τρίς υπό τών Χορών άνευ στίχων. Είθ' ούτω λέγει τούς επομένους Στίχους ο Ιερεύς ή ο Διάκονος καθ' έκαστον δέ Στίχον ψάλλεται Ομοίως υπό τών Χορών τό αυτό Τροπάριον.

Στίχ. α' Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Στίχ. β' Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ω τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Στίχ. γ' Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Στίχ. δ' Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα, καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Δόξα...

Χριστός ανέστη...

Καί νύν...

τό αυτό

Είτα ο Ιερεύς, γεγονωτέρα φωνή

Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας...

Ο Χορός Καί τοίς εν τοίς μνήμασι ζωήν χαρισάμενος.

Ο Κανών, ποίημα Ιωάννου τού Δαμασκηνού.

Ωδή α' Ήχος α' ειρμός

Αναστάσεως ημέρα λαμπρυνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Καθαρθώμεν τάς αισθήσεις, καί οψόμεθα, τώ απροσίτω φωτί τής αναστάσεως, Χριστόν εξαστράπτοντα, καί, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανώς ακουσόμεθα, επινίκιον άδοντες.

Ουρανοί μέν επαξίως ευφραινέσθωσαν, γή δέ αγαλλιάσθω, εορταζέτω δέ κόσμος, ορατός τε άπας καί άόρατος, Χριστός γάρ εγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος.

Καταβασία

Αναστάσεως ημέρα λαμπρυνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Χριστός ανέστη... γ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν καί μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις

Ότι σόν τό κράτος...

Ωδή γ' Ο ειρμός

Δεύτε πόμα πώμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Νύν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε καί γή, καί τά καταχθόνια, εορταζέτω γούν πάσα κτίσις, τήν Έγερσιν Χριστού, εν ή εστερéωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ συνεγείρομαι σήμερον αναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθές αυτός με συνδόξασον Σωτήρ, εν τή βασιλεία σου.

Καταβασία

Δεύτε πόμα πώμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Χριστός ανέστη... γ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν καί μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις

Ότι σύ εί ο Θεός ημών...

Η Υπακοή Έχος δ'

Προλαβούσαι τόν όρθρον αι περί Μαριάμ, καί ευρούσαι τόν λίθον αποκυλισθέντα τού μνήματος, ήκουον εκ τού Αγγέλου, Τόν εν φωτί αϊδίω υπάρχοντα, μετά νεκρών τί ζητείτε ως άνθρωπον; βλέπετε τά εντάφια σπάργανα, δράμετε, καί τώ κόσμω κηρύξατε, ως ηγέρθη ο Κύριος, θανατώσας τόν θάνατον, ότι υπάρχει Θεού Υιός, τού σώζοντος τό γένος τών ανθρώπων.

Καί ανάγνωσις εις τόν θεολόγον

Ωδή δ' Ο ειρμός

Επί τής θείας φυλακής ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών καί δεικνύτω, φασφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Ἄρσεν μὲν, ὡς διανοίξαν, τὴν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ὡς βρωτός δέ, αμνός προσηγόρευται, ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τό ημέτερον Πάσχα, καί ὡς Θεός ἀληθής, τέλειος λέλεκται.

Ὡς ἐνιαύσιος αμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος χρηστός ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τό καθαρτήριο, καί αὐθις ἐκ τοῦ τάφου ὠραίος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν ἥλιος.

Ὁ θεοπάτωρ μὲν Δαυΐδ, πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ ἦλατο σκιρτῶν, ὁ λαός δέ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκβασιν, ὁρῶντες, εὐφρανθώμεν ἐνθέως, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Καταβασία

Επὶ τῆς θείας φυλακῆς ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καί δεικνύτω, φασφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Χριστός ἀνέστη... γ'·

Ἀναστάς ὁ Ἰησοὺς ἀπὸ τοῦ τάφου καθὼς προείπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καί μέγα ἔλεος.

Εἶτα, Συναπτή μικρά μεθ' ἡν Ἐκφώνησις

Ὅτι ἀγαθός καί φιλόανθρωπος...

Ὡδή ε'; Ὁ εἰρμός

Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καί ἀντὶ μυρου τὸν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότη, καί Χριστὸν οψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πάσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τὴν ἀμετρὸν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἄδου σειραῖς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τό φῶς ἠπείγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδί, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ, καί συνεορτάσωμεν ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τό σωτήριο.

Καταβασία

Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καί ἀντὶ μυρου τὸν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότη, καί Χριστὸν οψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πάσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Χριστός ἀνέστη... γ'·

Ἀναστάς ὁ Ἰησοὺς ἀπὸ τοῦ τάφου καθὼς προείπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καί μέγα ἔλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ἥν Εκφώνησις

Ὅτι ηγίαςται...

Ωδή ς'· Ο ειρμός

Κατήλθες εν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος ὡς εκ κήτους Ἰωνάς, εξανέστης τοῦ τάφου.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σώα Χριστέ, εξηγέρθης τοῦ τάφου, ο τὰς κλείς τῆς Παρθένου μή λυμηνάμενος εν τῷ τόκῳ σου, καί ανέωξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σώτέρ μου τό ζών τε καί ἄθυτον, ιερεῖον, ὡς Θεός, σεαυτὸν εκουσίως, προσαγαγὼν τῷ Πατρί, συνανέστησας, παγγενή τὸν Ἀδάμ, αναστάς εκ τοῦ τάφου.

Καταβασία

Κατήλθες εν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος ὡς εκ κήτους Ἰωνάς, εξανέστης τοῦ τάφου.

Χριστὸς ανέστη... γ'·

Αναστάς ο Ἰησοὺς ἀπὸ τοῦ τάφου καθὼς προείπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καί μέγα ἔλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ἥν Εκφώνησις

Σὺ γάρ εἰ ο βασιλεύς...

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'·

Εἰ καί εν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ Ἀδου καθεῖλες τὴν δύναμιν, καί ανέστης ὡς νικητής, Χριστέ ο Θεός, γυναιξὶ Μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καί τοῖς σοῖς Αποστόλοις εἰρήνην δωροῦμενος ο τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ο Οἶκος

Τὸν πρό ηλίου Ἥλιον, δύναντα ποτέ εν τάφῳ, προέφθασαν πρὸς ὀρθρον, εκζητούσαι ὡς ἡμέραν, Μυροφόροι κόραι, καί πρὸς ἀλλήλας εβόων, ὦ φίλαι, δεύτε τοῖς ἀρώμασιν υπαλείψωμεν, Σῶμα ζωηφόρον καί τεθαμμένον, σάρκα ανιστώσαν τὸν παραπεσόντα Ἀδάμ κείμενον εν τῷ μνήματι, ἀγῶμεν, σπεύσωμεν, ὥσπερ οἱ Μάγοι, καί προσκυνήσωμεν, καί προσκομίσωμεν τὰ μύρα ὡς δῶρα τῷ μή εν σπαργάνοις, ἀλλ' εν σινδόνι ενειλημένῳ, καί κλαύσωμεν, καί κράξωμεν, ὦ Δέσποτα εξεγέρθητι, ο τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Συναξάριον

Τή αγία καί μεγάλη Κυριακή τού Πάσχα, αυτήν τήν ζωηφόρον Ανάστασιν εορτάζομεν τού Κυρίου, καί Θεού καί Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

Στίχοι

- Χριστός κατελθών πρός πάλιν Άδου μόνος
- Λαβών ανήλθε πολλά τής νίκης σκύλα.

Αυτώ η δόξα καί τό κράτος εις τούς αιώνας τών αιώνων, Αμήν.

Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν Άγιον, Κύριον, Ιησούν τόν μόνον αναμάρτητον. Τόν Σταυρόν σου, Χριστέ, προσκυνούμεν, καί τήν αγίαν σου Ανάστασιν υμνούμεν καί δοξάζομεν, Σύ γάρ εί Θεός ημών, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν, τό όνομά σου ονομάζομεν, Δεύτε πάντες οι πιστοί, προσκυνήσωμεν τήν τού Χριστού αγίαν Ανάστασιν, ιδού γάρ ήλθε διά τού Σταυρού, χαρά εν όλω τώ κόσμω, Διά παντός ευλογούντες τόν Κύριον, υμνούμεν τήν Ανάστασιν αυτού, Σταυρόν γάρ υπομείνας δι' ημάς, θανάτω θάνατον ώλεσεν. γ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν καί μέγα έλεος. γ'.

Ωδή ζ' Ο ειρμός

Ο Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά Πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Γυναίκες μετά μύρων θεόφρονες, οπίσω σου έδραμον, όν δέ ως θνητόν, μετά δακρύων εζήτουν, προσεκύνησαν χαίρουσαι ζώντα Θεόν, καί Πάσχα τό μυστικόν σοίς Χριστέ Μαθηταίς ευηγγελίσαντο.

Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Άδου τήν καθαίρεσιν, άλλης βιοτής, τής αιωνίου απαρχήν, καί σκιρτώντες υμνούμεν τόν αίτιον, τόν μόνον ευλογητόν τών Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Ως όντως ιερά καί πανέορτος, αύτη η σωτήριος, νύξ καί φωταυγής, τής λαμπροφόρου ημέρας, τής Εγέρσεως ούσα προάγγελος, εν ή τό άχρονον φώς, εκ τάφου σωματικώς πάσιν επέλαμψεν.

Καταβασία

Ο Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά Πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει

ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός και υπερένδοξος.

Χριστός ανέστη... γ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν και μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις

Είη τό κράτος...

Ωδή η' Ο ειρμός

Αύτη η κλητή και αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ και κυρία, εορτών εορτή, και πανήγυρις εστί πανηγύρεων, ενή ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Δεύτε τού και νού τής αμπέλου γεννήματος τής θείας ευφροσύνης, εν τή ευσήμω ημέρα τής εγέρσεως, βασιλείας τε Χριστού κοινωνήσωμεν, υμνούντες αυτόν, ως Θεόν εις τούς αιώνας.

Άρον κύκλω τούς οφθαλμούς σου Σιών και ίδε, ιδού γάρ ήκασί σοι, θεοφεγγείς ως φωστήρες, εκ δυσμών και βορρά, και θαλάσσης, και εώ ας τά τέκνα σου εν σοί ευλογούντα, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Πάτερ παντοκράτορ, και Λόγε, και Πνεύμα, τρισίν ενιζομένη, εν υποστάσεσι φύσις, υπερούσιε και υπέρθεε εις σέ βεβαπτίσαμεθα, και σέ ευλογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

Αύτη η κλητή και αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ και κυρία, εορτών εορτή, και πανήγυρις εστί πανηγύρεων, ενή ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Χριστός ανέστη... γ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν και μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις

Ότι ηυλόγηται...

Ωδή θ' Ο ειρμός

Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου επί σέ ανέτειλε, Χόρευε νύν, και αγάλλου Σιών, σύ δέ αγνή, τέρπου Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Ω θείας, ώ φίλης, ώ γλυκυτάτης σου φωνής, μεθ' ημών αψευδώς γάρ, επηγγείλω έσεσθαι, μέχρι τερμάτων αιώνος Χριστέ, ήν οι πιστοί, άγκυραν ελπίδος, κατέχοντες αγαλλόμεθα.

ὦ Πάσχα τό μέγα, καί ιερώτατον Χριστέ, ὦ σοφία καί Λόγε, τοῦ Θεοῦ καί δύναμις, δίδου ἡμῖν εκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ Ἀνεσπέρῳ ἡμέρα τῆς βασιλείας σου.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ, ἡ γάρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνέτειλε, Χόρευε νῦν, καί ἀγάλλου Σιών, σύ δέ ἀγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Χριστός ἀνέστη... γ'

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καί μέγα ἔλεος.

Εἶτα, Συναπτή μικρά μεθ' ἡν Ἐκφώνησις

Ὅτι σέ αἰνοῦσι...

Εξαποστειλάριον αὐτόμελον

Ἦχος β'

Σαρκί υπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καί Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγείρας ἐκ φθοράς, καί καταργήσας θάνατον, Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Εἰς τοὺς Αἶ ν ο υ ς

Ἰστώμεν Στίχ η', καί ψάλλομεν Στιχηρά, Ἀναστάσιμα τῆς Οκτωήχου δ', καί τοῦ Πάσχα δ'.

Τῆς Οκτωήχου, Ἦχος α', ἀρχόμεθα δέ ἀπὸ τοῦ Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ.

Ὑμνοῦμέν σου Χριστέ, τό σωτήριον Πάθος, καί δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ὁ Σταυρόν υπομείνας, καί τὸν θάνατον καταργήσας, καί ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, Κύριε, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καί τὸν ἄνθρωπον ἀναστήσας, τὴν ἀναστάσει σου, Χριστέ, ἀξιώσον ἡμᾶς, ἐν καθαρὰ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καί δοξάζειν σε.

Τὴν θεοπρεπὴ σου συγκατάβασιν δοξάζοντες ὑμνοῦμέν σε, Χριστέ, Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου καί ἀχώριστος υπήρχες τῷ Πατρί, Ἐπαθες ὡς ἄνθρωπος, καί ἐκουσίως υπέμεινας σταυρόν, Ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθὼν, ἵνα σώσης τὸν κόσμον, Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα τὰ Στιχηρά τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν.

Ἦχος πλ. α'

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Πάσχα ιερόν ημίν σήμερον αναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Άγιον, Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ο λυτρωτής, Πάσχα άμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τών πιστών, Πάσχα, τό πύλας ημίν τού Παραδείσου ανοίξαν, Πάσχα, πάντας αγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ω τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Δεύτε από θέας Γυναίκες ευαγγελίστριαι, καί τή Σιών είπατε, Δέχου παρ ημών χαράς ευαγγέλια, τής Αναστάσεως Χριστού, τέρπου, χόρευε, καί αγάλλου Ιερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη εκ τού μνήματος, ως νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού. καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Αι Μυροφόροι γυναίκες, όρθρου βαθέος, επιστάσαι πρός τό μνήμα τού Ζωοδότου, εύρον Άγγελον, επί τόν λίθον καθήμενον, καί αυτός προσφθεγξάμενος, αιταίς ούτως έλεγε. Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών; τί θρηνείτε τόν άφθαρτον ως εν φθορά; απελθούσαι κηρύξατε, τοίς αυτού Μαθηταίς.

Στίχ. Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα, καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ημίν ανέτειλε, Πάσχα, εν χαρά αλλήλους περιπτυξώμεθα, ώ Πάσχα λύτρον λύπης, καί γάρ εκ τάφου σήμερον ώσπερ εκ παστού, εκλάμψας Χριστός, τά Γύναια χαράς έπλησε λέγων, Κηρύξατε Αποστόλοις.

Δόξα... Καί νύν...

Αναστάσεως ημέρα, καί λαμπρυνθώμεν τή πανηγύρει, καί αλλήλους περιπτυξώμεθα, Είπωμεν αδελφοί, καί τοίς μισούσιν ημάς, Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει, καί ούτω βοήσωμεν, Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί τοίς εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

Είπα, τό Χριστός ανέστη... εκ τρίτου, καί ψάλλομεν τούτο πολλάκις, άχρις άν ασπάσωνται οι Αδελφοί αλλήλους ο δέ Ασπασμός γίνεται ούτω.

Λαμβάνει ο Ιερέυς τό άγιον Ευαγγέλιον, καί ίσταται πρό τών θυρών τού αγίου Βήματος, ο δέ Καθηγούμενος, ελθών καί ασπασάμενος τό άγιον Ευαγγέλιον καί τόν Ιερέα, λαμβάνει αυτό εκ τών χειρών αυτού, καί ίσταται εκ δεξιών τού Ιερέως, Είτα οι Αδελφοί πάντες, κατά τήν τάξιν αυτών, ασπάζονται πρώτον τό άγιον Ευαγγέλιον, είτα τόν Ιερέα καί τόν Καθηγούμενον, καί ίστανται κακείνοι ένθα άν τύχωσι, καί ασπάζονται αλλήλους.

Μετά γούν τόν Ασπασμόν, αναγινώσκεται ο κατηχητικός λόγος τού αγίου Ιωάννου τού εκ Χρυσοστόμου παρά τού Ηγουμένου, ή του κλησιάρχου ίστανται δέ οι Αδελφοί άπαντες, καί επακροώνται τής αναγνώσεως.

Τού εν Αγίοις Πατρός ημών

ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΣ

Εις τήν αγίαν καί λαμπροφόρον ημέραν τής ενδόξου καί σωτηριώδους Χριστού τού Θεού ημών, Αναστασεως.

Είτις ευσεβής καί φιλόθεος απολαύετω τής καλής ταύτης καί λαμπράς πανηγύρεως, Είτις δούλος ευγνώμων, εισελθέτω χαίρων εις τήν χαράν τού Κυρίου αυτού, Είτις έκαμε νηστεύων, απολαύετω νύν τό δηνάριον, Είτις από τής πρώτης ώρας ειργάσατο, δεχέσθω σήμερον τό δίκαιον όφλημα, Είτις μετά τήν τρίτην ήλθεν, ευχαρίστως εορτασάτω, Είτις μετά τήν έκτην έφθασε, μηδέν αμφιβαλλέτω, καί γάρ ουδέν ζημιούται, Είτις υστέρησεν εις τήν εννάτην, προσελθέτω, μηδέν ενδοιάζων, Είτις εις μόνην έφθασε τήν ενδεκάτην, μή φοβηθή τήν βραδύτητα, φιλότιμος γάρ ών ο Δεσπότης, δέχεται τόν έσχατον, καθάπερ καί τόν πρώτον, Αναπαύει τόν τής ενδεκάτης, ως τόν εργασάμενον από τής πρώτης, Καί τόν ύστερον ελεεί, καί τόν πρώτον θεραπεύει, κακείνω δίδωσι, καί τούτω χαρίζεται, Καί τά έργα δέχεται, καί τήν γνώμην ασπάζεται, Καί τήν πράξιν τιμά, καί τήν πρόθεσιν επαινεί, ουκούν εισέλθετε πάντες εις τήν χαράν τού Κυρίου ημών, καί πρώτοι καί δεύτεροι τόν μισθόν απολαύετε, Πλούσιοι καί πένητες μετ' αλλήλων χορεύσατε, Εγκρατείς καί ράθυμοι τήν ημέραν τιμήσατε, Νηστεύσαντες καί μή νηστεύσαντες, ευφράνθητε σήμερον, Η τράπεζα γέμει τρυφήσατε πάντες, ο μόσχος πολύς μηδείς εξέλθη πεινών, Πάντες απολαύετε τού συμποσίου τής πίστεως Πάντες απολαύσατε τού πλούτου τής χρηστότητος, Μηδείς

θρηνείτω πενίαν εφάνη γάρ η κοινή βασιλεία, Μηδεὶς οδυρέσθω πταίσματα, συγγνώμη γάρ εκ τού τάφου ανέτειλε, Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον, ηλευθέρωσε γάρ ημᾶς τού Σωτήρος ο θάνατος, Ἐσβασεν αὐτόν, ὑπὸ αὐτοῦ κατεχόμενος, Εσκύλευσε τόν Ἄδην, ο κατελθών εις τόν Ἄδην, Επίκρανεν αὐτόν, γευσάμενον τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, καί τούτο προλαβών Ησαΐας, εβόησεν, ο Ἄδης, φησὶν, επικράνθη συναντήσας σοι κάτω, Επικράνθη, καί γάρ κατηργήθη Επικράνθη, καί γάρ ενεπαίχθη, Επικράνθη, καί γάρ ενεκρώθη, Επικράνθη, καί γάρ καθηρέθη, Επικράνθη, καί γάρ εδεσμεύθη, Ἐλαβε σῶμα, καί Θεὸς περιέτυχεν, Ἐλαβε γῆν, καί συνήνητησεν ουρανῶ, Ἐλαβεν, ὅπερ ἐβλεπε, καί πέπτωκεν, ὅθεν ουκ ἐβλεπε, Πού σου θάνατε τό κέντρον; πού σου Ἄδῃ τό νίκος; Ανέστη Χριστός, καί σύ καταβέβλησαι, Ανέστη Χριστός καί πεπτώκασι δαίμονες, Ανέστη Χριστός, καί χαίρουσιν Ἄγγελοι, Ανέστη Χριστός, καί ζωὴ πολιτεύεται Ανέστη Χριστός, καί νεκρὸς ουδεὶς ἐπὶ μνήματος, Χριστός γάρ εγερθεὶς εκ νεκρῶν ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο, Αὐτῷ η δόξα καί τό κράτος εις τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Αμήν.

Ἦχος πλ. δ΄;

Η τού στόματός σου καθάπερ πυρσὸς ἐκλάμπασα χάρις, τὴν οἰκουμένην ἐφώτισεν, ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυροὺς ἐναπέθετο, τό ὕψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης υπέδειξεν, Αλλά σοῖς λόγοις παιδεύων, Πάτερ Ιωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τῷ Λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετά τόν Ευλογητόν, Χριστὸς ἀνέστη εκ νεκρῶν... εκ γ΄;

Ανάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι προσκυνήσωμεν ἅγιον Κύριον, Ἰησοῦν τόν μόνον ἀναμάρτητον. Τόν Σταυρόν σου Χριστέ προσκυνούμεν, καί τὴν ἀγίαν σου Ανάστασιν υμνούμεν καί δοξάζομεν, σύ γάρ εἰ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον ουκ οἶδαμεν, τό ὄνομά σου ὀνομάζομεν. Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, προσκυνήσωμεν τὴν τού Χριστοῦ ἀγίαν Ανάστασιν, Ἰδοὺ γάρ ἦλθε διὰ τού Σταυροῦ, χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, Διὰ παντός εὐλογοῦντες τόν Κύριον, υμνούμεν τὴν Ανάστασιν αὐτοῦ, Σταυρόν γάρ υπομείνας δι΄ ἡμᾶς, θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν. **(Εκ γ΄;)**

Προλαβούσαι τόν ὀρθρον αἱ περὶ Μαριάμ, καί ευρούσαι τόν λίθον ἀποκυλισθέντα τού μνήματος, ἤκουον εκ τού Ἀγγέλου, Τόν ἐν φωτὶ αἰδῶ ὑπάρχοντα, μετὰ νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον; βλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργανα, δράμετε, καί τῷ κόσμῳ κηρύξατε,

ως ηγέρθη ο Κύριος θανατώσας τόν θάνατον, ότι υπάρχει Θεού Υιός, τού σώζοντος τό γένος τών ανθρώπων.

Ει καί εν τάφω κατήλθες αθάνατε, αλλά τού Άδου καθείλες τήν δύναμιν, καί ανέστης ως νικητής, Χριστέ ο Θεός, γυναιξί Μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καί τοίς σοίς Αποστόλοις ειρήνην δωρούμενος, ο τοίς πεσούσι παρέχων ανάστασιν.

Εν τάφω σωματικώς, εν Άδου δέ μετά ψυχής ως Θεός, εν Παραδείσω δέ μετά Ληστού, καί εν θρόνω υπήρχες Χριστέ, μετά Πατρός καί Πνεύματος, πάντα πληρών ο απερίγραπτος.

Δόξα...

Ως ζωηφόρος, ως Παραδείσου ωραιότερος, όντως καί παστάδος πάσης βασιλικής, αναδέδεικται λαμπρότερος Χριστέ ο τάφος σου, η πηγή τής ημών αναστάσεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό τού υψίστου ηγιασμένον θείον σκήνωμα Χαίρε, διά σου γάρ δέδοται η χαρά Θεοτόκε τοίς κραυγάζουσιν, Ευλογημένη σύ εν γυναιξίν υπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Τό, Κύριε ελέησον, μ' Δόξα... Καί νύν... Τήν τιμιωτέραν... Δι' ευχών τών αγίων Πατέρων ημών... Καί πάλιν Ομοίως, τό, Χριστός ανέστη... εκ γ', καί τά λοιπά Τρισσεύεται δέ η τοιαύτη Ακολουθία, εν ταίς Ωραις, καί εν τοίς Αποδείπνοις, καί τώ Μεσονυκτικώ.

Η δέ τής Λ ε ι τ ο υ ρ γ ί α ς Ακολουθία γίνεται ταχύτερον, καί ψάλλομεν τά εφεξής Αντίφωνα.

Α Ν Τ Ι Φ Ω Ν Α

Ψαλλόμενα εν τή Λειτουργία τής τού Πάσχα Κυριακής, καί καθ' όλην τήν Διακαινήσιμον Εβδομάδα.

Αντίφωνον α'

Ήχος β'.

Στίχ. Αλαλάξατε τώ Κυρίω πάσα η γή.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. Ψάλατε δή τώ ονόματι αυτού, δότε δόξαν εν αινέσει αυτού.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. Είπατε τώ Θεώ, Ως φοβερά τά έργα σου. Εν τώ πλήθει τής δυνάμεώς σου ψεύσονται σε οι εχθροί σου.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. Πάσα η γή προσκυνησάτωσάν σοι καί ψαλάτωσάν σοι, ψαλάτωσαν δὴ τῷ ὀνόματι σου Ὑψίστε.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον β’;

Ἦχος ο αὐτός

Στίχ. Ὁ Θεὸς οἰκτιρῆσαι ἡμᾶς καὶ εὐλογῆσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ’ ἡμᾶς, καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα.

Στίχ. Τοῦ γνῶναι ἐν τῇ γῇ τὴν ὁδὸν σου, ἐν πάσιν ἔθνεσι τὸ σωτήριόν σου.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ...

Στίχ. Εὐομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ὁ Θεός, εὐομολογησάσθωσάν σοι λαοὶ πάντες.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ...

Στίχ. Εὐλογῆσαι ἡμᾶς ὁ Θεός, καὶ φοβηθήτωσαν αὐτὸν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ...

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀθάνατος ὑπάρχων καὶ καταδεξάμενος διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σαρκοθῆναι ἐκ τῆς ἀγίας Θεοτόκου καὶ αἰπαρθένου Μαρίας, ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας, σταυρωθεὶς τε, Χριστέ ὁ Θεός, θανάτῳ θάνατον πατήσας, εἰς ὧν τῆς Ἀγίας Τριάδος, συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, σώσον ἡμᾶς.

Ἀντίφωνον γ’;

Ἦχος α’;

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. α’;

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ ἐν τοῖς μνήμασι, ζωὴν χαρισάμενος.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρός ἀπὸ προσώπου πυρός.

Χριστὸς ἀνέστη...

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Χριστός ανέστη...

Στίχ. Αυτή η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Χριστός ανέστη...

Εισοδικόν

Εν Εκκλησίαις ευλογείτε τόν Θεόν, Κύριον εκ πηγών Ισραήλ...

Είτα τό Χριστός ανέστη εκ νεκρών... γ'.

Η Υπακοή Ἦχος δ'

Προλαβούσαι τόν όρθρον αι περί Μαριάμ, καί ευρούσαι τόν λίθον αποκυλισθέντα τού μνήματος, ήκουον εκ τού Αγγέλου, Τόν εν φωτί αϊδίω υπάρχοντα, μετά νεκρών τί ζητείτε ως άνθρωπον; βλέπετε τά εντάφια σπάργανα, δράμετε, καί τώ κόσμω κηρύξατε, ως ηγέρθη ο Κύριος, θανατώσας τόν θάνατον, ότι υπάρχει Θεού Υίός, τού σώζοντος τό γένος τών ανθρώπων.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Ει καί εν τάφω κατήλθες αθάνατε, αλλά τού Ἄδου καθείλες τήν δύναμιν, καί ανέστης ως νικητής, Χριστέ ο Θεός, γυναιξί Μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καί τοίς σοίς Αποστόλοις ειρήνην δωρούμενος ο τοίς πεσούσι παρέχων ανάστασιν.

Αντί δέ τού Τ ρ ι σ α γ ί ο υ

Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε, Αλληλούϊα.

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ'

Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Στίχ. Εξομολογείσθε τώ Κυρίω, ότι αγαθός, ότι εις τόν αιώνα τό έλεος αυτού.

Πράξεων τών Αποστόλων τό Ανάγνωσμα

Τόν μέν πρώτον λόγον εποιησάμην περί πάντων...

Αλληλούϊα Ἦχος δ'

Σύ Κύριε αναστάς οικτειρήσεις τήν Σιών.

Στίχ. Εξ ουρανού επέβλεψεν ο Κύριος.

Ευαγγέλιον

Εκ τού κατά Ιωάννην

Εν αρχή ήν ο Λόγος, καί ο Λόγος ήν πρός τόν Θεόν...

Κοινωνικόν

Σώμα Χριστού μεταλάβετε, πηγής αθανάτου γεύσασθε.
Αλληλούϊα.

Αντί δέ τού Είη τό όνομα Κυρίου ευλογημένον, **καί τού,**
Ευλογήσω τόν Κύριον, **λέγεται τό,** Χριστός ανέστη.

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Εἰς τό Λυχνικόν, ἀλλάσσει ὁ Ἱερεὺς πάσαν τὴν ἱερατικὴν στολὴν αὐτοῦ, καὶ στὰς κατενώπιον τῆς ἀγίας Τραπέζης μετὰ τοῦ θυμιατοῦ, σφραγίζει σταυροειδῶς, καὶ ἐκφωνεῖ λέγων

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν...

καὶ ἡμῶν ἀνταποκρινομένων τό, Ἀμήν, ἀρχεται ὁ Ἱερεὺς

Χριστὸς ἀνέστη... γ'

Στίχ. α' Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Στίχ. β' Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρός ἀπὸ προσώπου πυρός.

Στίχ. γ' Οὕτως ἀπολούνται οἱ ἀμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Στίχ. δ' Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα, καὶ εὐφρανθώμεν ἐν αὐτῇ.

Δόξα...

Χριστὸς ἀνέστη...

Καὶ νῦν...

τό αὐτό

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς, γεγονωτέρα φωνή

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας...

Ὁ Χορός Καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα, γ' καὶ Ἀνατολικά, γ'.

Ἦχος β'

Τὸν πρό αἰώνων ἐκ Πατρὸς γενηθέντα τὸν Θεὸν λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεύτε προσκυνήσωμεν, Σταυρόν γάρ υπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε, καὶ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τό καθ' ἡμῶν χειρόγραφον, προσηλώσας τῷ Σταυρῷ, ἐξήλειψε καὶ τοῦ θανάτου τό κράτος κατήργησε, Προσκυνούμεν αὐτοῦ, τὴν τριήμερον Ἑγερσιν.

Σύν Αρχαγγέλοις υμνήσωμεν, Χριστού τήν Ανάστασιν, αυτός γάρ λυτρωτής εστι καί Σωτήρ τών ψυχών ημών, καί εν δόξη φοβερά, καί κραταιά δυνάμει, πάλιν έρχεται, κρίναι κόσμον όν έπλασεν.

Στιχηρά Ανατολικά

Σέ τόν σταυρωθέντα καί ταφέντα Άγγελος εκήρυξε Δεσπότην, καί έλεγε ταίς Γυναιξί, Δεύτε ίδετε, όπου έκειτο ο Κύριος, ανέστη γάρ καθώς είπεν, ως παντοδύναμος, διό σε προσκυνούμεν τόν μόνον αθάνατον, Ζωοδότα Χριστέ ελέησον ημάς.

Εν τώ Σταυρώ σου κατήργησας, τήν τού ξύλου κατάραν, εν τή ταφή σου ενέκρωσας τού θανάτου τό κράτος, εν δέ τή εγέρσει σου εφώτισας τό γένος τών ανθρώπων, διά τούτό σοι βοώμεν, Ευεργέτα Χριστέ, ο Θεός ημών δόξα σοι.

Ηνοίγησάν σοι Κύριε φόβω πύλαι θανάτου, πυλωροί δέ Άδου ιδόντες σε έπτηξαν, πύλας γάρ χαλκάς συνέτριψας καί μοχλούς σιδηρούς συνέθλασας καί εξήγαγες ημάς εκ σκότους καί σκιάς θανάτου, καί τούς δεσμούς ημών διέρρηξας.

Δόξα...

Τόν σωτήριον ύμνον άδοντες, εκ στομάτων αναμέλψωμεν, δεύτε πάντες εν οίκω Κυρίου προσπέσωμεν λέγοντες, ο επί ξύλου σταυρωθείς, καί εκ νεκρών αναστάς καί ών εν κόλποις τού Πατρός ιλάσθητι ταίς αμαρτίαις ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον.

Παρήλθεν η σκιά τού νόμου τής χάριτος ελθούσης, ως γάρ η βάτος ουκ εκαίετο καταφλεγόμενη, ούτω Παρθένος έτεκες, καί Παρθένος έμεινας, αντί στύλου πυρός, δικαιοσύνης ανέτειλεν Ήλιος, αντί Μωϋσέως Χριστός, η σωτηρία τών ψυχών ημών.

Είσοδος μετά τού Ευαγγελίου τό Φώς ιλαρόν...

Προκείμενον Ήχος βαρύς

Τίς Θεός μέγας, ως ο Θεός ημών, σύ εί ο Θεός, ο ποιών θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Εγνώρισας εν τοίς λαοίς τήν δύναμίν σου.

Στίχ. Καί είπα, Νύν ηρξάμην, αύτη η αλλοίωσις τής δεξιάς τού Υψίστου.

Στίχ. Εμνήσθην τών έργων Κυρίου.

Καί υπέρ τού καταξιωθηναι ημάς τής ακροάσεως τού αγίου Ευαγγελίου **κτλ.**

Ευαγγέλιον κατά Ιωάννην

Ούσης οψίας τή ημέρα εκείνη...

Εἶτα Εκτενής, τό, Εἰπωμεν πάντες... Καταξίωσον Κύριε... Πληρώσωμεν τήν εσπερινήν, κτλ.

Μετά δέ τήν εκφώνησιν, ψάλλομεν τῆς οκτωήχου τό Στιχηρόν Αναστάσιμον τών Αποστίχων.

Ἦχος β'

Ἡ Ανάστασίς σου Χριστέ Σωτήρ ἀπασαν εφώτισε τήν οικουμένην, καί ανεκαλέσω τό ίδιον πλάσμα, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα, τά Στιχηρά τού Πάσχα μετά τών στίχων αὐτῶν.

Ἦχος πλ. α'

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροί αὐτοῦ, καί φυγέτωσαν ἀπό προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Πάσχα ιερόν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Ἅγιον, Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ο λυτρωτής, Πάσχα ἀμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τών πιστῶν, Πάσχα, τό πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοίξαν, Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὡ τήκεται κηρός ἀπό προσώπου πυρός.

Δεῦτε ἀπό θέας Γυναῖκες ευαγγελίστριαι, καί τή Σιών εἶπατε, Δέχου παρ ἡμῶν χαράς ευαγγέλια, τῆς Αναστάσεως Χριστοῦ, τέρπου, χόρευε, καί ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται οἱ ἀμαρτωλοί ἀπό προσώπου τοῦ Θεοῦ. καί οἱ δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἐπιστάσαι πρός τό μνῆμα τοῦ Ζωοδότου, εὔρον Ἄγγελον, ἐπὶ τόν λίθον καθήμενον, καί αὐτός προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε. Τί ζητεῖτε τόν ζῶντα μετά τών νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τόν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορά; ἀπελθούσαι κηρύξατε, τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ημέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα, καί ευφρανθώμεν ἐν αὐτῇ.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε, Πάσχα, ἐν χαρά ἀλλήλους περιπτυξώμεθα, ὡ Πάσχα λύτρον λύπης, καί γάρ ἐκ τάφου σήμερον

ὥσπερ ἐκ παστού, ἐκλάμψας Χριστός, τὰ Γύναια χαράς ἐπλησε λέγων, Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα... Καί νύν...

Ἀναστάσεως ἡμέρα, καί λαμπρυνθώμεν τῇ πανηγύρει, καί ἀλλήλους περιπτυξώμεθα, Εἰπώμεν ἀδελφοί, καί τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς, Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καί οὕτω βοήσωμεν, Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζωὴν χαρισάμενος.

Καί τὰ ἕτερα, τό, Χριστός ἀνέστη... γ', καί Ἀπόλυσις

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ

ΠΡΩΪ

Εἰς τοὺς Αἰ ν ο υ ς, τό, Πάσα πνοή, καί ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα τῆς Οκτωήχου

Ἦχος β'

Πάσα πνοή καί πάσα κτίσις, σέ δοξάζει Κύριε, ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι, Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν τηρούντες τὸν Βασιλέα: διὰ τί γάρ ο ἰ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; Ἡ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προσκυνεῖ τωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν, Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτῆρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Χαίρετε λαοί καί ἀγαλλιᾶσθε, Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος, αὐτός ἡμᾶς εὐηγγελίσατο, εἰπὼν, Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ο Σωτῆρ τοῦ κόσμου καί ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας, Χαίρετε λαοί καί ἀγαλλιᾶσθε.

Ἄγγελος μὲν τό, Χαίρε, πρό τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῇ Κεχαριτωμένη ἐκόμισεν, Ἄγγελος δέ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν, ο μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, ευφροσύνης σύμβολα μηνύων, ο δέ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν, Διό βοῶμέν σοι, Ευεργέτα τῶν ἀπάντων Κύριε, δόξα σοι.

Καί τὰ Στιχηρά τοῦ Πάσχα, ὡς προεγράφησαν εἰς τὸν Ὅρθρον τῆς Κυριακῆς Τό, Χριστός ἀνέστη... γ,' Εκτενής, καί Ἀπόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου

Ἦχος πλ. δ'

Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν...

Στίχ. οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού.

Η Πράξις

Εν ταίς ημέραις εκείναις, υπέστρεψαν οι Απόστολοι εις Ιερουσαλήμ...

Ευαγγέλιον

Εκ τού κατά Ιωάννην

Θεόν ουδείς εώρακε πώποτε...

Κοινωνικόν

Σώμα Χριστού μεταλάβετε, πηγής αθανάτου γεύσασθε.
Αλληλούϊα.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Μετά τό, Χριστός ανέστη, καί τά λοιπά, εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου.

Ήχος γ'

Τώ σώ Σταυρώ, Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καί διαβόλου η πλάνη κατήργηται, γένος δέ ανθρώπων πίστει σωζόμενον, ύμνον σοι καθ' εκάστην προσφέρει.

Πεφώτισται τά σύμπαντα, τή Αναστάσει σου Κύριε, καί ο Παράδεισος πάλιν ηνέωκται, πάσα δέ η κτίσις ανευφημούσά σε, ύμνον σοι καθ' εκάστην προσφέρει.

Δοξάζω τού Πατρός, καί τού Υιού τήν δύναμιν, καί Πνεύματος αγίου υμνώ τήν εξουσίαν, αδιαίρετον, άκτιστον θεότητα, Τριάδα Ομοούσιον, τήν βασιλεύουσαν εις αιώνα αιώνος.

Έτερα Στιχηρά Ανατολικά

Τόν Σταυρόν σου τόν τίμιον, προσκυνούμεν Χριστέ, καί τήν Ανάστασίν σου υμνούμεν καί δοξάζομεν, τώ γάρ μώλωπί σου, ημείς οι πάντες ιάθημεν.

Υμνούμεν τόν Σωτήρα τόν εκ τής Παρθένου σαρκωθέντα, δι' ημάς γάρ εσταυρώθη, καί τή τρίτη ημέρα ανέστη δωρούμενος ημίν τό μέγα έλεος.

Τοίς εν Άδη καταβάς Χριστός ευηγγελίσατο, θαρσείτε, λέγων, νύν νενίκηκα, εγώ ειμί η Ανάστασις, εγώ υμάς ανάξω, λύσας θανάτου τάς πύλας.

Δόξα...

Οι αναξίως εσώτες, εν τώ αχράντω σου οίκω, εσπερινόν ύμνον αναμέλπομεν, εκ βαθέων κραυγάζοντες, Χριστέ ο Θεός, ο φωτίσας τόν κόσμον τή τριημέρω Αναστάσει σου, εξελού τόν λαόν σου, εκ χειρός τών εχθρών σου, φιλάνθρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πώς μή θαυμάσωμεν τόν θεανδρικόν σου τόκον πανσεβάσμιε; πείραν γάρ ανδρός μή δεξαμένη πανάμωμε έτεκες απάτορα Υιόν εν σαρκί, τόν πρό αιώνων εκ Πατρός γεννηθέντα αμήτορα μηδαμώς υπομείναντα τροπήν, ή φυρμόν, ή διαίρεσιν, αλλ' εκατέρας

ουσίας τήν ιδιότητα, σώαν φυλάξαντα, Διό, Μητροπάρθενε Δέσποινα, αυτόν ικέτευε, σωθήναι τās ψυχάς τών ορθοδόξως, Θεοτόκον Ομολογούντων σε.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Ο Θεός ημών εν τώ ουρανῷ καί εν τή γή πάντα δσα ηθέλησεν εποίησεν.

Στίχ. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστάφη εις οπίσω.

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα, ότι έφυγες; καί σοί Ιοράνη ότι ανεχώρησας εις τά οπίσω;

Ἦχος γ#39;

Ο τώ πάθει σου Χριστέ αμαυρώσας τόν ήλιον, καί τώ φωτί τής σής Αναστάσεως, φαιδρύνας τά σύμπαντα, πρόσδεξαι ημών τόν εσπερινόν ύμνον, φιλάνθρωπε.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ

Π Ρ Ω Ϊ

Εις τούς Αιनों

Ἦχος γ#39;

Δεύτε πάντα τά έθνη γνώτε τού φρικτού μυστηρίου τήν δύναμιν, Χριστός γάρ ο Σωτήρ ημών, ο εν αρχή Λόγος, εσταυρώθη δι#39; ημάς, καί εκών ετάφη, καί ανέστη εκ νεκρών, τού σώσαι τά σύμπαντα, αυτόν προσκυνήσωμεν.

Διηγήσαντο πάντα τά θαυμάσια, οι φύλακές σου Κύριε, αλλά τό συνέδριον τής ματαιότητος πληρώσαν δώρων τήν δεξιάν αυτών, κρύπτειν ενόμιζον τήν Ανάστασίν σου, ήν ο κόσμος δοξάζει, ελέησον ημάς.

Χαράς τά πάντα πεπλήρωται, τής Αναστάσεως τήν πείραν ειληφότα, Μαρία γάρ η Μαγδαληνή, επί τό μνήμα ήλθεν, εύρεν Άγγελον επί τόν λίθον καθήμενον, τοίς ιματίοις εξαστράπτοντα, καί λέγοντα, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών; ουκ έστιν ώδε, αλλ#39; εγήγερται, καθώς είπε, προάγων εν τή Γαλιλαία.

Εν τώ φωτί σου Δέσποτα, οψόμεθα φώς φιλάνθρωπε, ανέστης γάρ εκ τών νεκρών, σωτηρίαν τώ γένει τών ανθρώπων δωρούμενος, ίνα σε πάσα κτίσις δοξολογή, τόν μόνον αναμάρτητον, ελέησον ημάς.

Εις τήν Λ ε ι τ ο υ ρ γ ί α ν

Προκείμενον τού Αποστόλου Ἦχος γ#39;

Μεγαλύνει η ψυχή μου τόν Κύριον.

Στίχ. Ὅτι επέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ.

Ἡ Πράξις

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, σταθεὶς ὁ Πέτρος σὺν τοῖς Ἐνδεκα...

Ἀλληλούϊα Ἦχος πλ. δ' #39;

Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν.

Εὐαγγέλιον

Κατὰ Λουκάν Εὐθινόν ε' #39;

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὁ Πέτρος ἀναστάς ἐδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον...

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά

Ήχος δ' α;

Τόν ζωοποιόν σου Σταυρόν, απαύστως προσκυνούντες Χριστέ ο Θεός, τήν τριήμερόν σου Ανάστασιν δοξάζομεν, δι' αὐτῆς γάρ ανεκαίνισας, τήν καταφθαρείσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν παντοδύναμε, καί τήν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδὸν καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τό ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτήρ, τῷ ξύλῳ τοῦ σταυροῦ ἐκουσίως προσηλωθεὶς, καί εἰς Ἄδου κατελθὼν δυνατέ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά, ὡς Θεός διέρρηξας, διό προσκυνούμεν τήν ἐκ νεκρῶν σου Ανάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας Κύριε, καί τῷ σῷ θανάτῳ, τοῦ θανάτου τό βασίλειον ἔλυσας, γένος δέ τό ἀνθρώπινον, ἐκ φθοράς ἡλευθέρωσας, ζωὴν καί ἀφθαρσίαν, τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καί τό μέγα ἔλεος.

Στιχηρά Ανατολικά

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί, τήν τοῦ Σωτήρος τριήμερον Ἐγερσιν, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν, τῶν τοῦ Ἄδου αλύτων δεσμών, καί ἀφθαρσίαν καί ζωὴν, πάντες ἐλάβομεν, κράζοντες, ὁ σταυρωθεὶς καί ταφεὶς καί ἀναστάς, σῶσον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε φιλόανθρωπε.

Ἄγγελοι καί ἄνθρωποι Σωτήρ, τήν σὴν ὑμνοῦσι τριήμερον Ἐγερσιν, δι' ἧς κατηυγάσθη τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, καί τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ πάντες ἐλυτρώθημεν, κράζοντες, Ζωοποιέ, παντοδύναμε Σωτήρ, σῶσον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε φιλόανθρωπε.

Πύλας χαλκᾶς συνέτριψας, καί μοχλοὺς συνέθλασας Χριστέ ο Θεός, καί γένος ἀνθρώπων, πεπτωκὸς ἀνέστησας, διὰ τοῦτο συμφώνως βοῶμεν, ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα...

Κύριε, ἡ ἐκ Πατρός σου γέννησις, ἀχρονος ὑπάρχει καί αἰδῖος, ἡ ἐκ Παρθένου σάρκωσις, ἀφραστός ἀνθρώποις καί ἀνερμήνευτος,

καί η εις Ἄδου κάθοδος, φοβερὰ διαβόλω, καί τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ, θάνατον γάρ πατήσας, τριήμερος ἀνέστης, ἀφθαρσίαν παρέχων ἀνθρώποις, καί τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὁ διά σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυῖδ, μελωδικῶς περί σου προανεφώνησε, τῷ μεγαλειά σοι ποιήσαντι, Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου, Σε γάρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σου ἐνανθρωπήσας, εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τήν ἐαυτοῦ ἀναπλάση εἰκόνα, φθαρείσαν τοῖς πάθεσι, καί τό πλανηθέν ορειάλωτον ευρών, πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀναλαβών, τῷ Πατρί προσαγάγη, καί τῷ ἰδίῳ θελήματι ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ δυνάμεσι, καί σῶσῃ Θεοτόκε τόν κόσμον, Χριστός, ὁ ἔχων τό μέγα καί πλούσιον ἔλεος.

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ'

Φωνή μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνή μου πρὸς τόν Θεόν, καί προσέσχε μοι.

Στίχ. Ἐν ἡμέρα θλίψεώς μου τόν Θεόν ἐξεζήτησα.

Στίχ. Ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχὴ μου.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἐν τῷ ἁγίῳ, ἡ οδός σου.

Ἀπόστιχα

Ἦχος δ'

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τήν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας, καί κατελθὼν ἐν τῷ Ἄδῃ τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἠλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρούμενος τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει, Διά τούτο ὑμνοῦντες δοξάζομεν, τήν ζωοποιὸν καί σωτήριόν σου Ἐγερσιν.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ

Π Ρ Ω Ϊ

Εἰς τοὺς Αἰνούς

Ἦχος δ'

Ὁ Σταυρόν υπομείνας καί θάνατον, καί ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομέν σου τήν Ἀνάστασιν.

Ἐν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρας ἠλευθέρωσας ἡμᾶς, καί ἐν τῷ θανάτῳ σου, τόν τήν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα Διάβολον κατήργησας, ἐν δέ τῇ Εγέρσει σου, χαράς τὰ πάντα ἐπλήρωσας, Διό βοῶμέν σοι, ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν Κύριε, δόξα σοι.

Τώ σώ Σταυρώ Χριστέ Σωτήρ οδήγησον ημάς επί τήν αλήθειάν σου, καί ρύσαι ημάς τών παγίδων τού εχθρού, ο αναστάς εκ τών νεκρών, ανάστησον ημάς, πεσόντας τή αμαρτία, εκτείνας τήν χείρά σου φιλόανθρωπε Κύριε, τή πρεσβεία τών Αγίων σου.

Τών πατρικών σου κόλπων μή χωρισθείς, μονογενές Λόγε τού Θεού, ήλθες επί γής διά φιλανθρωπίαν, άνθρωπος γενόμενος ατρέπτως, καί σταυρόν καί θάνατον υπέμεινας σαρκί, ο απαθής τή θεότητι, αναστάς δέ εκ νεκρών, αθανασίαν παρέσχες τώ γένει τών ανθρώπων, ως μόνος παντοδύναμος.

Εις τήν Λ ε ι τ ο υ ρ γ ί α ν

Προκείμενον τού Αποστόλου Ἦχος πλ. β'

Μνησθήσομαι τού ονόματός σου εν πάση γενεά καί γενεά.

Στίχ. Ἀκουσον, θύγατερ, καί ἴδε, καί κλίνον τό οὺς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οἴκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Πράξις

Εν ταίς ημέραις εκείναις, εἶπε Πέτρος πρὸς τόν λαόν...

Ευαγγέλιον

Εκ τού κατά' Ιωάννην

Τώ καιρώ εκείνω, εἰστήκει ο Ιωάννης...

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά

Ἦχος πλ. α'

Διά τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, Διάβολον ἡσχυνας, καί διά τῆς Αναστάσεώς σου, τόν κέντρον τῆς αμαρτίας ἡμβλυνας, καί ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου, Δοξάζομέν σε Μονογενές.

Ο τήν Ανάστασιν διδούς, τῷ γένει τῶν ἀνῶς πρόβατον ἐπί σφαγῇ ἤχθη, θρώπων, ἐφριξαν τούτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄδου, καί ἐπῆρθησαν πύλαι οδυνηραί, εἰσελήλυθε γάρ ο Βασιλεύς τῆς δόξης, Χριστός, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς, Εξέλθετε, καί τοῖς ἐν τῷ σκότει, Ανακαλύπτεσθε.

Μέγα θαύμα! ο τῶν ἀοράτων κτίστης, διά φιланθρωπίαν σαρκί παθῶν, ἀνέστη ο ἀθάνατος, Δεύτε πατριαί τῶν ἐθνῶν, τούτον προσκυνήσωμεν, τῇ γάρ αὐτοῦ εὐσπλαγχνία ἐκ πλάνης ρυσθέντες, ἐν τρισίν υποστάσεσιν ἓνα Θεόν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Στιχηρά Ανατολικά

Εσπερινήν προσκύνησιν προσφέρομέν σοι τῷ ἀνεσπέρῳ φωτὶ τῷ ἐπὶ τέλει τῶν αἰῶνων, ὡς ἐν ἐσόπτρῳ, διά σαρκὸς λάμπαντι τῷ κόσμῳ καί μέχρις Ἄδου κατελθόντι, καί τό ἐκείσε σκότος λύσαντι, καί τό φῶς τῆς Αναστάσεως τοῖς ἔθνεσι δείξαντι, Φωτοδότα Κύριε δόξα σοι.

Τόν ἀρχηγόν τῆς σωτηρίας ἡμῶν, Χριστόν δοξολογήσωμεν, αὐτοῦ γάρ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος, κόσμος ἐκ πλάνης σέσωσται, Χαίρει χορός Ἀγγέλων, φεύγει δαιμόνων πλάνη, Ἀδάμ πεσῶν, ἀνίσταται, Διάβολος κατήργηται.

Οἱ τῆς κουστωδίας, ἐνηχοῦντο ὑπὸ τήν παρανόμων, Καλύψατε Χριστοῦ τήν Ἑγερσιν, καί λάβετε ἀργύρια καί εἶπατε, ὅτι ὑμῶν κοιμωμένων, ἐκ τοῦ μνημείου ἐσυλήθη ο νεκρός, Τίς εἶδε; τίς ἤκουσε νεκρόν κλαπέντα ποτέ; μάλιστα ἐσμυρνισμένον καί γυμνόν, καταλιπόντα καί ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ; Μή πλανήσθε Ἰουδαῖοι, μάθετε τὰς ῥήσεις τήν Προφητῶν, καί γνῶτε, ὅτι αὐτός ἐστιν ἀληθώς, ο λυτρωτής τοῦ κόσμου, καί παντοδύναμος.

Δόξα...

Κύριε, ο τόν Άδην σκυλεύσας, καί τόν θάνατον πατήσας Σωτήρ ημίν, ο φωτίσας τόν κόσμον τώ Σταυρώ τώ τιμίω, ελέησον ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν τή Ερυθρά θαλάσση, τής απειρογάμου νύμφης εικών διεγράφη ποτέ, Εκεί Μωϋσής διαιρέτης τού ύδατος, ενθάδε Γαβριήλ υπηρέτης τού θαύματος, Τότε τόν βυθόν επέzeugεν αβρόχως Ισραήλ, νύν δέ τόν Χριστόν εγέννησεν ασπόρως η Παρθένος, Η θάλασσα, μετά τήν πάροδον τού Ισραήλ, έμεινεν άβατος, η άμεμπτος, μετά τήν κύησιν τού Εμμανουήλ, έμεινεν άφθορος, ο ών, καί προών, καί φανείς ως άνθρωπος Θεός, ελέησον ημάς.

Προκείμενον Ήχος βαρύς

Ενώτισαι, ο Θεός, τήν προσευχήν μου καί μή υπερίδης τήν δέησίν μου.

Στίχ. Πρόσχες μοι καί εισάκουσόν μου.

Στίχ. Ότι εξέκλιναν επ εμέ ανομίαν.

Στίχ. Εγώ πρός τόν Θεόν εκέκραξα.

Απόστιχα

Ήχος πλ. α'

Σέ τόν σαρκωθέντα Σωτήρα Χριστόν, καί τών ουρανών μή χωρισθέντα, εν φωναίς ασμάτων μεγαλύνομεν, ότι Σταυρόν καί θάνατον, κατεδέξω, διά τό γένος ημών, ως φιλόανθρωπος Κύριος, σκυλεύσας Άδου πύλας τριήμερος ανέστης, σώζων τάς ψυχάς ημών.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΜΟΥ

Π Ρ Ω Ϊ

Εις τούς Αιनों

Ήχος πλ. α'

Κύριε, εσφραγισμένου τού τάφου υπό τήν παρανόμων, προήλθες εκ τού μνήματος καθώς ετέχθης εκ τής Θεοτόκου, ουκ έγνωσαν πώς εσαρκώθης, οι ασώματοί σου Άγγελοι, ουκ ήσθοντο πότε ανέστης, οι φυλάσσοντές σε στρατιώται, αμφοτέρα γάρ εσφράγισται τοίς ερευνώσι, πεφανέρωται δέ τά θαύματα, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει τό μυστήριον, ό ανυμνούν, απόδος ημίν αγαλλίασιν, καί τό μέγα έλεος.

Κύριε, τούς μοχλούς τούς αιωνίους συντρίψας, καί δεσμά διαρρήξας, τού μνήματος ανέστης, καταλιπών σου τά εντάφια, εις μαρτύριον τής αληθούς τριημέρου ταφής σου, καί προήγες εν τή

Γαλιλαία, ο εν σπηλαίω τηρούμενος, Μέγα σου τό έλεος, ακατάληπτε Σωτήρ, ελέησον ημάς.

Κύριε, αι γυναίκες έδραμον, επί τό μνήμα τού ιδείν σε τόν Χριστόν, τόν δι' ημάς παθόντα, καί προσελθούσαι, εύρον Άγγελον επί τόν λίθον καθήμενον, τώ φόβω κυλισθέντα, καί πρός αυτάς εβόησε λέγων, Ανέστη ο Κύριος, είπατε τοίς Μαθηταίς, ότι ανέστη εκ νεκρών, ο σώζων τάς ψυχάς ημών.

Κύριε, ώσπερ εξήλθες εσφραγισμένου τού τάφου, ούτως εισήλθες καί τών θυρών κεκλεισμένων, πρός τούς Μαθητάς σου, δεικνύων αυτοίς τά τού σώματος πάθη, άπερ κατεδέξω Σωτήρ μακροθυμήσας, ως εκ σπέρματος Δαυΐδ, μώλωπας υπήνεγκας, ως Υιός δέ τού Θεού, κόσμον ηλευθέρωσας, Μέγα σου τό έλεος, ακατάληπτε Σωτήρ, ελέησον ήμάς.

Εις τήν Λειτουργίαν

Προκείμενον τού Αποστόλου Ήχος γ'·

Ψάλατε τώ Θεώ ημών ψάλατε.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Ψάλλομεν τήν παρούσαν Ακολουθίαν, τήν γεγонуίαν παρά κυρίου Νικηφόρου Καλλίστου τού Ξανθοπούλου, εις τήν Υπεραγίαν καί Κυριαν Δέσποιναν Θεοτόκον, τήν Ζωοδόχον Πηγήν ου γάρ εύρομεν υπό τυπικού τήν τοιαύτην Ακολουθίαν, αλλ' ετέθη δι' αγάπην τής Υπεραγίας Θεοτόκου

Εις τό, Κύριε εκέκραξα,, ιστώμεν Στίχους ι', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου ς'.

Ήχος πλ. β'

Νίκην έχων Χριστέ, τήν κατά τού Άδου, εν τώ Σταυρώ ανήλθες, ίνα τούς εν σκότει θανάτου καθημένους, συναναστήσης σεαυτώ, ο εν νεκροίς ελεύθερος, ο πηγάζων ζωήν, εξ οικείου φωτός, παντοδύναμε Σωτήρ, ελέησον ημάς.

Σήμερον ο Χριστός, θάνατον πατήσας, καθώς είπεν, ανέστη, καί τήν αγαλλίασιν τώ κόσμω εδωρήσατο, ίνα πάντες κραυγάζοντες τόν ύμνον ούτως είπωμεν, Η πηγή τής ζωής, τό απρόσιτον φώς, παντοδύναμε Σωτήρ ελέησον ημάς.

Σέ Κύριε, τόν όντα, εν πάση τή κτίσει, αμαρτωλοί πού φύγωμεν; εν τώ ουρανώ; αυτός κατοικείς, εν τώ Άδη; επάτησας θάνατον, εις τά βάθη τά τής θαλάσσης; εκεί η χείρ σου Δέσποτα, Πρός σέ καταφεύγομεν, σοί προσπίπτοντες ικετεύομεν, ο αναστάς εκ τών νεκρών, ελέησον ημάς.

Στιχηρά Ανατολικά

Εν τώ Σταυρώ σου Χριστέ καυχώμεθα, καί τήν Ανάστασίν σου υμνούμεν καί δοξάζομεν, σύ γάρ ει Θεός ημών, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν.

Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε, ότι κατήργησας τόν τό κράτος έχοντα τού θανάτου, ανεκαίνισας ημάς διά τού Σταυρού σου, δωρούμενος ημίν ζωήν καί αφθαρσίαν.

Διά παντός ευλογούντες τόν Κύριον, υμνούμεν τήν Ανάστασιν αυτού, Σταυρόν γάρ υπομείνας, θανάτω θάνατον ώλεσεν.

Καί τής Ζωοδόχου Πηγής τρία.

Ήχος ο αυτός Όλην αποθέμενοι

Ξένα καί παράδοξα, τών ουρανών ο Δεσπότης, επί σοί τετέλεκε, καταρχάς Πανάμωμε, καί γάρ άνωθεν, εμφανώς έσταξεν, υετός καθάπερ, εν τή μήτρα σου Θεόνυμφε, Πηγήν δεικνύων σε, σύμπαν αγαθόν αναβλύζουσαν, πλημμύραν τε ιάσεων, τάς ευεργεσίας προorrέουσαν άπασιν αφθόνως, τοίς χρήζουσι τήν ρώσιν τών ψυχών, καί τήν υγείαν τού σώματος, ύδατι τής χάριτος. (Δίς)

Μάννα σε ουράνιον, καί Παραδείσου Παρθένε, τήν Πηγήν τήν ένθεον, ονομάζω Δέσποινα προσφυέστατα, τής γάρ γής έδραμεν, η ροή καί χάρις, τής Πηγής σου τετραμέρειαν αυτής καλύπτουσα, ξένοις τεραστίοις εκάστοτε, καί πάσι τό αιτούμενον γίνεται τό ύδωρ πινόμενον, όθεν γεγηθότες, Χριστώνυμοι προστρέχομεν πιστώς, αγιασμόν αρυόμενοι, πάντοτε γλυκύρροον.

Ρείθρα τών ιάσεων, αναβλυστάνεις Παρθένε, τοίς πιστώς προστρέχουσι, τή Πηγή σου πάντοτε, θεονύμφευτε, δωρεάν ρέεις γάρ, δαψιλή καί χύδην τοίς νοσούσι τά Ιάματα, τυφλούς εμβλέποντας, φαίνεις εναργώς προσιόντας σοι, χωλούς πολλούς ανώρθωσας καί τούς παρειμένους συνέσφιγξας, τόν δε νεκρωθέντα, εζώωσας προσχύσει τή τριττή, υδρωπικών καί δυσπνόνων τε, πάθη εθεράπευσας.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τίς λαλήσει τάς δυναστείας σου Πηγή; ήτις εξ ακενώτων θαυμάτων πλημμυρούσα, πολλά καί υπέρ φύσιν ενεργείς διά ιάσεων, Βαβαί τών μεγαλείων, ών τοίς πάσιν επιρρέεις! ου μόνον γάρ νοσήματα χαλεπά απήλασας, τών προσιόντων μετά πόθου, αλλά καί τά τών ψυχών πάθη εκπλύνεις καθαρίζουσα πανάσπιλε, σύν πάσι βραβεύουσα καί μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ήχος πλ. β'

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μή ανυμνήσει σου τόν αλόχευτον τόκον, ο γάρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμπας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σου τής αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων καί φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν δυάδι φύσεων ασυγχύτως γνωριζόμενος, Αυτόν ικέτευε σεμνή Παμμακάριστε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Προκείμενον Ήχος βαρύς

Αγαπήσω σε Κύριε η Ισχύς μου, Κύριος στερέωμά μου, καί καταφυγή μου, καί ρύστης μου.

Στίχ. Ο Θεός μου βοηθός μου καί ελπιώ επ’ αυτόν.

Στίχ. Αινών επικαλέσομαι τόν Κύριον.

Στίχ. Ἦκουσεν εκ ναού αγίου αυτού φωνής μου.

Εις τόν Στίχον,

τό Αναστάσιμον Στιχηρόν τῆς Οκτωήχου

Ἦχος πλ. β’

Τήν Ανάστασίν σου Χριστέ Σωτήρ, Ἄγγελοι υμνούσιν εν ουρανοίς, καί ημᾶς τούς επί γῆς καταξίωσον, εν καθαρά καρδία σέ δοξάζειν.

Εἶτα, τά Στιχηρά τού Πάσχα ει δέ βούλει, λέγε πρώτον τά παρόντα Στιχηρά τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. α’

Χαίροις ασκητικῶν

Χαίροις η ζωηφόρος Πηγῇ, κατά θαλάσσας πελαγίζουσα θαύματα, πρὸς πάσαν τήν οικουμένην Ωκεανέ νοητέ, τά Νειλώα ρεῖθρα υπερβαίνουσα τή χύσει τῆς χάριτος, Σιλωάμ εκ πέτρας ἄλλος δεύτερος, ὕδωρ πηγάζων, ως παράδοξον, Ιορδάνου τε δεξαμένη ἐνέργειαν, μάννα σωτηριώδές τε εναργῶς τό γινόμενον πρὸς τού ζητούντος τήν χρείαν, πλούσιον ὄντως καί ἀφθονον, Χριστοῦ Μήτηρ Κόρη η προχέουσα τώ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ηγίασε τό σκῆνωμα αυτού ο Ὑψιστος.

Ὑμνοις εν εξαισίῳ Πιστοί τήν επουράνιον νεφέλην υμνήσωμεν, σταγόνα τήν ουρανίαν, τόν ζωοδότην Χριστόν, επί γῆς αρρεύστως υετίζουσιν, τό ζών, τό αλλόμενον, καί πηγάζον αθάνατα, ὕδωρ τό θείον, τήν αμβροσίαν τού νέκταρος τού μηδέποτε μετά πόσιν εκρέοντος, δίψαν δέ τήν συντήκουσαν ψυχάς απελαύνοντος, οὔπερ πίνοντες εμφρόνως, ρεύματα θεία προβάλλονται, κοιλίας εκ νόου, επομβρίζοντα τοίς πάσι, χάριν τήν ἀφθονον.

Στίχ. Τού ποταμού τά Ορμήματα, ευφραίνουσι τήν πόλιν τού Θεού.

Χαίροις η ζωοδόχος Πηγῇ, η αενάως αναβλύζουσα χάριτας, η βρύσις τών ιαμάτων η πάσαν νόσων Ισχύν, ασθενή καί φαύλην απελέγχουσα, τυφλῶν η ανάβλεψις, καί λεπρῶν θεία κάθαρσις, η πηγάζουσα, νοσημάτων πάν φάρμακον, ἅπασι τοίς προστρέχουσι, πιστῶς τώ τεμένει σου, μέγα κοινόν ιατρεῖον ἀμισθον ὄντως καί

έτοιμον, Χριστού Μήτηρ Λόγου, τού πηγάζοντος τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Σαλπίσωμεν φιλέορτοι εν ύμνοις, σκιρτήσωμεν εν ύδασι καί χορεύσωμεν ευφραινόμενοι, τοίς αενάως πλημμυρούσι τής ζωηφόρου Πηγής, Βασιλείς καί άρχοντες συντρεχέτωσαν, καί Πηγής τήν χάριν προχέιτωσαν αφθόνως, Βασιλείς γάρ έσωσε, τούς εν κλίνη συσχεθέντας δέ, τή προσψάύσει εξανέστησε, Ποιμένες τε καί σύμπαντες, τήν ομβροφόρον νεφέλην, τό σωτήριον συνελθόντες αρουσώμεθα, οι εν νόσοις οι εν κινδύνοις τήν ρώσιν, τήν αναψυχήν οι εν δίψει, τά όμματα τε οι τυφλοί, οι κωφεύοντες τήν ευηκοΐαν, τήν ιατρείαν οι καχεκτούντες, οι εν θανάτοις τήν ζωηφόρον, οι πάντες τήν πανταχού πιστοίς προorrέουσιν, ύδατα σωτηρίας, ανακροτήσαντες, ούτω κράζωμεν Αείζωα προχέουσα νάματα, εκ Πηγής αγνή, μή διαλίπης Παρθένε πρεσβεύουσα πάντοτε υπέρ τών δούλων σου.

Καί νύν... Ήχος α'

Αναστάσεως ημέρα λαμπρυνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Χριστός ανέστη...

Καί απόλυσις

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ

Π Ρ Ω Ϊ

Εις τόν Όρθρον ο Κανών τού Πάσχα μετά τών ειρμών εις η', καί τής Θεοτόκου εις ς'.

Ο Κανών τού Πάσχα

Ωδή α' Ήχος α'

Αναστάσεως ημέρα λαμπρυνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Καθαρθώμεν τάς αισθήσεις, καί οψόμεθα, τώ απροσίτω φωτί τής αναστάσεως, Χριστόν εξαστράπτοντα, καί, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανώς ακουσόμεθα, επινίκιον άδοντες.

Ουρανοί μέν επαξίως ευφραινέσθωσαν, γή δέ αγαλλιάσθω, εορταζέτω δέ κόσμος, ορατός τε άπας καί αόρατος, Χριστός γάρ εγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος.

Είτα τής Θεοτόκου, ού η ακροστιχίς

Νικηφόρου Καλλίστου τού Ξανθοπούλου

Ειρμός ο αυτός

Νύν πηγάσαις μοι Παρθένε, Θεοτόκε Πηγή, χάριν διδούσα λόγου, ως ανυμνήσω σου πηγήν, τήν βλυστάνουσαν ζωήν, καί χάριν πιστοίς, σύ γάρ ενυπόστατον Λόγον επήγασας.

Ιατρείον υπέρ φύσιν, ο ναός σου σεμνή, δείκνυται πάσι Κόρη, εκ γάρ θανάτου προφανούς τούς προστρέχοντας πιστούς, σαφώς ανιστά, καί πάσι τήν αφθονον, αναβλύζει γλυκύτητα.

Καταρρέεις ουρανόθεν ακενώτως ημίν, χάριτας όντως μόνη, τόν γάρ τυφλώπτοντα ποιείς, αναβλέπειν πρός τό φώς, βορβόρω καινώ, φωνήσασα άνωθεν, υπέρ έννοιαν τώ Λέοντι.

Η κοινή φιλοτιμία, τού βροτείου σεμνή, Χαίρε Μαρία, Χαίρε, ο γάρ τών όλων ποιητής, επί σοί ως περ σταγών, κατέβη σαφώς, Πηγήν σε αθάνατον, αναδείξας Θεόνυμφε.

Καταβασία

Αναστάσεως ημέρα λαμπρυνώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Ωδή γ#39;

Δεύτε πόμα πίνωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ#39; αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Νύν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε καί γή, καί τά καταχθόνια, εορταζέτω γούν πάσα κτίσις, τήν Έγερσιν Χριστού, εν ή εστερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ συνεγείρομαι σήμερον αναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθές αυτός με συνδόξασον Σωτήρ, εν τή βασιλεία σου.

Τής Θεοτόκου

Φωτεινόν σε άγιον ναόν, τού Δεσπότου τών όλων Κόρη επίσταμαι, καί αφθαρσίας πηγήν, τό ύδωρ προρρέουσαν Χριστόν, εξ ου ποτιζόμεθα.

Όσην χάριν Δέσποινα Πηγή, Αυτοκράτορι δίδωσ ούρων τήν πρόοδον επεχομένην δεινώς, τού λίθου υπόστασιν φρικτήν, τώ ύδατι λύσασαν.

Ρέει χάρις άφθονος εκ σου, Θεοτόκε Παρθένε χύδην πηγάζουσα χωλοί σκιρτώσιν εν σοί, λεπρών καθαρίζεται πληθύς, και Δαίμονες πνίγονται.

Όλοις νέμεις ίασιν πιστοίς, βασιλεύσι, δημόταις, και πένησιν, άρχουσι, πτωχοίς, πλουσίοις κοινώς, τό ύδωρ προχέουσα Πηγή, αποϊκίλον φάρμακον.

Καταβασία

Δεύτε πόμα πίνωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Κοντάκιον τού Πάσχα

Ήχος πλ. δ'.

Ει και εν τάφω κατήλθες αθάνατε, αλλα τού Άδου καθείλες την δύναμιν, και ανέστης ως νικητής, Χριστέ ο Θεός, γυναιξί Μυροφόροις φθεγζάμενος, Χαίρετε, και τοίς σοίς Αποστόλοις ειρήνην δωρούμενος ο τοίς πεσούσι παρέχων ανάστασιν.

Είτα, Κάθισμα τής Θεοτόκου

Ήχος πλ. δ'· Τήν Σοφίαν και Λόγον

Τήν άέναον κρήνην και ζωηράν, την πηγάζουσαν ρείθρα θείαν Πηγήν, συμφώνως αινέσωμεν, οι την χάριν αιτούμενοι, καθ' εκάστην βρύει, και γάρ τά ίάματα, ως ποταμών τά ρεύματα, δεικνύσα ελάχιστα, Όθεν κατά χρέος προσιόντες εν πόθω, πιστώως αρυσώμεθα, εκ Πηγής ανεξάντλητον, ρώσιν όντως αθάνατον, δροσιζουσαν σαφώς τών ευσεβών, τάς καρδίας, και χείλεσιν εκβοήσωμεν, Σύ εί τών πιστών τό παραμύθιον.

Ωδή δ'.

Επί τής θείας φυλακής ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών και δεικνύτω, φασφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Άρσεν μέν, ως διανοίξαν, την παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ως βρωτός δέ, αμνός προσηγόρευται, άμωμος δέ, ως άγευστος κηλίδος, τό ημέτερον Πάσχα, και ως Θεός αληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ενιαύσιος αμνός, ο ευλογούμενος ημίν, στέφανος χρηστός εκουσίως, υπέρ πάντων τέθυται, Πάσχα τό καθαρτήριον, και αύθις εκ τού τάφου ωραίος, δικαιοσύνης ημίν έλαμψεν ήλιος.

Ο Θεοπάτωρ μέν Δαυΐδ, πρό τής σκιώδους κιβωτού ήλατο σκιρτών, ο λαός δέ τού Θεού ο άγιος, τήν τών συμβόλων έκβασιν, ορώντες, ευφρανθώμεν ενθέως, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Τής Θεοτόκου

Υπέρ τήν ψάμμον αληθώς, καί τάς σταγόνας υετών, πέφυκε Παρθένε τά πλήθη τής Πηγής τών έργων σου, ακαταπαύστως ρέοντα, άπασαν επί χθόνα πλουσίως πάντα νοσούντα δεινώς, τάχος ιώμενα.

Κατασχεθέντα γυναικός, υπό καρκίνου τόν μαζόν, ύδωρ επιχείται Παρθένε, τής Πηγής σου Δέσποινα, καί παραυτίκα πέπαυται, πάθη θανατηφόρα τώ ρείθρω, καί ο καρκίνος ορθά βαίνειν εγνώρισεν.

Ακατανόητον εν σοί, καί υπέρ φύσιν τό πραχθέν, ένεστι σαφώς Θεοτόκε, τό γάρ ύδωρ γίνεται, τό τής Πηγής σου ίαμα, νόσων θανατηφόρων εναντίον, όπερ η φύσις, σαφώς οίδεν ουδέποτε.

Αεί θανατοί με ο εχθρός, ταίς ενηδόνοις προσβολαίς, Δέσποινα Πηγή Θεοτόκε μή παρίδης, πρόφθασον, η ταχινή βοήθεια, τούτου δέ τών παγίδων με λύτρου, ίνα υμνώ σε αεί τήν πολυύμνητον.

Καταβασία

Επί τής θείας φυλακής ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών καί δεικνύτω, φασφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Ωδή '

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μυρου τόν ύμνον προσοίσομεν τώ Δεσπότη, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Τήν άμετρόν σου ευσπλαγχνίαν, οι ταίς τού Άδου σειραίς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρόσ τό φώς ηπείγοντο Χριστέ, αγαλλομένω ποδί, Πάσχα κροτούντες αιώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τώ προϊόντι Χριστώ εκ τού μνήματος, ως νυμφίω, καί συνεορτάσωμεν ταίς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεού τό σωτήριο.

Τής Θεοτόκου

Λαλούμενα Κόρη Παρθένε, τά τής Πηγής σου τώ όντι τεράστια, καταπλήττει τών βροτών διάνοιαν, υπέρ γάρ φύσιν πέφυκε, πάντας πιστούς αγιάζοντα.

Ιστορήσε πόκος τό Μάννα, καί Σιλωάμ καί η πέτρα πηγάζουσα, Σολομώντος η στοά τήν χάριν σου, τά Ιορδάνεια νάματα, καί η πηγή Σαμαρείτιδος.

Σταγόνες σου Κόρη Παρθένε, αι τής Πηγής καί νεκρόν ανεζώωσαν, υπέρ λόγον τό πραχθέν καί έννοιαν! τά σά γάρ πάντα παναγνε, λόγον νικά τόν ανθρώπινον.

Τά πάθη μου Κόρη ιάσαις, τής αιμορροίας πηγήν η ξηράνασα, καί τό ρίγος, τής φλογός τήν άναψιν, καί εκτικήν διάθεσιν, ούρων δεσμά καί γαστροόρροϊαν.

Καταβασία

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μυρου τόν ύμνον προσοίσωμεν τώ Δεσπότῃ, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Ωδή ς'

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις τής γής, καί συνέτριψας μοχλούς αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος ως εκ κήτους Ιωνάς, εξανέστης τού τάφου.

Φυλάξας τά σήμαντρα σώα Χριστέ, εξηγέρθης τού τάφου, ο τās κλείς τής Παρθένου μή λυμηνάμενος εν τώ τόκῳ σου, καί ανέωξας ημίν, Παραδείσου τās πύλας.

Σώτέρ μου τό ζών τε καί άθυτον, ιερείον, ως Θεός, σεαυτόν εκουσίως, προσαγαγών τώ Πατρί, συνανέστησας, παγγενή τόν Αδάμ, αναστάς εκ τού τάφου.

Τής Θεοτόκου

Οι λόγοι τού λόγου ως όντως πηγήν, ανυμνούσί σε Αγνή, τής σοφίας βυθόν γάρ, ως υπέρ λόγον γεννάς, τόν κρεμάσαντα, εν αιθέρι τās ροάς, καί τήν γήν επί ώδωρ.

Υπήλθες τήν τών κλιμάκων φοράν, απειλούσαν συντριβήν, τούς εκείσε ζωγράφους, ώ παναγία Πηγή, διασώσασα, καί λαόν υπό σεισμού, πεπτωκότος τού δόμου.

Τās μήτρας αγόνους στερώσει τό πρίν, διαλύεις εμφανώς, τής Πηγής σου τώ ρείθρῳ, ως τέξασα σύ παρθενεύουσα, τόν Δεκαί γάρ σπότην τού παντός, καί τούς τόκους βραβεύεις.

Ου λόγος, ου νούς, ουδέ γλώττα τόν σόν εξισχύουσιν Αγνή, τοκετόν ευφημήσαι αλλ' ασθενούσιν εν σοί, καί ελέγχεται, φιλοσόφων τό σεμνόν καί ρητόρων κομψότης.

Καταβασία

Κατήλθες εν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος ὡς ἐκ κήτους Ἰωνάς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τό Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Τή υπερμάχῳ

Εξ ἀκενώτου σου Πηγῆς θεοχαρίτωτε ἐπιβραβεύεις μοι πηγάζουσα τὰ νάματα, αενάως τῆς σῆς χάριτος ὑπερ λόγον, τόν γάρ Λόγον ὡς τεκούσαν ὑπέρ ἔννοιαν, ἱκετεύω σε δροσίζειν με σὴ χάριτι, ἵνα κράζω σοι, Χαίρε ὡδωρ σωτήριον.

Ο Οἶκος

Ἀχραντε Θεοτόκε, ἡ τεκούσα ἀρρήτως, Πατρός τόν προαιώνιον Λόγον πλάτυνόν μου τό στόμα σεμνή, συνεισφέρουσά με πρὸς τόν σόν ἔπαινον, ὡς ἂν ἀνευφημήσω σε, κραυγάζων τῇ πηγῇ σου ταῦτα.

· Χαίρε πηγῇ, χαρμονῆς ἀλλήκτου, χαίρε ροή, καλλονῆς ἀρρήτου.

· Χαίρε, νοσημάτων παντοίων κατάλυσις, χαίρε, παθημάτων ποικίλων κατάκλυσις.

· Χαίρε ρεῖθρον διειδέστατον, υγιάζον τοὺς πιστοὺς, χαίρε ὕδωρ χαριέστατον τοῖς νοσοῦσι πολλαπλῶς.

· Χαίρε νάμα σοφίας, ἀγνωσίαν ἐξαίρον, χαίρε κράμα καρδίας, ἀμβροσίαν προρρέον.

· Χαίρε κρατήρ τοῦ μάννα ζωήρρυτε, χαίρε λουτήρ καί νέκταρ θεόρρευσε.

· Χαίρε, πορθμὸν ἀσθενείας δεικνύσα, χαίρε, φλογμὸν ἀρρωστίας σβεννύσα.

· Χαίρε ὡδωρ σωτήριον.

Συναξάριον

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαι νησίμου, εορτάζομεν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς υπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν καί θεομήτορος, τῆς Ζωηφόρου Πηγῆς, ἔτι δέ καί μνεῖαν ποιούμεθα τῶν ἐν τούτῳ τελεσθέντων υπερφυῶν θαυμάτων παρὰ τῆς Θεομήτορος.

Στίχοι

· Μάννα Σιλβάμ, καί Στοάν Σολομώντος

· Πηγὴν Κόρη σὴν ἐμφανῶς πᾶς τις βλέπει.

Ταῖς τῆς σῆς Μητρός πρεσβείαις, Χριστε ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν Ἅγιον, Κύριον, Ἰησοῦν τὸν μόνον αναμάρτητον. Τὸν Σταυρόν σου, Χριστέ, προσκυνούμεν, καὶ τὴν αγίαν σου Ανάστασιν υμνούμεν καὶ δοξάζομεν, Σὺ γάρ εἰ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ονομάζομεν, Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, προσκυνήσωμεν τὴν τοῦ Χριστοῦ αγίαν Ανάστασιν, ἰδοὺ γάρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ, χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, Διὰ παντός εὐλογούντες τὸν Κύριον, υμνούμεν τὴν Ανάστασιν αὐτοῦ, Σταυρόν γάρ υπομείνας διὰ ἡμᾶς, θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν. καί, Αναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ μέγα ἔλεος. **ἐκ γὰρ ἀμφότερα.**

Ὡδή ζ᾽;

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καὶ διὰ Πάθους τὸ θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητός τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ υπερένδοξος.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον, ὃν δὲ ὡς θνητόν, μετὰ δακρύων ἐζήτουν, προσεκύνησαν χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν, καὶ σκιρτώντες υμνούμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητόν τῶν Πατέρων, Θεόν καὶ υπερένδοξον.

Ὡς ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος, νύξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας, τῆς Εγέρσεως οὔσα προάγγελος, ἐν ἡ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς πάσιν ἐπέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου

Υδρεύσασθε νοσοῦντες ἰάματα, ἡ πάναγνος ῥέει γάρ, θείας ἐκ πηγῆς, τὸν γλυκασμόν τὸν ἀληθῆ, τὸν χειμάρρουν τρυφῆς ὄντως βλύζουσα, διό καὶ πίστει κρουνούς, τοὺς ἀφθόνους αὐρυσώμεθα σύμπαντες.

Ξενίζει τοὺς ἀκούοντας Δέσποινα, τὰ ξένα σου τέρατα, πάντας τοὺς πιστοὺς, τοὺς γάρ ἀλάλους καὶ κωφοὺς, ὡς εὐλάλους δεικνύει τὸ ὕδωρ σου, τοὺς πάσχοντάς τε δεινῶς θεραπεύει, καὶ ἰάσιν χαρίζεται.

Ανάγεις ἐκ καμίνου τῶν θλίψεων, δροσίζουσα νάμασι, ξένης ἐκ Πηγῆς, τοὺς προσιόντάς σοι Σεμνή, φαγεδαίνης λυτροῦται γάρ

άνθρωπος, καί λώβης, τόν δέ λεπρόν θεραπεύεις καί άνθρακας κατέσβεσας.

Νεάνιδες καί κόραι τήν Δέσποιναν καί σύμπαντες άνθρωποι, πίστει εκ ψυχής ανευφημήσωμεν λαμπρώς, διατρήσεις γάρ ήλων, υέλωπας, καί έλκη τά πονηρά καί ογκώσεις, καί παράλυτον ιάσατο.

Καταβασία

Ο Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά Πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ωδή η#39;

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ καί κυρία, εορτών εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, ενή ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Δεύτε τού και νού τής αμπέλου γεννήματος τής θείας ευφροσύνης, εν τή ευσήμω ημέρα τής εγέρσεως, βασιλείας τε Χριστού κοινωνήσωμεν, υμνούντες αυτόν, ως Θεόν εις τούς αιώνας.

Άρον κύκλω τούς οφθαλμούς σου Σιών καί ίδε, ιδού γάρ ήκασί σοι, θεοφεγγείς ως φωστήρες, εκ δυσμών καί βορρά, καί θαλάσσης, καί εώ ας τά τέκνα σου εν σοί ευλογούντα, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καί Λόγε, καί Πνεύμα, τρισίν ενιζομένη, εν υποστάσεσι φύσις, υπερούσιε καί υπέρθεε εις σέ βεβαπτίσαμεθα, καί σέ ευλογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τής Θεοτόκου

Θείον η Πηγή καί σεβάσμιον ύδωρ, προρρέει σου Παρθένε, υδρωπικών γάρ τό ρεύμα, αναχαιτίζει σφοδρώς, επικλήσει τή θεία τής χάριτος, διό σε τιμώνμεν, Πηγή εις τούς αιώνας.

Πάντες τό σεπτόν και ζωήρρυτον ύδωρ, υμνήσωμεν προφρόνως, τής γάρ δυσπνοίας τό ρεύμα κατά χώραν Ιστά, καί ελεύθερον ποιεί πρός διέξοδον, Βαβαί σών θαυμασίων! αγνή Θεοκυήτορ.

Ποίον ευφημήσει Πανύμνητε στόμα, τού τόκου σου τό ξένον,, αλλά καί νούς οποιός, τών θαυμάτων πηγήν περιβλέψαιτο, καί λόγοις κροτήσκειν, ουκ έστι τή φύσει ισχύς, τά σά θαυμάζειν.

Όλον επί σοί τού θανάτου τό κράτος, ηφάνισται αθρόον, ώ Βασιλίσ καί Κυρία, Βασιλέα καί γάρ, τήν αθάνατον ζωήν σύ επήγασας, τό ύδωρ τό μάννα, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Καταβασία

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλὶς καί κυρία, εορτῶν εορτή, καί πανήγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐνὴ εὐλογούμεν, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ''

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ, ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνέτειλε, Χόρευε νῦν, καί ἀγάλλου Σιών, σύ δέ ἀγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Ὡ θείας, ὦ φίλης, ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς, μεθ'' ἡμῶν ἀψευδῶς γάρ, ἐπηγγείλω ἐσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ, ἦν οἱ πιστοί, ἀγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ὡ Πάσχα τό μέγα, καί ιερῶτατον Χριστέ, ὦ σοφία καί Λόγε, τοῦ Θεοῦ καί δύναμις, δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ Ἀνεσπέρῳ ἡμέρα τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου

Υδάτων ἀπάντων, Κόρη υπέρκειται ἀγνή, τῆς Πηγῆς σου τό ὕδωρ, ἐμφανῶς δωρούμενον, ἀπαλλαγὴν νοσημάτων δεινῶν, καί ταῖς ψυχαῖς, ἀπασαν τὴν ρώσιν, ὡς ὑπερ φύσιν χεόμενον.

Λυτήρα τῶν νόσων, τὸν νέον ἰδοὺ Σιλωάμ, τῆς Πηγῆς σου Παρθένε, καθορώμεν ἅπαντες, ὅμματα γὰρ προσλαμβάνει πηρὸς, ἅπαντες δέ, ρώσιν ἀενάως, πρὸς τὴ ζωὴ ποριζόμεθα!

Οἱ ρώσιν ζητούντες, προσδράμετε ἐν τῇ Πηγῇ, ἡ γὰρ Κόρη Παρθένος, ἐνοικεῖ τῷ ὕδατι, Σκίρτα πιστῶν, καί ευφραίνου πληθὺς, οὕτω ὡς χρή, ἐξεῖς τῷ τεμένει, τὴν ἀμοιβὴν τῶν αἰτήσεων.

Υψώθη Πηγῆς σου, τό ὕδωρ ὑπὲρ οὐρανοῦς, καί τῆς γῆς τὰς ἀβύσσους, ταῖς ροαῖς διέδραμε, τοῦτο ἐστὶν ἀμβροσία ψυχῆς, νέκταρ πιστῶν, μέλι τό ἐκ πέτρας, καί ἡ τοῦ μάννα διάδοσις.

Ευφραίνεις Παρθένε, τὸν Ἄνακτα υπερφυῶς, ἀναβλύζουσα χάριν, ἐκ Πηγῆς ἀέναον, τούτῳ διδούσα, κατ'' ἐχθρῶν τὴν ἰσχύν, νίκας αἰεί, ρώσιν καί εἰρήνην, καὶ αἰτημάτων εκπλήρωσιν.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ, ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνέτειλε, Χόρευε νῦν, καί ἀγάλλου Σιών, σύ δέ ἀγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Εξαποστειλᾶριον τοῦ Πάσχα

Σαρκὶ υπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καί Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγείρας ἐκ φθοράς καί καταργήσας θάνατον,

Πάσχα τής αφθαρσίας, τού κόσμου σωτήριοιον.

Τής Θεοτόκου

Πηγή υπάρχεις αληθώς, ύδατος ζώντος Δέσποινα, εκπλύνεις ούν νοσήματα, ψυχών σωμάτων χαλεπά, εν τή προσψαύσει μόνη σου ύδωρ τής σωτηρίας, Χριστόν η προχέουσα.

Εις τούς Αίνους ιστώμεν Στίχ η';, καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου δ';.

Ήχος πλ. β';

Ο Σταυρός σου Κύριε, ζωή καί ανάστασις, υπάρχει τώ λαώ σου, καί επ αυτώ πεποιθότες, σε τόν αναστάντα Θεόν ημών υμνούμεν, Ελέησον ημάς.

Η ταφή σου Δέσποτα, Παράδεισον ήνοιξε τώ γένει τών ανθρώπων, καί εκ φθοράς λυτρωθέντες, σέ τόν αναστάντα Θεόν ημών υμνούμεν, Ελέησον ημάς.

Σύν Πατρί καί Πνεύματι, Χριστόν ανυμνήσωμεν, τόν αναστάντα εκ νεκρών, καί πρός αυτόν εκβοώμεν, Σύ ζωή υπάρχεις ημών καί ανάστασις, Ελέησον ημάς.

Τριήμερος ανέστης Χριστέ, εκ τάφου, καθώς γέγραπται, συνεγείρας τόν Προπάτορα ημών, διό σε καί δοξάζει, τό γένος τών ανθρώπων, καί ανυμνεί σου τήν Ανάστασιν.

Τής Θεοτόκου

Ήχος β'; Οίκος τού Εφραθά

Ύδωρ τό τής Πηγής, σωτήριοιον υπάρχει, πάσι τοίς ασθενούσι, προσέλθωμεν ούν πίστει, καί χάριν αρουσώμεθα.

Φρέαρ τό ζωηρόν, Πηγής τής αθανάτου τοίς προσιούσι πόθω, ιάσεων παρέχει, πλημυραν ανεξάντλητον.

Στίχ. Ηγίασε τό σκήνωμα αυτού ο Ύψιστος.

Ρώννυσι τας ψυχάς, τό ύδωρ τής Παρθένου, οι τών παθών εν ρύποις, προσδράμωμεν τή Κόρη, καί τούτους αποπλύνωμεν.

Στίχ. Τού ποταμού τά Ορμήματα ευφραίνουσι τήν πόλιν τού Θεού.

Στάμνος η ιερά, τό μάννα νύν αφθόνως, Πηγής εξ αενάου, προχέει τοίς αιτούσι, τήν χρείαν πάς αντλήσωμεν.

Ήχος πλ. α';

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Πάσχα ιερόν ημίν σήμερον αναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Ἅγιον, Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ο λυτρωτής, Πάσχα άμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τών πιστών, Πάσχα, τό πύλας ημίν τού Παραδείσου ανοίξαν, Πάσχα, πάντας αγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ω τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Δεύτε από θέας Γυναίκες ευαγγελίστριαι, καί τή Σιών είπατε, Δέχου παρ ημών χαράς ευαγγέλια, τής Αναστάσεως Χριστού, τέρπου, χόρευε, καί αγάλλου Ιερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη εκ τού μνήματος, ως νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού. καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Αι Μυροφόροι γυναίκες, όρθρου βαθέος, επιστάσαι πρός τό μνήμα τού Ζωοδότου, εύρον Ἄγγελον, επί τόν λίθον καθήμενον, καί αυτός προσφθεγξάμενος, αυταίς ούτως έλεγε. Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών; τί θρηνείτε τόν άφθαρτον ως εν φθορά; απελθούσαι κηρύξατε, τοίς αυτού Μαθηταίς.

Στίχ. Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα, καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ημίν ανέτειλε, Πάσχα, εν χαρά αλλήλους περιπτυξώμεθα, ώ Πάσχα λύτρον λύπης, καί γάρ εκ τάφου σήμερον ώσπερ εκ παστού, εκλάμψας Χριστός, τά Γύναια χαράς έπλησε λέγων, Κηρύξατε Αποστόλοις.

Δόξα... Καί νύν...

Αναστάσεως ημέρα, καί λαμπρυνθώμεν τή πανηγύρει, καί αλλήλους περιπτυξώμεθα, Είπωμεν αδελφοί, καί τοίς μισούσιν ημάς, Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει, καί ούτω βοήσωμεν, Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί τοίς εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

Εις τήν Λ ε ι τ ο υ ρ γ ί α ν

Αντίφωνον α#39;

Ήχος β#39;.

Στίχ. Αλαλάξατε τώ Κυρίω πάσα η γή.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. Ψάλατε δή τώ ονόματι αυτού, δότε δόξαν εν αινέσει αυτού.

Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Είπατε τώ Θεώ, Ως φοβερὰ τὰ ἔργα σου. Ἐν τώ πλήθει τῆς δυνάμεώς σου ψεύσονται σε οἱ ἐχθροί σου.

Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Πάσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι καί ψαλάτωσάν σοι, ψαλάτωσαν δὴ τώ ὀνόματι σου Ὑψιστε.

Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καὶ νύν...

Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον β’

Ἦχος ο αὐτός

Στίχ. Ὁ Θεός οἰκτιρῆσαι ἡμὰς καί εὐλογῆσαι ἡμὰς, ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἡμὰς, καί ἐλεῆσαι ἡμὰς.

Σώσον ἡμὰς, Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, ψάλλοντάς σοι. Ἀλληλούϊα.

Στίχ. Τοῦ γνῶναι ἐν τῇ γῇ τὴν ὁδὸν σου, ἐν πάσιν ἔθνεσι τὸ σωτήριόν σου.

Σώσον ἡμὰς, Υἱέ Θεοῦ...

Στίχ. Ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ὁ Θεός, ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοὶ πάντες.

Σώσον ἡμὰς, Υἱέ Θεοῦ...

Στίχ. Εὐλογῆσαι ἡμὰς ὁ Θεός, καί φοβηθήτωσαν αὐτὸν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Σώσον ἡμὰς, Υἱέ Θεοῦ...

Δόξα... Καὶ νύν...

Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀθάνατος ὑπάρχων καὶ καταδεξάμενος διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σαρκοθῆναι ἐκ τῆς ἀγίας Θεοτόκου καὶ αἰειπαρθένου Μαρίας, ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας, σταυρωθεὶς τε, Χριστέ ὁ Θεός, θανάτῳ θάνατον πατήσας, εἰς ὧν τῆς Ἀγίας Τριάδος, συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι, σώσον ἡμὰς.

Ἀντίφωνον γ’

Ἦχος α’

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. α’

Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

Στίχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ως τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Χριστός ανέστη...

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Χριστός ανέστη...

Στίχ. Αυτή η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Χριστός ανέστη...

Η Πράξις τής ημέρας, καί ο Απόστολος τής Θεοτόκου

Ευαγγέλιον τής ημέρας, καί τής Θεοτόκου

(Ζήτει ταύτα Σεπτεμβρίω η')

Μεγαλυνάριον τής Θεοτόκου

Πρός τό Τήν τιμιωτέραν

Ύδωρ τό ζωήρρυτον τής Πηγής μάννα τό προχέον τόν αθάνατον δροσισμόν, τό νέκταρ τό θείον, τήν ξένην αμβροσίαν τό μέλι τό εκ πέτρας, πίστει τιμήσωμεν.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ

ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα... ἱστώμεν Στίχους ς', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα ς'.

Ἦχος πλ. δ'

Εσπερινόν ὕμνον, καί λογικήν λατρείαν, σοί Χριστέ προσφέρομεν, ὅτι ηυδόκησας, τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς διὰ τῆς Αναστάσεως.

Κύριε, Κύριε, μή απορρίψης ἡμᾶς ἀπό τοῦ προσώπου σου, ἀλλά ευδόκησον τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Αναστάσεως.

Χαίρε Σιών ἀγία, μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, Θεοῦ κατοικητήριον, σύ γάρ ἐδέξω πρώτη ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, διὰ τῆς Αναστάσεως.

Στιχηρά Ανατολικά

Ὁ ἐκ Θεοῦ Πατρός Λόγος, πρό τῶν αἰώνων γεννηθεῖς, ἐπ' ἐσχάτων δέ τῶν χρόνων, ὁ αὐτός ἐκ τῆς ἀπειρογάμου σαρκωθεῖς βουλήσει σταύρωσιν θανάτου υπέμεινε, καί τόν πάλαι νεκρωθέντα ἀνθρωπον ἔσωσε διὰ τῆς ἐαυτοῦ Αναστάσεως.

Τήν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, δοξολογούμεν Χριστέ, δι' ἧς ηλευθέρωσας Ἀδαμιαῖον γένος, ἐκ τῆς τοῦ Ἄδου τυραννίδος, καί ἐδωρήσω τῷ κόσμῳ ὡς Θεός, ζωὴν αἰώνιον, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα σοι Χριστέ Σωτήρ, Υἱέ Θεοῦ μονογενές, ὁ προσπαγεῖς ἐν τῷ Σταυρῷ, καί ἀναστὰς ἐκ τάφου τριήμερος.

Δόξα...

Σέ δοξάζομεν Κύριε, τόν ἐκουσίως δι' ἡμᾶς Σταυρόν υπομείναντα, καί σέ προσκυνούμεν, Παντοδύναμε Σωτήρ μή απορρίψης ἡμᾶς ἀπό τοῦ προσώπου σου, ἀλλ' ἐπάκουσον, καί σώσον ἡμᾶς, διὰ τῆς Αναστάσεώς σου φιλόανθρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὁ Βασιλεύς τῶν ουρανῶν, διὰ φιланθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καί τοῖς ἀνθρώποις συνανέστράφη, Ἐκ Παρθένου γάρ ἀγνῆς σάρκα προσλαβόμενος, καί ἐκ ταύτης προελθὼν, μετὰ τῆς προσλήψεως, εἰς ἐστὶν Υἱός, διπλούς τήν φύσιν, ἀλλ' οὐ τήν υπόστασιν, Διό τέλειον αὐτόν Θεόν, καί τέλειον ἀνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες Ὁμολογούμεν Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε Μῆτερ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ'

Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τό ὄνομά σου, Κύριε.

Στίχ. Από τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σέ ἐκέκραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου.

Στίχ. Οὕτω ψαλῶ τῷ ὀνόματί σου εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὸν Στίχον

Τό Αναστάσιμον Στιχηρόν

Ἦχος πλ. δ'

Ανήλθες ἐπὶ Σταυροῦ, Ἰησοῦ, ὁ καταβάς ἐξ οὐρανοῦ, ἦλθες ἐπὶ θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, πρὸς τοὺς ἐν σκότει, τό φῶς τό ἀληθινόν, πρὸς τοὺς πεσόντας, ἡ πάντων ἀνάστασις, ὁ φωτισμός καί ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ

Π Ρ Ω Ϊ

Εἰς τοὺς Αἶνους

Στιχηρά Αναστάσιμα

Ἦχος πλ. δ'

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ παρέστης ὑπὸ Πιλάτου κρι νόμενος ἀλλ' οὐκ ἀπελείφθης τοῦ θρόνου τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ αλλοτρίου, ὡς οἰκτίρμων καὶ φιλόανθρωπος.

Κύριε, εἰ καὶ ὡς θνητὸν ἐν μνημείῳ, Ἰουδαῖοί σε κατέθεντο, ἀλλ' ὡς Βασιλέα υπνοῦντα, στρατιῶται σέ ἐφύλαττον καὶ ὡς ζωῆς θησαυρόν, σφραγίδι ἐσφραγίσαντο, ἀλλὰ ἀνέστης, καὶ παρέσχες, ἀφθαρσίαν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Κύριε, ὅπλον κατὰ τοῦ Διαβόλου τὸν Σταυρόν σου ἡμῖν δέδωκας, φρίττει γάρ καὶ τρέμει, μὴ φέρων καθορὰν αὐτοῦ τὴν δύναμιν, ὅτι νεκροὺς ἀνιστά καὶ θάνατον κατήργησε, Διὰ τοῦτο προσκυνούμεν τὴν ταφήν σου καὶ τὴν Ἑγερσιν.

Ὁ Ἄγγελός σου Κύριε, ὁ τὴν Ἀνάστασιν κηρύξας τοὺς μὲν φύλακας ἐφόβησε, τὰ δέ Γύναια ἐφώνησε λέγων, Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν, ἀνέστη Θεός ὢν, καὶ τὴ οἰκουμένη ζωὴν ἐδωρήσατο.

Εἶτα, τὰ Στιχηρά τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν, τό Χριστός ἀνέστη... γ'

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Προκείμενον τοῦ Αποστόλου Ἦχος γ

Κύριος φωτισμός μου καί σωτήρ μου.
Στίχ. Κύριος υπερασπιστής τής ζωής μου.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ

ΗΤΟΙ

Η ΨΗΛΑΦΗΣΙΣ ΤΟΥ

ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΘΩΜΑ

Ιστέον, ότι εν ταύτη τή αγία Κυριακή τού Αντιπάσχα ου ψάλλονται. Αναστάσιμα αλλ' άπαντα τής Εορτής.

ΤΩ ΣΑΒΒΑ ΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ιστώμεν Στίχους δ', καί ψάλλομεν εις τό, Κύριε εκέκραξα... τά παρόντα Στιχηρά προσόμοια.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Φέρει Χριστός φιλανθρώπως, καί τήν ψηλάφησιν, ως καί Σταυρόν πρό ταύτης, καί τόν άδικον φόνον, τάφου τριημέρως εξαναστάς, εσφραγισμένου τού μνήματος, καί τών θυρών κεκλεισμένων τοίς Μαθηταίς, επιστάς ως παντοδύναμος. (Δίς)

Η τού Θωμά απιστία, τήν κοσμοσώτειραν, τού θεανθρώπου Λόγου, τήν εξ Άδου κευθμώνων, Έγερσιν πιστούται, τρήσιν χειρών καί ποδών τολμηρότερον, εκψηλαφώσα πρός πίστωσιν κοσμικήν, δεξιά τή φιλοπράγμονι.

Συνηθορισμένων τώ φόβω, τώ εκ τού πάθους σου, τών Αποστόλων Λόγε, καί θυρών κεκλεισμένων, άφνω συνεισήλθες, μέσον αυτών, τήν ειρήνην δωρούμενος, καί τώ Θωμά προτεινόμενος ψηλαφάν, τούς σεπτούς πλευράς σου μώλωπας.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Μετά τήν Έγερσίν σου Κύριε, συνηγμένων τών Μαθητών σου, καί τών θυρών κεκλεισμένων, εν μέσω έστης, ειρήνην παρέχων αυτοίς, Πεισθείς δέ καί ο Θωμάς, τή οράσει τών χειρών καί τής πλευράς σου, Κύριον καί Θεόν σε ωμολόγησε, σώζοντα τούς ελπίζοντας εις σέ, φιλάνθρωπε.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Χείλεσι καθαροίς, υμνείτε σύν Αγγέλοις, βροτοί τόν αναστάντα, τριήμερον εκ τάφου, καί κόσμον συνεγείραντα.

Στίχ. Επαίνει Ιερουσαλήμ τόν Κύριον, αίνει τόν Θεόν σου Σιών.
Ώφθης τοῖς Ἱεροῖς, σού Σώτερ Ἀποστόλοις, τῶν θυρῶν
κεκλεισμένων, διὰ αὐτῶν εγκαινίζων, ἡμῖν τό θεῖον Πνεύμά σου.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου.
Νύν σε Παμβασιλεύ, ἰδόντες οὐ βλεφάροις, ἀλλὰ καρδίας
πόθῳ, Θεόν πεπιστευκότες,
ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα... Καί νύν... Ὅμοιον

Νέμεις ὦ Λυτρωτά, εἰρήνην τῷ λαῷ σου, καί οφλημάτων λύσιν,
πρεσβείαις τῆς πανάγνου, καί μόνης Θεομήτορος.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος βαρύς

Εσφραγισμένου τοῦ μνήματος ἡ ζωὴ ἐκ τάφου ἀνέτειλας Χριστέ
ο Θεός, καί τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπέστης ἡ
πάντων ἀνάστασις, πνεῦμα εὐθὲς διὰ αὐτῶν εγκαινίζων ἡμῖν,
κατὰ τό μέγα σου ἔλεος. (γὰρ)

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τό εὐλογῆσαι τόν Ἱερέα, τό, Χριστός ἀνέστη γάρ, τόν
Προοιμακόν Ψαλμόν, καί τό πρῶτον Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου, εἰς τό,
Κύριε ἐκέκραξα... ἰστώμεν Στίχ. καί ψάλλομεν Στιχηρά
Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες τὰ τέσσαρα πρῶτα, τὰ δέ δύο
δεύτερα, πρὸς μίαν.

Ἦχος α

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων,
εἰσήλθες ἀφνω παντοδύναμε, Ἰησοῦ, ο Θεός ἡμῶν, καί στάς ἐν
μέσῳ αὐτῶν, εἰρήνην δούς, ἐπλήρωσας ἀγίου Πνεύματος,
προσμένειν τε προσέταξας, καί μηδαμοῦ χωρίζεσθαι ἀπὸ
Ιερουσαλήμ, ἕως οὐ ἐνδύσωνται τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν, διό βοώμέν
σοι, ο φωτισμός, καί ἡ ἀνάστασις, καί ἡ εἰρήνη ἡμῶν, δόξα σοι. (Δίς)

Μεθ' ἡμέρας οκτῷ, τῆς Εγέρσεώς σου Κύριε, ὡφθης τοῖς
Μαθηταῖς σου ἐν τόπῳ οὐ ἦσαν συνηγμένοι, καί φωνήσας αυτοῖς,
Εἰρήνη ὑμῖν, τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τὰς χεῖρας υπέδειξας, καί τὴν
ἀχραντον πλευράν, ο δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι, ο Κύριός μου καί ο Θεός
μου, δόξα σοι. (Δίς)

Θωμάς, ο λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν, ὅτε
εἰσήλθες Χριστέ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ὅθεν καί ἠπίσται τοῖς

ρηθείσιν αὐτῷ, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν βεβαιῶν, οὐκ ἀπηξίωσας δὲ Ἀγαθὲ, υποδείξαι αὐτῷ τὴν ἀχραντον πλευράν σου, καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοὺς μῶλωπας, ὁ δὲ ψηλαφήσας καὶ ἰδὼν, ὡμολόγησε σε εἶναι Θεὸν οὐ γυμνόν, καὶ ἄνθρωπον οὐ ψιλόν, καὶ ἐβόα, ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι. (Δίς)

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ογδῷ ἡμέρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὐ ἦσαν συνηγμένοι, καὶ τὴν εἰρήνην δούς τῷ Θωμᾷ ἐβόησε, Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἥλους ἐπηξάν, ὦ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! τῶν πιστῶν τάς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε, καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν, ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι. (Δίς)

Ἦχος β'

Μετὰ τὴν Ἑγερσίν σου Κύριε, συνηγμένων τῶν Μαθητῶν σου, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐν μέσῳ ἑστης, εἰρήνην παρέχων αὐτοῖς, Πεισθεῖς δὲ καὶ ὁ Θωμᾶς, τῇ ὁράσει τῶν χειρῶν καὶ τῆς πλευράς σου, Κύριον καὶ Θεόν σε ὡμολόγησε, σῶζοντα τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ, φιλόανθρωπε.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστάς ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς ἀφοβίαν καὶ εἰρήνην ἐδίδου, Εἴτα λέγει τῷ Θωμᾷ, Τί μοι ἀπιστεῖς, ὅτι ἀνέστην ἐκ νεκρῶν, τὴν χεῖρά σου, καί, φέρε ὧδε βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ ἴδε, σοὺ γάρ ἀπιστοῦντος, οἱ πάντες ἔμαθον τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ, ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. β'

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης Χριστέ πρὸς τοὺς Μαθητάς, Τότε ὁ Θωμᾶς, οικονομικῶς οὐχ ευρέθη μετ' αὐτῶν, ἔλεγε γάρ, οὐ μὴ πιστεύσω, ἐάν μὴ ἴδω καγὼ τὸν Δεσπότην, ἴδω τὴν πλευράν, ὅθεν ἐξήλθε τό αἷμα, τό ὕδωρ, τό βάπτισμα, ἴδω τὴν πληγὴν, ἐξ ἧς ἰάθη τό μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος, ἴδω, πῶς οὐκ ἦν, ὡς πνεῦμα, ἀλλὰ σὰρξ καὶ ὀστέα, ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ Θωμάν πληροφορήσας, Κύριε, δόξα σοι.

Εἰσοδος. τό, Φῶς ἱλαρόν

Προκείμενον τῆς ἡμέρας

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπιαν ἐνεδύσατο.

Στίχ. Ἐνεδύσατο ὁ Κύριος δύμαμιν, καὶ περιεζώσατο.

Στίχ. Καὶ γάρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Εἰς τὴν Λιτὴν

Στιχηρά Ἰδιόμελα

Ἦχος δ'

Κύριε, τή αστέκτω τής σής θεότητος αἴγλη, τών θυρών επέστης ουσών κεκλεισμένων, καί στάς εν μέσω τών Μαθητών, τήν πλευράν τραυμάτων σου χειρών καί εξεγύμνωσας, και τών ποδών, τάς ωτειλάς δεικνύων, αθυμίας τήν κατήφειάν τε λύων, σαφώς εφώνησας, ον τρόπον εν εμοί καθοράτε, ώ φίλοι, τής σαρκός τήν πρόσληψιν, ου πνεύματος φέρω φύσιν, τώ δέ διστάζοντι Μαθητή, προετρέπου ψηλαφήσαι φρικτώς, κατειπών, Ερευνήσας άπαντα, δεύτερο λοιπόν μή αμφίβαλλε, ο δέ αισθόμενος εν τή χειρί, τής σής διπλής ουσίας, εν φόβω ανεβόα πιστώς, τή πίστει ελκόμενος, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Ἦχος πλ. δ'

Άψαι Θωμά τής πλευράς τή χειρί, λέγει Χριστός, καί τούς τύπους τών ήλων δεύτερο ψηλάφησον, πίστει ερεύνησον, καί γίνου μοι πιστός, καί μή γίνου άπιστος, ο δε Θωμάς, τώ δακτύλω ώς ήψατο τού Δεσπότου, μέγα ανεβόησε, Σύ μου Θεός καί Κύριος, εύσπλαγχνε, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν...

Ἦχος πλ. δ' Ανατολίου

Τών θυρών κεκλεισμένων, τών Μαθητών συνθροισμένων, επέστη ο Σωτήρ, ού ήσαν συνηγμένοι, καί στάς εν μέσω αυτών, λέγει τώ Θωμά, Δεύτερο ψηλάφησον, καί ίδε τούς τύπους τών ήλων, εκτεινόν σου τήν χείρα, καί άψαι τής πλευράς μου, καί μή γίνου άπιστος, αλλά πίστει κήρυξον, τήν εκ νεκρών μου Ανάστασιν.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Ιδιόμελα

Ἦχος δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος! απιστία πίστιν βεβαίαν εγέννησεν, ειπών γάρ ο Θωμάς, Εάν μή ίδω, ου μή πιστεύσω, ψηλαφήσας δέ τήν πλευράν, εθεολόγει τόν σαρκωθέντα, τόν αυτόν Υιόν τού Θεού, εγνώρισεν ως πεπονθότα σαρκί, εκήρυξε τον αναστάντα Θεόν, καί εβόησε λαμπρά τή φωνή, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Στίχ. Επαίνει Ιερουσαλήμ τόν Κύριον, αίνει τόν Θεόν σου Σιών.

Ω τού παραδόξου θαύματος! τού πυρός ο χόρτος αψάμενος σέσωσται, βαλών γάρ ο Θωμάς εν τή πυρίνη πλευρά τήν χείρα, Ιησού Χριστού τού Θεού, ου κατεφλέχθη τή ψηλαφήσει, τής ψυχής γάρ τό δυσπειθές, μετέβαλεν εις ευπιστίαν θερμώς, εκέκραξεν από

βαθέων ψυχής, ο Δεσπότης σύ μου εί καί Θεός, ο εκ νεκρών εγηνερμένος, δόξα σοι.

Στίχ. Ὅτι ενίσχυσε τούς μοχλούς τών πυλών σου.

Ὡ τού παραδόξου θαύματος! Ιωάννης στήθει τού Λόγου ανέπεσε, Θωμάς δέ τήν πλευράν προσψηλαφήσαι κατηξιώθη, ἀλλ’ ο μέν, εκείθεν φρικτώς θεολογίας βυθόν ανέλκει, τήν οικονομίαν, ο δέ, ηξίωται μυσταγωγήσαι ημάς, παρίστησι γάρ τάς αποδείξεις τρανώς τής Εγέρσεως αυτού, εκβοών, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. α’

Φιλάνθρωπε, μέγα καί ανείκαστον τό πλήθος τών οικτιρμών σου, ὅτι εμακροθύμησας, υπό Ιουδαίων ραπιζόμενος, υπό Αποστόλου ψηλαφώμενος, καί υπό τών αθετούντων σε πολυπραγμονούμενος, Πώς εσαρκώθης; πώς εσταυρώθης ο αναμάρτητος; ἀλλά συνέτισον ημάς, ως τόν Θωμάν βοάν σοι, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ἦχος βαρύς

Εσφραγισμένου τού μνήματος η ζωή εκ τάφου ανέτειλας Χριστέ ο Θεός, καί τών θυρών κεκλεισμένων, τοίς Μαθηταίς επέστης η πάντων ανάστασις, πνεύμα ευθές δι’ αυτών εγκαινίζων ημίν, κατά τό μέγα σου έλεος. (γ’)

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΩ

Κανών Τριαδικός, ψαλλόμενος ὅτε ου γίνεται Αγρυπνία. Ἐστι δε καί ούτος, καί οι εφεξής πάντες, ποίημα Μητροφάνους Σμύρνης. Ο δε παρών έχει ακροστιχίδα τήνδε:

Μίαν σε μέλπω τήν τρισήλιον φύσιν.

Ἦχος α’

Ωδή α’; Σού η τροπαιούχος

Μίαν τρισυπόστατον αρχήν, τά Σεραφίμ ασιγήτως δοξάζουσιν, άναρχον, άίδιον, ποιητικήν απάντων, ακατάληπτον, ήν καί πάσα γλώσσα, πιστώς γεραίρει τοίς άσμασιν.

Ἴνα τοίς ανθρώποις ενικήν, τήν τριλαμπή σου δηλώσης θεότητα, πλάσας πρίν τόν άνθρωπον, κατά τήν σήν εικόνα διεμόρφωσας, νούν αυτώ, καί λόγον καί πνεύμα δούς, ως φιάνθρωπος.

Άνωθεν δεικνύς μοναδικόν, θεαρχικάίς εν τρισίν υποστάσεσι, κράτος, Πάτερ έφησας, τώ ισουργώ Υιώ σου, καί τώ Πνεύματι,

Δεύτε καταβάντες, αυτών τὰς γλώσσας συγχέωμεν.

Θεοτοκίον

Νούς μεν ο αγέννητος Πατήρ, εικονικῶς τοῖς σοφοῖς προηγόρευται, Λόγος δέ συνάναρχος, ο συμφυῆς Υἱός, καί Πνεῦμα ἅγιον, τό ἐν τῇ Παρθένω, τοῦ Λόγου κτίσαν τήν σάρκωσιν.

Ωδή γ' Ο μόνος εἰδώς

Σύ πάλαι σαφῶς τῷ Ἀβραάμ, ὡς ὠφθης τρισυπόστατος, μοναδικότε φύσει θεότητος, θεολογίας τό ακραιφνέστατον, τυπικῶς ἐνέφηνας, Καί πιστῶς ὑμνούμέν σε, τόν μονάρχην Θεόν, καί τρισήλιον.

Ἐκ σοῦ γεννηθεῖς θεοπρεπῶς, ἀρρεῦστως Πάτερ ἔλαμψε, φῶς ἐκ φωτός, Υἱός ἀπαράλλακτος, καί Πνεῦμα θεῖον, φῶς ἐκπεπόρευται, καί μίας θεότητος, αἰγλήν τρισυπόστατον, προσκυνούμεν πιστῶς καί δοξάζομεν.

Μονάς ἡ Τριάς υπερφυῶς, ἀρρήτως ὑπέρ ἐννοιαν, ταῖς νοεραῖς ουσίαις δοξάζεται, ταῖς τρισαγίαις φωναῖς, ἀσίγητον, ἐκβοώσαις αἶνεσιν, αἷς συμφώνως ὑμνεῖται, καί ἡμῖν τρισυπόστατος Κύριος.

Θεοτοκίον

Ἐκ σοῦ χρονικῶς ἄνευ σποράς, προήλθεν ο υπέρχρονος, ὁμοιωθεῖς ἡμῖν ο ἀνείδεος, καί μίαν φύσιν καί κυριότητα, τοῦ Πατρός ἐδίδαξε, καί Υιού, καί Πνεύματος, Θεοτόκε, διό σε δοξάζομεν.

Καθίσματα Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Πατέρα καί Υἱόν, προσκυνήσωμεν πάντες, καί Πνεῦμα τό εὐθές, καί ἰσότιμον δόξη, Τριάδα τήν ἀκτιστον, καί υπέρθεον δύναμιν, ἥν δοξάζουσι, τῶν ἀσωμάτων αἱ τάξεις, ταύτην σήμερον, καί γηγενεῖς μετὰ φόβου, πιστῶς εὐφημήσωμεν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Οδήγησον ἡμᾶς, ἐν οδῷ μετανοίας, ἐκκλίνοντας αἰέ, πρὸς κακῶν ἀνοδίας, καί τόν υπεράγαθον, παροργίζοντας Κύριον ἀπειρόγαμε, εὐλογημένη Μαρία, καταφύγιον, ἀπεγνωσμένων ἀνθρώπων Θεοῦ ἐνδιαίτημα.

Ωδή δ' Ὅρος σε τῇ χάριτι

Λάμψον μοι θεαρχία τρισήλιε λάμψεσι, σὼν θεουργῶν μαρμαρυγῶν, τοῖς τῆς καρδίας οφθαλμοῖς, τό κάλλος φαντάζεσθαι, τῆς υπέρ νούν θεαρχικῆς σου λαμπρότητος, καί φωτουργοῦ, καί γλυκείας μεθέξεως.

Πρότερον ουρανούς εστερέωσας Κύριε, καί πάσαν δύναμιν αυτών, τώ Λόγω σου τώ παντουργώ, καί Πνεύματι στόματος τώ συμφυεί, μεθ' ὧν δεσπόζεις τοῦ σύμπαντος, ἐν τριλαμπεί μοναρχία θεότητος.

Ὡς ἐπλασας κατ' εἰκόνα με σὴν καί Ομοίωσιν, θεαρχικὴ παντουργικὴ, Τριάς ἀσύγχυτε μονάς, συνέτισον, φώτισον, πρὸς τὸ ποιεῖν τὸ θέλημά σου τὸ ἅγιον, τὸ ἀγαθὸν ἐν ἰσχύϊ καί τέλειον.

Θεοτοκίον

Τέτοκας τῆς Τριάδος τὸν ἕνα Πανάχραντε, θεαρχικώτατον Υἱόν, σωματωθέντα δι' ἡμᾶς, ἐκ σοῦ, καί αὐγάζοντα τοὺς γηγενεῖς, τῆς τρισηλίου θεότητος, τῷ ἀνεσπέρῳ φωτί, καί ταῖς λάμπεσιν.

Ὡδὴ 39; Ο φωτίσας τὴν ἐλλάμπει

Ἡ τὸν πρῶτον τῶν Ἀγγέλων ἀμέσως διάκοσμον, ἀπροσίτοις τοῦ σοῦ κάλλους ἀκτίσιν ἐλλάμπουσα, ταῖς σαῖς αἰγλαῖς φώτισον, Τριάς ἡ μοναρχικωτάτη, τοὺς ὀρθοδόξως σε μέλποντας.

Νῦν ἡ φύσις, ἐνικὴ θεαρχία τρισήλιε, ἀνυμνεῖ σε, ἣν οὐσίωσας δι' ἀγαθότητα, τῶν πταισμάτων λύτρωσιν, καί πειρασμῶν ἐξαιτουμένη; καί τῶν δεινῶν καί τῶν θλίψεων.

Τὸν Πατέρα καί Υἱόν, καί τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, μίαν φύσιν καί θεότητα, πίστει δοξάζομεν, μεριστὴν ἀμέριστον, ἕνα Θεόν τῆς ἀοράτου, καί Ὁρωμένης τε κτίσεως.

Θεοτοκίον

Ρῆσεις πάσαι Προφητῶν, προδιέγραψαν Ἀχραντε τὸν σὸν τόκον, τὸν ἀπόρρητον καί ἀνερμήνευτον, ὃν ἡμεῖς ἐγνώκαμεν, μυσταγωγὸν τῆς ἐνιαίας καί τρισηλίου θεότητος.

Ὡδὴ 39; Εκύκλωσεν ἡμᾶς

Ἰσόρροπον τὴν δύναμιν ὡς ἔχουσα, Τριάς ἡ υπερούσιος, ἐν ταυτότητι βουλήσεως μονάς πέφυκας, ἀπλή καί ἀδιαίρετος, Σὺ οὖν ἡμᾶς, ἐν τῇ δυνάμει σου περιφρούρησον. **(Δίς)**

Σὺ πάντας τοὺς αἰῶνας τὴν βουλήσει σου ὡς ἀγαθὴ υπέστησας, ἐξ οὐκ ὄντων, ἀκατάληπτε Τριάς, εἶτα καί τὸν ἄνθρωπον διέπλασας, Ἀλλὰ καί νῦν, ἐκ πάσης ρύσαι με περιστάσεως.

Θεοτοκίον

Ἡλίου τοῦ ἀδύτου οἶκος γέγονας, τοῦ κτίσαντος καί τάξαντος, τοὺς φωστήρας τοὺς μεγάλους πανσθενῶς, ἀρχαντε Παρθένε Θεονύμφευτε, Ἀλλὰ καί νῦν τῆς τῶν παθῶν με ρύσαι ζοφώσεως.

Καθίσματα Ἦχος 39;

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τριάδα τήν σεπτήν, καί αμέριστον φύσιν, Προσώποις εν τρισί, τεμνομένην ατμήτως, καί μένουσαν αμέριστον, κατ' ουσίαν θεότητος, προσκυνήσωμεν, οι γηγενεῖς μετά φόβου, καί δοξάσωμεν, ως ποιητήν καί Δεσπότην, Θεόν υπεράγαθον.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Κυβέρνησον Αγνή, τήν αθλίαν ψυχήν μου, καί οίκτειρον αυτήν, υπό πλήθους πταισμάτων, βυθώ ολισθαίνουσας, απωλείας πανάμωμε, καί εν ώρα με, τή φοβερά του θανάτου, σύ εξάρπασον, κατηγορούντων Δαιμόνων, καί πάσης κολάσεως.

Ωδή ζ' Σέ νοητήν Θεοτόκε

Λόγε Θεού, συμφυές απαύγασμα, του παντοκράτορος Θεού, ως υπέσχου τήν παρά σου θεουργόν ενοίκησιν, ποιήσον ως εύσπλαγχνος, σύν τώ Πατρί σου καί τώ Πνεύματι, καί φοβερόν, τοῖς Δαίμοσί με δείξον καί πάθεις. (Δίς)

Ἰνα τῆς σῆς, ευσπλαγχνίας Δέσποτα, δείξης τό πέλαγος ἡμῖν, τόν Υἱόν σου πρός τήν ἡμῶν, πέμψας ταπεινότητα αὐθις ανεμόρφωσας πρός τήν αρχαίαν λαμπρότητα, Ἀλλά καί νύν, τώ θείῳ με συνέτισον Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Ο Χερουβὶμ θρόνῳ εποχούμενος καί τῶν ἀπάντων Βασιλεὺς, ἐν γαστρὶ σου παρθενική, ὥκησε Πανάχραντε πάντας ἐκλυτρούμενος ἐκ τῆς φθοράς, ὡς φιλόανθρωπος, Ἀλλά καί νύν ταῖς σαῖς πρεσβείαις με περιφρούρησον.

Ωδή η' Θαύματος υπερφυσούς

Νεύματι θεουργικῷ Κύριε πάντων, τρισυπόστατε καί παντοκράτορ, ουρανοὺς ἐξέτει νας ὡσεὶ δέρριν εἶτα καί γῆς, ἀπηώρησας τό βάθος, πανσθενεὶ σου δρακί, Διό καί τοὺς δούλους σου κραταίωσον, τῇ ἀγάπῃ καί πίστει τῇ σῇ φιλόανθρωπε, ἵνα σε δοξάζωμεν πόθῳ εἰς αἰῶνας. (Δίς)

Φώτισον θεαρχικόν φῶς τοὺς υμνοῦντας, τό τρισήλιον φῶς τοῖς προσώποις, ἐνιαῖον αὐθις δέ τῇ οὐσίᾳ καὶ πρός τὰς σὰς, φωτοδότιδας ἀκτῖνας ἐπιβλέπειν αἰεὶ, ὧν χορτασθήσομαι τήν δόξαν σου τήν γλυκεῖαν, καί φωτουργόν καί πανόλβιον, καί υπερυψώ σε πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ύψωσεν εις ουρανοὺς τὴν τῶν ἀνθρώπων, προσλαβόμενος φύσιν ἀτρέπτως, ὁ Υἱὸς σου πάνανγε Θεοτόκε, υπερβολὴ ἀγαθότητος, ρυσάμενος τῆς πάλαι φθοράς, ὡ καὶ ευχαρίστως ἀναμέλπωμεν, Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα τὸν Κύριον, καὶ υπερυψοῦτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ'' Τύπον τῆς ἀγνῆς

Σώσον ὁ Σωτὴρ τῆς κτίσεως, τῆς αἰσθητῆς καὶ νοουμένης τοὺς δούλους σου, τῆς τῶν δυσμενῶν ἐπιβουλῆς καὶ κακώσεως, παναγία Τριάς ὁμοούσιε, καὶ φρούρει τὴν σὴν ποιήμνην, διὰ παντός ἀνεπιβούλευτον. **(Δίς)**

Ἴνα τὸν βυθὸν τὸν ἀπειρον, τῆς οὐσιώδους δείξης σου ἀγαθότητος δέδωκας ἡμῖν ἐπαγγελίας τρισήλιε, καὶ μονάρχα Θεέ παντοδύναμε, σωστικὰς τοῖς σοῖς δούλοις, ἄς εκπληρώσαι καταξίωσον.

Θεοτοκίον

Νεύσον ταῖς ἡμῶν δεήσεσιν ὁ ἐν τρισὶ θεαρχικαῖς υποστάσεσι μόνος εἰς Θεὸς ἀληθινὸς πιστευόμενος, καὶ παράσχου σοῖς δούλοις παράκλησιν πρεσβείαις τῆς ἀχράντου, καὶ πανυμνήτου Θεομήτορος.

Τό, Ἀξιὸν ἐστὶ... καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΩ

Ὁ Εξάψαλμος τό, Θεὸς Κύριος... ἡ συνήθης Στιχολογία, ἀντὶ δέ τοῦ Ἀμώμου, ὁ Πολυέλεος, διὰ τὴν Δεσποτικὴν Εορτήν.

Μετά τὴν α'' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α''

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Τὼ φόβῳ τῶν Εβραίων, κεκρυμμένων τῶν Μαθητῶν, καὶ ἐν τῇ Σιών συνηγμένων, εἰσήλθες πρὸς αὐτοὺς Ἀγαθέ, καὶ ἔστης κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶν χαροποιὸς καὶ υπέδειξας αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καὶ τῆς ἀχράντου σου πλευράς τοὺς μῶλωπας, λέγων τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ, Φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ ερεῦνα, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, ὁ διὰ σέ παθητός. **(Δίς)**

Μετά τὴν β'' Στιχολογίαν

Κάθισμα Τὸν τάφον σου Σωτὴρ

Επέστης ἡ ζωὴ, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, Χριστέ τοῖς Μαθηταῖς, καὶ πλευράν υπεδείκνυς, καὶ χεῖράς σου καὶ πόδας σου, τὴν ἐκ τάφου σου Ἐγερσιν, προπιστούμενος, ἀλλ'' Ὁ Θωμάς

ουχ ευρέθη, όθεν έλεγεν, Ην μή θεάσωμαι τούτον, ου πείθομαι τοίς λόγοις υμών. (Δίς)

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα όμοιον

Ιδών μου τήν πλευράν καί τάς τρήσεις τών ήλων, Θωμά, τί απιστείς, τή εμή Αναστάσει; ο Κύριος έλεγεν αναστάς εκ τού μνήματος, οπτανόμενος, τοίς Αποστόλοις αρρήτως, ο δέ Δίδυμος, πεισθείς εβόα τώ κτίστη, Θεός μου εί καί Κύριος. (Δίς)

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Προκείμενον Ήχος δ'

Επαίνει Ιερουσαλήμ τόν Κύριον, αίνει τον Θεόν σου Σιών.

Στίχ. Ότι ενίσχυσε τούς μοχλούς τών πυλών σου.

Πάσα πνοή...

Ευαγγέλιον κατά Ματθαίον

Εωθινόν Α'

Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι...

καί μετά τόν Πεντηκοστόν Ψαλμόν.

Δόξα... Ήχος β'

Ταίς τών Αποστόλων, πρεσβείαις Ελεήμον, εξάλειψον τα πλήθη, τών εμών εγκλημάτων.

Καί νύν...

Ταίς τής Θεοτόκου, πρεσβείαις Ελεήμον, εξάλειψον τά πλήθη, τών εμών εγκλημάτων.

Στίχ. Ελέησόν με, ο Θεός, κατά τό μέγα έλεός σου, καί κατά τό πλήθος τών οικτιρμών σου εξάλειψον τό ανόμημά μου.

Πεντηκοστάριον Ήχος ο αυτός

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου, καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν, τήν αιώνιον ζωήν καί μέγα έλεος.

Ο Κανών. Τούς Ειρμούς ανά δύο καί τά τροπάρια εις δώδεκα.

Ποίημα Ιωάννου Μοναχού

Ωδή α' Ήχος α' Ο Ειρμός

Άσωμεν πάντες λαοί, τώ εκ πικράς δουλείας, Φαραώ τόν Ισραήλ απαλλάξαντι, καί εν βυθώ θαλάσσης, ποδί αβρόχως οδηγήσαντι, ωδήν επινίκιον, ότι δεδόξασται.

Σήμερον έαρ ψυχών, ότι Χριστός εκ τάφου, ώσπερ ήλιος εκλάμψας τριήμερος, τόν ζοφερόν χειμώνα απήλασε τής αμαρτίας ημών, αυτόν ανυμνήσωμεν, ότι δεδόξασται.

Η βασιλὶς τῶν ωρῶν, τῇ λαμπροφόρῳ ἡμέρᾳ, ἡμερῶν τε βασιλίδι φανότατα, δορυφορούσα τέρπει, τὸν ἐγκριτὸν τῆς Εκκλησίας λαόν, ἀπαύστως ἀνυμνούσα, τὸν ἀναστάντα Χριστόν.

Πύλαι θανάτου Χριστέ, οὐδέ τοῦ τάφου σφραγίδες, οὐδέ κλείθρα τῶν θυρῶν σοι ἀντέστησαν, ἀλλ’ ἐξαναστάς ἐπέστης, τοῖς φίλοις σου εἰρήνην Δέσποτα δωρούμενος, τὴν πάντα νοῦν υπερέχουσαν.

Καταβασία

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Ὡδή γ’; Ὁ Εἰρμός

Στερέωσόν με Χριστέ, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, καὶ φώτισόν με φωτὶ τοῦ προσώπου σου, οὐκ ἔστι γὰρ ἅγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε.

Καινοὺς ἀντὶ παλαιῶν, ἀντὶ φθαρτῶν δέ ἀφθάρτους, διὰ Σταυροῦ σου Χριστέ, τελέσας ἡμᾶς, ἐν καινότητι ζωῆς πολιτεύεσθαι, ἀξίως προσέταξας.

Ἐν τάφῳ περικλεισθεῖς, τῇ περιγράπτῳ σαρκὶ σου, ὁ ἀπερίγραπτος, Χριστέ ἀνέστης, θυρῶν κεκλεισμένων δέ ἐπέστης, σοὺ τοῖς Μαθηταῖς, παντοδύναμε.

Τοὺς μώλωπάς σου Χριστέ, οὐς ἐκουσίως υπέστης, υπέρ ἡμῶν τοῖς Μαθηταῖς σου φυλάξας μαρτύριον, τῆς σῆς ἐδείξας, ἐνδόξου Ἀναστάσεως.

Καταβασία

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ’ ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ομβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Ἡ Ὑπακοή Ἦχος πλ. β’

Ὡς ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν σου παρεγένου Σωτήρ, τὴν εἰρήνην διδούς αυτοῖς, ἐλθέ καὶ μεθ’ ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Καὶ Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Θεολόγον.

Εγκαίνια τιμάσθαι.

Ὡδή δ’; Ὁ Εἰρμός

Μέγα τό μυστήριον, τῆς σῆς Χριστέ οικονομίας! τοῦτο γὰρ ἄνωθεν προβλέπων, θεοπτικῶς ὁ Ἀββακούμ, Ἐξήλθες ἐβόα σοι, εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου φιλάνθρωπε.

Χολής μέν εγεύσατο, τήν πάλαι γεύσιν ιώμενος, νυνί δέ σύν κηρίω μέλιτος, τού φωτισμού μεταδιδούς Χριστός τώ Προπάτορι, καί τής αυτού γλυκείας μεθέξεως.

Χαίρεις ερευνώμενος, διό φιλάνθρωπε πρός τούτο, προτρέπεις τόν Θωμάν, προτείνων τώ διαπιστούντι τήν πλευράν, κόσμω πιστούμενος, τήν σήν Χριστέ τριήμερον Έγερσιν.

Πλούτον αρουσάμενος, εκ θησαυρού τού ασυλήτου, τής θείας Ευεργέτα, λόγχη διανοιγείσης σου πλευράς, σοφίας καί γνώσεως, αναπιμπλά τόν κόσμον ο Δίδυμος.

Σού η παμμακάριστος, υμνείται γλώσσα ώ Δίδυμε, πρώτη γάρ ευσεβώς κηρύττει τόν ζωοδότην Ιησούν, Θεόν τε καί Κύριον, εκ τής αφής πλησθείσα τής χάριτος.

Καταβασία

Επί τής θείας φυλακής, ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών καί δεικνύτω, φασφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Ωδή ' Ο Ειρμός

Εκ νυκτός ορθρίζοντες υμνούμέν σε Χριστέ, τόν τώ Πατρί συνάναρχον, καί Σωτήρα τών ψυχών ημών, τήν ειρήνην τώ κόσμω, παράσχου φιλάνθρωπε.

Επιστάς τοίς Φίλοις αθυμούσιν ο Σωτήρ, τή παρουσία άπασαν, απελαύνει τήν κατήφειαν, καί σκιρτάν διεγείρει, τή Αναστάσει αυτού.

Ω τής αληθώς επαινουμένης τού Θωμά, φρικτής εγχειρήσεως! τολμηρώς γάρ εψηλάφησε τήν πλευράν, τήν τώ θείω πυρί απαστράπτουσαν.

Απιστίαν πίστεως γεννήτριάν ημίν, τήν τού Θωμά ανέδειξας, σύ γάρ πάντα τή σοφία σου, προνοείς συμφερόντως, Χριστέ ώς φιλάνθρωπος.

Καταβασία

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μύρου τόν ύμνον προσοίσωμεν τώ Δεσπότη , καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Ωδή ' Ο Ειρμός

Τόν Προφήτην διέσωσας, εκ τού κήτους Φιλάνθρωπε, καμέ τού βυθού τών πταισμάτων, ανάγαγε δέομαι.

Τόν Θωμάν ου κατέλιπες, βαπτιζόμενον Δέσποτα, βυθώ απιστίας παλάμας, προτείνας εις έρευναν.

Ο Σωτήρ ημών έλεγε, Ψηλαφώντές με ίδετε, οστέα καί σάρκα φορούντα, εγώ ουκ ηλλοίωμαι.

Τήν πλευράν εψηλάφησε, καί πιστεύσας επέγνωκε, Θωμάς μή παρών σου τή πρώτη, εισόδω Σωτήρ ημών.

Καταβασία

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις τής γής, καί συνέτριψας μοχλούς αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ως εκ κήτους Ιωνάς, εξανέστης τού τάφου.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Τή φιλοπράγμονι δεξιά, τήν ζωοπάροχόν σου πλευράν, ο Θωμάς εξηρεύνησε Χριστέ ο Θεός, συγκεκλεισμένων γάρ τών θυρών ώς εισήλθες, σύν τοις λοιποίς Αποστόλοις εβόα σοι, Κύριος υπάρχεις καί Θεός μου.

Ο Οίκος

Τίς εφύλαξε τήν τού Μαθητού παλάμην τότε αχώνευτον, ότε τή πυρίνη πλευρά προσήλθε τού Κυρίου; τίς έδωκε ταύτη τόλμαν, καί ίσχυσε ψηλαφήσαι φλόγεον οστούν, πάντως η ψηλαφηθείσα, είμη γάρ η πλευρά δύναμιν εχορήγησε πηλίνη δεξιά, πώς είχε ψηλαφήσαι παθήματα, σαλεύσαντα τά άνω καί τα κάτω; Αύτη η χάρις Θωμά εδόθη, ταύτην ψηλαφήσαι, Χριστώ δέ εκβοήσαι, Κύριος υπάρχεις καί Θεός μου.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή δευτέρα από τού Πάσχα, τά εγκαίνια εορτάζομεν τής Χριστού Αναστάσεως, καί τήν τού αγίου Αποστόλου Θωμά ψηλάφησιν.

Στίχοι

- Ει νηδύος κλείς, ή τάφου μή κωλύει,
- Σήν Σώτερ ορμήν κλείς θυρών πώς κωλύσει;

Ταίς τού σου Αποστόλου Θωμά πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός ημών, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Είκονι λατρεύειν, μουσικής συμφωνίας, συγκαλουμένης λαούς, εκ τών ωδών Σιών άδοντες, πατρικώς οι Παίδες Δαυϊδ, τυράννου έλυσαν, τό παλίμφημον δόγμα, καί τήν φλόγα εις δρόσον μετέβαλον, ύμνον αναμέλποντες, ο υπερυψούμενος τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ὡς πρώτη ὑπάρχει, ἡμερῶν καί κυρία, ἡ λαμπροφόρος αὕτη, ἐν ἡ ἀγάλλεσθαι ἄξιον, τὸν καὶ νόν καί θεῖον λαόν, ἐν τρόμῳ φέρει γάρ, καί αἰῶνος τὸν τύπον, ὡς οὐδοῶς τελοῦσα τοῦ μέλλοντος, ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καί ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὁ μόνος τολμήσας, τῇ α πίστω τε πίστει, εὐεργετήσας ἡμᾶς, Θωμάς ὁ Δίδυμος, λύει μὲν τὴν ζοφώδη ἀγνοίαν τοῖς πάσι πέρασι, τῇ πιστῇ ἀπιστίᾳ, εαυτῷ δέ τὸν στέφανον πλέκει σαφῶς, λέγων, Σὺ εἰ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καί ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Οὐ μάτην διστάσας, ὁ Θωμάς τῇ Εγέρσει σου, οὐ κατέθετο, ἀλλ' ἀναμφίλεκτον ἔσπευδεν, ἀποδείξαι ταύτην, Χριστέ τοῖς πάσιν ἔθνεσιν, ὅθεν δι' ἀπιστίας πιστωσάμενος πάντας, ἐδίδαξε λέγειν, Σὺ εἰ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος, τῶν Πατέρων καί ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Εμφόβως τὴν χεῖρα, ὁ Θωμάς τῇ πλευρᾷ σου, τῇ ζωηφόρῳ Χριστέ, ἐνθεῖς ὑπότρομος ἦσθετο, ἐνεργείας Σώτερ διπλῆς τῶν δύο φύσεων, τῶν ἐν σοὶ ἠνωμένων ἀσυγχύτως, καί πίστει ἐκραύγαζε, λέγων, Σὺ εἰ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος, τῶν Πατέρων καί ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Καταβασία

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καί διὰ πάθους τό θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητός τῶν Πατέρων, Θεός καί ὑπερένδοξος.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

Τὸν ἐν φλογὶ πυρός, καιομένης καμίνου διαφυλάξαντα Παῖδας, καί ἐν μορφῇ Ἀγγέλου συγκαταβάντα τούτοις, ὑμνεῖτε Κύριον, καί ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Επιποθήσας σου, τὴν χαρμόσυνον θέαν, τό πρὶν ἠπίσται ὁ Θωμάς, ἀξιοθεῖς δέ ταύτης, Θεὸν καί Κύριόν σε ἐκάλει Δέσποτα.

Τὸν ὑπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας, ὃν ἀνασχόμενον τῆς Θωμά ἀπιστίας, καί ὑποδείξαντα πλευράν, καί τῇ αὐτοῦ παλάμῃ ἀκριβολογηθέντα, ὑμνεῖτε Κύριον, καί ὑπερυψοῦτε αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σοὺ τό περίεργον, θησαυρόν ἡμῖν ἀνέωξε Θωμά, θεολογήσας γλώσση γάρ θεοφορουμένη, ὕμνεῖτε, ἔλεγες, καί ὑπερυψοῦτε Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν καί προσκυνούμεν τόν Κύριον.

Καταβασία

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλὶς καί κυρία, εορτῶν εορτή, καί πανήγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἡ εὐλογούμεν, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ'· Ο Εἰρμός

Σέ τὴν φαεινὴν λαμπάδα, καί Μητέρα Θεοῦ, τὴν ἀρίζηλον δόξαν καί ἀνωτέραν παντῶν τῶν ποιημάτων ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Σοὺ τὴν φαεινὴν ἡμέραν, καί ὑπέρλαμπρον Χριστέ τὴν ολόφωτον χάριν, ἐν ἡ ωραῖος κάλλει τοῖς Μαθηταῖς σου, ἐπέστης μεγαλύνομεν.

Σέ τόν χοϊκὴ παλάμη, ψηλαφώμενον πλευράν, καί μὴ φλέξαντα ταύτην, πυρί τῷ τῆς αὐλοῦ θείας ουσίας, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Σέ τόν ὡς Θεόν ἐκ τάφου, ἀναστάντα Χριστόν, οὐ βλεφάροις ἰδόντες, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ πεπιστευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου ἡ νέα Ἱερουσαλήμ, ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σε ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν καί ἀγάλλου, Σιών, σὺ δέ, ἀγνή, τέρπου, Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τό, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν... ἐκ γ'·

Εξαποστειλάρια Ἦχος γ'·

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς

Εμῶν μελῶν χειρὶ σου, ἐξερευνήσας τὰς πληγὰς, μὴ μοι Θωμὰ ἀπιστήσης, τραυματισθέντι διὰ σέ, σὺν Μαθηταῖς ὁμοφρόνει, καί ζῶντα κήρυττε Θεόν. (Δίς)

Σήμερον ἔαρ μυρίζει, καί καινὴ κτίσις χορεύει, σήμερον αἶρονται κλείθρα, θυρῶν καί τῆς ἀπιστίας, Θωμὰ τοῦ φίλου βοώντος, ὁ Κύριος καί Θεός μου. (Ἀπαξ)

Εἰς τοὺς Αἶ ν ο υ ς

Ἰστώμεν Στίχους δ'· καί ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια γ'· δευτεροῦντες τό α'·

Ἦχος α'·

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Μετά τὴν ἐκ τάφου σου φρικτὴν, Ζωοδότα Ἐγερσιν, ὥσπερ σφραγίδας οὐκ ἔλυσας, Χριστέ τοῦ μνήματος οὕτω κεκλεισμένων, θυρῶν εἰσελήλυθας, πρὸς τοὺς πανευκλεεῖς Ἀποστόλους σου,

χαροποιών αυτούς, καί ευθές σου παρεχόμενος, τούτοις Πνεύμα, δι' άμετρον έλεος. (Δίς)

Θωμάς ο καί Δίδυμος ουκ ήν, ενδημών ηνίκα συ, τοίς Μαθηταίς ώφθης Κύριε, όθεν ηπίστησε, τή σή Αναστάσει, καί τοίς κατιδούσί σε, εβόα, Ει μή βάλω τόν δάκτυλον, εις τήν πλευράν αυτού, καί τών ήλων τά τυλώματα, ου πιστεύω, ότι εξεγήγερται.

Ως θέλεις ψηλάφησον Χριστός τώ Θωμά εβόησε, βάλε τήν χείρα καί γνώθί με οστέα έχοντα, καί γεώδες σώμα, καί μή γίνου άπιστος, επίσης δέ τοίς άλλοις πιστώθητι, ο δέ εβόησεν, ο Θεός μου καί ο Κύριος, σύ υπάρχεις, δόξα τή Εγέρσει σου.

Δοξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Μεθ' ημέρας οκτώ τής Εγέρσεώς σου Ιησού βασιλεύ, μονογενές Λόγε τού Πατρός, ώφθης τοίς Μαθηταίς σου, κεκλεισμένων τών θυρών, τήν ειρήνην σου παρεχόμενος, καί τώ απιστούντι Μαθητή τούς τύπους έδειξας, Δεύρο ψηλάφησον τάς χείρας, καί τούς πόδας, καί τήν ακήρατόν μου πλευράν, ο δέ πεισθείς εβόα σοι, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Από δέ τής σήμερον άρχονται πάλιν αι Λιταί εν τώ Νάρθηκι, ωσαύτως καί αι Κατηχήσεις τού οσίου Πατρός ημών Θεοδώρου τού Στουδίτου, εν ή ψάλλομεν τό Εωθινόν Ιδιόμελον τού ήχου.

Ήχος α'

Εις τό όρος τοίς μαθηταίς επειγομένοις, διά ήν χαμόθεν έπαρσιν επέστη ο Κύριος, καί προσκυνήσαντες αυτόν, καί τήν δοθείσαν εξουσίαν, πανταχού διδαχθέντες, εις τήν υπ' ουρανόν εξαπεστέλλοντο, κηρύξαι τήν εκ νεκρών Ανάστασιν, καί τήν εις ουρανούς αποκατάστασιν, οίς καί συνδιαιώνίζειν ο αψευδής επηγγείλατο, Χριστός ο Θεός, καί Σωτήρ τών ψυχών ημών.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά, καί εν τοίς Μακαρισμοίς, ψάλλομεν, εκ τού Κανόνος τής Εορτής Ωδήν γ' καί ς'.

Απολυτίκιον Ήχος βαρύς

Εσφραγισμένου τού μνήματος η ζωή εκ τάφου άνέτειλας Χριστέ ο Θεός, καί τών θυρών κεκλεισμένων, τοίς Μαθηταίς επέστης η πάντων ανάστασις, πνεύμα ευθές δι' αυτών εγκαινίζων ημίν, κατά τό μέγα σου έλεος.

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ'

Τή φιλοπράγμονι δεξιά, τήν ζωοπάροχόν σου πλευράν, ο Θωμάς εξηρεύνησε Χριστέ ο Θεός, συγκεκλεισμένων γάρ τών θυρών ως εισήλθες, σύν τοις λοιποῖς Αποστόλοις εβόα σοι, Κύριος υπάρχεις καί Θεός μου.

Τό Τρισάγιον

Προκείμενον τού Αποστόλου Ἦχος γ#39;

Μέγας ο Κύριος ημών, καί μεγάλη η ισχύς αυτού.

Στίχ. Αινείτε τόν Κύριον, ὅτι αγαθός. Πράξεων τών Αποστόλων.

Εν ταῖς ημέραις ἐκείναις, διά τών χειρών τών Αποστόλων...

Αλληλούϊα Ἦχος πλ. δ#39;

Δεύτε αγαλλιασώμεθα τώ Κυρίῳ.

Στίχ. Οτι Θεός μέγας Κύριος.

Ευαγγέλιον κατά Ιωάννην. Εωθινόν θ#39;

Ούσης οψίας τή ημέρα ἐκείνη...

Κοινωνικόν

Επαίνει Ιερουσαλήμ τόν Κύριον, αίνει τόν Θεόν σου Σιών.
Αλληλούϊα.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς'·, καί ψάλλομεν
Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ

Ἦχος α'·

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Μετά τήν ἐκ τάφου σου φρικτήν, Ζωοδότα Ἐγερσιν, ὥσπερ
σφραγίδας οὐκ ἔλυσας, Χριστέ τού μνήματος οὕτω κεκλεισμένων,
θυρῶν εἰσελήλυθας, πρός τούς πανευκλεείς Ἀποστόλους σου,
χαροποιῶν αὐτούς, καί ευθές σου παρεχόμενος, τούτοις Πνεῦμα,
δι'· ἀμετρον ἔλεος.

Θωμάς ο καί Δίδυμος οὐκ ἦν, ἐνδημῶν ἡνίκα συ, τοῖς Μαθηταῖς
ώφθης Κύριε, ὅθεν ἠπίστησε, τή σή Αναστάσει, καί τοῖς κατιδούσί
σε, ἐβόα, Εἰ μή βάλω τόν δάκτυλον, εἰς τήν πλευράν αὐτοῦ, καί τῶν
ἡλῶν τά τυλώματα, οὐ πιστεύω, ὅτι ἐξεγήγερται.

Ὡς θέλεις ψηλάφησον Χριστός τῷ Θωμά ἐβόησε, βάλε τήν
χείρα καί γνώθι με οστέα ἔχοντα, καί γεώδες σῶμα, καί μή γίνου
ἀπιστος, ἐπίσης δέ τοῖς ἄλλοις πιστώθητι, ὁ δέ ἐβόησεν, ὁ Θεός μου
καί ὁ Κύριος, σύ υπάρχεις, δόξα τῇ Εἰς σου.

Καί ἐκ τού Μηναίου, τού κατὰ τήν ἡμέραν Ἀγίου Προσόμοια
γ'·

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'·

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων,
εἰσήλθες ἄφνω παντοδύναμε, Ἰησοῦ ὁ Θεός ἡμῶν, καί στάς ἐν
μέσῳ αὐτῶν, εἰρη νην δούς ἐπλήρωσας ἁγίου Πνεύματος,
προσμένειν τε προσέταξας, καί μηδαμοῦ χωρίζεσθαι ἀπό
Ἱερουσαλήμ, ἕως οὐ ἐνδύσωνται τήν ἐξ ὕψους δύναμιν, διό βοώμέν
σοι, ὁ φωτισμός καί ἡ ἀνάστασις, καί ἡ εἰρήνη ἡμῶν, δόξα σοι.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Τίς Θεός μέγας, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν, σύ εἰ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν
θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Εἰγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τήν δύναμίν σου.

Στίχ. Καί εἶπα, Νύν ἠρξάμην.

Στίχ. Εμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου

Ἦχος α' Αναστάσιμον

Τὰς εσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς, πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφεσιν αμαρτιῶν, ὅτι μόνος εἶ ὁ δεῖξας, ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Κατανυκτικόν

Ὅτι τό πέλαγος πολὺ, τῶν παραπτωμάτων μου Σωτήρ, καὶ δεινῶς βεβύθισμαι ταῖς πλημμελείαις μου, δός μοι χεῖρα σῶσόν με, ὡς τῷ Πέτρῳ ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε πάντων τῶν Ἀγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος α'

Μεθ ἡμέρας οκτώ, τῆς Εγέρσεώς σου Κύριε, ὠφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, ἐν τόπῳ οὐ ἦσαν συνηγμένοι, καὶ φωνήσας αυτοῖς, εἰρήνη ὑμῖν, τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ, τὰς χεῖρας υπέδειξας, καὶ τὴν ἀχραντον πλευράν, ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι, ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος βαρὺς

Εσφραγισμένου τοῦ μνήματος, ἡ ζωὴ ἐκ τάφου ἀνέτειλας, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπέστης ἡ πάντων ἀνάστασις, πνεῦμα εὐθὲς δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων ἡμῖν, κατὰ τό μέγα σου ἔλεος.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου

Ἦχος α' Αναστάσιμον

Τόν τάφον σου Σωτήρ, στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τοῦ οφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, Γυναιξὶ τὴν Ἀνάστασιν, Σε δοξάζομεν, τόν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Κατανυκτικόν

Εν ἀνομίαις συλληφθεὶς ἐγὼ ὁ ἄσωτος, οὐ τολμῶ ἀτενίσαι, εἰς τό ὕψος τοῦ οὐρανοῦ.

ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὴν φιланθρωπίαν σου, κράζω, ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ αμαρτωλῷ, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν

Αθλήσεως καύχημα, καί στεφάνων αξίωμα οι ένδοξοι Αθλοφόροι περιβέβληνται σε Κύριε, καρτερία γάρ αικισμών τούς ανόμους ετροπώσαντο καί δυνάμει θεϊκή εξ ουρανού τήν νίκην εδέξαντο, αυτών ταίς ικεσίαις, ελευθέρωσον τού αοράτου εχθρού Σωτήρ, καί σώσόν με.

Θεοτοκίον

Θαύμα θαυμάτων Κεχαριτωμένη, εν σοί θεωρούσα η κτίσις αγάλλεται, συνέλαβες γάρ ασπύρως, καί έτεκες αφράστως, όν ταξιαρχίαι Αγγέλων οράν ου δεδύνηνται, αυτόν ως Θεόν, ικέτευε, υπέρ των ψυχών ημών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής

Ήχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Αψάμενος χειρί, τής πλευράς τής αστέκτου, ο Δίδυμος θωμάς, ουκ εφλέχθη τή ψαύσει, αλλ' έμεινε τούς μώλωπας, ψηλαφών ακριβέστερον, καί φθεγγόμενος, τώ δι' ημάς λογχευθέντι, Σύ μου Κύριος, καί σύ Θεός μου υπάρχεις, κάν πάθος υπήνεγκας. (Δίς)

Εις τούς Α ί ν ο υ ς

Ήχος α' Αναστάσιμον

Υμνούμέν σου Χριστέ τό σωτήριον πάθος, καί δοξάζομέν σου τήν Ανάστασιν. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Άλλος σε κόσμος ψυχή, αναμένει καί κριτής, τά σά μέλλων δημοσιεύειν κρυπτά καί δεινά, μή ούν εμμείνης τοίς ώδε, αλλά πρόφθασον βοώσα τώ κριτή, ο Θεός ιλάσθητί μοι καί σώσόν με.

Μαρτυρικόν

Τούς Αθλοφόρους τού Χριστού δεύτε λαοί άπαντες τιμήσωμεν, ύμνοις καί ωδαίς πνευματικαίς, τούς φωστήρας τού κόσμου καί κήρυκας τής πίστεως, τήν πηγήν τήν άέναον, εξ ής αναβλύζει τοίς πιστοίς τά ιάματα, αυτών ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός ημών, τήν ειρήνην δώρησαι τώ κόσμω σου, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α'

Θωμάς, ο λεγόμενος Δίδυμος ουκ ήν μετ' αυτών, ότε εισήλθες Χριστέ κεκλεισμένων τών θυρών, όθεν καί ηπίσται τοίς ρηθείσιν αυτώ, εξ απιστίας εις πίστιν βεβαιών, Ουκ απηξίωσας δέ

αγαθέ, υποδείξαι autώ τήν άχραντον πλευράν σου, καί τών χειρών καί τών ποδών τούς μώλωπας, ο δέ ψηλαφήσας καί ιδών, ωμολόγησέ σε είναι Θεόν ου γυμνόν, καί άνθρωπον ου ψιλόν, καί εβόα, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Χείλεσι καθαροίς, υμνείτε σύν Αγγέλοις, βροτοί τόν αναστάντα τριήμερον εκ τάφου, καί κόσμον συνεγείραντα.

Στίχ. Επαίνει Ιερουσαλήμ τόν Κύριον, αίνει τόν Θεόν σου Σιών.

Ώφθης τοίς ιεροίς σου Σώτερ Αποστόλοις, τών θυρών κεκλεισμένων δι' αυτών εγκαινίζων ημίν τό θείον Πνεύμά σου.

Στίχ. Ότι ενίσχυσε τούς μοχλούς τών πυλών σου, ευλόγησε τούς Υιούς σου εν σοί.

Νύν σε Παμβασιλεύ, ιδόντες ου βλεφάροις αλλά καρδίας πόθω, Θεόν πεπιστευκότες εν ύμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α'

Τών Μαθητών δισταζόντων, τή ογδόη ημέρα επέστη ο Σωτήρ, ού ήσαν συνηγμένοι, καί τήν ειρήνην δούς, τώ θωμά εβόησε, Δεύρο Απόστολε ψηλάφησον παλάμας αίς τούς ήλους έπηξαν, Ώ καλή απιστία τού θωμά! τών πιστών τάς καρδίας, εις επίγνωσιν ήξε, καί μετά φόβου εβόησεν, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Β΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ΄;

Ήχος δ΄; Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Αναστάς εκ τού μνήματος, κεκλεισμένων εφίστασαι τών θυρών τοίς Φίλοις σου, παντοδύναμε, καί τώ θωμά απιστήσαντι τών ήλων υπέδειξας διατρήσεις καί πλευράς, τήν εκ λόγχης εκκέντησιν, βεβαιών αυτόν καί πιστούμενος Λόγε, ως αυτός εί ο δι΄ οίκτον υπομείνας, σωτηριώδη παθήματα.

Τήν πολλήν συγκατάβασιν, καί δι΄ οίκτον αμέτρητον καθορών μου κένωσιν, μή αμφίβαλε, αλλά πιστώθητι Δίδυμε, ο Κύριος έφησεν, ως αυτός εγώ ειμι, ο παθών καί τριήμερος, εκ τού μνήματος αναστάς, καί τού Άδου τά ταμεία, εκκενώσας καί ζωώσας, τούς απ αιώνος τεθνήξαντας.

Εκπλαγείς ως εώρακεν, ο θωμάς ανεβόησεν, Οπηνίκα ειδέ σε, Παντοδύναμε, Σύ ει Θεός μου καί Κύριος, πιστεύω φιλόανθρωπε, ως αυτός ει ο παθών, καί τά πάθη ιώμενος, τών ψυχών ημών.

προσκυνώ σου τό κράτος, καί τώ κόσμω, διαγγέλλω τήν φρικτήν σου, καί παντοδύναμον Έγερσιν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α΄;

Τών Μαθητών δισταζόντων, τή ογδόη ημέρα, επέστη ο Σωτήρ, ού ήσαν συνηγμένοι.

καί τήν ειρήνην δούς, τώ θωμά εβόησε, Δεύρο Απόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αίς τούς ήλους έπηξαν, Ω καλή απιστία τού θωμά! τών πιστών τάς καρδίας εις επίγνωσιν ήξε, καί μετά φόβου εβόησεν, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος α΄; Αναστάσιμον

Κυκλώσατε λαοί Σιών, καί περιλάβετε αυτήν, καί δότε δόξαν εν αυτή, τώ αναστάντι εκ νεκρών, ότι αυτός εστιν ο Θεός ημών ο λυτρωσάμενος ημάς, εκ τών ανομιών ημών.

Κατανυκτικόν

Ότι εννοίαις πονηραίς καί έργοις καταδεδίκασμαι Σωτήρ, λογισμόν μοι δώρησαι επιστροφής ο Θεός, ίνα κράζω, Σώσόν με Ευεργέτα αγαθέ, καί ελέησόν με.

Μαρτυρικόν

Ἡ ἐν σταδίῳ ὑμῶν ὁμολογία Ἅγιοι, τῶν Δαιμόνων κατέπτηξε τὴν δύναμιν, καὶ τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρώπους ἠλευθέρωσε, διό καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτεμνόμενοι, ἐκράζετε, Γενέσθω Κύριε ἡ θυσία τῶν ψυχῶν ἡμῶν εὐπρόσδεκτος ἐνώπιόν σου, ὅτι σε ποθήσαντες, κατεφρονήσαμεν τῆς προσκαίρου ζωῆς, φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καὶ νύν... Ἦχος β

Μετά τὴν Ἑγερσίν σου Κύριε συνηγμένων τῶν Μαθητῶν σου, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐν μέσῳ ἑστης εἰρήνην παρέχων αυτοῖς, πεισθεῖς δέ καὶ ὁ θωμάς, τῇ Ὁράσει τῶν χειρῶν καὶ τῆς πλευράς σου, Κύριον καὶ Θεόν σε ὠμολόγησε, σῶζοντα τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ, φιλάνθρωπε.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ β

Π Ρ Ω Ἰ

Μετά τὴν α

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου

Ἀναστάσιμον Ἦχος α

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Γυναῖκες πρὸς τὸ μνῆμα παρεγένοντο ὀρθριαί, καὶ ἀγγελικὴν ὁπτασίαν θεασάμεναι ἔτρεμον, ὁ τάφος ἐξήστραπτε ζωὴν, τό θαῦμα κατέπληττεν αὐτάς, διὰ τοῦτο ἀπελθοῦσαι, τοῖς Μαθηταῖς ἐκήρυττον τὴν Ἑγερσιν, Τόν, Ἄδην ἐσκύλευσε Χριστός, ὡς μόνος κραταιός καὶ δυνατός, καὶ φθαρέντας συνήγειρε πάντας, τόν τῆς κατακρίσεως λύσας φόβον, δυνάμει Σταυροῦ.

Κατανυκτικόν

Εἰ ὁ δίκαιος μόλις σῶζεται, ἐγὼ πού φανούμαι ὁ ἀμαρτωλός; τὸ βάρος καὶ τόν καύσωνα τῆς ἡμέρας οὐκ ἐβάστασα, τοῖς περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, συναρίθμησόν με, ὁ Θεός καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν

Ὡς καλοὶ στρατιῶται, ὁμοφρόνως πιστεύσαντες, τὰς ἀπειλὰς τῶν τυράννων μή πτοούμενοι Ἅγιοι, προσήλθετε προθύμως τῷ Χριστῷ, ἀράμενοι τόν τίμιον σταυρόν, καὶ τέλεσαντες τόν δρόμον ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξασθε, Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ἡμᾶς, δόξα τῷ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργούντι δι

Θεοτοκίον

Ἀρρηκτον τεῖχος κεκτημένοι πιστοί, τὴν Θεοτόκον Μαρίαν δεύτε προσκυνήσωμεν, καὶ προσπέσωμεν αὐτῇ, παρρησίαν γάρ ἔχει πρὸς

τόν τεχθέντα εξ αυτής, καί πρεσβεύειν καί σώζειν από οργής καί θανάτου τās ψυχάς ημών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής

Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν Απόστολον πάντες καί μαθητήν τού Χριστού, ευφημήσωμεν ὕμνοις επί τή μνήμῃ αὐτοῦ, θεοπρεπώς γάρ τās ημών διανοίας αὐτός τύπους τών ἡλῶν ψηλαφών, βεβαίαν πίστιν ἐκζητών, ἐστήριξεν ἐν τῷ κόσμῳ καί δυσωπεῖ τόν Σωτήρα, ἐλεηθῆναι τās ψυχάς ημών. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἶνους

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ἦχος α' Αναστάσιμον

Ο Σταυρόν υπομείνας, καί τόν θάνατον καταργήσας, καί ἀναστὰς ἐκ τών νεκρῶν, εἰρήνευσον ημών τήν ζωήν Κύριε, ὡς ὁ μόνος παντοδύναμος. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Μή ἀποδοκιμάσης με Σωτήρ μου, τή ραθυμία τής ἀμαρτίας συνεχόμενον, διέγειρόν μου τόν λογισμόν πρός μετάνοιαν, καί τοῦ σου ἀμπελώνος ἐργάτην δόκιμον ἀνάδειξόν με, δωρούμενός μοι τής ἐνδεκάτης ὥρας τόν μισθόν, καί τό μέγα ἔλεος.

Μαρτυρικόν

Οὗτοι οἱ στρατιῶται τοῦ Βασιλέως τοῦ μεγάλου, ἀντέστησαν τοῖς δόγμασι τών τυράννων, γενναίως κατεφρόνησαν τών βασάνων καί τήν πλάνην πάσαν πατήσαντες, ἀξίως στεφανωθέντες, αἰτοῦνται παρά τοῦ Σωτήρος, εἰρήνην καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστάς ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς, ἀφοβίαν καί εἰρήνην ἐδίδου, εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ, Τί μοι ἀπιστεῖς, ὅτι ἀνέστην ἐκ νεκρῶν; φέρε ὧδε τήν χεῖρά σου, καί βάλε εἰς τήν πλευράν μου καί ἴδε, σοῦ γάρ ἀπιστούντος, οἱ πάντες ἔμαθον, τά πάθη καί τήν Ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ, ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Στιχηρά τής Εορτής

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Υμνήσωμεν πιστοί, ἀπαύστως σύν Ἀγγέλοις, Χριστόν τόν ἀναστάντα, τριήμερον ἐκ τάφου, καί κόσμον συνεγείραντα.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Θωμάς σου τὴν πλευράν εὐσπλαγχνε ψηλαφήσας, πρὸς πίστιν ἐπανήλθε, καὶ ἡμεῖς διὰ τοῦτο σε, Θεὸν λοιπὸν ἐπέγνωμεν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ ποιήσιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Νέμεις ὦ λυτρωτά, εἰρήνην τῷ λαῷ σου, ἐξαναστάς τοῦ τάφου, καὶ κόσμον συνεγείρας, ἐξ Ἄδου Παντοδύναμε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. β΄

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης Χριστέ πρὸς τοὺς Μαθητάς, Τότε ὁ θωμάς οικονομικῶς οὐχ ευρέθη μετὰ αὐτῶν, ἔλεγε γάρ, οὐ μὴ πιστεύσω, ἐάν μὴ ἴδω καγὼ τὸν Δεσπότην, ἴδω τὴν πλευράν, ὅθεν ἐξήλθε τὸ αἷμα, τὸ ὕδωρ, τὸ βάπτισμα, ἴδω τὴν πληγὴν, ἐξ ἧς ἰάθη τὸ μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος, ἴδω, πῶς οὐκ ἦν ὡς πνεῦμα, ἀλλὰ σὰρξ καὶ ὀστέα, ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ θωμὴν πληροφορήσας, Κύριε, δόξα σοι.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'

Ήχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ψηλάφησον λέγει τώ θωμά, εκ νεκρών τριήμερος, εξαναστάς ο φιλόανθρωπος, καί ἴδε χεῖράς μου, καί ποδῶν τάς τρήσεις, καί πλευράς τήν πόρωσιν, καί γνῶθί με Θεόν αναλλοίωτον, γεώδες φύραμα, κατ' ουσίαν μορφωσάμενον, καί τό παθος εν αὐτῷ δεξάμενον.

Ἡπὸρει τάς τρήσεις ενορῶν τῶν ποδῶν ο Δίδυμος, καί τῶν χειρῶν τά τυλώματα, καί ἦν θαμβούμενος τό φρικῶδες θαύμα, καί χειρί την ἀχραντον πλευράν καί ψηλαφῶν καί Θεώμενος, ἐξ ὧν υπέδειξεν, αναμφίβολον τοῖς ἔθνεσι, τήν εκ τάφου τριήμερον Ἑγερσιν.

Λαμβάνω μεγίστην χαρμονήν, σήν Σωτήρ μου Ἑγερσιν, βεβαιουμένην Θεώμενος, ἐξ ὧν ηξίῳται, τολμηρῶν πραγμάτων ο θωμάς εφάψασθαι, διό σε τόν απλούν δογματίζομεν, Θεόν καί ἄνθρωπον, ενεργείας δύο φέροντα, ουσιώδεις τῶν ἐξ ὧν συντέθεισαι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Κύριε, τή αστέκτω τής θεότητος αἰγλή, τῶν θυρῶν επέστης ουσῶν κεκλεισμένων, καί στάς εν μέσῳ τῶν Μαθητῶν τήν πλευράν ἐξεγύμνωσας, καί τραυμάτων σου χειρῶν καί τῶν ποδῶν, τάς ωτειλάς δεικνύων αθυμίας τήν κατήφειάν τε λύων, σαφῶς ἐφώνησας, Ὅν τρόπον εν εμοί καθοράτε, ὦ φίλοι, τής σαρκός τήν πρόσληψιν, ου πνεύματος φέρω φύσιν, τῷ δέ διστάζοντι Μαθητῇ προετρέπου ψηλαφήσαι φρικτῶς, κατειπῶν, Ερευνήσας ἅπαντα, δεύρο λοιπόν μή ἀμφίβαλλε, ο δέ αισθόμενος εν τῇ χειρί τής σῆς διπλῆς ουσίας εν φόβῳ ἀνεβόα πιστῶς, τῇ πίστει ἐλκόμενος, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος α' Σταυρώσιμον

Σταυρός κατεπάγη εν Κρανίῳ, καί ἦνθησεν ἡμῖν ἀθανασίαν, εκ πηγῆς ἀενάου, τής πλευράς τοῦ Σωτήρος.

Ἀναστάσιμον

Δεύτε λαοί υμνήσωμεν, καί προσκυνήσωμεν Χριστόν, δοξάζοντες αυτού τήν εκ νεκρών Ανάστασιν, ότι αυτός εστιν ο Θεός ημών ο εκ τής πλάνης τού εχθρού τόν κόσμον λυτρώσάμενος.

Μαρτυρικόν

Ω τής καλής υμών πραγματείας Άγιοι! ότι αίματα εδώκατε, καί ουρανού εκκληρονομήσατε, καί πρός καιρόν πειρασθέντες, αιωνίως αγάλλεσθε, Όντως καλόν υμών τό εμπόρευμα, φθαρτά γάρ καταλιπόντες, τά άφθαρτα απελάβετε, καί σύν Αγγέλοις χορεύοντες, υμνείτε απαύστως, Τριάδα Ομοούσιον.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Άψαι θωμά τής πλευράς τή χειρί, λέγει Χριστός, καί τούς τύπους τών ήλων δεύρο ψηλάφησον πίστει ερεύνησον, καί γίνου μοι πιστός, καί μή γίνου άπιστος, ο δέ θωμάς τώ δακτύλω ως ήψατο τού Δεσπότου, μέγα ανεβόησε, Σύ μου Θεός καί Κύριος, εύσπλαγχνε δόξα σοι.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩΪ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου

Ήχος α' Σταυρώσιμον

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ανηρέθη η τυραννίς, επατήθη η δύναμις τού εχθρού, ούτε γάρ Άγγελος ουκ άνθρωπος, αλλ' αυτός ο Κύριος έσωσας ημάς δόξα σοι.

Αναστάσιμον

Ο Ισαάκ εν τώ βουνώ ανηνέχθη, ο Ιωνάς εν τώ βυθώ κατηνέχθη καί αμφοτέροι τό πάθος σου Σωτήρ εξεικόνιζον, ο μέν τά δεσμά καί τήν σφαγήν ο δέ τήν ταφήν καί τήν ζωήν, τής παραδόξου Εγέρσεώς σου, Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν

Τάς αλγηδόνας τών Αγίων άς υπέρ σου έπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καί πάσας ημών τάς οδύνας, ίασαι φιλάνθρωπε δεόμεθα.

Σταυροθεοτοκίον

Οι τήν σήν προστασιαν κεκτημένοι Άχραντε καί ταίς σαίς ικεσίαις τών δεινών εκλυτρούμενοι τώ Σταυρώ τού Υιού σου εν παντί φρουρούμενοι, κατά χρέος σε πάντες ευσεβώς μεγαλύνομεν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής

Ήχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Αψάμενος χειρί, τής πλευράς τής αστέκτου, ο Δίδυμος θωμάς, ουκ εφλέχθη τή ψαύσει, αλλ' έμεινε τούς μώλωπας ψηλαφών ακριβέστερον, καί φθεγγόμενος τώ δι' ημάς λογχευθέντι, Σύ μου Κύριος, σύ καί Θεός μου υπάρχεις, κάν πάθος υπήνεγκας. (Δίς)

Εις τούς Αί ν ο υ ς

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος α' Σταυρώσιμον

Σέ τόν εν ξύλω προσπαγέντα καί ζωήν ημίν παρεσχηκότα, ως Σωτήρα καί Δεσπότην, υμνούμεν απαύστως. (Δίς)

Αναστάσιμον

Ο τόν Άδην σκυλεύσας, καί τόν άνθρωπον αναστήσας, τή Αναστάσει, σου Χριστέ, αξίωσον ημάς εν καθαρά καρδία, υμνείν καί δοξάζειν σε.

Μαρτυρικόν

Υμάς πανεύφημοι Μάρτυρες ου θλίψεις, ου στενοχωρία, ου λιμός, ου διωγμός ουδέ μάστιγες ου θυμός θηρών ου ξίφος, ουδέ πύρ απειλούν, χωρίσαι Θεού δεδύνηνται, πόθω δέ μάλλον τώ πρός αυτόν, ως εν αλλοτρίοις αγωνισάμενοι σώμασι, τήν φύσιν ελάθετε, θανάτου καταφρονήσαντες, όθεν καί επαξίως, τών πόνων υμών μισθόν εκομίσασθε, ουρανών βασιλείας κληρονόμοι γεγόνατε, Έχοντες παρρησίαν πρός τόν φιλόανθρωπον Θεόν τώ κόσμω τήν ειρήνην αιτήσασθε, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Τών θυρών κεκλεισμένων, τών Μαθητών συνηθροισμένων, επέστη ο Σωτήρ, ού ήσαν συνηγμένοι, καί στάς εν μέσω αυτών λέγει τώ θωμά, Δεύρο ψηλάφησον καί ιδε τούς τύπους τών ήλων, έκτεινόν σου τήν χείρα, καί άψαι τής πλευράς μου, καί μή γίνου άπιστος, αλλά πίστει κήρυξον, τήν εκ νεκρών μου Ανάστασιν.

Στιχηρά Προσόμοια

Ηχος β' Οίκος τού Εφραθά

Ω θαύματος καινού! ώ παραδόξου τρόπου! πώς χόρτος ουκ εφλέχθη, η χείρ τού Αποστόλου, πυρί τώ τής θεότητος!

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Σπεύσωμεν καί ημεῖς, τάς χεῖρας ἀγιάσαι, Τή τῶν παθῶν ἀργία,
καί οὕτω τοῦ Δεσπότη, τῆς πλευράς ἐφαψόμεθα.

Στίχ. Οἱ οὐρανοί διηγούνται δόξαν Θεοῦ ποίησιν δέ χειρῶν
αυτοῦ ἀναγγέλλει τό στερέωμα.

Εγκαίνισον ψυχὴ πάσας σου τάς αἰσθήσεις, πρὸς θείαν
θεωρίαν, Χριστός γάρ οὕτω θέλει, τελεῖσθαι τὰ ἐγκαίνια.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅρα μοι νοητῶς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ κόσμου, καί κόσμησον τὰ
ένδον, ταῖς ἀρεταῖς ὡς φύλλοις ψυχῇ, καί ωραῖσθητι.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΣΠΕΡΑΣ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'

Ήχος β' Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Κόλπους μή λιπών τούς πατρικούς, ώφθης επί γής σαρκοφόρος δι' ευσπλαγχνίαν Χριστέ, πάθος τε καί θάνατον καταδεξάμενος εξανέστης τριήμερος, θυρών κεκλεισμένων ένδον εισελήλυθας, ως παντοδύναμος, όθεν, τήν πλευράν σου τήν θείαν, χαίρων ο θωμάς ψηλαφήσας, Κύριον καί κτίστην σε εδόξασεν.

Ήλοις προσηλώθης τώ Σταυρώ, λόγχη τήν λευράν εκεντήθης, χολής εγεύσω Χριστέ, θάνατον υπέμεινας, τάφω τεθείς ως νεκρός, ως Θεός δέ συνέτριψας, δεσμούς τούς τού Άδου καί συνεξανέστησας τούς απ' αιώνος νεκρούς, όθεν, τάς σφραγίδας μή λύσας, σού τοίς Μαθηταίς ενεφάνης, τήν σήν εξανάστασιν πιστούμενος.

Πάσχα η παρούσα Εορτή, Πάσχα μυστικόν, Πάσχα θείον Πάσχα σωτήριον, Πάσχα πρός αθάνατον ζωήν μετάγον ημάς, Πάσχα πάσαν κατήφειαν εξαίρον εκ μέσου, Πάσχα τήν ευφρόσυνον χάριν διδόν Μαθηταίς, όθεν, ο θωμάς ανεβόα, Κύριος Θεός μου υπάρχεις ο σκυλεύσας Άδου τά βασίλεια.

Δόξα... Καί νύν Ήχος δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος! απιστία πίστιν βεβαίαν εγέννησεν ειπών γάρ ο θωμάς, Εάν μή ίδω, ου μή πιστεύσω, ψηλαφήσας δέ τήν πλευράν, εθεολόγει τόν σαρκωθέντα, τόν αυτόν Υιόν τού Θεού, εγνώρισεν ως πεπονθότα σαρκί, εκήρυξε τόν αναστάντα Θεόν, καί εβόησε λαμπρά τή φωνή, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος α' Αναστάσιμον

Τώ πάθει σου Χριστέ, παθών ηλευθερώθημεν, καί τή Αναστάσει σου, εκ φθοράς ελυτρώθημεν, Κύριε δόξα σοι.

Αποστολικόν

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Η τών Αποστόλων παναρμόνιος λύρα εξ Αγίου Πνεύματος κινουμένη τάς τών στυγηρών Δαιμόνων τελετάς κατήργησε, καί τόν

ένα Κύριον κηρύξασα, ἔθνη ελυτρώσατο τῆς πλάνης τῶν ειδώλων
καί προσκυνεῖν ἐδίδαξε, Τριάδα Ὁμοούσιον.

Μαρτυρικόν

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ ο Θεός Ἰσραήλ
αὐτός δώσει δύναμιν καί κραραίῳσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητός ο
Θεός.

Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς οὐχ ἡ γῆ κατέκρυψεν, ἀλλ’
ουρανός ὑπεδέξατο, ὑμῖν ἠνοίγησαν, Παραδείσου πύλαι, καί ἐντός
γενόμενοι τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀπολαύετε, Χριστῷ πρεσβεύσατε
δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ’

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! τοῦ πυρός ο χόρτος ἀψάμενος
σέσωσται, βαλὼν γάρ ο θωμάς ἐν τῇ πυρίνῃ πλευρά τὴν χεῖρα,
Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ οὐ κατεφλέχθη τῇ ψηλαφήσει, τῆς ψυχῆς
γάρ τό δυσπειθές, μετέβαλεν εἰς εὐπιστίαν θερμῶς, ἐκέκραξεν ἀπὸ
βαθέων ψυχῆς, ο Δεσπότης, σύ μου εἰ καί Θεός ο ἐκ νεκρῶν
ἐγηγερμένος, δόξα σοι.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩΙ

Μετά τὴν α’ Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου

Ἀναστάσιμον Ἦχος α’

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Εν τῷ Σταυρῷ προσηλωθεὶς, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καί ἐν
νεκροῖς λογισθεὶς, ο ἀθάνατος Κύριος, ἀνέστης τριήμερος Σωτὴρ,
εγείρας τὸν Ἀδάμ ἐκ τῆς φθοράς, διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν
ουρανῶν, ἐβόων σοι ζωοδότα, Δόξα τῷ θεῷ πάθει σου Χριστέ,
δόξα τῇ Ἀναστάσει σου. δόξα τῇ συγκαταβάσει σου, μόνε
φιλόανθρωπε.

Ἀποστολικόν

Οἱ σοφοὶ τῆς οἰκουμένης αἱεὶς, ἐκ Θεοῦ λαβόντες τό
συμπαθές, πρεσβεύσατε καί νύν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν βοώντων, Κύριε,
σώσον τοὺς Βασιλεῖς, καί τὴν Πόλιν σου, καί τῶν συνεχόντων
δεινῶν ἐλευθέρωσον, διὰ τῶν Ἀποστόλων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν

Ἦχος α’ Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Τούς Μάρτυρας Χριστού, ικετεύσωμεν πάντες, αυτοί γάρ τήν ημών, σωτηρίαν αιτούσι καί πάντες προσέλθωμεν, πρὸς αὐτούς μετὰ πίστεως, οὔτοι βρύουσι, τῶν ἰαμάτων τήν χάριν, οὔτοι φάλαγγας, αποσοβούσι Δαιμόνων, ὡς φύλακες τῆς πίστεως.

Θεοτοκίον

Προφήταί σε τρανῶς, προκατήγγειλαν Κόρη, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, καί Απόστολοι θεῖοι, ἐν κόσμῳ ἐκήρυξαν, καί ἡμεῖς ἐπιστεύσαμεν, ὅθεν ἅπαντες, εὐσεβοφρόνως τιμώντες, ἀνυμνούμέν σε, καί Θεοτόκον κυρίως, αἰὶ ονομάζομεν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς

Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ἰδὼν μου τήν πλευράν, μή ἀπίσται μοι πλέον, ὁ Λόγος τῷ θωμά, ἀπιστοῦντι ἐβόα, δακτύλῳ με ψηλάφησον, καί χειρὶ ἐξερεύνησον, καί γνωρίσας μου, τάς ὤτειλάς τῶν τραυμάτων, κόσμῳ κήρυττε, τήν ζωηφόρον μου ταύτην, ἐκ τάφου Ἀνάστασιν. (Δίς)

Εἰς τοὺς Α ἰ ν ο υ ς,

Στιχηρά τῆς Οκτωήχου

Ἦχος α' Ἀναστάσιμον

Τήν θεοπρεπὴ σου συγκατάβασιν δοξάζοντες, ὑμνούμέν σε Χριστέ, Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, καί ἀχώριστος υπήρχες τῷ Πατρί, ἐπάθες ὡς ἄνθρωπος, καί ἐκουσίως υπέμεινας Σταυρόν ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐκ πασάδος προελθὼν, ἵνα σώσης τὸν κόσμον Κύριε, δόξα σοι. (Δίς)

Ἀποστολικόν

Ἦχος α' Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Πέτρον καί Παύλον συμφώνως ἀνευφημήσωμεν, Λουκάν, Ματθαῖον, Μάρκον, Ἰωάννην, Ἀνδρέαν, Θωμάν, Βαρθολομαῖον, Σίμωνα τὸν Κανανίτην, Ἰάκωβον, Φίλιππον, καί τήν ὁμήγυριν πᾶσαν τῶν Μαθητῶν, ἐπαξίως εὐφημήσωμεν.

Μαρτυρικόν

Ἀγαλλιᾶσθε Μάρτυρες ἐν Κυρίῳ, ὅτι τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσασθε, ἀντέστητε βασιλεύσι, καί τυράννοις ἐνίκησατε, πῦρ καί ξίφος οὐκ ἐπτοήθητε, θηρῶν ἀγρίων κατεσθιόντων τὰ σώματα ὑμῶν, τῷ Χριστῷ μετὰ Ἀγγέλων τήν ὑμνωδίαν ἀναπέμποντες, τοὺς

απ' ουρανών στεφάνους εκομίσασθε, αιτήσασθε δωρηθῆναι ειρήνην τῷ κόσμῳ καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'·

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! Ἰωάννης στήθει τοῦ Λόγου ανέπεσε, θωμάς δέ τήν πλευράν προσψηλαφήσαι κατηξιώθη, ἀλλ' ο ἄνθρωπος, ἐκεῖθεν φρικτῶς θεολογίας βυθόν ανέλκει, τήν οικονομίαν ο δέ, ηξιῶται μυσταγωγῆσαι ἡμᾶς, παρίστησι γάρ τὰς αποδείξεις τρανῶς, τῆς Εγέρσεως αὐτοῦ εκβοῶν, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου δόξα σοι.

Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος β'· Οἶκος τοῦ Εφραθά

Κατήφεια παθῶν, καὶ λογισμῶν ἡ ζάλη, μακρὰν εξοριζέσθω, καὶ οὕτως εξανθήσει τό ἔαρ τό τῆς πίστεως.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τήν γῆν ἐξήλθεν ο φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Ὡφθη τοῖς ἱεροῖς, σοῦ Σώτερ Ἀποστόλοις, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, δι' αὐτῶν εγκαινιζῶν, τό θεῖον Πνεῦμα σήμερον.

Στίχ. Οἱ ουρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ ποιήσιν δέ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τό στερέωμα.

Νύν σε Παμβασιλεύ, ἰδόντες οὐ βλεφάροις ἀλλὰ καρδίας πόθῳ, Θεόν πεπιστευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'·

Μεθ' ἡμέρας οκτώ, τῆς Εγέρσεώς σου Ἰησοῦ Βασιλεύ, μονογενές Λόγε τοῦ Πατρός, ὡφθη τοῖς Μαθηταῖς σου, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, τήν ειρήνην σου παρεχόμενος, καί τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ, τοὺς τύπους ἐδείξας, Δεῦρο ψηλάφησον τὰς χεῖρας καί τοὺς πόδας, καί τήν ἀκήρατόν μου πλευράν, ο δέ πεισθεῖς ἐβόα σοι, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΣΠΕΡΑΣ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'

Ήχος α' Τών ουρανίων ταγμάτων

Δικαιοσύνης εσθήτα, περιβαλλόμενοι λευκήν υπέρ χιόνα, τή παρούση τού Πάσχα, ημέρα ευφρανθώμεν, εν ή ο Χριστός, δικαιοσύνης ως ήλιος, εκ τών νεκρών ανατείλας πάντας ημάς, αφθαρσία κατεφαίδρυνεν.

Η βασιλὶς καὶ κυρία, τών εορτῶν Εορτή, η νύν ἐστὶν ἡμέρα ἣν ἐποίησεν ὄντως, ο Κύριος, ἐν ταύτῃ, ὡς ψάλλει Δαυὶδ, μυστικῶς ευφρανθώμεν λαοί, τών γάρ θυρῶν κεκλεισμένων τοῖς Μαθηταίς, τήν εἰρήνην ἐδωρήσατο.

Η τοῦ θωμά ἀπιστία τήν κοσμοσώτειραν, τοῦ θεανθρώπου Λόγου, τήν ἐξ Ἄδου κευθμώνος, Ἐγερσιν πιστούται, τρήσιν χειρῶν, καὶ ποδῶν τολμηρότερον, ἐμψηλαφῶσα πρὸς πίστῳσιν κοσμικὴν, δεξιὰ τή φιλοπράγμονι.

Δόξα... Καὶ νύν... Ήχος β'

Τών θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστάς ο Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταίς, ἀφοβίαν καὶ εἰρήνην ἐδίδου, εἶτα λέγει τῷ θωμά, Τί μοι ἀπιστεῖς ὅτι ἀνέστην ἐκ νεκρῶν, φέρε ὧδε τήν χεῖρά σου, καὶ βάλε εἰς τήν πλευράν μου, καὶ ἴδε, σοῦ γάρ ἀπιστοῦντος, οἱ πάντες ἔμαθον τά πάθη καὶ τήν Ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ, ο Κύριός μου καὶ ο Θεός μου, δόξα σοι.

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος α' Σταυρώσιμον

Ἀρρηκτον τείχος ἡμῖν ἐστιν, ο τίμιος Σταυρός ο τοῦ Σωτήρος, ἐν αὐτῷ γάρ πεποιθότες σωζόμεθα πάντες.

Ἀναστάσιμον

Τάς ἐσπερι νὰς ἡμῶν εὐχάς, πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, ὅτι μόνος εἰ ο δεῖξας, ἐν κόσμῳ τήν Ἀνάστασιν.

Μαρτυρικόν

Τῇ Πρεσβείᾳ Κύριε, πάντων τών Ἀγίων καὶ τής Θεοτόκου, τήν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν καὶ ἐλέησον ἡμὰς ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Δόξα... Καὶ νύν... Ήχος πλ. δ'

Ἄψαι θωμά τῆς πλευράς τῆ χειρὶ, λέγει Χριστός, καί τούς τύπους τῶν ἡλῶν δεύρο ψηλάφησον, πίστει ερεύνησον καί γίνου μοι πιστός καί μή γίνου ἀπίστος, ὁ δέ θωμάς, τῷ δακτύλῳ ὡς ἡψατο τοῦ Δεσπότη, μέγα ανεβόησε, Σὺ μου Θεός καί Κύριος, εὐσπλαγχνε, δόξα σοι.

ΤΗ ΠΑΡΑΕΚΕΥΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩΪ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου

Σταυρώσιμον Ἦχος α'

Τού λίθου σφραγισθέντος

Τού Σταυροῦ σου τό ξύλον προσκυνούμεν φιλάνθρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, Παράδεισον ἠνέωξας Σωτὴρ τῷ πίστει προσελθόντι σοι Ληστή, καί τρυφῆς κατηξιώθῃ, ὁμολογῶν σοι, Μνήσθητί μου Κύριε, Δέξαι ὥσπερ ἐκείνον καί ἡμᾶς, κραυγάζοντας, Ἠμάρτομεν, πάντες τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, μή υπερίδῃς ἡμᾶς.

Αναστάσιμον

Τόν τάφον σου Σωτὴρ, στρατιῶται τηρούντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τοῦ οφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, γυναιξὶ τὴν Ἀνάστασιν, Σέ δοξάζομεν, τόν τῆς φθοράς καθαιρέτην, σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καί μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Μαρτυρικόν

Αθλήσεως καύχημα καί στεφάνων ἀξλιῶμα, οἱ ἐνδοξοὶ Ἀθλοφόροι περιβέβληνταί σε Κύριε, καρτερίᾳ γάρ αἰκισμῶν, τοὺς ἀνόμους ἐτροπώσαντο, καί δυνάμει θεϊκῇ, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξαντο, αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις ἐλευθέρωσον τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ Σωτὴρ, καί σῶσόν με.

Σταυροθεοτοκίον

Τόν τάφον σου Σωτὴρ

Ἡ ἀσπίλος ἀμνάς, τόν ἀμνόν καί ποιμένα, κρεμάμενον νεκρόν ἐπὶ ξύλου ὀρώσα, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ολολύζουσα, Πῶς ἐνέγκω σου τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καί τὰ ἐκούσια Πάθη, Θεέ υπεράγαθε.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς

Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτὴρ

Μακάριος εἰ σύ τὰς πληγὰς ψηλαφήσας, τῆς κρείττονος πλευράς, τοῦ τό μέγιστον τραῦμα, τοῦ Ἀδάμ ἰατρεύσαντος, καί ἡμῖν τοῖς πιστεύουσι, τόν ανώλεθρον, μακαρισμόν προξενήσας, μόνοις ῥήμασι, τοῖς τῶν σεπτῶν Ἀποστόλων, τήν τούτου Ἀνάστασιν. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἶνους

Στιχηρά τῆς Οκτωήχου

Ἦχος α' Σταυρώσιμον

Διά τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, μία ποίμνη γέγονεν Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, καί μία Ἐκκλησία, ουρανός καί ἡ γῆ ἀγάλλεται, Κύριε, δόξα σοι. (Δίς)

Ἀποστολικόν

Υμνοῦμέν σου Χριστέ τό σωτήριον Πάθος καί δοξάζομέν σου τήν Ἀνάστασιν.

Μαρτυρικόν

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν, ὕμνοις καί ᾠδαῖς πνευματικαῖς, τοὺς φωστήρας τοῦ κόσμου, καί κήρυκας τῆς πίστεως, τήν πηγὴν τὴν ἀέναον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα, Ἀυτῶν ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, τήν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ οὐ ἦσαν συνηγμένοι, καί στάς ἐν μέσῳ αὐτῶν, λέγει τῷ θωμά, Δεῦρο ψηλάφησον, καί ἴδε τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν, ἔκτεινόν σου τὴν χεῖρα, καί ἅψαι τῆς πλευράς μου, καί μή γίνου ἀπίστος ἀλλὰ πίστει κήρυξον, τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος δ' Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Σταυρωθεὶς τόν Παράδεισον, τοῖς ἀνθρώποις ἠνέωξας, καί νεκροὺς συνήγειρας, ἡ ζωὴ ἡμῶν, καί ἐξανέστης τόν θάνατον, ἐλὼν τό δυνάμει σου, καί συνήψας ουρανοῖς, ἀληθῶς τὰ ἐπιλογίᾳ καί ἐπλήρωσας, θυμηδίας ἀπλέτου, Θεοῦ Λόγε, τόν χορόν τῶν Ἀποστόλων, τούτοις εἰρήνην φθεγξάμενος.

Στίχ. Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Ἡ φθορὰ ἐξωστράκισται, ἀφθαρσία ἐξήνθησεν, ὁ δεσμός ὁ χρόνιος διαλέλутαι, οἱ ουρανοὶ ευφραινέσθωσαν, γῆ καί τὰ ἐπίγεια,

εξανέστη γάρ Χριστός, εσκυλεύθη ο θάνατος, η ευφρόσυνη, επεφάνη ημέρα, κεκλεισμένων, τών θυρών ένδον εισήλθεν ο Ζωοδότης καί Κύριος.

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού ποίησιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

Τή ημέρα ο Κύριος, ήν εποίησε σήμερον, αγαλλιασώμεθα ευφραινόμενοι, ο Ζωοδότης εγήγερται, ο Άδης εσκύλεται, Αποστόλων ο χορός τήν χαράν ακουτίζεται, εψηλάφησε, τήν πλευράν τού Δεσπότη, απιστήσας, ο θωμάς, καί ψηλαφήσας διπλήν ουσίαν εκήρυξε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Άψαι θωμά τής πλευράς τή χειρί, λέγει Χριστός καί τούς τύπους τών ήλων δεύρο ψηλάφησον πίστει ερεύνησον, καί γίνου μοι πιστός, καί μή γίνου άπιστος, ο δέ θωμάς, τώ δακτύλω ως ήψατο τού Δεσπότη μέγα ανεβόησε, Σύ μου Θεός καί Κύριος εύσπλαγχνε δόξα σοι.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Ιδιόμελα τής Εορτής γ'

Ήχος α'

Τών θυρών κεκλεισμένων, τών Μαθητών συνηθροισμένων, εισήλθες άφνω παντοδύναμε, Ιησού ο Θεός ημών, καί στάς εν μέσω αυτών, ειρήνην δούς επλήρωσας αγίου Πνεύματος, προσμένειν τε προσέταξας καί μηδαμού χωρίζεσθαι από Ιερουσαλήμ, έως ού ενδύσωνται τήν εξ ύψους δύναμιν, διό βοώμέν σοι, ο φωτισμός καί η ανάστασις, καί η ειρήνη ημών δόξα σοι.

Μεθ' ημέρας οκτώ, τής Εγέρσεώς σου Κύριε, ώφθης τοίς Μαθηταίς σου εν τόπω ού ήσαν συνηγμένοι, καί φωνήσας αυτοίς, ειρήνη υμίν, τώ απιστούντι Μαθητή, τάς χείρας υπέδειξας, καί τήν άχραντον πλευράν, ο δέ πεισθείς εβόα σοι, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Θωμάς ο λεγόμενος Δίδυμος, ουκ ήν μετ' αυτών, ότε εισήλθες Χριστέ, κεκλεισμένων τών θυρών, όθεν καί ηπίσται τοίς ρηθείσιν αυτώ, εξ απιστίας εις πίστιν βεβαιών, ουκ απηξίωσας δέ αγαθέ υποδείξαι αυτώ τήν άχραντον πλευράν σου, καί τών χειρών καί τών ποδών τούς μώλωπας, ο δέ ψηλαφήσας καί ιδών, ωμολόγησέ σε είναι Θεόν ου γυμνόν καί άνθρωπον ου ψιλόν, καί εβόα, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Τών θυρών κεκλεισμένων επέστης Χριστέ πρός τούς Μαθητάς, Τότε ο θωμάς οικονομικώς ουχ ευρέθη μετ' αυτών, έλεγε γάρ, ου μή πιστεύσω, εάν μή ίδω καγώ τόν Δεσπότην ίδω τήν πλευράν όθεν εξήλθε τό αίμα, τό ύδωρ τό βάπτισμα, ίδω τήν πληγήν, εξ ής Πάθη τό μέγα τραύμα ο άνθρωπος ίδω, πώς ουκ ήν ως πνεύμα, αλλά σάρξ καί οστέα, ο τόν θάνατον πατήσας, καί θωμάν πληροφορήσας, Κύριε, δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ήχος α'

Τήν παγκόσμιον δόξαν, τήν εξ ανθρώπων σπαρείσαν καί τόν Δεσπότην τεκούσαν, τήν επουράνιον πύλην, υμνήσωμεν Μαρίαν τήν Παρθένον, τών ασωμάτων τό άσμα καί τών πιστών τό εγκαλλώπισμα, Αύτη γάρ ανεδείχθη ουρανός, καί ναός τής

θεότητος, αὕτη, τό μεσότοιχον τῆς ἐχθρας καθελούσα, εἰρήνην ἀντεισήξε, καί τό βασιλείον ἠνέωξε, Ταύτην οὖν κατέχοντες, τῆς πίστεως τὴν ἀγκυραν, υπέρμαχον ἔχομεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον, θαρσεῖτω τοῖνυν, θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ γὰρ αὐτός πολεμήσει τοὺς ἐχθρούς ὡς παντοδύναμος.

Στιχηρά Αναστάσιμα

Ἦχος α#39;

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς, πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, ὅτι μόνος εἶ ὁ δεῖξας, ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο...

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτὴν καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν καὶ προσκυνήσωμεν Χριστόν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, τὸν κόσμον λυτρωσάμενος.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Τῷ πάθει σου Χριστέ, παθῶν ἠλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. α#39;

Φιλάνθρωπε, μέγα καὶ ἀνεῖκαστον τό πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ὅτι ἐμακροθύμησας, ὑπὸ Ἰουδαίων ραπιζόμενος ὑπὸ Ἀποστόλου ψηλαφώμενος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀθετούντων σε πολυπραγμονούμενος, Πῶς ἐσαρκώθης; πῶς ἐσταυρώθης ὁ ἀναμάρτητος; ἀλλὰ συνέτισον ἡμᾶς ὡς τὸν θωμάν βοάν σοι, ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Β#39; ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τὴν α#39; Στιχολογίαν

Καθίσματα Αναστάσιμα

Ἦχος α#39;

Τὸν τάφον σου Σωτήρ, στρατιώται τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τοῦ οφθέντος, Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος γυναιξὶ τὴν

Ανάστασιν, Σέ δοξάζομεν τόν τῆς φθοράς καθαιρέτην, σοί προσπίπτομεν, τώ αναστάντι εκ τάφου, καί μόνω Θεώ ημῶν.

Δόξα...

Τού λίθου σφραγισθέντος

Γυναίκες πρός τό μνήμα, παρεγένοντο ὀρθρῖαι, καί ἀγγελικὴν ὁπτασίαν θεασάμεναι, ἔτρεμον, ὁ τάφος ἐξήστραπτε ζωὴν, τό θαύμα κατέπληττεν αὐτάς, διὰ τοῦτο ἀπελθούσαι, τοῖς Μαθηταῖς ἐκήρυττον τὴν Ἑγερσιν, Τόν Ἄδην ἐσκύλευσε Χριστός, ὡς μόνος κραταῖός καί δυνατός, καί φθαρέντας συνήγειρε πάντας, τόν τῆς κατακρίσεως φόβον, λύσας, δυνάμει σταυροῦ.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τού Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τό Χαίρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκούτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἀγία κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυὶδ, Εδείχθης πλατυτέρα τῶν ουρανῶν, βαστάσασα τὸν κτίστην σου, Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ προελθόντι εκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς

Τού λίθου σφραγισθέντος

Τῷ φόβῳ τῶν Εβραίων κεκρυμμένων τῶν Μαθητῶν, καί ἐν τῇ Σιών συνηγμένων, εἰσῆλθες πρός αὐτοὺς ἀγαθέ, καί ἑστής κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶν χαροποιός, καί ὑπέδειξας αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καί τῆς ἀχράντου σου πλευράς τοὺς μῶλωπας, λέγων τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ, φέρε τὴν χεῖρά σου καί ἐρεῦνα, ὅτι αὐτός ἐγώ εἰμι ὁ διὰ σε παθητός. **(Δίς)**

Εἰς τοὺς Αἶνους

Στιχηρά Ἀναστάσιμα

Ἦχος α'

Υμνούμέν σου Χριστέ, τό σωτήριον πάθος καί δοξάζομεν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ὁ Σταυρόν υπομείνας, καί τὸν θάνατον καταργήσας, καί ἀναστάς εκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν Κύριε, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καί τὸν ἄνθρωπον ἀναστήσας τῇ Ἀναστάσει σου Χριστέ ἀξιώσον ἡμᾶς ἐν καθαρὰ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καί δοξάζειν σε.

Τὴν θεοπρεπὴ σου συγκατάβασιν δοξάζοντες, υμνούμέν σε Χριστέ, Ετέχθης εκ Παρθένου, καί αχώριστος υπήρχες τῷ Πατρί, έπαθες ως άνθρωπος, καί εκουσίως υπέμεινας Σταυρόν, ανέστης εκ τοῦ τάφου, ως εκ παστάδος προελθών ίνα σώσης τόν κόσμον, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Μεθ' ημέρας οκτώ, τῆς Εγέρσεώς σου Ιησοῦ Βασιλεύ, μονογενές Λόγε τοῦ Πατρός, ώφθης τοίς Μαθηταίς σου, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, τὴν εἰρήνην σου παρεχόμενος, καί τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τοὺς τύπους έδειξας, Δεύρο ψηλάφησον τὰς χεῖρας καί τοὺς πόδας, καί τὴν ακήρατόν μου πλευράν, ο δέ πεισθείς εβόα σοι, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Μετά τὴν εκ τάφου σου φρικτὴν, Ζωοδότα Έγερσιν, ὡσπερ σφραγίδας ουκ έλυσας, Χριστέ τοῦ μνήματος, οὕτω κεκλεισμένων, θυρῶν εἰσελήλυθας, πρὸς τοὺς πανευκλεεῖς Αποστόλους σου, χαροποιῶν αὐτούς, καί ευθές σου παρεχόμενος, τούτοις Πνεῦμα, δι' άμετρον έλεος.

Στίχ. Επαίνει Ιερουσαλήμ τόν Κύριον...

Θωμάς ο καί Δίδυμος ουκ ήν ενδημών ηνίκα σύ, τοίς Μαθηταίς ώφθης, Κύριε, όθεν ηπίστησε, τή σή Αναστάσει, και τοίς κατιδούσί σε, εβόα, ει μή βάλω τόν δάκτυλον, εις τὴν πλευράν αὐτοῦ, καί τῶν ήλων τὰ τυλώματα ου πιστεύω, ότι εξεγήγερται.

Στίχ. Ότι ενίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου.

Ως θέλεις ψηλάφησον Χριστός, τῷ θωμά εβόησε, βάλε τὴν χεῖρα, καί γνώθί με, οστέα έχοντα, καί γεώδες σώμα, καί μή γίνου άπιστος, επίσης δέ τοίς άλλοις πιστώθητι, ο δέ εβόησεν, ο Θεός μου καί ο Κύριος, σύ υπάρχεις, δόξα τή Εγέρσει σου.

Δόξα... Καί νύν...

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων τή ογδόη ήμέρα, επέστη ο Σωτήρ, ού ήσαν συνηγμένοι, καί τὴν εἰρήνην δούς τῷ θωμά εβόησε, Δεύρο Απόστολε ψηλάφησον παλάμας, αἱς τοὺς ήλους έπηξαν, Ό καλή ἀπιστία τοῦ θωμά! τῶν πιστῶν καρδίας εις επίγνωσιν ήξε καί μετά φόβου τας εβόησεν, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Εις τὴν Λειτουργίαν

Τά Τυπικά, καί εκ τού Κανόνος τής Εορτής, Ωδή γ' καί
ς'; Προκείμενον καί Αλληλουϊάριον τής Εορτής, καί Νεκρώσιμον
ωσαύτως, καί Κοινωνικόν.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΙΙΩΣΗΦ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις τό Κύριε εκέκραξα... ιστώμεν Στίχους δ', καί ψάλλομεν
Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου δ'.

Ἦχος β'

Τόν πρό αἰώνων εκ Πατρός γεννηθέντα, τόν Θεόν λόγον
σαρκωθέντα, εκ Παρθένου Μαρίας, δεύτε προσκυνήσωμεν, Σταυρόν
γάρ υπομείνας, τή ταφή παρεδόθη, ως αὐτός η θέλησε, καί αναστάς
ἐκ νεκρών, ἐσωσέ με τόν πλανώμενον ἄνθρωπον, εκ βαθέων
ἐκέκραξά σοι, Κύριε, Κύριε εισάκουσον τής φωνής μου.

Χριστός ο Σωτήρ ημών, τό καθ' ημών χειρόγραφον
προσηλώσας, τώ Σταυρώ ἐξήλειψε, καί τού θανάτου τό κράτος
κατήργησε, προσκυνούμεν αὐτού τήν τριήμερον Ἐγερσιν.

Σύν Αρχαγγέλοις υμνήσωμεν, Χριστού τήν Ανάστασιν, αὐτός
γάρ Λυτρωτής εστι, καί Σωτήρ τών ψυχών ημών, καί εν δόξῃ
φοβερά καί κραταιά δυνάμει, πάλιν ἐρχεται, κρίναι κόσμον ὃν
ἐπλασεν.

Σέ τόν σταυρωθέντα καί ταφέντα, Ἄγγελος ἐκήρυξε Δεσπότην,
καί ἔλεγε ταίς γυναιξί, Δεύτε ἴδετε, ὅπου ἔκειτο ο Κύριος, Ανέστη γάρ
καθώς εἶπεν, ως παντοδύναμος, διό σε προσκυνούμεν τόν μόνον
αθάνατον, ζωοδότα Χριστέ, ἐλέησον ημάς.

Δόξα... Τού Κουμουλά

Τί τά μύρα τοίς δάκρυσιν Μαθήτριάι κιννάτε; ο λίθος κεκύλισται, ο
τάφος κεκένωται, ἴδετε τήν φθοράν, τή ζωή πατηθείσαν, τάς
σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγώς, υπνούντας δεινώς τούς
φύλακας τών απειθών, τό θνητόν σέσωσται σαρκί Θεού, ο Ἄδης
θρηνεί, δραμούσαι χαρά, εἶπατε τοίς Αποστόλοις, ο νεκρώσας
Χριστός τόν θάνατον, πρωτότοκος εκ νεκρών, υμάς προάγει εις τήν
Γαλιλαίαν.

Καί νύν... Ἦχος β'

Θεοτοκίον, τό πρώτον Δογματικόν

Ὡ τοῦ μεγίστου μυστηρίου! βλέπων τά θαύματα, ανακηρύττω τήν θεότητα, ουκ αρνούμαι τήν ανθρωπότητα, ο γάρ Εμμανουήλ, φύσεως μέν πύλας ἤνοιξεν, ως φιλόανθρωπος, παρθενίας δέ κλείθρα ου διέρρηξεν, ως Θεός, ἀλλ' οὕτως εκ μήτρας προήλθεν, ως δι' ακοῆς εισηήλθεν, οὕτως εσαρκώθη, ως συνελήφθη, απαθῶς εισηήλθεν αφράστως εξήλθε, κατά τόν Προφήτην τόν λέγοντα, Αὕτη ἡ πύλη κεκλεισμένη ἔσται, ουδείς ου μή διέλθῃ δι' αὐτῆς, εἰμή ὁ μόνος Κύριος ο Θεός Ισραήλ, ο ἔχων τό μέγα ἔλεος.

Τό Φῶς ἱλαρόν. Τό Προκείμενον Ο Κύριος εβασίλευσεν... Τό Καταξίωσον...

Εἰς δέ τόν Στίχον τό Αναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἦχος β'

Ἡ Ανάστασίς σου Χριστέ Σωτήρ, ἀπασαν εφώτισε τήν οικουμένην, καί ανεκαλέσω τό ἴδιον πλάσμα, παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Εἴτα τά παρόντα Προσόμοια τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος β'

Ὅτε εκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Πάντων θλιβομένων ἡ χαρά, καί ἀδικουμένων προστάτις, καί πενομένων τροφή ξένων τε παράκλησις, καί βακτηρία τυφλῶν ασθενούντων επίσκεψις, καταπονουμένων σκέπη καί ἀντίληψις, καί ορφανῶν βοηθός Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τοῦ υψίστου σύ υπάρχεις ἀχραντε, σπεύσον, δυσωπούμεν σώζεσθαι τοὺς δούλους σου.

Στίχ. Ἀκουσον, θύγατερ, καί ἴδε, καί κλίνον τό οὖς σου, καί ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καί τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καί ἐπιθυμήσει ο Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Πάσαν ανομίαν ἀφειδῶς πάσαν ἀκρατῶς ἀμαρτίαν, ο τάλας ἐπραξα, πάσης κατακρίσεως, ἄξιος πέφυκα, ἀφορμὰς μετανοίας μοι, παράσχου Παρθένε, ὅπως ἀκατάκριτος ἐκεῖ οφθήσομαι, σέ γάρ ἐπιγράφομαι πρέσβιν, σέ επικαλούμαι προστάτιν, μή με καταισχύνης Θεονύμφευτε.

Στίχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ τῆς γῆς.

Ἄλλο καταφύγιον ἀγνή, πρὸς τόν ποιητὴν καί Δεσπότην, ουκ ευπορούμεν ἡμεῖς, εἰμή σέ Θεόνυμφε, μή ἀπορρίψῃς ἡμᾶς, τῇ θερμῇ προστασίᾳ σου μηδέ καταισχύνης, πόθω τοὺς

προστρέχοντας υπό τήν σκέπην σου, Μήτηρ τού Θεού ημών
σπεύσον, καί τήν σήν βοήθειαν δίδου, καί τής νύν οργής ημάς
διάσωσον.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῖαι γενόμεναι, καί τό μνήμά σου μετά
σπουδῆς καταλαβούσαι, επεζήτουν σε Χριστέ, πρὸς τό μυρίσαι τό
άχραντον Σώμά σου, καί τού Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι,
χαροποιά σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον, Ὅτι ἀνέστη ὁ
αρχηγός τῆς σωτηρίας ημών, σκυλεύσας τόν θάνατον, τῷ δέ κόσμῳ
δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον καί τό μέγα ἔλεος.

**Νύν ἀπολύεις. Τρισάγιον. καί τό Ἀπολυτίκιον, καί εἰσερχόμεθα
εἰς τήν τράπεζαν βραχυφαγούντες.**

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

**Τό, Χριστός ἀνέστη... ὡς σύνηθες, εἶτα ὁ Προοιμιακός Ψαλμός,
καί τό α' Κάθισμα τού Ψαλτηρίου. Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα...
ιστώμεν Στίχους ι', καί ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα ζ'.**

Ἦχος β'

Τόν πρό αἰώνων ἐκ Πατρός γεννηθέντα, τόν Θεόν λόγον
σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεύτε προσκυνήσωμεν, Σταυρόν
γάρ υπομείνας, τή ταφή παρεδόθη, ὡς αὐτός ἡ θέλησε, καί ἀναστάς
ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τόν πλανώμενον ἄνθρωπον, ἐκ βαθέων
ἐκέκραξά σοι, Κύριε, Κύριε εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου.

Χριστός ὁ Σωτήρ ημών, τό καθ' ημών χειρόγραφον
προσηλώσας, τῷ Σταυρῷ ἐξήλειψε, καί τού θανάτου τό κράτος
κατήργησε, προσκυνούμεν αὐτοῦ τήν τριήμερον Ἑγερσιν.

Σύν Ἀρχαγγέλοις υμνήσωμεν, Χριστοῦ τήν Ἀνάστασιν, αὐτός
γάρ Λυτρωτής ἐστι, καί Σωτήρ τῶν ψυχῶν ημών, καί ἐν δόξῃ
φοβερά καί κραταιά δυνάμει, πάλιν ἐρχεται, κρίναι κόσμον ὃν
ἐπλασεν.

Στιχηρά Ἀνατολικά

Σέ τόν σταυρωθέντα καί ταφέντα, Ἄγγελος ἐκήρυξε Δεσπότην,
καί ἔλεγε ταῖς γυναιξί, Δεύτε ἴδετε, ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος, Ἀνέστη γάρ
καθὼς εἶπεν, ὡς παντοδύναμος, διό σε προσκυνούμεν τόν μόνον
αθάνατον, ζωοδότα Χριστέ, ἐλέησον ημάς.

Εν τῷ Σταυρῷ σου Κατήργησας, τήν τού ξύλου κατάραν, ἐν τῇ
ταφῇ σου ἐνέκρωσας, τού θανάτου τό κράτος, ἐν δέ τῇ Ἑγέρσει σου,

εφώτισας τό γένος τών ανθρώπων, διά τούτό σοι βοώμεν, Ευεργέτα Χριστέ, ο Θεός ημών δόξα σοι.

Ηνοίγησάν σοι Κύριε, φόβω πύλαι θανάτου, πυλωροί δέ άδου ιδόντες σε έπτηξαν, πύλας γάρ χαλκάς συνέτριψας, καί μοχλούς σιδηρούς συνέθλασας, καί εξήγαγες ημάς εκ σκότους, καί σκιάς θανάτου, καί τούς δεσμούς ημών διέρρηξας.

Τόν σωτήριον ύμνον άδοντες, εκ στομάτων αναμέλψωμεν, δεύτε πάντες εν οίκω Κυρίου, προσπέσωμεν λέγοντες, ο επί ξύλου σταυρωθείς, καί εκ νεκρών αναστάς, καί ών εν κόλποις τού Πατρός, ιλάσθητι ταίς αμαρτίαις ημών.

Είτα τών Μυροφόρων, Στιχηρά Ιδιόμελα γ'.

Ήχος β'; Ανατολίου

Αι Μυροφόροι γυναίκες όρθρου βαθέος, αρώματα λαβούσαι τού Κυρίου τόν τάφον κατέλαβον, άπερ δέ ουκ ήλπιζον ευρούσαι, διελογίζοντο ευλαβούμεναι τού λίθου τήν μετάθεσιν, καί πρόσ αλλήλας διελέγοντο, Πού εισιν αι σφραγίδες τού μνήματος; πού εστιν η τού Πιλάτου κουστωδία, καί ακριβής ασφάλεια; Γέγονε δέ μηνυτής τών αγνοουσών γυναικών, εξαστράπτων Άγγελος, καί φάσκων πρόσ αυτάς, Τί μετά θρήνων ζητείτε τόν ζώντα, καί ζωοποιήσαντα τό γένος τών βροτών, εξηγέρθη Χριστός ο Θεός ημών, εκ νεκρών ως παντοδύναμος, παρέχων πάσιν ημίν αφθαρσίαν καί ζωήν, φωτισμόν καί τό μέγα έλεος.

Ο αυτός Τού Κουμουλά

Τί τά μύρα τοίς δάκρυσι Μαθήτριάι κιρνάτε; ο λίθος κεκύλισται, ο τάφος κεκένωται, ίδετε τήν φθοράν, τή ζωή πατηθείσαν, τάς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγώς, υπνούντας δεινώς τούς φύλακας τών απειθών, τό θνητόν σέσωσται σαρκί Θεού, ο Άδης θρηνεί, δραμούσαι χαρά, είπατε τοίς Αποστόλοις, ο νεκρώσας Χριστός τόν θάνατον, πρωτότοκος εκ νεκρών, υμάς προάγει εις τήν Γαλιλαίαν.

Αι Μυροφόροι όρθριαι γενόμεναι, καί τό μνήμά σου μετά σπουδής καταλαβούσαι, επεζήτουν σε Χριστέ, πρόσ τό μυρίσαι τό άχραντον Σώμά σου, καί τού Αγγέλου τοίς ρήμασιν ενηχηθείσαι, χαροποιά σύμβολα τοίς Αποστόλοις εκήρυττον, Ότι ανέστη ο αρχηγός τής σωτηρίας ημών, σκυλεύσας τόν θάνατον, τώ δέ κόσμω δωρούμενος, ζωήν αιώνιον καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. β';

Κοσμά Μοναχού

Αι Μυροφόροι γυναίκες, τόν τάφον σου καταλαβούσαι, καί τάς σφραγίδας τού μνήματος ιδούσαι, μή ευρούσαι δέ τό άχραντον Σώμά σου, οδυρόμεναι, μετά σπουδής ήλθον λέγουσαι, Τίς έκλεψεν ημών τήν ελπίδα; τίς είληφε νεκρόν γυμνόν εσμυρνισμένον τής Μητρός μόνον παραμύθιον; ώ! πώς ο νεκρούς ζωώσας τεθανάτωται; ο τόν Άδην σκυλεύσας, πώς τέθαπται; αλλ’; ανάστηθι Σωτήρ αυτεξουσίως, καθώς είπας τριήμερος, σώζων τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Ήχος β’; Θεοτοκίον

Παρήλθεν η σκιά τού νόμου, τής χάριτος ελθούσης, ως γάρ η βάτος ουκ εκαίετο καταφλεγόμενη, ούτω παρθένος έτεκες, καί παρθένος έμεινας, αντί στύλου πυρός, δικαιοσύνης ανέτειλεν Ήλιος, αντί Μωϋσέως Χριστός, η σωτηρία τών ψυχών ημών.

Είσοδος τό, Φώς ιλαρόν...

Προκείμενον τής ημέρας

Ο Κύριος εβασίλευσεν, ευπρέπιαν ενεδύσατο.

Στίχ. Ενεδύσατο ο Κύριος δύμαμιν, καί περιεζώσατο.

Στίχ. Καί γάρ εστερέωσε τήν οικουμένην, ήτις ου σαλευθήσεται.

Εις τήν Λιτήν

Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος α’;

Μυροφόροι γυναίκες, τώ τάφω τί προσήλθετε; τί ζητείτε τόν ζώντα εν νεκροίς; Ανέστη ο Κύριος, θαρσείτε, βοά ο Άγγελος.

Μετά φόβου ήλθον αι Γυναίκες, επί τό μνήμα, αρώμασι τό σώμά σου μυρίσαι σπουδάζουσαι, καί τούτο μή ευρούσαι, διηπόρουν πρός αλλήλας, αγνοούσαι τήν Ανάστασιν, άλλ επέστη αιταίς Άγγελος, καί είπεν, Ανέστη Χριστός, δωρούμενος ημίν τό μέγα έλεος.

Ήλθον επί τό μνημείον, η Μαγδαληνή καί η άλλη Μαρία, ζητούσαι τόν Κύριον, καί τόν Άγγελον είδον ωσει άστραπήν, καθεζόμενον επί τόν λίθον, καί λέγοντα αιταίς, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών τεθνεώτων, ανέστη, καθώς είπεν, εν Γαλιλαία αυτόν ευρήσετε, πρός όν βοήσωμεν, ο αναστάς εκ τών νεκρών, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Ήχος πλ. β’;

Ητήσατο Ιωσήφ τό Σώμα τού Ιησού, καί απέθετο εν τώ καινώ αυτού μνημείω, έδει γάρ αυτόν εκ τάφου ως εκ παστάδος προελθύν, ο συντρίψας κράτος θανάτου, καί ανοίξας πύλας Παραδείσου ανθρώποις, δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον ο αυτός

Ο ποιητής καί λυτρωτής μου πάναγνε, Χριστός ο Κύριος, εκ τής σής νηδύος προελθών, εμέ ενδυσάμενος, τής πρώην κατάρας τόν Αδάμ ηλευθέρωσε, διό σοι πάναγνε, ως τού Θεού Μητρί τε, καί Παρθένω αληθώς, βοώμεν ασιγήτως, τό Χαίρε τού Αγγέλου, Χαίρε Δέσποινα, προστασία καί σκέπη, καί σωτηρία τών ψυχών ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρόν Αναστάσιμον.

Ήχος β'

Η Ανάστασίς σου Χριστέ Σωτήρ, άπασαν εφώτισε τήν οικουμένην, καί ανεκαλέσω τό ίδιον πλάσμα, παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Ήχος πλ. α'

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Πάσχα ιερόν ημίν σήμερον αναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Άγιον Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ο λυτρωτής, Πάσχα άμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τών πιστών, Πάσχα, τό πύλας ημίν τού Παραδείσου ανοίξαν, Πάσχα, πάντας αγιάζον πιστούς.

Στιχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ως τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Δεύτε από θέας Γυναίκες ευαγγελίστριαι, καί τή Σιών είπατε, Δέχου παρ ημών χαράς ευαγγέλια, τής Αναστάσεως Χριστού, τέρπου, χόρευε, καί αγάλλου Ιερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη εκ τού μνήματος, ως νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Αι Μυροφόροι γυναίκες, όρθρου βαθέος, επιστάσαι πρός τό μνήμα τού Ζωοδότου, εύρον Άγγελον, επί τόν λίθον καθήμενον, καί αυτός προσφθεγξάμενος, αιταίς ούτως έλεγε, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών, τί θρηνείτε τόν άφθαρτον ως εν φθορά; απελθούσαι κηρύξατε, τοίς αυτού Μαθηταίς.

Στίχ. Αύτη η ημέρα, ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καί ευφρανθώμεν ἐν αὐτῇ.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε, Πάσχα, ἐν χαρά ἀλλήλους περιπτυξώμεθα, ὡ Πάσχα λύτρον λύπης, καί γάρ ἐκ τάφου σήμερον ὥσπερ ἐκ παστού, ἐκλάμπας Χριστός, τά Γύναια χαράς ἐπλησε λέγων, Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Σέ τόν ἀναβαλλόμενον τό φῶς, ὥσπερ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπό τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ, καί θεωρήσας νεκρόν, γυμνόν, ἀταφον, εὐσυμπάθητον θρήνον ἀναλαβών, οδυρόμενος ἔλεγεν, Οἱμοί! γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὃν πρό μικροῦ ὁ Ἥλιος ἐν σταυρῷ κρεμάμενον θεασάμενος, ζόφον περιεβάλετο, καί ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, καί διερρήγνυτο ναοῦ τό καταπέτασμα, ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμέ ἐκουσίως υπελθόντα θάνατον, Πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσί δέ προσψαύσω τό σὸν ἀκήρατον σῶμα; ἢ ποία ἄσματα μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ οἰκτίρμον, Μεγαλύνω τά Πάθη σου, ὑμνολογῶ καί τήν ταφήν σου, σὺν τῇ Ἀναστάσει κραυγάζων, Κύριε, δόξα σοι.

Καί νύν...

Ἀναστάσεως ἡμέρα, καί λαμπρυνθώμεν τῇ πανηγύρει, καί ἀλλήλους περιπτυξώμεθα, Εἰπώμεν ἀδελφοί, καί τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς, Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καί οὕτω βοήσωμεν, Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζωὴν χαρισάμενος.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος β'

Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ Ζωὴ ἡ ἀθάνατος, τότε τὸν Ἄδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς θεότητος, ὅτε δέ καί τοὺς τεθνεώτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πάσαι αἱ Δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον, Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Δόξα...

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπό τοῦ ξύλου καθελὼν, τό ἀχραντὸν σου σῶμα, σινδόνι καθαρὰ εἰλήσας καί ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο, ἀλλὰ τριήμερος ἀνέστης Κύριε, παρέχων τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν...

Ταίς μυροφόροις Γυναιξί, παρά τό μνήμα επιστάς, ο Ἄγγελος εβόα, Τά μύρα τοίς θνητοίς υπάρχει αρμόδια, Χριστός δέ διαφθοράς εδείχθη αλλότριος, αλλά κραυγάσατε, Ανέστη ο Κύριος, παρέχων τώ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΩ

Ψάλλεται Κανών Τριαδικός, ού η ακροστιχίς.

Τό τρισσόν υμνώ τής θεαρχίας σέλας.

Ωδή α' Ἦχος β'

Εν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ

Τήν τριπτήν καί μίαν αρχικήν, φύσιν τής θεότητος, ασματικῶς ανυμνήσωμεν λέγοντες, τού ελέους πέλαγος ανεξάντλητον, ουσιώδες ως έχουσα, τούς σέ προσκυνούντας φρούρησον, καί σώσον ως φιλόανθρωπος.

Ο πηγὴ καί ρίζα πεφυκῶς, ο Πατήρ ως αἴτιος, τής εν Υἱῷ καί Αγίῳ σου Πνεύματι, συμφυοῦς θεότητος, τό τρισήλιον τή καρδίᾳ μου πήγασον σέλας, καί μεθέξει λάμπρυνον τής θεουργοῦ ελλάμπεως.

Τριφεγγῆς Μονάς θεαρχική, πάσαν διασκέδασον, αμαρτιῶν καί παθῶν μου τήν ζόφωσιν, φωτεινῶν ακτίνων σου, γλυκυτάταις εν μετουσίαις, καί ποιήσον, σού τής απροσίτου, δόξης με ναόν, καί σκηνήν ἀχραντον.

Θεοτοκίον

Ρούν τόν πρίν τής φύσεως ημῶν, πεπονθυίας άτοπον, καί πρὸς φθοράν ολισθησάσης, Ἀχραντε, σαρκωθείς εν μήτρα σου, ο Θεός Λόγος, φιλοανθρώπως ανέστειλε, καί τήν θεαρχίαν τρίφωτον, ημᾶς ἐμυσταγώγησεν.

Ωδή γ'

Εν πέτρα με τής πίστεως

Ισότητι τής φύσεως θεαρχία, ομότιμον δοξάζω σε τοίς προσώποις, ζωὴ γάρ εκ ζωῆς σύ προελθούσα, αρρεύστως πέφυκας, εις ο Θεός ημῶν, καί ουκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου, Κύριε.

Σύ τάξεις τὰς αὐλους καί ουρανίους, υπέστησας, ως ἔσοπτρα τού σου κάλλους, Τριάς η αδιαίρετος μοναρχία, υμνεῖν ἀπαύστως σε, αλλά καί νύν ημῶν, εκ πηλίνου στόματος δέξαι τήν αἴνεσιν.

Στερέωσον τής πίστεως εν τή πέτρα, καί πλάτυνον αγάπης σου τώ πελάγει, καρδίαν καί διάνοιαν τῶν σῶν δούλων, Μονάς τρισήλιε, σύ γάρ εἰ Θεός ημῶν, εφ' ὧ περ ἐλπίζοντες, μή αἰσχυνθεῖημεν.

Θεοτοκίον

Ο πάσαν πρίν υπόστασιν ουσιώσας, τής κτίσεως, εν μήτρα σου ουσιώθη, απείρω αγαθότητι Θεοτόκε, καί φώς τρισήλιον πάσιν ανέτειλε, τής μιάς θεότητος καί κυριότητος.

Κάθισμα Ἦχος β'

Τά άνω ζητών

Αγία Τριάς, ελέησον ούς έπλασας, καί ρύσαι πυρός, και πάσης κατακρίσεως, ότι πάντα δύνασαι, ως οικτίρμων Θεός καί πολυέλεος, διό προσπίπτομέν σοι κράζοντες, Ημάρτομεν, συγχώρησον φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένε αγνή, ελέησον τούς δούλους σου, καί ρύσαι πυρός, καί πάσης κολάσεως, εν νυκτί κραυγάζοντας, καί ημέρα τώ σώ Υιώ άχραντε, Μή υπερίδης τήν ποιμήνην σου, πρεσβείαις Χριστέ τής τεκούσης σε.

Ωδή δ'

Υμνώ σε, ακοή γάρ Κύριε

Νοείν σε, ουδέ τάξεις άυλοι, εξισχύουσι τών Αγγέλων, Τριάς μονάς άναρχε, αλλ' ούν ημείς πηλίνη γλώσση τήν σήν ουσιώδη αγαθότητα, καί ανυμνούμεν πίστει, καί δοξάζομεν.

Υπάρχων πλαστοουργός τής φύσεως, Παντοκράτωρ, τής τών ανθρώπων, πάσαν εμήν βλέπεις νύν, ως πανδερκής αδυναμίαν, διό κατοικτίρησον τόν δούλόν σου, καί πρός ζωήν βελτίστην επανάγαγε.

Μονάδος αρχικής ασύγχυτα, τρία Πρόσωπα ανυμνούμεν, ως ειδικώς έχοντα, καί μεριστώς τάς υποστάσεις, αλλ' ούν ηγνωμένα καί αμέριστα, έν τε βουλή, καί δόξη, καί θεότητι.

Θεοτοκίον

Ναόν σε καθαρόν καί άχραντον, αιπάρθενε Θεοτόκε, ο παντουργός εύρηκε, μόνην σαφώς εκ τού αιώνος, εν ώ κατοικήσας ανεμόρφωσε, τήν τών ανθρώπων φύσιν, ως φιλάνθρωπος.

Ωδή ε'

Ο φωτισμός

Ως ολικώς, επί πάντα τά όντα τής σής προνοίας, τάς ειρηνοδώρους απλών ακτίνας, καί σωτηρίους, Βασιλεύ τής ειρήνης, φρούρησόν με εν τή ειρήνη σου, σύ γάρ εί ζωή, καί ειρήνη τού σύμπαντος.

Τώ Μωϋσή, εν τή βάτω ως ώφθης πυρός εν είδει, Άγγελος εκλήθης Πατρός ο Λόγος, τήν πρός ημάς σου προδηλών παρουσίαν, δι' ής πάσι σαφώς ανήγγειλας, κράτος θεαρχίας μιάς τρισυπόστατον.

Η φυσικήν, συναϊδιον δόξαν προβαλλομένη, μοναρχικωτάτη Τριάς αγία, τούς ανυμνούντας ορθοδόξω σε πίστει, τής σής δόξης ιδείν αξίωσον, άναρχον καί μίαν αυγήν τήν τρισήλιον.

Θεοτοκίον

Συνεκτικός, κατ ουσίαν υπάρχων ο Θεός Λόγος, πάντων τών αιώνων εν τή γαστρί σου, Παρθενομήτορ, συνεσχέθη αφράστως, τούς ανθρώπους ανακαλούμενος, πρός τό ενικόν τής μιάς κυριότητος.

Ωδή ς'

Εν αβύσσω πταισμάτων

Θελητά τού ελέους ελέησον, τούς εις σέ πιστεύοντας, Θεέ τρισήλιε, καί τών πταισμάτων λύτρωσαι, καί παθών καί κινδύνων τούς δούλους σου. **(Δίς)**

Εν αφάτω πελάγει χρηστότητος, τήν απερινόητον τής σής ελλάμπεως, καί τριλαμπούς θεότητος, φωτοδότιδα αίγλην μοι βράβευσον.

Θεοτοκίον

Απορρήτως, Παρθένε ο ύψιστος, άνθρωπος εγένετο εκ σου, τόν άνθρωπον, ολικώς ενδυσάμενος, καί φωτί τρισηλίω κατηύγασε.

Κάθισμα Ήχος β'

Ευσπλαχνίας

Ευσπλαγχνίας τό πέλαγος ημίν υφαπλώσας, υπόδεξαι ημάς ελεήμον, βλέψον εις λαόν τόν σέ δοξάζοντα, δέξαι τάς ωδάς τών αιτουμένων σε, Τριάς μονάς άναρχε, εις σέ γάρ ελπίζομεν, τόν τών όλων Θεόν, τών πταισμάτων δούναι τήν συγχώρησιν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ευσπλαγχνίας κυήσασα πηγήν, συμπαθής σύ υπάρχεις, αγαθή Θεοτόκε, σύ γάρ τών πιστών μόνη αντίληψις σύ τών λυπουμένων η παράκλησις, διό σοι νύν άπαντες, εν πίστει προσπίπτομεν, ευρείν λύσιν δεινών, οι πλουτούντες μόνην σε βοήθειαν.

Ωδή ζ'

Εικόνας χρυσής

Ρυθμίζεις αεί, τών Αγγέλων στρατιάς πρός ατρεψίαν μόνος υπάρχων αναλλοίωτος, ο τρισυπόστατος Κύριος, δείξον ούν καμού τήν καρδίαν, απερίτρεπτον πάντοτε, πρός τό δοξάζειν σε θερμώς, καί ανυμνεῖν ευσεβώς. (Δίς)

Χοροί νοεροί, τών αὐλῶν ουσιῶν ταῖς σαῖς ακτίσι Θεέ μονάρχα καί τρισήλιε, καταυγαζόμενοι γίνονται, θέσει δευτερεύοντα φῶτα, ὧν καμέ ταῖς ελλάμψεσι, καί μετουσίαις δείξον φῶς, ὡς φωτουργός τριλαμπής.

Θεοτοκίον

Ιθύνειν ἡμάς, καί υψοῦν πρός ουρανοῦς μή διαλίπης, τοὺς σέ φιλοῦντας, ὁ διὰ τὴν ἀφ᾽ ὅτου φιλανθρωπίαν γενόμενος, ἄνθρωπος ἐν μήτρα Παρθένου, καί θεώσας τὸν ἄνθρωπον, καί θρόνῳ δόξης τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος.

Ὡδή η΄

Ἰνδάλματος χρυσοῦ

Ἀπρόσιπε Τριάς, συναΐδιε, συνάναρχε θεαρχία ἡ ἀπαράλλακτος ἐν πάσι, πλήν τῶν φωσφόρων ιδιοτήτων, πάσαν πονηρὰν κατάργησον, τῶν αντικειμένων βουλήν, καί ἐνόχλησιν τῶν Δαιμόνων, ἀβλαβή τηρῶν με αεί Κύριε πάντων. (Δίς)

Σοφῶς καί πανσθενῶς, ἀπερίγραπτε τρισήλιε μοναρχία, ἡ υποστήσασα τὸν κόσμον, καί συντηροῦσα ἐν ἀλωβήτῳ τάξει παντελεῖ, ἐνοίκησον τῇ ἐμῇ καρδίᾳ ὑμνεῖν καί δοξάζειν σε ἀσιγήτως, σὺν χοροῖς Αγγέλων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Σοφία τοῦ Πατρὸς ἀκατάληπτε, ἀνέκφραστε Θεοῦ Λόγε, τὴν ἀμετάβλητόν σου φύσιν οὐκ ἀλλοιώσας, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν συμπαθῶς ἀνέλαβες, καί τὴν ἐνιαίαν Τριάδα ἐδίδαξας πάντας σέβειν, ὡς κυριαρχίαν, ἀπάντων τῶν αἰῶνων.

Ὡδή θ΄

Ἡ τὸν πρό ἡλίου φωστήρα

Ἐκ φωτός ἀνάρχου, συνάναρχος Υἱός, φῶς ἐξανέτειλε, καί συμφυές φῶς Πνεῦμα ἐκπεπόρευται, ἀπορρήτως θεοπρεπῶς, ἀρρεύστου τῆς γεννήσεως, πιστευομένης, ἀμα δέ καί τῆς ἀφράστου ἐκπορεύσεως.

Λάμπσον τὰς καρδίας τρισήλιε θεότης, τῶν ὑμνούντων σε, τῷ τριλαμπεῖ φωτὶ σου, καί δὸς σύνεσιν, τοῦ ἐν πάσι κατανοεῖν, καί

πράττειν τό σόν θέλημα, τό αγαθόν καί τέλειον καί μεγαλύνειν καί δοξάζειν σε.

Άπειρος τή φύσει, υπάρχων ως Θεός, άπειρον πέλαγος τών οικτιρμών ως έχων κατωκτείρησας Τριάς πρώην, ούτω καί νύν οικτείρησον τούς δούλους σου, καί τών πταισμάτων λύτρωσαι καί πειρασμών καί περιστάσεων.

Θεοτοκίον

Σώσόν με Θεέ μου παντοίας επηρείας καί κακώσεως ο εν τρισί Προσώποις ανυμνούμενος, ανεκφράστως μοναδικώς, Θεός καί παντοδύναμος, καί τήν σήν ποιήμνην φύλαττε, τής Θεοτόκου ταίς εντεύξεσιν.

Τό, Αξιόν εστι... καί τά λοιπά, καί Απόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΩ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Αναστάσιμα

Ήχος β'

Τόν λίθον τού μνήματος, σφραγισθήναι μή κωλύσας, τήν πέτραν τής Πίστεως, αναστάς παρέσχες πάσι, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα...

Τόν κόλπον τόν άχραντον, εν υψίστοις μή κενώσας ταφήν καί ανάστασιν, υπέρ πάντων κατεδέξω, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

άντα υπέρ έννοιαν, πάντα υπερένδοξα, τά σά Θεοτόκε μυστήρια, τή αγνεία εσφραγισμένη, καί παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ εγνώσθης αψευδής, Θεόν τεκούσα αληθινόν, αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Έτερα

Αι Μυροφόροι όρθραιοι γενόμεναι, καί τό μνήμα κενόν θεασάμεναι, τοίς Αποστόλοις έλεγον, τήν φθοράν καθείλεν ο κραταιός, καί τούς εν Άδη ήρπασε τών δεσμών, κηρύξατε παρρησία, Ότι ανέστη Χρίστος ο Θεός, δωρούμενος ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα...

Τά μύρα τής ταφής σου, αι γυναίκες κομίσασαι, λαθραίως πρός τό μνήμα παρεγένοντο όρθρία, τών Ιουδαίων δειλιώσαι τήν αυθάδειαν καί στρατιωτών προορώσαι τήν ασφάλειαν, αλλά φύσις ασθενής τήν ανδρείαν ενίκησεν, ότι γνώμη συμπαθής τώ Θεώ

ευηρέστησε, προσφόρως ούν εκραύγαζον, Ανάστα Κύριε, βοήθησον ημίν, καί λύτρωσαι ημάς, ένεκεν τού ονόματός σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπερδεδοξασμένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, υμνούμέν σε, διά γάρ τού Σταυρού τού Υιού σου, κατεβλήθη ο Άδης, καί ο θάνατος τέθηκε, νεκρωθέντες ανέστημεν, καί ζωής ηξιώθημεν, τόν Παράδεισον ελάβομεν, τήν αρχαίαν απόλαυσιν διό ευχαριστούντες δοξολογούμεν, ως κραταιόν Χριστόν τόν Θεόν ημών, καί μόνον πολυέλεον.

Είτα ο Άμωμος τά Ευλογητάρια.

Η Υπακοή Ήχος β'

Μετά τό Πάθος πορευθείσαι εν τώ μνήματι πρόσ τό μυρίσαι τό σώμά σου αι γυναίκες Χριστέ ο Θεός, είδον Αγγέλους εν τώ τάφω καί εξέστησαν, φωνής γάρ ήκουον εξ αυτών, ότι ανέστη ο Κύριος, δωρούμενος τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

· Εν τώ ουρανώ τά όμματα, εκπέμπω μου τής καρδιάς, πρόσ σέ Σωτήρ, σώσόν με σή επιλάμψει.

· Ελέησον ημάς τούς πταιόντάς σοι πολλά καθ' εκάστην ώραν, ώ Χριστέ μου, καί δός πρό τέλους τρόπους, τού μετανοείν σοι.

Δόξα... καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, τό βασιλεύειν πέλει, τό αγιάζειν, τό κινείν τήν κτίσιν, Θεός γάρ εστιν, ομοούσιος Πατρί καί Λόγω.

Αντίφωνον Β'

· Ειμή ότι Κύριος ήν εν ημίν, τίς ικανός σώος φυλαχθήναι, εκ τού εχθρού άμα, καί ανθρωποκτόνου;

· Τοίς οδούσιν αυτών, μή παραδώς Σωτήρ τόν σόν δούλον, λέοντος τρόπον καθ' εμού κινούνται, καί γάρ οι εχθροί μου.

Δόξα... καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, ζωαρχία καί γέρας, πάντα γάρ τα κτιστά, ως Θεός ών δυναμοί, συντηρεί εν Πατρί δι' Υιού δέ.

Αντίφωνον Γ'

· Οι πεποιθότες επί Κύριον, εοίκασιν όρει τώ αγίω, οί ουδαμώς σαλεύονται, προσβολαίς τού Βελίαρ.

· Εν ανομίαις χείρας αυτών μή εκτεινάτωσαν οι θείως ζώντες, ου γάρ εά Χριστός, τή ράβδω τόν κλήρον αυτού.

Δόξα... καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, προσπηγάζει πάσα σοφία, ένθεν χάρις Αποστόλοις, καί τοίς άθλοις καταστέφονται Μάρτυρες, καί Προφήται ορώσι.

Προκείμενον

Εξεγέρθητι, Κύριε ο Θεός μου, εν προστάγματι ώ ενετείλω, καί συναγωγή λαών κυκλώσει σε.

Στίχ. Κύριε, ο Θεός μου, επί σοί ήλπισα.

Τό, Πάσα πνοή... Ευαγγέλιον Εωθινόν Δ' καί τά λοιπά.

Οι Κανόνες τού Πάσχα μετά τών Έιρμών εις δ', τής Θεοτόκου εις β' καί τών Μυροφόρων εις ς'.

Κανών τού Πάσχα Έχος α'

Ωδή α' Ο Ειρμός

Αναστάσεως ημέρα, λαμπρυνθώμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Καθαρθώμεν τάς αισθήσεις, καί οψόμεθα τώ απροσίτω φωτί τής Αναστάσεως, Χριστόν εξαστράπτοντα, καί, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανώς ακουσόμεθα, επινίκιον άδοντες.

Ουρανοί μέν επαξίως ευφραινέσθωσαν, γή δέ αγαλλιάσθω, εορταζέτω δέ κόσμος, ορατός τε άπας καί άόρατος, Χριστός γάρ εγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος.

Κανών τής Θεοτόκου

Έχος α'

Ού η ακροστιχίς εν τοίς πρώτοις Τροπαρίοις. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ειρμός ο αυτός

Θανατώσεως τόν όρον ανεμόχλευσας, τήν αιωνίαν ζωήν, κυφορήσασα Χριστόν, τόν έκ τάφου αναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καί τόν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδούσα σόν Υιόν καί Θεόν, χαίροις σύν Αποστόλοις, θεοχαρίτωτε αγνή, καί τό Χαίρε πρωτουργώς, ως πάντων χαράς, αιτία εισδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανών τών Μυροφόρων

Ποίημα Ανδρέου Κρήτης.

Ωδή α' Έχος β' Ο Ειρμός

Τήν Μωσέως ωδήν, αναλαβούσα βόησον ψυχή, Βοηθός καί σκεπαστής, εγένετό μοι εις σωτηρίαν, ούτός μου Θεός, καί δοξάσω

αυτόν.

Εσταυρώθης σαρκί, ο απαθής τή φύσει τού Πατρός, εκεντήθης τήν πλευράν, πηγάσας κόσμω αίμα καί ύδωρ, Σύ ημών Θεός, καί δοξάζομέν σε.

Τόν Σταυρόν σου τιμώ, καί τήν Ταφήν δοξάζω αγαθέ, καί υμνώ καί προσκυνώ τήν Εγερσίν σου, καί ανακράζω, Σύ ημών Θεός, καί δοξάζομέν σε.

Κάν εγεύσω χολής, ο γλυκασμός τής Εκκλησίας, αλλ’ επήγασας ημίν τήν αφθαρσίαν, εκ τής πλευράς σου, Σύ ημών Θεός, καί δοξάζομέν σε.

Ελογίσθης Σωτήρ, μετά νεκρών νεκρούς εγείρας, απεγεύσω τής φθοράς, διαφθοράν γάρ όλως ουκ έγνως. Σύ ημών Θεός, καί δοξάζομέν σε.

Ευφραινέσθω Σιών, αγαλλιášθω καί ο ουρανός, εξανέστη Χριστός, νεκρούς εγείρας υμνολογούντας, Σύ ημών Θεός, καί δοξάζομέν σε.

Οθονίοις ειλήσας, Ιωσήφ τό σώμά σου Χριστέ, εν μνημείω τώ καινώ, κατέθετό σε τήν σωτηρίαν, νεκρούς δέ ως Θεός εξανέστησας.

Προλαβούσαι τόν όρθρον, αι Γυναίκες είδον τόν Χριστόν, καί τοίς θείοις Μαθηταίς, εβόων, Όντως Χριστός ανέστη, δεύτε σύν ημίν ανυμνείτε αυτόν.

Δόξα...

Παναγία Τριάς, μία θεότης, άναρχε μονάς, ο Πατήρ καί ο Υιός, καί θείον Πνεύμα, σώζε τόν κόσμον, Σύ ημών Θεός, καί δοξάζομέν σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν αρχαίαν αράν, εν γαστρί σου λύσασα Σεμνή, ανεβλάστησας ημίν, τήν ευλογίαν, βρέφος τεκούσα, ούτος γάρ Θεός, ει καί σάρκα φορεί.

Καταβασία

Αναστάσεως ημέρα, λαμπρυνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Ωδή γ’; Ο Ειρμός

Δεύτε πόμα πίνωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ’ αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου

ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Νύν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε καί γή καί τά καταχθόνια, εορταζέτω γούν πάσα κτίσις τήν Έγερσιν Χριστού, εν ή εστερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον αναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθές, αυτός με συνδόξασον Σωτήρ, εν τή βασιλεία σου.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Επί τήν ακήρατον ζωήν, επανέρχομαι σήμερον αγαθότητι, τού γεννηθέντος εκ σου, καί πάσι τοίς πέρασιν Αγνή, τό φέγγος αστράψαντος.

Θεόν όν εκύησας σαρκί, εκ νεκρών καθώς είπεν εξεγειρόμενον, θεασαμένη Αγνή, χόρευε, καί τούτον, ως Θεόν, άχραντε μεγάλυνε.

Τών Μυροφόρων

Ο Ειρμός

Στειρωθέντα μου τόν νούν, καρποφόρον ο Θεός, ανάδειξόν με, γεωργέ τών καλών, φυτουργέ τών αγαθών, τή ευσπλαγχνία σου.

Τάς παλάμας Ιησού, προσηλώσας εν Σταυρώ τά έθνη πάντα, εκ τής πλάνης συλλαβών, πρόσ επίγνωσιν τήν σήν, συνεκαλέσω Σωτήρ.

Ιουδαίων ο λαός, τώ Πιλάτω εκβοά, Απόλυσόν μοι τόν κακούργον ληστήν, άρον, άρον, σταύρωσον τόν αναμάρτητον.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, συνεσκότασε τό φώς, η γή εσείσθη, καί εκ τάφου νεκροί, εξανέστησαν πολλοί, φόβω τού κράτους σου.

Παρεστώσα τώ Σταυρώ, η αμνάς σου Ιησού, κλαυθμώ εβόα, Πού πορεύη Υιέ; πού απέρχη ο αμνός, ο υπέρ πάντων σφαγείς;

Προσκυνώ σου τόν Σταυρόν, ανυμνώ καί τήν ταφήν, τιμώ τά Πάθη, καί τούς ήλους τών χειρών, καί τήν λόγχην Ιησού, καί τήν Ανάστασιν.

Εξανέστης Ιησού, εσκυλεύθη ο εχθρός, Αδάμ ερρύσθη, καί η Εύα σύν αυτώ, τών δεσμών καί τής φθοράς, τή Αναστάσει σου.

Αναστάντος σου Χριστέ, συνετρίβησαν μοχλοί, καί πύλαι Άδου, καί θανάτου τά δεσμά, διελύθησαν ευθύς, φόβω τού κράτους σου.

Θεοδόχε Ιωσήφ, δεύρο στήθι μετ' ημών, Ανέστη κράζων, Ιησούς ο λυτρωτής, ο εγείρας τόν Αδάμ, τή ευσπλαγχνία αυτού.

Ευφραινέσθω σύν ημίν, Μαθητών η δωδεκάς, σύν Μυροφόροις γυναιξί, καί Ιωσήφ, καί τοίς άλλοις Μαθηταίς, καί Μαθητρίαις Χριστού.

Δόξα...

Σύν Πατρί καί τόν Υιόν, καί τό Πνεύμα τό ευθές, τήν μίαν φύσιν, προσκυνώ καί ανυμνῶ, τοίς προσώποις διαιρών, καί τή ουσία ενών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρία εἰ Σεμνή, η εκ ρίζης Ιεσσαί, εξ ἥς η ράβδος, καί τό άνθος ο Χριστός, κατά σάρκα διήλθεν; ημάς, αναβλαστήσασα.

Καταβασία

Δεύτε πόμα πίνωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγῇν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ᾧ στερεούμεθα.

Κάθισμα Ἦχος β

Τά άνω ζητών

Τά μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομίζουσαι, Γυναίκες Σωτήρ, Αγγελου τή λαμπρότητι, τάς ψυχάς ηγάλλοντο, καί Θεόν σε τών όλων εκήρυττον, καί Μαθηταίς εβόων, Ὦντως ανέστη εκ τάφου η πάντων ζωή.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος ο αυτός

Τών Μαθητών σου ο χορός, σύν Μυροφόροις γυναιξίν, αγάλλεται συμφώνως, κοινήν γάρ εορτήν σύν αὐταίς εορτάζουσιν εις δόξαν καί τιμήν τῆς σῆς Αναστάσεως, καί διήλθεν; αὐτών βοώμέν σοι, Φιλάνθρωπε Κύριε, τῷ λαῷ σου παράσχου τό μέγα έλεος.

Ωδή δ; Ο Ειρμός

Επί τῆς θείας φυλακής, ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών καί δεικνύτω, φασφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Ἄρσεν μέν ως διανοίξαν, τήν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ως βροτός δέ, αμνός προσηγόρευται, άμωμος δέ, ως άγευστος κηλίδος, τό ημέτερον Πάσχα, καί ως Θεός αληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ενιαύσιος αμνός, ο ευλογούμενος ημίν, στέφανος Χριστός εκουσίως, υπέρ πάντων τέθυται, Πάσχα τό καθαρτήριον, καί αύθις εκ τού τάφου ωραίος, δικαιοσύνης ημίν έλαμψεν ήλιος.

Ο θεοπάτωρ μέν Δαυίδ, πρό τῆς σκιώδους κιβωτού, ήλατο σκιρτών, ο λαός δέ τού Θεού ο άγιος, τήν τών συμβόλων έκβασιν,

ορώντες, ευφρανθώμεν ενθέως, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου

Ο αὐτός

Ο διαπλάσας τον Αδάμ, τόν σόν προπάτορα Αγνή, πλάττεται εκ σού, καί θανάτω, τώ οικείω ἔλυσε, τόν δι᾽ ἐκείνου θάνατον σήμερον, καί κατηύγασε πάντας, ταίς θεϊκαῖς αστραπαῖς τῆς Αναστάσεως.

Ὦν απεκύησας Χριστόν, ωραιοτάτως εκ νεκρών, λάμψαντα Αγνή καθορώσα, η καλή καί άμωμος, εν γυναιξίν ωραία τε, σήμερον εις πάντων σωτηρίαν, σύν Αποστόλοις αὐτόν χαίρουσα, δόξαζε.

Τῶν Μυροφόρων

Ο Ειρμός

Τήν εκ Παρθένου σου γέννησιν, ο Προφήτης προβλέπων, ανεκήρυττε βοών. Τήν ακοήν σου ακήκοα καί εφοβήθην, ότι από θαιμάν, καί εξ όρους αγίου κατασκίου, επεδήμησας Χριστέ.

Διά Σταυρού ηχμαλώτευσας, τήν τού Ἄδου γαστέρα, καί συνήγειρας νεκρούς, καί τού θανάτου κατέλυσας τήν τυραννίδα, όθεν οι εξ, Αδάμ προσκυνούντες, υμνούμεν τήν ταφήν σου καί τήν Ἐγερσιν Χριστέ.

Ο ευδοκήσας Σωτήρ ημών, διά σπλάγχνα ελέους, προσπαγήναι τώ Σταυρώ, καί τῆς πατρώ ας λυτρώσασθαι ημάς κατάρας, λύσόν μου τά δεσμά τών πολλών εγκλημάτων, δύνασαι γάρ δσα θέλεις εκπληρούν.

Ο εν Σταυρώ προσηλώσας μου, τήν αρχαίαν κατάραν, καί πηγάσας μοι Σωτήρ, τήν ευλογίαν δι᾽ αίματος, εκ τῆς πλευράς σου, λύσόν μου τά δεσμά τών πολλών εγκλημάτων, δύνασαι γάρ όσα θέλεις εκπληρούν.

Ἄδης Σωτήρ συναντήσας σοι, έν τοίς καταχθονίοις επικράνθη, ενορών, ότι ούς πάλαι κατέπιεν ισχύσας, άρτι άκων αποδιδούς ερευνάται τά κάτω, καί γυμνούται καί σκυλεύεται νεκρούς.

Ει καί ο λίθος εσφράγισται, μετά τῆς κου στωδίας, ώ παράνομοι εχθροί, αλλ᾽ έξα νέστη ο Κύριος καθώς προείπε, λύων μου τά δεσμά τών πολλών εγκλημάτων, δύναται γάρ όσα θέλει εκπληρούν.

Ο αναστάς εκ τού μνήματος, καί σκυλεύσας τόν Ἄδην, καί ζωώσας τούς νεκρούς, καί αφθαρσίαν πηγάσας μοι, τή σή Εγέρσει,

λύσόν μου τά δεσμά τών πολλών εγκλημάτων, δύνασαι γάρ όσα θέλεις εκπληρούν.

Όντως αισχύνθητε άνομοι, ο Χριστός γάρ ανέστη, καί συνήγειρε νεκρούς, κράζων, θαρσείτε, νενίκηκα εγώ τόν κόσμον, πείσθητε ούν αυτώ, ή σιγήσατε πλάνοι, αθετούντες τήν Ανάστασιν αυτού.

Ο Μυροφόροις τό, Χαίρετε, αναστάς εκ τού τάφου, προσφωνήσας αγαθέ, καί Αποστόλοις, Κηρύξατε τήν Εγερσίν μου, λύσόν μου τά δεσμά, τών πολλών εγκλημάτων, δύνασαι γάρ όσα θέλεις εκπληρούν.

Ιωσήφ τόν ευσχήμονα, ζηλωτήν ευσεβείας, βουλευτήν καί μαθητήν, σύν Μυροφόροις τιμήσωμεν καί Αποστόλοις, κράζοντες σύν αυτοίς, καί πιστώς ανυμνούντες τού Σωτήρος τήν Ανάστασιν φαιδρώς.

Δόξα...

Υπερουσίου θεότητος, τήν αμέριστον δόξαν, τίς ισχύσει εξειπείν, έν γάρ τή φύσει υπάρχουσα, Τριάς υμνείται, άναρχος, συμφυής, ως μονάς εν τριάδι υμνουμένη, υποστάσεσιν απλαίς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν έν γαστρί σου σκηνώσαντα, αλοχεύτως τεκούσα, Μητροπάρθενε αγνή, ακαταπαύστως ικέτευε, ως Θεοτόκος, λύσαί μου τά δεσμά τών πολλών εγκλημάτων, δύνασαι γάρ όσα θέλεις βοηθείν.

Καταβασία

Επί τής θείας φυλακής, ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών καί δεικνύτω, φασφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μύρου τόν ύμνον προσοίσομεν τώ Δεσπότη, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Τήν άμετρόν σου ευσπλαγχνίαν, οι ταίς τού Αδου σειραίς, συνεχόμενοι, δεδορκότες, πρός τό φώς ηπείγοντο Χριστέ, αγαλλομένω ποδί, Πάσχα κροτούντες αιώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τώ προϊόντι Χριστώ εκ τού μνήματος, ως νυμφίω, καί συνεορτάσωμεν, ταίς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεού τό σωτήριον.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Φωτίζεται θείαις ακτίσι, καί ζωηφόροις ταίς τῆς Αναστάσεως τοῦ Υιοῦ σου, Θεομήτορ ἀχραντε, καί χαρμονῆς ἐμπίπλεται, τῶν ευσεβῶν ἡ Ομήγουρις.

Οὐκ ἠνοιξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρκούσθαι μνήματος οὐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεύ τῆς κτίσεως, ὅθεν ἐξαναστάντα σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

Τῶν Μυροφόρων

Ο Ειρμός

Τὴν ἀχλὺν τὴν ψυχῆς μου, Σωτήρ μου διασκεδάσας, τῷ φωτὶ τῶν ἐντολῶν σου, καταύγασόν με ὡς ὁ μόνος, τῆς εἰρήνης Βασιλεύς.

Σὺ τὴν ἀρχαίαν στολὴν μου, ἣν μοι ἐξύφανεν, οἶμοι! ὁ σπορεύς τῆς ἀμαρτίας ἐξέδυσάς με Σωτήρ μου, ἐνδυσάμενος ἐμέ.

Φύλλα συκῆς ἐρραψέ μοι, ἡ ἀμαρτία μου οἶμοι! μὴ φυλάξαντι Σωτήρ μου τὴν ἀχραντον ἐντολήν σου, τῇ τοῦ ὀφεως βουλή.

Τὴν πληγωθεῖσαν ψυχὴν μου, τοῖς ληστροκοῖς λογισμοῖς μου, ἐπιστάς ὁ ἐκ Μαρίας, καί ἐλαιοῦ ἐπιχύσας, ἐθεράπευσε Χριστός.

Ἐν τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα, ἡ ἀμεμπτος Θεοτόκος, μητρικῶς ἀνεκαλεῖτο, Κατέλιπές με τὴν μόνην, Υἱέ μου καὶ Θεέ.

Σὺ τὸν ἀρχέκακον ὄφιν, τῷ ὀπλῳ τῷ τοῦ Σταυροῦ σου, καθελὼν τῇ σῇ Εγέρσει, συνέτριψας τὸ κέντρον, τοῦ θανάτου Ἰησοῦ.

Ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον, ποῦ σου, Ἄδη τὸ νίκος, ὁ Ἀδὰμ συνεκβοάτω, συντέτριψαι ζωώσει, τοῦ ἐγείραντος νεκρούς.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸ μνῆμα καταλαβούσαι, τοῦ ζωώσαντος τοὺς κάτω, φωνῆς ἤκουον λεγούσης, Ἐξανέστη ὁ Χριστός.

Τῶν ευσεβῶν Μυροφόρων, τὴν μνήμην ἐπιτελοῦντες, καὶ πάντων τῶν Μαθητῶν σου, ἐν τῇ φαιδρᾷ σου Εγέρσει, ἀνυμνοῦμέν σε Χριστέ.

Τὸν Εὐσχήμονα πάντες, τιμήσωμεν ἐπαξίως, ὅς τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθεῖλε, καὶ ἐκήδευσεν πιστῶς.

Δόξα...

Σέ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, καὶ τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, προσκυνῶ τρεῖς υποστάσεις καὶ ἐν τὰ τρία πιστεύω, οὐσιότητι μιά.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σέ τὴν ἀσπόρῳ κηῖσαι, γεννήσασαν ὑπὲρ φύσιν, τὸν καινίσαντα τὴν φύσιν, Χριστὸν τὸν μόνον Δεσπότην, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοί.

Καταβασία

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μύρου τόν ύμνον προσοίσωμεν τώ Δεσπότῃ, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Ωδή ς#39; Ο Ειρμός

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις τής γής, καί συνέτριψας μοχλούς αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ως εκ κήτους Ιωνάς, εξανέστης τού τάφου.

Φυλάξας τά σήμαντρα σώα Χριστέ, εξηγέρθης τού τάφου, ο τάς κλείς τής Παρθένου μή λυμηνάμενος, εν τώ τόκω σου, καί ανέωξας ημίν, Παραδείσου τάς πύλας.

Σώτέρ μου τό ζών τε καί άθυτον, ιερίον ως Θεός, σεαυτόν εκουσίως, προσαγαγών τώ Πατρί, συνανέστησας, παγγενή τόν Αδάμ, αναστάς εκ τού τάφου.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Ανήκται τό πάλαι κρατούμενον, τώ θανάτῳ καί φθορά, διά τού σαρκωθέντος, εκ σής αχράντου γαστρός πρός τήν άφθαρτον, καί αϊδιον ζωήν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατήλθεν εν τοίς κατωτάτοις τής γής ο λαγόσι σου Αγνή, κατελθών καί οικήσας, καί σαρκωθείς υπέρ νούν καί συνήγειρεν, εαυτώ τόν Αδάμ, αναστάς εκ τού τάφου.

Τών Μυροφόρων

Ο Ειρμός

Βυθώ αμαρτημάτων συνέχομαι αεί, καί εν πελάγει τού βίου βυθίζομαι, αλλ#39; ως περ τόν Ιωνάν εκ τού θηρός, καμέ τών παθών ανάγαγε, καί διάσωσόν με.

Νεκρός εστιν ο Άδης, θαρσείτε γηγενείς, ο γάρ Χριστός επί ξύλου κρεμάμενος, απέρριψε τήν ρομφαίαν κατ αυτού, καί κείται νεκρός, ούς είχε γάρ εσκυλεύθη γυμνωθείς.

Εσκύλευται ο Άδης, θαρσείτε οι νεκροί, καί τά μνημεία ηνοιχθη, εγείρεσθε, βοά υμίν εκ τού Άδου ο Χριστός, ο πάντας ελθών λυτρώσασθαι, εκ θανάτου καί φθοράς.

Νεκρούς ούς περ ισχύσας, κατέπιες ποτέ, νύν απαιτούμενος Άδη, απόδος μοι, βοά σοι ο ζωοδότης καί Θεός, ο πάντας ελθών λυτρώσασθαι, τής απλήστου σου γαστρός.

Ο Κύριος ανέστη σκυλεύσας τόν εχθρόν καί τούς δεσμίους εκσπάσας, ανήγαγε πάντας, καί τόν πρωτόπλαστον Αδάμ, αυτόν ανιστών ως εύσπλαγχνος, καί φιλόανθρωπος Θεός.

Σινδόνι σε ειλήσας, κατέθετο Χριστέ, Ιωσήφ ο ευσχήμων εν μνήματι, μυρίσας δέ τόν λυθέντα σου ναόν, τού σώματος, προσεκύλισε, λίθον μέγαν τή σορώ.

Γυναίκες Μυροφόροι, τί σπεύδετε λοιπόν, τί δέ τά μύρα τώ ζώντι κομίζετε; ανέστη καθώς προείπεν ο Χριστός, παυσάσθω υμών τά δάκρυα, μετελθόντα εις χαράν.

Δόξα...

Τριάδα εν μονάδι υμνήσωμεν πιστοί, σύν τώ Υιώ τόν Πατέρα δοξάζοντες, καί Πνεύμα τό Ομοούσιον Υιώ, καί όν εν Πατρί συνάναρχον, καί αΐδιον Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Γαστρί αγεωργήτως συνέλαβες Αγνή, τής αφθαρσίας τόν βότρυν ως άμπελος, εξ ού τής αθανασίας οι κρουνοί, ως οίνον ημίν πηγάζουσι, τήν αιώνιον ζωήν.

Καταβασία

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις τής γής, καί συνέτριψας μοχλούς αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ως εκ κήτους Ιωνάς, εξανέστης τού τάφου.

Κοντάκιον Αυτόμελον

Ήχος β' 39;

Τό Χαίρε ταίς Μυροφόροις φθεγζάμενος, τόν θρήνον τής προμήτορος Εύας κατέπαυσας, τή Αναστάσει σου, Χριστέ ο Θεός, τοίς Αποστόλοις δέ τοίς σοίς κηρύττειν επέταξας, ο Σωτήρ εξανέστη τού μνήματος.

Ο Οίκος

Επί τόν τάφον σου Σωτήρ, αι Μυροφόροι πορευόμεναι, πρός εαυτάς διηπόρουν τώ νοϊ, καί εφθέγγοντο. Τίς ημίν τόν λίθον αποκυλίσει τού μνήματος; Καί αναβλέψασαι, ορώσιν ότι ο λίθος αποκεκύλισται, τή μορφή δέ τού Αγγέλου σύν τή στολή εθαμβούντο, συνείχοντο δέ τρόμω, καί φεύγειν ενόμιζον, καί πρός αυτάς ο νεανίσκος εβόησε. Μή φοβείσθε υμείς, όν ζητείτε, ανέστη, δεύτε, ίδετε τόν τόπον, όπου έκειτο τό σώμα τού Ιησού, καί ταχύ πορευθείσαι, απαγγείλατε τοίς Μαθηταίς, ο Σωτήρ εξανέστη τού μνήματος.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή τρίτη από τού Πάσχα, τήν τών αγίων γυναικών Μυροφόρων εορτήν εορτάζομεν, έτι δέ μνείαν ποιούμεθα καί τού εξ Αριμαθαίας Ιωσήφ, ός ήν μαθητής κεκρυμμένος, πρός δέ, καί τού νυκτερινού μαθητού Νικοδήμου.

Στίχοι

- Χριστώ φέρουσιν αι Μαθήτριάι μύρα.
- Εγώ δέ ταύταις ύμνον, ως μύρον φέρω.

Ταίς τών αγίων Μυροφόρων πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' 39; Ο Ειρμός

Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά Πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Γυναίκες μετά μύρων θεόφρονες, οπίσω σου έδραμον, όν δέ ως θνητόν, μετά δακρύων εζήτουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζώντα Θεόν, καί Πάσχα τό μυστικόν, σοίς Χριστέ Μαθηταίς ευηγγελίσαντο.

Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Άδου τήν καθαίρεσιν, άλλης βιοτής, τής αιωνίου απαρχήν, καί σκιρτώντες υμνούμεν τόν αίτιον, τόν μόνον ευλογητόν τών Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Ως όντως ιερά καί πανέορτος, αύτη η σωτήριος, νύξ καί φωταυγής, τής λαμπροφόρου ημέρας τής εγέρσεως, ούσα προάγγελος, εν ή τό άχρονον φώς, εκ τάφου σωματικώς, πάσιν επέλαμψεν.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Νεκρώσας ο Υιός σου τόν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πάσι τοίς θνητοίς, τήν διαμενουσαν ζωήν, εις αιώνας αιώνων δεδώρηται, ο μόνος ευλογητός τών πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τής κτίσεως, γενόμενος άνθρωπος, ώκησε τήν σήν, θεοχαρίτωτε νηδύν, καί σταυρόν υπομείνας καί θάνατον, ανέστη θεοπρεπώς, συνεγείρας ημάς, ως παντοδύναμος.

Τών Μυροφόρων

Ο Ειρμός

Τά Χερουβίμ μιμούμενοι, Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, ἐχόρευον βοῶντες, Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καί κρίσει ἐπήγαγες, ταῦτα πάντα διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, ὁ ὑπερύμνητος, καί δεδοξασμένος εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σὺ ὡς φιλόανθρωπος θέλων, πάντας σῶσαι ἐκ πλάνης, οὐς ἐπλασας, ἠνέσχου, προσηλωθῆναι τῷ σταυρῷ, ἵνα τὴν συγχωσθεῖσαν εἰκόνα τοῖς πάθεσι, ταύτην τῇ σαρκί σου ἀνανεώσης Σωτὴρ, καί Ἄδην καθελὼν, συνεξανέστησας, καί τοὺς θανόντας σεαυτῷ.

Ἐν τῷ σταυρῷ ὑψούμενος πάντας προσεκαλέσω, πρὸς σεαυτὸν οἰκτίρμον ὡς ἐπηγγείλω ἀγαθὴ, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ ταῦτα πάντα, διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν παθεῖν ἠυδόκησας, ὅθεν καί τῷ Ληστή, τὰς τοῦ Παραδείσου πύλας ἠνέωξας Σωτὴρ.

Σὺ τὸν ναὸν τοῦ σώματος ἡγείρας τὸν λυθέντα, τριήμερον ἐκ τάφου, ὡς ἐπηγγείλω ἀγαθὴ, ἵνα ἐν ἀληθείᾳ γνωρίσης τὴν δόξαν σου, ἦν ἡμῖν πηγάζεις διὰ τῆς πίστεως, δεσμίους ἀφελὼν οὐς κατεῖχε πάλαι Ἀδης πεπεδημένους.

Ὡ Ἰουδαίων ἀνοῖα! ὦ μανία ἀνόμων! Τί ἀπίστον ἰδόντες, οὐκ ἐπιστεύσατε Χριστῷ; ὅτι τοὺς ἀσθενούντας ἐν λόγῳ οὐκ ἡγείρεν, ἢ ὅτι πάντα κόσμον αὐτός οὐκ ἔσωσε; Πεισάτωσαν ὑμᾶς κἂν οἱ στρατιῶται, οἱ ἀναστάντες ἐκ νεκρῶν,

Οἱ νεκρωθέντες φύλακες, νῦν λεγέτωσαν, ὅπως ἐκλάπη ὃν οὐκ εἶδον, οἱ ἀγνώμονες παντί, Εἰ γὰρ ἐξαναστάντα οὐκ εἶδον, οὐκ ἤσθοντο, πῶς κλαπέντα οὕτω νοήσαι εἶχόν ποτε; Πεισάτωσαν ὑμᾶς, κἂν ὁ λίθος οὗτος, καί τὰ ἐντάφια Χριστοῦ.

Τί ὡς νεκρὸν φυλάττετε; τί σφραγίδας τῷ λίθῳ τεθήκατε, Εβραῖοι, φόβον φοβούμενοι κλοπῆς, ἰδοὺ ἐν ἀληθείᾳ ὁ τάφος ἐσφράγισται, πῶς οὖν ἐξανέστη, εἰ μὴ Θεός ἦν ὁ Χριστός; Πεισάτωσαν ὑμᾶς οἱ ἐξαναστάντες, καί οραθέντες τοῖς πολλοῖς.

Δόξα...

Σὺν τῷ Πατρὶ δοξάζομεν, τὸν Υἱὸν καί τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, βοῶντες, ἀκαταπαύστῳ τῇ φωνῇ, Τριάς μοναδική οὐσία, ἐλέησον, σῶσον πάντας, ἡ ἐν τρισὶ προσώποις μονάς, οἰκτίρησον ἡμᾶς, ὁ δεδοξασμένος Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἐν τῇ γαστρὶ σου Ἄχραντε, πῶς ἐχώρησας βρέφος, ὃν τρέμουν σὺν δυνάμει, αἱ τῶν Ἀγγέλων ὡς Θεόν, εἰ μὴ ὡς ἠβουλήθη, ὡς οἶδεν,,

εσκήνωσε, πάντας θέλων, σώσαι τούς εξ Αδάμ γηγενείς, λύσας τόν Αδάμ τῆς αράς εκείνης, τῆς διά βρώσεως πικράς.

Καταβασία

Ο Παῖδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο ὁ μόνος ευλογητός τῶν Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ωδή η' 39; Ο Ειρμός

Αὕτη ἡ κλητή καί αγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καί κυρία, εορτῶν εορτή, καί πανηγυρίς ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἡ εὐλογούμεν, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας ευφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέρᾳ τῆς Εγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνούντες αὐτόν, ως Θεόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καί ἴδε, ἰδοὺ γάρ ἤκασί σοι, θεοφεγγεῖς ως φωστήρες, ἐκ δυσμῶν, βορρα, καί καί θαλάσσης, καί ἐώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογούντα, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καί Λόγε, καί Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν υποστάσεσι φύσις, υπερούσιε, καί υπέρθεε εἰς σέ βεβαπτίσμεθα, καί σε εὐλογούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου

Ο αὐτός

Ἦλθε διά σου εἰς τόν κόσμον ὁ κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καί τήν γαστέρα τοῦ Ἄδου διαρρήξας θνητοῖς, τήν Ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο, διό εὐλογούμεν αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅλον καθελὼν τοῦ θανάτου τό κράτος, ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ως Θεός κραταιός, συνανύψωσεν ἡμᾶς, καί ἐθέωσε, διό ἀνυμνούμεν αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Μυροφόρων

Ο Ειρμός

Τόν ἐν τῇ βάτῳ Μωσεὶ, τῆς Παρθένου τό θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαντα ποτέ, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἱ τοῦ ἡλίου αὐγαί, συνεστέλλοντο φόβῳ, τῶν Χριστοῦ παθημάτων, καί ἀνίσταντο νεκροί, καί ὄρη ἐκλονεῖτο, καί ἐδονεῖτο ἡ γῆ, καί Ἄδης ἐγυμνοῦτο.

Οι εν καμίνω ποτέ, τρισμακάριοι Παῖδες, ανυψούντες τας χείρας, προετύπουν αγαθέ, τόν άχραντον Σταυρόν σου, δι᾽ οὐ καθεῖλες Χριστέ, εχθροῦ τήν δυναστείαν.

Ὡ Ιουδαῖοι τυφλοί, πλάνοι καί παραβάται, οἱ Χριστοῦ τή Εγέρσει, απειθούντες ὡς ψευδεῖ, τί άπιστον οράτε; ὅτι ανέστη Χριστός, ο τούς νεκρούς εγείρας;

Ὡ Ιουδαῖοι εχθροί, κάν ημῖν απιστεῖτε, τούς υμῶν στρατιώτας, ερωτήσατε υμεῖς, τί έπαθον εκείνοι; τίς ο κυλίσας χερσί, τόν λίθον τού μνημείου;

Τίς ο ξηράνας συκήν; τίς δέ τήν ξηρανθείσαν, ιασάμενος χείρα; τίς ο χορτάσας ποτέ, τά πλήθη εν ερήμῳ; εἰμή Χριστός ο Θεός, ο τούς νεκρούς εγείρας.

Τίς ο φωτίσας τυφλούς, καί λεπρούς εκκαθάρας, καί χωλούς ανορθώσας, καί πεζεύσας ὡς ξηράν, τήν θάλασσαν αβρόχως; εἰμή Χριστός ο Θεός, ο τούς νεκρούς εγείρας.

Τίς ο εγείρας νεκρόν, τεταρταῖον εκ τάφου, καί τής χήρας τόν υῖόν; τίς ο σφίγξας ὡς Θεός, παράλυτον εν κλίνῃ; εἰμή Χριστός ο Θεός, ο τούς νεκρούς εγείρας.

Κράζει ο λίθος αυτός, αἱ σφραγίδες βοῶσιν, άς υμεῖς επιθέντες, κατεστήσατε φρουρούς φυλάσσοντας τό μνήμα, ὄντως ανέστη Χριστός, καί ζή εις τούς αἰῶνας.

ὄντως ανέστη Χριστός, εσκυλεύθη ο Ἄδης, ενεκρώθη ο ὄφις, ελυτρώθη ο Αδάμ, εσώθησαν οἱ κάτω, Τί απιστεῖτε λοιπόν, εχθροί καί παραβάται;

Δόξα...

Σύν τῷ Πατρί τόν Υῖόν, καί τό άγιον Πνεῦμα, τήν αγίαν Τριάδα, εν θεότητι μιά, δοξάζομεν βοῶντες, Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰ εις τούς αἰῶνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν τή γαστρί σου Αγνή, τόν αείζων ἄρτον, φυραθέντα αφύρτως, εν φυράματι ημῶν, εγέννησας ατρέπτως, ένα Χριστόν τόν Θεόν, εν δυσί ταῖς ουσίαις.

Καταβασία

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τῶν Σαββάτων, η βασιλῆς καί κυρία, εορτῶν εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, εν ἡ ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αἰῶνας.

Ωδή θ᾽39; Ο Ειρμός

Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου, επί σέ ανέτειλε, Χόρευε νύν, καί αγάλλου Σιών, σύ δέ αγνή, τέρπου Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Ω θείας! ώ φίλης! ώ γλυκυτάτης σου φωνής! μεθ' ημών αψευδώς γάρ, επηγγείλω, έσεσθαι, μέχρι τερμάτων αιώνος Χριστέ, ήν οι πιστοί, άγκυραν ελπίδος, κατέχοντες αγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τό μέγα, καί ιερώτατον Χριστέ, ώ σοφία καί Λόγε, τού Θεού καί δύναμις, δίδου ημίν εκτυπώτερον, σου μετασχείν, εν τή ανεσπέρω, ημέρα τής βασιλείας σου.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Συμφώνως Παρθένε, σέ μακαρίζομεν πιστοί, Χαίρε πύλη Κυρίου, χαίρε πόλις έμψυχε, χαίρε, δι' ής ημίν έλαμψε, σήμερον φώς τού εκ σου τεχθέντος, τής εκ νεκρών αναστάσεως.

Ευφραίνου, αγάλλου, η θεία πύλη τού φωτός, ο γάρ δύνας εν τάφω, Ιησούς ανέτειλε, λάμψας ηλίου φαιδρότερον, καί τούς πιστούς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τών Μυροφόρων

Ο Ειρμός

Τήν υπερφυώς σαρκί συλλαβούσαν έν γαστρί, τόν εκ Πατρός αχρόνως, προεκλάμψαντα Λόγον, εν ύμνοις ασιγήτοις, μεγαλύνωμεν πιστοί.

Τόν εν τώ Σταυρώ Ληστήν, επιγνόντα σε Θεόν, κληρονόμον ειργάσω, νοητού Παραδείσου, τό Μνήσθητι βοώντα, παντοδύναμε Σωτήρ.

Ερραπίσθης δι' ημάς, ενεπτύσθης Ιησού, υπό τών παρανόμων, ο τάς πλάκας τού νόμου, χαράξας εν Σιναίω, τώ θεράποντι Μωσεί.

Όξος καί χολήν Σωτήρ, εποτίσθης δι' ημάς, ο δούς ημίν τό Σώμα, καί τό τίμιον Αίμα, εις βρώσιν τε καί πόσιν, αιωνίου σου ζωής.

Τήν ζωοποιόν πλευράν, λόγχη κεντηθείς Χριστέ, τό άχραντόν σου Αίμα, καί τό τίμιον Ύδωρ, επήγασας τώ κόσμω, ως αείζωνον πηγήν.

Ελογίσθης εν νεκροίς, ο ζωώσας τούς νεκρούς, έν τάφω κατετέθης, ο κενώσας τούς τάφους, εσκύλευσας τόν Αδην, αναστήσας τόν Αδάμ.

Εξανέστης Ιησού, εδεσμεύθη ο εχθρός, εσκυλεύθη ο Άδης, εγυμνώθησαν τάφοι, ηγέρθησαν οι κάτω, προσκυνούντες σε Χριστέ, ο κλέψας τόν νεκρόν.

Τίς, μάλιστα δε καί γυμνόν; τί πλανάσθε Εβραίοι; ο Χριστός εξανέστη, καί λέλυνται τού Άδου, τά δεσμά καί οι μοχλοί.

Δόξα σοι Χριστέ Σωτήρ, ο πηγάσας τήν ζωήν, καί τό φώς ανατείλας, τοίς εν σκότει αγνοίας, καί πάσαν καταλάμψας, τή Εγέρσει σου τήν γήν.

Ο ευσχήμων βουλευτής, ανυμνείσθω Ιωσήφ, μετά τών Μυροφόρων, καί τών θείων Μαθητών, ως κήρυξ ών καί ούτος, τής Εγέρσεως Χριστού.

Ιωσήφ τόν θαυμαστόν, ευφημήσωμεν πιστοί, συνάμα Νικοδήμω, καί πισταίς Μυροφόροις, ο Κύριος ανέστη, εκβοώντες αληθώς.

Δόξα...

Άναρχος εί ο Πατήρ, άκτιστος εί ο Υιός, σύνθρονον καί τό Πνεύμα, έν τά τρία τή φύσει, καί τρία τοίς προσώποις, είς Θεός αληθινός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ευφραινέσθω Ιεσσαί, χορευέτω καί Δαυίδ, ιδού γάρ η Παρθένος, η θεόφυτος ράβδος, εβλάστησε τό άνθος, τόν αείζων Χριστόν.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου επί σε ανέτειλε. Χόρευε νύν καί αγάλλου, Σιών, σύ δέ, αγνή, τέρπου, Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Τό, Άγιος Κύριος ο Θεός ημών γ'

Εξαποστειλάριον τού Πάσχα

Ήχος β'

Σαρκί υπνώσας ως θνητός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, τρι ήμερος εξανέστης, Αδάμ εγείρας εκ φθοράς καί καταργήσας θάνατον, Πάσχα τής αφθαρσίας, τού κόσμου σωτήριον.

Έτερον τών Μυροφόρων Αυτόμελον

Ήχος ο αυτός

Γυναίκες ακουτίσθητε, φωνήν αγαλλιάσεως, Τύραννον Άδην πατήσας, φθοράς εξήγειρα κόσμον, δράμετε φίλοις είπατε, τοίς

εμοίς ευαγγέλια, βούλομαι γάρ τό πλάσμα μου, χαράν εκείθεν αυγάσαι, εξ ἧς προήλθεν ἡ λύπη. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἶνους

Ἰστώμεν Στίχους η'', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστασιμα δ''; καί Ανατολικά δ'';.

Ἦχος β'';

Πάσα πνοή, καί πάσα κτίσις, σέ δοξάζει Κύριε, ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τόν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τήν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόνητος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι, πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν τηρούντες τόν Βασιλέα; διατί γάρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τήν πέτραν τῆς ζωῆς; ἡ τόν ταφέντα δότωσαν, ἡ ἀναστάντα προσκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν, Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου. Σωτήρ ἡμῶν δόξα σοι.

Χαίρετε λαοί, καί ἀγαλλιᾶσθε, Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τόν λίθον τοῦ μνήματος, αὐτός ἡμᾶς εὐηγγελίσαστο εἰπὼν, Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου, καί ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας, Χαίρετε Λαοί, καί ἀγαλλιᾶσθε.

Ἄγγελος μὲν τό Χαίρε, πρό τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῇ Κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν, Ἄγγελος δέ τόν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν, ὁ μὲν ἀντί τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων, ὁ δέ ἀντί θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν, Διό βοῶμέν σοι, Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων, Κύριε δόξα σοι.

Στιχηρά Ανατολικά

Ἐρραναν μύρα μετὰ δακρύων, ἐπὶ τό μνῆμα σου αἱ Γυναῖκες, καί ἐπλήσθη χαράς τό στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν, Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Αἰνεσάτωσαν ἔθνη καί λαοί Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, τόν ἐκουσίως δι, ἡμᾶς σταυρόν υπομείναντα, καί ἐν τῷ ἁδῇ τριημερεύσαντα, καί προσκυνησάτωσαν αὐτοῦ τήν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, δι' ἧς, πεφώτισται πάντα τοῦ κόσμου τὰ πέρατα.

Εσταυρώθης, ἐτάφης, Χριστέ, ὡς ἡβουλήθης, ἐσκύλευσας τόν θάνατον, ὡς Θεός καί Δεσπότης, δωρούμενος τῷ κόσμῳ ζωὴν αἰώνιον, καί τό μέγα ἔλεος.

Ὅντως παράνομοι σφραγίσαντες τόν λίθον, μείζονος ἡμᾶς θαύματος ἠξιώσατε, ἔχουσι τήν γνώσιν οἱ φύλακες, σήμερον προήλθε τοῦ μνήματος, καί ἔλεγον, Εἶπατε, ὅτι ἡμῶν κοιμωμένων, ἦλθον οἱ Μαθηταί, καί ἐκλεψαν αὐτόν. Καί τίς κλέπτει νεκρόν,

μάλιστα δέ καί γυμνόν. Αυτός ανέστη αυτεξουσίως ως Θεός, καταλιπών καί εν τώ τάφω τά εντάφια αυτού. Δεύτε ίδετε Ιουδαίοι, πώς ου διέρρηξε τάς σφραγίδας, ο τόν θάνατον πατήσας, καί εν τώ γένει τών ανθρώπων, τήν ατελεύτητον ζωήν δωρούμενος, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... ΕΩΘΙΝΟΝ ' Ηχος β'

Μετά μύρων προσελθούσαις, ταίς περί Μαριάμ Γυναιξί, καί διαπορουμέναις, πώς έσται αυτοίς τυχείν τού εφετού, ωράθη ο λίθος μετηρμένος, καί θείος Νεανίας, καταστέλλων τόν θόρυβον αυτών τής ψυχής, Ηγέρθη γάρ φήσιν, Ιησούς ο Κύριος, διό κηρύξατε τοίς κήρυξιν αυτού Μαθηταίς τήν Γαλιλαίαν δραμείν, καί όψεσθε αυτόν, αναστάντα εκ νεκρών, ως ζωοδότην καί Κύριον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διά γάρ τού εκ σου σαρκωθέντος, ο Άδης ηχμαλώτισται, ο Αδάμ ανακέκληται, η κατάρρα εξωποιοήθημεν, διό ανυμνούντες βοώμεν. Ευλογητός Χριστός ο Θεός ημών, ο ούτως ευδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Οι Μακαρισμοί τού Ήχου εις δ'

Ήχος β'

Μνήσθητι εύσπλαγχνε καί ημών, καθώς εμνημόνευσας τού Ληστού, εν τή βασιλεία τών ουρανών.

Ξύλον εξεδίωξε τόν Αδάμ, Σταυρός αντεισήγαγε τόν Ληστήν, εν τή βασιλεία τών ουρανών.

Τάφος υπεδέξατό σε Σωτήρ, τόν τάφους κενώσαντα, καί νεκρούς, ζωήν δωρησάμενον ως Θεόν.

Απόστολοι ένδοξοι τού Χριστού, αυτόν ικετεύσατε εκτενώς, ίνα τών κινδύνων σώση ημάς.

Καί από τού Κανόνος τών Μυροφόρων, Ωδή ς' εις δ'.

Ο Απόστολος τής ημέρας

Ευαγγέλιον κατά Μάρκον

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, Αινείτε αυτόν εν τοίς υψίστοις. Αλληλούϊα.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά τῆς Εορτῆς γ'

Ἦχος πλ. α' Χαίροις ασκητικῶν

Ἦλοις προσηλωθεῖς, τήν αράν, τήν ἐν τῷ ξύλῳ διὰ ξύλου ἐξήλειψας, τεθείς δέ ἐν τῷ μνημείῳ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκρούς, θεϊκῇ δυνάμει ἐξανέστησας, Τήν σὴν δυναστείαν, μεγαλοφώνως δοξάζομεν, Πάσχα τό θεῖον, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ἡ ζωὴ ἡμῶν, τοῦ Πατρός τό ἀπαύγασμα, Ὅθεν τὰ ἐπουράνια, τῇ γῇ συναγάλλονται, ἐπινικίους ὠδὰς σοι, νικοποιέ Λόγε ἄδοντες, Χριστέ παντοκράτορ, τῷ παρέχοντι τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Ἄρα μετὰ νεκρῶν ἡ ζωή; ὑπὸ τήν γῆν τε ὁ ἀνέσπερος Ἥλιος, εἰσέτι καί νῦν ὑπάρχει; τῶν Μυροφόρων χορός, θρηνωδῶν ἐβόα, Δεῦτε δράμωμεν, σπουδῇ καί οψώμεθα, πρὸς τό μνῆμα τό ἅγιον, Ἐνδον δέ τούτου, ἐξαστράπτοντα Ἄγγελον, θεασάμεναι, ἀπορούσαι ἐξίσταντο, ὅς τις μεταβαλὼν αὐτῶν, τὸν θρήνον ἐβόησεν, ὁ ζωοδότης ἀνέστη, μή ἐκθαμβεῖσθε φιλόσεμναι, αὐτός βασιλεύει, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Ὅρθρου ὁ τῶν γυναιῶν χορός, τὸν πρό ηλίου ἐξεζήτησεν Ἥλιον, ἐν τάφῳ δύναντα τότε, ὁ φωταυγῆς δέ αὐταῖς, προσεφώνει Ἄγγελος, Ἐξανέτειλε, τό φῶς καταυγάσαν, τοὺς ἐν τῷ σκότει καθεύδοντας, τοῖς εωσφόροις, Μαθηταῖς ἀπαγγείλατε, τήν κατήφειαν, εἰς χαράν μετατρέψατε, Πάσχα δέ τό χαρμόσυνον, καί κόσμῳ σωτήριον, ἐν ἀδιστάκτῳ καρδία, περικροτούσαι χορεύσατε, Χριστός ἐξανέστη, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος α'

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήλθετε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀνέστη ὁ Κύριος, θαρσεῖτε, βοᾷ ὁ Ἄγγελος.

Στιχηρά τῆς Οκτωήχου

Ἦχος β' Ἀναστάσιμον

Τὸν πρό αἰῶνων ἐκ Πατρός γεννηθέντα, τὸν Θεόν Λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν, Σταυρόν γάρ υπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτός ἠθέλησε, καί ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Κατανυκτικόν

Ἡμαρτον εἰς σέ Σωτήρ, ὡς ὁ Ἄσωτος Υἱός, δέξαι με Πάτερ μετανοοῦντα, καί ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Μαρτυρικόν

Οἱ τήν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μή ποθήσαντες Αθλοφόροι, ουρανίων αγαθών ηξιώθησαν, καί Αγγέλων συμπολίται γεγόνασιν, Κύριε, πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α΄;

Μετά φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες ἐπὶ τό μνήμα, ἀρώμασι τό Σώμα σου μυρίσαι σπουδάζουσαι, καί τούτο μή ευρούσαι, διηπόρουν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τήν Ἀνάστασιν, ἀλλ΄ ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος, καί εἶπεν, Ἀνέστη Χριστός, δωρούμενος ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Απολυτίκιον

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπό τοῦ ξύλου καθελὼν τό ἀχραντόν σου Σώμα, σινδόνι καθαρὰ, ειλήσας καί ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Δόξα ...

Ὅτε κατήλθες πρὸς τόν θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, τότε τὸν Ἄδην ἐνέκρωσας, τὴ ἀστραπὴν τῆς θεότητος, ὅτε δέ καί τοὺς τεθνεώτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πάσαι αἱ Δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον. Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Καί νύν...

Ταῖς Μυροφόροις Γυναιξί, παρὰ τό μνήμα ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα. Τὰ μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια, Χριστός δὲ διαφθοράς ἐδείχθη ἀλλότριος.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Γ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α΄; Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου

Ἦχος β΄; Αναστάσιμον

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφραγισθῆναι μή κωλύσας, τήν πέτραν τῆς πίστεως, ἀναστάς παρέσχες πάσι, Κύριε δόξα σοι.

Κατανυκτικόν

Ὡς κύματα θαλάσσης ἐπ΄ ἐμέ, ἐπανέστησαν αἱ ἀνομίαι μου, ὡς σκάφος ἐν πελάγει ἐγὼ μόνος χειμάζομαι, ὑπὸ πταισμάτων πολλῶν, ἀλλ΄ εἰς εὐδιον λιμένα ὁδήγησόν με, Κύριε τὴ μετανοία καί σῶσόν με.

Μαρτυρικόν

Σέ τόν περιβάλλοντα τόν ουρανόν εν νεφέλαις, ἔχοντες οἱ Ἅγιοι περιβολήν εν τῷ κόσμῳ, τάς βασάνους τῶν ανόμων υπέμειναν, καί τήν πλάνην τῶν ειδώλων κατήργησαν, Αυτῶν ταίς ικεσίαις, καί ημᾶς ελευθέρωσον τοῦ αοράτου εχθροῦ, Σωτήρ, καί σώσον ημᾶς.

Θεοτοκίον

Ευσπλαγχνίας υπάρχουσα πηγή, συμπαθείας αξιώσον ημᾶς θεοτόκε, βλέψον εις λαόν τόν αμαρτήσαντα, δείξον ὡς αεί τήν δυναστείαν σου, εις σέ γάρ ἐλπίζοντες, τό χαίρε βοώμέν σοι, ὡς ποτέ ο Γαβριήλ, ο τῶν ασωμάτων αρχιστράτηγος.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς

Ἦχος β' Τά ἄνω ζητῶν

Τά μύρα θερμός, τῷ τάφῳ προσκομίζουσαι, Γυναίκες Σωτήρ, Ἀγγέλου τῇ λαμπρότητι, τάς ψυχάς ηγάλλοντο, καί θεόν σε τῶν δλων ἐκήρυττον, καί Μαθηταίς ἐβόων, Ὦντως ἀνέστη ἐκ τάφου, ἡ πάντων ζωή. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἶνους

Στιχηρά τῆς Οκτωήχου

Ἦχος β' Ἀναστάσιμον

Πάσα πνοή καί πάσα κτίσις, σε δοξάζει Κύριε, ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τόν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τήν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς ὁ μόνος φιλόανθρωπος. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν ἐννοῶν τά άτοπα, ἐπὶ τοὺς σούς καταφεύγω οἰκτιρμούς, Τελώνην μιμούμενος, καί Πόρνην τήν δακρύσασαν, καί τόν Ἄσωτον Υἱόν, διό καί προσπίπτω σοι ἐλεήμον, πρὶν με καταδικάσης, φείσαι μου ο Θεός, καί ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν

Υπέρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι θανάτου, ὦ Ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχάς μέν ἔχετε εἰς οὐρανοῦς ἐν χειρὶ Θεοῦ, καί κατὰ κόσμον ὅλον δορυφορεῖται υμῶν τά λείψανα, Ἱερεῖς καί βασιλεῖς προσκυνούσι, καί λαοί πάντες ἐπαγαλλόμενοι, συνήθως βοώμεν, Ὑπνος τίμιος, ἐναντίον Κυρίου, ο θάνατος τῶν Οσίων αὐτοῦ.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Ἦλθον ἐπὶ τό μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνή καί ἡ ἄλλη Μαρία, ζητούσαι τόν Κύριον, καί τόν Ἀγγελον εἶδον, ὡσεὶ ἀστραπήν,

καθεζόμενον επί τόν λίθον , καί λέγοντα αὐταῖς, Τί ζητεῖτε τόν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων, ἀνέστη, καθὼς εἶπεν, ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτόν εὐρήσετε, Πρὸς ὃν βοήσωμεν, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν Κύριε, δόξα σοι.

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς

Ἦχος πλ. β' Τριήμερος ἀνέστης

Εξάρξατε λαοὶ ψαλμικῶς, ὑμνήσατε Χριστόν ἐν χαρᾷ, Πάσχα μέγα, ἐξανέτειλεν ἡμῖν ὁ ἀναστάς ἐκ τάφου, Χριστός ὁ ζωοδότης, καὶ λυτρωτὴς πάσης τῆς κτίσεως.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου...

Τό Χαίρε Μυροφόροις εἰπὼν, τῆς Εὐας τό κατάκριμα, διαλύεις εἰς χαράν, καὶ Μαθητάς, ἀναστάς ἀποστέλλεις κηρύξαι τὴν ἐκ τάφου, τριήμερόν σου ἐξανάστασιν.

Στίχ. Ελεός καὶ ἀλήθεια συνήνητησαν...

Πάσχα σεπτόν καὶ ἅγιον, ἡμῖν Χριστός κατηύγασε, Δεῦτε πάντες, λαμπρυνθώμεν τὰς ψυχάς, ἰδοὺ γάρ νῦν ἡμέρα, ἐπέλαμψεν ἐνταύθα, ἀγαλλιάσθε καὶ εὐφραίνεσθε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος β'

Ἐρραναν μύρα μετὰ δακρύων, ἐπὶ τό μνήμά σου αἱ Γυναῖκες, καὶ ἐπλήσθη χαρὰς τό στόμα αὐτῶν ἐν τῷ λέγειν, Ἀνέστη ὁ Κύριος.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Προσόμοια τής Εορτής Ἦχος β';

Ὅτε εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Ὅτε, Μυροφόροι σε Χριστέ, λίαν τό πρωϊ επεζήτουν, τήν τών απάντων ζωήν, μύρα καί αρώματα, έχουσαι ήρχοντο, καί τώ πόθω δακρύουσαι, ήκουον εκ τάφου, νεανίου λέγοντος, Παύσασθε κλαίουςαι, όμως, τή υμών σωτηρία, χαίρουσαι βοήσατε πάσιν, Ὅτι εξεγήγερται ο Κύριος.

Ἰσμεν, ώ ευσχήμων Ιωσήφ, σέ Χερουβικόν καθώς άρμα, τόν Βασιλέα Χριστόν, ώμοις σου βαστάζοντα, Σταυρού κατάγοντα, Μακαρίζομεν χείράς σου, καί όμματα θεία, σέβομεν παλάμας σου, δι' ών τόν ἥλιον, Λόγονκαί Θεόν επί τάφου, φέρων κατατέθεικας, όθεν, καί τήν θείαν μνήμην σου γεραίρομεν.

Ωφθη η πανήγυρις ημίν, τών θεοπρεπών Μυροφόρων, καί Ιωσήφ τού σεπτού, άλλος ως Παράδεισος, πηγήν παρέχων ζωής, τά τής χάριτος νάματα ομβρίζει τώ κόσμω, βρύει τής Εγέρσεως Χριστού τά ρείθρα θερμώς, στίφη τών πιστών εορτάζει, καί κραυγάζει, Δόξα τώ δόντι, τήν αυτού Ανάστασιν τοίς πέρασιν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β';

Αι Μυροφόροι όρθριαι γενόμεναι, καί τό μνήμά σου μετά σπουδής καταλαβούσαι, επεζήτουν σε Χριστέ, πρός τό μυρίσαι τό άχραντον σώμά σου, καί τού Αγγέλου τοίς ρήμασιν ενηχηθείσαι, χαροποιά σύμβολα τοίς Αποστόλοις εκήρυττον, Ὅτι ανέστη ο αρχηγός τής σωτηρίας ημών, σκυλεύσας τόν θάνατον, τώ δέ κόσμω δωρούμενος, ζωήν αιώνιον καί τό μέγα έλεος.

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ἦχος β'; Αναστάσιμον

Χριστός ο Σωτήρ ημών, τό καθ' ημών χειρόγραφον προσηλώσας, τώ Σταυρώ εξήλειψε, καί τού θανάτου τό κράτος κατήργησε, Προσκυνούμεν αυτού τήν τριήμερον Έγερσιν.

Κατανυκτικόν

Κράζω σοι Χριστέ Σωτήρ, τού Τελώνου τήν φωνήν, ιλάσθητί μοι, ώσπερ εκείνω, καί ελέησόν με ο Θεός.

Μαρτυρικόν

Τών αγίων Μαρτύρων πρεσβευόντων υπέρ ημών καί τόν Χριστόν υμνούντων, πάσα πλάνη πέπαιται, καί τών ανθρώπων τό γένος πίστει διασώζεται.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Τί τά μύρα τοίς δάκρυσιν Μαθήτριάι κιννάτε; ο λίθος κεκύλισται, ο τάφος κεκένωται, ἴδετε τήν φθοράν, τή ζωή πατηθείσαν, τάς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγώς, υπνούντας δεινώς τοὺς φύλακας τών απειθών, Τό θνητόν σέσωσται σαρκί Θεού, ο Ἄδης θρηνεῖ, Δραμούσαι χαρά, εἶπατε τοίς Αποστόλοις, ο νεκρώσας Χριστός τόν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρών, ἡμᾶς προάγει εἰς τήν Γαλιλαίαν.

Απολυτίκιον

Ο ευσχήμων Ἰωσήφ, ἀπό τοῦ ξύλου καθελὼν τό ἀχραντόν σου Σῶμα, σινδόνι καθάρᾳ, ειλήσας καί αρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Δόξα...

Ὅτε κατήλθες πρὸς τόν θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, τότε τόν Ἄδην ἐνέκρωσας, τή ἀστραπή τῆς θεότητος, ὅτε δέ καί τοὺς τεθνεώτας ἐκ τών καταχθονίων ἀνέστησας, πάσαι αἱ Δυνάμεις τών ἐπουρανίων ἐκραύγαζον. Ζωοδότα Χριστέ ο Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Καί νύν...

Ταῖς Μυροφόροις Γυναιξί, παρὰ τό μνῆμα ἐπιστάς, ο Ἄγγελος ἐβόα. Τά μύρα τοίς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια, Χριστός δὲ διαφθοράς ἐδείχθη ἀλλότριος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου

Ἦχος β' Αναστάσιμον

Τόν κόλπον τόν ἀχραντον ἐν υψίστοις μή κενώσας, ταφήν καί ἀνάστασιν υπέρ πάντων κατεδέξω, Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν

Εγὼ υπάρχω τό δένδρον τό ἀκαρπον, Κύριε, κατ' ἀνύξέως καρπὸν μή φέρων τό σύνολον, καί τήν ἐκκοπήν πτοοῦμαι, καί τό πύρ ἐκεῖνο δειλιῶ τό ἀκοίμητον, διό σε ἱκετεύω, Πρό ἐκείνης τῆς ἀνάγκης, ἐπίστρεψον καί σῶσόν με.

Μαρτυρικόν

Ο φαιδρύνας τούς Αγίους σου υπέρ χρυσόν, καί δοξάσας τούς Οσίους σου ως αγαθός, υπ' αυτών δυσωπούμενος, Χριστέ ο Θεός, τήν ζωήν ημών ειρήνευσον ως φιλόανθρωπος, καί τήν ευχήν κατεύθυνον ως θυμίαμα, ο μόνος εν Αγίοις αναπαυόμενος.

Θεοτοκίον

Τούς νόμους λαθούσα τής φύσεως, τώ θείω τόκω τήν παρθενίαν συνήρμωσας, μόνη γάρ έτεκες τόν πρό σου γεννηθέντα αχρόνως, διό σε Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής

Ήχος β'

Αι Μυροφόροι όρθραιοι γενόμενοι, καί τό μνήμα κενόν θεασάμεναι, τοίς Αποστόλοις έλεγον, Τήν φθοράν καθείλεν ο κραταιός, καί τούς εν Άδη ήρπασε τών δεσμών, Κηρύξατε παρρησία, ότι ανέστη Χριστός ο Κύριος, δωρούμενος τώ κόσμω τό μέγα έλεος. (Δίς)

Εις τούς Α ί ν ο υ ς

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος β' Αναστάσιμον

Ειπάτωσαν Ιουδαίοι, Πώς οι στρατιώται απώλεσαν τηρούντες τόν βασιλέα; διά τί γάρ ο λίθος ουκ εφύλαξε τήν πέτραν τής ζωής; Η τόν ταφέντα δότωσαν, ή αναστάντα προσκυνείτωσαν, λέγοντες σύν ημίν, Δόξα τώ πλήθει τών οικτιρμών σου, Σωτήρ ημών, δόξα σοι. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Τάς ανομίας μου πάριδε Κύριε, ο εκ Παρθένου τεχθείς, καί τήν καρδίαν μου καθάρισον, ναόν αυτήν ποιών τού αγίου σου Πνεύματος, μή με εξουδενώσης από τού σου προσώπου, ο αμέτρητον έχων τό έλεος.

Μαρτυρικόν

Τόν Σταυρόν τού Χριστού λαβόντες οι άγιοι Μάρτυρες όπλον ακαταγώνιστον, πάσαν τού Διαβόλου τήν Ισχύν κατήργησαν, καί λαβόντες στέφος ουράνιον, τείχος ημίν γεγόνασιν, υπέρ ημών αεί πρεσβεύοντες.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Αι Μυροφόροι γυναίκες, όρθρου βαθέος, αρώματα λα βούσαι, τού Κυρίου τόν τάφον κατέλαβον, άπερ δέ ουκ ήλπιζον ευρούσαι,

διελογίζοντο ευλαβούμεναι, τού λίθου τήν μετάθεσιν, καί πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο, Πού εἰσιν αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; πού ἐστὶν ἡ τοῦ Πιλάτου κουστωδία, καί ἀκριβὴς ἀσφάλεια; Γέγονε δὲ μηνυτὴς τῶν ἀγνοουσῶν Γυναικῶν, ἐξαστράπτων Ἄγγελος, καί φάσκων πρὸς αὐτάς, Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καί ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν, Εξηγέρθη Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύναμος, παρέχων πάσιν ἡμῖν, ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὰ τῆς Εορτῆς

Ἦχος β΄; Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Σέλας τὸ τρισήλιον ἐν γῇ σήμερον φαιδρῶς ἐξαστράπτει καὶ ζόφον αἶρει παθῶν, φαίνει ἡ Ἀνάστασις, Χριστοῦ, φρουρούσα πιστοὺς, Ἀποστόλων χορεύουσι, τὰ τάγματα πόθῳ, Ἰωσήφ ευφραίνεται, καὶ Μυροφόρων σεπτῶν, μνήμη ἡ φαιδρὰ καταστέφει, τοὺς αὐτὰς πιστῶς ευφημοῦντας, καὶ τὴν θείαν Ἐγερσιν δοξάζοντας.

Στίχ. Ευδόκησας Κύριε, τὴν γῆν σου...

Ἄρας ἐπὶ ὠμων Ἰωσήφ, τὸν ἐν δεξιᾷ τῇ πατρῷα Υἱὸν καθήμενον, μύρον τὸ ἀκένωτον, μύροις ἐκήδευσας, τὴν τοῦ κόσμου ἀνάστασιν, προτέθεικας τάφῳ, τὸν ἀναβαλλόμενον φῶς ὡς ἱμάτιον, λίθῳ συγκαλύπτεις ἀφράστως, Ὅθεν τούτου μέλπωμεν ὕμνοις, τὰ φωσφόρα Πάθη καὶ τὴν Ἐγερσιν.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν...

Φρίττει τῶν Ἀγγέλων ἡ πληθὺς, σέ ὦ Ἰωσήφ καθορώσα, Χριστὸν κηδεύοντα, κόσμος μακαρίζει σε, πιστοὶ θαυμάζομεν, τὴν σεπτὴν τε Ἀνάστασιν, τιμώντες ἐνθέως, σὺν ταῖς Μυροφόροις σε, θερμῶς γεραίρομεν, ὅθεν καὶ βοῶμεν ἀπαύστως, Πρέσβευε σὺν ταύταις σωθῆναι, καὶ ἡμὰς κινδύνων τε καὶ θλίψεων.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος α΄;

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ Γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνήμα ἀρώμασι τὸ σῶμά σου μυρίσαι σπουδάζουσαι, καὶ τούτο μὴ ευρούσαι δι΄ ἡπόρουν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν, ἀλλ΄ ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος καὶ εἶπεν, Ἀνέστη Χριστὸς, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ';

Ήχος β'; Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Χαίρουσι Μαθήτριάι Χριστού, τών εκ τού Αγγέλου ρημάτων, επακροώμεναι, δι' ών τήν Ανάστασιν, τού δι' ημάς εν νεκροίς λογισθέντος πιστούμεναι, κάν πρίν Μυροφόροι, τάφω παρειστήκεισαν, καί εθρηνώδουν αυτόν, λίθον αναβλέπουσι τούτου, αποκυλισθέντα αθρόον ού δι' ηπορούντο τήν μετάθεσιν.

Άληκτον καί θείαν χαρμονήν, επιχορηγούσαι τοίς θείοις, καί Ιεροίς Μαθηταίς, ώφθησαν Μαθήτριάι αι Μυροφόροι Χριστού, εκπληρούσαι τό κέλευσμα, τού θείου Αγγέλου, ού εξεθαμβήθησαν, τήν λευκοφόρον στολήν, λέγουσαι, Εσκύλευται Άδης τή πανσωστική Αναστάσει, τού υπέρ ημών θανόντος Άνακτος.

Ρείθρα δακρυρρόου εκ πηγής, θρήνων αναστείλασαι θείαι, Χριστού Μαθήτριάι ρήματα χαρμόсуна, διαπορθμεύουσαι νύν, τοίς αυτόπταις τής χάριτος, μηνύουσαι τούτοις, τήν τού Λόγου Έγερσιν, καί τήν εκ τάφου χαράν, όθεν, τήν αντίθετον λύπης, ήκουον φωνήν παραδόξως ταύταις τήν τό Χαίρετε, προστάττουσαν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β';

Αι Μυροφόροι γυναίκες, τόν τάφον σου καταλαβούσαι καί τάς σφραγίδας τού μνήματος ιδούσαι, μή ευρούσαι δέ τό άχραντον Σώμά σου, οδυρόμεναι μετά σπουδής ήλθον λέγουσαι, Τίς έκλεψεν ημών τήν ελπίδα; τίς είληφε νεκρόν, γυμνόν εσμυρνισμένον, τής Μητρός μόνον παραμύθιον; ώ! πώς ο νεκρούς ζωώσας τεθανάτωται; ο τόν Άδην σκυλεύσας, πώς τέθαπται; Αλλ' ανάστηθι Σωτήρ αυτεξουσίως, καθώς είπας τριήμερος σώζων τάς ψυχάς ημών.

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος β'; Σταυρώσιμον

Σώσόν με Χριστέ Σωτήρ, τή δυνάμει τού Σταυρού, ο σώσας Πέτρον εν τή θαλάσση, καί ελέησόν με ο Θεός.

Αποστολικόν

Σύν Αρχαγγέλοις υμνήσωμεν, Χριστού τήν Ανάστασιν, αυτός γάρ λυτρωτής εστι, καί Σωτήρ τών ψυχών ημών, καί εν δόξη

φοβερά, καί κραταιά δυνάμει, πάλιν έρχεται, κρίναι κόσμον, όν έπλασεν.

Μαρτυρικόν

Χοροί Μαρτύρων αντέστησαν, τοίς τυράννοις, λέγοντες, Ημείς στρατευόμεθα τώ Βασιλεί τών δυνάμεων, ει καί πυρί καί βασάνοις αναλώσητε ημάς, ουκ αρνούμεθα τής Τριάδος τήν δύναμιν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Ητήσατο Ιωσήφ τό Σώμα τού Ιησού, καί απέθετο εν τώ καινώ αυτού μνημείω, έδει γάρ αυτόν εκ τάφου, ως εκ παστάδος προελθείν, ο συντρίψας κράτος θανάτου, καί ανοίξας πύλας Παραδείσου ανθρώποις, δόξα σοι.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου

Ήχος β' Σταυρώσιμον

Σωτηρίαν ειργάσω εν μέσω τής γής, Χριστέ ο Θεός, επί Σταυρού τάς αχράντους σου χείρας εξέτεινας, επισυνάγων πάντα τά έθνη, κράζοντα, Κύριε, δόξα σοι.

Αποστολικόν

Αναστάς εκ τού μνήματος καί τά δεσμά διαρρήξας τού Άδου, έλυσας τό κατάκριμα τού θανάτου Κύριε πάντας εκ τών παγίδων τού εχθρού ρυσάμενος, εμφανίσας σεαυτόν τοίς Αποστόλοις σου, εξαπέστειλας αυτούς επί τό κήρυγμα, καί δι' αυτών τήν ειρήνην σου παρέσχες τή οικουμένη, μόνε πολυέλεε.

Μαρτυρικόν

Αθλοφόροι Κυρίου, μακαρία η γή, η πιανθείσα τοίς αίμασιν υμών, καί άγιοι αι σκηναί, αι δεζάμεναι τά πνεύματα υμών, εν σταδίω γάρ τόν εχθρόν εθριαμβεύσατε καί Χριστόν μετά παρρησίας εκηρύξατε, Αυτόν ως αγαθόν ικετεύσατε, σωθήναι δεόμεθα τάς ψυχάς ημών.

Σταυροθεοτοκίον

Παρεστώσα τώ Σταυρώ σου η ασπόρως τεκούσά σε καί μή φέρουσα οράν αδίκως πάσχοντα, ωλοφύρετο κλαυθμώ, καί ανεβόα σοι, Πώς πάσχεις ο τή φύσει απαθής, γλυκύτατε Υιέ; Υμνώ σου τήν άκραν αγαθότητα.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής

Ήχος β΄; Ευσπλαγχνίας υπάρχουσα

Πρός τό μνήμά σου Σώτερ, αι σεπταί Μυροφόροι ελθούσαι, τόν Δεσπότην αλείψασθαι μύροις, ως βροτόν σε κατηπείγοντο, Άγγελος δέ αταίς χαράν εμήνυσεν, Ανέστη ο Κύριος, διό κηρύξατε Αποστόλοις τήν εκ τάφου όντως φρικτήν τούτου εξανάστασιν.

Εις τούς Α ί ν ο υ ς

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος β΄; Σταυρώσιμον

Εκουσίως πτωχεύσας, τήν πτωχείαν τού Αδάμ Χριστέ ο Θεός, ήλθες επί γής εκ Παρθένου σαρκωθείς, καί Σταυρόν κατεδέξω ίνα ημάς ελευθερώσης τής δουλείας τού εχθρού, Κύριε, δόξα σοι. (Δίς)

Αναστάσιμον

Χαίρετε λαοί καί αγαλλιόσθε, Άγγελος εκάθισεν εις τόν λίθον τού μνήματος, αυτός ημάς ευηγγελίσατο, ειπών, Χριστός ανέστη εκ νεκρών, ο Σωτήρ τού κόσμου, καί επλήρωσε τά σύμπαντα ευωδίας, Χαίρετε λαοί καί αγαλλιόσθε.

Μαρτυρικόν

Τών Αγίων σου τά πλήθη δυσωπούσί σε Χριστέ, Ελέησον ημάς ως φιάνθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α΄;

Μετά φόβου ήλθον αι γυναίκες, επί τό μνήμα, αρώμασι τό Σώμά σου μυρίσαι σπουδάζουσai, καί τούτο μή ευρούσαι δι΄; ηπόρουν πρός αλλήλας, αγνοούσαι τήν Ανάστασιν, αλλ΄; επέστη αταίς Άγγελος, καί είπεν, Ανέστη Χριστός, δωρούμενος ημίν τό μέγα έλεος.

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής

Ήχος β΄; Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Άρα, εν νεκροίς ο λυτρωτής; θρήνοις Μυροφόροι εβόων, Χριστού μαθήτριάι, Ήλιος δ΄; ο μέγιστος, μέχρι καί νύν υπό γήν, ή ανέστη ως έφησε; Καί ούτω κλαιούσαις, εκ τού τάφου Άγγελος, τήν θείαν όντως χαράν, έφη, ο Χριστός εξανέστη, δράμετε, κηρύξατε πάσι, τούτου τήν εκ τάφου θείαν Έγερσιν.

Στίχ. Ευδόκησας Κύριε τήν γήν σου...

Μύρα, ετοιμάσασαι σεπτά, έτι τής σκοτίας ενούσης, τή τών Σαββάτων μιά, ήλθον πρός τό μνήμά σου, αι Μυροφόροι Χριστέ, τού μυρίσαι τό άχραντον, καί θείόν σου Σώμα, όθεν τήν Ανάστασιν,

καταμαθούσαι τήν σήν, έσπευδον μηνύσαι τοίς Μύσταις, αίς προϋπαντήσας εκ τάφου Χαίρετε, βοάς φιλανθρωπότερον.

Στίχ. Έλεος καί αλήθεια συνήντησαν...

Έψιστον Θεόν επί τής γής, ενταφιασθέντα ως νέκυν, μυρίσαι σπεύδουσι, τούτου αι Μαθήτριάι, δι' αρωμάτων σεπτών, καί εν τάφω καθήμενον, καινόν νεανίαν, βλέψασαι εξέστησαν, εν αστραπτούση μορφή, όθεν, τήν εκ τάφου τού Λόγου, Έγερσιν τριήμερον γνούσαι, ταύτην Αποστόλοις κατεμήνυον.

Δόξα... Καί νύν... Έχος πλ. α'.

Σέ τόν αναβαλλόμενον τό φώς, ώσπερ ιμάτιον, καθελών Ιωσήφ από τού ξύλου σύν Νικοδήμω, καί θεωρήσας νεκρόν γυμνόν, άταφον, ευσυμπάθητον θρήνον αναλαβών, οδυρόμενος έλεγεν, Οίμοι, γλυκύτατε Ιησού! όν πρό μικρού ο ήλιος εν Σταυρώ κρεμάμενον θεασάμενος, ζόφον περιεβάλλετο, καί η γή τώ φόβω εκυμαίνετο, καί διερρύγνυτο ναού τό καταπέτασμα, αλλ' ιδού νύν βλέπω σε, δι' εμέ εκουσίως υπελθόντα θάνατον, Πώς σε κηδεύσω Θεέ μου; ή πώς σινδόσιν ειλήσω; ποίαις χερσί δέ προσψαύσω τό σόν ακήρατον Σώμα; ή ποία άσματα μέλψω τή σή εξόδω οικτίρμον; Μεγαλύνω τά πάθη σου, υμνολογώ καί τήν ταφήν σου, σύν τή Αναστάσει κραυγάζων, Κύριε, δόξα σοι.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ';

Ήχος β'; Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Ρήματα ακούσασαι χαράς, εκ τών εν τώ τάφω τού Λόγου, προσκαθημένων νοών, δρόμον επεδείξαντο, σπουδαιοτέρας ορμής, καί τήν τάξιν αφέμεναι, τών πρίν Μυροφόρων, ως ευαγγελίστριαι εθεωρήθησαν, Έγερσιν εξ Άδου κευθμώνων, ευαγγελιζόμεναι Μύσταις, τού υπέρ ημών ενανθρωπήσαντος.

Όρθρον προλαβούσαι τόν βαθύν, φόβω Μυροφόροι γυναίκες, τάφω παρέστησαν, μύρα προσκομίζουσai, τώ ζωοδότῃ Χριστώ, εν νεκροίς λογιζόμεναι, τόν Άδην νεκρούντα, αλλά θείος Άγγελος, επέστη ταύταις βοών, Τί τόν ζωηφόρον καί ζώντα, μετά τών νεκρών εκζητείτε; άπιτε τήν Έγερσιν κηρύττουςαι.

Φέρεις τόν επ' ώμων Χερουβίμ, επαναπαυόμενον Λόγον, μακαριστέ Ιωσήφ, άλλο ως περ όχημα, επί τών ώμων τών σών, σαρκωθέντα τό πρότερον, καί νύν νεκρωθέντα, ός εξωοποίησε, τούς νεκρωθέντας ημάς, ού τήν εξανάστασιν βλέπων, χαίρεις σύν σεπταίς Μυροφόροις, κάν προεθρηνείτε τούτου νέκρωσιν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α';

Ήλθον επί τό μνημείον, η Μαγδαληνή καί η άλλη Μαρία ζητούσαι τόν Κύριον, καί τόν Άγγελον είδον ωσει άστραπήν, καθεζόμενον επί τόν λίθον, καί λέγοντα αυτοίς, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών τεθνεώτων; ανέστη καθώς είπεν, εν Γαλιλαία αυτόν ευρήσετε, Πρός όν βοήσωμεν, ο αναστάς εκ νεκρών Κύριε δόξα σοι.

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος β'; Αναστάσιμον

Η Ανάστασίς σου Χριστέ Σωτήρ άπασαν εφώτισε τήν οικουμένην, καί ανεκαλέσω τό ίδιον πλάσμα, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Αποστολικόν

Εμεγάλυνας Σωτήρ, εν τή οικουμένη τών κορυφαίων Αποστόλων τά ονόματα, έμαθον τών ουρανών τά άρρητα, έδωκαν

τοῖς ἐπὶ γῆς ἰάματα, καὶ αἱ σκιαὶ αὐτῶν μόναι τὰ πάθη ἐθεράπευον, ὁ ἐξ ἀλιέων ἐθαυματούργει, καὶ ὁ ἐξ Ἰουδαίων ἐθεολόγει, τῆς χάριτος τὰ δόγματα, διὰ τῶν εὐσπλαγχνεν, δὸς ἡμῖν τό μέγα σου ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ ὁ Θεός Ἰσραὴλ αὐτός δώσει δύναμιν καὶ κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητός ὁ Θεός.

Μαρτυρικόν

Μεγάλη ἡ δόξα, ἣν ἐκτήσασθε Ἅγιοι διὰ τῆς πίστεως! οὐ μόνον γάρ ἐν τῷ πάσχειν τὸν ἐχθρόν ἐνικήσατε ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον πνεύματα ἀπελαύνετε, ἀσθενούντας θεραπεύετε, ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰατροί, Πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος β΄

Ἐρραναν μύρα μετὰ δακρύων ἐπὶ τό μνήμά σου αἱ Γυναῖκες, καὶ ἐπλήσθη χαρὰς τό στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν, Ἀνέστη ὁ Κύριος.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Γ΄, ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α΄ Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου

Ἦχος β΄; Αναστάσιμον

Τὰ μύρα τῆς ταφῆς σου, αἱ γυναῖκες κομίσασαι, λαθραίως πρὸς τό μνήμα παρεγένοντο ὀρθρῆσαι τῶν Ἰουδαίων δειλιῶσαι τήν αὐθάδειαν, καὶ στρατιωτῶν προορώσαι τήν ἀσφάλειαν, ἀλλὰ φύσις ἀσθενῆς τήν ἀνδρείαν ἐνίκησεν, ὅτι γνῶμη συμπαθῆς, τῷ Θεῷ εὐηρέστησε, προσφόρως οὖν ἐκραύγαζον, Ἀνάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐνεκεν τοῦ ονόματός σου.

Ἀποστολικόν

Ὁ σοφίσας ὑπὲρ ῥήτορας τοὺς ἀλιεῖς, καὶ ἐκπέμψας ὥσπερ κήρυκας πάση τῇ γῇ, τῇ ἀφάτῳ φιланθρωπία σου, Χριστέ ὁ Θεός, διὰ τῶν κραταίωσον τήν Ἐκκλησίαν σου, καὶ τοῖς πιστοῖς κατάπεμψον τήν εὐλογίαν σου, ὁ μόνος ἐλεήμων καὶ φιάνθρωπος.

Μαρτυρικόν

Ἀπόστολοι, Μάρτυρες καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, καὶ τήν πίστιν τηρήσαντες, παρρησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Θείας γεγόναμεν κοινωνοί φύσεως, διά σου Θεοτόκε
αισιπάρθενε, Θεόν γάρ ημίν σεσαρκωμένον έτεκες, Διό κατά χρέος
σε πάντες ευσεβώς μεγαλύνομεν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής

Ήχος β' Τά άνω ζητών

Τά μύρα Σωτήρ Γυναίκες προσκομίζουσαι εζήτουν σπουδή,
μυρίσαι σε φιλάνθρωπε, εκ τού τάφου δέ Άγγελος, προς αυτάς
εβόα, Εγήγερται ο ζωοδότης καί Κύριος, πατήσας τόν Άδην καί τόν
θάνατον.

Εις τούς Αίνους

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος β' Αναστάσιμον

Άγγελος μεν τό Χαίρε, πρό τής σής συλλήψεως Κύριε, τή
Κεχαριτωμένη εκόμισεν, Άγγελος δέ τόν λίθον τού ενδόξου σου
μνήματος, εν τή σή, Αναστάσει εκύλισεν, ο μέν, αντί τής λύπης,
ευφροσύνης σύμβολα μηνύων, ο δέ, αντί θανάτου, Δεσπότην
ζωοδότην κηρύττων ημίν, διό βοώμέν σοι, Ευεργέτα τών Απάντων,
Κύριε, δόξα σοι. (Δίς)

Αποστολικόν

Οι εξ αδίκων πράξεων πάντοθεν πολεμούμενοι, καί προς σέ
καταφεύγοντες, τόν όντως όντα Θεόν, τήν φωνήν τών σών
Μαθητών προσφέρομέν σοι λέγοντες, Σώσον ημάς, Επιστάτα,
απολλύμεθα, Δείξον καί νύν τοίς εχθροίς ημών δεόμεθα, ότι σκέπεις
λαόν, καί σώζεις εκ κινδύνων, τή πρεσβεία τών Αποστόλων,
παρορών αμαρτίας διά πολλήν αγαθότητα, Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν

Πάσα πόλις καί χώρα, τιμά υμών τά λείψανα, ώ αθλοφόροι
Μάρτυρες, υμείς γάρ νομίμως αθλήσαντες, στέφανον ουράνιον
ελάβετε, καί διά τούτο Ιερέων εστέ τό καύχημα, βασιλέων τό νίκος,
Εκκλησιών η ευπρέπεια.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Αι Μυροφόροι γυναίκες όρθρου βαθέος, αρώματα λαβούσαι,
τού Κυρίου τόν τάφον κατέλαβον, άπερ δέ ουκ ήλπιζον ευρούσαι,
διελογίζοντο ευλαβούμεναι τού λίθου τήν μετάθεσιν, καί προς
αλλήλας διελέγοντο, Πού εισιν αι σφραγίδες τού μνήματος; πού
εστιν, η τού Πιλάτου κουστωδία, καί ακριβής ασφάλεια; Γέγονε δε

μηνυτής, τών αγνοουσών Γυναικών, εξαστράπτων Ἄγγελος, καί φάσκων πρὸς αὐτάς, Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καί ζωοποιήσαντα τὸ γένος τών βροτῶν; ἐξηγέρθη Χριστός ο Θεός ημών, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν ἀφθαρσίαν καί ζωήν, φωτισμόν καί τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς

Ἦχος β' Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Ὅτε, ἐξανέστης ὡς Θεός, τότε χαίρειν δέδωκας Λόγε ταῖς Μυροφόροις εἰπών, Οὐπὼ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα μου, καί λοιπὸν μή μου ἀπτεσθε, πορεύεσθε μόνον, εἶπατε τοῖς Φίλοις μου, ἰδοὺ προάγει υμᾶς, Ὅθεν, μετὰ ταῦτα ωράθης, καί δι' ἐμφυσήματος τούτοις, δέδωκας Σωτὴρ Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Εὐδόκησας κύριε τὴν γῆν σου...

Ρήσεις, Μυροφόρων γυναικῶν, τὰς ἐκ τών νεκρῶν κηρυττούσας, Χριστοῦ Ἀνάστασιν, Μύσται μὴ πιστεύσαντες, ἐσπευσαν μνήμα ἰδεῖν, καί σινδῶν καί σουδάριον, Οράται τῷ τάφῳ, ὁ δ' αὐτός ζητούμενος, οὐχὶ τεθέαται, Ὅθεν, τὴν Ἀνάστασιν γνόντες, κήρυκες Ὁρώνται ἐν κόσμῳ ταύτην καί τοῖς ἔθνεσι μηνύοντες.

Στίχ. Ἐλεος καί ἀλήθεια συνήντησαν...

Ὡφθη, φῶς ἀπρόσιτον ἡμῖν, λάμπων ἀπὸ τάφου ωραῖος, Χριστός ο Κύριος, Ἄδης ηχμαλώτισται, Σατάν ηφάνισται, χαίρει κόσμου τὰ πέρατα, χορεύει ἡ κτίσις, μέλπει εορτάζουσα, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, μνήμην Ἰωσήφ τοῦ πανσόφου, καί τών Μυροφόρων σὺν τούτῳ, γυναικῶν γεραίρει τὴν πανήγυριν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος β'

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι Μαθήτριάι κερνάτε; ὁ λίθος κεκύλισται, ὁ τάφος κεκένωται, ἴδετε τὴν φθοράν τῇ ζωῇ πατηθείσαν, τὰς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς, υπνούντας δεινῶς τοὺς φύλακας τών ἀπειθῶν, τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ, ὁ Ἄδης θρηνεῖ δραμούσαι χαρά, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις, ὁ νεκρώσας Χριστός τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, υμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΣΠΕΡΑΣ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ';

Ήχος πλ. δ' Ω τού παραδόξου θαύματος

Χριστού φανέντος τοίς ίχνεσιν, ακολουθούσαι σεμναί, καί αυτόν θεραπεύουσαι, γνώμης προθυμότατα, Μυροφόροι ευθύτητι, ουδέ θανόντα τούτον ελίπετε, αλλ' απελθούσαι μύρα σύν δάκρυσιν, απεκομίσατε συμπαθώς κινούμεναι, όθεν υμών, μνήμην τήν πανίερον, πανηγυρίζομεν.

Θείων γυναικών κατάλογος βλέψαι ποθών τήν ζωήν, νεκρωθείσαν εν μνήματι νυκτός παρεγένετο, καί Αγγέλων ακήκοε, Καθώς προέφη, Χριστός εγήγερται, σπουδή τοίς τούτου Μαθηταίς είπατε, καί τήν κατήφειαν, εκ ψυχής απώσασθε, αντί κλαυθμού, χαράν ανεκκλάλητον, αναλαβόμεναι.

Σήμερον πιστοί χορεύσομεν, επί τή μνήμη υμών, Μυροφόροι δοξάζοντες, τόν υμάς δοξάσαντα, υπεράγαθον Κύριον, όν δυσωπείτε απαύστως πάνσεμνοι, αιωνιζούσης δόξης τυχείν ημάς, καί τής λαμπρότητος, τών Αγίων έχουσαι τήν πρός αυτόν, παρρησίαν πάντοτε, θεομακάριστοι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β';

Αι Μυροφόροι όρθραιοι γενόμεναι, καί τό μνήμά σου μετά σπουδής καταλαβούσαι, επεζήτουν σε Χριστέ, πρός τό μυρίσαι τό άχραντον Σώμά σου, καί τού Αγγέλου τοίς ρήμασιν ενηχηθείσαι, χαροποιά σύμβολα τοίς, Αποστόλοις εκήρυττον, Ότι ανέστη ο αρχηγός τής σωτηρίας ημών, σκυλεύσας τόν θάνατον, τώ δέ κόσμω δωρούμενος, ζωήν αιώνιον, καί τό μέγα έλεος.

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος β'; Σταυρώσιμον

Σταυρωθήτω έκραζον, οι τών σών χαρισμάτων αεί εντρυφώντες, καί κακούργον αντ' ευεργέτου, ητούντο λαβείν οι τών δικαίων φονευταί, εσιώπας δέ Χριστέ, φέρων αυτών τήν προπέτειαν, παθείν θέλων, καί σώσαι ημάς, ως φιάνθρωπος.

Αποστολικόν

Τόν πρό αιώνων εκ Πατρός γεννηθέντα, τόν Θεόν λόγον σαρκωθέντα εκ Παρθένου Μαρίας, δεύτε προσκυνήσωμεν, Σταυρόν

γάρ υπομείνας, τή ταφή παρεδόθη, ως αυτός ηθέλησε.
καί αναστάς εκ νεκρών, έσωσέ με τόν πλανώμενον άνθρωπον.

Μαρτυρικόν

Οι τήν επίγειον απόλαυσιν μή ποθήσαντες Αθλοφόροι,
ουρανίων αγαθών ηξιώθησαν καί Αγγέλων συμπολίται γεγόνασι,
Κύριε πρεσβείαις αυτών, ελέησον καί σώσον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Ητήσατο Ιωσήφ τό Αώμα τού Ιησού, καί απέθετο εν τώ και νώ
αυτού μνημείω, έδει γάρ αυτόν εκ τάφου, ως εκ παστάδος
προελθείν,, ο συντρίψας κράτος θανάτου καί ανοίξας πύλας
Παραδείσου άνθρωποις δόξα σοι.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου

Ήχος β' Σταυρώσιμον

Τήν άχραντον εικόνα σου προσκυνούμεν αγαθέ, αιτούμενοι
συγχώρησιν τών πταισμάτων ημών, Χριστέ ο Θεός, βουλήσει γάρ
ηυδόκησας σαρκί ανελθείν εν τώ Σταυρώ, ίνα ρύση ούς έπλασας, εκ
τής δουλείας τού εχθρού, όθεν ευχαρίστως βοώμέν σοι, Χαράς τά
πάντα επλήρωσας, Σωτήρ ημών, παραγενόμενος εις τό σώσαι τόν
κόσμον.

Αποστολικόν

Τόν λίθον τού μνήματος σφραγισθήναι μή κωλύσας, τήν πέτραν
τής πίστεως, αναστάς, παρέσχες πάσι, Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν

Ότε τοίς άθλοις ηγωνίσαντο τού Κυρίου οι Μάρτυρες, τότε τό
θράσος ημαύρωται τών ασεβών διά πίστεως, ότε δέ τήν πλάνην
τών ειδώλων ενθέως κατήργησαν, τότε τούς στεφάνους τής νίκης
εδέξαντο άνωθεν, καί πρεσβεύουσιν υπέρ τών ψυχών ημών.

Σταυροθεοτοκίον

Η Παρθένος καί Μήτηρ σου Χριστέ, επί ξύλου ορώσά σε νεκρόν
ηπλωμένον, κλαίουσα πικρώς, Υιέ μου, έλεγε, τί τό φοβερόν τούτο
μυστήριον,, ο πάσι δωρούμενος ζωήν τήν αιώνιον, εκουσίως εν
Σταυρώ, πώς θνήσκεις θάνατον επονειδιστον.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής

Ἦχος β' Τά άνω ζητών

Τα μύρα θερμός, τώ τάφω προσκομίζουσαι, Γυναίκες Σωτήρ Αγγέλου τή λαμπρότητι, τάς ψυχάς ηγάλλοντο, καί Θεόν σε τών όλων εκήρυττον, καί Μαθηταίς εβόων, όντως ανέστη εκ τάφου η πάντων ζωή. **(Δίς)**

Εις τούς Αίνους

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ἦχος β' Σταυρώσιμον

Τού Σταυρού σου τό ξύλον, Χριστέ ο Θεός, ξύλον ζωής ανέδειξας ημίν, τοίς πιστεύουσιν εις σέ, καί δι' αυτού καταργήσας τόν τό κράτος έχοντα τού θανάτου, εξωποίησας ημάς, νεκρωθέντας τή αμαρτία, διό βοώμέν σοι Ευεργέτα τών απάντων Κύριε, δόξα σοι. **(Δίς)**

Αναστάσιμον

Πάσα πνοή, καί πάσα κτίσις, σέ δοξάζει Κύριε, ότι διά τού Σταυρού τόν θάνατον κατήργησας, ίνα δείξης τοίς λαοίς, τήν εκ νεκρών σου Ανάστασιν, ως μόνος φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν

Υπέρ Χριστού παθόντες μέχρι θανάτου, ώ, Αθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχάς μέν έχετε εις ουρανούς εν χειρί Θεού, καί κατά κόσμον όλον δορυφορείται υμών τά λείψανα, ιερείς καί βασιλείς προσκυνούσι, καί λαοί πάντες επαγαλλόμενοι, συνήθως βοώμεν, Ὑπνος τίμιος εναντίον Κυρίου, ο θάνατος τών Οσίων αυτού.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Μυροφόροι γυναίκες, τώ τάφω τί προσήλθετε; τί ζητείτε τόν ζώντα εν νεκροίς; Ανέστη ο Κύριος, θαρσείτε, βοά ο Άγγελος.

Στιχηρά τής Εορτής

Ἦχος β' Ὅτε εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Χαίρουσι Μαθήτριάι Χριστού, τών εκ τού, Αγγέλου ρημάτων, επακροώμεναι, όθεν τήν Ανάστασιν, τού δι' ημάς εν νεκροίς, λογισθέντος πιστούμεναι, κάν πρίν Μυροφόροι, τάφω παρειστήκεισαν, καί εθρηνώδουν αυτόν, λίθον αναβλέπουνσι τούτου, αποκυλισθέντα αθρόον, ού διηπορούντο τήν μετάθεσιν.

Στίχ. Ευδόκησας Κύριε τήν γήν σου...

Άληκτον καί θείαν χαρμονήν, επιχορηγούσαι τοίς θείοις, καί ιεροίς Μαθηταίς, ώφθησαν Μαθήτριάι, αι Μυροφόροι Χριστού, εκπληρούσαι τό κέλευσμα τού θείου Αγγέλου, ού εξεθαμβήθησαν,

τήν λευκοφόρον στολήν, λέγουσαι, Εσκύλεται Ἄδης, τή πανσωστική Αναστάσει, τού υπέρ ημῶν θανόντος Ἀνακτος.

Στίχ. Ἐλεος καί αλήθεια συνήντησαν...

Ρεῖθρα δακρυρρόου εκ πηγῆς, θρήνων αναστείλασαι θεΐαι, Χριστοῦ Μαθήτριάι, ρήματα χαρμόсуна, διαπορθμεύουσι νύν, τοΐς αυτόπταις τῆς χάριτος, μηνύουσαι τούτοις, τήν τοῦ Λόγου Ἐγερσιν, καί τήν εκ τάφου χαράν, όθεν τήν αντίθετον λύπης, ήκουον φωνήν παραδόξως, ταύταις τήν τό Χαίρετε, προστάττουσαν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α΄;

Μετά φόβου ήλθον αι γυναΐκες, επί τό μνήμα, αρώμασι τό σώμά σου μυρίσαι σπουδάζουσαι, καί τούτο μή ευρούσαι, διηπόρουn πρός αλλήλας, αγνοούσαι τήν Ανάστασιν, αλλ΄; επέστη αυταΐς Ἄγγελος, καί είπεν, Ανέστη Χριστός, δωρούμενος υμίν τό μέγα έλεος.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Ιδιόμελα τής Εορτής

Ήχος β'

Αι Μυροφόροι γυναίκες, όρθρου βαθέος, αρώματα λαβούσαι, τού Κυρίου τόν τάφον κατέλαβον, άπερ δέ ουκ ήλπιζον ευρούσαι, διελογίζοντο ευλαβούμεναι, τού λίθου τήν μετάθεσιν, καί πρόσ αλλήλας διελέγοντο, Πού εισιν αι σφραγίδες τού μνήματος; πού εστιν η τού Πιλάτου κουστωδία, καί ακριβής ασφάλεια; Γέγονε δέ μηνυτής τών αγνοουσών Γυναικών, εξαστράπτων Άγγελος, καί φάσκων πρόσ αυτάς, Τί μετά θρήνων ζητείτε τόν ζώντα, καί ζωοποιήσαντα τό γένος τών βροτών; εξηγέρθη Χριστός ο Θεός ημών, εκ νεκρών ως παντοδύναμος, παρέχων πάσιν ημίν, αφθαρσίαν καί ζωήν, φωτισμόν καί τό μέγα έλεος.

Τί τά μύρα τοίς δάκρυσι Μαθήτριάι κιρνάτε; ο λίθος κεκύλισται, ο τάφος κεκένωται, ίδετε τήν φθοράν, τή ζωή πατηθείσαν, τάς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγώς, υπνούντας δεινώς τούς φύλακας τών απειθών, τό θνητόν σέσωσται σαρκί Θεού, ο Άδης θρηνεί, δραμούσαι χαρά, είπατε τοίς, Αποστόλοις, ο νεκρώσας Χριστός τόν θάνατον, πρωτότοκος εκ νεκρών, υμάς προάγει εις τήν Γαλιλαίαν.

Αι Μυροφόροι όρθριαι γενόμεναι, καί τό μνήμά σου μετά σπουδής καταλαβούσαι, επεζήτουν σε Χριστέ, πρόσ τό μυρίσαι τό άχραντον Σώμά σου, καί τού Αγγέλου τοίς ρήμασιν ενηχηθείσαι, χαροποιά σύμβολα τοίς Αποστόλοις εκήρυττον, Ότι ανέστη ο αρχηγός τής σωτηρίας ημών, σκυλεύσας τόν θάνατον, τώ δέ κόσμω δωρούμενος, ζωήν αιώνιον, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Αι Μυροφόροι γυναίκες, τόν τάφον σου καταλαβούσαι, καί τάς σφραγίδας τού μνήματος Ιδούσαι, μή ευρούσαι δέ τό άχραντον Σώμά σου, οδυρόμεναι μετά σπουδής, ήλθον λέγουσαι, Τίς έκλεψεν ημών τήν ελπίδα; τίς είληφε νεκρόν, γυμνόν εσμυρνισμένον, τής Μητρός μόνον παραμύθιον, Ω! πώς ο νεκρούς ζωώσας, τεθανάτωται; ο τόν Άδην σκυλεύσας, πώς τέθαιπται; αλλ'

ανάστηθι Σωτήρ αυτεξουσίως, καθώς είπας, τριήμερος, σώζων τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος β'

Παρήλθεν η σκιά τού νόμου, τής χάριτος ελθούσης, ως γάρ η βάτος ουκ εκαίετο καταφλεγόμενη, ούτω Παρθένος έτεκες, καί Παρθένος έμεινας, αντί στύλου πυρός, δικαιοσύνης ανέτειλεν Ἡλιος, αντί Μωϋσέως, Χριστός, η σωτηρία τών ψυχών ημών.

Στιχηρά Αναστάσιμα

Ἦχος β'

Τόν πρό αιώνων εκ Πατρός γεννηθέντα, τόν Θεόν Λόγον σαρκωθέντα, εκ Παρθένου Μαρίας, δεύτε προσκυνήσωμεν, Σταυρόν γάρ υπομείνας, τή ταφή παρεδόθη, ως αυτός ηθέλησε, καί αναστάς εκ νεκρών, έσωσέ με τόν πλανώμενον άνθρωπον.

Στίχ. Ο Κύριος εβασίλευσεν...

Χριστός ο Σωτή ρ ημών, τό καθ' ημών χειρόγραφον, προσηλώσας τώ Σταυρώ, εξήλειψε, καί τού θανάτου τό κράτος κατήργησε, Προσκυνούμεν αυτού, τήν τριήμερον Έγερσιν.

Στίχ. Καί γάρ εστερέωσε τήν οικουμένην...

Σύν Αρχαγγέλοις υμνήσωμεν, Χριστού τήν Ανάστασιν, αυτός γάρ λυτρωτής εστι, καί σωτήρ τών ψυχών ημών, καί εν δόξη φοβερά, καί κραταιά δυνάμει πάλιν έρχεται, κρίναι κόσμον όν έπλασεν.

Στίχ. Τώ οίκω σου πρέπει αγίασμα...

Η Ανάστασίς σου Χριστέ Σωτήρ άπασαν εφώτισε τήν οικουμένην, καί ανεκαλέσω τό ίδιον πλάσμα, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. α'

Σέ τόν αναβαλλόμενον τό φώς ώσπερ ιμάτιον, καθελών Ιωσήφ από τού ξύλου σύν Νικοδήμω, καί θεωρήσας νεκρόν, γυμνόν, άταφον, ευσυμπάθητον θρήνον αναλαβών, οδυρόμενος έλεγεν, Οίμοι! γλυκύτατε ιησού, όν πρό μικρού ο ήλιος, εν Σταυρώ κρεμάμενον θεασάμενος, ζόφον περιεβάλλετο, καί η γή τώ φόβω εκυμαίνετο, καί διερρήγνυτο ναού τό καταπέτασμα, αλλ' ιδού νύν βλέπω σε, δι' εμέ εκουσίως υπελθόντα θάνατον, Πώς σέ κηδεύσω Θεέ μου; ή πώς σινδόσιν ειλήσω; ποίαις χερσί δέ προσψαύσω τό σόν ακήρατον Σώμα, ή ποία ά σματα μέλψω τή σή

εξόδω οικτίρμον; Μεγαλύνω τά Πάθη σου, υμνολογώ καί τήν ταφήν σου, σύν τῇ Αναστάσει κραυγάζων, Κύριε, δόξα σοι.

Τροπάρια Ἦχος β

Ο ευσχήμων Ιωσήφ, ἀπό τοῦ ξύλου καθελὼν τό ἀχραντόν σου Σώμα, σινδόνι καθαρά, ειλήσας καί αρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Δόξα...

Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, τότε τὸν Ἄδην ἐνέκρωσας, τῇ ἀστραπῇ τῆς θεότητος, ὅτε δέ καί τοὺς τεθνεώτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πάσαι αἱ Δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον. Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Καί νύν...

Ταῖς Μυροφόροις Γυναιξί, παρὰ τό μνῆμα ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα. Τά μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια, Χριστός δὲ διαφθοράς ἐδείχθη ἀλλότριος.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Γ

ΠΡΩΪ

Μετά τήν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου

Ἦχος β

Ἀναστάσιμα

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τήν πέτραν τῆς πίστεως ἀναστάς, παρέσχες πάσι, Κύριε, δόξα σοι.

Τὸν κόλπον τὸν ἀχραντόν, ἐν υψίστοις μὴ κενώσας, ταφήν καί ἀνάστασιν, ὑπὲρ πάντων κατεδέξω, Κύριε, δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Πάντα ὑπὲρ ἐννοίαν, πάντα υπερένδοξα, τά σά Θεοτόκε μυστήρια, τῇ ἀγνείᾳ ἐσφραγισμένη, καί παρθενία φυλαττομένη Μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδῆς, Θεὸν τεκούσα ἀληθινόν, Αὐτόν ικέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετά τήν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς

Ἦχος β

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορὸς, σύν Μυροφόροις γυναιξίν, ἀγάλλεται συμφώνως, κοινήν γάρ εορτὴν σύν αὐταῖς εορτάζουσιν, εἰς δόξαν καί τιμὴν τῆς σῆς Ἀναστάσεως, καί διὰ αὐτῶν βοῶμέν σοι, Φιλάνθρωπε Κύριε, τῷ λαῷ σου παράσχου τό μέγα ἔλεος. **(Δίς)**

Εἰς τοὺς Αἶνους

**Στιχηρά Αναστάσιμα τῆς Οκτωήχου
Ἦχος β'**

Πάσα πνοή καί πάσα κτίσις, σέ δοξάζει Κύριε, ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τόν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τήν ἐκ νεκρῶν σου Ανάστασιν, ὡς ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι, Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηρούντες τόν Βασιλέα; διὰ τί γάρ ο ἰλίθος οὐκ ἐφύλαξε τήν πέτραν τῆς ζωῆς; Ἡ τόν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προσκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν, Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου Σωτήρ ἡμῶν δόξα σοι.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε, Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τόν λίθον τοῦ μνήματος, αὐτός ἡμᾶς εὐηγγελίσατο, εἰπὼν, Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας, Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Ἄγγελος μὲν τό Χαίρε, πρό τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε τῇ Κεχαριτωμένη ἐκόμισεν, Ἄγγελος δέ τόν λίθον, τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν, ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων, ὁ δέ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν, διό βοῶμέν σοι, Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος α'

Ἦλθον ἐπὶ τό μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία ζητοῦσαι τόν Κύριον, καὶ τόν Ἄγγελον εἶδον, ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τόν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς, Τί ζητεῖτε τόν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη καθὼς εἶπεν, ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε, Πρὸς ὃν βοήσωμεν, ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Στιχηρά τῆς Εορτῆς

Ἦχος β' Αὐτόμελον

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν ὁ Ἀριμαθαίας καθεῖλε τήν τῶν ἀπάντων ζωὴν, σμύρνη καὶ σινδόνι σε, Χριστέ ἐκήδευσεν, καὶ τῷ πόθῳ ἠπείγετο, καρδίᾳ καὶ χεῖλει, Σῶμα τό ἀκήρατον σοῦ περιπτύξασθαι, ὁμῶς, συστελλόμενος φόβῳ, χαίρων ἀνεβόᾳ σοι, Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου φιλόανθρωπε.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τήν γῆν σου...

Ὅτε, ἐν τῷ τάφῳ τῷ καινῷ ὑπὲρ τοῦ παντός κατετέθης, ὁ λυτρωτὴς τοῦ παντός, Ἄδης ὁ παγγέλαστος, ἰδὼν σε ἐφρίξεν, οἱ μοχλοὶ συνετρίβησαν, ἐθλάσθησαν πύλαι, μνήματα ἠνοίχθησαν,

νεκροί ηγείροντο, τότε, ο Αδάμ ευχαρίστως, χαίρων ανεβόα σοι, Δόξα, τή συγκαταβάσει σου φιλόανθρωπε.

Στίχ. Ἐλεος καί ἀλήθεια συνήντησαν...

Ὅτε, αἱ δυνάμεις σε Χριστέ, πλάνον υπ’#39; ανόμων εῶρων, συκοφαντούμενον, ἐφριπτον τήν ἀφατον, μακροθυμίαν σου καί τόν λίθον τοῦ μνήματος, χερσί σφραγισθέντα, αἱ σου τήν ακήρατον, πλευράν ἐλόγχευσαν, ὁμως, τή ημών σωτηρία, χαίρουσαι εβόων σοι, Δόξα, τή συγκαταβάσει σου φιλόανθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β’#39;

Ἡτήσατο Ἰωσήφ τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καί ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ, ἔδει γάρ αὐτόν ἐκ τάφου ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν, ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καί ανοίξας πύλας Παραδείσου, ἀνθρώποις, δόξα σοι.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

ΤΩ ΣΑΒΒΑ ΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ' 39; , καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα.

Ἦχος γ' 39;

Τῷ σῷ σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καί διαβόλου ἡ πλάνη κατήργηται, γένος δέ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καθ' 39; ἐκάστην προσφέρει.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ ἀναστάσει σου Κύριε, καί ὁ Παράδεισος πάλιν ἠνέωκται, πάσα δέ ἡ κτίσις ἀνευφημούσά σε, ὕμνον σοι καθ' 39; ἐκάστην προσφέρει.

Δοξάζω τοῦ Πατρός, καί τοῦ Υἱοῦ τήν δύναμιν, καί Πνεύματος ἁγίου, ὑμνῶ τήν ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἀκτιστον θεότητα, Τριάδα ὁμοούσιον, τήν βασιλεύουσαν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Τόν Σταυρόν σου τόν τίμιον, προσκυνούμεν Χριστέ, καί τήν ἀνάστασίν σου ὑμνούμεν καί δοξάζομεν, τῷ γάρ μῶλωπί σου, ἡμεῖς οἱ πάντες ἰάθημεν.

Δόξα... Ἦχος πλ. α' 39;

Ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατική κολυμβήθρα, τῇ λεγομένη κατὰ Ἰουδαίους Βηθεσδά, πέντε στοάς ἐχούση, ἐν ταύταις γάρ κατέκειτο πλήθος τῶν ἀσθενούντων, Ἄγγελος γάρ τοῦ Θεοῦ, κατὰ καιρόν ἐπιφοιτῶν, διετάραττεν αὐτήν, καὶ ῥώσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει. Καί ἰδὼν ὁ Κύριος χρονιούμενα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν, θέλεις υγιῆς γενέσθαι; ὁ ἀσθενὼν ἀπεκρίνατο, Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τό ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τήν κολυμβήθραν, ἰατροῖς κατηνάλωσα τόν ἅπαντά μου βίον, καί ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἠξιώθην. Ἀλλ' 39; ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων λέγει πρὸς αὐτόν. Ἄρόν σου τόν κράββατον καί περιπάτει, κηρύττων μου τήν δύναμιν, καί τό μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασιν.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Τό Δογματικόν Ἦχος γ' 39;

Μέγιστον θαῦμα! Παρθένος τεκούσα καί τό τεχθέν, Θεός πρό αἰώνων, προφανής ὁ τόκος, καί τό τελούμενον υπέρ φύσιν. Ω

μυστηρίου φρικώδους! ό καί νοούμενον, άφραστον μένει, καί θεωρούμενον, ου καταλαμβάνεται. Μακαρία σύ εί, άχραντε Κόρη, Αδάμ τού γηγενούς θυγάτηρ, καί Θεού τού Υψίστου φανείσα Μήτηρ, αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εισ τόν Στίχον, τό Αναστάσιμον Στιχηρόν

Ήχος γ'

Ο τώ πάθει σου Χριστέ, αμαυρώσας τόν ήλιον, καί τώ φωτί τής σής Αναστάσεως, φαιδρύνας τά σύμπαντα, πρόσδεξαι ημών, τόν εσπερινόν ύμνον Φιλάνθρωπε.

Είτα τά παρόντα τής Θεοτόκου.

Ήχος γ'

Μεγάλη τού Σταυρού σου

Στίχ. Άκουσον, θύγατερ, καί ίδε, καί κλίνον τό ούς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οίκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Μεγάλης διά σου ευεργεσίας Άχραντε, τυχόντες σύν Αγγέλοις, τόν τόκον σου δοξάζομεν, τόν καταξιώσαντα, εν μήτρα σου τεχθήναι, δι' άκραν ευσπλαγχνίαν, καί αναπλάσαντα τών ανθρώπων τό γένος.

Στίχ. Μνησθήσομαι τού ονόματός σου εν πάση γενεά καί γενεά.

Σέ πάντες καταφύγιον, καί θείαν σκέπην αγνή, αμαρτωλοί εν βίω, κεκτήμεθα Παρθένε, ικετεύομεν ούν πάντες σήν ευσπλαγχνίαν, Μή αποστής αφ' ημών δεόμεθα, αλλ' ελέει καί σώζε.

Στίχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού τής γής.

Τό Χαίρε Θεοτόκε, Μήτηρ αιεπάρθενε, οι χοϊκοί σου δούλοι προσφέρομεν αξίως, συν τώ Γαβριήλ τώ θείω ταξιάρχη, καί γάρ χαράς πρόξενος, καί αγαλλίαμα, σύ εγένου τώ κόσμω.

Δόξα... Καί νύν...

Ήχος πλ. δ'

Εν τή Στοά τού Σολομώντος, εκεί κατέκειτο πλήθος τών ασθενούντων, καί μεσούσης τής Εορτής, εύρεν ο Χριστός οκτώ καί τριάκοντα ετών παράλυτον κείμενον, δεσποτική φωνή λέγει πρός αυτόν, θέλεις υγιής γενέσθαι; ο ασθενών απεκρίνατο, Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω, ίνα, όταν ταραχθή τό ύδωρ, βάλη με εις τήν κολυμβήθραν, ο δε λέγει πρός αυτόν, Άρόν σου τήν κλίνην, ίδε,

υγιής γεγονός, μηκέτι αμάρτανε, Τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν το μέγα ἔλεος.

Τό, Νύν απολύεις, καί τά λοιπά, καί Απόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τό, Χριστός ανέστη, κ.τ.λ. εις τό, Κύριε εκέκραξα ιστώμεν Στίχους 1' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τῆς Οκτωήχου ζ'.

Ἦχος γ'

Τω σῶ σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καί διαβόλου ἡ πλάνη κατήργηται, γένος δέ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καθ' εκάστην προσφέρει.

Πεφώτισται τά σύμπαντα, τῇ ἀναστάσει σου Κύριε, καί ὁ Παράδεισος πάλιν ἠνέωκται, πάσα δέ ἡ κτίσις ἀνευφημούσά σε, ὕμνον σοι καθ' εκάστην προσφέρει.

Δοξάζω τοῦ Πατρός, καί τοῦ Υἱοῦ τήν δύναμιν, καί Πνεύματος ἁγίου, ὑμνῶ τήν ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἀκτιστον θεότητα, Τριάδα ὁμοούσιον, τήν βασιλεύουσαν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Στιχηρά Ανατολικά

Τόν Σταυρόν σου τόν τίμιον, προσκυνούμεν Χριστέ, καί τήν ἀνάστασίν σου ὑμνούμεν καί δοξάζομεν, τῷ γάρ μῶλωπί σου, ἡμεῖς οἱ πάντες ἰάθημεν.

Ὑμνούμεν τόν Σωτήρα, τόν ἐκ τῆς Παρθένου σαρκωθέντα, δι' ἡμᾶς γάρ ἐσταυρώθη, καί τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη, δωρούμενος ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Τοῖς ἐν ἁδῇ καταβάς Χριστός εὐηγγελίσατο, θαρσεῖτε λέγων, νύν νενίκηκα, Εγώ ἡ Ἀνάστασις, ἐγώ ὑμᾶς ἀνάξω, λύσας θανάτου τάς πύλας.

Οἱ ἀναξίως ἐσῶτες, ἐν τῷ ἀχράντῳ σου οἴκῳ, ἐσπερινόν ὕμνον ἀναμέλπομεν, ἐκ βαθέων κραυγάζοντες, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ φωτίσας τόν κόσμον τῇ τριημέρῳ Ἀναστάσει σου, ἐξελοῦ τόν λαόν σου, ἐκ χειρός τῶν σου Φιλάνθρωπε.

Στιχηρά Ἰδιόμελα τοῦ Παραλύτου δύο

Ἦχος α'

Ὁ τῇ παλάμῃ τῇ ἀχράντῳ, πλαστουργήσας τόν ἄνθρωπον, ἦλθες εὐσπλαγχνε, τοὺς νοσοῦντας ἰάσασθαι Χριστέ, τόν Παράλυτον ἐν τῇ Προβατική κολυμβήθρᾳ, διὰ τοῦ λόγου σου ἀνέστησας, Αἰμόρρου δέ τό ἄλγος εθεράπευσας, τῆς Χαναναίας τήν

παίδα ενοχλουμένην ελέησας, καί τήν αίτησιν τοῦ Ἑκατοντάρχου ου παρίδες διά τούτο κράζομεν, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι. (Δίς)

Ἀταφος νεκρός υπάρχων ο Παράλυτος, ἰδών σε εβόησεν, Ελέησόν με Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου τύμβος μοι ἐγένετο, Τί μοι κέρδος ζωής; ου χρήζω τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας, ου γάρ ἐστί μοι τίς ο ἐμβάλλων με, ταραττομένων τῶν ὑδάτων, ἀλλά σοί τῇ πηγῇ προσέρχομαι τῶν ἱαμάτων, ἵνα καγώ μετὰ πάντων κράζω, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Ἀνέβη ο Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τῇ λεγομένῃ κατὰ Ἰουδαίους Βηθεσδά, πέντε στοάς ἐχούσῃ, ἐν ταύταις γάρ κατέκειτο πλήθος τῶν ἀσθενούντων, Ἄγγελος γάρ τοῦ Θεοῦ, κατὰ καιρόν ἐπιφοιτῶν, διετάραττεν αὐτήν, καὶ ῥώσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει, Καί ἰδὼν ο Κύριος χρονιούμεντον ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν, θέλεις υγιῆς γενέσθαι; ο ἀσθενὼν ἀπεκρίνατο, Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τό ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν, ἱατροῖς κατηνάλωσα τὸν ἅπαντά μου βίον, καί ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἠξιώθην, Ἀλλ' ο ἱατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων λέγει πρὸς αὐτόν, Ἄρόν σου τὸν κράββατον καί περιπάτει, κηρύττων μοι τὴν δύναμιν, καί τό μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος γ'

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν, τὸν θεανδρικόν σου Τόκον Πανσεβάσμιε; πείραν γάρ ἀνδρός μὴ δεξαμένη Πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱόν ἐν σαρκί, τὸν πρό αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς υπομείναντα τροπὴν, ἢ φυρμόν, ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἐκατέρας οὐσίας τὴν ιδιότητα, σώαν φυλάξαντα, Διὸ Μητροπάρθενε Δέσποινα, αὐτόν ἰκέτευε σωθῆναι, τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, Θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Εἴσοδος τό, Φῶς ἱλαρόν...

Προκείμενον τῆς ἡμέρας

Ο Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπιαν ἐνεδύσατο.

Στίχ. Ἐνεδύσατο ο Κύριος δύμαμιν, καί περιεζώσατο.

Στίχ. Καί γάρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Εἰς τὴν Λ ι τ ῇ ν

Τό Στιχηρόν τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Ποίημα τού Κουμουλά

Επί τή Προβατική κολυμβήθρα, άνθρωπος κατέκειτο εν ασθενεία, καί ιδών σε Κύριε εβόα, Άνθρωπον ουκ έχω, ίνα, όταν ταραχθή τό ύδωρ, βάλη με εν αυτώ, εν ώ δέ πορεύομαι, άλλος προλαμβάνει με, καί λαμβάνει τήν ίασιν, εγώ δέ ασθενών κατάκειμαι, καί ευθύς σπλαγχνισθείς ο Σωτήρ, λέγει πρός αυτόν, Διά σέ άνθρωπος γέγονα, διά σέ σάρκα περιβέβλημαι, καί λέγεις άνθρωπον ουκ έχω; άρόν σου τόν κράββατον καί περιπάτει, Πάντα σοι δυνατά, πάντα υπακούει, πάντα υποτέτακται, πάντων ημών μνήσθητι, καί ελέησον Άγιε, ως φιλάνθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ναός καί πύλη υπάρχεις παλάτιον καί θρόνος τού Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε, δι' ής ο λυτρωτής μου, Χριστός ο Κύριος, τοίς έν σκότει καθεύδουσιν επέφανεν, Ήλιος υπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων, ούς έπλασε κατ εικόνα ιδίαν, χειρί τή εαυτού, Διό πανύμνητε, ως μητρικήν παρρησίαν πρός αυτόν κεκτημένη, αδιαλείπτως πρέσβευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρόν Αναστάσιμον.

Ήχος γ'

Ο τώ πάθει σου Χριστέ, αμαυρώσας τόν ήλιον, καί τώ φωτί τής σής Αναστάσεως, φαιδρύνας τά σύμπαντα, πρόσδεξαι ημών, τόν εσπερινόν ύμνον Φιλάνθρωπε.

Ήχος πλ. α'

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Πάσχα ιερόν ημίν σήμερον αναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Άγιον Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ο λυτρωτής, Πάσχα άμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τών πιστών, Πάσχα, τό πύλας ημίν τού Παραδείσου ανοίξαν, Πάσχα, πάντας αγιάζον πιστούς.

Στιχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ως τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Δεύτε από θέας Γυναίκες ευαγγελίστριαι, καί τή Σιών είπατε, Δέχου παρ ημών χαράς ευαγγέλια, τής Αναστάσεως Χριστού, τέρπου, χόρευε, καί αγάλλου Ιερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη εκ τού μνήματος, ως νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Αι Μυροφόροι γυναίκες, όρθρου βαθέος, επιστάσαι πρός τό μνήμα τού Ζωοδότου, εύρον Άγγελον, επί τόν λίθον καθήμενον, καί αυτός προσφθεγζάμενος, αιταίς ούτως έλεγε, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών, τί θρηνείτε τόν άφθαρτον ως εν φθορά; απελθούσαι κηρύξατε, τοίς αυτού Μαθηταίς.

Στίχ. Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ημίν ανέτειλε, Πάσχα, εν χαρά αλλήλους περιπτυξώμεθα, ώ Πάσχα λύτρον λύπης, καί γάρ εκ τάφου σήμερον ώσπερ εκ παστού, εκλάμπας Χριστός, τά Γύναια χαράς έπλησε λέγων, Κηρύξατε Αποστόλοις.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Εν τή Στοά τού Σολομώντος, εκεί κατέκειτο πλήθος τών ασθενούντων, καί μεσούσης τής Εορτής, εύρεν ο Χριστός οκτώ καί τριάκοντα ετών παράλυτον κείμενον, δεσποτική φωνή λέγει πρός αυτόν, θέλεις υγιής γενέσθαι; ο ασθενών απεκρίνατο, Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω, ίνα, όταν ταραχθή τό ύδωρ, βάλη με εις τήν κολυμβήθραν, ο δε λέγει πρός αυτόν, Άρόν σου τήν κλίνην, ίδε, υγιής γέγονας, μηκέτι αμάρτανε, Τής Θεοτόκου πρεσβείαις Κύριε, κατάπεμψον ημίν το μέγα έλεος.

Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Αναστάσεως ημέρα, καί λαμπρυνθώμεν τή πανηγύρει, καί αλλήλους περιπτυξώμεθα, Είπωμεν αδελφοί, καί τοίς μισούσιν ημάς, Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει, καί ούτω βοήσωμεν, Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί τοίς εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

Απολυτίκιον Ήχος γ'

Ευφραινέσθω τά ουράνια, αγαλλιάσθω τά επίγεια, ότι εποίησε κράτος, εν βραχίονι αυτού, ο Κύριος, επάτησε τώ θανάτω τόν θάνατον, πρωτότοκος τών νεκρών εγένετο, εκ κοιλίας άδου ερρύσατο ημάς, καί παρέσχε κόσμω τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σε τήν μεσιτεύσασαν τήν σωτηρίαν τού γένους ημών, ανυμνούμεν Θεοτόκε Παρθένε, εν τή σαρκί γάρ τή εκ σου

προσληφθείση, ο Υιός σου καί Θεός ημών τό διά Σταυρού καταδεξάμενος πάθος, ελυτρώσατο ημάς, εκ φθοράς ως φιλόανθρωπος.

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΩ

Ψάλλεται Κανών Τριαδικός, ού η ακροστιχίς.

Αινώ Τριάς σε, τήν μίαν θεαρχίαν.

Ωδή α' Ἦχος γ'

Ο τά ύδατα πάλαι

Ακατάληπτε μόνη κυριαρχία, καί μία τριαδική θεαρχία, τριλαμπούς αίγλης με τής σής αξίωσον νύν, όπως ανυμνήσω σε, τήν υμνουμένην απαύστως, τρισαγίοις άσμασιν, Αγγέλων στόμασιν.

Ιερώς τών αύλων, πάσαι αι τάξεις υμνούσι, ποιητικήν ως αιτίαν, ενικήν τρίφωτον αρχικωτάτην σαφώς, αίς συμφώνως μέλψωμεν, καί τών ανθρώπων τά πλήθη, καί πιστώς δοξάσωμεν, πηλίνοις στόμασι.

Νούν καί Λόγον καί Πνεύμα, οι θεολόγοι προσφόρως, συμβολικώς σε καλούσιν, απαθή γέννησιν, εξ αγεννήτου Πατρός, τού Υιού σημαίνοντες, Θεέ μονάρχα τών όλων, άμα καί τού Πνεύματος θείαν εκπόρευσιν.

Θεοτοκίον

Ως φιλόανθρωπος φύσει, τήν τών ανθρώπων ουσίαν, προσειληφώς Θεού Λόγε, τό τρισσόν έλαμψας μοναρχικώτατον φώς, τής μιάς θεότητος, δεδοξασμένην τοίς πάσι, δείξας τήν τεκούσάν σε Παρθένον άχραντον.

Ωδή γ'

Ο εκ μή όντων τά πάντα

Τρισσεύσαι πάλαι τό ύδωρ προστεταχώς, Ηλίας ταίς σχίδαξι, τυπικώς παρενέφηνε, τήν τριττήν υπόστασιν, τής ενιαίας Θεού κυριαρχίας.

Ρωδης φύσις υμνεί σε τών γηγενών, τόν ένα καί τρίφωτον, πλαστουργόν αναλλοίωτον, καί βοά σοι, Δέσποτα, παντοδαπής με τροπής ρύσαι καί σώσόν με.

Ισηγορούντες τοίς λόγοις τών Προφητών, κλεινών Αποστόλων τε, καί κηρύκων τής πίστεως, Τριάδα σε, δοξολογούμεν πιστώς Θεέ τών όλων.

Θεοτοκίον

Από τού θρόνου κατήλθε τού υψηλού, ο Χριστός τόν άνθρωπον ανυψών, ως φιλόανθρωπος, διά σου Πανάχραντε καί τό τρισήλιον φώς έλαμψε πάσι.

Κάθισμα Ἦχος γ'

Τήν ωραιότητα

Ο υπερούσιος καί μόνος Κύριος, Χριστός απαύγασμα, τού προανάρχου Πατρός, καί Πνεύμα τό θειότατον, ελέησον τούς δούλους σου, πάντες γάρ ημάρτομεν, αλλά σου ουκ απέστημεν, όθεν δυσωπούμέν σε, τρισυπόστατε Κύριε, ως έχων εξουσίαν, τό πλάσμα σου, σώσον εκ πάσης περιστάσεως.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο υπερούσιος, Θεός καί Κύριος, εκ σου σεσάρκωται, δι' αγαθότητα, τό καθ' ημάς ουσιωθείς, καί μείνας όπερ πέφυκεν, όθεν καί θεάνθρωπον, τούτον σέβοντες πάναγνε, σε τήν απειρόγαμον, Θεοτόκον κηρύττομεν δοξάζοντες τό μέγιστον θαύμα, τής σής ασπόρου κυήσεως.

Ωδή δ'

Έθου πρός ημάς

Στέλεχος διπτόν, εκ Πατρός ως ρίζης εβλάστησεν, ο Υιός καί Πνεύμα τό ευθές, οι συμφυείς βλαστοί καί θεόφυτοι, καί άνθη συνάναρχα, ως τρία είναι φώτα τής θεότητας. **(Δίς)**

Στίφη νοερών, ουσιών απαύστως υμνούσί σε, τόν απερινόητον Θεόν, μεθ' ών ημείς δοξάζομεν λέγοντες, τριάς υπερούσιε, τούς σούς οικέτας σώσον ως φιλόανθρωπος.

Θεοτοκίον

Έθελξας ημάς εις αγάπην σήν πολυέλεε, Λόγε τού Θεού, ο δι' ημάς σωματωθείς ατρέπτως, καί τρίφωτον, τήν μίαν θεότητα, μυσταγωγήσας, όθεν σε δοξάζομεν.

Ωδή ε'

Ως είδεν Ησαΐας

Τόν ένα κυριάρχην εικονικώς, ως είδεν Ησαΐας Θεόν, εν τρισί προσώποις δοξολογούμενον, αχράντοις φωναίς Σεραφίμ, απεστάλη τού κηρύξαι παρευθύς, τρίφωτον ουσίαν, καί μονάδα τρισήλιον. **(Δίς)**

Η πάντων αοράτων καί ορατών, τήν φύσιν εξ ουκ όντων τό πρίν, υποστησαμένη μονάς τρισήλιε, τούς ένα Θεόν σε πιστώς, ευφημούντας, εκ παντοίων πειρασμών εκλυτρωσαμένη, τής σής δόξης αξίωσον.

Θεοτοκίον

Νυμφώνα φωτοφόρον καί καθαρόν, Παρθένε γεγονυίαν Θεού, σε υμνούμεν πόθω καί μακαρίζομεν, εκ σου γάρ ετέχθη Χριστός εν ουσίαις καί θελήσεσι διτταίς, ο εις τής Τριάδος, καί τής δόξης ών Κύριος.

Ωδή ς'

Άβυσσος εσχάτη

Μέτοικος υπάρχων ο Αβραάμ, κατηξιώθη τυπικώς υποδέξασθαι, ενικόν μέν Κύριον, εν τρισίν υποστάσεσιν, υπερούσιον, ανδρिकाίς δε μορφώσεσιν. (Δίς)

Ίθυνον καρδιάς σών οικετών, πρὸς φῶς τό απρόσιτον, ὡ τρισήλιε Κύριε, καί σῆς δόξης ἔλλαμψιν, παράσχου ταίς ψυχαίς ημών, τού φαντάζεσθαι, τό σόν κάλλος τό άρρητον.

Θεοτοκίον

Άνοιξον τάς πύλας μοι τού φωτός, τού κυηθέντος εκ νηδύος σου άχραντε, ίνα βλέπω τρίφωτον, ακτίνα τής θεότητος, καί δοξάζω σε τήν Ολόφωτον Δέσποιναν.

Κάθισμα Ήχος γ'

Θείας πίστεως

Θείας φύσεως Ομοουσίου, τό τρισήλιον υμνούμεν κράτος, καί τρισαγαίαις φωναίς εκβοήσωμεν, Άγιος εί, ο Πατήρ ο προάναρχος, Άγιος εί, ο Υιός ο συνάναρχος, Πνεύμα άγιον, ο εις αμερής Θεός ημών, καί πάντων ποιητής, καί φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θαύμα μέγιστον! πῶς συνεσχέθη, ο αχώρητος εν τή γαστρί σου, καί εσαρκώθη, καί εφάνη ως άνθρωπος, μή υπομείνας φυρμόν ή διαίρεσιν, τής θεϊκής καί ατρέπτου θεότητος, Κόρη πάναγνε, διό Θεοτόκον σε πιστώς, κηρύττομεν αεί, καί δοξάζομεν.

Ωδή ζ'

Ως πάλαι τούς ευσεβείς

Ναόν με δείξον τής σῆς, θεότητος Δέσποτα, τής τριλαμπούς όλον φωτεινόν, αμαρτητικής αμαυρώσεως δεινής, καί παθών ανώτερον, ταίς φωτουργαίς σου λάμψεσιν, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Θεότητος τήν μορφήν, μίαν καταγγέλλομεν, εν τρισίν υποστατικάις, καί διαιρεταίς ιδιότησι, Πατρός καί Υιού καί Πνεύματος, Ευλογητός εί, κράζοντες, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Εφάνη τῷ Αβραάμ, Θεός τρισυπόστατος, ἐν τῇ δρυϊ πάλαι τῇ Μαμβρῇ, τῆς φιλοξενίας μισθόν τόν Ισαάκ, ἀντιδούς δι' ἑλεον, ὃν περ καί νῦν δοξάζομεν ὡς Θεόν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Εφάνη ἐπὶ τῆς γῆς, γενόμενος ἄνθρωπος, ὁ παντουργός ἀγαθοπρεπῶς, ἐκ παρθενικῆς καί ἀχράντου σου γαστρού, καί ἡμᾶς ἐθέωσεν, εὐλογημένη, πάνταγενε, Θεοτόκε πανάχραντε.

Ὡδή η'·

Ἀστέκτω πυρί

Ἀνάρχου Πατρός ὡς ἐκ ρίζης, Λόγος, καί τό Πνεῦμα συνανάρχως πεφυκότες, ὡς βλαστοί τῆς υπερουσίου θεαρχίας, ἐδείξαν τῆς Τριάδος, δόξαν μίαν τε καί δύναμιν, ἣν ὑμνοῦμεν πάντες πιστοί εἰς τοὺς αἰῶνας. (Δίς)

Ρυθμίζει ταίς σαῖς φρουκτωρίαις, τάξεις ουρανίους ἀναμέλπειν ἀσιγήτως, τρισαγίοις ἁσμασι θείοις, Πάτερ, Λόγε σύμμορφε, καί τό Πνεῦμα, τρίφωτον, κράτος καί ἰσόρροπον, ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Χρησμοί Προφητῶν τόν σόν τόκον, πόρρωθεν ἰδόντες, Θεοτόκε ἀνευφήμουν, ὡς ἀσπόρως καί ὑπέρ φύσιν, γεννηθέντα Δέσποινα, καί συμφώνως τούτον ὑμνοῦμεν, ὡς Κύριον, καί υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ'·

Καινόν τό θαῦμα

Ἰδεῖν τήν δόξαν τήν τρισσολαμπή, αἱ θεοειδεῖς τῶν ἀσωμάτων τάξεις, σαφῶς ἀνιέναι πτέρυξιν, ἐφίενται ἄνω, ἀλλ'· εὐλαβούνται σφόδρα τό ἀπρόσιτον φῶς, καί ὕμνον ἀπαύστως ἐκβοῶσι, Ταύταις συμφώνως, μοναδική Τριάς σε δοξάζομεν. (Δίς)

Ἀπλέτω πόθῳ καί οἱ ἐπὶ γῆς, νοεράν ψυχὴν ἐκ σοῦ λαβόντες, καί λογικὴν, σέ ὑμνοῦμεν Δέσποτα, Θεέ τῶν ἀπάντων, τήν ἐνιαίαν φύσιν ἀληθῶς, καί τριπτὴν προσώποις ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, διό Οἰκτίρμον, ὡς πολυέλεος ἡμᾶς οἰκτίρον.

Θεοτοκίον

Νάόν με δείξον τῆς μοναρχικῆς, καί τριφεγγούς σου θεαρχίας φωτοειδή, καθαρῶς λατρεύειν σοι τῷ Κτίστη τῶν ὅλων, καί τῆς ἀφράστου δόξης νοερόν θεωρόν, πρεσβείαις τῆς μόνης Θεοτόκου, ἣν ἐπαξίως, ὡς υπερένδοξον μεγαλύνομεν.

Τό, Αξιόν εστι, καί τά λοιπά, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ

Μετά τήν α΄ Στιχολογίαν

Καθίσματα Αναστάσιμα

Ήχος γ΄

Χριστός εκ νεκρών εγήγερται, η απαρχή τών κεκοιμημένων, ο Πρωτότοκος τής κτίσεως, καί Δημιουργός πάντων τών γεγονότων, τήν καταφθαρείσαν φύσιν τού γένους ημών, εν εαυτώ ανεκαίνισεν. Ουκ έτι θάνατε κυριεύεις. Ο γάρ τών όλων Δεσπότης, τό κράτος σου κατέλυσε.

Δόξα...

Σαρκή τού θανάτου γευσάμενος Κύριε, τό πικρόν τού θανάτου εξέτεμες τή Εγέρσει σου, καί τόν άνθρωπον κατ΄ αυτού ενισχύσας, τής αρχαίας κατάρας τήν ήτταν ανακαλούμενος, ο υπερασπιστής τής ζωής ημών, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ωραιότητα τής παρθενίας σου, καί τό υπέρλαμπρον τό τής αγνείας σου, ο Γαβριήλ καταπλαγείς εβόα σοι Θεοτόκε, Ποίόν σοι εγκώμιον, προσαγάγω επάξιον, τί δέ ονομάσω σε; απορώ καί εξίσταμαι, διό ως προσετάγην βοώ σοι. Χαίρε η Κεχαριτωμένη.

Μετά τήν β΄ Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος γ΄

Τήν ωραιότητα

Πάντα ανθρώπινα, καταδεξάμενος, πάντα ημέτερα, οικειωσάμενος, προσηλωθήναι εν Σταυρώ, ευδόκησας ποιητά μου, θάνατον ελόμενος, υπομείναι ως άνθρωπος, ίνα τό ανθρώπινον, εκ θανάτου λυτρώσης ως Θεός, διό ως ζωοδότη βοώμέν σοι, Δόξα Χριστέ τή ευσπλαγχνία σου.

Δόξα...

Τό ακατάληπτον τό τής Σταυρώσεως, καί ανερμήνευτον τό τής Εγέρσεως, θεολογούμεν οι πιστοί, απόρρητον Μυστήριον σήμερον γάρ θάνατος, καί ο Άδης εσκύλευται, γένος δέ ανθρώπινον αφθαρσίαν ενδέδυται, διό καί ευχαρίστως κραυγάζομεν. Δόξα Χριστέ τή Αναστάσει σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τά επουράνια, πόθω ηγάλλοντο, καί τά επίγεια, τρόμω εξίσταντο, ότε η άχραντος φωνή, επήλθέ σοι Θεοτόκε, μία γάρ

πανήγυρις, αμφοτέροις επέλαμψεν, ότι τόν Πρωτόπλαστον, εκ θανάτου ερρύσατο, διό σύν τώ Αγγέλω βοώμέν σοι, Χαίρε αγνή Παρθενομήτορ.

Μετά τόν Άμωμον, τά Ευλογητάρια.

Η Υπακοή Ἦχος γ'

Εκπλήττων τή οράσει, δροσίζων τοίς ρήμασιν, ο αστράπτων Ἄγγελος, ταίς μυροφόροις έλεγε. Τόν ζώντα τί ζητείτε εν μνήματι; ηγέρθη κενώσας τά μνήματα τής φθοράς αλλοιωτήν, γνώτε τόν αναλλοίωτον, είπατε τώ Θεώ, Ως φοβερά τά έργα σου! ότι τό γένος έσωσας τών ανθρώπων.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

· Τήν αιχμαλωσίαν Σιών, σύ εξείλου εκ Βαβυλώνος καμέ εκ τών παθών, πρόςζωήν έλκυσον Λόγε.

· Εν τώ Νότω οι σπείροντες δάκρυσιν ενθέοις, θεριούσι στάχυας, εν χαρά αιιζωίας.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, πάσα αγαθοδωρία, ως Πατρί και Υιώ συναστράπτει, εν ώ τά πάντα ζή καί κινείται.

Αντίφωνον Β'

· Εάν μή Κύριος οικοδομήση οίκον τών αρετών, μάτην κοπιώμεν, τήν δέ ψυχήν σκέποντος, ουδείς ημών πορθείται τήν πόλιν.

· Τού καρπού τής γαστρός, τώ Πνεύματι υιοποιητώς σοι τώ Χριστώ, ως Πατρί οι Άγιοι πάντοτέ εισι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, ενθεωρείται πάσα αγιότης σοφία, ουσιοί πάσαν γάρ κτίσιν, αυτώ λατρεύσωμεν. Θεός γάρ, ως Πατρί τε καί Λόγω.

Αντίφωνον Γ'

· Οι φοβούμενοι τόν Κύριον, μακάριοι τρίβους βαδιούνται, τών εντολών φάγονται, ζωηράν γάρ παγκαρπίαν.

· Κύκλω τής τραπέζης σου ευφράνθητι, καθορών σου Ποιμενάρχα, τά έκγονα φέροντα, κλάδους αγαθοεργίας.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, ο πάς πλούτος τής δόξης, εξ ού χάρις καί ζωή πάση τή κτίσει, σύν Πατρί γάρ, ανυμνείται καί τώ Λόγω.

Προκείμενον

Είπατε εν τοῖς ἔθνεσιν, ὅτι Κύριος εβασίλευσε, καί γάρ κατώρθωσε τήν οικουμένην, ἥτις ου σαλευθήσεται.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Τό Πάσχα πνοή. Ευαγγέλιον Εωθινόν Ε'. Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι. Ο Ν' καί τά λοιπά.

Οι Κανόνες τού Πάσχα μετά τών Ειρμών, καί τής Θεοτόκου εις η', καί τού Παραλύτου εις ς'.

Κανών τού Πάσχα Ἦχος α'

Ωδή α' Ο Ειρμός

Αναστάσεως ημέρα, λαμπρυνθώμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γῆς πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον ἄδοντας.

Καθαρθώμεν τάς αισθήσεις, καί οψόμεθα τῷ απροσίτῳ φωτί τής Αναστάσεως, Χριστόν εξαστράπτοντα, καί, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανώς ακουσόμεθα, επινίκιον ἄδοντες.

Ουρανοί μέν επαξίως ευφραινέσθωσαν, γῆ δέ αγαλλιάσθω, εορταζέτω δέ κόσμος, ορατός τε ἅπας καί ἀόρατος, Χριστός γάρ ἐγγήγερται, ευφροσύνη αἰώνιος.

Κανών τής Θεοτόκου

Ἦχος α'

Οὐ η ακροστιχίς εν τοῖς πρώτοις Τροπαρίοις. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ειρμός ο αὐτός

Θανατώσεως τόν ὅρον ανεμόχλευσας, τήν αιωνίαν ζωήν, κυφορήσασα Χριστόν, τόν ἐκ τάφου αναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καί τόν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδούσα σόν Υἱόν καί Θεόν, χαίροις σύν Αποστόλοις, θεοχαρίτῳτε αγνή, καί τό Χαίρε πρωτουργῶς, ως πάντων χαράς, αἰτία εισδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανών τού Παραλύτου

Οὐ η Ακροστιχίς εν τῇ Ενάτῃ Ωδή.

Ι ω σ ή φ.

Ποίημα Ιωσήφ Θεσσαλονίκης.

Ωδή α' Ἦχος γ'

Ο Ειρμός

Θαυμαστός ἐνδόξως, ποιῶν τέρατα, σύ εἶ Θεός, ο ἄβυσσον γεώσας, καί ἄρματα καλύψας, καί λαόν διασώσας, ἄδοντά σοι, ως λυτρωτή ημών Θεώ.

Ενεργών σημεία, ποιών τέρατα, μόνε Βασιλεύ, σταυρόν εθελουσίως υπέστης, ως οικτίρμων, καί θάνατον θανάτω θανατώσας, εξωποίησας ημάς.

Τή Χριστού Εγέρσει, λαοί σήμερον, χορεύσωμεν πιστώς, εσκύλευται ο Αδης, δεσμίους ούς κατείχεν, απέδωκε σπουδαίως, ανυμνούντας τά μεγαλεία τού Θεού.

Ο δυνάμει θεία ποτέ Παράλυτον, λόγω σου Χριστέ, συσφίγξας καί προστάξας, αυτώ τήν κλίνην άραι, χρονίως ασθενούντι, τήν ψυχήν μου νοσούσαν, ίασαι δεινώς.

Εν τή κολυμβήθρα, ποτέ Αγγελος, τή Προβατική, κατήρχετο, καί ένα ίατο κατά χρόνον, Βαπτίσματι δέ θείω νύν καθαίρει, άπειρα πλήθη ο Χριστός.

Αρχηγέ Αγγέλων, Αρχιστράτηγε τών άνω λειτουργών, τούς συναθροιζομένους, εν τώ σεπτώ ναώ σου, καί τόν Θεόν ανυμνούντας, σκέπε, φρούρει, από παντοίων πειρασμών.

Δόξα...

Εν τρισί προσώποις, μιά φύσει δέ, άναρχον Θεόν, υμνήσωμεν απαύστως μετά τών ασωμάτων, Πατέρα, Λόγον, Πνεύμα, βασιλείαν έχουσαν, καί κράτος αμερές.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν τιμώνσαν ταύτην, Αγνή πόλιν σου πάντοτε πιστώς, περίσωζε κινδύνων, αλώσεως βαρβάρων, πολέμου εμφυλίου, καί μαχαίρας, καί πάσης άλλης απειλής.

Καταβασία

Αναστάσεως ημέρα, λαμπρυνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Ωδή γ#39; Ο Ειρμός

Δεύτε πόμα πίνωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ#39; αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Νύν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε καί γή καί τά καταχθόνια, εορταζέτω γούν πάσα κτίσις τήν Έγερσιν Χριστού, εν ή εστερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον αναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθές, αυτός με συνδόξασον Σωτήρ, εν τή βασιλεία σου.

Τῆς Θεοτόκου

Ο αὐτός

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχομαι σήμερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ, καὶ πάσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τό φέγγος ἀστράψαντος.

Θεόν ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θεασαμένη Ἀγνή, χόρευε, καὶ τούτον, ὡς Θεόν, ἀχραντε μεγάλυνε.

Τοῦ Παραλύτου

Ο Εἰρμός

Στείρα ψυχὴ καὶ ἀγоне, κτήσαι καρπὸν ευκλεή, εὐτεκνουμένη βόησον, Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου, οὐκ ἔστιν ἅγιος, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλὴν σου Κύριε.

Ορῶν σε πάλαι ἥλιος, ξύλῳ κρεμάμενον, Λόγε τό φῶς συνέστειλε, καὶ ἐδονεῖτο ἡ γῆ ἀπασα, νεκροὶ ἐξανίσταντο, νεκροῦ γενομένου σου, παντοδύναμε.

Μετά ψυχῆς ἐλθόντος σου, ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς γῆς, ψυχὰς ἄς περ ἐκέκτητο, ἐναπεδίδου Ἀδῆς σπουδῇ, βοῶσας τῷ κράτει σου, ὠδὴν χαριστήριον, μόνε Κύριε.

Τὴν ἐπὶ χρόνους πλείονας, ἐξασθενούσαν δεινῶς, ψυχὴν μου υπεράγαθε, ὡς τὸν Παράλυτον πρίν, υγίωσον, ὡς ἂν βηματίζω σου, τὰς τρίβους, ἃς ἐδείξας τοῖς ποθοῦσί σε.

Μετά τῶν ἄνω τάξεων, Θεοῦ Ἀρχάγγελε, ἱκετηρίαν ποιήσον, ὑπὲρ τῶν πίστει ἀνυμνούντων σε φρουρῶν, συντηρῶν ἡμᾶς τοῦ βίου τοῖς πάθεσι περιπίπτοντας.

Δόξα...

Δόξα, Πατρί βοήσωμεν, Υἱῷ, καὶ Πνεύματι, εἰς γὰρ ὑπάρχει φύσει Θεός, ὃν αἱ δυνάμεις πάσαι τῶν ουρανῶν, ἐν φόβῳ δοξάζουσι, τό, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, κράζουσι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἀσπορον ἔσχες σύλληψιν, καὶ ὑπὲρ νοῦν τοκετόν, Παρθενομήτορ ἀχραντε, ἔργον φρικώδες, θαῦμα μέγιστον, Ἀγγέλοις τιμώμενον, βροτοῖς δοξαζόμενον, Κόρη Δέσποινα.

Καταβασία

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ομβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Καθίσματα Ἦχος γ'

Τὴν ωραιότητα τῆς παρθενίας σου

Ρῆμα Παράλυτον, μόνον συνέσφιγξεν, ὡς ὁ παγκόσμιος, λόγος ἐφθέγγατο, τοῦ δι᾽ ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς οφθέντος δι᾽ εὐσπλαγχνίαν, ὅθεν καὶ τὸν κράββατον, ἐπιφέρων διήρχετο, κἂν οἱ Γραμματεῖς ὁρᾶν, τὸ πραχθέν οὐχ υπέφερον, κακίας κατεχόμενοι φθόνῳ, τῷ ψυχᾷ παραλύνοντι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Αὐτόμελον

Τὴν ωραιότητα, τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ υπέρλαμπρον, τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόᾳ σοι, Θεοτόκε, Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον, τί δέ ὀνομάσω σε; ἀπορώ καὶ ἐξίσταμαι, διό ὡς προσετάγην, βοῶ σοι, Χαίρε ἡ κεχαριτωμένη.

Ωδὴ δ᾽ Ὁ Εἰρμός

Επὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ᾽ ἡμῶν καὶ δεικνύτω, φασφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Ἄρσεν μὲν ὡς διανοίξαν, τὴν παρθενεύουσιν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ὡς βροτός δέ, ἀμνός προσηγόρευται, ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεός ἀληθής, τέλειος λέλεκται.

Ὡς ἐνιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος Χριστός ἐκουσίως, υπέρ πάντων τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο, καὶ αὐθις ἐκ τοῦ τάφου ὠραίος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν ἥλιος.

Ὁ θεοπάτωρ μὲν Δαυΐδ, πρό τῆς σκιάδους κιβωτοῦ, ἦλατο σκιρτῶν, ὁ λαός δέ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκβασιν, ὀρώντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου

Ὁ αὐτός

Ὁ διαπλάσας τὸν Ἀδὰμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ, καὶ θανάτῳ, τῷ οικείῳ ἔλυσε, τὸν δι᾽ ἐκείνου θάνατον σήμερον, καὶ κατηύγασε πάντας, ταῖς θεϊκαῖς ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ὦν ἀπεκύησας Χριστόν, ωραιότατως ἐκ νεκρῶν, λάμψαντα Ἀγνή καθορώσα, ἡ καλὴ καὶ ἄμωμος, ἐν γυναιξὶν ὠραία τε, σήμερον εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα, δόξαζε.

Τοῦ Παραλύτου

Ο Ειρμός

Τό κατάσκιον όρος, ο Αββακούμ προεώρα, τήν άχραντόν σου μήτραν Αγνή, διό καί ανεκραύγαζεν, Από θαιμάν ήξει ο Θεός, καί ο Άγιος εξ όρους, κατασκίου δασέος.

Τών Εβραίων ο δήμος, φθόνω τηκόμενος, ξύλω εσταύρωσέ σε, Κύριε, καί λύσας τό κατάκριμα, τό τού θανάτου ως κραταιός εξεγήγερσαι, τόν κόσμον σεαυτώ συνεγείρας.

Μετά μύρων Γυναίκες, τί τό ακένωτον μύρον, ζητείτε; εξεγήγερται, ταίς Μυροφόροις έφησεν, ο καθεζόμενος εν λευκοίς, τήν υφήλιον πληρώσας, νοητής ευωδίας.

Δούλου φέρων εικόνα, υπερβολή ευσπλαγχνίας, βαδίζων παραγέγονας, καί υγιή απέδειξας, τόν επί χρόνοις Λόγε πολλούς, κατακείμενον, κελεύσας, καί τόν κράββατον άραι.

Άγγελος μεν Κυρίου, κατά καιρόν καταβαίνων, τό ύδωρ εν τή Προβατική ετάρασσε, τελών υγιή ένα καί μόνον, ο δέ Χριστός, πλήθη άπειρα, τώ θείω Βαπτισμώ διασώζει.

Αρχηγέ τών Αγγέλων, καί Οδηγέ πλανωμένων, Κυρίου Αρχιστράτηγε, τή ώρα ταύτη, μέσον ημών παραγενού, καί τάς προσευχάς πάντων προσάγαγε, τώ μόνω ποιητή καί Δεσπότη.

Δόξα...

Ενουμένη τή φύσει, διαιρουμένη προσώποις, υπάρχει η αγία Τριάς, Πατήρ ο υπερούσιος, ο συναϊδιός τε Υιός, καί τό άγιον καί μόνον, παντοδύναμον Πνεύμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η Αγνή πώς θηλάζει; πώς δέ εγέννησας βρέφος, τού Αδάμ αρχαιότερον, πώς εν αγκάλαις φέρεις Υιόν, τόν επί ώμων χερουβικών; ως επίσταται, ως οίδεν, ο τό πάν ουσιώσας.

Καταβασία

Επί τής θείας φυλακής, ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών καί δεικνύτω, φαεσφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Ωδή ε#39; Ο Ειρμός

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μύρου τόν ύμνον προσοίσομεν τώ Δεσπότη, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Τήν άμετρόν σου ευσπλαγχνίαν, οι ταίς τού Αδου σειραίς, συνεχόμενοι, δεδορκότες, πρός τό φώς ηπείγοντο Χριστέ,

αγαλλομένω ποδί, Πάσχα κροτούντες αιώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τώ προΐοντι Χριστώ εκ τού μνήματος, ως νυμφίω, καί συνεορτάσωμεν, ταίς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεού τό σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου

Ο αυτός

Φωτίζεται θείαις ακτίσι, καί ζωηφόροις ταίς τῆς Αναστάσεως τού Υιού σου, Θεομήτορ άχραντε, καί χαρμονής εμπίπλεται, τών ευσεβών η Ομήγυρις.

Ουκ ήνοιξας πύλας Παρθένου, εν τώ σαρκούσθαι μνήματος ουκ έλυσας τάς σφραγίδας, Βασιλεύ τῆς κτίσεως, όθεν εξαναστάντα σε, θεασαμένη ηγάλλετο.

Τού Παραλύτου

Ο Ειρμός

Φωτί τώ ανεσπέρω σου Χριστέ, καταύγα σον τήν ταπεινήν μου ψυχήν, καί οδήγησον εις τόν φόβον σου, διότι φώς τά προστάγματά σου.

Υψώθης επί ξύλου τού Σταυρού, καί κόσμον άπαντα συνανύψωσας, καί γενόμενος εν νεκροίς ο Θεός, νεκρούς εγείρεις τούς απ' αιώνος.

Ανέστη καθώς είπεν ο Χριστός, κενώσας άπαντα Άδου τά βασίλεια, καί οπτάνεται Αποστόλοις, χαράς μεταδιδούς διαιωνιζούσης.

Λευκείμων καθωράθη γυναιξίν, αστράπτων Άγγελος, φάσκων, Μή κλαίετε, η ζωή ημών εξεγήγερται, τούς εν τοίς τάφοις νεκρούς ζωώσας.

Παράλυτον ως ήγειρας Χριστέ, τήν παρειμένην μου ψυχήν υγιώσον, παραβάσεσι, καί βαδίζειν με τάς σάς ορθάς ευόδωσον τρίβους.

Αγγέλων αρχηγέτα Μιχαήλ, τόν αθροιζόμενον εν τώ τεμένει σου λαόν σήμερον, καί κηρύττοντα τά τού Θεού, σώζε μεγαλεία.

Δόξα...

Ισότιμος τρισάριθμος μονάς, διαιρουμένη μέν πιστώς ταίς υποστάσεσιν, ενουμένη δέ φύσει πέφυκε, Πατήρ, Υιός καί τό θείον Πνεύμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τὴν ἀσπορον λοχεῖαν σου Ἀγνή, τὴν ἀκατάληπτον υμνούμεν γέννησιν, μακαρίζοντες ὡς Μῆτέρα σε, τοῦ ποιητοῦ πάντων καὶ Δεσπότη.

Καταβασία

Ορθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη, καὶ Χριστὸν οψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Ὡδή 39; Ὁ Εἰρμός

Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνά, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σώα Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλείς τῆς Παρθένου μὴ λυμηνάμενος, ἐν τῷ τόκῳ σου, καὶ ἀνέωξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτὴρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενὴ τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου

Ὁ αὐτός

Ἀνήκται τό πάλαι κρατούμενον, τῷ θανάτῳ καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος, ἐκ σῆς ἀχράντου γαστροῦ πρὸς τὴν ἀφθαρτον, καὶ αἰδῖον ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατήλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς ὁ λαγόσι σου Ἀγνή, κατελθὼν καὶ οικήσας, καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ νοῦν καὶ συνήγειρεν, εαυτῷ τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τοῦ Παραλύτου

Ὁ Εἰρμός

Βυθὸς μοι τῶν παθῶν ἐπανέστη, καὶ ζάλη ἐναντίων ἀνέμων, ἀλλὰ προφθάσας με σύ, σώσον Σωτήρ, καὶ ρύσαι φθοράς, ὡς ἐσωσας τοῦ θηρὸς τὸν Προφήτην.

Υψώθης ἐκουσίως ἐν ξύλῳ, ἐτέθης ὡς νεκρὸς ἐν μνημείῳ, καὶ τοὺς ἐν Ἀδῇ νεκρούς, πάντας ομοῦ ζωώσας Χριστέ, ἀνέστησας θεϊκὴ δυναστεία.

Ὁ Ἀδης συναντήσας σοι κάτω, οἰκτίρμον επικράνθη, δεσμώτας, ἀποδιδούς ἐν σπουδῇ, σοῦ τὴν φρικτὴν υμνούντας Σωτήρ Ἀνάστασιν, ἐν φωναῖς ἀσιγήτοις.

Οι θείοι Μαθηταί κατιδόντες εκ τάφου, τήν ζωήν τών απάντων, εγυγερμένον Χριστόν πόθω πολλώ, καί γνώμη ευθεί, καί θυμηδία ψυχής προσεκύνουν.

Ο πάλαι επί κλίνης οδύνης, εν χρόνοις κατακείμενος πλείστοις, τή σή προστάξει Χριστέ, αρτιωθείς δοξάζει, υμνών τήν ευπλαγχνίαν, τήν σήν ζωοδότα.

Αγγέλων Μιχαήλ αρχηγέτα, τώ θρόνω παρεστώς τού Δεσπότη, πάρεσο μέσον ημών, καθοδηγών πρός τρίβους ζωής, τούς σέ προστάτην, θερμόν κεκτημένους.

Δόξα...

Τριάδα τοίς προσώποις σε σέβω, μονάδα τή ουσία κηρύττω, άναρχε Πάτερ, Υιέ, Πνεύμα ευθές, Θεέ τού παντός, μετά τών άνω φρικτών στρατευμάτων.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο πάντα θείω νεύματι φέρων, κρατείται Θεοτόκε Παρθένε, εν ταίς αγκάλαις ταίς σαίς, πάντας ημάς αρπάζων χειρός, δουλείας τού πονηρού, ως οικτίρμων.

Καταβασία

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις τής γής, καί συνέτριψας μοχλούς αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ως εκ κήτους Ιωνάς, εξανέστης τού τάφου.

Κοντάκιον Ήχος γ'·

Η Παρθένος σήμερον

Τήν ψυχήν μου Κύριε, εν αμαρτίαις παντοίαις, καί ατόποις πράξεσι, δεινώς παραλελυμένην, έγειρον τή θεϊκή σου επιστασία, ως περ καί τόν Παράλυτον, ήγειρας πάλαι, ίνα κράζω σεσωσμένος, Οικτίρμον δόξα, Χριστέ, τώ κράτει σου.

Ο Οίκος

Ο χειρί σου δρακί περικρατών τά πέρατα, Ιησού ο Θεός, ο τώ Πατρί συνάναρχος, καί Πνεύματι αγίω συνδεσπύζων απάντων, σαρκί εφάνης, νόσους ιώμενος, καί πάθη απήλασας, τυφλούς εφώτισας, καί τόν Παράλυτον λόγω θεϊκώ σύ εξανέστησας, περιπατείν αθρόως προστάξας, καί τήν βαστάσασαν αυτόν κλίνην επί τών ώμων άραι, όθεν πάντες σύν τούτω ανυμνούμεν καί εκβοώμεν, Οικτίρμον δόξα, Χριστέ τώ κράτει σου.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή τετάρτη από τού Πάσχα, τού Παραλύτου μνειάν ποιούμεθα, καί ως εικός τό τοιούτον εορτάζομεν θαύμα.

Στίχοι

- Τό ρήμα Χριστού σφίγμα τώ παρειμένω.
- Ούτως ίαμα τούτο ρήμα καί μόνον.

Τώ απείρω ελέει σου, Χριστέ ο Θεός ημών, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά Πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Γυναίκες μετά μύρων θεόφρονες, οπίσω σου έδραμον, όν δέ ως θνητόν, μετά δακρύων εζήτουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζώντα Θεόν, καί Πάσχα τό μυστικόν, σοίς Χριστέ Μαθηταίς ευηγγελίσαντο.

Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Άδου τήν καθαίρεσιν, άλλης βιοτής, τής αιωνίου απαρχήν, καί σκιρτώντες υμνούμεν τόν αίτιον, τόν μόνον ευλογητόν τών Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Ως όντως ιερά καί πανέορτος, αύτη η σωτήριος, νύξ καί φωταυγής, τής λαμπροφόρου ημέρας τής εγέρσεως, ούσα προάγγελος, εν ή τό άχρονον φώς, εκ τάφου σωματικώς, πάσιν επέλαμψεν.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Νεκρώσας ο Υιός σου τόν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πάσι τοίς θνητοίς, τήν διαμενουσαν ζωήν, εις αιώνας αιώνων δεδώρηται, ο μόνος ευλογητός τών πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τής κτίσεως, γενόμενος άνθρωπος, ώκησε τήν σήν, θεοχαρίτωτε νηδύν, καί σταυρόν υπομείνας καί θάνατον, ανέστη θεοπρεπώς, συνεγείρας ημάς, ως παντοδύναμος.

Τού Παραλύτου

Ο Ειρμός

Ο τήν φλόγα δροσίσας τής καμίνου, καί τούς παίδας αφλέκτους διασώσας, ευλογητός εί εις τούς αιώνας Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Απλωθέντα σε ξύλω ως εώρα, φώς συνέστειλεν τώ ήλιος μή σθένων, κόσμω φαίνειν, σού εκουσίως δύναντος Παμβασιλεύ, εις φαύσιν πάντων εθνών.

Εξανέστης κενώσας τά μνημεία, καί σκυλεύσας τόν Άδην δυναστεία παντοδυνάμω, διό υμνούμεν τήν σεπτήν σου Χριστέ καί θείαν Έγερσιν.

Ως νεκρόν τί τόν ζώντα εκζητείτε; εξηγέρθη, ουκ έστιν εν τώ τάφω, ταίς Μυροφόροις εβόα πάλαι, εξαστράπτων μορφή ο θείος Άγγελος.

Κατακείμενον χρόνοις επί πλείστοις, τόν Παράλυτον λόγω υγιώσας, εβόας, Άρον τόν κράββατόν σου, καί πορεύου υμνών τά μεγαλεία τού Θεού.

Μιχαήλ Αρχιστράτηγε Κυρίου, τούς πιστώς εν τώ θείω σου τεμένει, αθροιζομένους Θεού εις αίνον, Οδήγει, σκέπε, εκ παντοίων κακών τή μεσιτεία σου.

Δόξα...

Ω Τριάς, τούς πίστει σε υμνούντας, ως Θεόν τών απάντων καί Δεσπότην από παντοίων κινδύνων σώζε, καί τών σών αγαθών μετόχους ποιήσον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθενεύεις τεκούσα υπέρ λόγον, τόν πρό πάντων αιώνων γεννηθέντα, εκ τού ανάρχου Πατρός αρρεύστως, διά τούτο Αγνή σέ μακαρίζομεν.

Καταβασία

Ο Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ωδή η#39; Ο Ειρμός

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ καί κυρία, εορτών εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, εν ή ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Δεύτε τού καινού τής αμπέλου γεννήματος, τής θείας ευφροσύνης, εν τή ευσήμω ημέρα τής Εγέρσεως, βασιλείας τε Χριστού κοινωνήσωμεν, υμνούντες αυτόν, ως Θεόν εις τούς αιώνας.

Άρον κύκλω τούς οφθαλμούς σου Σιών, καί ίδε, ιδού γάρ ήκασί σοι, θεοφεγγείς ως φωστήρες, εκ δυσμών, βορρα, καί καί

θαλάσσης, καί εώας τά τέκνα σου, εν σοί ευλογούντα, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καί Λόγε, καί Πνεύμα, τρισίν ενιζομένη, εν υποστάσεσι φύσις, υπερούσιε, καί υπέρθεε εις σέ βεβαπτίσμεθα, καί σε ευλογούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Τῆς Θεοτόκου

Ο αὐτός

Ἦλθε διά σου εις τόν κόσμον ο κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καί τήν γαστέρα τοῦ Ἄδου διαρρήξας θνητοίς, τήν Ανάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο, διό ευλογούμεν αὐτόν εις τούς αιώνας.

Ὅλον καθελὼν τοῦ θανάτου τό κράτος, ο Υἱός σου Παρθένε, εν τῇ αὐτοῦ Αναστάσει, ως Θεός κραταιός, συνανύψωσεν ἡμᾶς, καί ἐθέωσε, διό ανυμνούμεν αὐτόν εις τούς αιώνας.

Τοῦ Παραλύτου

Ο Εἰρμός

Τόν υπ᾽ ἡμῶν; Ἀγγέλων ασιγήτως εν υψίστοις δοξαζόμενον Θεόν, οἱ ουρανοί τῶν ουρανῶν, γῆ καί ὄρη καί βουνοί, βυθός καί πάν γένος ἀνθρώπων, ὕμνοις αὐτόν ως κτίστην καί λυτρωτὴν ευλογεῖτε.

Τό καταπέτασμα ἐσχίσθη, σταυρωθέντος σου ο Σωτὴρ ἡμῶν, καί ἀπεδίδου τούς νεκρούς, οὐς κατέπιεν ο θάνατος, καί Ἄδης ἐγυμνούτο, σέ καθορών εν κατωτάτοις τῆς γῆς γεγονότα.

Πού σου τό κέντρον ἐστί θάνατε; πού σου Ἄδη νύν τό νίκος; τῷ ἀναστάντι Βασιλεῖ ἐνεκρώθης καί ἀπόλωλας, οὐκ ἐτι βασιλεύεις, ο κραταιός ἀφείλετο γάρ οὐς εἶχες δεσμίους.

Δράμετε τάχος ἀπαγγεῖλατε, Ἀποστόλοις τήν ἀνάστασιν, ταῖς μυροφόροις, ο φανεῖς νεανίας ἀπεφθέγγετο, Ἀνέστη ο Δεσπότης, καί σὺν αὐτῷ, οἱ ἀπ᾽ αἰῶνος νεκροί παραδόξως.

Ἐτεσι πλείστοις κατακείμενος ο Παράλυτος, ἐκραύγαζεν, Ἐλέησόν με λυτρωτὰ ἀπορία συνεχόμενον, ο δέ προστάττει τούτῳ ἄραι σπουδὴ τόν κράββατον, καί ὀρθῶς βηματίζειν.

Ὡς τῶν αὐλῶν προηγούμενος, Ἀρχιστράτηγε Δυνάμεων, σὺν ταύταις αἰτήσαι ἡμῖν τῶν πταισμάτων ἀπολύτρωσιν, διόρθωσίν τε βίου, καί τῶν ἐκεῖ ἀπόλαυσιν ἀγαθῶν αἰωνίων.

Δόξα...

Ἄκτιστον, ἀτμητον ουσίαν, τρισυπόστατον θεότητα, Πατέρα ἀναρχον Θεόν, καί Υἱόν καί Πνεύμα ἅγιον, υμνήσωμεν συμφώνως, τῶν Σεραφίμ κραυγάζοντες τήν φρικτὴν μελωδίαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόμον σε πάλαι εθεάσατο, Ησαΐας Αειπάρθενε, εν ώ δακτύλω τού Πατρός, Λόγος άχρονος εγγράπτο, εκ πάσης αλογίας σώζων ημάς, τούς λόγοις σε ιεροίς ανυμνούντας.

Καταβασία

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ καί κυρία, εορτών εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, εν ή ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου, επί σέ ανέτειλε, Χόρευε νύν, καί αγάλλου Σιών, σύ δέ αγνή, τέρπου Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Ω θείας! ώ φίλης! ώ γλυκυτάτης σου φωνής! μεθ' ημών αψευδώς γάρ, επηγγείλω, έσεσθαι, μέχρι τερμάτων αιώνος Χριστέ, ήν οι πιστοί, άγκυραν ελπίδος, κατέχοντες αγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τό μέγα, καί ιερώτατον Χριστέ, ώ σοφία καί Λόγε, τού Θεού καί δύναμις, δίδου ημίν εκτυπώτερον, σού μετασχείν, εν τή ανεσπέρω, ημέρα τής βασιλείας σου.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Συμφώνως Παρθένε, σέ μακαρίζομεν πιστοί, Χαίρε πύλη Κυρίου, χαίρε πόλις έμψυχε, χαίρε, δι' ής ημίν έλαμψε, σήμερον φώς τού εκ σου τεχθέντος, τής εκ νεκρών αναστάσεως.

Ευφραίνου, αγάλλου, η θεία πύλη τού φωτός, ο γάρ δύνας εν τάφω, Ιησούς ανέτειλε, λάμψας ηλίου φαιδρότερον, καί τούς πιστούς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τού Παραλύτου

Ο Ειρμός

Εν Σιναίω τώ όρει κατείδέ σε, εν τή βάτω Μωϋσής, τήν αφλέκτως τό πύρ τής θεότητος, δεξαμένην εν γαστρί, Δανιήλ δέ σε είδεν, όρος αλατόμητον, ράβδον βλαστήσασαν, Ησαΐας κέκραγε, τήν εκ ρίζης Δαυϊδ.

Ιησού επί ξύλου υψούμενος, συνανύψωσας ημάς, καί τεθείς εκουσίως εν μνήματι, εκ μνημάτων τούς νεκρούς, εξανέστησας πάντας, υμνούντας τό κράτος σου τό ακατάληπτον, καί τήν δυναστείαν τήν σήν τήν αήττητον.

Ωραιότατος τάφου ανέτειλας, ως νυμφίος εκ παστού, ωραιότατε Λόγε, καί έλυσας τό τού Άδου αμειδές, καί δεσμώντας εξήρας, συμφώνως κραυγάζοντας, Δόξα τή δόξη σου, δόξα Ιησού ο Θεός τή Εγέρσει σου.

Στεναγμούς τε καί δάκρυα φέρουσαι, μετά μύρων εν σπουδή, τό πανάγιον μνήμα κατέλαβον αι γυναίκες, καί Χριστού εδιδάσκοντο πίστει τήν ένδοξον Έγερσιν, ήν εορτάζομεν, εν αγαλλιάσει ψυχής ευφραινόμενοι.

Ηκολούθει η ρώσις τού σώματος, τή προστάξει σου Χριστέ, καί ωράτο ο πρώην Παράλυτος, διερχόμενος σπουδή, καί τόν κράββατον φέρων εφ’ όν κατεκλίνετο, έτεσι πλείοσιν, ανυμνολογών τήν πολλήν δυναστείαν σου.

Φωτισμόν ημίν αίτησαι μέγιστε, Αρχιστράτηγε, αεί τώ μεγάλω φωτί παριστάμενος, καί ειρήνευσον ημών, τήν ζωήν επηρείαις, πάντοτε τού όφεως, καί περιστάσεσι, βίου δονουμένην αεί αξιάγαστε.

Δόξα...

Φώς καί φώτα ζωήν τε δοξάζω σε, καί ζωάς πανευσεβώς, Πάτερ Λόγε, καί Πνεύμα τό άγιον, τρισυπόστατε μονάς, αδιαίρετον κράτος, θεότης ασύγχυτε, Άγιος, Άγιος, Άγιος, βοών, σύν ταίς άνω δυνάμεσι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Φωτοφόρου προήλθε νηδύος σου, μέγας Ήλιος Χριστός, καί τόν κόσμον εφώτισεν άχραντε, επιλάμψεσι φαιδραίς, καί τό σκότος εξήρε, τό τής παραβάσεως, όθεν υμνούμέν σε, πάντων ως αιτίαν καλών Θεονύμφευτε.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου επί σε ανέτειλε. Χόρευε νύν καί αγάλλου, Σιών, σύ δέ, αγνή, τέρπου, Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Τό, Άγιος Κύριος ο Θεός ημών γ’

Εξαποστειλάριον τού Πάσχα

Ήχος β’

Σαρκί υπνώσας ως θνητός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, τρι ήμερος εξανέστης, Αδάμ εγείρας εκ φθοράς καί καταργήσας θάνατον, Πάσχα τής αφθαρσίας, τού κόσμου σωτήριον.

Έτερον τού Παραλύτου

Γυναίκες ακουτίσθητε

Επέστη ο φιλάνθρωπος, καί πανοικτίρμων Κύριος, Προβατική κολυμβήθρα, τού θεραπεύσαι τὰς νόσους, εύρε δέ κατακείμενον, άνθρωπον πλείστοις έτεσι, καί πρόσ αυτόν εβόησεν, Άρον τόν κράββατον, ίθι, πρόσ τὰς οδοὺς τὰς ευθείας.

Εις τούς Αίνους

Ιστώμεν Στίχους δ';, καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα.

Ήχος γ';

Δεύτε πάντα τὰ έθνη, γνώτε τού φρικτού μυστηρίου τήν δύναμιν, Χριστός γάρ ο Σωτήρ ημών, ο εν αρχή Λόγος, εσταυρώθη δι'; ημάς, καί εκών ετάφη, καί ανέστη εκ νεκρών, τού σώσαι τὰ σύμπαντα, Αυτόν προσκυνήσωμεν.

Διηγήσαντο πάντα τὰ θαυμάσια, οι φύλακές σου Κύριε, αλλά τό συνέδριον τής ματαιότητος, πληρώσαν δώρων τήν δεξιάν αυτών, κρύπτειν ενόμιζον τήν ανάστασίν σου, ήν ο κόσμος δοξάζει. Ελέησον ημάς.

Χαράς τὰ πάντα πεπλήρωται, τής Αναστάσεως τήν πείραν ειληφότα. Μαρία γάρ η Μαγδαληνή, επί τό μνήμα ήλθεν, εύρεν Άγγελον επί τόν λίθον καθήμενον, τοίς ιματίοις εξαστράπτοντα καί λέγοντα. Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών, ούκ έστιν ώδε, αλλ'; εγήγερται, καθώς είπε, προάγων εν τή Γαλιλαία.

Εν τώ φωτί σου Δέσποτα, οψόμεθα φώς φιλάνθρωπε, ανέστης γάρ εκ τών νεκρών, σωτηρίαν τώ γένει τών ανθρώπων δωρούμενος, ίνα σε πάσα κτίσις δοξολογή, τόν μόνον αναμάρτητον. Ελέησον ημάς.

Ύμνον εωθινόν, αι Μυροφόροι Γυναίκες, τὰ δάκρυα προσέφερον Κύριε, ευωδίας γάρ αρώματα κατέχουσai, τό μνήμά σου κατέλαβον, τό άχραντόν σου Σώμα, μυρίσαι σπουδάζουσai, Άγγελος καθήμενος επί τόν λίθον, αυτοίς ευηγγελίσατο, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών; τόν θάνατον γάρ πατήσας, ανέστη ως Θεός, παρέχων πάσι τό μέγα έλεος.

Εξαστράπτων Άγγελος, επί το μνήμά σου τό ζωοποιόν, ταίς Μυροφόροις έλεγεν, Εκένωσε τούς τάφους ο Λυτρωτής, εσκύλευσε τόν άδην, καί ανέστη τριήμερος, ως μόνος Θεός καί παντοδύναμος.

Εις τό μνήμά σε επεζήτησεν, ελθούσα τή μιά τών Σαββάτων, Μαρία η Μαγδαληνή μή, ευρούσα δέ ωλοφύρετο, κλαυθώ βοώσα, οίμοι Σωτήρ μου, πώς εκλάπης πάντων Βασιλεύ; Ζεύγος δέ

ζωηφόρων Αγγέλων, ένδοθεν τού μνημείου εβόα. Τί κλαίεις ώ Γύναι; Κλαίω φησίν, ότι ήσαν τόν Κύριόν μου τού τάφου, καί ούκ οίδα πού έθηκαν αυτόν. Αυτή δέ στραφείσα οπίσω, ως κατειδέ σε, ευθέως εβόα, ο Κύριός μου, καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Εβραίοι συνέκλεισαν, εν τώ τάφω τήν ζωήν, Ληστής δέ ανέωξεν εν τή γλώσση τήν τρυφήν, κραυγάζων καί λέγων, ο μετ’ εμού δι’ εμέ σταυρωθείς, συνεκρέματό μοι επί τού ξύλου, καί εφαιnéτό μοι επί τού θρόνου, τώ Πατρί συγκαθήμενος, αυτός γάρ εστι Χριστός ο Θεός ημών, ο έχων τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. δ

Κύριε, τόν Παράλυτον ουχ η κολυμβήθρα εθεράπευσεν, αλλ’ ο σός λόγος ανεκαίνισε, καί ουδέ η πολυχρόνιος αυτώ ενεπόδισε νόσος, ότι τής φωνής σου οξυτέρα η ενέργεια εδείχθη, καί τό δυσβάστακτον βάρος απέρριψε, καί τό φορτίον τής κλίνης εβάστασεν, εις μαρτύριον τού πλήθους τών οικτιρμών σου, δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διά γάρ τού εκ σου σαρκωθέντος, ο Άδης ηχμαλώτισται, ο Αδάμ ανακέκληται, η κατάρα εξωποιοήθημεν, διό ανυμνούντες βοώμεν. Ευλογητός Χριστός ο Θεός ημών, ο ούτως ευδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις

Εις τήν α’ Ωραν τό Εωθινόν.

Ήχος γ’

Τής Μαγδαληνής Μαρίας, τήν τού Σωτήρος ευαγγελιζομένης, εκ νεκρών ανάστασιν, καί εμφάνειαν, διαπιστούντες οι Μαθηταί, ωνειδίζοντο τό τής καρδίας σκληρόν, αλλά τοίς σημείοις καθοπλισθέντες καί θαύμασι, πρόσ τό κήρυγμα απεστέλλοντο, καί σύ μεν Κύριε, πρόσ τόν αρχίφωτον ανελήφθης Πατέρα, οι δέ εκήρυττον πανταχού τόν λόγον, τοίς θαύμασι πιστούμενοι, Διό οι φωτισθέντες δι’ αυτών, δοξάζομέν σου τήν εκ νεκρών Ανάστασιν, φιλάνθρωπε Κύριε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Οι Μακαρισμοί τού Ήχου

Ήχος γ’

Αθετήσαντα Χριστέ τήν εντολήν σου, τόν προπάτορα Αδάμ, τού Παραδείσου εξώρισας, τόν δέ Ληστήν Οικτίρμον, Ομολογήσαντά σε

εν Σταυρώ, εν αὐτῷ εισώκισας κράζοντα, Μνήσθητί μου Σωτήρ, εν τῇ βασιλείᾳ σου.

Αναστάς εκ τῶν νεκρῶν, συνεξανέστησας ἡμᾶς εκ τῶν παθῶν, τῇ Αναστάσει σου Κύριε, τοῦ δέ θανάτου πάσαν, τήν δυναστείαν ὤλεσας Χριστέ, διά τούτο πίστει κραυγάζομεν, Μνήσθητι καί ἡμῶν, εν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῇ τριημέρῳ σου ταφῇ, τοὺς εν τῷ Ἄδῃ νεκρωθέντας ως Θεός, ζωοποιήσας συνήγειρας, καί αφθαρσίαν πάσιν, ως αγαθός ἐπήγασας ἡμῖν, τοῖς εν πίστει κράζουσι πάντοτε, Μνήσθητι καί ἡμῶν, εν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ἀμαρτήσαντας ἡμᾶς, τῇ τοῦ θανάτου κατεδίκασας ἀρά, ο Ζωοδότης καί Κύριος, εν δε τῷ σώματί σου, ἀναμαρτήτως Δέσποτα παθῶν, τοὺς θνητούς ἐζώωσας κράζοντας, Μνήσθητι καί ἡμῶν, εν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καί εκ τοῦ Κανόνος τοῦ Παραλύτου, Ωδή ς'·. Απόστολος, καί Ευαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν

Αινεῖτε τόν Κύριον εκ τῶν ουρανῶν, Αινεῖτε αὐτόν εν τοῖς υψίστοις. Ἀλληλούϊα.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά τής Εορτής γ'

Ήχος πλ. δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος

Ω τού παραδόξου θαύματος! ο ποιητής τού παντός, σαρκοφόρος γενόμενος, τήν ημών επτώχευσε φύσιν θέλων ως εύσπλαγχνος, καί τοίς ανθρώποις συνδιαπώμενος, θαυμάτων πλήθη Εβραίοις δέδειχεν, όθεν ίάσατο, τόν ποτέ Παράλυτον, ειπών αυτώ, Αρόν σου τόν κράββατον, εν Βηθεσδά επιστάς.

Σώτερ Θεέ μου καί Κύριε, τούς πεπτωκότας βροτούς, αναστήσαι βουλούμενος, επί γής άνθρωπος, περιήρχου Ιώμενος, πάντων τάς ως νόσους δι' ευσπλαγχνίαν πολλήν, διό φοιτήσας, Προβατική εν στοά, σώον ανέδειξας, τόν ποτέ Παράλυτον λόγω τώ σώ, οκτώ καί τριάκοντα, έτεσι κείμενον.

Φθόνω Εβραίοι τηκόμενοι, ευεργεσίας τάς σάς, υπεράγαθε Κύριε, αφορμήν ποιούμενοι, καί μανίας υπέκκαυμα, παρανομοούντες αυτοί τόν νόμον αεί, σέ επεζήτουν, κτείναι τήν όντως ζωήν διά τό Σάββατον, ότε όλον άνθρωπον, έδειξας σύ υγιή, παράλυτον όντα τό πρότερον.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α'

Επί τή Προβατική κολυμβήθρα άνθρωπος κατέκειτο εν ασθενεία, καί ιδών σε Κύριε, εβόα, Άνθρωπον ουκ έχω, ίνα, όταν ταραχθή τό ύδωρ, βάλη με εν αυτώ, εν ώ δέ πορεύομαι, άλλος προλαμβάνει με, καί λαμβάνει τήν ίασιν, εγώ δέ ασθενών κατάκειμαι, Καί ευθύς σπλαγχνισθείς ο Σωτήρ, λέγει πρός αυτόν, Διά σέ άνθρωπος γέγονα, διά σέ σάρκα περιβέβλημαι, καί λέγεις άνθρωπον ουκ έχω; άρόν σου τόν κράββατον καί περιπάτει, Πάντα σοι δυνατά, πάντα υπακούει, πάντα υποτέτακται, πάντων ημών μνήσθητι, καί ελέησον άγιε, ως φιάνθρωπος.

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος γ' Αναστάσιμον

Τώ σώ Σταυρώ, Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καί διαβόλου η πλάνη κατήργηται, γένος δέ ανθρώπων, πίστει σωζόμενον, ύμνον σοι καθ' εκάστην προσφέρει.

Κατανυκτικόν

Εσπερινόν ύμνον προσφέρομέν σοι Χριστέ, μετά θυμιάματος, καί ωδών πνευματικών ελέησον Σωτήρ τās ψυχάς ημών.

Μαρτυρικόν

Μεγάλη τού Σταυρού σου Κύριε η δύναμις, επάγη γάρ εν τόπω, καί ενεργεί εν κόσμω, καί ανέδειξεν εξ αλιέων Αποστόλους, καί εξ εθνών Μάρτυρας, ίνα πρεσβεύωσιν υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α΄;

Ο τή παλάμη τή αχράντω πλαστουργήσας τόν άνθρωπον, ήλθες εύσπλαγχνε, τούς νοσούντας ίασασθαι Χριστέ, τόν Παράλυτον εν τή Προβατική κολυμβήθρα, διά τού λόγου σου ανέστησας, Αιμόρρου δέ τό άλγος εθεράπευσας, τής Χαναναίας τήν παίδα ενοχλουμένην ήλέησας, καί τήν αίτησιν τού Εκατοντάρχου ου παρείδες, Διά τούτο κράζομεν, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ήχος γ΄;

Ευφραινέσθω τά ουράνια, αγαλλιάσθω τά επίγεια, ότι εποίησε κράτος, εν βραχίονι αυτού, ο Κύριος, επάτησε τώ θανάτω τόν θάνατον, πρωτότοκος τών νεκρών εγένετο, εκ κοιλίας άδου ερρύσατο ημάς, καί παρέσχε κόσμω τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σε τήν μεσιτεύσασαν τήν σωτηρίαν τού γένους ημών, ανυμνούμεν Θεοτόκε Παρθένε, εν τή σαρκί γάρ τή εκ σου προσληφθείση, ο Υιός σου καί Θεός ημών τό διά Σταυρού καταδεξάμενος πάθος, ελυτρώσατο ημάς, εκ φθοράς ως φιλόανθρωπος.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Δ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α΄; Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου

Ήχος γ΄; Αναστάσιμον

Χριστός εκ νεκρών εγήγερται, η απαρχή τών κεκοιμημένων, ο πρωτότοκος τής κτίσεως, καί δημιουργός πάντων τών γεγονότων, τήν καταφθαρείσαν φυσιν τού γένους ημών, εν εαυτώ ανεκαίνισεν, ουκ έτι θάνατε κυριεύεις, ο γάρ τών όλων Δεσπότης, τό κράτος σου κατέλυσε.

Κατανυκτικόν

Παροικούσα εν τή γή, ψυχή μου μετανόησον, χούς εν τάφω ουχ υμνεί, πταισμάτων ου λυτρούται, βόησον Χριστώ τώ Θεώ, Καρδιογνώστα, ήμαρτον, πρίν καταδικάσης με, ελέησόν με.

Μαρτυρικόν

Τό εύψυχον τής καρτερίας ημών, ενίκησε τά μηχανήματα τού αρχεκάκου εχθρού, Αθλοφόροι μακάριοι, διά τούτο τής αιωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος, Αλλά πρεσβεύσατε τώ Κυρίω, τού φιλοχρίστου λαού σώσαι τό ποίμνιον, Μάρτυρες υπάρχοντες τής αληθείας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ωραιότητα, τής παρθενίας σου, καί τό υπέρλαμπρον, τό τής άγνείας σου, ο Γαβριήλ καταπλαγείς, εβόα σοι Θεοτόκε, Ποίόν τί δέ ονοσοι εγκώμιον, προσαγάγω επάξιον, μάσω σε; απορώ καί εξίσταμαι, διό ως προσετάγην, βοώ σοι, Χαίρε η κεχαριτωμένη.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής

Τήν ωραιότητα

Πάρεσιν εύραντο, τήν Ολοσώματον, οι παραλύσεσι, φθόνου σφιγγόμενοι, τήν εν Σαββάτω Παραλύτου σφίγξιν κατανοούντες, λέγοντες, ουκ έξεστι, θεραπεύειν τοίς Σάββασι, λύειν τε τήν πάτριον, τού Σαββάτου κατάπαυσιν, τού νόμου σε μή γνόντες Δεσπότην, καί θεραπευτήν τών ψυχών ημών. (Δίς)

Εις τούς Α ί ν ο υ ς

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος γ' Αναστάσιμον

Δεύτε πάντα τά έθνη, γνώτε τού φρικτού μυστηρίου τήν δύναμιν, Χριστός γάρ ο Σωτήρ ημών, ο εν αρχή Λόγος, εσταυρώθη δι' ημάς, καί εκών ετάφη, καί ανέστη εκ νεκρών, τού σώσαι τά σύμπαντα, Αυτόν προσκυνήσωμεν. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Πολλάκις τήν υμνωδίαν εκτελών, ευρέθην τήν αμαρτίαν εκπληρών, τή μέν γλώττη άσματα φθεγγόμενος, τή δέ ψυχή άτοπα λογιζόμενος, αλλ' εκάτερα διόρθωσον, Χριστέ ο Θεός, διά τής μετανοίας, καί σώσόν με.

Μαρτυρικόν

Τών αγίων Αθλοφόρων τήν μνήμην, δεύτε λαοί άπαντες τιμήσωμεν, ότι θέατρον γενόμενοι, Αγγέλοις καί ανθρώποις, τόν τής

νίκης στέφανον παρά Χριστού εκομίσαντο, καί πρεσβεύουσιν υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Ἀταφος νεκρός υπάρχων ο Παράλυτος, ιδών σε εβόησεν, Ελέησόν με Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου τύμβος μοι ἐγένετο, Τί μοι κέρδος ζωής; ου χρήζω τῆς Προβατικής κολυμβήθρας, ου γάρ ἐστί μοι τίς ο ἐμβάλλων με, ταραττομένων τών υδάτων, ἀλλά σοί τῇ πηγῇ προσέρχομαι τών ιαμάτων, ἵνα καγώ μετά πάντων κράζω, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Στιχηρά τῆς Εορτῆς

Ἦχος γ' Μεγάλη τού Σταυροῦ σου Κύριε

Σημείων καί τεράτων βλέποντες τήν δύναμιν, οἱ φθόνω παρειμένοι, καί δυνατοί κακία, οὐκ ἐπίστευον, ὡς σύ Θεοῦ Υἱός ὑπάρχεις καί τού παντός πρύτανις, ο καί Παράλυτον υγιή δείξας λόγῳ.

Στίχ. Τά ἐλέη σου Κύριε εἰς τόν αἰῶνα ἄσομαι.

Ἰδόντες οἱ Σαββάτων φύλακες Παράλυτον, σφιγθέντα ἐν Σαββάτῳ, τήν ψυχὴν ἐχαυνούντο, καί, οὐκ ἔξεστιν, ἐν τῷ Σαββάτῳ θεραπεύει ν, καί βεβηλούν τό Σάββατον, τάχα ὡς νόμιμοι, Γραμματεῖς ἐπεβόων.

Στίχ. Ὅτι εἶπας, εἰς τόν αἰῶνα ἔλεος οἰκοδομηθήσεται.

Σαββάτων αὐτουργόν μή γνόντες σε καί Κύριον, οἱ Σάββατα τηρούντες, τού Παραλύτου σφίγξιν, διεγόγγυζον, τήν ἐν Σαββάτῳ γενομένην, Ω; ου καλόν, λέγοντες, αἶρειν τόν κράββατον, ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. α'

Ἀνέβη ο Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τῇ λεγομένη κατὰ Ἰουδαίους Βηθεσδά, πέντε στοάς ἐχούσῃ, ἐν ταύταις γάρ κατεκεῖτο πλήθος τών ἀσθενούντων, Ἄγγελος γάρ τού Θεοῦ κατὰ καιρόν ἐπιφοιτών, διετάραττεν αὐτήν, καί ῥώσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιούσιν ἐν πίστει, Καί ιδών ο Κύριος χρονιούντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν, θέλεις υγιῆς γενέσθαι; ο ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο, Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τό ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τήν κολυμβήθραν, ἱατροῖς κατηνάλωσα τόν ἅπαντά μου βίον, καί ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἠξιώθην, ἀλλ' ο ἱατρός τών ψυχῶν καί τών σωμάτων, λέγει πρὸς αὐτόν, Ἀρόν σου τόν κράββατον καί

περιπάτει, κηρύττων μου τήν δύναμιν, καί τό μέγα έλεος εν τοίς
πέρασι.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Δύο Ιδιόμελα τής Εορτής,
δευτερούντες τό πρώτον
Ἦχος α΄;

Ο τή παλάμη τή αχράντω πλαστουργήσας τόν άνθρωπον, ήλθες εύσπλαγχνε τούς νοσούντας Ιάσασθαι Χριστέ, τόν Παράλυτον εν τή Προβατική καλυμβήθρα διά τού λόγου σου ανέστησας, Αιμόρρου δέ τό άλγος εθεράπευσας, τής Χαναναίας τήν παίδα ενοχλουμένην ηλέησας, καί τήν αίτησιν τού Εκατοντάρχου ου παρείδες, Διά τούτο κράζομεν Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Άταφος νεκρός υπάρχων ο Παράλυτος, ιδών σε εβόησεν, Ελέησόν με Κύριε, ότι η κλίνη μου τύμβος μοι εγένετο, Τί μοι κέρδος ζωής; ου χρήζω τής Προβατικής κολυμβήθρας, ου γάρ εστί μοι τίς ο εμβάλλων με ταραττομένων τών υδάτων, αλλά σοί τή πηγή προσέρχομαι τών ιαμάτων, ίνα καγώ μετά πάντων κράζω. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. α΄;

Ανέβη ο Ιησούς εις Ιεροσόλυμα, επί τή Προβατική κολυμβήθρα τή λεγομένη κατά Ιουδαίους Βηθεσδά πέντε στοάς εκούση, έν ταύταις γάρ κατέκειτο πλήθος τών ασθενούντων, Άγγελος γάρ τού Θεού, κατά καιρόν επιφοιτών, διετάραττεν αυτήν, καί ρώσιν εχαρίζετο τοίς προσιούσιν εν πίστει, Καί ιδών ο Κύριος χρονιούντα άνθρωπον, λέγει πρός αυτόν, θέλεις υγιής γενέσθαι; ο ασθενών, απεκρίνατο, Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω, ίνα, όταν ταραχθή τό ύδωρ, βάλη με εις τήν καλυμβήθραν, ιατροίς κατηνάλωσα τόν άπαντά μου βίον, καί ελέους τυχείν ουκ ηξιώθην, αλλ΄; ο ιατρός τών ψυχών καί τών σωμάτων λέγει πρός αυτόν, Αρόν σου τόν κράββατον καί περιπάτει, κη ρύττων μου τήν δύναμιν, καί τό μέγα έλεος εν τοίς πέρασιν.

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ἦχος γ΄; Αναστάσιμον

Πεφώτισται τά σύμπαντα, τή αναστάσει σου Κύριε, καί ο Παράδεισος πάλιν ηνέωκται, πάσα δέ η κτίσις ανευφημούσά σε, ύμνον σοι καθ΄; εκάστην προσφέρει.

Κατανυκτικόν

Σώσόν με Κύριε ο Θεός μου, σύ γάρ πάντων η σωτηρία, ο κλύδων με τών παθών εκταράττει, καί τό βάρος τών ανομιών με βυθίζει, δός μοι χείρα βοηθείας, καί πρόσ φώς ανάγαγέ με κατανύξεως, ως μόνος εύσπλαγχνος καί φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν

Μεγάλη τών Μαρτύρων σου Χριστέ η δύναμις, εν μνήμασι γάρ κείνται, καί πνεύματα διώκουσι, καί κατήργησαν εχθρού τήν εξουσίαν, τή πίστει τής Τριάδος, αγωνισάμενοι υπέρ τής ευσεβείας.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Εν τή Στοά τού Σολομώντος, εκεί κατέκειτο πλήθος τών ασθενούντων, καί μεσούσης τής Εορτής, εύρεν ο Χριστός, οκτώ καί τριάκοντα ετών Παράλυτον κείμενον, δεσποτική φωνή λέγει πρόσ αυτόν, θέλεις υγιής γενέσθαι; ο ασθενών απεκρίνατο, Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω, ίνα, όταν ταραχθή τό ύδωρ, βάλη με εις τήν κολυμβήθραν, ο δέ λέγει πρόσ αυτόν, Αρόν σου τήν κλίνην, ίδε, υγιής γέγονας, μηκέτι αμάρτανε, Τής Θεοτόκου πρεσβείαις Κύριε, κατάπεμψον ημίν το μέγα έλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου

Ἦχος γ' Αναστάσιμον

Σαρκί τού θανάτου γευσάμενος Κύριε, τό πικρόν τού θανάτου εξέτεμες τή Εγέρσει σου, καί τόν άνθρωπον νύν κατ' αυτού ενίσχυσας, τής αρχαίας κατάρας, τήν ήτταν ανακαλούμενος, ο υπερασπιστής τής ζωής ημών Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν

Έως πότε ψυχή μου επιμένεις τοίς πταίσμασιν, έως τίνος λαμβάνεις μετανοίας υπέρθεσιν; λάβε κατά νούν τήν κρίσιν τήν μέλλουσαν, καί βόησον Χριστώ τώ Θεώ, Ἠμαρτον, αναμάρτητε Κύριε, ελέησόν με.

Μαρτυρικόν

Εκλάμπετε διά τής πίστεως, υπέρλαμπροι φωστήρες άγιοι, θεοσεβείας ερασταί, Αθλοφόροιπα νεύφημοι, τών τυράννων γάρ τάς αικίσεις μή δειλιάσαντες, τών ειδώλων τήν πλάνην κατηδαφίσατε, τρόπαιον έχοντες αήττητον, τόν Σταυρόν τής αληθείας.

Θεοτοκίον

Καταφυγή καί δύναμις ημών Θεοτόκε, η κραταιά βοήθεια τού κόσμου, ταίς πρεσβείαις σου σώζε τούς δούλους σου, από πάσης ανάγκης, μόνη ευλογημένη.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής

Ήχος γ' Τήν ωραιότητα

Πάρεσιν εύραντο, τήν ολοσώματον, οι παραλύσεσι φθόνου σφιγγόμενοι, τήν εν Σαββάτω Παραλύτου σφίγξιν κατανοούντες, λέγοντες, ουκ έξεστι, θεραπεύειν τοίς Σάββασι, λύειν τε τήν πάτριον, τού Σαββάτου κατάπαυσιν, τού νόμου σε μή γνοντες Δεσπότην, καί θεραπευτήν τών ψυχών ημών. (Δίς)

Εις τούς Αίνους

Στίχον τής Οκτωήχου

Ήχος γ' Αναστάσιμον

Διηγήσαντο πάντα τά θαυμάσια, οι φύλακές σου Κύριε, αλλά τό συνέδριον τής ματαιότητος, πληρώσαν δώρων τήν δεξιάν αυτών, κρύπτειν ενόμιζον τήν Ανάστασίν σου, ήν ο κόσμος δοξάζει, Ελέησον ημάς. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Τόν διεσπαρμένον μου νούν συνάγαγε Κύριε, καί τήν χερσωθείσάν μου καρδίαν καθάρισον, ως τώ Πέτρω διδούς μοι μετάνοιαν, ως τώ Τελώνη στεναγμόν, καί ως τή Πόρνη δάκρυα, ίνα μεγάλη τή φωνή κραυγάζω σοι, ο Θεός σώσόν με, ως μόνος εύσπλαγχνος, καί φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν

Βασιλέων καί τυράννων τόν φόβον απώσαντο, οι Χριστού στρατιώται, καί ευθαρσώς καί ανδρείως αυτόν ωμολόγησαν τών απάντων Κύριον, Θεόν καί Βασιλέα ημών, καί πρεσβεύουσιν απαύστως, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Κύριε, τόν Παράλυτον ουχ η κολυμβήθρα εθεράπευσεν, αλλ' ο σός λόγος ανεκαίνισε, καί ουδέ η πολυχρόνιος αυτώ ενεπόδισε νόσος, ότι τής φωνής σου οξυτέρα η ενέργεια εδείχθη, καί τό δυσβάστακτον βάρος απέρριψε, καί τό φορτίον τής κλίνης εβάστασεν εις μαρτύριον τού πλήθους τών οικτιρμών σου, δόξα σοι.

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής

Ἦχος γ' Μεγάλη τού Σταυρού σου

Εφάνη παρειμένοις μέλεσιν ο λόγος σου, ως σφίγμα ζωηφόρον, ζωοποιέ μου Λόγε, ου μαρτύριον, η παρ' ελπίδα κλίνης άρσις, ήν κελευσθείς έφερεν, ο κατακείμενος επ αυτής επί πλείστον.

Στίχ. Τά ελέη σου, Κύριε, εις τόν αιώνα...

Γηθόμενος πληροί τό πρόσταγμα Παράλυτος, τής σής παντοδυνάμου, Δεσποτικής ισχύος, καί τόν κράββατον φέρων αυτού περιεπάτει, καί μαρτυρών εκραύγαζεν, ο ιασάμενος, τούτο ποιείν κελεύει.

Στίχ. Ότι είπας, εις τόν αιώνα έλεος...

Εν έτεσι πολλοίς καί χρόνοις κατακείμενος, Ελέησόν με κράζει, ο παρειμένος μέλη, λυτρωτά Χριστέ, συνεσφιγμένος απορία, καί ο Σωτήρ κράββατον αίρειν προσέταττε κατασφίγξας τά μέλη.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. α'

Επί τή Προβατική κολυμβήθρα, άνθρωπος κατέκειτο εν ασθενεία, καί ιδών σε Κύριε, εβόα, Ανθρωπον ουκ έχω, ίνα, όταν ταραχθή τό ύδωρ, βάλη με εν αυτώ, εν ώ δέ πορεύομαι, άλλος προλαμβάνει με, καί λαμβάνει τήν ίασιν, εγώ δέ ασθενών κατάκειμαι, Καί ευθύς σπλαγχνισθείς ο Σωτήρ, λέγει πρός αυτόν, Διά σέ άνθρωπος γέγονα, διά σέ σάρκα περιβέβλημαι, καί λέγεις άνθρωπον ουκ έχω; άρόν σου τόν κράββατον, και περιπάτει, Πάντα σοι δυνατά, πάντα υπακούει, πάντα υποτέτακται, πάντων ημών μνήσθητι, καί ελέησον άγιε, ως φιάνθρωπος.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Τρία Προσόμοια, δευτερούντες αυτά

Ήχος δ΄; Κύριε, ανελθών εν τώ Σταυρώ

Πάρεσιν η μεσότης ημερών, των εκ σωτηρίου αρχομένων Εγέρσεως, Πεντηκοστή δέ τή θεία σφραγιζομένων, καί λάμπει τάς λαμπρότητας, αμφοτέρωθεν έχουσα, καί ενούσα τάς δύο, καί παρέρχεται τήν δόξαν προφαίνουσα, τής δεσποτικής, Αναλήψεως σεμνύνεται.

Ήκουσε καί ευφράνθη η Σιών, ευαγγελισθείσης τής Χριστού Αναστάσεως, οι δέ πιστοί αυτής γόνιμοι ηγαλλιάσαντο, τούτον θεασάμενοι, καί εκπλύνοντα Πνεύματι ρύπον χριστοκτονίας, ευτρεπίζεται πανηγυρίζουσα, τήν τών εκατέρων ευφρόσυνον μεσότητα.

Ήγγικεν η τού θείου δαψιλής, χύσις επί πάντας, ώσπερ γέγραπται, Πνεύματος η προθεσμία κηρύττει, ημισευθείσα, τής μετά Χριστού θάνατον, καί ταφήν καί ανάστασιν, παρ αυτού δεδομένης, αψεудούς μαθηταίς υποσχέσεως, τήν τού Παρακλήτου δηλούσης επιφάνειαν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β΄;

Τής εορτής μεσοσύνης, τής σής Χριστέ Αναστάσεως, καί θείας παρουσίας τού αγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες τών θαυμάτων σου, ανυμνούμεν τά μυστήρια, εν ή κατάπεμψον ημίν τό μέγα έλεος.

Προφητείας Μιχαίου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Δ΄, 2 ς΄, 2 Ε΄, 4)

Τάδε λέγει Κύριος, Εκ Σιών εξελεύσεται νόμος, καί λόγος Κυρίου εξ Ιερουσαλήμ, καί κρινεί ανά μέσον λαών πολλών, καί ελέγξει έθνη ισχυρά, εως εις γήν μακράν, Ότι πάντες οι λαοί πορεύσονται έκαστος τήν οδόν αυτού, ημείς δέ πορευσόμεθα εν ονόματι Κυρίου Θεού ημών, εις τόν αιώνα, τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ, Ακούσατε βουνοί, καί φάραγγες, θεμέλια τής γής, ότι κρίσις τώ Κυρίω πρός τόν λαόν αυτού, διελεγχθήσεται γάρ μετά τού Ισραήλ, λέγων, Λαός μου, τί εποίησά σοι, ή τί ελύπησά σε; αποκρίθητί μοι,

Διότι ανήγαγόν σε εκ γής Αιγύπτου, και εξ οίκου δουλείας ελυτρώσάμην σε, και εξαπέστειλα πρό προσώπου σου τόν Μωϋσήν και τόν Ααρών, Λαός μου, τί εβουλεύσαντο κατά σου οι υπεναντίοι; ει ανηγγέλη σοι, άνθρωπε, τί καλόν, και τί Κύριος εκζητεί παρά σου, αλλ’; ή, τού ποιείν κρίμα, και αγαπάν έλεος, και έτοιμον είναι τού πορεύεσθαι μετά Κυρίου τού Θεού σου; Διότι εν ισχύϊ μεγαλυνθήσεται Κύριος, και ποιμανεί τό ποίμνιον αυτού εν ειρήνη, έως άκρων τής γής.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΝΕ’., 1)

Τάδε λέγει Κύριος, οι διψώντες, πορεύεσθε εφ ύδωρ, και όσοι μή έχετε αργύριον, βαδίσαντες αγοράσατε, και φάγεσθε, και πίεσθε, άνευ αργυρίου και τιμής, οίνον και στέαρ, ότι, τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ υμίν, Λαός μου, αντλήσατε ύδωρ μετ’; ευφροσύνης εκ τών πηγών τού σωτηρίου, και ερείς εν τή ημέρα εκείνη, Υμνείτε τόν Κύριον, βοάτε τό όνομα αυτού, αναγγείλατε εν τοίς έθνεσι τήν δόξαν αυτού, μιμνήσκεσθε, ότι υψώθη τό όνομα αυτού, Λαός μου, ακούσατέ μου, και φάγεσθε αγαθά, και εντρυφήσει εν αγαθοίς η ψυχή υμών, Προσέχετε τοίς ωσίν υμών, και επακολουθήσατε ταίς οδοίς μου, εισακούσατέ μου, και ζήσεται εν αγαθοίς η ψυχή υμών, και διαθήσομαι υμίν διαθήκην αιώνιον, και επικαλέσεσθε, ηνίκα δ’; άν εγγίζητέ μοι, απολειπέτω ο ασεβής τάς οδούς αυτού, και ανήρ άνομος τάς βουλάς αυτού, και επιστράφητε πρός με και ελεήσω υμάς και αφήσω τάς αμαρτίας υμών, ου γάρ εισίν αι βουλαί μου, ώσπερ αι βουλαι υμών, λέγει Κύριος, αλλ’; ώσπερ απέχει ο ουρανος από τήςγής, ούτω τά διααπέχει η οδός μου από τών οδών υμών, και νοήματα υμών από τής διανοίας μου, Ως γάρ εάν καταβή υετός, ή χιών εκ τού ουρανού, και ου μή αποστραφή εκείθεν, έως άν μεθύση τήν γήν, και εκτέκη, και βλαστήση, και δώ σπέρμα τώ σπείροντι, και άρτον εις βρώσιν, ούτως έσται τό ρήμά μου, ό εάν εξέλθη εκ τού στόματός μου, ου μή αποστραφή πρός με κενόν, έως άν συντελεσθή πάντα όσα ηθέλησα, και ευοδώσω τάς οδούς μου, και τά εντάλματά μου, Εν γάρ ευφροσύνη εξελεύσεσθε, και εν χαρά διδαχθήσεσθε, τά γάρ όρη και οι βουνοί εξαλούνται προσδεχόμενοι υμάς εν χαρά, και πάντα τά ξύλα τού αγρού επικροτήσει τοίς κλάδοις αυτών, και αντί τής στοιβής, αναβήσεται κυπάρισσος, αντί δέ τής κονύζης, αναβήσεται

μυρσίνη, καί ἔσται Κύριος εἰς ὄνομα, καί εἰς σημεῖον αἰώνιον, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ἅγιος Ἰσραήλ.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. θ' 39, 1)

Ἡ σοφία ὠκοδόμησεν εαυτή οἶκον, καί υπήρεισε στύλους επτά, ἔσφαξε τά εαυτῆς θύματα, καί ἐκέρασεν εἰς κρατήρα τόν εαυτῆς οἶνον, καί ἡτοιμάσατο τήν εαυτῆς τράπεζαν, Ἀπέστειλε τούς εαυτῆς δούλους, συγκαλούσα μετά υψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατήρα, λέγουσα, Ὅς ἐστιν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με, καί τοῖς ἐνδεέσιν φρενῶν εἶπεν, Ἐλθετε, φάγετε τῶν ἐμῶν ἄρτων, καί πῖετε οἶνον ὃν κεκέρακα ὑμῖν, Ἀπολείπετε ἀφροσύνην, καί ζήσεσθε, καί ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καί κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει, ὁ παιδεύων κακοὺς, λήψεται εαυτῷ ατιμίαν, ἐλέγχων δέ τόν ἀσεβή, μωμήσεται εαυτόν, οἱ γάρ ἐλέγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μῶλωπες αὐτῷ, Μὴ ἐλέγχε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε, ἐλέγχε σοφόν, καί ἀγαπήσει σε, Δίδου σοφῷ ἀφορμήν, καί σοφώτερος ἔσται, γνῶριζε δικαίῳ, καί προσθήσει τοῦ δέχεσθαι, Ἀρχή σοφίας, φόβος Κυρίου, καί βουλή Ἀγίων, σύνεσις, τό δέ γνῶναι νόμον, διανοίας ἐστίν ἀγαθῆς, τούτῳ γάρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσῃ χρόνον καί προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς.

Στιχηρά ἰδιόμελα

Ἦχος α' 39;

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Πεντηκοστῆς ἐφέστηκεν ἡ τῶν ἡμερῶν μεσότης, ἐν ἣ Χριστός, παραγυμνώσας ἀμυδρῶς θεϊκὴν δυναστείαν, Παράλυτον συνέσφιγξε, λόγῳ αὐτόν τῆς κλίνης ἐξαναστήσας καί θεοπρεπῶς θαυματουργῶν ἐν ὀστρακίνῳ σώματι, τοῖς ἀνθρώποις ἐδωρήσατο τὴν αἰώνιον ζωὴν, καί τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου, ἥς ἐκτήσω ἀπ' 39; ἀρχῆς.

Ἐν τῷ ἱερῷ ἐπέστης ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, μεσούσης τῆς εορτῆς, διδάσκων καί ἐλέγχων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους, τοὺς Φαρισαίους, καί Γραμματεῖς, καί βοῶν παρρησίᾳ πρὸς αὐτούς, ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με, καί πινέτω ὕδωρ ζωηρόν, καί οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ πιστεύων τῇ ἐμῇ χρηστότητι ποταμοὶ ρεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ζωῆς αἰωνίου, Ὡς τῆς ἀγαθότητος, καί τῆς εὐσπλαχνίας σου, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, Δόξα σοι.

Ἦχος β' 39;

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών, πρό αιώνων ειργάσατο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Ότε τό μέσον τής εορτής επέστη, ανέβη ο Ιησούς επί τό ιερόν, καί edίδασκε λέγων τούς απειθείς Ιουδαίους, ο διψών ερχέσθω πρός με καί πινέτω, ύδωρ ζωηρόν αιώνιον, καί ου μή διψήση εις τόν αιώνα, ο πιστεύων εις εμέ, ποταμοί ρεύσουσιν εκ τής κοιλίας αυτού, καί έξει τό φώς τής ζωής.

Δόξα... Καί νύν... Έχος πλ. δ'

Μεσούσης τής εορτής, διδάσκοντός σου Σωτήρ, έλεγον οι ιουδαίοι, Πώς ούτος οίδε γράμματα, μή μεμαθηκώς; αγνοούντες, ότι σύ ει η σοφία, η κατασκευάσασα τόν κόσμον, Δόξα σοι.

Απολυτίκιον Έχος πλ. δ'

Μεσούσης τής εορτής, διψώσάν μου τήν ψυχήν, ευσεβείας πότισοννάματα ότι πάσι Σωτήρ εβόησας, ο διψών, ερχέσθω πρός με καί πινέτω, Η πηγή τής ζωής, Χριστέ ο Θεός δόξα σοι.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΩ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Έχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ο πάντων επιστάμενος, τών καρδιών λογισμούς εν μέσω ανέκραζε τού ιερού εστηκώς, τοίς ψεύσταις λέγων αλήθειαν, Τί ζητείτε πιάσαι, εμέ τόν ζωοδότην, εορτής μεσαζούσης, εκβοών παρρησία, Μή τήν κατ' όψιν κρίσιν κρίνετε παράνομοι. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Έχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Δεσπότης τών όλων εν τώ ναώ εστηκώς, εορτής μεσαζούσης, Πεντηκοστής τής σεπτής, τοίς Εβραίοις προσλαλών, διελέγχει τρανώς, εν παρρησία πολλή, ως Βασιλεύς ών καί Θεός, τήν τύραννον αυτών τόλμαν, ημίν δε πάσι δωρεΐται, δι' ευσπλαγχνίαν τό μέγα έλεος. (Δίς)

Ο Κανών τού Έχου δ'

Ού η ακροστιχίς

Μέσην εορτών τών μεγίστων αινέσω,

Ποίημα Θεοφάνους

Ωδή α' Ο ειρμός

Θαλάσσης τό ερυθραῖον πέλαγος, αβρόχοις ἰχνεσιν, ὁ παλαιός πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τήν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Μεγάλαι τῆς υπέρ νούν σου Δέσποτα, θείας σαρκώσεως, ευεργεσίαι λάμπουσιν ἡμῖν, δωρεαί τε καί χάριτες, καί θεϊκαί λαμπρότητες, ἀγαθοδότης ἀναβρύουσαι.

Επέστης μαρμαρυγὰς θεότητος, ἐξαποστέλλων Χριστέ, τῆς εορτῆς ἐν μέσῳ προφανώς, εορτή γάρ χαρμόσυνος, τῶν σωζομένων πέφυκας, καί σωτηρίας ἡμῖν πρόξενος.

Σοφία, δικαιοσύνη, Κύριε, καί ἀπολύτρωσις, παρὰ Θεοῦ σύ γέγονας ἡμῖν, ἀπό γῆς πρὸς οὐράνιον, διαβιβάζων ὕψωμα, καί Πνεῦμα θεῖον χαριζόμενος.

Θεοτοκίον

Ἡ σάρξ σου διαφθοράν ἐν μνήματι, οὐκ εἶδε Δέσποτα, ἀλλ' ὡς συνέστη ἀνευθεν σποράς, τήν φθοράν οὐκ ἐδέξατο, ἀκολουθία φύσεως υπερουσίως μὴ δουλεύσασα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἦχου πλ. δ' ᾠδῆς;

Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης

Ὡδὴ α' ᾠδῆς; Θάλασσαν ἐπηξας

Ἔθνη κροτήσατε, Ἑβραῖοι θρηνήσατε, ὁ ζωοδότης γάρ Χριστός, τὰ δεσμά διέρρηξε τοῦ Ἄδου καί νεκρούς ἀνέστησε, καί νόσους ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ, Οὗτος ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ δούς ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Θαύμα παρέδειξας, τό ὕδωρ εἰς οἶνον μετελθὼν, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ποταμούς, μετατρέψας Δέσποτα εἰς αἷμα, καί νεκρούς ἀνέστησας, σημεῖον τοῦτο δεύτερον τελέσας, Δόξα Σωτῆρ τῇ ἀφάτῳ σου βουλή, δόξα τῇ κενώσει σου, δι' ἣς ἐκαίνισας ἡμᾶς.

Ρεῖθρον ἀέναον, υπάρχων Κύριε, ζωῆς ἀληθινῆς, σύ εἶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν, θέλων ἐκοπίασας Σωτῆρ μου, καί ἐκὼν ἐδίψησας, τοῖς νόμοις τῆς φύσεως υπείκων, καί εἰς Σιχάρ ἀφικόμενος σαρκί, τό ὕδωρ ἐζήτησας, τῇ Σαμαρείτιδι πιεῖν.

Ἄρτους εὐλογήσας, ἰχθύας ἐπλήθυνας, ὁ ἀκατάληπτος Θεός, καί λαούς ἐχόρτασας ἀφθόνως, καί πηγὴν ἀέναον σοφίας, τοῖς διψώσιν ἐπηγγείλω, Σύ εἶ, Σωτῆρ, ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ δούς ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνόματι τῷ σῶ.

Δόξα...

Τρία συνάναρχα δοξάζω καί σύνθρονα, Πατέρα άναρχον Θεόν, καί Υιόν συνάναρχον, καί Πνεύμα συναϊδιον Υιώ, τήν μίαν τρισυπόστατον ουσίαν, μίαν αρχήν υπεράρχιον υμνών, ανάρχου θεότητος καί ουσιότητος τιμώ.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μόνη εχώρησας τόν κτίστην τόν ίδιον, Θεογεννήτορ εν γαστρί, καί σαρκί εκύησας αφράστως, καί Παρθένος έμεινας, μηδέν τής παρθενίας λυμανθείσης, τούτον αγνή, ως Υιόν σου καί Θεόν, απαύστως ικέτευε υπέρ τής ποιίμνης σου αεί.

Καταβασία

Θάλασσαν έπηξας, βυθίσας σύν άρμασι τόν αλαζόνα Φαραώ και λαόν διέσωσας αβρόχως Κύριε, καί εισήγαγες αυτούς εις όρος αγιάσματος, βοώντας, Άσωμέν σοι τώ Θεώ ημών, ωδήν επινίκιον, τώ εν πολέμοις κραταιώ.

Ωδή γ' Ο ειρμός

Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα.

Ναμάτων ζωοποιών, τή Εκκλησία τάς πηγάς ήνοιξας, Εί τις διψά, πρόθυμος, ίτω καί πινέτω, βοών Αγαθέ.

Εκ γής μέν πρός ουρανόν, ανυψωθήναι προφανώς έλεγες, εξ ουρανού Πνεύμα δέ, πέμπειν επηγγείλω τό άγιον.

Θεοτοκίον

Ο φύσει ζωοποιός, καί εκ Παρθένου γεννηθείς Κύριος, πάσι πιστοίς δεδώρηται, τήν αθανασίαν ως εύσπλαγχνος, Άλλος, Εστερεώθη η καρδιά μου.

Μή τήν κατ' όψιν κρίσιν κρίνετε Ιουδαίοι, διδάσκων έλεγεν ο Δεσπότης, ως επέστη τώ ιερώ, καθώς γέγραπται, μεσούσης τής νομικής εορτής.

Μή τήν κατ' όψιν κρίσιν κρίνετε Ιουδαίοι, Χριστός γάρ ήλθεν, όν περ εκάλουν οι Προφήται, εκ Σιών ελευσόμενον, καί κόσμον ανακαλούμενον.

Ει καί τοίς λόγοις ου πιστεύετε Ιουδαίοι, τοίς έργοις πείσθητε του Δεσπότη, τί πλανάσθε αθετούντες τόν άγιον, όν έγγραφεν εν τώ νόμω Μωσής;

Ει τόν Μεσσίαν πάντως δεί ελθείν Ιουδαίοι, Χριστός δέ ήλθε ο νύν Μεσσίας, τί πλανάσθε αθετούντες τόν Δίκαιον, όν έγγραφεν εν τώ νόμω Μωσής.

Δόξα...

Σέ προσκυνούμεν Πάτερ άναρχε τή ουσία, υμνούμεν άναρχον τόν Υιόν σου, καί τό Πνεύμα ευσεβώς τό πανάγιον, ως ένα τά Τρία φύσει Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εις τής Τριάδος ών, γενόμενος σάρξ ωράθης, ου τρέψας Κύριε τήν ουσίαν, ουδέ φλέξας τής τεκούσης τήν άφθορον γαστέρα, Θεός ών όλος καί πύρ.

Καταβασία

Εστερεώθη η καρδιά μου εν Κυρίω, υψώθη κέρας μου εν Θεώ μου, επλατύνθη επ' εχθρούς μου τό στόμα μου, ευφράνθην εν σωτηρίω σου.

Καθίσματα Ήχος πλ. δ'·

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εστηκώς εν τώ μέσω τού ιερού, μεσαζούσης ενθέως τής εορτής, ο διψών, ανέκραζες, ερχέσθω πρός με καί πινέτω, ο γάρ πίνων εκ τούτου, τού θείου νάματος, ποταμούς εκ κοιλίας, εκρεύσει δογμάτων μου, όστις δέ πιστεύει, εις εμέ τόν σταλέντα, εκ θείου Γεννήτορος, μετ' εμού δοξασθήσεται, Διά τούτο βοώμέν σοι, Δόξα σοι, Χριστέ ο Θεός, ότι πλουσίως εξέχεας τά νάματα, τής σής φιλανθρωπίας τοίς δούλοις σου.

Δόξα... Καί νύν...

Τής σοφίας τό ύδωρ καί τής ζωής αναβρύζων τώ κόσμω, πάντας Σωτήρ, καλείς τού αρύσασθαι, σωτηρίας τά νάματα, τόν γάρ θείον νόμον σου, δεχόμενος άνθρωπος, εν αυτώ σβεννύει, τής πλάνης τούς άνθρακας, όθεν εις αιώνας, ου διψήσει, ου λήψει, τού κόρου σου Δέσποτα βασιλεύ επουράνιε, Διά τούτο δοξάζομεν, τό κράτος σου, Χριστέ ο Θεός, τών πταισμάτων άφεσιν αιτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοίς δούλοις σου.

Ωδή δ'· Ο Ειρμός

Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ηλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ρήξας θανάτου τάς πύλας τή σή δυνάμει, οδού ζωής εγνώρισας τής αθανασίας, πύλας δέ διήνοιξας, τοίς πίστει κραυγάζουσι, Δόξα τή δυνάμει σου, Κύριε.

Τὴν μεσότητα τῶν ὅλων, καὶ τέλος ἔχων, καὶ τῆς ἀρχῆς ὡς ἀναρχὸς περιδεδραγμένος, ἔστης ἐν τῷ μέσῳ, βοῶν, Τῶν θείων θεόφρονες, δεῦτε δωρεῶν ἀπολαύσατε.

Ὡς Θεὸς καὶ πάντων ἔχων τὴν ἐξουσίαν, ὡς δυνατὸς τὸ κράτος καθελὼν τοῦ θανάτου πέμπειν ἐπηγγείλω Χριστέ, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ ἐκ Πατρὸς προερχόμενον.

Θεοτοκίον

Νέμεις πλουσίως τὴν χάριν, τοῖς σέ ὑμνοῦσι, καὶ τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα προαιωνιον Λόγον, Μήτηρ ἀπειρόγαμε, πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, τούτοις αἰτουμένη πανάχραντε.

Ἄλλος

Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ

Εἰ Μεσσίαν δεῖ ελθεῖν, ὁ δὲ Μεσσίας Χριστὸς ἐστὶ, παράνομοι; τί ἀπιστεῖτε αὐτῷ; ἰδοὺ παραγένονε, καὶ μαρτυρεῖ ἅ αὐτὸς ποιεῖ, τὸ ὕδωρ οἶνον ἐποίησε, Παράλυτον λόγῳ συνέσφιγξεν.

Μὴ συνιέντες τὰς Γραφάς, πλανήσθε πάντες υμεῖς Εβραῖοι ἄνομοι, ὄντως γὰρ ἦλθε Χριστὸς, καὶ πάντας ἐφώτισε, καὶ ἐν ὑμῖν ἔδειξε πολλὰ σημεῖα καὶ τεράστια, καὶ μάτην ἀρνείσθε τὴν ὄντως ζωὴν.

Εν ἔργον ἔδειξα ἡμῖν, καὶ πάντες ἤδη θαυμάζετε, ἀνέκραζε τοῖς Ἰουδαίοις Χριστὸς, υμεῖς περιτέμνετε, καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνθρωπον, φησὶν, ἐμοὶ δὲ τί ἐγκαλεῖτε λοιπόν, ἐγείραντι λόγῳ Παράλυτον.

Ἔργα ἐποίησα πολλὰ, καὶ διὰ ποῖον ἔργον λιθάζετέ με; τοῖς Ἰουδαίοις Χριστὸς, ἐλέγχων ἀνέκραγεν, ὅτι ἄνθρωπον υγιή ὅλον λόγῳ ἐποίησα; μὴ κρίνετε κατὰ ὅψιν ἄνθρωποι.

Εν Ἀποστόλοις ἐνεργῶν, καὶ ἐν Προφήταις αὐτὸς ἐπαναπαυόμενος, μετὰ τοῦ Πνεύματος, τὸ ἀχραντὸν γέννημα, τῆς πατρικῆς φύσεως Χριστέ, τὰ ἔθνη πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν, ἀνήγες τῶν σημείων σου.

Δόξα...

Τριάς ἀμέριστε μονάς, ἀναρχε Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα ἅγιον ἡ ἐν μονάδι Τριάς, ομότιμε, σύνθρονε ζωοποιέ, ἀκτίστε Θεέ, σῶζε τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, καὶ ρύσαι κινδύνων καὶ θλίψεων.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ἡ ἐν γαστρὶ σου τὸν Θεόν, ἀπεριγράπτως χωρήσασα Θεόνυμφε, Παρθενομήτορ ἀγνή μὴ παύσῃ πρεσβεύουσα υπέρ

ημών, όπως διά σου ρυσθώμεν τών περιστάσεων, πρὸς σέ γάρ αεὶ καταφεύγομεν.

Καταβασία

Ο Προφήτης Αββακούμ, τοῖς νοεροῖς οφθαλμοῖς προεώρα Κύριε, τὴν παρουσίαν σου, διό καὶ ἀνέκραζεν, Ἀπὸ θαιμάν ἥξει ὁ Θεός, Δόξα τῇ δόξῃ σου Χριστέ, δόξα τῇ συγκαταβάσει σου.

Ὡδή ε' Ο εἰρμός

Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἅγιον ἐπιστρέφων, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνούντάς σε.

Τῶν θείων εορτῶν, τὴν μεσότητα φθάσαντες, τό τέλειον τῆς ἐνθέου, ἀρετῆς ἐξασκήσαι, σπουδάσωμεν θεόφρονες.

Ὡς ὄντως ἱερά ἡ παρούσα πανήγυρις, μεσότητα τῶν μεγίστων, εορτῶν γάρ ὀρίζει, καὶ λάμπει ἀμφοτέρωθεν.

Θεοτοκίον

Νοὺς ἀρχαγγελικός οὐκ ἰσχύει νοήσαί σου, τὸν ἀφραστον ἐκ Παρθένου, καὶ πανάχραντον τόκον, Σωτὴρ μου πολυέλεε.

Ἄλλος

Κύριε, ὁ Θεός ημῶν

Θάύμασι κατεκόσμησας, τοὺς, Ἀποστόλους σου, τέρασιν ἐμεγάλυνας τοὺς Μαθητάς ἐν παντί τῷ κόσμῳ, δοξάσας Σωτὴρ ημῶν, καὶ δούς αυτοῖς τὴν βασιλείαν σου.

Ἄπαντα κατεφώτισαν, τῆς γῆς τὰ πέρατα θαύματι καὶ διδάγμασιν οἱ Μαθηταί, καὶ ποικίλοις τρόποις, τὸν λόγον κηρύξαντες, Χριστέ Σωτὴρ τῆς βασιλείας σου.

Αἴνεσιν ἀναπέμπομεν τῇ βασιλείᾳ σου, ὕμνον σοι δε προσάγομεν, τῷ δι' ημᾶς ἐπὶ γῆς οφθέντι, καὶ κόσμον φωτίσαντι καὶ τὸν Ἀδὰμ ἀνακαλέσαντι.

Δόξα...

Δόξα σοι Πάτερ ἅγιε, Θεέ ἀγέννητε, δόξα σοι Λόγε ἄχρονε μονογενές, δόξα σοι τό Πνεῦμα, τό θεῖον καὶ σύνθρονον, καὶ Ὁμοούσιον Πατρί καὶ Υἱῷ.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Γέγονεν ἡ κοιλία σου ἁγία τράπεζα, ἔχουσα τὸν ουράνιον ἄρτον, ἐξ οὗ πᾶς ὁ τρώγων, οὐ θνήσκει, ὡς ἔφησεν, ὁ τοῦ παντός Θεογεννήτορ τροφεύς.

Καταβασία

Κύριε ο Θεός ημών, ειρήνην δός ημίν, Κύριε ο Θεός ημών, κτήσαι ημάς, Κύριε, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν τό όνομά σου ονομάζομεν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι.

Μεσίτης, Πεντηκοστής, εφέστηκε σήμερον, ένθεν τού θείου μέν Πάσχα, θειοτάτω φέγγει καταυγασθείσα, εκείθεν δέ, τού Παρακλητού λάμπουσα χάριτι.

Ελάλεις, εν τώ ναώ Χριστέ παριστάμενος, τών Ιουδαίων τοίς δήμοις, τήν οικείαν δόξαν αποκαλύπτων, καί προφαίνων, τήν συμφυϊαν πρός τόν γεννήτορα.

Θεοτοκίον

Γενού μου, προστασία καί τείχος ακράδαντον, τών κοσμικών με σκανδάλων, λυτρουμένη μόνη Θεογεννήτορ, καί ταίς θείαις, φωτοχυσίαις καταλαμπρύνουσα.

Άλλος

Ως ύδατα θαλάσσης

Ο πάντα περιέπων τά πέρατα ανήλθες Ιησού, καί edίδασκες, εν τώ ιερώ τούς όχλους, τόν λόγον τής αληθείας, τής εορτής μεσούσης, ως Ιωάννης βοά.

Ανέπτυξας τά χείλη σου Δέσποτα, εκήρυξας τώ κόσμω, τόν άχρονον Πατέρα καί τό πανάγιον Πνεύμα, τό συγγενές αμφοτέρων, φυλάττων, καί μετά σάρκωσιν.

Τό έργον τού Πατρός ετελείωσας, τοίς έργοις επιστώσω τούς λόγους σου ίάσεις τελών Σωτήρ καί σημεία, Παράλυτον ανορθών, λεπρούς καθαίρων, καί τούς νεκρούς ανιστών.

Ο άναρχος Υιός, αρχή γέγονε, λαβών τό καθ' ημάς, ενηνθρώπησε, καί μέσον τής εορτής edίδασκε λέγων, Προσδράμετε τή πηγή τή αενάω, ζωήν αρύσασθαι.

Δόξα...

Τήν μίαν εν Τριάδι θεότητα, ουσίαν τρισυπόστατον άκτιστον, αμέριστον πάντες δοξολογούμεν, Πατέρα, καί τόν Υιόν, καί τό άγιον Πνεύμα, ως τρία ούσαν καί έν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Παρθένον καί Μητέρα
δοξάζομεν, σε μόνην αγνή Θεόνυμφε Κόρη, εκ σου γάρ όντως Θεός
εσαρκώθη, ζωοποιήσας ημάς.

Καταβασία

Ως ύδατα θαλάσσης φιλάνθρωπε, τά κύματα τού βίου χειμάζει
με, διό, ως Ιωνάς, σοί κραυγάζω Λόγε, Ανάγαγε εκ φθοράς τήν
ζωήν μου, ευ σπλαγχνε Κύριε.

Κοντάκιον Ἦχος δ΄

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τής εορτής τής νομικής μεσαζούσης, ο τών απάντων Ποιητής
καί Δεσπότης, πρός τούς παρόντας έλεγες, Χριστέ ο Θεός, Δεύτε
καί αρύσασθε, ύδωρ αθανασίας, όθεν σοι προσπίπτομεν, καί
πιστώς εκβοώμεν, Τούς οικτιρμούς σου δώρησαι ημίν, σύ γάρ
υπάρχεις πηγή τής ζωής ημών.

Ο Οίκος

Τήν χερσωθείσάν μου ψυχήν, πταισμάτων ανομίαις, ροαίς τών
σών αιμάτων κατάρδευσον, καί δείξον καρποφόρων αρεταίς, σύ γάρ
έφης πάσι, τού προσέρχεσθαι πρός σέ Λόγε Θεού πανάγιε, καί
ύδωρ αφθαρσίας αρύεσθαι, ζών τε καί καθαίρον αμαρτίας, τών
υμνούντων τήν ένδοξον καί θείαν σου Έγερσιν παρέχων αγαθέ, τήν
από τού ύψους ενεχθείσαν αληθώς τοίς Μαθηταίς σου, Πνεύματος
ισχύν, τοίς σέ Θεόν γινώσκουσι, σύ γάρ υπάρχεις πηγή τής ζωής
ημών.

Συναξάριον

Τή Τετάρτη τού Παραλύτου, τήν τής Μεσοπεντηκοστής
εορτάζομεν εορτήν.

Στίχοι

- Εστώς διδάσκει τής εορτής εν μέσω,
- Χριστός Μεσσίας τών διδασκάλων μέσον.

Τώ απείρω ελέει σου, Χριστε ο Θεός ημών, ελέησον ημάς,
Αμήν.

Ωδή ζ΄; Ο Ειρμός

Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι Παίδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας
μάλλον, ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Έυλογημένος ει εν
τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Ισχύϊ Σώτερ τήν τού θανάτου λύσας δύναμιν τρίβον τής ζωής
εγνώρισας τοίς θνητοίς, ευχαρίστως σοι κραυγάζουσιν, Ευλογημένος

εί εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Σάρκα φορούντα, τεθεαμένοι ουκ επέγνωσαν, δήμοι τών Εβραίων Λόγε σε τού Θεού, αλλ' ημείς σοι αναμέλπομεν, Ευλογημένος εί εν τώ ναώ τής δόξης σου, Κύριε.

Θεοτοκίον

Τό τού υψίστου, ηγιασμένον θείον σκήνωμα, χαίρε, διά σου γάρ δέδοται η χαρά, Θεοτόκε τοίς κραυγάζουσιν, Ευλογημένη συ εν γυναιξίν, υπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Άλλος

Τών Χαλδαίων η κάμινος

Σαρκικώς εκοπίασας, η ανάπαυσις πάντων, εκουσίως εδίψησας, η πηγή τών θαυμάτων, τό ύδωρ εζήτησας, ύδωρ τό ζών Ιησού επαγγειλάμενος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, γυναικί προσωμίλεις, διαλέγων τήν άνοιαν, τών ανόμων Εβραίων, η μέν γάρ επίστευσεν, Υιόν σε είναι Θεού, οι δέ ηρνήσαντο.

Ύδωρ ζών τό αλλόμενον, ύδωρ αθανασίας, η πηγή η αιίζωος, παρέχει ν επηγγείλω, τοίς πίστει τό Πνεύμά σου, προσδεχομένοις Σωτήρ τό προϊόν εκ Πατρός.

Πέντε άρτοις εξέθρεψας, χιλιάδας πεινώντων, καί τού κόρου τά λείψανα εις άλλας μυριάδας, Σωτήρ επερίσσευσας, δεικνύς τήν δόξαν σου τοίς ιεροίς Μαθηταίς.

Ο εσθίων τόν άρτον σου, ζήσεται αιωνίως, καί ο πίνων τό αίμά σου, εν σοί μένει Σωτήρ μου, καί σύ εν αυτώ μένεις, καί αναστήσεις αυτόν, εν τή εσχάτη ροπή.

Εθαυμάστωσας Δέσποτα, τήν σήν οικονομίαν, πιστωσάμενος θαύμασι τήν θείαν εξουσίαν, τάς νόσους απήλασας, νεκρούς ανέστησας, τυφλούς εφώτισας ως Θεός.

Τούς λεπρούς εκαθάρισας, τούς χωλούς ανωρθώσω, παραλύτους συνέσφιγξας Αιμόρρουν θεραπεύσας, επέζευσας πέλαγος δεικνύς τήν δόξαν σου τοίς Ιεροίς Μαθηταίς.

Δόξα...

Προσκυνούμεν σου Κύριε τόν άχρονον Πατέρα, καί τήν χάριν τού Πνεύματος, ήν τοίς σοίς Αποστόλοις Θεός ήν διένειμας, εξαποστέλλων αυτούς επί τό κήρυγμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν γαστρί σου εχώρησας τόν αχώρητον Λόγον, εκ μαζών σου εθήλασας, τού κόσμου τόν τροφέα, αγκάλαις εβάστασας, τόν παροχέα ημών, Θεογεννήτορ αγνή.

Καταβασία

Τών Χαλδαίων η κάμιнос, πυρί φλογιζομένη, εδροσίζετο πνεύματι, Θεού επιστασία, οι Παῖδες υπέψαλλον, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η#39; Ο Ειρμός

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί Παῖδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωραίος εκ τάφου αναστάς, τή τής θεότητος δόξη κοσμούμενος, τοίς, Αποστόλοις σου Κύριε, επεφάνης, τήν τού Πνεύματος, επαγγελλούμενος αυτοίς, πέμπειν ενέργειαν, τοίς βοώσι, Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Νεκρώσας τόν Άδην ως Θεός, ζωαρχικώτατε, πάσιν επήγασας ζωήν αιώνιον, ήν περ νύν, εικονίζουσι φανότατα, τών λαμπροφόρων ημερών τούτων αι χάριτες, τοίς βοώσι, Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Ακτίνας ως ήλιος Χριστέ, δικαιοσύνης φανείς, κόσμω απέστειλας, τούς Αποστόλους σου φέροντας, σέ τό φώς τό ακατάληπτον, καί τής αγνοίας τήν αχλύν αποδιώκοντας, καί βοώντας, Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ιδού νύν εξέλιπε σαφώς, εκ τής Ιούδα φυλής άρχων ηγούμενος, σύ γάρ πανάμωμε τέτοκας, τά αυτώ πρίν αποκείμενα, τήν προσδοκίαν τών εθνών, Χριστόν ώ ψάλλομεν, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Άλλος

Άγγελοι καί πυρανοί

Δεύτε ίδετε λαοί, τόν επί θρόνου δόξης ανυμνούμενον υπό λαών ανόμων βλασφημού εν Προφήταις μενον, καί ιδόντες υμνεíte, τον Μεσσίαν προρρηθέντα.

Σύ εί όντως ο Χριστός, ο εις τόν κόσμον τούτον προερχόμενος, εξ ού η σωτηρία, καί η άφεσις, τών πατρώων σφαλμάτων, σύ η όντως ζωή τών σοί πεπιστευκότων.

Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, τῆς εορτῆς μεσοῦσης, καθὼς γέγραπται, τὴν ἱερὴν ἐπέστη καὶ ἐδίδασκεν, ὅτι ὄντως αὐτὸς ἦν, ὁ Μεσσίας Χριστός, διὰ τοῦτο οὐ ἡ σωτηρία.

Ἐν τοῖς Σάββασι Χριστός, καὶ ἐν ἡμέραις ὅλαις ἐπεδείκνυτο, τὰ τῶν σημείων ἔργα ἐξιωμένος, τοὺς ἐν νόσοις ποικίλαις, ἀλλὰ οὐ πλάνος λαός, θυμῷ ἐνεκοτεῖτο.

Τὸν Παράλυτον φησί, τὸν δὲ χρόνοις πλείστοις κατακείμενον, ἐν τῷ Σαββάτῳ οὗτος ἐθεράπευσε, καὶ παρέβη τὸν νόμον, Ἰουδαῖοι Χριστῷ, πικρῶς ἐλοιδοροῦντο.

Οὐ Μωσῆς, ὑμῖν φησί, τὸν νόμον δούς κελεύει περιτέμνεσθαι; καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνδρα περιετέμνετο, ἵνα μήπως ὁ νόμος τῶν πατέρων λυθῇ, Χριστός τοῖς Ἰουδαίοις.

Οἱ ἀγνώμονες παντί, οἱ ἐν ἐρήμῳ πάλαι παροικήσαντες, τὸν εὐεργέτην φθόνῳ, κατενέσκηπτον βλασφημοῦντες, καὶ νοῦντες, τὰς ἀδίκους γλώσσας, κενὰ προσμελετῶντες.

Δόξα...

Εἰς Θεός οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκστάντος εἰς Υἱότητα, οὐδὲ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλὰ ἰδίᾳ καὶ ἄμφω, φῶς Θεὸν τὰ τρία, δοξάζω, εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Πῶς ἐγέννησας εἰπέ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως προεκκλάψαντα, καὶ σὺν ἀγίῳ Πνεύματι ὑμνούμενον, ἢ ὡς οἶδεν ὁ μόνος εὐδοκήσας ἐκ σοῦ τεχθῆναι Θεοτόκε.

Καταβασία

Ἄγγελοι καὶ οὐρανοὶ τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ἐποχούμενον, καὶ ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογείται

Ὡδή θ'· Ὁ Εἰρμός

Λίθος ἀχειρότητος ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθέने, ἀκρογωνιαίος ἐτιμήθη, Χριστός συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Νέαν καὶ καινὴν πολιτείαν, παρά Χριστοῦ μεμαθηκότες ταύτην μέχρι τέλους φυλάττειν διαφερόντως πάντες, σπουδάζωμεν, ὥπως ἁγίου Πνεύματος, τὴν παρουσίαν ἀπολαύσωμεν.

Σὺ μου τό θνητὸν Ζωοδότα, περιβολὴν ἀθανασίας, καὶ τῆς ἀφθαρσίας τὴν χάριν, ἐνδύσας Σῶτερ συνεξανέστησας, καὶ τῷ Πατρὶ

προσήγαγες τόν χρόνιόν μου λύσας πόλεμον.

Εἰς τήν ἐπουράνιον πάλιν, διαγωγὴν ἀνακληθέντες, τῇ τῆς μεσιτείας δυνάμει, τοῦ κενωθέντος μέχρι καί δούλου μορφῆς καί ἡμᾶς ἀνυψώσαντος, τούτον ἀξίως μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον

Ὡς ρίζαν, πηγὴν καί αἰτίαν, τῆς ἀφθαρσίας σε Παρθένε πάντες οἱ πιστοὶ πεπεισμένοι, ταῖς ευφημίαις καταγεραίρομεν, σύ γάρ τήν ἐνυπόστατον, ἀθανασίαν ἡμῖν ἐβλυσας.

Ἄλλος

Ἀλλότριον τῶν μητέρων

Τῆς εορτῆς μεσαζούσης τῶν Ἰουδαίων, ἀνήλθες ὁ Σωτὴρ μου ἐπὶ τό ἱερόν σου, καί ἐδίδασκες πάντας, ἐθαύμαζον δέ Ἰουδαῖοι, καί πόθεν οὗτος οἶδε γράμματα, μή μεμαθηκώς; ἔλεγον.

Ἰάματα χαρισμάτων ὁ λυτρωτὴς μου πηγάζων ἐπετέλει τέρατα καί σημεῖα, φυγαδεύων τὰς νόσους, ἰώμενος τοὺς ἀσθενούντας, ἀλλ’ Ἰουδαῖοι ἐξεμαίνοντο, τῷ πλήθει τῶν θαυμάτων αὐτοῦ.

Τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους ὁ λυτρωτὴς μου, ἐλέγχων ἀνεβόα, Μὴ κρίνετε κατ’ ὄψιν, ἀλλὰ τήν δικαίαν κρίσιν κρίνετε, καί γάρ ὁ νόμος καί ἐν Σαββάτῳ περιτέμνεσθαι, κελεύει πάντα ἄνθρωπον.

Τὰ μείζονα τῶν θαυμάτων τοῖς Μαθηταῖς σου, Σωτὴρ ὡς ἐπηγγείλω, παρέσχες, ἀποστείλας, εἰς τὰ ἔθνη κηρύξαι τὴν δόξαν σου, οἱ δέ τῷ κόσμῳ, ἐκήρυττόν σου τὴν Ἀνάστασιν, τὴν χάριν καί τὴν σάρκωσιν.

Εἰ ἄνθρωπον περιτέμνετε ἐν Σαββάτῳ, μήπως λυθὴ ὁ νόμος, νῦν ἐμοὶ τί χολάτε, ὅτι ἄνθρωπον ὅλον ἐποίησα υγιή λόγῳ; κατὰ τὴν σάρκα ὑμεῖς κρίνετε φησὶ τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός!

Ὁ τὴν ξηρὰν θεραπεύσας χεῖρα τῷ λόγῳ, τὴν ξηρανθείσαν πάλαι γῆν τῆς ἐμῆς καρδίας, ἰασάμενος Λόγε, ἀνάδειξόν με καρποφόρον, ἵνα ἐργάσωμαι καγὼ Σωτὴρ, καρπούς ἐν μετανοίᾳ θερμῇ.

Λεπρώσάν μου τὴν καρδίαν ἀποκαθάρας, καί τῆς ψυχῆς μου Λόγε τὰ ὅμματα φωτίσας, ἐπὶ κλίνης οδύνης μου, κείμενον ἀνόρθωσόν με, ὡς τόν παράλυτον ἀνέστησας, ἐν κλίνῃ κατακείμενον.

Δόξα...

Ἀλλότριον τοῖς ἀνόμοις ἐστὶ τό σέβειν, τὴν ἀναρχὸν Τριάδα Πατέρα καί Υἱόν τε, καί τό ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἀκτιστον

παντοκρατορίαν, διὰ ἧς ὁ σύμπας κόσμος ἡδράσται, τὴν κράτει τῆς ἰσχύος αὐτῆς.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Εχώρησας ἐν γαστρί σου Παρθενομήτητορ, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστόν τὸν Ζωοδότην ὃν ὑμνεῖ πάσα κτίσις, καὶ τρέμουσιν οἱ ἄνωθρόνιοι, Αὐτὸν δυσώπει παμμακάριστε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καταβασία

Ἀλλότριον τῶν μητέρων ἡ παρθενία, καὶ ξένον ταῖς παρθένοις ἡ παιδοποιΐα, ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε, ἀμφοτέρω ὡκονομήθη, διό σε πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Εξαποστειλᾶριον

Ὁ ουρανὸν τοῖς ἀστροῖς

Ὁ τὸν κρατήρα ἔχων, τῶν ἀκενώτων δωρεῶν, δὸς μοι ἀρύσασθαι ὕδωρ, εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, ὅτι συνέχομαι δίψῃ, εὐσπλαγχνε μόνε οἰκτίρμον. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἰστώμεν Στίχους δὲ καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια.

Ἦχος δὲ

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ἡ σοφία καὶ δυνάμις, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, Λόγος ὁ αἰδῖος, καὶ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἐν ἱερῷ παρεγένετο, σαρκὶ καὶ ἐδίδασκεν Ἰουδαῖ ἀγνώμονας, καὶ ὧν τοὺς λαοὺς, τοὺς δεινοὺς καὶ εθαύμαζον, τῆς σοφίας τὸν πλοῦτον ἐκβοῶντες, Πόθεν γράμματα γινώσκει παρὰ οὐδενὸς μὴ μεμαθηκώς; (Δίς)

Γραμματεῖς ἐπεστόμιζεν, Ἰουδαίους διήλεγχεν, ὁ Μεσσίας Κύριος, ἐκβοῶν αὐτοῖς, Μὴ τὴν κατὰ ὅψιν παράνομοι, ὡς ἀδικοὶ κρίνετε, ἐν Σαββάτῳ γάρ ἐγώ, τὸν Παράλυτον ἡγεῖρα, ὅθεν Κύριος, τοῦ Σαββάτου υπάρχω, καὶ τοῦ νόμου, τί ζητεῖτέ με φονεῦσαι, τὸν τοὺς θανόντας ἐγείραντα;

Μωϋσέα ἐλίθασαν οἱ δεινοὶ καὶ παράνομοι, Ἰουδαίων σύστημα τὸ ἀχάριστον, τὸν Ἡσαΐαν δὲ ἐπρίσαν, ξυλίνῳ ἐν πρίονι, ἐν βορβόρῳ τὸν σοφόν, Ἱερεμίαν ἐνέβαλον, τὸν δὲ Κύριον, ἐν Σταυρῷ ἀνυψοῦντες, ἐπεβόων, Τὸν ναόν οὐ καταλύων, σῶσον σαυτὸν καὶ πιστεύσομεν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος δὲ

Ἀνατολίου

Φωτισθέντες αδελφοί, τή Αναστάσει τού Σωτήρ ς Χριστού, καί φθάσαντες τό μέσον τής εορτής τής δεσποτικής, γνησίως φυλάξωμεν τάς εντολάς τού Θεού, ίνα άξιοι γενώμεθα, καί τήν Ανάληψιν εορτάσαι, καί τής παρουσίας τυχείν τού αγίου Πνεύματος.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά καί εκ τού Κανόνος τής Εορτής, Ωδή γ' καί ς'.

Ο Απόστολος

Εν ταίς ημέραις εκείναις, κατέφυγον οι Απόστολοι εις τάς πόλεις τής Λυκαονίας...

Ευαγγέλιον, εκ τού κατά Ιωάννην

Τής Εορτής μεσούσης, ανέβη ο Ιησούς εις τό Ιερόν, καί εδίδασκε, καί εθαύμαζον οι Ιουδαίοι, λέγοντες...

Κοινωνικόν

Ο τρώγων μου τήν Σάρκα, καί πίνων μου τό Αίμα, εν εμοί μένει, καγώ εν αυτώ, είπεν ο Κύριος.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'

Ήχος δ' Ο εξ υψίστου κληθείς

Προκαταλύσας τό κράτος τού θανάτου, Χριστέ τώ θανάτω σου, ζωήν παρέσχες βροτοίς, εν τή ενδόξω Εγέρσει σου, συνεξεγείρας, γένος ανθρώπων τή καταβάσει σου, Όθεν χαριστήριον, αίνόν σοι άδομεν, τήν εορτήν εορτάζοντες, τής τριημέρου, καί λαμπροφόρου σου Αναστάσεως, εν ή τό μέσον τών πανσέπτων νύν, ημερών ημίν πάσιν επέλαμψεν, Ιησού ζωοδότα, ευεργέτα τών ψυχών ημών.

Πρό τού τιμίου σταυρού σου καί τού Πάθους, θαυμάτων τά ένδοξα, επιτελών τοίς λαοίς, τής εορτής καθώς γέγραπται, εν μέσω έστης, τής νομικής Χριστέ Παντοδύναμε, καί πάσιν εβόησας, Εί τις διψά, πρόσ εμέ αυτομολείτω, καί ύδατος τού θείου πόμα, απαντλησάτω καί ζωήςνάματα, ύδωρ ζωής γάρ καί δυνάμεως καί σοφίας εγώ πάσι δίδωμι, ότι θέλων ανθρώποις, ωμοιώθην ως φιάνθρωπος.

Ως επί κλίνης με κείμενον οδύνης, Χριστέ πολυέλεε, τών εγκλημάτων μου καί παρειμένον τοίς μέλεσιν, ως διά μέγα, φιλανθρωπίας πέλαγος άνθρωπος, θελήσει γενόμενος, νύν αοράτως με, ως τόν παράλυτον έγειρον, καί τρίβους θείας, τών εντολών σου τρέχειν ευόδωσον, ο πρό τού Πάθους, τοίς λαοίς Σωτήρ, τών Εβραίων θαυμάτων τοίς πλήθεσι, παριστάμενος ότι, Θεός ών, βουλήσει πάσχεις σαρκί.

Δόξα... Καί νυν... Ήχος β'

Ότε παρεγένου εν ιερώ Χριστέ ο Θεός, με λαοίς εδίσούσης τής εορτής, τότε τοις δασκες βοών, ο πιστεύων εις εμέ, κάν αποθάνη ζήσεται, οι δέ Ιουδαίοι διεπρίοντο, μετά τών Φαρισαίων, καί Σαδδουκαίων, καί Γραμματέων, λέγοντες, Τίς εστιν ούτος, ός λαλεί βλασφημίας; μή λογιζόμενοι, ότι σύ υπάρχεις ο πρό πάντων αιώνων, σύν Πατρί καί Πνεύματι δοξαζόμενος, Θεός ημών, δόξα σοι.

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος γ' Αναστάσιμον

Ο τώ πάθει σου Χριστέ, αμαυρώσας τόν ήλιον, καί τώ φωτί τής σής αναστάσεως, φαιδρύνας τά σύμπαντα, πρόσδεξαι ημών τόν εσπερινόν ύμνον φιλάνθρωπε.

Αποστολικόν

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος υμών, άγιοι Απόστολοι, ειδώλων πλάνην ελύσατε θεογνωσίαν κηρύξαντες, ούτος ο καλός αγών, υμών υπάρχει μακάριοι, διό υμνούμεν, καί δοξολογούμεν υμών τά μνημόσυνα.

Μαρτυρικόν

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, πίστει στηριχθέντες, ελπίδι βεβαιωθέντες τή αγάπη τού σταυρού σου ψυχικώς ενωθέντες, τού εχθρού τήν τυραννίδα έλυσαν, καί τυχόντες τών στεφάνων, μετά τών ασωμάτων πρεσβεύουσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος γ'

Γερμανού

Μεσούσης τής Εορτής, δοξάζομεν τόν εν μέσω τή γής, σωτηρίαν εργασάμενον, Μέσον μέν δύο ληστών η ζωή εν ξύλω εκρέματο, καί τώ μέν βλασφημούντι εσιώπα, τώ δέ πιστεύοντι εβόα, Σήμερον μετ' εμού έση εν τώ Παραδείσω, Κατήλθεν εν τάφω, εσκύλευσε τόν Άδην, καί ανέστη τριήμερος, σώζων τάς ψυχάς ημών.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου

Ήχος γ' Αναστάσιμον

Τήν ωραιότητα

Πάντα ανθρώπινα, καταδεξάμενος, πάντα ημέτερα, οικειωσάμενος, προσηλωθήναι εν Σταυρώ, ηυδόκησας ποιητά μου, θάνατον ελόμενος, υπομείναι ως άνθρωπος, ίνα τό ανθρώπινον, εκ θανάτου λυτρώση ως Θεός, διό ως ζωοδότη βοώμέν σοι, Δόξα Χριστε τή Αναστάσει σου.

Αποστολικόν

Τών Αποστόλων σου, τήν μνήμην Κύριε, υπερεφαίδρυνας, ως παντοδύναμος, ὅτι ἐνίσχυσας αὐτούς, τά Πάθη σου μιμήσασθαι, ἐνίκησαν ἀνδρείως γάρ, τοῦ Βελίαρ τήν δύναμιν, ὅθεν καί ἀπέλαβον, ἰαμάτων χαρίσματα, Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις φιλόνηρωπε, εἰρήνην παράσχου τῷ λαῷ σου.

Μαρτυρικόν

Θωρακισάμενοι, τήν πανοπλίαν Χριστοῦ καί ἐνδυσάμενοι ὅπλα τῆς πίστεως, τάς παρατάξεις τοῦ ἐχθροῦ, ἀνδρικῶς κατεβάλετε, προθύμως τῇ ἐλπίδι γάρ, τῆς ζωῆς ὑπεμείνατε, πάσας τῶν τυράννων, πρὶν ἀπειλᾶς τε καί μάστιγας, διό καί τοὺς στεφάνους ἐδέξασθε, Μάρτυρες Χριστοῦ καρτερόψυχοι.

Θεοτοκίον

Προφήται προεκήρυξαν, Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν, Μάρτυρες ὡμολόγησαν, καί ἡμεῖς ἐπιστεύσαμεν, Θεοτόκον σε κυρίως ὑπάρχουσιν, διό καί μεγαλύνομεν τὸν τόκον σου τὸν ἀφραστον.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς

Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εσθηκῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱεροῦ, μεσαζούσης ἐνθέως τῆς Εορτῆς, ὁ διψῶν ἀνέκραζες, ἐρχέσθω πρὸς με καί πινέτω, ὁ γάρ πίνων ἐκ τούτου, τοῦ θείου μου νάματος, ποταμούς ἐκ κοιλίας, ἐκρεύσει δογμάτων μου, ὅς τις δέ πιστεύει, εἰς ἐμέ τὸν σταλέντα, ἐκ θείου Γεννήτορος, μετ' ἐμοῦ δοξασθήσεται, Διά τούτο βοῶμέν σοι, Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι πλουσίως ἐξέχεας τά νάματα, τῆς σῆς φιλοφιλανθρωπίας τοῖς δούλοις σου. (Δίς)

Εἰς τοὺς Α ἰ ν ο υ ς

Στιχηρά ἱστώμεν Στίχους δ' καὶ τῆς Οκτωήχου

Ἦχος γ' Ἀναστάσιμον

Εν τῷ φωτί σου Δέσποτα, οψόμεθα φῶς φιλόνηρωπε, ἀνέστης γάρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος, ἵνα σε πάσα κτίσις δοξολογῇ, τὸν μόνον ἀναμάρτητον, Ελέησον ἡμᾶς. (Δίς)

Αποστολικόν

Τὰς τοῦ Χριστοῦ παραγγελίας, ἀμέμπτως φυλάξαντες, ἅγιοι Ἀπόστολοι, δωρεάν ἐλάβετε, δωρεάν παρέχετε, ἰατρούοντες τὰ

πάθη τών ψυχών καί τών σωμάτων ημών, διό έχοντες παρρησίαν αὐτόν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ημών.

Μαρτυρικόν

Ὡς φωστήρες ἐν κόσμῳ λάμπετε, καί μετὰ θάνατον ἅγιοι Μάρτυρες, τόν ἀγῶνα τόν καλόν ἀγωνισάμενοι, διό έχοντες παρρησίαν, Χριστόν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Κύριε, πρό τοῦ ἀχράντου σου Σταυροῦ, τῆς εορτῆς μεσοῦσης, ἐν τῷ ἱερῷ ἀνήλθες, Ἰουδαίους παρρησία διδάσκων, τὰ Μωσέως, καί ἐν νόμῳ διὰ σοῦ νομοθετηθέντα, εκπληττόμενοι δέ Χριστέ, τῆς σῆς σοφίας τό ἀφραστον μυστηριον, τήν κατὰ σοῦ σκευωρίαν ἐν αὐτοῖς φθόνῳ ἐμελέτων, Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα μή μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες σε τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Μέγας εἰ βασιλεύ καί μέγα σου τό κράτος, μέγਾਲως γάρ πτωχεύσας, μεγάλων χαρισμάτων, τήν οἰκουμένην ἐπλησας.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου...

Ἐστης ἐν τῷ ναῷ, ἐκβλύζων σου τὰ ρεῖθρα, τῆς εορτῆς μεσοῦσης, καί ἄρδων τούς διψῶντας τήν θεῖαν χάριν εὐσπλαγχνε.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών...

Σώσαί με βουληθεῖς, σαρκούσαι παραδόξως, ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου, καί μέσον τοῦ ναοῦ σου τήν χάριν μοι ἐπήγασας.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Μεσοῦσης τῆς εορτῆς πρό τοῦ Πάθους, καί τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου Κύριε, ἥς διδάσκων ἀγαθέ ἐν τῷ ἱερῷ, τούς ἀπειθούντας Ἰουδαίους, καί Φαρισαίους, καί Γραμματεῖς, καί βοῶν πρός αὐτούς, ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρός με καί πινέτω, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ὕδατος ζωῆς Πνεύματος θείου, ποταμοί ρεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ, ὦ τῆς ἀρρήτου σοφίας τῆς σῆς συνέσεως! ὁ τὰ πάντα πληρῶν Θεός ημών δόξα σοι.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ΄;

Ἦχος πλ. α΄; Χαίροις ασκητικῶν

Ὡφθη φωτοφανής καί τερπνή, τής τού Σωτήρος, Αναστάσεως σήμερον, μεσότης ἡ παναγία, ὡς μεσημβρία φαιδρά, φρουκτωρούσα κόσμον θείαις χάρισι, Χριστοῦ τής Εγέρσεως, λαμπαδοχούσα τεράστια, τής αφθαρσίας, απαστράπτει τὰ σύμβολα, καί προδείκνυσι, τήν εἰς ὕψος Ανάληψιν, φαίνει τήν πολυέραστον, τού Πνεύματος ἐλευσιν, Πεντηκοστής τής πανσέπτου, τήν λαμπροτάτην πανήγυριν, διό καί παρέχει, ταίς ψυχαίς ἡμῶν εἰρήνην, καί μέγα ἔλεος.

Δόξης ὡς θεϊκῆς ποταμός, τής εορτῆς νύν μεσαζούσης ὁ Κύριος, τὰ ρεῖθρα τής ευσπλαγχνίας, πάσι παρέχων βοά, οἱ διψῶντες δεύτε, καί ἀρύσασθε, Πηγὴ συμπαθείας γάρ, καί ἐλέους τό πέλαγος, αὐτός υπάρχων, βρύει κόσμῳ τήν ἀφесιν, πλύνει πταίσματα, καί καθαίρει νοσήματα, σῶζει τοὺς τήν Ανάστασιν, αὐτοῦ εορτάζοντας, σκέπει τοὺς πόθῳ τιμώντας, τήν μετὰ δόξης Ανάληψιν, αὐτοῦ καί παρέχει, ταίς ψυχαίς ἡμῶν εἰρήνην, καί μέγα ἔλεος.

Μέσον τού ἱεροῦ εστηκώς, ὁ ἀπερίγραπτος Θεός τε καί Κύριος, Θεός γάρ υπήρχε φύσει, κἀν δι΄ ἡμᾶς βροτωθεὶς, περιγεγραμμένος, ὥφθη σώματι, τοῖς πάσιν ἀνέβλυζε, τὰ ζωήρρυτα ρήματα τοῖς πάσι λέγων, Τὰς ψυχὰς ἐκκαθάρθητε, καί τού καύσωνος, τῶν παθῶν ἀναψύξατε, μήτις ἀποστερήσοιτο, τής πόσεως ἀνθρωποὶ, θείαν γάρ χάριν δωρούμαι τής ἀθανάτου καί κρείττονος, καί τής βασιλείας, συµμεθέξει μοι τῷ κτίσῃ καί δοξασθήσεται.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β΄;

Τῆς εορτῆς μεσοῦσης, τῆς σῆς Χριστέ Αναστάσεως, καί θείας παρουσίας τού ἁγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες τῶν θαυμάτων σου, ἀνυμνούμεν τὰ μυστήρια, ἐν ἡ κατάπεμψον ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ἦχος γ΄; Σταυρώσιμον

Ξύλον παρακοής τώ κόσμω θάνατον εβλάστησε, τό δέ ξύλον τού Σταυρού ζωήν καί αφθαρσίαν, διό σε προσκυνούμεν, τόν σταυρωθέντα Κύριον, Σημειωθήτω εφ' ημάς, τό φώς τού προσώπου σου, Κύριε.

Αποστολικόν

Τώ σώ Σταυρώ Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καί Διαβόλου η πλάνη κατήργηται, γένος δέ ανθρώπων πίστει σωζόμενον, ύμνον σοι καθ' εκάστην προσφέρει.

Μαρτυρικόν

Μεγάλη τού Σταυρού σου Κύριε η δύναμις, επάγη γάρ εν τόπω, καί ενεργεί εν κόσμω, καί ανέδειξεν εξ αλιέων Αποστόλους, καί εξ εθνών Μάρτυρας, ίνα πρεσβεύωσιν υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ''

Μεσούσης τής εορτής πρό τού Πάθους, καί τής ενδόξου Αναστάσεώς σου, Κύριε, ής διδάσκων αγαθέ εν τώ ιερώ, τούς απειθείς Ιουδαίους, καί Φαρισαίους, καί Γραμματείς, καί βοών πρός αυτούς, ο διψών, ερχέσθω πρός με καί πινέτω, ο πιστεύων εις εμέ, ύδατος ζωής Πνεύματος θείου, ποταμοί ρεύσουσιν εκ τής κοιλίας αυτού, Ω τής αρρήτου σοφίας τής σής συνέσεως! ο τά πάντα πληρών Θεός ημών δόξα σοι.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Δ'' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά την α'' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου

Σταυρώσιμον Ήχος γ''

Τήν ωραιότητα τής παρθενίας σου

Σταυρόν καί θάνατον, παθείν ελόμενος, μέσον τής κτίσεως, τούτον κατέπηξας ότε ευδόκησας Σωτήρ, τό σώμά σου προσηλώσαι, τότε καί ο ήλιος, τάς ακτίνας απέκρυψε, ταύτα καί Ληστής ορών, εν Σταυρώ σε ανύμνησε, Μνήσθητι βοών μου ο Σωτήρ, καί έλαβε πιστεύσας τόν Παράδεισον.

Αναστάσιμον

Τό ακατάληπτον, τό τής Σταυρώσεως, καί ανερμήνευτον, τό τής Εγέρσεως, θεολογούμεν οι πιστοί μυστήριον απόρρητον, σήμερον γάρ θάνατος, καί ο Άδης κατήργηται, γένος δέ τό βρότειον αφθαρσίαν ενδέδυται, διό ευχαριστούντες βοώμέν σοι, Δόξα Χριστέ τή Εγέρσει σου.

Μαρτυρικόν

Τό εύψυχον τής καρτερίας υμών, ενίκησε τά μηχανήματα τού αρχεκάκου εχθρού, Αθλοφόροι πανεύφημοι, διά τούτο τής αιωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος, Αλλά πρεσβεύσατε τώ Κυρίω, τού φιλοχρίστου λαού σώσαι τό ποίμνιον, Μάρτυρες υπάρχοντες τής αληθείας.

Σταυροθεοτοκίον

Ράβδον δυνάμεως κεκτημένοι, τόν Σταυρόν τού Υιού σου Θεοτόκε, εν αυτώ καταβάλλομεν τών εχθρών τά φρυάγματα, οι πόθω σε απαύστως μεγαλύνοντες.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Εορτής

Ήχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τής σοφίας τό ύδωρ καί τής ζωής, αναβλύζων τώ κόσμω, πάντας Σωτήρ, καλείς τού αρύσασθαι, σωτηρίας τά νάματα, τόν γάρ θείον νόμον σου δεχόμενος άνθρωπος, εν αυτώ σβεννύει, τής πλάνης τούς άνθρακας, όθεν εις αιώνας, ου διψήσει, ου λήξει τού κόρου σου Δέσποτα, Βασιλεύ επουράνιε, διά τούτο δοξάζομεν, τό κράτος σου Χριστέ ο Θεός, τών πταισμάτων άφεσιν αιτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοίς δούλοις σου. (Δίς)

Εις τούς Αίνους

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος γ' Σταυρώσιμον

Φθόνω τρυφής εκβέβλημαι, πτώμα πεσών χαλεπόν, αλλ' ου παρείδες Δέσποτα, αναλαβών δι' εμέ τό κατ' εμέ, σταυρούσαι καί σώζεις με, εις δόξαν εισάγεις με, Λυτρωτά μου, δόξα σοι. (Δίς)

Αποστολικόν

Δεύτε πάντα τά έθνη, γνώτε τού φρικτού μυστηρίου τήν δύναμιν, Χριστός γάρ ο Σωτήρ ημών, ο εν αρχή Λόγος, εσταυρώθη δι' ημάς, καί εκών ετάφη, καί ανέστη εκ νεκρών, τού σώσαι τά σύμπαντα, Αυτόν προσκυνήσωμεν.

Μαρτυρικόν

Τών αγίων Αθλοφόρων τήν μνήμην, δεύτε λαοί άπαντες τιμήσωμεν, ότι θέατρον γενόμενοι Αγγέλοις καί ανθρώποις, τόν τής νίκης στέφανον παρά Χριστού εκομίσαντο, καί πρεσβεύουσιν υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Μεσούσης τῆς εορτῆς τοῦ Πάσχα, ἐν τῷ νῶ ἀνήλθες, τοῦ ἱεροῦ ὁ Σωτήρ ἡμῶν, καί στάς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐτοὺς παρρησία, καί ἔλεγες, Εγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὁ ἐμοὶ ἀκολουθῶν, οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ἀθανάτου ζωῆς.

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Ὅλος σὺν τῷ Θεῷ, ὁ Λόγος σὺ υπάρχων, ολλύμενόν με θέλων, ἐξάραι τῶν πταισμάτων, ἐνούσαί μοι φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου...

Πέπαυται ἡ σκιά, ἰδοὺ γάρ ὁ Μεσσίας, τῆς εορτῆς ἐν μέσῳ, τὴν χάρι ν ὥσπερ ἄλλον φωσφόρον ἐναπήστραψεν.

Στίχ. Ὁ δέ Θεός Βασιλεὺς ἡμῶν...

Ἐρχεσθε εὐπειθῶς, οἱ τῆς ζωῆς τὸ νάμα, πιεῖν ἐπιποθοῦντες, ἐβόα ὁ Σωτήρ μου, καί πίετε τὴν χάριν, ἐνθέως ἀγαλλόμενοι.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Καθαρθώμεν ἐννοιῶν τοὺς κευθμῶνας καί ψυχικάς λαμπηδόνας διαυγάζωμεν, καί τὴν ζωὴν κατίδωμεν Χριστόν, ἐν ἱερῷ ἀφικόμενον, υπερβολὴ ἀγαθότητος, ἵνα τὸν ἐχθρόν θριαμβεύσῃ, καί σῶσῃ τὸ γένος ἡμῶν, διὰ πάθους Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως, πρὸς ὃν βοήσωμεν, Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ#39;

Ήχος α#39; Τών ουρανίων ταγμάτων

Ο ποιητής τών απάντων, καί τής ζωής χορηγός, ο τώ Πατρί τώ θείω, συναΐδιος Λόγος, εκών εκ τής Παρθένου, σάρκα λαβών, καί γενόμενος άνθρωπος, τά τής αρρήτου, σοφίας ως αγαθός, πάσιν έβλυσε διδάγματα.

Τής εορτής μεσαζούσης, τών Ιουδαίων Χριστέ, τώ ιερώ επέστης, ο τού νόμου Δεσπότης, διδάσκων εξουσία, καί Γραμματείς, διελέγχων, ως γέγραπται, καί καταπλήττων σοφία λόγων τών σών, καί θαυμάτων επιδείξεις.

Ο χορηγός τής σοφίας, καί τών καλών παροχεύς, ο χέων θεία ρείθρα, εκ πηγής αενάου, Δεύτε πρός με, κράζει, ύδωρ ζωής, οι διψώντες αρύσασθε, καί ποταμοί εκ κοιλίας υμών, φησί, χαρισμάτων θείων ρεύσουσι.

Δόξα... Ήχος α#39;

Πεντηκοστής εφέστηκεν η τών ημερών μεσότης, εν ή Χριστός, παραγυμνώσας αμυδρώς θεικήν δυναστείαν, Παράλυτον συνέσφιγξε, λόγω αυτόν τής κλίνης εξαναστήσας, καί θεοπρεπώς θαυματουργών, εν οστρακίνω σώματι, τοίς ανθρώποις εδωρήσατο, τήν αιώνιον ζωήν, καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ήχος γ#39;

Πώς μή θαυμάσωμεν, τόν θεανδρικόν σου τόκον, πανσεβάσμιε; πείραν γάρ ανδρός μή δεξαμένη, πανάμωμε, έτεκες απάτορα Υιόν εν σαρκί, τόν πρό αιώνων εκ Πατρός γεννηθέντα αμήτορα, μηδαμώς υπομείναντα τροπήν, ή φυρμόν, ή διαίρεσιν, αλλ#39; εκατέρας ουσίας, τήν ιδιότητα σώαν φυλάξαντα, Διό, Μητροπάρθενε Δέσποινα, αυτόν ικέτευε σωθήναι, τάς ψυχάς τών ορθοδόξως, Θεοτόκον ομολογούντων σε.

Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου

Ήχος γ#39;

Τώ σώ Σταυρώ Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καί Διαβόλου η πλάνη κατήργηται.

γένος δέ ανθρώπων πίστει σωζόμενον, ύμνον σοι καθ'ἑκάστην προσφέρει.

Στίχ. Ο Κύριος εβασίλευσεν...

Πεφώτισται τά σύμπαντα, τή Αναστάσει σου Κύριε, καί ο Παράδεισος πάλιν ηνέωκται, πάσα δέ η κτίσις ανευφημούσά σε, ύμνον σοι καθ'ἑκάστην προσφέρει.

Στίχ. Καί γάρ εστερέωσε τήν οικουμένην...

Δοξάζω τού Πατρός, καί τού Υιού τήν δύναμιν, καί Πνεύματος αγίου, υμνώ τήν εξουσίαν, αδιαίρετον, άκτιστον θεότητα, Τριάδα Ομοούσιον, τήν βασιλεύουσαν εις αιώνας αιώνων.

Στίχ. Τώ οίκω σου πρέπει αγίασμα...

Ο τώ πάθει σου Χριστέ, αμαυρώσας τόν ήλιον, καί τώ φωτί τής σής Αναστάσεως, φαιδρύνας τά σύμπαντα, πρόσδεξαι ημών, τόν εσπερινόν ύμνον φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α΄;

Εν τώ ιερώ επέστης, η σοφία τού Θεού, μεσούσης τής εορτής, διδάσκων καί ελέγχων τούς απειθείς Ιουδαίους, τούς Φαρισαίους καί Γραμματείς, καί βοών παρρησία πρός αυτούς, ο διψών ερχέσθω πρός με, καί πινέτω ύδωρ ζωηρόν, καί ου μή διψήση εις τόν αιώνα, ο πιστεύων τή εμή χρηστότητι, ποταμοί ρεύσουσιν εκ τής κοιλίας αυτού ζωής αιωνίου, Ω τής αγαθότητος, καί τής ευσπλαγχνίας σου, Χριστέ ο Θεός ημών! Δόξα σοι.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Δ΄; ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α΄; Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου

Αναστάσιμα Ήχος γ΄;

Χριστός εκ νεκρών εγήγερται η απαρχή τών κεκοιμημένων, ο πρωτότοκος τής κτίσεως, καί δημιουργός πάντων τών γεγονότων, τήν καταφθαρείσαν φύσιν τού γένους ημών, εν εαυτώ ανεκαίνισεν, ουκ έτι θάνατε κυριεύεις, ο γάρ τών όλων Δεσπότης, τό κράτος σου κατέλυσε.

Δόξα...

Σαρκί τού θανάτου γευσάμενος Κύριε, τό πικρόν τού θανάτου εξέτεμες τή Εγέρσει σου, καί τόν άνθρωπον νύν καθ'ἑαυτού αυτού ενίσχυσας, τής αρχαίας κατάρας τήν ήτταν ανακαλούμενος, ο υπερασπιστής τής ζωής ημών Κύριε, δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν μεσιτεύσασαν, τήν σωτηρίαν τού γένους ημών, ανυμνούμεν Θεοτόκε Παρθένε, εν τή σαρκί γάρ τή εκ σου προσληφθείση ο Υιός σου καί Θεός ημών, τό διά Σταυρού καταδεξάμενος Πάθος, ελυτρώσατο ημάς, εκ φθοράς ως φιλόανθρωπος.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής

Ήχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εορτής μεσαζούσης τής νομικής, ής διδάσκων Σωτήρ μου εν ιερώ, ελέγχων τε τήν άνοιαν, τών απίστων Εβραίων, καί βοών τοίς όχλοις, θεία φωνή ως φιλόανθρωπος, ο διψών ανέκραζες, ερχέσθω πρός με καί πινέτω, όθεν επηγγείλω, τοίς πιστεύουσι νέμειν, σοφίας τά νάματα, εκ πηγής ακηράτου σου, Διά τούτο βοώμέν σοι, Κατάπεμψον Χριστέ ο Θεός, μόνος τό πανάγιον Πνεύμά σου, καί σώσον ημάς, ότι υπάρχουν πολυέλεος.

Εις τούς Αίνους

Στιχηρά Αναστάσιμα Ήχος γ'

Δεύτε πάντα τά έθνη, γνώτε τού φρικτού μυστηρίου τήν δύναμιν, Χριστός γάρ ο Σωτήρ ημών, ο εν αρχή Λόγος, εσταυρώθη δι' ημάς, καί εκών ετάφη, καί ανέστη εκ νεκρών, τού σώσαι τά σύμπαντα, Αυτόν προσκυνήσωμεν.

Διηγήσαντο πάντα τά θαυμάσια, οι φύλακές σου Κύριε, αλλά τό συνέδριον τής ματαιότητος, πληρώσαν δώρων τήν δεξιάν αυτών, κρύπτειν ενόμιζον τήν Ανάστασίν σου, ήν ο κόσμος δοξάζει, Ελέησον ημάς.

Χαράς τά πάντα πεπλήρωται, τής, Αναστάσεως τήν πείραν ειληφότα, Μαρία γάρ η Μαγδαληνή επί τό μνήμα ήλθεν, εύρεν Άγγελον επί τόν λίθον καθήμενον, τοίς ιματίοις εξαστράπτοντα, καί λέγοντα, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών, ουκ έστιν ώ δε, αλλ' εγήγερται, καθώς είπε, προάγων εν τή Γαλιλαία.

Εν τώ φωτί σου Δέσποτα, οψόμεθα φώς φιλόανθρωπε, ανέστης γάρ εκ τών νεκρών, σωτηρίαν τώ γένει τών ανθρώπων δωρούμενος, ίνα σε πάσα κτίσις δοξολογή, τόν μόνον αναμάρτητον, Ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Φωτισθέντες αδελφοί, τή Αναστάσει τού Σωτήρος Χριστού, καί φθάσαντες τό μέσον τής εορτής τής δεσποτικής, γνησίως φυλάξωμεν τάς εντολάς τού Θεού, ίνα άξιοι γενώμεθα καί τήν Ανάληψιν εορτάσαι, καί τής παρουσίας τυχείν τού αγίου Πνεύματος.

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής

Ήχος β΄; Οίκος τού Εφραθά

Νάουσα η πηγή, τής σής σοφίας πόμα πνευματικόν πηγάζει, ού πίνοντες δογμάτων ενθέων εμπιπλώμεθα.

Στίχ. Μνήσθητι τής συναγωγής σου...

Τέτρωται τό δεινόν, Εβραίων όντως γένος, ακουόντων σου Λόγε, διδάσκοντος τοίς όχλοις, σωτήρια διδάγματα.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών,...

Ήκες ο πλαστουργός, εν τή Σιών καί έστης, εν μέσω τού λαού σου, καί τοίς λαοίς edίδως, τήν χάριν τήν σωτήριον.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ΄;

Κύριε, πρό τού αχράντου σου Σταυρού, τής εορτής μεσούσης, εν τώ ιερώ ανήλθες, Ιουδαίους παρρησία διδάσκων τά Μωσέως, καί εν νόμω διά σου νομοθετηθέντα, εκπληττόμενοι δέ Χριστέ, τής σής σοφίας τό άφραστον μυστήριον, τήν κατά σου σκευωρίαν εν εαυτοίς φθόνω εμελέτων, Πώς ούτος οίδε γράμματα, μή μεμαθηκώς; αγνοούντες, σέ τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα... ἰστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν
Στιχηρά Αναστάσιμα.

Ἦχος δ'

Τόν ζωοποιόν σου Σταυρόν, ἀπαύστως προσκυνούντες Χριστέ
ο Θεός, τήν τριήμερόν σου Ανάστασιν δοξάζομεν, δι' αὐτῆς γάρ
ἀνεκαίνισας, τήν καταφθαρείσαν τών ἀνθρώπων φύσιν
Παντοδύναμε, καί τήν εἰς οὐρανοῦς ἀνοδόν, καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς
μόνος ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Τού ξύλου τῆς παρακοῆς, τό επιτόμον ἔλυσας Σωτήρ, τώ ξύλῳ
τού Σταυροῦ ἐκουσίως προσηλωθεῖς, καί εἰς Ἄδου κατελθών
Δυνατέ, τού θανάτου τά δεσμά, ὡς Θεός, διέρρηξας, διό
προσκυνούμεν τήν ἐκ νεκρών σου Ανάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει
βοῶντες, Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας Κύριε, καί τώ σῶ θανάτῳ, τού θανάτου
τό βασίλειον ἔλυσας, γένος δέ τό ἀνθρώπινον, ἐκ φθοράς
ἠλευθέρωσας, ζωήν καί ἀφθαρσίαν τώ κόσμῳ δωρησάμενος, καί τό
μέγα ἔλεος.

Στιχηρόν Ανατολικόν

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί, τήν τού Σωτήρος τριήμερον Ἐγερσιν,
δι' ὡς ἐλυτρώθημεν τών τού Ἄδου αλύτων δεσμών, καί
ἀφθαρσίαν καί ζωήν, πάντες ἐλάβομεν κράζοντες, ο σταυρωθεῖς,
καί ταφεῖς, καί ἀναστάς, σῶσον ἡμᾶς τῇ Αναστάσει σου, μόνε
Φιλόανθρωπε.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Παρά τό φρέαρ τού Ιακώβ, ευρών ο Ιησοῦς τήν Σαμαρείτιδα,
αἰτεῖ ὕδωρ παρ' αὐτῆς ο νέφεσι καλύπτων τήν γῆν Ω τού
θαύματος! ο τοῖς Χερουβίμ ἐποχοῦμενος, πόρνη γυναικί διελέγετο,
ὕδωρ αἰτών, ο ἐν ὕδασι τήν γῆν κρεμάσας, ὕδωρ ζητών, ο πηγᾶς
καί λίμνας υδάτων ἐκχέων, θέλων ἐλκύσαι ὄντως αὐτήν, τήν
θηρευομένην ὑπό τού πολεμήτορος ἐχθροῦ, καί ποτίσασθαι ὕδωρ

ζωής, τήν φλεγομένην εν τοίς ατοπήσασι δεινώς, ως μόνος εύσπλαγχνος καί φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό Δογματικόν Ἦχος δ'

Ασπόρως συνέλαβες, καί εκύησας αφράστως, τόν καθελόντα δυνάστας από θρόνων, καί υψούντα ταπει νούς, καί εγείροντα κέρας χριστών αυτού, δοξάζοντας Χριστού τόν Σταυρόν, καί τήν Ταφήν, καί τήν ένδοξον Ανάστασιν. Διό σε Θεοτόκε, τήν πρόξενον τών τοσούτων αγαθών, ασιγήτοις εν ω δαίς μακαρίζομεν, ως πρεσβεύουσαν αεί, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον τό Αναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἦχος δ'

Κύριε ανελθών εν τώ σταυρώ, τήν προγονικήν ημών κατάραν εξήλειψας, καί κατελθών εν τώ άδη, τούς απ' αιώνος δεσμίους ηλευθέρωσας, αφθαρσίαν δωρούμενος τών ανθρώπων τώ γένει, διά τούτο υμνούντες δοξάζομεν, τήν ζωοποιόν καί σωτήριόν σου Έγερσιν.

Ἦχος δ'

Ο εξ υψίστου κληθείς

Στίχ. Μνησθήσομαι τού ονόματός σου εν πάση γενεά καί γενεά.

Ο εξ ανάρχου Πατρός Υιός αχρόνως, διά συγκατάβασιν καί σωτηρίαν βροτών, Θεός ών άνθρωπος γέγονεν, ίνα παράσχη, τώ Πρωτοπλάστω νύν τόν Παράδεισον, άμα καί τήν άπασαν φύσιν λυτρώσεται, εκ τής απάτης τού όφεως, καί τήν εικόνα, πεσούσαν σώση ως ευδιάλλακτος, όθεν Μητέρα απειργάσατο, νυμφοτόκον αγνήν, τήν αμόλυντον, ήν ως άγκυραν πάντες, τών ψυχών ημών κεκτήμεθα.

Στίχ. Άκουσον, θύγατερ, καί ίδε, καί κλίνον τό ούς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οίκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Σωματωθέντα τόν κτίστην τών απάντων, έσχες εν τή μήτρα σου θεομακάριστε, αναμορφούντα τόν άνθρωπον, τόν πρίν πεσόντα, τή παραβάσει διά τού όφεως, Θεόν γάρ γεγέννηκας, σαρκί αφράστως ημίν, καί τής φθοράς ηλευθέρωσας, τήν φύσιν πάσαν, παλαιωθείσαν διά τού τόκου σου, διό υμνούμεν καί δοξάζομεν, σου τήν χάριν Παρθένε ανύμφευτε, δυσωπούντες ρυσθήναι, διά σου πάσης κολάσεως.

Στίχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού τής γής.

Ἴνα σου πάσι τό πλήθος τού ελέους, καί τής αγαθότητος ανακαλύψης ἡμίν, τό αδιόριστον πέλαγος, τάς αμαρτίας, τών οικετῶν σου πάσας ἐξάλειψον, ἔσχες γάρ πανάμωμε, ὡς Μήτηρ ούσα Θεοῦ, τήν εξουσίαν τής κτίσεως, καί διεξάγεις, πάντα ὡς θέλεις τή δυναστεία σου, καί γάρ ἡ χάρις, ἡ τοῦ Πνεύματος, τοῦ ἁγίου σαφῶς ἐνοικούσα ἐν σοί, συνεργεῖ σοι ἐν πάσιν, ἀενάως Παμμακάριστε.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ΄

Ὡς ὠφθης ἐπὶ γής, Χριστέ ὁ Θεός, ἀφατον οικονομίαν, ἀκούσασα ἡ Σαμαρεῖτις τού λόγου σου τοῦ Φιλανθρώπου, κατέλιπε τό ἀντλήμα ἐπὶ τό φρέαρ, καί ἔδραμε λέγουσα τοῖς ἐν τῇ πόλει, Δεῦτε, ἴδετε καρδιογνώστην, μήτι οὗτος ὑπάρχει ὁ προσδοκώμενος Χριστός, ὁ ἔχων τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... ὁ αὐτός,

Μεσοῦσης τής εορτῆς, διδάσκοντός σου Σωέλεγον οἱ Ἰουδαῖοι, Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μή μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες, ὅτι σύ εἶ ἡ σοφία ἡ κατασκευάσασα τόν κόσμον, Δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ἦχος δ΄

Τό φαιδρόν τής Αναστάσεως κήρυγμα, τοῦ Ἀγγέλου μαθούσαι τοῦ Κυρίου Μαθήτριάι, καί τήν προγονικήν ἀπόφασιν ἀπορρίψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον, Ἐσκύλευται ὁ θάνατος, ἠγέρθη Χριστός ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Ἔτερον τής Εορτῆς

Ἦχος πλ. δ΄

Μεσοῦσης τής Εορτῆς, διψώσάν μου τήν ψυχὴν, ευσεβείας πότισον νάματα, ὅτι πάσι Σωτήρ ἐβόησας, ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρός με καί πινέτω, Ἡ πηγὴ τής ζωῆς, Χριστέ ὁ Θεός, δόξα σοι.

Εκτενὴς καὶ Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τό, Χριστός ἀνέστη... τόν Προοιμιακόν, κτλ. Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα... ἰστώμεν Στίχ. ιε΄ καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα δ΄ τής Μεσοπεντηκοστῆς γ΄ καί τής Σαμαρεΐτιδος Ἰδιόμελα γ΄.

Στιχηρά Αναστάσιμα

Ἦχος δ' 39;

Τόν ζωοποιόν σου Σταυρόν, απαύστως προσκυνούντες Χριστέ ο Θεός, τήν τριήμερόν σου Ανάστασιν δοξάζομεν, δι' αὐτῆς γάρ ανεκαίνισας, τήν καταφθαρείσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν Παντοδύναμε, καί τήν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδόν, καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τό επιτόμον ἐλύσας Σωτήρ, τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ ἐκουσίως προσηλωθεῖς, καί εἰς Ἄδου κατελθὼν Δυνατέ, τοῦ θανάτου τά δεσμά, ὡς Θεός, διέρρηξας, διό προσκυνούμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ανάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες, Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας Κύριε, καί τῷ σῷ θανάτῳ, τοῦ θανάτου τό βασίλειον ἐλύσας, γένος δέ τό ἀνθρώπινον, ἐκ φθοράς ἡλευθέρωσας, ζωὴν καί ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καί τό μέγα ἔλεος.

Στιχηρόν Ανατολικόν

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί, τήν τοῦ Σωτήρος τριήμερον Ἐγερσιν, δι' ὥς ἐλυτρώθημεν τῶν τοῦ Ἄδου αλύτων δεσμών, καί ἀφθαρσίαν καί ζωὴν, πάντες ἐλάβομεν κράζοντες, ο σταυρωθεῖς, καί ταφεῖς, καί ἀναστάς, σῶσον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε Φιλόανθρωπε.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς

Ἦχος ο αὐτός

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ

Πάρεστιν ἡ μεσότης ἡμερῶν, τῶν ἐκ σωτηρίου ἀρχομένων Ἐγέρσεως, Πεντηκοστῆ δέ τῇ θείᾳ σφραγιζομένων, καί λάμπει τὰς λαμπρότητας ἀμφοτέρωθεν ἔχουσα, καί ἐνούσα τὰς δύο, καί, παρῆναι τὴν δόξαν προφαίνουσα, τῆς δεσποτικῆς Ἀναλήψεως σεμνύνεται.

Ἦκουσε καὶ εὐφράνθη ἡ Σιών εὐαγγελισθείσης τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως, οἱ δέ πιστοὶ αὐτῆς γόνιμοι ἡγαλλιάσαντο, τούτον θεασάμενοι, καί ἐκπλύνοντα Πνεύματι, ρύπον χριστοκτονίας, εὐτρεπίζεται πανηγυρίζουσα, τὴν τῶν ἐκατέρων εὐφρόσυνον μεσότητα.

Ἦγγικεν ἡ τοῦ θείου δαψιλῆς, χύσις ἐπὶ πάντας, ὥσπερ γέγραπται, Πνεύματος, ἡ προθεσμία κηρύττει, ἡμισευθείσα, τῆς μετὰ Χριστοῦ θάνατον, καί ταφήν, καί Ανάστασιν, παρ' αὐτοῦ

δεδομένης, αψεудούς Μαθηταίς υποσχέσεως, τήν του Παρακλήτου δηλούσης επιφάνειαν.

Καί τής Σαμαρείτιδος Ιδιόμελα

Ἦχος α

Επί τήν πηγήν επέστη, η πηγή τών θαυμάτων, εν τή έκτη ώρα, τής Εύας ζωγρήσαι καρπόν, η γάρ Εύα εν ταύτη εξελήλυθεν εκ τού Παραδείσου, απάτη του όφews, Ἦγγικεν ούν η Σαμαρείτις αντλήσαι ύδωρ, ήν ιδών έφη ο Σωτήρ, Δός μοι ύδωρ πιείν, καγώ ύδατος αλλομένου εμπλήσω σε, καί εις τήν πόλιν δραμούσα η σώφρων, τοίς όχλοις ανήγγειλεν ευθύς, Δεύτε, ιδετε Χριστόν τόν Κύριον, τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

Ἦχος β

Επί τό φρέαρ ως ήλθεν ο Κύριος, η Σαμαρείτις ηρώτα τόν εύσπλαγχνον, Παράσχου μοι τό ύδωρ τής πίστεως, καί λήψομαι τής κολυμβήθρας τά νάματα, αγαλλίασιν καί λύτρωσιν, Ζωοδότα, Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος ο αυτός

Ο συνάναρχος καί συναϊδιος Υιός, καί Λόγος του Πατρός, επί τήν πηγήν επέστη, η πηγή τών ιαμάτων, καί γυνή εκ τής Σαμαρείας αντλήσαι ύδωρ παραγέγονεν, ήν ιδών έφη ο Σωτήρ, Δός μοι ύδωρ πιείν, καί απελθούσα φώνησόν σου τόν άνδρα, Η δέ, ως ανθρωπω διαλεγομένη, καί ου Θεώ, λαθείν σπουδάζουσα έλεγεν, ουκ έχω άνδρα, καί ο Διδάσκαλος προς αυτήν, Αληθώς είπας, ουκ έχω άνδρα, πέντε γάρ έσχες, καί νύν όν έχεις ουκ έστι σου ανήρ, Η δέ, επί τώ ρήματι εκπλαγείσα, καί εις τήν πόλιν δραμούσα, τοίς όχλοις επεβόα, λέγουσα, Δεύτε ιδετε Χριστόν, ός δωρείται τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β

Παρά τό φρέαρ του Ιακώβ, ευρών ο Ιησούς τήν Σαμαρείτιδα, αιτεί ύδωρ παρ

Καί νύν... Ἦχος δ

Ο διά σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυΐδ, μελωδικώς περί σου προανεφώνησε, τώ μεγαλείά σοι ποι ήσαντι, Παρέστη η βασίλισσα εκ δεξιών σου, σέ γάρ Μητέρα πρόξενον ζωής ανέδειξεν, ο απάτωρ εκ σου ενανθρωπήσαι ευδοκήσας Θεός, ίνα τήν εαυτού αναπλάση εικόνα, φθαρείσαν τοίς πάθεσι, καί τό πλανηθέν ορειάλωτον ευρών, πρόβατον, τοίς ώμοις αναλαβών, τώ Πατρί προσαγάγη καί τώ ιδίω θελήματι, ταίς ουρανίαις συνάψη δυνάμεσι, καί σώση Θεοτόκε τόν κόσμον, Χριστός, ο έχων τό μέγα καί πλούσιον έλεος.

Εις τήν Λ ι τ ή ν

Τό Στιχηρόν τού Αγίου τής Μονής, ως έθος

Δόξα... Καί νύν... Ήχος γ'

Αγαλλιάσθω σήμερον παιδρώς, ο ουρανός καί η γή, ότι Χριστός πεφανέρωται, σαρκούμενος ως άνθρωπος, ίνα τόν Αδάμ εξάρη τής κατάρας παγγενή, καί θαυμαστούται θαύμασιν, εν Σαμαρεία προσαφικόμενος, γυναικί δέ παρέστη, ύδωρ ζητών, ο νεφέλαις ύδασι περιβαλλόμενος, Διό πάντες οι πιστοί προσκυνήσωμεν, τόν δι' ημάς εκουσίως πτωχεύσαντα, ευσπλάγχνω βουλή.

Εις τόν Στίχον Στιχηρόν Αναστάσιμον τής Οκτωήχου.

Ήχος δ'

Κύριε, ανελθών εν τώ Σταυρώ, τήν προγονικήν ημών κατάραν εξήλειψας, καί κατελθών εν τώ Άδη, τούς απ' αιώνος δεσμίους ηλευθέρωσας, αφθαρσίαν δωρούμενος τών ανθρώπων τώ γένει, διά τούτο υμνούντες δοξάζομεν, τήν ζωοποιόν καί σωτήριόν σου Έγερσιν.

Ήχος πλ. α'

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Πάσχα ιερόν ημίν σήμερον αναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Άγιον Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ο λυτρωτής, Πάσχα άμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τών πιστών, Πάσχα, τό πύλας ημίν τού Παραδείσου ανοίξαν, Πάσχα, πάντας αγιάζον πιστούς.

Στιχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ως τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Δεύτε από θέας Γυναίκες ευαγγελίστριαι, καί τή Σιών είπατε, Δέχου παρ ημών χαράς ευαγγέλια, τής Αναστάσεως Χριστού,

τέρπου, χόρευε, καί αγάλλου Ιερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη εκ τού μνήματος, ως νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Αι Μυροφόροι γυναίκες, όρθρου βαθέος, επιστάσαι πρός τό μνήμα τού Ζωοδότου, εύρον Άγγελον, επί τόν λίθον καθήμενον, καί αυτός προσφθεγζάμενος, αιταίς ούτως έλεγε, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών, τί θρηνείτε τόν άφθαρτον ως εν φθορά; απελθούσαι κηρύξατε, τοίς αυτού Μαθηταίς.

Στίχ. Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ημίν ανέτειλε, Πάσχα, εν χαρά αλλήλους περιπτυζώμεθα, ώ Πάσχα λύτρον λύπης, καί γάρ εκ τάφου σήμερον ώσπερ εκ παστού, εκλάμπας Χριστός, τά Γύναια χαράς έπλησε λέγων, Κηρύξατε Αποστόλοις.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Ως ώφθης επί γής, Χριστέ Ο Θεός, δι' άφατον οικονομίαν, ακούσασα η Σαμαρείτις τού λόγου σου τού Φιλανθρώπου, κατέλιπε τό άντλημα επί τό φρέαρ, καί έδραμε λέγουσα τοίς εν τή πόλει, Δεύτε, ίδετε καρδιογνώστην, μήτι ούτος υπάρχει ο προσδοκώμενος Χριστός, ο έχων τό μέγα έλεος.

Καί νύν... ο αυτός,

Μεσούσης τής εορτής, διδάσκοντός σου Σωέλεγον οι Ιουδαίοι, Πώς ούτος οίδε γράμματα, μή μεμαθηκώς; αγνοούντες, ότι σύ εί η σοφία η κατασκευάσασα τόν κόσμον, Δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Τό φαιδρόν τής Αναστάσεως κήρυγμα, τού Αγγέλου μαθούσαι αι τού Κυρίου Μαθήτριάι, καί τήν προγονικήν απόφασιν απορρίψασαι, τοίς Αποστόλοις καυχώμεναι έλεγον, Εσκύλευται ο θάνατος, ηγέρθη Χριστός ο Θεός, δωρούμενος τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Έτερον τής Εορτής

Ήχος πλ. δ'

Μεσούσης τής Εορτής, διψώσάν μου τήν ψυχήν, ευσεβείας πότισον νάματα, ότι πάσι Σωτήρ εβόησας, ο διψών ερχέσθω πρός με καί πινέτω, Η πηγή τής ζωής, Χριστέ ο Θεός, δόξα σοι.

Τά αυτά, καί εις τό, Θεός Κύριος

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΩ

Ψάλλεται Κανών Τριαδικός

Ού η ακροστιχίς.

Τέταρτος Ὑμνος τῷ Θεῷ, Μητροφάνους.

Ωδή α΄; Ἦχος δ΄;

Θαλάσσης τό ερυθραῖον

Τριάδα θεαρχικὴν δοξάσωμεν, ταῖς υποστάσεσι, μοναδικὴν δὲ φύσιν, τῶν τριῶν συναΐδιον, σύνθρονον, ἣν δυσωπούμεντες λέγομεν, Σώσον τοὺς πίστει σε δοξάζοντας.

Εχρίσθη ὑπὸ Πατρός τῷ Πνεύματι, αγαλλιάσεως θεουργικῶ ελαίῳ, ὁ Υἱός, καὶ βροτός ἐχρημάτισε, καὶ τῆς μίας θεότητος, τό τρισυπόστατον ἐδίδαξε.

Τό κάλλος τῆς ἀπροσίτου δόξης σου, μονάς ὁ τρισήλιε, τὰ Σεραφίμ μὴ φέροντα ὁρᾶν, συγκαλύπτονται πτέρυξι, καὶ τρισαγίοις ἁσμασιν, ἀκαταπαύστως σε δοξάζουσι.

Θεοτοκίον

Αφράστως τὸν ποιητὴν γεγέννηκας, τῶν ὅλων πάναγνε, τῆς παλαιᾶς λυτρούμενον ἀράς, τοὺς βροτοὺς καὶ θανάτου φθοράς, καὶ διὰ σοῦ ἐπέγνωμεν, ἓνα Θεὸν τὸν τρισυπόστατον.

Ωδή γ΄;

Οὐκ ἐν σοφία

Ρῆμην ἐξ ὕψους, τοῖς ἀγίοις τό πρὶν Ἀποστόλοις σου, ὡς ἀπέστειλας Χριστέ, παρὰ Πατρός τὸν Παράκλητον τὴν μίαν ἐνέφηνας φύσιν τρισήλιον.

Τῷ πατριάρχῃ Ἀβραάμ, ὅτι ὠφθης ἐν σχήματι ἀνδρικῷ, τριπτὴ μονάς, τό ἀπαράλλακτον ἐδειξας, τῆς σῆς ἀγαθότητος, καὶ κυριότητος.

Ὁ χαρακτήρσιν, ἐν τρισὶν εἰς Θεός πιστευόμενος, ἀπερίγραπτος σαφώς, ἀπερινόητος ἅπασι, ρύσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης θλίψεως.

Θεοτοκίον

Στοιχειωθέντες τοῦ Υἱοῦ σου σοφαῖς εἰσηενικὴν καὶ τριλαμπή, τὴν θεαρχίαν δοξάζομεν, καὶ σέ μακαρίζομεν τὴν Αἰειπάρθενον.

Καθίσματα Ἦχος δ΄;

Ταχύ προκατάλαβε

Τρισήλιε άκτιστε καί Ομοούσιε, μονάς τρισυπόστατε, καί ακατάληπτε, τούς δούλους σου οίκτηiron, σώσον εκ τών κινδύνων, ως Θεός ελεήμων, σέ γάρ Κύριε μόνον, λυτρωτήν καί Δεσπότην, κεκτήμεθα βοώντες, Γενού ημίν ίλεως.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Πολλαίς περιστάσεσι, και συμφοραίς τών Παρθένε κυκλούμενοι, καί πρός απόγνωσιν, αεί περιπίπτοντες, μόνην σε σωτηρίαν, καί ελπίδα, καί τείχος, έχομεν Θεοτόκε, καί πρός σέ κατά χρέος, εν πίστει καί νύν προστρέχομεν, Σώσον τούς δούλους σου.

Ωδή δ'

Ο καθήμενος έν δόξη

Υπερούσιον Τριάδα, εν μονάδι θεότητος, καί κυριαρχίαν, σύν τοίς Σεραφίμ σε δοξάζομεν, ως αδιαίρετον φύσει, ως ασύγχυτον, ως ισόρροπον, δόξης Θεέ ακατάληπτε.

Μεριστήν ούσαν αφράστως, τοίς προσώποις θεότητα, καί ταυτιζομένην, άμα τή μιά κυριότητι, απεριόριστον μόνην, απερίγραπτον, ανυμνούμέν σε, τόν Ποιητήν πάσης κτίσεως.

Νούς ο άναρχος τόν Λόγον, απορρήτως γεγέννηκε, καί τό θείον Πνεύμα, τό ισοσθενές εκπεπόρευκε, καί διά τούτο Τριάδι Ομοούσιον, τόν Δεσπότην τών όλων Θεόν καταγγέλλομεν.

Θεοτοκίον

Οπτανόμενος τοίς πάλαι, τυπικώς προκατήγγειλε, τήν εκ σου Παρθένε, σάρκωσιν ο Λόγος, αλλ' ύστερον, επιφανείς τοίς ανθρωποις κατ' αλήθειαν, τρισυπόστατον μίαν αρχήν εφανέρωσεν.

Ωδή ε'

Εξέστη τά σύμπαντα

Συνέντες εκ πίστεως, τής παντουργού θεότητος, μίαν μέν απρόσιτον ουσίαν τρείς δ' υποστάσεις ζωαρχικάς συμφυείς, υμνούμεν Πατέρα, καί Υιόν, καί Πνεύμα τό άγιον, συναϊδιον ύπαρξιν.

Τό σέλας τρισήλιε, τής ουσιώδους αίγλης σου λάμψον ενιαία μοι θεότης, άκτιστε φύσις, καί φωτουργαία πηγή πάσης φωτοδότιδος αυγής, ίνα κατοπτρίζωμαι τό σόν κάλλος τό άρρητον.

Ως μόνον υπάρχοντα, δημιουργόν τού σύμπαντος, καί συνεκτικόν καί κυβερνήτην, πάνσοφον όντως, καί τής ζωής χορηγόν, γνόντες σε, βοώμέν σοι πιστώς, Δέσποτα τρισήλιε, τούς υμνούντάς σε φρούρησον.

Θεοτοκίον

Θεώσαι βουλόμενος, τόν πρίν φθαρέντα άνθρωπον, ο δι' αγαθότητα Παρθένε, πλάσας καί δείξας, εικόνα θείας μορφής, άνθρωπος εγένετο εκ σου καί μίαν τρισάριθμον θεαρχίαν κατήγγειλεν.

Ωδή ς'·

Εβόησε, προτυπών

Ενέφηνεν, ο Πατήρ εκλαλών τήν υιότητα, καί τό Πνεύμα, τώ Χριστώ βαπτισθέντι ορώμενον, διά τούτο μίαν καί τριπτήν θεαρχίαν δοξάζομεν.

Ως είδέ σε, τρισαγίαις φωναίς ανυμνούμενον, Ησαΐας, υψηλού επί θρόνου καθήμενον, τήν τριπτήν επέγνω, τής μιάς θεαρχίας υπόστασιν.

Μετάρσιον, υψηλέ Βασιλεύ τρισυπόστατε, τήν καρδίαν, καί ημών τών σών δούλων ανάδειξον, ίνα τής σής δόξης, θεωρώμεν λαμπρώς τήν φαιδρότητα.

Θεοτοκίον

Ηξίωσε μορφωθήναι σαφώς τό ημέτερον, εκ Παρθένου, ο Υιός τού Θεού ως φιλόανθρωπος, καί τής θείας δόξης, κοινωνούς τούς ανθρώπους εποίησε.

Καθίσματα Ἦχος δ'·

Ταχύ προκατάλαβε

Πατέρα αγέννητον, τόν δέ Υιόν γεννητόν, καί Πνεύμα τό άγιον, εκπορευτόν εκ Πατρός, φρονούντες κηρύττομεν, άναρχον Βασιλείαν, καί θεότητα μίαν, ήν περ δοξολογούντες, ομοφρόνως βοώμεν, Τριάς ομοούσιε, σώσον, ημάς ο Θεός.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν χρόνων επέκεινα, καί πρό αιώνων Θεόν, ον εν χρόνω εκύησας, υπερφυώς εν σαρκί, θεάνθρωπον άχραντε, όθεν σε Θεοτόκον αληθώς καί κυρίως, πάντες ομολογούντες, εκτενώς σοι βοώμεν, Τής δόξης τής αιωνίου πάντας αξίωσον.

Ωδή ζ'·

Εν τή καμίνω

Τάς τεταγμένας, επουρανίους φύσεις, καί νοεράς τάξεις, ορθοδόξως πάντες οι γηγενείς, εκμιμούμενοι δοξάζομεν, μίαν θεότητα, εν τρισίν ισουργοίς υποστάσεσιν. (Δίς)

Ρήσεις Αγίων, υποφητών σε πάλοι συμβολικώς ένα τών αιώνων πάντων Δημιουργόν, προεδήλωσαν ανέκφραστον, Θεόν καί Κύριον θεαρχικάς εν τρισίν υποστάσεσιν.

Θεοτοκίον

Ο κατ' ουσίαν, αθεώρητος Λόγος και παντουργός, ώφθη τοίς ανθρώποις, άνθρωπος εξ αγνής, Θεομήτορος, τόν άνθρωπον ανακαλούμενος, πρός μετουσίαν τής σής θεότητος.

Ωδή η'

Χείρας εκπετάσας

Φώς μοναδικόν και τριλαμπές, ουσία άναρχε, κάλλος αμήχανον, εν τή καρδιά μου οίκησον, καί ναόν τής σής θεότητος, φωτοειδή και καθαρόν, δείξόν με κρίζοντα, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον. (Δίς)

Από τών ποικίλων με παθών, Τριάς αμέριστε, μονάς ασύγχυτε, καί τής ζοφώσεως λύτρωσαι τών πταισμάτων καί καταύγασον, μαρμαρυγαίς σου θεουργαίς, ίνα φαντάζωμαι τό σόν κάλλος, καί ανυμνώ σε τής δόξης τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Νούς μέν ο αγέννητος Πατήρ, καί Λόγος σύμμορφος, καί Πνεύμα σύνθρονον, ουσία δύναμις ύπαρξις, υπερούσιε ανέκφραστε, μεγαλουργέ Τριάς μονάς, φρούρει τήν ποιήμνην σου, ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου, ως φύσει φιλόανθρωπος.

Ωδή θ'

Άπας γηγενής

Όλην νύν πρός σέ, κινώ τήν καρδίαν μου καί τήν διάνοιαν, καί τάς διαθέσεις δέ, ψυχής απάσας, καί τάς τού σώματος, τόν πλαστοουργόν καί ρύστην μου μονάρχα τρίφωτε, και βοώ σοι, Σώσόν με τόν δούλόν σου, πειρασμών εκ παντοίων καί θλίψεων. (Δίς)

Ύψωσον ημών, καί νούν καί διάνοιαν, πρός σέ τόν Υψιστον, φώτισον σαίς λάμπεσιν, αχράντοις Πάτερ, Λόγε, Παράκλητε, ο φώς οικών απρόσιτον, τής δόξης ήλιε, φωτοκράτορ, πάντοτε δοξάζειν σε, τόν μονάρχην Θεόν καί τρισήλιον.

Θεοτοκίον

Σώσον τούς εις σέ πιστεύοντας Κύριε, καί καταγγέλλοντας, άναρχον, αίδιον, ουσίαν μίαν, τρία δέ πρόσωπα θεαρχικά καί σύμμορφα, σής κυριότητος, καί τής θείας, δόξης σου αξίωσον, ταίς λιταίς τής αγνής Θεομήτορος.

Τό, Αξιόν εστιν, καί τά λοιπά, και Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α΄ Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου

Ήχος δ΄

Αναβλέψασαι τού τάφου τήν είσοδον, καί τήν φλόγα τού Αγγέλου μή φέρουσαι, αι Μυροφόροι σύν τρόμω εξίσταντο λέγουσαι, Άρα εκλάπη, ο τώ Ληστή ανοίξας Παράδεισον, άρα ηγέρθη, ο καί πρό πάθους κηρύξας τήν Έγερσιν, αληθώς ανέστη Χριστός ο Θεός, τοίς εν άδη παρέχων ζωήν καί ανάστασιν.

Δόξα... Ταχύ προκατάλαβε

Ανέστης ως αθάνατος, από τού τάφου Σωτήρ, συνήγειρας τόν κόσμον σου, τή δυναστεία τή σή, Χριστέ ο Θεός ημών, έθραυσας εν ισχύϊ, τού θανάτου τό κράτος, έδειξας ελεήμον, τήν ανάστασιν πάσι, διό σε καί δοξάζομεν, μόνε φιλόανθρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό απ΄ αιώνος απόκρυφον, καί Αγγέλοις ο άγνωστον μυστήριον, διά σου Θεοτόκε, τοίς επί γής πεφανέρωται, Θεός εν ασυγχύτω ενώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν εκουσίως υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι΄ ού αναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, έσωσεν εκ θανάτου τάς ψυχάς ημών.

Μετά τήν β΄ Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος δ΄

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Εκ τών άνω κατελθών, τών υψωμάτων Γαβριήλ, καί τή πέτρα προσελθών, ένθα η πέτρα τής ζωής, λευχειμονών ανεκραύγαζε ταίς κλαιούσαις, Παύσασθε υμείς, τής θρηνώδους κραυγής, έχουσαι αεί, τό ευσυμπάθητον, όν γάρ ζητείτε κλαίουσai, θαρσείτε, ως αληθώς εξεγήγερται, διό βοάτε, τοίς Αποστόλοις, ότι ανέστη ο Κύριος.

Δόξα... Κατεπλάγη Ιωσήφ

Εκουσία σου βουλή, Σταυρόν υπέμεινας Σωτήρ, καί εν μνήματι καινώ, άνθρωποι έθεντο θνητοί, τόν διά λόγου τά πέρατα συστησάμενον, όθεν δεσμευθείς ο αλλότριος, θάνατος δεινώς εσκυλεύετο, καί οι έν άδη άπαντες εκραύγαζον, τή ζωηφόρω Εγέρσει σου, Χριστός ανέστη, ο ζωοδότης, μένων εις τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Κατεπλάγη Ιωσήφ, τό υπέρ φύσιν θεωρών, καί ελάμβανεν εις νούν, τόν επί πόκον υετόν εν τή ασπόρω συλλήψει σου Θεοτόκε, βάτον εν πυρί ακατάφλεκτον, ράβδον Ααρών τήν βλαστήσασαν, καί μαρτυρών ο Μνήστωρ σου καί φύλαξ, τοίς ιερεύσιν εκραύγαζε, Παρθένος τίκτει, καί μετά τόκον, πάλιν μένει παρθένος.

Μετά τόν Αμωμον, τά Ευλογητάρια.

Η Υπακοή Ἦχος δ'

Τά τής σής παραδόξου Εγέρσεως, προδραμούσαι αι Μυροφόροι, τοίς Αποστόλοις εκήρυττον Χριστέ, ότι ανέστης ως Θεός, παρέχων τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

· Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.

· Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Αντίφωνον Β'

· Εκέκραξά σοι Κύριε, θερμώς εκ βάθους ψυχής μου, καμοί γενέσθω, πρόσ υπακοήν τά θειά σου ώτα.

· Επί τόν Κύριον ελπίδα πάς τις κεκτημένος, υψηλότερος εστί, πάντων τών λυπούντων.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, αναβλύζει τά τής χάριτος ρείθρα, αρδεύοντα, άπασαν τήν κτίσιν πρόσ ζωογονίαν.

Αντίφωνον Γ'

· Η καρδιά μου πρόσ σέ Λόγε υψωθήτω, καί ουδέν θέλξει με, τών τού κόσμου τερπνών πρόσ χαμαιζηλίαν.

· Επί τήν μητέρα αυτού, ως έχει τις στοργήν, επί τώ Κυρίω θερμότερον φίλτρον χρεωστούμεν.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, θεογνωσίας πλούτος, θεωρίας καί σοφίας, πάντα γάρ εν τούτω τά πατρώα δόγματα, ο Λόγος εκκαλύπτει.

Προκείμενον

Ανάστα Κύριε, βοήθησον ημίν, καί λύτρωσαι ημάς, ένεκεν τής δόξης τού ονόματός σου.

Στίχ. ο Θεός, εν τοίς ωσίν ημών ηκούσαμεν.

Τό Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον Εωθινόν Ζ΄. Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι. Ο Ν΄; καί τά λοιπά.

Οι Κανόνες τού Πάσχα μετά τού τής Θεοτόκου εις ς΄; τής Μεσοπεντηκοστής εις δ΄; , καί τής Σαμαρείτιδος εις δ΄; .

Κανών τού Πάσχα Ήχος α΄;

Ωδή α΄; Ο Ειρμός

Αναστάσεως ημέρα, λαμπρυνθώμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Καθαρθώμεν τάς αισθήσεις, καί οψόμεθα τώ απροσίτω φωτί τής Αναστάσεως, Χριστόν εξαστράπτοντα, καί, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανώς ακουσόμεθα, επινίκιον άδοντες.

Ουρανοί μέν επαξίως ευφραινέσθωσαν, γή δέ αγαλλιάσθω, εορταζέτω δέ κόσμος, ορατός τε άπας καί αόρατος, Χριστός γάρ εγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος.

Κανών τής Θεοτόκου

Ήχος α΄;

Ού η ακροστιχίς εν τοίς πρώτοις Τροπαρίοις. Θεοφάνους.

Ωδή α΄; Ειρμός ο αυτός

Θανατώσεως τόν όρον ανεμόχλευσας, τήν αιωνίαν ζωήν, κυφορήσασα Χριστόν, τόν έκ τάφου αναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καί τόν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδούσα σόν Υιόν καί Θεόν, χαίροις σύν Αποστόλοις, θεοχαρίτωτε αγνή, καί τό Χαίρε πρωτουργώς, ως πάντων χαράς, αιτία εισδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανών τής Μεσοπεντηκοστής

Ωδή α΄; Ήχος πλ. δ΄;

Θάλασσαν έπηξας

Έθνη κροτήσατε, Εβραίοι θρηνήσατε, ο ζωοδότης γάρ Χριστός, τά δεσμά διέρρηξε τού Άδου, καί νεκρούς ανέστησε, καί νόσους εθεράπευσε τώ λόγω, ούτος εστίν ο Θεός ημών, ο δούς ζωήν τοίς πιστεύουσιν, εν τώ ονόματι αυτού.

Θαύμα παρέδειξας, τό ύδωρ εις οίνον μετελθών, ο εν Αιγύπτω ποταμούς, μεταστρέψας Δέσποτα εις αίμα, καί νεκρούς ανέστησας, σημείον τούτο δεύτερον τελέσας, Δόξα Σωτήρ τή αφάτω σου βουλή, δόξα τή κενώσει σου, δι΄; ής εκαίνισας ημάς.

Ρείθρον ανέανον, υπάρχων Κύριε, ζωής αληθινής, σύ εἶ ἡ ανάστασις ἡμῶν, θέλων εκοπίασας, Σωτήρ μου, καί εκών ἐδίψησας, τοῖς νόμοις τῆς φύσεως υπείκων, καί εἰς Σιχάρ ἀφικόμενος σαρκί, τό ὕδωρ ἐζήτησας, τῇ Σαμαρείτιδι πιεῖν.

Θεοτοκίον

Μόνη ἐχώρησας, τόν κτίστην τόν ἴδιον, Θεογεννήτορ ἐν γαστρί, καί σαρκί ἐκύησας, ἀφράστως, καί Παρθένος ἐμείνας, μηδέν τῆς παρθενίας λυμανθείσης, τούτον ἀγνή, ὡς Υἱόν σου καί Θεόν, ἀπαύστως ἰκέτευε, υπέρ τῆς ποιμνης σου αἰί.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος

Ἐχων ἀκροστιχίδα ἐν τῇ θ' Ωδή.

Ιωσήφ.

Ποίημα Ιωσήφ τού Θεσσαλονίκης.

Ωδή α' Ἦχος δ' Ο Εἰρμός

Ο πατάξας Αἴγυπτον, καί Φαραώ τόν τύραννον, βυθίσας ἐν θαλάσῃ, λαόν διέσωσας δουλείας, Μωσαϊκῶς ἄδοντα ὠδήν ἐπινίκιον, Ὅτι δεδόξασται.

Ο ταφεῖς ἐγήγερται, ἐν αὐτῷ συνήγειρε τό γένος τῶν ἀνθρώπων, ἀγαλλιάσθω πάσα κτίσις, καί νοηταί σήμερον, ρανάτωσαν νεφέλαι, δικαιοσύνην σαφῶς.

Ο σταυρόν ἐκούσιον, σαρκί καταδεξάμενος, τριήμερος ἀνέστης ἐκ τῶν νεκρῶν, Ἄδου ταμεῖα, ζωαρχικέ Κύριε, κενώσας καί ἐξάξας, πεπεδημένας ψυχάς.

Τῇ μορφῇ ἀστράπτοντα, αἱ Μυροφόροι βλέψασαι, τόν Ἄγγελον ἐν φόβῳ, ἐκ τοῦ μνημείου υπεχώρουν, τήν δέ Χριστοῦ Ἐγερσιν μαθούσαι σπεύδουσι τοῖς Μαθηταῖς.

Ο στεγάζων ἐν ὕδασι, τά υπερώα Κύριε, ὕδωρ ζωής υπάρχων, τῇ Σαμαρείτιδι αἰτούση, τά σά σεπτά νάματα παρέσχες, ἐπιγνούση τήν εὐσπλαγχνίαν σου.

Δόξα...

Τριάς, τούς πίστει σε, εἰλικρινεῖ δοξάζοντας, Πάτερ, Υἱέ, καί Πνεῦμα, ὡς ποιητής τῶν ὅλων σῶζε, καί ἱλασμόν δώρησαι, ἡμῖν ἀμαρτημάτων ὡς υπεράγαθος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε θρόνε πύρινε, χαίρε λυχνία πάγχρυσε, χαίρε φωτός νεφέλη, χαίρε παλάτιον τοῦ Λόγου, καί νοητή τράπεζα, ἄρτον ζωής ἀξίως, Χριστόν βαστάσασα.

Καταβασία

Αναστάσεως ημέρα, λαμπρυνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καί εκ γῆς πρὸς ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημὰς διεβίβασεν, επινίκιον ἄδοντας.

Ωδή γ'· Ο Ειρμός

Δεύτε πόμα πίνωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ'· αφθαρσίας πηγὴν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ᾧ στερεούμεθα.

Νύν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε καί γῆ καί τὰ καταχθόνια, εορταζέτω γούν πάσα κτίσις τὴν Ἑγερσιν Χριστού, εν ἡ εστερῶνται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον αναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθές, αὐτός με συνδόξασον Σωτήρ, εν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου

Ο αὐτός

Επὶ τὴν ακήρατον ζωὴν, επανέρχομαι σήμερον αγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος εκ σοῦ, καί πάσι τοῖς πέρασιν Αγνή, τό φέγγος αστράψαντος.

Θεόν ὃν εκύησας σαρκί, εκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν εξεγειρόμενον, θεασαμένη Αγνή, χόρευε, καί τούτον, ως Θεόν, ἀχραντε μεγάλυνε.

Τῆς Μεσοπεντηκοστής

Εσπερώθη η καρδιά μου

Μὴ τὴν κατ'· ὅψιν κρίσιν κρίνετε Ιουδαῖοι, διδασκων ἔλεγεν ο Δεσπότης, ως επέστη τῷ Ιερῷ, καθὼς γέγραπται, μεσοῦσης τῆς νομικῆς εορτῆς.

Μὴ τὴν κατ'· ὅψιν κρίσιν κρίνετε· Ιουδαῖοι, Χριστός γάρ ἦλθεν, ὃν περ ἐκάλουν οἱ Προφῆται, εκ Σιών ελευσόμενον, καί κόσμον ανακαλούμενον.

Εἰ καί τοῖς λόγοις ου πιστεύετε Ιουδαῖοι, τοῖς ἔργοις πείσθητε τοῦ Δεσπότη, τί πλανάσθε αθετοῦντες τὸν ἅγιον, ὃν ἐγραψεν εν τῷ νόμῳ Μωσῆς;

Θεοτοκίον

Εἰς τῆς Τριάδος ὦν, γενόμενος σὰρξ ωράθης, ου τρέψας Κύριε τὴν ουσίαν, ουδέ φλέξας τῆς τεκούσης τὴν ἀφθονον γαστέρα, Θεός ὦν ὅλως καί πῦρ.

Τῆς Σαμαρείτιδος

Ο Ειρμός

Εστερεώθη η καρδιά μου εν Κυρίω, τώ διδόντι ευχήν τώ ευχομένω, ότι τόξον δυνατόν ησθένησε, καί οι ασθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν.

Εθελουσίως επί ξύλου υψώθης Λόγε, καί ορώσαι ερρήγνυντο αι πέτραι, καί η κτίσις εκκλονείτο άπασα, καί νεκροί εκ τών τάφων, ως ύπνου εξηγείροντο.

Μετά ψυχής σε προς τόν Άδην ελθόντα Λόγε, κατιδούσαι πάσαι ψυχαί δικαίων, αιωνίων δεσμών απελύοντο, ανυμνολογούσαι, τήν υπέρ νούν δυναστείαν σου.

Τί εκθαμβείσθε; τί εν τάφω υμείς ζητείτε, μετά μύρων Γυναίκες τόν Δεσπότην, εξηγέρθη, καί κόσμον συνήγειρεν Άγγελος αστράπτων, ταίς Μυροφόροις εφθέγγετο.

Ζωή υπάρχων, καί πηγή τής αθανασίας, εκαθέσθης προς τή πηγή, Οικτίρμον, καί τών σών αιτησαμένην, έπλησας, πανσόφων ναμάτων Σαμαρείτιν υμνούσάν σε.

Δόξα...

Είς επί πάντων εν Τριάδι Θεός υμνείται, ο Πατήρ, καί ο Υιός καί θείον Πνεύμα, φόβω όν δοξάζει ουρανών τά τάγματα, τρανώς εκβοώντα Άγιος, Άγιος, Άγιος εί εις τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ανερμηνεύτως συλλαβούσα εν τή γαστρί σου, τόν τών όλων Θεόν Παρθενομήτορ, υπέρ έννοιαν καί λόγον τέτοκας, μείνασα παρθένος, ως πρό τού τόκου Θεόνυμφε.

Καταβασία

Δεύτε πόμα πίωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Κοντάκιον τής Μεσοπεντηκοστής

Ήχος δ' 39; Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τής εορτής τής νομικής μεσαζούσης, ο τών απάντων Ποιητής καί Δεσπότης, προς τούς παρόντας έλεγες, Χριστέ ο Θεός, Δεύτε καί αρύσασθε, ύδωρ αθανασίας, όθεν σοι προσπίπτομεν, καί πιστώς εκβοώμεν, τούς οικτιρμούς σου δώρησαι ημίν, σύ γάρ υπάρχεις πηγή τής ζωής ημών.

Κάθισμα τής Σαμαρείτιδος Όμοιον

Αγαλλιάσθω ουρανός, χορευέτω τά επί γής, ότι Χριστός εκ Παρθένου, επιφανείς ως άνθρωπος ερρύσατο φθοράς, άπαν τό ανθρώπινον, τώ ιδίω θανάτω, θαύμασιν εκλάμπας δέ, γυναικί Σαμαρείτιδι ύδωρ αιτών παρέχει τήν πηγήν, τών ιαμάτων, ως μόνος αθάνατος.

Δόξα... Καί νύν...

Τής Μεσοπεντηκοστής Όμοιον

Ο τής σοφίας χορηγός καί Δεσπότης, τής εορτής τής νομικής επιστάσης, εν ιερώ καθήμενος edίδασκες, λέγων ούτως άπασιν, Έρχεσθε οι διψώντες, πείτε τού νάματος, ού εγώ νύν παρέχω, δι' ού ζωής ενθέου καί τρυφής, επαπολαύσετε πάντες οι άνθρωποι.

Ωδή δι' Ο Ειρμός

Επί τής θείας φυλακής, ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών καί δεικνύτω, φασφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Άρσεν μέν ως διανοίζαν, τήν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ως βροτός δέ, αμνός προσηγόρευται, άμωμος δέ, ως άγευστος κηλίδος, τό ημέτερον Πάσχα, καί ως Θεός αληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ενιαύσιος αμνός, ο ευλογούμενος ημίν, στέφανος Χριστός εκουσίως, υπέρ πάντων τέθυται, Πάσχα τό καθαρτήριον, καί αύθις εκ τού τάφου ωραίος, δικαιοσύνης ημίν έλαμψεν ήλιος.

Ο θεοπάτωρ μέν Δαυϊδ, πρό τής σκιώδους κιβωτού, ήλατο σκιρτών, ο λαός δέ τού Θεού ο άγιος, τήν τών συμβόλων έκβασιν, ορώντες, ευφρανθώμεν ενθέως, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Ο διαπλάσας τον Αδάμ, τόν σόν προπάτορα Αγνή, πλάττεται εκ σου, καί θανάτω, τώ οικείω έλυσε, τόν δι' εκείνου θάνατον σήμερον, καί κατηύγασε πάντας, ταίς θεϊκαίς αστραπαίς τής Αναστάσεως.

Όν απεκύησας Χριστόν, ωραιοτάτως εκ νεκρών, λάμψαντα Αγνή καθορώσα, η καλή καί άμωμος, εν γυναιξίν ωραία τε, σήμερον εις πάντων σωτηρίαν, σύν Αποστόλοις αυτόν χαίρουσα, δόξαζε.

Τής Μεσοπεντηκοστής

Ο Προφήτης Αββακούμ

Ει Μεσσίαν δει ελθεῖν, ο δέ Μεσσίας Χριστός εστι παράνομοι, τί απιστεῖτε αὐτῷ; ἰδοὺ παραγένονε, καὶ μαρτυρεῖ ὅτι αὐτός ποιεῖ, τό ὕδωρ οἶνον ἐποίησε, παράλυτον λόγῳ συνέσφιγξε.

Μή συνιέντες τὰς Γραφάς, πλανάσθε πάντες υμεῖς, Εβραῖοι ἄνομοι, ὄντως γάρ ἦλθε, Χριστός καὶ πάντας ἐφώτισε, καὶ ἐν ὑμῖν ἔδειξε πολλὰ σημεῖα καὶ τεράστια, καὶ μάτην ἀρνείσθε τὴν ὄντως ζωὴν.

Εν ἔργον ἔδειξα ὑμῖν, καὶ πάντες ἤδη θαυμάζετε, ἀνέκραζε τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός, υμεῖς περιτέμνετε, καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνθρωπον, φησὶν, ἐμοὶ δέ τί ἐγκαλεῖτε λοιπόν, ἐγείραντι λόγῳ Παράλυτον;

Θεοτοκίον

Ἡ ἐν γαστρὶ σου τὸν Θεόν, ἀπεριγράπτως χωρήσασα Θεόνυμφε, Παρθενομήτορ ἀγνή, μή παύσῃ πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως διὰ σοῦ ρυσθώμεν τῶν περιστάσεων, πρὸς σέ γάρ αεὶ καταφεύγομεν.

Τῆς Σαμαρείτιδος

Ο Εἰρμός

Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν σου καὶ ἐφοβήθην, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην, ὅτι τῆς σῆς αἰνέσεως πλήρης ἡ γῆ.

Οἱ οὐρανοὶ εὐφραινέσθωσαν, εορταζέτω ἡ κτίσις πάσα, ἐξεγήγερται ὁ Κύριος καὶ ἐφάνη, πᾶσι τοῖς σοφοῖς Ἀποστόλοις αὐτοῦ.

Κατεπόθη σου θάνατε, ἡ δυναστεία, Χριστοῦ θανέντος, οἱ νεκροὶ ὡς ἐκ θαλάμων, τῇ Ἐγέρσει τούτου, ἐκ τῶν τάφων προήλθοσαν.

Τί θρηνεῖτε ὦ γυναῖκα; τί μετὰ μύρων ἐπιζητεῖτε τὸν ἀθάνατον, ἐγήγερται, καθὼς εἶπεν, ἔφη Μυροφόροις ὁ Ἄγγελος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, αἰτησαμένη παρέσχες ὕδωρ τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ κράτους σου, ὅθεν εἰς αἰῶνας, οὐ διψᾷ ἀνυμνούσά σε.

Δόξα...

Ω Τριάς υπερούσιε, Πάτερ, καὶ Λόγε καὶ θεῖον Πνεῦμα, ὁμοδύναμε, συνάναρχε, σῶσον ἡμᾶς πάντας, τοὺς πιστῶς ἀνυμνούντάς σε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ακατάφλεκτον βάτον σε, ὁ νομοθέτης ἐώρα πάλαι, Δανιήλ δέ ὁρος ἅγιον κατενόει,

μόνη Μητροπάρθενε Δέσποινα.

Καταβασία

Επί τής θείας φυλακής, ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών καί δεικνύτω, φασφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Ωδή ε#39; Ο Ειρμός

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μύρου τόν ύμνον προσοίσομεν τώ Δεσπότη, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Τήν άμετρόν σου ευσπλαγχνίαν, οι ταίς τού Αδου σειραίς, συνεχόμενοι, δεδορκότες, πρός τό φώς ηπείγοντο Χριστέ, αγαλλομένω ποδί, Πάσχα κροτούντες αιώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τώ προϊόντι Χριστώ εκ τού μνήματος, ως νυμφίω, καί συνεορτάσωμεν, ταίς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεού τό σωτήριον.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Φωτίζεται θείαις ακτίσι, καί ζωηφόροις ταίς τής Αναστάσεως τού Υιού σου, Θεομήτορ άχραντε, καί χαρμονής εμπίπλεται, τών ευσεβών η Ομήγυρις.

Ουκ ήνοιξας πύλας Παρθένου, εν τώ σαρκούσθαι μνήματος ουκ έλυσας τάς σφραγίδας, Βασιλεύ τής κτίσεως, όθεν εξαναστάντα σε, θεασαμένη ηγάλλετο.

Τής Μεσοπεντηκοστής

Κύριε, ο Θεός ημών

Θάύμασι κατελάμπруνας τούς Αποστόλους σου, τέρασιν εμεγάλυνας τούς Μαθητάς, εν παντί τώ κόσμω δοξάσας Σωτήρ ημών, καί δούς αυτοίς τήν βασιλείαν σου.

Άπαντα κατεφώτισαν τής γής τά πέρατα, θαύμασι καί διδάγμασιν οι Μαθηταί, καί ποικίλοις τρόποις τόν λόγον κηρύξαντες Χριστέ Σωτήρ τής βασιλείας σου.

Αίνεσιν αναπέμπομεν τή βασιλεία σου, ύμνον σοι δέ προσάγομεν, τώ δι' ημάς επί γής οφθέντι, καί κόσμον φωτίσαντι, καί τόν Αδάμ ανακαλέσαντι.

Θεοτοκίον

Γέγονεν η κοιλία σου αγία τράπεζα, έχουσα τόν ουράνιον άρτον, εξ ού πάς ο τρώγων ου θνήσκει, ως έφησεν, ο τού παντός

Θεογεννήτωρ τροφεύς.

Τῆς Σαμαρείτιδος

Ο Ειρμός

Ανάτειλόν μοι Κύριε, τό φῶς τῶν προσταγμάτων σου, ὅτι πρὸς σέ Χριστέ, τό πνεύμά μου ὀρθρίζει, καί υμνεῖ σε, σύ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν καί πρὸς σέ κατέφυγον, τῆς εἰρήνης βασιλεύ.

Τό μνήμά σου τό ἅγιον, καταλαβούσαι ὀρθρῖαι, αἱ Μυροφόροι, εξαστράπτοντα κατείδον νεανίαν, καί ἐνεθαμβήθησαν, τήν σὴν διδασκόμεναι, θείαν Ἑγερσιν Χριστέ.

Ο θάνατος νενέκρωται, ὁ Ἄδης ηχμαλώτισται, οἱ ἐν δεσμοῖς ἠλευθερώθησαν, Χριστοῦ τῇ Αναστάσει, Αγαλλιασώμεθα καί χείρας κροτήσωμεν, εορτάζοντες φαιδρώς.

Απόστολοι σκιρτήσατε, καί Ἄγγελοι χορεύσατε, οἱ γηγενεῖς πάντες ἀγάλλεσθε, ὁ Κύριος ἀνέστη, φθορά ἐξωστράκισται, καί ἡ λύπη πέπαυται, καί χορεύει ὁ Ἀδάμ.

Πηγὴ ὑπάρχων Κύριε, ζωῆς ὕδωρ ἀφέσεως, καί ἐπιγνώσεως δεδώρησαι, γυναικί αἰτησάσῃ, πάλαι Σαμαρείτιδι, διό ἀνυμνούμέν σου, τούς ἀφάτους οἰκτιρμούς.

Δόξα...

Μονάδα τρισυπόστατον, Τριάδα Ὁμοούσιον, Πατέρα, Λόγον, καί Πνεύμα ἅγιον, ἀμέριστον τῇ φύσει, Θεόν ἓνα σέβομεν, ποιητὴν καί Κύριον, καί Δεσπότην τοῦ παντός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ πύλην ἀδιόδευτον, καί χώραν ἀγεώργητον, καί κιβωτόν τό Μάννα φέρουσιν, καί στάμνον καί λυχνίαν, καί θυμιατήριον τοῦ αἵλου ἀνθράκος, ὀνομάζομεν Ἀγνή.

Καταβασία

Ὀρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καί ἀντί μύρου τόν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη, καί Χριστόν ὁψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Ωδή 39; Ο Ειρμός

Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνάς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σώα Χριστέ, ἐξηγέρθῃς τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλείς τῆς Παρθένου μή λυμηνάμενος, ἐν τῷ τόκῳ σου, καί ἀνέωξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σώτέρ μου τό ζών τε καί άθυτον, ιερείον ως Θεός, σεαυτόν εκουσίως, προσαγαγών τώ Πατρί, συνανέστησας, παγγενή τόν Αδάμ, αναστάς εκ τού τάφου.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Ανήκται τό πάλαι κρατούμενον, τώ θανάτω καί φθορά, διά τού σαρκωθέντος, εκ σής αχράντου γαστρός πρός τήν άφθαρτον, καί αιΐδιον ζωήν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατήλθεν εν τοίς κατωτάτοις τής γής ο λαγόσι σου Αγνή, κατελθών καί οικήσας, καί σαρκωθείς υπέρ νούν καί συνήγειρεν, εαυτώ τόν Αδάμ, αναστάς εκ τού τάφου.

Τής Μεσοπεντηκοστής

Ως ύδατα θαλάσσης

Ο πάντα περιέπων τά πέρατα ανήλθες Ιησού, καί edίδασκες, εν τώ ιερώ τούς όχλους, τόν λόγον τής αληθείας, τής εορτής μεσούσης, ως Ιωάννης βοά.

Τό έργον τού Πατρός ετελείωσας, τοίς έργοις επιστώσω τούς λόγους σου, ιάσεις τελών Σωτήρ καί σημεία, Παράλυτον ανορθών, λεπρούς καθαίρων, καί τούς νεκρούς ανιστών.

Ο άναρχος Υιός αρχή γέγονε, λαβών τό καθημάς εννηθρώπησε, καί μέσον τής εορτής edίδασκε, λέγων, Προσδράμετε τή πηγή τή αενάω, ζωήν αρύσασθαι.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Παρθένον καί Μητέρα δοξάζομεν, σέ μόνην αγνή Θεόνυμφε Κόρη, εκ σου γάρ όντως Θεός εσαρκώθη, καινοποιήσας ημάς.

Τής Σαμαρείτιδος

Ο Ειρμός

Μή καταποντισάτω με καταιγίς ύδατος, μηδέ καταπιέτω με βυθός, απέρριμμαι γάρ εις βάθη, καρδίας θαλάσσης, τών κακών μου, διό σοι κραυγάζω ως Ιωνάς, Αναβήτω εκ φθοράς η ζωή μου πρός σέ, ο Θεός ημών.

Σταυρώ σε οι παράνομοι, Ιησού ήλωσαν, καί λόγχη εξεκέντησαν Χριστέ, καί Ιωσήφ ο ευσχήμων σε κηδεύει, εν τώ καινώ μνημείω, εξ ού μετά δόξης εξαναστάς, συνανέστησας Σωτήρ, πάσαν κτίσιν υμνούσαν τό κράτος σου.

Μοχλούς καί πύλας Δέσποτα, δυνατώς έθραυσας τού Άδου, καί ανέστης ως Θεός, καί υπαντήσας, τό Χαίρε προσείπας ταίς Γυναιξί, καί ταύτας ειπείν εξαπέστειλας Μαθηταίς, Εξεγήγερται ο ζών, καί ωράθη φωτίζων τά πέρατα.

Τί κλαίετε; τί φέρετε ως θνητώ Γύναια τά ι μύρα; εξηγέρθη ο Χριστός, εβόα πάλαι αστράπτων μεγάλως, ο φανείς νεανίας, κενάς τάς σινδόνας καταλιπών, απελθούσαι τοίς αυτού, απαγγείλατε φίλοις τήν Έγερσιν.

Ρείθρον υπάρχων Κύριε, τής ζωής άφθονον, καί άβυσσος ελέους αγαθέ Οδοιπορήσας καθέζη, πλησίον τού φρέατος τού όρκου, καί τή Σαμαρείτιδι εκβοάς, Δός μοι ύδωρ τού πιείν, όπως λάβης αφέσεως νάματα.

Δόξα...

Υμνώ Πατέρα άναρχον, καί Υιόν σύνθρονον καί Πνεύμα ομοούσιον πιστώς, μίαν ουσίαν, καί φύσιν καί δόξαν, καί μίαν βασιλείαν, Θεόν τών απάντων καί ποιητήν, συνοχέα τού παντός, μετά τών ασωμάτων δυνάμεων.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένον μόνην τίκτουσαν, καί νηδύν άφθορον τηρήσασαν, υμνούμέν σε Αγνή θρόνον Κυρίου, καί πύλην καί όρος, καί νοητήν λυχνίαν, νυμφώνα ολόφωτον τού Θεού, καί σκηνήν δόξης σαφώς, κιβωτόν τε καί στάμνον καί τράπεζαν.

Καταβασία

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις τής γής, καί συνέτριψας μοχλούς αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ως εκ κήτους Ιωνάς, εξανέστης τού τάφου.

Κοντάκιον τής Σαμαρείτιδος

Ήχος πλ. δ'

Πίστει ελθούσα εν τώ φρέατι, η Σαμαρείτις εθεάσατο, τό τής σοφίας ύδωρ σε, ώ ποτισθείσα δαψιλώς βασιλείαν τήν άνωθεν εκκληρώσατο, αιωνίως η αοίδιμος.

Ο Οίκος

Τών σεπτών μυστηρίων ακούσωμεν, Ιωάννου ημάς εκδιδάσκοντος, τά εν τή Σαμαρεία γινόμενα, πώς γυναικί ωμίλει ο Κύριος, ύδωρ αιτήσας, ο τά ύδατα εις τάς συναγωγάς αυτών συνάξας, ο Πατρί καί τώ Πνεύματι σύνθρονος, ήλθε γάρ εκζητών τήν εικόνα αυτού, αιωνίως, ως αοίδιμος.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα Κυριακή πέμπτη από τού Πάσχα, τήν τής Σαμαρείτιδος εορτήν εορτάζομεν.

Στίχοι

- Ὑδωρ λαβεῖν ἐλθούσα τό φθαρτόν, γύναι,
- Τό ζών απαντλεῖς, ὦ ρύπους ψυχῆς πλύνεις.

Ταῖς τής σῆς Μάρτυρος Φωτεινῆς πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδή 39; Ο Ειρμός

Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καί διά Πάθους τό θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ο ἄριστος εὐλογητός τῶν Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἐδραμον, ὃν δέ ὡς θνητόν, μετὰ δακρύων ἐζήτουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καί Πάσχα τό μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τήν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν, καί σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τόν αἴτιον, τόν ἄριστον εὐλογητόν τῶν Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Ὡς ὄντως ἱερά καί πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος, νύξ καί φωταυγής, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας τῆς ἐγέρσεως, οὕσα προάγγελος, ἐν ἡ τῷ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πάσιν ἐπέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου

Ο αὐτός

Νεκρώσας ο Υἱός σου τόν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πάσι τοῖς θνητοῖς, τήν διαμενουσαν ζωήν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται, ο ἄριστος εὐλογητός τῶν πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ὁ πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ὥκησε τήν σῆν, θεοχαρίτωτε νηδύν, καί σταυρόν υπομείνας καί θάνατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Μεσοπεντηκοστής

Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμιнос

Σαρκικῶς ἐκοπίαςας, ἡ ἀνάπαυσις πάντων, ἐκουσίως ἐδίψησας, ἡ πηγὴ τῶν θαυμάτων, τό ὕδωρ ἐζήτησας, ὕδωρ τό ζών, Ἰησοῦ ἀπαγγελιάμενος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, γυναικί προσωμίλεις, διελέγχων τήν άνοιαν, τών ανόμων Εβραίων, η μέν γάρ επίστευσεν Υιόν σε είναι Θεού, οι δέ ηρνήσαντο.

Οι τόν άρτον εσθίοντες, τής σαρκός τού Κυρίου, καί τό αίμα λαμβάνοντες, τής πλευράς τού Δεσπότου καινότητι Πνεύματος πολιτευσώμεθα, ζώντες τή χάριτι.

Θεοτοκίον

Εν γαστρί σου εχώρησας, τόν αχώρητον Λόγον, εκ μαζών σου εθήλασας, τού κόσμου τόν τροφέα, αγκάλαις εβάστασας, τόν ποιητήν τού παντός, Θεογεννήτορ αγνή.

Τής Σαμαρείτιδος

Ο Ειρμός

Μή παραδώης ημάς εις τέλος, διά τό όνομά σου καί μή διασκεδάσης τήν διαθήκην σου, καί μή αποστήσης τό έλεός σου αφ' ημών, Κύριε ο Θεός τών Πατέρων ημών, ο υπερυψούμενος εις τούς αιώνας.

Μετά ανόμων, Χριστέ οικτίρμον, εκών κατελογίσθης, καιρώ τού θείου Πάθους, καί ταύτα βλέπουσα εσείετο η γή, καί πέτραι παντουργώ νεύματι ερρήγνυντο, ακατάληπτε, καί ανίσταντο νεκροί οι απ' αιώνος.

Μετά ψυχής καταβάς, εις μέρη κατώτερα τού Άδου, εξήγες εν ανδρεία δεσμίους άπαντας, ούς εκ τού αιώνος θάνατος είχεν, ο πικρός τύραννος, εκβοώντάς σοι Χριστέ ο Θεός, Δόξα σου τή φρικτή οικονομία.

Μετά νεκρών τί υμείς ζητείτε, τόν ζώντα εις αιώνας; ηγέρθη, καθώς είπεν, ιδού ως βλέπετε κεναί αι σινδόνες, κενός ο τάφος, ο φανείς έλεγε, Γυναιξί νεανίας, σπουδή άπιτε, είπατε τοίς, Αποστόλοις.

Ύδωρ υπάρχεις ζωής, εβόα Χριστώ η Σαμαρείτις, πότισον ούν με Λόγε διψώσαν πάντοτε, σου τήν θείαν Χάριν, όπως μηκέτι Ιησού Κύριε, αγνωσίας κρατώμαι αυχμώ, αλλά κηρύττω σου τά μεγαλεία.

Δόξα...

Πατέρα καί τόν Υιόν, καί θείον υμνολογούμεν Πνεύμα, αμέριστον Τριάδα, φύσει υπάρχουσαν, μεριστήν προσώποις, μίαν ουσίαν συμφυή, άναρχον, ποιητήν τού παντός καί Θεόν, όν πάσαι ου ρανών υμνούσι τάξεις.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μετά λοχείαν φρικτήν, παρθένος αγνή διεφυλάχθης, αγία Θεοτόκε, διό σε άπασαι, Αγγέλων χορείαι, καί τών ανθρώπων γενεαί άπασαι, ασιγήτοις ανυμνούσι φωναίς χωρίον, καθαρόν τού αχωρήτου.

Καταβασία

Ο Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ωδή η#39; Ο Ειρμός

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ καί κυρία, εορτών εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, εν ή ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Δεύτε τού καινού τής αμπέλου γεννήματος, τής θείας ευφροσύνης, εν τή ευσήμω ημέρα τής Εγέρσεως, βασιλείας τε Χριστού κοινωνήσωμεν, υμνούντες αυτόν, ως Θεόν εις τούς αιώνας.

Άρον κύκλω τούς οφθαλμούς σου Σιών, καί ίδε, ιδού γάρ ήκασί σοι, θεοφεγγείς ως φωστήρες, εκ δυσμών, βορρα, καί καί θαλάσσης, καί εώας τά τέκνα σου, εν σοί ευλογούντα, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καί Λόγε, καί Πνεύμα, τρισίν ενιζομένη, εν υποστάσεσι φύσις, υπερούσιε, καί υπέρθεε εις σέ βεβαπτίσμεθα, καί σε ευλογούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Ήλθε διά σου εις τόν κόσμον ο κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καί τήν γαστέρα τού Άδου διαρρήξας θνητοίς, τήν Ανάστασιν ημίν εδωρήσατο, διό ευλογούμεν αυτόν εις τούς αιώνας.

Όλον καθελών τού θανάτου τό κράτος, ο Υιός σου Παρθένε, εν τή αυτού Αναστάσει, ως Θεός κραταιός, συνανύψωσεν ημάς, καί εθέωσε, διό ανυμνούμεν αυτόν εις τούς αιώνας.

Τής Μεσοπεντηκοστής

Άγγελοι καί ουρανοί

Δεύτε ίδετε λαοί, τόν επί θρόνου δόξης καθεζόμενον, υπό λαών ανόμων βλασφημούμενον, καί ιδόντες, υμνείτε, τόν εν Προφήταις Μεσσίαν προρρηθέντα.

Σύ εἰ ὄντως ὁ Χριστός, ὁ εἰς τὸν κόσμον τούτον προερχόμενος, ἐξ οὐ ἡ σωτηρία, καὶ ἡ ἀφεςις τῶν πατρῶων σφαλμάτων, σύ ἡ ὄντως ζωὴ, τῶν σοὶ πεπιστευκότων.

Ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ, τῆς εορτῆς μεσοῦσης καθὼς γέγραπται, τῷ ἱερῷ ἐπέστη καὶ ἐδίδασκεν, Ὅτι ὄντως αὐτός ἦν, ὁ Μεσσίας Χριστός, διὰ τὴν οὐ ἡ σωτηρία.

Θεοτοκίον

Πῶς ἐγέννησας εἰπέ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως προεκλάμψαντα, καὶ σὺν ἀγίῳ Πνεύματι ἀνυμνούμενον; ἢ ὡς οἶδεν ὁ μόνος εὐδοκήσας ἐκ σοῦ, τεχθῆναι Θεοτόκε.

Τῆς Σαμαρείτιδος

Ὁ Εἰρμός

Τὰ σύμπαντα Δέσποτα τῇ σὴ σοφίᾳ συνεστήσω, γῆς δὲ πάλιν ἠδρασας, ὡς οἶδας τὸν πυθμένα, τῇ βάσει πηξάμενος ἐπὶ υδάτων, διὸ πάντες βοῶμεν ἀναμέλποντες, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Θάνατον υπέμεινας, μόνε ἀθάνατε βουλήσει, Ἄδην ἠχμαλώτευσας, πύλας χαλκᾶς συνέτριψας βασιλεύ ουράνιε, καὶ ἀφείλες δεσμίους, ἀπὸ αἰῶνος ἐκείσε χρηματίζοντας, ἀνυμνούντας ἀπαύστως, τὸ κράτος τῆς σῆς ἀγαθότητος.

Υψώθης μακρόθυμε, ἐθελουσίως ἐπὶ ξύλου, καὶ πέτραι ἐσχίσθησαν, καὶ ἥλιος ἐσβέσθη, ναοὺ διερράγη, καὶ ἡ καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ἱεροῦ ἐσαλεύθη, καὶ ἐτρόμαξεν ὁ παγγέλαστος Ἄδης, καὶ πάντας δεσμίους ἀπέλυσε.

Ἐπέφανες Κύριε, τοῖς ἐν τῷ σκότει καθημένοις, φῶς ὑπάρχων ἄδυτον, καὶ ζωὴ τῶν ἀπάντων, διὸ σε ὡς ἐβλεψε, τῶν δικαίων ὁ δῆμος, ἀνεσκίρτησε Λόγε, καὶ ἀνεβόησεν, Ἦλθες πάντας δεσμῶν ἀπολύσαι, ὑμνούμεν τὸ κράτος σου.

Πλησίον ἐκάθισας πηγῆς, ἐν ᾧ Σώτερ ἔκτη, καὶ τῇ Σαμαρείτιδι, ὕδωρ τὸ ζῶν παρέσχεας καὶ γνώσεωςνάματα, διὰ πολλὴν εὐσπλαγχνίαν, μεθ' ἧς πάντες βοῶμεν ἀναμέλποντες, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Δόξα...

Πατέρα προἀναρχον, Υἱὸν συνἀναρχον ὑμνούμεν Πνεῦμα τὸ ἅγιον, Θεὸν ἓνα τὰ τρία, ἀσύγχυτον, ἀτμητον, δημιουργὸν τῶν ἀπάντων, ὁμοδύναμον κράτος αὐτεξούσιον, καὶ βοῶμεν, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἀνθρακι καθαίρεται, ο Ἡσαΐας προκηρύττων, τόν νοητόν ἄνθρακα σαρκούμενον Παρθέने, εκ σοῦ υπέρ έννοιαν, καταφλέγοντα πάντων τών βροτῶν τά υλώδη αμαρτήματα, καί θεοῦντα δι' οίκτον, τήν φύσιν ημών παναμώμητε.

Καταβασία

Αὕτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλὶς καί κυρία, εορτῶν εορτή, καί πανήγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, εν ἡ εὐλογούμεν, Χριστόν εις τούς αἰῶνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σέ ἀνέτειλε, Χόρευε νύν, καί ἀγάλλου Σιών, σύ δέ αγνή, τέρπου Θεοτόκε, εν τῇ ἐγέρσει τού τόκου σου.

Ὡ θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς! μεθ' ημών ἀψεудῶς γάρ, ἐπηγγείλω, ἐσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ, ἦν οι πιστοί, ἀγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ὡ Πάσχα τό μέγα, καί ιερῶτατον Χριστέ, ὦ σοφία καί Λόγε, τού Θεοῦ καί δύναμις, δίδου ημῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, εν τῇ ἀνεσπέρῳ, ημέρα τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου

Ο αὐτός

Συμφώνως Παρθέने, σέ μακαρίζομεν πιστοί, Χαίρε πύλη Κυρίου, χαίρε πόλις ἐμψυχε, χαίρε, δι' ἧς ημῖν ἐλαμψε, σήμερον φῶς τού εκ σοῦ τεχθέντος, τῆς εκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, η θεία πύλη τού φωτός, ο γάρ δύνας εν τάφῳ, Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμψας ἡλίου φαιδρότερον, καί τούς πιστούς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τῆς Μεσοπεντηκοστής

Ἀλλότριον τών μητέρων

Τῆς εορτῆς μεσαζούσης τών Ιουδαίων, ἀνήλθες ο Σωτήρ μου ἐπὶ τό ιερόν σου, καί ἐδίδασκες πάντας, εθαύμαζον δέ Ιουδαῖοι, καί πόθεν οὔτος οἶδε γράμματα, μή μεμαθηκώς; ἔλεγον.

Ἰαματα χαρισμάτων ο λυτρωτής μου, πηγάζων ἐπετέλει, τέρατα καί σημεῖα, φυγαδεύων τάς νόσους, ἰώμενος τούς ἀσθενούντας, αλλ' Ιουδαῖοι ἐξεμαίνοντο, τῷ πλήθει τών θαυμάτων αὐτοῦ.

Ο σαρκικός Ιουδαῖος κατὰ τήν σάρκα, νοῶν τά γεγραμμένα, τῷ γράμματι προσπταίει ἀντιπίπτει δέ πάλιν, τῷ Πνεύματι τῆς ἀληθείας,

ημεῖς δέ τούτον παρωσάμενοι, φρονώμεν τά τού Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Εχώρησας εν γαστρί σου Παρθενομήτορ, τόν ένα τής Τριάδος, Χριστόν τόν Ζωοδότην, όν υμνεῖ πάσα κτίσις, καί τρέμουσιν οι άνω θρόνοι, αυτόν δυσώπει παμμακάριστε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τής Σαμαρείτιδος

Ο Ειρμός

Εποίησε κράτος εν βραχίονι αυτού, καθείλε γάρ δυνάστας από θρόνων, καί ύψωσε τα πεινούς ο Θεός τού Ισραήλ, εν οίς επεσκέψατο ημάς, ανατολή εξ ύψους, καί κατεύθυνεν ημάς εις οδόν ειρήνης.

Ιδού καθωράθη, η ζωή πάντων Χριστός, κρεμάμενος εν ξύλῳ εκουσίως, καί ταύτα βλέπουσα γή εσαλεύθη, καί πολλά Αγίων ηγέρθη εμφανών, σώματα κοιμηθέντων καί τό δεσμωτήριον Άδου εσαλεύθη.

Ωραίος εκ τάφου, ως νυμφίος εκ παστού, πεπόρευσαι, θανάτου καταλύσας, τήν τυραννίδα Χριστέ, καί τού Άδου τούς μοχλούς, συντρίψας δυνάμει θεϊκή, καί τής Εγέρσεώς σου, τώ φωτί τώ νοητώ, καταυγάσας κόσμον.

Στησώμεθα πάντες νύν χορούς πνευματικούς καί κράξωμεν, ο Κύριος ανέστη, αγαλλιόσθω η γή, ευφραινέσθω, ουρανός νεφέλαι ρανάτωσαν ημίν, δικαιοσύνης όμβρους εορτάζουσι φαιδρώς καί Χριστόν υμνούσιν.

Η ζωή τών ζώντων, η πηγή τών αγαθών, ο Κύριος πλουσίως, επιρραίνων διδαχάς, εκβοά τή γυναικί, Παράσχου μοι ύδωρ τού πιείν, όπως σοι δώσω ύδωρ, τών αμαρτημάτων σου, τάς πηγάς ξηραίνον.

Δόξα...

Φώς έν αμερίστως, η τρισήλιος μονάς, Ο άναρχος Πατήρ, Υιός, καί Πνεύμα θεότης μία ζωή καί τών όλων ποιητής, Αυτόν ανυμνήσωμεν πιστοί, μετά τών ασωμάτων, τρισαγίοις άσμασιν ιερολογούντες.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Φωτός γενομένη, οικητήριον Αγνή, καταύγασον τάς κόρας τής ψυχής μου, αμαυρωθείσας πολλάίς, μεθοδείαις τού εχθρού, καί βλέψαι αξίωσον τρανώς, τό αναλάμψαν φέγγος, εκ σου υπέρ έννοιαν, καθαρά καρδιά.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου επί σε ανέτειλε. Χόρευε νύν καί αγάλλου, Σιών, σύ δέ, αγνή, τέρπου, Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Τό, Άγιος Κύριος ο Θεός ημών γ'

Εξαποστειλάριον τού Πάσχα

Ήχος β'

Σαρκή υπνώσας ως θνητός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, τρι ήμερος εξανέστης, Αδάμ εγείρας εκ φθοράς καί καταργήσας θάνατον, Πάσχα τής αφθαρσίας, τού κόσμου σωτήριον.

Έτερον τής Σαμαρείτιδος

Γυναίκες ακουτίσθητε

Σαμάρειαν κατέλαβες, Σωτήρ μου παντοδύναμε, καί γυναικί ομιλήσας, εζήτεις ύδωρ τού πιείν, ο εκ πέτρας ακροτόμου πηγάσας ύδωρ, Εβραίοις, ήν πρός πίστιν σήν έλαβες, καί νύν ζωής απολαύει, εν ουρανοίς αιωνίως.

Τής Μεσοπεντηκοστής Όμοιον

Μεσούσης παραγένονας, τής εορτής φιλάνθρωπε, εν ιερώ καί ελάλεις, Οι δίψης έμπλεοι πρός με, έλθετε καί αρύσασθε, ύδωρ ζών καί αλλόμενον, δι' ού τρυφής καί χάριτος, ζωής τε τής αθανάτου, επαπολαύσετε πάντες.

Εις τούς Αίνους

Ιστώμεν Στίχ. η', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα ς', καί τής Σαμαρείτιδος β'.

Στιχηρά Αναστάσιμα Ήχος δ'

Ο σταυρόν υπομείνας καί θάνατον, καί αναστάς εκ τών νεκρών, παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομέν σου τήν Ανάστασιν.

Εν τώ σταυρώ σου Χριστέ, τής αρχαίας κατάρας ηλευθέρωσας ημάς, καί εν τώ θανάτω σου, τόν τήν φύσιν ημών τυραννήσαντα, διάβολον κατήργησας, εν δέ τή Εγέρσει σου, χαράς τα πάντα επλήρωσας, διό βοώμέν σοι, ο αναστάς εκ τών νεκρών, Κύριε δόξα σοι.

Τώ σώ Σταυρώ Χριστέ Σωτήρ, Οδήγησον ημάς επι τήν αλήθειάν σου, καί ρύσαι ημάς, τών παγίδων τού εχθρού, ο αναστάς εκ τών νεκρών, ανάστησον ημάς πεσόντας τή αμαρτία, εκτείνας τήν χεirá σου, φιλάνθρωπε Κύριε, τή πρεσβεία τών Αγίων σου.

Τών Πατρικῶν σου κόλπων, μή χωρισθεῖς μονογενές Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιланθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως, καὶ Σταυρόν καὶ θάνατον υπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ θεότητι, ἀναστὰς δὲ ἐκ νεκρῶν ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Θάνατον κατεδέξω σαρκί, ἡμῖν ἀθανασίαν πραγματευσόμενος Σωτὴρ, καὶ ἐν τάφῳ ὤκησας, ἵνα ἡμᾶς τοῦ ἁδοῦ ἐλευθερώσης, συναναστήσας ἐαυτῷ, παθῶν, μὲν ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ’ ἀναστὰς ὡς Θεός. Διὰ τοῦτο βοῶμεν. Δόξα σοι ζωοδότα Κύριε, μόνε Φιλάνθρωπε.

Πέτραι ἐσχίσθησαν Σωτὴρ, ὅτε ἐν τῷ Κρανίῳ ὁ Σταυρός σου ἐπάγη, ἐφρίξαν ἁδοῦ πυλωροί, ὅτε ἐν τῷ μνημείῳ ὡς θνητός κατετέθης, καὶ γὰρ τοῦ θανάτου καταργήσας τὴν ἰσχύν, τοῖς τεθνεώσι πᾶσιν ἀφθαρσίαν παρέσχες, τῇ Ἀναστάσει σου Σωτὴρ. Ζωοδότα Κύριε δόξα σοι.

Στιχηρά Ἰδιόμελα τῆς Σαμαρείτιδος

Ἦχος γ

Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδού καὶ βασίλευε ἐνεκεν ἀληθείας καὶ πραΰτητος καὶ δικαιοσύνης.

Αγαλλιάσθω σήμερον παιδρώς, ὁ οὐρανός καὶ ἡ γῆ, ὅτι Χριστός πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδάμ ἐξάρῃ ἐκ κατάρας παγγενῆ, καὶ θαυμαστούται θαύμασιν, ἐν Σαμαρεία προσοφικόμενος, γυναικὶ δὲ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὁ νεφέλης ὕδασι περιβαλλόμενος, διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι’ ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλαγχνῶ βουλή.

Ἦχος πλ. β

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν διὰ τοῦτο ἐχρισέν σε ὁ Θεός ὁ Θεός σου ἔλαιον ἀγαλλιάσεως παρά τοὺς μετόχους σου.

Τάδε λέγει Κύριος τῇ Σαμαρείτιδι, Εἰ ἤδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκέ σοι πιεῖν, ἵνα μὴ διψήσῃς εἰς τὸν αἰῶνα, λέγει Κύριος.

Δόξα... Ἦχος ο αὐτός

Ἡ πηγὴ τῆς ζωαρχίας, Ἰησοῦς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπιστάς τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, πιεῖν ἐζήτει ὕδωρ παρά γυναικός Σαμαρείτιδος. Τῆς δὲ τό ἀκοινώνητον τῶν Ἰουδαίων προσειπούσης,

ο σοφός δημιουργός μετοχετεύει αυτήν, ταίς γλυκείαις προσήσεσι, μάλλον πρὸς αἴτησιν τοῦ αἰδίου ὕδατος, ὃ καὶ λαβούσα, τοῖς πάσιν ἐκήρυξεν εἰπούσα, Δεῦτε, ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνώστην καὶ Θεόν, παραγενόμενον σαρκί, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διὰ γάρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ηἰχμαλώτισταί, ὁ Ἀδὰμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρα ἐζωοποιήθημεν, διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμεν. Εὐλογητός Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Απόλυσις

Εἰς τὴν α᾿ Ὥραν, τὸ Ἑωθινόν.

Ἦχος βαρὺς

Ἰδοὺ σκοτία καὶ πρωΐ, καὶ τί πρὸς τὸ μνημεῖον Μαρία ἔστηκας, πολὺ σκότος ἔχουσα ταίς φρεσίν, ὅπου οὐ ποῦ τέθειται ζητεῖς ὁ Ἰησοῦς; ἀλλ᾽ ὅρα τοὺς συντρέχοντας Μαθητάς, πῶς τοῖς οἰκείοις, καὶ τῷ σουδαρίῳ, τὴν Ἀνάστασιν ἐτεκμήραντο, καὶ ἀνεμνήσθησαν τῆς περὶ τούτου Γραφῆς, Μεθῶν, καὶ δι᾽ ὧν, καὶ ἡμεῖς πιστεύσαντες ἀνυμνούμεν σε τὸν ζωοδότην Χριστόν.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου

Ἦχος δ᾽

Διὰ ξύλου ὁ Ἀδὰμ, Παραδείσου γέγονεν ἀποικὸς, διὰ ξύλου δὲ Σταυροῦ, ὁ Ληστής Παράδεισον ὥκησεν, ὁ μὲν γάρ γευσάμενος, ἐντολὴν ἠθέτησε τοῦ ποιήσαντος, ὁ δὲ συσταυρούμενος, Θεὸν ὡμολόγησε τὸν κρυπτόμενον, Μνήσθητί μου βοῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ὁ σταυρωθεὶς καὶ ἀναστάς, ὡς δυνατός ἐκ τάφου τριήμερος, καὶ τὸν πρωτόπλαστον Ἀδὰμ, ἐξαναστήσας μόνε ἀθάνατε, καμὲ εἰς μετάνοιαν, ἐπιστρέψαι Κύριε καταξίωσον ἐξ ὅλης καρδίας μου, καὶ ἐν θερμῇ τῇ πίστει αἰὶ κραυγάζειν σε, Μνήσθητί μου Σωτήρ ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ὅντως ἀνέστη ὁ Χριστός, καὶ μαρτυρεῖ ὁ τάφος παράνομοι, τὰ γάρ ἐντάφια αὐτοῦ καταλιπὼν ἀνέστη τριήμερος, ὁ λίθος ἐσφράγιστο, καὶ πρὸ τοῦ τάφου φύλακες περιῖσταντο, ὁ Ἄδης ἐσκύλευται, ὁ θάνατος τέθηκε, Πιστεύσατε οὖν σὺν ἡμῖν τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Τόν αναστάντα εκ νεκρών, καί τό τού Ἄδου κράτος σκυλεύσαντα, καί οραθέντα γυναιξί, Μυροφόροις λέγοντα Χαίρετε, πιστοί δυσωπήσωμεν, εκ φθοράς λυτρώσασθαι τάς ψυχάς ημών, κραυγάζοντες πάντοτε, Ληστού τού ευγνώμονος τήν φωνήν πρός αὐτόν, Μνήσθητι καί ημών εν τή βασιλεία σου.

Καί εκ τού Κανόνος τής Μεσοπεντηκοστής, Ωδή γ'·, καί τής Σαμαρείτιδος Ωδή ς'.

Απόστολον καί Ευαγγέλιον τής Σαμαρείτιδος.

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, Αινείτε αὐτόν εν τοίς υψίστοις. Αλληλούϊα.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Μεσοπεντηκοστής γ'

Ήχος πλ. α' Χαίροις ασκητικών

Ὡφθη φωτοφανής καί τερπνή, τής τού Σωτήρος Αναστάσεως σήμερον, μεσότης ἡ παναγία, ὡς μεσημβρία φαιδρά, φρουκτωρούσα κόσμον, θείαις χάρισι, Χριστοῦ τής Εγέρσεως, λαμπαδοχούσα τεράστια, τής αφθαρσίας, απαστράπτει τά σύμβολα, καί προδείκνυσι, τήν εἰς ὕψος Ανάληψιν, φαίνει τήν πολυέραστον, τού Πνεύματος ἐλευσιν, Πεντηκοστής τής πανσέπτου, τήν λαμπροτάτην πανήγυριν, διό καί παρέχει, ταίς ψυχαίς ἡμῶν εἰρήνην, καί μέγα ἔλεος.

Δόξης ὡς θεϊκῆς ποταμός, τής εορτῆς νύν μεσαζούσης ὁ Κύριος, τά ρεῖθρα τής ευσπλαγχνίας, πάσι παρέχων βοά, οἱ διψῶντες δεύτε, καί ἀρύσασθε, πηγὴ συμπαθείας γάρ, καί ἐλέους τό πέλαγος, αὐτός υπάρχων, βρύει κόσμῳ τήν ἀφесιν, πλύνει πταίσματα, καί καθαίρει νοσήματα, σῶζει τοὺς τήν Ανάστασιν, αὐτοῦ εορτάζοντας, σκέπει τοὺς πόθῳ τιμώντας, τήν μετὰ δόξης Ανάληψιν, αὐτοῦ καί παρέχει, ταίς ψυχαίς ἡμῶν εἰρήνην καί μέγα ἔλεος.

Μέσον τού ἱεροῦ εστηκώς, ὁ ἀπερίγραπτος Θεός τε καί Κύριος, Θεός γάρ υπήρχε φύσει, κἀν δι' ἡμᾶς βροτωθεὶς, περιγεγραμμένος ὡφθη σώματι, τοῖς πάσιν ἀνέβλυζε, τά ζωήρρυτα ρήματα, τοῖς πάσι λέγων, Τὰς ψυχὰς ἐκκαθάρθητε, καί τού καύσωνος, τῶν παθῶν ἀναψύξατε, μήτις ἀποστερήσοιτο, τής πόσεως ἀνθρώποι, θείαν γάρ χάριν δωρούμαι, τής ἀθανάτου καί κρείττονος, καί τής βασιλείας, συμμεθέξει μοι τῷ κτίστη, καί δοξασθήσεται.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Μεσούσης τής εορτῆς πρό τού Πάθους, καί τής ἐνδόξου Αναστάσεώς σου Κύριε, ἥς διδάσκων ἀγαθέ, ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς ἀπειθούντας Ἰουδαίους, καί Φαρισαίους, καί Γραμματεῖς, καί βοῶν πρὸς αὐτοὺς, ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καί πινέτω, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ὕδατος ζωῆς Πνεύματος θείου, ποταμοὶ ρεύσουσιν ἐκ τής

κοιλίας αυτού, ὦ τῆς ἀρρήτου σοφίας τῆς σῆς συνέσεως! οὐ πάντα πληρών, Θεός ἡμῶν δόξα σοι.

Στιχηρά τῆς Οκτωήχου

Ἦχος δ΄; Αναστάσιμον

Τόν ζωοποιόν σου Σταυρόν, ἀπαύστως προσκυνούντες Χριστέ ο Θεός, τήν τριήμερόν σου Ανάστασιν δοξάζομεν, δι΄ αὐτῆς γάρ ἀνεκαίνισας, τήν καταφθαρείσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν παντοδύναμε, καί τήν εἰς οὐρανοῦς ἀνοδὸν καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Κατανυκτικόν

Ἦθελον δάκρυσιν ἐξαλείψαι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων Κύριε τό χειρόγραφον, καί τό υπόλοιπον τῆς ζωῆς μου, διὰ μετανοίας εὐαρεστήσαί σοι, ἀλλ΄ ο ἐχθρός ἀπατά με καί πολεμεῖ τήν ψυχήν μου, Κύριε, πρίν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Μαρτυρικόν

Ο ἐνδοξαζόμενος, ἐν ταῖς μνείαις τῶν Ἀγίων σου, Χριστέ ο Θεός, υπ΄ αὐτῶν δυσωπούμενος, κατάπεμψον ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β΄;

Τῆς εορτῆς μεσοῦσης, τῆς σῆς Χριστέ Αναστάσεως, καί θείας παρουσίας τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες, τῶν θαυμάτων σου, ἀνυμνούμεν τά μυστήρια, ἐν ἡ κατάπεμψον ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ε΄; ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α΄; Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου

Ἦχος δ΄; Αναστάσιμον

Αναβλέψασαι τοῦ τάφου τήν εἰσοδόν, καί τήν φλόγα τοῦ Ἀγγέλου μή φέρουσαι, αἱ Μυροφόροι σύν τρόμῳ ἐξίσταντο, λέγουσαι, Ἄρα ἐκλάπη οὐ τῷ Ληστῇ ἀνοίξας Παράδεισον; ἄρα ἠγέρθη, ο καί πρό Πάθους κηρύξας τήν Ἑγερσιν, Ἀληθῶς ἀνέστη Χριστός ο Θεός τοῖς ἐν Ἀδῇ παρέχων ζωήν καί ἀνάστασιν.

Κατανυκτικόν

Τήν ταπεινήν μου ψυχήν ἐπίσκεψαι Κύριε, τήν ἐν ἀμαρτίαις τόν βίον ὅλον δαπανήσασαν, ὃν τρόπον τήν Πόρνην, δέξαι καμέ καί σῶσόν με.

Μαρτυρικόν

Σήμερον τά τών Αγγέλων στρατεύματα, εν τή μνήμη τών Αθλοφόρων παραγέγονε, τάς τών πιστών διανοίας φωτίσαι, καί τήν οικουμένην τή χάριτι φαιδρύναι δι' αυτών ο Θεός δυσωπούμενος, δώρησαι ημίν, τό μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Τείχος ακαταμάχητον ημών τών Χριστιανών, υπάρχεις Θεοτόκε Παρθένε, πρός σέ γάρ καταφεύγοντες, άτρωτοι διαμένομεν, καί πάλιν αμαρτάνοντες, βοώμέν σοι, Χαίρε κεχαριτωμένη ο Κύριος μετά σου.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Μεσοπεντηκοστής

Ήχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Η Σοφία ο Λόγος ο τού Πατρός, ο καί δούς Αποστόλοις ρήμα Θεού, κηρύξαι τοίς πέρασι, τήν εν γή αυτού έλευσιν υπό πλάνων Εβραίων, μανία υβρίζετο, δαιμονών καί πλάνος, φρικτώς λοιδορούμενος, όν ανεξικάκως, πρός αυτούς ανεβόα, Μή κρίνετε άκριτον, κατ' εμού κρίσιν άνομοι, Πρός αυτόν ούν βοήσωμεν, Φιλάνθρωπε Χριστέ ο Θεός, τών πταισμάτων άφεσιν κατάπεμψον, τοίς ανυμνούσιν εν πίστει, τήν ανείκαστον δόξαν σου. (Δίς)

Εις τούς Α ί ν ο υ ς

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος δ' Αναστάσιμον

Ο Σταυρόν υπομείνας καί θάνατον καί αναστάς εκ τών νεκρών, παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομέν σου τήν Ανάστασιν. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Πρόβατον ειμί τής λογικής σου ποιίμνης, καί πρός σέ καταφεύγω τόν ποιμένα τόν καλόν, ζήτησόν με τόν, πλανηθέντα ο Θεός, καί ελέησόν με.

Μαρτυρικόν

Τίς ουκ εξίσταται ορών, άγιοι Μάρτυρες τόν αγώνα τόν καλόν, όν ηγωνίσασθε; πώς εν σώματι όντες, τόν ασώματον εχθρόν ενικήσατε, Χριστόν ομολογήσαντες, καί Σταυρώ οπλισάμενοι, όθεν επαξίως ανεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καί βαρβάρων πολέμιοι, Απαύστως πρεσβεύσατε, σωθήναι τάς ψυχάς υμών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Μεσούσης τής εορτής τού Πάσχα, εν τώ ναώ ανήλθες τού Ιερού ο Σωτήρ ημών, καί στάς εν μέσω τού όχλου, εδίδασκες αυτούς παρρησία καί έλεγες, Εγώ ειμι τό φώς τού κόσμου, ακολουθών ο εμοι, ου μή περιπατήσει εν τή σκοτία, αλλ' έξει τό φώς τής αθανάτου ζωής.

Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος β'; Οίκος τού Εφραθά

Κλίνας τούς ουρανούς, κατήλθες ο Σωτήρ μου, καί σάρκα εκ Παρθένου, δίχα τροπής υπέδυσ πηγάζων μοι τήν άφεσιν.

Στίχ, Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών...

Όλος εν τώ Θεώ, ο λόγος σύ υπάρχων, ολλύμενόν με θέλων, εξάραι τών πταισμάτων ενούσαί μοι φιλόανθρωπε.

Στίχ. Μνήσθητι τής συναγωγής σου...

Σύ εί Παμβασιλεύ, σοφία η μεγάλη, δι' ού Πατήρ τόν κόσμον, εποίησε πανσόφως, σύν τώ αγίω Πνεύματι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β';

Καθαρθώμεν εννοιών τούς κευθμώνας, καί ψυχικάς λαμπηδόνας διαυγάσωμεν, καί τήν ζωήν κατίδωμεν Χριστόν, εν Ιερώ αφικόμενον, υπερβολή αγαθότητος, ίνα τόν εχθρόν θριαμβεύση, καί σώση τό γένος ημών, διά Πάθους Σταυρού καί τής Αναστάσεως, πρός όν βοήσωμεν, Ακατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Μεσοπεντηκοστής

Ήχος α' Τών ουρανίων ταγμάτων

Ο ποιητής τών απάντων, καί τής ζωής χορηγός, ο τώ Πατρί τώ θείω συναΐδιος Λόγος, εκών εκ τής Παρθένου, σάρκα λαβών, καί γενόμενος άνθρωπος, τά τής αρρήτου σοφίας ως αγαθός, πάσιν εβλυσε διδάγματα.

Τής εορτής μεσαζούσης, τών Ιουδαίων Χριστέ, τώ ιερώ επέστης, ο τού νόμου Δεσπότης, διδάσκων εξουσία, καί Γραμματείς διελέγχων ως γέγραπται, καί καταπλήττων σοφία λόγων τών σών, θαυμάτων επιδείξεσιν.

Ο χορηγός τής σοφίας καί τών καλών παροχεύς ο χέων θεία ρείθρα εκ πηγής αενάου, Δεύτε πρός με κράζει, ύδωρ ζωής, οι διψώντες αρύσασθε καί ποταμοί εκ κοιλίας υμών, φησί, χαρισμάτων θείων ρεύσουσι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Ότε παρεγένου εν Ιερώ Χριστέ ο Θεός, μεσούσης τής εορτής, τότε τοίς λαοίς edίδασκες βοών, ο πιστεύων εις εμέ, κán αποθάνη, ζήσεται, οι δέ Ιουδαίοι διεπρίοντο, μετά τών Φαρισαίων, καί Σαδδουκαίων, καί Γραμματέων, λέγοντες, Τίς εστιν ούτος, ός λαλεί βλασφημίας; μή λογιζόμενοι, ότι σύ υπάρχεις, ο πρό πάντων αιώνων, σύν Πατρί καί Πνεύματι δοξαζόμενος, Θεός ημών, Δόξα σοι.

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος β' Αναστάσιμον

Τού ξύλου τής παρακοής, τό επιτίμιον έλυσας Σωτήρ, τώ ξύλω τού Σταυρού, εκουσίως προσηλωθείς, καί εις Άδου κατελθών δυνατέ, τού θανάτου τά δεσμά ως Θεός διέρρηξας.

διό προσκυνούμεν τήν εκ νεκρών σου Ανάστασιν, εν αγαλλιάσει βοώντες, Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Κατανυκτικόν

Τίς χειμαζόμενος καί προστρέχων, τώ λιμένι τούτω ου διασώζεται; ή τίς οδυνώμενος καί προσπίπτων, τώ Ιατρείω τούτω,

ου θεραπεύεται; Δημιουργε τών απάντων, καί ιατρέ τών νοσοούντων, Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Μαρτυρικόν

Ο τών αγίων Μαρτύρων δεξάμενος τήν υπομονήν καί παρ ημών δέχου τήν υμνωδίαν φιλάνθρωπε, δωρούμενος ημίν, ταίς αυτών ικεσίαις τό έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος γ'

Μεσούσης τής εορτής, δοξάζομεν τόν εν μέσω τής γής, σωτηρίας εργασάμενον, μέσον γάρ δύο ληστών η ζωή εν ξύλω εκρέματο, καί τώ μέν βλασφημούντι εσιώπα, τώ δέ πιστεύοντι εβόα, Σήμερον μετ' εμού έση εν τώ Παραδείσω, Κατήλθεν εν τάφω, εσκύλευσε τόν Άδην, καί ανέστη τριήμερος, σώ ζωντάς ψυχάς ημών.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου

Αναστάσιμον Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Εκουσία σου βουλή, Σταυρόν υπέμεινας Σωτήρ, καί εν μνήματι καινώ άνθρωποι έθεντο θνητοί, τόν διά λόγου τά πέρατα συστησάμενον, όθεν δεσμευθείς, ο αλλότριος, θάνατος δεινώς εσκυλεύετο, καί οι εν Άδη άπαντες εκραύγαζον, τή ζωηφόρω Εγέρσει σου, Χριστός ανέστη, ο Ζωοδότης, μένων εις τούς αιώνας.

Κατανυκτικόν

Αναλόγισαι ψυχή, πώς παραστώμεν τώ κριτή, επί βήματος φρικτού, τίθενται θρόνοι φοβεροί καί τών ανθρώπων αι πράξεις διελέγχονται, Τότε ο κριτής αδυσώπητος, Εκεί τό πύρ δεινώς συμπαρίσταται ώσπερ αγρία θάλασσα, σύν ήχω κατακαλύψαι τούς πταίσαντας, Αναλογίζου, ταύτα ψυχή μου, καί τά έργα σου εύθυνον.

Μαρτυρικόν

Τών εν όλω τώ κόσμω Μαρτύρων σου, ως πορφύραν καί βύσσον τά αίματα, η Εκκλησία σου στολισαμένη, δι' αυτών βοά σοι, Χριστέ ο Θεός, Τώ λαώ σου τούς οικτιρμούς σου κατάπεμψον, ειρήνην τή πολιτεία σου δώρησαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Φοβερόν τό μυστήριον καί τό θαύμα παράδοξον! πώς η Παρθένος σέ τόν Κτίστην τών απάντων εβάστασε, καί μετά τόκον πάλιν σώα καί Παρθένος διέμεινεν; ο τεχθείς εξ αυτής, τήν πίστιν στήριξον, τά έθνη πράυνον, καί τόν κόσμον ειρήνευσον, ως φιλόανθρωπος.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Μεσοπεντηκοστής

Ήχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τής σοφίας τό ύδωρ καί τής ζωής, αναβλύζων τώ κόσμω πάντας Σωτήρ, καλείς τού αρύσασθαι, σωτηρίας τά νάματα, τόν γάρ θείον νόμον σου, δεχόμενος άνθρωπος, εν αυτώ σβεννύει, τής πλάνης τους άνθρακας, όθεν εις αιώνας, ου διψήσει, ου ληξει, τού κόρου σου Δέσποτα, Βασιλεύ επουράνιε, διά τούτο δοξάζομεν τό κράτος σου Χριστέ ο Θεός, τών πταισμάτων άφεςιν αιτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοίς δούλοις σου. (Δίς)

Εις τούς Αίνους

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος δ' Αναστάσιμον

Εν τώ Σταυρώ σου Χριστέ, τής αρχαίας κατάρας ηλευθέρωσας ημάς, καί εν τώ θανάτω σου, τόν τήν φύσιν ημών τυραννήσαντα, Διάβολον κατήργησας, εν δέ τή Εγέρσει σου, χαράς τά πάντα επλήρωσας, Διό βοώμέν σοι, ο αναστάς εκ τών νεκρών, Κύριε δόξα σοι. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Πλύνόν με, τοίς δάκρυσί μου Σωτήρ, ότι ρερύπωμαι εν πολλαίς αμαρτίαις, διό καί προσπίπτω σοι, ελεήμον, Ήμαρτον, ελέησόν με ο Θεός.

Μαρτυρικόν

Αγγέλων συμμέτοχοι γεγονάτε, άγιοι Μάρτυρες, εν σταδίω τόν Χριστόν ανδρείως κηρύξαντες, πάντα γάρ τά εν κόσμω κατελίπετε τερπνά, ως ανύπαρκτα, τήν πίστιν δέ, ως άγκυραν ασφαλή εκρατήσατε, όθεν καί τήν πλάνην απελάσαντες, πηγάζετε τοίς πιστοίς ιαμάτων χαρίσματα, απαύστως πρεσβεύοντες, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Κύριε, πρό τού αχράντου σου Σταυρού, τής εορτής μεσοούσης, εν τώ Ιερώ ανήλθες, Ιουδαίους παρρησία διδάσκων τά Μωσέως, καί

εν νόμῳ διὰ σοῦ νομοθετηθέντα, εκπληττόμενοι δέ Χριστέ, τῆς σῆς σοφίας τό ἀφραστον μυστήριον, τήν κατὰ σοῦ σκευωρίαν ἐν εαυτοῖς φθόνῳ ἐμελέτων, Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μή μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες σέ τόν Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Μεσοπεντηκοστής

Ἦχος β΄;

Τέλος ὦν καί ἀρχή, μεσότης τε ἐν μέσῳ, τῆς εορτῆς ἐπέστης, τῷ ἱερῷ Χριστέ μου, πηγάζων μοι τήν ἀφεσιν.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου...

Ἦκουσεν ἡ Σιών τῆς, Ἀναστάσεώς σου, τό θεῖον κράτος Λόγε, καί χαίρει σὺν τοῖς τέκνοις, ὑμνοῦσά σε τόν εὐσπλαγχνον.

Στίχ. Ὁ δέ Θεός Βασιλεὺς ἡμῶν...

Σέλας τό ἐκ Πατρός, ἐξέλαμψας ὁ Λόγος, ἀλλ΄ ἐπ΄ ἐσχάτων χρόνων, ἐφάνης ὡς βροτός μοι, πταισμάτων νέμων ἀφεσιν.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος πλ. δ΄;

Μεσούσης τῆς εορτῆς τοῦ Πάσχα, ἐν τῷ ναῷ ἀνήλθες τοῦ ἱεροῦ, ὁ Σωτήρ ἡμῶν, καί στάς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐτοὺς παρρησία, καί ἔλεγες, Εγώ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου, ὁ ἐμοὶ ἀκολουθῶν, οὐ μή περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ΄ ἔξει τό φῶς τῆς ἀθανάτου ζωῆς.

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Τρία Προσόμοια, δευτερούντες αυτά

Ήχος δ' Κύριε, ανελθών εν τώ Σταυρώ

Πάρεστιν η μεσότης ημερών, των εκ σωτηρίου αρχομένων Εγέρσεως, Πεντηκοστή δέ τή θεία σφραγιζομένων, καί λάμπει τάς λαμπρότητας, αμφοτέρωθεν έχουσα, καί ενούσα τάς δύο, καί παρείναι τήν δόξαν προφαίνουσα, τής δεσποτικής, Αναλήψεως σεμνύνεται.

Ήκουσε καί ευφράνθη η Σιών, ευαγγελισθείσης τής Χριστού Αναστάσεως, οι δέ πιστοί αυτής γόνοι ηγαλλιάσαντο, τούτον θεασάμενοι, καί εκπλύνοντα Πνεύματι ρύπον χριστοκτονίας, ευτρεπίζεται πανηγυρίζουσα, τήν τών εκατέρων ευφρόσυνον μεσότητα.

Ήγγικεν η τού θείου δαψιλής, χύσις επί πάντας, ώσπερ γέγραπται, Πνεύματος η προθεσμία κηρύττει, ημισευθείσα, τής μετά Χριστού θάνατον, καί ταφήν καί ανάστασιν, παρ αυτού δεδομένης, αψεудούς μαθηταίς υποσχέσεως, τήν τού Παρακλήτου δηλούσης επιφάνειαν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Τής εορτής μεσούσης, τής σής Χριστέ Αναστάσεως, καί θείας παρουσίας τού αγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες τών θαυμάτων σου, ανυμνούμεν τά μυστήρια, εν ή κατάπεμψον ημίν τό μέγα έλεος.

Στιχηρά ιδιόμελα

Ήχος α'

Ιωάννου Μοναχού

Πεντηκοστής εφέστηκε η τών ημερών μεσότης, εν ή Χριστός, παραγυμνώσας αμυδρώς θεϊκήν δυναστείαν, Παράλυτον συνέσφιγξε, λόγω αυτόν τής κλίνης εξαναστήσας καί θεοπρεπώς θαυματουργών εν οστρακίνω σώματι, τοίς ανθρώποις εδωρήσατο τήν αιώνιον ζωήν, καί τό μέγα έλεος.

Στίχ. Μνήσθητι τής συναγωγής σου, ής εκτήσω απ' αρχής.

Εν τώ ιερῷ επέστης ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, μεσούσης τῆς εορτῆς, διδάσκων καί ἐλέγχων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους, τοὺς Φαρισαίους, καί Γραμματεῖς, καί βοῶν παρρησία πρὸς αὐτούς, ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με, καί πινέτω ὕδωρ ζωηρόν, καί οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ πιστεύων τῇ ἐμῇ χρηστότητι ποταμοὶ ρεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ζωῆς αἰωνίου, Ὡς τῆς ἀγαθότητος, καί τῆς εὐσπλαγχνίας σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, Δόξα σοι.

Ἦχος β'

Στίχ. Ὁ δέ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν, πρὸ αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ὅτε τό μέσον τῆς εορτῆς επέστη, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τό ἱερόν, καί ἐδίδασκε λέγων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους, ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καί πινέτω, ὕδωρ ζωηρόν αἰώνιον, καί οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ποταμοὶ ρεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ, καί ἔξει τό φῶς τῆς ζωῆς.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Μεσούσης τῆς εορτῆς, διδάσκοντός σου Σωτήρ, ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι, Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες, ὅτι σύ εἶ ἡ σοφία, ἡ κατασκευάσασα τὸν κόσμον, Δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Μεσούσης τῆς εορτῆς, διψώσάν μου τήν ψυχὴν, εὐσεβείας πότισον νάματα ὅτι πάσι Σωτήρ ἐβόησας, ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με καί πινέτω, Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστέ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῳ

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ὁ πάντων ἐπιστάμενος, τῶν καρδιῶν λογισμοὺς ἐν μέσῳ ἀνέκραζε τοῦ ἱεροῦ ἐστηκώς, τοῖς ψεύσταις λέγων ἀλήθειαν, Τί ζητεῖτε πιάσαι, ἐμέ τὸν ζωοδότην, εορτῆς μεσαζούσης, ἐκβοῶν παρρησία, Μὴ τὴν κατ' ὅψιν κρίσιν κρίνετε παράνομοι. (Δίς)

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. α'

Τὸν συνάναρχον Λόγον

Δεσπότης τῶν ὅλων ἐν τῷ ναῷ ἐστηκώς, εορτῆς μεσαζούσης, Πεντηκοστῆς τῆς σεπτῆς, τοῖς Ἑβραίοις προσλαλῶν, διελέγχει τρανῶς, ἐν παρρησίᾳ πολλή, ὡς Βασιλεὺς ὢν καί Θεός, τὴν

τύραννον αὐτῶν τόλμαν, ἡμῖν δε πάσι δωρεΐται, δι᾽
εὐσπλαγχνίαν τό μέγα ἔλεος. (Δίς)

Ο Κανὼν τοῦ Ἦχου δ᾽

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς

Μέσσην εορτῶν τῶν μεγίστων αινέσω,

Ποίημα Θεοφάνους

Ωδή α᾽; Ο εἰρμός

Θαλάσσης τό ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἵχνεσιν, ὁ παλαιός
πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τήν
δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Μεγάλαι τῆς υπέρ νούν σου Δέσποτα, θείας σαρκώσεως,
εὐεργεσίαι λάμπουσιν ἡμῖν, δωρεαί τε καί χάριτες, καί θεϊκαί
λαμπρότητες, ἀγαθοδότης ἀναβρύουσαι.

Επέστης μαρμαρυγὰς θεότητος, ἐξαποστέλλων Χριστέ, τῆς
εορτῆς ἐν μέσῳ προφανώς, εορτή γάρ χαρμόσυνος, τῶν
σωζομένων πέφυκας, καί σωτηρίας ἡμῖν πρόξενος.

Σοφία, δικαιοσύνη, Κύριε, καί ἀπολύτρωσις, παρὰ Θεοῦ σύ
γέγονας ἡμῖν, ἀπό γῆς πρὸς οὐράνιον, διαβιβάζων ὕψωμα, καί
Πνεῦμα θεῖον χαριζόμενος.

Θεοτοκίον

Ἡ σάρξ σου διαφθοράν ἐν μνήματι, οὐκ εἶδε Δέσποτα, ἀλλ᾽
ὡς συνέστη ἀνευθεν σποράς, τήν φθοράν οὐκ ἐδέξατο, ἀκολουθία
φύσεως ὑπερουσίως μὴ δουλεύσασα.

Ο Κανὼν τοῦ Ἦχου πλ. δ᾽

Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης

Ωδή α᾽; Θάλασσαν ἐπηξας

Ἐθνη κροτήσατε, Εβραῖοι θρηνήσατε, ὁ ζωοδότης γάρ Χριστός,
τά δεσμά διέρρηξε τοῦ Ἄδου καί νεκρούς ἀνέστησε, καί νόσους
εθεράπευσε τῷ λόγῳ, Οὗτος ἐστὶν ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ δούς ζωὴν τοῖς
πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Θαύμα παρέδειξας, τό ὕδωρ εἰς οἶνον μετελθὼν, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ
ποταμούς, μετατρέψας Δέσποτα εἰς αἷμα, καί νεκρούς ἀνέστησας,
σημεῖον τοῦτο δεύτερον τελέσας, Δόξα Σωτήρ τῇ ἀφάτῳ σου βουλή,
δόξα τῇ κενώσει σου, δι᾽ ἣς ἐκαίνισας ἡμᾶς.

Ρεῖθρον ἀνάστων, ὑπάρχων Κύριε, ζωῆς ἀληθινῆς, σύ εἶ ἡ
ἀνάστασις ἡμῶν, θέλων ἐκοπίασας Σωτήρ μου, καί ἐκὼν ἐδίψησας,

τοῖς νόμοις τῆς φύσεως υπεῖκων, καί εἰς Σιχάρ ἀφικόμενος σαρκί, τό ὕδωρ ἐζήτησας, τῇ Σαμαρείτιδι πιεῖν.

Ἄρτους εὐλογήσας, ἰχθύας ἐπλήθυνας, ὁ ἀκατάληπτος Θεός, καί λαούς ἐχόρτασας ἀφθόνως, καί πηγὴν ἀέναον σοφίας, τοῖς διψώσιν ἐπηγγείλω, Σὺ εἰ, Σωτὴρ, ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ δούς ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνόματι τῷ σῷ.

Δόξα...

Τρία συνάναρχα δοξάζω καί σύνθρονα, Πατέρα ἀναρχον Θεόν, καί Υἱόν συνάναρχον, καί Πνεῦμα συναῖδιον Υἱῷ, τὴν μίαν τρισυπόστατον οὐσίαν, μίαν ἀρχὴν υπεράρχιον ὑμνῶν, ἀνάρχου θεότητος καί οὐσιότητος τιμῷ.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μόνη ἐχώρησας τόν κτίστην τόν ἴδιον, Θεογεννήτορ ἐν γαστρὶ, καί σαρκί ἐκύησας ἀφράστως, καί Παρθένος ἐμεινας, μηδέν τῆς παρθενίας λυμανθείσης, τούτον ἀγνή, ὡς Υἱόν σου καί Θεόν, ἀπαύστως ἰκέτευε υπέρ τῆς ποιμένης σου αἰί.

Καταβασία

Θάλασσαν ἐπηξας, βυθίσας σύν ἅρμασι τόν ἀλαζόνα Φαραῶ καὶ λαόν διέσωσας ἀβρόχως Κύριε, καί εἰσήγαγες αὐτοὺς εἰς ὅρος ἀγιάσματος, βοώντας, Ἄσωμέν σοι τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὠδὴν ἐπινίκιον, τῷ ἐν πολέμοις κραταιῷ.

Ωδὴ γλ' 39; Ὁ εἰρμός

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καί καταφυγὴ καί στερέωμα.

Ναμάτων ζωοποιῶν, τῇ Εκκλησίᾳ τὰς πηγὰς ἡνοιξας, Εἰ τις διψᾷ, πρόθυμος, ἴτω καί πινέτω, βοὼν Ἀγαθέ.

Ἐκ γῆς μὲν πρὸς οὐρανόν, ἀνυψωθῆναι προφανῶς ἔλεγες, ἐξ οὐρανοῦ Πνεῦμα δέ, πέμπειν ἐπηγγείλω τό ἅγιον.

Θεοτοκίον

Ὁ φύσει ζωοποιός, καί ἐκ Παρθένου γεννηθεὶς Κύριος, πάσι πιστοῖς δεδώρηται, τὴν ἀθανασίαν ὡς εὐσπλαγχνος, Ἄλλος, Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Μὴ τὴν κατ' 39; ὁψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι, διδασκων ἔλεγεν ὁ Δεσπότης, ὡς ἐπέστη τῷ ἱερῷ, καθὼς γέγραπται, μεσοῦσης τῆς νομικῆς εορτῆς.

Μὴ τὴν κατ' 39; ὁψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι, Χριστός γάρ ἦλθεν, ὃν περ ἐκάλουν οἱ Προφῆται, ἐκ Σιών ἐλευσόμενον, καί

κόσμον ανακαλούμενον.

Ει καί τοίς λόγοις ου πιστεύετε Ιουδαίοι, τοίς έργοις πείσθητε τού Δεσπότου, τί πλανάσθε αθετούντες τόν άγιον, όν έγγραψεν εν τώ νόμω Μωσής;

Ει τόν Μεσσίαν πάντως δεί ελθείν Ιουδαίοι, Χριστός δέ ήλθε ο νύν Μεσσίας, τί πλανάσθε αθετούντες τόν Δίκαιον, όν έγγραψεν εν τώ νόμω Μωσής.

Δόξα...

Σέ προσκυνούμεν Πάτερ άναρχε τή ουσία, υμνούμεν άναρχον τόν Υιόν σου, καί τό Πνεύμα ευσεβώς τό πανάγιον, ως ένα τά Τρία φύσει Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εις τής Τριάδος ών, γενόμενος σάρξ ωράθης, ου τρέψας Κύριε τήν ουσίαν, ουδέ φλέξας τής τεκούσης τήν άφθορον γαστέρα, Θεός ών όλος καί πύρ.

Καταβασία

Εστερεώθη η καρδιά μου εν Κυρίω, υψώθη κέρας μου εν Θεώ μου, επλατύνθη επ' εχθρούς μου τό στόμα μου, ευφράνθη εν σωτηρίω σου.

Καθίσματα Ήχος πλ. δ'.

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εστηκώς εν τώ μέσω τού ιερού, μεσαζούσης ενθέως τής εορτής, ο διψών, ανέκραζες, ερχέσθω πρός με καί πινέτω, ο γάρ πίνων εκ τούτου, τού θείου νάματος, ποταμούς εκ κοιλίας, εκρεύσει δογμάτων μου, όστις δέ πιστεύει, εις εμέ τόν σταλέντα, εκ θείου Γεννήτορος, μετ' εμού δοξασθήσεται, Διά τούτο βοώμέν σοι, Δόξα σοι, Χριστέ ο Θεός, ότι πλουσίως εξέχεας τά νάματα, τής σής φιλανθρωπίας τοίς δούλοις σου.

Δόξα... Καί νύν...

Τής σοφίας τό ύδωρ καί τής ζωής αναβρύζων τώ κόσμω, πάντας Σωτήρ, καλείς τού αρύσασθαι, σωτηρίας τά νάματα, τόν γάρ θείον νόμον σου, δεχόμενος άνθρωπος, εν αυτώ σβεννύει, τής πλάνης τούς άνθρακας, όθεν εις αιώνας, ου διψήσει, ου λήψει, τού κόρου σου Δέσποτα βασιλεύ επουράνιε, Διά τούτο δοξάζομεν, τό κράτος σου, Χριστέ ο Θεός, τών πταισμάτων άφεσιν αιτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοίς δούλοις σου.

Ωδή δ'. Ο Ειρμός

Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ηλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ρήξας θανάτου τάς πύλας τή σή δυνάμει, οδού ζωής εγνώρισας τής αθανασίας, πύλας δέ διήνοιξας, τοίς πίστει κραυγάζουσι, Δόξα τή δυνάμει σου, Κύριε.

Τήν μεσότητα τών όλων, καί τέλος έχων, καί τής αρχής ως άναρχος περιδεδραγμένος, έστης εν τώ μέσω, βοών, Τών θείων θεόφρονες, δεύτε δωρεών απολαύσατε.

Ως Θεός καί πάντων έχων τήν εξουσίαν, ως δυνατός τό κράτος καθελών τού θανάτου πέμπειν επηγγείλω Χριστέ, τό Πνεύμα τό άγιον, τό εκ Πατρός προερχόμενον.

Θεοτοκίον

Νέμεις πλουσίως τήν χάριν, τοίς σέ υμνούσι, καί τόν εκ σου τεχθέντα προαιωνιον Λόγον, Μήτερ απειρόγαμε, πταισμάτων τήν άφεσιν, τούτοις αιτουμένη πανάχραντε.

Άλλος

Ο Προφήτης Αββακούμ

Ει Μεσσίαν δει ελθείν, ο δέ Μεσσίας Χριστός εστι, παράνομοι; τί απιστείτε αυτώ; ιδού παραγέγονε, καί μαρτυρεί ά αυτός ποιεί, τό ύδωρ οίνον εποί ησε, Παράλυτον λόγω συνέσφιγξεν.

Μή συνιέντες τάς Γραφάς, πλανάσθε πάντες υμείς Εβραίοι άνομοι, όντως γάρ ήλθε Χριστός, καί πάντας εφώτισε, καί εν υμίν έδειξε πολλά σημεία καί τεράστια, καί μάτην αρνείσθε τήν όντως ζωήν.

Εν έργον έδειξα ημίν, καί πάντες ήδη θαυμάζετε, ανέκραζε τοίς Ιουδαίοις Χριστός, υμείς περιτέμνετε, καί εν Σαββάτω άνθρωπον, φησίν, εμοί δέ τί εγκαλείτε λοιπόν, εγείραντι λόγω Παράλυτον.

Έργα εποίησα πολλά, καί διά ποίον έργον λιθάζετέ με; τοίς Ιουδαίοις Χριστός, ελέγχων ανέκραζεν, ότι άνθρωπον υγιή όλον λόγω εποίησα; μή κρίνετε κατ'όψιν άνθρωποι.

Εν Αποστόλοις ενεργών, καί εν Προφήταις αυτός επαναπαυόμενος, μετά τού Πνεύματος, τό άχραντον γέννημα, τής πατρικής φύσεως Χριστέ, τά έθνη πρόσ σήν επίγνωσιν, ανήγες τών σημείων σου.

Δόξα...

Τριάς αμέριστε μονάς, άναρχε Πάτερ, Υιέ, καί Πνεύμα άγιον η εν μονάδι Τριάς, ομότιμε, σύνθρονε ζωοποιέ, άκτιστε Θεέ, σώζε τούς ανυμνούντάς σε, καί ρύσαι κινδύνων καί θλίψεων.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η εν γαστρί σου τόν Θεόν, απεριγράπτως χωρήσασα Θεόνυμφε, Παρθενομήτορ αγνή μή παύση πρεσβεύουσα υπέρ ημών, όπως διά σου ρυσθώμεν τών περιστάσεων, πρός σέ γάρ αεί καταφεύγομεν.

Καταβασία

Ο Προφήτης Αββακούμ, τοίς νοεροίς οφθαλμοίς προεώρα Κύριε, τήν παρουσίαν σου, διό καί ανέκραζεν, Από θαιμάν ήξει ο Θεός, Δόξα τή δόξη σου Χριστέ, δόξα τή συγκαταβάσει σου.

Ωδή ε' Ο ειρμός

Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφων, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε.

Τών θείων εορτών, τήν μεσότητα φθάσαντες, τό τέλειον τής ενθέου, αρετής εξασκήσαι, σπουδάσωμεν θεόφρονες.

Ως όντως ιερά η παρούσα πανήγυρις, μεσότητα τών μεγίστων, εορτών γάρ ορίζει, καί λάμπει αμφοτέρωθεν.

Θεοτοκίον

Νούς αρχαγγελικός ουκ ισχύει νοήσαι σου, τόν άφραστον εκ Παρθένου, καί πανάχραντον τόκον, Σωτήρ μου πολυέλεε.

Άλλος

Κύριε, ο Θεός ημών

Θαύμασι κατεκόσμησας, τούς, Αποστόλους σου, τέρασιν εμεγάλυνας τούς Μαθητάς εν παντί τώ κόσμω, δοξάσας Σωτήρ ημών, καί δούς αυτοίς τήν βασιλείαν σου.

Άπαντα κατεφώτισαν, τής γής τά πέρατα θαύματι καί διδάγμασιν οι Μαθηταί, καί ποικίλοις τρόποις, τόν λόγον κηρύξαντες, Χριστέ Σωτήρ τής βασιλείας σου.

Αίνεσιν αναπέμπομεν τή βασιλεία σου, ύμνον σοι δε προσάγομεν, τώ δι' ημάς επί γης οφθέντι, καί κόσμον φωτίσαντι καί τόν Αδάμ ανακαλέσαντι.

Δόξα...

Δόξα σοι Πάτερ άγιε, Θεέ αγέννητε, δόξα σοι Λόγε άχρονε μονογενές, δόξα σοι τό Πνεύμα, τό θείον καί σύνθρονον, καί Ομοούσιον Πατρί καί Υιώ.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Γέγονεν η κοιλία σου αγία τράπεζα, έχουσα τόν ουράνιον άρτον, εξ ου πάς ο τρώγων, ου θνήσκει, ως έφησεν, ο τού παντός Θεογεννήτορ τροφεύς.

Καταβασία

Κύριε ο Θεός ημών, ειρήνην δός ημίν, Κύριε ο Θεός ημών, κτήσαι ημάς, Κύριε, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν τό όνομά σου ονομάζομεν.

Ωδή ς#39; Ο Ειρμός

Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι#39; οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι.

Μεσίτης, Πεντηκοστής, εφέστηκε σήμερον, ένθεν τού θείου μέν Πάσχα, θειοτάτω φέγγει καταυγασθείσα, εκείθεν δέ, τού Παρακλήτου λάμπουσα χάριτι.

Ελάλεις, εν τώ ναώ Χριστέ παριστάμενος, τών Ιουδαίων τοίς δήμοις, τήν οικείαν δόξαν αποκαλύπτων, καί προφαίνων, τήν συμφυϊαν πρός τόν γεννήτορα.

Θεοτοκίον

Γενού μου, προστασία καί τείχος ακράδαντον, τών κοσμικών με σκανδάλων, λυτρουμένη μόνη Θεογεννήτορ, καί ταίς θείαις, φωτοχυσίαις καταλαμπρύνουσα.

Άλλος

Ως ύδατα θαλάσσης

Ο πάντα περιέπων τά πέρατα ανήλθες Ιησού, καί edίδασκες, εν τώ ιερώ τούς όχλους, τόν λόγον τής αληθείας, τής εορτής μεσούσης, ως Ιωάννης βοά.

Ανέπτυξας τά χείλη σου Δέσποτα, εκήρυξας τώ κόσμω, τόν άχρονον Πατέρα καί τό πανάγιον Πνεύμα, τό συγγενές αμφοτέρων, φυλάττων, καί μετά σάρκωσιν.

Τό έργον τού Πατρός ετελείωσας, τοίς έργοις επιστώσω τούς λόγους σου ίάσεις τελών Σωτήρ καί σημεία, Παράλυτον ανορθών, λεπρούς καθαίρων, καί τούς νεκρούς ανιστών.

Ο άναρχος Υιός, αρχή γέγονε, λαβών τό καθ#39; ημάς, ενηνθρώπησε, καί μέσον τής εορτής edίδασκε λέγων, Προσδράμετε τή πηγή τή αενάω, ζωήν αρύσασθαι.

Δόξα...

Τὴν μίαν ἐν Τριάδι θεότητα, οὐσίαν τρισυπόστατον ἀκτιστον, ἀμέριστον πάντες δοξολογούμεν, Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ὡς τρία οὐσαν καὶ ἓν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνούμεν σε, Παρθένον καὶ Μητέρα δοξάζομεν, σε μόνην ἀγνή Θεόνυμφε Κόρη, ἐκ σοῦ γάρ ὄντως Θεός ἐσαρκώθη, ζωοποιήσας ἡμᾶς.

Καταβασία

Ὡς ὕδατα θαλάσσης φιλάνθρωπε, τὰ κύματα τοῦ βίου χειμάζει με, διό, ὡς Ἰωνάς, σοὶ κραυγάζω Λόγε, Ἀνάγαγε ἐκ φθοράς τὴν ζωὴν μου, εὐ σπλαγχνε Κύριε.

Κοντάκιον Ἦχος δ΄

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τῆς εορτῆς τῆς νομικῆς μεσαζούσης, ὁ τῶν ἀπάντων Ποιητῆς καὶ Δεσπότης, πρὸς τοὺς παρόντας ἔλεγες, Χριστέ ὁ Θεός, Δεῦτε καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ ἀθανασίας, ὅθεν σοι προσπίπτομεν, καὶ πιστῶς ἐκβοώμεν, Τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι ἡμῖν, σὺ γάρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος

Τὴν χερσωθείσάν μου ψυχὴν, πταισμάτων ἀνομίαις, ροαῖς τῶν σῶν αἱμάτων κατάρδευσον, καὶ δείξον καρποφόρων ἀρεταῖς, σὺ γάρ ἐφης πάσι, τοῦ προσέρχεσθαι πρὸς σέ Λόγε Θεοῦ πανάγιε, καὶ ὕδωρ ἀφθαρσίας ἀρύεσθαι, ζών τε καὶ καθαίρον ἀμαρτίας, τῶν ὑμνούντων τὴν ἐνδοξον καὶ θεῖαν σου Ἐγερσιν παρέχων ἀγαθέ, τὴν ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐνεχθείσαν ἀληθῶς τοῖς Μαθηταῖς σου, Πνεύματος ἰσχύν, τοῖς σέ Θεόν γινώσκουσι, σὺ γάρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ὡδὴ ζ΄ Ὁ Εἰρμός

Ὡς ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μάλλον, ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον, Ἐυλογημένος εἰ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἰσχυῖ Σώτερ τὴν τοῦ θανάτου λύσας δύναμιν τρίβον τῆς ζωῆς ἐγνώρισας τοῖς θνητοῖς, εὐχαρίστως σοι κραυγάζουσιν, Εὐλογημένος εἰ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Σάρκα φοροῦντα, τεθεαμένοι οὐκ ἐπέγνωσαν, δῆμοι τῶν Εβραίων Λόγε σε τοῦ Θεοῦ, ἀλλ΄ ἡμεῖς σοι ἀναμέλπομεν, Εὐλογημένος εἰ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου, Κύριε.

Θεοτοκίον

Τό τού υψίστου, ηγιασμένον θείον σκήνωμα, χαίρε, διά σου γάρ δέδοται η χαρά, Θεοτόκε τοίς κραυγάζουσιν, Ευλογημένη συ εν γυναιξίν, υπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Άλλος

Τών Χαλδαίων η κάμινος

Σαρκικώς εκοπίασας, η ανάπαυσις πάντων, εκουσίως εδίψησας, η πηγή τών θαυμάτων, τό ύδωρ εζήτησας, ύδωρ τό ζών Ιησού επαγγειλάμενος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, γυναικί προσωμίλεις, διαλέγων τήν άνοιαν, τών ανόμων Εβραίων, η μέν γάρ επίστευσεν, Υιόν σε είναι Θεού, οι δέ ηρνήσαντο.

Ύδωρ ζών τό αλλόμενον, ύδωρ αθανασίας, η πηγή η αιίζως, παρέχει ν επηγγείλω, τοίς πίστει τό Πνεύμά σου, προσδεχομένοις Σωτήρ τό προϊόν εκ Πατρός.

Πέντε άρτοις εξέθρεψας, χιλιάδας πεινώντων, καί τού κόρου τά λείψανα εις άλλας μυριάδας, Σωτήρ επερίσσευσας, δεικνύς τήν δόξαν σου τοίς ιεροίς Μαθηταίς.

Ο εσθίων τόν άρτον σου, ζήσεται αιωνίως, καί ο πίνων τό αίμά σου, εν σοί μένει Σωτήρ μου, καί σύ εν αυτώ μένεις, καί αναστήσεις αυτόν, εν τή εσχάτη ροπή.

Εθαυμάστωσας Δέσποτα, τήν σήν οικονομίαν, πιστωσάμενος θαύμασι τήν θείαν εξουσίαν, τάς νόσους απήλασας, νεκρούς ανέστησας, τυφλούς εφώτισας ως Θεός.

Τούς λεπρούς εκαθάρισας, τούς χωλούς ανωρθώσω, παραλύτους συνέσφιγξας Αιμόρρουν θεραπεύσας, επέζευσας πέλαγος δεικνύς τήν δόξαν σου τοίς Ιεροίς Μαθηταίς.

Δόξα...

Προσκυνούμεν σου Κύριε τόν άχρονον Πατέρα, καί τήν χάριν τού Πνεύματος, ήν τοίς σοίς Αποστόλοις Θεός ήν διένειμας, εξαποστέλλων αυτούς επί τό κήρυγμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν γαστρί σου εχώρησας τόν αχώρητον Λόγον, εκ μαζών σου εθήλασας, τού κόσμου τόν τροφέα, αγκάλαις εβάστασας, τόν παροχέα ημών, Θεογεννήτορ αγνή.

Καταβασία

Τών Χαλδαίων η κάμιнос, πυρί φλογιζομένη, εδροσίζετο πνεύματι, Θεού επιστασία, οι Παῖδες υπέψαλλον, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η#39; Ο Ειρμός

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί Παῖδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωραίος εκ τάφου αναστάς, τή τής θεότητος δόξη κοσμούμενος, τοίς, Αποστόλοις σου Κύριε, επεφάνης, τήν τού Πνεύματος, επαγγελλλόμενος αυτοίς, πέμπειν ενέργειαν, τοίς βοώσι, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Νεκρώσας τόν Άδην ως Θεός, ζωαρχικώτατε, πάσιν επήγασας ζωήν αιώνιον, ήν περ νύν, εικονίζουσι φανότατα, τών λαμπροφόρων ημερών τούτων αι χάριτες, τοίς βοώσι, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ακτίνας ως ήλιος Χριστέ, δικαιοσύνης φανείς, κόσμω απέστειλας, τούς Αποστόλους σου φέροντας, σέ τό φώς τό ακατάληπτον, καί τής αγνοίας τήν αχλύν αποδιώκοντας, καί βοώντας, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ιδού νύν εξέλιπε σαφώς, εκ τής Ιούδα φυλής άρχων ηγούμενος, σύ γάρ πανάμωμε τέτοκας, τά αυτώ πρίν αποκείμενα, τήν προσδοκίαν τών εθνών, Χριστόν ώ ψάλλομεν, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Άλλος

Άγγελοι καί πυρανοί

Δεύτε ίδετε λαοί, τόν επί θρόνου δόξης ανυμνούμενον υπό λαών ανόμων βλασφημού εν Προφήταις μενον, καί ιδόντες υμνείτε, τον Μεσσίαν προρρηθέντα.

Σύ εί όντως ο Χριστός, ο εις τόν κόσμον τούτον προερχόμενος, εξ ού η σωτηρία, καί η άφεσις, τών πατρώων σφαλμάτων, σύ η όντως ζωή τών σοί πεπιστευκότων.

Η σοφία τού Θεού, τής εορτής μεσούσης, καθώς γέγραπται, τώ ιερώ επέστη καί edίδασκεν, ότι όντως αυτός ήν, ο Μεσσίας Χριστός, δι#39; ού η σωτηρία.

Εν τοῖς Σάββασι Χριστός, καί ἐν ἡμέραις ὅλαις ἐπεδείκνυτο, τὰ τῶν σημείων ἔργα ἐξίωμενος, τοὺς ἐν νόσοις ποικίλαις, ἀλλ’ οὐ πλάνος λαός, θυμῷ ἐνεκοτεῖτο.

Τὸν Παράλυτον φησί, τὸν δὲ χρόνοις πλείστοις κατακείμενον, ἐν τῷ Σαββάτῳ οὗτος ἐθεράπευσεν, καί παρέβη τὸν νόμον, Ἰουδαῖοι Χριστῷ, πικρῶς ἐλοιδοροῦντο.

Οὐ Μωσῆς, ὑμῖν φησί, τὸν νόμον δούς κελεύει περιτέμνεσθαι; καί ἐν Σαββάτῳ ἄνδρα περιετέμνετο, ἵνα μήπως ὁ νόμος τῶν πατέρων λυθῇ, Χριστός τοῖς Ἰουδαίοις.

Οἱ ἀγνώμονες παντί, οἱ ἐν ἐρήμῳ πάσαι παροικήσαντες, τὸν ευεργέτην φθόνῳ, κατενέσκηπτον βλασφημοῦντες, κὶ νούντες, τὰς ἀδίκους γλώσσας, κενὰ προσμελετώντες.

Δόξα...

Εἰς Θεός οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκστάντος εἰς Υἱότητα, οὐδὲ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ’ ἰδίᾳ καὶ ἀμφῶ, φῶς Θεὸν τὰ τρία, δοξάζω, εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Πῶς ἐγέννησας εἰπέ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως προεκλάψαντα, καὶ σὺν ἀγίῳ Πνεύματι ὑμνοῦμενον, ἢ ὡς οἶδεν ὁ μόνος εὐδοκήσας ἐκ σοῦ τεχθῆναι Θεοτόκε.

Καταβασία

Ἄγγελοι καὶ οὐρανοὶ τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ἐποχοῦμενον, καὶ ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξαζομενον, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογείται

Ωδὴ θ’ ὁ Εἰρμός

Λίθος ἀχειρότητος ὅρους, ἐξ ἀλαξέυτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Νέαν καὶ καινὴν πολιτείαν, παρὰ Χριστοῦ μεμαθηκότες ταύτην μέχρι τέλους φυλάττειν διαφερόντως πάντες, σπουδάζωμεν, ὅπως ἀγίου Πνεύματος, τὴν παρουσίαν ἀπολαύσωμεν.

Σὺ μου τό θνητὸν Ζωοδότα, περιβολὴν ἀθανασίας, καὶ τῆς ἀφθαρσίας τὴν χάριν, ἐνδύσας Σῶτερ συνεξανέστησας, καὶ τῷ Πατρὶ προσήγαγες τὸν χρόνιον μου λύσας πόλεμον.

Εἰς τὴν ἐπουράνιον πάλιν, διαγωγὴν ἀνακληθέντες, τῇ τῆς μεσιτείας δυνάμει, τοῦ κενωθέντος μέχρι καὶ δούλου μορφῆς καὶ

ημάς ανυψώσαντος, τούτον αξίως μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον

Ως ρίζαν, πηγὴν καὶ αἰτίαν, τῆς αφθαρσίας σε Παρθένε πάντες
οἱ πιστοὶ πεπεισμένοι, ταῖς ευφημίαις καταγεραίρομεν, σύ γάρ τὴν
ενυπόστατον, αθανασίαν ἡμῖν ἔβλυσας.

Ἄλλος

Αλλότριον τῶν μητέρων

Τῆς εορτῆς μεσαζούσης τῶν Ἰουδαίων, ἀνήλθες ὁ Σωτὴρ μου
ἐπὶ τό ἱερόν σου, καὶ ἐδίδασκες πάντας, εθαύμαζον δέ Ἰουδαῖοι, καὶ
πόθεν οὗτος οἶδε γράμματα, μή μεμαθηκώς; ἔλεγον.

Ἰάματα χαρισμάτων ὁ λυτρωτὴς μου πηγάζων ἐπετέλει τέρατα
καὶ σημεῖα, φυγαδεύων τὰς νόσους, ἰώμενος τοὺς ἀσθενούντας,
ἀλλ’ Ἰουδαῖοι ἐξεμαίνοντο, τῷ πλήθει τῶν θαυμάτων αὐτοῦ.

Τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους ὁ λυτρωτὴς μου, ἐλέγχων ἀνεβόα, Μὴ
κρίνετε κατ’ ὅψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνετε, καὶ γάρ ὁ
νόμος καὶ ἐν Σαββάτῳ περιτέμνεσθαι, κελεύει πάντα ἄνθρωπον.

Τὰ μείζονα τῶν θαυμάτων τοῖς Μαθηταῖς σου, Σωτὴρ ὡς
ἐπηγγείλω, παρέσχες, ἀποστείλας, εἰς τὰ ἔθνη κηρύξαι τὴν δόξαν
σου, οἱ δέ τῷ κόσμῳ, ἐκήρυττόν σου τὴν Ἀνάστασιν, τὴν χάριν καὶ
τὴν σάρκωσιν.

Εἰ ἄνθρωπον περιτέμνετε ἐν Σαββάτῳ, μήπως λυθὴ ὁ νόμος,
νῦν ἐμοὶ τί χολάτε, ὅτι ἄνθρωπον ὅλον ἐποίησα υγιή λόγῳ; κατὰ τὴν
σάρκα ὑμεῖς κρίνετε φησὶ τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός!

Ὁ τὴν ξηρὰν θεραπεύσας χεὶρά τῷ λόγῳ, τὴν ξηρανθείσαν
πάλαι γῆν τῆς ἐμῆς καρδίας, ἰασάμενος Λόγε, ἀνάδειξόν με
καρποφόρον, ἵνα ἐργάσωμαι καγὼ Σωτὴρ, καρπούς ἐν μετανοίᾳ
θερμῇ.

Λεπρώσάν μου τὴν καρδίαν ἀποκαθάρας, καὶ τῆς ψυχῆς μου
Λόγε τὰ ὄμματα φωτίσας, ἐπὶ κλίνης οδύνης μου, κείμενον
ἀνόρθωσόν με, ὡς τὸν παράλυτον ἀνέστησας, ἐν κλίνῃ
κατακείμενον.

Δόξα...

Αλλότριον τοῖς ἀνόμοις ἐστὶ τό σέβειν, τὴν ἀναρχὸν Τριάδα
Πατέρα καὶ Υἱόν τε, καὶ τό ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἀκτιστὸν
παντοκρατορίαν, δι’ ἧς ὁ σύμπας κόσμος ἡδραστὰι, τῷ κράτει
τῆς ἰσχύος αὐτῆς.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Εχώρησας ἐν γαστρί σου Παρθενομήτορ, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν Ζωοδότην ὃν υμνεῖ πάσα κτίσις, καὶ τρέμουσιν οἱ ἄνωθρόνιοι, Αὐτὸν δυσώπει παμμακάριστε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καταβασία

Ἀλλότριον τῶν μητέρων ἡ παρθενία, καὶ ξένον ταῖς παρθένοις ἡ παιδοποιΐα, ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε, ἀμφότερα ὠκονομήθη, διό σε πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Εξαποστειλᾶριον

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς

Ὁ τὸν κρατήρα ἔχων, τῶν ἀκενώτων δωρεῶν, δὸς μοι ἀρύσασθαι ὕδωρ, εἰς ἀφесιν ἀμαρτιῶν, ὅτι συνέχομαι δίψῃ, εὐσπλαγχνε μόνε οἰκτίρμον. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἰστώμεν Στίχους δὲ καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια.

Ἦχος δὲ;

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ἡ σοφία καὶ δύναμις, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, Λόγος ὁ αἰδιος, καὶ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἐν ἱερῷ παρεγένετο, σαρκί καὶ ἐδίδασκεν Ἰουδαίᾳ ἀγνώμονας, καὶ ὦν τοὺς λαοὺς, τοὺς δεινούς καὶ εθαύμαζον, τῆς σοφίας τὸν πλούτον ἐκβοῶντες, Πόθεν γράμματα γινώσκει παρὰ οὐδενός μή μεμαθηκώς; (Δίς)

Γραμματεῖς ἐπεστόμιζεν, Ἰουδαίους διήλεγχεν, ὁ Μεσσίας Κύριος, ἐκβοῶν αὐτοῖς, Μὴ τὴν κατὰ ὅψιν παράνομοι, ὡς ἀδικοὶ κρίνετε, ἐν Σαββάτῳ γάρ ἐγώ, τὸν Παράλυτον ἡγεῖρα, ὅθεν Κύριος, τοῦ Σαββάτου υπάρχω, καὶ τοῦ νόμου, τί ζητεῖτέ με φονεῦσαι, τὸν τοὺς θανόντας ἐγείραντα;

Μωϋσέα ἐλίθασαν οἱ δεινοὶ καὶ παράνομοι, Ἰουδαίων σύστημα τὸ ἀχάριστον, τὸν Ἡσαΐαν δὲ ἐπρίσαν, ξυλίνῳ ἐν πρίονι, ἐν βορβόρῳ τὸν σοφόν, Ἱερεμίαν ἐνέβαλον, τὸν δὲ Κύριον, ἐν Σταυρῷ ἀνυψοῦντες, ἐπεβόων, Τὸν ναὸν ὁ καταλύων, σῶσον σαυτὸν καὶ πιστεύσομεν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος δὲ;

Ἀνατολίου

Φωτισθέντες ἀδελφοί, τῇ Ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ φθάσαντες τὸ μέσον τῆς εορτῆς τῆς δεσποτικῆς, γνησίως

φυλάξωμεν τάς εντολάς τού Θεού, ίνα άξιοι γενώμεθα, καί τήν Ανάληψιν εορτάσαι, καί τής παρουσίας τυχείν τού αγίου Πνεύματος.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά καί εκ τού Κανόνος τής Εορτής, Ωδή γ' καί ς'.

Κοινωνικόν

Ο τρώγων μου τήν Σάρκα, καί πίνων μου τό Αίμα, εν εμοί μένει, καγώ εν αυτώ, είπεν ο Κύριος.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Ε ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Σαμαρείτιδος γ'

Ήχος δ' Ο εξ υψίστου κληθείς

Παρά τό φρέαρ Χριστός τήν Σαμαρείτιν, ευρών εξητήσατο, ύδωρ πιείν εξ αυτής, διψών τήν ταύτης διόρθωσιν, καί σωτηρίαν, ό καί εγνώσθη έργοις πληρούμενον, ταύτην γάρ άνέλκουσαν πόμα τού ύδατος, αυτός άνέλκει, καί πόματος, πληροί τού ζώντος, τοίς συμπολίταις διαγορεύουσαν, ιδού ο πάλαι, εν τώ νόμω ρηθείς Μεσσίας Χριστός, επεφάνη ως άνθρωπος, εννοιών κεκρυμμένων, εκκαλύπτων τά απόρρητα.

Ιδού Μεσσίας Χριστός τοίς εν τή πόλει, εν γή πεφανέρωται, η Σαμαρείτις φησίν, ο γεγραμμένος ελεύσεσθαι, εν νόμω πάλαι, Προφήτης μέγας, Θεός καί άνθρωπος, ός καί τά πρακτέα μοι επεξηγήσατο, καί τά εν βάθει καρδίας μου, εγκεκρυμμένα, πάντα μοι είπεν ως επετέλεσα, Όθεν η πόλις συνδραμούσα ορά, τούς λόγους αυτής κατά πάν αληθεύοντας, καί τό πράγμα θαυμάζει, καί πιστούται τώ θεάματι.

Σέ τόν εν έκτη τή ώρα ως Δεσπότην ποτέ πρός Παράδεισον περιπατούντα Θεόν, η τής Προμήτορος έβλεψε θυγάτηρ πάλιν, εν ώρα έκτη ούτω καθήμενον, ένθα πηγή ύδατος, καί φρέαρ ώρυκτο, καί εξ αυτής εξαιτούμενον, πιείν ως ύδωρ, αυτήν ποτίσης ζωής αλλόμενον ό καί επράχθη καί τού ύδατος, ζωηφόρου τού σου εκροφήσασα, τοίς εν πόλει κηρύττει, τήν τού νάματος δαψίλειαν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α'

Επί τήν πηγήν επέστη, η πηγή τών θαυμάτων, εν τή έκτη ώρα τής Εύας ζωγήσαι καρπόν, η γάρ Εύα εν ταύτη εξελήλυθεν εκ τού Παραδείσου, απάτη τού όφεως, Ήγγικεν ούν η Σαμαρείτις αντλήσαι ύδωρ, ήν ιδών έφη ο Σωτήρ, Δός μοι ύδωρ πιείν καγώ ύδατος αλλομένου εμπλήσω σε, καί εις τήν πόλιν δραμούσα η σώφρων, τοίς όχλοις ανήγγειλεν ευθύς, Δεύτε, ίδετε Χριστόν τόν Κύριον, τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος δ' Αναστάσιμον

Πύλας Ἄδου συνέτριψας Κύριε, καί τώ σῶ θανάτῳ, τοῦ θανάτου τό βασίλειον ἔλυσας, γένος δέ τό ανθρώπινον, ἐκ φθοράς ἡλευθέρωσας, ζωὴν καί ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καί τό μέγα ἔλεος.

Ἀποστολικόν

Στίχ. Εἰς πάσαν τήν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν.

Τῶν Αποστόλων τόν χορόν, Πνεύματι ἀγίῳ ἐφώτισας Χριστέ, καί ἡμῶν τόν ρύπον τῆς αμαρτίας, διὰ τῆς ἀποπλυνῆσαι ὁ Θεός, καί ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ ὁ Θεός Ἰσραὴλ αὐτός δώσει δύναμιν καί κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητός ὁ Θεός.

Ἐχοντες παρρησίαν πρὸς τόν Σωτήρα Ἅγιοι, πρεσβεύσατε ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν αμαρτωλῶν, ἄφεσιν πταισμάτων αἰτούμενοι, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β΄

Επὶ τό φρέαρ ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος, ἡ Σαμαρεῖτις ἡρώτα τόν εὐσπλαγχνον, Παράσχου μοι τό ὕδωρ τῆς πίστεως, καί λήψομαι τῆς κολυμβήθρας τὰ νάματα, ἀγαλλίασιν καί λύτρωσιν, Ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ΄

Τό φαιδρόν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα, τοῦ Ἀγγέλου μαθούσαι αἱ τοῦ Κυρίου Μαθήτριάι, καί τήν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀπορρίψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον, Ἐσκύλευται ὁ θάνατος, ἠγέρθη Χριστός ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ' Θεοτοκίον

Τό ἀπείρητον αἰῶνος ἀπόκρυφον, καί ἀγγέλοις ἀγνωστον Μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεός ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὗ ἀναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α΄ Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου
Αναστάσιμον Ἦχος δ'
Ο υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Ο σταυρωθεὶς υπέρ ἡμῶν ἐκουσίως, καὶ λογισθεὶς ἐν τοῖς νεκροῖς Ζωοδότα, καὶ ἀναστάς τριήμερος Χριστέ ο Θεός ἐθραυσας δυνάμει σου, τοῦ θανάτου τό κράτος, πάντα τῇ Εγέρσει σου, τοὺς ἐν Ἀδῇ ζωώσας, καὶ ἀνυμνοῦντες σέβομεν τὴν σὴν, Ἐγερσιν πάντες, ἀθάνατε Κύριε.

Αποστολικόν
Ταχύ προκατάλαβε

Φωστήρας εἰς τὰ πέρατα, τοὺς Μαθητάς σου Σωτήρ, ἀνέδειξας ἐκλάμποντας, ἐν τῷ κηρύγματι, ψυχὰς καταυγάζοντας, πλάνην τὴν τῶν εἰδώλων, δι' αὐτῶν ἀμαυρώσας, δόγμασιν εὐσεβείας καταλάμπας τῷ κόσμῳ, Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν

Σταυρῷ οπλισάμενοι οἱ Αθλοφόροι σου, τὴν πλάνην ἐνίκησαν τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Χριστέ ο Θεός ἡμῶν, ἐλάμψαν ὡς φωστήρες, τοὺς βροτούς οδηγούντες, νέμουςι τὰς ἰάσεις, τοῖς ἐν πίστει Αἰτούσιν, Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε τὸν υπεράγαθον, Θεόν ἡ κυήσασα, σὺν Αποστόλοις αὐτόν, ἀπαύστως ἰκέτευε, ἄφεςιν τῶν πταισμάτων, καὶ διόρθωσιν βίου δοῦναι ἡμῖν πρό τέλους, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, ὑμνοῦσί σε κατὰ χρέος μόνη πανύμνητε.

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν
Κάθισμα τῆς Σαμαρείτιδος
Ἦχος πλ. β'

Ὡς τῇ πιστῇ Σαμαρείτιδι Κύριε, τῆς θεότητος τῆς σῆς τὴν πηγὴν ἠγέωξας, καὶ ἐβλυσας θεογνωσίαν ἐπ' αὐτήν, ἀρδεύων πόμα θεόληπτον, καὶ νῦν πάσιν ἡμῖν κατάπεμψον, πταισμάτων ἱλασμόν υπεράγαθε. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἶνους
Στιχηρά τῆς Οκτωήχου
Ἦχος δ' Αναστάσιμον

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μὴ χωρισθεὶς μονογενές Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιланθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος

ατρέπτως, καί Σταυρόν καί θάνατον υπέμεινας σαρκί, ο απαθής τή θεότητι, αναστάς δέ εκ νεκρών, αθανασίαν παρέσχες τώ γένει τών ανθρώπων, ως μόνος παντοδύναμος. (Δίς)

Αποστολικόν

Τούς αγραμμάτους Μαθητάς, τό Πνεύμά σου τό άγιον, παιδευτάς ανέδειξε Χριστέ ο Θεός καί τή πολυφθόγγω αρμονία τών γλωσσών, τήν πλάνην κατήργησεν, ως παντοδύναμος.

Μαρτυρικόν

Πώς υμών θαυμάσωμεν τούς αγώνας, άγιοι Μάρτυρες, ότι σώμα θνητόν περικείμενοι, τούς ασωμάτων εχθρούς ετροπώσασθε, ουκ εφόβησαν ημάς τών τυράννων αι απειλαί, ου κατέπτηξαν ημάς τών βασάνων αί προσβολαί, όντως αξίως παρά Χριστού εδοξάσθητε, καί ταίς ψυχαίς ημών αιτείσθε τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Ο συνάναρχος καί συναϊδιος Υιός καί Λόγος τού Πατρός, επί τήν πηγήν επέστη, η πηγή τών ιαμάτων, καί γυνή εκ τής Σαμαρείας αντλήσαι ύδωρ παραγέγονεν, ήν ιδών έφη ο Σωτήρ, Δός μοι ύδωρ πιείν, καί απελθούσα φώνησόν σου τόν άνδρα, Η δέ, ως ανθρωπω διαλεγομένη, καί ου Θεώ, λαθείν σπουδάζουσα έλεγεν, ουκ έχω άνδρα, Καί ο Διδάσκαλος πρός αυτήν, Αληθώς είπας, Ουκ έχω άνδρα, πέντε γάρ έσχες, καί νύν όν έχεις ουκ έστι σου ανήρ, Η δέ, επί τώ ρήματι εκπλαγείσα, καί εις τήν πόλιν δραμούσα, τοίς όχλοις επεβόα λέγουσα, Δεύτε ιδετε Χριστόν, ός δωρείται τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Στιχηρά Προσόμοια τής Σαμαρείτιδος

Ήχος δ' Ως γενναίον εν μάρτυσιν

Σύ πηγή αγαθότητος, καθυπάρχων καί πέλαγος, τής ζωής ταμίας τε, μόνε εύσπλαγχνε, πώς γυναικί Σαμαρείτιδι, ομιλών εφώνησας, δός μοι ύδωρ τού πιείν, όπως λάβης τήν άφεισιν, Ανυμνούμέν σου, τήν πολλήν ευσπλαγχνίαν, δι' ής σώζεις, τών βροτών άπαν τό γένος, διά πολλήν αγαθότητα.

Στίχ. Έντεινε καί κατευοδού καί βασίλευε...

Δεύτε ιδετε ανθρωπον, ός εξείπέ μοι σήμερον τή πηγή καθήμενος, τί εποίησα, Προφήτης γάρ αληθέστατος, υπάρχει καί μέγιστος, τά κρυπτά καί φανερά, επιστάμενος άπαντα, αλλά δώρησαι, ύδωρ ζών, ο παρέχεις τοίς διψώσιν, ίνα μή διψήσω πάλιν εις τόν αιώνα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην...

Ἡ πηγή ἡ ἀέναος, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, ρεῖθρον τό ἀκένωτόν τε καὶ ἀφθαρτον, οδοιπορήσας ἐκάθητο, πλησίον τοῦ φρέατος, τοὺς οικεῖους Μαθητάς, αποστείλας πρὸς βρώματα, προσωμίλει δέ, γυναικί ἀπαντλούση, ταύτην θέλων, τοῦ θηρεῦσαι καὶ φωτίσαι, τὰ τῆς ψυχῆς αὐτῆς ὅμματα.

Δόξα... Καὶ νύν... Ἦχος γ'

Αγαλλιάσθω σήμερον παιδρῶς, ὁ ουρανός καὶ ἡ γῆ, ὅτι Χριστός πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδάμ ἐξάρῃ ἐκ κατάρας παγγενῆ, καὶ θαυμαστούται θαύμασιν, ἐν Σαμαρεία προσαφικόμενος, γυναικί δε παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὁ νεφέλης ὕδασι περιβαλλόμενος, διό πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, ευσπλάγχνῳ βουλή.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'

Ήχος δ' Κύριε ανελθών εν τώ Σταυρώ

Ίδετε όν προέγραψε Μωσής, Ιησούν Μεσσίαν εν τώ νόμω ελεύσεσθαι, επί τής γής θεαθέντα, δι' ευσπλαγχνίαν καμοί προσομιλήσαντα ως βροτόν εν τώ φρέατι, όντως ούτος υπάρχει ο Χριστός, ο εν κόσμω ερχόμενος, τοίς εν τή Σιχάρ Σαμαρείτις ώφθη λέγουσα.

Στόματος εξ ηδέος γυναικός, ύδατος ποσίμου γλυκερού αναβλύζοντος, οι εν τή πόλει πiónτες, καί πρός τό φρέαρ τό ρέον τήν δαψίλειαν, τήν τού νάματος, έσπευδον αναχθήναι τό τάχος, καί πηγήν κατιδείν τήν αέναον, τήν τάς εκτακείσας ψυχάς επαναψύχουσαν.

Σύμμορφον κατιδόντες τήν πηγήν καί ομοειδή τής τών ανθρώπων συστάσεως, τή γυναικί επεβόων, οι εν τή πόλει, ουκ έτι διά σήν ημείς, λαλιάν πεπιστεύκαμεν, αληθώς επιγνόντες, ότι ούτος υπάρχει η λύτρωσις, καί η σωτηρία τού κόσμου η αιώνιος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Παρά τό φρέαρ τού Ιακώβ, ευρών ο Ιησούς τήν Σαμαρείτιδα αιτεί ύδωρ παρ αυτής, ο νέφεσι καλύπτων τήν γήν, Ώ τού θαύματος! ο τοίς Χερουβίμ εποχούμενος, πόρνη γυναικί διελέγετο, ύδωρ αιτών, ο εν ύδατι τήν γήν κρεμάσας, ύδωρ ζητών, ο πηγάς καί λίμνας υδάτων εκχέων, θέλων ελκύσαι όντως αυτήν, τήν θηρευομένην υπό τού πολεμήτορος εχθρού, καί ποτίσασθαι ύδωρ ζών, τήν φλεγομένην εν τοίς ατοπήμασι δεινώς ως μόνος εύσπλαγχνος καί φιλόανθρωπος.

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος δ' Σταυρώσιμον

Πάντοτε έχοντες Χριστέ, τόν Σταυρόν σου εις τήν βοήθειαν τάς παγίδας τού εχθρού ευχερώς καταπατούμεν.

Κύριε, ανελθών εν τώ Σταυρώ, τήν προγονικήν ημών κατάραν εξήλειψας καί κατελθών εν τώ Άδη, τούς απ' αιώνος δεσμίους ηλευθέρωσας, αφθαρσίας δωρούμενος τών ανθρώπων τώ γένει,

διά τούτο υμνούντες, δοξάζομεν, τήν ζωοποιόν καί σωτήριόν σου Ἐγερσιν.

Μαρτυρικόν

Ιερεΐα ἔμψυχα ολοκαυτώματα λογικά, Μάρτυρες Κυρίου, θύματα τέλεια Θεοῦ, Θεόν γινώσκοντα καί Θεῷ γινωσκόμενα, πρόβατα ὧν ἡ μάνδρα λύκοις ανεπίβατος, πρεσβεύσατε καί ἡμᾶς συμποιμανθῆναι ὑμῖν, ἐπὶ ὕδατος αναπαύσεως.

Δόξα... Καί νύν...

Ἦχος πλ. β'

Τάδε λέγει Κύριος τῇ Σαμαρείτιδι, Εἰ ἤδεις τήν δωρεάν τοῦ Θεοῦ καί τίς ἐστίν ὁ λέγων σοι, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, σύ ἂν ἤτησας αὐτόν, καί ἔδωκέ σοι πιεῖν, ἵνα μή διψήσῃς εἰς τόν αἰῶνα, λέγει Κύριος.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Τό φαιδρόν τῆς Αναστάσεως κήρυγμα, τοῦ Ἀγγέλου μαθούσαι τοῦ Κυρίου Μαθήτριάι, καί τήν προγονικήν ἀπόφασιν απορρίψασαι, τοῖς Αποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον, Εσκύλευται ὁ θάνατος, ηγέρθη Χριστός ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ' Θεοτοκίον

Τό ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καί ἀγγέλοις ἀγνωστον Μυστήριον, διά σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεός ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν ἐκουσίως ὑπέρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὐ ἀναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τάς ψυχάς ἡμῶν.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου

Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Σταυρώσιμον

Σταυρώ σε προσήλωσαν, οἱ Ιουδαῖοι Σωτήρ δι' οὐ ἐκ τῶν ἐθνῶν ἡμᾶς ἀνεκαλέσω στοργή, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἠπλωσας τάς παλάμας, ἐν αὐτῷ σὴ βουλήσει, λόγχῃ δέ τήν πλευράν σου, κατεδέξω νυγῆναι, Τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, δόξα φιλάνθρωπε.

Αποστολικόν

Ανέστης ως αθάνατος, από τού τάφου Σωτήρ, συνήγειρας τόν κόσμον σου, τή δυναστεία τή σή, Χριστέ ο Θεός ημών, έθραυσας εν ισχύϊ, τού θανάτου τό κράτος, έδειξας ελεήμον, τήν ανάστασιν πάσι, διό σε καί δοξάζομεν, μόνε φιλόανθρωπε.

Μαρτυρικόν

Οι Μάρτυρές σου, Κύριε εν τή αθλήσει αυτών, στεφάνους εκομίσαντο, τής αφθαρσίας, εκ σου τού Θεού ημών, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλον, έθραυσαν καί δαιμόνων τά ανίσχυρα θράση, Αυτών ταίς ικεσίαις Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Σταυροθεοτοκίον

Σταυρώ σε υψούμενον, ως εθεάσατο, η άχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεού μητρικώς, θρηνούσα εφθέγγετο, Τί τό καινόν καί ξένον, τούτο θαύμα Υιέ μου; πώς η ζωή τών όλων, ομιλείς τώ θανάτῳ; Ζωώσαι τούς θανόντας, θέλων ως εύσπλαγχνος.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Εκ φρέατος νάματα, τού γεηρού καί φθαρτού, ελθούσα ως σύνηθες, η Σαμαρείτις αντλείν, τό ζών ύδωρ ήντλησεν, ούτως εφευρηκυία, τήν πηγήν καθημένην, ένθα πηγή καί φρέαρ, Ιακώβ διωρύχθη, κόσμου τούς φλογοτρόφους, δροσίζουσαν καύσωνας.

Εις τούς Αίνους

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος δ' Σταυρώσιμον

Έδωκας σημείωσιν, τοίς φοβουμένοις σε Κύριε, τόν Σταυρόν σου τόν τίμιον, εν ώ εθριάμβευσας, τάς αρχάς τού σκότους, καί τάς εξουσίας, καί επανήγαγες ημάς, εις τήν αρχαίαν μακαριότητα, διό σου τήν φιλόανθρωπον, οικονομίαν δοξάζομεν, Ιησού παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών. (Δίς)

Αποστολικόν

Τώ σώ Σταυρώ Χριστέ Σωτήρ, Οδήγησον ημάς επί τήν αλήθειάν σου, καί ρύσαι ημάς τών παγίδων τού εχθρού, ο αναστάς εκ τών νεκρών ανάστησον ημάς, πεσόντας τή αμαρτία, εκτείνας τήν χείρά σου, φιλόανθρωπε Κύριε, τή πρεσβεία τών Αγίων σου.

Μαρτυρικόν

Τίμιος ο θάνατος, τών Αγίων σου Κύριε, ξίφεσι γάρ καί πυρί καί ψύχει συντετριμμένοι, εξέχεαν τό αίμα αυτών, ελπίδα έχοντες εις σέ, απολαβείν τού καμάτου τόν μισθόν, υπέμειναν καί έλαβον, παρά σου Σώτερ τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Η πηγή τής ζωαρχίας, Ιησούς ο Σωτήρ ημών, επί τήν πηγήν επιστάς τού Πατριάρχου Ιακώβ, πιείν εζήτει ύδωρ παρά γυναικός Σαμαρείτιδος, Τής δέ τό ακοινώνητον τών Ιουδαίων προσειπούσης, ο σοφός δημιουργός μετοχετεύει αυτήν, ταίς γλυκειαίς προσρήσεσι, μάλλον πρός αίτησιν τού αϊδίου ύδατος, ό καί λαβούσα, τοίς πάσιν εκήρυξεν ειπούσα, Δεύτε, ίδετε τών κρυπτών γνώστην καί Θεόν, παραγενόμενον σαρκί, διά τό σώσαι τόν άνθρωπον.

Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος δ' Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Μεθ' υδρίας αρδεύσασθαι, απελθούσα καί φρέατι, τήν υδρίαν άνυδρον καταλείψασα μόνη πρός πόλιν επέδραμε, πηγήν τήν ζωήρρυτον, εκβοώσα εφευρείν, Σαμαρείτις τήν άφθονον, όθεν ήρδευσε τό σωτήριοι νόμα, καί τήν ταύτης, επανέψυξε καρδίαν, τήν εκτακείσαν τοίς πάθεσιν.

Στίχ. Έντεινε καί κατευοδού...

Αληθώς είπας, είρηκεν, ο Σωτήρ Σαμαρείτιδι, ως ουκ έχεις σήμερον, άνδρα νόμιμον, πέντε γάρ έσχες τό πρότερον, καί νύν, όν περ κέκτησαι, ουχ υπάρχει σου ανήρ, αλλά νόμω αλλότριος, ή καί σπεύσασα, τοίς εν πόλει εβόα. Είδον άνδρα, ός εξείπέ μοι τά πάντα, όσα κρυφίως εποίησα.

Στίχ. Ηγάπησας δικαιοσύνην...

Ρεϊθρον άλλο ζωήρρυτον, ουρανίου εκ φρέατος, Σαμαρείτις ήντλησεν επί φρέατος, τούτο ευρούσα χεόμενον, εξ ού τό επίκηρον, είχε σύνηθες αντλείν, ύδωρ άλλο τό χθόνιον, ο αλλόμενον εν τή ταύτης καρδιά ανεδείχθη, ως πηγή τις άλλη νέα, παθών δροσίζουσα καύσωνας.

Δόξα... Καί νυν... Ήχος πλ. δ'

Ως ώφθης εν σαρκί, Χριστέ ο Θεός δι' άφατον οικονομίαν ακούσασα η Σαμαρείτις, τού λόγου σου τού φιλανθρώπου, κατέλιπε τό άντλημα επί τό φρέαρ, καί έδραμε λέγουσα τοίς εν τή πόλει, Δεύτε, ίδετε καρδιογνώστην, μήτι ούτος υπάρχει ο προσδοκώμενος Χριστός, ο έχων τό μέγα έλεος.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά τής Σαμαρείτιδος γ'

Ήχος α'

Επί τήν πηγήν επέστη, η πηγή τών θαυμάτων, εν τή έκτη ώρα, τής Εύας ζωγήσαι καρπόν, η γάρ Εύα εν ταύτη εξελήλυθεν εκ τού Παραδείσου, απάτη τού όφεως, Ήγγικεν ούν η Σαμαρείτις αντλήσαι ύδωρ, ήν ιδών έφη ο Σωτήρ, Δός μοι ύδωρ πιείν, καγώ ύδατος αλλομένου εμπλήσω σε, καί εις τήν πόλιν δραμούσα η σώφρων, τοίς όχλοις ανήγγειλεν ευθύς, Δεύτε, ίδετε Χριστόν τόν Κύριον, τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

Ήχος β'

Επί τό φρέαρ ως ήλθεν ο Κύριος, η Σαμαρείτις ηρώτα τόν εύσπλαγχνον, Παράσχου μοι τό ύδωρ τής πίστεως, καί λήψομαι τής κολυμβήθρας τά νάματα, αγαλλίασιν καί λύτρωσιν, Ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Ο συνάναρχος καί συναΐδιος Υιός καί Λόγος τού Πατρός, επί τήν πηγήν επέστη, η πηγή τών ιαμάτων, καί γυνή εκ τής Σαμαρείας αντλήσαι ύδωρ παραγέγονεν, ήν ιδών έφη ο Σωτήρ, Δός μοι ύδωρ πιείν, καί απελθούσα, φώνησόν σου τόν άνδρα, Η δέ, ως ανθρωπω διαλεγομένη καί ου Θεώ, λαθείν σπουδάζουσα ελεγεν, ουκ έχω άνδρα, Καί ο Διδάσκαλος πρός αυτήν, Αληθώς είπας, ουκ έχω άνδρα, πέντε γάρ έσχες, καί νύν όν έχεις, ουκ έστι σου ανήρ, Η δέ, επί τώ ρήματι εκπλαγείσα, καί εις τήν πόλιν δραμούσα, τοίς όχλοις επεβόα λέγουσα, Δεύτε, ίδετε Χριστόν, ός δωρείται τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Δόξα...

Ήχος πλ. β'

Παρά τό φρέαρ τού Ιακώβ, ευρών ο Ιησούς τήν Σαμαρείτιδα, αιτεί ύδωρ παρ' αυτής, ο νέφεσι καλύπτων τήν γήν, Ω τού θαύματος! ο τοίς Χερουβίμ εποχούμενος, πόρνη γυναικί διελέγετο, ύδωρ αιτών, ο εν ύδασι τήν γήν κρεμάσας, ύδωρ ζητών, ο πηγάς καί λίμνας υδάτων εκχέων, θέλων ελκύσαι όντως αυτήν, τήν θηρευομένην υπό τού πολεμήτορος εχθρού καί ποτίσασθαι ύδωρ

ζών, τήν φλεγομένην εν τοίς ατοπήμασι δεινώς, ως μόνος
εύσπλαγχνος καί φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Ἦχος δ'

Ο διά σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυΐδ, μελωδικώς περί σου
προανεφώνησε, τώ μεγαλείά σοι ποιήσαντι, Παρέστη η βασίλισσα εκ
δεξιών σου, σέ γάρ Μητέρα πρόξενον ζωής ανέδειξεν, ο απάτωρ εκ
σου ενανθρωπήσαι ευδοκήσας Θεός, ινα τήν εαυτού αναπλάση
εικόνα, φθαρείσαν τοίς πάθεσι, καί τό πλανηθέν ορειάλωτον ευρών
πρόβατον, τοίς ώμοις αναλαβών, τώ Πατρί προσαγάγη, καί τώ ιδίω
θελήματι, ταίς ουρανίαις συνάψη δυνάμεσι, καί σώση Θεοτόκε τόν
κόσμον, Χριστός, ο έχων τό μέγα καί πλούσιον έλεος.

Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου

Ἦχος δ'

Τόν ζωοποιόν σου Σταυρόν, απαύστως προσκυνούντες Χριστέ
ο Θεός, τήν τριήμερόν σου Ανάστασιν δοξάζομεν, δι' αυτής γάρ
άνεκαίνισας, τήν καταφθαρείσαν τών ανθρώπων φύσιν
παντοδύναμε, καί τήν εις ουρανούς άνοδον καθυπέδειξας ημίν, ως
μόνος αγαθός καί φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ο Κύριος εβασίλευσεν...

Τού ξύλου της παρακοής, τό επιτίμιον έλυσας Σωτήρ, τώ ξύλω
τού Σταυρού εκουσίως προσηλωθείς, καί εις Άδου κατελθών δυνατέ,
τού θανάτου τά δεσμά ως Θεός διέρρηξας, διό προσκυνούμεν τήν
εκ νεκρών σου Ανάστασιν, εν αγαλλιάσει βοώντες, Παντοδύναμε
Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Καί γάρ εστερέωσε τήν οικουμένην...

Πύλας Άδου συνέτριψας Κύριε, καί τώ σώ θανάτω, τού θανάτου
τό βασίλειον έλυσας, γένος δε τό ανθρώπινον, εκ φθοράς
ηλευθέρωσας, ζωήν, καί αφθαρσίαν τώ κόσμω δωρησάμενος, καί
τό μέγα έλεος.

Στίχ. Τώ οίκω σου πρέπει αγίασμα...

Κύριε ανελθών εν τώ Σταυρώ, τήν προγονικήν ημών κατάραν
εξήλειψας, καί κατελθών εν τώ Άδη, τούς απ' αιώνος δεσμίους
ηλευθέρωσας, αφθαρσίαν δωρούμενος τών ανθρώπων τώ γένει,
διά τούτο υμνούντες δοξάζομεν, τήν ζωοποιόν καί σωτήριόν σου
Έγερσιν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Ὡς ὠφθης ἐν σαρκί, Χριστέ ὁ Θεός, διὰ τὸ ἀφατον οικονομίαν, ἀκούσασα ἡ Σαμαρεΐτις τοῦ λόγου σου τοῦ φιλανθρώπου, κατέλιπε τὸ ἀντλήμα ἐπὶ τὸ φρέαρ, καὶ ἐδράμε λέγουσα τοῖς ἐν τῇ πόλει, Δεῦτε ἴδετε καρδιογνώστην, μήτι οὗτος ὑπάρχει ὁ προσδοκώμενος Χριστός, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ΄;

Τὸ φαιδρὸν τῆς Αναστάσεως κήρυγμα, τοῦ Ἀγγέλου μαθούσαι τοῦ Κυρίου Μαθήτριάι, καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀπορρίψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον, Εσκύλευται ὁ θάνατος, ἠγέρθη Χριστός ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ' Θεοτοκίον

Τὸ ἀπὸ αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ ἀγγέλοις ἀγνωστον Μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεός ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἐσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τὴν α΄ Στιχολογίαν

Καθίσματα Αναστάσιμα

Ἦχος δ΄;

Αναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν εἰσοδὸν, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Ἀγγέλου μὴ φέρουσαι, αἱ Μυροφόροι σὺν τρόμῳ ἐξίσταντο, λέγουσαι, Ἄρα ἐκλάπη, ὁ τῷ Ληστήϊ ἀνοίξας Παράδεισον; Ἄρα ἠγέρθη, ὁ καὶ πρὸ Πάθους κηρύξας τὴν Ἑγερσιν, Ἀληθῶς ἀνέστη Χριστός ὁ Θεός, τοῖς ἐν Ἄδῃ παρέχων ζωὴν καὶ ἀνάστασιν.

Δόξα...

Ταχύ προκατάλαβε

Ανέστης ὡς ἀθάνατος, ἀπὸ τοῦ τάφου Σωτήρ, συνήγειρας τὸν κόσμον σου, τῇ δυναστείᾳ τῇ σῇ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἐθραυσας ἐν ἰσχύϊ τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ἐδειξας ἐλεήμον, τὴν ἀνάστασιν πάσι, διό σε καὶ δοξάζομεν, μόνε φιλόανθρωπε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὸ ἀπὸ αἰῶνος ἀπόκρυφον καὶ Ἀγγέλοις ἀγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεός ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν

καταδεξάμενος, δι΄ οὐ αναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετά τήν β΄; Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς

Ἦχος δ΄; Ο υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Αγαλλιάσθω ουρανός ευφραι νέσθω, τά ἐπὶ γῆς, ὅτι Χριστός ἐκ Παρθένου ἐπιφανείς ὡς ἄνθρωπος ἐρρύσατο φθοράς, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον τῷ ἰδίῳ θανάτῳ, θαύμασιν ἐκλάμπας δέ γυναικί Σαμαρείτιδι, ὕδωρ αἰπὼν παρέχει τὴν πηγὴν, τῶν ἱαμάτων, ὡς μόνος ἀθάνατος. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἶνους

Στιχηρά Αναστάσιμα

Ἦχος δ

Ο σταυρόν υπομείνας καὶ θάνατον, καὶ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Εν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρας, ἠλευθέρωσας ἡμὰς, καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα, Διάβολον κατήργησας, ἐν δέ τῇ Εγέρσει σου, χαράς τά πάντα ἐπλήρωσας, διό βοώμέν σοι, ο ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, Οδήγησον ἡμὰς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ ρύσαι ἡμὰς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, ο ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμὰς πεσόντας τῇ ἁμαρτίᾳ, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, φιλάνθρωπε Κύριε τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀγίων σου.

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μή χωρισθεῖς, μονογενές Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλανθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως, καὶ Σταυρόν καὶ θάνατον υπέμεινας σαρκί, ο ἀπαθὴς τῇ θεότητι, ἀναστάς δέ ἐκ νεκρῶν, ἀθανασίαν παρέσχες, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Δόξα... Καὶ νύν... Ἦχος πλ. β΄;

Ἡ πηγὴ τῆς ζωαρχίας Ἰησοῦς ο Σωτήρ ἡμῶν, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπιστάς τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, πιεῖν ἐζήτει ὕδωρ παρὰ γυναικὸς Σαμαρείτιδος, τῆς δέ τὸ ἀκοινώνητον τῶν Ἰουδαίων προσειπούσης ο σοφὸς δημιουργὸς μετοχετεύει αὐτὴν ταῖς γλυκεταῖς προσρήσεσι, μάλλον πρὸς αἴτησιν τοῦ αἰδίου ὕδατος, ὃ καὶ λαβούσα, τοῖς πάσιν ἐκήρυξεν, εἰπούσα, Δεῦτε, ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνώστην καὶ Θεόν, παραγενόμενον σαρκί διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Στιχηρά τῆς Εορτῆς

Ἦχος δ' 39; Ως γενναῖον ἐν μάρτυσιν

Τὴν πηγὴν ἐν τῷ φρέατι κατιδὼν τὴν ἀέναον καθημένην γύναιον, φέρον καύσωνας, πλείστων παθῶν ἀκεσώδυνον, λαβεῖν ἐπεζήτησεν, ὕδωρ ζῶν τό ἐξ αὐτῆς, κρουνηδὸν ἐκχεόμενον, ὃ καὶ ἔλαβε, δωρεάν ἐκ τοῦ λόγου, καὶ οὐκέτι πρὸς τό φρέαρ ἐπισπεύδει τό γεηρόν καὶ ἐπίκηρον.

Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδού...

Ιουδαίων τὰ ἔθιμα, τοῦ γυναιίου διώκοντος, καὶ τό σφῶν προβάλλοντος ἀκοινώνητον, τῇ μεταλήψει τοῦ ὕδατος, Χριστός μετωχέτευσεν, ὁ σοφὸς δημιουργός, τοῖς ἡδέσι προσφθέγμασιν, ἐξαιτήσασθαι, τό ζωήρρυτον πόμα, θεῖον ὕδωρ, οὐ πιούσα πρὸς τὴν πόλιν, μετοχeteύει τὰ νάματα.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην...

Οὔτε ἀντλημα κέκτησαι, καὶ τό φρέαρ βαθύτατον, πόθεν οὖν καὶ δώσεις μοι ὕδωρ ἀφθαρτον, ἡ Σαμαρεῖτις εβόα σοι, Χριστέ σε ὡς ἄνθρωπον, οιομένη σου Θεόν, καὶ τοὺς λόγους θαυμάζουσα, ἦν προσρήμασι, γλυκυτάτοις ἀρδεύσας σέ Θεόν τε, καὶ Σωτήρα τῶν πάντων, ὁμολογεῖν παρεσκεύασας.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. β' 39;

Τάδε λέγει Κύριος τῇ Σαμαρεῖτιδι, εἰ ἤδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστιν ὁ λέγων σοι, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, σύ ἂν ἤτησας αὐτόν καὶ ἔδωκέ σοι πιεῖν, ἵνα μὴ διψήσης εἰς τὸν αἰῶνα, λέγει Κύριος.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα... ἰστώμεν Στίχους δὲ καὶ ψάλλομεν
Στιχηρά Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. αἰ;

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, διάβολον ἡσχυνας, καὶ διὰ
τῆς Ἀναστάσεώς σου, τό κέντρον τῆς αμαρτίας ἡμβλυνας, καί
ἔσωσας ἡμᾶς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου, δοξάζομέν σε
Μονογενές.

Ὁ τήν Ἀνάστασιν διδούς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς
πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη, ἐφρίξαν τούτον οἱ ἀρχόντες τοῦ Ἄδου,
καί ἐπήρθησαν πύλαι ὀδυνηραί, εἰσελήλυθε γάρ ὁ Βασιλεὺς τῆς
δόξης Χριστός, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς, Εἰέλθετε, καί τοῖς ἐν τῷ
σκότει, ἀνακαλύπτεσθε.

Μέγα θαύμα! ὁ τῶν ἀοράτων Κτίστης, διὰ φιλανθρωπίαν σαρκί
παθὼν, ἀνέστη ὁ ἀθάνατος. Δεῦτε πατριαί τῶν ἐθνῶν, τούτον
προσκυνήσωμεν, τῇ γάρ αὐτοῦ εὐσπλαγχνία ἐκ πλάνης ρυσθέντες,
ἐν τρισὶν υποστάσεσιν, ἓνα Θεὸν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Εσπερινὴν προσκύνησιν προσφέρομέν σοι τῷ ἀνεσπέρῳ Φωτί,
τῷ ἐπὶ τέλει τῶν αἰώνων ὡς ἐν ἐσόπτρῳ διὰ σαρκός, λάμψαντι τῷ
κόσμῳ, καὶ μέχρις Ἄδου κατελθόντι, καὶ τό ἐκεῖσε σκότος λύσαντι,
καὶ τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῖς ἔθνεσι δείξαντι, φωτοδότα Κύριε
δόξα σοι.

Δόξα... Ἦχος πλ. αἰ;

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὗρες ἄνθρωπον τυφλόν ἐκ
γενετῆς, καὶ ἐκθαμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε,
λέγοντες, Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα
τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτήρ μου εβόας αὐτοῖς, Οὔτε οὗτος
ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ᾽ ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ
Θεοῦ ἐν αὐτῷ, ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἃ
οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι, Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καὶ
πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς
αὐτόν, Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλῳάμ τὴν κολυμβήθραν, ὁ δὲ,

νιψάμενος, υγιής εγένετο, καί εβόα πρὸς σέ, Πιστεύω, Κύριε, καί προσεκύνησέ σοι, Διό βοώμεν καί ἡμεῖς, Ελέησον ἡμᾶς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό Δογματικόν Ἦχος ο αὐτός

Τήν θεοπρεπή καί σεβάσμιον Κόρην τιμήσωμεν, τήν υπέρτιμον τῶν Χερουβίμ, ὁ γάρ δημιουργός τῶν ὅλων ἐνανθρωπήσαι βουληθείς, ἐν αὐτῇ ὠκησεν ἀφράστως, Ὁ ξένων πραγμάτων, καί παραδόξων μυστηρίων! τίς οὐκ ἐκπλαγῇ, τούτο ἀκουτισθείς; ὅτι Θεός ἄνθρωπος γέγονε, καί τροπή ἐν αὐτῷ οὐχ υπήρξε, καί τῆς παρθενίας πύλας δι᾽ ἧλθε, καί μείωσις ἐν αὐτῇ οὐχ υπελείφθη, καθὼς ὁ Προφήτης λέγει, Ἄνθρωπος ταύτην οὐ διοδεύσει ποτέ, εἰμὴ μόνος Κύριος, ὁ Θεός Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τό μέγα ἔλεος.

Εἰς τόν Στίχον, τό Αναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἦχος πλ. α᾽;

Σέ τόν Σαρκωθέντα Σωτήρα Χριστόν, καί τῶν ουρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἀσμάτων μεγαλύνομεν, ὅτι σταυρόν καί θάνατον κατεδέξω, διὰ τό γένος ἡμῶν, ὡς φιλόανθρωπος Κύριος, σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τριήμερος ἀνέστης, σώζων τας ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα, τά παρόντα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. α᾽; Χαίροις ἀσκητικῶν

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καί γενεᾷ.

Χαίροις, τῶν Προφητῶν ἡ σφραγίς, τῶν θεηγόρων Ἀποστόλων τό κήρυγμα, Θεόν γάρ τόν ὄντως ὄντα, σεσαρκωμένον ἡμῖν, υπέρ νούν καί λόγον ἀπεκύησας, δι᾽ οὗ τήν ἀρχαίαν, ἀπολαβόντες ευγένειαν, καί Παραδείσου, τῆς τρυφῆς ἀπολαύοντες σέ τήν πρόξενον, τῆς τοιαύτης λαμπρότητος, ὕμνοις καταγεραίρομεν, καί πρέσβιν ευπρόσδεκτον, σέ Παναγία πλουτοῦντες, τῆς αἰδίου ἐντεύξεως, ζωῆς τοῦ Υἱοῦ σου, διανέμοντος πλουσίως τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καί ἴδε, καί κλίνον τό οὖς σου, καί ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καί τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καί ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Χαίροις ὁ λογικός ουρανός, ἐν ᾧ Θεός σωματωθεὶς κατεσκήνωσεν, ἡ στάμνος τοῦ θείου μάννα, ἡ τοῦ Ἡλίου λαμπάς, τοῦ Θεοῦ τό ὄρος τό κατάσκιον, παστάς θεοχώρητος, ζωοπάροχε τράπεζα, χρυσή λυχνία, φωτοφόρε Παράδεισε, βάτε ἀφλεκτε,

κιβωτέ αγιάσματος, κλίμαξ η επουράνιος, νεφέλη η έμψυχος, ράβδος εκ ρίζης Παρθένε, τού ιεσσαί η βλαστήσασα, Χριστόν εκδυσώπει ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι τό μέγα έλεος.

Στίχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού τής γής.

Χαίροις η τόν Υιόν τού Θεού, ανερμηνεύτως συλλαβούσα πανάμωμε, καί τούτον τεκούσα, σάρκα, τήν καθημάς αληθώς, εκ τών σών αιμάτων προσλαβόμενον, ψυχήν νοεράν τε, καί αυτεξούσιον έχοντα, ανελλιπώς γάρ, τόν Αδάμ ενδυσάμενος, διεσώσατο, αναπλάσας τόν άνθρωπον, όθεν εν δύο φύσεσιν, ημίν καταγγέλλεται τών εκατέρων δεικνύων, εν εαυτώ τήν ενέργειαν, Χριστός, όν δυσώπει, τοίς υμνούσί σε δοθήναι τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Δικαιοσύνης ήλιε νοητέ, Χριστέ ο Θεός, ο τόν εκ μήτρας τού φωτός εστερημένον, διά τής σής αχράντου προσψαύσεως, φωτίσας κατ άμφω καί ημών τά όμματα, τών ψυχών αυγάσας, υιούς ημέρας δείξον, ίνα πίσται βοώμέν σοι, Πολλή σου καί άφατος, η εις ημάς ευσπλαγχνία, φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον Πατρί καί Πνεύματι, τόν εκ Παρθένου τεχθέντα εις σωτηρίαν ημών, ανυμνήσωμεν πιστοί καί προσκυνήσωμεν, ότι ηυδόκησε σαρκί, ανελθείν εν τώ σταυρώ, καί θάνατον υπομείναι, καί εγείραι τούς τεθνεώτας, εν τή ενδόξω Αναστάσει αυτού.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη Κυρίου η αδιόδευτος, χαίρε τείχος καί σκέπη τών προστρεχόντων εις σέ, χαίρε αχείμαστε λιμήν καί Απειρόγαμε, η τεκούσα εν σαρκί τόν Ποιητήν σου καί Θεόν, πρεσβεύουσα μή ελλείπης, υπέρ τών ανυμνούντων, καί προσκυνούντων τόν Τόκον σου.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τό, Χριστός ανέστη... κτλ. εις τό, Κύριε εκέκραξα... ιστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα ζ' καί τά δύο Ιδιόμελα τού Τυφλού, δευτερούντες τό πρώτον.

Στιχηρά Αναστάσιμα

Ήχος πλ. α'

Διά τού τιμίου σου Σταυρού Χριστέ, διάβολον ήσχυνας, καί διά τής Αναστάσεώς σου, τό κέντρον τής αμαρτίας ήμβλυνας, καί έσωσας ημάς, εκ τών πυλών τού θανάτου, δοξάζομέν σε Μονογενές.

Ο τήν Ανάστασιν διδούς τώ γένει τών ανθρώπων, ως πρόβατον επί σφαγήν ήχθη, έφριξαν τούτον οι άρχοντες τού Άδου, καί επήρθησαν πύλαι οδυνηραί, εισελήλυθε γάρ ο Βασιλεύς τής δόξης Χριστός, λέγων τοίς εν δεσμοίς, Εξέλθετε, καί τοίς εν τώ σκότει, ανακαλύπτεσθε.

Μέγα θαύμα! ο τών αοράτων Κτίστης, διά φιλανθρωπίαν σαρκί παθών, ανέστη ο αθάνατος. Δεύτε πατριαί τών εθνών, τούτον προσκυνήσωμεν, τή γάρ αυτού ευσπλαγχνία εκ πλάνης ρυσθέντες, εν τρισίν υποστάσεσιν, ένα Θεόν υμνείν μεμαθήκαμεν.

Στιχηρά Ανατολικά

Εσπερινήν προσκύνησιν προσφέρομέν σοι τώ ανεσπέρω Φωτί, τώ επί τέλει τών αιώνων ως εν εσόπτρω διά σαρκός, λάμψαντι τώ κόσμω, καί μέχρις Άδου κατελθόντι, και τό εκεισε σκότος λύσαντι, καί τό φώς τής Αναστάσεως τοίς έθνεσι δείξαντι, φωτοδότα Κύριε δόξα σοι.

Τόν αρχηγόν τής σωτηρίας ημών, Χριστόν δοξολογήσωμεν, αυτού γάρ εκ νεκρών αναστάντος, κόσμος εκ πλάνης σέσωσται, χαίρει χορός Αγγέλων, φεύγει δαιμόνων πλάνη, Αδάμ πεσών ανίσταται, διάβολος κατήργηται.

Οι τής κουστωδίας ενηχούντο υπό τών παρανόμων. Καλύψατε Χριστού τήν Έγερσιν, καί λάβετε αργύρια, καί είπατε, ότι ημών κοιμωμένων, εκτού μνημείου εσυλήθη ο νεκρός, Τίς είδε, τίς ήκουσε νεκρόν κλαπέντα ποτέ, μάλιστα εσμυρνισμένον καί γυμνόν, καταλιπόντα καί εν τώ τάφω τά εντάφια αυτού. Μή πλανάσθε Ιουδαίοι, μάθετε τάς ρήσεις τών Προφητών, καί γνώτε, ότι αυτός εστιν αληθώς, ο Λυτρωτής τού κόσμου καί Παντοδύναμος.

Κύριε ο τόν Άδην σκυλεύσας, καί τόν θάνατον πατήσας, Σωτήρ ημών, ο φωτίσας τόν κόσμον τώ Σταυρώ τώ τιμίω, ελέησον ημάς.

Στιχηρά Ιδιόμελα τού Τυφλού

Ήχος β''

Ο Τυφλός γεννηθείς, εν τώ ιδίω λογισμώ έλεγεν, Άρα εγώ, δι' αμαρτίας γονέων εγεννήθην αόμματος; Άρα εγώ, δι' απιστίαν εθνών εγεννήθην εις ένδειξιν, ουχ ικανώ τού ερωτάν, πότε

νύξ, πότε ημέρα, ουκ ευτονούσί μου οι πόδες τά τών λίθων προσκρούσματα, ου γάρ είδον τόν ήλιον λάμποντα, ουδέ εν εικόνι τόν εμέ πλαστουργήσαντα, αλλά δέομαί σου, Χριστέ ο Θεός, Επίβλεψον επ εμέ, καί ελέησόν με. (Δίς)

Ἦχος ο αὐτός

Παράγων ο Ιησούς εκ τού ιεροῦ, εύρεν άνθρωπον τυφλόν εκ γενετής, καί σπλαγχνισθείς, επέθηκε πηλόν επί τούς οφθαλμούς αυτού, καί είπε πρός αυτόν, Ὑπαγε, νίψαι εις τού Σιλωάμ, καί νιψάμενος ανέβλεψε, δόξαν αναπέμπων Θεώ, οι δέ αγχισταί αυτού, έλεγον αὐτῷ, Τίς σου τάς κόρας διήνοιξεν, άς ουδείς τών βλέπόντων ιάσαι ίσχυσεν, ο δέ φησί βοήσας, Ἄνθρωπος, Ιησούς λεγόμενος, εκείνός μοι έφη, Νίψαι εις τού Σιλωάμ, καί ανέβλεψα, Αυτός εστιν αληθώς, όν έφη Μωσής εν τώ νόμω, Χριστόν Μεσσίαν, αυτός εστιν ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Κύριε, παράγων εν τή οδῷ, εύρες άνθρωπον τυφλόν εκ γενετής, καί έκθαμβοι γεγονότες οι Μαθηταί, επηρώτων σε, λέγοντες, Διδάσκαλε, τίς ήμαρτεν, ούτος, ή οι γονείς αυτού, ίνα τυφλός γεννηθή; Σύ δέ Σωτήρ μου εβόας αυτοίς, Ούτε ούτος ήμαρτεν, ούτε οι γονείς αυτού, αλλ' ίνα φανερωθή τά έργα τού Θεού εν αὐτῷ, εμέ δεί εργάζεσθαι τά έργα τού πέμψαντός με, ά ουδείς δύναται εργάζεσθαι, Καί ταύτα ειπών, πτύσας χαμαί, καί πηλόν ποιήσας, επέχρισας τούς οφθαλμούς αυτού, λέξας πρός αυτόν, Ὑπαγε, νίψαι εις τού Σιλωάμ τήν κολυμβήθραν, ο δέ, νιψάμενος, υγιής εγένετο, καί εβόα πρός σέ, Πιστεύω, Κύριε, καί προσεκύνησέ σοι, Διό βοώμεν καί ημείς, Ελέησον ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ο αὐτός

Εν τή Ερυθρά θαλάσση, τής απειρογάμου νύμφης, εικών διεγράφη ποτέ, Εκεί, Μωϋσής διαιρέτης τού ύδατος, ενθάδε, Γαβριήλ υπηρέτης τού θαύματος, Τότε, τόν βυθόν επέζευσεν αβρόχως Ισραήλ, νύν δέ, τόν Χριστόν εγέννησεν ασπόρως η Παρθένος, Η θάλασσα, μετά τήν πάροδον τού Ισραήλ, έμεινεν άβατος, η άμεμπτος, μετά τήν κύησιν τού Εμμανουήλ, έμεινεν άφθορος, ο ών, καί προών, καί φανείς ως άνθρωπος Θεός, ελέησον ημάς.

Εις τήν Λιτήν

Τό Στιχηρόν του Αγίου τής Μονής

Δόξα... Ἦχος δ'

Ὅλον τόν βίον ο Τυφλός, νύκτα λογιζόμενος, εβόησε πρὸς σέ Κύριε, Ανοιξὸν μου τάς κόρας, Υιέ Δαυΐδ, ο Σωτὴρ ημῶν, ἵνα μετὰ πάντων καγῶ, υμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον ο αὐτός

Νεύσον παρακλήσεσι, σὼν οικετῶν πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ημῶν επαναστάσεις, πάσης θλίψεως ημᾶς απαλλάττουσα, σέ γάρ μόνην ασφαλή, καὶ βεβαίαν ἀγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεκτήμεθα, μή αἰσχυνθῶμεν Δέσποινα, σέ προσκαλούμενοι, σπεύσον εἰς ἱκεσίαν τῶν σοί πιστῶς βοῶντων, Χαίρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρά καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ημῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Αναστάσιμον

Ἦχος πλ. α'

Σέ τόν σαρκωθέντα Σωτὴρα Χριστόν, καὶ τῶν ουρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ασμάτων μεγαλύνομεν, ὅτι Σταυρόν καὶ θάνατον κατεδέξω, διὰ τό γένος ημῶν, ὡς φιλόανθρωπος Κύριος, σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τριήμερος ἀνέστης, σῶζων τάς ψυχὰς ημῶν.

Ἦχος πλ. α'

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Πάσχα ἱερόν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Ἅγιον Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ο λυτρωτής, Πάσχα ἄμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τῶν πιστῶν, Πάσχα, τό πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοίξαν, Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρός ἀπὸ προσώπου πυρός.

Δεῦτε ἀπὸ θέας Γυναῖκες ευαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε, Δέχου παρ ἡμῶν χαράς ευαγγέλια, τῆς Αναστάσεως Χριστοῦ, τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη ἐκ τοῦ μηνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται οἱ αμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθροῦ βαθέος, ἐπιστάσαι πρὸς τό μῆμα τοῦ Ζωοδότου, εὔρον Ἄγγελον, ἐπὶ τόν λίθον καθήμενον, καὶ

αυτός προσφθεγζάμενος, αιταίς ούτως έλεγε, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών, τί θρηνεíte τόν άφθαρτον ως εν φθορά; απελθούσαι κηρύξατε, τοίς αυτού Μαθηταίς.

Στίχ. Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα και ευφρανθώμεν εν αυτή.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ημίν ανέτειλε, Πάσχα, εν χαρά αλλήλους περιπτυξώμεθα, ώ Πάσχα λύτρον λύπης, και γάρ εκ τάφου σήμερον ώσπερ εκ παστού, εκλάμπας Χριστός, τά Γύναια χαράς έπλησε λέγων, Κηρύξατε Αποστόλοις.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Δικαιοσύνης ήλιε νοητέ, Χριστέ ο Θεός, ο τόν εκ μήτρας τού φωτός εστερημένον, διά τής σής αχράντου προσψαύσεως, φωτίσας κατ άμφω και ημών τά όμματα, τών ψυχών αυγάσας, υιούς ημέρας δείξον, ίνα πίστει βοώμέν σοι, Πολλή σου και άφατος, η εις ημάς ευσπλαγχνία, φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Και νύν...

Αναστάσεως ημέρα, και λαμπρυνθώμεν τή πανηγύρει, και αλλήλους περιπτυξώμεθα, Είπωμεν αδελφοί, και τοίς μισούσιν ημάς, Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει, και ούτω βοήσωμεν, Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, και τοίς εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον Πατρί και Πνεύματι, τόν εκ Παρθένου τεχθέντα εις σωτηρίαν ημών, ανυμνήσωμεν πιστοί και προσκυνήσωμεν, ότι ηυδόκησε σαρκί, ανελθείν εν τώ σταυρώ, και θάνατον υπομείναι, και εγείραι τούς τεθνεώτας, εν τή ενδόξω Αναστάσει αυτού.

Δόξα... Και νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη Κυρίου η αδιόδευτος, χαίρε τείχος και σκέπη τών προστρεχόντων εις σέ, χαίρε αχείμαστε λιμήν και Απειρόγαμε, η τεκούσα εν σαρκί τόν Ποιητήν σου και Θεόν, πρεσβεύουσα μή ελλείπης, υπέρ τών ανυμνούντων, και προσκυνούντων τόν Τόκον σου.

Εκτενής, και Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΩ

Ψάλλεται Κανών Τριαδικός. Ού η ακροστιχίς.

Κανών ο πέμπτος φωτί τώ τρισηλίω.

Ωδή α΄; Ἦχος πλ. α΄;

Ἰππον καί αναβάτην

Κράτος τῆς ενιαίας, καί τρισηλίου μορφῆς, ανυμνοῦντες βοώμεν, Τόν νούν ημῶν καταύγασον, Θεέ παντοδύναμε, καί πρὸς τὴν σὴν Δέσποτα, μετεώρισον δόξαν άφραστον.

Άνω σε τῶν Αγγέλων, διάκοσμοι νοεροί, ασι γήτως υμνοῦσιν, εν τρισαγίοις άσμασι, μονάδα τρισάριθμον, καί Τριάδα σύμμορφον, υπερούσιον παντοδύναμον.

Νέκταρ τῆς σῆς αγάπης, γλυκύτατον φωτουργόν, τή ψυχή μου παράσχου, Τριάς μονάς αρχίφωτε, καί θείαν κατάνυξιν, καθαρτικήν Δέσποτα, πολυέλεε πάσης κτίσεως.

Θεοτοκίον

Όσπερ επί τόν πόκον, κατήλθεν αψοφητί, ουρανόθεν Παρθένε, ο υετός εν μήτρα σου, ο θείος καί έσωσε, ξηρανθείσαν άπασαν, τῶν ανθρωπῶν τὴν φύσιν άχραντε.

Ωδή γ΄;

Ο πήξας επ΄; ουδενός

Νοήσας τάς νοεράς ουσίας υπέστησας, υμνωδούς απαύστους τῆς σῆς θεότητος, τρίφωτε Θεέ καί παντουργέ, αλλά καί τῶν πηλίνων καί γηγενῶν, δέξαι τὴν αίνεσιν, καί τὴν ικεσίαν ως εύσπλαγχνος.

Ο πάσης κατά φύσιν τροπῆς अपαράδεκτος, τοίς αλλοιουμένοις ημίν καί μέλπουσι, τὴν ανεξιχνίαστον πηγὴν, τῆς σῆς αγαθωσύνης, πλημμελημάτων δός συγχώρησιν, καί τὴν σωτηρίαν ως εύσπλαγχνος.

Πατέρα καί τόν Υιόν καί Πνεύμα δοξάζομεν, εν απαραλλάκτω μορφῇ θεότητος, σέ τόν ενικόν καί τριλαμπή, Κύριον τῶν απάντων, ως οι Προφῆται καί Απόστολοι, παρά σου σαφώς εδιδάχθησαν.

Θεοτοκίον

Εφάνης τώ Μωϋσή εν βάτω, ως άγγελος, βουλῆς τῆς μεγάλης τού Παντοκράτορος, σου τὴν εκ Παρθένου προδηλών, σάρκωσι ν Θεού Λόγε, δι΄; ἥς ημάς μετεστοιχείωσας, καί πρὸς ουρανοῦς ανεβίβασας.

Καθίσματα

Τόν συνάναρχον Λόγον

Ελεήμων υπάρχεις, Τριάς αμέριστε, ελεείς γάρ τούς πάντας, ως παντοδύναμος, καί πανοικτίρμων συμπαθής καί πολυέλεος, διό προσφεύγομεν πρός σέ, οι αμαρτήμασι πολλοίς, βαρούμενοι κεκραγότες, ιλάσθητι τοίς σοίς δούλοις, καί ρύσαι πάντας πάσης κολάσεως.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε, ημάς ελέησον, τούς προσφεύγοντας πίστει, πρός σέ τήν εύσπλαγχνον, καί αιτουμένους τήν θερμήν σου νύν αντίληψιν, δύνασαι γάρ ως αγαθή, τούς πάντας σώζειν, ως ούσα, Μήτηρ Θεού τού υψίστου, ταίς μητρικαίς σου πρεσβείαις, αεί χρωμένη θεοχαρίτωτε.

Ωδή δ' 39;

Τήν θείαν εννοήσας σου

Μυείται τής μιάς κυριότητος, τό τριφαές ο Δανιήλ, Χριστόν κριτήν θεασάμενος, πρός τόν Πατέρα ιόντα, καί Πνεύμα τό προφαίνον τήν όρασιν. **(Δίς)**

Πηλίνοις τούς υμνούντάς σε στόμασι, τόν υπερούσιον Θεόν, τριαδικόν υποστάσεσι, μοναδικόν δέ τή φύσει, τής δόξης τών Αγγέλων αξίωσον.

Θεοτοκίον

Τό όρος τό δασύ καί κατάσκιον, ό είδε πρίν ο Αββακούμ, εξ ού προήλθεν ο Άγιος τόν δυσθεώρητον τόκον, εδήλου σής Παρθένε συλλήψεως.

Ωδή ε' 39;

Ο αναβαλλόμενος

Ο δι' αγαθότητα κτίσας τόν άνθρωπον, κατεικόνα τήν σήν ποιήσας, εν εμοί κατοίκησον τρίφωτε Θεέ μου, ως αγαθός καί εύσπλαγχνος.

Σύ με καθοδήγησον μονάς τρισήλιε, πρός τρίβους θείας τής σωτηρίας, καί τής σής ελλάμψεως, πλήρωσον ως φύσει, Θεός απειροδύναμος.

Φώς τό αδιαίρετον τής μιάς φύσεως, μεμερισμένον, τοίς χαρακτήρσι, τριλαμπές ανέσπερον, τήν εμήν καρδίαν, ταίς αίγλαις σου καταύγασον.

Θεοτοκίον

Ως κατείδε πάλαι σε, Αγνή πανάχραντε, ο Υποφήτης βλέπουσαν πύλην, πρός τό φώς τό άδυτον, ευθύς σε επέγνω, Θεού

κατοικητήριον.

Ωδή ζ'

Μαι νομένην κλύδωνι

Τριφαῆς υπάρχουσα, θαρχία υποστατικῶς, ενιαία πέφυκας ὡς σύμμορφος, καί ισουργός, καί κατ' ουσίαν καί βούλησιν. (Δίς)

Ικανῶς ἐδήλωσεν, ὁ Προφήτης ἄδων τῷ Πατρί. Σὼ φωτί, τῷ Πνεύματι, οψόμεθα, φῶς τὸν Υἱόν, ἓνα Θεόν τὸν τρισήλιον.

Θεοτοκίον

Τῶν πταισμάτων λύτρωσιν, καί κινδύνων εὐσπλαγχνε Θεέ, ενικέ καί τρίφωτε κατάπεμψον, σοῖς υμνηταῖς, πρεσβείαις τῆς θεομήτορος.

Καθίσματα

Τὸν συνάναρχον Λόγον

Τὸ τρισήλιον σέλας δοξολογήσωμεν, καί ἀπλήν τὴν Τριάδα νῦν προσκυνήσωμεν, ὅτι ἐφώτισεν ἡμᾶς καί ἠλέησε, καί ἐρρύσατο φθοράς, τὸ γένος ἅπαν τῶν βροτῶν, λυτρώσασα ἐκ τῆς πλάνης, εἰδώλων πάντα τὸν κόσμον, καί βασιλείαν ἡμῖν παρέσχετο.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Απορήσας ἐκ πάντων, πρὸς σέ κατέφυγον, τὴν ἐλπίδα ἀπάντων, καί τὸ προσφύγιον, αμαρτωλῶν καί ταπεινῶν, κράζων τό, Ἕμартон, ἀλλ' ἐπιμένω τοῖς κακοῖς, ἀναισθητῶν ὁ ἄθλιος, Ἐλέησόν με πρό τέλους, ἐπίστρεψόν με καί ρύσαι πάσης κολάσεως τὸν ἀνάξιον.

Ωδή ζ'

Ὁ υπερυψούμενος

Ὡς ἐλέους ἄβυσσον, κεκτημένος Κύριε, καί πέλαγος ἀπειρον, οἰκτίρμον ἐλέησον, τοὺς ἓνα σε υμνοῦντας, τριλαμπή Θεόν τῶν ὅλων. (Δίς)

Τὸν ἀπερινόητον, ενικόν καί τρίφωτον, Θεόν σε καί Κύριον, υμνοῦντες βοῶμέν σοι, Παράσχου τοῖς σοῖς δούλοις, ἱλασμόν αμαρτημάτων.

Θεοτοκίον.

Ράδαμνον ἐβλάστησας, τοῦ Πατρός συνάναρχον, ἄνθος τῆς θεότητος, βλαστόν συναϊδίον, Παρθένε τὸν διδόντα, τὴν ζωὴν πάσιν ἀνθρώποις.

Ωδή η'

Σοί τῷ παντουργῷ

Ἴνα τῆς μίας, ανακαλύψῃς πάλαι, σαφῶς κυριότητος τριπτὴν
υπόστασιν, ὡφθῇς Θεέ μου, ἐν σχήματι ἀνθρώπων, Ἀβραάμ
υμνοῦντι, σὸν κράτος ἐνιαῖον. (Δίς)

Σύ με πρὸς τὰς σὰς, θεουργικὰς ἀκτῖνας, δέρκειν καταξίωσον,
φῶς τὸ ἀπρόσιτον, Πάτερ οἰκτίρμον, καὶ Λόγε καὶ τὸ Πνεῦμα, τοῦ
ευαρεστεῖν σοι, αἰεὶ Κύριε πάντων.

Θεοτοκίον

Ἦστραψας ἡμῖν, τῆς τρισηλίου δόξης, τὸν ἕνα Πανύμνητε,
Χριστὸν τὸν Κύριον, πάντας μυσούντα, τὴν μίαν θεαρχίαν, ἐν τρισὶ
προσώποις, υμνεῖν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'

Ἡσαΐα χόρευε

Λαλιαί σε βρότεια, κατ' ἀξίαν ἀναρχε μονάς, οὐ σθένουσιν
υμνεῖν, πλὴν ὡς ἐφικτόν, τολμώντες ἐκ πίστεως, θεαρχικὴ σύνθρονε
Τριάς, δόξαν προσφέροντες, τῷ σῶ κράτει καὶ τὴν αἰνεσιν. (Δίς)

Ἰσορρόπῳ δόξῃ σε, τὸν μονάρχην τρίφωτον Θεόν, υμνοῦσι τὰ
Χερουβὶμ, καὶ τὰ Σεραφὶμ, ἀχράντοις ἐν στόμασι, μεθ' ὧν ἡμᾶς
τοὺς ἀμαρτωλοὺς, πρόσδεξαι Κύριε, τὸ σὸν κράτος μεγαλύνοντας.

Θεοτοκίον

Ὡς ἀγνή καὶ ἄμωμος, καὶ Παρθένος τέτοκας Υἱόν, λυτρούμενον
ἡμᾶς ἀπὸ πειρασμῶν, Θεόν ἀναλλοίωτον, ἀλλὰ καὶ νῦν ἄφεσιν
ἡμῖν, τῶν παραπτώσεων, τούτον δοῦναι καθικέτευε.

Τό, Ἀξιον ἐστίν..., καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες

καὶ Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΩ

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. α'

Τὸν συνάναρχον Λόγον

Τὸν Σταυρόν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν ταφήν τὴν ἀγίαν
ύμνοις τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ υπερδοξάσωμεν, ὅτι
συνήγειρε νεκρούς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος
θανάτου, καὶ ἰσχύν διαβόλου, καὶ τοῖς ἐν ἅδῃ φῶς ἀνέτειλε.

Δόξα...

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθῃς, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον, ἐν
μνήματι ἐτέθῃς, ὁ κιενώσας τὰ μνήματα, ἄνω στρατιώται τὸν τάφον
εφύλαττον, κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκρούς ἐξανέστησας,
Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε άγιον όρος καί θεοβάδιστον, χαίρε έμψυχε βάτε καί ακατάφλεκτε, χαίρε η μόνη πρός Θεόν κόσμου γέφυρα, η μετάγουσα θνητούς, πρός τήν αιώνιον ζωήν, χαίρε ακήρατε Κόρη, η απειράνδρως τεκούσα, τήν σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα

Ήχος πλ. α'

Κύριε, εν μέσω σε προσήλωσαν, οι παράνομοι τών καταδίκων, καί λόγχη τήν πλευράν σου εξεκέντησαν, ώ Ελεήμον, ταφήν δέ κατεδέξω, ο λύσας άδου τάς πύλας, καί ανέστης τριήμερος, έδραμον Γυναύκες ιδείν σε, καί απήγγειλαν Αποστόλοις τήν Έγερσιν. Υπερυψούμενε Σωτήρ, όν υμνούνσιν Άγγελοι, ευλογημένε Κύριε δόξα σοι.

Δόξα...

Τό ξένον σου Σωτήρ μου μυστήριον, τώ κόσμω σωτηρία γεγένηται, αναστάς γάρ εκ τάφου θεοπρεπώς, τούς φθαρέντας συνήγειρας ως Θεός, η πάντων ζωή, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Απειρόγαμε Νύμφη θεογεννήτρια, η τής Εύας τήν λύπην χαραποιήσασα, ανυμνούμεν οι πιστοί καί προσκυνούμέν σε, ότι ανήγαγες ημάς εκ τής αρχαίας αράς, καί νύν δυσώπει απαύστως, πανύμνητε Παναγία, εις τό σωθήναι ημας.

Είτα ο Άμωμος τά Ευλογητάρια.

Η Υπακοή Ήχος πλ. α'

Αγγελική οράσει τόν νούν εκθαμβούμεναι, καί θεϊκή Εγέρσει τήν ψυχήν φωτιζόμεναι, αι Μυροφόροι τοίς Αποστόλοις ευηγγελίζοντο. Αναγγείλατε εν τοίς έθνεσι, τήν Ανάστασιν τού Κυρίου, συνεργούντος τοίς θαύμασι, καί παρέχοντος ημίν μέγα έλεος.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

· Εν τώ θλίβεσθαί με Δαυϊτικώς, άδω σοι Σωτήρ μου. Ρύσαί μου τήν ψυχήν εκ γλώσσης δολίας.

· Τοίς ερημικοίς ζωή μακαρία εστί, θεϊκώ έρωτι πτερουμένοις.

Δόξα... καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, περικρατείται πάντα τά ορατά τε σύν τοίς αοράτοις, αυτοκρατές γάρ όν, τής Τριάδος έν εστιν αψεύστως.

Αντίφωνον Β'

· Εἰς τὰ ὅρη ψυχὴ ἀρθώμεν, δεῦρο ἐκείσε, ὅθεν βοήθεια ἔκει.
· Δεξιὰ σου χεὶρ καμέ, Χριστέ ἱπταμένη, σκαιωρίας πάσης περιφυλαξάτω.

Δόξα... καὶ νύν...

Ἀγίῳ Πνεύματι, θεολογούντες φώμεν, Σὺ εἶ Θεός, ζωὴ, ἔρως, φῶς, νοῦς, σὺ χρηστότης, σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀντίφωνον Γ'·

· Ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι. Εἰς τὰς αὐλὰς προσβώμεν Κυρίου, χαρὰς πολλῆς πλησθεὶς εὐχὰς ἀναπέμπω.

· Ἐπὶ οἶκον Δαυΐδ, τὰ φοβερά τελεσιουργεῖται, πῦρ γάρ ἐκεῖ φλέγον, ἅπαντα αἰσχρόν νοῦν.

Δόξα... καὶ νύν...

Ἀγίῳ Πνεύματι, ζωαρχικὴ ἀξία, ἐξ οὗ πᾶν ζῶον ἐμψυχούται, ὡς ἐν Πατρὶ, ἅμα τε καὶ Λόγῳ.

Προκείμενον

Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Τό, Πάσα πνοή... Ευαγγέλιον Ἑωθινόν Η'· καὶ τὰ λοιπά.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς η'· καὶ τοῦ Τυφλοῦ εἰς ς·.

Κανὼν τοῦ Πάσχα Ἦχος α'·

Ωδὴ α'· Ὁ Εἰρμός

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθώμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα, ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστός ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Καθαρθώμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ οψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καί, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανῶς ακουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δέ ἀγαλλιástῳ, εορταζέτω δέ κόσμος, ορατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος, Χριστός γάρ ἐγγέγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου

Ἦχος α'·

Οὐ ἡ ἀκροστιχὴς ἐν τοῖς πρώτοις Τροπαρίοις. Θεοφάνους.

Ωδὴ α'· Εἰρμός ὁ αὐτός

Θανατώσεως τὸν ὅρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν, κυφορήσασα Χριστόν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον,

Παρθένε πανάμωμε, καί τόν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδούσα σόν Υιόν καί Θεόν, χαίροις σύν Αποστόλοις, θεοχαρίτωτε αγνή, καί τό Χαίρε πρωτουργώς, ως πάντων χαράς, αιτία εισδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανών τού Τυφλού

Εχων ακροστιχίδα εν τή θ' Ωδή.

Ι ω σ ή φ.

Ποίημα Ιωσήφ τού Θεσσαλονίκης.

Ωδή α' Ήχος πλ. α' Ο Ειρμός

Γήν εφ' ήν ουκ έλαμψεν, ουκ είδεν ήλιος ην, ποτέ, άβυσσον, ήν ουχ εώρακε γυμνήν, τό κύτος ουρανού, Ισραήλ διώδευσεν αβρόχως, Κύριε, καί εισήγαγες αυτόν εις όρος αγιάσματος σου, άδοντα, ψάλλοντα, επι νίκιον ωδήν.

Σταύρωσιν εκούσιον, καταδεξάμενος σαρκί, επήγασας ευλογίαν, καί ζωήν τώ κόσμω Δέσποτα, μόνε παντευλόγητε, καί τού παντός δημιουργέ, όθεν ευλογούμεν σε, υμνούμεν καί δοξάζομεν, άδοντες, ψάλλοντες, επι νίκιον ωδήν.

Λάκκω κατωτάτω σε, νεκρόν γενόμενον Χριστέ, έθετο ο ευσχήμων Ιωσήφ, καί προσέκύλισε λίθον τή θύρα τού μνήματος, μακρόθυμε, αλλ' ανέστης εν δόξη, καί κόσμον συνανέστησας, άδοντα, ψάλλοντα, επι νίκιον ωδήν.

Μύρα τί κομίζετε, μετά δακρύων υμείς; έλεγε ταίς τιμίαις Γυναιξίν, ο Άγγελος φανείς, Ο Χριστός εγήγερται, δραμούσαι είπατε, τοίς θεόπταις Μαθηταίς, πενθούσί τε καί κλαίουσιν, όπως σκιρτήσωσι, καί χορεύσωσι φαιδρώς.

Θαύματα παράδοξα, επιτελών ο λυτρωτής, ιάσατο καί Τυφλόν εκ γενετής, πηλόν επι χρίσας, καί ειπών, Πορεύθητι καί νίψαι εν τώ Σιλωάμ, όπως γνώση με Θεόν, επί γής βαδίζοντα, σάρκα φορέσαντα, διά σπλάγχχνα οικτιρμών.

Δόξα...

Μίαν τρισυπόστατον, ουσίαν σέβοντες πιστοί, δοξάσωμεν τόν Πατέρα καί Υιόν, καί Πνεύμα τό ευθές, ποιητήν, καί Κύριον, καί λυτρωτήν τού παντός, ένα άκτιστον Θεόν, σύν ασωματίοις κράζοντες, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί Βασιλεύ.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μήτραν απειρόγαμον, τήν σήν κατώκησεν Αγνή, Κύριος διά σπλάγχχνα οικτιρμών, σώσαι βουλόμενος, τόν φθαρέντα άνθρωπον,

ταίς μεθοδεΐαις τού εχθρού, αυτόνούν ικέτευε, τήν πόλιν ταύτην σώζεσθαι, πάσης αλώσεως, καί εχθρών επιδρομής.

Καταβασία

Τώ Σωτήρι Θεώ, τώ εν θαλάσση λαόν, ποσίν αβρόχοις οδηγήσαντι, καί Φαραώ πανστρατιά καταποντίσαντι, αυτώ μόνω άσωμεν, ότι δε δόξασται.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Δεύτε πόμα πίωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Νύν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε καί γή καί τά καταχθόνια, εορταζέτω γούν πάσα κτίσις τήν Έγερσιν Χριστού, εν ή εστερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον αναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθές, αυτός με συνδόξασον Σωτήρ, εν τή βασιλεία σου.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Επί τήν ακήρατον ζωήν, επανέρχομαι σήμερον αγαθότητι, τού γεννηθέντος εκ σου, καί πάσι τοίς πέρασιν Αγνή, τό φέγγος αστράψαντος.

Θεόν όν εκύησας σαρκί, εκ νεκρών καθώς είπεν εξεγειρόμενον, θεασαμένη Αγνή, χόρευε, καί τούτον, ως Θεόν, άχραντε μεγάλυνε.

Τού Τυφλού Ο Ειρμός

Σαλευομένην τήν καρδίαν μου, Κύριε, τοίς, κύμασι, τού βίου στερέωσον, εις λιμένα εύδιον καθοδηγών, ως Θεός.

Σαλευομένων τας καρδίας εστήριξας, τήν γήν πάσαν σαλεύσας μακρόθυμε, τή σεπτή Σταυρώσει σου, ήν καθυπέστης σαρκί.

Καινώ μνημείω, Ιωσήφ τε κατέθετο, οικτίρμον ο ευσχήμων, ανέστης δέ εκ νεκρών τριήμερος, καινοποιήσας ημάς.

Τί ως νεκρόν επιζητείτε τόν Κύριον, ανέστη καθώς είπεν, ο Άγγελος γυναιξίν εφθέγγετο, αστράπτων θεία μορφή.

Τυφλόν ποτε εκ γενετής, προσελθόντα σοι ιάσω, πανοικτίρμον, δοξάζοντα τήν οικονομίαν σου, καί τά θαυμάσια.

Δόξα...

Θεόν Πατέρα προσκυνούμεν, προάναρχον, Υιόν καί Πνεύμα θείον, τρισάκτιστον φύσιν τρισυπόστατον, ένα Θεόν τού παντός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθενικής από γαστρός απεκύησας, Θεόν σεσαρκωμένον, ὃν αἶτησαι, Παναγία Δέσποινα, κατοικτειρήσαι ημάς.

Καταβασία

Δυνάμει τού Σταυρού σου Χριστέ, στερέωσόν μου τήν διάνοιαν, εις τό υμνεῖν, καί δοξάζειν σου τήν σωτήριον Ανάληψιν.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ο τών ὅλων Δεσπότης καί ποιητής, παρερχόμενος εὔρεν ἐν τῇ οδῷ, Τυφλόν καθεζόμενον, θρηνωδούντα καί λέγοντα, οὐ κατείδον ἐν βίῳ, τόν ἥλιον λάμποντα, οὐδέ τήν σελήνην, τό φέγγος αὐγάζουσιν, ὅθεν ἐκβοῶ σοι, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, φωτίσαι τὰ σύμπαντα, φώτισόν με ὡς εὐσπλαγχνος, ἵνα κράζω προσπίπτων σοι, Δέσποτα Χριστέ ὁ Θεός, τών πταισμάτων ἄφεσίν μοι δώρησαι, διὰ πλήθος ἐλέους, μόνε φιλόανθρωπε. (Δίς)

Ωδή δ' Ο Εἰρμός

Επὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Αἰβακούμ, στήτω μεθ' ημῶν καί δεικνύτω, φασφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Ἄρσεν μὲν ὡς διανοίξαν, τήν παρθενεύουσιν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ὡς βροτός δέ, ἀμνός προσηγόρευται, ἀμωμος δέ, ὡς ἀγευστος κηλίδος, τό ημέτερον Πάσχα, καί ὡς Θεός ἀληθής, τέλειος λέλεκται.

Ὡς ἐνιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος Χριστός ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τό καθαρτήριο, καί αὐθις ἐκ τοῦ τάφου ὠραίος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν ἥλιος.

Ὁ θεοπάτωρ μὲν Δαυΐδ, πρό τῆς σκιάδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν, ὁ λαός δέ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τήν τών συμβόλων ἐκβασιν, ὁρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου

Ὁ αὐτός

Ὁ διαπλάσας τὸν Αδάμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ, καί θανάτῳ, τῷ οικείῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον σήμερον, καί κατηύγαγε πάντας, ταῖς θεϊκαῖς ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ὦν απεκύησας Χριστόν, ωραιοτάτως εκ νεκρών, λάμπαντα Αγνή καθορώσα, η καλή καί άμωμος, εν γυναιξίν ωραία τε, σήμεραν εις πάντων σωτηρίαν, σύν Αποστόλοις αυτόν χαίρουσα, δόξαζε.

Τού Τυφλού Ο Ειρμός

Ακήκοα Κύριε, τήν ακοήν σου καί εφοβήθην, κατενόησα τήν οικονομίαν σου, καί εδόξασά σε, μόνε φιλάνθρωπε.

Τεθνήξαντα ξύλω με, τεθείς εν ξύλω, ζωή υπάρχων, ανεζώωσας διά μέγα έλεος, διά τούτο Λόγε δοξάζω σε.

Τοίς Μύσταις σου Κύριε, συναυλιζόμενος παραδόξως, τούτοις έλεγες, Άπιτε, κηρύξατε, πανταχού τήν εμήν Ανάστασιν.

Πιστούμενος Κύριε, τήν Εγερσίν σου τήν εκ τού τάφου, τοίς φιλούσί σε Χριστέ, εν ημέραις πλείοσι, συνηυλίζου χαροποιών αυτούς.

Ωμμάτωσας Κύριε, Τυφλόν εκ μήτρας γεγεννημένον, ειπών, άπελθε, νίψαι καί ανάβλεψον, τήν εμήν δοξάζων θεότητα.

Δόξα...

Ομότιμε άναρχε, Τριάς αμέριστε τή ουσία, μεριστή ταίς υποστάσεσι, σώζε πάντας, τους πιστώς σε φόβω δοξάζοντας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν τόκον σου Άχραντε, τόν υπέρ φύσιν δοξολογούμεν, μακαρίζοντες πίστει σε πανάμωμε, ως Θεού τών όλων λοχεύτριαν.

Καταβασία

Εισακήκοα τήν ακοήν, τής δυναστείας τού Σταυρού σου, ως Παράδεισος ηνοίγη δι' αυτού, καί εβόησα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ' Ο Ειρμός

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μύρου τόν ύμνον προσοίσωμεν τώ Δεσπότη, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Τήν άμετρόν σου ευσπλαγχνίαν, οι ταίς τού Αδου σειραίς, συνεχόμενοι, δεδορκότες, πρός τό φώς ηπείγοντο Χριστέ, αγαλλομένω ποδί, Πάσχα κροτούντες αιώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τώ προϊόντι Χριστώ εκ τού μνήματος, ως νυμφίω, καί συνεορτάσωμεν, ταίς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεού τό σωτήριον.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Φωτίζεται θείαις ακτίσι, καί ζωηφόροις ταίς τῆς Αναστάσεως τοῦ Υιοῦ σου, Θεομήτορ ἄχραντε, καί χαρμονῆς ἐμπίπλεται, τῶν ευσεβῶν ἡ Ομήγουρις.

Οὐκ ἦνοιξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρκούσθαι μνήματος οὐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεύ τῆς κτίσεως, ὅθεν ἐξαναστάντα σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

Τοῦ Τυφλοῦ Ὁ Εἰρμός

Τὴν τάλαιναν ψυχὴν μου, νυκτομαχοῦσαν τῷ σκότει τῶν παθῶν, προφθάσας οἰκτεῖρον, καί λάμπσον νοητέ Ἥλιε, ἡμεροφαεῖς ακτῖνας, ἐν ἐμοί, τοῦ διαυγάσαι τὴν νύκτα εἰς φῶς.

Υψώθης ἐπὶ ξύλου, καί συνανύψωσας πάντας τοὺς βροτούς, καί τὸν πολέμιον οἰκτίρμον, ὅφιν ἐθανάτωσας, καί ἐζώωσας τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν τῶν σῶν, ὡς ὁ μόνος Θεὸς τοῦ παντός.

Ετέθης ἐν μνημείῳ, ὁ ἐκουσίως γενόμενος νεκρὸς, καί τὰ βασίλεια τοῦ Ἄδου, Βασιλεύ ἀθάνατε, ἅπαντα ἐκένωσας, νεκρούς τῇ Αναστάσει ἐγείρας τῇ σῇ.

Θαυμάσια μεγάλα, ἐκτελῶν Λόγε ἐπὶ γῆς, λαὸς σε ἀπέκτει νεν ἀνόμων, ἀλλ’ αὐτὸς Κύριε, ὁ μόνος δυνατὸς ὑπάρχων, ἐκ νεκρῶν καθὼς προείπας, ἀνέστης Χριστέ.

Τὰ ὅμματα ἀνοίξας, τοῦ μή ἰδόντος τὸ φῶς τὸ αἰσθητόν, ψυχῆς ἐφώτισας τὰς κόρας, καί δοξάζειν ἐπείσας, τούτον ἐπιγνόντα σε ποιητὴν, διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν οφθέντα βροτόν.

Δόξα...

Τριάδα ἐν μονάδι, καί ἐν Τριάδι μονάδα, οἱ πιστοὶ δοξολογήσωμεν, Πατέρα καί Υἱὸν ἅπαντες, Πνεῦμα τὸ εὐθές, ἓνα Θεόν, δημιουργόν τοῦ παντός ἀληθῶς.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Πῶς τέτοκας μή γνούσα, Παρθενομήτορ ἀγνή, πείραν ἀνδρὸς θεοχαρίτωτε; Πῶς τρέφεις τὸν τὴν κτίσιν τρέφοντα; ὁ μόνος ὡς ἐπίσταται αὐτός, ὁ τοῦ παντός ποιητὴς καί Θεός.

Καταβασία

Ὁρθρίζοντες βοώμέν σοι Κύριε, Σῶσον ἡμᾶς, σὺ γάρ εἰ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Ὡδή ς#39; Ὁ Εἰρμός

Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Φυλάξας τά σήμαντρα σώα Χριστέ, εξηγέρθης τού τάφου, ο τάς κλείς τής Παρθένου μή λυμηνάμενος, εν τώ τόκω σου, καί ανέωξας ημίν, Παραδείσου τάς πύλας.

Σώτέρ μου τό ζών τε καί άθυτον, ιερείον ως Θεός, σεαυτόν εκουσίως, προσαγαγών τώ Πατρί, συνανέστησας, παγγενή τόν Αδάμ, αναστάς εκ τού τάφου.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Ανήκται τό πάλαι κρατούμενον, τώ θανάτῳ καί φθορά, διά τού σαρκωθέντος, εκ σής αχράντου γαστρός πρός τήν άφθαρτον, καί αιδιον ζωήν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατήλθεν εν τοίς κατωτάτοις τής γής ο λαγόσι σου Αγνή, κατελθών καί οικήσας, καί σαρκωθείς υπέρ νούν καί συνήγειρεν, εαυτώ τόν Αδάμ, αναστάς εκ τού τάφου.

Τού Τυφλού Ο Ειρμός

Ως τόν Προφήτην τού θηρός, ερρύσω Κύριε, καμέ τού βυθού τών ακαθέκτων παθών, ανάγαγε δέομαι, ίνα προσθήσω τού επιβλέψαι με, πρός ναόν τόν άγιόν σου.

Ο σταυρωθείς μετά ληστών, ερρύσω Δέσποτα, ληστών πονηρών, καί ψυχοφθόρων παθών, φιλάνθρωπε Κύριε πάντας τούς υμνούντάς σου τήν Σταύρωσιν, καί τήν Έγερσιν συμφώνως.

Έθεντο άπνουν σε νεκρόν, Χριστέ εν μνήματι, τόν πάσι νεκροίς εμπνέοντα τήν ζωήν, ανέστης δέ Κύριε, πάντα κενώσας Λόγε τά μνήματα, θεϊκή σου δυναστεία.

Μετά τήν Έγερσιν Χριστέ, τοίς φίλοις έλεγες, Καθίσατε δή εν τή Ιερουσαλήμ, έως άν ενδύσησθε, σθένος εξ ύψους αήττητον, καί βεβαίαν συμμαχίαν.

Πηλόν ποιήσας οφθαλμούς, Τυφλού επέχρισας, τού εκ γενετής, καί εχαρίσω αυτώ τό βλέπειν, υμνούντί σου Λόγε, τήν άχραντον δύναμιν, διΰ; ής έσωσας τόν κόσμον.

Δόξα...

Η τρισυπόστατος μονάς, Πάτερ αγέννητε, Υιέ γεννητέ, καί Πνεύμα εκπορευτόν, τρισάγιε Κύριε, μία ουσία καί δύναμις, σώζε πάντα τόν λαόν σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τά μεγαλείά σου Αγνή, τίς διηγήσεται; Θεόν γάρ εν σαρκί, έτεκες υπερφυώς, κόσμον διά σου ρυόμενον, Παρθένε πανάμωμε,

από πάσης αμαρτίας.

Κάταβασία

Εκύκλωσέ με άβυσσος, ταφή μοι τό κήτος εγένετο, εγώ δέ εβόησα, πρὸς σέ τόν φιλόανθρωπον, καί έσωσέ με η δεξιά σου Κύριε.

Κοντάκιον Ήχος δ΄;

Επεφάνης σήμεραν

Τῆς ψυχῆς τά όμματα πεπηρωμένος, σοί Χριστέ προσέρχομαι, ως ο Τυφλός εκ γενετής, εν μετανοία κραυγάζων σοι, Σύ τών εν σκότει, τό φώς τό υπέρλαμπρον.

Ο Οίκος

Ρείθρόν μοι δώρησαι Χριστέ, σοφίας τῆς αρρήτου, καί γνώσεως τῆς άνω, τό φώς τών εν τώ σκότει, καί πλανωμένων Οδηγέ, ίνα διηγήσωμαι, άπερ η θεία βίβλος edίδαξε τού Ευαγγελίου τῆς ειρήνης, δηλονότι, τήν τού Τυφλού θαυματοποιϊαν, ότι εκ γενετής τυφλός υπάρχων, οφθαλμούς τούς αισθητούς απολαμβάνει, καί τούς τῆς ψυχῆς, εν πίστει ανακραυγάζων, Σύ τών εν σκότει, τό φώς τό υπέρλαμπρον.

Συναξάριον

Τῇ αὐτῇ ημέρα, Κυριακή έκτη από τού Πάσχα, τό εις τόν εκ γενετής Τυφλόν εορτάζομεν, τού Κυρίου καί Θεού και Σωτήρος ημών, Ιησού Χριστού, θαύμα.

Στίχοι

- Φωτός χορηγός, εκ φάους πλέον φάος,
- Τόν εκ γενετής ομματοίς Τυφλόν, Λόγε.

Τώ απείρω ελέει σου, φωτοδότα Χριστέ ο Θεός ημών ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ΄; Ο Ειρμός

Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά Πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Γυναίκες μετά μύρων θεόφρονες, οπίσω σου έδραμον, όν δέ ως θνητόν, μετά δακρύων εξήτουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζώντα Θεόν, καί Πάσχα τό μυστικόν, σοίς Χριστέ Μαθηταίς ευηγγελίσαντο.

Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τήν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτής, τῆς αἰωνίου ἀπαρχήν, καί σκιρτώντες υμνούμεν τόν αἴτιον, τόν μόνον εὐλογητόν τῶν Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Ὡς ὄντως ἱερά καί πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος, νύξ καί φωταυγής, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας τῆς ἐγέρσεως, οὐσα προάγγελος, ἐν ἡ τὸ ἀχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου

Ὁ αὐτός

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τόν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς, τήν διαμενουσαν ζωήν, εἰς αἰῶνας αἰῶνων δεδώρηται, ὁ μόνος εὐλογητός τῶν πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ὁ πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ὥκησε τήν σήν, θεοχαρίτῳ νηδύν, καί σταυρόν υπομείνας καί θάνατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Τοῦ Τυφλοῦ Ὁ Εἰρμός

Πυρός σβεστήριον τῶν Παίδων ἡ προσευχή, δροσίζουσα κάμιнос, κήρυξ τοῦ θαύματος, μή φλογίζουσα, μηδέ συγκαίουσα, τοὺς υμνολόγους Θεοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Αναρτηθέντος σου ἐπὶ τοῦ ξύλου Σωτήρ, ἐσβέσθη ὁ ἥλιος, γῆ ἐκυμαίνετο, ἐσαλεύετο ἡ κτίσις, ἅπανσα, καί ἐκ τῶν τάφων νεκροὶ ἐξηγείροντο.

Ἐξεγερθέντος σου ἐκ τῶν νεκρῶν Βασιλεύ, ψυχαὶ συνηγέρθησαν, ἐκεῖ καθεύδουσαι, καί δοξάζουσαι τήν δυναστείαν σου, διὰ τῆς θανάτου δεσμὰ διελύθησαν.

Ὅρθου μυρίσαι σε γυναῖων ἦλθε χορός, μαθούσαι δέ Κύριε ἐξεγερθέντα σε, συνέχαιρον τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς, διὰ τῆς ὧν παράσχου ἡμῖν ἰλασμόν τῶν κακῶν.

Πηλὸν ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Τυφλοῦ, καί τούτῳ προσέταξας πρὸς Σιλῳάμ ἀπελθεῖν, νιψάμενος δέ ἀνέβλεψεν, υμνολογῶν σε Χριστέ, Βασιλεύ τοῦ παντός.

Δόξα...

Πατέρα ἀναρχον, συνἀναρχόν τε Υἱόν, καί πνεῦμα πανάγιον υμνολογήσωμεν Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεός, Βασιλεύ τοῦ παντός.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Μετά τήν κύησιν, παρθένος ὠφθης Ἀγνή, Θεόν γάρ ἐγέννησας, καινοτομήσαντα φύσεις ἀχραντε, τῇ δυνάμει αὐτοῦ, ὃν ἐκδυσώπει

αεί, τού σωθῆναι ημάς.

Καταβασία

Ο εν καμίνω πυρός, τούς υμνολόγους σώσας Παῖδας, ευλογητός ο Θεός, ο τών πατέρων ημών.

Ωδή η#39; Ο Ειρμός

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλὶς καί κυρία, εορτῶν εορτή, καί πανήγυρις ἐστί πανηγύρεων, ἐν ἡ ευλογούμεν, Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας.

Δεύτε τού καινού τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας ευφροσύνης, ἐν τῇ ευσήμῳ ἡμέρᾳ τῆς Εγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, υμνούντες αὐτόν, ὡς Θεόν εἰς τούς αἰῶνας.

Ἄρον κύκλῳ τούς ὀφθαλμούς σου Σιών, καί ἴδε, ἰδοὺ γάρ ἤκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστήρες, ἐκ δυσμῶν, βορρᾶ, καί καί θαλάσσης, καί ἐώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοί ευλογούνται, Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καί Λόγε, καί Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν υποστάσεσι φύσις, ὑπερούσιε, καί ὑπέρθεε εἰς σέ βεβαπτίσμεθα, καί σε ευλογούμεν εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου

Ὁ αὐτός

Ἦλθε διὰ σοῦ εἰς τόν κόσμον ὁ κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καί τήν γαστέρα τού Ἄδου διαρρήξας θνητοῖς, τήν Ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο, διό ευλογούμεν αὐτόν εἰς τούς αἰῶνας.

Ὅλον καθελὼν τού θανάτου τό κράτος, ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεός κραταιός, συνανύψωσεν ἡμᾶς, καί ἐθέωσε, διό ἀνυμνούμεν αὐτόν εἰς τούς αἰῶνας.

Τού Τυφλοῦ ὁ Ειρμός

Ἀγγέλων σύστημα, ἀνθρώπων σύλλογος, τόν Βασιλέα καί κτίστην τού παντός, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, ευλογεῖτε λεύϊται, λαός ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Ἀγγέλων τάγματα, Σταυρῷ κρεμάμενον, σέ κατιδόντα, Χριστέ παμβασιλεύ, καί τήν κτίσιν πάσαν, αλλοιοῦντα τῷ φόβῳ, ἐξέστησαν υμνούντα, τήν σὴν φιλανθρωπίαν.

Ὁ Ἄδης κάτω σε, ἰδὼν ἐστέναξε, καί ἀπεδίδου σπουδαίως τούς νεκρούς, τούς ἐκ τού αἰῶνος ἐκείσε φρουρουμένους, Χριστέ υμνολογούντας, τήν σὴν φιλανθρωπίαν.

Τελών τεράστια, Χριστέ εξαίσια, εθελουσίως υψώθης εν σταυρώ, καί νεκροίς συνήφθης, ο νεκρώσας τόν Άδην, καί πάντας εν ανδρεία, απέλυσας δεσμίους.

Τυφλόν ωμμάτωσας, σοί προσελθόντα Χριστέ, τούτω προστάξας πηγή τού Σιλωάμ, νίψασθαι καί βλέψαι, καί Θεόν σε κηρύξαι, σαρκί επιφανέντα, εις κόσμου σωτηρίαν.

Δόξα...

Τριάς αμέριστε, μονάς ασύγχυτε, Θεέ τών όλων καί κτίστα τού παντός, τούς υμνολογούντας, καί πιστώς προσκυνούντας, τό κράτος σου παντοίων, πειρατηρίων σώζε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένε άχραντε, θεοχαρίτωτε, τόν σόν δυσώπει Υιόν διαπαντός, μή με καταισχύναι εν ημέρα τής δίκης, αλλά συναριθμήσαι, τοίς εκλεκτοίς προβάτοις.

Καταβασία

Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων, γεννηθέντα Υιόν καί Θεόν, καί επ’ εσχάτων τών χρόνων, σαρκωθέντα, εκ Παρθένου Μητρός, ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ’ Ο Ειρμός

Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου, επί σέ ανέτειλε, Χόρευε νύν, καί αγάλλου Σιών, σύ δέ αγνή, τέρπου Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Ω θείας! ώ φίλης! ώ γλυκυτάτης σου φωνής! μεθ’ ημών αψεудώς γάρ, επηγγείλω, έσεσθαι, μέχρι τερμάτων αιώνος Χριστέ, ήν οι πιστοί, άγκυραν ελπίδος, κατέχοντες αγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τό μέγα, καί ιερώτατον Χριστέ, ώ σοφία καί Λόγε, τού Θεού καί δύναμις, δίδου ημίν εκτυπώτερον, σού μετασχείν, εν τή ανεσπέρω, ημέρα τής βασιλείας σου.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Συμφώνως Παρθένε, σέ μακαρίζομεν πιστοί, Χαίρε πύλη Κυρίου, χαίρε πόλις έμψυχε, χαίρε, δι’ ής ημίν έλαμψε, σήμερον φώς τού εκ σου τεχθέντος, τής εκ νεκρών αναστάσεως.

Ευφραίνου, αγάλλου, η θεία πύλη τού φωτός, ο γάρ δύνας εν τάφω, Ιησούς ανέτειλε, λάμψας ηλίου φαιδρότερον, καί τούς πιστούς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τού Τυφλού Ο Ειρμός

Ὅτι ἐποίησέ σοι μεγαλεία ο δυνατός, παρ θένον αναδείξας σε αγνήν, μετά τήν κύησιν, ὡς τεκούσαν ἀσπόρως τόν εαυτῆς ποιητήν, διό σε, Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἰκρίῳ προσεπάγης τού Σταυρού, Χριστέ ο Θεός, καί πάσας ἐθριάμβευσας ἐχθροῦ, τάς ἐναντίας ἀρχάς, καί τήν πρώτην κατάραν Σώτερ ἠφάνισας, διό σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Ὡς ἐβλεψέ σε Λόγε, Ἄδης κάτω μετά ψυχῆς, ἐστέναξε, καί πάντας τούς νεκρούς, φόβῳ ἀπέλυσεν, ἐπιγνόντας τό κράτος τῆς ἐξουσίας σου, μεθ' ὧν σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Σημεῖα ἐκτελοῦντα, καί τεράστια φοβερά, ο δῆμος τῶν Εβραίων καθορών, φθόνῳ ἀπέκτεινε, τόν σκυλεύσαντα Ἄδην τή Ἀναστάσει αὐτοῦ, καί πάντας ὡς δυνατός συνεγείραντα.

Ἠγέρθης καθῶς εἶπας, Ζωοδότα ἐκ τῶν νεκρῶν, καί ὠφθης τοῖς ἀγίοις Μαθηταῖς μετά τήν Ἑγερσιν, ο σημεῖα ποιήσας, καί ομματώσας τυφλοῦς, μεθ' ὧν σε εἰς αἰῶνας μεγαλύνομεν.

Δόξα...

Φῶς τόν Πατέρα σέβω, φῶς δοξάζω καί τόν Υἱόν, φῶς ἀνυμνῶ τό Πνεῦμα τό εὐθές, ἐν φῶς ἀμέριστον, ἐν τρισί χαρακτηρσι κατανοούμενον, Θεόν Βασιλέα πάσης κτίσεως.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Φανείσα πλατυτέρα ουρανῶν, Παρθένε αγνή, ἐχώρησας Θεόν σωματικῶς, τόν ἀπερίγραπτον, καί ἐκύησας πάντων εἰς ἀπολύτρωσιν, τῶν πίστει ἀδιστάκτῳ ἀνυμνούντων σε.

Καταβασία

Σέ τήν ὑπέρ νούν, καί λόγον Μητέρα Θεοῦ, τήν ἐν χρόνῳ τόν ἄχρονον ἀφράστως κυήσασαν, οἱ πιστοί ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.

Τό, Ἅγιος Κύριος ο Θεός ἡμῶν...

Εξαποστειλάριον τού Πάσχα

Ἦχος β'·

Σαρκί ὑπνώσας ὡς θνητός, ο Βασιλεὺς καί Κύριος, τρι ἡμέρος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγείρας ἐκ φθοράς καί καταργήσας θάνατον, Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τού κόσμου σωτήριον.

Τού Τυφλοῦ Ὁμοιον

Τούς νοερούς μου ὀφθαλμούς, πεπηρωμένους Κύριε, ἐκ ζοφεράς ἀμαρτίας, σύ φωταγώγησον ἐνθεῖς, οἰκτίρμον τήν ταπείνωσιν, καί τοῖς τῆς μετανοίας καθάρας με δάκρυσιν.

Ἔτερον Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Παράγων ο Σωτήρ ημών, εύρε Τυφλόν αόμματον, πτύσας χαμαί καί ποιήσας, πηλόν επέχρισε τούτον, πρὸς Σιλῳάμ απέστειλε, τού απελθεῖν καί νίψασθαι, ο δέ νιψάμενος ἦλθε, βλέπων τό φῶς σου Χριστέ μου.

Εἰς τοὺς Αἶ ν ο υ ς

Ιστώμεν Στίχους η' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα ζ'.

Ἦχος πλ. α'

Κύριε, εσφραγισμένου τού τάφου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προήλθες ἐκ τού μνήματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου, οὐκ ἔγνωσαν πῶς ἐσαρκώθης, οἱ ἀσώματοί σου Ἄγγελοι, οὐκ ἤσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε στρατιῶται, ἀμφοτέρα γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευνώσι, πεφανέρωται δέ τὰ θαύματα, τοῖς προσκυνούσιν, ἐν πίστει τό μυστήριον, ο ἀνυμνούσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καί τό μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρίψας, καί δεσμά διαρρήξας, τού μνήματος ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς τριημέρου ταφῆς σου, καί προήγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ο ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος. Μέγα σου τό ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ Γυναῖκες ἔδραμον ἐπὶ τῷ μνήμα, τού ἰδεῖν σε τόν Χριστόν, τόν δι' ἡμᾶς παθόντα, καί προσελθούσαι, εὗρον Ἄγγελον ἐπὶ τόν λίθον καθήμενον, τῷ φόβῳ κυλισθέντα, καί πρὸς αὐτάς ἐβόησε λέγων, Ἀνέστη ὁ Κύριος, εἶπατε τοῖς μαθηταῖς, ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὥσπερ ἐξήλθες ἐσφραγισμένου τού τάφου, οὕτως εἰσῆλθες καί τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, πρὸς τοὺς μαθητάς σου, δεικνύων αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἅπερ κατεδέξω Σωτήρ μακροθυμήσας, ὡς ἐκ σπέρματος Δαυΐδ, μώλωπας υπῆνεγκας, ὡς Υἱός δέ τοῦ Θεοῦ, κόσμον ἡλευθέρωσας. Μέγα σου τό ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρά Ανατολικά

Κύριε, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, καί Ποιητής τῶν ἀπάντων, ὁ δι' ἡμᾶς σταύρωσιν, καί ταφήν σαρκί καταδεξάμενος, ἵνα ἡμᾶς τού Ἀδου ἐλευθερώσης πάντας, σύ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Κύριε, τά υπερλάμποντά σου θαύματα τίς διηγῆσεται; ἢ τίς αναγγελεῖ τά φρικτά σου μυστήρια; ἐνανθρωπήσας γάρ δι᾽ ἡμᾶς, ὡς αὐτός ηθέλησας, τό κράτος ἐφάνέρωσας τῆς δυνάμεώς σου, ἐν γάρ τῷ Σταυρῷ σου, τῷ Ληστή Παράδεισον ἤνοιξας, καί ἐν τῇ Τάφῃ σου, τοὺς μοχλοὺς τοῦ Ἀδου συνέτριψας, καί ἐν τῇ Ἀναστάσει σου, τὰ σύμπαντα ἐπλούτισας. Εὐσπλαγχνε δόξα σοι.

Μυροφόροι γυναῖκες, τόν τάφον σου καταλαβούσαι, λίαν πρωῒ, ἐπεζήτουν σε μυρίσαι τόν Ἀθάνατον Λόγον καί Θεόν, καί τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, υπέστρεφον ἐν χαρά, τοῖς, Ἀποστόλοις μηνύσαι ἐμφανῶς, ὅτι ἀνέστης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καί παρέχεις τῷ κόσμῳ ἰλασμόν, καί τό μέγα ἔλεος.

Καί τοῦ Τυφλοῦ Ἰδιόμελον ἐν

Ἦχος πλ. δ΄;

Στίχ. Εἰπέ μοι ἐπεὶ ἐμὲ, καί ἐλέησόν με.

Ὁ διὰ σπλάγχνα ἐλέους σαρκωθεὶς, Χριστέ ὁ Θεός, τόν τοῦ φωτός ἐστερημένον ἀπὸ μήτρας, σπλάγχνοις ἀφάτοις οἰκτιρμῶν, λαμπηδόνης θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας, τῷ χοῖ τοῖς πλαστουργοῖς δακτύλοις σου προσψάυσας, Αὐτός καί νῦν φωτοπάροχε, καί ἡμῶν καταύγασον, τά τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Δόξα... Ἦχος ο αὐτός

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τά πλήθη; διπλοὺς γάρ ὡς ὠράθης ἐπὶ γῆς δι᾽ ἀγαθότητα, διπλάς καί τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις, οὐ μόνον γάρ τοῦ σώματος οφθαλμοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντος, ἀλλὰ καί τοὺς τῆς ψυχῆς, ὅθεν Θεόν σε ὠμολόγει τόν κρυπτόμενον, καί πᾶσι παρέχοντα τό μέγα ἔλεος.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διὰ γάρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδάμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρα ἐξωποιοήθημεν, διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμεν. Εὐλογητός Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη

Καὶ Απόλυσις

Εἰς τὴν α΄ Ὠραν

ΕΩΘΙΝΟΝ Η΄; Ἦχος πλ. δ΄;

Τά τῆς Μαρίας δάκρυα οὐ μάτην χεῖνται θερμῶς, ἰδοὺ γάρ κατηξίωται, καὶ διδασκόντων Ἀγγέλων, καὶ τῆς ὥψεως τῆς σῆς ὦ Ἰησοῦ, ἀλλ᾽ ἐτι πρόσγεια φρονεῖ, οἷα γυνὴ ασθενῆς, διό καὶ αποπέμπεται μὴ προσψαύσαί σοι Χριστέ. Ἀλλ᾽ ὅμως κήρυξ πέμπεται τοῖς σοῖς Μαθηταῖς, οἷς εὐαγγέλια ἔφησε, τὴν πρὸς τὸν Πατρῶν κλῆρον ἀνοδὸν ἀπαγγέλλουσα. Μεθ᾽ ἧς ἀξίωσον καὶ ἡμᾶς, τῆς ἐμφανείας σου, Δέσποτα Κύριε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἰησοῦ

Ληστής ἐν τῷ Σταυρῷ, Θεὸν εἶναί σε πιστεύσας Χριστέ, ὡμολόγησέ σε εἰλικρινῶς ἐκ καρδίας, Μνήσθητί μου Κύριε βοῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τὸν ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ζωὴν ἀνθήσαντα τῷ γένει ἡμῶν, καὶ ξηράναντα τὴν ἐκ τοῦ ξύλου κατάραν, ὡς Σωτῆρα καὶ δημιουργόν, συμφώνως ὑμνήσωμεν.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἐν μέσῳ δύο καταδίκων ληστῶν, ὁ μὲν εἰς βλασφημιῶν σε κατεκρίθη δικαίως, ὁ δὲ ἄλλος σέ ὁμολογῶν, Παράδεισον ὥκησε.

Τῶν Ἀποστόλων τὸν χορόν, παραγενόμεναι γυναῖκες σεμναί, ἀνεβόησαν, ὁ Χριστὸς ἀνέστη, ὡς Δεσπότην καὶ δημιουργόν, αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Καὶ ἀπὸ τοῦ κανόνος τοῦ Τυφλοῦ, Ὡδή ς᾽

Ἀπόστολος, καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας

Κοινωνικόν

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τοῖς ὑψίστοις. Ἀλληλούϊα.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'

Ήχος πλ. α' Χαίροις ασκητικών

Ὁμμα ολομελίας βροτῶν, καὶ οφθαλμούς τοῦ κοσμικοῦ τούτου σώματος, υπάρχων Θεέ καὶ Λόγε, καὶ τῶν ομμάτων καινός, δημιουργός καὶ πλάστης γνωριζόμενος, καὶ νῦν ἐκ τοῦ κράματος, τοῦ χοός καὶ τοῦ πτύσματος Τυφλὸν ἀρρήτως, ομματοῖς ἐν δακτύλοις σοῖς, καταπλάττουσι, καὶ πηλὸν καὶ τήν ὄρασιν, ἥς καὶ τυχὼν ὁ πρίν, ἐν γεννητοῖς γνωριζόμενος, ἥλιον ὅλως μὴ βλέπων, σέ τὸν γλυκύν ὁρά Ἥλιον, ἰδὼν τήν εἰκόνα, τοῦ ἡμᾶς δι' εὐσπλαγχνίαν, ἄφατον πλάσαντος.

Μέλη καὶ διαρτίαν πλουτῶν, τῆς τῶν βροτῶν σωματικῆς οργανώσεως, ὁ πρῶην τυφλός ἐκ μήτρας, τῆς μητρικῆς προελθὼν, ὡς μὴδὲ τήν πλάσιν εἶναι ὤετο, ομμάτων τήν στέρησιν, εὐπορήσας ἀνόθευτον, ἐξ ἥς τοὺς πόδας, καὶ τὰ πλείω τοῦ σώματος, τοῖς προσκρούσμασι, τοῖς τῶν λίθων ἐξήρθρωτο ὡς διὰ σοῦ καὶ τούτον, τὸν πλουτισμὸν ἐπικτῶμενος, βλέπει τό φῶς τό τοῦ κόσμου, καὶ τὸν τῶν φῶτων σε πρύτανιν, Θεὸν καὶ Δεσπότην, τῶν κτισμάτων καταγγέλλει κτίστην παγκόσμιον.

Ὑποπτος Γραμματεῦσι τυφλοῖς, ομματωθεὶς ὁ πρίν τυφλώττων θεθέαται, ὡς τάχα μὴδὲ ὡς βλέπων, ἀλλὰ ψευδῶς τό ὁράν, τοῦ Σωτήρος χάριν προσποιούμενος, τυφλώττειν ἐθέλουσι, σκοτασμοῖς τοῖς τοῦ γράμματος, ἐν οἷς ἐκλάμπει, ὁ γλυκὺς Χριστός Ἥλιος, σαββατούργησιν, καινουργὸν διαπράξας μοι, ὡς τό σκιώδες τούτου, φωτουργῶν καὶ τό κάλυμμα αἶρων τό φῶς τό ἐν τούτοις, τοῖς πρίν τυφλοῖς ἐχορήγησε, καὶ νῦν καθορώντες, τὸν τῶν φῶτων παροχέα, κόσμῳ κηρύττουσι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος β'

Ὁ Τυφλός γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν, Ἄρα ἐγὼ δι' αμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγὼ δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν, οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα, οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα, οὐ γάρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδέ ἐν εἰκόνι

τόν εμέ πλαστοουργήσαντα, Αλλά δέομαί σου, Χριστέ ο Θεός, Επίβλεψον επ εμέ καί ελέησόν με.

Στιχηρά τῆς Οκτωήχου

Ἦχος πλ. α' Αναστάσιμον

Διά τού τιμίου σου Σταυρού Χριστέ, Διάβολον ἡσχυνας, καί διά τῆς, Αναστάσεώς σου, τό κέντρον τῆς αμαρτίας ἡμβλυνας, καί ἔσωσας ἡμάς, εκ τών πυλών τού θανάτου, Δοξάζομέν σε μονογενές.

Κατανυκτικόν

Κύριε, αμαρτάνων ου παύομαι, φιланθρωπίας αξιούμενος, ου γινώσκω, νίκησόν μου τήν πώρωσιν, μόνε αγαθέ, καί ελέησόν με.

Μαρτυρικόν

Τών επιγείων απάντων καταφρονήσαντες, καί τών βασάνων ανδρείως κατατολμήσαντες, τών μακαρίων ελπίδων ουκ ηστοχήσατε, αλλ' ουρανών βασιλείας κληρονόμοι γεγόνατε, πανεύφημοι Μάρτυρες, έχοντες παρρησίαν πρός τόν φιάνθρωπον Θεόν, τώ κόσμω τήν ειρήνην αιτήσασθε, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Παράγων ο Ιησούς εκ τού ιεροῦ, εύρεν άνθρωπον τυφλόν εκ γενετής, καί σπλαγχνισθείς, επέθηκε πηλόν επί τούς οφθαλμούς αυτού, καί εἶπε πρός αυτόν, Ὑπαγε, νίψαι εις τού Σιλωάμ, καί νιψάμενος ανέβλεψε, δόξαν αναπέμπων Θεώ, οι δέ αγχισταί αυτού, ἔλεγον αὐτώ, Τίς σου τάς κόρας διήνοιξεν, ἄς ουδείς τών βλεπόντων ιάσαι ἰσχυσεν, ο δέ φησί βοήσας, Ἀνθρωπος, Ιησούς λεγόμενος, εκείνός μοι ἔφη, Νίψαι εις τού Σιλωάμ, καί ανέβλεψα, Αυτός εστιν αληθώς, ὃν ἔφη Μωσής εν τώ νόμω, Χριστόν Μεσσίαν, αυτός εστιν ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον Πατρί καί Πνεύματι, τόν εκ Παρθένου τεχθέντα εις σωτηρίαν ημών, ανυμνήσωμεν πιστοί καί προσκυνήσωμεν, ὅτι ηυδόκησε σαρκί, ανελθεῖν εν τώ σταυρώ, καί θάνατον υπομείναι, καί εγείραι τούς τεθνεώτας, εν τή ενδόξω Αναστάσει αυτού.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη Κυρίου η αδιόδευτος, χαίρε τείχος καί σκέπη τών προστρεχόντων εις σέ, χαίρε αχείμαστε λιμήν καί Απειρόγαμε, η

τεκούσα εν σαρκί τόν Ποιητήν σου καί Θεόν, πρεσβεύουσα μή ελλείπης, υπέρ τών ανυμνούντων, καί προσκυνούντων τόν Τόκον σου.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου Αναστάσιμον

Ήχος πλ. α' Τόν Συνάναρχον Λόγον

Τόν Σταυρόν τού Κυρίου εγκωμιάσωμεν, τήν Ταφήν τήν αγίαν ύμνοις τιμήσωμεν, καί τήν Ανάστασιν αυτού υπερδοξάσωμεν, ότι συνήγειρε νεκρούς, εκ τών μνημάτων ως Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καί ισχύν Διαβόλου, καί τοίς εν Άδη φώς ανέτειλε.

Κατανυκτικόν

Πάντες αγρυπνήσωμεν, καί Χριστόν υπαντήσωμεν πιστοί, μετά πλήθους ελαίου καί λαμπάδων φαιινών, όπως τού νυμφώνος ένδον αξιωθώμεν, ο γάρ τής θύρας έξω φθανόμενος, άπρακτα τώ Θεώ κέκραγεν, Ελέησόν με.

Μαρτυρικόν

Κύριε, τό ποτήριον τού πάθους σου οι Αθλοφόροι σου ζηλώσαντες, κατέλιπον τήν τού βίου τερπνότητα, καί γεγόνασι τών Αγγέλων συμμέτοχοι, αυτών ταίς παρακλήσεσι, παράσχου ταίς ψυχαίς ημών ειρήνην, Χριστέ ο Θεός, καί τό μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Μετά Αγγέλων τά ουράνια, μετα ανθρώπων τά επίγεια, εν φωνή αγαλλιάσεως Θεοτόκε βοώμέν σοι, Χαίρε πύλη τών ουρανών πλατυτέρα, χαίρε μόνη τών γηγενών σωτηρία, χαίρε σεμνή, χαίρε κεχαριτωμένη, η τεκούσα Θεόν σεσωματωμένον.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα της Εορτής Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Πρό τού Σταυρού σου οικτίρμον καί τής Εγέρσεως, παρίοντι σοι πηρός από γεννήσεως, ανεβόα σοι θερμός, Υιέ Δαυϊδ ελέησον, δός μοι τό φώς οφθαλμών, ίνα βλέψω σε καγώ, ού τάς κόρας επιχρίσας, πηλόν εκ πτύσματος Λόγε, αυτώ τό φώς λαμπρώς εχορήγησας. (Δίς)

Εις τούς Αίνους

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ἦχος πλ. α' Αναστάσιμον

Κύριε, εσφραγισμένου τού τάφου υπό τών παρανόμων, προήλθες εκ τού μνήματος, καθώς ετέχθης εκ τής Θεοτόκου, ουκ έγνωσαν πώς εσαρκώθης, οι ασώματοί σου Άγγελοι, ουκ ήσθοντο πότε ανέστης, οι φυλάσσοντές σε στρατιώται, αμφότερα γάρ εσφράγισται τοίς ερευνώσι, πεφανέρωται δέ τά θαύματα, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει τό μυστήριον, ό ανυμνούσιν, απόδος ημίν αγαλλίασιν, καί τό μέγα έλεος. **(Δίς)**

Κατανυκτικόν

Οίμοι! τί ωμοιώθην εγώ τή ακάρπω συκή, καί πτοούμαι τήν κατάραν σύν τή εκκοπή; αλλ' επουράνιε γεωργέ, Χριστέ ο Θεός, τήν χερσωθείσάν μου ψυχήν καρποφόρον ανάδειξον, καί ως τόν Άσωτον Υιόν δέξαι με, καί ελέησόν με.

Μαρτυρικόν

Ευλογημένος ο στρατός τού Βασιλέως τών ουρανών, ει γάρ γηγενείς υπήρχον οι Αθλοφόροι, αλλ' αγγελικήν αξίαν έσπευδον φθάσαι, τών σωμάτων καταφρονήσαντες, καί διά τών παθημάτων, τής τών Ασωμάτων αξιωθέντες τιμής, Ευχαίς αυτών Κύριε, κατάπεμψον ημίν τό μέγα σου έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Όλον τόν βίον ο Τυφλός νύκτα λογιζόμενος, εβόησε πρός σέ Κύριε, Ανοιξόν μου τάς κόρας Υιέ Δαυΐδ, ο Σωτήρ ημών ίνα μετά πάντων καγώ υμνήσω σου τήν δύναμιν.

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής

Ἦχος πλ. α' Όσιε πατερ

Τύφλωσις ώφθη, ο Τυφλός τοίς τάχα βλέπουσι, σκοτίζων καί τάς φρένας, καί τάς ψυχάς, καί τόν νούν, τήν τούτου θεωρούσιν αωρον βλέψιν, καί φωνήσαντες ηρώτων δεινώς, Πώς άρτι οράσαι, ως είς τών φώς ορώντων, τυφλός υπάρχων εκ γενετής, καί προκαθήμενος τρίβοις, καί προσαιπών, Όθεν υπέδειξε τόν τό φώς χορηγούντα, καί πλαστουργήσαντα τά φώτα εν τώ κόσμω, εξ ών κηρύττεται, Υιός Θεού προάναρχος, επ' εσχάτων εκ τής Παρθένου βροτός φανείς, δι' οίκτον εκ θείου Πνεύματος.

Στίχ. Επίβλεψον επ' εμέ καί ελέησόν με...

Όσπερ φορτίον, καί γεώδες αχθοφόρημα, ωράτο τοίς εν κόσμω, περιπατών ο Τυφλός, καί εν ταίς πλατείαις πόδας συντρίβων, τάχα ως όρασιν τήν ράβδον πλουτών, όθεν καταφεύγει

πρός τόν φωτοδότην, ἐξ οὗ λαμβάνει τό φῶς οράν, καί ὀφθαλμοίς αὐτοῦ βλέπειν τόν ποιητήν, τόν καθ' ομοίωσιν αὐτοῦ καί κατ' εἰκόνα, δημιουργήσαντα τήν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, ἐκ γῆς τό πρότερον, καί νῦν χοῖ καί πτύσματι, καταυγάζοντα τούτου τὰς κόρας, καί δόντα φιλανθρώπως βλέπειν τόν ἥλιον.

Στίχ. Τά διαβήματά μου κατεύθυνον...

Σύμμορφον εἶδε, τῆς ἀνθρώπων διαπλάσεως, τόν Λόγον τόν πατρώον, τό φῶς ἰδών ὁ Τυφλός, ἐξ οὗ καί τόν φωσφόρον καί ἡμεράρχην, ἐβλεψεν Ἥλιον, ὡς ἄλλοι βροτοί, χαίρων τῇ ὁράσει τῇ καινοπρεπεστέρα, δι' ἥς ὠράθη εὐθυπορών, τόν καί ἀπροσκόπτως βαδίζων τὰς ἀτραπούς, καί φωτίσαντα Υἱόν Θεοῦ γνωρίζων, ἐνανθρωπήσαντα δι' ἅκραν εὐσπλαγχνίαν, καί ὁ ἦν μείναντα, Θεόν βροτόν γενόμενον, καί λαβόντα ὁ οὐχ ὑπῆρχεν, ἀσύγχυτον τε τηρούντα τήν τούτου ἑνώσιν.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος πλ. α'

Κύριε παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὖρες ἀνθρώπον τυφλόν ἐκ γενετῆς, καί ἐκθαμβοί γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε λέγοντες, Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλός γεννηθῇ; Σύ δέ Σωτήρ μου ἐβόας αὐτοῖς, οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ, ἐμέ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι, Καί ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καί πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν, Ὑπαγε νίψαι εἰς τοῦ Σιλῳάμ τήν κολυμβήθραν, ὁ δέ νιψάμενος υγιῆς ἐγένετο, καί ἐβόα πρὸς σέ, Πιστεύω, Κύριε, καί προσεκύνησέ σοι, Διό βοῶμεν καί ἡμεῖς, Ἐλέησον ἡμᾶς.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'

Ήχος πλ. α' Χαίροις ασκητικών

Στόματι καί ψυχή καί νοῖ, τόν εκ χοός πλαστουργικώς καί τού πτύσματος, ομμάτων τάς κόρας δόντα, καί τόν κοινόν φωτισμόν, ο τό πρίν τυφλώττων ωμολόγη σε, κτισμάτων παγκόσμιον, προβολέα καί πρύτανιν, δι' οίκτον μόνον, βροτωθέντα τού πλάσματος, καί εκήρυττεν, ως Θεόν παντοδύναμον, ού Γραμματεῖς τόν ζήλον, καί τήν πρὸς τούτους διάλεξιν, ὅλως μή φέροντες βλέπειν, αποσυνάγωγον κρίνουσι, τυφλώττοντες πλέον, τού ποτέ τυφλοῦ τάς κόρας, ψυχή καί σώματι.

Τρόπαιον αριστείας τυφλός, κατά βλεπόντων κατά κράτος εξήρατο, τόν Κτίστην καί γάρ τόν τούτου, καί πλαστοργόν τού παντός, καί τυφλός υπάρχων εθεάσατο, ἰδὼν τήν ομμάτωσιν, τήν πλασθείσαν εκ πτύσματος, καί ταύτη μόνη, επιγνούς τόν φωτίσαντα, καί Υἱόν Θεοῦ, καί Δεσπότην παγκόσμιον, ὃν οἱ ορώντες φθόνου, κακία τυφλώττοντες, ὅλως οὐκ εἶδον, καί ταῦτα, πολλαπλασίονα βλέποντες, εκ τούτου θαυμάτων, ενεργείας παραδόξους, μόνοις τοῖς ρήμασιν.

Ὑποπτος Γραμματεῦσι τυφλοῖς, ομματοθεῖς ο πρίν τυφλώττων τεθέαται ως τάχα μηδὲν βλέπων, ἀλλά ψευδῶς τό οράν, τού Σωτήρος χάριν προσποιούμενος, τυφλώττειν ἐθέλουσι, σκοτασμοῖς τοῖς τού γράμματος, ἐν οἷς ἐκλάμπει, ο γλυκύς Χριστός Ἥλιος, σαββατούργησιν, καινουργόν διαπράξας μοι, ὅς τό σκιώδες τούτου, φωτουργῶν καί τό κάλυμμα, αἶρων τό φῶς τό ἐν τούτοις, τοῖς πρίν τυφλοῖς ἐχορήγησε, καί νῦν καθορώντες τόν τῶν φῶτων παροχέα, κόσμῳ κηρύττουσι.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος πλ. δ'

Δικαιοσύνης Ἥλιε νοητέ Χριστέ ο Θεός, ο τόν εκ μήτρας τού φωτός ἐστερημένον, διὰ τής σῆς ἀχράντου προσψαύσεως, φωτίσας κατ' ἀμφω, καί ἡμῶν τά ὅμματα, τῶν ψυχῶν αὐγάσας, Υἱός ἡμέρας δείξον, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι, Πολλή σου καί ἀφατος ἡ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία, φιλόανθρωπε δόξα σοι.

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ἦχος πλ. α' Αναστάσιμον

Ο τήν ανάστασιν διδούς τώ γένει τών ανθρώπων ως πρόβατον επί σφαγήν ήχθη.

έφριξαν τούτον οι άρχοντες τού Άδου, καί επήρθησαν πύλαι οδυνηραί, εισελήλυθε γάρ ο Βασιλεύς τής δόξης, Χριστός, λέγων τοίς εν δεσμοίς, Εξέλθετε, καί τοίς εν τώ σκότει, Ανακαλύπτεσθε.

Κατανυκτικόν

Κύριε, καί τόν φόβον σου πτοούμαι, καί τό πονηρόν ποιείν ου παύομαι, Τίς εν δικαστηρίω τόν δικαστήν ου πτοείται; ή τίς ιαθήναι βουλόμενος, τόν ιατρόν παροργίζει, ως καγώ; Μακρόθυμε Κύριε, επί τή ασθενεία μου σπλαγχνίσθητι, καί ελέησόν με.

Μαρτυρικόν

Τόν θυρεόν τής πίστεως περιβαλλόμενοι, καί τώ τύπω τού Σταυρού εαυτούς διαναστήσαντες, πρός τάς βασάνους ανδρείως απηυτομόλησαν, καί Διαβόλου τήν πλάνην, καί τό θράσος κατήργησαν, οι Άγιοί σου Κύριε, αυτών ταίς ικεσίαις, ως παντοδύναμος Θεός, τώ κόσμω τήν ειρήνην κατάπεμψον, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Ο διά σπλάγχνα ελέους, σαρκωθείς Χριστέ ο Θεός, τόν τού φωτός εστερημένον από μήτρας, σπλάγχνοις αφάτων οικτιρμών, λαμπηδόνος θείας κατηξίωσας, τούτου τάς κόρας, τώ χοϊ τοίς πλαστοουργοίς δακτύλοις σου προσψάυσας, Αυτός καί νύν φωτοπάροχε, καί ημών καταύγασον τά τής ψυχής αισθητήρια, ως μόνος αφθονοπάροχος.

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον Πατρί καί Πνεύματι, τόν εκ Παρθένου τεχθέντα εις σωτηρίαν ημών, ανυμνήσωμεν πιστοί καί προσκυνήσωμεν, ότι ηυδόκησε σαρκί, ανελθείν εν τώ σταυρώ, καί θάνατον υπομείναι, καί εγείραι τούς τεθνεώτας, εν τή ενδόξω Αναστάσει αυτού.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη Κυρίου η αδιόδευτος, χαίρε τείχος καί σκέπη τών προστρεχόντων εις σέ, χαίρε αχείμαστε λιμήν καί Απειρόγαμε, η τεκούσα εν σαρκί τόν Ποιητήν σου καί Θεόν, πρεσβεύουσα μή ελλείπης, υπέρ τών ανυμνούντων, καί προσκυνούντων τόν Τόκον σου.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου

Ήχος πλ. α' Αναστάσιμον

Κύριε, νεκρός προσηγορεύθης, ο νεκρώσας τόν θάνατον, εν μνήματι ετέθης, ο κενώσας τά μνήματα, άνω στρατιώται τόν τάφον εφύλαττον, κάτω τούς απ' αιώνος νεκρούς εξανέστησας, Παντοδύναμε καί ακατάληπτε Κύριε δόξα σοι.

Κατανυκτικόν

Κριτού καθεζομένου, καί Αγγέλων εσώτων, σάλπιγγος ηχούσης, καί φλογός καιομένης, τί ποιήσεις ψυχή μου, απαγομένη εις κρίσιν, τότε γάρ τά δεινά σοι παρίστανται, τά κρυπτά σου ελέγχονται εγκλήματα, διό πρό τέλους βόησον τώ Κριτή, ο Θεός ιλάσθητί μοι καί σώσόν με.

Μαρτυρι κόν

Λάμπει σήμερον η μνήμη τών Αθλοφόρων, έχει γάρ ουρανόθεν απαύγασμα, ο χορός τών Αγγέλων πανηγυρίζει, καί τών ανθρώπων τό γένος συνεορτάζει, διό πρεσβεύουσι τώ Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μήτηρ Θεού Παναγία, τό τείχος τών Χριστιανών, ρύσαι λαόν σου συνήθως, κραυγάζοντά σοι εκτενώς, Αντιτάχθητι αισχροίς καί αλαζόσι λογισμοίς, ίνα βοώμέν σοι, Χαίρε η κεχαριτωμένη.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής

Ήχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Αναβλέψας οράται Τυφλός τώ πτύσματι, τού τήν βροτών διαρτίαν πρίν πλαστουργήσαντος, μή ορών εκ γενετής τόν μέγαν Ήλιον, όθεν καί χάριτας Θεώ, αναπέμπει εκ ψυχής, τήν τούτου ιδών εικόνα, καθ' ομοίωσιν πεπλασμένην, τού τήν εικόνα πλαστουργήσαντος.

Εις τούς Α ί ν ο υ ς

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος πλ. α' Αναστάσιμον

Κύριε, τούς μοχλούς τούς αιωνίους συντρίψας, καί δεσμά διαρρήξας, τού μνήματος ανέστης, καταλιπών σου τά εντάφια, εις

μαρτύριον τῆς αληθοῦς τριημέρου ταφῆς σου, καί προήγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος, Μέγα σου τό ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ, ἐλέησον καί σώσον ἡμᾶς. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Τά πλήθη τῶν πταισμάτων μου πάριδε Κύριε ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καί πάσας ἐξάλειψον τὰς ἀνομίας μου, λογισμὸν μοι παρέχων ἐπιστροφῆς, ὡς μόνος φιλόανθρωπος δέομαι, καί ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν

Οἱ Αθλοφόροι σου Κύριε, τὰς τάξεις τῶν Ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς ἀσώματοι ταῖς βασάνοις ἐνεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ἐλπίδα ἔχοντες τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν, ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ, ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; διπλοῦς γάρ ὡς ὠράθης ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλὰς καί τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις, οὐ μόνον γάρ τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντος, ἀλλὰ καί τοὺς τῆς ψυχῆς, ὅθεν Θεὸν σε ὠμολόγει τὸν κρυπτόμενον, καί πάσι παρέχοντα τό μέγα ἔλεος.

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς

Ἦχος πλ. α' Ὅσιε Πάτερ

Λάμπιν φωσφόρον, καταλάμψασαν Θεώμενοι, προδήλως ἐν Σαββάτῳ τῷ φωτοφόρῳ Τυφλῷ οἱ νόμοις τοῖς Μωσέως ἐντεθραμμένοι, γνώμη τυφλώπτουσιν ὀρώντες σκιά, σκίασμα μὴ γνόντες τό συγκαλύπτον νόμους, ἐξ οὗ οὐκ εἶδον τὸν φωτουργόν καί τὸν τῷ λόγῳ Σαββάτου δημιουργόν, τὸν ὁμματώσαντα Τυφλὸν τὴν ἀπονίψει, καί τὴν τοῦ πτύσματος καινὴν πηλεργασία, μεθ' οὐ μιγνύμενοι, Θεὸν αὐτὸν κατίδωμεν, τὴν ἐκτύφλωσιν Φαρισαίων ἐλέγχοντες ὁράσει, τὴν ἐκ τοῦ κρείττονος.

Στίχ. Επὶβλεψὸν ἐπ' ἐμέ, καί ἐλέησόν με...

Ὁρθρὸς ἀνίσχει τῷ ἐν σκότει διατρίβοντι, νυκτὸς ἀορασίας πολυωδύνῳ Τυφλῷ ἐν ρεῖθροις λουσαμένῳ, τό φῶς ὁμμάτων θείῳ κελεύσματι, πηγὴ Σιλῳάμ, ὅθεν σελασφόρος καινότερος ὁράται, ὁμίχλην σκότους νυκτοποιόν, τῶν νομικῶν διελέγχων Γραμματιστῶν, καί τὴν σκοτόμαιναν, τῆς τούτων ἀβλεψίας ταῖς

αναλάμψεσι φωτίζων ταίς φωσφόροις, εξ ών η τύφλωσις τού πρίν σκιώδους γράμματος, ομματούται ταίς εκ τού Λόγου, ημίν παρεχομέναις φαιδραίς ελλάμψεσιν.

Στίχ. Τά διαβήματά μου κατεύθυνον...

Ύψους επέβη, φωτοφόρου επιβάσεως, φωτί θεογνωσίας καταλαμφθείς ο Τυφλός, κύν πρώην ετυφλούτο εξ αμφοίν, τόν φωτοδότην γνωρίζει καί φωτουργόν τόν αναλάμπαντα εκ τάφου τριημέρως, καί γήν φαιδρύναντα αυτού τή Αναστάσει, εξ ής επέλαμψε, τό φώς τής αναπλάσεως τοίς εν σκότει κεκρατημένοις, βροτοίς, δι' ευσπλαγχνίαν καί μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Δικαιοσύνης Ήλιε νοητέ, Χριστέ ο Θεός ο τόν εκ μήτρας τού φωτός εστερημένον διά τής σής αχράντου προσψάυσεως, φωτίσας κατ' άμφω, καί ημών τά όμματα, τών ψυχών αυγάσας, Υιούς ημέρας δείξον, ίνα πίστει βοώμέν σοι, Πολλή σου καί άφατος, η εις ημάς ευσπλαγχνία, φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

(ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ)

Ιδιόμελα τής Εορτής

Ήχος β'

Ο Τυφλός γεννηθείς, εν τώ ιδίω λογισμώ έλεγεν, Άρα εγώ, δι' αμαρτίας γονέων εγεννήθην αόμματος; Άρα εγώ, δι' απιστίαν εθνών εγεννήθην εις ένδειξιν; ουχ ικανώ τού ερωτάν, Πότε νύξ, πότε ημέρα, ουκ ευτονούσί μου οι πόδες τά τών λίθων προσκρούσματα, ου γάρ είδον τόν ήλιον λάμποντα, ουδέ εν εικόνι τόν εμέ πλαστοργήσαντα, Αλλά δέομαί σου, Χριστέ ο Θεός, Επίβλεψον επ' εμέ, καί ελέησόν με.

Παράγων ο Ιησούς εκ τού Ιερού, εύρεν άνθρωπον τυφλόν εκ γενετής, καί σπλαγχνισθείς, επέθηκε πηλόν επί τούς οφθαλμούς αυτού, καί είπε πρός αυτόν, Ύπαγε, νίψαι εις τού Σιλωάμ, καί νιψάμενος ανέβλεψε, δόξαν αναπέμπων Θεώ, οι δέ αγχισταί αυτού, έλεγον αυτώ, Τίς σου τάς κόρας διήνοιξεν, άς ουδείς τών βλεπόντων ίσασαι ίσχυσεν, ο δέ φησί βοήσας, Άνθρωπος, Ιησούς λεγόμενος, εκείνός μοι έφη, Νίψαι εις τού Σιλωάμ, καί ανέβλεψα, Αυτός εστιν αληθώς, όν έφη Μωσής εν τώ νόμω, Χριστόν Μεσσίαν, αυτός εστιν ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Ἦχος δ'

Ὅλον τόν βίον ο Τυφλός, νύκτα λογιζόμενος εβόησε πρὸς σέ Κύριε, Ανοιξόν μου τάς κόρας, Υἱέ Δαυΐδ, ο Σωτήρ ημών, ἵνα μετὰ πάντων καγὼ υμνήσω σου τήν δύναμιν.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Κύριε, παράγων ἐν τῇ οδῷ, εὔρες ἄνθρωπον Τυφλόν ἐκ γενετῆς, καί ἐκθαμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε, λέγοντες, Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἵνα τυφλός γεννηθῇ; Σύ δέ Σωτήρ μου εβόας αὐτοῖς, Ούτε οὗτος ἡμαρτεν, ούτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ἐν αὐτῷ, ἐμέ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι, Καί ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καί πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς οφθαλμούς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν, Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τήν κολυμβήθραν, ο δέ νιψάμενος, υγιῆς ἐγένετο, καί εβόα πρὸς σέ, Πιστεύω, Κύριε, καί προσεκύνησέ σοι, Διό βοῶμεν καὶ ἡμεῖς, Ελέησον ἡμᾶς.

Καὶ νύν...

Ἐν τῇ Ερυθρᾷ θαλάσῃ, τῆς ἀπειρογάμου νύμφης εἰκὼν διεγράφη ποτέ, Εκεί, Μωϋσῆς διαιρέτης τοῦ ὕδατος, ἐνθάδε, Γαβριήλ υπηρέτης τοῦ θαύματος, Τότε τόν βυθόν ἐπέζευσεν, ἀβρόχως Ἰσραήλ, νύν δέ, τό Χριστόν ἐγέννησεν ἀσπύργως ἡ Παρθένος, Ἡ θάλασσα, μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραήλ, ἐμείνεν ἄβατος, ἡ ἄμεμπτος, μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμμανουήλ, ἐμείνεν ἀφθορος, ο ὢν, καὶ προὼν, καὶ φανείς ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τόν Στίχον

Στιχηρά Αναστάσιμα

Ἦχος πλ. α'

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, Διάβολον ἡσχυνας, καὶ διὰ τῆς Αναστάσεώς σου, τό κέντρον τῆς αμαρτίας ἡμβλυνας, καί ἔσωσας ἡμᾶς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου, δοξάζομέν σε Μονογενές.

Στίχ. Ο Κύριος ἐβασίλευσεν...

Ο τήν ἀνάστασιν διδούς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη, ἐφρίξαν τούτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄδου, καὶ ἐπῆρθησαν πύλαι οδυνηραί, εἰσελήλυθε γάρ ο Βασιλεὺς τῆς δόξης

Χριστός, λέγων τοίς εν δεσμοίς, Εξέλθετε, καί τοίς εν τώ σκότει, Ανακαλύπτεσθε.

Στίχ. Καί γάρ εστερέωσε τήν οικουμένην...

Μέγα θαύμα! ο τών αοράτων κτίστης, διά φιланθρωπίαν, σαρκί παθών, ανέστη ο αθάνατος, Δεύτε πατριαί τών εθνών, τούτον προσκυνήσωμεν, τή γάρ αυτού ευσπλαγχνία, εκ πλάνης ρυσθέντες εν τρισίν υποστάσεσιν, ένα Θεόν υμνεΐν μεμαθήκαμεν.

Στίχ. Τώ οίκω σου πρέπει αγίασμα...

Σέ τόν σαρκωθέντα Σωτήρα Χριστόν, καί τών ουρανών μη χωρισθέντα, εν φωναίς ασμάτων μεγαλύνομεν, ότι Σταυρόν καί θάνατον κατεδέξω, διά τό γένος ημών, ως φιλάνθρωπος Κύριος, σκυλεύσας Άδου πύλας, τριήμερος ανέστης, σώζων τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Δικαιοσύνης Ήλιε νοητέ, χριστέ ο Θεός, ο τόν εκ μήτρας τού φωτός εστερημένον, διά τής σής αχράντου προσψαύσεως, φωτίσας κατ άμφω, καί ημών τά όμματα τών ψυχών αυγάσας, Υιούς ημέρας δείξον, ίνα πίστει βοώμέν σοι, Πολλή σου καί άφατος η εις ημάς ευσπλαγχνία, φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον Πατρί καί Πνεύματι, τόν εκ Παρθένου τεχθέντα εις σωτηρίαν ημών, ανυμνήσωμεν πιστοί καί προσκυνήσωμεν, ότι ηυδόκησε σαρκί, ανελθείν εν τώ σταυρώ, καί θάνατον υπομείναι, καί εγείραι τούς τεθνεώτας, εν τή ενδόξω Αναστάσει αυτού.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη Κυρίου η αδιόδευτος, χαίρε τείχος καί σκέπη τών προστρεχόντων εις σέ, χαίρε αχείμαστε λιμήν καί Απειρόγαμε, η τεκούσα εν σαρκί τόν Ποιητήν σου καί Θεόν, πρεσβεύουσα μή ελλείπης, υπέρ τών ανυμνούντων, καί προσκυνούντων τόν Τόκον σου.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Αναστάσιμα τής Οκτωήχου

Ήχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν Σταυρόν τοῦ Κυρίου εγκωμιάσωμεν, τήν Ταφήν τήν αγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καί τήν Ανάστασιν αὐτοῦ υπερδοξάσωμεν, ὅτι συνήγειρε νεκρούς ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου καί Ἰσχύν Διαβόλου καί τοῖς ἐν Ἄδῃ φῶς ἀνέτειλε.

Δόξα...

Κύριε, νεκρός προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας τόν θάνατον, ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τὰ μνήματα, ἄνω στρατιώται τόν τάφον ἐφύλαττον, κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος, νεκρούς ἐξανέστησας, Παντοδύναμε καί ἀκατάληπτε, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε ἅγιον ὄρος, καί θεοβάδιστον, χαίρε ἐμψυχε βάτε, καί ἀκατάφλεκτε, χαίρε ἡ μόνη πρὸς Θεόν κόσμου γέφυρα, ἡ μετάγουσα θνητούς, πρὸς τήν αἰώνιον ζωήν, χαίρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκούσα, τήν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τοῦ Τυφλοῦ

Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Τῷ Πατρί καί τῷ Πνεύματι ὁ συνάναρχος ὁ τὸ φῶς ὡς χιτῶνα περιβαλλόμενος, φιланθρώπως τήν ἡμῶν φύσιν ἐνδέδυται, καί τὰς νόσους τῶν βροτῶν, ἀπελαύνων ὡς Θεός, ἐφώτισε καί τὰς κόρας, τοῦ ἐκ νηδύος μητρώας, ἐστερημένου φωτός.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Στιχηρά Ἀναστάσιμα δ'

Ἦχος πλ. α'

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προήλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου, οὐκ ἐγνώσαν πῶς ἐσαρκώθης, οἱ ἀσώματοί σου Ἄγγελοι, οὐκ ἤσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε στρατιώται, ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευνώσι, πεφανέρωται δέ τὰ θαύματα, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον, ὁ ἀνυμνούντων, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καί τὸ μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρίψας, καί δεσμὰ διαρρήξας, τοῦ μνήματος ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς τριημέρου ταφῆς σου, καί προήγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος, Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ, ἐλέησον καί σώσον ἡμᾶς.

Κύριε, αι γυναίκες έδραμον επί τό μνήμα, τού ιδείν σε τόν Χριστόν, τόν δι' ημάς παθόντα, καί προσελθούσαι, εύρον Άγγελον επί τόν λίθον καθήμενον, τώ φόβω κυλισθέντα, καί πρός αυτάς εβόησε λέγων, Ανέστη ο Κύριος, είπατε τοίς Μαθηταίς, ότι ανέστη εκ νεκρών, ο σώζων τάς ψυχάς ημών.

Κύριε, ώσπερ εξήλθες, εσφραγισμένου τού, τάφου, ούτως εισήλθες, καί τών θυρών κεκλεισμένων, πρός τούς μαθητάς σου, δεικνύων αυτοίς τά τού σώματος πάθη, άπερ κατεδέξω Σωτήρ μακροθυμήσας, ως εκ σπέρματος Δαυΐδ, μώλωπας υπήνεγκας, ως Υιός δέ τού Θεού, κόσμον ηλευθέρωσας, Μέγα σου τό έλεος, ακατάληπτε Σωτήρ, ελέησον καί σώσον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Τίς λαλήσει τάς δυναστείας σου Χριστε; ή τίς εξαριθμήσει τών θαυμάτων σου τά πλήθη; διπλούς γάρ ως ωράθης επί γής δι' αγαθότητα, διπλάς καί τάς ίάσεις τοίς νοσούσιν εχορήγεις, Ου μόνον γάρ τού σώματος οφθαλμούς δι' ήνοιξας, τού από μήτρας πηρωθέντος, αλλά καί τούς τής ψυχής, όθεν Θεόν σε ωμολόγει τόν κρυπτόμενον, καί πάσι παρέχοντα τό μέγα έλεος.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής

Ήχος πλ. α' Όσιε Πάτερ

Λάμπιν φωσφόρον, καταλάμψασαν Θεώμενοι, προδήλως εν Σαββάτω, τώ φωτοφόρω Τυφλώ, οι νόμοις τοίς Μωσέως εντεθραμμένοι, γνώμη τυφλώπτουσιν, ορώντες σκιά, σκίασμα μή γνόντες τό συγκαλύπτον νόμους, εξ ού ουκ είδον τόν φωτουργόν, καί τόν τώ λόγω Σαββάτου δημιουργόν, τόν ομματώσαντα Τυφλόν τή απονίψει, καί τή τού πτύσματος καινή πηλεργασία, μεθ' ού μιγνύμενοι, Θεόν αυτόν κατίδωμεν, τήν εκτύφλωσιν Φαρισαίων ελέγχοντες οράσει, τή εκ τού κρείττονος.

Στίχ. Επίβλεψον επ εμέ, καί ελέησόν με...

Όρθρος ανίσχει, τώ εν σκότει, διατρίβοντι, νυκτός αορασίας πολυωδύνω Τυφλώ, εν ρείθροις λουσαμένω, τό φώς ομμάτων θείω κελεύσματι, πηγή Σιλwάμ, όθεν σελασφόρος καινότερος οράται, ομίχλην σκότους νυκτοποιόν, τών νομικών διελέγχων Γραμματιστών, καί τήν σκοτόμαιναν, τής τούτων αβλεψίας, ταίς αναλάμψεσι φωτίζων ταίς φωσφόροις, εξ ών η τύφλωσις τού πρίν

σκιώδους γράμματος, ομματούται ταίς εκ τού Λόγου, ημίν παρεχομέναις, φαιδραίς ελλάμψεσιν.

Στίχ. Τά διαβήματά μου κατεύθυνον...

Ύψους επέβη φωτοφόρου επιβάσεως, φωτί θεογνωσίας καταλαμφθείς ο Τυφλός, κάν πρώην ετυφλούτο εξ αμφοίν τόν φωτοδότην γνωρίζει καί φωτουργόν, τόν αναλάμψαντα εκ τάφου τριημέρως, καί γήν φαιδρύναντα αυτού τή, Αναστάσει εξ ής επέλαμψε, τό φώς τής αναπλάσεως, τοίς εν σκότει κεκρατημένοις, βροτοίς δι' ευσπλαγχνίαν καί μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'.

Ο διά σπλάγχνα ελέους σαρκωθείς Χριστέ ο Θεός, τόν τού φωτός εστερημένον από μήτρας σπλάγχνοις αφάτοις οικτιρμών, λαμπηδόνος θείας κατηξίωσας, τούτου τάς κόρας, πηλόν τοίς σοίς πλαστουργοίς δακτύλοις επιχρίσας, Αυτός καί νύν φωτοπάροχε καί ημών καταύγασον τά τής ψυχής αισθητήρια, ως μόνος αφθονοπάροχος, Εκτενής, καί Απόλυσις.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ιδιόμελα τού Τυφλού Ἦχος β'

Ο Τυφλός γεννηθείς, εν τώ ιδίω λογισμῷ ἔλεγεν, Ἄρα ἐγώ, δι' αμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγώ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἔνδειξιν; οὐχ ἱκανῷ τού ἐρωτάν Πότε νύξ πότε ἡμέρα, οὐκ εὐτονούσί μου οἱ πόδες τά τῶν λίθων προσκρούσματα, οὐ γάρ εἶδον τόν ἥλιον λάμποντα, οὐδέ ἐν εἰκόνι τόν ἐμέ πλαστουργήσαντα, ἀλλά δέομαί σου, Χριστέ ο Θεός, Επὶβλεψον ἐπ' ἐμέ, καί ἐλέησόν με.

Παράγων ο Ἰησοὺς ἐκ τού ἱεροῦ, εὗρεν ἄνθρωπον Τυφλόν ἐκ γενετῆς, καί σπλαγχνισθεὶς ἐπέθηκε πηλόν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, καί εἶπε πρὸς αὐτόν, Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καί νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ, οἱ δέ ἀγχισταὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ, Τίς σου τάς κόρας διήνοιξεν ἄς οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν, ο δέ φησὶ βοήσας, Ἄνθρωπος, Ἰησοὺς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη, Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ καί ἀνέβλεψα, Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ Χριστόν Μεσσίαν, αὐτός ἐστιν ο Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'

Ὅλον τόν βίον ο Τυφλός, νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε, Ἀνοιξόν μου τάς κόρας, Υἱέ Δαυὶδ, ο Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων καγῶ, ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Ἦχος πλ. α'

Κύριε, παράγων ἐν τῇ οδῷ, εὗρες ἄνθρωπον Τυφλόν ἐκ γενετῆς, καί ἐκθαμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταὶ ἐπηρώτων σε λέγοντες, Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλός γεννηθῇ; Σύ δέ Σωτὴρ μου ἐβόας αὐτοῖς, Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τά ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ, ἐμέ δεῖ ἐργάζεσθαι τά ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι, Καί ταῦτα εἰπὼν πτύσας χαμαί, καί πηλόν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ λέξας πρὸς αὐτόν, Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν κολυμβήθραν, ο δέ νιψάμενος, υγιὴς ἐγένετο, καί

εβόα πρὸς σέ, Πιστεύω, Κύριε, καί προσεκύνησέ σοι, Διό βοώμεν καί ἡμεῖς, Ελέησον ἡμᾶς.

Ἦχος πλ. δ'

Δικαιοσύνης ἤλιε νοητέ, Χριστέ ο Θεός, ο τόν εκ μήτρας τού φωτός εστερημένον, διὰ τῆς σῆς αχράντου προσψαύσεως, φωτίσας κατ ἄμφω, καί ἡμῶν τὰ ὅμματα, τῶν ψυχῶν αὐγάσας, Υιούς ἡμέραςδείξον, ἵνα πίσται βοώμέν σοι, Πολλή σου καί ἀφατος, ἡ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία, φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Ο διὰ σπλάγχνα ελέους σαρκωθείς, Χριστέ ο Θεός, τόν τού φωτός εστερημένον, ἀπό μήτρας σπλάγχνοις ἀφάτοις οἰκτιρμῶν, λαμπηδόνος θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας, πηλόν τοῖς σοῖς πλαστουργοῖς δακτύλοις επιχρίσας, Αυτός καί νύν φωτοπάροχε, καί ἡμῶν καταύγασον, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς ὁ μόνος ἀφθονοπάροχος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; διπλούς γάρ ὡς ὠράθης ἐπὶ γῆς δι' αγαθότητα, διπλὰς καί τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις, οὐ μόνον γάρ τού σώματος οφθαλμούς διήνοιξας, τού ἀπό μητρας πηρωθέντος, ἀλλά καί τούς τῆς ψυχῆς, ὅθεν Θεόν σε ὠμολόγει τόν κρυπτόμενον, καί πάσι παρέχοντα τό μέγα ἔλεος.

Στιχηρά τῆς Οκτωήχου

Ἦχος πλ. α'

Σέ τόν σαρκωθέντα Σωτήρα Χριστόν, καί τῶν ουρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ασμάτων μεγαλύνομεν, ὅτι Σταυρόν καί θάνατον κατεδέξω, διὰ τό γένος ἡμῶν ὡς φιλάνθρωπος Κύριος, σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τριήμερος ἀνέστης, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα, τὰ Στιχηρά τού Πάσχα

Ἦχος πλ. α'

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καί φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Πάσχα ἱερόν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται, Πάσχα καινόν ἅγιον, Πάσχα μυστικόν. Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα, Χριστός ο λυτρωτής, Πάσχα ἄμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τῶν πιστῶν, Πάσχα, τό πύλας ἡμῖν τού Παραδείσου ἀνοίξαν, Πάσχα πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ω τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Δεύτε από θέας γυναίκες ευαγγελίστριαι, καί τή Σιών είπατε, Δέχου παρ’ ημών χαράς ευαγγέλια, τής Αναστάσεως Χριστού, τέρπου, χόρευε, καί αγάλλου Ιερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν θεασαμένη εκ τού μνήματος, ως νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Αι Μυροφόροι γυναίκες, όρθρου βαθέος, επιστάσαι πρός τό μνήμα τού ζωοδότου, εύρον Άγγελον επί τόν λίθον καθήμενον, καί αυτός προσφθεγζάμενος, αιταίς ούτως έλεγε, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών; τί θρηνείτε τόν άφθαρτον ως εν φθορά; απελθούσαι κηρύξατε τοίς αυτού Μαθηταίς.

Στίχ. Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα, καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ημίν ανέτειλε, Πάσχα, εν χαρά αλλήλους περιπτυζώμεθα, ώ Πάσχα λύτρον λύπης καί γάρ εκ τάφου σήμερον, ώσπερ εκ παστού εκλάμπας Χριστός, τά γύναια χαράς έπλησε λέγων, Κηρύξατε Αποστόλοις.

Δόξα... Καί νύν...

Αναστάσεως ημέρα, καί λαμπρυνθώμεν τή πανηγύρει, καί αλλήλους περιπτυζώμεθα, Είπωμεν αδελφοί, καί τοίς μισούσιν ημάς, Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει, καί ούτω βοήσωμεν, Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί τοίς εν τοίς μνήμασι ζωήν χαρισάμενος.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. α’

Τόν συνάναρχον Λόγον Πατρί καί Πνεύματι, τόν εκ Παρθένου τεχθέντα εις σωτηρίαν ημών, ανυμνήσωμεν πιστοί καί προσκυνήσωμεν, ότι ηυδόκησε σαρκί, ανελθείν εν τώ σταυρώ, καί θάνατον υπομείναι, καί εγείραι τούς τεθνεώτας, εν τή ενδόξω Αναστάσει αυτού.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη Κυρίου η αδιόδευτος, χαίρε τείχος καί σκέπη τών προστρεχόντων εις σέ, χαίρε αχείμαστε λιμήν καί Απειρόγαμε, η τεκούσα εν σαρκί τόν Ποιητήν σου καί Θεόν, πρεσβεύουσα μή

ελλείπης, υπέρ τών ανυμνούντων, καί προσκυνούντων τόν Τόκον σου.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου Αναστάσιμα

Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν Σταυρόν τού Κυρίου εγκωμιάσωμεν, τήν Ταφήν τήν αγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καί τήν Ανάστασιν αὐτοῦ υπερδοξάσωμεν, ὅτι συνήγειρε νεκρούς, ἐκ τών μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καί ἰσχύν Διαβόλου, καί τοῖς ἐν Ἄδῃ φῶς ἀνέτειλε.

Δόξα...

Κύριε, νεκρός προσηγορεύθης ὁ νεκρώσας τόν θάνατον, ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τά μνήματα, ἄνω στρατιώται τόν τάφον ἐφύλαττον, κάτω τούς ἀπ' αἰῶνος νεκρούς ἐξανέστησας, Παντοδύναμε καί ἀκατάληπτε, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε ἅγιον ὅρος καί θεοβάδιστον, Χαίρε ἐμψυχε βάτε καί ἀκατάφλεκτε, χαίρε ἡ μόνη πρὸς Θεόν κόσμου γέφυρα, ἡ μετάγουσα θνητούς πρὸς τήν αἰώνιον ζωήν, χαίρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκούσα, τήν σωτηρίαν τών ψυχών ἡμῶν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τού Τυφλού

Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Τῷ Πατρί καί τῷ Πνεύματι ὁ συνάναρχος, ὁ τό φῶς ὡς χιτῶνα περιβαλλόμενος, φιλανθρώπως τήν ἡμῶν φύσιν ἐνδέδεται, καί τάς νόσους τών βροτῶν, ἀπελαύνων ὡς Θεός, ἐφώτισε καί τάς κόρας, τοῦ ἐκ νηδύος μητρώας, ἐστερημένου φωτός.

Κανὼν τού Πάσχα

Ωδή α'

Ἦχος α' Ο εἰρμός

Αναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθώμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, ἐκ γάρ θανάτου πρὸς ζωήν καί ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστός ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Καθαρθώμεν τάς αἰσθήσεις, καί οψόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτί τῆς ἀναστάσεως, Χριστόν ἐξαστράπτοντα, καί Χαίρετε φάσκοντα, τρανῶς ακουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Ουρανοί μέν επαξίως ευφραινέσθωσαν, γή δέ αγαλλιάσθω, εορταζέτω δέ κόσμος, ορατός τε άπας καί άόρατος, Χριστός γάρ εγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος.

Κανών τού Τυφλού

Ωδή α΄ Ήχος πλ. α'

Γήν, εφ' ήν ουκ έλαμψεν

Σταύρωσιν εκούσιον, καταδεξάμενος σαρκί, επήγασας ευλογίαν καί ζωήν, τώ κόσμω Δέσποτα, μόνε παντευλόγητε, καί τού παντός δημιουργέ, όθεν ευλογούμεν σε, υμνούμεν καί δοξάζομεν, άδοντες, ψάλλοντες, επινίκιον ωδήν.

Λάκκω κατωτάτω σε, νεκρόν γενόμενον Χριστέ, έθετο ο ευσχήμων Ιωσήφ, καί προσεκύλισε τή θύρα τού μνήματος, λίθον μακρόθυμε, αλλ' ανέστης εν δόξη, καί κόσμον συνανέστησας, άδοντα, ψάλλοντα, επινίκιον ωδήν.

Θαύματα παράδοξα, επιτελών ο Λυτρωτής, ιάσατο καί Τυφλόν εκ γενετής, πηλόν επιχρίσας, καί ειπόν, Πορεύθητι καί νίψαι εν τώ Σιλωάμ, όπως γνώση με Θεόν, επί γής βαδίζοντα, σάρκα φορέσαντα, διά σπλάγχχνα οικτιρμών.

Θεοτοκίον

Μήτραν απειρόγαμον τήν σήν κατώκησεν Αγνή, Κύριος διά σπλάγχχνα οικτιρμών, σώσαι βουλόμενος, τόν φθαρέντα άνθρωπον, ταίς μεθοδείαις τού εχθρού, αυτόν ούν ικέτευε, τήν πόλιν ταύτην σώζεσθαι, πάσης αλώσεως, καί εχθρών επιδρομής.

Κανών Προεόρτιος τής, Αναλήψεως

Ού η ακροστιχίς κατ αλφάβητον

Εν δέ τή θ' Ωδή, Ι ω σ ή φ

Ωδή α' Ήχος ο αυτός

Ίππον καί αναβάτην

Άνω πρός τόν Πατέρα, Χριστός ανέρχεται, καί προσάγει τήν σάρκα, ήν εξ ημών ανέλαβεν, Αυτόν ανυμνήσωμεν, εν αιnéσει σήμερον, επινίκιον ύμνον άδοντες.

Βίβλοι γραφών ενθέων, καί τά κηρύγματα, τών σοφών θεηγόρων, πέρας σαφώς εδέξαντο, μετά γάρ τήν Έγερσιν, ο Δεσπότης άνεισι, μετά δόξης εις τά ουράνια.

Γή μυστικώς χορεύει, καί τά ουράνια, θυμηδίας πληρούται, επί τή Αναλήψει Χριστού, τού τά πρίν ενώσαντος, διεστώτα χάριτι, καί φραγμόν τόν τής έχθρας λύσαντος.

Καταβασία

Αναστάσεως ημέρα λαμπρυνθώμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ εκ γῆς πρὸς ουρανόν, Χριστὸς ο Θεός, ημὰς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Ωδὴ γ'· Ο εἰρμός

Δεύτε πόμα πῖωμεν καινόν, οὐκ εκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ'· ἀφθαρσίας πηγὴν εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια, εορταζέτω γοῦν πάσα κτίσις, τὴν Ἑγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἡ ἐστερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθὲς, αὐτός με συνδόξασον Σωτὴρ ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τοῦ Τυφλοῦ

Σαλευομένην τὴν καρδίαν

Καινῶ μνημείω, Ἰωσήφ σε κατέθετο, οἰκτίρμον, ο εὐσχήμων, ἀνέστης δέ, εκ νεκρῶν τριήμερος, καινοποιήσας ημὰς.

Σαλευομένων τὰς καρδίας ἐστήριξας, τὴν γῆν πάσαν σαλεύσας μακρόθυμε, τῇ σεπτῇ σταυρώσει σου, ἣν καθυπέστης σαρκί.

Τυφλὸν ποτε εκ γενετῆς, προσελθόντα σοι, ἰάσω πανοικτίρμον, δοξάζοντα τὴν οικονομίαν σου, καὶ τὰ θαυμάσια.

Θεοτοκίον

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρός, ἀπεκύησας Θεὸν σεσαρκωμένον, ὃν αἰτήσαι, Παναγία Δέσποινα κατοικτειρήσαι ημὰς.

Τῆς Αναλήψεως

ο πήξας ἐπ'· ουδενός

Δεσμεύσας τῷ σώ θανάτῳ, Λόγε τὸν θάνατον, εκ νεκρῶν ἀνέστης, σαφῶς τριήμερος, καὶ πρὸς τὰ οὐράνια Σωτὴρ, ἀνήλθες μετὰ δόξης, ὑμνολογούντων ἀσωμάτων σου, τὴν οικονομίαν τὴν ἄφατον.

Ἐπέστης τοῖς ἐπὶ γῆς, Χριστέ ἄνευ σώματος, καὶ φορέσας σάρκα Σταυρόν υπέμεινας, καὶ ἐξαναστάς εκ τῶν νεκρῶν, ἀνήλθες μετὰ δόξης, πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, εἰρηνοποιήσας τὰ σύμπαντα.

Ζητήσας τό ἐπὶ γῆς, πλανώμενον πρόβατον, ἀπλανέσι Λόγε τοῦτο συνέταξας, καὶ ἀναληφθεὶς πρὸς ουρανοῦς, ἐκάθισας ἐν δόξῃ,

εκ δεξιών τού σου Γεννήτορος, Δόξα τή πολλή ευσπλαγχνία σου.

Καταβασία

Δεύτε πόμα πίνωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγὴν εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Κοντάκιον τού Τυφλού

Ἦχος δ' ὁ 39; Επεφάνης σήμερον

Τῆς ψυχῆς τὰ ὅμματα πεπηρωμένος, σοί Χριστέ προσέρχομαι, ὡς ὁ Τυφλός εκ γενετῆς, ἐν μετανοία κραυγάζων σοι, Σὺ τῶν ἐν σκότει τό φῶς τό υπέρλαμπρον.

Ο Οἶκος

Ρεῖθρόν μοι δώρησαι Χριστέ, σοφίας τῆς ἀρρήτου, καί γνώσεως τῆς ἄνω, τό φῶς τῶν ἐν τῷ σκότει, καί πλανωμένων ὁδηγέ, ἵνα ἐνισχύσω τὰ θαυμάσια τὰ σά ὁ τάλας διηγῆσασθαι, ἅπερ ἡ θεία βίβλος ἐδίδαξε τού Ευαγγελίου τῆς εἰρήνης, δηλονότι, τήν τού Τυφλού θαυματοποιῖαν, ὅτι εκ γενετῆς τυφλός υπάρχων, οφθαλμούς τούς αἰσθητούς ἀπολαμβάνει, καί τούς τῆς ψυχῆς, ἐν πίστει ἀνακραυγάζων, Σὺ τῶν ἐν σκότει τό φῶς τό υπέρλαμπρον.

Κάθισμα τού Τυφλού

Ἦχος α' ὁ 39; Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ωμμάτωσας Χριστέ, τόν εκ μήτρας τεχθέντα, ἀόμματον δεικνύς, Ἰουδαίοις Σωτήρ μου τήν δόξαν σου τήν ἀρρητον, καί ὡς φῶς πάντων πέφυκας, ἀλλά φθόνῳ σε πεπηρωμένοι τὰς φρένας, ἐνεδρεύοντες, τόν τῆς ζωῆς παροχέα, νεκρῶσαι ἠπείγοντο.

Δόξα... Καί νύν...

Προεόρτιον Ὅμοιον

Ετέχθης ὡς αὐτός σύ ἠθέλησας Σώτερ, ἐφάνης πάλιν δέ, ὡς αὐτός ἠβουλήθης, καί ἐπάθες ὡς ἄνθρωπος, ὡς Θεός δε ἀνίστασαι, ἀνελήλυθας, εἰς οὐρανοῦς μετὰ δόξης, καί ἀνήγαγες, τήν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, καί δόξη κατεκάλλυνας.

Ωδή δ' ὁ 39; Ο εἰρμός

Επὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος, Ἀββακούμ στήτω μετ' ἡμῶν καί δεικνύτω, φασφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Ἄρσεν μὲν ὡς διανοίξαν, τήν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ὡς βροτός δέ, ἀμνός προσηγόρευται, ἄμωμος δέ, ὡς

άγευστος κηλίδος, τό ημέτερον Πάσχα, καί ως Θεός αληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ενιαύσιος αμνός ο ευλογούμενος ημίν, στέφανος χρηστός εκουσίως, υπέρ πάντων τέθυται, Πάσχα τό καθαρτήριο, καί αύθις εκ τού τάφου ωραίος, δικαιοσύνης ημίν έλαμψεν Ήλιος.

Ο Θεοπάτωρ μέν Δαυϊδ πρό τής σκιώδους κιβωτού, ήλατο σκιρτών, ο λαός δέ τού Θεού ο άγιος, τήν τών συμβόλων έκβασιν, ορώντες ευφρανθώμεν ενθέως, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Τού Τυφλού

Ακήκοα Κύριε τήν ακοην σου

Τοίς Μύσταις σου Κύριε, συναυλιζόμενος παραδόξως, τούτοις έλεγες, Άπιτε, κηρύξατε πανταχού, τήν εμήν Ανάστασιν.

Τεθνήξαντα ξύλω με τεθείς εν ξύλω, ζωή υπάρχων, ανεζώωσας διά μέγα έλεος, διά τούτο Λόγε δοξάζω σε.

Ωμμάτωσας Κύριε, Τυφλόν εκ μήτρας γεγεννημένον ειπών, Άπελθε, νίψαι καί ανάβλεψον, τήν εμήν δοξάζων θεότητα.

Θεοτοκίον

Τόν τόκον σου Άχραντε, τόν υπέρ φύσιν δοξολογούμεν, μακαρίζοντες πίστει σε, πανάμωμε, ως Θεού τών όλων λοχεύτριαν.

Τής Αναλήψεως

Τήν θείαν εννοήσας σου

Η πρίν τή αμαρτία κατάκριτος φύσις ημών Παμβασιλεύ, τή σή προσλήψει ηλέηται, υμνολογούσά σου φόβω, τήν Έγερσιν καί θείαν Ανάληψιν.

Θαμβείται Ασωμάτων τά τάγματα, κατανοούντά σε Χριστέ, βροτείαν φύσιν φορέσαντα, καί επιβάντα νεφέλη, καί πρός τούς ουρανούς ανερχόμενον.

Ιδούσαι ερυθρά τά ιμάτια, τά σά Χριστέ Παμβασιλεύ, τή σή ανόδω εξέστησαν, αι τών Αγγέλων δυνάμεις, καί φόβω καί χαρά προσεκύνησαν.

Κροτήσωμεν τάς χείρας, ο Κύριος εξεγερθείς εκ τών νεκρών, πρός ουρανούς ανελήλυθεν, υποταγέντων Αγγέλων αυτώ ως ποιητή καί Θεώ ημών.

Καταβασία

Επί τής θείας φυλακής, ο θεηγόρος, Αββακούμ στήτω μεθ' ημών καί δεικνύτω, φασφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα,

Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Ὡδή ε' Ο εἰρμός

Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καί ἀντί μύρου τόν ὕμνον
προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης
ἥλιον, πάσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τὴν ἀμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἄδου σειραῖς,
συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τό φῶς ἠπείγοντο, Χριστέ
αγαλλομένῳ ποδί, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προΐοντι Χριστῷ ἐκ τοῦ
μνήματος ὡς νυμφίῳ, καί συνεορτάσωμεν ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι,
Πάσχα Θεοῦ τό σωτήριον.

Τοῦ Τυφλοῦ

Τὴν τάλαιναν ψυχὴν μου

Ετέθης ἐν μνημείῳ, ὁ ἐκουσίως γενόμενος νεκρός, καί τὰ
βασίλεια τοῦ Ἄδου, Βασιλεῦ ἀθάνατε ἅπαντα ἐκένωσας, νεκρούς τῇ,
Ἀναστάσει ἐγείρας τῇ σῇ.

Υψώθης ἐπὶ ξύλου, καί συνανύψωσας πάντας τοὺς βροτούς,
καί τόν πολέμιον οἰκτίρμον, ὅφιν ἐθανάτωσας, καί ἐζώωσας τό
πλάσμα τῶν χειρῶν σου, ὡς ὁ μόνος ὢν Θεός τοῦ παντός.

Τὰ ὅμματα ἀνοίξας, τοῦ μή ἰδόντος τό φῶς τό αἰσθητόν, ψυχῆς
ἐφώτισας τὰς κόρας, καί δοξάζειν ἐπείσας τούτον, ἐπιγνόντα σε
ποιητὴν, δι' εὐσπλαγχνίαν οφθέντα βροτόν.

Θεοτοκίον

Πῶς τέτοκας μή γνούσα, Παρθενομήτορ ἀγνή, πείραν ἀνδρός
θεοχαρίτῳ; πῶς τρέφεις τόν τὴν κτίσιν τρέφοντα; ὁ μόνος ὡς
ἐπίσταται αὐτός, ὁ τοῦ παντός ποιητής καί Θεός.

Τῆς Ἀναλήψεως

Ὁ ἀναβαλλόμενος

Λύσας τό κατάκριμα τῆς ἀνθρωπότητος, Χριστός ἀνέστη, καί
ἀνελήφθη πρὸς τὰ ἐπουράνια, Πατρός συνεδρία, τιμήσας οὐς
ἠγάπησεν.

Μετά τὴν Ἀνάστασιν, χαροποιήσας Χριστέ τοὺς Μαθητάς σου,
ἀνήλθες ἄνω, πρὸς τόν σόν Γεννήτορα, οὐ οὐκ ἐχωρίσθης, κἀν τοῖς
βροτοῖς ὠμίλησας.

Νόμου προσκιάσματα, καί τὰ κηρύγματα, τῶν θεηγόρων,
Χριστέ πληρώσας, ἀνήλθες νεφέλης σε, καθυπολαβούσης, Σωτήρ
πρὸς τὰ οὐράνια.

Καταβασία

Ορθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καί αντί μύρου τόν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πάσι ζωὴν ανατέλλοντα.

Ὡδή ς#39; Ο εἰρμός

Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνάς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σώα Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὁ τας κλείς τῆς Παρθένου μή λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου, καί ἀνέωξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σώτέρ μου τό ζών τε καί ἄθυτον, ἱερίον ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ Πατρί, συνανέστησας, παγγενὴ τόν Ἀδάμ, ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου.

Τοῦ Τυφλοῦ

Ὡς τόν Προφήτην τοῦ θηρός

Ὁ σταυρωθεὶς μετὰ ληστών, ἐρρύσω Δέσποτα, ληστών πονηρῶν, καί ψυχοφθόρων παθῶν, φιλάνθρωπε Κύριε, πάντας τοὺς ἀνυμνοῦντάς σου τὴν σταύρωσιν, καί τὴν Ἑγερσιν συμφώνως.

Ἐθεντο ἀπνουν σε νεκρόν, Χριστέ ἐν μνήματι, τόν πάσι νεκροῖς ἐμπνέοντα τὴν ζωὴν, ἀνέστης δέ Κύριε, πάντα κενώσας Λόγε τὰ μνήματα, θεϊκὴ σου δυναστεία.

Πηλὸν ποιήσας οφθαλμούς, Τυφλοῦ ἐπέχρισας τοῦ ἐκ γενετῆς, καί ἐχαρισω αὐτῷ τό βλέπειν, υμνοῦντί σου Λόγε τὴν ἀφατον δύναμιν, διὰ ἧς ἐσωσας τόν κόσμον.

Θεοτοκίον

Τὰ μεγαλείά σου ἀγνή, τίς διηγῆσεται; Θεὸν γάρ ἐν σαρκὶ ἔτεκες υπερφυῶς, κόσμον διὰ σοῦ ρυόμενον, Παρθένε πανάμωμε, ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας.

Τῆς Αναλήψεως

Μαινομένην κλύδωνι

Ξένον ὠφθης θέαμα, τοῖς Ἀγγέλοις, βρότειον μορφήν, φέρων τὴν ἀνόδω σου φιλάνθρωπε, τὴ φρικώδει, ὅθεν φόβῳ ἀνύμνου σε.

Ὁ τῶν ὅλων Κύριος, μετὰ δόξης ἀνείσι φαιδρῶς, πρὸς τόν τούτου ἀναρχὸν Γεννήτορα, πάσα κτίσις, νῦν εορτάζει χορεύουσα.

Πάσα γλῶσσα σήμερον, ἐκβοάτω ἐν ἀλαλαγμῷ, ὁ Χριστός ἀνέβη, καί ἐν σάλπιγγος, θεῖα φωνή, πρὸς οὐρανοῦς, οὐς οὐκ

έλιπεν.

Καταβασία

Κατήλθες εν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνάς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Κοντάκιον τοῦ Πάσχα

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ Ἄδου καθεῖλες τὴν δύναμιν, καὶ ἀνέστης ὡς νικητής, Χριστέ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς Αποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ὁ Οἶκος

Τὸν πρό ἡλίου Ἥλιον, δύναντα ποτέ ἐν τάφῳ, προέφθασαν πρὸς ὀρθρον ἐκζητούσαι ὡς ἡμέραν, Μυροφόροι κόραι, καὶ πρὸς ἀλλήλας ἐβόων, ὦ φίλοι, δεῦτε τοῖς ἀρώμασιν υπαλείψωμεν Σῶμα ζωηφόρον καὶ τεθαμμένον, Σάρκα ἀνιστώσαν τὸν παραπεσόντα Ἀδάμ, κείμενον ἐν τῷ μνήματι, Ἄγωμεν, σπεύσωμεν, ὥσπερ οἱ μάγοι, καὶ προσκυνήσωμεν, καὶ προσκομίσωμεν τὰ μύρα ὡς δῶρα, τῷ μὴ ἐν σπαργάνοις, ἀλλ' ἐν σινδόνι ἐνειλημένῳ, καὶ κλαύσωμεν, καὶ κράξωμεν, ὦ Δέσποτα ἐξεγέρθητι, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ὡδή ζ'· Ὁ εἰρμός

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καὶ διὰ πάθους τὸ θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει ευπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητός τῶν πατέρων, Θεός καὶ υπερένδοξος.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἐδραμον, ὃν δέ ὡς θνητόν μετὰ δακρύων ἐζήτουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς ευηγγελίσαντο.

Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν, καὶ σκιρτώντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητόν τῶν Πατέρων, Θεόν καὶ υπερένδοξον.

Ὡς ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος, νύξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας, τῆς Εγέρσεως, οὐσα προάγγελος, ἐν ἡ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσι ν ἐξέλαμψεν.

Τοῦ Τυφλοῦ

Πυρός σβεστήριον

Εξεγερθέντος σου, εκ τών νεκρών Βασιλεύ, ψυχαί συνηγέρθησαν, εκεί καθεύδουσαι, δοξάζουσαι τήν δυναστείαν σου, διὰ τῆς θανάτου δεσμών ελύθησαν.

Αναρτηθέντος σου, επί ξύλου Σωτήρ, εσβέσθη ο ήλιος, γή εκυμαίνετο, εσαλεύετο η κτίσις άπασα, καί εκ τών τάφων νεκροί εξηγείροντο.

Πηλώ επέχρισας, τούς οφθαλμούς τού Τυφλού, καί τούτω προσέαξας πρός Σιλωάμ απελθείν νιψάμενος δέ ανέβλεψεν, υμνολογών σε Χριστέ, Βασιλεύ τού παντός.

Θεοτοκίον

Μετά τήν κύησιν, Παρθένος ώφθης Αγνή, Θεόν γάρ εγέννησας, καινοτομήσαντα φύσεις άχραντε, τή δυνάμει αυτού, όν εκδυσώπει αεί τού σωθήναι ημάς.

Τής Αναλήψεως

ο υπερυψούμενος

Ρήξας τό μεσότοιχον, τό τής έχθρας Κύριε, σταυρώ καί τώ πάθει σου, νεφέλη οχούμενος, ανήλθες μετά δόξης, πρός τόν άναρχον Πατέρα.

Σύντρομοι εκραύγαζον, αι Δυνάμεις, Άρατε, πύλας παραγέγονε, Χριστός σώμα γήϊνον, φορών καί θείω πάθει, τόν Βελίαρ θανατώσας.

Τί σου τά ιμάτια ερυθρά φιλάνθρωπε; Ληνόν νύν επάτησα, Χριστός ταίς δυνάμεσι, ταίς θείαις πυθομέναις, ανερχόμενος εβόα.

Ύμνοις σου τήν σταύρωσιν, Χριστέ καί τήν Έγερσιν συμφώνως δοξάζομεν, λαμπρώς εορτάζοντες, επί τή Αναλήψει, τή σεπτή σου εις αιώνας.

Καταβασία

Ο Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ωδή η' Ο ειρμός

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ καί κυρία, εορτών εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, εν ή ευλογούμεν Χριστόν εις τούς αιώνας.

Δεύτε τού καινού τής αμπέλου γεννήματος, τής θείας ευφροσύνης εν τή ευσήμω ημέρα τής Εγέρσεως, βασιλείας τε

Χριστού κοινωνήσωμεν, υμνούντες αυτόν, ως Θεόν εις τούς αιώνας.

Ἄρον κύκλω τούς οφθαλμούς σου Σιών, καί ἴδε, ἰδοὺ γάρ ἤκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστήρες, ἐκ δυσμῶν, καί βορρά, καί θαλάσσης, καί ἐώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοί εὐλογοῦντα, Χριστόν ἐις τούς αιώνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καί Λόγε, καί Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν υποστάσεσι φύσις, υπερούσιε καί υπέρθεε, ἐις σέ βεβαπτίσμεθα, καί σέ εὐλογούμεν, ἐις πάντας τούς αιώνας.

Τοῦ Τυφλοῦ

Ἀγγέλων σύστημα

Ἀγγέλων τάγματα, Σταυρῷ κρεμάμενον σέ κατιδόντα, Χριστέ παμβασιλεύ, καί τήν κτίσιν πάσαν, αλλοιούμεντα τῷ φόβῳ, ἐξέστησαν υμνούντα, τήν σὴν φιланθρωπίαν.

Τελῶν τεράστια, Χριστέ ἐξαίσια, ἐθελουσίως, υψώθης ἐν σταυρῷ, καί νεκροῖς συνήφθης, ὁ νεκρώσας τὸν Ἄδην, καί πάντας ἐν ἀνδρεία ἀπέλυσας δεσμίους.

Τυφλὸν ὠμμάτωσας, σοί προσελθόντα Χριστέ, τούτῳ προστάξας πηγὴ τοῦ Σιλῳάμ, νίψασθαι καί βλέψαι, καί Θεὸν σε κηρύξαι, σαρκί ἐπιφανέντα, ἐις πάντων σωτηρίαν.

Θεοτοκίον

Παρθένε ἀχραντε, θεοχαρίτωτε, τὸν σὸν δυσώπει Υἱὸν διαπαντός, μὴ με καταισχύνῃ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, ἀλλὰ συναριθμῆσαι, τοῖς ἐκλεκτοῖς προβάτοισι.

Τῆς Ἀναλήψεως

Σοὶ τῷ παντουργῷ

Φῶς σε ἐκ φωτός, υπάρχοντα νεφέλῃ, φωτεινὴ υπέλαβεν, ἐξ ὅρου τῶν Ελαιῶν πάντων ὁρώντων, τῶν θείων Μαθητῶν σου, καί σέ ἀνυμνούντων ἐις πάντας τούς αιώνας.

Χείρας ψαλμικῶς, κροτήσωμεν, ἀνέστη, Χριστός ὁ Θεὸς ἡμῶν, καί ἀνελήλυθεν, ὅθεν κατήλθεν, πρὸς ἡμᾶς φιλανθρώπως, εἰρηνοποιήσας τὰ πάλαι διεστῶτα.

Ψάλλων ὁ Δαυΐδ, βοᾷ, Χριστὸς ἐπέβη, ἐπὶ Χερουβὶμ αὐτοῦ, καί ἐπετάσθη σαφῶς, ἐπὶ πτερύγων τῶν λογικῶν ταγμάτων, ὃν υπερυψούμεν ἐις πάντας τούς αιώνας.

Ὡφθης Μαθηταῖς, ἐξαναστάς τοῦ τάφου, καί τούτους ἀνήγαγες ἐν ὄρει τῶν Ελαιῶν, ὅθεν νεφέλῃ φωτός υπολαβούσα, ἦρε πρὸς τὰ ἄνω, Χριστέ σε μετὰ δόξης.

Καταβασία

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλὶς καί κυρία, εορτῶν εορτή, καί πανήγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἡ εὐλογούμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ'· Ο εἰρμός

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ, ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνέτειλε, Χόρευε νῦν, καί ἀγάλλου Σιών, σύ δέ ἀγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ Εγέρσει τοῦ τόκου σου.

Ὡ θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ ἐπηγγείλω ἐσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ, ἦν οἱ πιστοὶ ἀγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ὡ Πάσχα τό μέγα, καί ιερώτατον Χριστέ, ὦ σοφία καί Λόγε, τοῦ Θεοῦ καί δύναμις, δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρα τῆς βασιλείας σου.

Τοῦ Τυφλοῦ

Ὅτι ἐποίησέ σοι

Ἰκρίῳ προσεπάγης, τοῦ Σταυροῦ, Χριστέ ο Θεός, καί πάσας ἐθριάμβευσας ἐχθροῦ, τάς ἐναντίας ἀρχάς, καί τὴν πρῶην κατάραν Σώτερ ἠφάνισας, διό σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Ὡς ἐβλεψέ σε Λόγε, Ἄδης κάτω μετὰ ψυχῆς, ἐστέναξε, καί πάντας τοὺς νεκρούς, φόβῳ ἀπέλυσεν, ἐπιγνόντας τό κράτος τῆς ἐξουσίας σου, μεθ' ὧν σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Ἠγέρθης, καθὼς εἶπας, Ζωοδότα, ἐκ τῶν νεκρῶν, καί ὠφθης τοῖς ἀγίοις Μαθηταῖς μετὰ τὴν Ἐγερσιν, σημεῖα ποιήσας, καί ομματοῦσας τυφλοῦς, μεθ' ὧν σε εἰς αἰῶνας μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Φανείσα πλατυτέρα οὐρανῶν, Παρθένε ἀγνή, ἐχώρησας Θεὸν σωματικῶς τὸν ἀπερίγραπτον καί ἐκύησας πάντων εἰς ἀπολύτρωσιν, τῶν πίστει ἀδιστάκτῳ ἀνυμνούντων σε.

Τῆς Αναλήψεως

Ἡσαΐα χόρευε

Ἱερὰν πανήγυριν πάσα κτίσις ἀγει ἐμφανῶς, τῇ, Ἀναλήψει τῇ σῇ Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἐν ἡ προσενήνοχας, τῷ Πατρί σου, ἦν περ ἐξ ἡμῶν, φύσιν ἀνέλαβες, υπέρ λόγον ἀναλλοίατε.

Ὡς Θεός συνέτριψας, πύλας Ἄδου Σώτερ καί μοχλοῦς, καί ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἐνδόξως ἀνέδραμες τῶν

ταγμάτων τών αγγελικών Πύλας διάρατε εκβοώντων μετ’ εκπλήξεως.

Σού τήν θείαν άνοδον, θαυμαζόντων θείων Μαθητών, επέστησαν εμφανώς, Άγγελοι αυτοίς, βοώντες, όν βλέπετε ανιόντα εις τούς ουρανούς, ούτος ελεύσεται, μετά δόξης κρίναι άπαντας.

Ήν Χριστέ δεδώρησαι, προς τά άνω πάλαι ανιών, ειρήνην σοίς Μαθηταίς, ταύτην καί ημίν, πλουσίως κατάπεμψον, εν αγάπη, πάντα συγκρατών, όπως συμφώνως σε, τόν Σωτήρα μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον

Φωτοφόρον όχημα, τού Ηλίου σύ τού νοητού, γεγένησαι αληθώς άχραντε Αγνή, δι’ ού οι καθήμενοι εν τώ σκότει έβλεψαν τό φώς, τής επιγνώσεως, κατά χρέος σε δοξάζοντες.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου επί σέ άνέτειλε, Χόρευε νύν, καί αγάλλου Σιών, σύ δέ αγνή, τέρπου Θεοτόκε, εν τή Εγέρσει τού τόκου σου.

Εξαποστειλάριον τού Πάσχα

Σαρκή υπνώσας ως θνητός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, τριήμερος εξανέστης, Αδάμ εγείρας εκ φθοράς, καί καταργήσας θάνατον, Πάσχα τής αφθαρσίας, τού κόσμου σωτήριον.

Έτερον τού Τυφλού Όμοιον

Τούς νοερούς μου οφθαλμούς πεπηρωμένους Κύριε, εκ ζοφεράς αμαρτίας, σύ φωταγωγήσον, ενθείς, οικτίρμον τήν ταπείνωσιν, καί τοίς τής μετανοίας, καθάρας με δάκρυσιν.

Εις τούς Αίνους

Στιχηρά Ιδιόμελα τού Τυφλού δ’

καί τού Πάσχα δ’

Στιχηρά τού Τυφλού

Ήχος β’

Ο Τυφλός γεννηθείς, εν τώ ιδίω λογισμώ έλεγεν, Άρα εγώ, δ’ αμαρτίας γονέων εγεννήθην αόμματος; Άρα εγώ, δ’ απιστίαν εθνών εγεννήθην εις ένδειξιν; ουχ ικανώ τού ερωτάν, Πότε νύξ, πότε ημέρα, ουκ ευτονούσί μου οι πόδες τά τών λίθων προσκρούσματα, ου γάρ είδον τόν ήλιον λάμποντα, ουδέ εν εικόνι τόν εμέ πλαστουργήσαντα, Αλλά δέομαί σου, Χριστέ ο Θεός.

Επίβλεψον επ’ εμέ, καί ελέησόν με.

Παράγων ο Ιησούς εκ τού Ιεροού, εύρεν άνθρωπον Τυφλόν εκ γενετής, καί σπλαγχνισθείς, επέθηκε πηλόν επί τούς οφθαλμούς αυτού, καί είπε πρός αυτόν, Ὑπαγε, νίψαι εις τού Σιλωάμ, καί νιψάμενος ανέβλεψε, δόξαν αναπέμπων Θεώ, οι δέ αγχισταί αυτού έλεγον αυτώ, Τίς σου τάς κόρας διήνοιξεν άς ουδείς τών βλεπόντων ιάσαι ίσχυσεν, ο δέ φησί βοήσας, Άνθρωπος, Ιησούς λεγόμενος, εκείνός μοι έφη, Νίψαι εις τού Σιλωάμ, καί ανέβλεψα, Αυτός εστιν αληθώς, όν έφη Μωσής εν τώ νόμω, Χριστόν Μεσσίαν, αυτός εστιν ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Ἦχος δ#39;

Όλον τόν βίον ο Τυφλός νύκτα λογιζόμενος, εβόησε πρός σέ, Κύριε, Ανοιξόν μου τάς κόρας, Υιέ Δαυίδ, ο Σωτήρ ημών, ίνα μετά πάντων καγώ, υμνήσω σου τήν δύναμιν.

Ἦχος πλ. α#39;

Κύριε, παράγων εν τή οδώ, εύρες άνθρωπον Τυφλόν εκ γενετής, καί έκθαμβοι γεγονότες οι Μαθηταί, επηρώτων σε λέγοντες, Διδάσκαλε, τίς ήμαρτεν ούτος ή οι γονείς αυτού, ίνα τυφλός γεννηθή; Σύ δέ Σωτήρ μου εβόας αυτοίς, Ούτε ούτος ήμαρτεν ούτε οι γονείς αυτού, αλλ#39; ίνα φανερωθή τά έργα τού Θεού εν αυτώ, εμέ δει εργάζεσθαι τά έργα τού πέμψαντός με, ά ουδείς δύναται εργάζεσθαι; Καί ταύτα ειπών, πτύσας χαμαί, καί πηλόν ποιήσας, επέχρισας τούς οφθαλμούς αυτού, λέξας πρός αυτόν, Ὑπαγε, νίψαι εις τού Σιλωάμ τήν κολυμβήθραν, ο δέ νιψάμενος υγιής εγένετο, καί εβόα πρός σέ, Πιστεύω, Κύριε, καί προσεκύνησέ σοι, Διό βοώμεν καί ημείς, Ελέησον ημάς.

Στιχηρά τού Πάσχα Ἦχος ο αυτός

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Πάσχα ιερόν ημίν σήμερον αναδέδεικται, Πάσχα καινόν άγιον, Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ο λυτρωτής, Πάσχα άμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τών πιστών, Πάσχα τό πύλας ημίν τού Παραδείσου ανοίξαν, Πάσχα, πάντας αγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ω τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Δεύτε από θέας γυναίκες ευαγγελίστριαι, καί τή Σιών είπατε, Δέχου παρ#39; ημών χαράς ευαγγέλια, τής Αναστάσεως Χριστού,

τέρπου, χόρευε, καί αγάλλου Ιερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν θεασαμένη εκ τού μνήματος, ως νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Αι Μυροφόροι γυναίκες, όρθρου βαθέος, επιστάσαι πρός τό μνήμα τού Ζωοδότου, εύρον Άγγελον επί τόν λίθον καθήμενον, καί αυτός προσφθεγζάμενος αταίς ούτως έλεγε, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών; τί θρηνείτε τόν άφθαρτον ως εν φθορά; απελθούσαι κηρύξατε τοίς αυτού Μαθηταίς.

Στίχ. Αύτη η ημέρα, ήν εποίήσεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα, καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ημίν ανέτειλε, Πάσχα, εν χαρά αλλήλους περιπτυζώμεθα, ώ Πάσχα λύτρον λύπης, καί γάρ εκ τάφου σήμερον ώσπερ εκ παστού εκλάμψας Χριστός, τά γύναια χαράς έπλησε λέγων, Κηρύξατε Αποστόλοις.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος ο αυτός

Αναστάσεως ημέρα, καί λαμπρυνθώμεν τή πανηγύρει καί αλλήλους περιπτυζώμεθα.

Είπωμεν αδελφοί, καί τοίς μισούσιν ημάς, Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει καί ούτω βοήσωμεν, Χριστός ανέστη εκ νεκρών θανάτω θάνατον πατήσας καί τοίς εν τοίς μνήμασι ζωήν χαρισάμενος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

(ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ)

Εις δέ τό Κύριε εκέκραξα... ιστώμεν Στίχ. ς' καί ψάλλομεν Στιχ. Αναστάσιμα τής Οκτωήχου.

Ήχος α'

Τάς εσπερινάς ημών ευχάς, πρόσδεξαι Άγιε Κύριε, καί παράσχου ημίν, άφεσιν αμαρτιών, ότι μόνος εί ο δείξας εν κόσμω τήν Ανάστασιν.

Κυκλώσατε λαοί Σιών, καί περιλάβετε αυτήν, καί δότε δόξαν εν αυτή τώ αναστάντι εκ νεκρών, ότι αυτός εστιν ο Θεός ημών, ο λυτρωσάμενος ημάς εκ τών ανομιών ημών.

Δεύτε λαοί υμνήσωμεν, καί προσκυνήσωμεν Χριστόν, δοξάζοντες αυτού τήν εκ νεκρών Ανάστασιν, ότι αυτός εστιν ο Θεός

ημών, ο εκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ τὸν κόσμον λυτρωσάμενος.

Ανατολικά

Ευφράνθητε ουρανοί, σαλπίσατε τὰ θεμέλια τῆς γῆς, βοήσατε τὰ ὄρη ευφροσύνην, ἰδοὺ γάρ ὁ Εμμανουήλ, τὰς αμαρτίας ἡμῶν τῷ Σταυρῷ προσήλωσε, καὶ ζωὴν ὁ διδούς, θάνατον ἐνέκρωσε τὸν Ἀδὰμ ἀναστήσας ὡς φιλόανθρωπος.

Τὸν σαρκί ἐκουσίως σταυρωθέντα δι᾽ ἡμᾶς, παθόντα καὶ ταφέντα, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ὑμνήσωμεν λέγοντες, Στήριξον ὀρθοδοξίᾳ τὴν Ἐκκλησίαν σου Χριστέ, καὶ εἰρήνευσον τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Τῷ ζωοδόχῳ σου τάφῳ, παρεστώτες οἱ ἀνάξιοι, δοξολογίαν προσφέρομεν τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαγχνία, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅτι Σταυρόν κατεδέξω καὶ θάνατον ἀναμάρτητε, ἵνα τῷ κόσμῳ δωρήσῃ τὴν Ἀνάστασιν, ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα...

Τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ συναΐδιον Λόγον, τὸν ἐκ παρθενικῆς νηδύος προελθόντα ἀφράστως, καὶ σταυρόν καὶ θάνατον δι᾽ ἡμᾶς ἐκουσίως καταδεξάμενον καὶ ἀναστάντα ἐν δόξῃ, ὑμνήσωμεν λέγοντες, Ζωοδότα Κύριε δόξα σοι, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρείσαν καὶ τὸν Δεσπότην τεκούσαν, τὴν ἐπουράνιον πύλην ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τῶν Ἀσωμάτων τό ἄσμα καὶ τῶν πιστῶν τό ἐγκαλλώπισμα, αὕτη γάρ ἀνεδείχθη ουρανὸς καὶ ναὸς τῆς θεότητος, αὕτη τό μεσότοιχον τῆς ἐχθρας καθελούσα, εἰρήνην ἀντεισήξε, καὶ τό βασίλειον ἠνέωξε, Ταύτην οὖν κατέχοντες, τῆς πίστεως τὴν ἀγκυραν, ὑπέρμαχον ἔχομεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον, θαρσεῖτω τοῖνυν, θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ γάρ αὐτὸς πολεμήσει τοὺς ἐχθρούς, ὡς παντοδύναμος.

Τὸ ἅγιον Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν τῆς Ὀκτωήχου

Ἦχος α΄

Τῷ Πάθει σου Χριστέ, παθῶν ἠλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου ἐκ φθοράς ἐλυτρώθημεν, Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος πλ. α΄

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισούντες αὐτόν.

Πάσχα ιερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Ἅγιον, Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ὁ λυτρωτής, Πάσχα ἄμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τῶν πιστῶν, Πάσχα, τό πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοίξαν, Πάσχα πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρός ἀπὸ προσώπου πυρός.

Δεῦτε ἀπὸ θέας γυναῖκες ευαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε, Δέχου παρ ἡμῶν χαράς ευαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ, τέρπου, χόρευε καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται οἱ ἀμαρτωλοί ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος ἐπιστάσαι πρὸς τὸ μνῆμα τοῦ Ζωοδότου, εὗρον Ἄγγελον, ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε, Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθούσαι κηρύξατε, τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα, καὶ εὐφρανθώμεν ἐν αὐτῇ.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε, Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα, ὡς Πάσχα λύτρον λύπης, καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὡς περ ἐκ παστού, ἐκλάμψας Χριστός, τὰ Γύναια χαράς ἐπλησε λέγων, Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα... Καὶ νύν...

Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθώμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα, Εἰπώμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς, Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν. Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζωὴν χαρισάμενος.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Ἦχος πλ. α'

Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζωὴν χαρισάμενος.

Λέγεται δέ τούτο τρίς υπό τού Ιερέως, καί τρίς υπό τών Χορών άνευ στίχων. Είθ' ούτω λέγει τούς επομένους Στίχους ο Ιερεύς ή ο Διάκονος καθ' έκαστον δέ Στίχον ψάλλεται Ομοίως υπό τών Χορών τό αυτό Τροπάριον.

Στίχ. α' Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Στίχ. β' Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ω τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Στίχ. γ' Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Στίχ. δ' Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα, καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Δόξα...

Χριστός ανέστη...

Καί νύν...

τό αυτό

Είτα ο Ιερεύς, γεγονωτέρα φωνή

Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας...

Ο Χορός Καί τοίς εν τοίς μνήμασι ζωήν χαρισάμενος.

Ο Κανών, ποίημα Ιωάννου τού Δαμασκηνού.

Ωδή α' Ήχος α' ειρμός

Αναστάσεως ημέρα λαμπρυνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Καθαρθώμεν τάς αισθήσεις, καί οψόμεθα, τώ απροσίτω φωτί τής αναστάσεως, Χριστόν εξαστράπτοντα, καί, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανώς ακουσόμεθα, επινίκιον άδοντες.

Ουρανοί μέν επαξίως ευφραινέσθωσαν, γή δέ αγαλλιάσθω, εορταζέτω δέ κόσμος, ορατός τε άπας καί άόρατος, Χριστός γάρ εγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος.

Καταβασία

Αναστάσεως ημέρα λαμπρυνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Χριστός ανέστη... γ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν καί μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ'· ήν Εκφώνησις

Ότι σόν τό κράτος...

Ωδή γ'· Ο ειρμός

Δεύτε πόμα πίνωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ'· αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Νύν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε καί γή, καί τά καταχθόνια, εορταζέτω γούν πάσα κτίσις, τήν Έγερσιν Χριστού, εν ή εστερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ συνεγείρομαι σήμερον αναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθές αυτός με συνδόξασον Σωτήρ, εν τή βασιλεία σου.

Καταβασία

Δεύτε πόμα πίνωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ'· αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Χριστός ανέστη... γ'·

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν καί μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ'· ήν Εκφώνησις

Ότι σύ εί ο Θεός ημών...

Η Υπακοή Ήχος δ'·

Προλαβούσαι τόν όρθρον αι περί Μαριάμ, καί ευρούσαι τόν λίθον αποκυλισθέντα τού μνήματος, ήκουον εκ τού Αγγέλου, Τόν εν φωτί αϊδίω υπάρχοντα, μετά νεκρών τί ζητείτε ως άνθρωπον; βλέπετε τά εντάφια σπάργανα, δράμετε, καί τώ κόσμω κηρύξατε, ως ηγέρθη ο Κύριος, θανατώσας τόν θάνατον, ότι υπάρχει Θεού Υιός, τού σώζοντος τό γένος τών ανθρώπων.

Καί ανάγνωσις εις τόν θεολόγον

Ωδή δ'· Ο ειρμός

Επί τής θείας φυλακής ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ'· ημών καί δεικνύτω, φαεσφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Άρσεν μέν, ως διανοίξαν, τήν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ως βρωτός δέ, αμνός προσηγόρευται, άμωμος δέ, ως

άγευστος κηλίδος, τό ημέτερον Πάσχα, καί ως Θεός αληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ενιαύσιος αμνός, ο ευλογούμενος ημίν, στέφανος χρηστός εκουσίως, υπέρ πάντων τέθυται, Πάσχα τό καθαρτήριο, καί αύθις εκ τού τάφου ωραίος, δικαιοσύνης ημίν έλαμψεν ήλιος.

Ο θεοπάτωρ μέν Δαυΐδ, πρό τής σκιάδους κιβωτού ήλατο σκιρτών, ο λαός δέ τού Θεού ο άγιος, τήν τών συμβόλων έκβασιν, ορώντες, ευφρανθώμεν ενθέως, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Καταβασία

Επί τής θείας φυλακής ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών καί δεικνύτω, φασφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Χριστός ανέστη... γ'·

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν καί μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις

Ότι αγαθός καί φιλόανθρωπος...

Ωδή ε'· Ο ειρμός

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μυρου τόν ύμνον προσοίσομεν τώ Δεσπότη, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Τήν άμετρόν σου ευσπλαγχνίαν, οι ταίς τού Άδου σειραίς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρός τό φώς ηπείγοντο Χριστέ, αγαλλομένω ποδί, Πάσχα κροτούντες αιώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τώ προϊόντι Χριστώ εκ τού μνήματος, ως νυμφίω, καί συνεορτάσωμεν ταίς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεού τό σωτήριο.

Καταβασία

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μυρου τόν ύμνον προσοίσομεν τώ Δεσπότη, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Χριστός ανέστη... γ'·

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν καί μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις

Ότι ηγίασται...

Ωδή ς' Ο ειρμός

Κατήλθες εν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος ὡς ἐκ κήτους Ἰωνάς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σώα Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλείς τῆς Παρθένου μὴ λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου, καί ἀνέωξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σώτέρ μου τό ζών τε καί ἄθυτον, ἱερεῖον, ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ Πατρί, συνανέστησας, παγγενὴ τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Καταβασία

Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος ὡς ἐκ κήτους Ἰωνάς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Χριστὸς ἀνέστη... **γ'**

Ἀναστὰς ὁ Ἰησοὺς ἀπὸ τοῦ τάφου καθὼς προείπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καί μέγα ἔλεος.

Εἶτα, Συναπτή μικρὰ μεθ' ἣν Ἐκφώνησις

Σὺ γάρ εἰ ὁ βασιλεὺς...

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ Ἄδου καθεῖλες τὴν δύναμιν, καί ἀνέστης ὡς νικητὴς, Χριστέ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφόροις φθεγζάμενος, Χαίρετε, καί τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωροῦμενος ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ο Οἶκος

Τὸν πρό ἡλίου Ἥλιον, δύναντα ποτέ ἐν τάφῳ, προέφθασαν πρὸς ὀρθρον, ἐκζητούσαι ὡς ἡμέραν, Μυροφόροι κόραι, καί πρὸς ἀλλήλας ἐβόων, ὦ φίλοι, δεῦτε τοῖς αρώμασιν υπαλείψωμεν, Σῶμα ζωηφόρον καί τεθαμμένον, σάρκα ἀνιστώσαν τὸν παραπεσόντα Ἀδάμ κείμενον ἐν τῷ μνήματι, ἄγωμεν, σπεύσωμεν, ὥσπερ οἱ Μάγοι, καί προσκυνήσωμεν, καί προσκομίσωμεν τὰ μύρα ὡς δῶρα τῷ μὴ ἐν σπαργάνοις, ἀλλ' ἐν σινδόνι ἐνελημένῳ, καί κλαύσωμεν, καί κράξωμεν, ὦ Δέσποτα ἐξεγέρθητι, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν Ἅγιον, Κύριον, Ἰησοῦν τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Τὸν Σταυρόν σου, Χριστέ, προσκυνούμεν, καί τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν υμνοῦμεν καί

δοξάζομεν, Σύ γάρ εἰ Θεός ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τό ὄνομά σου ὀνομάζομεν, Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, προσκυνήσωμεν τήν τοῦ Χριστοῦ ἀγίαν Ἀνάστασιν, ἰδοὺ γάρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ, χαρά ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, Διά παντός εὐλογούντες τόν Κύριον, υμνοῦμεν τήν Ἀνάστασιν αὐτοῦ, Σταυρόν γάρ υπομείνας δι' ἡμᾶς, θανάτῳ θάνατον ὥλεσεν. γ#39;

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπό τοῦ τάφου καθῶς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τήν αἰώνιον ζωήν καί μέγα ἔλεος. γ#39;.

Ωδή ζ#39; Ὁ εἰρμός

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καί διὰ Πάθους τό θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητός τῶν Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον, ὃν δέ ὡς θνητόν, μετὰ δακρύων ἐζήτουν, προσεκύνησαν χαίρουσαι ζώντα Θεόν, καί Πάσχα τό μυστικόν σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τήν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτής, τῆς αἰωνίου ἀπαρχήν, καί σκιρτώντες υμνοῦμεν τόν αἴτιον, τόν μόνον εὐλογητόν τῶν Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Ὡς ὄντως ἱερά καί πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος, νύξ καί φωταυγής, τῆς λαμπροφύρου ἡμέρας, τῆς Εγέρσεως οὔσα προάγγελος, ἐν ἡ τῷ ἀχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς πάσιν ἐπέλαμψεν.

Καταβασία

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καί διὰ Πάθους τό θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητός τῶν Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Χριστός ἀνέστη... γ#39;

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπό τοῦ τάφου καθῶς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τήν αἰώνιον ζωήν καί μέγα ἔλεος.

Εἶτα, Συναπτή μικρά μεθ' ἣν Ἐκφώνησις

Εἰη τό κράτος...

Ωδή η#39; Ὁ εἰρμός

Αὕτη ἡ κλητή καί ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καί κυρία, εορτῶν εορτή, καί πανήγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐνῇ εὐλογούμεν, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δεύτε τού και νού τής αμπέλου γεννήματος τής θείας ευφροσύνης, εν τή ευσήμω ημέρα τής εγέρσεως, βασιλείας τε Χριστού κοινωνήσωμεν, υμνούντες αυτόν, ως Θεόν εις τούς αιώνας.

Άρον κύκλω τούς οφθαλμούς σου Σιών και ίδε, ιδού γάρ ήκασί σοι, θεοφεγγείς ως φωστήρες, εκ δυσμών και βορρά, και θαλάσσης, και εώ ας τά τέκνα σου εν σοί ευλογούντα, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Πάτερ παντοκράτορ, και Λόγε, και Πνεύμα, τρισίν ενιζομένη, εν υποστάσεσι φύσις, υπερούσιε και υπέρθεε εις σέ βεβαπτίσμεθα, και σέ ευλογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

Αύτη η κλητή και αγία ημέρα, η μία των Σαββάτων, η βασιλίκαι κυρία, εορτών εορτή, και πανήγυρις εστί πανηγύρεων, ενή ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Χριστός ανέστη... γ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν την αιώνιον ζωήν και μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις

Ότι ηυλόγηται...

Ωδή θ' Ο ειρμός

Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου επί σέ ανέτειλε, Χόρευε νύν, και αγάλλου Σιών, σύ δέ αγνή, τέρπου Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Ω θείας, ώ φίλης, ώ γλυκυτάτης σου φωνής, μεθ' ημών αψευδώς γάρ, επηγγείλω έσεσθαι, μέχρι τερμάτων αιώνος Χριστέ, ήν οι πιστοί, άγκυραν ελπίδος, κατέχοντες αγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τό μέγα, και ιερώτατον Χριστέ, ώ σοφία και Λόγε, τού Θεού και δύναμις, δίδου ημίν εκτυπώτερον, σού μετασχείν, εν τή Ανεσπέρω ημέρα τής βασιλείας σου.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου επί σέ ανέτειλε, Χόρευε νύν, και αγάλλου Σιών, σύ δέ αγνή, τέρπου Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Χριστός ανέστη... γ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν την αιώνιον ζωήν και μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις

Ότι σέ αινούσι...

Εξαποστειλάριον αυτόμελον

Ήχος β'

Σαρκί υπνώσας ως θνητός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, τριήμερος εξανέστης, Αδάμ εγείρας εκ φθοράς, καί καταργήσας θάνατον, Πάσχα τής αφθαρσίας, τού κόσμου σωτήριον.

Εις τούς Αί ν ο υ ς

Ιστώμεν Στίχ η', καί ψάλλομεν Στιχηρά, Αναστάσιμα τής Οκτωήχου δ', καί τού Πάσχα δ'.

Τής Οκτωήχου, Ήχος α', αρχόμεθα δέ από τού Στίχ. Αινείτε αυτόν επί ταίς δυναστείαις αυτού.

Υμνούμέν σου Χριστέ, τό σωτήριον Πάθος, καί δοξάζομέν σου τήν Ανάστασιν.

Ο Σταυρόν υπομείνας, καί τόν θάνατον καταργήσας, καί αναστάς εκ τών νεκρών, ειρήνευσον ημών τήν ζωήν, Κύριε, ως μόνος παντοδύναμος.

Ο τόν Άδην σκυλεύσας, καί τόν άνθρωπον αναστήσας, τή αναστάσει σου, Χριστέ, αξίωσον ημάς, εν καθαρά καρδία, υμνείν καί δοξάζειν σε.

Τήν θεοπρεπή σου συγκατάβασιν δοξάζοντες υμνούμέν σε, Χριστέ, Ετέχθης εκ Παρθένου καί αχώριστος υπήρχες τώ Πατρί, Έπαθες ως άνθρωπος, καί εκουσίως υπέμεινας σταυρόν, Ανέστης εκ τού τάφου, ως εκ παστάδος προελθών, ίνα σώσης τόν κόσμον, Κύριε, δόξα σοι.

Είτα τά Στιχηρά τού Πάσχα μετά τών Στίχων αυτών.

Ήχος πλ. α'

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Πάσχα ιερόν ημίν σήμερον αναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Άγιον, Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ο λυτρωτής, Πάσχα άμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τών πιστών, Πάσχα, τό πύλας ημίν τού Παραδείσου ανοίξαν, Πάσχα, πάντας αγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ω τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Δεύτε από θέας Γυναίκες ευαγγελίστριαι, καί τή Σιών είπατε, Δέχου παρ ημών χαράς ευαγγέλια, τής Αναστάσεως Χριστού,

τέρπου, χόρευε, καί αγάλλου Ιερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη εκ τού μνήματος, ως νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού. καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Αι Μυροφόροι γυναίκες, όρθρου βαθέος, επιστάσαι πρός τό μνήμα τού Ζωοδότου, εύρον Άγγελον, επί τόν λίθον καθήμενον, καί αυτός προσφθεγζάμενος, αιταίς ούτως έλεγε. Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών; τί θρηνείτε τόν άφθαρτον ως εν φθορά; απελθούσαι κηρύξατε, τοίς αυτού Μαθηταίς.

Στίχ. Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα, καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ημίν ανέτειλε, Πάσχα, εν χαρά αλλήλους περιπτυζώμεθα, ώ Πάσχα λύτρον λύπης, καί γάρ εκ τάφου σήμερον ώσπερ εκ παστού, εκλάμψας Χριστός, τά Γύναια χαράς έπλησε λέγων, Κηρύξατε Αποστόλοις.

Δόξα... Καί νύν...

Αναστάσεως ημέρα, καί λαμπρυνθώμεν τή πανηγύρει, καί αλλήλους περιπτυζώμεθα, Είπωμεν αδελφοί, καί τοίς μισούσιν ημάς, Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει, καί ούτω βοήσωμεν, Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί τοίς εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

Είπα, τό Χριστός ανέστη... εκ τρίτου, καί ψάλλομεν τούτο πολλάκις, άχρις άν ασπάσωνται οι Αδελφοί αλλήλους ο δέ Ασπασμός γίνεται ούτω.

Τής Λειτουργίας

ΑΝΤΙΦΩΝΑ

Ψαλλόμενα εν τή Λειτουργία τής τού Πάσχα Κυριακής, καί καθ' όλην τήν Διακαινήσιμον Εβδομάδα.

Αντίφωνον α'·

Ήχος β'·

Στίχ. Αλαλάξατε τώ Κυρίω πάσα η γή.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. Ψάλατε δή τώ ονόματι αυτού, δότε δόξαν εν αινέσει αυτού.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. Είπατε τώ Θεώ, Ως φοβερά τά έργα σου. Εν τώ πλήθει τής δυνάμεώς σου ψεύσονταί σε οι εχθροί σου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Πάσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι καί ψαλάτωσάν σοι, ψαλάτωσαν δὴ τῷ ὀνόματι σου Ὑψίστε.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον β΄

Ἦχος ο αὐτός

Στίχ. Ὁ Θεός οἰκτιρῆσαι ἡμᾶς καί εὐλογῆσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καί ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, ψάλλοντάς σοι. Ἀλληλούϊα.

Στίχ. Τοῦ γνῶναι ἐν τῇ γῇ τὴν ὁδὸν σου, ἐν πάσιν ἔθνεσι τὸ σωτήριόν σου.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ...

Στίχ. Ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ὁ Θεός, ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοὶ πάντες.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ...

Στίχ. Εὐλογῆσαι ἡμᾶς ὁ Θεός, καί φοβηθήτωσαν αὐτὸν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ...

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀθάνατος ὑπάρχων καὶ καταδεξάμενος διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σαρκοθῆναι ἐκ τῆς ἀγίας Θεοτόκου καὶ αἰπαρθένου Μαρίας, ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας, σταυρωθεὶς τε, Χριστέ ὁ Θεός, θανάτῳ θάνατον πατήσας, εἰς ὧν τῆς Ἀγίας Τριάδος, συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, σώσον ἡμᾶς.

Ἀντίφωνον γ΄

Ἦχος α΄

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καί φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. α΄

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καί ἐν τοῖς μνήμασι, ζωὴν χαρισάμενος.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.

Χριστός ανέστη...

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Χριστός ανέστη...

Στίχ. Αυτή η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Χριστός ανέστη...

Εισοδικόν

Εν Εκκλησίαις ευλογείτε τόν Θεόν, Κύριον εκ πηγών Ισραήλ...

Είτα τό Χριστός ανέστη εκ νεκρών... γ'.

Η Υπακοή Ἦχος δ'

Προλαβούσαι τόν όρθρον αι περί Μαριάμ, καί ευρούσαι τόν λίθον αποκυλισθέντα τού μνήματος, ήκουον εκ τού Αγγέλου, Τόν εν φωτί αϊδίω υπάρχοντα, μετά νεκρών τί ζητείτε ως άνθρωπον; βλέπετε τά εντάφια σπάργανα, δράμετε, καί τώ κόσμω κηρύξατε, ως ηγέρθη ο Κύριος, θανατώσας τόν θάνατον, ότι υπάρχει Θεού Υίός, τού σώζοντος τό γένος τών ανθρώπων.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Ει καί εν τάφω κατήλθες αθάνατε, αλλά τού Ἄδου καθείλες τήν δύναμιν, καί ανέστης ως νικητής, Χριστέ ο Θεός, γυναιξί Μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καί τοίς σοίς Αποστόλοις ειρήνην δωρούμενος ο τοίς πεσούσι παρέχων ανάστασιν.

Αντί δέ τού Τ ρ ι σ α γ ί ο υ

Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε, Αλληλούϊα.

Κοινωνικόν

Σώμα Χριστού μεταλάβετε, πηγής αθανάτου γεύσασθε. Αλληλούϊα.

Αντί δέ τού Είη τό όνομα Κυρίου ευλογημένον, **καί τού,** Ευλογήσω τόν Κύριον, **λέγεται τό,** Χριστός ανέστη.

Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχηρά τής Εορτής

Ήχος πλ. β'

Ο Κύριος ανελήφθη εις ουρανοῦς, ἵνα πέμψῃ τόν Παράκλητον τῷ κόσμῳ, οἱ ουρανοὶ ἡτοίμασαν τόν θρόνον αὐτοῦ, νεφέλαι τήν ἐπίβασιν αὐτοῦ, Ἄγγελοι θαυμάζουσιν, ἄνθρωπον ορώντες υπεράνω αὐτῶν, ὁ Πατήρ ἐκδέχεται, ὃν ἐν κόλποις ἔχει συναΐδιον, Τό Πνεῦμα τό ἅγιον κελεύει πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ, Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν, Πάντα τά ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

ὅτι ἀνέβη Χριστός, ὅπου ἦν τό πρότερον.

Κύριε, τή σή, Αναλήψει, ἐξεπλάγησαν τά Θεόν, ἐπὶ Χερουβίμ, θεωρήσαντά σε τὸν νεφελῶν ἀνερχόμενον, τόν ἐπ' αὐτῶν καθεζόμενον, καὶ δοξάζομέν σε, ὅτι χρηστὸν τό ἐλέός σου, δόξα σοι.

Εν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς υψώσεις Χριστέ, τό ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρός, ἀνυμνούμέν σου τήν φωτειδὴ τοῦ προσώπου μορφήν, προσκυνούμεν σου τὰ παθήματα, τιμῶμεν τήν Ἀνάστασιν, τήν ἐνδοξὸν Ἀνάληψιν δοξάζοντες, ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, οἱ Απόστολοι ὡς εἰδόν σε, ἐν νεφέλαις ἐπαιρόμενον, ὀδυρμοῖς δακρύων, ζωοδότα Χριστέ, κατηφείας πληρούμενοι, θρηνοῦντες ἔλεγον, Δέσποτα, μή ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανούς, οὐς δι' οἶκτον ἡγάπησας δούλους σου, ὡς εὐσπλαγχνός, ἀλλ' ἀπόστειλον, ὡς υπέσχου ἡμῖν, τό πανάγιόν σου Πνεῦμα, φωταγωγούν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νύν...

Κύριε, τῆς οικονομίας πληρώσας τό μυστήριον, παραλαβὼν τοὺς σοὺς Μαθητάς, εἰς τό ὅρος τῶν Ελαιῶν ἀνελάμβανες, καὶ ἰδοὺ, τό στερέωμα τοῦ ουρανοῦ παρήλθες, ὁ δι' ἐμέ πτωχεύσας κατ' ἐμέ, καὶ ἀναβάς, ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, τό πανάγιόν σου Πνεῦμα ἐξαπόστειλον, φωτίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόστιχα Ἦχος α'

Ανελθών εις ουρανοῦς, ὅθεν καί κατήλθες, εἰσὶν ἡμᾶς ὀρφανούς Κύριε, ἐλθέτω μὴ σου τό Πνεῦμα, φέρον εἰρήνην τῷ κόσμῳ, δείξον τοῖς Υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ἔργα δυνάμεώς σου, Κύριε φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῷ...

Ἀνήλθες Χριστέ πρὸς τὸν ἀναρχὸν Πατέρα σου, ὁ τῶν ἀπεριγράπτων αὐτοῦ κόλπων μὴ χωρισθεῖς, καί προσθήκην αἱ δυνάμεις, τῇ αἰνέσει τοῦ Τρισαγίου οὐκ ἐδέξαντο, ἀλλ' ἓνα Υἱόν, καί μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν, ἐγνώρισάν σε Κύριε, μονογενὴ τοῦ Πατρός, Ἐν πλήθει σῶν οἰκτιρμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε...

Οἱ Ἄγγελοί σου Κύριε, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον, Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν, οὗτός ἐστι Χριστός ὁ Θεός, ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν, οὗτος ἐλεύσεται πάλιν, ὅν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτόν, πορευόμενον εἰς οὐρανόν, λατρεύσατε αὐτῷ ἐν ὁσιότητι καί δικαιοσύνῃ.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος β'

Ἐτέχθης ὡς αὐτός ἠθέλησας, ἐφάνης, ὡς αὐτός ἠβουλήθης, ἐπάθης σαρκί, ὁ Θεός ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνατον, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν, καί ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θεῖον, τοῦ ἀνυμνεῖν καί δοξάζειν σου τὴν θεότητα.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθητάς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σύ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχηρά ἰδιόμελα ε'

Ἦχος πλ. β'

Ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοῦς, ἵνα πέμψῃ τὸν Παράκλητον τῷ κόσμῳ, οἱ οὐρανοὶ ἠτοίμασαν τὸν θρόνον αὐτοῦ, νεφέλαι τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ, Ἄγγελοι θαυμάζουσιν, ἄνθρωπον ὀρώντες ὑπεράνω αὐτῶν, ὁ Πατήρ ἐκδέχεται, ὃν ἐν κόλποις ἔχει συναΐδιον, Τό Πνεῦμα τό ἅγιον κελεύει πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ, Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν, Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

ὅτι ἀνέβη Χριστός, ὅπου ἦν τό πρότερον. **(Δίς)**

Κύριε, τή σή, Αναλήψει, εξεπλάγησαν τά Θεόν, επί Χερουβίμ, θεωρήσαντά σε τον νεφελών ανερχόμενον, τόν επ' αυτών καθεζόμενον, καί δοξάζομέν σε, ότι χρηστόν τό έλεός σου, δόξα σοι. (Δίς)

Εν τοίς όρεσι τοίς αγίοις, θεωρούντές σου τάς υψώσεις Χριστέ, τό απαύγασμα τής δόξης τού Πατρός, ανυμνούμέν σου τήν φωτειδή τού προσώπου μορφήν, προσκυνούμεν σου τά παθήματα, τιμώνμεν τήν Ανάστασιν, τήν ένδοξον Ανάληψιν δοξάζοντες, ελέησον ημάς. (Δίς)

Κύριε, οι Απόστολοι ως ειδόν σε, εν νεφέλαις επαιρόμενον, οδυρμοίς δακρύων, ζωοδότα Χριστέ, κατηφείας πληρούμενοι, θρηνούντες έλεγον, Δέσποτα, μή έάσης ημάς ορφανούς, ούς δι' οίκτον ηγάπησας δούλους σου, ως εύσπλαγχνος, αλλ' απόστειλον, ως υπέσχου ημίν, τό πανάγιόν σου Πνεύμα, φωταγωγούν τάς ψυχάς ημών. (Δίς)

Κύριε, τής οικονομίας πληρώσας τό μυστήριον, παραλαβών τούς σούς Μαθητάς, εις τό όρος τών Ελαιών ανελάμβανες, καί ιδού, τό στερέωμα τού ουρανού παρήλθες, ο δι' εμέ πτωχεύσας κατ' εμέ, καί αναβάς, όθεν ουκ εχωρίσθης, τό πανάγιόν σου Πνεύμα εξαπόστειλον, φωτίζον τάς ψυχάς ημών. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν...

Τών κόλπων τών πατρικών μή χωρισθείς, γλυκύτατε Ιησού, καί τοίς επί γής ως άνθρωπος, συναναστραφεις, σήμερον απ' όρους τών Ελαιών ανελήφθης εν δόξη, καί τήν πεσούσαν φύσιν ημών συμπαθώς ανυψώσας, τώ Πατρί συνεκάθισας, όθεν αι ουράνιαι τών ασωμάτων τάξεις, τό θαύμα εκπληττόμεναι, εξίσταντο θάμβει, καί τρόμω συνεχόμεναι, τήν σήν φιλανθρωπίαν εμεγάλυνον, Μεθ' ών καί ημείς οι επί γής, τήν πρός ημάς σου συγκατάβασιν, καί τήν αφ' ημών Ανάληψιν δοξολογούντες, ικετεύομεν λέγοντες, ο τούς μαθητάς καί τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον, χαράς απείρου πλήσας εν τή σή Αναλήψει, καί ημάς αξίωσον, τών εκλεκτών σου τής χαράς, ευχαίς αυτών, διά τό μέγα σου έλεος.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Β', 2)

Τάδε λέγει Κύριος, Έσται εν ταίς εσχάταις ημέραις, εμφανες τό όρος τού Κυρίου, καί ο οίκος τού Θεού επ άκρων τών ορέων, καί υψωθήσεται υπεράνω τών βουνών, καί ήξουσιν επ' αυτώ

πάντα τά ἔθνη, καί πορεύονται λαοί πολλοί, καί ερούσι, Δεύτε αναβώμεν εἰς τό ὅρος Κυρίου, καί εἰς τόν οἶκον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ, καί αναγγελεῖ ἡμῖν τήν οδόν αὐτοῦ, καί πορευσόμεθα ἐν αὐτῇ.

Προφητείας Ἡσαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΞΒ' 39, 10 ΞΓ' 39, 1)

Τάδε λέγει Κύριος, Πορεύεσθε, περιέλθετε διά τῶν πυλῶν μου, σκευάσατε τήν οδόν μου, καί οδοποιήσατε τῷ λαῷ μου, καί τοὺς λίθους ἐκ τῆς οδοῦ διαρρίψατε, ἐξάρατε σύσσημον εἰς τά ἔθνη, ἰδοὺ γάρ ὁ Κύριος ἐποίησεν ακουστόν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς, Εἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών, ἰδοὺ ὁ Σωτὴρ σου παραγέγονεν, ἔχων τόν εαυτοῦ μισθόν μετ' αὐτοῦ, καί τό ἔργον αὐτοῦ πρό προσώπου αὐτοῦ, Καί καλέσει αὐτόν λαόν ἅγιον, λελυτρωμένον ὑπὸ Κυρίου, σύ δὲ κληθήσῃ, Επιζητουμένη πόλις, καί οὐκ εγκαταλελειμμένη, Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος ἐξ Εδῶμ; ἐρύθημα ἱματίων αὐτοῦ ἐκ Βοσὸρ, οὕτως ωραῖος ἐν στολῇ αὐτοῦ; βοά μετὰ ἰσχύος πολλῆς, Εγὼ διαλέγομαι δικαιοσύνην καί κρίσιν σωτηρίου, Διά τί σου ἐρυθρά τά ἱμάτια, καί τά ἐνδύματά σου ὡς ἀπὸ πατητοῦ ληνοῦ; Πλήρης καταπεπατημένης, ληνόν ἐπάτησα μονώτατος, καί τῶν ἐθνῶν οὐκ ἔστιν ἀνὴρ μετ' ἐμοῦ, Τόν ἔλεον Κυρίου ἐμνήσθην, τὰς ἀρετάς Κυρίου ἀναμνήσω, τήν αἴνεσιν Κυρίου ἐπὶ πάσιν, οἷς ἡμῖν ἀνταποδίδωσι, Κύριος, κριτὴς ἀγαθός τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ, ἐπάγει ἡμῖν κατὰ ἔλεον αὐτοῦ, καί κατὰ τό πλῆθος τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ, Καί εἶπεν, οὐχὶ λαός μου ἐστέ; τέκνα, καί οὐ μὴ ἀθετήσωσι, καί ἐγένετο αὐτοῖς εἰς σωτηρίαν ἐκ πάσης θλίψεως αὐτῶν, οὐ πρέσβυς, οὐδὲ Ἄγγελος, ἀλλ' αὐτός ὁ Κύριος ἔσωσεν αὐτοὺς διά τό ἀγαπᾶν αὐτούς, καί φείδεσθαι αὐτῶν, Αὐτός ἐλυτρώσατο αὐτούς, καί ἀνέλαβεν αὐτούς, καί ὑπερύψωσεν αὐτούς, πάσας τὰς ἡμέρας τοῦ αἰῶνος.

Προφητείας Ζαχαρίου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΔ' 39, 4)

Τάδε λέγει Κύριος, Ἰδοὺ ἡμέρα ἐρχεται Κυρίου καί στήσονται οἱ πόδες αὐτοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐπὶ τό ὅρος τῶν Ἐλαιῶν, τό κατέναντι Ἱερουσαλήμ, ἐξ ἀνατολῶν ἡλίου, Καί ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐξελεύσεται ὕδωρ ζῶν ἐξ Ἱερουσαλήμ, τό ἥμισυ αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν πρῶτην, καί τό ἥμισυ αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ἐσχάτην, ἐν θέρει, καί ἐν ἔαρι ἔσται οὕτω, Καί ἔσται Κύριος εἰς Βασιλέα ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται Κύριος εἷς, καί

τό όνομα αυτού έν, κυκλών πάσαν τήν γήν, καί τήν έρημον από Γαβαά έως Ρεμμών, κατά νότον Ιερουσαλήμ, καί υψωθήσεται, καί επί τού τόπου μενεί, από τής πύλης Βενιαμίν, έως του τόπου τής πύλης τής πρώτης, έως τής πύλης τού Γομόρ, καί έως, τού πύργου Αναμεήλ, καί έως τού πύργου τών γωνιών, καί έως τών υποληνίων τού Βασιλέως, Κατοικήσουσιν εν αυτή, καί ανάθεμα ουκέτι έσται, καί κατοικήσει Ιερουσαλήμ πεποιοθότως.

Εις τήν Λιπήν

Στιχηρά Ιδιόμελα

Ήχος α΄;

Ανελθών εις ουρανούς, όθεν καί κατήλθες, εάσης ημάς ορφανούς Κύριε, ελθέτω μη σου τό Πνεύμα, φέρον ειρήνην τώ κόσμω, δείξον τοίς Υιοίς τών ανθρώπων, έργα δυνάμεώς σου, Κύριε φιλόανθρωπε.

Ανήλθες Χριστέ πρός τόν άναρχον Πατέρα σου, ο τών απεριγράπτων αυτού κόλπων μή χωρισθείς, καί προσθήκην αι δυνάμεις, τή αιnéσει τού Τρισαγίου ουκ εδέξαντο, αλλ΄ ένα Υιόν, καί μετά τήν ενανθρώπησιν, εγνώρισάν σε Κύριε, μονογενή τού Πατρός, Εν πλήθει σών οικτιρμών, ελέησον ημάς.

Οι Άγγελοί σου Κύριε, τοίς Αποστόλοις έλεγον, Άνδρες Γαλιλαίοι, τί εστήκατε βλέποντες εις τόν ουρανόν, ούτός εστι Χριστός ο Θεός, ο αναληφθείς αφ΄ υμών εις τόν ουρανόν, ούτος ελεύσεται πάλιν, όν τρόπον εθεάσασθε αυτόν, πορευόμενον εις ουρανόν, λατρεύσατε αυτό εν οσιότητι καί δικαιοσύνη.

Ήχος δ΄;

Ότε παραγέγονας επί τό όρος, Χριστέ, τών Ελαιών, Πατρός επιτελέσαι τήν ευδοκίαν, εξέστησαν οι ουράνιοι Άγγελοι καί έφριξαν οι καταχθόνιοι, παρίσταντο δέ οι Μαθηταί μετά χαράς έντρομοι, ως ελάλεις αυτοίς, ως θρόνος δέ ητοιμάστο εξ εναντίας νεφέλη προσμένουσα, πύλας δέ ο ουρανός διαπετάσας, τώ κάλλει εφάινετο, καί η γή τούς κρυπτήρας ανακαλύπτει, Αδάμ τήν κατάβασιν ως γνωσθήναι, καί τήν αύθις ανάβασιν, αλλ΄ ίχνη μέν υψούτο, ως υπό χειρός, στόμα δέ μεγάλα ηυλόγει, ως ηκούετο νεφέλη υπελάμβανε, καί ουρανός ένδον σε υπεδέξατο, Έργον τούτο Κύριε ειργάσω, μέγα καί παράδοξον, εις σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Τὴν καταβάσάν φύσιν τοῦ Ἀδάμ εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς ὁ Θεός, καινοποιήσας σεαυτῷ, υπεράνω πάσης αρχῆς καὶ ἐξουσίας ἀνήγαγες σήμερον, ὡς ἀγαπήσας γάρ, συνεκάθισας, ὡς συμπαθήσας δέ, ἠνώσας σαυτῷ, ὡς ἐνώσας συνέπαθες, ὡς ἀπαθῆς παθῶν δέ, συνεδόξασας, ἀλλ’ οἱ Ἀσώματοι Τίς ἐστὶν οὗτος, ἔλεγον, ὁ ωραῖος ἀνὴρ; ἀλλ’ οὐκ ἄνθρωπος μόνον, Θεός δέ καὶ ἄνθρωπος, τό συναμφοτέρον τό φαινόμενον, Ὅθεν ἑξαλλοὶ Ἄγγελοι, ἐν στολαῖς περιϊπτάμενοι, τοὺς Μαθητάς, Ἄνδρες ἐβόων, Γαλιλαῖοι, ὅς ἐστέ; ὑμῶν πεπόρευται, οὗτος Ἰησοὺς ἄνθρωπος Θεός, θεάνθρωπος πάλιν ἐλεύσεται, κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν, πιστοῖς δέ δωρούμενος ἀμαρτιῶν συγχώρησιν, καὶ τό μέγα ἔλεος.

Ὅτε ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν Μαθητῶν ὁρώντων, αἱ νεφέλαι υπελάμβανόν σε μετὰ σαρκός, πύλαι ἐπῆρθησαν αἱ οὐράνιαι, ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων ἐχαιρεν ἐν ἀγαλλιάσει, αἱ ἀνώτεραι δυνάμεις ἐκράζον, λέγουσαι, Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, οἱ δέ μαθηταὶ ἐκπληττόμενοι ἔλεγον, Μὴ χωρισθῆς ἡμῶν, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ἀλλὰ πέμψον ἡμῖν τό Πνεῦμά σου τό πανάγιον, τό οδηγούν καὶ στηρίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Κύριε τό μυστήριον, τό ἀπὸ τῶν αἰώνων κεκρυμμένον, καὶ ἀπὸ γενεῶν, πληρώσας ὡς ἀγαθός, ἦλθες μετὰ τῶν Μαθητῶν σου ἐν τῷ ὅρει τῶν Ἐλαιῶν, ἔχων τὴν τεκούσάν σε τὸν ποιητὴν καὶ πάντων δημιουργόν, τὴν γάρ ἐν τῷ Πάθει σου μητρικῶς πάντων υπεραλγήσασαν ἔδει καὶ τὴ δόξῃ τῆς σαρκός σου υπερβαλλούσης ἀπολαύσαι χαράς, ἥς καὶ ἡμεῖς μετασχόντες, τὴ εἰς οὐρανοὺς ἀνόδω σου Δέσποτα, τό μέγα σου ἔλεος τό εἰς ἡμᾶς γεγονός δοξάζομεν.

Εἰς τὸν Στίχον

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα Ἦχος β’

Ετέχθης ὡς αὐτός ἠθέλησας, ἐφάνης, ὡς αὐτός ἠβουλήθης, ἐπαθες σαρκί, ὁ Θεός ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνατον, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν, καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θεῖον, τοῦ ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν θεότητα.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας...

Αναλαμβανομένου σου Χριστέ, εκ τού όρους τών Ελαιών, αι δυνάμεις ορώσαι ετέρα τή ετέρα εβόων, Τίς εστιν ούτος; καί φησί πρός αυτάς, Ούτός εστιν ο κραταιός καί δυνάστης, ούτός εστιν ο δυνατός εν πολέμω, ούτός εστιν αληθώς ο Βασιλεύς τής δόξης, Καί ίνα τί αυτού ερυθρά τά ιμάτια; Εκ Βοσόρ ήκει, όπερ εστί, τής σαρκός, Αυτός δέ ως Θεός εν δεξιά καθίσας τής μεγαλωσύνης, απέστειλας ημίν τό Πνεύμα τό άγιον ίνα οδηγήση, καί σώση τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ, Κύριος εν φωνή σάλπιγγος.

Ανελήφθης εν δόξη, εκ τού όρους τών Ελαιών Χριστέ ο Θεός ενώπιον τών σών Μαθητών, καί εκάθισας εν δεξιά του Πατρός ο τά σύμπαντα πληρών τή θεότητι, καί απέστειλας αυτοίς Πνεύμα τό άγιον, τό φωτίζον, καί στηρίζον, καί αγιάζον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ, Κύριος εν φωνή σάλπιγγος, του ανυψώσαι τήν πεσούσαν εικόνα του Αδάμ, καί αποστείλαι Πνεύμα Παράκλητον, του αγιάσαι τάς ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Ανελήφθης εν δόξη, Χριστέ ο Θεός ημών, χαροποιήσας τούς Μαθητάς, τή επαγγελία του αγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αυτών διά τής ευλογίας, ότι σύ ει ο Υιός του Θεού, ο λυτρωτής του κόσμου.
(Εκ γ)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος α'

Τού λίθου σφραγισθέντος

Αγγέλων θαυμαζόντων, τής ανόδου τό ξένον, καί Μαθητών εκπληττομένων, τό φρικτόν τής επάρσεως, ανήλθες μετά δόξης ως Θεός, καί πύλαι σοι επήρθησαν Σωτήρ, διά τούτο αι δυνάμεις τών ουρανών εθαύμαζον βοώσαι, Δόξα τή καταβάσει σου Σωτήρ, δόξα τή βασιλεία σου, δόξα τή Αναλήψει σου, μόνε φιλόανθρωπε.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος γ'

Τήν ωραιότητα

Ο προαιώνιος Θεός καί άναρχος, ήν περ ανείληφε, φύσιν ανθρώπειον, θεοποιήσας μυστικώς, σήμερον ανελήφθη, Άγγελοι

προτρέχοντες, Αποστόλοις εδείκνυον, τούτον πορευόμενον, εις ουρανοὺς μετὰ δόξης πολλῆς, αὐτῷ δὲ προσκυνήσαντες ἔλεγον, Δόξα Θεῷ τῷ αναληφθέντι.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Κατελθὼν ουρανόθεν εις τὰ ἐπίγεια, καί τήν κάτω κειμένην ἐν τῇ τοῦ Ἄδου φρουρά, συναναστήσας ὡς Θεός, Ἀδαμιαίαν μορφήν, τῇ Αναλήψει σου Χριστέ, εις ουρανοὺς ἀναγαγὼν, τῷ θρόνῳ τῷ πατρικῷ σου, συγκάθεδρον ἀπειργάσω, ὡς ἐλεήμων καί φιλόανθρωπος.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τό α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Οἱ Ἀναβαθμοί Ἀντίφωνον Α'

· Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεί με πάθη, ἀλλ' αὐτός ἀντιλαβοῦ, καί σῶσον Σωτήρ μου.

· Οἱ μισοῦντές Σιών, αἰσχύνητε ἀπό τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρί ἐσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα...

Ἀγίῳ Πνεύματι, πάσα ψυχὴ ζωοῦται, καί καθάρσει υψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ιεροκρυφίως.

Καί νύν...

Ἀγίῳ Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ρεῖθρα, ἀρδεύοντα, ἀπασαν τήν κτίσιν πρὸς ζωογονίαν.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας...

Εὐαγγέλιον Εὐθινόν Γ'

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν Ἅγιον, Κύριον, Ἰησοῦν τόν μόνον ἀναμάρτητον. Τόν Σταυρόν σου, Χριστέ, προσκυνούμεν, καί τήν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν υμνοῦμεν καί δοξάζομεν, Σὺ γάρ εἰ Θεός ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τό ὄνομά σου ὀνομάζομεν, Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, προσκυνήσωμεν τήν τοῦ Χριστοῦ ἀγίαν Ἀνάστασιν, ἰδοὺ γάρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ, χαρά ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, Διά παντός εὐλογοῦντες τόν Κύριον, υμνοῦμεν τήν Ἀνάστασιν αὐτοῦ, Σταυρόν γάρ υπομείνας δι' ἡμᾶς, θανάτῳ θάνατον ὥλεσεν.

Δόξα... Ἦχος β'

Ταίς τών Αποστόλων πρεσβείαις...

Και νύν...

Ταίς τής Θεοτόκου πρεσβείαις...

Ἦχος πλ. β'

Στίχ. Ελέησόν με, ο Θεός...

Σήμερον εν ουρανοίς, αι άνω δυνάμεις, τήν ημετέραν φύσιν Θεώμεναι, θαυμάζουσαι τού ξένου τρόπου τήν άνοδον, διηπόρουν αλλήλαις λέγουσαι, Τίς ούτος ο παραγενόμενος; Βλέπουσai δέ τόν οικείον δεσπότην, τάς ουρανίους πύλας αίρειν διεκελεύοντο, Μεθ' ών απαύστως υμνούμέν σε, τόν μετά σαρκός εκείθεν πάλιν ερχόμενον, ως κριτήν τών απάντων, καί Θεόν παντοδύναμον.

Οι Κανόνες, ο τού Ἦχου πλ. α' μετά τών ειρμών εις η' καί ο τού Ἦχου δ' εις ς' [άνευ Στίχων]

Κανών τού Ἦχου

Ποίημα Ιωάννου Μοναχού

Ωδή α' Ἦχος πλ. α' Ο ειρμός

Τώ Σωτήρι Θεώ, τώ εν θαλάσση λαόν, ποσίν αβρόχοις οδηγήσαντι, καί Φαραώ πανστρατιά καταποντίσαντι, αυτώ μόνω άσωμεν, ότι δεδόξασται.

Άσωμεν πάντες λαοί τώ επί ώμων Χερουβίμ αναληφθέντι, μετά δόξης Χριστώ, καί συγκαθίσταντι ημάς εν δεξιά τού Πατρός, ωδήν επινίκιον, ότι δεδόξασται.

Τόν μεσίτην Θεού καί ανθρώπων Χριστόν, χοροί Αγγέλων θεασάμενοι, μετά σαρκός εν υψίστοις εξεπλήττοντο, συμφώνως δέ ανέμελπον, ύμνον επινίκιον.

Τώ οφθέντι Θεώ, επί τού όρους Σινά, καί νόμον δόντι τώ θεόπτη Μωσει, τών Ελαιών εκ τού όρους αναληφθέντι σαρκί, αυτώ πάντες άσωμεν, ότι δεδόξασται.

Θεοτοκίον

Άχραντε Μήτερ Θεού, τόν σαρκωθέντα εκ σου, καί εκ τών κόλπων τού γεννήτορος μή εκφοιτήσαντα Θεόν, απαύστως πρέσβευε, εκ πάσης περιστάσεως, σώσαι ούς έπλασεν.

Κανών τού Ἦχου δ'

Ού η ακροστιχίς κατ' αλφάβητον

Εν δέ τή η' καί θ' Ωδή

Ποίημα Ιωσήφ τού Θεσσαλονίκης

Ανοίξω τό στόμα μου

Ανέστης τριήμερος, ο κατά φύσιν αθάνατος, καί ώφθης τοίς ένδεκα, καί πάσι τοίς Μαθηταίς, καί ανέδραμες, Χριστέ πρός τόν Πατέρα, νεφέλη οχούμενος, ο τού παντός ποιητής.

Βοά εμφανέστατα, ψάλλων Δαυϊδ ο θεόπνευστος, Ανέβη ο Κύριος, πρός τά ουράνια, εν αλαλαγμώ, καί σάλπιγγος ηχήσει, καί πρός τόν αρχίφωτον Πατέρα έφθασε.

Γηράσαντα Κύριε, κόσμον πολλοίς αμαρτήμασι, καινίσας τώ Πάθει σου, καί τή Εγέρσει σου, ανελήλυθας, οχούμενος νεφέλη, πρός τά επουράνια, δόξα τή δόξη σου.

Θεοτοκίον

Δεσπότην εκύησας, πάντων πανάμωμε Δέσποινα, τόν Πάθος εκούσιον καταδεξάμενον, καί ανελθόντα, πρός τόν αυτού Πατέρα, όν περ ου κατέλιπε, κάν σάρκα είληφε.

Καταβασία

Θείω καλυφθείς ο βραδύγλωσσος γνόφω,
Ερρητόρευσε τόν θεόγραφον νόμον.
Ιλύν γάρ εκτινάξας όμματος νόου,
Ορά τόν όντα καί μυείται Πνεύματος,
Γνώσιν, γεραίρων ενθέοις τοίς άσμασιν.

Ωδή γ' Ο ειρμός

Δυνάμει τού Σταυρού σου Χριστέ, στερέωσόν μου τήν διάνοιαν, εις τό υμνεΐν καί δοξάζειν σου, τήν σωτήριοι Ανάληψιν.

Ανήλθες Ζωοδότα Χριστέ, πρός τόν Πατέρα καί ανύψωσας, ημών τό γένος φιλόανθρωπε, τή αφάτω ευσπλαγχνία σου.

Αι τάξεις τών Αγγέλων Σωτήρ, βροτεΐαν φύσιν θεασάμεναι, συνανιούσάν σοι, απαύστως, εκπληττόμεναι ανύμνουν σε.

Εξίσταντο Αγγέλων χοροί, Χριστέ ορώντες μετά σώματος, αναληφθέντα, καί ανύμνουν, τήν αγίαν σου Ανάληψιν.

Τήν φύσιν τών ανθρώπων Χριστέ, φθορά πεσούσαν εξανέστησας, καί τή ανόδω σου ύψωσας, καί σαυτώ ημάς εδόξασας.

Θεοτοκίον

Ικέτευε απαύστως Αγνή, τόν προελθόντα έκ λαγόνων σου, ρυσθήναι πλάνης Διαβόλου, τούς υμνούντάς σε Μητέρα Θεού.

Άλλος

Τούς σούς υμνολόγους

Επάρατε πύλας ουρανίου, ἰδοὺ παραγέγονε Χριστός, ὁ Βασιλεύς καὶ Κύριος, σῶμα φορέσας γήϊνον, ταῖς ανωτέραις ἔλεγον, δυνάμεσιν αἰ κατώτεραι.

Ζητήσας Χριστέ τόν πλανηθέντα, ἀπάτη τοῦ ὀφεως Ἀδάμ, ὡς τούτον ἐνδυσάμενος, ἀνήλθες καί ἐκάθισας, ἐκ δεξιῶν ὡς σύνηθρονος, Πατρός, ὑμνούντων Ἀγγέλων σε.

Ἡ γῆ εορτάζει καί χορεύει, ἀγάλλεται καί ὁ ουρανός, τῇ Αναλήψει σήμερον, τοῦ Ποιητοῦ τῆς κτίσεως, τοῦ προφανῶς ἐνώσαντος, τὰ διεστώτα βουλήματι.

Θεοτοκίον

Θανάτου τεκούσα καθαιρέτην τόν μόνον ἀθάνατον Θεόν, Παρθενομήτορ πάναγνε, τούτον αἰ ἰκέτευε, τὰ θανατούντα πάθη με, ἀπονεκρώσαι καί σῶσαί με.

Καταβασία

Ἐρρηξε γαστρός ἠτεκνωμένης πέδας,
Ἐβριν τε δυσκάθεκτον ευτεκνουμένης,
Μόνη προσευχή τῆς προφήτιδος πάλαι,
Ἄννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον,
Πρός τόν δυνάστην καί Θεόν τῶν γνώσεων.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Επιβάς ἐν νεφέλαις τῶν ουρανῶν, καταλείψας εἰρήνην τοῖς ἐπὶ γῆς, ἀνήλθες καί ἐκάθισας, τοῦ Πατρός δεξιόθεν, ὡς ὁμοούσιος τούτῳ ὑπάρχων καί Πνεύματι, ἐν σαρκὶ γάρ ὤφθης, ἀλλ' ἀτρεπτος ἔμεινας, ὅθεν ἀναμένεις, συντελείας τὸ πέρας, τοῦ κρίναι ἐρχόμενος, ἐπὶ γῆς κόσμον ἅπαντα, Δικαιοκρίτα Κύριε, φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρούμενος, ὡς Θεός ἐλεήμων τοῖς δούλοις σου. (Δίς)

Ωδή δ' Ο εἰρμός

Εἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν, τῆς δυναστείας τοῦ Σταυροῦ σου, ὡς Παράδεισος ἡνοίγη δι' αὐτοῦ, καί ἐβόησα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεύς, τόν Παράκλητον ἡμῖν ἐκ τοῦ Πατρός ἀποστείλαι, Διό βοῶμεν, Δόξα Χριστέ τῇ Αναλήψει σου.

Ὡς ἀνήλθεν ὁ Σωτὴρ, πρὸς τόν Πατέρα σὺν σαρκί, κατεπλάγησαν αὐτῷ, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, καί ἐβόησαν, Δόξα

Χριστέ τή, Αναλήψει σου.

Αι τών Αγγέλων δυνάμεις, ταίς ανωτέραις εβόων, Πύλας άρατε Χριστώ, τώ ημετέρω Βασιλεί, όν ανυμνούμεν, άμα σύν Πατρί καί τώ Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Η Παρθένος έτεκε, καί τά μητέρων ουκ έγνω, αλλά Μήτηρ μέν εστί, Παρθένος δέ διέμεινεν, ήν ανυμνούντες, Χαίρε Θεοτόκε κραυγάζομεν.

Άλλος

Ο καθήμενος εν δόξη

Ιησούς ο Ζωοδότης, προσλαβων ούς ηγάπησεν Ελαιών εις όρος, άνεισι, καί τούτους ευλόγησε, καί τούς πατρώους νεφέλη εποχούμενος κόλπους έφθασεν, ούς ουδαμώς καταλέλοιπε.

Κόσμος όλος εορτάζει, ορατός καί αόρατος, εν αγαλλιάσει, Άγγελοι σκιρτώσι καί άνθρωποι, δοξολογούντες απαύστως τήν Ανάληψιν, τού σαρκί ενωθέντος ημίν αγαθότητι.

Λύσας κράτος τού θανάτου, ως αθάνατος Κύριος, τήν αθανασίαν, πάσιν εδωρήσω φιλόανθρωπε, καί ανελήφθης εν δόξη καθορώντων σε, τών σεπτών Μαθητών, Ιησού παντοδύναμε.

Θεοτοκίον

Μακαρία η κοιλία, σου Πανάμωμε γέγονε, τόν γάρ τήν κοιλίαν Άδου παραδόξως κενώσαντα, ανερμηνεύτως χωρήσαι κατηξίωσαι, όν ικέτευε, σώσαι ημάς τούς υμνούντάς σε.

Καταβασία

Άναξ ανάκτων, οίος εξ οίου μόνος
Λόγος προελθών, Πατρός εξ αναίτιου,
Ισοσθενές σου Πνεύμα τοίς Αποστόλοις,
Νημερτές εξέπεμψας ως ευεργέτης,
Άδουσι, Δόξα τώ κράτει σου Κύριε.

Ωδή ε' Ο ειρμός

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι, Κύριε Σώσον ημάς, σύ γάρ εί Θεός ημών, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν.

Πληρώσας ευφροσύνης τά σύμπαντα ελεήμον, ταίς άνω δυνάμεσι, μετά σαρκός επεδήμησας.

Αγγέλων αι δυνάμεις, αιρόμενον σε ιδούσαι, τάς πύλας, εκραύγάζον, τώ Βασιλεί ημών άρατε.

Απόστολοι ιδόντες υψούμενον, τόν Σωτήρα, εν τρόμω
εκραύαζον, τώ Βασιλεί ημών δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν
Λόγον, σαρκί τώ κόσμω εκύησας.

Άλλος

Εξέστη τά σύμπαντα

Νεκρώσας τόν θάνατον, τώ σώ θανάτω Κύριε, λαβών ούς
ηγάπησας, ανήλθες, τού Ελαιώνος εις όρος άγιον, κακείθεν
ανέδραμες Χριστέ, πρός, τόν σόν Γεννήτορα, νεφέλη εποχούμενος.

Ξένη σου η Γέννησις ξένη σου η Ανάστασις, ξένη καί φρικτή σου
Ζωοδότα, η εκ τού όρους θεία Αναλήψις, ήν εξεικονίζων Ηλιού,
τέθριππος ανήρχετο, ανυμνών σε φιλόανθρωπε.

Ορώσιν εφθέγγοντο, τοίς Αποστόλοις Άγγελοι, Άνδρες
Γαλιλαίοι, τί θαμβείσθε, τή Αναλήψει τού Ζωοδότου Χριστού; ούτος
ήξει πάλιν επί γής, κρίναι κόσμον άπαντα, ως κριτής δικαιοτάτος.

Θεοτοκίον

Παρθένον φυλάξας σε, μετά τόν τόκον άφθορον, άνεισι Χριστός
πρός τόν Πατέρα, Θεογεννήτορ, όν ου κατέλιπεν, ει καί σάρκα
είληφεν εκ σου, έννουν τε καί έμψυχον, διά έλεος άφατον.

Καταβασία

Λυτήριον κάθαρσιν αμπλακημάτων,
Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
Ω τέκνα φωτόμορφα τής Εκκλησίας.
Νύν εκ Σιών γάρ εξελήλυθε νόμος,
Η γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ωδή ' Ο ειρμός

Εκύκλωσέ με άβυσσος, ταφή μοι τό κήτος εγένετο, εγώ δέ
εβόησα πρός σέ τόν φιλόανθρωπον καί έσωσέ με η δεξιά σου Κύριε.

Εσκίρτησαν Απόστολοι, ορώντες μετάρσιον σήμερον, τόν
κτίστην αιρόμενον ελπίδι τού Πνεύματος, καί φόβω έκραζον, Δόξα τή
ανόδω σου.

Επέστησαν οι Άγγελοι, βοώντες Χριστέ, τοίς Μαθηταίς σου, όν
τρόπον κατείδετε, Χριστόν ανερχόμενον, σαρκί ελεύσεται, δίκαιος
πάντων κριτής.

Ως είδόν σε Σωτήρ ημών, δυνάμεις αι ουράνιαι, εις ύψος
αιρόμενον σύσσωμον, εκραύαζον λέγουσαι, μεγάλη Δέσποτα η

φιλανθρωπία σου.

Θεοτοκίον

Βάτον σε ακατάφλεκτον, καί όρος καί κλίμακα έμψυχον, καί πύλην ουράνιον, αξίως δοξάζομεν, Μαρία ένδοξε, ορθοδόξων καύχημα.

Άλλος

Τήν θείαν ταύτην

Ρανάτωσαν ημίν άνωθεν, νεφέλαι ευφροσύνην αιώνιον, Χριστός νεφέλη γάρ, ως Χερουβίμ εποχούμενος, πρός τόν αυτού Πατέρα άνεισι σήμερον.

Σαρκός φανείς ομοιώματι, τά πρώην διεστώτα συνήγαγες εις έν, φιλάνθρωπε, καί ανελήφθης ορώντων σε, τών Μαθητών οικτίρμον, πρός τά ουράνια.

Τί ερυθρά τά ιμάτια, σαρκός τού ενωθέντος παχύτητι; άγιοι Άγγελοι, Χριστόν ορώντες εφθέγγοντο Πάθους τιμίου θεία, φέροντα σύμβολα.

Θεοτοκίον

Υμνούμεν Κόρη τήν σύλληψιν, υμνούμέν σου τήν άρρητον γέννησιν, δι΄ ής ερρύσθημεν καταφθοράς, καί κακώσεως, καί ζοφεράς τού Άδου, Αγνή καθείρξεως.

Καταβασία

Ιλασμός ημίν Χριστέ καί σωτηρία,
Ο Δεσπότης έλαμψας εκ τής Παρθένου,
Ίν΄, ως προφήτην θηρός εκ θαλαττίου
Στέρνων Ιωνάν, τής φθοράς διαρπάσης
Όλον τόν Αδάμ, παγγενή πεπτωκότα.

Κοντάκιον Αυτόμελον

Ήχος πλ. β΄

Τήν υπέρ ημών πληρώσας οικονομίαν, καί τά επί γής ενώσας τοίς ουρανίοις, ανελήφθης εν δόξη, Χριστε ο Θεός ημών, ουδαμόθεν χωριζόμενος, αλλά μένων αδιάστατος, καί βοών τοίς αγαπώσί σε, Εγώ ειμι μεθ΄ υμών, καί ουδείς καθ΄ υμών.

Ο Οίκος

Τά τής γής επί τής γής καταλιπόντες, τά τής τέφρας τώ χοϊ παραχωρούντες, δεύτε ανανήψωμεν, καί εις ύψος επάρωμεν, όμματα καί νοήματα, πετάσωμεν τάς όψεις ομού καί τάς αισθήσεις, επί τάς ουρανίους πύλας οι θνητοί, νομίσωμεν είναι τού Ελαιώνος

εις όρος, καί ατενίζειν τώ λυτρουμένω επί νεφέλης εποχουμένω, εκείθεν γάρ ο Κύριος εις ουρανούς ανέδραμεν, εκεί καί ο φιλόδωρος τάς δωρεάς διένειμε τοίς, Αποστόλοις αυτού, καλέσας ως Πατήρ, καί στηρίζας αυτούς, οδηγήσας ως Υιούς, καί λέξας πρός αυτούς, ου χωρίζομαι υμών, Εγώ ειμι μεθ' υμών, καί ουδείς καθ' υμών.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα Πέμπτη τής έκτης Εβδομάδος από τού Πάσχα, τήν Ανάληψιν εορτάζομεν τού Κυρίου καί Θεού καί Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

Στίχοι

- Εκ δεξιás καθίσας πατρικής Λόγε,
- Μύσταις παρασχών πίστιν ασφαλεστέραν.

Ο αναληφθείς εν δόξη, Χριστέ ο Θεός ημών, ελέησον ημάς, Αμήν.

Ωδήζ' Ο ειρμός

Ο εν καμίνω πυρός, τούς υμνολόγους σώσας Παίδας, ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ο εν νεφέλη φωτός, αναληφθείς καί σώσας κόσμον, ευλογητός ο Θεός, ο τών πατέρων ημών.

Επί τών ώμων Χριστέ, τήν πλανηθείσαν άρας φύσιν, αναληφθείς, τώ Θεώ καί Πατρί προσήγαγες.

Ο ανελθών εν σαρκί, πρός τόν ασώματον Πατέρα, ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τήν νεκρωθείσαν ημών, τή αμαρτία φύσιν άρας, τώ σώ ιδίω Πατρί Σώτερ προσήγαγες.

Θεοτοκίον

Ο εκ Παρθένου τεχθείς, ήν Θεοτόκον απειργάσω, ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Άλλος

Ουκ ελάτρευσαν

Φωτεινή σε, φώς υπάρχοντα υπέλαβε, νεφέλη Κύριε, από τής γής υπέρ νούν, αναλαμβανόμενον, καί επουράνιοι, δήμοι ήνεσαν σύν Αποστόλοις λέγοντες, ο Θεός ευλογητός εί.

Χείρας άπαντες, γηθόμενοι κροτήσωμεν, τή Αναλήψει Χριστού, καί αλαλάξωμεν, Ανέβη ο Κύριος, εν φωνή σάλπιγγος, καί εκάθισεν, εκ δεξιών ως σύνθρονος, τού Πατρός εις τούς αιώνας.

Ψάλλων πάλαι Μωϋσής ο μέγας έκραζε, Προσκυνησάτωσαν ανερχομένω Χριστώ ουράνιοι Ἄγγελοι, ως τού παντός Βασιλεί, Ὡ κραυγάζομεν, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Ὡ θαυμάτων παραδόξων! πώς εχώρησας Θεόν αχώρητον, θεοχαρίτωτε, τόν σάρκα πτωχεύσαντα, καί μετά δόξης πολλῆς, εἰς ουράνια, αναληφθέντα σήμερον, καί ζώσαντα ανθρώπους;

Καταβασία

Σύμφωνον εθρόησεν οργάνων μέλος,
Σέβειν τό χρυσότευκτον άψυχον βρέτας,
Η τού Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις,
Σεβασμιάζει τού βοάν, Τριάς μόνη,
Ισοσθενής, άναρχος, ευλογητός εἶ.

Ωδή η' Ο ειρμός

Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων, γεννηθέντα Υἱόν καί Θεόν, καί επ' εσχάτων τών χρόνων σαρκωθέντα εκ Παρθένου Μητρός, Ιερείς υμνεῖτε, λαός υπερυψούτε, εἰς πάντας τούς αιώνας.

Τόν εν δυσί ταῖς ουσίαις, αναστάντα ζωοδότην Χριστόν, εἰς ουρανοῦς μετά δόξης καί Πατρί συγκαθεζόμενον, ιερείς υμνεῖτε, λαός υπερυψούτε, εἰς πάντας τούς αιώνας.

Τόν εκ δουλείας τήν κτίσιν, τών ειδώλων λυτρωσάμενον, καί παραστήσαντα ταύτην, ελευθέραν τώ ιδίω Πατρί, σε Σωτήρ υμνούμεν, καί σέ υπερυψούμεν, εἰς πάντας τούς αιώνας.

Τόν τή αυτού καταβάσει, καθελόντα τόν αντίπαλον, καί τή αυτού αναβάσει, ανυψώσαντα τόν άνθρωπον, ιερείς υμνεῖτε, λαός υπερυψούτε, εἰς πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ υπερτέρα, ανεδείχθης Θεοτόκε αγνή, εν τή γαστρί σου τόν τούτοις, εποχούμενον βαστάσασα, όν σύν ασωμάτοις, βροτοί δοξολογούμεν, εἰς πάντας τούς αιώνας.

Άλλος

Παίδας ευαγείς

Ὡφθησαν οι νόες Αποστόλοις, εν τή, Αναλήψει καί εφθέγγοντο, Τί ενατενίζοντες, ίστασθε θαμβούμενοι; ούτος ο ανερχόμενος εἰς τά ουράνια, ελεύσεται καί πάλιν τού κρίναι, τούς εν γή ανθρώπους, κριτής υπάρχων μόνος.

Δώμεν τώ Θεώ μεγαλωσύνην, αινέσεως συμφωνία
αλαλάζωμεν, άσωμεν, χορεύσωμεν, χείράς τε κροτήσωμεν, Ανέβη ο
Θεός ημών, εις ουρανούς από γής, Αγγέλων, Αρχαγγέλων
υμνούντων, τούτον ως Δεσπότην, καί ποιητήν τών όλων.

Ήρθη υπεράνω τών Αγγέλων, η φύσις ημών, η πάλαι
έκπτωτος, καί θρόνω ενίδρυται, θείω υπέρ έννοιαν, Δεύτε
πανηγυρίσωμεν, καί ανακράζωμεν, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί
υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ιδού ο Υιός σου Θεοτόκε, σκυλεύσας Σταυρώ αυτού τόν
θανατον, ανέστη τριήμερος, καί τοίς Μαθηταίς αυτού, εμφανισθείς
ανέδραμε, πρός τά ουράνια, μεθ' ού σε προσκυνούντες
υμνούμεν, καί δοξολογούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

Λύει τά δεσμά, καί δροσίζει τήν φλόγα,
Ο τρισσοφεγγής τής θεαρχίας τύπος.
Υμνούσι Παίδες, ευλογεί δέ τόν μόνον
Σωτήρα καί παντουργόν, ως ευεργέτην,
Η δημιουργηθείσα σύμπασα κτίσις.

Ωδή θ' Ο ειρμός

Σέ τήν υπέρ νούν καί λόγον Μητέρα Θεού, τήν εν χρόνω τόν
άχρονον αφράστως κυήσασαν, οι πιστοί ομοφρόνως μεγαλύνομεν.

Σέ τόν λυτρωτήν τού κόσμου, Χριστόν τόν Θεόν, οι Απόστολοι
βλέποντες, ενθέως υψούμενον, μετά δέους σκιρτώντες εμεγάλυνον.

Σού τήν θεωθείσαν σάρκα ορώντες Χριστέ, εν τώ ύψει οι
Άγγελοι, αλλήλοις διένευον, Άληθώς ούτος εστίν ο Θεός ημών.

Σέ τών ασωμάτων τάξεις Χριστέ ο Θεός, εν νεφέλαις αιρόμενον
ιδούσαι εκραύγαζον, Τώ τής δόξης Βασιλεί πύλας άρατε.

Σέ τόν καταβάντα έως εσχάτου τής γής, καί τόν άνθρωπον
σώσαντα, καί τή αναβάσει σου ανυψώσαντα, τούτον μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Χαίρε Θεοτόκε Μήτηρ Χριστού τού Θεού, όν εκύησας, σήμερον,
εκ γής ανιπτάμενον, σύν Άγγέλοις ορώσα εμεγάλυνες.

Άλλος Άπας γηγενής

Μεγαλυνάριον

Άγγελοι, τήν άνοδον τού Δεσπότη, ορώντες εξεπλήττοντο,
πώς μετά δόξης επήρθη, από τής γής εις τά άνω.

Ὡ τῶν δωρεῶν, τῶν υπέρ κατάληψιν! ὦ μυστηρίου φρικτού! πάντων ὁ δεσπότης γάρ, ἐκ γῆς ἀπαίρων πρὸς τὰ οὐράνια, τοῖς Μαθηταῖς ἀπέστειλε, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φωτίσαν τούτων τὴν διάνοιαν, καὶ πυρίνους τελέσαν ἐν χάριτι.

Ἄγγελοι, τὴν ἀνοδὸν τοῦ Δεσπότης, ὁρῶντες ἐξεπλήττοντο, πῶς μετὰ δόξης ἐπῆρθη, ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω.

Στίφει Μαθητῶν, ὁ Κύριος ἔφησεν, Ὑμεῖς καθίσατε, εἰς Ἱεροσόλυμα, καγὼ ἐκπέμψω ὑμῖν Παράκλητον, ἄλλον, Πατρί τὸν σύνθρονον, καμοὶ ὁμότιμον, ὃν ὁράτε, ἀναλαμβάνόμενον, καὶ νεφέλῃ φωτὸς ἐποχούμενον.

Ἄγγελοι, τὴν ἀνοδὸν τοῦ Δεσπότης, ὁρῶντες ἐξεπλήττοντο, πῶς μετὰ δόξης ἐπῆρθη, ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω.

Ἦρθη ἐμφανῶς, ἡ μεγαλοπρέπεια, ἄνωθεν σαρκὶ πτωχεύσαντος, τῶν οὐρανῶν, τοῦ καὶ συνεδρία Πατρὸς τετίμηται, φύσις ἡμῶν ἡ ἐκπτώτος, Πανηγυρίσωμεν, καὶ συμφώνως πάντες ἀλαλάξωμεν, καὶ κροτήσωμεν χεῖρας γηθόμενοι.

Θεοτοκίον

Φῶς τὸ ἐκ φωτός, ἐκλάμψαν πανάμωμε, ἐκ σοῦ ἀνέτειλε, καὶ τὴν αμαυρότητα, τῆς ἀθείας πάσαν διέλυσε, καὶ τοὺς νυκτὶ καθεύδοντας ἐφωταγώγησε, διὰ τοῦτο πάντες κατὰ χρέος σε, εἰς αἰῶνας αἰὲ μακαρίζομεν.

Καταβασία

Χαίροις Ἄνασσα, μητροπάρθενον κλέος, Ἄπαν γάρ ευδίνητον εὐλαλον στόμα, Ρητρεύον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως, ἱλιγγία δέ νούς ἅπας σου τὸν τόκον Νοεῖν, ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Εξαποστειλάριον Αυτόμελον

Ἦχος β'

Τῶν Μαθητῶν ὁρῶντων σε ἀνελήφθης, Χριστέ πρὸς τὸν Πατέρα συνεδριάζων, Ἄγγελοι προτρέχοντες ἐκραύγαζον Ἄρατε πύλας ἄρατε, ὁ Βασιλεὺς γάρ ἀνήλθε, πρὸς τὴν ἀρχίφωτον δόξαν. (Εκ γ')

Εἰς τοὺς Αἶνους

Στιχηρὰ Προσόμοια γ'

Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Ἀγγελικῶς οἱ ἐν κόσμῳ, πανηγυρίσωμεν, τῷ ἐπὶ θρόνου δόξης, Θεῷ ἐποχουμένῳ, κραυγάζοντες τὸν ὕμνον, Ἅγιος εἰ, ὁ Πατήρ ὁ

ουράνιος, ο συναίδιος Λόγος, Ἅγιος εἰ, καί τό Πνεῦμα τό πανάγιον.
(Δίς)

Οἱ ἀρχηγοί τῶν Ἀγγέλων, κατανοοῦντες Σωτήρ, τό τῆς ἀνόδου ξένον, διηπόρουν ἀλλήλοις, Τίς ἡ θεά αὕτη; ἄνθρωπος μὲν, τῇ μορφῇ ὁ ορώμενος, ὡς δέ Θεός, υπεράνω τῶν ουρανῶν, μετὰ σώματος ἀνέρχεται.

Οἱ Γαλιλαῖοι ορώντες, ἀναληφθέντα σε, ἀπό τοῦ Ελαιῶνος, μετὰ σώματος Λόγε, ἤκουον Ἀγγέλων, βοῶντων αὐτοῖς, Τί ἐστήκατε βλέποντες; οὗτος ἐλεύσεται πάλιν μετὰ σαρκός, καθ' ὃν τρόπον ἐθεάσασθε.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'·

Ετέχθης, ὡς αὐτός ηθέλησας, ἐφάνης, ὡς αὐτός ηβουλήθης, ἐπαθες σαρκί, ὁ Θεός ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τόν θάνατον, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν, καί ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θεῖον, τοῦ ἀνυμνεῖν καί δοξάζειν σου τήν θεότητα.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Ἀντίφωνον Α'·

Ἦχος β'·

Στίχ. α'· Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. β'· Ὅτι Κύριος ὑψιστος, φοβερός, βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πάσαν τήν γῆν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. γ'· Υπέταξας λαοὺς ἡμῖν, καί ἔθνη ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β'·

Ὁ αὐτός

Στίχ. α'· Μέγας Κύριος, καί αἰνετός σφόδρα.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ ἀναληφθεὶς ἀφ' ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούϊα.

Στίχ. β'· Ὁ Θεός ἐν ταῖς βάρεσιν αὐτῆς γινώσκεται.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ...

Στίχ. γ' Ὅτι Ἰδοὺ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς συνήχθησαν.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ο ἐν δόξῃ...

Δόξα... Καί νύν...

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ...

Ἀντίφωνον Γ'

Ἦχος δ'

Στίχ. α' Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Στίχ. β' Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καί ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Στίχ. γ' Κλινῶ εἰς παραβολήν τό οὖς μου, ανοίξω ἐν ψαλτηρίῳ τό πρόβλημά μου.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Εἰσοδικόν

Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῷ Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ο ἐν δόξῃ...

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθητάς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σύ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Κοντάκιον Ἀυτόμελον

Ἦχος πλ. β'

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οικονομίαν, καί τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανίοις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστε ὁ Θεός ἡμῶν, οὐδαμόθεν χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιάστατος, καί βοῶν τοῖς ἀγαπῶσί σε, Ἐγὼ εἰμι μεθ' υμῶν, καί οὐδεὶς καθ' υμῶν.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Υψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐτοίμη ἡ καρδία μου ὁ Θεός.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τό Ἀνάγνωσμα

Τόν μὲν πρῶτον λόγον ἐποιησάμην...

Ἀλληλούϊα Ἦχος β'

Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῷ...

Εὐαγγέλιον Ἐωθινόν ς'

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκάν

Τώ καιρώ εκείνω, αναστάς ο Ιησούς...

Κοινωνικόν

Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμῷ, Κύριος εν φωνῇ σάλπιγγος,
Αλληλούϊα.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Ιδιόμελα τῆς Εορτῆς γ'

Ἦχος α'

Ανελθὼν εἰς οὐρανοὺς, ὅθεν καὶ κατήλθες, μὴ εἰσῆς ἡμᾶς ὀρφανοὺς Κύριε, ἐλθέτω σου τό Πνεῦμα, φέρον εἰρήνην τῷ κόσμῳ, δείξον τοῖς Υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ἔργα δυνάμεώς σου, Κύριε φιλάνθρωπε.

Ανήλθες Χριστέ, πρὸς τὸν ἀναρχὸν Πατέρα σου, ὁ τῶν ἀπεριγράπτων αὐτοῦ κόλπων μὴ χωρισθεῖς, καὶ προσθήκην αἱ δυνάμεις, τῇ αἰνέσει τοῦ Τρισαγίου οὐκ ἐδέξαντο, ἀλλ' ἓνα Υἱόν, καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν ἐγνώρισάν σε Κύριε, μονογενή τοῦ Πατρός, Ἐν πλήθει σὼν οἰκτιρμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ Ἄγγελοί σου Κύριε, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον, Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν, οὗτός ἐστιν Χριστός ὁ Θεός, ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ἡμῶν εἰς τὸν οὐρανόν, οὗτος ἐλεύσεται πάλιν ὁν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτόν, πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν, λατρεύσατε αὐτῷ, ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος β'

Ἐτέχθης, ὡς αὐτός ἠθέλησας, ἐφάνης, ὡς αὐτός ἠβουλήθης, ἐπάθης σαρκί ὁ Θεός ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνατον, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν, καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θεῖον, τοῦ ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν θεότητα.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Ὁ Θεός ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ, πάντα ὅσα ἠθέλησεν, ἐποίησεν.

Στίχ. Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω.

Στίχ. Τί σοι ἐστὶ θάλασσα, ὅτι ἔφυγες, καὶ σύ Ἰορδάνη, ὅτι ἐστράφης εἰς τὰ ὀπίσω;

Στιχηρά

Ἦχος β' Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Λέγει ο τὰ σύμπαντα πληρών, πρὸς τοὺς Μαθητάς ἐν τῷ ὄρει, τῶν Ελαιῶν ἀνελθόν, ἤγγικεν ὡ φίλοι μου, ὁ τῆς ἀνόδου καιρὸς, πορευθέντες διδάξατε, τὰ ἔθνη τὸν λόγον, ὅνπερ ἀκηκόατε, ἐκ τῆς φωνῆς τῆς ἐμῆς, Τότε, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ, ὡςπερ ἐπ’ οὐρανὸν ἵκεν, ὅθεν, τρόμῳ οἱ Ἀπόστολοι ἐξίσταντο.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ὅτε τῇ Μητρὶ σὺν Μαθηταῖς, συνοδοιποροῦσιν ἀλλήλοις, εἰς Βηθανίαν Χριστέ, ὑψώσας τὰς χεῖράς σου, εἰς εὐλογίαν αὐτῶν, καὶ ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτοὺς, νεφέλῃ φωτὸς σε, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, εὐθύς ἀνέλαβε, τότε, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ, καὶ δεξιοκάθεδρος ὄντως, ὡφθῆς τῷ Πατρὶ συμπροσκυνούμενος.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ...

Δεῦτε συνανέλθωμεν πιστοί, ἐπὶ τὸ μετέωρον ὄρος, τῶν Ελαιῶν, καὶ ἐκεῖ, ὡςπερ οἱ Ἀπόστολοι, συνανερχόμενοι, καὶ εἰς ὕψος ἐπάραντες, καρδίας καὶ φρένας, ἴδωμεν τὸν Κύριον, νῦν ἐποχοῦμενον, ὅθεν, καὶ ἡμεῖς ευχαρίστως, χαίροντες βοήσωμεν, Δόξα, τῇ σὴ Ἀναλήψει Πολυέλεε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. β’

Εν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρός, ἀνυμνούμέν σου τὴν φωτοειδῆ τοῦ προσώπου μορφήν, προσκυνούμεν σου τὰ Παθήματα, τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν τὴν ἐνδοξὸν Ἀνάληψιν δοξάζοντες, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ’

Ἀνελήφθη ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθητάς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ς’; ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τὴν α’; Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ’

Τὸ προσταχθέν μυστικῶς

Επὶ τοῦ ὄρους ἀνελθόν τοῦ Ελαιῶνος, Ὁ Ελεήμων Ἰησοῦς, αὐτόθεν ἦρθης, φωτεινὴ γὰρ νεφέλῃ ἐκ γῆς σε υπέλαβεν, ὀρώντων τῶν Μαθητῶν σου θαύμα φρικτόν, βοώντων τῶν Ἀσωμάτων ἐν οὐρανοῖς, φόβῳ πύλαι ἐπάρθητε, ταῖς ἀνωτέραις στρατιαῖς,

μεθ' ὧν σε Βασιλέα υμνεῖ, πάσα κτίσις, τὸν πάντων Θεόν.
(Δίς)

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Επιβάς ἐν νεφέλαις τῶν ουρανῶν, καταλείψας εἰρήνην τοῖς ἐπὶ γῆς, ἀνῆλθες καὶ ἐκάθισας, τοῦ Πατρὸς δεξιόθεν, ὡς ὁμοούσιος τούτῳ, ὑπάρχων καὶ Πνεύματι, ἐν σαρκὶ γὰρ ὦφθης, ἀλλ' ἄτρεπτος ἐμείνας, ὅθεν ἀναμένεις, συντελείας τὸ πέρας, τοῦ κρίναι ἐρχόμενος, ἐπὶ γῆς κόσμον ἅπαντα, Δικαιοκρίτα Κύριε, φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρούμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων τοῖς δούλοις σου. (Δίς)

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Θαύμα καινοπρεπές! ἡ βρότειος γὰρ φύσις, εἰς ουρανοὺς ἀνῆλθεν, ἡ ἐνωθείσα Λόγῳ, Θεῷ τῷ παντοκράτορι.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ἐλαμψεν ἡ φαιδρά, καὶ πάμφωτος ἡμέρα, τῆς τοῦ Δεσπότου θείας, εἰς ουρανοὺς ἀνόδου, λαμπρύνουσα τὰ σύμπαντα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ...

Ὡσπερ τοῖς Μαθηταῖς, ἀπέστειλας ἐξ ὕψους, τὸ συμφυές σου Πνεῦμα, καὶ τῷ λαῷ σου πέμψον, Χριστέ Σωτήρ τὴν χάριν σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. α'

Κύριε, ἀναλαμβανομένου σου ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, αἱ στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, καὶ πάντων τῶν Ἀσωμάτων, ἐν ἀγαλλιάσει ἐβόων, ταῖς ἀνωτέραις δυνάμεσιν, Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, ὁ γὰρ θρόνος ὁ χερουβικός ἀνέλαβέ σε μετὰ σαρκός, Κύριε, δόξα σοι.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'

Ήχος δ' Εδωκας σημείωσιν

Έπαθες ως άνθρωπος, ο απαθής τή θεότητι, καί ανέστης τριήμερος, σκυλεύσας τόν θάνατον, καί συναναστήσας, πάντας τούς φθαρέντας, καί ανελήλυθας Χριστέ, πρός τόν Πατέρα, επαγγελιάμενος, εκπέμψειν τόν Παράκλητον, τοίς ιεροίς Αποστόλοις σου, Ιησού παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Υμείς τί εστήκατε, πρός ουρανόν ατενίζοντες; οι ορώμενοι Άγγελοι, ως άνθρωποι έλεγον, τοίς τού λόγου Μύσταις, ούτος, όν οράτε, υπό νεφέλης φωτεινής, αναληφθέντα, αυτός ελεύσεται, όν τρόπον εθεάσασθε, κρίναι τόν κόσμον, ως έφησε, πορευθέντες ούν άπαντα, τά ρηθέντα τελέσατε.

Μετά τήν εκ τάφου σου, υπέρ κατάληψιν Έγερσιν, παντοδύναμε Κύριε, λαβών ούς ηγάπησας, έως Βηθανίας, εξήγαγες Λόγε, καί πρός τό όρος γεγονώς, τού Ελαιώνος, τούτους ηυλόγησας, καί ούτως ανελήλυθας, υποταγέντων Αγγέλων σοι, Ιησού παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Σήμερον εν ουρανοίς αι άνω δυνάμεις, τήν ημετέραν φύσιν Θεώμεναι, θαυμάζουσαι τού ξένου τρόπου τήν άνοδον, διηπόρουν αλλήλαις λέγουσαι, Τίς ούτος ο παραγενόμενος; Βλέπουσαι δέ τόν οικείον Δεσπότην, τάς ουρανίους πύλας αίρειν διεκελεύοντο, μεθ' ών απαύστως υμνούμέν σε, τόν μετά σαρκός εκείθεν πάλιν ερχόμενον, ως κριτήν τών απάντων καί Θεόν παντοδύναμον.

Εις τόν Στίχον

Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Πληρώσας αγαθέ Πατρός τήν ευδοκίαν, ενώσας τε τά άνω, τοίς κάτω, ανελήφθης, εν δόξη πρός τό πρότερον.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

Ανήλθες πρός τόν σόν, Γεννήτορα οικτίρμον, όθεν ουκ εχωρίσθης, καί ύψωσας τήν κάτω, κειμένην φύσιν Δέσποτα.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός έν αλαλαγμώ...

Νεφέλη σε φωτός, ανέλαβεν εις ύψος, καί Ἄγγελοι ἐν φόβῳ, καί τρόμῳ διηκόνουν τῷ θεῷ σου κελεύσματι.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος βαρύς

Εἰς τό ὅρος τῶν Ελαιῶν, ἦλθες ὁ ἐλεῶν τό γένος τῶν ἀνθρώπων, καί νεφέλῃ υπέλαβέ σε, ἀπό τῶν οφθαλμῶν τῶν Μαθητῶν σου, τρεμόντων μέν διά τήν ὁπτασίαν, χαιρόντων δέ διά τήν προσδοκίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἐν ᾧ στηρίξας Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ἀγγέλων θαυμαζόντων, τῆς ἀνόδου τό ξένον, καί Μαθητῶν ἐκπληττομένων, τό φρικτόν τῆς ἐπάρσεως, ἀνήλθες μετὰ δόξης ὡς Θεός, καί πύλαι σοι ἐπῆρθησαν Σωτήρ, διά τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, ἐθαύμαζον βοῶσαι, Δόξα τῇ βασιλείᾳ σου, δόξα τῇ Ἀναλήψει σου, μόνε φιλόνηθρῳπε. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Τοῦ Ἄδου σκυλευθέντος, ὑπό σοῦ Ζωοδότα, καί κόσμου φωτισθέντος, ἐν τῇ σῇ, Ἀναστάσει, ἀνήλθες μετὰ δόξης ὁ Σωτήρ, ὁ πάντα περιέχων τῇ χειρὶ, διά τοῦτο σύν Ἀγγέλοις, δοξολογούμεν σε, παντοκράτορ Κύριε, Δόξα τῇ, Ἀναλήψει σου Χριστέ, δόξα τῇ βασιλείᾳ σου, δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, μόνε φιλόνηθρῳπε. (Δίς)

Εἰς τόν Στίχον, τῶν Αἰνῶν

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Οὐ λείψω ὀρφανούς, οὐς περ ἐγώ συνήξα, ὁ Κύριος τοῖς φίλοις, ἐλάλει, ἀλλά πέμψω, ὑμῖν Πνεῦμα τό ἅγιον.

Στίχ. Πάντα τά ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ἄγγελοι τοῖς σοφοῖς ἐβόων Ἀποστόλοις, ὦ ἄνδρες Γαλιλαῖοι, ὅν τρόπον καθοράτε, αὐτός πάλιν ἐλεύσεται.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῷ...

Κατήλθον ἐν χαρᾷ, ἀπό τοῦ Ελαιῶνος, οἱ Μαθηταί σου Λόγε, δοξάζοντες, ὑμνοῦντες, τήν θεῖαν σου Ἀνάληψιν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ''

Ανελήφθης εν δόξη, από γής εις ουρανούς, ο πάντα πληρών τή θεότητι, καί εν δεξιά Πατρός εκάθισας, ο εν αρχή Θεός Λόγος, όθεν αι ουράνιαι δυνάμεις ορώσαι, τοίς Αποστόλοις έμφοβοι έλεγον, Τίνι ατενίζετε βλέποντες εις τόν ουρανόν,, ούτος, όν εθεάσασθε, αυτός πάλιν ελεύσεται μετά δόξης, τού κρίναι πάσαν τήν γήν, καί αποδούναι εκάστω κατά τά έργα αυτού, Πρός όν βοήσωμεν, Ακατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

ΚΥΡΙΑΚΗ

**ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΗ#39; ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
ΤΩΝ ΕΝ ΝΙΚΑΙΑ**

**ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ
ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ**

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα... ἰστώνμεν Στίχους δ#39;, καί ψάλλομεν
Στιχηρά Αναστάσιμα, δευτεροῦντες τό α#39;.

Ἦχος πλ. β#39;

Νίκην ἔχων Χριστέ, τήν κατά τοῦ Ἄδου, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀνήλθες,
ἵνα τοὺς ἐν σκοτει θανάτου καθημένους, συναναστήσης σεαυτῷ, ὁ
ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος, ὁ πηγάζων ζωὴν ἐξ οἰκείου φωτός,
Παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σήμερον ὁ Χριστός, θάνατον πατήσας, καθὼς εἶπεν ἀνέστη, καί
τήν ἀγαλλίασιν τῷ κόσμῳ ἐδωρήσατο, ἵνα πάντες κραυγάζοντες τόν
ῦμνον οὕτως εἰπώμεν. Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τό ἀπρόσιτον φῶς,
παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σέ Κύριε τόν ὄντα ἐν πάσῃ τῇ κτίσει, ἀμαρτωλοὶ ποῦ φύγωμεν;
ἐν τῷ οὐρανῷ; αὐτός κατοικεῖς, ἐν τῷ Ἄδῃ; ἐπάτησας θάνατον, εἰς
τά βάθη τῆς θαλάσσης; ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου Δέσποτα. Πρὸς σέ
καταφεύγομεν, σοὶ προσπίπτοντες ἱκετεύομεν. Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν
νεκρῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... Ἦχος πλ. β#39;

Τὰς μυστικὰς σήμερον τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας, τοὺς
θεοφόρους Πατέρας ἀνευφημήσωμεν, τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ
τῆς Ἐκκλησίας, μέλος ἐναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα μίαν,
ἀπαράλλακτον, οὐσίαν τε καὶ θεότητα, τοὺς καθαιρέτας Ἀρείου, καί
ορθοδόξων προμάχους, τοὺς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίῳ,
ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τό Δογματικόν Ἦχος ὁ αὐτός

Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν σὴν
γὰρ ἀχραντον υποδύς γαστέρα, ὁ πάντων δημιουργός, ἐγένετο
σὰρξ, οὐ τραπεῖς τὴν φύσιν, οὐδε φαντάσας τὴν οικονομίαν, ἀλλὰ τὴ
ἐκ σοῦ ληφθεῖση λογικῶς ἐμψυχωμένη σαρκί, καὶ ἐν αὐτῷ τό εἶναι
λαβούση, ἐνωθεῖς καθ#39;; ὑπόστασιν, ὅθεν εὐσεβῶς, ἐν δύο

φύσεσιν επιδηλουμέναις, τήν διαφοράν ποιούμεθα, Αυτόν ικέτευε, σεμνή Παναγία, καταπέμψαι ἡμῖν εἰρήνην καί μέγα ἔλεος.

Εἰς τόν Στίχον, τό Στιχηρόν Αναστάσιμον.

Ἦχος πλ. β'

Τήν Ανάστασίν σου Χριστέ Σωτήρ, Ἄγγελοι υμνοῦσιν ἐν ουρανοῖς, καί ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον, ἐν καθαρὰ καρδία σέ δοξάζειν.

Ἦχος πλ. β'

Ὅλην ἀποθέμενοι

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεά καί γενεά.

Ὅρκω ὡς υπέσχετο, τῷ σῶ, Προπάτορι πάλαι, Θεός ὁ υπέρχρονος, ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων τετελείωκε, προελθὼν ἀχραντε, ἐκ γαστροῦ σου θείας, καί γάρ ὄντως ἐξανέτειλεν, ἐκ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ δρακί συνέχων τὰ πέρατα, ὃν περ καμοὶ εὐῖλατον ποιήσων ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, Παρθένε Μαρία, αὐτοῦ τῆς βασιλείας με τυχεῖν, δι' ἀρετῶν ἀνυψώσεως, καί παθῶν νεκρώσεως.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καί ἴδε, καί κλίνον τό οὖς σου, καί ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καί τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καί ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Νοός καθαρότητι, ὁ Ἡσαΐας Παρθένε, πόρρωθεν προέφησε, Ποιητὴν τῆς κτίσεως τεξομένην σε, ὦ σεμνή πάναγνε, σύ γάρ ὠφθης μόνη, ἐξ αἰῶνος παναμώμητος, διό σου δέομαι, τήν μεμολυσμένην καρδίαν μου, καθάρισον, καί λάμπσεως, θείας κοινωνόν με ἀνάδειξον, Κόρη τοῦ Υἱοῦ σου, καί στάσεως αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς, ὅταν καθίσῃ ὡς γέγραπται, κρίναι κόσμον ἅπαντα.

Στίχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ τῆς γῆς.

Θανάτου κατάλυσις, διὰ τοῦ τόκου σου ὠφθη, σύ γάρ Κόρη πέφυκας, τῆς ζωῆς ἀφθάρτου ἐνδιαίτημα, διό σου δέομαι, ἐν σοροῖς τοῦ Ἄδου, τῶν παθῶν μου κατακείμενον, σύ ἐξανάστησον, καί πρὸς ευφροσύνην καί ζώωσιν, Παρθένε χειραγωγήσον, πρὸς τήν μακαρίαν ἀντίδοσιν, καί τῆς ἀνωλέθρου, καί θείας καταξίωσον χαράς, ἔνθα τρυφή ἡ αἰδῖος, ἔνθα φῶς ἀνέσπερον.

Δόξα... (Τῶν Πατέρων) Ἦχος δ'

Τήν ἐτήσιον μνήμην σήμερον, τῶν θεοφόρων ἡν Πατέρων, τῶν ἐκ πάσης τῆς οἰκουμένης συναθροισθέντων, ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων, τῶν Ὁρθοδόξων τὰ συστήματα, εὐσεβοῦντες πιστῶς

εορτάσωμεν, Ούτοι γάρ τού δεινού Αρείου τό άθεον δόγμα, ευσεβοφρόνως καθείλον, καί τής Καθολικής Εκκλησίας συνοδικώς τούτον εξωστράκισαν, καί τρανώς τόν Υιόν τού Θεού, ομοούσιον καί συναΐδιον, πρό τών αιώνων όντα, τοίς πάσιν εδίδαξαν ομολογεΐν, εν τώ τής πίστεως Συμβόλω, ακριβώς καί ευσεβώς τούτο εκθέμενοι, όθεν καί ημεΐς, τοίς θείοις αυτών δόγμασιν επόμενοι, βεβαίως πιστεύοντες λατρεύομεν, σύν Πατρί τόν Υιόν, καί τό Πνεύμα τό πανάγιον, εν μιά θεότητι, Τριάδα ομοούσιον.

Καί νύν... (Τής Εορτής) Ήχος ο αυτός

Κύριε, τό μυστήριον, τό από τών αιώνων κεκρυμμένον, καί από γενεών, πληρώσας ως αγαθός, ήλθες μετά τών Μαθητών σου εν τώ όρει τών Ελαιών, έχων τήν τεκούσάν σε τόν ποιητήν καί πάντων δημιουργόν, τήν γάρ εν τώ πάθει σου μητρικώς πάντων υπεραλγήσασαν, έδει καί τή δόξη τής σαρκός σου υπερβαλλούσης απολαύσαι χαράς, ής καί ημεΐς μετασχόντες, τή εις ουρανούς ανόδω σου Δέσποτα, τό μέγα σου έλεος, τό εις ημάς γεγονός δοξάζομεν.

Απολυτίκια

Απολυτίκιον Ήχος πλ. β΄

Αγγελικαί Δυνάμεις επί τό μνήμά σου, καί οι φυλάσσοντες απενεκρώθησαν, καλί ίστατο οι Μαρία εν τώ τάφω, ζητούσα τό άχραντόν σου σώμα. Εσκύλευσας τόν Άδην, μή πειρασθείς υπ' αυτού, υπήντησας τη Παρθένω, δωρούμενος τήν ζωήν, ο αναστάς εκ των νεκρών, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα...

Τών Πατέρων Ήχος πλ. δ'

Υπερδεδοξασμένος εί, Χριστέ ο Θεός ημών, ο φωστήρας επί γής τούς Πατέρας ημών θεμελιώσας, καί δι' αυτών πρός τήν αληθινήν πίστιν, πάντας ημάς οδηγήσας, πολυεύσπλαγχνε, δόξα σοι.

Καί νύν...

Τής Εορτής Ήχος δ'

Ανελήφθης εν δόξη, Χριστέ ο Θεός ημών, χαροποιήσας τούς Μαθητάς, τή επαγγελία τού αγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αυτών διά τής ευλογίας, ότι σύ εί ο Υιός τού Θεού, ο λυτρωτής τού κόσμου.

καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμιακόν, κτλ. εις τό, Κύριε εκέκραξα... ιστώμεν, Στίχους ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα γ' τής Αναλήψεως γ' καί τών αγίων Πατέρων δ'.

Στιχηρά Αναστάσιμα Ἦχος πλ. β'

Νίκην έχων Χριστέ, τήν κατά τού Ἄδου, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀνήλθες, ἵνα τούς ἐν σκοτει θανάτου καθημένους, συναναστήσης σεαυτῷ, ὁ ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος, ὁ πηγάζων ζωήν ἐξ οἰκείου φωτός, Παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμάς.

Σήμερον ὁ Χριστός, θάνατον πατήσας, καθῶς εἶπεν ἀνέστη, καί τήν ἀγαλλίασιν τῷ κόσμῳ ἐδωρήσατο, ἵνα πάντες κραυγάζοντες τόν ὕμνον οὕτως εἰπώμεν. Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τό ἀπρόσιτον φῶς, παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμάς.

Σέ Κύριε τόν ὄντα ἐν πάσῃ τῇ κτίσει, ἀμαρτωλοὶ ποῦ φύγωμεν; ἐν τῷ ουρανῷ; αὐτός κατοικεῖς, ἐν τῷ Ἄδῃ; ἐπάτησας θάνατον, εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης; ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου Δέσποτα. Πρὸς σέ καταφεύγομεν, σοὶ προσπίπτοντες ἱκετεύομεν. Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐλέησον ἡμάς.

Τῆς Αναλήψεως

Ἦχος ὁ αὐτός

Ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοῦς, ἵνα πέμψῃ τόν Παράκλητον τῷ κόσμῳ, Οἱ οὐρανοὶ ἡτοίμασαν τόν θρόνον αὐτοῦ, νεφέλαι τήν ἐπίβασιν αὐτοῦ, Ἄγγελοι θαυμάζουσιν, ἄνθρωπον ὁρῶντες ὑπεράνω αὐτῶν, ὁ Πατήρ ἐκδέχεται, ὃν ἐν κόλποις ἔχει συναῖδιον, τό Πνεῦμα τό ἅγιον, κελεύει πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ, Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας, ὅτι ἀνέβη Χριστός, ὅπου ἦν τό πρότερον.

Κύριε τῇ σὴ Ἀναλήψει, ἐξεπλάγησαν τὰ Χερουβὶμ, θεωρήσαντά σε τόν Θεόν, ἐπὶ νεφελῶν ἀνερχόμενον, τόν ἐπ' αὐτῶν καθεζόμενον, καί δοξάζομέν σε, ὅτι χρηστόν τό ἐλέός σου, Δόξα σοι.

Εν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τό ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρός, ἀνυμνούμέν σου τήν φωτοειδῆ τοῦ προσώπου μορφήν, προσκυνούμεν σου τὰ Παθήματα, τιμῶμεν τήν Ἀνάστασιν, τήν ἐνδοξον Ἀνάληψιν δοξάζοντες, Ελέησον ἡμάς.

Τῶν αγίων Πατέρων

Ἦχος ὁ αὐτός Ἡ ἀπεγνωσμένη

Εκ γαστρός ετέχθης πρό εωσφόρου, εκ Πατρός αμήτωρ πρό τών αιώνων, κάν Άρειος κτίσμα σε, καί ου Θεόν δοξάζη, τόλμη συνάπτων σε τόν κτίστην, τοίς κτίσμασιν αφρόνως, ύλην πυρός τού αιωνίου, εαυτώ θησαυρίζων, αλλ’ η σύνοδος η εν Νικαία, Υιόν Θεού σε ανεκήρυξε, Κύριε, Πατρί καί Πνεύματι σύνθρονον.

Τίς σου τόν χιτώνα Σώτερ διείλεν, Άρειος, σύ έφης, ο τής Τριάδος, τεμών τήν ομότιμον αρχήν εις διαιρέσεις, ούτος ηθέτησέ σε είναι, τόν ένα τής Τριάδος, ούτος Νεστόριον διδάσκει, Θεοτόκον μή λέγειν, αλλ’ η Σύνοδος η εν Νικαία, Υιόν Θεού σε ανεκήρυξε, Κύριε, Πατρί καί Πνεύματι σύνθρονον.

Κρημνώ περιπίπτει τής αμαρτίας, Άρειος, ο μύσας τό φώς μή βλέπειν, καί θείω σπαράττεται, αγκίστρω τοίς εγκάτοις, πάσαν εκδούναι τήν ουσίαν, καί τήν ψυχήν βιαίως, άλλος Ιούδας χρηματίσας, τή γνώμη καί τώ τρόπω, αλλ’ η Σύνοδος η εν Νικαία, Υιόν Θεού σε ανεκήρυξε, Κύριε, Πατρί καί Πνεύματι σύνθρονον.

Άρειος π άφρων, τής παναγίας, τέτμηκε Τριάδος τήν μοναρχίαν, εις τρείς ανομίους τε καί εκφύλους ουσίας, όθεν Πατέρες θεοφόροι, συνελθόντες προθύμως, ζήλω πυρούμενοι, καθάπερ, ο θεσβίτης Ηλίας, τώ τού Πνεύματος τέμνουσι ξίφει, τόν τής αισχύνης δογματίσαντα βλάσφημον, καθώς τό Πνεύμα απεφήνατο.

Δόξα... Ήχος πλ. β’

Τάς μυστικές σήμερον τού Πνεύματος σάλπιγγας, τούς θεοφόρους Πατέρας ανευφημήσωμεν, τούς μελωδήσαντας εν μέσω τής Εκκλησίας, μέλος εναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα μίαν, απaráλλακτον, ουσίαν τε καί θεότητα, τούς καθαιρέτας Αρείου, καί ορθοδόξων προμάχους, τούς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον ο αυτός

Τίς μή μακαρίσει σε παναγία Παρθένε; τίς μή ανυμνήσει σου τόν αλόχευτον τόκον; ο γάρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμπας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σου τής αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, καί φύσει γενόμενος άνθρωπος δι’ ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ’ εν δυάδι φύσεων, ασυγχύτως γνωριζόμενος, αυτόν ικέτευε, σεμνή παμμακάριστε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Είσοδος. τό, Φώς ιλαρόν... τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καί τά Αναγνώσματα.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. 14, 14–20)

Ακούσας Ἀβραμ, ὅτι ηχηαλώτεται Λώτ ὁ ἀδελφιδούς αὐτοῦ, ἠρίθμησε τοὺς ἰδίους οικογενεῖς αὐτοῦ, τριακοσίους δέκα καὶ οκτώ, καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν, καὶ επέπεσεν ἐπ’ αὐτοὺς τὴν νύκτα αὐτός, καὶ οἱ Παῖδες αὐτοῦ μετ’ αὐτοῦ καὶ ἐπάταξεν αὐτοὺς καὶ κατεδίωξεν αὐτοὺς ἕως Χοβάλ, ἡ ἐστὶν ἐν ἀριστερὰ ὁ Δαμασκού, καὶ ἀπέστρεψε πᾶσαν τὴν ἵππον Σοδόμων, καὶ Λωτ τὸν ἀδελφιδούν αὐτοῦ ἀπέστρεψε, καὶ πάντα τὰ υπάρχοντα αὐτοῦ, καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τὸν λαόν, Εξήλθε δέ βασιλεὺς Σοδόμων εἰς συνάντησιν αὐτῷ ὁ μετὰ τὸ υποστρέψαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοπῆς τοῦ Χοδολλογόμορ καὶ τῶν βασιλέων τῶν μετ’ αὐτοῦ, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σαβύ, τοῦτο ἦν πεδῖον Βασιλέως, καὶ Μελχισεδέκ, βασιλεὺς Σαλήμ, ἐξήνεγκεν ἄρτους καὶ οἶνον, ἦν δέ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, καὶ εὐλόγησε τὸν Ἀβραμ, καὶ εἶπεν. Εὐλογημένος Ἀβραμ τῷ Θεῷ τῷ Ὑψίστῳ, ὅς ἐκτίσεν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ Ὑψιστος, ὅς παρέδωκε τοὺς ἐχθροὺς σου υποχειρίους σοι.

Δευτερονομίου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. 1, 8–11, 15–17)

Ἐλίπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱούς, Ἰσραὴλ ἴδετε, παρέδωκα ἐνώπιον ὑμῶν τὴν γῆν, εἰσελθόντες κληρονομήσατε τὴν γῆν, ἦν ὡμοσε Κύριος τοῖς πατράσιν ὑμῶν, τῷ Ἀβραάμ καὶ τῷ Ἰσαάκ καὶ τῷ Ἰακώβ, δοῦναι αὐτοῖς καὶ τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ’ αὐτοὺς. Καὶ εἶπον πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων οὐ δυνήσομαι μόνος φέρειν ὑμᾶς. Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐπλήθυνεν ὑμᾶς, καὶ ἰδοὺ ἐστε σήμερον ὡσεὶ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ὑμῶν προσθεῖη ὑμῖν, ὡς ἐστὲ χιλιοπλασίως, καὶ εὐλογήσαι ὑμᾶς, καθότι ἐλάλησεν ὑμῖν. Καὶ ἔλαβον ἐξ ὑμῶν ἄνδρας σοφούς, καὶ ἐπιστήμονας, καὶ συνετούς, καὶ κατέστησα αὐτοὺς ἡγεῖσθαι ἐφ’ ἡμῶν, χιλιάρχους καὶ ἐκατοντάρχους, καὶ πεντηκοντάρχους, καὶ δεκάρχους, καὶ γραμματοεισαγωγεῖς τοῖς κριταῖς ὑμῶν. Καὶ ἐνετειλάμην τοῖς κριταῖς ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων. Διακούετε ἀναμέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ Κρίνατε δικαίως ἀναμέσον ἀνδρός καὶ ἀναμέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Καὶ

τού προσηλύτου αυτού. Ουκ επιγνώσει πρόσωπον εν κρίσει, κατά τόν μικρόν καί κατά τόν μέγα κρινείς, ου μή υποστείλη πρόσωπον ανθρώπου, ότι η κρίσις τού Θεού εστι.

Δευτερονομίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 10, 14–21)

Είπε Μωσής πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ, ἰδοὺ, Κυρίου τού Θεού σου ο ουρανός, καί ο ουρανός τού ουρανού, η γή καί πάντα ὅσα ἐστίν εν αὐτῇ. Πλήν τοὺς πατέρας υμῶν προείλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτούς, καί ἐξελέξατο τό σπέρμα αὐτῶν μετ’ αὐτούς, υμᾶς παρά πάντα τά ἔθνη, κατά τήν ἡμέραν ταύτην. Καί περιτεμείσθε τήν σκληροκαρδίαν υμῶν, καί τόν τράχηλον υμῶν ου σκληρυνείτε ἐτι, ο γάρ Κύριος ο Θεός υμῶν, οὗτος Θεός τῶν Θεῶν, καί Κύριος τῶν Κυρίων, ο Θεός ο μέγας, καί ἰσχυρός, καί φοβερός, ὅς τις ου θαυμάζει πρόσωπον, ουδ’ ου μή λάβη δῶρον, ποιῶν κρίσιν προσηλύτῳ καί ὀρφανῷ καί χήρᾳ, καί ἀγαπά τόν προσηλύτον, δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καί ἱμάτιον. Κύριον τόν Θεόν σου φοβηθήσῃ, καί αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, καί πρὸς αὐτόν κολληθήσῃ, καί ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὁμῇ, αὐτός Καύχημά σου, καί αὐτός Θεός σου, ὅς τις ἐποίησέ σοι τά μεγάλα καί τά ἐνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

Εἰς τήν Λιτήν
Τό Στιχηρόν τού Ἁγίου τῆς Μονῆς
Δόξα... (Τῶν Πατέρων) Ἦχος γ’

Ἀποστολικῶν παραδόσεων, ἀκριβεῖς φύλακες γεγόνατε, ἅγιοι Πατέρες, τῆς γαρ ἁγίας Τριάδος τό ὁμοούσιον, ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τό βλάσφημον, συνοδικῶς κατεβάλετε, μεθόν καί Μακεδόνιον, πνευματομάχον ἀπελέγξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχεά καί Διόσκορον, Σαβέλλιον τε καί Σεβήρον τόν ἀκέφαλον, ὧν τῆς πλάνης αἰτήσασθε ρυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τόν βίον, εν τῇ πίστει φυλάττεσθαι δεόμεθα.

Καί νύν... (Τῆς Εορτῆς) Ἦχος πλ. β’

Κύριε, τῆς οικονομίας πληρώσας τό μυστήριον, παραλαβὼν τοὺς σούς Μαθητάς, εἰς τό ὅρος τῶν Ἑλαιῶν ἀνελάμβανες, καί ἰδοὺ, τό στερέωμα τού ουρανοῦ παρήλθες, ο δι’ ἐμέ πτωχεύσας κατ’ ἐμέ, καί ἀναβάς ὅθεν ουκ ἐχωρίσθης, τό πανάγιόν σου Πνεῦμα ἐξαπόστειλον, φωτίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τόν Στίχον

Στιχηρά Αναστάσιμα τῆς Οκτωήχου

Ἦχος πλ. β'

Τὴν Ανάστασίν σου Χριστέ Σωτήρ, Ἄγγελοι υμνοῦσιν ἐν ουρανοῖς, καί ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον, ἐν καθαρὰ καρδίᾳ σέ δοξάζειν.

Τά κατ' Αλφάβητον

Πύλας συντρίψας χαλκάς, καί μοχλοὺς τοῦ Ἄδου συνθλάσας, ὡς Θεός παντοδύναμος, γένος ἀνθρώπων πεπτωκός ἀνέστησας. Διὰ τοῦτο καί ἡμεῖς συμφώνως βοῶμεν. Ο ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Ρεύσεως ἡμᾶς τῆς πάλαι Χριστός ἐπανορθῶσαι θέλων, σταυρῷ προσπήγνυται καί τάφῳ τέθειται, ὃν Μυροφόροι Γυναῖκες, μετὰ δακρύων ζητοῦσαι, θρηνοῦσαι ἔλεγον. Οἱμοι Σωτήρ τῶν ἀπάντων, πῶς κατεδέξω τάφῳ οικήσαι; οικήσας δέ θέλων, πῶς ἐκλάπης; πῶς μετετέθης; ποῖος δέ τόπος τό σὸν ζωηφόρον κατέκρυψε σῶμα; Ἀλλὰ Δέσποτα, ὡς υπέσχου, ἡμῖν ἐμφάνηθι, καί παύσον ἀφ' ἡμῶν, τὸν οδυρμόν τῶν δακρύων, θρηνοῦσαις δέ αὐταῖς, Ἄγγελος πρὸς αὐτάς ἀπεβόησε. Τὸν θρήνον παυσάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις εἶπατε, Ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, τῷ κόσμῳ δωρούμενος ἰλασμόν, καί τό μέγα ἔλεος.

Σταυρωθεὶς ὡς ἡβουλήθης Χριστέ, καί τὸν θάνατον τῇ ταφῇ σου σκυλεύσας, τριήμερος ἀνέστης, ὡς Θεός μετὰ δόξης, τῷ κόσμῳ δωρούμενος ἀτελεύτητον ζωὴν, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... (Τῶν Πατέρων) Ἦχος δ'

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σήμερον, τῶν θεοφόρων ἡν Πατέρων, τῶν ἐκ πάσης τῆς οἰκουμένης συναθροισθέντων, ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων, τῶν Ὁρθοδόξων τὰ συστήματα, εὐσεβοῦντες πιστῶς εορτάσωμεν, Οὔτοι γάρ τοῦ δεινοῦ Ἀρείου τό ἄθεον δόγμα, εὐσεβοφρόνως καθεῖλον, καί τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας συνοδικῶς τούτον ἐξωστράκισαν, καί τρανῶς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὁμοούσιον καί συναῖδιον, πρὸ τῶν αἰώνων ὄντα, τοῖς πάσιν ἐδίδαξαν ὁμολογεῖν, ἐν τῷ τῆς πίστεως Συμβόλῳ, ἀκριβῶς καί εὐσεβῶς τούτο ἐκθέμενοι, ὅθεν καί ἡμεῖς, τοῖς θείοις αὐτῶν δόγμασιν ἐπόμενοι, βεβαίως πιστεύοντες λατρεύομεν, σὺν Πατρὶ τὸν Υἱόν, καί τό Πνεῦμα τό πανάγιον, ἐν μιά θεότητι, Τριάδα ὁμοούσιον.

Καὶ νύν... (Τῆς Εορτῆς) Ἦχος ὁ αὐτός

Κύριε, τό μυστήριον, τό από τών αιώνων κεκρυμμένον, καί από γενεών, πληρώσας ως αγαθός, ήλθες μετά τών Μαθητών σου εν τώ όρει τών Ελαιών, έχων τήν τεκούσάν σε τόν ποιητήν καί πάντων δημιουργόν, τήν γάρ εν τώ πάθει σου μητρικώς πάντων υπεραλγήσασαν, έδει καί τή δόξη τής σαρκός σου υπερβαλλούσης απολαύσαι χαράς, ής καί ημείς μετασχόντες, τή εις ουρανούς ανόδω σου Δέσποτα, τό μέγα σου έλεος, τό εις ημάς γεγονός δοξάζομεν.

Απολυτίκια

Απολυτίκιον Ήχος πλ. β΄

Αγγελικαί Δυνάμεις επί τό μνήμά σου, καί οι φυλάσσοντες απενεκρώθησαν, καλί ίστατο οι Μαρία εν τώ τάφω, ζητούσα τό άχραντόν σου σώμα. Εσκύλευσας τόν Άδην, μή πειρασθείς υπ' αυτού, υπήντησας τη Παρθένω, δωρούμενος τήν ζωήν, ο αναστάς εκ των νεκρών, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα...

Τών Πατέρων Ήχος πλ. δ'

Υπερδεδοξασμένος εί, Χριστέ ο Θεός ημών, ο φωστήρας επί γής τούς Πατέρας ημών θεμελιώσας, καί δι' αυτών πρός τήν αληθινήν πίστιν, πάντας ημάς οδηγήσας, πολυεύσπλαγχνε, δόξα σοι.

Καί νύν...

Τής Εορτής Ήχος δ'

Ανελήφθης εν δόξη, Χριστέ ο Θεός ημών, χαροποιήσας τούς Μαθητάς, τή επαγγελία τού αγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αυτών διά τής ευλογίας, ότι σύ εί ο Υιός τού Θεού, ο λυτρωτής τού κόσμου.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΩ

Κανών Τριαδικός, ού η ακροστιχίς.

Τόν έκτον ύμνον προσφέρω σοι, θειότης.

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

Ως εν ηπείρω πεζεύσας

Τρείς υποστάσεις υμνούμεν θεαρχικάς, ενιαίας φύσεως απαραλλάκτον μορφήν, αγαθόν φιλόανθρωπον Θεόν, τών πταισμάτων ιλασμόν ημίν δωρούμενον.

Ο υπερούσιος μόνος καί τριλαμπής, χαρακτήρσι Κύριος, εν θεότητι μιά, πεφυκώς, συνέτισον ημάς, καί αξιώσον τής σής θείας ελλάμψεως.

Νυμφοστολίσας ο Παύλος τήν εθνών, Εκκλησίαν, ένα σε, τρισυπόστατον Θεόν, προσκυνεῖν ἐδίδαξεν, ἐξ οὐ, καί δι᾽ οὐ, οὐπὲρ, καί ἐν ᾧ τὰ πάντα γέγονεν.

Θεοτοκίον

Ἐκ τῆς γαστρὸς σου προήλθεν ὁ νοητός, Θεοτόκε Ἥλιος, καί κατηύγασεν ἡμᾶς, τριφασὺς θεότητος αὐγαίς, ὃν ὑμνοῦντες εὐσεβῶς, σέ μακαρίζομεν.

Ὡδή γ᾽;

Οὐκ ἔστιν ἅγιος

Κοσμήσας τρίφωτε Θεέ, τάξεις τὰς ουρανίους, κατεσκεύασας μέλπειν, τρισαγίοις σε φωναίς, δέξε μεθῶν καί ἡμᾶς, ἀνυμνοῦντας, σοῦ τήν ἀγαθότητα.

Τήν μόνην ἀτρεπτον τριπτήν, σύμμορφον ἐνιαίαν, θεαρχίαν ὑμνοῦντες, λιτάζομέν σε θερμῶς, ἀμαρτημάτων πολλῶν, καταπέμψαι, νῦν ἡμῖν συγχώρησιν.

Ὁ νοῦς ὁ ἀναρχος Πατήρ, σύμμορφε Θεοῦ Λόγε, καί τό Πνεῦμα τό θεῖον, τό ἀγαθόν καί εὐθές τοὺς ἀνυμνοῦντας πιστῶς, τό σὸν κράτος, φρούρησον ὡς εὐσπλαγχνος.

Θεοτοκίον

Νομήν ἀνέστειλε φθοράς, ἄνθρωπος κατ᾽ οὐσίαν γενονῶς ὁ Θεός μου, ἐν τῇ μήτρα σου Ἀγνή, καί τοὺς γενάρχας τῆς πρίν, καταδίκης, μόνος ἠλευθέρωσεν.

Καθίσματα

Ἦχος πλ. β᾽; Τήν υπέρ ἡμῶν

Δέσποτα Θεέ, ἐπίβλεψον ουρανόθεν, ἴδε τήν ἡμῶν ταπείνωσιν ὡς οἰκτίρμων, καί σπλαγχνίσθητι φιλόανθρωπε πανάγαθε, ουδαμόθεν γάρ ἐλπίζομεν, συγχωρήσεως τεύξασθαι, τῶν κακῶν ὧν ἡμάρτομεν, διό γενοῦ μεθῆμῶν, καί ουδεὶς καθ᾽ ἡμῶν.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Δέσποινα ἀγνή, ἐπίβλεψον ουρανόθεν, ἴδε τῶν ἡμῶν τραυμάτων τὰς ἀλγηδόνας, καί σπλαγχνίσθητι πανάχραντε, καί ἴασαι τοῦ συνειδότος τόν καύσωνα, τῷ σώ ἐλέει δροσίζουσα, καί βοῶσα τοῖς δούλοις σου, Ἐγὼ εἰμι μεθυμῶν, καί ουδεὶς καθυμῶν.

Ὡδή δ᾽;

Χριστός μου δύναμις

Υψοῦ διάνοιαν, μονάς ἡ τρίφωτος, καί ψυχὴν καί καρδίαν σῶν ὑμνητῶν, θάπτον ἀναβίβασον, καί τῆς ἐλλάμψεως τῆς σῆς, καί

λαμπρότητος αξίωσον.

Μετασημάτισον, καί μεταμόρφωσον, εκ κακίας με πάσης πρός αρετήν, μόνη ασχημάτιστε, καί αναλλοίωτε Τριάς, ταίς σαίς αίγλαις καταλάμπρυνον.

Νοήσας πρότερον, σοφώς υπέστησας, τών Αγγέλων τάς τάξεις λειτουργικάς, σού τής αγαθότητος, ο τρισυπόστατος Θεός, μεθ' ὧν δέξαι μου τήν αίνεσιν.

Θεοτοκίον

Ο φύσει άκτιστος, Θεός αἰδιος, τήν κτιστήν τών ανθρώπων προσειληφώς, φύσιν ανεμόρφωσεν, εν τή αγία σου γαστρί, Θεοτόκε αιπάρθενε.

Ωδή ε'

Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ

Νοούντες φύσιν θεαρχικήν, προνοητικήν καί σωστικήν, πάντων, υπάρχουσαν Δέσποτα, τρίφωτόν τε μίαν, πρός σε ορθρίζομεν, συγχώρησιν αιτούντες τών παραπτώσεων.

Πατήρ ο άναρχος καί Θεός, καί ο συναἰδιος Υἱός, Πνεύμα τό άγιον, στήριξον, μοναρχικωτάτη Τριάς, τούς σούς υμνητάς, πάσης επηρείας ρύσαι καί θλίψεως.

Ρυθμίζων λάμπεσι θεουργοίς, καί πρός ευαρέστησιν τής σής, τρισυποστάτου θεότητος, Ἦλιε τής δόξης καθοδηγών με αεί, τής θείας βασιλείας μέτοχον ποιήσον.

Θεοτοκίον

Ο πάντα φέρων καί συντηρών, τή παντοδυνάμω σου χειρί, Λόγε Θεού αναλλοίωτε φρούρει καί συντήρει τούς σέ δοξάζοντας, πρεσβείαις τής τεκούσης σε Θεομήτορος.

Ωδή ς'

Τού βίου τήν θάλασσαν

Σοφίαν καί σύνεσιν, θεαρχία τριφαής, τοίς υμνηταίς σου δώρησαι, καί τού κάλλους ακτίσι τού φωτουργού, τής σής αγαθότητος, καταλάμπεσθαι πάντας καταξίωσον. (Δίς)

Φώς τό αδιαίρετον, κατ' ουσίαν τριλαμπές, παντοκρατές απρόσιτον, τάς καρδίας καταύγασον τών πιστώς, αιούντων τό κράτος σου καί πρός θείαν αγάπην αναπτέρωσον.

Θεοτοκίον

Εν σοί κατεσκήνωσεν, Αειπάρθενε σαφώς, ο συνοχεύς καί Κύριος, τών απάντων, καί μίαν τρισσολαμπή, μορφήν τής θεότητος,

προσκυνεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰσηγήσατο.

Καθίσματα Ἦχος πλ. β'

Τὴν υπέρ ἡμῶν πληρώσας

Πάτερ καὶ Υἱέ σὺν Πνεύματι τῷ ἀγίῳ, βλέψον εἰς ἡμᾶς τοὺς πίστει σε προσκυνούντας, καὶ δοξάζοντας τὸ κράτος σου εὐσπλαγχνε, σὺν τοῖς πυρίνοις οἱ πῆλινοι, ἄλλον γάρ πλὴν σου οὐκ οἶδαμεν, καὶ βόησον τοῖς υμνοῦσί σε, Εγὼ εἰμι μεθυμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' υμῶν.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον Ὅμοιον

Βλέψον εἰς ἡμᾶς πανύμνητε Θεοτόκε, λάμψον φωτισμὸν καρδίαις ἐσκοτισμέναις, καὶ καταύγασον τὴν ποίμνην σου πανάχραντε, ὅσα γάρ θέλεις, καὶ δύνασαι, ὡς Μήτηρ οὐσα τοῦ Κτίστου σου, καὶ βόησον τοῖς αἰτούσί σε, Εγὼ εἰμι μεθυμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' υμῶν.

Ωδὴ ζ'

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον

Ρωμαλέαν μοι διάνοιαν πρυτάνευσον τρίφωτε χαράκτηρσι Μονάς, τοῦ φυλάττειν σου, καὶ τηρεῖν τὰς θείας ἐντολάς, καὶ πάντοτε ψάλλειν σοι πιστῶς, Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡς ταυτότητι τῆς φύσεως υμνούμενος, ἀφράστως ἐνιαῖος Θεός, τοῖς προσώποις δέ, τῆς Τριάδος φέρων ἀριθμὸν, συντήρησον ἅπαντας ἡμᾶς, ἀπὸ ποικίλων πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Συμφυὴ καὶ συναΐδιον δοξάζομεν, ἓνα σε κατ' οὐσίαν Θεόν, ιδιότησιν ἀσυγχύτοις υποστατικαῖς, Τριάς τὸ διάφορον ἀπλῶς, προβαλλομένην ἐν μορφῇ, ἀπαραλλάκτω σαφῶς.

Θεοτοκίον

Θεός ὁ υπερούσιος προσεῖληφεν, ἄχραντε, ἐκ γαστρὸς σου ἀγνή, τὸ ἡμέτερον φιλανθρώπως φύραμα σαφῶς, καὶ πάντας ἐδίδαξε βοάν, Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Ωδὴ η'

Ἐκ φλογός τοῖς Οσίοις

Ἰλασμόν τῶν πταισμάτων θάπτον παράσχου μοι, καὶ παθῶν πολυτρόπων τὴν ἀπολύτρωσιν, σύμμορφε Τριάς, καὶ Μονάς τρισυπόστατε, ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θελητῆς τοῦ ἐλέους καταγγελλόμενος, ὡς Θεός ἐλεήμων πάντας ἐλέησον, τρίφωτε μονάς καὶ Τριάς υπεράγαθε, τοὺς δοξολογούντας, τὴν σὴν μεγαλωσύνην.

Εκ φωτός αϊδίου φώς συναΐδιον, τού Πατρός γεννηθέντα Λόγον
σύν Πνεύματι, τώ εκπορευτώ φωτί, πίστει δοξάζομεν, καί
υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ιατρόν τοίς ανθρώποις Ἀχραντε τέτοκας, παντοδύναμον Λόγον,
Χριστόν τόν Κύριον, τής προγονικής πληγής, πάντας ιώμενον, τούς
υπερυψούντας, αὐτόν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ#39;

Θεόν ανθρώποις

Οράν αἱ τάξεις Χερουβίμ Δέσποτα, κάλλους τού σου ἦν δόξαν
ου δυνάμεναι, πτέρυξι κατακαλυπτόμεναι, απαύστως τριπτόν, ὕμνον
αναβοώσι, τό τρισυπόστατον, τής σής θεαρχίας ενικόν κράτος
δοξάζουσαι.

Τάς σάς ελλάμψεις ἄδυτε Ἡλιε, σών οικετών παράσχου ταῖς
καρδίαις, καί φώτισον τάς ψυχάς, καί λύτρωσαι πταισμάτων
πολλών, μόνη παντελεῆμον καί τρισυπόστατε, καί τής ακηράτου σου
ζωῆς ἡμᾶς αξιώσον.

Ἡ φώς ομότιμον καί τρισήλιον, καί φωτουργόν, θεότης πεφυκυία
καταύγασον, τούς πιστῶς σε μέλποντας, καί τής ζοφεράς, ρύσαι
κακοπραγίας, καί καταξιώσον, τών φωτεινοτάτων σου σκηνών, ὡς
υπεράγαθος.

Θεοτοκίον

Σοφλῶς τόν ἄνθρωπον πρὶν διέπλασεν, ὁ σός Υἱός Παρθέने,
καί φθαρέντα ανέπλασε, διὰ σου πανύμνητε, καί θείου φωτός,
αἴγλης τής ανεσπέρου, πάντας ἐπλήρωσε, τούς σέ Θεοτόκον
αληθῶς πίστει δοξάζοντας.

Καί τά λοιπά ὡς σύνηθες καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α Στιχολογίαν.

Καθίσματα Ἦχος πλ. β#39;

Τού τάφου ανεωγμένου, τού Ἄδου οδυρομένου, ἡ Μαρία εβόα
πρός τούς κεκρυμμένους Αποστόλους. Εξέλθετε οἱ τού ἀμπελώνος
εργάται, κηρύξατε τόν τής Αναστάσεως λόγον. Ανέστη ὁ Κύριος,
παρέχων τώ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Κύριε, παρίστατο τώ τάφῳ σου Μαρία ἡ Μαγδαληνή, καί ἐκλαίε
βοῶσα, καί κηπουρόν σε νομίζουσα ἔλεγε. Πού ἐκρυψας τήν

αιώνιον Ζωήν; πού έθηκας τόν επί θρόνου Χερουβίμ; οι γάρ τούτον φυλάσσοντες, από τού φόβου απενεκρώθησαν, ή τόν Κύριόν μου δότε μοι, ή σύν εμοί κραυγάσατε, ο εν νεκροίς καί τούς νεκρούς αναστήσας δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο τήν ευλογημένην καλέσας σου Μητέρα ήλθες επί τό πάθος εκουσία βουλή, λάμψας εν τώ Σταυρώ, αναζητήσαι θέλων τόν Αδάμ, λέγων τοίς Αγγέλοις. Συγχάρητέ μοι, ότι ευρέθη η απολομένη δραχμή, ο πάντα σοφώς οικονομήσας, δόξα σοι.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν.

Καθίσματα

Η Ζωή, εν τώ τάφω ανέκειτο, καί σφραγίς εν τώ λίθω επέκειτο, ως Βασιλέα υπνούντα, στρατιώται εφύλαττον Χριστόν, καί τούς εχθρούς αυτού αορασία πατάξας, ανέστη ο Κύριος.

Δόξα...

Τώ εκουσίω θανάτω σου, ζωήν αθάνατον εύρομεν, παντοδύναμε καί μόνε τών όλων Σωτήρ, σύ γάρ εν τή σεπτή σου Εγέρσει, πάντας ανεκαλέσω, ο λύσας Άδου τό νίκος, καί θανάτου τό κέντρον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε Παρθένε, ικέτευε τόν Υιόν σου, τόν εκουσίως προσπαγέντα εν σταυρώ, καί αναστάντα εκ νεκρών, Χριστόν τόν Θεόν ημών, σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Είτα, ο Αμωμος. τά Ευλογητάρια.

Η Υπακοή Ήχος πλ. β'

Τώ εκουσίω καί ζωοποιώ σου θανάτω Χριστέ, πύλας τού Άδου συντρίψας ως Θεός, ήνοιξας ημίν τόν πάλαι Παράδεισον, καί αναστάς εκ τών νεκρών, ερρύσω εκ φθοράς τήν ζωήν ημών.

Οι Αναβαθμοί, Αντίφωνον Α''

· Εν τώ ουρανῷ τούς οφθαλμούς μου αἶρω, πρὸς σέ Λόγε, οικτιρόν με, ἵνα ζῷ σοι.

· Ελέησον ἡμᾶς τούς εξουθενουμένους, καταρτίζων εὐχρηστα, σκεύη σου Λόγε.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίῳ Πνεύματι, πανσωστική αἰτία, εἴ τιτι τούτων κατ'' αξίαν πνεύσει, τάχει εξαίρει τῶν τῆς γῆς, πτεροί, αὖξει, τάττει ἄνω.

Αντίφωνον Β''

· Εἰ μή ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, ουδεῖς ἡμῶν ἀντισχεῖν ἠδύνατο, ἐχθροῦ πάλαισμα, οἱ νικῶντες γάρ ἐνθεν υψοῦνται.

· Τοῖς οδοῦσιν αὐτῶν, μή μου ληφθήτω ἡ ψυχή, ὡς στρουθίον Λόγε, οἴμοι! πῶς μέλλω τῶν ἐχθρῶν ρυσθῆναι, φιλαμαρτημῶν υπάρχων.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίῳ Πνεύματι, ἐνθέωσις τοῖς πάσιν, εὐδοκία, σύνεσις, εἰρήνη καί ἡ εὐλογία, ἰσουργόν γάρ τῷ Πατρί ἐστι καί Λόγω.

Αντίφωνον Γ''

· Οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον ἐχθροῖς φοβεροί, καί πάσι θαυμαστικοί, ἄνω γάρ ὁρῶσιν.

· Ἐν ἀνομίαις χείρας αὐτῶν, ὁ τῶν δικαίων κλήρος, ἐπικούρόν σε ἔχων, Σῶτερ οὐκ ἐκτείνει.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίῳ Πνεύματι, τό κράτος ἐπὶ πάντων ὅπερ αἱ ἄνω Στρατηγίαι προσκυνούσι, σὺν πάσῃ πνοῇ τῶν κάτω.

Προκείμενον

Κύριε, ἐξέγειρον τήν δυναστείαν σου, καί ἐλθέ εἰς τό σῶσαι ἡμᾶς.

Στίχ. Ὁ ποιμαίνων τόν Ἰσραήλ πρόσχες.

Τό Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον Εὐθινόν Ι''. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Ὁ Ν'' καί τά λοιπά.

Οἱ Κανόνες. ὁ Ἀναστάσιμος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς δ'', τῆς Ἀναλήψεως εἰς δ'', καί τῶν Πατέρων εἰς ς''.

Κανὼν Ἀναστάσιμος Ἦχος πλ. β''

Ωδή α'' Ὁ Εἰρμός

Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνησι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν, ποντοῦμενον Θεῷ ἐπινίκιον ὠδὴν ἐβόα ἄσωμεν.

Ἐκτεταμέναις παλάμαις ἐπὶ Σταυροῦ, Πατρικῆς ἐπλήρωσας, εὐδοκίας ἀγαθέ, Ἰησοῦ τὰ σύμπαντα, διό, ἐπινίκιον ὠδὴν σοι πάντες ἄσωμεν.

Φόβῳ σοι ὡς θεραπαινίς ἡ τελευτή, προσταχθεῖσα πρόσεισι, τῷ Δεσπότη τῆς ζωῆς, διό; αὐτῆς βραβεύοντι ἡμῖν, ἀτελεύτητον ζωὴν καί, τὴν Ἀνάστασιν.

Θεοτοκίον

Τὸν εαυτῆς δεξαμένη Δημιουργόν, ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός, ὑπὲρ νοῦν σαρκούμενον Ἀγνή, τῶν κτισμάτων ἀληθῶς ἐδείχθης Δέσποινα.

Κανὼν τῆς Αναλήψεως

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. α' Τῷ Σωτήρι Θεῷ

Ἄσωμεν πάντες λαοί, τῷ ἐπὶ ὠμῶν Χερουβὶμ ἀναλ ἠφθέντι, μετὰ δόξης Χριστῷ, καὶ συγκαθίσαντι ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρός, Ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Τῷ οφθέντι Θεῷ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινά, καὶ νόμον δόντι τῷ θεόπτη Μωσῇ, τῶν Ἐλαιῶν ἐκ τοῦ ὄρους ἀναληφθέντι σαρκί, αὐτῷ πάντες ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Τὸν μεσίτην Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων Χριστόν, χοροὶ Ἀγγέλων θεασάμενοι, μετὰ σαρκὸς ἐν υψίστοις ἐξεπλήττοντο, συμφώνως δὲ ἀνέμελπον, ὕμνον ἐπινίκιον.

Θεοτοκίον

Ἀχραντε Μήτηρ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ γεννήτορος, μὴ ἐκφοιτήσαντα Θεόν, ἀπαύστως πρέσβευε, ἐκ πάσης περιστάσεως, σῶσαι οὓς ἐπλάσεν.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Πατέρων Ἦχος πλ. β' Οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὸν πρῶτον ὑμνῶ, σύλλογον τῶν Ποιμένων.

Ὡδὴ α' Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας

Τὴν τῶν ἁγίων Πατέρων ἀνευφημῶν, παναγίαν Σύνοδον, τὸ πανάγιον αὐτῆς, ἐν ἐμοὶ χρησμώδημα βοῶν, ἱκετεύω σε Χριστέ διαφυλάττεσθαι.

Οἱ θεοφόροι Πατέρες ὡς ἀστραπαί, συνελθόντες σήμερον, σέ Χριστέ μονογενή, τῷ Πατρὶ συνάναρχον Υἱόν, ὡμολόγησαν τρανῶς καὶ ὁμοούσιον.

Νύμφης σου τής Εκκλησίας οι ευκλείς, νυμφοστόλοι Δέσποτα, τόν τής πίστεως σαφώς, ορισμόν εκθέμενοι, χρυσούν, ὡσπερ κόσμον ευπρεπή, ταύτην εκόσμησαν.

Θεοτοκίον

Πεποικιλμένη τή δόξη τή θεϊκή, η σεπτή Βασίλισσα, τώ Υιώ τώ εαυτής, καί Θεώ παρίσταται ἡμίν, σωτηρίαν ψυχικήν καθικετεύουσα.

Καταβασία

- Θεῖω καλυφθεῖς ο βραδύγλωσσος γνόφω
- Ερρητόρευσε τόν θεόγραφον νόμον.
- Ἰλύν γάρ εκτινάξας ὁμματος νόου,
- Ορά τόν ὄντα, καί μυεῖται Πνεύματος
- Γνώσιν, γεραίρων ενθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Ωδή γ#39; Ο Ειρμός

Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου Αγαθέ, καί στερεώσας ἡμάς, εν τή πέτρα τής ομολογίας σου.

Θεόν σταυρούμενον σαρκί, καθορώσα η κτίσις, διελύετο φόβω, ἀλλά τή συνεκτική, παλάμη τοῦ δι#39; ἡμάς σταυρωθέντος, κραταιῶς συνείχετο.

Δόξα...

Θανάτω θάνατος λυθεῖς, κείται δέλαιος ἄπνους, της ζωής γάρ μή φέρων, τήν ένθεον προσβολήν, νεκρούται ο ισχυρός, καί δωρεῖται πάσιν η Ανάστασις.

Καί νύν ... Θεοτοκίον

Τού θείου τόκου σου Αγνή, πάσαν φύσεως τάξιν, υπερβαίνει τό θαύμα, Θεόν γάρ υπερφυώς, συνέλαβες εν γαστρί, καί τεκούσα μένεις αειπάρθενος.

Τής Αναλήψεως

Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου

Ανέπτῃς ζωοδότα Χριστέ, πρὸς τόν Πατέρα καί ανυψώσας, ἡμῶν τό γένος φιλόανθρωπε, τή αφάτῳ ευσπλαγχνία σου.

Αἱ τάξεις τών Αγγέλων Σωτήρ, βροτεῖαν φύσιν θεασάμεναι, συνανιούσάν σοι, ἀπαύστως, εκπληττόμεναι ανύμνουν σε.

Εξίσταντο Αγγέλων χοροί, Χριστέ ορώντες μετὰ σώματος, ἀναληφθέντα, καί ανύμνουν, τήν αγίαν σου Ανάληψιν.

Θεοτοκίον

Ικέτευε, απαύστως Αγνή, τόν προελθόντα εκ λαγόνων σου, ρυσθήναι πλάνης Διαβόλου, τούς υμνούντάς σε Μητέρα Θεού.

Τών Πατέρων

Ουκ ἔστιν ἅγιος

Ροήν καί πάθος καί τομήν, Ἄρειος ο παράφρων, τή γεννήσει τή θεία, δυσσεβώς ο ασεβής, προσάπτων τώ τμητικώ, τών Πατέρων ξίφει αποτέμνεται.

Ὡς πάλαι θεῖος Ἀβραάμ, στρατευόμενοι πάντες, οἱ σεπτοὶ θεηγόροι, τούς εχθρούς σου αγαθέ, τούς μανιώδεις τή σή, δυναστεία κραταιώς απώλεσαν.

Τό πρώτον ἄθροισμα τών σών, κροτηθέν Ιερέων, ομοούσιον Σώτερ, σε τώ ανάρχω Πατρί, καί ποιητή τού παντός, γεννηθέντα ευσεβώς εκήρυξαν.

Θεοτοκίον

Ου σθένει λόγος σε βροτών, ουδέ γλώσσα Παρθένε, ευφημεῖν σε αξίως, εκ σου γάρ άνευ σποράς, ο ζωοδότης Χριστός, σαρκωθῆναι Πάναγνε ηυδόκησεν.

Καταβασία

- Ἐρρηξε γαστρός ητεκνωμένης πέδας,
- Ὑβριν τε δυσκάθεκτον ευτεκνουμένης,
- Μόνη προσευχή τής προφήτιδος πάλαι,
- Ἄννης, φερούσης πνεύμα συντετριμμένον,
- Πρός τόν δυνάστην καί Θεόν τών γνώσεων.

Κοντάκιον τής Αναλήψεως

Ἦχος πλ. δ'

Τήν υπέρ ημών πληρώσας οικονομίαν, καί τά επί γῆς ενώσας τοῖς ουρανίοις, ανελήφθης εν δόξῃ, Χριστέ ο Θεός ημών, ουδαμόθεν χωριζόμενος, ἀλλά μένων ἀδιάστατος, καί βοών τοῖς αγαπώσί σε, Εγώ ειμι μεθ' υμών, καί ουδεῖς καθ' υμών.

Καθίσματα τών Πατέρων

Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Φωστήρες υπέρλαμπροι, τής αληθείας Χριστού, τώ κόσμῳ εδείχθητε, επί τής γῆς αληθώς, Πατέρες μακάριοι, τήξαντες τάς αιρέσεις, τών δυσφήμων γλωσσάλγων, σβέσαντες τάς φλογώδεις, τών βλασφημίων συγχύσεις, διό ως Ιεράρχαι Χριστού, πρεσβεύσατε σωθῆναι ημάς.

Δόξα... Τών αυτών

Ἦχος ο αὐτός Ο υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τῶν Νικαέων ἡ λαμπρά πόλις σήμερον, ἐκ πάσης γῆς πρὸς αὐτὴν συνεκάλεσε, τριακοσίους δέκα καὶ οκτὼ Ἀρχιερεῖς, κατὰ τοῦ λαλήσαντος, βλασφημίαν Ἀρείου, καὶ κατασμικρύναντος τῆς Τριάδος τὸν ἕνα, Υἱὸν καὶ Λόγον ὄντα τοῦ Θεοῦ, ὃν καθελόντες τὴν Πίστιν ἐκράτουναν.

Καὶ νῦν... Τῆς Αναλήψεως Ὅμοιον

Ο ἀνελθὼν εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης, καὶ συγκαθίσας τῷ Πατρὶ δεξιόθεν, οὐ οὐδαμῶς κεχώρισαι, φιλάνθρωπε Χριστέ Πνεῦμα δέ τό ἅγιον, τοῖς σοφοῖς Μαθηταῖς σου, πέμψειν υποσχόμενος, καὶ ἡμῶν καταυγάσας, τάς διανοίας δίδου φωτισμόν, ὡς ἂν ἀπαύστως ὑμνῶμέν σε Δέσποτα.

Ωδή δ' Ο Εἰρμός

Χριστός μου δύναμις, Θεός καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνα κράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ εορτάζουσα.

Τό ξύλον ἦνθησε, Χριστέ τῆς ὄντως ζωῆς, ὁ Σταυρός γάρ ἐπάγη, καὶ ἀρδευθεῖς, αἵματι καὶ ὕδατι, ἐξ ἀκηράτου σου πλευράς, τὴν ζωὴν ἡμῖν ἐβλάστησεν.

Οὐκ ἐτι ὅφεις μοι ψευδῶς, τὴν θέωσιν υποβάλλει, Χριστός γάρ ὁ θεουργός, τῆς ἀνθρώπων φύσεως, νῦν ἀκωλύτως τὴν τρίβον, τῆς ζωῆς μοι ἀνεπέτασεν.

Θεοτοκίον

Ὡς ὄντως ἀφθεγκτα, καὶ ἀκατάληπτα, τά τῆς σῆς Θεοτόκε θεοπρεπούς, πέφυκε κυήσεως, τοῖς ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, αἰσιπάρθενε μυστήρια.

Τῆς Αναλήψεως

Εἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς, τὸν Παράκλητον ἡμῖν ἐκ τοῦ Πατρός ἀποστείλαι, διό βοῶμεν, Δόξα Χριστε τῇ Αναλήψει σου.

Ὡς ἀνήλθεν ὁ Σωτὴρ, πρὸς τὸν Πατέρα σὺν σαρκί, κατεπλάγησαν αὐτῷ, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, καὶ ἐβόησαν, Δόξα Χριστέ τῇ ἀναλήψει σου.

Αἱ τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, ταῖς ἀνωτέραις ἐβόων, Πύλας ἄρατε Χριστῷ, τῷ ἡμετέρῳ Βασιλεῖ, ὃν ἀνυμνούμεν, ἅμα σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Παρθένος έτεκε, καί τά μητέρων ουκ έγνω, αλλά Μήτηρ μέν
εστι, Παρθένος δέ διέμεινεν, ήν ανυμνούντες, Χαίρε Θεοτόκε,
κραυγάζομεν.

Τών Πατέρων

Χριστός μου δύναμις

Νοθεύσας Άρειος, φρενί αγνώμονι, τήν ορθόδοξον πίστιν ταίς
πατρικαίς, ψήφοις εξωστράκισται, τής Εκκλησίας σεσηπός, ώσπερ
μέλος ο δυσώνυμος.

Υπέρ σου Δέσποτα, αγωνιζόμενος, ο χορός τών Πατέρων, σου
τούς εχθρούς, άγαν ετροπώσατο, καί συμφυή σε τώ Πατρί, καί τώ
Πνεύματι εδόξασε.

Μεσίτης γέγονας, Θεός καί άνθρωπος, τού Θεού καί
ανθρώπων, όθεν Χριστέ, δύο σε ταίς φύσεσιν, ένα γνωρίζοντες Υιόν,
οι θεόφρονες εκήρυξαν.

Θεοτοκίον

Νεκρόν με έδειξε, φυτού απόγευσις, τής ζωής γάρ τό ξύλον εκ
σου φανέν, Πάναγνε ανέστησε, καί Παραδείσου τής τρυφής,
κληρονόμον με κατέστησεν.

Καταβασία

- Άναξ ανάκτων, οίος εξ οίου μόνος,
- Λόγος προελθών Πατρός εξ αναιτίου,
- Ισοσθενές σου Πνεύμα τοίς Αποστόλοις,
- Νημερτές εξέπεμψας ως ευεργέτης,
- Άδουσι, Δόξα τώ κράτει σου Κύριε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Τώ θείω φέγγει σου Αγαθέ, τάς τών ορθριω ζόντων σοι ψυχάς,
πόθω καταύγασον, δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν,
εκ ζόφου τών πταισμάτων ανακαλούμενον.

Υποχωρεί μοι τά Χερουβίμ, νύν, καί η φλογί νη ρομφαία,
Δέσποτα, νώτά μοι δίδωσι, σέ ιδόντα Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν,
Ληστή οδοποιήσαντα τόν Παράδεισον.

Ουκέτι δέδοικα τήν εις γήν, Δέσποτα Χριστέ, υποστροφήν, σύ
γάρ εκ γής με ανήγαγες, επιλελησμένον, δι' ευσπλαγχνίαν
πολλήν, πρός ύψος αφθαρσίας τή Αναστάσει σου.

Θεοτοκίον

Τούς Θεοτόκον σε εκ ψυχής, Δέσποινα τού κόσμου αγαθή, ομολογούντας διάσωσον, σέ γάρ προστασίαν ακαταμάχητον, κекτήμεθα τήν όντως Θεογεννήτριαν.

Τής Αναλήψεως

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Πληρώσας ευφροσύνης τά σύμπαντα, ελεήμον, ταίς άνω δυνάμεσι, μετά σαρκός επεδήμησας.

Αγγέλων αι δυνάμεις αιρόμενον, σέ ιδούσαι, τάς πύλας, εκραύγαζον, τώ Βασιλεί ημών άρατε.

Απόστολοι ιδόντες υψούμενον, τόν Σωτήρα, εν τρόμω εκραύγαζον, Τώ βασιλεί ημών δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον, σαρκί τώ κόσμω εκύησας.

Τών Πατέρων

Τώ θείω φέγγει σου

Ωπαίοι πόδες ως αληθώς, σέ τών κηρυττόνται των τήν ειρήνην, τήν πάντα νούν υπερέχουσαν, πάντων τών Αγγέλων, καί τών ανθρώπων Χριστέ, καί πλήθει τής ειρήνης κόσμον συνάπτουσαν.

Σοφίαν δύναμιν τού Πατρός, Λόγον ενυπόστατον Χριστέ, σέ συνελθόντες εκήρυξαν, οι τής Παναγίας ιερωσύνης σεπτώς, τώ νόμω σφραγισθέντες θείοι Διδάσκαλοι.

Υδάτων νάματα καθαρά, τής διδασκαλίας τού Χριστού, τήν Εκκλησίαν ποτίσαντες, επί τών υδάτων της αναπαύσεως νύν, τρυφάτε δι' αιώνας αγαλλιώμενοι.

Θεοτοκίον

Λυχνίαν πάναγνε φαεινήν, πάσιν απαυγάζουσαν Χριστόν, δικαιοσύνης τόν Ήλιον, σέ ειδότες, μόνη Θεογεννήτορ αγνή, τήν σήν νύν προστασίαν επικαλούμεθα.

Καταβασία

- Λυτήριον κάθαρσιν αμπλακημάτων,
- Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
- Ω τέκνα φωτόμορφα τής Εκκλησίας.
- Νύν εκ Σιών γάρ εξελ ήλυθε νόμος,
- Η γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου, Πολυέλεε.

Σταυρούμενος Δέσποτα, τοίς μέν ήλοις τήν αράν, τήν καθημών εξήλειψας, τή δέ λόγχη νυττόμενος τήν πλευράν, Αδάμ τό χειρόγραφον, διαρρήξας, τόν κόσμον ηλευθέρωσας.

Αδάμ κατενήνεκται, δι' απάτης πτερνισθείς, πρός τό του Άδου βάραθρον, αλλ' ο φύσει Θεός τε καί συμπαθής, κατήλθες πρός έρευναν, καί επ' ώμων βαστάσας συνανέστησας.

Θεοτοκίον

Η πάναγνος Δέσποινα, η τεκούσα τοίς βροτόν κυβερνήτην Κύριον, τών παθών μου τόν άστατον καί δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καί γαλήνην παράσχου τή καρδιά μου.

Τής Αναλήψεως

Εκύκλωσέ με άβυσσος

Εσκίρτησαν Απόστολοι, ορώντες μετάρσιον σήμερον, τόν κτίστην αιρόμενον, ελπίδι του Πνεύματος, καί φόβω έκραζον, Δόξα τή ανόδω σου.

Επέστησαν οι άγγελοι, βοώντες Χριστέ, τοίς Μαθηταίς σου, Όν τρόπον κατείδετε, Χριστόν ανερχόμενον, σαρκί ελεύσεται, δίκαιος πάντων κριτής.

Ως είδόν σε Σωτήρ ημών, δυνάμεις αι ουράνιαι, εις ύψος αιρόμενον σύσσωμον, εκραύγαζον λέγουσαι, Μεγάλη Δέσποτα, η φιλανθρωπία σου.

Θεοτοκίον

Βάτον σε ακατάφλεκτον, καί όρος καί κλίμακα έμψυχον, καί πύλην ουράνιον, αξίως δοξάζομεν, Μαρία ένδοξε, ορθοδόξων καύχημα.

Τών Πατέρων

Τού βίου τήν θάλασσαν

Παθείν ου δεδύνηται, ζιζανίων ο σπορεύς, τό τής προνοίας άφατον, τής μανίας επώνυμος ο κληθείς, Ιούδαν ζηλώσας γάρ, ως εκείνος ερράγη ο παμπόνηρος.

Ο θείος κατάλογος, τών Πατέρων ο σεπτός, μονογενές απαύγασμα, τής ουσίας εκλάμψαν τής Πατρικής, κηρύττει σε Δέσποτα, καί πρό πάντων γεννηθέντα Υιόν.

Γαστήρ διαρρήγνυται, κατά λόγον η πηγή, τήν θολεράν καί άποτον, αιρέσεων πηγάσασα δυσσεβών, αρότρω δεήσεως, Ιερέων ενθέων προμηθέστατα.

Θεοτοκίον

Ο μέγας προέγραψεν, εν Προφήταις Μωϋσής, σέ κιβωτόν καί τράπεζαν, καί λυχνίαν, καί στάμνον συμβολικώς, σημαίνων τήν σάρκωσιν, τήν εκ σου του Υψίστου Μητροπάρθενε.

Καταβασία

- Ιλασμός ημίν Χριστέ καί σωτηρία,
- Ο Δεσπότης έλαμψας εκ τής Παρθένου,
- Ίν ως Προφήτην θηρός εκ θαλαττίου,
- Στέρνων Ιωνάν, τής φθοράς διαρπάσης,
- Όλον τόν Αδάμ, παγγενή πεπτωκότα.

Κοντάκιον

Έχος πλ. δ'

Αποστόλων τό κήρυγμα, καί τών Πατέρων τά δόγματα, τή Εκκλησία μίαν τήν πίστιν εκράτυνεν, ή καί χιτώνα φορούσα τής αληθείας, τόν υφαντόν εκ τής άνω θεολογίας, ορθοτομεί καί δοξάζει, τής ευσεβείας τό μέγα μυστήριον.

Ο Οίκος

Εν υψηλώ κηρύγματι τής του Θεού Εκκλησίας, ακούσωμεν βοώσης, ο διψών, ερχέσθω καί πινέτω, ο κρατήρ, όν φέρω, κρατηρ εστι τής σοφίας, τούτου τό πόμα αληθείας λόγω κεκέρακα, ύδωρ ου προχέων αντιλογίας, αλλ' ομολογίας, ής πίνων ο νύν Ισραήλ, Θεόν ορά φθεγγόμενον, ίδετε, ίδετε, ότι αυτός εγώ ειμι, καί ουκ ηλλοίωμαι, εγώ Θεός πρώτος, εγώ καί μετά ταύτα, καί πλήν εμού άλλος ουκ έστιν όλως, Εντεύθεν οι μετέχοντες πλησθήσονται, καί αιnéσουσι, τής ευσεβείας τό μέγα μυστήριον.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή εβδόμη από του Πάσχα, τήν εν Νικαία πρώτην Οικουμενικήν Σύνοδον εορτάζομεν, τών τριακοσίων δέκα καί οκτώ θεοφόρων Πατέρων.

Στίχοι

- Πόλου νοητού αστέρες σελασφόροι.
- Ακτίσιν υμών φωτίσαι τέ μοι φρένας.

Κατά Αρείου

- Ξένον τόν Υιόν Πατρός ουσίας λέγων,

· Ἄρειος, ἦτω τῆς Θεοῦ δόξης ξένος.

Ταῖς τῶν αγίων τριακοσίων δέκα καί οκτώ θεοφόρων Πατέρων πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός ημῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' 39; Ο Εἰρμός

Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον, εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς Οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τόν τύραννον ἐπέισε βοάν, Εὐλογητός εἰ ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ημῶν.

Οδυρόμενος τῷ πάθει σου ο ἥλιος, ζόφον περιεβάλλετο, καί ἐν ἡμέρα ἐπὶ πάσαν Δέσποτα τήν γήν, τό φῶς συνεσκότασε βοών, Εὐλογητός εἰ ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ημῶν.

Ἡμφιάσατο Χριστέ τή καταβάσει σου, φέγγος τά καταχθόνια, ο Προπάτωρ δέ θυμηδίας ἐμπλεως οφθείς, χορεύων ἐσκίρτησε, βοών, Εὐλογητός εἰ ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ημῶν.

Θεοτοκίον

Διά σου Μήτηρ Παρθένε φῶς ἀνέτειλε, πάση τῇ οἰκουμένην φαιδρόν, τόν γάρ κτίστην σύ τῶν ἀπάντων τέτοκας Θεόν, ὃν αἰτήσαι Πάναγνε ἡμῖν, καταπεμφθῆναι τοῖς πιστοῖς τό μέγα ἔλεος.

Τῆς Αναλήψεως

Ο ἐν καμίνῳ πυρός

Ο ἐν νεφέλῃ φωτός, ἀναληφθεὶς καί σῶσας κόσμον, εὐλογητός ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ημῶν

Επὶ τῶν ὠμων Χριστέ τήν πλανηθείσαν ἄρας φύσιν, ἀναληφθεὶς, τῷ Θεῷ καί Πατρί προσήγαγες.

Ο ἀνελθὼν ἐν σαρκί, πρὸς τόν ἀσώματον Πατέρα, εὐλογητός ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ημῶν.

Θεοτοκίον

Ο ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ἦν Θεοτόκον ἀπειργάσω, εὐλογητός ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ημῶν.

Τῶν Πατέρων

Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Νενικήκατε μανίας τόν ἐπώνυμον, Ἄρειον, τόν μανέντα δεινῶς, καί λαλήσαντα εἰς τό ὕψος ἀδίκῃ Θεοῦ, Υἱὸν γάρ ἡρνήσατο βοάν, Εὐλογητός εἰ ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ημῶν.

Τόν Υἱόν βροντῆς μιμούμενοι θεσπέσιοι, Λόγον Πατρί συνάναρχον, καί ομόθρονον, πυριμόρφοις στόμασιν ὑμῶν, τούς πάντας διδάσκετε βοάν, Εὐλογητός εἰ ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ημῶν.

Ως υπόπτεροι τώ Λόγω βοηθήσαντες, ήκετε θεομακάριστοι, οικουμένης γάρ εκ περάτων ήθροισεν υμάς, τό Πνεύμα τό άγιον βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Νεανίας τρείς η κάμιнос ουκ έφλεξε, γέννησιν προτυπούσα τήν σήν, τό γάρ θείον πύρ σε μή φλέξαν, ώκησεν εν σοί, καί πάντας εφώτισε βοάν, Ευλογημένη η Θεόν σαρκί κυήσασα.

Καταβασία

- Σύμφωνον εθρόησεν οργάνων μέλος,
- Σέβειν τό χρυσότευκτον άψυχον βρέτας.
- Η τού Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις,
- Σεβασμιάζει τού βοάν, Τριάς μόνη,
- Ισοσθενής, άναρχος, Ευλογητός εί.

Ωδή η#39; Ο Ειρμός

Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ιουδαίων τόν πάλαι προφητοκτόνον λαόν, Θεοκτόνον ο φθόνος νύν απειργάσατο, σέ επί Σταυρού αναρτήσαντα Λόγε Θεού, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ουρανίους αψίδας ου καταλέλοιπας, καί εις Άδου φοιτήσας, όλον συνήγειρας, κείμενον Χριστέ, εν σαπρία τόν άνθρωπον, σέ υπερυψούντα εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Εκ φωτός φωτοδότην Λόγον συνέλαβες, καί τεκούσα αφράστως τούτον δεδόξασαι, Πνεύμα γάρ εν σοί, Κόρη θείον εσκήνωσεν, όθεν σε υμνούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Τής Αναλήψεως

Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων

Τόν εν δυσί ταίς ουσίαις, αναστάντα ζωοδότην Χριστόν, εις ουρανούς μετά δόξης, καί Πατρί συγκαθεζόμενον, ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν εκ δουλείας τήν κτίσιν, τών ειδώλων λυτρωσάμενον, καί παραστήσαντα ταύτην, ελευθέραν τώ ιδίω Πατρί, σέ Σωτήρ υμνούμεν, καί σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν τή αυτού καταβάσει, καθελόντα τόν αντίπαλον, καί τή αυτού αναβάσει, ανυψώσαντα τόν άνθρωπον, ιερείς υμνείτε, λαός

υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ υπερτέρα, ανεδείχθης Θεοτόκε, εν τή γαστρί σου τόν τούτοις, εποχούμενον βαστάσασα, όν σύν Ασωμάτοις, βροτοί δοξολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τών Πατέρων

Εκ φλογός τοίς οσίοις

Πυρσωθέντες ακτίσι τής σής θεότητος, οι χρηστοί σου Ποιμένες σέ ωμολόγησαν, γενεσιουργόν τών απάντων καί Κύριον, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ο χορός τών Ποιμένων ο παναοίδιμος, αθροισθείς θεοφρόνως Τριάδα άκτιστον, νύν θεολογών, πάντας διδάσκει βοάν, Σέ υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ιεράρχαι ποιμένες οι αξιάγαστοι, τήν Χριστού Εκκλησίαν, καταφωτίζουνσιν, άλλοι αλλαχού ταύτην καταφαιδρύναντες, καί υπερυψούντες εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μυστικώς εν εικόσι προεθεάσαντο, οι Προφήταί σε πάντες Λόγον κυήσουσιν, σάρκα γάρ εκ σου λαβών ούτος προήλθε διπλούς, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

- Λύει τά δεσμά, καί δροσίζει τήν φλόγα,
- Ο τρισσοφεγγής τής θεαρχίας τύπος.
- Υμνούσι Παίδες, ευλογεί δέ τόν μόνον,
- Σωτήρα καί παντουργόν ως ευεργέτην,
- Η δημιουργηθείσα σύμπασα κτίσις.

Ωδή θ#39; Ο Ειρμός

Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δε Πάναγνε, ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς σέ μακαρίζομεν.

Παθών αμέτοχος σύ διέμεινας, Λόγε Θεού, σαρκί προσομιλήσας τοίς πάθεσιν, αλλά λύεις τών παθών τόν άνθρωπον, πάθεσι χρηματίσας, πάθος, Σωτήρ ημών, μόνος γάρ υπάρχεις απαθής καί παντοδύναμος.

Φθοράν θανάτου καταδεξάμενος, διαφθοράς ετήρησας τό σώμά σου άγευστον, η δέ σή ζωοποιός καί θεία ψυχή, Δέσποτα εν

τῷ Ἄδῃ οὐ καταλέλειπται, ἀλλ' ὥσπερ ἐξ ὕπνου ἀναστάς, ἡμᾶς συνήγειρας.

Τριαδικόν

Πατέρα, Υἱόν συνάναρχον, πάντες βροτοί, ἐν χεῖλεσιν ἀγνοίς μέν δοξάζομεν, τήν δέ ἀρρητον καί υπερένδοξον, Πνεύματος παναγίου, δύναμιν σέβομεν, μόνη γάρ ὑπάρχει πανσθενής Τριάς ἀχώριστος.

Τῆς Αναλήψεως

Σέ τήν υπέρ νούν

Σέ τόν λυτρωτήν τοῦ κόσμου, Χριστόν τόν Θεόν, οἱ Απόστολοι βλέποντες, ἐνθέως υψούμενον, μετὰ δέους σκιρτώντες ἐμεγάλυνον.

Σοῦ τήν θεωθεῖσαν σάρκα, ορώντες Χριστέ, ἐν τῷ ὕψει οἱ Ἄγγελοι, ἀλλήλοις διένευον, Ἀληθῶς οὗτός ἐστιν ὁ Θεός ἡμῶν.

Σε τῶν ἀσωμάτων τάξεις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐν νεφέλαις αἰρόμενον, ἰδούσαι ἐκραύγαζον, Τῷ τῆς δόξης Βασιλεῖ, πύλας ἀρατε.

Θεοτοκίον

Θεοτόκε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὃν ἐκύησας σήμερον, ἐκ γῆς ἀνιπτάμενον, σὺν Ἀγγέλοις ορώσα ἐμεγάλυνες.

Τῶν Πατέρων

Θεόν ἀνθρώποις

Εὐρών συμμάχους ὑμᾶς συνήθροισε, τῇ κραταίᾳ δυνάμει καθοπλίσας τοῦ Πνεύματος, ὁ Πατρί συνάναρχος καί σύνθρονος, Λόγος ὁ πρό αἰώνων, ὃν νῦν Πανίεροι, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς, αἰεὶ δοξάζετε.

Νομήν Ἀρείου δεινῆς αἰρέσεως, ὡς ἱατροί ψυχῶν τε καί σωμάτων ἐστήσατε, ἱερώς τῆς πίστεως τό Σύμβολον, πάσιν ἐκτεθεικότες, ὁ νῦν κατέχοντες, μνήμην τήν ὑμῶν, Ἱεουργοί, αἰεὶ δοξάζομεν.

Ὡς φῶς ὑπάρχων, Χριστέ, πανάχραντον, τῆς τῶν παθῶν ἀχλύος τήν ψυχὴν μου ἐκλύτρωσε, ταῖς πρεσβείαις Δέσποτα τῶν σῶν λειτουργῶν, τῶν νῦν σε κηρυζάντων, ἀναρχον, ἀκτιστον, κτίστην τε τῶν ὅλων, καί Θεόν Πατρί συνάναρχον.

Θεοτοκίον

Νεκροῖς ἀνάστασις νῦν δεδῶρηται, διὰ τῆς σῆς ἀφράστου καί ἀρρήτου κυήσεως, Θεοτόκε Δέσποινα, ζωὴ γάρ ἐκ σοῦ, σάρκα

περικειμένη, πάσιν εξέλαμψε, καί τό τού θανάτου αμειδές σαφώς διέλυσεν.

Καταβασία

- Χριστός Ἀνασσα, μητροπάρθενον κλέος.
- Ἄπαν γάρ ευδίνητον εύλαλον στόμα,
- Ρητρεύον, ου σθένει σε μέλπειν αξίως.
- Ἰλλιγιά δέ νούς, άπας σου τόν τόκον
- Νοείν, όθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Τό, Ἅγιος Κύριος, ο Θεός ημών εκ γ'

Εξαποστειλάριον Αναστάσιμον

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Τιβεριάδος θάλασσα, σύν παισί Ζεβεδαίου, `Ναθαναήλ, τώ Πέτρω τε, σύν δυσίν άλλοις πάλαι, καί θωμάν είχε πρόσ άγραν, οί, Χριστού τή προστάξει, εν δεξιόίς χαλάσαντες, πλήθος είλκον ιχθύων, όν Πέτρος γνούς, πρόσ αυτόν ενήχετο, οίς τό τρίτον, φανείς, καί άρτον έδειξε, καί ιχθύν επ' ανθράκων.

Έτερον τών Πατέρων

Γυναίκες ακουτίσθητε

Πατέρων θείων σήμερον, τήν μνήμην εορτάζοντες, ταίς παρακλήσεσι τούτων, δεόμεθα πανοικτίρμον, Πάσης βλάβης αιρέσεων, ρύσαι λαόν σου Κύριε, καί πάντας καταξίωσον, Πατέρα, Λόγον δοξάζειν, καί τό πανάγιον Πνεύμα.

Έτερον τής Αναλήψεως

Μαθητών ορώντων σε ανελήφθης, Χριστέ πρόσ τόν Πατέρα συνεδριάζων, Ἄγγελοι προτρέχοντες εκραύγαζον, Ἄρατε πύλας άρατε, ο Βασιλεύς γάρ ανήλθε, πρόσ τήν αρχίφωτον δόξαν.

Εις τούς Αίνους

Ιστώμεν Στίχους η', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα δ', καί τών Αγίων Πατέρων δ'.

Τά Αναστάσιμα Ἦχος πλ. β'

Ο Σταυρός σου Κύριε, ζωή καί ανάστασις υπάρχει τώ λαώ σου, καί επ' αυτό πεποιθότες, σέ τόν αναστάντα, Θεόν ημών υμνούμεν, ελέησον ημάς.

Η ταφή σου Δέσποτα, Παράδεισον ήνοιξε τώ γένει τών ανθρώπων, καί εκ φθοράς λυτρωθέντες, σέ τόν αναστάντα, Θεόν ημών υμνούμεν, ελέησον ημάς.

Σύν Πατρί καί Πνεύματι, Χριστόν ανυμνήσωμεν, τόν αναστάντα εκ νεκρών, καί πρός αὐτόν εκβοώμεν. Σύ ζωή υπάρχεις, ημῶν καί ανάστασις, ἐλέησον ημᾶς.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ, εκ τάφου καθὼς γέγραπται, συνεγείρας τόν Προπάτορα ημῶν, διό σε καί δοξάζει, τό γένος τῶν ἀνθρώπων, καί ανυμνεῖ σου τήν Ἀνάστασιν.

Τῶν Πατέρων Προσόμοια

Ἦχος πλ. β' Ὁλην ἀποθέμενοι

Ὁλην συγκροτήσαντες, τήν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καί τῷ θείῳ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι, τό μακάριον, καί σεπτόν Σύμβολον, οἱ σεπτοί Πατέρες, θεογράφως διεχάραξαν, ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τόν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καί παναληθῶς ομοούσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδαχαῖς, οἱ ευκλεεῖς καί πανόλβιοι, ὄντως καί θεόφρονες. (Δίς)

Στίχ. Εὐλογητός εἰ Κύριε ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ημῶν.

Ὁλην εἰσδεξάμενοι, τήν νοητήν λαμπηδόνα, τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τό υπερφυέστατον χρησμολόγημα, τό βραχύ ρήματι, καί πολύ συνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, ὡς Χριστοκήρυκες, ευαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογμάτων οἱ μακάριοι, καί τῶν ευσεβῶν παραδόσεων, ἄνωθεν λαβόντες, τήν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καί φωτισθέντες ἐξέθεντο, ὅρον θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Οσίους αὐτοῦ.

Ὁλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐπιστήμην, καί θυμόν κινήσαντες, νύν τόν δικαιοτάτον ἐνδικώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καί λοιμῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Εκκλησίας πληρῶ ἀνιάματος, πεσόντας ὡς πρός θάνατον, καί ὡς τως νοσήσαντας, οἱ θεῖοι Ποιμένες, ὡς δούλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καί τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται ιερώτατοι.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῶν ἁγίων Πατέρων ὁ χορός, εκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν, Πατρός, καὶ Υἱοῦ, καί Πνεύματος ἁγίου, μίαν οὐσίαν ἐδογματίσε καί φύσιν, καί τό μυστήριον τῆς θεολογίας, τρανῶς παρέδωκε τῇ Εκκλησίᾳ, οὐς ευφημοῦντες ἐν πίστει, μακαρίσωμεν λέγοντες, ὦ θεία παρεμβολή, θεηγόροι οπλίται, παρατάξεως Κυρίου, ἀστέρες πολύφωτοι, τοῦ νοητοῦ στερεώματος, τῆς μυστικῆς Σιών οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι, τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου, τὰ

πάγχρυσσα στόματα τού Λόγου, Νικαίας τό κάύχημα, οικουμένης αγγλίασμα, εκτενώς πρεσβεύσατε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διά γάρ τού εκ σου σαρκωθέντος, ο Άδης ηχμαλώτισται, ο Αδάμ ανακέκληται, η κατάρα εξωποιοήθημεν, διό ανυμνούντες βοώμεν. Ευλογητός Χριστός ο Θεός ημών, ο ούτως ευδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη

Απόλυσις

Εις τήν πρώτην Ώραν, τό Εωθινόν

Ήχος πλ. β'

Μετά τήν εις Άδου κάθοδον, καί τήν εκ νεκρών ανάστασιν, αθυμούντες, ως εικός, επί τώ χωρισμώ σου, Χριστέ, οι Μαθηταί, πρός εργασίαν ετράπησαν, καί πάλιν πλοία καί δίκτυα, καί άγρα ουδαμού, Αλλά σύ Σώτερ εμφανισθείς, ως Δεσπότης πάντων, δεξιούς τά δίκτυα κελεύεις βαλείν, Καί ήν ο λόγος έργον ευθύς καί πλήθος τών ιχθύων πολύ, καί δείπνον ξένον έτοιμον εν γή, ου μετασχόντων τότε σου τών Μαθητών, καί ημάς νύν νοητώς καταξίωσον εντρυφήσαι, φιλάνθρωπε Κύριε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά, καί οι Μακαρισμοί εις ιβ'.

Τής Οκτωήχου εις δ'

Ήχος πλ. β'

Μνήσθητί μου, ο Θεός ο Σωτήρ μου, όταν έλθης εν τή βασιλεία σου, καί σώσόν με, ως μόνος φιλάνθρωπος.

Διά ξύλου, τόν Αδάμ απατηθέντα, διά ξύλου Σταυρού πάλιν έσωσας, Ληστήν βοώντα, Μνήσθητί μου, Κύριε, εν τή βασιλεία σου.

Άδου πύλας, καί μοχλούς συντρίψας, ζωοδότα, ανέστησας άπαντας, Σωτήρ βοώντας, Δόξα τή Εγέρσει σου.

Μνήσθητί μου, ο τόν θάνατον σκυλεύσας, τή ταφή σου, καί τή Αναστάσει σου, χαράς τά πάντα, πληρώσας ως εύσπλαγχνος.

Τής Αναλήψεως η γ' Ωδή εις δ', καί τών αγίων Πατέρων η ς' Ωδή εις δ'.

Απόστολος καί Ευαγγέλιον τής ημέρας

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, Αινείτε αυτόν εν τοίς υψίστοις. Αλληλούϊα.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά τών Πατέρων γ'

Ήχος πλ. β' Η απεγνωσμένη

Εκ γαστρός ετέχθης πρό εωσφόρου, εκ Πατρός αμήτωρ πρό τών αιώνων, κάν Άρειος κτίσμα σε, καί ου Θεόν δοξάζει, τόλμη συνάπτων σε τόν κτίστην, τοίς κτίσμασιν αφρόνως, ύλην πυρός τού αιωνίου, εαυτώ θησαυρίζων, αλλ' η Σύνοδος η εν Νικαία, Υιόν Θεού σε ανεκήρυξε Κύριε, Πατρί καί Πνεύματι σύνθρονον.

Τίς σου τόν χιτώνα Σώτερ δείλυν, Άρειος σύ έφης, ο τής Τριάδος, τεμών τήν ομότιμον, αρχήν εις διαιρέσεις, ούτος ηθέτησέ σε είναι, τόν ένα τής Τριάδος, ούτος Νεστόριον διδάσκει, Θεοτόκον μή λέγειν, αλλ' η Σύνοδος η εν Νικαία, Υιόν Θεού σε ανεκήρυξε Κύριε, Πατρί καί Πνεύματι σύνθρονον.

Κρημνώ περιπίπτει τάς αμαρτίας, Άρειος ο μύσας τό φώς μή βλέπειν, καί θείω σπαράττεται, αγκίστρω τοίς εγκάτοις, πάσαν εκδούναι τήν ουσίαν, καί τήν ψυχήν βιαίως, άλλος Ιούδας χρηματίσας, τή γνώμη καί τώ τρόπω, αλλ' η Σύνοδος η εν Νικαία, Υιόν Θεού σε ανεκήρυξε Κύριε, Πατρί καί Πνεύματι σύνθρονον.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Τάς μυστικές σήμερον τού Πνεύματος σάλπιγγας, τούς θεοφόρους Πατέρας ανευφημήσωμεν, τούς μελωδήσαντας εν μέσω τής Εκκλησίας, μέλος εναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα μίαν, απaráλλακτον, ουσίαν τε καί θεότητα, τούς καθαιρέτας Αρείου, καί ορθόδόξων προμάχους, τούς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν...

Εν τοίς όρεσι τοίς αγίοις, θεωρούντές σου τάς υψώσεις Χριστέ, τό απαύγασμα τής δόξης τού Πατρός, ανυμνούμέν σου τήν φωτειδή τού προσώπου μορφήν, προσκυνούμέν σου τά Παθήματα, τιμώνεν τήν Ανάστασιν, τήν ένδοξον Ανάληψιν δοξάζοντες, Ελέησον ημάς.

Στιχηρά Προσόμοια τών Πατέρων

Ήχος πλ. β' Όλην αποθέμενοι

Ὅλην συγκροτήσαντες, τήν τῆς ψυχῆς επιστήμην, καί τῷ θεῷ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι, τό μακάριον, καί σεπτόν Σύμβολον, οἱ σεπτοί Πατέρες, θεογράφως διεχάραξαν, ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τόν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καί παναληθῶς ομοούσιον, ταίς τῶν Αποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδαχαίς, οἱ ευκλεεῖς καί πανόλβιοι, ὄντως καί θεόφρονες.

Στίχ. Ευλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὅλην εἰσδεξάμενοι, τήν νοητήν λαμπηδόνα, τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τό υπερφυέστατον χρησμολόγημα, τό βραχύ ρήματι, καί πολύ συνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, ὡς Χριστοκήρυκες, ευαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογμάτων οἱ μακάριοι, καί τῶν ευσεβῶν παραδόσεων, ἄνωθεν λαβόντες, τήν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καί φωτισθέντες, ἐξέθεντο, ὅρον θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Οσίους αὐτοῦ.

Ὅλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν επιστήμην, καί θυμόν κινήσαντες, νύν τόν δικαιοτάτον ἐνδικῶτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καί λοιμῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Εκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καί ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ θεῖοι Ποιμένες, ὡς δούλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καί τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται ἱερώτατοι.

Δόξα... Ἦχος γ#39;

Αποστολικῶν παραδόσεων, ἀκριβεῖς φύλακες γέγονατε, ἅγιοι Πατέρες, τῆς γάρ ἁγίας Τριάδος τό ομοούσιον, ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τό βλάσφημον, συνοδικῶς κατεβάλετε, μεθ#39; ὃν καί Μακεδόνιον, πνευματομάχον ἀπελέγξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχέα, καί Διόσκορον, Σαβέλλιον τε, καί Σεβήρον τόν ἀκέφαλον, ὧν τῆς πλάνης αἰτήσασθε ρυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τόν βίον, ἐν τῇ πίστει φυλάττεσθαι, δεόμεθα.

Καί νύν... Ἦχος πλ. β#39;

Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, τοῦ ἀνυψῶσαι τήν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ, καί ἀποστείλαι Πνεῦμα Παράκλητον, τοῦ ἀγιάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ#39;

Υπερδεδοξασμένος εἰ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ φωστήρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καί δι#39; αὐτῶν πρὸς τήν ἀληθινὴν πίστιν πάντας ἡμᾶς ὁδηγήσας, πολυεύσπλαγχνε δόξα σοι.

Καί τής Εορτής Ἦχος δ'

Ανελήφθης εν δόξη, Χριστέ ο Θεός ημών, χαροποιήσας τούς Μαθητάς, τή επαγγελία τού αγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αυτών διά τής ευλογίας, ότι σύ ει ο Υιός τού Θεού, ο λυτρωτής τού κόσμου.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής

Ἦχος α' Τού λίθου σφραγισθέντος

Αγγέλων θαυμαζόντων, τής ανόδου τό ξένον, καί Μαθητών εκπληττομένων, τό φρικτόν τής επάρσεως, ανήλθες μετά δόξης ως Θεός, καί πύλαι σοι ἐπήρθησαν Σωτήρ, διά τούτο αί δυνάμεις τών ουρανών εθαύμαζον βοώσαι, Δόξα τή καταβάσει σου Σωτήρ, δόξα τή βασιλεία σου.

δόξα τή Αναλήψει σου, μόνε φιλόανθρωπε.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα όμοιον

Τού Ἄδου σκυλευθέντος υπό σου Ζωοδότα, καί κόσμου φωτισθέντος, εν τή σή, Αναστάσει, ανήλθες μετά δόξης ο Σωτήρ, ο πάντα περιέχων τή χειρί, διά τούτο σύν Αγγέλοις σε καί ημείς, δοξάζομεν, βοώντες, Δόξα τή Αναλήψει σου Χριστέ, δόξα τή βασιλεία σου, δόξα τή ευσπλαγχνία σου, μόνε φιλόανθρωπε. **(Δίς)**

Εις τόν Στίχον τών Αίνων

Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος β' Οίκος τού Ευφραθά

Λόγου τοίς Μαθηταίς, πιστοί συνεπαρθώμεν, τών αρετών εις όρη, ως άν Χριστού τήν δόξαν, ιδείν αξιωθείμεν.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

Ἦσχυναν εμφανώς, τήν Μανιχαίων λέσχην, οι νόες οίς ηπόρουν, Χριστού σαφώς δηλούντες, σύσσωμον τήν ανέλευσιν.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ...

Ανάκρουσον Δαυϊδ, γηθόμενος τήν λύραν, αναληφθείς Χριστός γάρ, τοίς πράγμασι τούς λόγους, κυροί τής Προφητείας σου.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Ανελήφθης εν δόξη, εκ τού όρους τών Ελαιών, Χριστέ ο Θεός, ενώπιον τών σών Μαθητών, καί εκάθισας εν δεξιά τού Πατρός, ο τά

σύμπαντα πληρών τή θεότητι, καί απέστειλας αυτοίς Πνεύμα τό
άγιον, τό φωτίζον, καί στηρίζον, καί αγιάζον τάς ψυχάς ημών.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ζ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ΄;

Ήχος δ΄; Έδωκας σημείωσιν

Έπαθες ως άνθρωπος, ο απαθής τή θεότητι, καί ανέστης τριήμερος, σκυλεύσας τόν θάνατον, καί συναναστήσας, πάντας τούς φθαρέντας, καί ανελήλυθας Χριστέ, πρός τόν Πατέρα, επαγγελιάμενος, εκπέμψειν τόν Παράκλητον, τοίς ιεροίς Αποστόλοις σου, Ιησού παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Υμείς τί εστήκατε, πρός ουρανόν ατενίζοντες; οι ορώμενοι Άγγελοι, ως άνθρωποι έλεγον, τοίς τού Λόγου Μύσταις, ούτος, όν οράτε, υπό νεφέλης φωτεινής, αναληφθέντα, αυτός ελεύσεται, όν τρόπον εθεάσασθε, κρίναι τόν κόσμον, ως έφησε, πορευθέντες ούν άπαντα, τά ρηθέντα πληρώσατε.

Μετά τήν εκ τάφου σου, υπέρ κατάληψιν Έγερσιν, παντοδύναμε Κύριε λαβών ούς ηγάπησας, έως Βηθανίας, εξήγαγες Λόγε, καί πρός τό όρος γεγονώς, τού Ελαιώνος, τούτους ηυλόγησας, καί ούτως ανελήλυθας, υποταγέντων Αγγέλων σοι, Ιησού παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ΄;

Ότε παραγένοντας επί τό όρος, Χριστέ τών Ελαιών, Πατρός επιτελέσαι τήν ευδοκίαν, εξέστησαν οι ουράνιοι Άγγελοι, καί έφριξαν οι καταχθόνιοι, παρίσταντο δέ οι Μαθηταί μετά χαράς έντρομοι, ως ελάλεις αυτοίς, ως θρόνος δέ ητοιμάστο εξ εναντίας νεφέλη προσμένουσα, πύλας δέ ο ουρανός διαπετάσας, τώ κάλλει εφάινετο, καί η γή τούς κρυπτήρας ανακαλύπτει, Αδάμ τήν κατάβασιν ως γνωσθήναι, καί τήν αύθις ανάβασιν, Αλλ΄ ίχνη μέν υψούτο, ως υπό χειρός, στόμα δέ μεγάλα ηυλόγει, ως ηκούετο, νεφέλη υπελάμβανε, καί ουρανός ένδον σε υπεδέξατο, Έργον τούτο Κύριε ειργάσω, μέγα καί παράδοξον, εις σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος β΄; Οίκος τού Ευφραθά

Πληρώσας αγαθέ, Πατρός τήν ευδοκίαν, ενώσας τε τά άνω, τοίς κάτω, ανελήφθης, εν δόξη πρός τό πρότερον.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

Ανήλθες πρός τόν σόν, Γεννήτορα οικτίρμον, όθεν ουκ εχωρίσθης, καί ύψωσας τήν κάτω, κειμένην φύσιν Δέσποτα.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ...

Νεφέλη σε φωτός, ανέλαβεν εις ύψος, καί Άγγελοι εν φόβω, καί τρόμω διηκόνουν, τώ θείω σου κελεύσματι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Τήν καταβάσαν φύσιν τού Αδάμ, εις τά κατώτερα μέρη τής γής, ο Θεός καινοποιήσας σεαυτώ, υπεράνω πάσης αρχής καί εξουσίας ανήγαγες σήμερον, ως αγαπήσας γάρ, συνεκάθισας, ως συμπαθήσας δέ, ήνωσας σεαυτώ, ως ενώσας συνέπαθες, ως απαθής παθών δέ, συνεδόξασας, Αλλ' οι Ασώματοι, Τίς εστιν ούτος, έλεγον, ο ωραίος ανήρ; αλλ' ουκ άνθρωπος μόνον, Θεός δέ καί άνθρωπος, τό συναμφότερον τό φαινόμενον, Όθεν έξαλλοι Άγγελοι, εν στολαίς περιϊπτάμενοι, τούς Μαθητάς, Άνδρες, εβόων, Γαλιλαίοι, ός αφ' υμών πεπόρευται, ούτος Ιησούς άνθρωπος Θεός, θεάνθρωπος πάλιν ελεύσετάι, κριτής ζώντων καί νεκρών, πιστοίς δέ δωρούμενος, αμαρτιών συγχώρησιν, καί τό μέγα έλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής

Ήχος β' Τά άνω ζητών

Υπόθεν εις γήν, Χριστέ καταβέβηκας, καί αύθις εκ γής, εις ύψος ανέδραμες, πρός τόν σόν Γεννήτορα, Μαθητών ορώντων σου τήν άνοδον, σύν αυτοίς ούν εορτάζοντες, υμνούμέν σου Σώτερ τήν Ανάληψιν. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος γ'

Τήν ωραιότητα

Ο προαιώνιος Λόγος καί άναρχος, ήν περ ανείληφε, φύσιν ανθρωπίον, θεοποιήσας μυστικώς, σήμερον ανελήφθη, Άγγελοι προτρέχοντες, Αποστόλοις εδείκνυσον, τούτον πορευόμενον, εις ουρανούς μετά δόξης πολλής, αυτώ δέ προσκυνήσαντες, έλεγον, Δόξα Θεώ τώ αναληφθέντι. (Δίς)

Εις τόν Στίχον τών Αίνων

Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Ευφραθά

Οὐ λείψω ορφανούς, οὐς περ ἐγὼ συνήξα, ὁ Κύριος τοῖς φίλοις, ἐλάλει, ἀλλὰ πέμψω, ὑμῖν Πνεῦμα τό ἅγιον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ἄγγελοι τοῖς σοφοῖς, ἐβόων Ἀποστόλοις, ὦ ἄνδρες Γαλιλαῖοι, ὃν τρόπον καθοράτε, αὐτός πάλιν ἐλεύσεται.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῷ...

Κατήλθον ἐν χαρᾷ, ἀπὸ τοῦ Ελαιώονος, οἱ Μαθηταί σου Λόγε, δοξάζοντες, ὑμνούντες, τὴν θείαν σου Ἀνάληψιν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Ὅτε ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός τῶν Μαθητῶν ὁρώντων, αἱ νεφέλαι υπελάμβανόν σε μετὰ σαρκός, πύλαι ἐπήρθησαν αἱ οὐράνιαι, ὁ χορός τῶν Ἀγγέλων ἔχαιρεν ἐν ἀγαλλιάσει, αἱ ἀνώτεραι δυνάμεις ἐκράζον, λέγουσαι, Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καί εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεύς τῆς δόξης, οἱ δέ Μαθηταί ἐκπληττόμενοι ἔλεγον, Μὴ χωρισθῆς ἡμῶν, ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ἀλλὰ πέμψον ἡμῖν τὸν Πνεύμά σου τό πανάγιον, τό οδηγούν καὶ στηρίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'

Ήχος δ' Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Καθορώντων τών θείων σου, Μαθητών ανελήλυθας, εις τά επουράνια καί εκάθισας, εν δεξιά τού Γεννήτορος, ο τούτου αχώριστος, υπερούσιε Υιέ, καί ως είπας απέστειλας, τόν Παράκλητον, ουρανούς επιγείους εκτελούντα, τούς σοφούς καί θεηγόρους, καί ιερούς, Αποστόλους σου.

Εσαρκώθης δι' άφατον, Ιησού αγαθότητα, καί Σταυρόν καί θάνατον, ο αθάνατος, εθελουσίως υπέμεινας, καί αύθις τριήμερος, αναστάς εκ τών νεκρών, μεθ' ημέρας τεσσαράκοντα, ανελήλυθας, όθεν πρώην κατήλθες, ειρηνεύσας, τά επίγεια, καί πάντας, προσαγαγών τώ Γεννήτορι.

Εν νεφέλαις ως είδόν σε, επαιρόμενον Κύριε, οι σοφοί Απόστολοι οδυρόμενοι, καί κατηφείας πληρούμενοι, εβόων σύν δάκρυσι, Μή εάσης ορφανούς, οώς δι' οίκτον ηγάπησας, αλλ' απόστειλον, εφ' ημάς, ως υπέσχου, πανοικτίρμον τό πανάγιόν σου Πνεύμα, φωταγωγούν τάς ψυχάς, ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Δεύτε τών πιστών τό σύστημα, τούς νόας μνηθέντες τών Μαθητών τού Χριστού, άληκτον ύμνον είπωμεν, επί τού Ελαιώνος, ως οι Απόστολοι, μετά Δαυϊδ βοήσωμεν, Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ, Κύριος εν φωνή σάλπιγγος, ίνα ρύσηται τάς φυλάς τών βροτών, εκ τών σκανδάλων τού αλάστορος, καί φωτίση τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον

Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος β' Οίκος τού Ευφραθά

Θαύμα καινοπρεπές! η βρότειος γάρ φύσις, εις ουρανούς ανήλθεν, η ενωθείσα Λόγω, Θεώ τώ παντοκράτορι.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

Έλαμψεν η φαιδρά, καί πάμφωτος ημέρα, τής θείας τού Δεσπότου, εις ουρανούς ανόδου, λαμπρύνουσα τά σύμπαντα.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ...

Ὡσπερ τοῖς Μαθηταῖς, απέστειλας ἐξ ὕψους, τό συμφυές σου Πνεῦμα, καί τῷ λαῷ σου πέμψον, Χριστέ Σωτήρ τήν χάριν σου.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. α'

Κύριε, αναλαμβανομένου σου ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, αἱ στρατιαί τῶν Ἀγγέλων, καί πάντων τῶν Ἀσωμάτων, ἐν ἀγαλλιάσει ἐβόων, ταῖς ἀνωτέραις δυνάμεσιν, Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες υμῶν, καί εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεύς τῆς δόξης, ὁ γάρ θρόνος ὁ χερουβικός, ἀνέλαβέ σε μετὰ σαρκός, Κύριε, δόξα σοι.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Πρός τόν σόν Γεννήτορα παλινδρομήσας, παντουργέ τούς δούλους σου, μή καταλίπης ὀρφανούς, οἱ Μαθηταί ὡς κατείδόν σε, ἀναληφθέντα, ἐβόων φιλάνθρωπε. **(Δίς)**

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ὁμοιον

Οἱ κλεινοί διάκοσμοι τῶν θείων νόων, τόν τῆς δόξης Κύριον, ἀναληφθέντα ἐμφανώς, μετὰ σαρκός θεασάμενοι, Πύλας ἐβόων ἀλλήλοις ἐπάρατε. **(Δίς)**

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰνῶν

Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος πλ. β' Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν Χριστέ, ἐτέχθης ἐκ Παρθένου σαρκί, ἐκουσίως, ὑπομείνας δέ Σταυρόν, τριήμερος ἀνέστης, ἐκ τάφου πανοικτίρμον, συναναστήσας καί ζωώσας ἡμάς.

Στίχ. Πάντα τά ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ορώντων σε Χριστέ ὁ Θεός, τῶν θείων Μαθητῶν ἐμφανώς, ἀνελήφθης, ἀπό γῆς πρός οὐρανόν, καί τούτοις ἐπηγγείλω, ἐκπέμψειν Ζωοδότα, ἐκ τοῦ Πατρός Πνεῦμα τό ἅγιον.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῷ...

Ξενίζεται Ἀγγέλων πληθὺς, τό ξένον τῆς ἀνόδου σου, καί φρικώδες, Ἰησοῦ παμβασιλεύ, καί πύλας οὐρανίους, διαίρειν ἐπεβόων, ταῖς ἀνωτέραις νύν δυνάμεσι.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Τῶν κόλπων τῶν πατρικῶν μή χωρισθεῖς, γλυκύτατε Ἰησοῦ, καί τοῖς ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος συναναστραφεῖς, σήμερον ἀπ' ὅρους τῶν Ἐλαιῶν ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, καί τήν πεσοῦσαν φύσιν ἡμῶν, συμπαθῶς ἀνυψώσας, τῷ Πατρὶ συνεκάθισας, Ὅθεν αἱ οὐράνιαι τῶν ἀσωμάτων τάξεις, τό θαῦμα ἐκπληττόμεναι, ἐξίσταντο θάμβει, καί τρόμῳ συνεχόμεναι, τήν σὴν φιλανθρωπίαν ἐμεγάλυνον, Μεθ' ὧν καί ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, τήν πρὸς ἡμᾶς σου συγκατάβασιν, καί τήν ἀφ' ἡμῶν Ἀνάληψιν δοξολογούμεντες, ἱκετεύομεν λέγοντες, ὁ τούς Μαθητάς καί τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον, χαράς ἀπείρου πλήσας ἐν τῇ σῇ Ἀναλήψει, καί ἡμᾶς ἀξιώσον τῶν ἐκλεκτῶν σου τῆς χαράς, εὐχαίς αὐτῶν, διὰ τό μέγα σου ἔλεος.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'

Ήχος δ' Ο εξ υψίστου κληθείς

Τήν υπέρ πάντων τελέσας σωτηρίαν, τό όρος κατέλαβες τού Ελαιώνος Χριστέ, όθεν ανέπτης ενώπιον, τών Μαθητών σου, εις ουρανούς εν δόξη φερόμενος, διό τό μυστήριον καταπληττόμεναι, ταίς ανωτέραις εκραύγαζον, αι κάτω τάξεις, Άρατε πύλας καί εισελεύσεται, όθεν εξήλθε, τών απάντων, ο βασιλεύων Θεός, ως ηυδόκησε, παραδόξως τώ κόσμω, σωτηρίαν εργασάμενος.

Τών Μαθητών ο χορός σε, ως εώρα, αναλαμβάνόμενον, έλεγε Δέσποτα, Πού νύν απαίρεις τών δούλων σου; καί πού πορεύη, ο εν χερσί συνέχων τά πέρατα; ημείς καταλείψαντες, άπαντα σοί τώ Θεώ, ηκολουθήσαμεν χαίροντες, εις τούς αιώνας, σύν σοί, ελπίδας έχοντες έσεσθαι, μή καταλίπης ορφανους ημάς, ως υπέσχου, Πατήρ, ημών εύσπλαγχνε, τόν Παράκλητον πέμψον, καί Σωτήρα τών ψυχών ημών.

Τελεωτάτην παρέχων ευλογίαν, τοίς φίλοις σου Δέσποτα, εμυσταγώγεις αυτούς, οράτε φίλοι πορεύομαι, πρός τόν Πατέρα, υμίν δέ πέμψω άλλον Παράκλητον, ου καταλείψω γάρ πρόβατα, άπερ συνήξα, ουκ επιλήσομαι ούς ηγάπησα, θείαν εξ ύψους ενδυσάμενοι, δυναστείαν, πορεύεσθαι λέγοντες, επί πάντα τά έθνη, σωτηρίας ευαγγέλια.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ, Κύριος εν φωνή σάλπιγγος, τού ανυψώσαι τήν πεσούσαν εικόνα τού Αδάμ, καί αποστείλαι Πνεύμα Παράκλητον, τού αγιάσαι τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος πλ. β' Αι Αγγελικαί

Ίνα τόν εις γήν, ανυψώσης με πεσόντα, ήλθες επί γής, προσλαβών δέ με συνάγεις, καντεύθεν συνδοξάζεις, συνεδρία τού φύσαντος, πάσας τάς επάρσεις καταρράξας, τού πάλαι με καταβαλόντος, υμνώ Δέσποτα, τόν ακατάληπτον βυθόν, τής φιλανθρωπίας σου.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

Σκίρτησον Αδάμ, συνευφραίνου καί η Εύα, ούς γάρ τή φθορά, ενεδύσασθε χιτώνας, εν Παραδείσω πάλαι, αφθαρσίαν ελπίσαντες, προσλαβών ο πλάσας απορρήτως, μετέβαλεν εις αφθαρσίαν, καί συνύψωσε, καί συνεδρία πατρική, τετίμηκε σήμερον.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ...

Τύραννον εχθρόν, αποστάτην συμπατήσας, σθένει θεϊκώ, ο φορέσας μου τήν φύσιν, ατρέπτως, ασυγχύτως, αμερίστως ανέδραμεν, αύθις σύν αυτή πρός τόν Πατέρα, οιχέσθω τών αιρετιζόντων φληναφήματα, ευσεβοφρόνως δ' οι πιστοί, αυτόν μεγαλύνωμεν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'.

Σήμερον εν ουρανοίς αι άνω δυνάμεις, τήν ημετέραν φύσιν Θεώμεναι, θαυμάζουσαι τού ξένου τρόπου τήν άνοδον, διηπόρουν αλλήλαις λέγουσαι, Τίς ούτος ό παραγενόμενος; Βλέπουσai δέ τόν οικείον Δεσπότην, τάς ουρανίους πύλας αίρειν διεκελεύοντο, Μεθ' όν απαύστως υμνούμέν σε, τόν μετά σαρκός εκείθεν πάλιν ερχόμενον, ως κριτήν τών απάντων, καί Θεόν παντοδύναμον.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Ζ'; **ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ**

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α'. **Στιχολογίαν**

Κάθισμα Ήχος πλ. α'.

Τόν συνάναρχον Λόγον

Κατελθών ουρανόθεν πρός τά επίγεια, καί τήν κάτω κειμένην εν τή τού Άδου φρουρά, συναναστήσας ως Θεός, Αδαμιαίαν μορφήν, τή Αναλήψει σου Χριστέ, ανήγαγες εις ουρανούς, καί θρόνω τώ Πατρικώ σου, συγκάθεδρον απειργάσω, ως ελεήμων καί φιλόανθρωπος (Δίς)

Μετά τήν β'. **Στιχολογίαν**

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'.

Τό προσταχθέν μυστικώς

Επί τού όρους ανελθών τού Ελαιώνος, ο ελεήμων Ιησούς αυτόθεν ήρθης, φωτεινής σε νεφέλης καθυπολαβούσης, ορώντων τών Μαθητών σου από τής γής, βοώντων καί τών Αγγέλων εν ουρανοίς, Φόβω πύλαι επάρθητε, καί γάρ ο μόνος κραταιός, νικήσας τόν αλάστορα, πρός ημάς επεδήμησε. (Δίς)

Εις τόν Στίχον τών Αίνων

Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος πλ. β' Αἱ Αγγελικαί

Ὅλον με Χριστέ, προσλαβόμενος αφράστως, όλω μοι τή σή συνεκράθης θεία φύσει, φυρμόν ουχ υπομείνας, ου τροπήν, ου διαίρεσιν, Δόξα τή φρικτή σου καταβάσει, τώ πάθει καί τή αναστάσει, τή αναβάσει τε, δι' ών η πρίν χαμαιριφής, ανύψωται φύσις ημών.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

Υμείς ίνα τί, βλεφαρίδας ανυψούτε, καί θαμβητικώς τόν αόρατον οράτε; οι Άγγελοί σου Σώτερ ανεβόων τοίς Μύσταις σου, ούτος ο εν δόξη αναβαίνων, ωσαύτως ήξει σαρκοφόρος, πνοήν άπασαν, κρίναι δικαίοις εν ζυγοίς, Θεός ών καί άνθρωπος.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ...

Θρήνου καί χαράς, ο χορός τών Μαθητών σου, επί τή σεπτή, Αναλήψει σου Σωτήρ μου, εσώς εν μεταιχμίω, εν τώ όρει φιλάνθρωπε, Δέσποτα μή λίπης, ανεβόων, ωρφανισμένους σούς οικέτας, αλλ' απόστειλον, Πνεύμα τό θείον, τάς ψυχάς φωτίζον τών δούλων σου.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Ανελήφθης εν δόξη, από γής εις ουρανούς, ο πάντα πληρών τή θεότητι, καί εν δεξιά Πατρός εκάθισας, ο εν αρχή Θεός Λόγος, όθεν αι ουράνιαι δυνάμεις ορώσαι, τοίς Αποστόλοις έμφοβοι έλεγον, Τίني ατενίζετε, βλέποντες εις τόν ουρανόν, ούτος, όν εθεάσάσθε, αυτός πάλιν ελεύσεται μετά δόξης, τού κρίναι πάσαν τήν γήν, καί αποδούναι εκάστω κατά τά έργα αυτού, πρός όν βοήσωμεν, Ακατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Ζ΄; ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Αποδίδεται η τής Α ν α λ ή ψ ε ω ς εορτή

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά ιδιόμελα ε'

Ήχος πλ. β'

Ο Κύριος ανελήφθη εις ουρανοῦς, ἵνα πέμψῃ τόν Παράκλητον τῷ κόσμῳ, οἱ ουρανοὶ ἡτοίμασαν τόν θρόνον αὐτοῦ, νεφέλαι τήν ἐπίβασιν αὐτοῦ, Ἄγγελοι θαυμάζουσιν, ἄνθρωπον ορώντες υπεράνω αὐτῶν, ὁ Πατήρ ἐκδέχεται, ὃν ἐν κόλποις ἔχει συναΐδιον, Τό Πνεῦμα τό ἅγιον κελεύει πάσι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ, Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν, Πάντα τά ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

ὅτι ἀνέβη Χριστός, ὅπου ἦν τό πρότερον. (Δίς)

Κύριε, τή σή, Αναλήψει, ἐξεπλάγησαν τά Θεόν, ἐπὶ Χερουβίμ, θεωρήσαντά σε τὸν νεφελῶν ἀνερχόμενον, τὸν ἐπ' αὐτῶν καθεζόμενον, καὶ δοξάζομέν σε, ὅτι χρηστὸν τό ἐλέός σου, δόξα σοι. (Δίς)

Εν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς υψώσεις Χριστέ, τό ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρός, ἀνυμνούμέν σου τήν φωτειδὴ τοῦ προσώπου μορφήν, προσκυνούμεν σου τὰ παθήματα, τιμῶμεν τήν Ἀνάστασιν, τήν ἐνδοξὸν Ἀνάληψιν δοξάζοντες, ἐλέησον ἡμᾶς. (Δίς)

Κύριε, οἱ Απόστολοι ὡς εἰδόν σε, ἐν νεφέλαις ἐπαιρόμενον, ὀδυρμοῖς δακρύων, ζωοδότα Χριστέ, κατηφείας πληρούμενοι, θρηνοῦντες ἔλεγον, Δέσποτα, μή ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανούς, οὐς δι' οἶκτον ἡγάπησας δούλους σου, ὡς εὐσπλαγχνος, ἀλλ' ἀπόστειλον, ὡς υπέσχου ἡμῖν, τό πανάγιόν σου Πνεῦμα, φωταγωγοῦν τὰς ψυχὰς ἡμῶν. (Δίς)

Κύριε, τῆς οικονομίας πληρώσας τό μυστήριον, παραλαβὼν τοὺς σούς Μαθητάς, εἰς τό ὅρος τῶν Ελαιῶν ἀνελάμβανες, καὶ ἰδοὺ, τό στερέωμα τοῦ ουρανοῦ παρήλθες, ὁ δι' ἐμέ πτωχεύσας κατ' ἐμέ, καὶ ἀναβάς, ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, τό πανάγιόν σου Πνεῦμα ἐξαπόστειλον, φωτίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. (Δίς)

Δόξα... Καὶ νύν...

Τῶν κόλπων τῶν πατρικῶν μή χωρισθεῖς, γλυκύτατε Ἰησοῦ, καὶ τοῖς ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος, συναναστραφείς, σήμερον ἀπ'

όρους τών Ελαιών ανελήφθης εν δόξη, καί τήν πεσούσαν φύσιν ημών συμπαθώς ανυψώσας, τώ Πατρί συνεκάθισας, όθεν αι ουράνιαι τών ασωμάτων τάξεις, τό θαύμα εκπληττόμεναι, εξίσταντο θάμβει, καί τρόμω συνεχόμεναι, τήν σήν φιλανθρωπίαν εμεγάλυνον, Μεθ'' ών καί ημείς οι επί γής, τήν πρός ημάς σου συγκατάβασιν, καί τήν αφ'' ημών Ανάληψιν δοξολογούντες, ικετεύομεν λέγοντες, ο τούς μαθητάς καί τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον, χαράς απείρου πλήσας εν τή σή Αναλήψει, καί ημάς αξίωσον, τών εκλεκτών σου τής χαράς, ευχαίς αυτών, διά τό μέγα σου έλεος.

Εις τόν Σ τ ί χ ο ν

Στιχηρά Ιδιόμελα Ήχος β'

Ετέχθης ως αυτός ηθέλησας, εφάνης, ως αυτός ηβουλήθης, έπαθες σαρκί, ο Θεός ημών, εκ νεκρών ανέστης, πατήσας τόν θάνατον, ανελήφθης εν δόξη, ο τά σύμπαντα πληρών, καί απέστειλας ημίν Πνεύμα θείον, τού ανυμνεΐν καί δοξάζειν σου τήν θεότητα.

Στίχ. Πάντα τα έθνη κροτήσατε χείρας...

Αναλαμβανομένου σου Χριστέ, εκ τού όρους τών Ελαιών, αι δυνάμεις ορώσαι ετέρα τή ετέρα εβόων, Τίς εστιν ούτος; καί φησί πρός αυτάς, Ούτός εστιν ο κραταιός καί δυνάστης, ούτός εστιν ο δυνατός εν πολέμω, ούτός εστιν αληθώς ο Βασιλεύς τής δόξης, Καί ίνα τί αυτού ερυθρά τά ιμάτια; Εκ Βοσόρ ήκει, όπερ εστί, τής σαρκός, Αυτός δέ ως Θεός εν δεξιά καθίσας τής μεγαλωσύνης, απέστειλας ημίν τό Πνεύμα τό άγιον ίνα οδηγήση, καί σώση τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ, Κύριος εν φωνή σάλπιγγος.

Ανελήφθης εν δόξη, εκ τού όρους τών Ελαιών Χριστέ ο Θεός ενώπιον τών σών Μαθητών, καί εκάθισας εν δεξιά τού Πατρός ο τά σύμπαντα πληρών τή θεότητι, καί απέστειλας αυτοίς Πνεύμα τό άγιον, τό φωτίζον, καί στηρίζον, καί αγιάζον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ, Κύριος εν φωνή σάλπιγγος, τού ανυψώσαι τήν πεσούσαν εικόνα τού Αδάμ, καί αποστείλαι Πνεύμα Παράκλητον, τού αγιάσαι τάς ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Ανελήφθης εν δόξη, Χριστέ ο Θεός ημών, χαροποιήσας τούς Μαθητάς, τή επαγγελία τού αγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αυτών

διά τής ευλογίας, ὅτι σύ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.
(Εκ γ)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α΄; Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α΄;

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Αγγέλων θαυμαζόντων, τής ανόδου τό ξένον, καί Μαθητῶν εκπληττομένων, τό φρικτόν τής επάρσεως, ανήλθες μετά δόξης ὡς Θεός, καί πύλαι σοι ἐπήρθησαν Σωτήρ, διά τούτο αἱ δυνάμεις τῶν ουρανῶν εθαύμαζον βοῶσαι, Δόξα τῇ καταβάσει σου Σωτήρ, δόξα τῇ βασιλείᾳ σου, δόξα τῇ Αναλήψει σου, μόνε φιλόνητο.

Μετά τήν β΄; Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ΄;

Τήν ωραιότητα

Ὁ προαιώνιος Θεός καί ἀναρχος, ἦν περ ἀνείληφε, φύσιν ἀνθρώπειον, θεοποιήσας μυστικῶς, σήμερον ἀνελήφθη, Ἄγγελοι προτρέχοντες, Ἀποστόλοις ἐδείκνυσεν, τούτον πορευόμενον, εἰς οὐρανοῦς μετά δόξης πολλῆς, αὐτῷ δέ προσκυνήσαντες ἔλεγον, Δόξα Θεῷ τῷ ἀναληφθέντι.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. α΄;

Τόν συνάναρχον Λόγον

Κατελθὼν οὐρανόθεν εἰς τὰ ἐπίγεια, καί τήν κάτω κειμένην ἐν τῇ τοῦ Ἄδου φρουρᾷ, συναναστήσας ὡς Θεός, Ἀδαμιαίαν μορφήν, τῇ Αναλήψει σου Χριστέ, εἰς οὐρανοῦς ἀναγαγὼν, τῷ θρόνῳ τῷ πατρικῷ σου, συγκάθεδρον ἀπειργάσω, ὡς ἐλεήμων καί φιλόνητος.

Οἱ Κανόνες, ὁ τοῦ Ἦχου πλ. α΄; μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς η΄; καί ὁ τοῦ Ἦχου δ΄; εἰς ς΄; [ἀνεὺ Στίχων]

Κανὼν τοῦ Ἦχου

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ὡδή α΄; Ἦχος πλ. α΄; Ὁ εἰρμός

Τῷ Σωτήρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσῃ λαόν, ποσὶν ἀβρόχοις ὡδήγησαντι, καί Φαραῶ πανστρατιά καταποντίσαντι, αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Ἄσωμεν πάντες λαοὶ τῷ ἐπὶ ὤμων Χερουβὶμ ἀναληφθέντι, μετὰ δόξης Χριστῷ, καὶ συγκαθίσταντι ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Τὸν μεσίτην Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων Χριστόν, χοροὶ Ἀγγέλων θεασάμενοι, μετὰ σαρκὸς ἐν υψίστοις ἐξεπλήττοντο, συμφώνως δὲ ἀνέμελπον, ὕμνον ἐπινίκιον.

Τῷ οφθέντι Θεῷ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινά, καὶ νόμον δόντι τῷ θεόπτη Μωσεῖ, τῶν Ελαιῶν ἐκ τοῦ ὄρους ἀναληφθέντι σαρκί, αὐτῷ πάντες ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Θεοτοκίον

Ἀχραντε Μήτηρ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ γεννήτορος μὴ ἐκφοιτήσαντα Θεόν, ἀπαύστως πρέσβευε, ἐκ πάσης περιστάσεως, σῶσαι οὐς ἐπλασεν.

Κανὼν τοῦ Ἦχου δ'

Οὐ ἡ ἀκροστιχὶς κατ' ἀλφάβητον

Ὡς δὲ τῇ η' καὶ θ' Ὡδὴ

Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης

Ἀνοιξὼ τὸ στόμα μου

Ἀνέστης τριήμερος, ὁ κατὰ φύσιν ἀθάνατος, καὶ ὠφθης τοῖς ἑνδεκά, καὶ πᾶσι τοῖς Μαθηταῖς, καὶ ἀνέδραμες, Χριστέ πρὸς τὸν Πατέρα, νεφέλῃ οχοῦμενος, ὁ τοῦ παντός ποιητής.

Βοᾷ ἐμφανέστατα, ψάλλων Δαυὶδ ὁ θεόπνευστος, Ἀνέβη ὁ Κύριος, πρὸς τὰ οὐράνια, ἐν ἀλαλαγμῷ, καὶ σάλπιγγος ἠχήσει, καὶ πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα ἐφθασε.

Γηράσαντα Κύριε, κόσμον πολλοῖς ἀμαρτήμασι, καίνισας τῷ Πάθει σου, καὶ τῇ Εγέρσει σου, ἀνελήλυθας, οχοῦμενος νεφέλῃ, πρὸς τὰ ἐπουράνια, δόξα τῇ δόξῃ σου.

Θεοτοκίον

Δεσπότην ἐκύησας, πάντων πανάμωμε Δέσποινα, τὸν Πάθος ἐκούσιον καταδεξάμενον, καὶ ἀνελθόντα, πρὸς τὸν αὐτοῦ Πατέρα, ὃν περ οὐ κατέλιπε, κἂν σάρκα εἴληφε.

Καταβασία

Θεῖω καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος γνόφῳ,

Ἐρρητόρευσεν τὸν θεόγραφον νόμον.

Ἰλύν γάρ ἐκτινάξας ὁμματος νόου,

Ὁρᾷ τὸν ὄντα καὶ μυεῖται Πνεύματος,

Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Ωδή γ'· Ο ειρμός

Δυνάμει τού Σταυρού σου Χριστέ, στερέωσόν μου τήν διάνοιαν, εις τό υμνεῖν καί δοξάζειν σου, τήν σωτήριον Ανάληψιν.

Ανήλθες Ζωοδότα Χριστέ, πρός τόν Πατέρα καί ανύψωσας, ημών τό γένος φιλόφρονε, τή αφάτῳ ευσπλαγχνία σου.

Αι τάξεις τών Αγγέλων Σωτήρ, βροτεῖαν φύσιν θεασάμεναι, συνανιούσάν σοι, απαύστως, εκπληττόμεναι ανύμνουν σε.

Εξίσταντο Αγγέλων χοροί, Χριστέ ορώντες μετά σώματος, αναληφθέντα, καί ανύμνουν, τήν αγίαν σου Ανάληψιν.

Τήν φύσιν τών ανθρώπων Χριστέ, φθορά πεσούσαν εξανέστησας, καί τή ανόδῳ σου ύψωσας, καί σαυτῷ ημάς εδόξασας.

Θεοτοκίον

Ικέτευε απαύστως Αγνή, τόν προελθόντα έκ λαγόνων σου, ρυσθῆναι πλάνης Διαβόλου, τούς υμνούντάς σε Μητέρα Θεού.

Άλλος

Τούς σούς υμνολόγους

Επάρατε πύλας ουρανίους, ιδού παραγέγονε Χριστός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, σώμα φορέσας γήϊνον, ταίς ανωτέραις έλεγον, δυνάμεσιν αι κατώτεραι.

Ζητήσας Χριστέ τόν πλανηθέντα, απάτη τού όφεως Αδάμ, ως τούτον ενδυσάμενος, ανήλθες καί εκάθισας, εκ δεξιών ως σύνθρονος, Πατρός, υμνούντων Αγγέλων σε.

Η γή εορτάζει καί χορεύει, αγάλλεται καί ο ουρανός, τή Αναλήψει σήμερον, τού Ποιητού τής κτίσεως, τού προφανώς ενώσαντος, τά διεστώτα βουλήματι.

Θεοτοκίον

Θανάτου τεκούσα καθαιρέτην τόν μόνον αθάνατον Θεόν, Παρθενομήτορ πάναγνε, τούτον αεί ικέτευε, τά θανατούντα πάθη με, απονεκρώσαι καί σώσαί με.

Καταβασία

Έρρηξε γαστρός ητεκνωμένης πέδας,
Υβριν τε δυσκάθεκτον ευτεκνουμένης,
Μόνη προσευχή τής προφήτιδος πάλαι,
Άννης, φερούσης πνεύμα συντετριμμένον,
Πρός τόν δυνάστην καί Θεόν τών γνώσεων.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Επιβάς ἐν νεφέλαις τῶν ουρανῶν, καταλείψας εἰρήνην τοῖς ἐπὶ γῆς, ἀνῆλθες καὶ ἐκάθισας, τοῦ Πατρὸς δεξιόθεν, ὡς ὁμοούσιος τούτῳ υπάρχων καὶ Πνεύματι, ἐν σαρκὶ γὰρ ὤφθης, ἀλλ’ ἄτρεπτος ἐμείνας, ὅθεν ἀναμένεις, συντελείας τὸ πέρας, τοῦ κρίναι ἐρχόμενος, ἐπὶ γῆς κόσμον ἅπαντα, Δικαιοκρίτα Κύριε, φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρούμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων τοῖς δούλοις σου. (Δίς)

Ὡδὴ δ’ ὁ εἰρμός

Εἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν, τῆς δυναστείας τοῦ Σταυροῦ σου, ὡς Παράδεισος ἡνοίγη δι’ αὐτοῦ, καὶ ἐβόησα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς, τὸν Παράκλητον ἡμῖν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀποστεῖλαι, Διὸ βοῶμεν, Δόξα Χριστέ τῇ Ἀναλήψει σου.

Ὡς ἀνῆλθεν ὁ Σωτὴρ, πρὸς τὸν Πατέρα σὺν σαρκί, κατεπλάγησαν αὐτῷ, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, καὶ ἐβόησαν, Δόξα Χριστέ τῇ Ἀναλήψει σου.

Αἱ τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, ταῖς ἀνωτέραις ἐβόων, Πύλας ἀρατε Χριστῷ, τῷ ἡμετέρῳ Βασιλεῖ, ὃν ἀνυμνούμεν, ἅμα σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Ἡ Παρθένος ἔτεκε, καὶ τὰ μητέρων οὐκ ἔγνω, ἀλλὰ Μήτηρ μὲν ἐστί, Παρθένος δὲ διέμεινεν, ἥν ἀνυμνοῦντες, Χαίρε Θεοτόκε κραυγάζομεν.

Ἄλλος

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Ἰησοὺς ὁ Ζωοδότης, προσλαβὼν οὐς ἠγάπησεν Ἐλαιῶν εἰς ὄρος, ἀνείσι, καὶ τούτους εὐλόγησε, καὶ τοὺς πατρώους νεφέλῃ ἐποχοῦμενος κόλπους ἐφθασεν, οὐς οὐδαμῶς καταλέλοιπε.

Κόσμος ὅλος εορτάζει, ορατὸς καὶ ἀόρατος, ἐν ἀγαλλιάσει, Ἄγγελοι σκιρτῶσι καὶ ἄνθρωποι, δοξολογούντες ἀπαύστως τὴν Ἀνάληψιν, τοῦ σαρκὶ ἐνωθέντος ἡμῖν ἀγαθότητι.

Λύσας κράτος τοῦ θανάτου, ὡς ἀθάνατος Κύριος, τὴν ἀθανασίαν, πᾶσιν ἐδωρήσω φιλόανθρωπε, καὶ ἀνελήφθης ἐν δόξῃ καθορώντων σε, τῶν σεπτῶν Μαθητῶν, Ἰησοῦ παντοδύναμε.

Θεοτοκίον

Μακαρία η κοιλία, σού Πανάμωμε γέγονε, τόν γάρ τήν κοιλίαν Ἄδου παραδόξως κενώσαντα, ανερμηνεύτως χωρήσαι κατηξίωσαι, ὃν ικέτευε, σῶσαι ἡμᾶς τοὺς υμνοῦντάς σε.

Καταβασία

Ἀναξ ἀνάκτων, οἶος ἐξ οἴου μόνος
Λόγος προελθών, Πατρός ἐξ ἀναπίου,
Ἰσοσθενές σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις,
Νημερτές ἐξέπεμψας ὡς ευεργέτης,
Ἄδουσι, Δόξα τῷ κράτει σου Κύριε.

Ωδή ε' Ο εἰρμός

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι, Κύριε Σώσον ἡμᾶς, σύ γάρ εἰ Θεός ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Πληρώσας ευφροσύνης τὰ σύμπαντα ἐλεήμον, ταῖς ἄνω δυνάμεσι, μετὰ σαρκός ἐπεδήμησας.

Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, αἰρόμενον σε ἰδούσαι, τὰς πύλας, ἐκραύγαζον, τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν ἄρατε.

Ἀπόστολοι ἰδόντες υψούμενον, τόν Σωτήρα, ἐν τρόμῳ ἐκραύγαζον, τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετὰ τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον, σαρκί τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Ἄλλος

Εξέστη τὰ σύμπαντα

Νεκρώσας τόν θάνατον, τῷ σῶ θανάτῳ Κύριε, λαβών οὐς ἠγάπησας, ἀνήλθες, τοῦ Ελαιώνος εἰς ὅρος ἅγιον, κακείμεν ἀνέδραμες Χριστέ, πρὸς, τόν σόν Γεννήτορα, νεφέλῃ ἐποχούμενος.

Ξένη σου ἡ Γέννησις ξένη σου ἡ Ἀνάστασις, ξένη καί φρικτή σου Ζωοδότα, ἡ ἐκ τοῦ ὅρους θεία Ἀνάληψις, ἥν ἐξεικονίζων Ἡλιοῦ, τέθριππος ἀνήρχετο, ἀνυμνῶν σε φιλόανθρωπε.

Ὡρώσιν ἐφθέγγοντο, τοῖς Ἀποστόλοις Ἄγγελοι, Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί θαμβεῖσθε, τῇ Ἀναλήψει τοῦ Ζωοδότου Χριστοῦ; οὗτος ἤξει πάλιν ἐπὶ γῆς, κρίναι κόσμον ἅπαντα, ὡς κριτῆς δικαιοτάτος.

Θεοτοκίον

Παρθένον φυλάξας σε, μετὰ τόν τόκον ἀφθορον, ἀνείσι Χριστός πρὸς τόν Πατέρα, Θεογεννήτορ, ὃν οὐ κατέλιπεν, εἰ καί σάρκα εἴληφεν ἐκ σοῦ, ἐννοῦν τε καί ἐμψυχον, διὰ ἔλεος ἀφατον.

Καταβασία

Λυτήριον κάθαρσιν αμπλακημάτων,
Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
Ὡ τέκνα φωτόμορφα τῆς Εκκλησίας.
Νύν εκ Σιών γάρ εξελήλυθε νόμος,
Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ὡδή ς#39; Ο ειρμός

Εκύκλωσέ με άβυσσος, ταφή μοι τό κήτος εγένετο, εγώ δέ
εβόησα πρὸς σέ τόν φιλόανθρωπον καί έσωσέ με ἡ δεξιά σου Κύριε.

Εσκίρτησαν Απόστολοι, ορώντες μετάρσιον σήμερον, τόν
κτίστην αιρόμενον ελπίδι τού Πνεύματος, καί φόβω έκραζον, Δόξα τή
ανόδω σου.

Επέστησαν οι Άγγελοι, βοώντες Χριστέ, τοίς Μαθηταίς σου, όν
τρόπον κατείδετε, Χριστόν ανερχόμενον, σαρκί ελεύσεται, δίκαιος
πάντων κριτής.

Ὡς είδόν σε Σωτήρ ημών, δυνάμεις αι ουράνιαι, εις ύψος
αιρόμενον σύσσωμον, εκραύγαζον λέγουσαι, μεγάλη Δέσποτα ἡ
φιλανθρωπία σου.

Θεοτοκίον

Βάτον σε ακατάφλεκτον, καί όρος καί κλίμακα έμψυχον, καί
πύλην ουράνιον, αξίως δοξάζομεν, Μαρία ένδοξε, ορθοδόξων
καύχημα.

Άλλος

Τήν θείαν ταύτην

Ρανάτωσαν ημίν άνωθεν, νεφέλαι ευφροσύνην αιώνιον, Χριστός
νεφέλη γάρ, ως Χερουβίμ εποχούμενος, πρὸς τόν αυτού Πατέρα
άνεισι σήμερον.

Σαρκός φανείς ομοιώματι, τά πρώην διεστώτα συνήγαγες εις
έν, φιλόανθρωπε, καί ανελήφθης ορώντων σε, τών Μαθητών
οικτίρμον, πρὸς τά ουράνια.

Τί ερυθρά τά ιμάτια, σαρκός τού ενωθέντος παχύτητι; άγιοι
Άγγελοι, Χριστόν ορώντες εφθέγγοντο Πάθους τιμίου θεία, φέροντα
σύμβολα.

Θεοτοκίον

Υμνούμεν Κόρη τήν σύλληψιν, υμνούμέν σου τήν άρρητον
γέννησιν, δι#39; ής ερρύσθημεν καταφθοράς, καί κακώσεως, καί
ζοφεράς τού Άδου, Αγνή καθείρξεως.

Καταβασία

Ιλασμός ημίν Χριστέ καί σωτηρία,
Ο Δεσπότης έλαμψας εκ τής Παρθένου,
Ίν', ως προφήτην θηρός εκ θαλαττίου
Στέρνων Ιωνάν, τής φθοράς διαρπάσης
Όλον τόν Αδάμ, παγγενή πεπτωκότα.

Κοντάκιον Αυτόμελον

Ήχος πλ. β'

Τήν υπέρ ημών πληρώσας οικονομίαν, καί τά επί γής ενώσας
τοίς ουρανίοις, ανελήφθης εν δόξη, Χριστε ο Θεός ημών, ουδαμόθεν
χωριζόμενος, αλλά μένων αδιάστατος, καί βοών τοίς αγαπώσί σε,
Εγώ ειμι μεθ' υμών, καί ουδείς καθ' υμών.

Ο Οίκος

Τά τής γής επί τής γής καταλιπόντες, τά τής τέφρας τώ χοϊ
παραχωρούντες, δεύτε ανανήψωμεν, καί εις ύψος επάρωμεν,
όμματα καί νοήματα, πετάσωμεν τάς όψεις ομού καί τάς αισθήσεις,
επί τάς ουρανίους πύλας οι θνητοί, νομίσωμεν είναι τού Ελαιώνος
εις όρος, καί ατενίζειν τώ λυτρουμένω επί νεφέλης εποχουμένω,
εκείθεν γάρ ο Κύριος εις ουρανούς ανέδραμεν, εκεί καί ο φιλόδωρος
τάς δωρεάς διένειμε τοίς, Αποστόλοις αυτού, καλέσας ως Πατήρ,
καί στηρίξας αυτούς, οδηγήσας ως Υιούς, καί λέξας πρός αυτούς,
ου χωρίζομαι υμών, Εγώ ειμι μεθ' υμών, καί ουδείς καθ'
υμών.

Ωδή' Ο ειρμός

Ο εν καμίνω πυρός, τούς υμνολόγους σώσας Παίδας,
ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ο εν νεφέλη φωτός, αναληφθείς καί σώσας κόσμον, ευλογητός
ο Θεός, ο τών πατέρων ημών.

Επί τών ώμων Χριστέ, τήν πλανηθείσαν άρας φύσιν,
αναληφθείς, τώ Θεώ καί Πατρί προσήγαγες.

Ο ανελθών εν σαρκί, πρός τόν ασώματον Πατέρα, ευλογητός ο
Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τήν νεκρωθείσαν ημών, τή αμαρτία φύσιν άρας, τώ σώ ιδίω
Πατρί Σώτερ προσήγαγες.

Θεοτοκίον

Ο εκ Παρθένου τεχθείς, ήν Θεοτόκον απειργάσω, ευλογητός ο
Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Άλλος

Ουκ ελάτρευσαν

Φωτεινή σε, φώς υπάρχοντα υπέλαβε, νεφέλη Κύριε, από τής γής υπέρ νούν, αναλαμβανόμενον, καί επουράνιοι, δήμοι ήνεσαν σύν Αποστόλοις λέγοντες, ο Θεός ευλογητός εί.

Χείρας άπαντες, γηθόμενοι κροτήσωμεν, τή Αναλήψει Χριστού, καί αλαλάζωμεν, Ανέβη ο Κύριος, εν φωνή σάλπιγγος, καί εκάθισεν, εκ δεξιών ως σύνθρονος, τού Πατρός εις τούς αιώνας.

Ψάλλων πάλαι Μωϋσής ο μέγας έκραζε, Προσκυνησάτωσαν ανερχομένω Χριστώ ουράνιοι Άγγελοι, ως τού παντός Βασιλεί, Ω κραυγάζομεν, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ω θαυμάτων παραδόξων! πώς εχώρησας Θεόν αχώρητον, θεοχαρίτωτε, τόν σάρκα πτωχεύσαντα, καί μετά δόξης πολλής, εις ουράνια, αναληφθέντα σήμερον, καί ζωώσαντα ανθρώπους;

Καταβασία

Σύμφωνον εθρόησεν οργάνων μέλος,
Σέβειν τό χρυσότευκτον άψυχον βρέτας,
Η τού Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις,
Σεβασμιάζει τού βοάν, Τριάς μόνη,
Ισοσθενής, άναρχος, ευλογητός εί.

Ωδή η#39; Ο ειρμός

Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων, γεννηθέντα Υιόν καί Θεόν, καί επ#39; εσχάτων τών χρόνων σαρκωθέντα εκ Παρθένου Μητρός, Ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν εν δυσί ταίς ουσίαις, αναστάντα ζωοδότην Χριστόν, εις ουρανούς μετά δόξης καί Πατρί συγκαθεζόμενον, ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν εκ δουλείας τήν κτίσιν, τών ειδώλων λυτρωσάμενον, καί παραστήσαντα ταύτην, ελευθέραν τώ ιδίω Πατρί, σε Σωτήρ υμνούμεν, καί σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν τή αυτού καταβάσει, καθελόντα τόν αντίπαλον, καί τή αυτού αναβάσει, ανυψώσαντα τόν άνθρωπον, ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ υπερτέρα, ανεδείχθης Θεοτόκε αγνή, εν τή γαστρί σου τόν τούτοις, εποχούμενον βαστάσασα, όν σύν ασωμάτοις, βροτοί δοξολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Άλλος Παίδας ευαγείς

Ὡφθησαν οἱ νόες Αποστόλοις, ἐν τῇ, Αναλήψει καί ἐφθέγγοντο, Τί ἐνατενίζοντες, ἴστασθε θαμβούμενοι; οὗτος ὁ ἀνερχόμενος εἰς τὰ οὐράνια, ἐλεύσεται καί πάλιν τοῦ κρίναι, τοὺς ἐν γῇ ἀνθρώπους, κριτῆς ὑπάρχων μόνος.

Δώμεν τῷ Θεῷ μεγαλωσύνην, αἰνέσεως συμφωνία ἀλαλάζωμεν, ἄσωμεν, χορεύσωμεν, χεῖράς τε κροτήσωμεν, Ἀνέβη ὁ Θεός ἡμῶν, εἰς οὐρανοὺς ἀπὸ γῆς, Ἀγγέλων, Ἀρχαγγέλων ὑμνούντων, τούτον ὡς Δεσπότην, καί ποιητὴν τῶν ὅλων.

Ἦρθη ὑπεράνω τῶν Ἀγγέλων, ἡ φύσις ἡμῶν, ἡ πάλαι ἐκπτώτος, καί θρόνῳ ἐνίδρυται, θείῳ ὑπὲρ ἐννοίαν, Δεύτε πανηγυρίσωμεν, καί ἀνακράζωμεν, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἰδοὺ ὁ Υἱός σου Θεοτόκε, σκυλεύσας Σταυρῷ αὐτοῦ τὸν θάνατον, ἀνέστη τριήμερος, καί τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐμφανισθεὶς ἀνέδραμε, πρὸς τὰ οὐράνια, μεθ' οὗ; οὐ σε προσκυνοῦντες ὑμνούμεν, καί δοξολογούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία

Λύει τὰ δεσμά, καί δροσίζει τὴν φλόγα,
Ὁ τρισσοφεγγής τῆς θεαρχίας τύπος.
Ὑμνοῦσι Παῖδες, εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον
Σωτῆρα καί παντουργόν, ὡς εὐεργέτην,
Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Ωδή θ'· Ὁ εἰρμός

Σέ τὴν ὑπὲρ νοῦν καί λόγον Μητέρα Θεοῦ, τὴν ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον ἀφράστως κυήσασαν, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.

Σέ τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου, Χριστὸν τὸν Θεόν, οἱ Ἀπόστολοι βλέποντες, ἐνθέως ὑψούμενον, μετὰ δέους σκιρτώντες ἐμεγάλυνον.

Σοὺ τὴν θεωθεῖσαν σάρκα ὀρώντες Χριστέ, ἐν τῷ ὕψει οἱ Ἄγγελοι, ἀλλήλοις διένευον, Ἀληθῶς οὗτος ἐστὶν ὁ Θεός ἡμῶν.

Σέ τῶν ἀσωμάτων τάξεις Χριστέ ὁ Θεός, ἐν νεφέλαις αἱρόμενον ἰδοῦσαι ἐκραύγαζον, Τῷ τῆς δόξης Βασιλεῖ πύλας ἀρατε.

Σέ τὸν καταβάντα ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς, καί τὸν ἀνθρώπον σώσαντα, καί τὴν ἀναβάσει σου ἀνυψώσαντα, τούτον μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Χαίρε Θεοτόκε Μήτηρ Χριστού τού Θεού, όν εκύησας, σήμεραν, εκ γής ανιπτάμενον, σύν Άγγέλοις ορώσα εμεγάλυνες.

Άλλος Άπας γηγενής

Μεγαλυνάριον

Άγγελοι, τήν άνοδον τού Δεσπότου, ορώντες εξεπλήττοντο, πώς μετά δόξης επήρθη, από τής γής εις τά άνω.

Ω τών δωρεών, τών υπέρ κατάληψιν! ώ μυστηρίου φρικτού! πάντων ο δεσπόζων γάρ, εκ γής απαίρων προς τά ουράνια, τοίς Μαθηταίς απέστειλε, Πνεύμα τό άγιον, τό φωτίσαν τούτων τήν διάνοιαν, καί πυρίνους τελέσαν εν χάριτι.

Άγγελοι, τήν άνοδον τού Δεσπότου, ορώντες εξεπλήττοντο, πώς μετά δόξης επήρθη, από τής γής εις τά άνω.

Στίφει Μαθητών, ο Κύριος έφησεν, Υμείς καθίσατε, εις Ιεροσόλυμα, καγώ εκπέμψω υμίν Παράκλητον, άλλον, Πατρί τόν σύνθρονον, καμοί ομότιμον, όν οράτε, αναλαμβανόμενον, καί νεφέλη φωτός εποχούμενον.

Άγγελοι, τήν άνοδον τού Δεσπότου, ορώντες εξεπλήττοντο, πώς μετά δόξης επήρθη, από τής γής εις τά άνω.

Έρθη εμφανώς, η μεγαλοπρέπεια, άνωθεν σαρκί πτωχεύσαντος, τών ουρανών, του καί συνεδρία Πατρός τετίμηται, φύσις ημών η έκπτωτος, Πανηγυρίσωμεν, καί συμφώνως πάντες αλαλάζωμεν, καί κροτήσωμεν χείρας γηθόμενοι.

Θεοτοκίον

Φώς τό εκ φωτός, εκλάμψαν πανάμωμε, εκ σου άνέτειλε, καί τήν αμαυρότητα, τής αθείας πάσαν διέλυσε, καί τούς νυκτί καθεύδοντας εφωταγώγησε, διά τούτο πάντες κατά χρέος σε, εις αιώνας αεί μακαρίζομεν.

Καταβασία

Χαίροις Άνασσα, μητροπάρθενον κλέος, Άπαν γάρ ευδίνητον εύλαλον στόμα, Ρητρεύον, ου σθένει σε μέλπειν αξίως, ιλιγγιά δέ νούς άπας σου τόν τόκον Νοείν, όθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Εξαποστειλάριον Αυτόμελον

Ήχος β''

Τών Μαθητών ορώντων σε ανελήφθης, Χριστέ προς τόν Πατέρα συνεδριάζων, Άγγελοι προτρέχοντες εκραύγαζον Άρατε πύλας άρατε, ό Βασιλεύς γάρ ανήλθε, προς τήν αρχίφωτον δόξαν.

(Εκ γ'')

Εἰς τοὺς Αἰνους

Στιχηρά Προσόμοια γ'

Ἦχος α' Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Αγγελικῶς οἱ ἐν κόσμῳ, πανηγυρίζωμεν, τῷ ἐπὶ θρόνου δόξης, Θεῷ ἐποχουμένῳ, κραυγάζοντες τὸν ὕμνον, Ἅγιος εἰ, ὁ Πατήρ ὁ ουράνιος, ὁ συναίδιος Λόγος, Ἅγιος εἰ, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον. (Δίς)

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἀγγέλων, κατανοοῦντες Σωτήρ, τὸ τῆς ἀνόδου ξένον, διηπόρουν ἀλλήλοις, Τίς ἡ θεὰ αὕτη; ἄνθρωπος μὲν, τῇ μορφῇ ὁ ορώμενος, ὡς δὲ Θεός, ὑπεράνω τῶν ουρανῶν, μετὰ σώματος ἀνέρχεται.

Οἱ Γαλιλαῖοι ορώντες, ἀναληφθέντα σε, ἀπὸ τοῦ Ελαιῶνος, μετὰ σώματος Λόγε, ἤκουον Ἀγγέλων, βοώντων αὐτοῖς, Τί ἐστήκατε βλέποντες; οὗτος ἐλεύσεται πάλιν μετὰ σαρκός, καθ' ὃν τρόπον ἐθεάσασθε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος β'

Ετέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας, ἐφάνης, ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης, ἐπάθες σαρκί, ὁ Θεός ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνατον, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν, καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θεῖον, τοῦ ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν θεότητα.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Απόλυσις

Εἰς τὴν Αἵτουργίαν

Ἀντίφωνον Α'

Ἦχος β'

Στίχ. α' Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. β' Ὅτι Κύριος ὑψιστος, φοβερός, βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πάσαν τὴν γῆν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. γ' Υπέταξας λαοὺς ἡμῖν, καὶ ἔθνη ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β'

Ὁ αὐτός

Στίχ. α' Μέγας Κύριος, καί αινετός σφόδρα.

Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο εν δόξη αναληφθείς αφ' ημών
εις τούς ουρανούς, ψάλλοντάς σοι, Αλληλούϊα.

Στίχ. β' Ὁ Θεός εν ταίς βάρεσιν αυτής γινώσκεται.

Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο εν δόξη...

Στίχ. γ' Ὅτι Ἰδού οι βασιλεῖς τῆς γῆς συνήχθησαν.

Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο εν δόξη...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενῆς Υἱός καί Λόγος τού Θεού...

Αντίφωνον Γ'

Ἦχος δ'

Στίχ. α' Ακούσατε ταύτα πάντα τά ἔθνη.

Ανελήφθης εν δόξη...

Στίχ. β' Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καί η μελέτη τῆς
καρδίας μου σύνεσιν.

Ανελήφθης εν δόξη...

Στίχ. γ' Κλινώ εις παραβολήν τό οὐς μου, ανοίξω εν
ψαλτηρίῳ τό πρόβλημά μου.

Ανελήφθης εν δόξη...

Εισοδικόν

Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμῷ Κύριος εν φωνή σάλπιγγος, Σώσον
ημας, Υιέ Θεού, ο εν δόξη...

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Ανελήφθης εν δόξη, Χριστέ ο Θεός ημών, χαροποιήσας τούς
Μαθητάς, τῇ επαγγελίᾳ τού αγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αυτών
διά τῆς ευλογίας, ὅτι σύ ει ο Υἱός τού Θεού, ο λυτρωτής τού κόσμου.

Κοντάκιον Αυτόμελον

Ἦχος πλ. β'

Τήν υπέρ ημών πληρώσας οικονομίαν, καί τά επί γῆς ενώσας
τοῖς ουρανόις, ανελήφθης εν δόξη, Χριστε ο Θεός ημών, ουδαμόθεν
χωριζόμενος, ἀλλά μένων ἀδιάστατος, καί βοῶν τοῖς ἀγαπῶσί σε,
Εγώ εἰμι μεθ' υμῶν, καί ουδεῖς καθ' υμῶν.

Κοινωνικόν

Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμῷ, Κύριος εν φωνή σάλπιγγος,
Αλληλούϊα.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Ζ΄; ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΗΤΟΙ

ΤΩ ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Στιχηρά Μαρτυρικά τής Οκτωήχου γ΄;

Ήχος πλ. β΄;

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, ουκ ηρνήσαντό σε, ουκ απέστησαν από τών εντολών σου, ταίς αυτών πρεσβείαις ελέησον ημάς.

Οι μαρτυρήσαντες διά σέ Χριστέ, πολλές βασάνους υπέμειναν, πρεσβείαις Κύριε, καί ευχαίς αυτών, πάντας ημάς διαφύλαξον.

Οι αθλοφόροι Μάρτυρες, καί ουρανοπολίται, επί γής αθλήσαντες, πολλές βασάνους υπέμειναν, καί τέλειον απέλαβον τόν στέφανον εν ουρανοίς, ίνα πρεσβεύωσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί τών Κεκοιμημένων γ΄;

Ήχος πλ. δ΄; Ο εν Εδέμ Παράδεισος

Τών απ΄; αιώνος σήμερον νεκρών, απάντων κατ΄; όνομα, μετά πίστεως ζησάντων ευσεβώς, μνήμην τελούντες οι πιστοί, τόν Σωτήρα καί Κύριον, ανυμνήσωμεν, αιτούντες εκτενώς, τούτους εν ώρα τής κρίσεως, απολογίαν αγαθήν, δούναι αυτώ τώ Θεώ ημών, τώ πάσαν κρίνοντι τήν γήν, τής δεξιάς αυτού παραστάσεως τυχόντας εν χαρά, εν μερίδι Δικαίων, καί εν Αγίων κλήρω φωτεινώ, καί αξίους γενέσθαι, τής ουρανίου βασιλείας αυτού.

Ο τώ οικείω αίματι Σωτήρ, βροτούς εκπριάμενος, καί θανάτω σου θανάτου τού πικρού, εκλυτρωσάμενος ημάς, καί ζωήν τήν αιώνιον, παρασχών τή Αναστάσει σου ημίν, πάντας ανάπαυσον Κύριε, τούς κοιμηθέντας ευσεβώς, ή εν ερήμοις, ή πόλεσιν, ή εν θαλάσση, ή εν γή, ή εν παντί τόπω, βασιλείς τε, ιερείς, αρχιερείς, μοναστάς καί μιγάδας, εν ηλικία πάση παγγενεί, καί αξίωσον τούτους τής ουρανίου βασιλείας σου.

Τή εκ νεκρών Εγέρσει σου Χριστέ, ουκέτι ο θάνατος, κυριεύει τών θανόντων ευσεβώς, διό αιτούμεν εκτενώς, τούς σούς δούλους ανάπαυσον, εν αυλαίς σου, καί εν κόλποις, Αβραάμ, τούς εξ Αδάμ μέχρι σήμερον, λατρεύσαντάς σοι καθαρώς, πατέρας καί αδελφούς ημών, φίλους ομού καί συγγενείς, άπαντα άνθρωπον, τά τού βίου

λειτουργήσαντα πιστώς, καί πρὸς σέ μεταστάντα πολυειδῶς καί πολυτροπῶς ὁ Θεός, καί αξίωσον τυχεῖν, τῆς ουρανίου βασιλείας σου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Θρηνῶ καί οδύρομαι, ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατον, καί ἴδω ἐν τοῖς τάφοις κειμένην, τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ, πλασθείσαν ἡμῖν ωραιότητα, ἀμορφον, ἄδοξον, μὴ ἔχουσιν εἶδος, Ὡ τοῦ θαύματος! τί τό περί ἡμᾶς τοῦτο γέγονε μυστήριον, πῶς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ; πῶς συνεζεύχθημεν τῷ θανάτῳ; ὄντως Θεοῦ προστάξει, ὡς γέγραπται, τοῦ παρέχοντος τοῖς μεταστάσι τὴν ἀνάπαυσιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος πλ. β'

Τίς μή μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε; τίς μή ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον,, ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτός ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, καί φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος, Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνή Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Αντί δέ τοῦ Προκειμένου

ψάλλομεν εἰς Ἦχον πλ. δ' τό,

Αλληλούϊα,, Αλληλούϊα, Αλληλούϊα

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καί προσελάβου Κύριε.

Αλληλούϊα, γ'

Στίχ. Καί τό μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καί γενεάν.

Αλληλούϊα, γ'

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Ἦχος πλ. β'

Μαρτυρικόν

Ὁ Σταυρός σου Κύριε, τοῖς Μάρτυσι γέγονεν ὄπλον ἀήττητον, ἐβλεπον γάρ τὸν προκείμενον θάνατον, καί προβλέποντες τὴν μέλλουσαν ζωὴν, τῇ ἐλπίδι τῇ εἰς σέ ἐνεδυναμούντο, αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν ἐλέησον ἡμᾶς.

Νεκρώσιμον

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Ετίμησας εἰκόνι σου, τό τῶν χειρῶν σου Σῶτερ πλαστούργημα, ζωγραφήσας ἐν υλικῇ μορφῇ, τῆς νοεράς οὐσίας τό ὁμοίωμα, ἥς καί κοινωνόν με κατέστησας, θέμενος τῶν ἐπὶ γῆς κατάρχειν με τῷ

αυτεξουσίω, Λόγε, διό Σώτερ τούς δούλους σου, εν χώρα ζώντων, εν σκηναίς Δικαίων ανάπαυσον.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καί προσελάβου Κύριε.

Ἴνα μοι τό ἀξίωμα τῆς τῶν λοιπῶν ζωῆς διακρίνηται, κήπον εν τῇ Εδέμ, παντοίοις ωραῖσμένον φυτοῖς ἐφύτευσας, λύπης καί μερίμνης ἐλεύθερον, μέτοχον θείας ζωῆς, ἰσάγγελον ἐπὶ γῆς μικτόν με τάξας, διό Σώτερ τούς δούλους σου, εν χώρα ζώντων, εν σκηναίς Δικαίων ανάπαυσον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἀρχή μοι καί υπόστασις, τό πλαστουργόν σου γέγονε πρόσταγμα, βουληθεῖς γάρ ἐξ ἀοράτου τε, καί ορατῆς με ζῶον συμπήξαι φύσεως, γήθén μου τό σῶμα διέπλασας, δέδωκας δέ μοι ψυχὴν, τῇ θεία σου καί ζωοποιῶ ἐμπνεύσει, διό Σώτερ τούς δούλους σου, εν χώρα ζώντων, εν σκηναίς Δικαίων ανάπαυσον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πρεσβεΐαις τῆς Τεκούσης σε, Χριστε καί τῶν Μαρτύρων σου, Ἀποστόλων, Προφη πάντων, Ἱεραρχῶν, Οσίων καί Δικαίων, καὶ τῶν Ἁγίων, τούς κοιμηθέντας δούλους σου ανάπαυσον.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οικονομῶν, καί τό συμφέρον πάσιν ἀπονέμων, μόνε Δημιουργέ, ανάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, εν σοί γάρ τήν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καί πλάστῃ καί Θεῷ ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Σε καί τείχος καί λιμένα ἔχομεν, καί πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, πρὸς, ὃν ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΝΥΧΙΔΟΣ

Νεκρώσιμον Κανόνα, οὐ ἡ ἀκροστιχίς

Ἐκτον προσαυδῶ τοῖς ἀπελθούσιν μέλος

Ποίημα Θεοφάνους

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β'

Ὡς εν ἡπείρω πεζεύσας

Ἐν ουρανίοις θαλάμοις δι' ἡνεκῶς, οἱ γενναῖοι, οὓς εκ Μάρτυρες, δυσωπούσί σε Χριστε, γῆς μετέστησας πιστούς, αἰωνίων ἀγαθῶν τυχεῖν ἀξίωσον.

Κατακοσμήσας τὰ πάντα, ζῶον μικτόν, μέσον με τόν ἄνθρωπον, ταπει νότῃτος ομοῦ καί μεγέθους ἐπλασας, διό, τὰς τῶν

δούλων σου ψυχάς, Σωτήρ ανάπαυσον.

Τού Παραδείσου πολίτην καί γεωργόν, κατ’ αρχάς με έταξας, παραβάντα δέ τήν σήν, εντολήν εξώρισας, διό τάς τών δούλων σου ψυχάς Σώτερ ανάπαυσον.

Θεοτοκίον

Ο εκ πλευράς διαπλάσας Εύαν τό πρίν, τήν ημών προμήτορα, εξ αχράντου σου γαστρός σάρκα περιβάλλεται, δι’ ής, τού θανάτου τήν ισχύν Αγνή διέλυσεν.

Ωδή γ’; Ουκ έστιν άγιος

Νομίμως ήθλησαν οι σοί, Μάρτυρες Ζωοδότα, καί στεφάνω τής νίκης κοσμηθέντες παρά σου, τοίς μεταστάσι πιστοίς, αιωνίαν λύτρωσιν βραβεύουσι.

Παιδεύσας πρότερον πολλοίς, τέρασι καί σημείοις, εμέ τόν πλανηθέντα, επ εσχάτων σεαυτόν κενώσας ως συμπαθής καί ζητήσας εύρες καί διέσωσας.

Ρεόντων άστατον φθοράν, τούς πρός σέ διαβάντας, εν σκηναίς αιωνίοις, κατοικείν χαρμονικώς, αξίωσον αγαθέ, δικαιώσας πίστει τε καί χάριτι.

Θεοτοκίον

Ουκ έστιν άμεμπτος ως σύ, πάναγνε Θεομήτορ, μόνη γάρ εξ αιώνος, τόν Θεόν τόν αληθή, συνέλαβες εν γαστρί, τού θανάτου λύσαντα τήν δύναμιν.

Ο ειρμός

Ουκ έστιν άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου αγαθέ καί στερεώσας αυτούς, εν τή πέτρα τής ομολογίας σου.

Καθίσματα

Ήχος πλ. β’;

Αληθώς ματαιότης τά σύμπαντα, ο δέ βίος σκιά καί ενύπνιον, καί γάρ μάτιν ταράττεται πάς γηγενής, ως είπεν η Γραφή, ότε τόν κόσμον κερδήσωμεν, τότε τώ τάφω οικήσωμεν, όπου ομού βασιλείς καί πτωχοί, διό Χριστέ ο Θεός, τούς μεταστάντας ανάπαυσον, ως φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Παναγία Θεοτόκε, τόν χρόνον τής ζωής μου μή εγκαταλίπης με, ανθρωπίνη προστασία μή καταπιστεύσης με, αλλ’ αυτή αντιλαβού, καί ελέησόν με.

Ωδή δ' Χριστός μου δύναμις

Σοφίας μείζονος, δεικνύων γνώρισμα, καί τής περί τά δώρα πολυτελούς, Δέσποτα χρηστότητος, τάς τών Μαρτύρων χορείας, τοίς Αγγέλοις συνηρίθμησας.

Αφράστου δόξης σου, τυχείν αξίωσον, τούς πρός σέ μεταστάντας, ένθα Χριστέ, τών ευφραινομένων εστίη η κατοικία, καί φωνή, καθαράς αγαλλιάσεως.

Υμνούντας πρόσδεξαι, τό θείον κράτος σου, ούς εκ γής προσελάβου, τέκνα φωτός, τούτους εργαζόμενος, τής αμαρτίας τήν αχλύν, εκκαθαίρων πολυέλεε.

Θεοτοκίον

Δοχείον άχραντον, ναόν πανάμωμον, κιβωτόν παναγίαν, παρθενικόν, τόπον αγιάσματος, σέ καλλονήν τού Ιακώβ, ο Δεσπότης εξελέξατο.

Ωδή ε' Τώ θείω φέγγει σου

Ως ολοκάρπωσις ιερά, καί ως απαρχή τής ανθρωπίνης οι Μάρτυρες φύσεως, τώ δεδοξασμένω προσενεχθέντες Θεώ, ημίν τήν σωτηρίαν, αεί βραβεύουσι.

Τής ουρανίου διαγωγής, τής διανομής τών χαρισμάτων, αξίωσον Δέσποτα, τούς προκοιμηθέντας πιστούς οικέτας σου, παο, έχων τών πταισμάτων, τήν απολύτρωσιν.

Ο μόνος φύσει ζωοποιός, τό τής αγαθότητος όντως ανεξιχνίαστον πέλαγος, τούς τελειωθέντας τής βασιλείας τής σής, αξίωσον οικτίρμον, μόνε αθάνατε.

Θεοτοκίον

Ισχύς καί ύμνησις ο εκ σου, Δέσποινα τού κόσμου γεννηθείς, καί σωτηρία εγένετο τοίς απολλυμένοις, εκ τών τού Άδου πυλών, ρυόμενος τούς πίστει σε μακαρίζοντας.

Ωδή ς' Τού βίου τήν θάλασσαν

Σταυρώ προσηλούμενος, τών Μαρτύρων τούς χορούς, πρός σεαυτόν συνήγαγες, μιμουμένους τό πάθος σου Αγαθέ, διό σου δεόμεθα, τούς πρός σε μεταστάντας διανάπαυσον.

Αφράστω τή δόξη σου, όταν έλθης φοβερός, κρίναι τόν κόσμον άπαντα, εν νεφέλαις ευδόκησον λυτρωτά, φαιδρώς υπαντήσαι σοι, ούς εκ γής προσελάβου πιστούς δούλους σου.

Πηγή ζωής πέφυκας, εν ανδρεία θεϊκή, πεπεδημένους Δέσποτα, ο εξαγών, τούς δούλους σου τούς πρός σέ πιστώς

εκδημήσαντας, εν τρυφή Παραδείσου κατασκήνωσον.

Θεοτοκίον

Εἰς γῆν απεστράφημεν, παραβάντες τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐντολὴν τὴν ἐνθεον, διὰ σοῦ δε Παρθένε πρὸς ουρανόν, ἐκ γῆς ἀνυψώθημεν, τὴν φθοράν τοῦ θανάτου ἐκτινάξαντες.

Ο εἰρμός

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμὼν βοῶ σοι, Ἀνάγαγε, ἐκ φθοράς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ΄

Μετά τῶν Ἀγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἐνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

Ο Οἶκος

Αὐτός μόνος υπάρχεις ἀθάνατος ὁ ποιήσας καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον, οἱ βροτοὶ οὖν ἐκ γῆς διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν αὐτὴν πορευσόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας ὁ πλάσας με καὶ εἰπὼν μοι, Ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση, ὅπου πάντες βροτοὶ πορευσόμεθα, ἐπιτάφιον θρήνον ποιοῦντες ἤδη, τό, Ἀλληλούϊα.

Ωδή ζ΄

Λυτρωθέντες τῷ σώ αἵματι οἱ Μάρτυρες, τῆς πρώτης παραβάσεως, ραντισθέντες δέ τῷ ἰδίῳ αἵματι, τὴν σὴν σαφῶς εἰκονίζουσι σφαγὴν, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θρασυνόμενον τὸν θάνατον ἐνέκρωσας, Λόγε ζωαρχικώτατε, τοὺς ἐν πίστει δέ κοιμηθέντας, πρόσδεξαι τανύν, υμνοῦντας καὶ λέγοντας Χριστέ, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ ψυχώσας με τὸν ἄνθρωπον φύσῃματι, θεῷ θεαρχικώτατε, τοὺς μεταστάντας βασιλείας Δέσποτα τῆς σῆς, ἀξίωσον ψάλλειν σοι Σωτήρ, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Υπερτέρα πάσης κτίσεως πανάμωμε, γέγονας, συλλαβοῦσα Θεόν, τὸν συντρίψαντα τοῦ θανάτου πύλας, καὶ μοχλοὺς συνθλάσαντα, ὅθεν σε Ἀγνή, υμνολογούμεν οἱ πιστοί, ὡς Θεομήτορα.

Ωδή η΄

Σταθερώς τοὺς αγώνας ἐπιδειξάμενοι τῷ τῆς νίκης στεφάνῳ κατεκοσμήθητε, Μάρτυρες Χριστοῦ ἀθλοφόροι, κραυγάζοντες, Σε

υπερυψούμεν, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Ιερώς τούς τόν βίον απολιπόντας πιστούς, καί πρός σέ τόν Δεσπότην μεταχωρήσαντας, δέξαι προσηνώς, αναπαύων ως εύσπλαγχνος, σέ υπερυψούντας, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Νύν εν γή τών πραέων πάντας αυλίζεσθαι, τούς προκεκοιμημένους Σώτερ, ευδόκησον, πίστει τή εις σε δικαιώσας καί χάριτι, σέ υπερυψούντας, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μακαρίζομεν πάντες σε παμμακάριστε, τήν τόν Λόγον τόν όντως όντα μακάριον, σάρκα δι' ημάς γεγονότα γεννήσασαν, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο ειρμός

Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς, Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι, σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Θεόν ανθρώποις ιδείν

Ελπίς Μαρτύρων χορούς ενεύρωσε καί πρός τήν σήν αγάπην διαπύρως επτέρωσε, τών μελλόντων τούτοις προτυπώσασα, τήν μή σαλευομένην όντως ανάπαυσιν, ής τούς μεταστάντας αγαθέ τυχείν αξίωσον.

Λαμπράς καί θείας τυχείν ελλάμψεως, τής σής Χριστέ τούς πίστει μεταστάντας ευδόκησον, τήν εν κόλποις Αβραάμ ανάπαυσιν, μόνος ως ελεήμων, τούτοις δωρούμενος, καί τής αιωνίου αξιών μακαριότητος.

Ο ών τή φύσει χρηστός καί εύσπλαγχνος, καί θελητής ελέους ευσπλαγχνίας η άβυσσος, ούς εκ τόπου τούτου τής κακώσεως, καί σκιάς τού θανάτου Σώτερ μετέστησας, ένθα καταλάμπει σου τό φώς, τούτους κατάταξον.

Θεοτοκίον

Σκηνήν αγίαν Αγνή γινώσκομεν, καί κιβωτόν καί πλάκα σε τού νόμου τής χάριτος, διά σου γάρ άφεσις δεδώρηται, τοίς δεδικαιωμένοις διά τού αίματος, τού σωματωθέντος εκ τής σής γαστρός πανάμωμε.

Ο ειρμός

Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δε Πάναγνε, ωράθη βροτοίς, Λόγος

σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς ουρανίαις στρατιαῖς σέ μακαρίζομεν.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὸν Εξάψαλμον, ψάλλομεν εἰς Ἦχον πλ. δ' τό, Αλληλούϊα εκ γ'

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε.

Στίχ. Καὶ τό μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεαν.

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οικονομῶν, καὶ τό συμφέρον πάσιν ἀπονέμων, μόνε Δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἐν σοὶ γάρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σε καὶ τείχος καὶ λιμένα ἔχομεν, καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, πρὸς, ὃν ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Εἰς τὴν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Μαρτυρικά

Ἦχος πλ. β' Αγγελικαὶ δυνάμεις

Αθλητικαὶ ἐνστάσεις ἐπὶ τῷ σκάμματι, τυραννικαὶ αἰκίσεις ἐπὶ τοὺς Μάρτυρας, καὶ ἴσταντο χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα κατέχοντες τῆς νίκης, ἐξέστησαν τυράννους καὶ βασιλεῖς οἱ σοφοὶ καθεῖλον τὸν Βελίαρ ὁμολογία Χριστοῦ, ὁ ἐνισχύσας αὐτοὺς Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Αθλητικὸν ἀγῶνα υπομείναντες οἱ Ἅγιοι, καὶ βραβεῖα τῆς νίκης παρὰ σοῦ κομισάμενοι, παρανόμων, ἐδέκατήργησαν τὰς ἐπινοίας τῶν ξαντῶν στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας, δι' αὐτῶν ὁ Θεός σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Τῶν Ἀγίων σου ἡ μνήμη Κύριε, ἀνεδείχθη ὡς Παράδεισος ὁ ἐν Ἐδέμ, ἐν αὐτῇ γάρ ἀγάλλεται πάσα ἡ κτίσις, καὶ παράσχου ἡμῖν, τῇ αὐτῶν παρακλήσει, εἰρήνην καὶ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Εν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν, καὶ ἐν χώρα τῶν ζώντων, οὓς προσελάβου Ἰησοῦ, εὐσεβῶς κοιμηθέντας κατάταξον, ὡς εὐδιάλλακτος Θεός, καὶ ἐμπλησον τοῦ ἀνεσπέρου σου φωτός, καὶ τῆς ἐπουρανίου σου χαρὰς ἀξίωσον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο τήν ευλογημένην καλέσας σου Μητέρα, ήλθες επί τό πάθος εκουσία βουλή, λάμπας εν τώ Σταυρώ αναζητήσαι θέλων τόν Αδάμ, λέγων τοίς Αγγέλοις, Συγχάρητέ μοι, ότι ευρέθη η απολομένη δραχμή, ο πάντα σαφώς οικονομήσας Θεός, δόξα σοι.

ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ

Ήχος πλ. α'

Ευλογητός εί, Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Τών Αγίων ο χορός, εύρε πηγήν τής ζωής καί θύραν Παραδείσου, εύρω καγώ, τήν οδόν διά τής μετανοίας. τό απολωλός πρόβατον εγώ ειμι. ανακάλεσαί με, Σωτήρ, καί σώσόν με.

Ευλογητός εί, Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Ο πάλαι μέν, εκ μή όντων πλάσας με, καί εικόνι σου θεία τιμήσας, παραβάσει εντολής δε πάλιν με επιστρέψας εις γήν εξ ής ελήφθην, εις τό καθ' ομοίωσιν επανάγαγε, τό αρχαίον κάλλος αναμορφώσασθαι.

Ευλογητός εί, Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Εικών ειμι, τής αρρήτου δόξης σου, ει καί στίγματα φέρω πταισμάτων, οικτείρησον τό σόν πλάσμα, Δέσποτα, καί καθάρισον σή ευσπαγχνία, καί τήν ποθεινήν πατρίδα παράσχου μοι. Παραδείσου πάλιν ποιών πολίτην με.

Ευλογητός εί, Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Ανάπαυσον, ο Θεός τούς δούλους σου, καί κατάταξον αυτούς εν Παραδείσω, όπου χοροί τών Αγίων, Κύριε, καί οι δίκαιοι εκλάμπουσιν ως φωστήρες, τούς κεκοιμημένους δούλους σου ανάπαυσον, παρορών αυτών πάντα τά εγκλήματα.

Δόξα... Τριαδικόν

Τό τριλαμπές τής μιάς θεότητος, ευσεβώς υμνήσωμεν βοώντες Άγιος εί, ο Πατήρ ο άναρχος, ο συνάναρχος Υιός καί θείον Πνεύμα. φώτισον ημάς πίστει σοι λατρεύοντας, καί τού αιωνίου πυρός εξάρπασον.

Καί νύν...

Χαίρε σεμνή, η Θεόν σαρκί τεκούσα, εις πάντων σωτηρίαν, δι' ής γένος τών ανθρώπων εύρατο τήν σωτηρίαν, διά σου εύροιμεν Παράδεισον, Θεοτόκε, αγνή ευλογημένη.

Αλληλούϊα, αλληλούϊα, αλληλούϊα. Δόξα σοι ο Θεός. (3)

Καθίσματα Ήχος πλ. α'

Ανάπαυσον Σωτήρ ημών, μετά Δικαίων τούς δούλους σου, καί τούτους κατασκήνωσον εν ταίς αυλαίς σου, καθώς γέγραπται, παρορών ως αγαθός τά πλημμελήματα αυτών, τά εκούσια καί τά ακούσια, καί πάντα τά εν αγνοία καί γνώσει, φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Ο εκ Παρθένου ανατείλας τώ κόσμω Χριστέ ο Θεός, Υιός φωτός δι' αὐτῆς ἀναδείξας, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ψυχαίς ἀπάσαις αἶνον ἐξ Ἀρσενίου

Ωδή α'· Ἦχος πλ. β'·

Ὡς ἐν ἠπεύρῳ πεζεύσας

Ψυχών πασών ο Δεσπότης καί ποιητής, καί κριτής καί Κύριος, οὐπὲρ πάντων τῶν ἐν γῇ, ἐν χειρί τὰ πέρατα, αὐτός, οὐς μετέστησας πιστούς ἐν σοί ἀνάπαυσον.

Υπὲρ παντός κοιμηθέντων γένους βροτῶν, ἡλικίας Δέσποτα, ἀξιώματος ομοῦ, καί μεγέθους, ἅπαντες θερμῶς, δυσωπούμεν, ὅπως σώσης οὐς μετέστησας.

Χειρί ἀχράντῳ σου Λόγε ο ἀπὸ γῆς, πλαστουργήσας μόνος με, καί ψυχώσας ὡς Θεός, ζωηρά ἐμπνεύσει σου, αὐτός, οὐς ἐντεύθεν προσελάβου σῶσον εὐσπλαγχνε.

Θεοτοκίον

Αγνή Παρθένε τοῦ κόσμου καταφυγή, καί στερρά υπέρμαχε, ἱκεσίαις σου θερμαίς, ὑπερ πάντων πρέσβευε τῶν σέ, κεκτημένων ἐν ἀνάγκαις τείχος ἀρρηκτον.

Καταβασία

Ὡς ἐν ἠπεύρῳ πεζεύσας ο Ἰσραὴλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνησι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμενον, Θεῶ, ἐπινίκιον ὠδὴν, ἐβόα, ἄσωμεν.

Ωδή γ'· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος

Ἰσχυὶ δόξης θεϊκῆς, ο τῆς γῆς ἐξ ἐσχάτων, ὡς νεφέλαις ἀνάγων, τῶν πιστῶν πρὸς σέ ψυχάς, οὐς ἐκ περάτων Χριστέ, προσελάβου δούλους σου ἀνάπαυσον.

Σὺ μόνος εἶ ο καθιστῶν, βασιλεὶς καί δυνάστας, καί κριτὰς σὺν τοπάρχαις, ὅθεν πάντων ὡς Θεός, αὐτός ἐν κρίσει τῇ σῇ, ρύσαι τούτους Σῶτερ τῆς κολάσεως.

Ἀπάσης γῆς ο ποιητής, σὺν πρεσβύταις παρθένοις, καί σὺν νέοις ἐφήβοις, οὐς προσελάβου Χριστέ, τῆς αἰωνίου χαράς, καί τρυφῆς σου τούτους καταξίωσον.

Θεοτοκίον

Ελπίς τού κόσμου κραταιά, Δέσποινα Θεοτόκε, μή απώση τούς πόθω, σοί προστρέχοντας αεί, αλλ’ ικεσίαις ταίς σαίς, πάσης ρύσαι ζάλης τούς τιμώντάς σε.

Καταβασία

Ουκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καί στερεώσας αὐτούς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου.

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ’

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ὁ τά πάντα ποιήσας νεύματι σῶ, τούς ἐν πίστει θανέντας Χριστιανούς, πατέρας προπάτορας, πάππους δέ καί προπάππους τε, ἀδελφούς καί φίλους, πλουσίους καί πένητας, βασιλεῖς καί ἄρχοντας, ὁμοῦ καί μονάζοντας, ὅπου τῶν Δικαίων καί Ἀγίων σου πλήθη, ἀπάντων ἡ οἴκησις, δυσωπούμεν ἀνάπαυσον, ὡς Θεός εὐδιάλλακτος, Δέσποτα Χριστέ Βασιλεῦ, τῶν πταισμάτων ἄφεοιν παρέχων αὐτοῖς, ὧν ἐξήμαρτον πάντες οἱ δούλοί σου.

Θεοτοκίον

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ Χήρα ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, ὑπέρ πασῶν τῶν χαρίτων σου, σύ γάρ ὠφθης σκέπη, ὁμοῦ καί βοήθεια, πειρασμῶν καί θλίψεων, αἰετῶς με ἐξαίρουσα, ὅθεν ὡς ἐκ μέσης, φλογιζούσης καμίνου, ρυσθεῖς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι, Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι, σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δούλός σου.

Ὡδή δ’ Χριστός μου δύναμις

Ποιμαίνων Δέσποτα, ἐν τόπῳ χλόης Σωτήρ, καί μετὰ γων εφ’ ὅδῳ πάντας πιστούς, τό τῆς ἀναπαύσεως, μή ἀποπέμψης τῆς ἐκεῖ, εὐφροσύνης τούς οἰκέτας σου.

Ἀγγέλων τάγμασιν, αὐτός κατὰ ταξον, μοναστῶν σου χορείας ἱεραρχῶν, λειτουργῶν ἀπάντων σου, σοί γάρ ἀνέθεντο ψυχάς, σὺν τοῖς σώμασι φιλάνθρωπε.

Σύ μόνος ἐγνώκας, ὡς πάντων Κύριος, τάς θανάτου ἐφόδους, μέτρα ζωῆς καί τό πέρας πάντων βροτῶν, διό οἰκτεῖρησον καί νῦν, τούς σοὺς δούλους υπεράγαθε.

Θεοτοκίον

Αγίων Ἄγιον, Θεόν κυήσασα, Παναγία Παρθένε θείαις λιταίς, τούτον νύν δυσώπησον, σκηναίς Αγίων εν τρυφή, κατατάξαι οὐς μετέστησεν.

Καταβασία

Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς, μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα.

Ωδή ' Τώ θείω φέγγει σου

Ιδού Μαρτύρων θείοι χοροί, τάξεις Αποστόλων Προφητών, καί τών Δικαίων συστήματα, Σώτερ σέ υμνοῦντες καθικετεύουσι, τού σώσαι οὐς περ κόσμου, πάντας προσείληφας.

Στερράς σου σάλπιγγος τή φωνή, όταν εξανοίγωνται τάφοι νεκρών, καί γή τρέμει φρίπτουσα, τότε σύν προβάτοις εκ δεξιών σου Χριστέ, κατάταξον σούς δούλους, οὐς περ μετέστησας.

Ανδρών τά στίφη σύν γυναιξί, παίδων γηραιών ομού, πενήτων δούλων πλουσίων τε, τών πιστῶς εντεύθεν μετατεθέντων πρός σέ, ανάπαυσον, καί σώσον ως ευδιάλλακτος.

Θεοτοκίον

Σέ πάντες Ἀχραντε βοηθόν, ζῶντες καί θανόντες ευσεβώς, φυλαί καί γλώσσαι κεκτήμεθα, ὅθεν τῆς εκείσε τυχεῖν ανέσεως αιτούμεθα πρεσβείαις σου ταῖς πρός Κύριον.

Καταβασία

Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ, τάς τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγασον, δέομαι, σε ειδέναι Λόγε Θεού, τόν ὄντως Θεόν, εκ ζόφου τών πταισμάτων ανακαλούμενον.

Ωδή ' Τού βίου τήν θάλασσαν

Ιλάσθητι Δέσποτα, παρακλήθητι Σωτήρ, Καί δείξόν σου τό έλεος, δείξον σπλάγχνα, καί σώσον ως αγαθός, τῆς γῆς πάσης άπαντας, οὐς πρός σε μετηγάγου ως φιάνθρωπος.

Ναμάτων εν κλύσμασι, καί εν ρείθροις ποταμών, καί τούς εξαίφνης θνήξαντας, τούς εν νάπαις, καί ὄρεσι, καί οπαῖς, τόν βίον τελέσαντας, μή παρίδης, ως μόνος ευδιάλλακτος.

Ο βλέπων ως Κύριος, εν θαλάσση, καί εν γή, τούς εν αδήλω θνήξαντας, τούς πολέμοις καί μάχαις καί εν πληγαῖς, δεινῶς τελευτήσαντας, πάντας οίκτηρον Σώτερ, ως φιάνθρωπος.

Θεοτοκίον

Ἡ πάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκούσα τοῖς βροτοῖς, τόν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν μου τόν άστατον καί δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καί γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Καταβασία

Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ ευδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου, πολυέλεε.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ΄

Τούς μεταστάντας αφ΄ ἡμῶν εκ τῶν προσκαίρων, εν ταῖς σκηναῖς τῶν εκλεκτῶν κατασκήνωσον, καί μετά Δικαίων ανάπαυσον, Σώτερ αθάνατε, ει γάρ ως άνθρωποι ἡμαρτον επί γῆς, αλλά σύ ως αναμάρτητος Κύριος, άφες αυτοῖς τά εκούσια πταίσματα, καί τά ακούσια, μεσιτευούσης τῆς τεκούσης σε Θεοτόκου, ίνα συμφώνως βοήσωμεν υπέρ αυτῶν, Αλληλούϊα.

Ο Οίκος

Αυτός μόνος υπάρχεις αθάνατος, ο ποιήσας καί πλάσας τόν άνθρωπον, οι βροτοί ούν εκ γῆς διεπλάσθημεν, και εις γήν τήν αυτήν πορευόμεθα, καθώς εκέλευσας ο πλάσας με καί ειπών μοι, Ὅτι γή εί, καί εις γήν απελεύση, όπου πάντες βροτοί πορευσόμεθα, επιτάφιον θρήνον ποιούντες ωδήν τό, Αλληλούϊα.

Ωδή ζ΄

Σύν Αγγέλοις επί θρόνου Σώτερ δόξης σου όταν ελεύση κρίναι τήν γήν, ψυχάς δούλων σου, τῆς σῆς πλήσον θείας χαρμονῆς, τού ψάλλειν απαύστως καί βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εν σπαράγμασι θηρῶν Χριστέ τούς θνήξαντας, καί ούς ιχθύς εμέλισεν ούς κατέχωσε συσσεισμός, καί βόθρος καί κρημνός, τούς πάντας ελέησον Σωτήρ, καί τῆς εκείθεν απειλῆς, ρύσαι ως εύσπλαγχνος.

Ξίφη, μάχαιρα, καί πύρ, δεινῶν επίτασις, καί λίθων ἡ κατάλυσις, ούς ηνάλωσε σύν λησταῖς, λιμός τε καί λοιμός, τῇ σῇ μετουσίᾳ καί χαρά, σώσον υμνεῖν σε ευσεβῶς, τόν τῶν Πατέρων Θεόν.

Θεοτοκίον

Μόνη πέφυκας αγνή τού κόσμου γέφυρα, μετάγουσα βροτούς πρός Θεόν, τούς τόν βίον ούν, τῇ πρός σέ ελπίδι καί στοργῇ, τελέσαντας, Μήτηρ τού Θεού, πάσης ανάγκης καί φθοράς σώζε πρεσβεΐαις σου.

Καταβασία

Δροσοβόλον μεν τήν κάμινον ειργάσατο, Ἄγγελος τοῖς Οσίοις Παισί, τοὺς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τόν τύραννον ἐπεισε βοάν, Ευλογητός εἶ ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ημῶν.

Ωδή η' Εκστηθι φρίττων ουρανέ

Ἄπαντας Δέσποτα βροτούς, παντοίου τάγματος, οὐς μετέστησας Σωτήρ, πιστούς σου βασιλεῖς καί ἄρχοντας, εθνάρχας γῆς καί κριτάς, λαῶν τε καί φυλῶν τοὺς προστάτας, ἐλέησον οἰκτίρμον καί ἀνάπαυσον μόνος, ὅπως σέ υμνούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρύσαι πυρός τού φοβερού, δούλους φιλάνθρωπε, Εκκλησίας σου σεπτής, καί σώσον μοναστῶν συστήματα, ιερωμένων πληθύν, χορείας λειτουργῶν σου ενθέων, καί πάντας τῆς ἐκείσε καταξίωσον δόξης, ὅπως σε υμνῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σώσον ὦ Δέσποτα Χριστέ, σώσον ἐλέησον, καί ἀνάπαυσον ψυχάς, λαούς σου τοὺς πιστῶς τελέσαντας, τρόμῳ παντί τήν ζωὴν ἐν τόπῳ, καί ἐν χώρα παντοία, καί ρύσαι τῆς γεέννης καί πικρίας βασάνων, ὅπως σε υμνῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἐλυσας μόνη τήν ἀράν Παρθένε ἀχραντε, τήν τῆς Εύας ἀληθῶς, ζωὴν δε τοῖς ἐν γῇ ἐπήγασας, διό πρεσβείαις ταῖς σαῖς, τοὺς βίου τού προσκαίρου λυθέντας, ζωῆς τῆς αἰωνίου,, καταξίωσον πάντας, ὅπως σε υμνῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία

Ἐκστηθι φρίττων ουρανέ, καί σαλευθήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς, ἰδοὺ γάρ ἐν νεκροῖς λογίζεται, ο ἐν υψίστοις οἰκῶν, καί τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται, ὃν παῖδες ευλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός υπερψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδή θ' Απορεί πάσα γλῶσσα

Νύν ἐλεήμον στίφη, δυσωπεῖ σε Ἀγγέλων, σύν Χερουβίμ τε, θεία Σεραφίμ καθικετεύει, Εξουσίαι, θρόνοι καί Ἀρχαί καί Δυνάμεις τε σύν Ἀρχαγγέλοις, καί Κυριότητές σε αἰτοῦσι κραταῖέ, ὅπως ψυχάς ἀπάσας οἰκτείρης, ἄς περ μετέστησας.

Ἰδοὺ οἱ δῆμοι, σέ τῶν Προφητῶν ἐξαιτοῦνται, τῶν Ἀποστόλων δέονται χοροί, σύν, Πατριάρχαις, στίφη τε Μαρτύρων, σύν Οσίων πλήθεσιν ευπαρακλήτως, ἀναβοώσι, Σώσον φιλάνθρωπε ψυχάς, πάντων τῶν ἐπὶ γῆς τεθνεώτων, ευσεβῶν δούλων σου.

Οίδας τά πάντα βλέπεις, καθοράς καί γινώσκεις, βροτών τά πλήθη, καί τό τῆς ζωῆς ἐκάστου πέρας, πάσι δίδου τήν τῶν ἐγκλημάτων λύτρωσιν, καί Παραδείσου τῆς καλλονῆς ἀξίωσον πάντας ὡς Θεός, μόνε, οὐς ἐξελέξω οἰκτίρμον, πιστούς οἰκέτας σου.

Θεοτοκίον

Υπεραγία Δέσποινα, τού κόσμου Παρθένε, σύ πάντων σκέπη, ζώντων καί θανόντων χρηματίζεις, καί γαλήνη, δόξα καί τρυφή, καί ἀνεσις τῶν σέ προστάτιν, καί βοηθόν, καί ρύστην πλουτούντων ἀγαθή, ὅθεν αὐτούς διάσωσον, πάντας ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καταβασία

Απορεῖ πάσα γλῶσσα, ευφημεῖν πρός ἀξίαν, ἱλιγγιά δέ νούς καί υπερκόσμιος, υμνεῖν σε Θεοτόκε, ὅμως ἀγαθή υπάρχουσα, τήν πίστιν δέχου, καί γάρ τόν πόθον οἶδας τόν ἐνθεον υμῶν, σύ γάρ Χριστιανῶν εἰ προστάτις, σε μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλᾶριον

Ἦχος γ' Ο ουρανόν τοῖς ἀστροῖς

Μνήμην τελούντες πάντων, τῶν κοιμηθέντων ἐν Χριστῷ, καί τελευταίας ἡμέρας, μνήμην ποιήσωμεν πιστοί, υπέρ ἡμῶν τε κακείνων, Χριστόν αἰεὶ δυσωπούντες.

Θεοτοκίον

Ο γλυκασμός τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἡ χαρά, Χριστιανῶν ἡ προστάτις, Παρθένε Μήτηρ Κυρίου, ἀντιλαβοῦ μου καί ρύσαι, τῶν αἰωνίων βασάνων.

Εἰς τοὺς Α ἰ ν ο υ ς

Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος πλ. β' Η ἀπεγνωσμένη

Φοβερόν τό τέλος τό τού θανάτου, καί φρικτή ἡ κρίσις ἡ τού Δεσπότου, τό πύρ γάρ τό ἀσβεστον ηυτρέπισται ἐκείσε, σκώληξ ἀκοίμητος κολάζων, καί βρυγμός τῶν οδόντων, σκότος ἐξώτερον ὑπάρχει, καί αἰωνία δίκη, διό κράζωμεν πρός τόν Σωτήρα, Οὐς ἐξελέξω ἐκ τῶν προσκαίρων ἀνάπαυσον, διὰ τό μέγα σου ἔλεος.

Πάντες οἱ τῷ βίῳ προστετηκότες, δεύτε ἐν τοῖς τάφοις ἐξεστηκότες, ἐγκύψατε, ἴδετε τού κόσμου τήν ἀπάτην, πού νύν τού σώματος τό κάλλος, καί ἡ δόξα τού πλούτου; πού δε ἡ ἐπαρσις τού βίου; ὄντως μάταια πάντα, διό κράζωμεν πρός τόν Σωτήρα, Οὐς ἐξελέξω ἐκ τῶν προσκαίρων ἀνάπαυσον, διὰ τό μέγα σου ἔλεος.

Νύν επί τόν τάφον ο επί θρόνου, νύν ο εν πορφύρα φθοράν υπέδου, ουκ έτι εν θρόνω γάρ, άλλ' εν μνήματι κείται, ίδε, εξέλιπε, τό βασίλειον κράτος, ίδε, ως όναρ, τών ανθρωπων, παροδεύει ο βίος διό κράζωμεν πρός τόν Σωτήρα, Ούς εξελέξω ανάπαυσον, διά τό μέγα σου έλεος.

Πάντας τούς ενθένδε μετατεθέντας, επί αιωνίου ζωής ελπίδι, καί βίον αλλάξαντας παντοίω Σώτερ τρόπω, πάσαν κατάστασιν καί γένος, καί πάσαν ηλικίαν, άνδρας ομού τε καί γυναίκας, καί αρτίτοκα βρέφη, ως φιλόανθρωπος, εν κόλποις τάξον, τού Αβραάμ τε καί εν τόποις ανέσεως, διά τό μέγα σου έλεος.

Δόξα... Ήχος β'

Ως άνθος μαραίνεται καί ως όναρ παρέρχεται, καί διαλύεται πάς άνθρωπος, πάλιν δέ ηχούσης τής σάλπιγγος, νεκροί ως εν συσσεισμώ πάντες αναστήσονται, πρός τήν σήν υπάντησιν Χριστέ ο Θεός, τότε Δέσποτα, ούς μετέστησας εξ ημών, εν ταίς τών Αγίων σου κατάταξον σκηναίς τά τουτων εγκλήματα παριδών αγαθέ.

Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Σύ εί ο Θεός ημών ο εν σοφία δημιουργήσας τό πάν, ο καί τούς Προφήτας εξαποστείλας ημίν προφητεύσαί σου τήν παρουσίαν, καί Αποστόλους κηρύξαι σου τά μεγαλεία, καί οι μέν, προεφήτευσον τήν έλευσίν σου, οι δέ, τώ βαπτίσματι εφώτισαν τά έθνη, Μάρτυρες δέ έτυχον δόξης εκ τούτων, καί πρεσβεύουσιν εκτενώς σοι τώ Δεσπότη, σύν τή τεκούση σε Μητρί, Ανάπαυσον ο Θεός ψυχάς, άς προσελάβου, καί ημάς καταξίωσον τής βασιλείας σου, ο Σταυρόν υπομείνας δι' εμέ τόν κατάκριτον, ο λυτρωτής μου καί Θεός.

Εις τόν Στίχον

Στιχηρά Προσόμοια Εκ τών τού Θεοφάνους

Ήχος πλ. β' Όλην αποθέμενοι

Έχων ακατάληπτον, τήν εις ημάς ευσπλαγχνίαν καί πηγήν ακένωτον, θεϊκής χρηστότητος πολυέλεε, τούς πρός σέ Δέσποτα, μεταβέβηκας, εν γή ζώντων κατασκήνωσον, εις τά σκηνώματα, τά αγαπητά καί ποθούμενα, κατάσχεςιν δωρούμενος, τήν διηνεκώς διαμένουσαν, σύ γάρ υπέρ πάντων, εξέχεας τό αίμά σου Χριστέ, καί ζωηφόρω τιμήματι, κόσμον εξηγόρασας.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω καί προσελάβου...

Νέκρωσιν υπέμεινας, ζωοποιόν εκουσίως, καί ζωήν επήγασας, καί τρυφήν αίδιον, πιστοίς δέδωκας, θεϊκή Δέσποτα, ευσπλαγχνία

μόνε, πανοικτίρμον αναμάρτητε εν ή δεόμεθα, τούς κεκοιμημένους κατάταξον, ελπίδι αναστάσεως, λύσιν τών πταισμάτων δωρούμενος, ίνα διά πάντων υμνήταί σου τό άνομα Χριστέ, και σεσωσμένοι δοξάζωμεν, την φιλανθρωπίαν σου.

Στίχ. Αι ψυχαι αυτών, έν αγαθοίς...

Ζώντων κυριεύοντα, θεαρχική εξουσία, και νεκρών δεσπόζοντα, σέ Χριστέ γινώσκοντες ικετεύομεν, τούς πιστούς δούλους σου, τούς πρός σέ τόν μόνον, ευεργέτην εκδημήσαντας, αυτός ανάπαυσον, σύν τοίς εκλεκτοίς σου φιλάνθρωπε, εν τόπω αναψύξεως, εν ταίς τών Αγίων λαμπρότησι, θελητής ελέους, υπάρχεις γάρ και σώζεις ως Θεός, ούς κατ' εικόνα σου έπλασας, μόνε πολυέλεε.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Άλγος τώ Αδάμ εχρημάτισεν, η τού ξύλου απόγευσις πάλαι εν Εδέμ, ότε όφισ ιόν εξηρεύετο, δι' αυτού γάρ εισήλθεν ο θάνατος, παγγενή κατεσθίων τόν άνθρωπον, άλλ' ελθών ο Δεσπότης, καθείλε τόν δράκοντα, και ανάστασιν ημίν εδωρήσατο, πρός αυτόν ούν βοήσωμεν, Φείσαι Σωτήρ, και ούς προσελάβου, μετά τών εκλεκτών σου ανάπαυσον, ως φιλάνθρωπος.

Και νύν... Θεοτοκίον

Όλην αποθέμενοι

Ωφθης ενδιαίτημα, θεοπρεπες Παναγία, και Θεόν εχώρησας, και Θεόν εγέννησας απειρόγαμε, και βροτοίς ορώμενον, εν δυσίν ουσίαις, εν μιά δέ υποστάσει αγνή, αυτόν δυσώπησον, τόν μονογενή και πρωτότοκον, τόν σέ παρθένον άμωμον και μετά τόν τόκον φυλάξαντα, ψυχάς αναπαύσαι, τών πίστει κοιμηθέντων εν φωτί, εν ακηράτω φαιδρότητι, και μακαριότητα.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Ο βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οικονομών, και τό συμφέρον πάσιν απονέμων, μόνε Δημιουργέ, ανάπαυσον Κύριε τάς ψυχάς τών δούλων σου, εν σοί γάρ την ελπίδα ανέθεντο, τώ ποιητή και πλάστη και Θεώ ημών.

Θεοτοκίον

Σε και τείχος και λιμένα έχομεν, και πρέσβιν ευπρόσδεκτον, πρός, όν έτεκες Θεόν, Θεοτόκε ανύμφευτε, τών πιστών η σωτηρία.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Προκείμενον τού Αποστόλου

Ήχος πλ. β'

Αι ψυχαί αυτών εν αγαθοίς αυλισθήσονται.

Στίχ. Πρός σέ Κύριε κεκράζομαι...

Κοινωνικόν

Μακάριοι, ούς εξελέξω, καί προσελάβου Κύριε, καί τό μνημόσυνον αυτών εις γενεάν καί γενεάν, Αλληλούϊα.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα... ἰστώνμεν Στίχους δ'#, καί ψάλλομεν Στιχηρά Ἰδιόμελα γ'#, πρὸς Ἦχον α'#, δευτεροῦντες τό πρῶτον.

Ἦχος α'#;

Πεντηκοστήν εορτάζομεν, καί Πνεύματος ἐπιδημίαν, καί προθεσμίαν ἐπαγγελίας, καί ἐλπίδος συμπλήρωσιν, καί τό μυστήριον ὅσον, Ὡς μέγα τε καί σεβάσμιον! Διό βοώμέν σοι, Δημιουργέ τοῦ παντός Κύριε, δόξα σοι. (Δίς)

Γλώσσαις αλλογενῶν, ἐκαινούργησας Χριστέ τοὺς σοὺς Μαθητάς, ἵνα δι' αὐτῶν σε κηρύξωσι, τὸν ἀθάνατον Λόγον καί Θεόν, τὸν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Πάντα χορηγεῖ τό Πνεῦμα τό ἅγιον, βρύει προφητείας, ἱερέας τελειοί, ἀγραμμάτων σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Εκκλησίας, Ὁμοούσιε καί Ὁμόθρονε, τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ, Παράκλητε, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ

Ὅτε τό Πνεῦμά σου κατέπεμψας Κύριε, καθημένοις τοῖς, Ἀποστόλοις, τότε οἱ τῶν Εβραίων παῖδες θεωροῦντες, ἐξίσταντο θάμβει, ἤκουον γάρ αὐτῶν φθεγγομένων, ἐτέραις ξέναις γλώσσαις, καθὼς τό Πνεῦμα ἐχορήγει αὐτοῖς, ἰδιώται γάρ ὄντες, ἐσοφίσθησαν, καί τὰ ἔθνη πρὸς πίστιν ζωγρήσαντες, τὰ θεία ἐρρητόρευον, διό καί ἡμεῖς βοώμέν σοι, ὁ ἐπὶ γῆς ὀφθεῖς, καί ἐκ τῆς πλάνης σῶσας ἡμᾶς, Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπόστιχα Ἰδιόμελα

Ἦχος β'#;

Εἶδομεν τό φῶς τό ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὕρομεν Πίστιν ἀληθῆ, ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες, αὕτη γάρ ἡμᾶς ἔσωσε.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός, καί Πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καί ἐν Ἀποστόλοις ἐλαμψε, Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου, σύ εἰ

Θεός πρώτος, σύ και μετά ταύτα, και εις τούς αιώνας, σύ εί ο Θεός ημών.

Στίχ. Μή απορρίψης με από τού προσώπου σου, και τό Πνεύμα σου τό άγιον μή αντανέλης απ' εμού.

Εν ταίς αυλαίς σου υμνήσω σε τόν Σωτήρα τού κόσμου, και κλίνας γόνυ προσκυνήσω σου τήν αήττητον δύναμιν, εν εσπέρα, και πρωί, και μεσημβρία, και εν παντί καιρώ ευλογήσω σε Κύριε.

Δόξα... Και νύν... Ήχος ο αυτός

Τριάδα Ομοούσιον υμνολογήσωμεν, Πατέρα, και Υιόν, σύν Αγίω Πνεύματι, ούτω γάρ εκήρυξαν πάντες οι Προφήται, και Απόστολοι μετά Μαρτύρων.

Απολυτίκιον

Ήχος πλ. δ'.

Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών, ο πανσόφους τούς αλιείς αναδείξας, καταπέμψας αυτοίς τό Πνεύμα τό άγιον, και δι' αυτών τήν οικουμένην σαγηνεύσας, φιλόανθρωπε, δόξα σοι. **Εκ γ'.**

Και Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμιακόν, εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι', και ψάλλομεν Στιχηρά Ιδιόμελα γ', πρόσ Ήχον α', δευτερούντες τό α'. Είτα ε' πρόσ Ήχον β', δευτερούντες πάλιν τό α'.

Ήχος α'.

Πεντηκοστήν εορτάζομεν, και Πνεύματος επιδημίαν, και προθεσμίαν επαγγελίας, και ελπίδος συμπλήρωσιν, και τό μυστήριον όσον, Ως μέγα τε και σεβάσμιον! Διό βοώμέν σοι, Δημιουργέ τού παντός Κύριε, δόξα σοι. **(Δίς)**

Γλώσσαις αλλογενών, εκαινούργησας Χριστέ τούς σούς Μαθητάς, ίνα δι' αυτών σε κηρύξωσι, τόν αθάνατον Λόγον και Θεόν, τόν παρέχοντα ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Πάντα χορηγεί τό Πνεύμα τό άγιον, βρύει προφητείας, ιερέας τελειοί, αγραμμάτους σοφίαν edίδαξεν, αλιείς θεολόγους ανέδειξεν, όλον συγκροτεί τόν θεσμόν τής Εκκλησίας, Ομοούσιε και Ομόθρονε, τώ Πατρί και τώ Υιώ, Παράκλητε, δόξα σοι.

Ήχος β'.

Είδομεν τό φώς τό αληθινόν, ελάβομεν Πνεύμα επουράνιον, εύρομεν Πίστιν αληθή, αδιαίρετον Τριάδα προσκυνούντες, αύτη γάρ ημάς έσωσε. (Δίς)

Εν τοίς Προφήταις ανήγγειλας ημίν οδόν σωτηρίας, καί εν Αποστόλοις έλαμψε, Σωτήρ ημών, η χάρις τού Πνεύματός σου, σύ εί Θεός πρώτος, σύ καί μετά ταύτα, καί εις τούς αιώνας, σύ εί ο Θεός ημών.

Εν ταίς αυλαίς σου υμνήσω σε τόν Σωτήρα τού κόσμου, καί κλίνας γόνυ προσκυνήσω σου τήν αήττητον δύναμιν, εν εσπέρα, καί πρωϊ, καί μεσημβρία, καί εν παντί καιρώ ευλογήσω σε Κύριε.

Εν ταίς αυλαίς σου Κύριε, οι πιστοί τό γόνυ ψυχής καί τού σώματος υποκλίναντες, ανυμνούμέν σε τόν άναρχον Πατέρα, καί τόν συνάναρχον Υιόν, καί τό συναϊδιον καί πανάγιον Πνεύμα, τό φωτίζον καί αγιάζον τάς ψυχάς ημών.

Τριάδα Ομοούσιον υμνολογήσωμεν, Πατέρα, καί Υιόν, σύν Αγίω Πνεύματι, ούτω γάρ εκήρυξαν πάντες οι Προφήται, καί Απόστολοι μετά Μαρτύρων.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Λέοντος Δεσπότης

Δεύτε λαοί, τήν τρισυπόστατον θεότητα προσκυνήσωμεν, Υιόν εν τώ Πατρί, σύν αγίω Πνεύματι, Πατήρ γάρ αχρόνως εγέννησεν Υιόν, συναϊδιον καί σύνθρονον, καί Πνεύμα άγιον ήν εν τώ Πατρί, σύν Υιώ δοξαζόμενον, μία δύναμις, μία ουσία, μία θεότης, ήν προσκυνούντες πάντες λέγομεν, Άγιος ο Θεός, ο τά πάντα δημιουργήσας δι' Υιού, συνεργία τού Αγίου Πνεύματος, Άγιος ισχυρός, δι' ού τόν Πατέρα εγνώκαμεν, καί τό Πνεύμα τό Άγιον επεδήμησεν εν κόσμω, Άγιος αθάνατος, τό Παράκλητον Πνεύμα, τό εκ Πατρός εκπορευόμενον, καί εν Υιώ αναπαυόμενον, Τριάς αγία, δόξα σοι.

Είσοδος, τό, Φώς ιλαρόν. Καί μετά τό Προκείμενον τής ημέρας, τά εφεξής Αναγνώσματα.

Αριθμών τό Ανάγνωσμα

Κεφ. ΙΑ', 16

Είπε Κύριος πρός Μωσήν. Συνάγαγέ μοι εβδομήκοντα άνδρας από τών πρεσβυτέρων τού λαού, ούς σύ αυτός οίδας, ότι ούτοί εισι πρεσβύτεροι τού λαού, καί γραμματείς αυτών, καί άξεις αυτούς εις τήν Σκηνήν τού Μαρτυρίου, καί στήσονται εκεί μετά σου. Καί

καταβήσομαι, καί λαλήσω εκεί μετά σου, καί αφελώ από τού Πνεύματος τού επί σοί, καί επιθήσω επ' αυτούς, καί συναντιλήψομαι μετά σου τήν Ορμήν τού λαού, καί ουκ οίσεις αυτούς σύ μόνος. Καί συνήγαγε Μωσής εβδομήκοντα άνδρας από τών πρεσβυτέρων τού λαού, καί έστησεν αυτούς κύκλω τής Σκηνης. Καί κατέβη Κύριος εν νεφέλη, καί ελάλησε προς Μωσήν, καί παρείλετο από τού Πνεύματος τού επ' αυτού, καί επέθηκεν επί τούς εβδομήκοντα άνδρας τούς πρεσβυτέρους. Ως δέ επανεπαύσατο τό Πνεύμα επ' αυτούς, καί προεφήτευσαν εν τή παρεμβολή, καί ουκέτι προσέθεντο. Καί κατελείφθησαν δύο άνδρες εν τή παρεμβολή, όνομα τώ ενί Ελδάδ καί όνομα τώ δευτέρω Μωδάδ, καί επανεπαύσατο επ' αυτούς τό Πνεύμα, καί ούτοι ήσαν τών καταγεγραμμένων, καί ουκ ήλθον εις τήν Σκηνήν, καί προεφήτευσαν εν τή παρεμβολή. Καί προσδραμών ο νεανίσκος, απήγγειλε τώ Μωσει, καί είπεν αυτώ, λέγων. Ελδάδ καί Μωδάδ προφητεύουσιν εν τή παρεμβολή. Καί αποκριθείς Ιησούς ο τού Ναυή, ο παρεστηκώς Μωσει, ο εκλεκτός αυτού, είπε. Κύριε Μωσή, κώλυσον αυτούς. Καί είπεν αυτώ Μωσής. Μή ζηλοίς σύ μοι; καί τίς δώ η πάντα τόν λαόν Κυρίου προφήτας, όταν δώ Κύριος τό Πνεύμα αυτού επ' αυτούς;

Προφητείας Ιωήλ τό Ανάγνωσμα
Κεφ. Β' 23

Τάδε λέγει Κύριος. Τά τέκνα Σιών, χαίρετε καί ευφραίνεσθε επί Κυρίω τώ Θεώ υμών, ότι έδωκεν υμίν τά βρώματα εις δικαιοσύνην, καί βρέξει υμίν υετόν πρῶϊμον καί όψιμον, καθώς έμπροσθεν, καί πλησθήσονται αι άλωνες σίτου, καί υπερεκχυθήσονται αι ληνοί οίνου καί ελαίου, καί ανταποδώσω υμίν αντί τών ετών, ών κατέφαγεν η ακρίς, καί ο βρούχος, καί η ερυσίβη, καί η κάμπη, καί η δύναμís μου η μεγάλη, ήν εξαπέστειλα εις υμάς, καί φάγεσθε εσθίοντες, καί εμπλησθήσεσθε, καί αιnéσετε τό όνομα Κυρίου τού Θεού υμών, ός εποίησε μεθ' υμών θαυμάσια, καί ου μή καταισχυνθή ο λαός μου εις τόν αιώνα. Καί επιγνώσεσθε, ότι εν μέσω τού Ισραήλ εγώ ειμι, καί εγώ Κύριος ο Θεός ημών, καί ουκ έστιν έτι πλήν εμού, καί ου μή καταισχυνθή έτι ο λαός μου εις τόν αιώνα. Καί έσται μετά ταύτα, εκχεώ από τού Πνεύματός μου επί πάσαν σάρκα, καί προφητεύσουσιν οι υιοί υμών, καί αι θυγατέρες υμών, καί οι πρεσβύτεροι υμών, ενύπνια ενυπνιασθήσονται, καί οι νεανίσκοι

υμών Οράσεις όφονται. Καί γε επί τούς δούλους μου καί επί τάς δούλας μου, εν ταίς ημέραις εκείναις, εκχεώ από τού Πνεύματός μου, καί προφητεύσουσι, καί δώσω τέρατα εν τώ ουρανώ άνω, καί σημεία επί τής γής κάτω, αίμα καί πύρ, καί ατμίδα καπνού. Ο ήλιος μεταστραφήσεται εις σκότος, καί η σελήνη εις αίμα, πρίν ελθείν τήν ημέραν Κυρίου τήν μεγάλην, καί επιφανή, καί έσται, πάς ός άν επικαλέσεται τό όνομα Κυρίου, σωθήσεται.

Προφητείας Ιεζεκιήλ τό Ανάγνωσμα

Κεφ. ΑΣΤ', 24

Τάδε λέγει Κύριος. Λήψομαι υμάς εκ τών εθνών, καί αθροίσω υμάς εκ πασών τών γαιών, καί εισάξω υμάς εις τήν γήν υμών, καί ρανώ εφ' υμάς ύδωρ καθαρόν, καί καθαρισθήσεσθε από πασών τών ακαθαρσιών υμών, καί από πάντων τών ειδώλων υμών, καί κάθαριώ υμάς, καί δώσω υμίν καρδίαν καινήν, καί πνεύμα καινόν δώσω υμίν, καί αφελώ τήν καρδίαν τήν λιθίνην εκ τής σαρκός υμών, καί δώσω υμίν καρδίαν σαρκίνην, καί τό πνευμά μου δώσω εν υμίν, καί ποι ήσω, ίνα εν τοίς δικαιώμασί μου πορεύησθε, καί τα κρίματά μου φυλάξησθε, καί ποιήσητε, καί κατοικήσετε επί τής γής, ής έδωκα τοίς πατράσιν υμών, καί έσεσθέ μοι εις λαόν, καγώ έσομαι υμίν εις Θεόν.

Εις την Λιτήν, Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος β'

Εν τοίς Προφήταις ανήγγειλας ημίν Οδόν σωτηρίας, καί εν Αποστόλοις έλαμψε Σωτήρ ημών, η χάρις τού Πνεύματός σου, σύ εί Θεός πρώτος, σύ καί μετά ταύτα, καί εις τούς αιώνας σύ εί ο Θεός ημών.

Εν ταίς αυλαίς σου υμνήσω σε τόν Σωτήρα τού κόσμου, καί κλίνας γόνυ προσκυνήσω σου τήν αήττητον δύναμιν, εν εσπέρα, καί πρωϊ, καί μεσημβρία, καί εν παντί καιρώ ευλογήσω σε, Κύριε.

Εν ταίς αυλαίς σου Κύριε, οι πιστοί τό γόνυ τής ψυχής καί τού σώματος υποκλίναντες, ανυμνούμέν σε τόν άναρχον Πατέρα, καί τόν συνάναρχον Υιόν, καί τό συναϊδιον καί πανάγιον Πνεύμα, τό φωτίζον καί αγιάζον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ

Ότε τό Πνευμά σου κατέπεμψας Κύριε, καθημένοις τοίς, Αποστόλοις, τότε οι τών Εβραίων παίδες θεωρούντες, εξίσταντο θάμβει, ήκουον γάρ αυτών φθεγγομένων, ετέραις ξέναις γλώσσαις,

καθώς τό Πνεύμα εχορήγει αυτοίς, ιδιώται γάρ όντες, εσοφίσθησαν, καί τά έθνη πρός πίστιν ζωγήσαντες, τά θεία ερρητόρευον, διό και ημείς βοώμέν σοι, ο επί γής οφθείς, καί εκ τής πλάνης σώσας ημάς, Κύριε, δόξα σοι.

Εις τόν Στίχον

Στιχηρά Ιδιόμελα

Ήχος πλ. β'

Αγνοούντα τά έθνη Κύριε, τήν τού παναγίου Πνεύματος, εν τοίς Αποστόλοις σου γενομένην δύναμιν, τήν εναλλαγήν τών γλωσσών, μέθην είναι ενόμιζον, ημείς δέ στηριχθέντες υπ' αυτών, απαύστως ούτω λέγομεν, Τό Πνεύμά σου τό άγιον, μή αντανέλης αφ' ημών, δεόμεθα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί ο Θεός, καί Πνεύμα ευθές εγκαινίσον εν τοίς εγκάτοις μου.

Κύριε, τού αγίου Πνεύματος η επιφοίτησις, τούς Αποστόλους σου εμφορήσασα, εν ετέραις γλώσσαις λαλείν παρεσκεύασεν, όθεν τό παράδοξον, τοίς μέν απίστοις μέθη ενομιζετο, τοίς δε πιστοίς πρόξενον σωτηρίας, ού τής ελλάμψεως καί ημάς αξίωσον, δεόμεθα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μή απορρίψης με από τού προσώπου σου, καί τό Πνεύμά σου τό άγιον μή αντανέλης απ' εμού.

Βασιλεύ ουράνιε, Παράκλητε, τό Πνεύμα τής αληθείας, ο πανταχού παρών, καί τά πάντα πληρών, ο θησαυρός τών αγαθών, καί ζωής χορηγός, ελθέ, καί σκήνωσον εν ημίν, καί καθάρισον ημάς από πάσης κηλίδος, καί σώσον αγαθέ τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Γλώσσαι ποτέ συνεχύθησαν, διά τήν τόλμαν τής πυργοποιίας, γλώσσαι δέ νύν εσοφίσθησαν, δια τήν δόξαν τής θεογνωσίας, Εκεί κατεδίκασε Θεός τούς ασεβείς τώ πταίσματι, ενταύθα εφώτισε Χριστός τούς αλιείς τώ Πνεύματι, Τότε κατειργάσθη η αφωνία, πρός τιμωρίαν, άρτι καινουργείται η συμφωνία, πρός σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον

Ήχος πλ. δ'

Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών, ο πανσόφους τούς αλιείς αναδείξας, καταπέμψας αυτοίς τό Πνεύμα τό άγιον, καί δι'

αυτών τήν οικουμένην σαγηνεύσας, φιλάνθρωπε, δόξα σοι. **Εκ γ'**

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Τήν μεθέορτον πιστοί, καί τελευταίαν εορτήν, ἣν εορτάσωμεν φαιδρώς, αὕτη ἐστί Πεντηκοστή, επαγγελίας συμπλήρωσις, καί προθεσμίας, ἐν ταύτῃ γάρ τό πύρ, τοῦ Παρακλήτου ευθύς, κατέβη ἐπὶ γῆς, ὥσπερ ἐν εἶδει γλωσσῶν, καί Μαθητάς ἐφώτισε, καί τούτους ουρανομύστας ἀνέδειξε, Τό φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καί τόν κόσμον, ἐφώτισε. **(Δίς)**

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ὁμοιον

Ἡ τοῦ Πνεύματος πηγὴ, ἐπιδημοῦσα τοῖς ἐν γῇ, εἰς πυρφόρους ποταμούς, μεριζομένη νοητῶς, τοὺς Ἀποστόλους ἐδρόσιζε φωταγωγοῦσα, καί γέγονεν αὐτοῖς, νέφος δροσῶδες τό πύρ, φωτίζουσα αὐτούς, καί υετίζουσα φλόξ, δι' ὧν ἡμεῖς ἐλάβομεν τήν χάριν, διὰ πυρός τε καί ὕδατος, Τό φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καί τόν κόσμον ἐφώτισε. **(Δίς)**

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν μυστικῶς

Μετά τήν Ἐγερσιν Χριστέ, τήν ἐκ τοῦ τάφου, καί τήν πρὸς ὕψος ουρανοῦ, θείαν Ἀνάληψιν, τοῖς θεόπταις τήν δόξαν σου κατέπεμψας οἰκτίρμον, Πνεῦμα ευθές ἐγκαινίσας τοῖς Μαθηταῖς, ὅθεν, ὥσπερ κιθάρα μουσουργική, πάσιν ἐτρανολόγησαν, τῷ θείῳ πλήκτρῳ μυστικῶς, Σῶτερ, τὰ ἀπηχήματα, καί τήν οικονομίαν σου. **(Δίς)**

Τό α' Αντίφωνον τῶν ἀναβαθμῶν τοῦ δ' Ἦχου.

· Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεί με πάθη, ἀλλ' αὐτός ἀντιλαβού, καί σῶσον Σωτήρ μου.

· Οἱ μισούντες Σιών, αἰσχύνητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ ἐσσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Ἀγίῳ Πνεύματι πάσα ψυχὴ ζωοῦται, καί καθάρσει υψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Τό Πνεύμά σου τό αγαθόν οδηγήσει με εν γή ευθεία.

Στίχ. Κύριε εισάκουσον τής προσευχής μου.

Τό Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον Εωθινόν Θ'

Ανάστασιν Χριστού... ου λέγομεν, αλλ' ευθύς τόν Ν'

Ήχος β'

Δόξα... Ταίς τών αποστόλων πρεσβείαις...

Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου πρεσβείαις...

Ήχος πλ. β'

Στίχ. ελέησόν με ο Θεός...

Βασιλεύ ουράνιε, Παράκλητε, τό Πνεύμα τής αληθείας, ο πανταχού παρών, καί τά πάντα πληρών, ο θησαυρός τών αγαθών, καί ζωής χορηγός, ελθέ, καί σκήνωσον εν ημίν, καί καθάρισον ημάς από πάσης κηλίδος, καί σώσον αγαθέ τάς ψυχάς ημών.

Οι Κανόνες

Ο τού βαρέος μετά τών Ειρμών, εις η' καί ο τού δ' μετά τών Ειρμών, εις ς'. Ο Κανών, ού η ακροστιχίς.

Πεντηκοστήν εορτάζομεν.

Ποίημα Κοσμά Μοναχού.

Ωδή α' Ήχος βαρύς Ο Ειρμός

Πόντω εκάλυψε Φαραώ σύν άρμασιν, ο συντρίβων πολέμους εν υψηλώ βραχίονι, άσωμεν αυτώ, ότι δεδόξασται.

Έργω, ως πάλαι τοίς Μαθηταίς επηγγείλω, τό Παράκλητον Πνεύμα εξαποστείλας Χριστέ, έλαμψας τώ κόσμω φώς, φιλάνθρωπε.

Νόμω τό πάλαι προκηρυχθέν καί Προφήταις, επληρώθη, τού θείου Πνεύματος σήμεραν, πάσι γάρ πιστοίς χάρις εκκέχυται.

Έτερος Κανών ιαμβικός

Ού η ακροστιχίς διά στίχων Ηρωελεγειών

- Θειογενές Λόγε, Πνεύμα Παράκλητον πάλιν άλλον,
- Εκ Γενέτου κόλπων ήκας επιχθονίοις
- Οία πυρός γλώσσησι φέρον θεότητος αΰλου.
- Σήμα τής φύτλης, καί χάριν υμνοπόλοις.

Ποίημα Κυρίου Ιωάννου τού Αρκλά

Ωδή α' Ήχος δ' Ο Ειρμός

- Θείω καλυφθείς ο βραδύγλωσσος γνώφω.
- Ερρητόρευσε τόν θεόγραφον νόμον
- Ιλύν γάρ εκτινάξας όμματος νόου,

- Ορά τόν όντα, καί μυείται Πνεύματος
- Γνώσιν, γεραίρων ενθέοις τοίς άσμασιν.
- Έφη τό σεπτόν καί σεβάσμιον στόμα.
- Νοσφισμός υμίν ου γενήσεται φίλοις.
- Εγώ γάρ εις πατρώ ον ύψιστον θρόνον
- Συνεδριάζων, εκχεώ τού Πνεύματος,
- Λάμψαι ποθούνσι, τήν χάριν τήν άφθονον
- Όρος βεβηκώς, ατρεκέστατος Λόγος,
- Γαληνόμορφον εκτελεί τήν καρδίαν.
- Έργον γάρ εκπεράνας, εύφρανε φίλους,
- Πνοή βιαία, καί πυρός γλωττήμασι,
- Νείμας τό Πνεύμα Χριστός, ως υπέσχετο.

Καταβασίαι

Έχος βαρύς

Πόντω εκάλυψε Φαραώ σύν άρμασιν, ο συντρίβων πολέμους εν υψηλώ βραχίονι, άσωμεν αυτώ, ότι δεδόξασται.

Έχος δ΄

- Θείω καλυφθείς ο βραδύγλωσσος γνόφω.
- Ερρητόρευσε τόν θεόγραφον νόμον
- Ιλύν γάρ εκτινάξας όμματος νόου,
- Ορά τόν όντα, καί μυείται Πνεύματος
- Γνώσιν, γεραίρων ενθέοις τοίς άσμασιν.

Ωδή γ΄; Ο Ειρμός

Τήν εξ ύψους δύναμιν τοίς Μαθηταίς, Χριστέ, έως άν ενδύσησθε έφης, καθίσατε εν Ιερουσαλήμ, εγώ δέ ως εμέ Παράκλητον άλλον, Πνεύμα τό εμόν τε καί Πατρός αποστελώ, εν ώ στερεωθήσεσθε.

Η τού θείου Πνεύματος επιδημήσασα δύναμις, τήν μερισθείσαν πάλαι φωνήν, κακώς ομνησάντων, εις μίαν αρμονίαν θείως συνήψε, γνώσιν συνετίζουσα πιστούς τής Τριάδος, εν ή εστερεώθημεν.

Ειρμός άλλος

- Έρρηξε γαστρός ητεκνωμένης πέδας,
- Υβριν τε δυσκάθεκτον ευτεκνουμένης,
- Μόνη προσευχή τής Προφήτιδος πάλαι
- Άννης, φερούσης πνεύμα συντετριμμένον,
- Πρός τόν δυνάστην, καί Θεόν τών γνώσεων.

- Ἀληπτός ἐστιν ἡ θεαρχικωτάτη.
- Ρήτρας γάρ ἐξέφηνε τοὺς ἀγραμμάτους,
- Ἄλις σοφιστὰς συστομίζοντας λόγῳ,
- Καί τῆς βαθείας νυκτός ἐξαιρουμένων,
- Λαοὺς ἀπείρους, ἀστραπή τοῦ Πνεύματος.
- Ἦν ἐκπορευτὸν ἐξ ἀγεννήτου φάους,
- Τό πανσθενουργόφωτον ἀφθιτον σέλας,
- Οὐ τὴν δι᾽ Ἰοῦ πατρικῆς ἐξουσίας,
- Νῦν ἐμφανίζει συμφυὴ φρυκτωρίαν,
- Πυρώδες ἦχος ἐν Σιών τοῖς ἔθνεσιν.

Καταβασίαι

Ἦχος βαρύς

Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς, Χριστέ, ἕως ἂν ἐνδύσησθε ἑφῆς, καθίστατε ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἐγὼ δὲ ὡς ἐμὲ Παράκλητον ἄλλον, Πνεῦμα τὸ ἐμὸν τε καὶ Πατὴρ ἀποστελῶ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε.

Ἦχος δ᾽

- Ἐρρηξε γαστρός ἠτεκνωμένης πέδας,
- Ὑβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης,
- Μόνη προσευχή τῆς Προφήτιδος πάλαι
- Ἀννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον,
- Πρὸς τὸν δυνάστην, καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ᾽

Τὸ προσταχθέν

Οἱ τοῦ Σωτήρος ἐρασταὶ χαράς ἐπλήσθησαν, καὶ θάρσος ἔλαβον, οἱ πρώην δειλιῶντες, ὡς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον σήμερον ἐξ ὕψους, κατήλθεν ἐπὶ τὸν οἶκον τῶν Μαθητῶν, καὶ ἄλλος ἄλλα ἐλάλει πρὸς τοὺς λαοὺς, γλώσσαι γὰρ διεσπάρησαν, Ὁρώμεναι ὡσεὶ πυρός, καὶ τούτους οὐ κατέφλεξαν, ἀλλὰ μάλλον ἐδρόσισαν. (Δίς)

Ὡδή δ᾽ Ο Εἰρμός

Κατανοῶν ὁ Προφήτης, τὴν ἐπ᾽ ἐσχάτων σου Χριστέ ἐλευσιν, ἀνεβόα, τὴν σὴν εἰ σακήκοα Κύριε δυναστεῖαν, ὅτι πάντας τοῦ σῶσαι, τοὺς χριστοὺς σου ἐλήλυθας.

Ὁ ἐν Προφήταις λαλήσας, καὶ διὰ νόμου κηρυχθεὶς, πρῶ ἦν τοῖς ατελέσι, Θεὸς ἀληθὴς ὁ Παράκλητος, τοῖς τοῦ Λόγου υπηρέταις καὶ μάρτυσι, γνωρίζεται σήμερον.

Σήμα θεότητος φέρον, τοῖς Αποστόλοις ἐν πυρί, Πνεῦμα κατεμερίσθη, καί ξέναις ἐν γλώσσαις ἐνέφηθεν, ὡς πατρόθεν θεῖον σθένος, ἐρχόμενον ἐστὶν αὐτοκέλευστον.

Εἰρμός ἄλλος

- Ἀναξ ἀνάκτων, οἶος ἐξ οἴου μόνος,
- Λόγος προελθών, Πατρός ἐξ ἀναίτιου.
- Ἰσοσθενές σου Πνεῦμα τοῖς Αποστόλοις,
- Νημερτές ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης,
- Ἄδουσι, Δόξα τῷ κράτει σου, Κύριε.
- Λουτρόν τό θεῖον τῆς παλιγγενεσίας,
- Λόγῳ κεραννύς συντεθειμένη φύσει,
- Ομβροβλυτεῖς μοι ρεῖθρον ἐξ ἀκηράτου
- Νενυγμένης σου πλευράς, ὦ Θεοῦ Λόγε,
- Ἐπισφραγίζων τῇ ζέσει τοῦ Πνεύματος.
- Κάμπτει τὰ πάντα τῷ Παρακλήτῳ γόνυ,
- Γόνῳ τε Πατρός, Πατρί συμφυεστάτῳ.
- Ἐν γάρ προσώποις οἶδε τριτοῖς οὐσίαν,
- Νημερτές, ἀπρόσιτον, ἀχρονον, μίαν.
- Ἐλαμψε φῶς γάρ ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος.
- Τελείσθε πάντες τῇ θεαρχικωτάτῃ,
- Ὅσοι λατρευαί τῆς τριφεγγούς οὐσίας.
- Ὑπερφυῶς τελεί γάρ ὡς εὐεργέτης,
- Καί πυρσολαμπεῖ Χριστός εἰς σωτηρίαν,
- Ὅλην πορίζων τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Καταβασίαι

Ἦχος βαρύς

Κατανοῶν ὁ Προφήτης, τὴν ἐπ’ ἐσχάτων σου Χριστέ ἐλευσιν, ἀνεβόα, τὴν σὴν εἰ σακήκοα Κύριε δυναστείαν, ὅτι πάντας τοῦ σώσαι, τοὺς χριστοὺς σου ἐλήλυθας.

Ἦχος δ’

- Ἀναξ ἀνάκτων, οἶος ἐξ οἴου μόνος,
- Λόγος προελθών, Πατρός ἐξ ἀναίτιου.
- Ἰσοσθενές σου Πνεῦμα τοῖς Αποστόλοις,
- Νημερτές ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης,
- Ἄδουσι, Δόξα τῷ κράτει σου, Κύριε.

Ὡδή: Ὁ Εἰρμός

Τό διά τόν φόβον σου ληφθέν Κύριε, εν γαστρί τών Προφητών, καί κυηθέν επί τῆς γῆς πνεύμα σωτηρίας, αποστολικάς καρδίας κτίζει καθαράς, καί εν τοῖς πιστοῖς ευθές εγκαινίζεται, φώς γάρ καί ειρήνη, διότι τά σά προστάγματα.

Ἡ επιφοιτήσασα ἰσχὺς σήμερον, αὕτη Πνεῦμα αγαθόν, Πνεῦμα σοφίας Θεοῦ, Πνεῦμα εκ Πατρός εκπορευτόν, καί δι᾽ Υιού πιστοῖς ἡμῖν πεφηνός, μεταδοτικόν, εν οῖς κατοικίζεται φύσει, τῆς εν ἡ κατοπτεύεται αγιότητος.

Εἰρμός ἄλλος

- Λυτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων,
- Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
- Ω τέκνα φωτόμορφα τῆς Εκκλησίας,
- Νύν εκ Σιών γάρ ἐξελήλυθε νόμος,
- Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.
- Καθώς περ ευδόκησεν αὐτεξουσίως,
- Αδέσποτον κάτεισι Πνεῦμα πατρόθεν,
- Σοφίζον εν γλώσσησι τοὺς Αποστόλους,
- Επισφραγίζον τόν φερέσβιον Λόγον,
- Πατροσθενές ξύμμορφον, ὃν Σωτήρ ἔφη.
- Ἰήτο τὰς φρένας μέν εκ ἀμαρτίας,
- Χ᾽ αὐτῷ κατεσκεύαζε τών Αποστόλων,
- Θεός Λόγος πάνταρχος, ἀχραντον δόμον.
- Ομοσθενούς δέ καί συνουσιουμένου,
- Νύν εγκατοικίζεται Πνεύματος φάος.

Καταβασίαι

Ἦχος βαρύς

Τό διά τόν φόβον σου ληφθέν Κύριε, εν γαστρί τών Προφητών, καί κυηθέν επί τῆς γῆς πνεύμα σωτηρίας, αποστολικάς καρδίας κτίζει καθαράς, καί εν τοῖς πιστοῖς ευθές εγκαινίζεται, φώς γάρ καί ειρήνη, διότι τά σά προστάγματα.

Ἦχος δ᾽

- Λυτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων,
- Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
- Ω τέκνα φωτόμορφα τῆς Εκκλησίας,
- Νύν εκ Σιών γάρ ἐξελήλυθε νόμος,
- Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ωδή ς᾽: Ο Εἰρμός

Ναυτιών τώ σάλω, τών βιοτικών μελημάτων, συμπλόοις ποντούμενος αμαρτίαις, καί ψυχοφθόρω θηρί προσριπτούμενος, ως ο Ιωνάς Χριστέ βοώ σοι, Εκ θανατηφόρου με βυθού ανάγαγε.

Εκ τού Πνεύματός σου, σάρκα επί πάσαν, ως είπας, πλουσίως εξέχεας, καί επληρώθη τής σής η σύμπασα γνώσεως Κύριε, ότι εκ Πατρός Υιός αρρεύστως έφυς, καί τό Πνεύμα αμερίστως πρόεισιν.

Ειρμός άλλος

- Ιλασμός ημίν Χριστέ καί σωτηρία,
- Ο Δεσπότης έλαμψας εκ τής Παρθένου,
- Ίν, ως Προφήτην θηρός εκ θαλατίου,
- Στέρνων Ιωνάν, τής φθοράς διαρπάσης,
- Όλον τόν Αδάμ, παγγενή πεπτωκότα.
- Ιμερτόν ημίν ευθές εν τοίς εγκάτοις,
- Αιωνίως έξουσι Πνεύμα καινίσαις,
- Πατροπροβλήτως πάντοτε ξυνημμένον,
- Ύλης απεχθούς καυστικών μολυσμάτων,
- Ρύπου τε φρενών ρυπτικόν Παντοκράτορ.
- Ορεκτόν αξίωμα τοίς Αποστόλοις,
- Σιωνίταις μίμνουσι σήν παρουσίαν,
- Γνώρισμα Πνεύμα πατρογεννήτου Λόγου,
- Λέσχην απηνή τών εθνών ποππυσμάτων,
- Ωκιστα δεικνύς, πυρπνόως καθιδρύεις.

Καταβασίαι

Έχος βαρύς

Ναυτιών τώ σάλω, τών βιοτικών μελημάτων, συμπλόοις ποντούμενος αμαρτίαις, καί ψυχοφθόρω θηρί προσριπτούμενος, ως ο Ιωνάς Χριστέ βοώ σοι, Εκ θανατηφόρου με βυθού ανάγαγε.

Έχος δ'

- Ιλασμός ημίν Χριστέ καί σωτηρία,
- Ο Δεσπότης έλαμψας εκ τής Παρθένου,
- Ίν, ως Προφήτην θηρός εκ θαλατίου,
- Στέρνων Ιωνάν, τής φθοράς διαρπάσης,
- Όλον τόν Αδάμ, παγγενή πεπτωκότα.

Κοντάκιον Έχος πλ. δ'

Ότε καταβάς τάς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν έθνη ο Ύψιστος, ότε τού πυρός τάς γλώσσας διένειμεν, εις ενότητα πάντας εκάλεσε, καί συμφώνως δοξάζομεν τό πανάγιον Πνεύμα.

Ο Οίκος

Ταχείαν καί σταθεράν δίδου παραμυθίαν τοῖς δούλοις σου, Ἰησοῦ, ἐν τῷ ἀκηδιάσαι τὰ πνεύματα ἡμῶν, μή χωρίζου τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἐν θλίψεσι, μή μακρύνου τῶν φρενῶν ἡμῶν ἐν περιστάσεσιν, ἀλλά αἰὶ ἡμᾶς πρόφθασον, Ἐγγίσον ἡμῖν, ἔγγισον ὁ πανταχοῦ, ὡς περ καί τοῖς Ἀποστόλοις σου πάντοτε συνῆς, οὕτω καί τοῖς σέ ποθοῦσιν ἔνωσον σαυτὸν οἰκτίρμον, ἵνα συνημμένοι σοι υμνῶμεν, καί δοξολογῶμεν τό πανάγιόν σου Πνεῦμα.

Συναξάριον

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ογδόῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν ἀγίαν Πεντηκοστήν εορτάζομεν.

Στίχοι

- Πνοή βιαία γλωσσοπυρσεύτως νέμει,
- Χριστός το θεῖον Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις.
- Εκκέχυται μεγάλῳ ἐνὶ ἡματι Πνεύμῃ; ἀλιεύσι.

Ταῖς τῶν ἀγίων Ἀποστόλων πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδή ζ'· Ο Ειρμός

Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός ἐμβληθέντες ὅσοι Παῖδες, τό πῦρ εἰς δρόσον μετέβαλον, διὰ τῆς υμνωδίας, οὕτω βοῶντες, Εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ρητορευόντων τὰ θεῖα μεγαλεῖα τῶν Ἀποστόλων, τοῦ Πνεύματος ἡ ἐνέργεια, ἐνομίζετο μέθη τοῖς ἀπιστοῦσι, δι' ἧς Τριάς γνωρίζεται, εἰς Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν ἀδιαίρετον φύσιν ὀρθοδόξως θεολογούην μὲν, Θεόν Πατέρα τὸν ἀναρχόν, τῆς αὐτῆς ἐξουσίας Λόγον καί Πνεῦμα, Εὐλογητός εἶ, κράζοντες, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ειρμός ἄλλος

- Σύμφωνον ἐθρόησεν ὀργάνων μέλος,
- Σέβειν τό χρυσότευκτον ἀψυχον βρέτας.
- Ἡ τοῦ Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις,
- Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν, Τριάς μόνη,
- Ἰσοσθενής, ἀναρχος, εὐλογητός εἶ.
- Φωνὴν προφητόφθεγκτον ἡγνοηκότες,
- Ἐφασκον οἰνότευκτον ἀφρονες μέθην.
- Ρῆσεις ξενηκούσθησαν ὡς Ἀποστόλων.
- Οἱ εὐσεβεῖς δέ, σοὶ βοῶμεν ἐνθέως.

- Νεουργέ τού σύμπαντος, ευλογητός εί.
- Θέσπιν κατεβρόντησεν ο βλέπων όπα,
- Ένθους Ιωήλ τού θεαρχικωτάτου
- Οίς εκχεώ, φήσαντος οιά περ Λόγου,
- Τού Πνεύματός μου, συμβοήσουσι. Φύσις,
- Η τρισσοφεγγόφωτος, ευλογητός εί.
- Τριττή μέν ευμοίρησεν ωρών τήν χάριν,
- Όπως υπεμφήνειε τρείς υποστάσεις,
- Σέβειν εν απλότητι τής εξουσίας,
- Αλλ' εν μιά νύν ημερών τή Κυρία,
- Υιός Πατήρ, καί Πνεύμα, ευλογητός εί.

Καταβασίαι

Ήχος βαρύς

Οι εν καμίνω τού πυρός εμβληθέντες όσοι Παίδες, τό πύρ εις δρόσον μετέβαλον, διά τής υμνωδίας, ούτω βοώντες, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ήχος δ΄

- Σύμφωνον εθρόησεν οργάνων μέλος,
- Σέβειν τό χρυσότευκτον άψυχον βρέτας.
- Η τού Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις,
- Σεβασμιάζει τού βοάν, Τριάς μόνη,
- Ισοσθενής, άναρχος, ευλογητός εί.

Ωδή η΄ Ο Ειρμός

Άφλεκτος πυρί εν Σινά προσομιλούσα, βάτος Θεόν εγνώρισε, τώ βραδυγλώσσω καί δυσήχω Μωσει καί Παίδας ζήλος Θεού, τρείς αναλώτους τώ πυρί υμνωδούς έδειξε, Πάντα τά έργα τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ζωτικής εξ ύψους βιαίας φερομένης, ηχητικώς τού Πνεύματος τού παναγίου, αλιεύσι πνοής, πυρίνων είδει γλωσσών, τά μεγαλεία τού Θεού ερρητορεύοντο, Πάντα τά έργα τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Οι μή θιγομένω προβαίνοντες εν όρει, μή πεφρικότες πύρ δειματούν, δεύτε καί στώμεν εν τώ όρει Σιών, εν πόλει ζώντος Θεού, πνευματοφόροις Μαθηταίς νύν συγχορεύοντες, Πάντα τά έργα τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ειρμός άλλος

- Λύει τά δεσμά καί δροσίζει τήν φλόγα,

- Ο τρισσοφεγγής τής θεαρχίας τύπος,
- Υμνούσι Παῖδες, ευλογεῖ δέ τόν μόνον,
- Σωτήρα καί παντουργόν, ως ευεργέτην,
- Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.
- Μνήμην ο Χριστός τών βροτοσσών επών,
- Απατρακουσθεῖς τοῖς Αποστόλοις ἔφη,
- Τό Πνεῦμα τεύχει γλωσσοπυρσεύτω θέα,
- Εφίζον, ευλογητόν οικειουμένη,
- Ἠλλοτριωμένη δέ μέλπει σε κτίσις.
- Σωτηριωδώς, αυτοδεσπότης ἰόν,
- Φώς αυτολαμπές, καί παρεκτικόν φάους,
- Υπάρχον, ἡκες εμφοροῦν Αποστόλοις,
- Τιμήν ως ἄημα, τοῖς σοῖς οικέταις,
- Λελιπαρημένον δέ Πνεῦμα προσνέμοις.
- Ἦ σε Προφητῶν πνευματέμφορον στόμα,
- Σήν σωματωδώς, ὡ μέδων, ενδημίαν,
- Καί Πνεῦμα κόλπων πατρικῶν προηγμένον,
- Ακτιστοσυμπλαστουργοσύνθρονον σέθεν,
- Ιεῖς ενανθρωπήσεως πιστοῖς σέβας.

Καταβασίαι

Ἦχος βαρύς

Ἀφλεκτος πυρί εν Σινά προσομιλούσα, βάτος Θεόν εγνώρισε, τῷ βραδυγλώσσῳ καί δυσήχῳ Μωσεῖ καί Παῖδας ζήλος Θεοῦ, τρεῖς αναλώτους τῷ πυρί υμνωδούς ἔδειξε, Πάντα τά ἔργα τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦχος δ΄

- Λύει τά δεσμά καί δροσίζει τήν φλόγα,
- Ο τρισσοφεγγής τής θεαρχίας τύπος,
- Υμνούσι Παῖδες, ευλογεῖ δέ τόν μόνον,
- Σωτήρα καί παντουργόν, ως ευεργέτην,
- Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Ωδή θ΄ Ο Ειρμός

Μή τής φθοράς διαπείρα κυοφορήσασα, καί παντεχνήμονι Λόγῳ σάρκα δανείσασα, Μήτηρ απείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχείον τοῦ αστέκτου, χωρίον τοῦ απείρου πλαστουργοῦ σου, σε μεγαλύνομεν. (Δίς)

Επιπαφλάζοντος πάλαι πυρίνου άρματος, ο ζηλωτής καί πυρίπνους χαίρων οχούμενος, τήν νύν εκλάμπασαν επίπνοϊαν εδήλου, εξ ύψους Αποστόλοις, υφ' ής καταλαμφθέντες, τήν Τριάδα πάσιν εγνώρισαν.

Νόμου τών φύσεων δίχα ξένον ηκούετο, τών Μαθητών τής μίας γάρ φωνής απηχουμένης, Πνεύματος χάριτι, ποικίλως, ενηχούντο, λαοί, φυλαί καί γλώσσαι, τά θεία μεγαλεία, τής Τριάδος γνώσιν μυούμενοι.

Ειρμός άλλος

- Χαίρος Άνασσα, μητροπάρθενον κλέος.
- Άπαν γάρ ευδίνητον εύλαλον στόμα,
- Ρητρεύον, ου σθένει σε μέλπειν αξίως.
- Ιλιγγιά δέ νούς άπας σου τόν τόκον
- Νοείν, όθεν σε συμφώνως δοξάζομεν. (Δίς)
- Ύδειν έοικε τήν φυσίζων Κόρην.
- Μόνη γάρ εν δίνησι κεκρύφει Λόγον
- Νοσούσαν αλθένοντα τήν βροτών φύσιν.
- Ος δεξιούς κλισμοίσι νύν ιδρυμένος
- Πατρός, πέπομφε τήν χάριν τού Πνεύματος.
- Όσοις έπνευσεν η θεόρρυτος χάρις,
- Λάμποντες, αστράπτοντες, ηλλοιωμένοι,
- Οθνεϊαν αλλοίωσιν ευπρεπεστάτην
- Ισοσθενούσαν τήν άτμητον ειδότες,
- Σοφήν τρίφεγγον ουσίαν δοξάζομεν.

Καταβασίαι

Ήχος βαρύς

Μή τής φθοράς διαπείρα κυοφορήσασα, καί παντεχνήμονι Λόγω σάρκα δανείσασα, Μήτερ απείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχείον τού αστέκτου, χωρίον τού απείρου πλαστοουργού σου, σε μεγαλύνομεν.

Ήχος δ'

- Χαίρος Άνασσα, μητροπάρθενον κλέος.
- Άπαν γάρ ευδίνητον εύλαλον στόμα,
- Ρητρεύον, ου σθένει σε μέλπειν αξίως.
- Ιλιγγιά δέ νούς άπας σου τόν τόκον
- Νοείν, όθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Εξαποστειλάριον Ήχος γ'

Ο ουρανόν τοίς ἀστροίς

Τό πανάγιον Πνεύμα, τό προϊόν εκ τού Πατρός, καί δι' Υιοή ενδημήσαν, τοίς αγραμμάτοις Μαθηταίς, τούς σέ Θεόν επιγνόντας, σώσον, αγίασον πάντας. (Δίς)

Ἔτερον Ἦχος ο αὐτός

Φώς ο Πατήρ, φώς ο Λόγος, φώς καί τό ἅγιον Πνεύμα, ὅπερ εν γλώσσαις πυρίναις, τοίς Αποστόλοις επέμφθη, καί δι' αυτού πάς ο κόσμος φωταγωγείται, Τριάδα σέβειν αγίαν. (Ἀπαξ)

Εἰς τούς Α ἰ ν ο υ ς

Ιστώμεν Στίχους ς', καί ψάλλομεν τά παρόντα Στιχηρά Ιδιόμελα δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'

Παράδοξα σήμερον εἶδον τά ἔθνη πάντα εν πόλει Δαυίδ, ὅτε τό Πνεύμα κατήλθε τό ἅγιον εν πυρίναις γλώσσαις, καθώς ο θεηγόρος Λουκάς απεφθέγγατο, Φησί γάρ, Συνηγμένων τών Μαθητῶν τού Χριστού, ἐγένετο ἦχος καθάπερ φερομένης βιαίας πνοής, καί ἐπλήρωσε τόν οἶκον, οὐ ἦσαν καθήμενοι, καί πάντες ἤρξαντο φθέγγεσθαι, ξένοις ρήμασι, ξένοις δόγμασι, ξένοις διδάγμασι, τῆς αγίας Τριάδος. (Δίς)

Τό Πνεύμα τό ἅγιον, ἦν μέν αεί, καί ἐστί καί ἐσται, ουτε ἀρξάμενον, οὔτε παυσόμενον, ἀλλ' αεί Πατρί καί Υἱῷ συντεταγμένον, καί συναριθμούμενον, ζωή, καί ζωοποιούν, φώς, καί φωτός χορηγόν, αὐτάγαθον, καί πηγή ἀγαθότητος, δι' οὐ Πατήρ γνωρίζεται, καί Υἱός δοξάζεται, καί παρά πάντων γινώσκεται, μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις, τῆς αγίας Τριάδος. (Δίς)

Τό Πνεύμα τό ἅγιον, φώς, καί ζωή, καί ζῶσα πηγή νοερά, Πνεύμα σοφίας, Πνεύμα συνέσεως, ἀγαθόν, ευθές, νοερόν, ηγεμονεύον καθαίρον τά πταίσματα, Θεός καί θεοποιούν, πύρ, εκ πυρός προϊόν, λαλούν, ενεργούν, διαιρούν τά χαρίσματα, δι' οὐ Προφήται ἅπαντες, καί Θεοῦ Απόστολοι, μετά Μαρτύρων ἐστέφθησαν, Ξένον ἀκουσμα, ξένον θέαμα, πύρ διαιρούμενον εις νομάς χαρισμάτων. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Βασιλεύ ουράνιε, Παράκλητε, τό Πνεύμα τῆς ἀληθείας, ο πανταχοῦ παρών, καί τά πάντα πληρών, ο θησαυρός τών ἀγαθών,

καί ζωής χορηγός, ελθέ, καί σκήνωσον εν ημίν, καί καθάρισον ημάς από πάσης κηλίδος, καί σώσον αγαθέ τας ψυχάς ημών.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Αντίφωνον Α'·

Ἦχος β

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού, ποίησιν δέ χειρῶν αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

· Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σώτερ, σώσόν ημάς.

Στίχ. Ημέρα τῇ ημέρα ερεύγεται ρῆμα καί νύξ νυκτί αναγγέλλει γνώσιν.

· Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Οὐκ εἰσὶ λαλιαί οὐδέ λόγοι ὧν οὐχὶ ἀκούονται αἱ φωναὶ αὐτῶν.

· Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν.

· Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

· Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'·

Ἦχος ο αὐτός

Στίχ. Επακούσαι σου Κύριος ἐν ημέρα θλίψεως, υπερασπίσαι σου τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

· Σώσον ημάς, Παράκλητε αγαθέ, ψάλλοντάς σοι. Ἀλληλούϊα.

Στίχ. Εξαποστείλαι σοι βοήθειαν ἐξ ἁγίου, καί ἐκ Σιών ἀντιλάβοιτό σου.

· Σώσον ημάς, Παράκλητε αγαθέ...

Στίχ. Μνησθεὶ ἡ πάσης θυσίας σου, καί τό ὁλοκαύτωμά σου πιανάτω.

· Σώσον ημάς, Παράκλητε αγαθέ...

Δόξα... Καί νύν...

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καί Λόγος τοῦ Θεοῦ...

Αντίφωνον Γ'·

Ἦχος πλ. δ'·

Στίχ. Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου ευφρανθήσεται ὁ Βασιλεὺς, καί ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου ἀγαλλιᾶσεται σφόδρα.

· Ευλογητός εἶ, Χριστέ ο Θεός ημῶν, ο πανσόφους τούς αλιεῖς αναδείξας, καταπέμψας αυτοῖς τό Πνεῦμα τό ἅγιον, καί δι᾽ αὐτῶν τήν οἰκουμένην σαγηνεύσας, φιλόνητο, δόξα σοι.

Στίχ. Τήν επιθυμίαν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἔδωκας αὐτῷ καί τήν θέλησιν τῶν χειλέων αὐτοῦ οὐκ ἐστέρησας αὐτόν.

· Ευλογητός εἶ, Χριστέ ο Θεός ημῶν...

Στίχ. Ὅτι προέφθασας αὐτόν ἐν εὐλογίαις χρηστότητος, ἔθηκες ἐπὶ τήν κεφαλὴν αὐτοῦ στέφανον ἐκ λίθου τιμίου.

· Ευλογητός εἶ, Χριστέ ο Θεός ημῶν...

Στίχ. Ζωὴν ἠτήσατό σε, καί ἔδωκας αὐτῷ μακρότητα ἡμερῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

· Ευλογητός εἶ, Χριστέ ο Θεός ημῶν...

Εἰσοδικόν

Υψώθητι, Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου, ἄσωμεν καί ψαλούμεν τὰς δυναστείας σου, Σώσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ, ψάλλοντάς σοι. Ἀλληλούϊα.

Τό Απολυτίκιον

Ἦχος πλ. δ΄

Εὐλογητός εἶ, Χριστέ ο Θεός ημῶν, ο πανσόφους τούς αλιεῖς αναδείξας, καταπέμψας αυτοῖς τό Πνεῦμα τό ἅγιον, καί δι᾽ αὐτῶν τήν οἰκουμένην σαγηνεύσας, φιλόνητο, δόξα σοι.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ΄

Ὅτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος, ὅτε τοῦ πυρός τὰς γλώσσας δένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσε, καί συμφώνως δοξάζομεν τό πανάγιον Πνεῦμα.

Ἀντί δέ τοῦ Τρισαγίου

Ὅσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε...

Προκείμενον τοῦ Αποστόλου

Ἦχος πλ. δ΄

Εἰς πάσαν τήν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Ἡ Πράξις

Ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστής...

Ἀλληλούϊα Ἦχος α΄

Τῷ λόγῳ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν.

Στίχ. Ἐξ οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος.

Ευαγγέλιον κατά Ιωάννην

Τή εσχάτη ημέρα τή μεγάλη τής Εορτής...

Κοινωνικόν

Τό Πνεύμά σου τό αγαθόν οδηγήσει με εν γή ευθεία. Αλληλούϊα.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ
ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

(Σημαίνει ταχύτερον διά τήν τής γονυκλισίας Ακολουθίαν)

Μετά τόν Προοιμιακόν ψαλμόν, Συναπτή μεγάλη υπό τού Διακόνου, ει έστιν, είδε μή, υπό τού Ιερέως.

- Εν ειρήνη του Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ της άνωθεν ειρήνης, και της σωτηρίας των ψυχών ημών, του Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ της ειρήνης του σύμπαντος κόσμου, ευσταθείας των αγίων του Θεού Εκκλησιών, και της των πάντων ενώσεως, του Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ του Αρχιεπισκόπου ημών (δείνου) του τιμίου πρεσβυτερίου, της εν Χριστώ διακονίας, παντός του Κλήρου και του Λαού, του Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ του ευσεβούς ημών Έθνους, πάσης Αρχής και Εξουσίας εν αυτώ, του κατά ξηράν θάλασσαν και αέρα φιλοχρίστου ημών στρατού, του Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ τού περιστώτος λαού, τού απεκδεχομέμου τήν χάριν τού αγίου Πνεύματος, τού Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ τών κλινόντων τάς καρδιάς αυτών ενώπιον Κυρίου, καί τά γόνατα, τού Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ τού ενισχυθίηαι ημάς πρός τελείωσιν ευαρεστήσεως, τού Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ τού καταπεμφθίηαι πλούσια τά ελέη αυτού εφ' ημάς, τού Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ τού δεχθίηαι τήν γονυκλισίαν ημών, ως θυμίαμα ενώπιον αυτού, τού Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ τών χρηζόντων τής πάρ' αυτού βοηθείας, τού Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ του ρυσθίηαι ημάς από πάσης θλίψεως, οργής, κινδύνου και ανάγκης, του Κυρίου δεηθώμεν.
- Αντιλαβού, σώσον, ελέησον και διαφύλαξον ημάς, ο Θεός, τη ση χάριτι.

· Της Παναγίας, αχράντου, υπερευλογημένης, ενδόξου, Δεσποίνης ημών Θεοτόκου και αειπαρθένου Μαρίας, μετά πάντων των Αγίων μνημονεύσαντες, εαυτούς και αλλήλους και πάσαν την ζωήν ημών, Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα.

Εκφώνησις παρά τού Ιερέως

Ὅτι πρέπει σοι, πάσα δόξα, τιμή και προσκύνησις, τω Πατρί και τω Υἱώ και τω Αγίω Πνεύματι, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Εις τό, Κύριε εκέκραξα... ιστώμεν Στίχ. ς' και ψάλλομεν τά παρόντα Στιχηρά Ιδιόμελα γ';, δευτερούντες αυτά.

Ἦχος δ';

Παράδοξα σήμερον, είδον τά έθνη πάντα εν πόλει Δαυΐδ, ότε τό Πνεύμα κατήλθε τό Άγιον εν πυρίναις γλώσσαις, καθώς ο θεηγόρος Λουκάς απεφθέγγετο. Φησί γάρ, Συνηγμένων τών Μαθητών του Χριστού, εγένετο ήχος, καθάπερ φερομένης βιαίας πνοής, και επλήρωσε τον οίκον, ου ήσαν καθήμενοι, και πάντες ήρξαντο φθέγγεσθαι, ξένοις ρήμασι, ξένοις δόγμασι, ξένοις διδάγμασι, τής αγίας Τριάδος. (Δίς)

Τό Πνεύμα τό άγιον, ήν μέν αεί, και έστι, και έσται, ουτε αρξάμενον, ουτε παυσόμενον, αλλ'; αεί Πατρί και Υἱώ συντεταγμένον, και συναριθμούμενον, ζωή, και ζωοποιούν, φώς, και φωτός χορηγόν, αυτάγαθον, και πηγή αγαθότητος, δι'; ου Πατήρ γνωρίζεται, και Υιός δοξάζεται, και παρά πάντων γινώσκεται, μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις, τής αγίας Τριάδος. (Δίς)

Τό Πνεύμα τό άγιον, φώς, και ζωή, και ζώσα πηγή νοερά, Πνεύμα σοφίας, Πνεύμα συνέσεως, αγαθόν, ευθές, νοερόν, ηγεμονεύον, καθαίρην τά πταίσματα, Θεός, και θεοποιούν, πύρ, εκ πυρός προϊόν, λαλούν, ενεργούν, διαιρούν τά χαρίσματα, δι'; ου Προφήται άπαντες, και Θεού Απόστολοι, μετά Μαρτύρων εστέφθησαν, Ξένον άκουσμα, ξένον θέαμα, πύρ διαιρούμενον, εις νομάς χαρισμάτων. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β';

Βασιλεύ ουράνιε, Παράκλητε, τό Πνεύμα τής αληθείας, ο πανταχού παρών, και τά πάντα πληρών, ο θησαυρός τών αγαθών, και ζωής χορηγός, ελθέ, και σκήνωσον εν ημίν, και καθάρισον ημάς από πάσης κηλίδος, και σώσον αγαθέ τας ψυχάς ημών.

Ιερεύς Σοφία Ορθοί !

Χόρος Φώς ιλαρόν αγίας δόξης, αθανάτου Πατρός, ουρανίου, αγίου, μάρκαρος, Ιησού Χριστέ, ελθόντες επί τήν ηλίου δύσιν, ιδόντες φώς εσπερινόν, υμνούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα Θεόν. Άξιόν σε εν πάσι καιροίς, υμνείσθαι φωναίς αισαίς, Υιέ Θεού, ζωήν ο διδούς, Διό ο κόσμος σέ δοξάζει.

Διάκονος Εσπέρας Προκείμενον!

Προκείμενον Ήχος βαρύς

Τίς Θεός μέγας, ως ο Θεός ημών, σύ εί ο Θεός, ο ποιών θαυμάσια μόνος.

Στίχ. α'. Εγνώρισας έν τοίς λαοίς τήν δύναμίν σου.

· Τίς Θεός μέγας...

Στίχ. β'. καί είπα. Νύν ηρξάμην, αύτη η αλλοίωσις τής δεξιάς τού υψίστου.

· Τίς Θεός μέγας...

Στίχ. γ.' Εμνήσθην τών έργων Κυρίου, ότι μνησθήσομαι από τής αρχής τών θαυμασίων σου.

· Τίς Θεός μέγας...

Ο Διάκονος

Έτι καί έτι, κλίναντες τά γόνατα, τού Κυρίου δεηθώμεν.

Καί ημών κλινόντων τά γόνατα επί γής, καί ασκεπών όντων, αναγινώσκει ο Ιερεύς τάς Ευχάς από τού βήματος μεγαλοφώνως εις επήκοον πάντων.

Άχραντε, αμίαντε, άναρχε, άόρατε, ακαταληπτε, ανεξιχνίαστε, αναλλοίωτε, ανυπέρβλητε, άμέτρητε, ανεξίκακε Κύριε, ο μόνος έχων αθανασίαν, φώς οικών απρόσιτον, ο ποιήσας τόν ουρανόν, καί τήν γήν, καί τήν θάλασσαν, καί πάντα τά δημιουργηθέντα εν αυτοίς, ο πρό τού αιτείσθαι τοίς πάσι τάς αιτήσεις παρέχων. Σού δεόμεθα, καί σέ παρακαλούμεν, Δέσποτα φιλάνθρωπε, τόν Πατέρα τού Κυρίου, καί Θεού, καί Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, τού δι' ημάς τούς ανθρώπους, καί διά τήν ημετέραν σωτηρίαν κατελθόντος εκ τών ουρανών, καί σαρκωθέντος εκ Πνεύματος αγίου καί Μαρίας τής αειπαρθένου, καί ενδόξου, Θεοτόκου. ός πρότερον μέν λόγοις διδάσκων, ύστερον δέ καί έργοις υποδεικνύς, ηνίκα τό σωτήριοιον υφίστατο πάθος, παρέσχεν ημίν υπογραμμόν τοίς ταπεινοίς, καί αμαρτωλοίς, καί αναξίοις δούλοις σου, δεήσεις προσφέρειν, εν αυχένος καί γονάτων κλίσεσιν, υπέρ τών ιδίων αμαρτημάτων, καί

τών τού λαού αγνοημάτων. Αυτός ούν, πολυέλεε καί φιλάνθρωπε, επάκουσον ημών, εν ή άν ημέρα επικαλεσώμεθά σε εξαιρέτως δέ, εν τή ημέρα ταύτη τής Πεντηκοστής, εν ή, μετά τό αναληφθήναι τόν Κύριον ημών, Ιησούν Χριστόν εις τούς ουρανούς, καί καθεσθῆναι εν δεξιά σου τού Θεού καί Πατρός, κατέπεμψε τό άγιον Πνεύμα επί τούς αγίους αυτού μαθητάς καί Αποστόλους, ο καί εκάθισεν εφ’ ένα έκαστον αυτών καί επλήσθησαν άπαντες τής ακενώτου χάριτος αυτού, καί ελάλησαν ετέραις γλώσσαις τά μεγαλειά σου, καί προεφήτευσαν. Νύν ούν δεομένων επάκουσον ημών, καί μνήσθητι ημών τών ταπεινών, καί κατακρίτων, καί επίστρεψον τήν αιχμαλωσίαν τών ψυχών ημών, τήν οικείαν συμπάθειαν έχων υπέρ ημών πρεσβεύουσαν. Δέξαι ημάς προσπίπτοντάς σοι, καί βοώντας τό, Ημάρτομεν. Επί σέ επερρίφημεν εκ μήτρας, από γαστρός μητρός ημών, Θεός ημών σύ εί, αλλ’ ότι εξέλιπον εν ματαιότητι αι ημέραι ημών, γεγυμνώμεθα τής σής βοηθείας, εστερήμεθα από πάσης απολογίας. Αλλά θαρρούντες τοίς οικτιρμοίς σου, κράζομεν. Αμαρτίας νεότητος ημών, καί αγνοίας μή μνησθής, καί εκ τών κρυφίων ημών καθάρισον ημάς. Μή απορρίψης ημάς εις καιρόν γήρωσ, εν τώ εκλείπειν τήν ισχύν ημών, μή εγκαταλίπης ημάς, πρίν ημάς εις τήν γήν αποστρέψαι, αξίωσον πρός σέ επιστρέψαι, καί πρόσχες ημίν εν ευμενεία καί χάριτι. Επιμέτρησον τάς ανομίας ημών τοίς οικτιρμοίς σου, αντίθες τήν άβυσσον τών οικτιρμών σου, τώ πλήθει τών πλημμελημάτων ημών. Επίβλεψον εξ ύψους αγίου σου, Κύριε, επί τόν λαόν σου τόν περιεστώτα, καί απεκδεχόμενον τό παρά σου πλούσιον έλεος, επίσκεψαι ημάς έν τή χρηστότητί σου, ρύσαι ημάς εκ τής καταδυναστείας τού Διαβόλου, ασφάλισαι τήν ζωήν ημών τοίς αγίοις καί ιεροίς νόμοις σου, Αγγέλω πιστώ φύλακι παρακατάθου τόν λαόν σου, πάντας ημάς συνάγαγε εις τήν Βασιλείαν σου, δός συγγνώμην τοίς ελπίζουσιν επί σέ, άφες αυτοίς καί υμίν τά αμαρτήματα, καθάρισον ήμάς τή ενεργεία τού αγίου σου Πνεύματος, διάλυσον τάς καθημών μηχανάς τού εχθρού.

Επισυνάπτει καί ταύτην τήν Ευχήν

Ευλογητός εί, Κύριε, Δέσποτα παντοκράτορ, ο φωτίσας τήν ημέραν τώ φωτί τώ ηλιακώ, καί τήν νύκτα φαιδρύνας ταίς αυγαίς τού πυρός, ο τό μήκος τής ημέρας διελθείν ημάς καταξιώσας, καί προσεγγίσει ταίς αρχαίς τής νυκτός, επάκουσον τής δεήσεως ημών,

καί παντός τού λαού σου, καί πάσιν ἡμῖν συγχωρήσας τά ἐκούσια καί τά ἀκούσια ἁμαρτήματα, πρόσδεξαι τάς ἐσπερινας ἡμῶν ἱκεσίας, καί κατάπεμψον τό πλήθος τού ἐλέους σου καί τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐπὶ τήν κληρονομίαν σου. Τείχισον ἡμᾶς ἀγίοις Ἀγγέλοις σου ὅπλισον ἡμᾶς ὅπλοις δικαιοσύνης σου, περιχαράκωσον ἡμᾶς τή ἀληθείᾳ σου, φρούρησον ἡμᾶς τή δυνάμει σου, ρύσαι ἡμᾶς ἐκ πάσης περιστάσεως, καί πάσης ἐπιβουλῆς τού ἀντικειμένου. Παράσχου δέ ἡμῖν καί τήν παρούσαν ἐσπέραν, σὺν τῇ ἐπερχομένη νυκτί, τελείαν, ἀγίαν, εἰρηνικὴν, ἀναμάρτητον, ἀσκανδάλιστον, ἀφάνταστον, καί πάσας τάς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν πρεσβείαις τῆς ἀγίας Θεοτόκου, καί πάντων τῶν Ἀγίων τῶν ἀπ' αἰώνος σοι ευαρεστησάντων.

Ο Διάκονος

· Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον καί διαφύλαξον ἡμᾶς ο Θεός, τή σὴ χάριτι.

· Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ αειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἀγίων μνημονεύσαντες, εαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πάσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ο Ιερεύς ἐκφώνως

Σὺν γάρ ἐστι τό ἐλεεῖν καί σῶζειν ἡμᾶς, ο Θεός ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ο Διάκονος

· Εἰπώμεν πάντες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας ἡμῶν εἰπώμεν.

· Κύριε παντοκράτορ ο Θεός τῶν πατέρων ἡμῶν, δεόμεθά Σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

· Ἐλέησον ἡμᾶς ο Θεός κατὰ τὸ μέγα ἐλεός Σου, δεόμεθά Σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

· Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δείνου). Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἱερέων, ἱερομονάχων, ἱεροδιακόνων καὶ μοναχῶν, καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος.

· Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς, εἰρήνης, υγείας, σωτηρίας, ἐπισκέψεως, συγχωρήσεως καὶ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, πάντων τῶν ευσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων

χριστιανών, των κατοικούντων και παρεπιδημούντων εν τη (κώνη, πόλη) ταύτη, των ενοριτών, επιτρόπων, συνδορομητών και αφειρωτών του αγίου ναού τούτου.

· Ἐτι δεόμεθα υπέρ των μακαρίων και αοιδίμων κτιόρων της αγίας Εκκλησίας ταύτης, και υπέρ πάντων των προαναπαυσασμένων πατέρων και αδελφών ημών, των ενθάδε ευσεβώς, κειμένων, και απανταχού ορθοδόξων.

· Ἐτι δεόμεθα υπέρ των καρποφορούντων και καλλιεργούντων εν τω αγίω και πανσέπτω ναώ τούτῳ, κοπιώντων, ψαλλόντων και υπέρ του περιστώτος λαού, του απεκδεχομένου το παρά Σου μέγα και πλούσιον έλεος.

Ο Ιερεύς τήν Εκφώνησιν.

Ὅτι ελεήμων και φιάνθρωπος Θεός υπάρχεις, και σοι την δόξαν αναπέμπομεν, τῷ Πατρί και τῷ Υἱῷ και τῷ Αγίῳ Πνεύματι, νυν και αεί και εις τους αἰῶνας των αἰώνων. Αμήν.

Ο Διάκονος

Ἐτι καί έτι, κλίναντες τά γόνατα, τού Κυρίου δεηθώμεν.

Ο Ιερεύς επεύχεται

Κύριε Ιησού Χριστέ, ο Θεός ημών, ο τήν σήν ειρηνην δεδωκώς τοίς ανθρώποις, καί τήν τού παναγίου Πνεύματος δωρεάν, έτι τῷ βίῳ καί ημῖν συμπαρών, εις κληρονομίαν αναφαίρετον τοίς πιστοίς αεί παρέχων, εμφανέστερον δέ ταύτην τήν χάριν τοίς σοίς μαθηταίς καί Αποστόλοις σήμερον καταπέμψας, καί τά τούτων χεῖλη πυρίναις στομώσας γλώσσαις, δι᾽ ὧν πάν γένος ανθρώπων τήν θεογνωσίαν, ἰδία διαλέκτῳ, εις ακοήν ωτίου δεξάμενοι, φωτί τού Πνεύματος εφωτίσθημεν, καί τῆς πλάνης ὡς εκ σκότους απηλλάγημεν, καί τῇ τῶν αισθητῶν καί πυρίνων γλωσσῶν διανομή, καί υπερφυεῖ ενεργείᾳ, τήν εις σέ πίστιν εμαθητεύθημεν, καί σέ θεολογεῖν, σύν τῷ Πατρί καί τῷ αγίῳ Πνεύματι, εν μιά θεότητι, καί δυνάμει, καί εξουσίᾳ κατηυγάσθημεν. Σύ ούν τό απαύγασμα τού Πατρός, ο τῆς ουσίας καί τῆς φύσεως αυτού απaráλλακτος, καί αμετακίνητος χαρακτηρ, ἡ πηγὴ τῆς σωτηρίας καί τῆς χάριτος, διάνοιξον καμῶν τού αμαρτωλοῦ τά χεῖλη, καί διδάξόν με πῶς δεῖ, καί υπέρ ὧν χρή προσεύχεσθαι. Σύ γάρ εἰ, ο γινώσκων τό πολύ τῶν αμαρτιῶν μου πλήθος, ἀλλ᾽ ἡ σὴ ευσπλαγχνία νικήσει τούτων τό άμετρον, ἰδοὺ γάρ φόβῳ παρίσταμαί σοι, εις τό πέλαγος τού ελέους σου τήν απόγνωσιν απορρίψας τῆς ψυχῆς μου. Κυβέρνησόν

μου τήν ζωήν, ο πάσαν ρηματι τήν κτίσιν αρρήτω σοφίας δυνάμει κυβερνών, ο εύδιος τών χειμαζομένων λιμήν, καί γνώρισόν μοι οδόν, εν ή πορεύσομαι Πνεύμα σοφίας σου, τοίς εμοίς παράσχου διαλογισμοίς, Πνεύμα συνέσεως τή αφροσύνη μου εμοίς επιδωρούμενος. Πνεύμα φόβου σου τοις σκίασον έργοις καί Πνεύμα ευθές εγκαίνισον εν τοίς εγκάτοις μου, καί Πνεύματι ηγεμονικώ τό τής διανοίας μου στήριζον ολισθηρόν, ίνα καθ' εκάστην ημέραν, τώ Πνεύματί σου τώ αγαθώ, πρός τό συμφέρον οδηγούμενος, καταξιωθώ ποιείν τάς εντολάς σου, καί τής σής αεί μνημονεύειν ενδόξου, καί ερευνητικής τών πεπραγμένων ημίν παρουσίας, καί μή παρίδης με τοίς φθειρομένοις τού κόσμου εναπατάσθαι τερπνοίς, αλλά τών μελλόντων ορέγεσθαι τής απολαύσεως ενίσχυσον θησαυρών. Σύ γάρ είπας, Δέσποτα, ότι περ, όσα άν τις αιτήσεται εν τώ ονόματί σου, ακωλύτως παρά τού σου λαμβάνει συναϊδίου Θεού καί Πατρός, διό καγώ ο αμαρτωλός, εν τή επιφοιτήσει τού αγίου σου Πνεύματος, τήν σήν ικετεύω αγαθότητα. Όσα ηυξάμην, απόδος μοι εις σωτηρίαν. Ναί, Κύριε, ο πάσης ευεργεσίας πλουσιοπάροχος δοτήρ αγαθός, ότι σύ εί ο διδούς υπερεκπερισσού, ών αιτούμεθα. Σύ εί ο συμπαθής, ο ελεήμων, ο αναμαρτήτως γεγονώς τής σαρκός ημών κοινωνός, καί τοίς κάμπτουσι πρός σέ γόνυ, επικαμπτόμενος φιλευσπλάγχχνως, ιλασμός τε γενόμενος τών αμαρτιών ημών. Δός δή, Κύριε, τώ λαώ σου τούς οικτιρμούς σου, επάκουσον ημών εξ ουρανού αγίου σου, αγίασον αυτούς τή δυνάμει τής σωτηρίου δεξιάς σου, σκέπασον αυτούς εν τή σκέπη τών πτερύγων σου, μή παρίδης τα έργα τών χειρών σου. Σοί μόνω αμαρτάνομεν, αλλά καί σοί μόνω λατρεύομεν, ουκ οίδαμεν προσκυνείν Θεώ αλλοτρίω, ουδέ διαπετάζειν πρός έτερον Θεόν τάς εαυτών, Δέσποτα, χείρας. Άφες ημίν τά παραπτώματα, καί προσδεχόμενος ημών τάς γονυπετείς δεήσεις, έκτεινον πάσιν ημίν χείρα βοηθείας, πρόσδεξαι τήν ευχήν πάντων, ως θυμίαμα δεκτόν, αναλαμβανόμενονον ενώπιον τής σής υπεραγάθου βασιλείας.

Επισυνάπτει καί ταύτην

Κύριε, Κύριε, ο ρυσάμενος ημάς από παντός βέλους πετομένου ημέρας, ρύσαι ημάς καί από παντός πράγματος εν σκότει διαπορευομένου. Πρόσδεξαι θυσίαν εσπερινήν, τάς τών χειρών ημών επάρσεις. Καταξίωσον δέ ημάς καί τό νυκτερινόν στάδιον

αμέμπτως διελθεῖν, απειράστους κακῶν, καί λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπό πάσης ταραχῆς καί δειλίας, τῆς ἐκ τοῦ Διαβόλου ἡμῖν προσγινομένης. Χάρισαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν κατάνυξιν, καί τοῖς λογισμοῖς ἡμῶν μέριμναν, τῆς ἐν τῇ φοβερᾷ καί δικαίᾳ σου κρίσει ἐξετάσεως. Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τάς σάρκας ἡμῶν, καί νέκρωσον τὰ μέλη ἡμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα, καί ἐν τῇ καθύπνον ἡσυχίᾳ, ἐμφαιδρυνώμεθα τῇ θεωρίᾳ τῶν κριμάτων σου. Απόστησον δέ ἀφ' ἡμῶν πάσαν φαντασίαν ἀπρεπή, καί ἐπιθυμίαν βλαβεράν. Διανάστησον δέ ἡμᾶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς ἐστηριγμένους ἐν τῇ πίστει, καί προκόπτοντας ἐν τοῖς παραγγέλμασί σου.

Ο Διάκονος

· Αντιλαβού, σώσον, ἐλέησον, ἀνάστησον, καί διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεός, τῇ σὴ χάριτι.

· Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ αἰειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἀγίων μνημονεύσαντες, εαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πάσαν τὴν Ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ο Ἱερεύς ἐκφώνως

Εὐδοκία, καί χάριτι τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθοῦ εὐλογητός εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ, καί ἀγαθῷ, καί ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καί αἰεὶ, καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Αναγνώστης Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ ἐσπέρα ταύτῃ, ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς. Εὐλογητός εἶ, Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν, καί αἰνετόν καί δεδοξασμένον τό ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. Γένοιτο, Κύριε, τό ἐλεός σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σέ. Εὐλογητός εἶ, Κύριε. δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου. Εὐλογητός εἶ, Δέσποτα, συνέτισον με τὰ δικαιώματά σου. Εὐλογητός εἶ, Ἄγιε, φώτισόν με τοῖς δικαιώμασί σου. Κύριε, τό ἐλεός σου εἰς τὸν αἰῶνα, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδης. Σοὶ πρέπει αἶνος, σοὶ πρέπει ὕμνος, σοὶ δόξα πρέπει, τῷ Πατρί καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι, νυν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ο Διάκονος

Ἐτι καί ἐτι, κλίναντες τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.

Ο Ἱερεύς τὴν Εὐχήν

Ἡ αενάως βρύουσα ζωτική καί φωτιστική πηγή, ἡ συναϊδῖος τοῦ Πατρός δημιουργική δύναμις, ὁ πάσαν τήν οικονομίαν, διά τήν τῶν βροτῶν σωτηρίαν, υπερκάλλως πληρώσας, Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν. Ὁ θανάτου δεσμούς αλύτους, καί κλείθρα Ἄδου διαρρήξας, πονηρῶν δέ πνευμάτων πλήθη καταπατήσας, ὁ προσαγαγών σεαυτόν ἄμωμον υπέρ ἡμῶν ἱερίον, τό σῶμα δούς τό ἀχραντον εἰς θυσίαν, τό πάσης αμαρτίας αψαυστόν τε καί ἄβατον, καί διά τῆς φρικτῆς ταύτης, καί ανεκδιηγήτου ἱεουργίας, ζωήν ἡμῖν αἰώνιον χαρισάμενος, ὁ εἰς Ἄδου καταβάς, καί μοχλοῦς αἰωνίους συντρίψας, καί τοῖς κάτω καθημένοις ἄνοδον υποδείξας, τόν δέ ἀρχέκακον καί βύθιον δράκοντα, θεοσόφῳ δελεάσματι ἀγκιστρεύσας, καί σειραῖς ζόφου δεσμεύσας ἐν ταρτάρῳ, καί πυρί ασβέστῳ, καί σκότῳ ἐξωτέρῳ, διά τῆς ἀπειροδυνάμου σου κατασφαλισάμενος ἰσχύος, ἡ μεγαλῶνυμος σοφία τοῦ Πατρός, ὁ τοῖς ἐπηρεαζομένοις μέγας ἐπῖκουρος φανείς, καί φωτίσας τοὺς ἐν σκότει, καί σκιά θανάτου καθημένους. Σύ, δόξης αενάου Κύριε, καί Πατρός υψίστου Υἱέ ἀγαπητέ, αἰδῖον φῶς, ἐξ αἰδίου φωτός, Ἥλιε δικαιοσύνης, ἐπάκουσον ἡμῶν δεομένων σου, καί ἀνάπαυσον τάς ψυχάς τῶν δούλων σου, τῶν προκεκοιμημένων πατέρων καί ἀδελφῶν ἡμῶν, καί τῶν λοιπῶν συγγενῶν κατὰ σάρκα, καί πάντων τῶν οικείων τῆς πίστεως, περί ὧν καί τήν μνήμην ποιούμεθα νῦν, ὅτι ἐν σοί πάντων τό κράτος, καί ἐν τῇ χειρί σου κατέχεις πάντα τά πέρατα τῆς γῆς. Δέσποτα παντοκράτορ, Θεέ Πατέρων, καί Κύριε τοῦ ἐλέους, γένους θνητοῦ τε καί ἀθανάτου, καί πάσης φύσεως ἀνθρωπίνης δημιουργέ, συνισταμένης τε καί πάλιν λυομένης, ζωῆς τε καί τελευτῆς, τῆς ἐνταύθα διαγωγῆς, καί τῆς ἐκεῖθεν μεταστάσεως, ὁ χρόνους μετρῶν τοῖς ζώσι, καί καιροῦς θανάτου ἱστών, κατάγων εἰς Ἄδου καί ἀνάγων, δεσμεύων ἐν ἀσθενείᾳ, καί ἀπολύων ἐν δυναστείᾳ, ὁ τά παρόντα χρησίμως οικονομῶν, καί τά μέλλοντα λυσιτελῶς διοικῶν, ὁ τοὺς θανάτου κέντρῳ πληγέντας, ἀναστάσεως ἐλπίσι ζωογονῶν. Αὐτός Δέσποτα τῶν ἀπάντων, ὁ Θεός, ὁ Σωτήρ ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς, καί τῶν ἐν θαλάσῃ μακράν, ὁ καί ἐν ταύτῃ τῇ ἐσχάτῃ, καί μεγάλη καί σωτηρίῳ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστής, τό μυστήριον τῆς ἀγίας, καί Ὁμοουσίου, καί συναϊδίου, καί ἀδιαιρέτου, καί ἀσυγχύτου Τριάδος υποδείξας ἡμῖν, καί τήν ἐπιφοίτησιν καί παρουσίαν τοῦ ἁγίου καί ζωοποιοῦ σου Πνεύματος, ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν, ἐπὶ τοὺς ἁγίους σου Αποστόλους

εκχέας, καί ευαγγελιστάς αυτούς θέμενος τῆς ευσεβούς ημῶν πίστεως, καί Ομολογητάς καί κήρυκας τῆς αληθοῦς αναδείξας θεολογίας, ο καί ἐν αὐτῇ τῇ παντελείῳ Εορτῇ καί σωτηριῶδει, ἱλασμούς ἱκεσίους, ὑπέρ τῶν κατεχομένων ἐν Ἄδῃ, καταξιώσας δέχεσθαι, μεγάλας τε παρέχων ἡμῖν ἐλπίδας, ἄνεσιν τοῖς κατοικομένοις τῶν κατεχόντων αὐτοὺς ανιαρῶν, καί παραψυχὴν παρὰ σοῦ καταπέμπεσθαι. Επάκουσον ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, οἰκτρῶν δεομένων σου, καί ἀνάπαυσον τὰς καὶ ψυχὰς τῶν δούλων σου τῶν προκεκοιμημένων, ἐν τόπῳ φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἐνθα ἀπέδρα πάσα οδύνη, λύπη, καί στεναγμός, καί κατάταξον τὰ πνεύματα αὐτῶν ἐν σκηναῖς Δικαίων, καί εἰρήνης καί ἀνέσεως ἀξίωσον αὐτοὺς, ὅτι οὐχ οἱ νεκροὶ αἰνέσουσί σε, Κύριε, οὐδέ οἱ ἐν Ἄδῃ ἐξομολόγησιν παρρησιάζονται προσφέρειν σοι, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ζῶντες εὐλογούμεν σε καί ἱκετεύομεν, καί τὰς ἱλαστηρίους εὐχὰς καί θυσίας προσάγομέν σοι ὑπέρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν.

Επισυνάπτει καὶ ταύτην τὴν Εὐχὴν

Ο Θεός ο μέγας καί αἰώνιος, ο ἅγιος καί φιλόανθρωπος, ο καταξιώσας ἡμὰς καί ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ στήναι ἐνώπιον τῆς ἀπροσίτου σου δόξης, εἰς ὕμνον καί αἶνον τῶν θαυμασίων σου, ἱλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις δούλοις σου, καί παράσχου χάριν, τοῦ μετὰ συντετριμμένης καρδίας ἀμετεωρίστως προσενεγκεῖν σοι τὴν τρισάγιον δοξολογίαν, καί τὴν εὐχαριστίαν τῶν μεγάλων σου δωρεῶν, ὧν ἐποίησας καί ποιεῖς πάντοτε εἰς ἡμὰς. Μνήσθητι, Κύριε, τῆς ἀσθενείας ἡμῶν, καί μὴ συναπολέσης ἡμὰς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἀλλὰ ποιήσον μέγα ἔλεος μετὰ τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν, ἵνα, τό τῆς ἀμαρτίας σκότος διαφυγόντες, ἐν ἡμέρᾳ δικαιοσύνης περιπατήσωμεν, καί ἐνδυσάμενοι τὰ ὅπλα τοῦ φωτός, ἀνεπιβουλεύτως διατελέσωμεν ἀπὸ πάσης ἐπηρείας τοῦ πονηροῦ, καί μετὰ παρρησίας δοξάσωμεν ἐπὶ πάσι, σέ τόν μόνον ἀληθινόν καί φιλόανθρωπον Θεόν. Σόν γάρ ὡς ἀληθῶς, καί μέγα ὄντως μυστήριον, Δέσποτα τῶν ἀπάντων καί ποιητὰ, ἢ τε πρόσκαιρος λύσις τῶν σῶν κτισμάτων, καί ἡ μετὰ ταῦτα συνάφεια, καί ἀνάπαυσις ἡ εἰς αἰῶνα. Σοὶ χάριν ἐπὶ πάσιν Ομολογούμεν, ἐπὶ ταῖς εἰσόδοις ἡμῶν ταῖς εἰς τόν κόσμον τούτον, καί ταῖς ἐξόδοις, αἱ τὰς ἐλπίδας ἡμῶν τῆς ἀναστάσεως, καί τῆς ἀκηράτου ζωῆς, διὰ τῆς σῆς ἀψευδοῦς ἐπαγγελίας προμνηστεύονται, ἥς ἀπολαύσασαι ἐν τῇ

δευτέρα μελλούση παρουσία σου. Σύ γάρ εἰ καί τῆς ἀναστάσεως ἡμῶν ἀρχηγός, καί τῶν βεβιωμένων ἀδέκαστος, καί φιλόανθρωπος κριτής, καί τῆς μισθαποδοσίας Δεσπότης καί Κύριος, ὁ καί κοινωνήσας ἡμῖν παραπλησίως σαρκός καί αἵματος, διὰ συγκατάβασιν ἄκραν, καί τῶν ἡμετέρων ἀδιαβλήτων παθῶν, ἐν τῷ ἐκουσίῳ εἰς πείραν καταστήναι, προσλαβόμενος σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, καί ἐν ᾧ πέπονθας πειρασθεὶς αὐτός, τοῖς πειραζομένοις ἡμῖν γενόμενος αὐτεπάγγελτος βοηθός, διό καί συνήγαγες ἡμᾶς εἰς τὴν σὴν ἀπάθειαν. Δέξαι οὖν, Δέσποτα, δεήσεις καί ἱκεσίας ἡμετέρας, καί ἀνάπαυσον πάντας τοὺς πατέρας ἐκάστου, καί μητέρας, καί ἀδελφούς, καί ἀδελφὰς καί τέκνα, καί εἴ τι ἄλλο Ὁμογενές καί ὁμόφυλον, καί πάσας τὰς προαναπαυσασμένας ψυχὰς ἐπ’ ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου, καί κατάταξον τὰ πνεύματα αὐτῶν καί τὰ ὀνόματα ἐν βίβλῳ ζωῆς, ἐν κόλποις Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καί Ἰακώβ, ἐν χώρᾳ ζώντων, εἰς βασιλείαν οὐρανῶν, ἐν Παραδείσῳ τρυφῆς, διὰ τῶν φωτεινῶν Ἀγγέλων σου εἰσάγων ἅπαντας εἰς τὰς ἀγίας σου μονὰς, συνέγειρον καί τὰ σώματα ἡμῶν ἐν ἡμέρᾳ, ἢ ὥρισας, κατὰ τὰς ἀγίας σου καί ἀψευδεῖς ἐπαγγελίας, οὐκ ἔστιν οὖν, Κύριε, τοῖς δούλοις σου θάνατος, ἐκδημούντων ἡμῶν ἀπὸ τοῦ σώματος, καί πρὸς σέ τὸν Θεὸν ἐνδημούντων, ἀλλὰ μετὰστασις ἀπὸ τῶν λυπηροτέρων ἐπὶ τὰ χρηστότερα καί θυμηδέστερα, καί ἀνάπαυσις καί χαρὰ. Εἰ δέ καί τι ἡμάρτομεν εἰς σέ, ἰλεως γενοῦ ἡμῖν τε καί αὐτοῖς, διότι οὐδεὶς καθαρὸς ἀπὸ ρύπου ἐνώπιόν σου, οὐδ’ ἂν μία ἡμέρα ἢ ἡ ζωὴ αὐτοῦ, εἰμὴ μόνος σύ, ὁ ἐπὶ γῆς φανεὶς ἀναμάρτητος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, δι’ οὗ πάντες ἐλπίζομεν ἐλέους τυχεῖν, καί ἀφέσεως ἁμαρτιῶν. Διὰ τοῦτο ἡμῖν τε καί αὐτοῖς, ὡς ἀγαθὸς καί φιλόανθρωπος Θεός, ἄνες, ἄφες, συγχώρησον τὰ παραπτώματα ἡμῶν, τὰ ἐκούσια καί τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν γνώσει καί ἐν ἀγνοίᾳ, τὰ λανθάνοντα, τὰ ἐν πράξει, τὰ ἐν διαπρόδηλᾳ, τὰ νοῖα, τὰ ἐν λόγῳ, τὰ ἐν πάσαις ἡμῶν ταῖς ἀναστροφαῖς, καί τοῖς κινήμασι, καί τοῖς μὲν προλαβούσιν ἐλευθερίαν καί ἄνεσιν δώρησαι, ἡμᾶς δέ τοὺς περιστώτας εὐλόγησον, τέλος ἀγαθὸν καί εἰρηνικὸν παρεχόμενος ἡμῖν τε, καί παντὶ τῷ λαῷ σου, καί ἐλέους σπλάγχνα καί φιλοανθρωπίας διανοίγων ἡμῖν, ἐν τῇ φρικτῇ καί φοβερᾷ σου παρουσίᾳ, καί τῆς βασιλείας σου ἀξίους ἡμᾶς ποιήσον.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην

Ο Θεός ο μέγας καί ύψιστος, ο μόνος έχων αθανασίαν, φώς οικών απρόσιτον, ο πάσαν τήν κτίσιν εν σοφία δημιουργήσας, Ο διαχωρήσας ανά μέσον τού φωτός, καί αναμέσον τού σκότους, καί τόν ήλιον θέμενος εις εξουσίαν τής ημέρας, σελήνην δέ καί αστέρας εις εξουσίαν τής νυκτός, ο καταξιώσας ημάς τούς αμαρτωλούς, καί επί τής παρούσης ημέρας προφθάσαι τό πρόσωπόν σου εν εξομολογήσει, καί τήν εσπερινήν σοι λατρείαν προσαγαγείν. Αυτός, φιλόανθρωπε Κύριε, κατεύθυνον τήν προσευχήν ημών, ως θυμίαμα ενώπιόν σου, καί πρόσδεξαι αυτήν εις Οσμήν ευωδίας. Παράσχου δέ ημίν τήν παρούσαν εσπέραν, καί τήν επιούσαν νύκτα ειρηνικήν, ένδυσον ημάς όπλα φωτός, ρύσαι ημάς από φόβου νυκτερινού, καί από παντός πράγματος εν σκότει διαπορευομένου, καί δώρησαι ημίν τόν ύπνον, όν εις ανάπαυσιν τή ασθενεία ημών εδωρήσω, πάσης διαβολικής φαντασίας απηλλαγμένον. Ναί, Δέσποτα τών απάντων, τών αγαθών χορηγέ, ίνα, καί εν ταίς κοίταις ημών κατανυγόμενοι, μνημονεύωμεν καί εν νυκτί τού παναγίου ονόματός σου, καί τή μελέτη τών σών εντολών καταυγαζόμενοι, εν αγαλλιάσει ψυχής διανιστώμεν πρός δοξολογίαν τής σής αγαθότητος, δεήσεις καί ικεσίας τή σή ευσπλαγχνία προσάγοντες, υπέρ τών ιδίων αμαρτιών, καί παντός τού λαού σου, όν ταίς πρεσβείαις τής αγίας Θεοτόκου εν ελέει επίσκεψαι.

Ο Διάκονος

· Αντιλαβού, σώσον, ελέησον, ανάστησον, καί διαφύλαξον ημάς ο Θεός...

· Της Παναγίας, αχράντου, υπερευλογημένης, ενδόξου Δεσποίνης ημών Θεοτόκου και αειπαρθένου Μαρίας, μετά πάντων των Αγίων μνημονεύσαντες, εαυτούς και αλλήλους και πάσαν την Ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα.

Ο Ιερέυς εκφώνως

Σύ γάρ εί η ανάπαυσις, τών ψυχών καί τών σωμάτων ημών, καί σοί τήν δόξαν αναπέμπομεν, τώ Πατρί, καί τώ Υιώ, καί τώ αγίω Πνεύματι, νύν, καί αεί, καί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

Ο Διάκονος

· Πληρώσωμεν την εσπερινήν δέησιν ημών τω Κυρίω.

· Αντιλαβού, σώσον, ελέησον και διαφύλαξον ημάς, ο Θεός, τη Ση χάριτι.

- Την εσπέραν πάσαν, τελείαν, αγίαν, ειρηνικήν και αναμάρτητον, παρά του Κυρίου, αιτησώμεθα.
- Ἄγγελον ειρήνης, πιστόν οδηγόν, φύλακα των ψυχών και των σωμάτων ημών, παρά του Κυρίου αιτησώμεθα.
- Συγγνώμην και ἄφεσιν των αμαρτιών και των πλημμελημάτων ημών, παρά του Κυρίου αἰτησώμεθα.
- Τα καλά και συμφέροντα ταῖς ψυχαῖς ημών και ειρήνην τῷ κόσμῳ, παρά του Κυρίου αιτησώμεθα.
- Τον υπόλοιπον χρόνον της ζωῆς ημών εν ειρήνῃ και μετανοίᾳ εκτελέσαι, παρά του Κυρίου αιτησώμεθα.
- Χριστιανὰ τα τέλη της ζωῆς ημών, ανώδυνα, ανεπαίσχυντα, ειρηνικά, και καλήν απολογίαν την ἐπὶ του φοβεροῦ βήματος του Χριστοῦ αιτησώμεθα.
- Της Παναγίας, αχράντου, υπερευλογημένης, ἐνδόξου Δεσποίνης ημών Θεοτόκου και αειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων των Αγίων μνημονεύσαντες, εαυτοὺς και ἀλλήλους και πάσαν την Ζωὴν ημών Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ὁ Ἱερεὺς τὴν ἐκφώνησιν

Ὅτι αγαθός και φιλόανθρωπος Θεός υπάρχεις, και σοι την δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρί και τῷ Υἱῷ και τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νυν και αἰεὶ και εἰς τους αἰῶνας των αἰώνων. Ἀμήν.

Ἱερεὺς Εἰρήνη πάσι.

Λαός Καί τῷ Πνεύματί σου.

Διάκονος Τὰς κεφαλὰς υμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνετε.

Λαός. Σοὶ Κύριε.

Ἱερεὺς Ὁ Θεός ημών, ὁ κλῖνας ουρανοὺς, καὶ καταβάς ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, ἐπίδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου καὶ ἐπὶ τὴν κληρονομίαν σου. σοὶ γάρ τῷ φοβερῷ καὶ φιλοανθρώπῳ κριτῇ οἱ σοὶ δούλοι τὰς εαυτῶν ἐκλιναν κεφαλὰς, τοὺς δὲ αὐτῶν υπέταξαν αὐχένας, οὐ τὴν ἐξ ἀνθρώπων ἀναμένοντες βοήθειαν, ἀλλὰ τὸ σὸν περιμένοντες ἔλεος, καὶ τὴν σὴν ἀπεκδεχόμενοι σωτηρίαν, οὐς διαφύλαξον ἐν παντί καιρῷ, καὶ κατὰ τὴν παρούσαν ἐσπέραν, καὶ τὴν ἐπιούσαν νύκτα, ἀπὸ παντός ἐχθροῦ, ἀπὸ πάσης ἀντικειμένης ἐνεργείας διαβολικῆς, καὶ διαλογισμῶν ματαίων, καὶ ἐνθυμήσεων πονηρῶν.

Ἱερεὺς Εἴη τὸ κράτος τῆς βασιλείας σου εὐλογημένον καὶ δεδοξασμένον, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος,

νύν, καί αεί, καί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

Καί ψάλλομεν τά Ιδιόμελα τού Στίχου

Ἦχος γ'

Νύν εις σημεῖον τοῖς πάσιν, εμφανῶς αἱ γλῶσσαι γεγόνασιν. Ιουδαῖοι γάρ, ἐξ ὧν κατὰ σάρκα Χριστός, ἀπιστία νοσήσαντες, θεϊκῆς ἐξέπεσον χάριτος, καί τοῦ θείου φωτός οἱ ἐξ ἐθνῶν ηξιώθημεν, στηριχθέντες τοῖς λόγοις τών Μαθητῶν, φθεγγομένων τήν δόξαν τοῦ ευεργέτου τών ὅλων Θεοῦ, μεθ' ὧν τὰς καρδίας σὺν τοῖς γόνασι κλίναντες, ἐν πίστει προσκυνήσωμεν, τῷ ἁγίῳ Πνεύματι στηριχθέντες, Σωτήρι τών ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καρδίαν καθάραν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός καί πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Νύν τό Παράκλητον Πνεῦμα, εἰς πᾶσαν σάρκα ἐκκέχυται. Αποστόλων γάρ χορείας ἀρξάμενον, ἐξ αὐτῶν κατὰ μέθεξιν τοῖς πιστοῖς τήν χάριν ἐφήπλωσε, καί πιστούται αὐτοῦ τήν κραταιάν ἐπιφοίτησιν, ἐν πυρίνῳ τῷ εἶδει τοῖς Μαθηταῖς διανέμον τὰς γλῶσσας, εἰς ὑμνωδίαν καί δόξαν Θεοῦ, διό τὰς καρδίας νοερῶς ἐλλαμπόμενοι, ἐν πίστει στηριχθέντες τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, δυσωπούμεν σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Μή ἀπορρίψης με ἀπό τοῦ προσώπου σου καί τό πνεῦμα τό ἅγιόν σου μή ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Νύν περιβάλλονται κράτος, οἱ Χριστοῦ ἀφ' ὕψους, Ἀπόστολοι, ἐγκαινίζει γάρ αὐτούς ὁ Παράκλητος ἐν αὐτοῖς καινιζόμενος, μυστική καινότητι γνώσεως, ἥν ταῖς ξέναις φωναῖς, καί ὑψηγόροις κηρύττοντες, τήν αἰδίων φύσιν τε καί ἀπλήν, τρισυπόστατον σέβειν τοῦ ευεργέτου τών ὅλων Θεοῦ, ἡμᾶς ἐκδιδάσκουσι, διό φωτισθέντες τοῖς ἐκείνων διδάγμασι, Πατέρα προσκυνήσωμεν, σὺν Υἱῷ καί Πνεύματι, δυσωπούμεντες σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Δεῦτε λαοί, τήν τρισυπόστατον θεότητα προσκυνήσωμεν, Υἱόν ἐν τῷ Πατρί, σὺν ἁγίῳ Πνεύματι, Πατήρ γάρ ἀχρόνως ἐγέννησεν Υἱόν, συναἰδιον καί σύνθρονον, καί Πνεῦμα ἅγιον ἥν ἐν τῷ Πατρί, σὺν Υἱῷ δοξαζόμενον, μία δύναμις, μία οὐσία, μία θεότης, ἥν προσκυνούμεντες πάντες λέγομεν, Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ τὰ πάντα δημιουργήσας δι' Υἱοῦ, συνεργείατοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἅγιος ἰσχυρός, δι' οὗ τόν Πατέρα ἐγνώκαμεν, καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιον

επεδήμησεν εν κόσμω. Άγιος αθάνατος, τό Παράκλητον Πνεύμα, τό εκ Πατρός εκπορευόμενον, καί εν Υιώ αναπαυόμενον, Τριάς αγία, δόξα σοι.

Ιερεύς Νυν απολύεις τον δούλόν σου, Δέσποτα, κατά το ρήμά σου, εν ειρήνη, ότι είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριόν σου, ο ητοιμάσας κατά πρόσωπον πάντων των λαών, φως εις αποκάλυψιν εθνών, και δόξαν λαού σου Ισραήλ.

Αναγνώστης Άγιος ο Θεός, Άγιος Ισχυρός, Άγιος Αθάνατος, ελέησον ημάς (εκ γ').

Δόξα... Καί νύν...

- Παναγία Τριάς, ελέησον ημάς.
- Κύριε, ιλάσθητι ταίς αμαρτίαις ημών,
- Δέσποτα, συγχώρησον τάς ανομίας ημίν.
- Άγιε, επίσκεψαι καί ίασαι τάς ασθενείας ημών,
- ένεκεν τού ονόματός σου.

Κύριε, ελέησον, Κύριε, ελέησον, Κύριε, ελέησον.

Δόξα... Καί νύν...

Πάτερ ημών ο εν τοίς ουρανοίς, αγιασθήτω τό όνομά σου, ελθέτω η βασιλεία σου, γενηθήτω τό θέλημά σου, ώς εν ουρανών, καί επί τής γής. Τόν άρτον ημών τόν επιούσιον δός ημίν σήμερον, καί άφες ημίν τά οφειλήματα ημών, ώς καί ημείς αφίεμεν τοίς οφειλέταις ημών, καί μή εισενέγκης ημάς εις πειρασμόν, αλλά ρύσαι ημάς από τού πονηρού.

Ιερεύς Ότι σου εστί η βασιλεία και η δύναμις και η δόξα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Απολυτίκιον τής Εορτής

Ήχος πλ. δ'

Ευλογητός εί Χριστέ, ο Θεός ημών, ο πανσόφους τούς αλιείς αναδείξας, καταπέμψας αυτοίς τό Πνεύμα τό άγιον, καί δί αυτών τήν οικουμένην σαγηνεύσας. Φιλάνθρωπε δόξα σοι. (εκ γ')

Ο Ιερεύς ποιεί τήν Απόλυσιν ούτως

Ο εκ τών πατρικών κόλπων κενώσας εαυτόν, καί τήν ημετέραν όλην ανθρωπείαν προσλαβόμενος φύσιν, καί θεώσας αυτήν, μετά δέ ταύτα εις ουρανούς αύθις ανελθών, καί εν δεξιά καθίσας τού Θεού καί Πατρός, τό τε θείον, καί άγιον, καί Ομοούσιον, καί Ομοδύναμον, καί Ομόδοξον, καί συναΐδιον Πνεύμα καταπέμψας επί

τούς αγίους αυτού μαθητάς καί Αποστόλους, καί διά τούτου φωτίσας μέν αυτούς, διὰ τούτων δέ πάσαν τήν οικουμένην, Χριστός ο αληθινός Θεός ημών, ταίς πρεσβείαις τής παναχράντου, καί παναμώμου αγίας αυτού Μητρός, τών αγίων, ενδόξων, πανευφήμων, θεοκηρύκων καί πνευματοφόρων Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεήσει καί σώσαι ημάς διά τήν εαυτού αγαθότητα. Αμήν.

**ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

Μετά τήν α΄ Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ΄

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Τήν μεθέορτον πιστοί, καί τελευταίαν εορτήν, εορτάσωμεν φαιδρώς, αὕτη ἐστί Πεντηκοστή, επαγγελίας συμπλήρωσις, καί προθεσμίας, ἐν ταύτῃ γάρ τό πύρ, τοῦ Παρακλήτου ευθύς, κατέβη ἐπὶ γῆς, ὡσπερ ἐν εἶδει γλωσσῶν, καί Μαθητάς ἐφώτισε, καί τούτους ουρανομύστας ἀνέδειξε, Τό φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καί τόν κόσμον ἐφώτισεν. (Δίς)

Μετά τήν β΄ Στιχολογίαν

Κάθισμα

Ἡ τοῦ Πνεύματος πηγή, ἐπιδημούσα τοῖς ἐν γῇ, εἰς πυρφόρους ποταμούς, μεριζομένη νοητῶς, τοὺς Αποστόλους ἐδρόσιζε φωταγωγούσα, καί γέγονεν αυτοῖς, νέφος δροσῶδες τό πύρ, φωτίζουσα αυτοὺς, καί υετίζουσα φλόξ, διὰ τῶν ἡμεῖς ἐλάβομεν τήν χάριν, διὰ πυρός τε καί ὕδατος, Τό φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καί τόν κόσμον ἐφώτισεν. (Δίς)

Ὠδὴ α΄ Ἦχος βαρύς

Πόντῳ ἐκάλυψε Φαραῶ σὺν ἄρμασιν, ο συντρίβων πολέμους ἐν ὑψηλῷ βραχίονι, Ἄσωμεν αὐτῷ, ὅτι δεδόξασται.

Ἐργῶ, ὡς πάλαι τοῖς Μαθηταῖς ἐπηγγείλω, τό Παράκλητον Πνεῦμα ἐξαποστείλας Χριστέ, ἐλαμψας τῷ κόσμῳ φῶς, φιλάνθρωπε.

Νόμῳ τό πάλαι προκηρυχθέν καί Προφήταις, ἐπληρώθη, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος σήμερον, πάσι γάρ πιστοῖς χάρις ἐκκέχυται.

Ὠδὴ α΄ Ἦχος δ΄ Ὁ εἰρμός

Θεῖῳ καλυφθεῖς ὁ βραδύγλωσσος γνόφῳ,

Ερρητόρευσεν τόν θεόγραφον νόμον.

Ιλύν γάρ εκτι νάξας όμματος νόου,
Ορά τόν όντα, καί μυείται Πνεύματος
Γνώσιν, γεραίρων ένθέοις τοίς άσμασιν.
Έφη τό σεπτόν καί σεβάσμιον στόμα.
Νοσφισμός υμίν ου γενήσεται φίλοις.
Εγώ γάρ είς Πατρώον ύψιστον θρονον,
Συνεδριάζων, εκχεώ τού Πνεύματος,
Λάμπαι ποθούσι, τήν χάριν τήν άφθονον.
Όρος βεβηκώς, ατρεκέστατος Λόγος,
Γαληνόμορφον εκτελεί τήν καρδίαν.
Έργον γάρ εκπεράνας, εύφρανε φίλους.
Πνοή βιαία καί πυρός γλωττήμασι,
Νείμας τό Πνεύμα Χριστός, ως υπέσχετο.

Καταβασίαι

Πόντω εκάλυψε Φαραώ σύν άρμασιν, ο συντρίβων πολέμους
εν υψηλώ βραχίονι, Άσωμεν αυτώ, ότι δεδόξασται.

Θείω καλυφθείς ο βραδύγλωσσος γνόφω,
Ερρητόρευσε τόν θεόγραφον νόμον.
Ιλύν γάρ εκτι νάξας όμματος νόου,
Ορά τόν όντα, καί μυείται Πνεύματος
Γνώσιν, γεραίρων ένθέοις τοίς άσμασιν.

Ωδή γ' Ο ειρμός

Τήν εξ ύψους δύναμιν τοίς Μαθηταίς, Χριστέ, έως άν
ενδύσησθε, έφης, καθίσατε εν, Ιερουσαλήμ, εγώ δέ ως εμέ
Παράκλητον άλλον, Πνεύμα τό εμόν τε καί Πατρός άποστελώ, έν ώ
στερεωθήσεσθε.

Η τού θείου Πνεύματος επιδημήσασα δύναμις, τήν μερισθείσαν
πάλαι φωνήν, κακώς ομονοησάντων, εις μίαν αρμονίαν θείως
συνήψε, γνώσιν συνετίζουσα πιστούς τής Τριάδος, εν ή
εστερεώθημεν.

Ειρμός άλλος

Έρρηξε γαστρός ητεκνωμένης πέδας,
Υβριν τε δυσκάθεκτον ευτεκνουμένης,
Μόνη προσευχή τής Προφήτιδος πάλαι
Άννης, φερούσης Πνεύμα συντετριμμένον,
Πρός τόν δυνάστην, καί Θεόν τών γνώσεων.
Άληπτός εστιν η θεαρχικωτάτη.

Ρήτρας γάρ εξέφηνε τούς αγραμμάτους
Ἄλις σοφιστάς συστομίζοντας λόγῳ,
Καί τῆς βαθείας νυκτός εξαιρουμένους,.
Λαούς απείρους, αστραπή τού Πνεύματος.
Ἦν εκπορευτόν ἐξ αγεννήτου φάους,
Τό πανσθενουργόφωτον ἀφθιτον σέλας,
Οὐ τὴν δι᾽ Ὑιού πατρικῆς εξουσίας,
Νύν εμφανίζει συμφυή φρυκτωρίαν,
Πυρώδες ἤχος ἐν Σιών τοῖς ἔθνεσιν.

Καταβασίαι

Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς, Χριστέ, ἕως ἂν
ενδύσησθε, ἑφης, καθίστατε ἐν, Ἱερουσαλήμ, ἐγὼ δέ ὡς ἐμὲ
Παράκλητον ἄλλον, Πνεῦμα τό ἐμόν τε καὶ Πατρός ἀποστελῶ, ἐν ᾧ
στερεωθήσεσθε.

Ἐρρηξε γαστρός ητεκνωμένης πέδας,
Ὑβριν τε δυσκάθεκτον ευτεκνουμένης,
Μόνη προσευχή τῆς Προφήτιδος πάλαι
Ἀννης, φερούσης Πνεῦμα συντετριμμένον,
Πρὸς τὸν δυνάστην, καὶ Θεόν τῶν γνώσεων.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τό πανάγιον Πνεῦμα νύν κατελθόν, ἐπὶ τοὺς Αποστόλους εἶδει
πυρός, τοῦ θάμβους ἐπλήρωσε, τῶν ἔθνῶν τὰ συστήματα, ἐν γάρ
γλώσσαις λαλούντων, πυρίναις φιλάνθρωπε, τὴν ἰδίαν ἕκαστος,
διάλεξιν ἤκουον, ὅθεν καὶ τό θαῦμα, τοῖς ἀπίστοις ὡς μέθη, πιστοῖς
δὲ σωτήριον, ἀληθῶς ἐγνωρίζετο, διὰ τοῦτο δοξάζομεν, τό κράτος
σου Χριστέ ο Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι
πλουσίως τοῖς δούλοις σου. (Δίς)

Ωδή δ᾽ 39; Ο εἰρμός

Κατανοῶν ο Προφήτης, τὴν ἐπ᾽ ἐσχάτων σου Χριστέ
ἐλευσιν, ἀνεβόα, Τὴν σὴν εἰσακήκοα Κύριε δυναστείαν, ὅτι πάντας
τοῦ σῶσαι τοὺς χριστοὺς σου ἐλήλυθας.

Ο ἐν Προφήταις λαλήσας, καὶ δια νόμου κηρυχθεὶς, πρῶην τοῖς
ατελέσι, Θεός ἀληθής ο Παράκλητος, τοῖς τοῦ Λόγου υπηρέταις καὶ
μάρτυσι, γνωρίζεται σήμερον.

Σῆμα θεότητος φέρων, τοῖς Αποστόλοις ἐν πυρί, Πνεῦμα
κατεμερίσθη, καὶ ξέναις ἐν γλώσσαις ἐνέφηεν, ὡς πατρόθεν θεῖον

σθένος, ἐρχόμενον ἐστὶν αὐτοκέλευστον.

Εἰρμός ἄλλος

Ἀναξ ἀνάκτων, οἶος ἐξ οἴου μόνος,
Λόγος προελθὼν Πατρός ἐξ ἀναιτίου,
Ἰσοσθενὲς σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις,
Νημερτές ἐξέπεμψας ὡς ευεργέτης,
Ἄδουσι, Δόξα τῷ κράτει σου, Κύριε.
Λουτρόν τό θεῖον τῆς παλιγγενεσίας,
Λόγῳ κεραννύς συντεθειμένη φύσει,
Ομβροβλυτεῖς μοι ρεῖθρον ἐξ ἀκηράτου,
Νενυγμένης σου πλευράς, ὦ Θεοῦ Λόγε,
Ἐπισφραγίζων τῇ ζέσει τοῦ Πνεύματος.
Κάμπτει τά πάντα τῷ Παρακλήτῳ γόνυ,
Γόνῳ τε Πατρός, Πατρί συμφυεστάτῳ.
Ἐν γάρ προσώποις οἶδε τριτοῖς οὐσίαν,
Νημερτές, ἀπρόσιτον, ἄχρονον, μίαν.
Ἐλαμψε φῶς γάρ ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος.
Τελείσθε πάντες τῇ θεαρχικωτάτῃ,
Ὅσοι λατρευταί τῆς τριφεγγούς οὐσίας.
Υπερφυῶς τελεῖ γάρ ὡς ευεργέτης,
Καί πυρσολαμπεῖ Χριστός εἰς σωτηρίαν
Ὅλην πορίζων τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Καταβασίαι

Κατανοῶν ὁ Προφήτης, τὴν ἐπ’ ἐσχάτων σου Χριστέ
ἐλευσιν, ἀνεβόα, Τὴν σὴν εἰσακήκοα Κύριε δυναστεῖαν, ὅτι πάντας
τοῦ σῶσαι τοὺς χριστοὺς σου ἐλήλυθας.

Ἀναξ ἀνάκτων, οἶος ἐξ οἴου μόνος,
Λόγος προελθὼν Πατρός ἐξ ἀναιτίου,
Ἰσοσθενὲς σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις,
Νημερτές ἐξέπεμψας ὡς ευεργέτης,
Ἄδουσι, Δόξα τῷ κράτει σου, Κύριε.

Ὡδή εἰρμός

Τό διὰ τὸν φόβον σου ληφθέν Κύριε, ἐν γαστρὶ τῶν Προφητῶν,
καὶ κυηθέν ἐπὶ τῆς γῆς πνεῦμα σωτηρίας, ἀποστολικάς καρδίας
κτίζει καθαρὰς, καὶ ἐν τοῖς πιστοῖς ευθὲς ἐγκαινίζεται, φῶς γάρ καὶ
εἰρήνη, διότι τά σά προστάγματα.

Ἡ επιφοιτήσασα ἰσχὺς σήμερον, αὕτη Πνεῦμα ἀγαθόν, Πνεῦμα σοφίας Θεοῦ, Πνεῦμα ἐκ Πατρός ἐκπορευτόν, καί δι' αὐτοῦ; Υἱοῦ πιστοῖς ἡμῖν πεφηνός, μεταδοτικόν, ἐν οἷς κατοικίζεται φύσει, τῆς ἐν αὐτῇ κατοπτρεύεται ἀγιότητος.

Εἰρμός ἄλλος

Λυτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων,
Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
Ὡ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας.
Νύν ἐκ Σιών γάρ ἐξελήλυθε νόμος,
Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.
Καθὼς περ εὐδόκησεν αὐτεξουσίως,
Ἀδέσποτον κάτεισι Πνεῦμα πατρόθεν,
Σοφίζον ἐν γλώσσησι τοὺς Ἀποστόλους,
Ἐπισφραγίζον τὸν φερέσβιον Λόγον,
Πατροσθενές ζύμμορφον, ὃν Σωτὴρ ἔφη.
Ἰήτο τὰς φρένας μὲν ἐξ ἁμαρτίας,
Χρὶς αὐτῷ κατεσκεύαζε τῶν Ἀποστόλων,
Θεὸς Λόγος πάνταρχος, ἀχραντον δόμον.
Ομοσθενούς δέ καὶ συνουσιουμένου,
Νύν ἐγκατοικίζεται Πνεύματος φάος.

Καταβασίαι

Τὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθέν Κύριε, ἐν γαστρὶ τῶν Προφητῶν, καὶ κυηθέν ἐπὶ τῆς γῆς πνεῦμα σωτηρίας, ἀποστολικὰς καρδίας κτίζει καθαρὰς, καὶ ἐν τοῖς πιστοῖς εὐθὲς ἐγκαινίζεται, φῶς γάρ καὶ εἰρήνη, διότι τὰ σὰ προστάγματα.

Λυτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων,
Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
Ὡ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας.
Νύν ἐκ Σιών γάρ ἐξελήλυθε νόμος,
Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ὡδή ς' αὐτοῦ; Ὁ εἰρμός

Ναυτιῶν τῷ σάλῳ, τῶν βιωτικῶν μελημάτων, συμπλόοις ποντοῦμενον ἁμαρτίαις, καὶ ψυχοφθόρῳ θηρὶ προσριπτούμενος, ὡς ὁ Ἰωνᾶς Χριστέ βοῶ σοι, Ἐκ θανατηφόρου με βυθοῦ ἀνάγαγε.

Ἐκ τοῦ Πνεύματός σου, σάρκα ἐπὶ πάσαν, ὡς εἶπας, πλουσίως ἐξέχεας, καὶ ἐπληρώθη τῆς σῆς ἡ σύμπασα γνῶσεως Κύριε, ὅτι ἐκ Πατρός Υἱὸς ἀρρεύστως ἔφυς, καὶ τὸ Πνεῦμα ἀμερίστως πρόεισιν.

Ειρμός άλλος

Ιλασμός ημίν Χριστέ καί σωτηρία,
Ο Δεσπότης έλαμψας εκ τής Παρθένου,
’Ιν’ ως Προφήτην θηρός εκ θαλαττίου,
Στέρνων Ιωνάν, τής φθοράς διαρπάσης,
’Ολον τόν Αδάμ, παγγενή πεπτωκότα.
Ιμερτόν ημίν ευθές εν τοίς εγκάτοις,
Αιωνίως έξουσι Πνεύμα καινίσαις,
Πατροπροβλήτως πάντοτε ξυνημμένον,
’Υλης απεχθούς καυστικόν μολυσμάτων,
Ρύπου τε φρενών ρυπτικόν Παντοκράτορ.
Ορεκτόν αξίωμα τοίς Αποστόλοις,
Σιωνίταις μίμνουσι σήν παρουσίαν,
Γνώρισμα Πνεύμα πατρογεννήτου Λόγου,
Λέσχην απηνή τών εθνών ποππυσμάτων,
’Ωκιστα δεικνύς, πυρπνώως καθιδρύεις.

Καταβασίαι

Ναυτιών τώ σάλω, τών βιωτικών μελημάτων, συμπλόοις
ποντούμενον αμαρτίαις, καί ψυχοφθόρω θηρί προσριπτούμενος, ως
ο Ιωνάς Χριστέ βοώ σοι, Εκ θανατηφόρου με βυθού ανάγαγε.

Ιλασμός ημίν Χριστέ καί σωτηρία,
Ο Δεσπότης έλαμψας εκ τής Παρθένου,
’Ιν’ ως Προφήτην θηρός εκ θαλαττίου,
Στέρνων Ιωνάν, τής φθοράς διαρπάσης,
’Ολον τόν Αδάμ, παγγενή πεπτωκότα.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ’

’Οτε καταβάς τάς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν έθνη ο ’Υψιστος,
ότε τού πυρός τάς γλώσσας διένειμεν, εις ενότητα πάντας εκάλεσε,
καί συμφώνως δοξάζομεν τό πανάγιον Πνεύμα.

Ο Οίκος

Ταχείαν καί σταθεράν δίδου παραμυθίαν τοίς δούλοις σου
Ιησού, εν τώ ακηδιάσαι τά πνεύματα ημών, μή χωρίζου τών ψυχών
ήμων εν θλίψεσι, μή μακρύνου τών φρενών ημών εν περιστάσεσιν,
αλλά αεί ημάς πρόφθασον, Εγγισον ημίν, έγγισον ο πανταχού, ως
περ καί τοίς Αποστόλοις σου πάντοτε συνής ούτω καί τοίς σέ
ποθούνσιν ένωσον σαυτόν οικτίρμον, ίνα συνημμένοι σοι υμνώμεν,
καί δοξολογώμεν τό πανάγιόν σου Πνεύμα.

Συναξάριον

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Δευτέρα τῆς Πεντηκοστῆς, αὐτό τό πανάγιον, καί ζωοποιόν, καί παντοδύναμον εορτάζομεν Πνεύμα, τόν ένα τῆς Τριάδος Θεόν, τό Ομότιμον, καί Ομοούσιον, καί Ομόδοξον τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ.

Στίχοι

- Πάσα πνοή, δόξαζε Πνεύμα Κυρίου,
- Δι' οὐ πονηρῶν πνευμάτων φρούδα θράση.

Τῇ επιφοιτήσῃ τοῦ αἰγίου Πνεύματος, πρεσβεΐαις τῶν Αποστόλων σου, Χριστέ ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς, Ἀμήν.

Ωδή ζ'· Ο εἰρμός

Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός ἐμβληθέντες ὅσοι Παῖδες, τό πῦρ εἰς δρόσον μετέβαλον διὰ τῆς ὑμνωδίας, οὕτω βοῶντες, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ρητορευόντων τὰ θεῖα μεγαλεῖα τῶν Αποστόλων, τοῦ Πνεύματος ἡ ἐνέργεια, ἐνομιζέτο μέθη τοῖς ἀπιστοῦσι, δι' ἧς Τριάς γνωρίζεται, εἰς Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τήν ἀδιαίρετον φύσιν ὀρθοδόξως θεολογούμεν, Θεόν Πατέρα τόν ἀναρχόν, τῆς αὐτῆς ἐξουσίας Λόγον καί Πνεύμα, Εὐλογητός εἰ, κράζοντες, ο Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εἰρμός ἄλλος

Σύμφωνον ἐθρόησεν ὀργάνων μέλος,
Σέβειν τό χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας.
Ἡ τοῦ Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις
Σεβασμιάζει τοῦ βοάν, Τριάς μόνη,
Ἰσοσθενής, ἀναρχος, εὐλογητός εἰ.
Φωνήν προφητόφθεγκτον ἡγνοηκότες,
Ἐφασκον οἰνότευκτον ἄφρονες μέθην,
Ρήσεις ξενηκούσθησαν ὡς Αποστόλων.
Οἱ εὐσεβεῖς δέ, σοί βοῶμεν ἐνθέως.
Νεουργέ τοῦ σύμπαντος, εὐλογητός εἰ.
Θέσπιν κατεβρόντησεν ὁ βλέπων ὅπα,
Ἐνθους ἰωήλ τοῦ θαρσικωτάτου,
Οἷς ἐκχεῶ, φήσαντος οἷά περ Λόγου,
Τοῦ Πνεύμα τός μου, συμβοήσουσι.
Φύσις, Ἡ τρισσοφεγγόφωτος εὐλογητός εἰ.
Τριττὴ μὲν εὐμοίρησεν ὡρῶν τήν χάριν,

Ὅπως υπεμφήνειε τρεῖς υποστάσεις,
Σέβειν ἐν ἀπλότῃ τῆς ἐξουσίας.
Ἀλλ' ἐν μιά νῦν ἡμερῶν τῇ Κυρία,
Υἱός, Πατήρ, καί Πνεῦμα, εὐλογητός εἰ.

Καταβασίαι

Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός ἐμβληθέντες ὅσοι Παῖδες, τό πῦρ εἰς
δρόσον μετέβαλον διὰ τῆς ὑμνωδίας, οὕτω βοῶντες, Εὐλογητός εἰ
Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σύμφωνον ἐθρόησεν ὁργάνων μέλος,
Σέβειν τό χρυσότευκτον ἀψυχὸν βρέτας.
Ἡ τοῦ Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις
Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν, Τριάς μόνη,
Ἰσοσθενής, ἀναρχος, εὐλογητός εἰ.

Ὡδή η' 39; Ὁ εἰρμός

Ἄφλεκτος πυρί ἐν Σινᾷ προσομιλοῦσα, βάτος Θεὸν ἐγνώρισε,
τῷ βραδυγλώσσῳ καὶ δυσήχῳ Μωσεῖ, καὶ παῖδας ζήλος Θεοῦ, τρεῖς
αναλώτους τῷ πυρί ὑμνωδούς ἐδειξε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον
ὕμνετε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ζωτικῆς ἐξ ὕψους βιαίας φερομένης, ἡχητικῶς τοῦ Πνεύματος
τοῦ παναγίου, ἀλιεύσι πνοῆς, πυρίνων εἶδει γλωσσῶν, τὰ μεγαλεῖα
τοῦ Θεοῦ ἐρρητορεύοντο, Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὕμνετε, καὶ
ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ μὴ θιγομένῳ προβαίνοντες ἐν ὄρει, μὴ πεφρικότες πῦρ
δειματούν, δεύτε καὶ στώμεν ἐν τῷ ὄρει Σιών, ἐν πόλει ζώντος Θεοῦ,
πνευματοφόροις Μαθηταῖς νῦν συγχορεύοντες, παντα τὰ ἔργα τὸν
Κύριον ὕμνετε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος

Λύει τὰ δεσμά, καὶ δροσίζει τὴν φλόγα,
Ὁ τρισσοφεγγῆς τῆς θεαρχίας τύπος.
Ὑμνοῦσι Παῖδες, εὐλογεῖ δέ τὸν μόνον,
Σωτῆρα καὶ παντουργόν, ὡς εὐεργέτην,
Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.
Μνήμην ὁ Χριστὸς τῶν βροτοσσῶν ἐπῶν,
Ἀ πατρακουσθεῖς τοῖς Αποστόλοις ἔφη,
Τό Πνεῦμα τεύχει γλωσσοπυρσεύτῳ θέα,
Εφίζον, εὐλογητόν οικειουμένη,
Ἡλλοτριωμένη δέ μέλπει σε κτίσις.

Σωτηριωδώς, αυτοδεσπότης ἰόν
Φῶς αυτολαμπές, καί παρεκτικόν φάους,
Υπάρχον, ἡκεις εμφοροῦν Αποστόλοις,
Τιμήν ως ἄημα, τοῖς σοῖς οικήταις,
Λελιπαρημένον δέ Πνεῦμα προσνέμοις.
Ἦσε Προφητῶν πνευματέμφορον στόμα,
Σὴν σωματωδώς, ὡ μέδων, ενδημίαν,
Καί Πνεῦμα κόλπων πατρικῶν προηγμένον,
Ακτιστοσυμπλαστουργοσύνηρον σέθεν,
Ιεῖς ενανθρωπήσεως πιστοῖς σέβας.

Καταβασίαι

Ἀφλεκτος πυρί εν Σινά προσομιλοῦσα, βάτος Θεόν ἐγνώρισε,
τῷ βραδυγλώσσῳ καί δυσήχῳ Μωσεῖ, καί παῖδας ζήλος Θεοῦ, τρεῖς
αναλώτους τῷ πυρί υμνωδούς ἔδειξε, πάντα τὰ ἔργα τόν Κύριον
υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε εις πάντας τούς αἰῶνας.

Λύει τὰ δεσμά, καί δροσίζει τήν φλόγα,
Ο τρισσοφεγγής τῆς θεαρχίας τύπος.
Υμνοῦσι Παῖδες, ευλογεῖ δέ τόν μόνον,
Σωτήρα καί παντουργόν, ως ευεργέτην,
Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Ωδή θ' Ο ειρμός

Μή τῆς φθοράς διαπεῖρα κυοφορήσασα, καί παντεχνήμονι
Λόγῳ σάρκα δανείσασα, Μήτηρ ἀπεῖρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε,
δοχεῖον τοῦ ἀστέκτου, χωρίον τοῦ ἀπείρου πλαστουργοῦ σου, σέ
μεγαλύνομεν.

Επιπαφλάζοντος πάλαι πυρίνου ἄρματος, ο ζηλωτής καί
πυρίπνους, χαίρων οχοῦμενος, τήν νύν ἐκλάμπασαν ἐπίπνοϊαν
εδήλου, ἐξ ὕψους Αποστόλοις, υφ' ἥς καταλαμφθέντες, τήν
Τριάδα πάσιν ἐγνώρισαν.

Νόμου τῶν φύσεων δίχα ξένον ηκούετο, τῶν μαθητῶν τῆς μίας
γάρ φωνῆς ἀπηχουμένης, Πνεύματος χάριτι, ποικίλως ἐνηχούντο,
λαοί φυλαί καί γλώσσαι, τὰ θεία μεγαλεία, τῆς Τριάδος γνῶσιν
μυοῦμενοι.

Ειρμός ἄλλος

Χαίροις Ἀνασσα, μητροπάρθενον κλέος.
Ἄπαν γάρ ευδίνητον εύλαλον στόμα.
Ρητρεύον, ου σθένει σε μέλπειν ἀξίως.

Ιλιγγιά δέ νούς άπας σου τόν τόκον
Νοεΐν όθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.
Ύδειν έοικε τήν φυσίζων Κόρην.
Μόνη γάρ εν δίνησι κεκρύφει Λόγον,
Νοσούσαν αλθαίνοντα τήν βροτών φύσιν.
Ός, δεξιοΐς κλισμοΐσι νύν ιδρυμένος
Πατρός, πέπομφε τήν χάριν τού Πνεύματος.
Όσοις έπνευσεν η θεόρρυτος χάρις,
Λάμποντες, αστράπτοντες, ηλλοιωμένοι,
Οθνεΐαν άλλοΐωσιν ευπρεπεστάτην,
Ισοσθενούσαν τήν άτμητον ειδότες,
Σοφήν τρίφεγγον ουσΐαν δοξάζομεν.

Καταβασΐαι

Μή τής φθοράς διαπείρα κυοφορήσασα, καΐ παντεχνήμονι
Λόγω σάρκα δανείσασα, Μήτερ απείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε,
δοχείον τού αστέκτου, χωρίον του απείρου πλαστουργού σου, σέ
μεγαλύνομεν.

Χαΐροις Ανασσα, μητροπάρθενον κλέος.
Άπαν γάρ ευδΐνητον εύλαλον στόμα.
Ρητρεύον, ου σθένει σε μέλπειν αξΐως.
Ιλιγγιά δέ νούς άπας σου τόν τόκον
Νοεΐν όθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Εξαποστειλάριον Ήχος γ΄

Ο ουρανόν τοΐς άστροις

Τό πανάγιον Πνεύμα, τό προϊόν εκ τού Πατρός, καΐ δι΄; Υιού
ενδημήσαν, τοΐς αγραμμάτοις Μαθηταΐς, τούς σέ Θεόν επιγνόντας,
σώσον, αγΐασον πάντας. (Δΐς)

Έτερον

Φώς ο Πατήρ, φώς ο Λόγος, φώς καΐ τό άγιον Πνεύμα, όπερ εν
γλώσσαις πυρίναις, τοΐς Αποστόλοις επέμφθη, καΐ δι΄; αυτού
πάς ο κόσμος φωταγωγείται, Τριάδα σέβειν αγΐαν. (Άπαξ)

Ειστούς Αΐνους

Στιχηρά Ιδιόμελα

Ήχος β΄

Εν τοΐς Προφήταις ανήγγειλας ημΐν οδόν σωτηρίας, καΐ εν
Αποστόλοις έλαμψε, Σωτήρ ημών, η χάρις τού Πνεύματός σου, σύ εί

Θεός πρώτος, συ και μετά ταύτα, και εις τούς αιώνας σύ εί ο Θεός ημών. (Δίς)

Εν ταίς αυλαίς σου υμνήσω σε, τόν Σωτήρα τού κόσμου, και κλίνας γόνυ προσκυνησω σου τήν αήττητον δύναμιν, εν εσπέρα, και πρωϊ, και μεσημβρία, και εν παντί καιρώ ευλογήσω σε, Κύριε. (Δίς)

Εν ταίς αυλαίς σου Κύριε, οι πιστοί τό γόνυ τής ψυχής και τού σώματος υποκλίναντες, ανυμνούμέν σε τόν άναρχον Πατέρα, και τόν συνάναρχον Υιόν, και τό συναϊδιον και πανάγιον Πνεύμα, τό φωτίζουν, και αγιάζον τάς ψυχάς ημών. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ

Γλώσσαι ποτέ συνεχύθησαν, διά τήν τόλμαν τής πυργοποιΐας, γλώσσαι δέ νύν εσοφίσθησαν, διά τήν δόξαν τής θεογνωσίας, Εκεί κατεδίκασε Θεός τούς ασεβείς τώ πταίσματι, ενταύθα εφώτισε Χριστός τους αλιείς τώ Πνεύματι, Τότε κατειργάσθη η αφωνία, προς τιμωρίαν άρτι καινουργείται η συμφωνία, προς σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Δοξολογία μεγάλη, και Απόλυσις

Εις τήν Λειτοουργίαν

Τά Τυπικά και εκ τού Κανόνος, Ωδή γ' και ς'

Εισοδικόν

Υψώθητι, Κύριε, εν τή δυνάμει σου άσωμεν και ψαλούμεν τάς δυναστείας σου, Σώσον ημάς, Παράκλητε αγαθέ...

Απολυτίκιον τής Εορτής

Ήχος πλ. δ'

Ευλογητός εί Χριστέ, ο Θεός ημών, ο πανσόφους τούς αλιείς αναδείξας, καταπέμψας αυτοίς τό Πνεύμα τό άγιον, και δί αυτών τήν οικουμένην σαγηνεύσας. Φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ'

Ότε καταβάς τάς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν έθνη ο Ύψιστος, ότε τού πυρός τάς γλώσσας διένειμεν, εις ενότητα πάντας εκάλεσε, και συμφώνως δοξάζομεν τό πανάγιον Πνεύμα.

Κοινωνικόν

Τό Πνεύμά σου τό αγαθόν Οδηγήσει με εν γή ευθεία, Αλληλούϊα.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ'

Ἦχος α' Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Νύν εγκαινίζονται γλώσσαι, τά μεγαλεία Θεοῦ, ἑτεροφθόγοις λόγοις, καί πυρός ὡς ἐν εἶδει, εἰς πίστωσιν ἀπάντων, τῶν ἐπὶ γῆς, διηγείσθαι τρανότατα, νύν εἰς σημεῖον τοῖς ἔθνεσιν ἀληθῶς, σωτηρία ἐπεδήμησεν.

Ἦν καταπέμψαι υπέσχου, τοῖς Μαθηταῖς σου Χριστέ, ἐξ ὕψους δυναστεῖαν, εκπληρώσας ἐκπέμπεις, τό ἅγιον τοῦ Πνεύμα, δείξας ἡμῖν, ὅτι σύ εἶ ἡ ἀλήθεια, καί ἐπὶ σέ οἱ ἐλπίζοντες ἀγαθέ, ἀληθῶς οὐ καταισχύνονται.

Τήν προθεσμίαν πληρώσας, σοῦ τόν Παράκλητον, ὡσεὶ πυρός ἐν γλώσσαις, ἐξαπέστειλας κόσμῳ, τάς πάντων ἀμαρτίας, θείῳ πυρί, ἀναχωνεύσαι, καί δοῦναι ἡμῖν, τήν πρὸς αὐτόν κοινωνίαν εἰλικρινή, τοῖς πιστῶς θεολογοῦσιν αὐτόν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Πεντηκοστήν εορτάζομεν, καί Πνεύματος ἐπιδημίαν, καί προθεσμίαν ἐπαγγελίας, καί ἐλπίδος συμπλήρωσιν, καί τό μυστήριον ὅσον, Ὡς μέγα τε καί σεβάσμιον! Διό βοῶμέν σοι, Δημιουργέ τοῦ παντός, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Ἔργῳ τοῖς Μαθηταῖς, ὡς ἐπηγγείλω Λόγε, ἀπέστειλας τό θεῖον, καί ἅγιόν σου Πνεῦμα, καί τούτους κατεφώτισας.

Στίχ. Μή ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου...

Ἄφνω ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς Ἀποστόλους πάσα, τοῦ θεοῦ Παρακλήτου, ἡ δύναμις πανσόφους, καί θεολόγους ἔδειξε.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός...

Γένος ἀλλογενῶν, ἀκούοντες ἠπόρουν, ταῖς γλώσσαις ταῖς ἰδίαις, τοὺς θεοὺς Ἀποστόλους, Τριάδα μεγαλύνοντας.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Γλώσσαις ἀλλογενῶν ἐκαιούργησας Χριστέ τοὺς σοὺς Μαθητάς, ἵνα δι' αὐτῶν σε κηρύξωσι, τόν ἀθάνατον Λόγον καί Θεόν, τόν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Συντάπτω, συνυμνώ, συνδοξάζω, συνσέβω, Πατρί καί τώ Υἱώ, τό πανάγιον Πνεύμα, ενών τή θεότητι, διαιρών ιδιότησιν, ούτω τούτο γάρ τούς τού Χριστού Αποστόλους, εμφορήσαν νύν, ανά τόν σύμπαντα κόσμον, κηρύττειν εσόφισε. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ὅμοιον

Χριστού τούς Μαθητάς, ἡ τού Πνεύματος χάρις, φρικτώς ἐξ ουρανοῦ, κατελθούσα ἐν εἶδει, πυρός, κατεφώτισε, καί φωστήρας ἀνέδειξε, καταγγέλλοντας, τήν τῆς αγίας Τριάδος, μίαν δύναμιν, καί κυριότητα μίαν, ἣν πίστει δοξάζομεν. (Δίς)

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά

Ἦχος β' Οἶκος τού Εφραθά

Αἴγλη θεαρχική, τόν νούν καταλαμφθέντες, οἱ Μαθηταί σου Λόγε, ουσιωδῶς τό Πνεύμα, τό ἅγιον ἐδέξαντο.

Στίχ. Καρδίαν καθάραν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός...

Γλώσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐξ ὕψους οραθεῖσαι, ἐπὶ τούς Αποστόλους, κατήλθον μερισθεῖσαι, φωτίζουσαι, οὐ φλέγουσαι.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τού προσώπου σου...

Ἄνωθεν πρὸς ἡμάς, Παράκλητε φοιτήσας, ὡς πρὶν τοῖς Αποστόλοις αγίασον καί σῶσον, τούς σέ Θεόν κηρύττοντας.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Πάντα χορηγεί, τό Πνεύμα τό ἅγιον, βρύει προφητείας, ιερέας τελειοί, ἀγραμμάτων σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Εκκλησίας, Ὁμοούσιε καί Ὁμόθρονε τώ Πατρί καί τώ Υἱώ, Παράκλητε, δόξα σοι.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά τῆς Εορτῆς γ'

Ἦχος α' Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Ὡς προσφυές ὡς οικεῖον, τοῖς λογικοῖς ουρανοῖς, ἐν πυριμόρφοις γλώσσαις, τοῦ Θεοῦ καταγγέλλειν, τοῖς ἔθνεσι τὴν δόξαν, τοῦ τῷ πυρί, ουρανοῦς ωραΐσαντος, καὶ καταυγάσαντος κόσμον τὸν αἰσθητόν, σὺν Υἱῷ τε καὶ τῷ Πνεύματι.

Ἐν τῇ Σιών συνηγμένων, τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἡ ἐπαγγελία, τὸ πανάγιον Πνεῦμα, ἐν τούτοις ἐφίζησαν, εἶδει πυρός, πυριπνόους ἀνέδειξεν, ἐκφαντορίαις τὰ δόγματα μυστικάς, τῆς Τριάδος ρητορεύοντας.

Ουρανοχάλκευτα ξίφη, τοὺς ἱερούς Μαθητάς, τὸ ἱερόν φοιτήσαν, ἐκτετέλεκε Πνεῦμα, τὴν γῆν καθιερώσαι, τῷ ποιητῇ, ἀνιέρους συγκόψαντας, ὡς ἐκλιπεῖν τὰς ρομφαίας τοῦ πονηροῦ, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος β'

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὐρομεν Πίστιν ἀληθῆ, ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνούντες, αὕτη γὰρ ἡμᾶς ἔσωσε.

Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Σήμερον εφοίτησε, τοῦ παναγίου σου Πνεύματος, ἡ ἐνέργεια Κύριε, ἐν τοῖς Αποστόλοις σου, καὶ σοφοὺς ἐνδείξαν, τῇ θεογνωσίᾳ, καταπεπλήρωκεν ἰδοῦ, τῆς μακαρίας διδασκαλίας σου, διό σου τὴν σωτήριον, οικονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ Παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός...

Σήμερον τὸ Πνεῦμά σου, τὸ παντοδύναμον Δέσποτα, ἐκ Πατρός καταπέμπεται, τὸ σοὶ ὁμοούσιον, ἐν πυρίναις γλώσσαις, διανεμηθέν δέ, τὰ μεγαλεῖά σου λαλεῖν, τοὺς Αποστόλους σου παρεσκεύασε, διό σου τὴν σωτήριον, οικονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου...

Σήμερον εξέχεας, τού Παρακλήτου σου Πνεύματος, ο Σωτήρ τά χαρίσματα, τή βροτεία φύσει, διδούς προφητεύειν, ως έφησας λόγε, καί τήν Τριάδα, προσκυνείν, αδιαιρέτως συνεξεπαίδευσας, διό σου τήν σωτήριον, οικονομίαν δοξάζομεν, Ιησού παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Εν τοίς Προφήταις ανήγγειλας ημίν οδόν σωτηρίας, καί εν Αποστόλοις έλαμψε, Σωτήρ ημών, η χάρις τού Πνεύματός σου, σύ εί Θεός πρώτος, σύ καί μετά ταύτα, καί εις τούς αιώνας σύ εί ο Θεός ημών.

**ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
Π Ρ Ω Ϊ**

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Καθώς επηγγείλατο, αυτεξουσίως μολόν, τό Πνεύμα τό άγιον, τοίς Αποστόλοις Χριστέ, εις μίαν συνήρμοσε, πίστεως συμφωνίαν, τής ακτίστου Τριάδος, γλώσσας τάς διαφόρους, τής εθνών πανσπερμίας, αλλ' οίκησον καί ημίν αγαθέ, φιλόανθρωπε δεόμεθα. **(Δίς)**

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί λόγον

Τό πανάγιον Πνεύμα νύν κατελθόν, επί τούς Αποστόλους είδει πυρός, θάμβους επλήρωσε, τών εθνών τά συστήματα, εν γάρ γλώσσαις λαλούντων, πυρίναις φιλόανθρωπε, τήν ιδίαν έκαστος, διάλεξιν ήκουεν, όθεν καί τό θαύμα, τοίς απίστοις ως μέθη, πιστοίς δε σωτήριον, αληθώς εγνωρίζετο, διά τούτο δοξάζομεν, τό κράτος σου, Χριστέ ο Θεός, τών πταισμάτων άφεσιν αιτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοίς δούλοις σου. **(Δίς)**

Εις τόν Στίχον τών Αίνων

Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος πλ. β' Τριήμερος ανέστης

Τό Πνεύμα τό πανάγιον, τό φώς τό εκ φωτός προϊόν, εν πυρίναις γλώσσαις, ήλθεν επί γής, φλέξει τάς αμαρτίας, τών πίστει προσκυνούντων, τήν τρισυπόστατον θεότητα.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί ο Θεός...

Τό Πνεύμα τό πανάγιον, εγκαίνισον ημίν ο Θεός, όπερ πάλαι, πέμψας σου τοίς Μαθηταίς, ενίσχυσας οικτίρμον, πληρώσαι εν τώ κόσμω, σου τά σωτήρια θελήματα.

Στίχ. Μή απορρίψης με από τού προσώπου σου...

Τό Πνεύμα τό πανάγιον, πιστώς θεολογήσωμεν, εκβοώντες, Μή αποστής αφ' ημών, Παράκλητε, ο πάσι παρέχων σωτηρίαν, καί αγιάζων τούς υμνούντάς σε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Εν ταίς αυλαίς σου υμνήσω σε, τόν Σωτήρα τού κόσμου, καί κλίνας γόνυ προσκυνήσω σου, τήν αήττητον δύναμιν, εν εσπέρα, καί πρωϊ, καί μεσημβρία, καί εν παντί καιρώ ευλογήσω σε, Κύριε.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ

ΕΣΠΕΡΑΣ

Στιχηρά τής Εορτής γ

Ήχος α' Τών ουρανίων ταγμάτων

Μωσής εν όρει τόν όντα, πυρί τεθέαται, αλλά καί τοίς θεόπταις, καί σοφοίς Αποστόλοις, τό πνεύμα πυριμόρφως κάτεισι νύν, ως σαφώς υπεμφήνειεν, ως είς Θεός ο λαλήσας, τότε καί νύν, εν ταυτότητα τής φύσεως.

Εν πυριμόρφοις ταίς γλώσσαις, οι θεωρήτορες, βαπτίσματος τού θείου, οι πρός ύδωρ καλούντες, ρητόρων φληναφίας, αθέων πυρί, τώ τού Πνεύματος έφλεξαν, αλλά φωτίσαις Παράκλητε καί ημάς, τούς πιστώς θεολογούντάς σε.

Καί τούς εν ύλη Θεέ μου, σοί λειτουργήσαντας, προσλαβομένω πάχος, τό τής ύλης αρρήτως, ως πάλαι τούς αϋλους, πυρί και νουργείς, φλογερούς τώ τού Πνεύματος, Ως πολυϋμνητος πέλεις, ως θαυμαστός, εν τοίς έργοις σου φιλόανθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Εν ταίς αυλαίς σου Κύριε, οι πιστοί τό γόνυ τής ψυχής καί τού σώματος υποκλίναντες, ανυμνούμέν σε τόν άναρχον Πατέρα καί τόν συνάναρχον Υιόν, καί τό συναΐδιον καί πανάγιον Πνεύμα, τό φωτίζον καί αγιάζον τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος δ' Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Ομοδύναμον, σύνθρονον, συμφυές καί συνάναρχον, τώ Πατρί, τώ Λόγω τε, Πνεύμα άγιον, συμπαντουργόν, συναΐδιον, πανάγαθον, πάνταρχον, τούς τού Λόγου Μαθητάς, εμφορήσαν εσόφισεν, εν τοίς έθνεσιν, εν φωναίς πολυγλώσσοις καταγγέλλειν, τού Θεού τά μεγαλεία, καί τής Τριάδος τά δόγματα.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί ο Θεός.

Τά τή μέθη σκοτούμενα, τής αγνοίας θεάνθρωπε, τών εθνών συστήματα, τά πολύσπορα, υψηγορούντας εν πνεύματι, τά θεία τούς Μύστας σου, πολυγλώσσοις λαλιαίς, απεκάλουν μεθύοντας, τούς ελάσαντας, τής απάτης τήν μέθην, αλλ' ημείς σε, δι' αϋτών επεγνωκότες, θεολογούμεν σωζόμενοι.

Στίχ. Μή απορρίψης με από τού προσώπου σου...

Ἡ πηγὴ ἡ αἰδῖος, αενάως ἡ βρύουσα, ποταμόν ανέκφραστον αγαθότητος ὕδωρ τό ζών αεί βλύζουσα, συμφύτως προχέουσα, ταῖς αὐτοῦ επιρροαίς, τήν ψυχὴν μου κατάρδευσον, λυτρουμένη με, τῶν παθῶν τῆς καμίνου, τοῦ φλογμοῦ τε, τῶν δεινῶν πειρατηρίων, καὶ τοῦ πυρός τῆς κολάσεως.

Δόξα... Καὶ νύν... Ἦχος β'

Τριάδα ὁμοούσιον ὑμνολογήσωμεν, Πατέρα, καὶ Υἱόν, σὺν Αγίῳ Πνεύματι, οὕτω γάρ ἐκήρυξαν πάντες οἱ Προφῆται, καὶ Απόστολοι μετὰ Μαρτύρων.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ἰδοὺ προφητικάι, περαιοῦνται προρρήσεις, ο τούτους γάρ αυγαῖς, αμυδραῖς ἐκκαλύψας μελλόντων τήν δήλωσιν, ὡς Θεός ο Παράκλητος, νύν ἐκκέχυται, τοῖς Αποστόλοις πλουσίως, διὰ τούτων δέ, καὶ τοῖς πιστῶς προσκυνούσι, Τριάδα τήν ἀκτιστον. **(Δίς)**

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Ἡ τοῦ Πνεύματος αἴγλη τούς Αποστόλους σου, εμφορήσασα Σώτερ, φωστήρας ἐδείξε, τήν τῶν αἰρέσεων ἀχλύν, ἀποδιώκοντας, ἀπό τῆς γῆς, καὶ τῶν πιστῶν, καταφωτίζοντας ψυχάς, λατρεύειν σου τόν Πατέρα, καὶ τό πανάγιον Πνεῦμα τό αγιάζον τούς προσκυνούντάς σε.

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰώνων, Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος δ' Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ἡ τοῦ Πνεύματος κάθοδος, Αποστόλους ἐρώτισεν, ἐν πυρίναις γλώσσαις νύν, ἐποφθείσα αὐτοῖς, καὶ τούτους ρήτορας ἐδείξε, τοῖς πάσι κηρύττοντας, τῆς Τριάδος ἀληθῆ, ὁμοφυή τε τήν ἐνωσιν, ὅθεν ἅπαντα, ἐξεπλήττοντο ἔθνη, καθορώντα, τούς ποτε ἀγροικοτάτους, τρανῶς λαλούντας ἀπόρρητα.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον ἐν ἐμοί, ο Θεός...

Υπερώω καθήμενοι οἱ Απόστολοι ἔλαβον, τοῦ αἰγίου Πνεύματος τήν ἐνέργειαν, πνοήν βιαίαν φοιτήσασαν, ἐν πυρίναις γλώσσαισι, καὶ ἐλάλουν ἐμφανῶς, διάφοροις διδάγμασι, προσφθεγγόμενοι, τόν τῆς

χάριτος λόγον βεβαιούντες, τόν παθόντα εκουσίως, Χριστόν
υπάρχειν Θεόν αληθή.

Στίχ. Μή απορρίψης με από τού προσώπου σου...

Ως κατέπεμψας Κύριε, τού αγίου σου Πνεύματος Αποστόλοις
σήμερον, θείαν χάριν, καί νύν ημίν παράσχου δεόμεθα, αυγάσαι
καρδίας φωτί, αενάως τής αυτού, επελεύσεως, όπως σαφώς τόν
τρισάγιον, εν φωναίς ασιγήτοις, αίνον πάντες, αναπέ μψωμεν
υμνούντες, Τριάδα φύσει αχώριστον.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'.

Εν τοίς Προφήταις ανήγγειλας ημίν όδόν σωτηρίας, καί, εν
Αποστόλοις έλαμψε Σωτήρ ημών, η χάρις τού Πνεύματός σου, σύ ει
Θεός πρώτος, σύ καί μετά ταύτα, καί εις τούς αιώνας σύ εί ο Θεός
ημών.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΕΤ ΑΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά τής Εορτής γ'

Ήχος δ' Εδωκας σημείωσιν

Τό Πνεύμα τό άγιον, τό διαιρούν τά χαρίσματα, επί γής επεδήμησεν, ουχ ως περ τό πρότερον, τή σκιά τού νόμου, λάμπαν εν Προφήταις, ουσιωδώς δέ νύν ημίν, τή μεσιτεία Χριστού δεδώρηται, καρδίας εκκαθάρωμεν, ταίς αρεταίς καί δεξώμεθα, τήν αυτού επιφοίτησιν, μυστικώς φωτιζομενοι.

Τό Πνεύμα τό άγιον, μή αντανέλης φιλάνθρωπε, αφ' ημών, αλλά δώρησαι, αξίως τήν χάριν σου, πολιτευομένους, ψυχή καί καρδιά διαιωνίζουσιν αυτού, τήν μετουσίαν κληρονομήσαι ημάς, ναούς καί οικητήρια, τού Παρακλητού υπάρχοντας, Ιησού ο Θεός ημών, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Τό πνεύμα τό άγιον τό αγιάζον τά σύμπαντα, ευσεβώς ανυμνήσωμεν, καί πίστει βοησωμεν, ο ελθών εν κόσμω, Πατρός ευδοκία, μή αποχώρει αφ' ημών, τών λατρευόντων σου τή θεότητι, ναούς ημάς ανάδειξον, τής σής αφράστου χρηστότητος, καί αγίασον άπαντας, τούς πιστώς ανυμνούντάς σε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος βαρύς

Παράκλητον έχοντες πρός τόν Πατέρα, Χριστόν τόν Θεόν, Παράκλητον άλλον επιδημήσαντα τή γή σήμερον, τό Πνεύμα τής αληθείας, εν πίστει προσκυνήσωμεν.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Τό Πνεύμα τό άγιον Πατρός, τό εκπορευόμενον, καί εν Υιώ προσκυνούμενον, δι' ού καί φέρεται, καί κρατείται πάντα, καί ζωή συνεχεται, καί ζή καί διαμένει καί σώζεται, θεολογήσωμεν, Ακατάληπτε Παράκλητε, τήν ειρήνην τώ κόσμω σου δώρησαι.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί ο Θεός...

Τό Πνεύμα τό άγιον πηγή, πάσης αγαθότητος, ουσιωδώς επεδήμησε, τής γής τά πέρατα, ουρανίου σθένους, διά τών Αποστόλων, πληρώσαι καί τής θείας χρηστότητος, αυτώ βοήσωμεν, Ανερμήνευτε Παράκλητε, τήν ειρήνην τώ κόσμω σου δώρησαι.

προσώπου

Στίχ. Μή απορρίψης με από του σου...

Τό Πνεύμα τό άγιον Θεός, συμφυές καί σύνθρονον, Πατρί καί Λόγω γνωρίζεται, φώς υπερτέλειον, εκ φωτός εκλάμψαν, εξ ανάρχου τελείου, Πατρός, καί δι΄ Υιού προερχόμενον, αυτώ βοήσωμεν, Ζωοπάροχε Παράκλητε, τήν ειρήνην τώ κόσμω σου δώρησαι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ΄

Ότε τό Πνεύμά σου κατέπεμψας Κύριε, καθημένοις τοίς Αποστόλοις, τότε οι τών Εβραίων παίδες θεωρούντες, εξίσταντο θάμβει, ήκουον γάρ αυτών φθεγγομένων, ετέραις ξέναις γλώσσαις, καθώς τό Πνεύμα εχορήγει αυτοίς, ιδιώται γάρ όντες, εσοφίσθησαν, καί τά έθνη πρός πίστιν ζωγήσαντες, τά θεία ερρητόρευον, διό καί ημείς βοώμέν σοι, ο επί γής οφθείς, καί εκ τής πλάνης σώσας ημάς, Κύριε, δόξα σοι.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α΄ Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. δ΄

Τό προσταχθέν μυστικώς

Μετά τήν Έγερσιν Χριστέ, τήν εκ τού τάφου, καί τήν πρός ύψος ουρανού θείαν Ανάληψιν, τοίς θεόπταις τήν δόξαν σου, κατέπεμψας οικτίρμον, Πνεύμα ευθές εγκαινίσας τοίς Μαθηταίς, όθεν ώσπερ κιθάρα μουσουργική, πάσιν ετρανολόγησαν, τώ θείω πλήκτρω, μυστικώς, Σώτερ τά απηχήματα, καί τήν οικονομίαν σου. **(Δίς)**

Μετά τήν β΄ Στιχολογίαν

Κάθισμα όμοιον

Οι σου Σωτήρος ερασταί, χαράς επλήσθησαν, καί θάρσος έλαβον οι πρώην δειλιώντες, ως τό Πνεύμα τό άγιον, σήμεραν εξ ύψους, κατήλθεν, καί έστη επί τάς κάρας τών Μαθητών, καί άλλος άλλα ελάλει πρός τούς λαούς, γλώσσαι γάρ διεσπάρησαν, ορώμεναι ωσει πυρός, καί τούτους ου κατέφλεξαν, αλλά μάλλον εδρόσισαν. **(Δίς)**

Εις τόν Στίχον τών Αίνων

Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος α΄ Τών ουρανίων ταγμάτων

Επιπαφλάζοντος πάλαι, πυρίνου άρματος, ο ζηλωτής Ηλίας, καί πυρίπνους εν δόξη, οχούμενος εδήλου, τήν νύν εν Σιών,

Αποστόλοις εκλάμπασαν, ἀφ' ὧς θείαν επίπνοιαν εμφανῶς, δι' ἧς κόσμον κατελάμπρυναν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός...

Ισηγοροῦντες τὴν θείαν, οἰκονομίαν Χριστοῦ, ἐν πυριμόρφοις γλώσσαις, οἱ Ἀπόστολοι πάντες, ἐφώτισαν τὰ ἔθνη, σέβειν πιστῶς, ἐν τρισὶν υποστάσεσιν, ἓνα Θεὸν τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου,.

Σιών ἀγία ἡ Μήτηρ, Ἐκκλησιῶν ἀπασῶν, ἐν ἡ πυρὸς ἐν εἶδει, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, κατήλθε φρικτῶς, χαίρει νῦν καὶ ἐόρταζε, τὴν κοσμοπόθητον ὄντως Πεντηκοστήν, σὺν ἡμῖν πανηγυρίζουσα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. β'

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρὼν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ, καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ

απόδοσις

ΕΝ ΤΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμιακόν, εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι', καί ψάλλομεν Στιχηρά Ιδιόμελα γ', πρὸς Ἦχον α', δευτεροῦντες τό α'. Εἶτα ε' πρὸς Ἦχον β', δευτεροῦντες πάλιν τό α'.

Ἦχος α'

Πεντηκοστήν εορτάζομεν, καί Πνεύματος επιδημίαν, καί προθεσμίαν επαγγελίας, καί ελπίδος συμπλήρωσιν, καί τό μυστήριον ὅσον, Ως μέγα τε καί σεβάσμιον! Διό βοώμέν σοι, Δημιουργέ τού παντός Κύριε, δόξα σοι. (Δίς)

Γλώσσαις αλλογενών, εκαινούργησας Χριστέ τούς σούς Μαθητάς, ἵνα δι' αυτών σε κηρύξωσι, τόν αθάνατον Λόγον καί Θεόν, τόν παρέχοντα ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα ἔλεος.

Πάντα χορηγεί τό Πνεῦμα τό ἅγιον, βρύει προφητείας, ιερέας τελειοί, αγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, αλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Εκκλησίας, Ομοούσιε καί Ομόθρονε, τῷ Πατρί καί τῷ Υἱῷ, Παράκλητε, δόξα σοι.

Ἦχος β'

Εἶδομεν τό φῶς τό ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὔρομεν Πίστιν ἀληθῆ, ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνούμεντες, αὕτη γάρ ἡμᾶς ἔσωσε. (Δίς)

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν οδόν σωτηρίας, καί ἐν Αποστόλοις ἔλαμψε, Σωτήρ ημών, ἡ χάρις τού Πνεύματός σου, σύ εἶ Θεός πρῶτος, σύ καί μετὰ ταῦτα, καί εἰς τούς αἰῶνας, σύ εἶ ο Θεός ημών.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου υμνήσω σε τόν Σωτήρα τού κόσμου, καί κλίνας γόνυ προσκυνήσω σου τήν ἀήττητον δύναμιν, ἐν ἐσπέρα, καί πρωῒ, καί μεσημβρία, καί ἐν παντί καιρῷ εὐλογήσω σε Κύριε.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοί τό γόνυ ψυχῆς καί τού σώματος υποκλίναντες, ἀνυμνούμεν σε τόν ἀναρχον Πατέρα, καί τόν συνάναρχον Υἱόν, καί τό συναῖδιον καί πανάγιον Πνεῦμα, τό φωτίζον καί αγιαζον τάς ψυχὰς ημών.

Τριάδα Ομοούσιον υμνολογήσωμεν, Πατέρα, καί Υιόν, σύν Αγίω Πνεύματι, ούτω γάρ εκήρυξαν πάντες οι Προφήται, καί Απόστολοι μετά Μαρτύρων.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Λέοντος Δεσπότης

Δεύτε λαοί, τήν τρισυπόστατον θεότητα προσκυνήσωμεν, Υιόν εν τώ Πατρί, σύν αγίω Πνεύματι, Πατήρ γάρ αχρόνως εγέννησεν Υιόν, συναϊδιον καί σύνθρονον, καί Πνεύμα άγιον ήν εν τώ Πατρί, σύν Υιώ δοξαζόμενον, μία δύναμις, μία ουσία, μία θεότης, ήν προσκυνούντες πάντες λέγομεν, Άγιος ο Θεός, ο τά πάντα δημιουργήσας δι' Υιού, συνεργία τού Αγίου Πνεύματος, Άγιος ισχυρός, δι' ού τόν Πατέρα εγνώκαμεν, καί τό Πνεύμα τό Άγιον επεδήμησεν εν κόσμω, Άγιος αθάνατος, τό Παράκλητον Πνεύμα, τό εκ Πατρός εκπορευόμενον, καί εν Υιώ αναπαυόμενον, Τριάς αγία, δόξα σοι.

Εις τόν Στίχον

Στιχηρά Ιδιόμελα

Ἦχος πλ. β'

Αγνοούντα τά έθνη Κύριε, τήν τού παναγίου Πνεύματος, εν τοίς Αποστόλοις σου γενομένην δύναμιν, τήν εναλλαγήν τών γλωσσών, μέθην είναι ενόμιζον, ημείς δέ στηριχθέντες υπ' αυτών, απαύστως ούτω λέγομεν, Τό Πνεύμά σου τό άγιον, μή αντανέλης αφ' ημών, δεόμεθα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί ο Θεός, καί Πνεύμα ευθές εγκαινίσον εν τοίς εγκάτοις μου.

Κύριε, τού αγίου Πνεύματος η επιφοίτησις, τούς Αποστόλους σου εμφορήσασα, εν ετέραις γλώσσαις λαλείν παρεσκεύασεν, όθεν τό παράδοξον, τοίς μέν απίστοις μέθη ενομιζέτο, τοίς δε πιστοίς πρόξενον σωτηρίας, ού τής ελλάμψεως καί ημάς αξιώσον, δεόμεθα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μή απορρίψης με από τού προσώπου σου, καί τό Πνεύμά σου τό άγιον μή αντανέλης απ' εμού.

Βασιλεύ ουράνιε, Παράκλητε, τό Πνεύμα τής αληθείας, ο πανταχού παρών, καί τά πάντα πληρών, ο θησαυρός τών αγαθών, καί ζωής χορηγός, ελθέ, καί σκήνωσον εν ημίν, καί καθάρισον ημάς από πάσης κηλίδος, καί σώσον αγαθέ τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Γλώσσαι ποτέ συνεχύθησαν, διά τήν τόλμαν τῆς πυργοποιΐας, γλώσσαι δέ νύν εσοφίσθησαν, δια τήν δόξαν τῆς θεογνωσίας, Εκεί κατεδίκασε Θεός τούς ασεβείς τῷ πταίσματι, ενταύθα εφώτισε Χριστός τούς αλιείς τῷ Πνεύματι, Τότε κατειργάσθη ἡ αφωνία, πρὸς τιμωρίαν, ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Απολυτίκιον

Ἦχος πλ. δ΄;

Ευλογητός εἰ, Χριστέ ο Θεός ἡμῶν, ο πανσόφους τούς αλιείς αναδείξας, καταπέμψας αυτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ δι΄ αὐτῶν τήν οἰκουμένην σαγηνεύσας, φιλάνθρωπε, δόξα σοι. **Εκ γ΄**;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α΄; Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ΄;

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Τήν μεθέορτον πιστοί, καὶ τελευταίαν εορτήν, ἣν εορτάσωμεν φαιδρώς, αὕτη ἐστὶ Πεντηκοστή, επαγγελίας συμπλήρωσις, καὶ προθεσμίας, ἐν ταύτῃ γάρ τὸ πῦρ, τοῦ Παρακλήτου εὐθύς, κατέβη ἐπὶ γῆς, ὥσπερ ἐν εἶδει γλωσσῶν, καὶ Μαθητὰς εφώτισε, καὶ τούτους ουρανομύστας ἀνέδειξε, Τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καὶ τὸν κόσμον, εφώτισε. **(Δίς)**

Μετά τήν β΄; Στιχολογίαν

Κάθισμα ὁμοιον

Ἡ τοῦ Πνεύματος πηγὴ, ἐπιδημοῦσα τοῖς ἐν γῇ, εἰς πυρφόρους ποταμούς, μεριζομένη νοητῶς, τούς Αποστόλους ἐδρόσιζε φωταγωγούσα, καὶ γέγονεν αυτοῖς, νέφος δροσῶδες τὸ πῦρ, φωτίζουσα αὐτούς, καὶ υετίζουσα φλόξ, δι΄ ὧν ἡμεῖς ἐλάβομεν τήν χάριν, διὰ πυρός τε καὶ ὕδατος, Τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καὶ τὸν κόσμον εφώτισε. **(Δίς)**

Μετά τὸν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ΄;

Τὸ προσταχθέν μυστικῶς

Μετά τήν Ἑγερσιν Χριστέ, τήν ἐκ τοῦ τάφου, καὶ τήν πρὸς ὕψος ουρανοῦ, θείαν Ἀνάληψιν, τοῖς θεόπταις τήν δόξαν σου κατέπεμψας οἰκτίρμον, Πνεῦμα εὐθέως ἐγκαινίσας τοῖς Μαθηταῖς, ὅθεν, ὥσπερ

κιθάρα μουσουργική, πᾶσιν ετρανολόγησαν, τῷ θείῳ πλήκτρῳ
μυστικῶς, Σῶτερ, τὰ ἀπηχήματα, καὶ τὴν οικονομίαν σου. (Δίς)

Οἱ Κανόνες

**Ο τοῦ βαρέος μετὰ τῶν Εἰρμών, εἰς η̣' καὶ ο τοῦ δ'
μετὰ τῶν Εἰρμών, εἰς ς'. Ο Κανών, οὐ ἡ ἀκροστιχίς.**

Πεντηκοστήν εορτάζομεν.

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ωδὴ α̣' Ἦχος βαρύς Ο Εἰρμός

Πόντῳ ἐκάλυψε Φαραῶ σὺν ἄρμασιν, ο συντρίβων πολέμους
ἐν υψηλῷ βραχίονι, ἄσωμεν αὐτῷ, ὅτι δεδόξασται.

Ἔργῳ, ὡς πάλαι τοῖς Μαθηταῖς ἐπηγγείλω, τό Παράκλητον
Πνεῦμα ἐξαποστείλας Χριστέ, ἐλάμψας τῷ κόσμῳ φῶς,
φιλάνθρωπε.

Νόμῳ τό πάλαι προκηρυχθέν καὶ Προφήταις, ἐπληρώθη, τοῦ
θεοῦ Πνεύματος σήμερον, πᾶσι γάρ πιστοῖς χάρις ἐκκέχυται.

Ἔτερος Κανὼν ἱαμβικός

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς διὰ στίχων Ἡρωελεγείων

- Θειογενές Λόγε, Πνεῦμα Παράκλητον πάλιν ἄλλον,
- Ἐκ Γενέτου κόλπων ἤκας ἐπιχθονίοις
- Οἷα πυρός γλώσσησι φέρον θεότητος αὔλου.
- Σῆμα τεῆς φύτλης, καὶ χάριν ὑμνοπόλοις.

Ποίημα Κυρίου Ἰωάννου τοῦ Ἀρκλά

Ωδὴ α̣' Ἦχος δ' Ο Εἰρμός

- Θεῷ καλυφθεὶς ο βραδύγλωσσος γνόφῳ.
- Ἐρρητόρευσεν τὸν θεόγραφον νόμον
- Ἰλύν γάρ ἐκτινάξας ὁμματος νόου,
- Ὁρᾷ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος
- Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.
- Ἐφη τό σεπτὸν καὶ σεβάσμιον στόμα.
- Νοσφισμός ὑμῖν οὐ γενήσεται φίλοις.
- Ἐγὼ γάρ εἰς πατρὶν ὃν ὑψιστον θρόνον
- Συνεδριάζων, ἐκχεῶ τοῦ Πνεύματος,
- Λάμψαι ποθοῦσι, τὴν χάριν τὴν ἀφθονον
- Ὅρος βεβηκώς, ἀτρεκέστατος Λόγος,
- Γαληνόμορφον ἐκτελεῖ τὴν καρδίαν.
- Ἔργον γάρ ἐκπεράνας, εὐφρανε φίλους,
- Πνοὴ βιαία, καὶ πυρός γλωττήμασι,

· Νείμας τό Πνεύμα Χριστός, ως υπέσχετο.

Καταβασίαι

Ἦχος βαρύς

Πόντω εκάλυψε Φαραώ σύν ἄρμασιν, ο συντρίβων πολέμους
εν υψηλῷ βραχίονι, ἄσωμεν αὐτῷ, ὅτι δεδόξασται.

Ἦχος δ΄

- Θεῷ καλυφθεῖς ο βραδύγλωσσος γνώφω.
- Ερρητόρευσε τόν θεόγραφον νόμον
- Ἰλύν γάρ εκτινάξας ὁμματος νόου,
- Ορά τόν ὄντα, καί μυεῖται Πνεύματος
- Γνώσιν, γεραίρων ενθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Ωδή γ΄; Ο Ειρμός

Τήν εξ ὕψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς, Χριστέ, ἕως ἂν
ενδύσησθε ἑφης, καθίσατε εν Ἱερουσαλήμ, ἐγώ δέ ως ἐμέ
Παράκλητον ἄλλον, Πνεύμα τό ἐμόν τε καί Πατρός αποστελῶ, εν ᾧ
στερεωθήσεσθε.

Ἡ τοῦ Θεοῦ Πνεύματος επιδημήσασα δύναμις, τήν μερισθείσαν
πάλαι φωνήν, κακῶς ὁμονοησάντων, εις μίαν ἀρμονίαν θεῖως
συνήψε, γνώσιν συνετίζουσα πιστούς τῆς Τριάδος, εν ᾗ
εστερεώθημεν.

Ειρμός ἄλλος

- Ἐρρηξε γαστρός ητεκνωμένης πέδας,
- Ὑβριν τε δυσκάθεκτον ευτεκνουμένης,
- Μόνη προσευχή τῆς Προφήτιδος πάλαι
- Ἀννης, φερούσης πνεύμα συντετριμμένον,
- Πρός τόν δυνάστην, καί Θεόν τῶν γνώσεων.
- Ἀληπτός ἐστιν ἡ θεαρχικωτάτη.
- Ρήτρας γάρ ἐξέφηνε τούς ἀγραμμάτους,
- Ἄλις σοφιστάς συστομίζοντας λόγῳ,
- Καί τῆς βαθείας νυκτός ἐξαιρουμένους,
- Λαούς ἀπείρους, ἀστραπή τοῦ Πνεύματος.
- Ἦν εκπορευτόν ἐξ ἀγεννήτου φάους,
- Τό πανσθενουργόφωτον ἀφθιτον σέλας,
- Οὐ τήν δι΄ Ὑιοῦ πατρικῆς ἐξουσίας,
- Νύν ἐμφανίζει συμφυή φρυκτωρίαν,
- Πυρώδες ἦχος εν Σιών τοῖς ἔθνεσιν.

Καταβασίαι

Ἦχος βαρύς

Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς, Χριστέ, ἕως ἂν ἐνδύσησθε ἐφης, καθίσαιτε ἐν Ἱερουσαλήμ, ἐγὼ δὲ ὡς ἐμὲ Παράκλητον ἄλλον, Πνεῦμα τό ἐμόν τε καὶ Πατρός ἀποστελῶ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε.

Ἦχος δ'

- Ἐρρηξε γαστρός ἠτεκνωμένης πέδας,
- Ὑβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης,
- Μόνη προσευχή τῆς Προφήτιδος πάλαι
- Ἄννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον,
- Πρὸς τὸν δυνάστην, καὶ Θεόν τῶν γνώσεων.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν

Οἱ τοῦ Σωτήρος ἐρασταὶ χαράς ἐπλήσθησαν, καὶ θάρσος ἔλαβον, οἱ πρώην δειλιῶντες, ὡς τό Πνεῦμα τό ἅγιον σήμερον ἐξ ὕψους, κατήλθεν ἐπὶ τὸν οἶκον τῶν Μαθητῶν, καὶ ἄλλος ἄλλα ἐλάλει πρὸς τοὺς λαούς, γλώσσαι γὰρ διεσπάρησαν, Ὁρώμεναι ὡσεὶ πυρός, καὶ τούτους οὐ κατέφλεξαν, ἀλλὰ μάλλον ἐδρόρισαν. (Δίς)

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Κατανοῶν ὁ Προφήτης, τὴν ἐπ' ἐσχάτων σου Χριστέ ἐλευσιν, ἀνεβόα, τὴν σὴν εἰ σακήκοα Κύριε δυναστείαν, ὅτι πάντας τοῦ σώσαι, τοὺς χριστοὺς σου ἐλήλυθας.

Ὁ ἐν Προφήταις λαλήσας, καὶ διὰ νόμου κηρυχθεὶς, πρῶ ἦν τοῖς ἀτελέσι, Θεὸς ἀληθὴς ὁ Παράκλητος, τοῖς τοῦ Λόγου υπηρέταις καὶ μάρτυσι, γνωρίζεται σήμερον.

Σῆμα θεότητος φέρον, τοῖς Ἀποστόλοις ἐν πυρί, Πνεῦμα κατεμερίσθη, καὶ ξέναις ἐν γλώσσαις ἐνέφηεν, ὡς πατρόθεν θεῖον σθένος, ἐρχόμενον ἐστὶν αυτοκέλευστον.

Ειρμός ἄλλος

- Ἀναξ ἀνάκτων, οἶος ἐξ οἴου μόνος,
- Λόγος προελθὼν, Πατρός ἐξ ἀναϊτίου.
- Ἰσοσθενὲς σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις,
- Νημερτές ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης,
- Ἄδουσι, Δόξα τῷ κράτει σου, Κύριε.
- Λουτρόν τό θεῖον τῆς παλιγγενεσίας,
- Λόγῳ κεραννύς συντεθειμένη φύσει,
- Ομβροβλυτεῖς μοι ρεῖθρον ἐξ ἀκηράτου

- Νενυγμένης σου πλευράς, ώ Θεού Λόγε,
- Επισφραγίζων τή ζέσει τού Πνεύματος.
- Κάμπτει τά πάντα τώ Παρακλήτω γόνυ,
- Γόνω τε Πατρός, Πατρί συμφυεστάτω.
- Εν γάρ προσώποις οίδε τριπτοίς ουσίαν,
- Νημερτές, απρόσιτον, άχρονον, μίαν.
- Έλαμψε φώς γάρ η χάρις τού Πνεύματος.
- Τελείσθε πάντες τή θεαρχικωτάτη,
- Όσοι λατρευταί τής τριφεγγούς ουσίας.
- Υπερφυώς τελεί γάρ ως ευεργέτης,
- Καί πυρσολαμπεί Χριστός εις σωτηρίαν,
- Όλην πορίζων τήν χάριν τού Πνεύματος.

Καταβασίαι

Έχος βαρύς

Κατανοών ο Προφήτης, τήν επ’ εσχάτων σου Χριστέ έλευσιν, ανεβόα, τήν σήν ει σακήκοα Κύριε δυναστείαν, ότι πάντας τού σώσαι, τούς χριστούς σου ελήλυθας.

Έχος δ’

- Άναξ ανάκτων, οίος εξ οίου μόνος,
- Λόγος προελθών, Πατρός εξ αναιτίου.
- Ισοσθενές σου Πνεύμα τοίς Αποστόλοις,
- Νημερτές εξέπεμψας ως ευεργέτης,
- Άδουσι, Δόξα τώ κράτει σου, Κύριε.

Ωδή ’ Ο Ειρμός

Τό διά τόν φόβον σου ληφθέν Κύριε, εν γαστρί τών Προφητών, καί κυηθέν επί τής γής πνεύμα σωτηρίας, αποστολικάς καρδίας κτίζει καθαράς, καί εν τοίς πιστοίς ευθές εγκαινίζεται, φώς γάρ καί ειρήνη, διότι τά σά προστάγματα.

Η επιφοιτήσασα ισχύς σήμερον, αύτη Πνεύμα αγαθόν, Πνεύμα σοφίας Θεού, Πνεύμα εκ Πατρός εκπορευτόν, καί δι’ Υιού πιστοίς ημίν πεφηνός, μεταδοτικόν, εν οίς κατοικίζεται φύσει, τής εν ή κατοπτεύεται αγιότητος.

Ειρμός άλλος

- Λυτήριον κάθαρσιν αμπλακημάτων,
- Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
- Ω τέκνα φωτόμορφα τής Εκκλησίας,
- Νύν εκ Σιών γάρ εξελήλυθε νόμος,

- Η γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.
- Καθώς περ ευδόκησεν αυτεξουσίως,
- Αδέσποτον κάτεισι Πνεύμα πατρόθεν,
- Σοφίζον εν γλώσσησι τούς Αποστόλους,
- Επισφραγίζον τόν φερέσβιον Λόγον,
- Πατροσθενές ξύμμορφον, όν Σωτήρ έφη.
- Ιήτο τάς φρένας μέν εξ αμαρτίας,
- Χ' αυτώ κατεσκεύαζε τών Αποστόλων,
- Θεός Λόγος πάνταρχος, άχραντον δόμον.
- Ομοσθενούς δέ καί συνουσιουμένου,
- Νύν εγκατοικίζεται Πνεύματος φάος.

Καταβασίαι

Ήχος βαρύς

Τό διά τόν φόβον σου ληφθέν Κύριε, εν γαστρί τών Προφητών, καί κυηθέν επί τής γής πνεύμα σωτηρίας, αποστολικάς καρδιάς κτίζει καθαράς, καί εν τοίς πιστοίς ευθές εγκαινίζεται, φώς γάρ καί ειρήνη, διότι τά σά προστάγματα.

Ήχος δ'

- Λυτήριον κάθαρσιν αμπλακημάτων,
- Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
- Ω τέκνα φωτόμορφα τής Εκκλησίας,
- Νύν εκ Σιών γάρ εξελήλυθε νόμος,
- Η γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Ναυτιών τώ σάλω, τών βιοτικών μελημάτων, συμπλόοις ποντούμενος αμαρτίαις, καί ψυχοφθόρω θηρί προσριπτούμενος, ως ο Ιωνάς Χριστέ βοώ σοι, Εκ θανατηφόρου με βυθού ανάγαγε.

Εκ τού Πνεύματός σου, σάρκα επί πάσαν, ως είπας, πλουσίως εξέχεας, καί επληρώθη τής σής η σύμπασα γνώσεως Κύριε, ότι εκ Πατρός Υιός αρρεύστως έφυς, καί τό Πνεύμα αμερίστως πρόεισιν.

Ειρμός άλλος

- Ιλασμός ημίν Χριστέ καί σωτηρία,
- Ο Δεσπότης έλαμψας εκ τής Παρθένου,
- Ίν, ως Προφήτην θηρός εκ θαλατίου,
- Στέρνων Ιωνάν, τής φθοράς διαρπάσης,
- Όλον τόν Αδάμ, παγγενή πεπτωκότα.
- Ιμερτόν ημίν ευθές εν τοίς εγκάτοις,

- Αιωνίως ἔξουσι Πνεύμα καινίσαις,
- Πατροπροβλήτως πάντοτε ξυνημμένον,
- Ὑλης απεχθούς καυστικών μολυσμάτων,
- Ρύπου τε φρενών ρυπτικόν Παντοκράτορ.
- Ορεκτόν αξίωμα τοῖς Αποστόλοις,
- Σιωνίταις μίμνουσι σὴν παρουσίαν,
- Γνώρισμα Πνεύμα πατρογεννήτου Λόγου,
- Λέσχην απηνή τῶν ἐθνῶν ποππυσμάτων,
- Ωκιστα δεικνύς, πυρπνόως καθιδρύεις.

Καταβασίαι

Ἦχος βαρύς

Ναυτιῶν τῷ σάλῳ, τῶν βιοτικῶν μελημάτων, συμπλόοις ποντούμενος αμαρτίαις, καὶ ψυχοφθόρῳ θηρί προσριπτούμενος, ὡς ὁ Ἰωάννης Χριστέ βοῶ σοι, Ἐκ θανατηφόρου με βυθοῦ ανάγαγε.

Ἦχος δ΄

- Ἰλασμός ἡμῖν Χριστέ καὶ σωτηρία,
- Ὁ Δεσπότης ἐλάμψας ἐκ τῆς Παρθένου,
- Ἰν, ὡς Προφήτην θηρὸς ἐκ θαλατίου,
- Στέρνων Ἰωάνν, τῆς φθοράς διαρπάσης,
- Ὅλον τὸν Ἀδάμ, παγγενὴ πεπτωκότα.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ΄

Ὅτε καταβάς τὰς γλῶσσας συνέχεε, διεμέριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος, ὅτε τοῦ πυρός τὰς γλῶσσας διένειμεν, εἰς ἐνότητά πάντας ἐκάλεσε, καὶ συμφώνως δοξάζομεν τὸ πανάγιον Πνεύμα.

Ὁ Οἶκος

Ταχεῖαν καὶ σταθεράν δίδου παραμυθίαν τοῖς δούλοις σου, Ἰησοῦ, ἐν τῷ ἀκηδιάσαι τὰ πνεύματα ἡμῶν, μὴ χωρίζου τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἐν θλίψεσι, μὴ μακρύνου τῶν φρενῶν ἡμῶν ἐν περιστάσεσιν, ἀλλὰ αἰεὶ ἡμᾶς πρόφθασον, Ἐγγίσον ἡμῖν, ἐγγίσον ὁ πανταχοῦ, ὡς περ καὶ τοῖς Αποστόλοις σου πάντοτε συνῆς, οὕτω καὶ τοῖς σέ ποθοῦσιν ἐνωσον σαυτὸν οἰκτίρμον, ἵνα συνημμένοι σοι υμνῶμεν, καὶ δοξολογῶμεν τὸ πανάγιόν σου Πνεύμα.

Ὡδή ζ΄ Ὁ Εἰρμός

Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός ἐμβληθέντες ὅσοι Παῖδες, τὸ πῦρ εἰς δρόσον μετέβαλον, διὰ τῆς υμνωδίας, οὕτω βοῶντες, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ρητορευόντων τά θεία μεγαλεία τών Αποστόλων, τού Πνεύματος η ενέργεια, ενομιζέτο μέθη τοίς απιστούσι, δι' ἣς Τριάς γνωρίζεται, εις Θεός τών Πατέρων ημών.

Τήν αδιαίρετον φύσιν ὀρθοδόξως θεολογούην μεν, Θεόν Πατέρα τόν ἀναρχον, τῆς αὐτῆς ἐξουσίας Λόγον καί Πνεῦμα, Εὐλογητός εἰ, κράζοντες, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Εἰρμός ἄλλος

- Σύμφωνον εθρόησεν ὀργάνων μέλος,
- Σέβειν τό χρυσότευκτον ἀψυχον βρέτας.
- Ἡ τοῦ Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις,
- Σεβασμιάζει τοῦ βοάν, Τριάς μόνη,
- Ἰσοσθενής, ἀναρχος, εὐλογητός εἰ.
- Φωνήν προφητόφθεγκτον ἡγνοηκότες,
- Ἐφασκον οἰνότευκτον ἀφρονες μέθην.
- Ρήσεις ξενηκούσθησαν ὡς Αποστόλων.
- Οἱ ευσεβεῖς δέ, σοί βοῶμεν ἐνθέως.
- Νεουργέ τοῦ σύμπαντος, εὐλογητός εἰ.
- Θέσπιν κατεβρόντησεν ο βλέπων ὅπα,
- Ἐνθους ἰωήλ τοῦ θαρχικωτάτου
- Οἷς ἐκχεώ, φήσαντος οἷά περ Λόγου,
- Τοῦ Πνεύματός μου, συμβοήσουσι. Φύσις,
- Ἡ τρισσοφεγγόφωτος, εὐλογητός εἰ.
- Τριττή μέν εὐμοίρησεν ὡρών τήν χάριν,
- Ὅπως υπεμφήνειε τρεῖς υποστάσεις,
- Σέβειν ἐν ἀπλότητι τῆς ἐξουσίας,
- Ἀλλ' ἐν μιά νύν ἡμερῶν τῇ Κυρία,
- Υἱός Πατῆρ, καί Πνεῦμα, εὐλογητός εἰ.

Καταβασίαι

Ἦχος βαρύς

Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός ἐμβληθέντες ὅσοι Παῖδες, τό πύρ εἰς δρόσον μετέβαλον, διὰ τῆς ὑμνωδίας, οὕτω βοῶντες, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ἦχος δ'

- Σύμφωνον εθρόησεν ὀργάνων μέλος,
- Σέβειν τό χρυσότευκτον ἀψυχον βρέτας.
- Ἡ τοῦ Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις,
- Σεβασμιάζει τοῦ βοάν, Τριάς μόνη,

· Ισοσθενής, άναρχος, ευλογητός εί.

Ωδή η#39; Ο Ειρμός

Άφλεκτος πυρί εν Σινά προσομιλούσα, βάτος Θεόν εγνώρισε, τώ βραδυγλώσσω καί δυσήχω Μωσει καί Παίδας ζήλος Θεού, τρείς αναλώτους τώ πυρί υμνωδούς έδειξε, Πάντα τά έργα τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ζωτικής εξ ύψους βιαίας φερομένης, ηχητικώς τού Πνεύματος τού παναγίου, αλιεύσι πνοής, πυρίνων είδει γλωσσών, τά μεγαλεία τού Θεού ερρητορεύοντο, Πάντα τά έργα τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Οι μή θιγομένω προβαίνοντες εν όρει, μή πεφρικότες πύρ δειματούν, δεύτε καί στώμεν εν τώ όρει Σιών, εν πόλει ζώντος Θεού, πνευματοφόροις Μαθηταίς νύν συγχορεύοντες, Πάντα τά έργα τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ειρμός άλλος

- Λύει τά δεσμά καί δροσίζει τήν φλόγα,
- Ο τρισσοφεγγής τής θεαρχίας τύπος,
- Υμνούσι Παίδες, ευλογεί δέ τόν μόνον,
- Σωτήρα καί παντουργόν, ως ευεργέτην,
- Η δημιουργηθείσα σύμπασα κτίσις.
- Μνήμην ο Χριστός τών βροτοσσών επών,
- Απατρακουσθείς τοίς Αποστόλοις έφη,
- Τό Πνεύμα τεύχει γλωσσοπυρσεύτω θέα,
- Εφίζον, ευλογητόν οικειουμένη,
- Ηλλοτριωμένη δέ μέλπει σε κτίσις.
- Σωτηριωδώς, αυτοδεσπότης ιόν,
- Φώς αυτολαμπές, καί παρεκτικόν φάους,
- Υπάρχον, ήκες εμφορούν Αποστόλοις,
- Τιμήεν ως άημα, τοίς σοίς οικέταις,
- Λελιπαρημένον δέ Πνεύμα προσνέμοις.
- Ή σε Προφητών πνευματέμφορον στόμα,
- Σήν σωματωδώς, ώ μέδων, ενδημίαν,
- Καί Πνεύμα κόλπων πατρικών προηγμένον,
- Ακτιστοσυμπλαστουργοσύνθρονον σέθεν,
- Ιείς ενανθρωπήσεως πιστοίς σέβας.

Καταβασίαι

Ήχος βαρύς

Ἀφλεκτος πυρί εν Σινά προσομιλούσα, βάτος Θεόν εγνώρισε, τώ βραδυγλώσσω καί δυσήχω Μωσεὶ καὶ Παῖδας ζήλος Θεοῦ, τρεῖς αναλώτους τώ πυρί υμνωδούς ἔδειξε, Πάντα τὰ ἔργα τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦχος δ' #39;

- Λύει τὰ δεσμά καὶ δροσίζει τήν φλόγα,
- Ο τρισσοφεγγής τῆς θεαρχίας τύπος,
- Υμνοῦσι Παῖδες, εὐλογεῖ δέ τόν μόνον,
- Σωτήρα καὶ παντουργόν, ὡς ευεργέτην,
- Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Ωδή θ' #39; Ο Ειρμός

Μή τῆς φθοράς διαπείρα κυοφορήσασα, καὶ παντεχνήμονι Λόγω σάρκα δανείσασα, Μήτηρ ἀπείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχεῖον τοῦ ἀστέκτου, χωρίον τοῦ ἀπείρου πλαστοουργοῦ σου, σε μεγαλύνομεν. (Δίς)

Επιπαφλάζοντος πάλαι πυρίνου ἄρματος, ο ζηλωτής καὶ πυρίπνους χαίρων οχοῦμενος, τήν νύν εκλάμπασαν ἐπίπνοιαν ἐδήλου, ἐξ ὕψους Ἀποστόλοις, υφ' #39; ἥς καταλαμφθέντες, τήν Τριάδα πᾶσιν ἐγνώρισαν.

Νόμου τῶν φύσεων δίχα ξένον ηκούετο, τῶν Μαθητῶν τῆς μίας γάρ φωνῆς ἀπηχουμένης, Πνεύματος χάριτι, ποικίλως, ἐνηχούντο, λαοί, φυλαί καὶ γλώσσαι, τὰ θεῖα μεγαλεία, τῆς Τριάδος γνῶσιν μυοῦμενοι.

Ειρμός ἄλλος

- Χαῖρος Ἀνασσα, μητροπάρθενον κλέος.
- Ἄπαν γάρ ευδίνητον εύαλον στόμα,
- Ρητρεύον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως.
- Ἰλιγγιά δέ νούς ἅπας σου τόν τόκον
- Νοεῖν, ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν. (Δίς)
- Ὑδριν ἔοικε τήν φυσίζων Κόρην.
- Μόνη γάρ ἐν δίνησι κεκρύφει Λόγον
- Νοσοῦσαν ἀλθένοντα τήν βροτῶν φύσιν.
- Ὅς δεξιόις κλισμοῖσι νύν ἰδρυμένος
- Πατρός, πέπομφε τήν χάριν τοῦ Πνεύματος.
- Ὅσοις ἐπνευσεν ἡ θεόρρυτος χάρις,
- Λάμποντες, ἀστράπτοντες, ἡλλοιωμένοι,
- Ὁθενίαν ἀλλοίωσιν εὐπρεπεστάτην

- Ισοσθενούσαν τήν άτμητον ειδότες,
- Σοφήν τρίφεγγον ουσίαν δοξάζομεν.

Καταβασίαι

Ήχος βαρύς

Μή τής φθοράς διαπείρα κυοφορήσασα, καί παντεχνήμονι
Λόγω σάρκα δανείσασα, Μήτηρ απείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε,
δοχείον τού αστέκτου, χωρίον τού απείρου πλαστοουργού σου, σε
μεγαλύνομεν.

Ήχος δ΄

- Χαίρος Άνασσα, μητροπάρθενον κλέος.
- Άπαν γάρ ευδίνητον εύαλον στόμα,
- Ρητρεύον, ου σθένει σε μέλπειν αξίως.
- Ιλιγγιά δέ νούς άπας σου τόν τόκον
- Νοείν, όθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Εξαποστειλάριον Ήχος γ΄

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Τό πανάγιον Πνεύμα, τό προϊόν εκ τού Πατρός, καί δι΄ Υιοή
ενδημήσαν, τοίς αγραμμάτοις Μαθηταίς, τούς σέ Θεόν επιγνόντας,
σώσον, αγιάσον πάντας. **(Δίς)**

Έτερον Ήχος ο αυτός

Φώς ο Πατήρ, φώς ο Λόγος, φώς καί τό άγιον Πνεύμα, όπερ εν
γλώσσαις πυρίναις, τοίς Αποστόλοις επέμφθη, καί δι΄ αυτού
πάς ο κόσμος φωταγωγείται, Τριάδα σέβειν αγίαν. **(Άπαξ)**

Εις τούς Αί ν ο υ ς

**Ιστώμεν Στίχους ς΄, καί ψάλλομεν τά παρόντα Στιχηρά
Ιδιόμελα δευτερούντες αυτά.**

Ήχος δ΄

Παράδοξα σήμερον είδον τά έθνη πάντα εν πόλει Δαυίδ, ότε τό
Πνεύμα κατήλθε τό άγιον εν πυρίναις γλώσσαις, καθώς ο θεηγόρος
Λουκάς απεφθέγξατο, Φησί γάρ, Συνηγμένων τών Μαθητών τού
Χριστού, εγένετο ήχος καθάπερ φερομένης βιαίας πνοής, καί
επλήρωσε τόν οίκον, ού ήσαν καθήμενοι, καί πάντες ήρξαντο
φθέγγεσθαι, ξένοις ρήμασι, ξένοις δόγμασι, ξένοις διδάγμασι, τής
αγίας Τριάδος. **(Δίς)**

Τό Πνεύμα τό άγιον, ήν μέν αεί, καί έστι καί έσται, ουτε
αρξάμενον, ουτε παυσόμενον, αλλ΄ αεί Πατρί καί Υιώ
συντεταγμένον, καί συναριθμούμενον, ζωή, καί ζωοποιούν, φώς, καί

φωτός χορηγόν, αὐτάγαθον, καί πηγή αγαθότητος, δι᾽ οὗ Πατήρ γνωρίζεται, καί Υἱός δοξάζεται, καί παρὰ πάντων γινώσκεται, μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις, τῆς αγίας Τριάδος.

(Δίς)

Τό Πνεῦμα τό ἅγιον, φῶς, καί ζωή, καί ζῶσα πηγή νοερά, Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα συνέσεως, αγαθόν, ευθές, νοερόν, ηγεμονεύον καθαίρον τά πταίσματα, Θεός καί θεοποιούν, πῦρ, ἐκ πυρός προῖόν, λαλούν, ενεργούν, διαιροῦν τά χαρίσματα, δι᾽ οὗ Προφήται ἅπαντες, καί Θεοῦ Απόστολοι, μετὰ Μαρτύρων ἐστέφθησαν, Ξένον ἀκουσμα, ξένον θέαμα, πῦρ διαιρούμενον εἰς νομάς χαρισμάτων. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β᾽;

Βασιλεῦ ουράνιε, Παράκλητε, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρών, καί τά πάντα πληρών, ὁ θησαυρός τῶν αγαθῶν, καί ζωῆς χορηγός, ἐλθέ, καί σκήνωσον ἐν ἡμῖν, καί καθάρισον ἡμᾶς ἀπό πάσης κηλίδος, καί σῶσον ἀγαθῆ τας ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Ἀντίφωνον Α᾽;

Ἦχος β

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δέ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τό στερέωμα.

· Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σώτερ, σῶσόν ἡμᾶς.

Στίχ. Ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐρεύγεται ῥῆμα καί νύξ νυκτὶ ἀναγγέλλει γνῶσιν.

· Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Οὐκ εἰσὶ λαλιαί οὐδέ λόγοι ὧν οὐχὶ ἀκούονται αἱ φωναὶ αὐτῶν.

· Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

· Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

· Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β᾽;

Ἦχος ὁ αὐτός

Στίχ. Επακούσαι σου Κύριος εν ημέρα θλίψεως, υπερασπίσαι σου τό όνομα τού Θεού Ιακώβ.

· Σώσον ημάς, Παράκλητε αγαθέ, ψάλλοντάς σοι. Αλληλούϊα.

Στίχ. Εξαποστείλαι σοι βοήθειαν εξ αγίου, καί εκ Σιών αντιλάβοιτό σου.

· Σώσον ημάς, Παράκλητε αγαθέ...

Στίχ. Μνησθεί η πάσης θυσίας σου, καί τό ολοκαύτωμά σου πιανάτω.

· Σώσον ημάς, Παράκλητε αγαθέ...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενής Υιός καί Λόγος τού Θεού...

Αντίφωνον Γ#39;

Ήχος πλ. δ#39;

Στίχ. Κύριε, εν τή δυνάμει σου ευφρανθήσεται ο Βασιλεύς, καί επί τώ σωτηρίω σου αγαλλιάζεται σφόδρα.

· Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών, ο πανσόφους τούς αλιείς αναδείξας, καταπέμψας αυτοίς τό Πνεύμα τό άγιον, καί δι#39; αυτών τήν οικουμένην σαγηνεύσας, φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Στίχ. Τήν επιθυμίαν τής καρδιάς αυτού έδωκας αυτώ καί τήν θέλησιν των χειλέων αυτού ουκ εστέρησας αυτόν.

· Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών...

Στίχ. Ότι προέφθασας αυτόν εν ευλογίαις χρηστότητος, έθηκας επί τήν κεφαλήν αυτού στέφανον εκ λίθου τιμίου.

· Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών...

Στίχ. Ζωήν ητήσατό σε, καί έδωκας αυτώ μακρότητα ημερών εις αιώνα αιώνος.

· Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών...

Εισοδικόν

Υψώθητι, Κύριε, εν τή δυνάμει σου, άσωμεν καί ψαλούμεν τάς δυναστείας σου, Σώσον ημάς, Παράκλητε αγαθέ, ψάλλοντάς σοι. Αλληλούϊα.

Τό Απολυτίκιον

Ήχος πλ. δ#39;

Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών, ο πανσόφους τούς αλιείς αναδείξας, καταπέμψας αυτοίς τό Πνεύμα τό άγιον, καί δι#39; αυτών τήν οικουμένην σαγηνεύσας, φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ'

Ὅτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν ἔθνη ο Ὑψιστος,
ὅτε τοῦ πυρός τὰς γλώσσας διένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσε,
καί συμφώνως δοξάζομεν τό πανάγιον Πνεῦμα.

Ἀντί δέ τοῦ Τρισαγίου

Ὅσοι εἰς Χριστόν εβαπτίσθητε...

Κοινωνικόν

Τό Πνεύμά σου τό ἀγαθόν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ. Ἀλληλούϊα.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα... ἰστώνεν Στίχους δ'#, καί ψάλλομεν
Στιχηρά Αναστάσιμα.

Ἦχος πλ. δ'#;

Εσπερινόν ύμνον, καί λογικήν λατρείαν, σοί Χριστέ
προσφέρομεν, ὅτι ηυδόκησας, τού ελεήσει ημάς, διά τής
Αναστάσεως.

Κύριε, Κύριε, μή απορρίψης ημάς ἀπό τού προσώπου σου,
ἀλλά ευδόκησον, τού ελεήσει ημάς, διά τής Αναστάσεως.

Χαίρε Σιών αγία, Μήτηρ τών Εκκλησιών, Θεού κατοικητήριον,
σύ γάρ ἐδέξω πρώτη, ἀφесιν αμαρτιών, διά της, Αναστάσεως.

Ο εκ Θεού Πατρός Λόγος, πρό τών αιώνων γεννηθείς, επ'#;
εσχάτων δέ τών χρόνων, ο αὐτός εκ τής Απειρογάμου σαρκωθείς,
βουλήσει σταύρωσιν θανάτου υπέμεινε, καί τόν πάλαι νεκρωθέντα
άνθρωπον έσωσε, διά τής εαυτού Αναστάσεως.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'#;

Μαρτύρων θείος χορός, τής Εκκλησίας η βάσις, τού Ευαγγελίου
η τελείωσις, υμεἰς έργω τού Σωτήρος τά ρητά επληρώσατε, εν υμίν
γάρ αι πύλαι τού Ἄδου, κατά τής Εκκλησίας ανεωχθείσαι,
εκλείσθησαν, η τού αίματος υμών χύσις, τάς ειδωλικάς σπονδάς
εξήρανεν, η σφαγή υμών, απέτεκε τών πιστών τό πλήρωμα, τούς
ασωμάτους εξεπλήξατε, τώ Θεώ στεφανηφόροι παρίστασθε, ώ
απαύστως πρεσβεύετε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό Δογματικόν Ἦχος πλ. δ'#;

Πώς σε μακαρίσωμεν Θεοτόκε; πώς δέ ανυμνήσωμεν
υπερευλογημένη, τό ακατάληπτον μυστήριον τής κυοφορίας σου;
Τών αιώνων γάρ ο ποιητής, καί τής ημετέρας δημιουργός φύσεως;
τήν ιδίαν εικόνα οικτείρας, καθήκεν εαυτόν, εις κένωσιν τήν
ανεξιχνίαστον, ο ών εν τοίς αὔλοις κόλποις τού Πατρός, εν μήτρα
σου αγνή κατεσκήνωσε, καί σάρξ ατρέπτως εγένετο εκ σου,
απειρόγαμε, μείνας, όπερ υπήρχε φύσει, Θεός, Διό αὐτόν
προσκυνούμεν, Θεόν τέλειον, καί άνθρωπον τέλειον, τόν αὐτόν εν

εκατέρα μορφή, εκατέρα γάρ φύσις ἐστὶν ἐν αὐτῷ ἀληθῶς, διπλά δὲ πάντα κηρύττομεν, τὰ φυσικά αὐτοῦ ιδιώματα, κατὰ τὴν διπλόην τῶν οὐσιῶν, δύο σέβοντες τὰς ἐνεργείας, καὶ τὰ θελήματα, Ὁμοούσιος γάρ ὢν τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, αὐτεξουσίως θέλει, καὶ ἐνεργεῖ ὡς ἄνθρωπος, Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τό, Φῶς ἱλαρόν, καὶ τό Προκείμενον

Εἰς τὸν Στίχον, τό Αναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἦχος πλ. δ΄;

Ανήλθες ἐπὶ σταυροῦ Ἰησοῦ, ὁ καταβάς ἐξ οὐρανοῦ, ἦλθες ἐπὶ θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, πρὸς τοὺς ἐν σκότει, τό φῶς τό ἀληθινόν, πρὸς τοὺς πεσόντας, ἡ πάντων Ἀνάστασις, ὁ φωτισμός, καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῆς Θεοτόκου Προσόμοια γ΄;

Ἦχος πλ. δ΄;

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Χαίρε, Θεοτόκε πάνσεμνε, χαίρε πηγὴ τὴν ζωὴν, τοῖς πιστοῖς ἡ πηγάζουσα, χαίρε πάντων Δέσποινα, καὶ Κυρία τῆς κτίσεως, εὐλογημένη, χαίρε πανάμωμε, δεδοξασμένη, χαίρε πανάχραντε, χαίρε παλάτιον, χαίρε θεῖον σκήνωμα, χαίρε ἀγνή, χαίρε Μητροπάρθενε, χαίρε Θεόνυμφε.

Στίχ. Ἀκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε, καὶ κλίνον τό οὖς σου, καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Χαίρε, Θεομήτορ ἀχραντε, χαίρε, πιστῶν ἡ ἐλπίς, χαίρε, κόσμου καθάρσιον, χαίρε, πάσης θλίψεως, ρυομένη τοὺς δούλους σου, ἡ τῶν ἀνθρώπων, χαίρε, παράκλησις, ἡ ζωηφόρος, χαίρε, ἀντίληψις, χαίρε, προπύργιον, τῶν προσκαλουμένων σε, χαίρε, Θεοῦ, θείου ἐνδιαίτημα, καὶ ὅρος ἅγιον.

Στίχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ τῆς γῆς.

Χαίρε, Θεοτόκε Δέσποινα, χαίρε, ἡ μόνη ἐλπίς, τῶν βροτῶν καὶ ἀντίληψις, χαίρε, καταφύγιον, καὶ λυχνία αείφωτος, ἡ γλαῖσμένον, χαίρε, λαμπάδιον, ἡγιασμένον, χαίρε, παλάτιον χαίρε, Παράδεισε, χαίρε, θεῖον σκήνωμα, χαίρε, πηγὴ, βρύουσα τὰ νάματα, τῶν προστρεχόντων σοι.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Δεύτε πιστοί, σήμερον χορείαν επικροτήσαντες, ευσεβώς πανηγυρίσωμεν, καί τών Αγίων πάντων τήν ένδοξον, καί σεβάσμιον μνήμην, ενδόξως τιμήσωμεν, λέγοντες, Χαίρετε, Απόστολοι ένδοξοι, Προφήται, καί Μάρτυρες, καί Ιεράρχαι, Χαίρετε, Οσίων ο δήμος, καί τών Δικαίων, Χαίρετε, τιμίων Γυναικών ο χορός καί Χριστόν υπέρ τού κόσμου πρεσβεύσατε, νίκας τώ βασιλεί κατά βαρβάρων δωρήσασθαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ο αυτός

Ο ποιητής καί λυτρωτής μου πάναγνε, Χριστός ο Κύριος, εκ τής σής νηδύος προελθών, εμέ ενδυσάμενος, τής πρώην κατάρας τόν Αδάμ ηλευθέρωσε, Διό σοι πάναγνε, ως τού Θεού Μητρί τε, καί Παρθένω αληθώς, βοώμεν ασιγήτως, τό χαίρε τού Αγγέλου, Χαίρε Δέσποινα, προστασία καί σκέπη, καί σωτηρία τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον Αναστάσιμον

Ἦχος πλ. δ'

Εξ ύψους κατήλθες ο εύσπλαγχνος, ταφήν καταδέξω τριήμερον, ίνα ημάς ελευθερώσης τών παθών, Η ζωή καί η Ανάστασις ημών, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Τών Αγίων Ἦχος δ'

Τών εν όλω τώ κόσμω Μαρτύρων σου, ως πορφύραν καί βύσσον τά αίματα, η Εκκλησία σου στολισαμένη, δι' αυτών βοά σοι, Χριστέ ο Θεός, τώ λαώ σου τούς οικτιρμούς σου κατάπεμψον, ειρήνην τή πολιτεία σου δώρησαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ο αυτός

Τό απ' αιώνος απόκρυφον, καί Αγγέλοις ο άγνωστον μυστήριον, διά σου Θεοτόκε, τοίς επί γής πεφανέρωται, Θεός, εν ασυγχύτω ενώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν εκουσίως υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι' ού αναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, έσωσεν εκ θανάτου τάς ψυχάς ημών.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμιακόν, καί τό α Κάθισμα τού Ψαλτηρίου, εις τό, Κύριε εκέκραξα... ιστώμεν Στίχους ι', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα ς', καί τών Αγίων δ'.

Στιχηρά Αναστάσιμα

Ἦχος πλ. δ'

Εσπερινόν ύμνον, καί λογικήν λατρείαν, σοί Χριστέ προσφέρομεν, ὅτι ηυδόκησας, τού ελεῆσαι ἡμάς, διὰ τῆς Αναστάσεως.

Κύριε, Κύριε, μή απορρίψης ἡμάς ἀπό τοῦ προσώπου σου, ἀλλά ευδόκησον, τού ελεῆσαι ἡμάς, διὰ τῆς Αναστάσεως.

Χαίρε Σιών αγία, Μήτηρ τῶν Εκκλησιῶν, Θεοῦ κατοικητήριον, σύ γάρ ἐδέξω πρώτη, ἄφεσιν αμαρτιῶν, διὰ τῆς, Αναστάσεως.

Στιχηρά Ανατολικά

Ὁ ἐκ Θεοῦ Πατρός Λόγος, πρό τῶν αἰώνων γεννηθείς, ἐπ’ ἐσχάτων δέ τῶν χρόνων, ὁ αὐτός ἐκ τῆς Απειρογάμου σαρκωθείς, βουλήσει σταύρωσιν θανάτου υπέμεινε, καί τόν πάλαι νεκρωθέντα ἄνθρωπον ἔσωσε, διὰ τῆς ἐαυτοῦ Αναστάσεως.

Τήν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, δοξολογούμεν Χριστέ, δι’ ἧς ἡλευθέρωσας Ἀδαμιαῖον γένος, ἐκ τῆς τοῦ Ἄδου τυραννίδος, καί ἐδωρήσω τῷ κόσμῳ ὡς Θεός, ζωήν αἰώνιον, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα σοι Χριστέ Σωτήρ, Υἱέ, Θεοῦ μονογενές, ὁ προσπαγεῖς ἐν τῷ σταυρῷ, καί ἀναστὰς ἐκ τάφου τριήμερος.

Ἔτερα τῶν Αγίων Πάντων

Ἦχος πλ. β’

Ὅλην ἀποθέμενοι

Οἱ πνευματορρητορες, οἱ Μαθηταί τοῦ Σωτήρος, τοῦ Πνεύματος ὄργανα, πίστει χρηματίσαντες, διεσπάρησαν, εἰς τὰ γῆς πέρατα, τό σεπτόν κήρυγμα, ὀρθοδόξως κατασπεύροντες, ἐξ ὧν ἐβλάστησαν, θεῖα γεωργία καί χάριτι Μαρτύρων τὰ στρατεύματα, πάθος τό σεπτόν εἰκονίζοντες, διὰ πολυτρόπων, στρεβλώσεων μαστίγων καί πυρός, καί παρρησία πρεσβεύουσιν, υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πυρί ἐκκαίόμενοι, τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, πυρός κατεφρόνησαν, καί ὡς θεῖοι ἄνθρακες ἀναπτόμενοι, οἱ σεπτοί Μάρτυρες, ἐν Χριστῷ ἐφλέξαν, φρυγανώδες πλάνης φρύαγμα, θηρῶν δέ ἐφράξαν, στόματα, σοφαίς ἐπικλήσεσι, καί κάρας ἐκτεμνόμενοι, ἔτεμον ἐχθροῦ πάσας φάλαγγας, καί τοὺς τῶν αἱμάτων, προχέοντες κρουνοὺς καρτερικῶς, τήν Εκκλησίαν κατήρδευσαν, πίστει ἀναθάλλουσιν.

Θηρσί προσπαλαίοντες, τυμπανιζόμενοι ξίφει, ὄνυξι ξεόμενοι, χεῖρας ἀφαιρούμενοι, καί στρεβλούμενοι, οἱ στεργοί μάρτυρες, καί πυρί ἐνύλῳ, ἀνενδότως φλογιζόμενοι, καί ἐκκεντούμενοι, καί τὰς ἀρμονίας τεμνόμενοι, υπέφερον στερρότατα, λήξιν προορώντες τήν

μέλλουσιν, καί τούς ακηράτους, στεφάνους, καί τήν δόξαν τοῦ Χριστοῦ, ὡς παρρησία πρεσβεύουσιν, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εν πάσι τοῖς πέρασι, τούς εναθλήσαντας πίστει, Αποστόλους, Μάρτυρας, Ἱερεῖς θεόφρονες, σεμνά Γύναια, ἱερόν ἄθροισμα, ἱεροῖς ἄσμασι, κατὰ χρέος ευφημήσωμεν, ὅτι συνήφθησαν, τοῖς ἐπουρανίοις οἱ γήϊνοι, καί πάθει τήν ἀπάθειαν, χάριτι Χριστοῦ ἐκομίσαντο, καί νῦν ὡς ἀστέρες, στερροί περιουγάζοντες ἡμᾶς, ἐν παρρησία πρεσβεύουσιν, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β΄

Μαρτύρων θεῖος χορός, τῆς Ἐκκλησίας ἡ βάσις, τοῦ Ευαγγελίου ἡ τελείωσις, ὑμεῖς ἔργω τοῦ Σωτήρος τά ρητά ἐπληρώσατε, ἐν ὑμῖν γάρ αἱ πύλαι τοῦ Ἄδου, κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀνεωχθεῖσαι, ἐκλείσθησαν, ἡ τοῦ αἵματος ὑμῶν χύσις, τὰς εἰδωλικάς σπονδάς ἐξήρανεν, ἡ σφαγή ὑμῶν, ἀπέτεκε τῶν πιστῶν τό πλήρωμα, τούς ἀσωμάτους ἐξεπλήξατε, τῷ Θεῷ στεφανηφόροι παρίστασθε, ὡς ἀπαύστως πρεσβεύετε, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ἦχος πλ. δ΄

Ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὥφθη, καί τοῖς ἀνθρώποις συνανέστραψεν, ἐκ Παρθένου γάρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος, καί ἐκ ταύτης προελθὼν, μετὰ τῆς προσλήψεως, εἰς ἐστὶν Υἱός, διπλούς τήν φύσιν, ἀλλ’ οὐ τήν υπόστασιν, Διὸ τέλειον αὐτόν Θεόν, καί τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, Ὁμολογούμεν Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε, Μῆτερ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος, τό, Φῶς ἱλαρόν...

Προκείμενον τῆς ἡμέρας

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπια ἐνεδύσατο.

Στίχ. Ενεδύσατο ὁ Κύριος δύμαμιν, καί περιεζώσατο.

Στίχ. Καί γάρ ἐστερέωσε τήν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Προφητεῖαι Ἡσαΐου τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. 43, 9–14)

Τάδε λέγει Κύριος, Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα καί συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν, Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστά ποιήσει ἡμῖν, Ἀγαγέτωσαν τούς μάρτυρας αὐτῶν, καί δικαιωθήτωσαν, Καί εἰπάτωσαν ἀληθῆ, Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καί ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καί ὁ παῖς, ὃν

εξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ Πιστεύσητε, καὶ συνήτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι, Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμέ οὐκ ἔσται, Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό. Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

**Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3, 1–9)**

Δικαίων ψυχαί ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι. Καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεός ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους εαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάβουσιν, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινούσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσιν λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας, οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενούσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

**Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 5, 15–23 & 6, 1–3)**

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρά Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζήλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσῃ τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ενδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας, πορεύσονται εὐστόχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν αλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται

χάλαζαι. Αγανακτήσει κατ’ αυτών ύδωρ θαλάσσης, ποταμοί δέ συγκλύσουσιν αποτόμως. Αντιστήσεται αυτοίς πνευμαδυνάμεως, καί ως λαίλαψ εκκικμήσει αυτούς, καί ερημώσει πάσαν τήν γήν ανομία, καί η κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών. Ακούσατε ούν, Βασιλείς, καί σύνετε, μάθετε, δικασταί περάτων γής, ενωτίσασθε οι κρατούντες πλήθους, καί γεγαυρωμένοι επί όχλοις εθνών, ότι εδόθη παρά Κυρίου η κράτησις υμίν, καί η δυναστεία παρά Υψίστου.

Εἰς τήν Λιτήν

Ψάλλομεν τό Στιχηρόν τού Αγίου τής Μονής, εἶτα τά παρόντα Ιδιόμελα τών Αγίων Πάντων.

Ἦχος α’;

Πίστεως συμφωνία, τήν κοσμικήν πανήγυριν, τών απ’ αιώνος Θεώ ευαρεστησάντων, Πατριαρχών τό τίμιον, τών Προφητών τόν σύλλογον, Αποστόλων τό εγκαλλώπισμα, Μαρτύρων τό άθροισμα, Ασκητών τό καύχημα, πάντων τών Αγίων τήν μνήμην, πνευματικώς εορτάσωμεν, πρεσβεύουσι γάρ απαύστως, δωρηθήναι ειρήνην τώ κόσμω, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Δεύτε πάντες οι πιστοί, τών Αγίων πάντων, εν ψαλμοίς καί τήν πανένδοξον μνήμην, ύμνοις, καί ωδαίς πνευματικαίς ευφημήσωμεν, τόν Βαπτιστήν τού Σωτήρος, Αποστόλους, Προφήτας, καί Μάρτυρας, Ιεράρχας, Διδασκάλους τε καί Οσίους, Ασκητάς καί Δικαίους, καί τών αγίων Γυναικών τό φιλόθεον σύστημα, σεβασμίως μακαρίζοντες, συμφώνως εκβοήσωμεν, Υπεράγαθε Χριστέ, ο Θεός ημών, ταίς αυτών πρεσβείαις παράσχου ειρήνην ταίς Εκκλησίαις σου, νίκας κατ’ εχθρών τώ φιλοχρίστω βασιλεί, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Δεύτε άπαντες, πνευματικώς ευφρανθώμεν, επί τή μνήμη τών Αγίων, ιδού γάρ παραγέγονε, πλουτοποιά ημίν χαρίσματα κομίζουσα, διό εν φωνή αγαλλιάσεως, καί καθαρώ συνειδότι, αναβοήσωμεν λέγοντες, Χαίρετε Προφητών ο σύλλογος, οι τήν έλευσιν Χριστού τώ κόσμω κηρύξαντες, καί τά πόρρω εγγύς προβλέποντες Χαίρετε Αποστόλων ο χορός, οι τών εθνών σαγηνευταί, καί αλιείς τών ανθρώπων, Χαίρετε Μαρτύρων ο δήμος, οι εκ περάτων γής συναθροισθέντες εις μίαν πίστιν, καί υπέρ ταύτης βασάνων αικισμούς υπομείναντες, καί τελείως τόν τής αθλήσεως στέφανον ειληφότες, Χαίρετε Πατέρων ο μελίσσών, οι τά εαυτών

σώματα τή ασκήσει κατατήξαντες, καί νεκρώσαντες τά πάθη τής σαρκός, τόν νούν θείω έρωτι επτερώσατε, εις ουρανούς ενέπτητε, καί σύν Αγγέλοις ευφραινόμενοι, απολαύετε τών αιωνίων αγαθών, Αλλ’; ώ Προφήται, Απόστολοι, καί Μάρτυρες σύν Ασκηταίς, τόν υμάς στεφανώσαντα, εκτενώς δυσωπείτε, τού λυτρωθήναι εξ εχθρών αοράτων καί Ορατών, τούς εν πίστει, καί πόθω τελούντας, τήν αισέβαστον μνήμην υμών.

Δόξα... Ήχος πλ. α’;

Τή νύν πανηγύρει, συνδράμωμεν οι πιστοί, προτίθεται γάρ ημίν πνευματική τράπεζα, καί κρατήρ μυστικός, εξ ηδέων εδεσμάτων ευφροσύνης πλήρης, αι τών Μαρτύρων αρεταί, ούτοι γάρ οι καρτερόψυχοι, εκ τών περάτων τής γής, τών τού σώματος άκρων, ετεροπόνους αικισμούς, τώ Θεώ προσήνεγκαν, θυσίαν λογικήν, πάσαν ακμήν ηλικίας, οι μεν τάς κεφαλάς αποτεμνόμενοι, έτεροι δέ χειρών διαιρέσεις, καί πάσης αρμονίας άμα, πάντες οι Άγιοι τών τού Χριστού παθημάτων κοινωνοί γεγονάσιν, Αλλ’; ώ στεφάνους αυτοίς αμοιβάς βασάνων δεδωκώς, Κύριε, κατ’; ίχνος τούτων πολιτεύεσθαι αξίωσον ημάς, ως φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ναός καί πύλη υπάρχεις παλάτιον καί θρόνος τού Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε, δι’; ής ο λυτρωτής μου, Χριστός ο Κύριος, τοίς έν σκότει καθεύδουσιν επέφανεν, Ήλιος υπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων, ούς έπλασε κατ εικόνα ιδίαν, χειρί τή εαυτού, Διό πανύμνητε, ως μητρικήν παρρησίαν πρός αυτόν κεκτημένη, αδιαλείπτως πρέσβευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Αναστάσιμα

Ήχος πλ. δ’;

Ανήλθες επί σταυρού Ιησού, ο καταβάς εξ ουρανού, ήλθες επί θάνατον, η ζωή η αθάνατος, πρός τούς εν σκότει, τό φώς τό αληθινόν, πρός τούς πεσόντας, η πάντων Ανάστασις, ο φωτισμός, καί ο Σωτήρ ημών, δόξα σοι.

Τά κατ’; Αλφάβητον

Χριστόν δοξολογήσωμεν, τόν αναστάντα εκ νεκρών, ψυχήν καί σώμα γάρ αναλαβών, τώ πάθει απ’; αλλήλων διέτεμε, τής αχράντου μέν ψυχής εν Άδη κατελθούσης, όν καί εσκύλευσε, τάφω δέ διαφθοράν ουκ οιδε τό άγιον σώμα, τού Λυτρωτού τών ψυχών ημών.

Ψαλμοίς καί ύμνοις δοξολογούμεν Χριστέ, τήν εκ νεκρών σου Ανάστασιν, δι' ής ημάς ηλευθέρωσας, τής τυραννίδος τού Άδου, καί ως Θεός εδωρήσω, ζωήν αιώνιον, και τό μέγα έλεος.

Ω Δέσποτα τών απάντων, ακατάληπτε Ποιητά ουρανού καί γής, διά Σταυρού παθών, εμοί απάθειαν επήγασας, ταφήν δέ καταδεξάμενος, καί αναστάς εν δόξη, συνανέστησας τόν Αδάμ χειρί παντοδυνάμω, Δόξα τή σή τριημέρω Εγέρσει, δι' ής δεδώρησαι ημίν, τήν αιώνιον ζωήν, καί ιλασμόν αμαρτιών, ως μόνος εύσπλαγχνος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Δεύτε πιστοί, σήμερον χορείαν επικροτήσαντες, ευσεβώς πανηγυρίσωμεν, καί τών Αγίων πάντων τήν ένδοξον, καί σεβάσμιον μνήμην, ενδόξως τιμήσωμεν, λέγοντες, Χαίρετε, Απόστολοι ένδοξοι, Προφήται, καί Μάρτυρες, καί Ιεράρχαι, Χαίρετε, Οσίων ο δήμος, καί τών Δικαίων, Χαίρετε, τιμίωv Γυναικών ο χορός καί Χριστόν υπέρ τού κόσμου πρεσβεύσατε, νίκας τώ βασιλεί κατά βαρβάρων δωρήσασθαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ο αυτός

Ο ποιητής καί λυτρωτής μου πάναγνε, Χριστός ο Κύριος, εκ τής σής νηδύος προελθών, εμέ ενδυσάμενος, τής πρώην κατάρας τόν Αδάμ ηλευθέρωσε, Διό σοι πάναγνε, ως τού Θεού Μητρί τε, καί Παρθένω αληθώς, βοώμεν ασιγήτως, τό χαίρε τού Αγγέλου, Χαίρε Δέσποινα, προστασία καί σκέπη, καί σωτηρία τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον Αναστάσιμον

Ήχος πλ. δ'

Εξ ύψους κατήλθες ο εύσπλαγχνος, ταφήν καταδέξω τριήμερον, ίνα ημάς ελευθερώσης τών παθών, Η ζωή καί η Ανάστασις ημών, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Τών Αγίων Ήχος δ'

Τών εν όλω τώ κόσμω Μαρτύρων σου, ως πορφύραν καί βύσσον τά αίματα, η Εκκλησία σου στολισαμένη, δι' αυτών βοά σοι, Χριστέ ο Θεός, τώ λαώ σου τούς οικτιρμούς σου κατάπεμψον, ειρήνην τή πολιτεία σου δώρησαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ο αυτός

Τό απ' αιώνος απόκρυφον, καί Αγγέλοις ο άγνωστον μυστήριον, διά σου Θεοτόκε, τοίς επί γής πεφανέρωται, Θεός, εν

ασυγχύτω ενώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν εκουσίως υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι΄ οὐ αναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, έσωσεν εκ θανάτου τάς ψυχάς ημών.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΩ

Κανών Τριαδικός, ού η ακροστιχίς.

Τριάς μονάς σώσόν με τόν σόν οικέτην.

Ωδή α΄; Ήχος πλ. δ΄;

Αρματηλάτην Φαραώ

Τώ τρισηλίω Βασιλεί καί πρύτανι, καί προμηθεί τού παντός, καί αγαθώ μόνω, φυσικώς υπάρχοντι, καί ενιαίαν έχοντι, τής θεότητος δόξαν θεώ, μονάρχη προσπίπτομεν, ύμνον τόν τρισάγιον άδοντες.

Ρήσεις τάς θείας καί χρησμούς τούς άνωθεν, μεμυημένοι σαφώς, θεαρχικήν φύσιν, ενικήν δοξάζομεν, αΐδιον συνάναρχον, εν τρισί τοίς προσώποις, Πατρί Υιώ καί τώ Πνεύματι, δημιουργικήν, παντοδύναμον.

Ιερομύστης Αβραάμ γενόμενος, ιεροτύπως τοπρίν, τόν ποιητήν πάντων, καί Θεόν καί Κύριον, τρισί μέν υποστάσεσιν, υπεδέξατο χείρων, τών δέ τριών υποστάσεων, κράτος ενιαίον εγνώρισεν.

Θεοτοκίον

Απειρογάμω τόν Χριστόν εκύησας, τόν καθ΄ ημάς δι΄ ημάς, ειληφότα φύσιν, Πάναγνε, καί άτρεπτον, κατ΄ άμφω διαμείναντα, όν δυσώπει απαύστως, αμαρτιών μοι δωρήσασθαι, καί τών πειρασμών απολύτρωσιν.

Ωδή γ΄;

Ο στερεώσας κατ αρχάς

Σέ τόν απρόσιτον Θεόν, καί Βασιλέα τής δόξης, επί θρόνου Ησαΐας κατείδεν, υψηλού, καί Χερουβίμ, καί Σεραφίμ δοξάζοντα, ακαταπαύστοις ύμνοις, μοναδικόν τρισυπόστατον.

Μόνον πατρόθεν ως εκ νού, γεγεννημένον τόν Λόγον, καί τό Πνεύμα προελθών απορρήτως, καταλλήλοις λογισμοίς, καί γραφικοίς διδάγμασι, κατειληφότες ένα, Θεόν τρισήλιον σέβομεν.

Ο ών αγέννητος Πατήρ, καί τής ίδιας ουσίας, τό απαύγασμα γεννήσας αρρεύστως, τόν Υιόν φώς εκ φωτός, εκπορευτώς προβάλλεται, συμφυές φώς τό Πνεύμα, τό παντουργόν καί ομότιμον.

Θεοτοκίον

Ναός εδείχθης καθαρός, Παρθενομήτορ Μαρία, τού τά πάντα πανσθενώς καί πανσόφως, υποστήσαντος Χριστού, καί τάξαντος καί φέροντος, όν εξιλέωσαί μοι, ταίς μητρικαίς σου δεήσεσι.

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν μυστικώς

Τῆς τρισηλίου καί σεπτῆς τελεταρχίας, τάς δυναστείας οι πιστοί νύν ευφημούμεν, ότι νεύματι μόνω τό πάν συνέστησε, τάς άνω χοροστασίας Αγγελικάς, τάς κάτω ιεραρχίας Εκκλησιών, τού κραυγάζειν τό, Άγιος, Άγιος, Άγιος εϊ, Θεέ υπεράγαθε, δόξα, ύμνος τώ κράτει σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον Ὅμοιον

Τόν αναλλοίωτον Θεόν η τετοκυία, αλλοιουμένην εις αεί τή αμαρτία, ταίς προσβολαίς τού δολίου καί τή ραθυμία, στερέωσον τήν καρδίαν μου αγαθή, πρεσβείαις ταίς μητρικαίς σου, όπως καγώ, ευχαρίστως κραυγάζω σοι, Θεογεννήτορ Μαριάμ, ελέησον τήν ποίμνην σου, ήν εκτήσω πανάμωμε.

Ωδή δ'

Σύ μου ισχύς, Κύριε

Ανατολή, επιφανείσα θεότητος, τοίς εν σκότει, πάσαν διεσκέδασε, τήν αφεγγή νύκτα τών παθών, καί δικαιοσύνης, τόν ἥλιον εξανέτειλεν, απλούν μεν κατ' ουσίαν, τριλαμπή δέ προσώποις, ο υμνούμεν αεί καί δοξάζομεν.

Σεραφικοίς, στόμασι τόν ανυμνούμενον, τοίς πηλίνοις χείλεσι δοξάζομεν, μοναδικόν, καί τριαδικόν, Κύριον τῆς δόξης, τή φύσει καί υποστάσεσι, βοώντες, Ω παντάναξ, τοίς σοίς δούλοις παράσχου, τών ποικίλων πταισμάτων συγχώρησιν.

Συνεκτική πάντων τών όντων άόρατε, πανοικτίρμον, εύσπλαγχνε, φιάνθρωπε, Τριάς σεπτή καί θεαρχική, μή μου επιλάθη, τού σου οικέτου τό σύνολον, μηδέ διασκεδάσης, ήν διέθου σοίς δούλοις, διαθήκην δι' άφατον έλεος.

Θεοτοκίον

Ωραϊαν σέ, πάναγνε μόνην ευράμενος, εξ αιώνος, Λόγος ο προάναρχος, τήν Ιακώβ Κόρη καλλονήν, καί εν σοί σκηνώσας, δι' ευσπλαγχνίαν ανέπλασε, τήν φύσιν τών ανθρώπων, όν δυσώπει απαύστως, από πάσης ρυσθήναί με θλίψεως.

Ωδή ε'

Ἰνα τί με απώσω

Συναΐδια τρία, πρόσωπα δοξάζομεν, ένα δέ Κύριον, σέ τήν θείαν φύσιν, διαιρούντες απλώς καί συνάπτοντες, καί πιστώς βοώμεν, θεαρχική Τριάς αγία, τούς σούς δούλους εκ θλίψεως λύτρωσαι.

Ολοφύρομαι σφόδρα, διά τήν ασθένειαν τής διανοίας μου, πώς μή θέλων πάσχω, τήν αβούλητον όντως αλλοίωσιν, διά τούτο κράζω, Ζωαρχική Τριάς αγία, τών καλών εν τή στάσει με σύνταξον.

Νυσταγμώ βαρυνθέντα, τώ τής αμαρτίας με, καί συνωθούμενον, πρός θανάτου ύπνον, ως φιλόανθρωπος καί υπεράγαθος, καί παντελεήμων, θεαρχική Τριάς αγία, κατοικτείρησον καί διανάστησον.

Θεοτοκίον

Μητροπάρθενε Κόρη, πάναγνε, πανάμωμε, θεοχαρίτωτε, ταίς σαίς ικεσίαις, τόν Υιόν καί Θεόν σου καί Κύριον, εξιλέωσαί μοι, καί τών παθών καί τών πταισμάτων, τόν σόν δούλον εκλύτρωσαι τάχιον.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Επουρανίων νοών, ταξιάρχιας μιμούμενοι, μοναρχική του παντός, Τριάς υπερούσιε, τρισαγίοις άσμασι, σέ δοξολογούμεν, τοίς πηλίνοις ημών στόμασι.

Τόν κατ' εικόνα τήν σήν, τόν άνθρωπον διαπλάσαντα, καί εξ ουκ όντων τό πάν, σοφώς υποστήσαντα, Θεόν τρισυπόστατον, προσκυνώ καί σέβω, καί υμνώ, καί μεγαλύνω σε.

Ο παντοκράτωρ Θεός, καί μόνος απεριόριστος, ενοίκησον εν εμοί, δι' άφατον έλεος, τρισήλιε Δέσποτα, καί καταύγασόν με, καί συνέτισον ως εύσπλαγχνος.

Θεοτοκίον

Ναός εδείχθης Θεού, τού αχωρήτου πανάχραντε, ναόν καμέ τής αυτού, δείξον θείας χάριτος, Παναγία Δέσποινα, ταίς σαίς ικεσίαις, καί συντήρησον αλώβητον.

Καθίσματα Ήχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν μυστικώς

Πατέρα άναρχον πιστοί, Υιόν συνάναρχον, καί Πνεύμα θείον, αληθώς υμνολογούμεν, ασυγχύτως, ατρέπτως, καί αναλλοιώτως, Τριάδα απλήν αγίαν καί συμφυή, βοώντες σύν τοίς Αγγέλοις, Άγιος

εἰ, Πάτερ, Υἱέ, σὺν τῷ Πνεύματι, τῷ παναγίῳ, καὶ σεπτῷ, ἐλέησον
οὐς ἐπλασας, κατ' εἰκόνα σου Δέσποτα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον Ὅμοιον

Εὐχαριστούμέν σοι αἰὶ Θεοτόκε, καὶ μεγαλύνομεν ἀγνή και
προσκυνούμεν, ἀνυμνοῦντες τὸν τόκον σου κεχαριτωμένη, βοῶντες
ἀκαταπαύστως, Σῶσον ἡμᾶς, παρθένε παντελεήμον, ὡς ἀγαθή, καὶ
δαιμόνων ἐξάρπασον, λογοθεσίῳ φοβεροῦ, ἐν ὥρᾳ τῆς ἐτάσεως,
μή αἰσχυνθῶμεν οἱ δούλοί σου.

Ὡδὴ ζ'

Θεοῦ συγκατάβασιν

Σοφία ἀρρήτω σου, καὶ τῷ πελάγει τῆς ἀγαθότητος, δωρεάν τὸν
σὸν δούλον, ἠλεημένον ἀνάδειξόν με καὶ νῦν, καθάπερ πάλαι, καὶ
ρύσαι κακώσεως, Τριάς, Μονὰς ὁ Θεός, ἀμαρτιῶν καὶ παθῶν. **(Δίς)**

Ὁ νοὺς ὁ ἀγέννητος, Πατήρ, καὶ Λόγος ὁ γεννηθεὶς ἐξ αὐτοῦ,
καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ θεῖον, ἀκαταλήπτως ἐκπορευτὸν πεφυκός, Θεέ
μονάρχα τρισήλιε, ψάλλω σοι, Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Νενέκρωμαι Πάναγνε, τῆς ἀμαρτίας πίων τὸ φάρμακον, καὶ
προστρέχω σοι πίστει, τῇ τετοκυῖα τὸν ἀρχηγόν τῆς ζωῆς, ταῖς σαῖς
πρεσβείαις τὸν δούλόν σου ζώωσον, καὶ πειρασμῶν καὶ παθῶν,
λύτρωσαι μόνῃ ἀγνή.

Ὡδὴ η'

Επταπλασίως κάμινον

Ὁ φῶς υπάρχων ἄδυτον, τριλαμπές καὶ τρισήλιον, καὶ
μοναρχικόν, μονοκρατές, ἀπλούστατον, Θεός ἀκατάληπτος, καὶ
μονοκράτωρ Κύριος, νῦν τὴν σκοτεινὴν, καὶ ζοφεράν μου καρδίαν,
καταύγασον καὶ δείξον, φωταυγὴ καὶ φωσφόρον, υμνεῖν σε καὶ
δοξάζειν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰερωτάταις πτέρυξι, Σεραφίμ οἱ θειότατοι, πρόσωπα καὶ πόδας,
ευλαβῶς καλύπτουσι, τὴν δόξαν μὴ φέροντες, τοῦ ἀμηχάνου
κάλλους σου, ἀγαθαρχικὴ θεαρχικὴ μοναρχία, Τριάς υπεραγία,
πλήν ἡμεῖς ἀνυμνεῖν σε τολμῶμεν, καὶ δοξάζειν, πιστῶς εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Κυριαρχίαν ἀναρχον, πανσθενή καὶ πανάγαθον, τελεταρχικὴν,
ἀγαθουργόν ἀόριστον, αἰτίαν ἀναίτιον, ποιητικὴν αἰδῖον,
προνοητικὴν, καὶ σωστικὴν τῶν ἀπάντων, μονάδα κατ' οὐσίαν,

καί Τριάδα προσώποις, δοξάζω σε Θεέ μου, πιστώς εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Επί της γής ανέτειλεν, ο ανέσπερος Ήλιος, διά τής εκ σου παρθενικής γεννήσεως, πανάχραντε Δέσποινα, καί τούς βροτούς απήλλαξε, ζοφεράς σκοτομήνης, διό καί τής ειδωλικής καί νύν με μάλλον, τής αυτού θεαρχίας, καταύγασον ταίς αίγλαις, καί φρούρει τόν σόν δούλον.

Ωδή θ'39;

Εξέστη επί τούτω

Τήν πάντων Βασιλίδα καί παντουργόν, υπεράρχιον φύσιν, υπέρχρονον, ζωαρχικήν, εύσπλαγχνον, φιλόανθρωπον, αγαθήν, εναρχικήν Τριάδα σε, νύν δοξολογούντες, αμαρτιών συγχώρησιν αιτούμεν, τώ κόσμω τήν ειρήνην, καί Εκκλησίαις τήν Ομόνοιαν. (Δίς)

Η μία κυριότης καί τριλαμπής, ενική θεαρχία τρισήλιε, τούς υμνητάς, πρόσδεξαι τούς σούς αγαθοπρεπώς, καί τών πταισμάτων λύτρωσαι, καί τών πειρασμών, καί τών δυσχερών, καί θάπτον τήν ειρήνην, παράσχου φιλόανθρωπως, ταίς Εκκλησίαις, καί τήν ένωσιν.

Θεοτοκίον

Νηδύν Χριστέ Σωτήρ μου παρθενικήν, ενοικήσας εφάνης τώ κόσμω σου, θεανδρικώς, άτρεπτος ασύγχυτος αληθώς, καί καθυπέσχου πάντοτε, μετά τών σών δούλων είναι σαφώς, διό τής σέ τεκούσης, πρεσβείαις τήν ειρήνην, πάση τή ποιίμνη σου πρυτάνευσον.

Είτα τό, Αξιόν εστιν ως αληθώς... καί τά λοιπά συνήθως, καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α'39; Στιχολογίαν

Καθίσματα Αναστάσιμα τής Οκτωήχου

Ήχος πλ. δ'39;

Ανέστης εκ νεκρών, η ζωή τών απάντων, καί Άγγελος φωτός, ταίς Γυναξίν εβόα, Παύσασθε τών δακρύων, τοίς Αποστόλοις ευαγγελίσασθε, κράξατε ανυμνούσαι, Ότι ανέστη Χριστός ο Κύριος, ο ευδοκήσας σώσαι ως Θεός, τό γένος τών ανθρώπων.

Δόξα...

Άνθρωποι τό μνήμά σου, Σωτήρ εσφραγίσαντο, Άγγελος τόν λίθον, εκτής θύρας απεκύλισε. Γυναίκες εθεάσαντο, εγηνεγμένον εκ

νεκρών, καί αὐταὶ ευηγγελίσαντο τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν Σιών, Ὅτι ἀνέστης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καί διελύθη τὰ δεσμά τοῦ θανάτου. Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καί σταύρωσιν υπομείνας ἀγαθέ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καί ἐγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδῃς οὐς ἐπλάσας τῇ χειρὶ σου, δείξον τὴν φιλανθρωπίαν σου ἐλεήμον, δέξαι τὴν τεκούσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καί σῶσον Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος ὁ αὐτός

Τό προσταχθέν μυστικῶς

Λευχειμονῶν ὁ Γαβριήλ φαιδρός ἐπέστη, ὡς περ ἐν εἶδει ἀστραπῆς, Χριστοῦ τῷ τάφῳ, καί τὸν λίθον ἐκύλισεν ἀπὸ τοῦ μνημείου, καί φόβος μέγας συνέσχε σοῦ τοὺς φρουροὺς, καί ἄφνω ἔμειναν πάντες ὡσεὶ νεκροί, ἀπὸ τοῦ τάφου οἱ φύλακες, καί τοῦ λίθου ἡ σφραγίς, Αἰσχύνητε παράνομοι, γνῶτε, ὅτι ἀνέστη Χριστός.

Δόξα... Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον

Ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου ὡς ἀληθῶς, ταῖς οσείαις προσέταξας Γυναιξί, κηρύξαι τὴν Ἐγερσιν, Ἀποστόλοις ὡς γέγραπται, καί δρομαῖος ὁ Πέτρος, ἐπέστη τῷ μνήματι, καί τὸ φῶς ἐν τῷ τάφῳ, ὁρῶν κατεπλήττετο, ὅθεν καί κατείδε, τὰ οθόνια μόνα, χωρὶς τοῦ θείου σώματος, ἐν αὐτῷ κατακείμενα, καί πιστεύσας ἐβόησε, Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι σῶζεις ἅπαντας Σωτὴρ ἡμῶν, τοῦ Πατρὸς γάρ ὑπάρχεις ἀπαύγασμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Επὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πάσα ἡ κτίσις, Ἀγγέλων τὸ σύστημα, καί ἀνθρώπων τὸ γένος, ἡγιασμένε νᾶέ, καὶ Παράδεισε λογικέ, παρθενικόν καύχημα, ἐξ ἧς Θεός ἐσαρκώθη, καὶ παιδίον γέγονεν, ὁ πρό αἰώνων ὑπάρχων Θεός ἡμῶν, τὴν γὰρ σὴν μήτραν, θρόνον ἐποίησε, καὶ τὴν σὴν γαστέρα, πλατυτέραν οὐρανῶν ἀπειργάσατο. Επὶ σοὶ χαίρει Κεχαριτωμένη, πάσα ἡ κτίσις, δόξα σοι.

Μετά τὸν Ἀωμον, τὰ Ευλογητάρια,

Ἡ Ὑπακοή Ἦχος πλ. β'

Αἱ Μυροφόροι τοῦ Ζωοδότου ἐπιστάσαι τῷ μνήματι, τὸν Δεσπότην ἐζήτουν, ἐν νεκροῖς τὸν ἀθάνατον, καὶ χαράς ευαγγέλια,

εκ τού, Αγγέλου δεξάμεναι, τοῖς Αποστόλοις ἐμήνουν. Ὅτι ἀνέστη Χριστός ο Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Αναβαθμοὶ Ἀντίφωνον Α΄;

· Ἐκ νεότητός μου ὁ ἐχθρός με πειράζει, ταῖς ἡδοναῖς φλέγει με, ἐγὼ δὲ πεποιθώς, ἐν σοὶ Κύριε τροπούμαι τούτον.

· Οἱ μισοῦντες Σιών, γενηθήτωσαν δὴ, πρὶν ἐκσπασθῆναι ὡς χόρτος, συγκόψει γὰρ Χριστός, αὐχένας αὐτῶν, τομὴ βασάνων.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀγίῳ Πνεύματι, τὸ ζῆν τὰ πάντα, φῶς ἐκ φωτός, Θεός μέγας, σὺν Πατρὶ ὑμνοῦμεν αὐτὸ καὶ τῷ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Β΄;

· Ἡ καρδιά μου τῷ φόβῳ σου σκεπέσθω, ταπεινοφρονούσα, μὴ ὑψωθείσα ἀποπέση, ἐκ σοῦ Πανοικτίρμον.

· Ἐπὶ τὸν Κύριον ὁ ἐσχηκώς ἐλπίδα, οὐ δεῖσει τότε, ὅτε πυρὶ τὰ πάντα κρινεῖ καὶ κολάσει.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀγίῳ Πνεύματι, πᾶς τις θεῖος βλέπει καὶ προλέγει, τερατουργεῖ ὕψιστα, ἐν τρισὶν ἑνῷ Θεῷ μέλπων, εἰ γὰρ καὶ τριλαμπεῖ, μοναρχεῖ τὸ θεῖον.

Ἀντίφωνον Γ΄;

· Ἐκέκραξά σοι Κύριε, πρόσχες, κλίνόν μοι τὸ οὖς σου βοῶντι, καὶ κάθαρον πρὶν ἄρης με, ἀπὸ τῶν ἐνθένδε.

· Ἐπὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ γῆν, δύνων πᾶς αὐθις ἀναλύσει, τοῦ λαβεῖν βασάνους, ἢ γέρα τῶν βεβιωμένων.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀγίῳ Πνεύματι, θεολογία μονὰς τρισαγία ὁ Πατὴρ γὰρ ἀναρχος, ἐξ οὗ ἔφυ ὁ Υἱός ἀχρόνως, καὶ τὸ Πνεῦμα σύμμορφον, σύνθρονον, ἐκ Πατρὸς συνεκλάμψαν.

Ἀντίφωνον Δ΄;

· Ἰδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ΄ ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἅμα; ἐν τούτῳ γὰρ Κύριος, ἐπηγγείλατο ζωὴν αἰωνίαν.

· Τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ, ὁ τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ κοσμών, κελεύει μὴ δεῖν φροντίζειν.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀγίῳ Πνεύματι, ἐνοιδεῖ αἰτία, πάντα ἔχεται εἰρηνοβραβεύτως. Θεός τούτο γὰρ ἐστὶ, Πατρί τε καὶ Υἱῷ, ὁμοούσιον κυρίως.

Προκείμενον

Βασιλεύσει Κύριος εις τόν αιώνα, ο Θεός σου Σιών, εις γενεάν
καί γενεάν.

Στίχ. Αίνει η ψυχή μου τόν Κύριον.

**Τό, Πάσα πνοή... Ευαγγέλιον Εωθινόν Α#39; Ανάστασιν
Χριστού θεασάμενοι... ο Ν#39;, καί τά λοιπά.**

**Οι κανόνες, ο Αναστάσιμος εις δ#39;, ο Σταυροαναστάσιμος
εις β#39;, τής Θεοτόκου εις β#39;, καί τών Αγίων εις ς#39;.**

Κανών Αναστάσιμος

Ήχος πλ. δ#39;

Ωδή α#39; ο Ειρμός

Αρματηλάτην Φαραώ εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή
ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ
φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα.

Τήν παντοδύναμον Χριστού θεότητα, πώς μή θαυμάσωμεν; εκ
μέν παθών πάσι, τοίς πιστοίς απάθειαν, καί αφθαρσίαν βλύζουσιν,
εκ πλευράς δέ αγίας, πηγήν αθάνατον στάζουσιν, καί ζωήν εκ
τάφου αϊδιον.

Ως ευρεπής ταίς Γυναιξίν ο Άγγελος, νύν εμπεφάνισται, καί
τηλαυγή φέρων, τής εμφύτου σύμβολα, αϋλου καθαρότητος, τή
μορφή δέ μηνύων, τό φέγγος τής Αναστάσεως, κράζων, Εξηγέρθη ο
Κύριος.

Θεοτοκίον

Δεδοξασμένα περί σου εν γενεαίς γενεών, η τόν Θεόν Λόγον, εν
γαστρί χωρήσασα, αγνή δέ διαμείνας, Θεοτόκε Παρθένε, διό σέ
πάντες γεραίρομεν, τήν μετά Θεόν προστασίαν ημών.

Κανών Σταυροαναστάσιμος. Ήχος ο αυτός.

Ωδή α#39;

Υγράν διοδεύσας

Επήρθησαν πύλαι οδυνηραί, καί έφριξαν Άδου, καθορώντες οι
πυλωροί, εν τοίς κατωτάτοις τόν εν ύψει, τής τών απάντων επέκεινα
φύσεως.

Εξέστησαν τάξεις αγγελικαί, Ορώσαι εν θρόνω, ιδρυμένην τώ
πατρικώ, τήν έκπτωτον φύσιν τών ανθρώπων, τήν καθειργμένην εν
τοίς κατωτάτοις τής γής.

Κανών τής Θεοτόκου. Ήχος ο αυτός.

Ωδή α#39;

Άσωμεν τώ Κυρίω

Ἀχραντε Θεοτόκε, ἡ σεσαρκωμένον τόν αἶδιον, καί υπέρθεον Λόγον, υπέρ φύσιν τεκούσα, υμνούμέν σε.

Βότρυν σε ζωηφόρον, τόν τῆς παγκοσμίου, αποστάζοντα, γλυκασμόν σωτηρίας, ἡ Παρθένος Χριστέ απεκύησεν.

Κανὼν τῶν Ἁγίων Πάντων. Ἦχος ο αὐτός. οὐ ἡ ακροστιχίς.

Τῶν Ἁγίων Πάντων πολυώνυμα τάγματα μέλπων.

Ωδή α'

Αρματηλάτην Φαραώ

Τῶν σὼν Ἀγίων ανυμνῶν τὰ τάγματα, τῷ σῶ ὡν φωτὶ τὴν ψυχὴν, ταῖς προσευχαῖς τούτων, αυγασθῆναι δέομαι, σύ γάρ εἰ φῶς ἀπρόσιτον, τῆς ἀγνοίας τόν ζόφον, διώκων τοῖς σοῖς πυρσεύμασι, Λόγε τοῦ Θεοῦ φωτοδότα Χριστέ.

Ὡς ανυψώθης ἐπὶ ξύλου, εἰλκυσας, πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν, τὴν τῶν ἐθνῶν πάσαν, κληρουχίαν Δέσποτα, καί φωτὶ κατελάμπρυνας, τῆς ἁγίας Τριάδος, δι' Αποστόλων ἁγίων σου, δι' ὧν τὴν ἀπάτην ἀπήλασας.

Νομοθεσία σου Χριστέ πειθόμενοι, οἱ σοὶ Απόστολοι, τὰ ἐπὶ γῆς πάντα, ευσεβῶς ἀπώσαντο, καί τῷ φωτὶ τῆς χάριτος, κατεφαίδρυναν πάσαν, τὴν οἰκουμένην οἱ ἐνδοξοὶ, ευαγγελικῶς σε κηρύττοντες.

Αγαλλιώμενοι Σταυρόν οἱ Μάρτυρες, τόν σὸν ἀράμενοι, καί τό σεπτόν πάθος, ἀκλινῶς μιμούμενοι, τυραννικὴν οὐκ ἐπτηξαν, ἀπειλήν οἱ γενναῖοι, οὐ πύρ, οὐ ξίφος, οὐ μάστιγας, ἀλλ' οὐδέ λιμόν, οὐδέ θάνατον.

Θεοτοκίον

Γνώμην ἀνδρείαν αἱ παρθένοι πάναγνε, ἀναλαβούσαι σαφῶς, μαρτυρικοὺς ἄθλους, ἀκλινῶς υπέμειναν, καί ψαλμικῶς ὀπίσω σου, τῷ Υἱῷ σου Παρθένε, ἐνθέως συναγαλλόμεναι, τῷ παμβασιλεῖ προσηνέχθησαν.

Καταβασία

Ἀνοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται πνεύματος, καί λόγον ἐρεύξομαι τῇ βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καί ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.

Ωδή γ' Ο Εἰρμός

Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέσει, καί τὴν γῆν ἐπὶ υδάτων ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρα με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριζον, ὅτι οὐκ ἐστὶ πλήν σου, ἅγιος μόνε φιλόνηρωπε.

Κατακριθέντα τόν Αδάμ, τή γεύσει τής αμαρτίας, τής σαρκός σου τό σωτήριο πάθος, εδικαίωσε Χριστέ αυτός γάρ ουχ υπεύθυνος, τή τού θανάτου πείρα, πέφηνας ο αναμάρτητος.

Της, Αναστάσεως τό φώς, εξέλαμψε τοίς εν σκότει, τού θανάτου καί σκιά καθημένοις, ο Θεός μου Ιησούς, καί τή αυτού θεότητι, τόν ισχυρόν δεσμεύσας, τούτου τά σκεύη διήρπασε.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ καί Σεραφίμ, εδείχθης υψηλοτέρα, Θεοτόκε, σύ γά μόνη εδέξω, τόν αχώρητον Θεόν, εν σή γαστρί αμόλυντε, διό πιστοί σε πάντες, ύμνοις αεί μακαρίζομεν.

Άλλος Ουρανίας αψίδος

Απειθήσαντα πρώην, τή εντολή Κύριε, τού πεπονηκότος με όντως, σύ απεξένωσας, όν μορφωσάμενος, υπακοήν τε παιδεύσας, σεαυτώ ω κείωσας διά σταυρώσεως.

Ο σοφία τά πάντα, προεγνωκώς Κύριε, καί τή σή συνέσει, συμπήξας τά υποχθόνια, ουκ απηξίωσας, συγκαταβάσει σου Λόγε, τού Θεού, αναστήσαι τόν κατ'εικόνα σου.

Άλλος Σύ εί τό στερέωμα

Δός ημίν βοήθειαν, ταίς ικεσίαις σου Πάναγνε, τας προσβολάς, αποκρουομένη, τών δεινών περιστάσεων.

Εύας τής προμήτορος, σύ επανόρθωσις γέγονας, τόν αρχηγόν τής ζωής τώ κόσμω, Θεοτόκε κυήσασα.

Άλλος Ο στερεώσας κατ'εικόνα; αρχάς

Ιερωσύνην ιεράν, οι Ιερείς καί Ποιμένες, ενδυσάμενοι, καί ταύτην εμφρόνως, κυβερνήσαντες Χριστέ, αξίως κετεκόσμησαν, διδασκαλίας λόγον, άνωθεν όντως πλουτήσαντες.

Ωραιωθέντες καλλοναίς, τής πρώτης καλλοποιΐας, καί φανέντες απλανείς ως φωστήρες, ουρανώσατε Χριστού, τήν Εκκλησίαν Άγιοι, άλλοθεν άλλος ταύτην, ποικίλως, κατακοσμήσαντες.

Νόμω πειθόμενοι τώ σώ, τών μακαρίων οι δήμοι, πολυτρόποις αρεταίς φαιδρυνθέντες, επληρώσαντο μονάς, τας ουρανίους χαίροντες, άλλην γάρ άλλος πάντες, ταύτας αξίως επλήρωσαν.

Θεοτοκίον

Παρθενικής από γαστρός, τού εκ Θεού Θεόν Λόγον, απεγέννησας ημίν, Θεομήτορ, όν νεάνιδες αγναί, θεοπρεπώς επόθησαν, καί σου οπίσω πάσαι, τούτω σαφώς ηκολούθησαν.

Καταβασία

Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαν, στερέωσον, καί εν τή θείατες, πνευματικόν, δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον.

Κοντάκιον τής Οκτωήχου

Ως απαρχάς τής φύσεως.

Εξαναστάς τού μνήματος, τούς τεθνεώτας ήγειρας, καί τόν Αδάμ ανέστησας, καί η Εύα χορεύει εν τή σή Αναστάσει, καί κόσμου τά πέρατα πανηγυρίζουσι, τή εκ νεκρών Εγέρσει σου Πολυέλεε.

Ο Οίκος

Τά τού, Άδου σκυλεύσας βασίλεια, καί νεκρούς αναστήσας Μακρόθυμε, Γυναιξί Μυροφόροις συνήντησας, αντί λύπης, χαράν κομισάμενος, καί Αποστόλοις σου εμήνυσας τά τής νίκης σύμβολα. Σωτήρ μου ζωοδότα, καί τήν κτίσιν εφώτισας φιλόανθρωπε, διά τούτο καί κόσμος συγχαίρει, τή εκ νεκρών Εγέρσει σου πολυέλεε.

Καθίσματα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Προπατόρων Πατέρων Πατριαρχών, Αποστόλων Μαρτύρων Ιεραρχών, Προφητών καί Οσίων σου, Ασκητών καί Δικαίων τε, καί παντός ονόματος, εγγεγραμμένου εν βίβλω ζωής, τήν αγίαν μνήμην, τελούντες Χριστέ ο Θεός, πάντας συγκινούμεν, εις πρεσβείαν δεόμενοι, Ειρήνευσον τόν κόσμον σου, δι' αυτών ως φιλόανθρωπος, ίνα πάντες βοώμέν σοι, ο Θεός ο ενδοξαζόμενος, εν βουλή Αγίων σου, σύ υπάρχεις αληθώς, ο δοξάσας αξίως τήν μνήμην αυτών.

Θεοτοκίον Όμοιον

Τήν ουράνιον πύλην καί κιβωτόν, τό πανάγιον όρος, τήν φωταυγή, νεφέλην υμνήσωμεν τήν ουράνιον κλίμακα, τόν λογικόν Παράδεισον, τής Εύας τήν λύτρωσιν, τής οικουμένης πάσης, τό μέγα κειμήλιον, ότι σωτηρία, εν αυτή διεπράχθη, τώ κόσμω καί άφεις, τών αρχαίων εγκλημάτων, Διά τούτο βοώμεν αυτή, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεισιν δωρήσασθαι, τοίς ευσεβώς προσκυνούσι, τόν πανάγιον τόκον σου.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Σύ μου ισχύς, Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ Προφήτη, Αββακούμ σοί κραυγάζω Τή δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Σύ δυσμενή, όντα με λίαν ηγάπησας, σύ κενώσει, ξένη καταβέβηκας, επί τής γής, εύσπλαγχνε Σωτήρ, τής εσχατιάς μου, τήν ύβριν μή ανηνάμενος, καί μείνας εν τώ ύψει, τής αχράντου σου δόξης τόν πρίν ητιμωμένον εδόξασας.

Τίς καθοράν, Δέσποτα νύν ουκ εξίσταται, διά πάθους, θάνατον λυόμενον, διά Σταυρού φεύγουσαν φθοράν, καί διά θανάτου, τόν Άδην πλούτου κενούμενον, Τής θείας δυναστείας, σου τού εσταυρωμένου, τό εξαίσιον έργον φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Σύ τών πιστών, καύχημα πέλεις ανύμφευτε, σύ προστάτις, σύ καί καταφύγιον, Χριστιανών, τείχος καί λιμήν, πρόσ γάρ τον Υίόν σου, εντεύξεις φέρεις πανάμωμε, καί σώζεις εκ κινδύνων, τούς εν πίστει καί πόθω, Θεοτόκον αγνήν σε γινώσκοντας.

Άλλος Εισακήκοα Κύριε

Τώ Σταυρώ σε προσήλωσαν, οι τών παρανόμων παίδες φιλάνθρωπε, δι΄ ού έσωσας ως εύσπλαγχνος, τούς δοξάζοντάς σου τά παθήματα.

Αναστάς εκ τού μνήματος, πάντας συνανέστησας τούς έν Άδη νεκρούς, καί εφώτισας ως εύσπλαγχνος, τούς δοξάζοντάς σου τήν Ανάστασιν.

Άλλος Εισακήκοα Κύριε

Η τόν στάχυν βλαστήσασα, τόν ζωοποιόν ανήροτος άρουρα, τόν παρέχοντα τώ κόσμω ζωήν, Θεοτόκε σώζε τούς υμνούντάς σε.

Θεοτόκον σε πάναγνε, οι πεφωτισμένοι πάντες κηρύττομεν, τόν γάρ Ήλιον εκύησας, τής δικαιοσύνης αιειπάρθενε.

Άλλος Σύ μου ισχύς, Κύριε

Ανακραθείς, όμιλος ο τών Αγίων σου, δι΄ αγάπης, καί σοί ενηδόμενος, ειλικρινώς τε καί καθαρώς, εν αγαλλιάσει, χορείαν τήν ακατάλυτον, Αγγέλοις συγχορεύει, περί σέ παντεπόπτα, τόν απάντων Θεόν τε καί Κύριον.

Νεανικώς, ένδοξοι Ιερομάρτυρες, τών Μαρτύρων, στέφος ανεδήσασθε, τώ θεουργώ χρίσματι τοπρίν, τής Ιερωσύνης, ηγλαϊσμένοι πανόλβιοι, διό διπλούς στεφάνους, επαξίως λαβόντες, συν Χριστώ αιωνίως αγάλλεσθε.

Τό τής σαρκός, φρόνημα άπαν τώ Πνεύματι, θεοφόροι, όντως υπετάξατε, ασκητικώς τούτου τάς Ορμάς, τάς ακατασχέτους,

νηστεία καταμαράναντες, καί νύν τῆς απαθείας, τώ φωτί πυρσωθέντες, αμοιβάς τάς τών πόνων ειλήφατε.

Ως τού Χριστού, Μάρτυρες τού Πρωτομάρτυρος, τάς βασάνους, άγαν υπεμείνατε, καρτερικώς τε καί γενικώς, ως εν αλλοτρίοις, αθλούντες σώμασιν ένδοξοι, καί νύν τῆς βασιλείας, κληρονόμοι δειχθέντες, τοίς πιστοίς τάς ιάσεις πηγάζετε.

Θεοτοκίον

Νύμφη Θεού, γέγονας Θεογεννήτρια, τόν γάρ τούτου, Λόγον προαιώνιον, σωματικώς τέτοκας ημίν, εν ώ καί γυναίκες, αγίως πολιτευσάμεναι, καί άθλοις παμποικίλοις διά σου κοσμηθείσαι, τήν Προμήτορος πτώσιν ανώρθωσαν.

Καταβασία

Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς εκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σου τού Υψίστου, ο Προφήτης Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε, Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρόσ τό φώς τών εντολών σου, τάς οδούς μου κατεύθυνον δέομαι.

Περιθέσθαι ηνέσχου, χλαίναν πρό τού πάθους σου, Σώτερ παιζόμενος, τήν τού Πρωτοπλάστου, περιστέλλων ασχήμονα γύμνωσιν, καί γυμνός παγήναι, εν τώ Σταυρώ απαμφιάζων, τόν χιτώνα Χριστέ τῆς νεκρώσεως.

Εκ χοός τού θανάτου, σύ τήν πεπτωκυίαν μου ανωκοδόμησας, αναστάς ουσίαν, καί αγήρω Χριστέ κατεσκεύασας, αναδείξας πάλιν, βασιλικήν ώσπερ εικόνα, αφθαρσίας φωτί απαστράπτουσαν.

Θεοτοκίον

Μητρικήν παρρησίαν, τήν πρόσ τόν Υίόν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενούς προνοίας, τῆς ημών μή παρίδης δεόμεθα, ότι σέ καί μόνην, Χριστιανοί πρόσ τόν Δεσπότην, ιλασμόν ευμενή προβαλλόμεθα.

Άλλος Φώτισον ημάς

Οδήγησον ημάς, τῇ δυνάμει τού Σταυρού σου Χριστέ, δι' αυτού γάρ σοι προσπίπτομεν, καί τήν ειρήνην παράσχου ημίν φιλάνθρωπε.

Κυβέρνησον ημών, τήν ζωήν ως υπεράγαθος, τών υμνούντων σου τήν Ἐγερσιν, καί τήν ειρήνην παράσχου ημίν, φιλόανθρωπε.

Ἄλλος Ορθρίζοντες

Κατεύνασον τόν ἄστατον, κλύδωνα τών παθών μου, ἡ Θεόν κυήσασα, τόν κυβερνήτην καί Κύριον.

Λατρεύουσι τώ τόκῳ σου, ἄχραντε Θεοτόκε, Ἀγγέλων τά τάγματα, καί τών βροτῶν τά συστήματα.

Ἄλλος Ἴνα τί με απώσω

Προοράν ως Προφήται, θείοι τά εσόμενα κατηξιώθητε, ἅ επιποθούντες, ευγενεῖα ψυχῆς εκαθάρατε, σεμνή πολιτεία, υμᾶς αὐτούς, ὡ θεοφόροι, φωτιζόμενοι σθένει τοῦ Πνεύματος.

Ὁ χορός τών Ἀγίων, νύν εναγλαΐζεται θείοις χαρίσμασιν, οἱ πρό νόμου πάντες, Πατριάρχαι, Προφήται, Απόστολοι, καί Μαρτύρων δήμοι, καί Ἀσκητῶν καί διδασκάλων, καί δικαίων σύν Ἱερομάρτυσι.

Λαμπομένην Ὠρώντες, τήν τών σῶν Ἀγίων Ὁμήγουριν σήμερον, τή σή Σώτερ αἴγλη, χάριτος, τόν σόν καί λαμπάσιν ασβέστοις τῆς θείου πλούτου, τών αγαθῶν, καί αφθονίαν, ανυμνοῦμεν απαύστως φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον

Υπερθαύμαστον τόκον, τόν σόν αγαπήσασα γυναῖκες πάνσεμναι, τά τερπνά τοῦ βίου, εἰς ουδέν ελογίσαντο Πάναγνε, τῆς αὐτοῦ καί μόνης, ερωτικῶς επιθυμοῦσαι, αἰνότητος καί θείας ἐλλάμψεως.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου, σύ γάρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τόν ἐπὶ πάντων Θεόν, καί τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς υμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύουσα.

Ὡδή ς#39; Ο Ειρμός

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αἱ ανομίαι μου, καί ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε, δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καί ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου.

Διά ξύλου κραταιῶς, καθεῖλέ με ὁ ἀρχέκακος, αὐτός δέ ἀναρτηθεὶς, Χριστέ κραταιότερον, Σταυρῷ καταβέβληκας, δειγματίσας τούτον, τόν πεσόντα δέ ἀνέστησας.

Σύ ὦ κτεῖρας τήν Σιών, ἐξαναστείλας τοῦ μνήματος, καινήν ἀντὶ παλαιάς, τελέσας ὡς εὐσπλαγχνος, τῷ θείῳ σου αἵματι, καί νύν βασιλεύεις, ἐν αὐτῇ εἰς τοὺς αἰῶνας Χριστέ.

Θεοτοκίον

Ρυσθείμεν τών δεινών, πταισμάτων ταίς ίκεσίαις σου, Θεογεννήτορ αγνή, καί τύχοιμεν πάναγνε, τής θείας ελλάμψεως, τού εκ σού αφράστως, σαρκωθέντος Υιού τού Θεού.

Άλλος Τήν δέησιν εκχεώ

Παλάμας εν τώ Σταυρώ εξήπλωσας, ιατρεύων ακρατώς τήν ταθείσαν, εν τή Εδέμ, χείρα τού Πρωτοπλάστου, καί τής ιδίας χολής απεγεύσω Χριστέ, καί έσωσας ως δυνατός, τούς δοξάζοντάς σου τά παθήματα.

Θανάτου ο λυτρωτής εγεύσατο, τής αρχαίας αποφάσεως όπως, καί τής φθοράς, τό βασίλειον λύση, καί τοίς εν Άδη φοιτήσας, ανέστησε, καί έσωσεν ως δυνατός, τούς υμνούντας αυτού τήν Ανάστασιν.

Άλλος Χιτώνά μοι παράσχου

Ναόν σε τού Θεού καί κιβωτόν, καί παστάδα έμψυχον, καί πύλην ουράνιον, Θεοτόκε οι πιστοί καταγγέλλομεν.

Ξοάνων καταλύτης ως Θεός, γεγονώς ο τόκος σου, Μαρία Θεόνυμφε, προσκυνείται σύν Πατρί καί τώ Πνεύματι.

Άλλος Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Ως έντιμον εκλεκτόν, τεθέντα λίθον ακρόγωνον, οι Άγιοι εν Σιών, ευρόντες σε Δέσποτα, κρηπίδα ασάλευτον, εκλεκτούς ως λίθους, εαυτούς επωκοδόμησαν.

Νυγείσης σου τής πλευράς, ρανίδες αίματος στάξασαι, σύν ύδατι θεουργώ, τόν κόσμον ανέπλασαν, καί θείαν Ομήγυριν, τών Αγίων πάντων, ευεργέτα προσεκάλεσαν.

Υμνούμεν πανευσεβώς, Μαρτύρων νέφος τό ένθεον, τή χάριτι λαμπρυνθέν, καί λάμψαν φαιδρότερον, πορφύρα τού αίματος, καί τή αλουργίδι, τής αυτών στερράς αθλήσεως.

Θεοτοκίον

Μητέρα παναληθή, Θεού σε πάντες γνώσκομεν, δι΄ ής φύσις γυναικών, ρωσθείσα πανάμωμε, Χριστού υπερήθλησεν, αρετής τε πάσης, ευσεβώς γέγονεν έμπλεως.

Καταβασία

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής Θεομήτορος, δεύτε τάς χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ΄

Ως απαρχάς τής φύσεως, τώ φυτουργώ τής κτίσεως, η οικουμένη προσφέρει σοι Κύριε, τούς θεοφόρους Μάρτυρας, ταίς αυτών ικεσίαις, εν ειρήνη βαθεία, τήν Εκκλησίαν σου, διά τής Θεοτόκου συντήρησον, πολυέλεε.

Ο Οίκος

Οι εν πάση τή γή μαρτυρήσαντες, καί εν τοίς ουρανοίς μετοικήσαντες, οι τά πάθη Χριστού μιμησάμενοι, καί τά πάθη ημών αφαιρούμενοι, ενταύθα σήμερον αθροίζονται, πρωτοτόκων δεικνύοντες Εκκλησίαν, ως τής άνω τόν τύπον επέχουσαν, καί Χριστώ εκβοώσαν, Θεός μου εί, Σύ με διά τής Θεοτόκου συντήρησον, πολυέλεε.

Συναξάριον

Τή σήμερον ημέρα, Κυριακή μετά τήν Πεντηκοστήν, τήν τών απανταχού τής οικουμένης εν Ασία, Λιβύη, καί Ευρώπη, Βορρά τε καί Νότω, Αγίων πάντων Εορτήν εορτάζομεν.

Στίχοι

- Τού Κυρίου μου πάντας υμνώ τούς φίλους.
- Εί τις δε μέλλων, εις τούς πάντας εισίτω.

Ταίς τής αχράντου σου Μητρός πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, καί πάντων τών απ' αιώνος Αγίων σου, ελέησον καί σώσον ημάς, ως μόνος αγαθός καί φιλόανθρωπος. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Θεού συγκατάβασιν, τό πύρ ηδέσθη εν Βαβυλώνι ποτέ, διά τούτο οι Παίδες, εν τή καμίνω αγαλλομένω ποδί, ως εν λειμώνι χορεύοντες έψαλλον, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Η ένδοξος κένωσις, ο θείος πλούτος τής σής πτωχείας Χριστέ, καταπλήττει Αγγέλους, Σταυρώ ορώντάς σε καθηλούμενον, διά τό σώσαι τούς πίστει κραυγάζοντας, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τή Θεία καθόδω σου, φωτός επλήσθη τά καταχθόνια, καί τό σκότος ηλάθη, το πρίν διώκον όθεν ανέστησαν, οι απ' αιώνος δεσμώται κραυγάζοντες, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τριαδικόν

Απάντων μέν Κύριον, ενός δέ μόνου μονογενούς Υιού, ορθοδόξως Πατέρα, θεολογούντες σέ καταγγέλλομεν, καί έν ειδότες σου εκπορευόμενον Πνεύμα ευθές, συμφυές καί συναΐδιον.

Άλλος Οι εκ τής Ιουδαίας

Σωτηρίαν ειργάσω, μέσον τῆς οικουμένης, προφητικῶς ὁ Θεός, υψωθείς γάρ ἐν ξύλῳ, πάντας ἀνεκαλέσω, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐξ ὕπνου οἰκτίρμον, πάντας ἐρρύσω φθοράς, ἡ κτίσις δέ πιστούται, διὰ τῶν Ἀποστόλων, κηρυττόντων τὴν Ἐγερσιν, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Ἄλλος Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθείς ἐπεφάνης εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, διό σου τὴν Μητέρα, εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγάζομεν, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Ράβδος ἔφυς Παρθένε, Ἰεσσαί ἐκ τῆς ρίζης ἡ παμμακάριστος, καρπὸν ἀνθηφορούσα, σωτήριον τοῖς πίστει, τῷ Υἱῷ σου κραυγάζουσιν ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Ἄλλος Θεοῦ συγκατάβασιν

Αἰγίων τὰ τάγματα, τὸν ἐν Αἰίοις ἀναπαυόμενον, ἀσιγήτως ὑμνοῦντα, τρυφῆς ἐνθέου νῦν ἀπολαύουσι, καὶ γεγηθότες χορεύουσι ψάλλοντες, Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ταῖς θεαῖς ἐλλάμψεσι, τῆς τρισηλίου φωτοχυσίας σεπτῶς, τῶν Αἰγίων οἱ δῆμοι, περιλαμφθέντες μονάδα τρισάριθμον, θεολογοῦσι Πατέρα συνάναρχον, καὶ τὸν Υἱὸν εὐσεβῶς, καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Ἀφράστῳ τῇ δόξῃ σου, ὅταν οφθήσῃ Θεός ἐν μέσῳ θεῶν, τὰς ἀξίας παρέχων ἐνὶ ἐκάστῳ, καὶ τοὺς στεφάνους διδούς, τότε τοὺς πάντας ἀξίωσον ψάλλειν σοι, Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Γηθόμενοι μέλψωμεν, τὴν τῶν Αἰγίων πάντων ὁμήγουριν, ἐκ παντός κροτουμένην, καὶ γένους ἅμα, καὶ ἀξιώματος, καὶ πολιτείας, καὶ τούτοις συμψάλλωμεν, Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Μαρίαν τὴν ἀχραντον, καὶ παναγίαν Θεογεννήτριαν, αἱ νεάνιδες πάσαι, χορείαν θεῖαν ἅμα στησάμεναι, μεγαλοφώνως, Ἀγάλλου, βοήσατε, ἡ τῆς χαρὰς τὴν πηγὴν ἡμῖν βλυστάνουσα.

Καταβασία

Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, ἔχαιρον ψάλλοντες, Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὠδὴ η' Ὁ Εἰρμός

Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, Τόν δημιουργόν, καί λυτρωτην, ανεβόα, οι παῖδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνεíte, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τῆς Ἰησοῦ θεότητος, ἡ υπέρθεος δύναμις, ἣς ἐν τοίς καθ'ᾧ; ἡμᾶς, θεοπρεπῶς ἐξέλαμψε σαρκί γάρ γευσάμενος, υπέρ παντός θανάτου Σταυροῦ, ἔλυσε τοῦ Ἄδου τήν ἰσχύν, Ὦν ἀπαύστως, οι παῖδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνεíte, λαός υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ὁ σταυρωθεὶς ἐγήγερται, ὁ μέγалаυχος πέπτωκεν, ὁ καταπесών καί συντριβεὶς ἀνῶρθωται, φθορά ἐξωστράκισται, καί ἀφθαρσία ἦνθησεν, ὑπὸ τῆς ζωῆς γάρ τό θνητόν κατεπόθη, οι παῖδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνεíte, λαός υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Τριαδικόν

Τρισσοφαή θεότητα, ἐνιαίαν ἐκλάμπουσαν, αἴγλην ἐκ μίας τρισυποστάτου φύσεως, Γεννήτορα ἀναρχον, ὁμοφυά τε Λόγον Πατρός, καί συμβασιλεύον ὁμοούσιον Πνεῦμα, οι παῖδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνεíte, λαός υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ἄλλος Νικηταί τυράννου

Τόν ἐπὶ τοῦ ξύλου, χεὶράς μοι ἐκτείναντα τῷ γυμνωθέντι, καί καλούμενόν με, τῇ αὐτοῦ εὐσχήμονι θάλψαι γυμνώσει, ευλογείτε πάντα τά ἔργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε αὐτόν εις τούς αιώνας.

Τόν ἐκ κατωτάτου, Ἄδου με ὑψώσαντα τόν ὄν πεπτωκότα, καί τῇ ὑψιθρόνῳ, δόξῃ τοῦ Γεννήτορος τετιμηκότα, ευλογείτε πάντα τά ἔργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε αὐτόν εις τούς αιώνας.

Ἄλλος Τόν Βασιλέα τών ουρανών

Τών ἐναντίων τάς θελκτικὰς καί φλογώδεις ὡν καθ'ᾧ; ἡμῶν κατάσβεσον βολίδας, ὅπως σε ὑμνῶμεν, Ἀγνή εις τούς αιώνας.

Υπερφυῶς τόν δημιουργόν καί Σωτήρα, Θεόν Λόγον τέτοκας Παρθένε, ὅθεν σε ὑμνούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ἄλλος Επταπλασίως κάμινον

Ἀγαλλιάσθε Μάρτυρες, οι Προφῆται, Απόστολοι, ἱερομαρτύρων ὁ σεπτὸς κατάλογος, Δικαίων Οσίων τε, καί Διδασκάλων θεῖος χορός, σύν ταῖς Μυροφόροις γυναίξί μελωδούντες, Οι παῖδες

ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Τῆς υπέρ νούν λαμπρότητος, εμπορούμενοι Ἅγιοι, θείας ευφροσύνης καί χαράς πληρούμενοι, Θεοί χρηματίζετε, τῇ πρός Θεόν εγγύτητι, ταῖς θεουργικαῖς μαρμαρυγαῖς ομιλοῦντες, καί δόξης τῆς αφράστου, φωτισθέντες ακτίσι, Χριστόν υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Αναφανέντες Ἅγιοι, ως φωστήρες πολύφωτοι, τόν τῆς Εκκλησίας, ουρανόν φαιδρύνετε, ποικίλοις χαρίσμασι, καί διαφόροις κάλλεσιν, εν δικαιοσύνη, σωφροσύνη ανδρεία, φρονήσει τε, βοῶντες, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μετ’; ευφροσύνης άπασαι, γυναικών αι θεόφρονες, αι τελειωθείσαι, εν Χριστώ τώ Πνεύματι, Παρθένον τήν άχραντον, καί αληθή Μητέρα Θεού, τήν εκ τῆς κατάρας, τῆς προμήτορος Εύας, ημάς λυτρωσαμένην, τανύν περικυκλούσαι, τόν ταύτης ανυμνείτε, καρπόν εις τούς αιώνας.

Καταβασία

Παῖδας ευαγεῖς εν τῇ καμίνω, ο τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν αγείρει ψάλλουσιν, Τόν Κύριον υμνεῖτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ’; Ο Ειρμός

Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τῆς γῆς κατεπλάγη τά πέρατα, ὅτι Θεός, ὠφθη τοῖς ανθρώποις σωματικῶς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωρότερα τῶν ουρανῶν διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι, μεγαλύνουσι.

Τῇ θεία καί ανάρχω φύσει απλούς, πεφυκῶς η συνετέθης προσλήψει σαρκός, εν σεαυτώ, ταύτην υποστήσας Λόγε Θεού, καί πεπονθῶς ως άνθρωπος, έμεινας εκτός πάθους ως Θεός, διό σε εν ουσίαις, δυσίν αδιαιρέτως, καί ασυγχύτως μεγαλύνομεν.

Πατέρα κατ’; ουσίαν τήν θεϊκήν, ως δέ φύσει γενόμενος άνθρωπος, έφης Θεόν, Ὑψιστε τοῖς δούλοις συγκατιών, εξαναστας τού μνήματος, χάριτι Πατέρα τῶν γηγενῶν, τιθείς τόν κατά φύσιν, Θεόν τε καί Δεσπότην, μεθ’; ού σε πάντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Ωράθης ὦ Παρθένε Μήτηρ Θεού, υπέρ φύσιν τεκούσα εν σώματι, τόν αγαθόν, Λόγον καρδίας τῆς εαυτού, ὄν Ο Πατήρ ηρεύξατο, εκ πάντων πρό αιώνων ως αγαθός, ὄν νύν καί τών σωμάτων, επέκεινα νοοῦμεν, ει καί τό σώμα περιβέβληται.

Ἄλλος Ἐφριξε πάσα ακοή

Θεού σε φύσει τόν Υἱόν, συλληφθέντα εν γαστρί επιστάμεθα, τῆς Θεομήτορος, καί γεγονότα δι᾽ ἡμᾶς ἄνθρωπον, καί καθορώντες εν Σταυρώ, τή φύσει μέν πάσχοντα τῆς ανθρωπότητος, απαθή δέ ως Θεόν διαμείναντα.

Λέλυται σκότος αμειδές, εκ τού Ἄδου γάρ ανέτειλεν Ἥλιος, δικαιοσύνης Χριστός, τῆς γῆς φωτίζων πάντα τά πέρατα, λάμπων θεότητος φωτί, ουράνιος ἄνθρωπος, Θεός επίγειος, ὄν εν φύσει διτταίς μεγαλύνομεν.

Ἄλλος Κυρίως Θεοτόκον

Χαρᾶς καί ευφροσύνης, πλήρης σου η μνήμη, τοίς προσιούσιν ιάματα βρύουσα, καί ευσεβώς Θεοτόκον σέ καταγγέλλουσι.

Ψαλμοίς σε ανυμνούμεν, Κεχαριτωμένη, καί ασιγήτως τό Χαίρε προσάγομεν σύ γάρ επήγασας, πάσι τήν αγαλλίασιν.

Ἄλλος Εξέστη επί τούτω

Ελπίδι καί αγάπη θωρακισθέν, καί πιστώς πεφραγμένον τό σύνταγμα, τών εκλεκτών, πάσας τών τυράννων τάς απειλάς, τούς αικισμούς καί μάστιγας, χαίροντες υπέμειναν ευκλεώς, Χριστόν πεπλουτηκότες, νικοποιόν εν ἄθλοις, τῆς αληθείας πρωτομάρτυρες.

Λιμένα σωτηρίας τόν Βαπτιστήν, Αποστόλους, Προφήτας καί Μάρτυρας, σύν Ασκηταίς, θείους Διδασκάλους, καί Ιερείς, Πατριαρχών τε σύλλογον, καί Ιερομάρτυρας ευκλεείς, γυναίκας φιλοθέους, Οσίους καί Δικαίους, νύν επαξίως ευφημήσωμεν.

Πυρί δοκιμασθέντες τών πειρασμών, καί τρυφαίς μή θελχθέντες αγάλλεσθε, ειλικρινώς θρόνῳ τού Δεσπότη φωτοειδεί, παρεστη κότες ένδοξοι, δήμος τών Αγίων εν ουρανοίς, λυθέντων τών εσόπτρων, σκιάς τε παρειμένης, τῆς αληθείας ταίς εμφάσεσι.

Θεοτοκίον

Ωράθης διεσώτων συναπτική, διά σου γαρ Αγγέλοις ομόσκηνοι, έν ουρανοίς, ἄνθρωποι γεγόνασιν αληθώς, καί μαρτυροῦσι τάγματα, πάντων τών Αγίων νύν σύν αυτοίς, υμνούντες τόν σόν τόκον, Παρθένε Θεοτόκε, εν αιωνίοις μελωδήμασι.

Καταβασία

Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυρίζτω δέ, αὐλῶν Νόων, φύσις γεραιουσα, τήν ιεράν πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καί βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε αγνή αειπάρθενε.

Εξαποστειλάρια Τῆς Οκτωήχου

Αυτόμελον Ἦχος β'

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν, ἐν Γαλιλαίας, πίστει Χριστόν θεάσασθαι, λέγοντα ἐξουσίαν, λαβεῖν τῶν ἄνω καί κάτω, μάθωμεν πῶς διδάσκει, βαπτίζειν εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός, ἔθνη πάντα, καί τοῦ Υἱοῦ, καί ἁγίου Πνεύματος, καί συνεῖναι, τοῖς Μύσταις ὡς υπέσχετο, ἕως τῆς συντελείας.

Ἔτερον τῶν Ἀγίων Ὅμοιον

Τόν Βαπτιστήν καί Πρόδρομον, Αποστόλους Προφήτας, Μάρτυρας, Ιεράρχας τε Ασκητάς καί Οσίους, Ιερομάρτυρας ἅμα, φιλοθέους γυναῖκας, καί τοὺς Δικαίους ἅπαντας, καί, Ἀγγέλων τάς τάξεις χρεωστικῶς, ὕμνοις καταστέψωμεν δυσωπούμεντες, τῆς δόξης τούτων τεύξασθαι, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Σωτήρος.

Θεοτοκίον Ὅμοιον

Ο ἄνω δοξαζόμενος, θεϊκῶς υπ' Ἀγγέλων, κόλπων πατρῶν ἄχραντε, μή ἐκστάς απορρήτως, τοῖς κάτω συνανεστράφη, σύ δέ ταύτης υπήρξας, τῆς σωτηρίας πρόξενος, ἐξ αγνῶν σου αιμάτων, τούτω Αγνή, υπέρ λόγον σάρκα δανεισαμένη, ὃν αἴτησαι τοῖς δούλοις σου, λύτρον δούνοι πταισμάτων.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ιστώμεν Στίχους η', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα ε' καί τῶν Ἀγίων γ'.

Στιχηρά Αναστάσιμα

Ἦχος πλ. δ'

Κύριε, εἰ καί κριτηρίῳ παρέστης, ὑπὸ Πιλάτου κρινόμενος, αλλ' οὐκ ἀπελείφθης τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος, καί ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, τόν κόσμον ἠλευθέρωσας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ αλλοτρίου, ὡς οἰκτίρμων καί Φιλάνθρωπος.

Κύριε, εἰ καί ὡς νεκρόν ἐν μνημείῳ, Ἰουδαῖοι σε κατέθεντο, αλλ' ὡς Βασιλέα υπνοῦντα, στρατιώταί σε ἐφύλαττον, καί ὡς ζωῆς θησαυρόν, σφραγίδι ἐσφραγίσαντο, ἀλλὰ ἀνέστης καί παρέσχες, ἀφθαρσίαν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Κύριε, όπλον κατά τού διαβόλου, τόν Σταυρόν σου ημίν δέδωκας, φρίπτει γάρ καί τρέμει, μή φέρων καθοράν αυτού τήν δύναμιν, ότι νεκρούς ανιστά καί θάνατον κατήργησε, διά τούτο προσκυνούμεν, τήν Ταφήν σου καί τήν Έγερσιν.

Ο Άγγελός σου Κύριε, ο τήν Ανάστασιν κηρύξας, τούς μέν φύλακας εφόβησε, τά δέ Γύναια εφώνησε λέγων. Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών, ανέστη Θεός ών, καί τή οικουμένη ζωήν εδωρήσατο.

Έτερον Ανατολικόν

Έπαθες διά σταυρού, ο απαθής τή θεότητι, ταφήν κατεδέξω τριήμερον, ίνα ημάς ελευθερώσης τής δουλείας τού εχθρού, καί αθανατίσας, ζωοποιήσης ημάς Χριστέ ο Θεός, διά τής Αναστάσεώς σου φιλόανθρωπε.

Στιχηρά Προσόμοια τών Αγίων

Ήχος δ΄; Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Τούς Αγίους ο Κύριος, τούς εν γή εθαυμάστωσε, τά αυτού γάρ στίγματα καί παθήματα, έν τή σαρκί ανεδέξαντο, έν τούτοις κοσμούμενοι, καί ταίς θείαις καλλοναίς, προφανώς αναθέμενοι, ούς υμνήσωμεν, ως αμάραντα άνθη, ως αστέρας, απλανείς τής Εκκλησίας, ως εθελόθута θύματα

Στίχ. Εκέκραξαν οι δίκαιοι, καί ο Κύριος εισήκουσεν αυτών.

Σύν προφήταις, Απόστολοι, σύν Οσίοις Διδάσκαλοι, σύν Ιερομάρτυσι πάντες Δίκαιοι, καί γυναικών αι αθλήσασαι, καί πόθω ασκήσασαι, τών Αγίων η πληθύς, καί Δικαίων τά τάγματα, ευφημείσθωσαν, ιεραίς μελωδίαις, ως τής άνω, βασιλείας κληρονόμοι, ως Παραδείσου οικήτορες.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Οι τήν γήν ουρανώσαντες, αρετών εν φαιδρότητι, οι Χριστού τόν θάνατον μιμησάμενοι, αθανασίας τήν πρόξενον, οδόν οι βαδίσαντες, οι τά πάθη τών βροτών, χειρουργία τής χάριτος, εκκαθάραντες, οι εν όλω τώ κόσμω ομοψύχως, εναθλήσαντες γενναίως, ανευφημείσθωσαν Μάρτυρες.

Δόξα... Εωθινόν Α΄; Ήχος α΄;

Εις τό όρος τοίς Μαθηταίς επειροοομένοις, διά τήν χαμόθεν έπαρσιν, επέστη ο Κύριος, καί προσκυνήσαντες αυτόν καί τήν δοθείσαν εξουσίαν, πανταχού διδαχθέντες, εις τήν υπ΄ ουρανόν εξαπεστέλλοντο, κηρύξαι τήν εκ νεκρών Ανάστασιν , καί τήν εις

Ουρανούς αποκατάστασιν, οἷς καί συνδιαίωνίζειν, ο αψευδής επηγγείλατο, Χριστός ο Θεός, καί Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διά γάρ τού εκ σου σαρκωθέντος, ο Ἄδης ηχμαλώτιστα, ο Αδάμ ανακέκληται, η κατάρα νενέκρωται, η Εύα ηλευθέρωται, ο θάνατος τεθανάτωται, καί ημεῖς ἐζωοποιήθημεν, διό ανυμνούντες βοώμεν, Ευλογητός Χριστός ο Θεός ημών, ο ούτως ευδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καί μετ᾽; αυτήν, τό Αναστάσιμον Τροπάριον.

Ἦχος πλ. δ᾽;

Αναστάς εκ τού μνήματος, καί τά δεσμά διαρρήξας τού Ἄδου, ἔλυσας τό κατάκριμα, τού θανάτου Κύριε, πάντας εκ τών παγίδων τού ἐχθροῦ ρυσάμενος, ἐμφανίσας σεαυτόν τοῖς, Αποστόλοις σου, ἐξαπέστειλας αὐτούς ἐπὶ τό κήρυγμα, καί δι᾽; αὐτῶν τήν εἰρήνην παρέσχες τῇ οἰκουμένῃ, μόνε πολυέλεε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά, καί οι Μακαρισμοί εις ιβ᾽; τῆς Οκτωήχου, εις δ᾽;

Ἦχος πλ. δ᾽;

Μνήσθητι ημών, Χριστέ Σωτήρ τού κόσμου ὡσπερ τού Ληστοῦ ἐμνήσθης ἐπὶ ξύλου, καί καταξίωσον πάντας, μόνε οἰκτίρμον, τῆς οὐρανίου βασιλείας σου.

Ξύλω προσπαγεῖς, Σωτήρ ημών βουλήσει, ξύλου τόν Αδάμ, κατάρας ἐλυτρώσω, ἀποδιδούς ὡς οἰκτίρμων τό κατ᾽; εἰκόνα, καί Παραδείσου τήν κατοίκησιν.

Ἄκουε Αδάμ, καί χαίρε σύν τῇ Εύα, ὅτι ο γυμνώσας πρὶν τούς ἀμφοτέρους, καί δι᾽; ἀπάτης λαβῶν ημᾶς αἰχμαλώτους, ἐν τῷ Σταυρῷ Χριστοῦ κατήργηται.

Σήμερον Χριστός ἀνέστη εκ τού τάφου, πάσι τοῖς πιστοῖς παρέχων ἀφθαρσίαν, καί τήν χαράν ἐγκαινίζει ταῖς Μυροφόροις, μετὰ τό πάθος καί τήν ἐγερσιν.

Καί ἀπό τού Κανόνος τών Αγίων.

Ωδή γ᾽; καί ς᾽;.

Προκείμενον τού Αποστόλου

Ἦχος δ᾽;

Θαυμαστός ο Θεός ἐν τοῖς Αγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Εν Εκκλησίαις ευλογείτε τόν Θεόν.

Αλληλούϊα Ἦχος δ' #39;

Εκέκραξαν οι δίκαιοι, καί ο Κύριος εισηκούσεν αὐτῶν.

Στίχ. Πολλάί αι θλίψεις τῶν δικαίων.

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον εκ τῶν ουρανῶν, καί Αγαλλιᾶσθε δίκαιοι εν Κυρίῳ, τοίς ευθέσι πρέπει ἀνεσις. Αλληλούϊα.

Ήχος Α΄; ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα
Στιχηρά Κατανυκτικά
Ήχος α΄;

Ὅτι τό πέλαγος πολύ, τών παραπτωμάτων μου Σωτήρ, καί δεινῶς βεβύθισμαι ταῖς πλημμελείαις μου, δός μοι χεῖρα, σώσόν με, ὡς τῷ Πέτρῳ, ὁ Θεός, καί ἐλέησόν με.

Ὅτι ἐννοίαις πονηραῖς, καί ἔργοις καταδεδίκασμαι Σωτήρ, λογισμὸν μοι δώρησαι, ἐπιστροφῆς ὁ Θεός, ἵνα κράζω, Σώσόν με Εὐεργέτα αγαθέ, καί ἐλέησόν με.

Ἄλλος σε κόσμος ψυχὴ ἀναμένει, καί Κριτῆς, τά σά μέλλων δημοσιεύειν κρυπτὰ καί δεινὰ, μὴ οὖν ἐμμείνης τοῖς ὧδε, ἀλλὰ πρόφθασον βοῶσα τῷ Κριτῇ, ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι, καί σώσόν με.

Μὴ ἀποδοκιμάσης με Σωτήρ μου, τῇ ραθυμίᾳ τῆς ἀμαρτίας συνεχόμενον, διέγειρόν μου τὸν λογισμὸν πρὸς μετάνοιαν, καί τοῦ σου ἀμπελώνος, ἐργάτην δόκιμον ἀνάδειξόν με, δωρούμενός μοι τῆς ἐνδεκάτης, ὥρας τὸν μισθόν, καί τό μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν Α΄; Στιχολογίαν

Καθίσματα Κατανυκτικά

Ήχος α΄;

Εν ἀνομίαις συλληφθεὶς ἐγὼ ὁ ἄσωτος, οὐ τολμῶ ἀτενίσαι εἰς τό ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὴν φιланθρωπίαν σου κράζω, ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι, καί σώσόν με.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.

Εἰ ὁ δίκαιος μόλις σώζεται, ἐγὼ πού φανούμαι ὁ ἀμαρτωλός; τό βάρος καί τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας οὐκ ἐβάστασα, τοῖς περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν συναρίθμησόν με, ὁ Θεός, καί σώσόν με.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Θαύμα θαυμάτων Κεχαριτωμένη, ἐν σοὶ θεωρούσα ἡ Κτίσις ἀγάλλεται, συνέλαβες γάρ ἀσπόρως, καί ἔτεκες ἀφράστως, ὃν ταξιαρχαὶ Ἀγγέλων, Ὁρὰν οὐ δεδύνηνται, αὐτὸν Θεοτόκε ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ΄ Ὁδὴν
Μαρτυρικόν

Αθλήσεως, καύχημα, καὶ στεφάνων ἀξίωμα, οἱ ἐνδοξοὶ Ἀθλοφόροι, περιβέβληνται σε Κύριε, καρτερία γάρ αἰκισμῶν, τοὺς ἀνόμους ἐτροπώσαντο, καὶ δυνάμει θεϊκῇ, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξαντο, αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις δώρησαι ἡμῖν ὁ Θεός, τό μέγα σου ἔλεος.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΠΡΩΐ
Εἰς τὸν Ὁρθρον
Μετά τὴν Α΄ Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ἦχος α΄
Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Αγκάλας πατρικάς, διανοίξαί μοι σπεύσον, ἀσώτως τὸν ἐμόν, κατηνάλωσα βίον, εἰς πλούτον ἀδαπάνητον, ἀφορῶν, οἰκτιρμῶν σου Σωτήρ, νύν πτωχεύουσιν, μή υπερίδης καρδίαν, σοὶ γάρ Κύριε, ἐν κατανύξει κραυγάζω, Ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐνώπιόν σου.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδέ τὴν ὀργήν σου παιδεύσης με.

Τό βῆμά σου φρικτόν, καὶ ἡ κρίσις δικαία, τὰ ἔργα μου δεινά, ἀλλ΄ αὐτός Ελεήμων, προφθάσας με διάσωσον, καὶ κολάσεως λύτρωσαι, ρύσαι Δέσποτα, τῆς τῶν ἐρίφων μερίδος, καὶ ἀξίωσον, ἐκ δεξιῶν σου με στήναι κριτὰ δικαιότατε.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Συλλαβούσα ἀφλέκτως τό πύρ τῆς θεότητος, καὶ τεκούσα ἀσπύρως πηγὴν ζωῆς τὸν Κύριον κεχαριτωμένη Θεοτόκε, περισώζε τοὺς σέ μεγαλύνοντας.

Εἰς τὴν ζ΄ Ὁδὴν
Μαρτυρικόν
Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ὡς καλοὶ στρατιῶται, ὁμοφρόνως πιστεύσαντες, τάς ἀπειλάς τῶν τυράννων μή πτοούμενοι Ἅγιοι, προσήλθετε προθύμως τῷ Χριστῷ ἀράμενοι τὸν τίμιον Σταυρόν, καὶ τελέσαντες τὸν δρόμον, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξασθε, Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς, δόξα τῷ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργούντι δι΄ ὑμῶν πάσιν ἰάματα.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΠΡΩΐ
Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν Α᾽; Στιχολογίαν
Καθίσματα Σταυρώσιμα
Ἦχος α᾽;
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ορώσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρόν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον εβόα, Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρί καί τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἀφατος οικονομία σου αὕτη; δι᾽ ἧς ἔσωσας, τό τῶν χειρῶν σου οἰκτίρμον, πλαστούργημα Δέσποτα.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Τοῦ Σταυροῦ σου τό ξύλον προσκυνούμεν φιλόανθρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, Παράδεισον ἠνέωξας Σωτήρ, τῷ πίστει προσελθόντι σοι Ληστή, καί τρυφῆς κατηξιώθῃ ομολογῶν σοι, Μνήσθητί μου Κύριε, δέξαι ὥσπερ ἐκείνον καί ἡμᾶς, κραυγάζοντας, Ἠμάρτομεν, πάντες τῇ ευσπλαγχνίᾳ σου, μή υπερίδῃς ἡμᾶς.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τόν Ἄρνα ἐπὶ ξύλου ἡ ἀμνάς καθορώσα, μετὰ ληστῶν μακροθύμως σταυρούμενόν σε Λόγε, καί λόγχῃ κεντούμενον πλευράν, ἠλάλαζε βοῶσα μητρικῶς, Τί τό ξένον καί φρικῶδες, Υἱέ μου μυστήριον, πῶς καλύπτει τάφος τόν ἀπερίγραπτον Θεόν, ἀφραστον τό τελούμενον! Μή με τήν τεκούσαν εἴσης, Υἱέ μου γλυκύτατε.

**Εἰς τήν ζ᾽; Ωδήν
Μαρτυρικόν**

Τάς αλγηδόνας τῶν Ἀγίων, ἅς υπέρ σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καί πάσας ἡμῶν τάς οδύνας, ἴασαι φιλόανθρωπε δεόμεθα.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α᾽; Στιχολογίαν
Καθίσματα Αποστολικά
Ἦχος α᾽;
Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Τῇ σαγήνῃ τοῦ λόγου, τάς πλοκάς τῶν ρητόρων, οἱ Ἀλιεῖς τῷ καλάμῳ τοῦ Σταυροῦ ανατρέψαντες, ἐφώτισαν τά ἔθνη ευσεβῶς, δοξάζειν σε Θεόν ἀληθινόν, διό σοι καί τόν ὕμνον, τῷ ἐνδυναμώσαντι αὐτούς βοῶμεν, Δόξα τῷ Πατρί, καί τῷ Υἱῷ, δόξα

τώ ομοουσίω Πνεύματι, δόξα τώ δι' αυτών φωτίσαντι τόν Κόσμον.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Οι σοφοί τής Οικουμένης Αλιείς, εκ Θεού λαβόντες τό συμπαθές, πρεσβεύσατε καί νύν υπέρ ημών τών βοώντων, Κύριε σώσον τούς βασιλείς καί τήν πόλιν σου, καί τών συνεχόντων δεινών ελευθέρωσον, διά τών Αποστόλων, τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τον αμήτορα εν ουρανώ, υπέρ έννοιαν καί ακοήν, επί γής απάτορα έτεκες, αυτόν Θεοτόκε ικέτευε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Εις τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικόν

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τούς Μάρτυρας Χριστού, ικετεύσωμεν πάντες, αυτοί γάρ τήν ημών, σωτηρίαν αιτούσι, καί πάντες προσέλθωμεν, πρός αυτούς μετά πίστεως, ούτοι βρύουσι, τών ιαμάτων τήν χάριν, ούτοι φάλαγγας, αποσοβούσι δαιμόνων, ως φύλακες τής Πίστεως.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Σταυρώσιμα

Ήχος α'

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ανηρέθη η τυραννίς, επατήθη η δύναμις τού εχθρού, ούτε γάρ Άγγελος, ουκ άνθρωπος, αλλ' αυτός ο Κύριος έσωσας ημάς, δόξα σοι.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τό όπλον τού Σταυρού, εν πολέμοις εδείχθη, ποτέ τώ ευσεβεί, Βασιλεί Κωνσταντίνω, αήττητον τρόπαιον, κατ' εχθρών διά πίστεως, τούτο τρέμουσι, καί αι δυνάμεις τού Άδου, τούτο γέγονε, καί τών πιστών σωτηρία, καί Παύλου τό καύχημα.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Οι τήν σήν προστασίαν, κεκτημένοι Άχραντε, καί ταίς σαίς ικεσίαις, τών δεινών εκλυτρούμενοι, τώ Σταυρώ τού Υιού σου εν παντί φρουρούμενοι, καταχρέως σε πάντες, ευσεβώς μεγαλύνομεν.

Εἰς τὴν ζ᾿ Ὁδὴν
Μαρτυρικόν

Αθλήσεως καύχημα, καὶ στεφάνων ἀξίωμα οἱ ἐνδοξοὶ
Ἀθλοφόροι περιβέβληνται σε Κύριε, καρτερία γάρ αἰκισμῶν, τοὺς
ἀνόμους ἐτροπώσαντο, καὶ δυνάμει θεϊκῇ, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην
εδέξαντο, αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, δώρησαι ἡμῖν ὁ Θεός, τό μέγα σου
έλεος.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα
Στιχηρά Μαρτυρικά
Ἦχος α᾿;

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε, πάντων τῶν Ἀγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν
σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ὁ μόνος οἰκτίρμων.

Ἡ ἐν σταδίῳ ὑμῶν ὁμολογία Ἅγιοι, τῶν δαιμόνων κατέπτηξε τὴν
δύναμιν, καὶ τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρώπους ἠλευθέρωσε, διό καὶ τὰς
κεφαλὰς ἀποτεμνόμενοι ἐκράζετε, Γενέσθω Κύριε ἡ θυσία τῶν
ψυχῶν ἡμῶν, εὐπρόσδεκτος ἐνώπιόν σου, ὅτι σε ποθήσαντες,
κατεφρονήσαμεν τῆς προσκαίρου ζωῆς φιλάνθρωπε.

Ὡ τῆς καλῆς ὑμῶν πραγματείας Ἅγιοι! ὅτι αἵματα ἐδώκατε, καὶ
οὐρανοὺς ἐκληρονομήσατε, καὶ πρὸς καιρὸν πειρασθέντες, αἰωνίως
ἀγάλλεσθε, Ὅντως καλὸν ὑμῶν τό ἐμπόρευμα, φθαρτὰ γάρ
καταλιπόντες, τὰ ἀφθαρτα ἀπελάβετε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύοντες,
ὕμνετε ἀπαύστως Τριάδα ὁμοούσιον, ἀνεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς,
οὐχ ἡ γῆ κατέκρυσεν, ἀλλ᾿ οὐρανὸς ὑπεδέξατο, ὑμῖν ἡνοίγησαν
Παραδείσου πύλαι, καὶ ἐντὸς γενόμενοι, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς
ἀπολαύετε, Χριστῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν
εἰρήνην, καὶ τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ἰδιόμελον
Ἦχος α᾿; Νεκρώσιμον
Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ποῖα τοῦ βίου τρυφή, διαμένει λύπης ἀμέτοχος; ποῖα δόξα
έστηκεν ἐπὶ γῆς ἀμετάθετος; πάντα σκιάς ἀσθενέστερα, πάντα
ονείρων ἀπατηλότερα, μιά ροπή, καὶ ταῦτα πάντα, θάνατος
διαδέχεται, Ἀλλ᾿ ἐν τῷ φωτὶ Χριστέ τοῦ προσώπου σου, καὶ τῷ
γλυκασμῷ τῆς σῆς ωραιότητος, οὐς ἐξελέξω ἀνάπαυσον, ὡς
φιλάνθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν παγκόσμιον δόξαν, τήν ἐξ ἀνθρώπων σπαρείσαν, καί τόν Δεσπότην τεκούσαν, τήν ἐπουράνιον πύλην, υμνήσωμεν Μαρίαν τήν Παρθένον τών Ἀσωμάτων τό ἄσμα, καί τών πιστών τό ἐγκαλλώπισμα, αὕτη γάρ ἀνεδείχθη ουρανός, καί ναός τῆς θεότητος, αὕτη τό μεσότοιχον τῆς ἐχθρας καθελούσα, εἰρήνην ἀντεισήξε, καί τό βασίλειον ἠνέωξε, Ταύτην οὖν κατέχοντες τῆς Πίστεως τήν ἀγκυραν, υπέρμαχον ἔχομεν, τόν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον, θαρσεῖτω τοῖνυν, θαρσεῖτω λαός τοῦ Θεοῦ, καί γάρ αὐτός πολεμήσει, τοὺς ἐχθρούς ὡς παντοδύναμος.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Ἀ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Μαρτυρικά

Ἦχος α'

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ὡς καλοί στρατιῶται, Ὁμοφρόνως πιστεύσαντες, τάς ἀπειλάς τών τυράννων, μή πτοούμενοι Ἅγιοι, προσήλθετε προθύμως τῷ Χριστῷ, ἀράμενοι τόν τίμιον Σταυρόν, καί τελέσαντες τόν δρόμον, ἐξ Ουρανοῦ τήν νίκην ἐδέξασθε, Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς, δόξα τῷ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργούντι δι' ὑμῶν πάσιν ἰάματα.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ ὁ Θεός Ἰσραήλ αὐτός δώσει δύναμιν καί κραραίῳσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητός ὁ Θεός.

Τάς ἀληθόνας τών Ἀγίων, ἅς υπέρ σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καί πάσας ἡμῶν τάς οδύνας, ἴσαι φιλόανθρωπε δεόμεθα.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.

Τοὺς μάρτυρας Χριστοῦ ἱκετεύσωμεν πάντες, αὐτοί γάρ τήν ἡμῶν σωτηρίαν αἰτοῦνται, καί πάντες προσέλθωμεν, πρὸς αὐτοὺς μετὰ πίστεως, οὗτοι βρύουσι, τών ἰαμάτων τήν χάριν, οὗτοι φάλαγγας, ἀποσοβοῦσι δαιμόνων, ὡς φύλακες τῆς Πίστεως.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ὅμοιον

Ὁ σάρκα δι' ἡμᾶς ἐκ Παρθένου ἀτρέπτως, φορέσας ἐκ Μητρός, ἐπ' ἐσχάτων τών χρόνων, καί γινώσκων ὡς Κύριος, τό καθ' ἡμᾶς εὐόλισθον, ἄνες, οἰκτεῖρον, τοὺς μεταστάντας τοῦ

βίου, σοί γάρ Δέσποτα, ψυχάς ανέθεντο πίστει, τώ μονω Θεώ ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αυτόμελον

Τού Γαβριήλ φθεγξαμένου σοι, Παρθένε τό Χαίρε, σύν τή φωνή εσαρκούτο, ο τών όλων Δεσπότης, εν σοί τή αγία κιβωτώ, ως έφη ο δίκαιος Δαυϊδ, Εδείχθης πλατυτέρα τών ουρανών, βαστάσασα τόν Κτίστην σου, δόξα τώ ενοικήσαντι εν σοί, δόξα τώ προελθόντι εκ σου, δόξα τώ ελευθερώσαντι ημάς, διά τού τόκου σου.

Εις τούς Αίνους

Στιχηρά Μαρτυρικά

Ήχος α'·

Τούς Αθλοφόρους τού Χριστού, δεύτε λαοί άπαντες τιμήσωμεν, ύμνοις καί ωδαίς πνευματικάις, τούς φωστήρας τού Κόσμου, καί κήρυκας τής Πίστεως, τήν πηγήν τήν άένναον, εξ ής αναβλύζει τοίς πιστοίς τά ιάματα, Αυτών ταίς ικεσίαις Χριστέ ο Θεός ημών, τήν ειρήνην δώρησαι τώ Κόσμω σου, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Ούτοι οι Στρατιώται τού Βασιλέως τού μεγάλου, αντέστησαν τοίς δόγμασι τών τυράννων, γενναίως κατεφρόνησαν τών βασάνων, καί τήν πλάνην πάσαν πατήσαντες, αξίως στεφανωθέντες, αιτούνται παρά τού Σωτήρος ειρήνην, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Υμάς πανεύφημοι Μάρτυρες, ου θλίψις, ου στενοχωρία, ου λιμός, ουδέ μάστιγες, ου θυμός θηρών, ου ξίφος, ουδέ πύρ απειλούν, χωρίσαι Θεού δεδύνηνται, πόθω δέ μάλλον τώ πρός αυτόν, ως εν αλλοτρίοις αγωνισάμενοι σώμασι, τήν φύσιν ελάθετε, θανάτου καταφρονήσαντες, όθεν καί επαξίως, τόν τών πόνων υμών μισθόν εκομίσασθε, ουρανών Βασιλείας, κληρονόμοι γεγόνατε, πρεσβεύσατε υπέρ τών ψυχών ημών δεόμεθα.

Αγαλλιάσθε Μάρτυρες εν Κυρίω, ότι τόν αγώνα τόν καλόν ηγωνίσασθε, αντέστητε βασιλεύσι, καί τυράννους ενίκησατε, πύρ καί ξίφος ουκ επτοήθητε, θηρών αγρίων κατεσθιόντων τά σώματα υμών, Χριστώ μετά Αγγέλων, τήν υμνωδίαν αναπέμποντες, τούς απ' ουρανών στεφάνους εκομίσασθε, αιτήσασθε δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ποίημα Ιωάννου Δαμασκηνού

Ἔργω Σωτήρ μου δεικνύς, ὅτι σύ εἶ ἡ πάντων ἀνάστασις λόγῳ Λόγε Λάζαρον, ἐκ νεκρῶν ἐξανέστησας, τότε μοχλοὶ ἐσαλεύθησαν, πύλαι δὲ Ἄδου συνεταράχθησαν, τότε ὕπνος ὁ τῶν ἀνθρώπων, θάνατος ἀπεδείκνυτο, ἀλλ’ οἱ εἰς τό σῶσαί σου τό πλαστούργημα, καί οὐκ εἰς τό κρίναι παραγενόμενος, οὐς ἐξελέξω, ἀνάπαυσον ὡς φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Φαιδρύνεται Κόρη Προφητῶν, ὁ χορός τῷ τόκῳ σου, Πατριαρχῶν θεῖος σύλλογος, σεπτοὶ Απόστολοι, καί Ἀρχιερέων, καί Μαρτύρων σύστημα, Οσίων καί Δικαίων τὰ τάγματα, καί σέ γινώσκουσιν, ἀφορμὴν τῆς τούτων τάξεως, καί τιμῶσιν, ὡς Θεοῦ γεννήτριαν.

Ἀπόστιχα

Νεκρώσιμα τοῦ Θεοφάνους

Ἦχος α’

Πανεύφημοι

Σοῦ Σώτερ δεόμεθα τῆς σῆς, γλυκείας μεθέξεως, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, καί κατασκήνωσον, ἐν σκηναίς Δικαίων, ἐν μοναῖς Ἀγίων σου, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις σκηνώμασι, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, παρορῶν τὰ παραπτώματα, καί παρέχων αὐτοῖς τὴν ἀνάπαυσιν.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Οὐδεὶς ἀναμάρτητος οὐδεὶς, τῶν ἀνθρώπων γέγονεν, εἰμὴ σύ μόνε Αθάνατε, διό τοὺς δούλους σου, ὡς Θεὸς οἰκτίρμον, ἐν φωτὶ κατὰταξον, σὺν ταῖς χοροστασίαις Ἀγγέλων σου, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, υπερβαίνων ἀνομήματα, καί παρέχων αὐτοῖς τὴν συγχώρησιν.

Στίχ. Καί τό μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καί γενεάν.

Υπὲρ τὰ ὀρώμενα τὰ σά, Σώτερ ἐπαγγέλματα, ἃ ὀφθαλμὸς οὐ τεθέαται, καί οὐς οὐκ ἤκουσε, καί ἐπὶ καρδίαν, οὐκ ἀνέβη πώποτε, ὧν τῆς προσενηυστώσεως μεθέξεως, τυχεῖν εὐδόκησον, τοὺς πρὸς σέ μεταχωρήσαντας, καί παρέχων ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Δόξα...

Σταυρῷ σου γηθόμενοι Σταυρῷ, θαρρούντες οἱ δούλοί σου, πρὸς σέ μετέστησαν Κύριε, οἷς νὺν ἀντίλυτρον, τῶν αὐτῶν πταισμάτων, τὸν Σταυρόν σὺ δώρησαι, καί αἷμα τό χυθέν ὑπὲρ τοῦ Κόσμου ζωῆς, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, συγχωρῶν τὰ πλημμελήματα, καί φωτίζων φωτὶ τοῦ προσώπου σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χριστόν εκδυσώπησον τόν σόν, τόκον Μητροπάρθενε, τήν τών πταισμάτων συγχώρησιν, δούναι τοίς δούλοις σου, τοίς σέ Θεοτόκον, ευσεβώς κηρύξασι, καί λόγω αληθεί δογματίσασι, καί τής λαμπρότητος, τών Αγίων καί φαιδρότητος αξιώσαι εν τή βασιλεία σου.

ΉΧΟΣ Β' ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα
Στιχηρά Κατανυκτικά
Ήχος β'

Ἡμαρτον εἰς σέ Σωτήρ, ὡς ὁ ἄσωτος Υἱός, δέξαι με Πάτερ μετανοοῦντα, καί ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Κράζω σοι Χριστέ Σωτήρ, τοῦ Τελώνου τήν φωνήν, Ἰλάσθητί μοι ὥσπερ ἐκείνω, καί ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Τῶν πεπραγμένων μου δεινῶν, ἐννοῶν τά άτοπα, ἐπὶ τοὺς σούς καταφεύγω οἰκτιρμούς, Τελώνην μιμούμενος, καί Πόρνην δακρύσασαν, καί τόν Ἄσωτον Υἱόν, διό καί προσπίπτω σοι Ελεήμον, πρὶν με καταδικάσης, φείσάι μου ὁ Θεός, καί ἐλέησόν με.

Τὰς ἀνομίας μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθείς, καί τήν καρδίαν μου καθάρισον, ναόν αὐτήν ποιῶν τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, μή με ἐξουθενώσης ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τό μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Κατανυκτικά

Ήχος β'

Ὡς κύματα θαλάσσης, ἐπ' ἐμέ ἐπανεστήσαν αἱ ἀνομίαι μου, ὡς σκάφος ἐν πελάγει, ἐγὼ μόνος χειμάζομαι, ὑπὸ πταισμάτων πολλῶν, ἀλλ' εἰς εὐδιον λιμένα, ὁδήγησόν με Κύριε τῇ μετανοίᾳ, καί σώσόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδέ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.

Εγὼ υπάρχω τό δένδρον τό ἀκαρπον Κύριε, κατανύξεως καρπὸν, μή φέρων τό σύνολον, καί τήν ἐκκοπήν πτοοῦμαι, καί τό πύρ ἐκεῖνο δειλιῶ τό ἀκοίμητον, διό σε ἱκετεύω, πρό ἐκείνης τῆς ἀνάγκης, ἐπίστρεψον, καί σώσόν με.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Αὐτόμελον

Εὐσπλαγχνίας υπάρχουσα πηγὴ, συμπαθείας ἀξίωσον ἡμὰς πανύμνητε Θεοτόκε, βλέψον εἰς λαόν τὸν ἀμαρτήσαντα, δείξον ὡς

αεί τήν δυναστείαν σου, εις σέ γάρ ελπίζοντες, τό Χαίρε βοώμέν σοι,
ως ποτέ ο Γαβριήλ, ο τών Ασωμάτων Αρχιστράτηγος.

Εἰς τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικόν

Σέ τόν περιβάλλοντα τόν ουρανόν εν νεφέλαις, ἔχοντες οἱ Ἅγιοι
περιβολήν εν τῷ Κόσμῳ, τάς βασάνους τῶν ανόμων υπέμει ναν,
καί τήν πλάνην τῶν ειδώλων κατήργησαν, αὐτῶν ταίς ικεσίαις καί
ημᾶς ελευθέρωσον, τοῦ αοράτου εχθροῦ Σωτήρ, καί σώσον ημᾶς.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Κατανυκτικά

Ἦχος β'

Ελέησόν με εἶπεν ὁ Δαυῖδ, καγώ σοι κράζω, Ἥμαρτον Σωτήρ,
τάς ἐμᾶς αμαρτίας διά τῆς μετανοίας εξαλείψας, ἐλέησόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδέ τή ὀργή σου
παιδεύσης με.

Ελέησόν με ὁ Θεός ἐλέησόν με, ἐπὶ δυσὶν αμαρτήμασιν ὁ Δαυῖδ
εθρήνει, ἐπὶ μυρίοις ἐγὼ πλημμελήμασι βοῶ σοι, ἐκεῖνος τήν
στρωμνήν τοῖς δάκρυσιν ἔβρεχεν, ἐγὼ δέ ρανίδα μίαν οὐ κέκτημαι,
ἀπένγνωσμαι, καί δέομαι, Ελέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα σου
ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε μή παρίδης με, δεόμενον ἀντιλήψεως τῆς ὑπὸ σοῦ, ἐπὶ
σοί γάρ πέποιθεν ἡ ψυχὴ μου, Ελέησόν με.

Εἰς τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικόν

Ὁ φαιδρύνας τοὺς Ἁγίους σου υπέρ χρυσόν, καί δοξάσας τοὺς
Ὁσίους σου ὡς ἀγαθός, υπ' αὐτῶν δυσωπούμενος Χριστέ ὁ
Θεός, τήν ζωὴν ημῶν εἰρήνευσον ὡς φιλόανθρωπος, καί τὴν εὐχήν
κατεύθυνον ὡς θυμίαμα, ὁ μόνος ἐν ἀγίοις ἀναπαυόμενος.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Σταυρώσιμα

Ἦχος β'

Αυτόμελον

Τόν ζωοποιόν Σταυρόν τῆς σῆς αγαθότητος, ὃν ἐδωρήσω ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις Κύριε, σοί προσάγομεν εἰς πρεσβείαν, Σώζε τοὺς βασιλεῖς καὶ τὰς πόλεις σου, ἱκετεύοντας διὰ τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ὅν τρόπον ηἰμαλώτευσεν ὁ ἐχθρὸς τὸν Ἀδὰμ, διὰ ξύλου τῆς βρώσεως Κύριε, ὡσαύτως ηἰμαλώτευσας καὶ αὐτὸς τὸν ἐχθρόν, διὰ ξύλου Σταυροῦ, καὶ τοῦ πάθους σου, ἐν τούτῳ γὰρ παρεγένου ὁ δεύτερος Ἀδὰμ, ἀναζητήσαι τὸν πλανηθέντα, ζωοποιήσαι τὸν νεκρωθέντα, ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Ἡ παρθένος καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ὁρώσά σε νεκρόν ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς, Υἱέ μου ἔλεγε, τί τό φοβερόν τούτο μυστήριον, ὁ πᾶσι δωρούμενος, ζῶν τὴν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν Σταυρῷ, πῶς θνήσκεις θάνατον ἐπονείδιστον.

Εἰς τὴν ζ' Ὁδὴν

Μαρτυρικόν

Ἀθλοφόροι Κυρίου, μακαρία ἡ γῆ, ἡ πιανθείσα τοῖς αἵμασιν ὑμῶν, καὶ ἅγιοι αἱ σκηναί, αἱ δεξάμεναι τὰ σώματα ὑμῶν, ἐν σταδίῳ γὰρ τὸν ἐχθρόν ἐθριαμβεύσατε, καὶ Χριστὸν μετὰ παρρησίας ἐκηρύξατε, αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὁρόρον

Μετά τὴν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἀποστολικά

Ἦχος β'

Ὁ σοφίσας ὑπὲρ ρήτορας τοὺς Ἀλιεῖς, καὶ ἐκπέμψας ὥσπερ κήρυκας πᾶσιν τῇ γῇ, τῇ ἀφάτῳ φιλάνθρωπία σου Χριστέ ὁ Θεός, δι' αὐτῶν κραταίωσον τὴν Ἐκκλησίαν σου, καὶ τοῖς πιστοῖς κατάπεμψον τὴν εὐλογίαν σου, ὁ μόνος ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν.

Σαγηνεύσαντες τὰ ἔθνη οἱ Ἀλιεῖς, καὶ διδάξαντες τὰ πέρατα σέ προσκυνεῖν, τῇ ἀφάτῳ φιλάνθρωπία σου Χριστέ ὁ Θεός, δι'

αυτών στερέωσον τήν Εκκλησίαν σου, καί τοίς πιστοίς κατάπεμψον τήν ευλογίαν σου, ο μόνος εν Αγίοις αναπαυόμενος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ μεγαλύνομεν Θεοτόκε βοώντας, Χαίρε αδύτου φωτός νεφέλη, αυτόν βαστάσασα εν κόλποις, τής δόξης τόν Κύριον.

Εις τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικόν

Απόστολοι Μάρτυρες, καί Προφῆται, Ιεράρχαι, Όσοι καί Δίκαιοι, οι καλώς τόν αγώνα τελέσαντες, καί τήν Πίστιν τηρήσαντες, παρρησίαν έχοντες πρός τόν Σωτήρα, υπέρ ημών αυτόν ως αγαθόν ικετεύσατε, σωθήναι δεόμεθα τάς ψυχάς ημών.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Σταυρώσιμα

Ηχος β'

Αυτόμελον

Τήν άχραντον Εικόνα σου προσκυνούμεν Αγαθέ, αιτούμενοι συγχώρησιν τών πταισμάτων ημών, Χριστέ ο Θεός, βουλήσει γάρ ηυδόκησας σαρκί ανελθείν εν τώ Σταυρώ, ίνα ρύση ούς έπλασας εκ τής δουλείας τού εχθρού, όθεν ευχαρίστως βοώμέν σοι, Χαράς επλήρωσας τά πάντα, ο Σωτήρ η μών παραγενόμενος, εις τό σώσαι τόν Κόσμον.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Σωτηρίαν ειργάσω εν μέσω τής γής Χριστέ ο Θεός, επί Σταυρού τάς αχράντους σου χείρας εξέτεινας, επισυνάγων πάντα τά έθνη, κρίζοντα, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Αυτόμελον

Υπερδεδοξασμένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε υμνούμέν σε, διά γάρ τού Σταυρού τού Υιού σου, κατεβλήθη ο Άδης, καί ο θάνατος τέθηκε, νεκρωθέντες ανέστημεν, καί ζωής ηξιώθημεν, τόν Παράδεισον ελάβομεν, τήν αρχαίαν απόλαυσιν, διό ευχαριστούντες δοξολογούμεν, ως κραταιόν Χριστόν τόν Θεόν ημών, καί μόνον πολυέλεον.

Εις τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικόν

Επί τήν πέτραν τήν ασάλευτον, θεμελιώσαντες οι Ἅγιοι, κατά τών τυράννων κραταιώς ηνδρίσαντο, καί διὰ βασάνων τών στεφάνων ἔτυχον, διὰ τούτων ο Θεός, σώσον ημάς.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα

Στιχηρά Μαρτυρικά

Ἦχος β΄

Οἱ τήν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μή ποθήσαντες, Αθλοφόροι, ουρανίων αγαθών ηξιώθησαν, καί Αγγέλων συμπολίται γεγόνασιν, Κύριε πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καί σώσον ημάς.

Τῶν αγίων Μαρτύρων πρεσβευόντων υπέρ ημῶν, καί τόν Χριστόν υμνούντων, πάσα πλάνη πέπαυται, καί τῶν ἀνθρώπων τό γένος, πίστει διασώζεται.

Χοροί Μαρτύρων ἀντέστησαν, τοῖς τυράννοις λέγοντες, Ἡμεῖς στρατευόμεθα τῷ Βασιλεῖ τῶν δυνάμεων, εἰ καί πυρί καί βασάνοις ἀναλώσετε ημάς, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς Τριάδος τήν δύναμιν.

Μεγάλη ἡ δόξα, ἣν ἐκτήσασθε Ἅγιοι, διὰ τῆς πίστεως, οὐ μόνον γάρ ἐν τῷ πάσχειν τόν ἐχθρόν ἐνικήσατε, ἀλλά καί μετὰ θάνατον πνεύματα ἀπελαύνετε, ἀσθενούντας θεραπεύετε, ψυχῶν καί σωμάτων ἰατροί, πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Δόξα... Νεκρώσιμον

τοῦ Δαμασκηνοῦ

Οἶμοι οἷον ἀγῶνα ἔχει ἡ ψυχή, χωριζομένη ἐκ τοῦ σώματος! οἶμοι πόσα δακρύει τότε, καί οὐχ ὑπάρχει ὁ ἐλεών αὐτήν! πρὸς τοὺς Αγγέλους τά ὅμματα ρέπουσα, ἀπρακτα καθικετεύει, πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τάς χεῖρας ἐκτείνουσα, οὐκ ἔχει τόν βοηθούντα, Διό ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐννοήσαντες ἡμῶν τό βραχύ τῆς ζωῆς, τοῖς μεταστάσι τήν ἀνάπαυσιν, παρά Χριστοῦ αἰτησώμεθα, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ Νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης, ὡς γάρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καί παρθένος ἔμεινας, ἀντί στόλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος, ἀντί Μωϋσέως Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ
Μετά τήν Ἀποστολικήν Στιχολογίαν
Καθίσματα Μαρτυρικά
Ἦχος β΄;

Ο φαιδρύνας τούς Αγίους σου υπέρ χρυσόν, καί δοξάσας τούς Οσίους σου ως αγαθός, υπέρ αυτών δυσωπούμενος Χριστέ ο Θεός, τήν ζωήν ημών ειρήνευσον ως φιλόανθρωπος, καί τήν ευχήν κατεύθυνον ως θυμίαμα, ο μόνος εν Αγίοις αναπαυόμενος.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Αθλοφόροι Κυρίου, μακαρία η γή, η πιανθείσα τοίς αίμασιν υμών, καί άγιοι αι σκηναί, αι δεξάμεναι τά σώματα υμών, εν σταδίω γάρ τόν εχθρόν εθριαμβεύσατε, καί Χριστόν μετά παρρησίας εκηρύξατε αυτόν ως αγαθόν ικετεύσατε, σωθήναι δεόμεθα τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αυτού εν αυτοίς.

Απόστολοι Μάρτυρες, καί Προφήται Ιεράρχαι, Όσοι καί Δίκαιοι, οι καλώς τόν αγώνα τέλεσαντες, καί τήν πίστιν τηρήσαντες, παρρησίαν έχοντες πρός τόν Σωτήρα, υπέρ ημών αυτόν ως αγαθόν ικετεύσατε, σωθήναι δεόμεθα τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Η μνήμη τών κεκοιμημένων Κύριε, εις μνείαν τών προσδοκωμένων άγει με, καί καθορών μου τήν καταδίκην, προσφέρω τήν εκ βασάνων φωνήν, Ελεήμον ελέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μήτηρ αγία η τού αχράντου Φωτός, Αγγελικοίς σε ύμνοις τιμώντες, ευσεβώς μεγαλύνομεν.

Εις τούς Αίνους

Στιχηρά Μαρτυρικά

Ἦχος β΄;

Υπέρ Χριστού παθόντες μέχρι θανάτου, ώ αθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχάς μέν έχετε εις ουρανούς εν χειρί Θεού, καί κατά Κόσμον όλον δορυφορείται υμών τά λείψανα, Ιερείς καί βασιλείς προσκυνούσι, καί λαοί πάντες επαγαλλόμενοι, συνήθως βοώμεν, Ὕπνος τίμιος εναντίον Κυρίου, ο θάνατος τών Οσίων αυτού.

Τόν Σταυρόν τού Χριστού λαβόντες οι άγιοι Μάρτυρες, όπλον ακαταγώνιστον, πάσαν τού Διαβόλου τήν ισχύν κατήργησαν, καί λαβόντες στέφος ουράνιον, τείχος ημίν γεγόνασιν, υπέρ ημών αεί πρεσβεύοντες.

Τών Αγίων σου τά πλήθη, δυσωπούσί σε Χριστέ, Ελέησον ημάς, ως φιλόανθρωπος.

Πάσα πόλις καί χώρα, τιμά υμών τά λείψανα, ώ αθλοφόροι Μάρτυρες, υμείς γάρ νομίμως αθλήσαντες, στέφανον ουράνιον ελάβετε, διά τούτο Ιερέων εστέ τό καύχημα, Βασιλέων τό νίκος, Εκκλησιών η ευπρέπεια.

**Δόξα... Νεκρώσιμον
τού Δαμασκηνού
Ήχος β΄;**

Εκ γής πλαστουργήσας με, εις γήν πάλιν πορεύεσθαι, τή παραβάσει με κατέκρινας, έστησας ημέραν ετάσεως, εν ή τά κρυπτά τής εκάστου πράξεως, φανερά παρίστανται ενώπιόν σου, τότε φείσαί μου αναμάρτητε, καί τών εσφαλμένων μοι συγχώρησιν διδούς, τής Βασιλείας σου μή χωρίσης με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε Μαρία Θεοτόκε, ο ναός ο ακατάλυτος, μάλλον δέ ο άγιος, καθώς βοά ο Προφήτης, Άγιος ο Ναός σου, θαυμαστός εν δικαιοσύνη.

**Απόστιχα
Νεκρώσιμα Προσόμοια
τού Θεοφάνους
Ήχος β΄;
Ότε εκ τού ξύλου σε**

Ρύμην, τού θανάτου καί φθοράν, σού τώ ζωηφόρω θανάτω, καθείλες Δέσποτα πάσι δέ επήγασας ζωήν αιώνιον, καί νεκροίς εξανάστασιν, θνητοίς εδωρήσω, όθεν σου δεόμεθα, Σώτερ άνάπαυσον, πίστει τούς πρός σέ μεταστάντας, καί τής ακηράτου σου δόξης, τούτους καταξίωσον φιλόανθρωπε.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Ίνα, τούς ανθρώπους κοινωνούς θείας Βασιλείας εργάση, σταυρόν υπέμεινας, θάνατον εκούσιον καταδεξάμενος, διά τούτο δεόμεθα, τή σή ευσπλαγχνία, μετόχους ανάδειξον τής Βασιλείας

σου, πίστει τούς πρόσ σέ μεταστάντας, καί τής αἰδίου σου δόξης, καί μακαριότητος αξίωσον.

Στίχ. Καί τό μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καί γενεάν.

Σώσαι τό σόν πλάσμα βουληθείς, τής οικονομίας τό ὄντως, βαθύ μυστήριον, χαίρων εξετέλεσας, ὡς υπεράγαθος, καί τιμῆς εξηγόρασας, τόν σύμπαντα Κόσμον, Αἵματι τιμίῳ σου, διό δεόμεθα, πίστει τούς πρόσ σέ μεταστάντας, καί τοῦ γλυκυτάτου σου κάλλους, τούτους καταξίωσον Φιλάνθρωπε.

Δόξα...

Τρόμῳ τῷ φρικτῷ καί φοβερῷ, βήματι τῷ σῷ παρεστώτες, οἱ ἀπ' αἰῶνος νεκροί, ψήφον αναμένουσι, τήν σήν δικαίαν Σωτήρ, καί τήν θείαν ἐκδέχονται, δικαιοκρισίαν, τότε φείσαι Δέσποτα, Σώτερ τῶν δούλων σου, πίστει τούς πρόσ σέ μεταστάντας, καί τής αἰδίου τρυφῆς σου, καί μακαριότητος αξίωσον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εὐας τής προμήτορος Ἀγνή, σύ τήν ὀφειλήν συλλαβούσα, Θεόν ἀπήτησας, τόν τήν ἀφθαρσίαν τε, καί τήν ἀνάστασιν, τοῖς πιστοῖς χαριζόμενον, καί τή ἀθανάτῳ, δόξῃ στεφανώσαντα, τούς σε δοξάζοντας, ὃν νύν δυσωπούσα μή παύσῃ, τούτους ἐν φωτί κατατάξαι, τής αὐτοῦ λαμπρότητος Θεόνυμφε.

Ήχος Γ'· ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα
Στιχηρά Κατανυκτικά
Ήχος γ'·

Εσπερινόν ύμνον, προσφέρονέν σοι Χριστέ, μετά θυμιάματος, καί ωδών πνευματικῶν, ἐλέησον Σωτήρ τάς ψυχάς ημῶν.

Σώσόν με Κύριε ὁ Θεός μου, σύ γάρ πάντων ἡ σωτηρία, ὁ κλύδων με τῶν παθῶν ἐκταράττει, καί τό βάρος τῶν ανομιῶν με βυθίζει, δός μοι χεῖρα βοηθείας, καί πρός φῶς ἀνάγαγέ με κατανύξεως, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος, καί φιλόανθρωπος.

Τόν διεσπαρμένον μου νοῦν συνάγαγε Κύριε, καί τήν χερσωθείσάν μου καρδίαν καθάρισον, ὡς τῷ Πέτρῳ διδούς μοι μετάνοιαν, ὡς τῷ Τελῶνῃ στεναγμόν, καί ὡς τῇ Πόρνῃ δάκρυα, ἵνα μεγάλη τῇ φωνῇ κραυγάζω σοι, ὁ Θεός σώσόν με, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος καί φιλόανθρωπος.

Πολλάκις τήν ὑμνωδίαν ἐκτελών, εὐρέθην τήν αμαρτίαν ἐκπληρών, τῇ μέν γλώττῃ ἄσματα φθεγγόμενος, τῇ δέ ψυχῇ ἀτοπα λογιζόμενος, ἀλλ'· ἐκάτερα διόρθωσον Χριστέ ὁ Θεός, διά τῆς μετανοίας, καί ἐλέησόν με.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ
Εἰς τὸν Ὁρθρον
Μετά τήν Α'· Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ήχος γ'·

Επὶ τῆς δίκης τῆς φοβεράς, ἀνευ κατηγορῶν ἐλέγχομαι, ἀνευ μαρτύρων κατακρίνομαι, αἱ γάρ βίβλοι τοῦ συνειδότος ἀναπτύσσονται, καί τά ἔργα τά κεκρυμμένα ἀνακαλύπτονται, πρὶν οὖν ἐν ἐκείνῳ τῷ πανδήμῳ θεάτρῳ, μέλλης ἐρευνήσαι τά ἐμοὶ πεπραγμένα, ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι, καί σώσόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τῷ θυμῷ σου ἐλέγχῃς με μηδέ τῇ ὀργῇ σου παιδεύῃς με.

Ἔως πότε ψυχῇ μου ἐπιμένεις τοῖς πταίσμασιν, ἕως τίνος λαμβάνεις μετανοίας υπέρθεσιν, λάβε κατὰ νοῦν τήν κρίσιν τήν μέλλουσαν, καί βόησον τῷ Κυρίῳ, Ἥμαρτον ἀναμάρτητε, Κύριε σώσόν με.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐκαστος ὅπου σώζεται, ἐκεῖ δικαίως καί προστρέχει, καί ποία ἄλλη τοιαύτη καταφυγή ὡς σύ Θεοτόκε, σκέπουσα τάς ψυχάς ἡμῶν.

Εἰς τήν ζ΄ Ωδήν

Μαρτυρικόν

Τίς μή θαυμάσῃ τῶν ἁγίων Μαρτύρων τοὺς ἀηττήτους ἀγῶνας; τίς μή εκπλαγῇ τὰ τούτων αἰεὶ κατορθώματα; ὅτι ἐν πυρί καί μάστιγι, θηρσί τε καί σφαγαίς, τὸν ἀντίδικον ἐχθρόν ἐτροπώσαντο, βασιλέων κολακείας βδελυξάμενοι, καί τυράννων ἀπειλὰς ἀποσεισάμενοι, διό καί τοὺς στεφάνους ἐκομίσαντο, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ παρέχοντος τῷ Κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν Α΄ Στιχολογίαν

Καθίσματα Κατανυκτικά

Ἦχος γ΄

Παροικοῦσα ἐν τῇ γῇ, ψυχὴ μου μετανόησον, χοὺς ἐν τάφῳ οὐχ ὑμνεῖ, πταισμάτων οὐ λυτροῦται, βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ, Καρδιογνώστα ἥμαρτον, πρὶν καταδικάσης με ἐλέησόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδέ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.

Ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς προσευχῆς, μετανοεῖν ἐπαγγέλλομαι, καί ὁ ἐχθρὸς ἐπιμελῶς αμαρτάνειν, ἐμβάλλει μοι ἄτοπα, ἀλλ΄ ἐξ αὐτοῦ με ρύσαι ὁ Θεός, καί ἐλέησόν με.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Καταφυγὴ καί δύναμις ἡμῶν Θεοτόκε, ἡ κραταιὰ βοήθεια τοῦ Κόσμου, ταῖς πρεσβείαις σου σώζε τοὺς δούλους σου, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, μόνη εὐλογημένη.

Εἰς τήν ζ΄ Ωδήν

Μαρτυρικόν

Τό εὐψυχον τῆς καρτερίας ὑμῶν, ἐνίκησε τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, διὰ τοῦ τοῦ αἰωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος, ἀλλὰ πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ, σώσαι τό ποίμνιον, μάρτυρες υπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ
Μετά τήν Α΄ Στιχολογίαν
Καθίσματα Σταυρώσιμα
Ἦχος γ΄
Τήν ωραιότητα

Τό αναρίθμητον τῆς εξουσίας σου, καί τό εκούσιον τό τῆς σταυρώσεως, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, ἐξίσταντο καθορώσαι, πῶς ὁ αθεώρητος, ἐν σαρκί ἐμαστίζετο, θέλων ἐκλυτρώσασθαι ἐκ φθοράς τό ἀνθρώπινον, διό ὡς Ζωοδότῃ βοώμέν σοι, Δόξα Χριστέ τῇ Βασιλείᾳ σου.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Σταυρός ἐπάγη ἐπὶ γῆς, καί ἤψατο τῶν ουρανῶν, οὐχ ὡς τοῦ ξύλου φθάσαντος τό ὕψος, ἀλλά σοῦ τοῦ ἐν αὐτῷ πληρούντος τά σύμπαντα, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ράβδον δυνάμεως κεκτημένοι, τόν Σταυρόν τοῦ Υἱοῦ σου Θεοτόκε, ἐν αὐτῷ καταβάλλομεν τῶν ἐχθρῶν τά φρυάγματα, οἱ πόθῳ σε ἀπαύστως μεγαλύνοντες.

Εἰς τήν Ζ΄ Ὁδὴν
Μαρτυρικόν

Τῶν Ἀθλοφόρων σου τήν μνήμην Κύριε, ὑπερεφαίδρυνας ὡς Παντοδύναμος, ὅτι ἐνίσχυσας αὐτούς τά πάθη σου μιμήσασθαι, ἐνίκησαν ἀνδρείως γάρ τοῦ Βελιάρ τήν δύναμιν, ὅθεν καί ἀπέλαβον, ἱαμάτων χαρίσματα, αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις φιλάνθρωπε, εἰρήνην παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΠΡΩΐ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ
Μετά τήν Α΄ Στιχολογίαν
Καθίσματα Ἀποστολικά
Ἦχος γ΄
Θείας πίστεως

Θεῖοι κήρυκες τῆς ἀληθείας, καί διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, ἀνεδείχθητε αὐτόπται Ἀπόστολοι, καί γάρ εἰδώλων τήν πλάνην πατήσαντες, καί τήν Τριάδα τρανώς ἐκηρύξατε, ἣν πρεσβεύσατε μακάριοι, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Δεῦτε ἅπαντες τοὺς Αποστόλους ἀνυμνήσωμεν ὡς κυβερνήτας, τῶν εἰδώλων γὰρ τὴν πλάνην ἐδίωξαν, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῆς ζωῆς ἐπανήγαγον, καὶ τὴν Τριάδα δοξάζειν ἐδίδαξαν, ὅθεν ἅπαντες αὐτῶν, τὴν σεβάσμιον μνήμην τελούντες οἱ πιστοί, τὸν Σωτῆρα δοξάζομεν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὡς ἀγεώργητος Παρθένε ἄμπελος, τὸν ωραιότατον βότρυν ἐβλάστησας, ἀναπηγάζοντα ἡμῖν τὸν οἶνον τὸν σωτήριον, τὸν πάντων ευφραίνοντα τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, ὅθεν ὡς αἰτίαν σε, τῶν καλῶν μακαρίζοντες, αἰὶ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοώμέν σοι, Χαίρε ἡ κεχαριτωμένη.

Εἰς τὴν ζ᾽ Ὁδὴν

Μαρτυρικόν

Ἦχος γ᾽

Τὴν ωραιότητα

Θωρακισάμενοι τὴν πανοπλίαν Χριστοῦ, καὶ ἐνδυσάμενοι ὅπλα τῆς πίστεως, τὰς παρατάξεις τοῦ ἐχθροῦ ἀθλητικῶς κατεβάλετε, προθύμως τῇ ἐλπίδι γὰρ, τῆς ζωῆς ὑπεμείνατε, καὶ πᾶσας τὰς τῶν Τυράννων, ἀπειλὰς τε καὶ μάστιγας, διό καὶ τοὺς στεφάνους ἐδέξασθε, Μάρτυρες Χριστοῦ καρτερόψυχοι.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὁρόρον

Μετά τὴν Α᾽ Στιχολογίαν

Καθίσματα Σταυρώσιμα

Ἦχος γ᾽

Τὴν ωραιότητα

Σταυρόν καὶ θάνατον, παθεῖν ἐλόμενος, μέσον τῆς Κτίσεως τούτον κατέπηξας, ὅτε εὐδόκησας Σωτῆρ, τὸ σῶμά σου προσηλωθῆναι, τότε καὶ ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, ταῦτα καὶ Ληστής Ὡρὼν, Θεὸν σε ὠμολόγησε, βοῶν σοι, Μνήσθητί μου Κύριε, καὶ ἔλαβε πιστεύσας τὸν Παράδεισον.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ὡς κυπαρίσσω, καὶ πεύκη, καὶ κέδρω, ὑψώθης ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ἵνα σῶσης τοὺς ἐν πίστει προσκυνούντας, τὴν ἐκούσιον σου

Σταύρωσιν, Χριστέ ο Θεός δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τήν ωραιότητα

Τόν επονείδιστον Οικτίρμον θάνατον, διά σταυρώσεως, εκών υπέμεινας, όν η τεκούσά σε Χριστέ, Ορώσα επιτρώσκετο, ής ταίς παρακλήσεσι, διά σπλάγχνα ελέους σου, μόνε υπεράγαθε, καί φιλάνθρωπε Κύριε, οικτείρησον καί σώσον τόν Κόσμον, ο αίρων τήν τούτου αμαρτίαν.

Εις τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικόν

Εκλάμπετε διά τής πίστεως, υπέρλαμπροι φωστήρες Άγιοι, θεοσεβείας ιατροί, αθλοφόροι πανεύφημοι, τών τυράννων γάρ τούς αικισμούς μή δειλανδρίσαντες, τών ειδώλων τάς δυσφημίας κατηδαφίσατε, τρόπαιον έχοντες αήττητον, τόν Σταυρόν τής αληθείας.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εις τό Κύριε εκέκραξα

Στιχηρά Μαρτυρικά

Ήχος γ'

Μεγάλη τών Μαρτύρων σου Χριστέ η δύναμις, εν μνήμασι γάρ κείνται, καί πνεύματα διώκουσι, καί κατήργησαν εχθρού τήν εξουσίαν, τή πίστει τής Τριάδος, αγωνισάμενοι υπέρ τής ευσεβείας.

Προφήται καί Απόστολοι Χριστού, καί Μάρτυρες, εδίδαξαν υμνείσθαι, Τριάδα Ομοούσιον, καί εφώτισαν τά έθνη τά πεπλανημένα, καί κοινωνούς Αγγέλων εποίησαν, τούς υιούς τών ανθρώπων.

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, πίστει στηριχθέντες, ελπίδι βεβαιωθέντες, τού εχθρού τήν τυραννίδα έλυσαν, καί τυχόντες τών στεφάνων, μετά τών Ασωμάτων πρεσβεύουσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Μεγάλη τού Σταυρού σου Κύριε η δύναμις, επάγη γάρ εν τόπω, καί ενεργεί εν Κόσμω, καί ανέδειξεν εξ αλιέων Αποστόλους, καί εξ εθνών Μάρτυρας, ίνα πρεσβεύωσιν υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Νεκρώσιμον

τού Δαμασκηνού

Πάντα ματαιότης τά ανθρώπινα, όσα ουχ υπάρχει μετά θάνατον, ου παραμένει ο πλούτος, ου συνοδεύει η δόξα, επελθών

γάρ ο θάνατος, ταύτα πάντα εξηφάνισται, Διό Χριστώ τώ αθανάτω βοήσωμεν, Τούς μεταστάντας εξ ημών ανάπαυσον, ένθα πάντων εστίν ευφραινομένων η κατοικία.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πώς μή θαυμάσωμεν, τόν θεανδρικόν σου τόκον πανσεβάσμιε; Πείραν γάρ ανδρός μή δεξαμένη Πανάμωμε, έτεκες απάτορα Υιόν εν σαρκί, τόν πρό αιώνων εκ Πατρός γεννηθέντα αμήτορα, μηδαμώς υπομείναντα τροπήν, ή φυρμόν, ή διαίρεσιν, αλλ’ εκάτερας ουσίας τήν ιδιότητα σώαν φυλάξαντα, Διό Μητροπάρθενε Δέσποινα, αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς τών ορθοδόξως, Θεοτόκον ομολογούντων σε.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν Α’; Στιχολογίαν

Καθίσματα Μαρτυρικά

Ήχος γ

Όσοι φιλομάρτυρες, ευφράνθητε καί νύν, συμφώνως αναμέλποντες τήν υμνωδίαν τώ Χριστώ, ως γάρ φωστήρας εν Κόσμω, ανέτειλεν ημίν τήν ετήσιον μνήμην τών Αθλοφόρων αυτού, θαυμάτων χάριν εκπέμπουσιν, καί φωτίζουνσιν τόν νούν, καί τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Τό εύψυχον τής καρτερίας υμών, ενίκησε τά μηχανήματα του αρχεκάκου εχθρού, Αθλοφόροι πανεύφημοι, διά τούτο τής αιωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος, Αλλά πρεσβεύσατε τώ Κυρίω, του φιλοχρίστου λαού, σώσαι τό ποίμνιον, Μάρτυρες υπάρχοντες τής αληθείας.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αυτού εν αυτοίς.

Εκλάμπετε διά τής πίστεως, υπέρλαμπροι φωστήρες Άγιοι, θεοσεβείας ιατροί, αθλοφόροι πανεύφημοι, τών τυράννων γάρ τούς αικισμούς μή δειλανδρίσαντες, τών ειδώλων τάς δυσφημίας κατηδαφίσατε, τρόπαιον έχοντες αήττητον, τόν Σταυρόν τής αληθείας.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Τήν ωραιότητα

Ὅτε τῷ λόγῳ σου παραστησόμεθα, τῷ αδεκάστῳ σου Βήματι Κύριε, μή κατακρίνης τοὺς εἰς σέ, Σωτήρ ἡμῶν πεπιστευκότας, πάντες γάρ ἡμάρτομεν, ἀλλὰ σοὺ οὐκ ἀπέστημεν, ὅθεν δυσωπούμέν σε, ἐν σκηναίς τῶν Δικαίων σου, Χριστέ, οὐς προσελάβου κατάταξον, ὡς μόνος υπάρχων πολυέλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν μεσιτεύσασαν τήν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε, ἐν τῇ σαρκί γάρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱός σου καί Θεός ἡμῶν, τό διά Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ φθοράς ὡς φιλόανθρωπος.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Στιχηρά Μαρτυρικά

Ἦχος γ'

Τῶν αγίων Ἀθλοφόρων τήν μνήμην, δεύτε λαοί ἅπαντες τιμήσωμεν, ὅτι θέατρον γενόμενοι Ἀγγέλοις, καί ἀνθρώποις, τόν τῆς νίκης στέφανον, παρά Χριστοῦ ἐκομίσαντο, καί πρεσβεύουσιν υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Βασιλέων καί τυράννων, τόν φόβον ἀπώσαντο, οἱ Χριστοῦ στρατιῶται, καί εὐθαρσῶς καί ἀνδρείως, αὐτόν ὠμολόγησαν τῶν ἀπάντων Κύριον, Θεόν καί Βασιλέα ἡμῶν, καί πρεσβεύουσιν υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Αἱ δυνάμεις τῶν αγίων Ἀγγέλων, ἐθαύμασαν τῶν Μαρτύρων τοὺς ἄθλους, ὅτι σῶμα περικείμενοι, βασάνων κατεφρόνησαν, μιμηταί γενόμενοι, τοῦ πάθους τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, καί πρεσβεύουσιν υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὡς φωστήρες ἐν Κόσμῳ λάμπετε, καί μετὰ θάνατον ἅγιοι Μάρτυρες, τόν ἀγῶνα τόν καλόν αγωνισάμενοι, διό ἔχοντες παρρησίαν, Χριστόν τόν Θεόν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ἀνθρώποι τί μάτην ταραττόμεθα; ὁ δρόμος βραχύς ἐστίν, ὃν τρέχομεν, καπνός ὑπάρχει ὁ βίος, καί ατμὶς καί τέφρα καί κόνις, πρὸς ὀλίγον φαινόμενος, καί ταχέως ἀχρειούμενος, Διό Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ βοήσωμεν, τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἐνθα πάντων ἐστίν, εὐφραينوμένων ἐν σοί.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε η προστασία πάντων τών δεομένων, εις σέ θαρρούμεν, εις σέ καυχώμεθα, έν σοί πάσα η ελπίς ημών εστι, πρέσβευε τώ εκ σου τεχθέντι υπέρ αχρείων δούλων σου.

Απόστιχα

Νεκρώσιμα Προσόμοια

τού Θεοφάνους

Ήχος γ'·

Τώ τύπω τού Σταυρού

Δοξάζω τόν Σταυρόν σου τόν τίμιον, δι' ου ζωή δεδώρηται, καί τρυφής η απόλαυσις, τοίς εν πίστει καί πόθω σε υμνούσι, μόνη Πολυέλεε, Διό βοώμέν σοι Χριστέ ο Θεός, Τούς μεταστάντας εξ ημών ανάπαυσον, ένθα πάντων εστί, ευφραινομένων η κατοικία εν σοί.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Ο μόνος ελεήμων, καί εύσπλαγχνος, ο έχων ακατάληπτον αγαθότητος πέλαγος, ο γινώσκων τήν φύσιν τών ανθρώπων, ήν εδημιούργησας, σέ ικετεύομεν Χριστέ ο Θεός, Τούς μεταστάντας εξ ημών ανάπαυσον, ένθα πάντων εστί, ευφραινομένων η κατοικία εν σοί.

Στίχ. Καί τό μνημόσυνον αυτών εις γενεάν καί γενεάν.

Υπνώσας εν τώ τάφω ως άνθρωπος, δυνάμει αηττήτω σου, ως Θεός εξανέστησας, τούς εν τάφω υμνούντας, ασιγήτως ύμνον σοι προσφέροντας, Διό βοώμέν σοι Χριστέ ο Θεός, Τούς μεταστάντας εξ ημών ανάπαυσον, ένθα πάντων εστί, ευφραινομένων η κατοικία εν σοί.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Λαμπάδα νοητήν σε βαστάζουσιν, τό φέγγος τής θεότητος, ομιλήσαν παχύτητι τής ανθρώπων ουσίας, Θεοτόκε πάντες επιστάμεθα, τόν σόν δυσώπησον Υιόν καί Θεόν, Τούς μεταστάντας εξ ημών αναπαύσαι, ένθα πάντων εστί, ευφραινομένων η κατοικία εν σοί.

ΉΧΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ; ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα
Στιχηρά Κατανυκτικά
Ήχος δΕΥΤΕΡΑ;

Ἦθελον δάκρυσιν εξαλείψαι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων Κύριε, τό χειρόγραφον, καί τό υπόλοιπον τῆς ζωῆς μου, διά μετανοίας εὐαρεστήσαι σοι, ἀλλ' ο ἐχθρός ἀπατά με, καί πολεμεῖ τήν ψυχὴν μου, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Τίς χειμαζόμενος καί προστρέχων, τῷ λιμένι τούτῳ οὐ διασώ, ζεταῖ; ἢ τίς οδυνώμενος καί προσπίπτων, τῷ ἰατρείῳ τούτῳ οὐ θεραπεύεται; Δημιουργέ τῶν ἀπάντων, καί ἰατρέ τῶν νοσοῦντων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Πλύνόν με τοῖς δάκρυσί μου Σωτήρ, ὅτι ρερύπῃμαι ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις, διό καί προσπίπτω σοι, Ἥμαρτον ἐλέησόν με ὁ Θεός, ρόβατον εἰμί τῆς λογικῆς σου ποιμένης, καί πρὸς σέ καταφεύγω, τόν ποιμένα τόν καλόν, ζήτησόν με τόν πλανηθέντα ὁ Θεός, καί ἐλέησόν με.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ
Εἰς τὸν Ὁρθρον
Μετά τὴν ΑΔΕΥΤΕΡΑ; Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ήχος δΕΥΤΕΡΑ;

Τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν ἐπίστρεψαι Κύριε, τὴν ἐν ἀμαρτίαις τόν βίον ὅλον δαπανήσασαν, ὃν τρόπον τὴν Πόρνην, δέξαι καμέ, καί σῶσόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδέ τὴ ὀργή σου παιδεύσης με.

Διαπλέων τό πέλαγος τῆς παρούσης ζωῆς, ἄβυσσον τῶν πολλῶν μου ἐνθυμούμαι τὴν κακῶν, καί μή ἔχων τόν κυβερνήτην λογισμόν, τὴν τοῦ Πέτρου σοι προσφθέγγομαι φωνήν, Σῶσόν με Χριστέ, σῶσόν με ὁ Θεός, ὡς φιάνθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τῇ ἀνατραφεῖσιν ἐν τῷ ναῷ, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων, τῇ περιβεβλημένῃ τὴν πίστιν καί τὴν σοφίαν, καί τὴν ἀμemptον παρθενίαν, ὁ Ἀρχιστράτηγος Γαβριήλ, προσέφερεν οὐρανόθεν, τον

ασπασμόν καί τό Χαίρε, Χαίρε ευλογημένη, Χαίρε δεδοξασμένη, ο Κύριος μετά σου.

Εἰς τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικόν

Σήμερον τά τών Αγγέλων στρατεύματα, ἐν τῇ μνήμῃ τών Αθλοφόρων παραγέγονε, τάς τών πιστῶν διανοίας φωτίσαι, καί τήν Οικουμένην τῇ χάριτι φαιδρύναι, δι' αὐτῶν ὁ Θεός δυσωπούμενος, δώρησαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Κατανυκτικά

Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ταχύ συνεισέλθωμεν, εἰς τόν νυμφῶνα Χριστοῦ, ἵνα πάντες ἀκούσωμεν τῆς μακαρίας φωνῆς, αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, Δεῦτε οἱ ἀγαπῶντες, τήν ουράνιον δόξαν, σύμμορφοι γεγονότες, ταῖς φρονίμοις Παρθένοις, φαιδρύνωμεν τάς λαμπάδας ἡμῶν διά τῆς πίστεως.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδέ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Αναλόγισαι ψυχῇ, πῶς παραστῶμεν τῷ Κριτῇ, ἐν τῇ ὥρᾳ τῇ φρικτῇ, τίθενται θρόνοι φοβεροί, καί ἐκάστου αἱ πράξεις ἐξελέγχονται, τότε ὁ Κριτής ἀδυσώπητος, ἐκεῖ τό πύρ δεινῶς σοι ἡτοιμάσται, ὡς περ ἀγρία θάλασσα κυμαινομένη, ὡς καλύψαι τά σύμπαντα, Σύν πάσι τούτοις, βλέπε ψυχῇ μου, στέναξον πρό τοῦ τέλους.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ κυρίως καί ἀληθῶς Θεοτόκος, ἡ πρεσβεύουσα ὡς μήτηρ ἐν παρρησίᾳ, τῷ Υἱῷ σου καί Θεῷ ἡμῶν, διαφύλαττε πόλιν ἐξαιρέτως, τῇ σκέπῃ σου προστρέχουσιν, ἐν σοί τό κράτος ἔχουσιν, καί πρός σέ καταφεύγουσιν, τόν λιμένα τό τεῖχος, τήν μόνην προστασίαν, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων.

Εἰς τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικόν

Τών εν όλω τώ Κόσμω Μαρτύρων σου, ως πορφύραν καί βύσσον τά αίματα, η Εκκλησία σου στολισταμένη, δι΄ αυτών βοά σοι Χριστέ ο Θεός, Τώ λαώ σου τούς οικτιρμούς σου κατάπεμψον, ειρήνην τή πολιτεία σου δώρησαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α΄ Στιχολογίαν

Καθίσματα Σταυρώσιμα

Ήχος δ΄

Εξηγόρασας ημάς εκ τής κατάρας τού νόμου, τώ τιμίω σου Αίματι, τώ Σταυρώ προσηλωθείς, καί τή λόγχη κεντηθείς, τήν αθανασίαν επήγασας ανθρώποις, Σωτήρ ημών δόξα σοι.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Αυτόμελον

Ταχύ προκατάλαβε, πρίν δουλωθήναι ημάς, εχθροίς βλασφημούσί σε, καί απειλούσιν ημίν, Χριστέ ο Θεός ημών, άνελε τώ Σταυρώ σου, τούς ημάς πολεμούντας, γνώτωσαν πώς ισχύει, Ορθοδόξων η Πίστις, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, μόνε φιλόνητο.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Όμοιον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστού τού Θεού, ρομφαία διήλθέ σου τήν παναγίαν ψυχήν, ηνίκα σταυρούμενον, έβλεψας εκουσίως τόν Υιόν καί Θεόν σου, όν περ ευλογημένη, δυσωπούσα μή παύση, συγχώρησιν πταισμάτων, ημίν δωρήσασθαι.

Εις τήν ζ΄ Ωδήν

Μαρτυρικόν

Όμοιον

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, εν τή αθλήσει αυτών, στεφάνους εκομίσαντο τής αφθαρσίας εκ σου τού Θεού ημών, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλον, έθραυσαν καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση, Αυτών ταίς ικεσίαις Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α΄ Στιχολογίαν

Καθίσματα Αποστολικά

Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Φωστήρας εις τά πέρατα, τούς Μαθητάς σου Χριστέ, ανέδειξας εκλάμποντας, εν τώ κηρύγματι τώ σώ, φωτίζοντας ημών τάς ψυχάς, πλάνην τήν τών ειδώλων, δι' αυτών αμαυρώσας, δόγμασιν ευσεβείας, καταλάμπας τώ Κόσμω, Αυτών ταίς ικεσίαις, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Ως Μωϋσής τόν Ισραήλ εκ δουλείας, διά θαλάσσης ερυθράς οδηγήσας, τή δεξιά σου Δέσποτα βυθίσας Φαραώ, ούτως εν τοίς θαύμασιν, οι σοφοί Μαθηταί σου, τήν θάλασσαν διέρρηξαν, τής πικράς αθείας, καί τόν λαόν ωδήγησαν πρός σέ, άναρχε Λόγε, καί μόνη φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν Λόγον τού Πατρός, Χριστόν τόν Θεόν ημών, εκ σου σαρκωθέντα έγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη αγνή, μόνη ευλογημένη, διό απαύστως, σέ ανυμνούντες μεγαλύνομεν.

Εις τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικόν

Ταχύ προκατάλαβε

Σταυρώ οπλισάμενοι οι Αθλοφόροι σου, ενίκησαν τά μηχανήματα τού αρχεκάκου εχθρού, Χριστέ ο Θεός ημών, έλαμψαν ως φωστήρες, τούς βροτούς οδηγούντες διδούσι τάς ιάσεις, τοίς εν πίστει αιτούσιν, Αυτών ταίς ικεσίαις, σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Σταυρώσιμα

Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Σταυρώ σε προσήλωσαν, οι Ιουδαίοι Σωτήρ, δι' ού εκ τών εθνών ημάς, ανεκαλέσω τό πρίν, φιλάνθρωπε Κύριε, ήπλωσας τάς παλάμας, εν αυτώ τή βουλήσει, λόγχη δέ τήν πλευράν σου κατεδέξω νυγήναι, τώ πλήθει τών οικτιρμών σου, δόξα Μακρόθυμε.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίῳ τών ποδῶν αὐτοῦ.

Ὅμοιον

Τό φῶς τών ψυχῶν ημῶν, νύν καθορώντες Χριστέ, Σταυρόν σου τόν ἀχραντον, καί προσκυνούντες αὐτόν, φαιδρώς εκβοώμέν σοι, Δόξα σοι ο ἐν τούτῳ, υψωθῆναι θελήσας, δόξα σοι ο φωτίσας, διὰ τοῦ αὐτοῦ πάσαν κτίσιν, ἐν ᾧ σε ἀκαταπαύστως, ὕμνοις δοξάζομεν.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ὅμοιον

Σταυρώ σε υψούμενον, ὡς εθεάσατο, ἡ ἀχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνούσα εφθέγγετο, Τί τό καινόν καί ξένον, τούτο Υἱέ μου θαύμα; πῶς ἡ ζωὴ τών ὅλων ομιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζωῶσαι τούς τεθνεώτας, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος.

Εἰς τὴν ζῆ; Ὡδήν

Μαρτυρικόν

Ἡ σεπτὴ τών Αθλοφόρων πανήγυρις, Ουρανόν τὴν Εκκλησίαν ἔδειξε, καί τοῖς ἀνθρώποις συγχορεύουσιν Ἄγγελοι, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ημῶν.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα

Στιχηρά Μαρτυρικά

Ἦχος δ; ;

Ο ἐνδοξαζόμενος, ἐν ταῖς μνείαις τών Ἀγίων σου, Χριστέ ο Θεός, υπ; ; αὐτῶν δυσωπούμενος, κατάπεμψον ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Ο τών ἁγίων Μαρτύρων δεξάμενος τὴν υπομονήν, καί παρ; ; ημῶν δέχου τὴν ὑμνωδίαν φιλόανθρωπε, δωρούμενος ἡμῖν, ταῖς αὐτῶν, ἱκεσίαις, τό μέγα ἔλεος.

Ἐχοντες παρρησίαν, πρὸς τόν Σωτήρα Ἅγιοι, πρεσβεύσατε ἀπαύστως, υπέρ ημῶν τών ἀμαρτωλῶν, ἀφεσιν πταισμάτων αιτούμενοι, καί ταῖς ψυχαῖς ημῶν τό μέγα ἔλεος.

Ἱερεῖα ἐμψυχα, ολοκαυτώματα λογικά, Μάρτυρες Κυρίου, θύματα τέλεια Θεοῦ, Θεόν γινώσκοντα, καί Θεῷ γινωσκόμενα, πρόβατα, ὧν ἡ μάνδρα λύκοις ἀνεπίβατος, πρεσβεύσατε καί ἡμᾶς, συμποιμανθῆναι ὑμῖν, ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως.

Δόξα... Νεκρώσιμον

τού Δαμασκηνού

Πού εστιν ἡ τοῦ Κόσμου Προσπάθεια; πού εστιν ἡ τῶν προσκαίρων φαντασία; πού εστιν ὁ χρυσός, καί ὁ ἀργυρος; πού εστι τῶν οἰκετῶν ἡ πλημμύρα, καί ὁ θόρυβος; πάντα τέφρα, πάντα κόνις, πάντα σκιά, Ἀλλά δεύτε βοήσωμεν τῷ αθανάτῳ Βασιλεῖ, Κύριε τῶν αἰωνίων σου αγαθῶν ἀξίωσον, τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν, καί ἀνάπαυσον αὐτούς, ἐν τῇ ἀγῇρω μακαριότητι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὁ διὰ σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυΐδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλείῳ σοι ποιήσαντι, Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου, σέ γάρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τήν ἐαυτοῦ ἀναπλάση εἰκόνα, φθαρείσαν τοῖς πάθεσι, καί τό πλανηθέν ορειάλωτον ευρῶν, πρόβατον τοῖς ὠμοῖς ἀναλαβών, τῷ Πατρί προσαγάγη, καί τῷ ἰδίῳ θελήματι ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ Δυνάμεσι, καί σῶσῃ Θεοτόκε τόν Κόσμον, Χριστός ὁ ἔχων τό μέγα, καί πλούσιον ἔλεος.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Μαρτυρικά

Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, σχόντες γάρ τήν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον, ἐθραυσαν καί δαιμόνων τά ἀνίσχυρα θράσῃ, Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τάς ψυχάς ἡμῶν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ ὁ Θεός Ἰσραὴλ αὐτός δώσει δύναμιν καί κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητός ὁ Θεός.

Αυτόμελον

Τῶν ἐν ὅλῳ τῷ Κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καί βύσσον τά αἵματα, ἡ Ἐκκλησία σου στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοά σοι Χριστέ ὁ Θεός, τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου κατάπεμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωμεν πάντα τὰ θέλημα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.

Ταχύ προκατάλαβε

Σταυρόν οπλισάμενοι οἱ Ἀθλοφόροι σου, ἐνίκησαν τὰ μηχανήματα, τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἔλαμψαν ὡς φωστήρες, τοὺς βροτούς οδηγούντες, διδούσι τὰς ἰάσεις τοῖς ἐν πίστει αἰτούσιν, Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, σῶσον τὸν Κόσμον σου.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ὅμοιον

Ψυχὰς ἅς μετέστησας, ἐκ τῶν προσκαίρων πρὸς σέ, ἀνάπαυσον ὡς εὐσπλαγχνος καὶ παντοδύναμος, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, συγχώρησον ὡς οἰκτίρμον, τὰ αὐτῶν πεπραγμένα, ἐλέησον ἐλεήμον, τῶν χειρῶν σου τό ἔργον, πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Αὐτόμελον

Τό ἀπ’ αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἀγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεός ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρόν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι’ οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τοὺς Αἰνους

Στιχηρά Μαρτυρικά

Ἦχος δ’

Τίς οὐκ ἐξίσταται ὁρῶν ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, ὃν ἠγωνίσασθε; πῶς ἐν σώματι ὄντες, τὸν ἀσώματον ἐχθρόν ἐνίκησατε, Χριστόν ὁμολογήσαντες, καὶ Σταυρόν οπλισάμενοι; ὅθεν ἐπαξίως ἀνεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καὶ βαρβάρων πολέμιοι, ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀγγέλων συμμέτοχοι γεγόνατε, Ἅγιοι Μάρτυρες, ἐν σταδίῳ τὸν Χριστόν, ἀνδρείως κηρύξαντες, πάντα γάρ τὰ ἐν Κόσμῳ κατελίπετε τερπνὰ, ὡς ἀνύπαρκτα, τὴν Πίστιν δέ ὡς ἀγκυραν, ἀσφαλῆ ἐκρατήσατε, ὅθεν καὶ τὴν πλάνην ἀπελάσαντες, πηγάζετε τοῖς πιστοῖς ἰαμάτων χαρίσματα, ἀπαύστως πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πῶς ὑμῶν θαυμάσωμεν, τοὺς ἀγῶνας ἅγιοι Μάρτυρες, ὅτι σῶμα θνητόν περικείμενοι, τοὺς ἀσώματους ἐχθρούς

ετροπώσασθε; ουκ εφόβησαν υμάς, τών τυράννων αι απειλαί; ου κατέπτηξαν υμάς, τών βασάνων αι προσβολαί, όντως αξίως παρά Χριστού εδοξάσθητε, τού παρέχοντος ταίς ψυχαίς ημών, τό μέγα έλεος.

Τίμιος ο θάνατος τών Αγίων σου Κύριε, ξίφεσι γάρ καί πυρί, καί ψύχει συντετριμμένοι, εξέχεαν τό αίμα αυτών, ελπίδα έχοντες εις σέ, απολαβείν τού καμάτου τόν μισθόν, υπέμειναν καί έλαβον, παρά σου Σωτήρ, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Εις τήν κατάπαυσίν σου Κύριε, όπου πάντες οι Άγιοί σου αναπαύονται, ανάπαυσον τούς δούλους σου, ότι μόνος υπάρχεις φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Έχοντές σε Θεοτόκε, ελπίδα καί προστασίαν, εχθρών επιβουλάς ου πτοούμεθα, ότι σκέπεις τάς ψυχάς ημών.

Απόστιχα

Νεκρώσιμα Προσόμοια

τού Θεοφάνους

Ήχος δ΄

Έδωκας σημείωσιν

Όντως φοβερώτατον, τό τού θανάτου μυστήριον! πώς ψυχή εκ τού σώματος, βιαίως χωρίζεται, εκ τής αρμονίας, καί τής συμφυΐας, ο φυσικώτατος δεσμός, θείω βουλήματι αποτέμνεται; Διό σε ικετεύομεν, τούς μεταστάντας ανάπαυσον, εν σκηναίς τών Αγίων σου, Ζωοδότα φιλόανθρωπε.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Ύπνος αναδέδεικται, τών πιστευόντων ο θάνατος, σου τεθέντος εν μνήματι, τού πάντων δεσπόζοντος, καί τό τού θανάτου, κράτος λελυκότος, καί καταργήσαντος αυτού, τήν δυναστείαν τήν πολυχρόνιον, Διό σε ικετεύομεν, Τούς μεταστάντας ανάπαυσον, εν σκηναίς τών Αγίων σου, Ζωοδότα φιλόανθρωπε.

Στίχ. Καί τό μνημόσυνον αυτών εις γενεάν καί γενεάν.

Σύ δικαιοσύνη τε, αγιασμός ημίν γέγονας, καί ψυχών απολύτρωσις, Πατρί γάρ προσήγαγες, δεδικαιωμένους, καί λελυτρωμένους, αναδεξάμενος ημών, τό οφειλόμενον επιτίμιον, καί νύν εκδυσωπούμέν σε, τούς μεταστάντας ανάπαυσον, εν χαρά καί φαιδρότητι, ευεργέτα Σωτήρ ημών.

Δόξα...

Γένος τό ανθρώπινον, πρὸς αφθαρσίαν ανώλεθρον, εκ φθοράς ανακέκληται, λουσάμενον αἵματι, τῷ εκ τῆς πλευράς σου, Σώτερ κενωθέντι, εν ᾧ απέπλυνας ημᾶς, τῆς παραβάσεως τοῦ Προπάτορος, Διό σε ικετεύομεν, τοὺς μεταστάντας ανάπαυσον, εν σκηναῖς αἰωνίοις σου, εν χοροῖς τῶν Μαρτύρων σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ρήσεσιν επόμενοι, τῶν θεηγόρων πανάμωμε Θεοτόκον φρονούμεν σε, Θεόν γάρ ἐγέννησας, σεσωματωμένον, ἀπερινοήτως, τόν λυτρωσάμενον ημᾶς, τοὺς αἰχμαλώτους τοῖς παραπτώμασιν, ὃν καί νύν ἐκδυσώπησον, τοὺς μεταστάντας οἰκέτας σου, ταῖς οἰκείαις ἐκλάμπεσι, καταυγᾶσαι Πανάχραντε.

ΉΧΟΣ ΠΛ. Α' ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα
Στιχηρά Κατανυκτικά
Ήχος πλ. α'

Κύριε αμαρτάνων ου παύομαι, φιλανθρωπίας αξιούμενος ου γινώσκω, νίκησόν μου τήν πώρωσιν, μόνε Αγαθέ, καί ελέησόν με.

Κύριε, καί τόν φόβον σου πτοούμαι, καί τό πονηρόν ποιεῖν ου παύομαι, τίς ἐν δικαστηρίῳ τόν δικαστήν ου πτοεῖται; ἤ τίς ἰαθῆναι βουλόμενος, τόν ἰατρὸν παροργίζει ὡς καγώ; Μακρόθυμε Κύριε, ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ μου σπλαγχνίσθητι, καί ελέησόν με.

Οἴμοι! τί ὁμοιώθην ἐγώ, τῇ ἀκάρπῳ συκῇ, καί πτοούμαι τήν κατάραν σύν τῇ ἐκκοπῇ, ἀλλ' ἐπουράνιε γεωργέ Χριστέ ὁ Θεός, τήν χερσωθείσάν μου ψυχὴν, καρποφόρον ἀνάδειξον, καί ὡς τόν ἄσωτον Υἱόν, δέξαι με καί ελέησόν με.

Τά πλήθη τῶν πταισμάτων μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καί πάσας ἐξάλειψον τὰς ἀνομίας μου, λογισμὸν μοι παρέχων ἐπιστροφῆς, ὡς μόνος φιλάνθρωπος, δέομαι καί ελέησόν με.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ
Εἰς τὸν Ὁρθρον
Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ήχος πλ. α'

Κριτοῦ καθεζομένου, καί Ἀγγέλων ἐστῶτων, σάλπιγγος ἠχούσης, καί φλογὸς καιομένης, τί ποιήσεις ψυχὴ μου ἀπαγομένη εἰς κρίσιν, τότε, γάρ τὰ δεινὰ σου παρίστανται, τὰ κρυπτά σου ἐλέγχονται ἐγκλήματα, διό πρό τέλους βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ, Καρδιογνώστα, ἡμαρτον, ελέησόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδέ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.

Ψυχὴ τὰ ὧδε πρόσκαιρα, τὰ δέ ἐκεῖ αἰώνια, ὀρώ τό δικαστήριον, καί ἐπὶ θρόνου τόν Κριτὴν, καί τρέμω τήν ἀπόφασιν, λοιπὸν ψυχὴ ἐπίστρεψον, ἡ κρίσις ἀσυγχώρητος.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Μετά Αγγέλων τά ουράνια, μετά ανθρώπων τά επίγεια, εν φωνή αγαλλιάσεως Θεοτόκε βοώμέν σοι, χαίρε πύλη τών ουρανών πλατυτέρα, χαίρε μόνη τών γηγενών σωτηρία, χαίρε σεμνή, χαίρε κεχαριτωμένη, η τεκούσα Θεόν σεσαρκωμένον.

Εἰς τὴν ζ΄ Ὁδὴν

Μαρτυρικόν

Κύριε, τό ποτήριον τοῦ πάθους σου, οἱ Αθλοφόροι σου ζηλώσαντες, κατέλιπον τὴν τοῦ βίου τερπνότητα, καί γεγόνασι τών Αγγέλων συμμέτοχοι, αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσι παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ἰλασμόν καί τό μέγα ἔλεος.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΠΡΩΐ

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν Α΄ Στιχολογίαν

Καθίσματα Κατανυκτικά

Ἦχος πλ. α΄

Εν κλίνῃ κατακείμενος, αμαρτημάτων πολλῶν, συλούμαι τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου, ο γάρ ὕπνος τῆς ἐμῆς ραθυμίας, προξενεῖ μου τὴ ψυχὴ τιμωρίαν, Διό φείσαι μου Χριστέ ο Θεός, ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδέ τὴ ὀργή σου παιδεύσης με.

Πάντες ἀγρυπνήσωμεν, καί Χριστῷ ὑπαντήσωμεν πάντες, μετά πλήθους ἐλέους καί λαμπάδων φαεινῶν, ὅπως τοῦ νυμφώνος ἔνδον ἀξιωθώμεν, ο γάρ τῆς θύρας ἔξω φθεγγόμενος, ἀπρακτα τῷ Θεῷ κέκραγεν, Ἐλέησόν με.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Αὐτόμελον

Τό ξένον τῆς Παρθένου μυστήριον, τῷ κόσμῳ ἀνεδείχθη σωτήριον, ἐξ αὐτῆς γάρ ἐτέχθη ἄνευ σποράς, καί σαρκί ἀνεδείχθη δίχα φθοράς, ἡ πάντων χαρά, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὴν ζ΄ Ὁδὴν

Μαρτυρικόν

Τά θαύματα τών ἁγίων σου Μαρτύρων, τείχος ἀκαταμάχητον, ἡμῖν δωρησάμενος, Χριστέ ο Θεός, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, βουλὰς ἐθνῶν διασκέδασον, τῆς βασιλείας τὰ σκήπτρα κραταίωσον, ὡς μόνος ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΠΡΩΐ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ
Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Σταυρώσιμα
Ἦχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν σταυρωθέντα Σωτήρα, καί Λυτρωτήν ημών, εκουσίως ως οίδε καί ως ηυδόκησεν, ανυμνούμεν οι πιστοί, καί δοξάζομεν, ότι προσήλωσεν αυτός τάς αμαρτίας τών βροτών, ρυσάμενος εκ τής πλάνης, τό γένος τό τών ανθρώπων, καί βασιλείας ημάς κατηξίωσε.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Ὅμοιον

Ο Σταυρόν υπομείνας εκουσία βουλή, καί φθοράς τούς ανθρώπους ελευθερώσας Σωτήρ, ανυμνούμεν οι πιστοί, καί προσκυνούμεν σε, ότι εφώτισας ημάς, τή δυνάμει τού Σταυρού, καί πάντες δοξολογούμεν, φιλόφρονε, καί οικτίρμον, ως ζωοδότην καί Κύριον.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τώ σταυρώ τού Κυρίου παρισταμένη, θρηνωδούσα εβόα η Θεοτόκος, Οίμοι ώ Τέκνον μου! οίμοι φώς τών εμών οφθαλμών! πώς ετανύθης εν Σταυρώ, ο εκτείνας θεϊκώς τόν ουρανόν ωσει δέρριν, καί εκ θαλάσσης ανάγων, πηγάς υδάτων Τώ σώ προστάγματι;

ΕΙΣ ΤΗΝ Ζ' ΩΔΗΝ

Μαρτυρικόν

Τούς Αθλοφόρους σου Κύριε, μεγάλους αντιλήπτορας ανέδειξας, Σωτήρ τή Οικουμένη, δι' ών τά πάθη φυγαδεύονται, ταίς αυτών πρεσβείαις σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Αποστολικά

Ἦχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Ως αυτόπτας τού Λόγου, καί υπηρέτας Χριστού, τούς σοφούς Αποστόλους εγκωμιάσωμεν, εν ωδαίς πνευματικαίς, καί ύμνοις πάντες βροτοί, τόν Χριστόν γάρ εκτενώς ικετεύουσιν αυτοί, υπέρ

ημών τών υμνούντων, τήν ιεράν αυτών μνήμην, καί προσκυνούντων τά λείψανα.

Στίχ. Εἰς πάσαν τήν γήν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ρήματα αὐτῶν.

Ὅμοιον

Τούς Αποστόλους Κυρίου, συμφώνως ανευφημήσωμεν, ὡς φωστήρας φανέντας τῇ Οἰκουμένῃ, τά γάρ ἔθνη εὐσεβῶς ἐσαγήνευσαν, καί φωτίσαντες ἡμᾶς, ἀνακηρύττουσι τρανῶς, Τριάδα τῇ οὐσίᾳ, διαιρετὴν σέβειν ἁγίαν, ἠνωμένην μεν δέ ταῖς υποστάσεσιν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅμοιον

Ἀπειρόγαμε Νύμφη, καί αειπάρθενε, σὺν Ἀγγέλοις ἀπαύστως ανευφημούμέν σε, ὅτι ἐποίησεν ἡμῖν μεγαλεία διὰ σοῦ, ὁ Υἱός σου καί Θεός, ὁ πρό αἰώνων ἐκ Πατρός, ἐν μήτρᾳ σου χωρηθῆναι, εὐδοκήσας, καί ἐκ τῆς πλάνης, ἐλευθερώσαι τό γένος ἡμῶν.

Εἰς τήν ζ΄ Ὁδὴν

Μαρτυρικόν

Ὅμοιον

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων τά κατορθώματα, ουρανῶν αἱ Δυνάμεις ὑπερεθαύμασαν, ὅτι ἐν σώματι θνητῷ, τόν ἀσώματον ἐχθρόν, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀγωνισάμενοι καλῶς, ἐνίκησαν ἀοράτως, καί πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὁρόρον

Μετά τήν Α΄ Στιχολογίαν

Καθίσματα Σταυρώσιμα

Ἦχος πλ. α΄

Τόπος Κρανίου Παράδεισος γέγονε, μόνον γάρ ἐπάγη τό ξύλον τοῦ Σταυροῦ, εὐθύς ἐβλάστησε τόν βότρυν τῆς ζωῆς, σέ Σωτήρ εἰς ἡμῶν ευφροσύνην, δόξα σοι.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Τό ξένον τῆς Παρθένου

Τό ξύλον τοῦ Σταυροῦ σου Σωτήρ ἡμῶν, τῷ Κόσμῳ ἀνεδείχθη σωτήριον, ἐν αὐτῷ γάρ βουλήσει προσηλωθεῖς, τῆς κατάρας ἐρρύσω τούς γηγενεῖς, ἡ πάντων χαρά, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τόν συνάναρχον Λόγον

Εν Σταυρώ σε Ορώσα, Χριστέ η Μήτηρ σου, εκουσίως εν μέσω ληστών κρεμάμενον, κοπτομένη μητρικώς, τά σπλάγχνα έλεγεν, Αναμάρτητε Υιέ, πώς αδίκως εν Σταυρώ, ως περ κακούργος επάγης; τό γένος τό τών ανθρώπων, ζωώσαι θέλων, ως υπεράγαθος.

Εις τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικόν

Λάμπει σήμερον η μνήμη τών Αθλοφόρων, έχει γάρ και ουρανόθεν απαύγασμα, ο Αγγέλων πανηγυρίζει, καί τών ανχορός των θρώπων τό γένος συνεορτάζει, Διό πρεσβεύουσι τώ Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εις τό Κύριε εκέκραξα

Στιχηρά Μαρτυρικά

Ήχος πλ. α'

Τών επιγείων απάντων καταφρονήσαντες, καί τών βασάνων ανδρείως κατατολήσαντες, τών μακαρίων ελπίδων ουκ ηστοχήσατε, αλλ' ουρανών Βασιλείας κληρονόμοι γεγονάτε, πανεύφημοι Μάρτυρες, έχοντες παρρησίαν, πρός τόν φιλόανθρωπον Θεόν, τώ Κόσμω τήν ειρήνην αιτησασθε, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Τόν θυρεόν τής Πίστεως περιβαλλόμενοι, καί τώ τύπω του Σταυρού, εαυτούς διαναστήσαντες, πρός τάς βασάνους ανδρείως απηυτομόλησαν, καί Διαβόλου τήν πλάνην, καί τό θράσος κατήργησαν, οι Άγιοί σου Κύριε, αυτών ταίς ικεσίαις, ως παντοδύναμος Θεός, τώ Κόσμω τήν ειρήνην κατάπεμψον, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Πρεσβεύσατε υπέρ ημών άγιοι Μάρτυρες, ίνα ρυσθώμεν τών ανομιών ημών, υμίν γάρ εδόθη χάρις, πρεσβεύειν υπέρ ημών.

Ακορέστω διαθέσει ψυχής, Χριστόν ουκ αρνησάμενοι, άγιοι Μάρτυρες, οίτινες διαφόρους αικισμούς, παθημάτων υπομείναντες, τών τυράννων τά θράση κατηδαφίσατε, ακλινή καί άτρωτον τήν Πίστιν φυλάξαντες, εις Ουρανούς μετέστητε, όθεν καί παρρησίας τυχόντες πρός αυτόν, αιτήσασθε δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα...

Νεκρώσιμον τού Δαμασκηνού

Εμνήσθην τού Προφήτου βοώντος, Εγώ ειμι γή καί σποδός, καί πάλιν κατενόησα εν τοίς μνήμασι, καί είδον τά οστά τά γεγυμνωμένα, καί είπον, Άρα τίς εστι βασιλεύς, ή στρατιώτης, ή πλούσιος, ή πένης, ή δίκαιος, ή αμαρτωλός; Αλλά ανάπαυσον Κύριε, μετά Δικαίων τούς δούλους σου, ως φιλάνθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν τή Ερυθρά θαλάσση, τής απειρογάμου νύμφης εικών διεγράφη ποτέ, εκεί Μωϋσής διαιρέτης τού ύδατος, ενθάδε Γαβριήλ υπηρέτης τού θαύματος, τότε τόν βυθόν επέξευσεν αβρόχως Ισραήλ, νύν δέ τόν Χριστόν εγεννησεν, ασπόρως η Παρθένος, η θάλασσα Ισραήλ έμεινεν άβατος, μετά τήν πάροδον του ή άμεμπτος μετά τήν κύησιν τού Εμμανουήλ, έμεινεν άφθορος, ο ών καί προών, καί φανείς ως άνθρωπος Θεός, ελέησον ημάς.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Μαρτυρικά

Ήχος πλ. α'

Κύριε, τό ποτήριον τού πάθους σου, οι Αθλοφόροι σου ζηλώσαντες, κατέλιπον τήν τού βίου τερπνότητα, καί γεγόνασι τών Αγγέλων συμμέτοχοι, αυτών ταίς παρακλήσεσιν, ειρήνην παράσχου ταίς ψυχαίς ημών.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Τά θαύματα τών αγίων σου Μαρτύρων, τείχος ακαταμάχητον ημίν δωρησάμενος, Χριστέ ο Θεός, ταίς αυτών ικεσίαις βουλάς εθνών διασκέδασον, τής βασιλείας τά σκήπτρα κραταίωσον, ως μόνος Αγαθός καί φιλάνθρωπος.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αυτού εν αυτοίς.

Διωγμούς καί κινδύνους υπεριδόντες, καί τυράννων τά θράση μή πτοηθέντες, παρρησία τόν Χριστόν ανεκήρυττον καί βασάνων αικισμούς υπομείναντες στερρώς, ειδώλων πλάνην καθείλον, καί κράτος τού Διαβόλου, οι Αθλοφόροι σαφώς νικήσαντες.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ανάπαυσον Σωτήρ ημών, μετά Δικαίων τούς δούλους σου, καί τούτους κατασκήνωσον εν ταίς αυλαίς σου, καθώς γέγραπται, παρορών ως αγαθός, τά πλημμελήματα αυτών, τά εκούσια καί τά ακούσια, καί πάντα τά εν αγνοία καί γνώσει, μόνε φιλάνθρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο εκ Παρθένου ανατείλας, τώ Κόσμω Χριστέ ο Θεός, υιός φωτός δι' αυτής αναδείξας, ελέησον ημάς.

Εις τούς Αίνους

Στιχηρά Μαρτυρικά

Ήχος πλ. α

Ευλογημένος ο στρατός, τού βασιλέως τών ουρανών, ει γάρ καί γηγενείς υπήρχον οι Αθλοφόροι, αλλά αγγελικήν αξίαν έσπευδον φθάσαι, τών σωμάτων καταφρονήσαντες, καί διά τών παθημάτων, τής τών ασωμάτων αξιωθέντες τιμής, Διό ευχαίς αυτών Κύριε, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Οι Αθλοφόροι σου Κύριε, τάς τάξεις τών Αγγέλων μιμησάμενοι, ως ασώματοι ταίς βασάνοις ενεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ελπίδα έχοντες, τών επηγγελμένων αγαθών τήν απόλαυσιν, ταίς αυτών πρεσβείαις Χριστέ ο Θεός ημών, τήν ειρήνην δώρησαι τώ Κόσμω σου, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Οι άγιοι Μάρτυρες, επί τής γής ηγωνίσαντο, τώ αέρι ενεκαρτέρησαν, τώ πυρί παρεδόθησαν, τό ύδωρ αυτούς υπεδέξατο, εκείνων εστίν η φωνή η λέγουσα, Διήλθομεν διά πυρός καί ύδατος, καί εξήγαγες ημάς εις αναψυχήν, Ταίς πρεσβείαις αυτών ο Θεός, ελέησον ημάς.

Εν ταίς βασάνοις όντες οι Άγιοι, αγαλλόμενοι εβόων, Συναλλάγματα ημίν εστι ταύτα πρός τόν Δεσπότην, αντί τών επανισταμένων μωλώπων τώ σώματι, φωτεινόν ένδυμα εν τή αναστάσει επανθήσει ημίν, αντί τής ατιμίας οι στέφανοι, αντί δεσμωτηρίων ο Παράδεισος, καί αντί τής μετά τών κακούργων καταδίκης, η μετ' Αγγέλων διαγωγή, Διό ευχαίς αυτών Κύριε, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Σύ έπλασάς με Κύριε, καί έθηκας επ' εμέ τήν χείρά σου καί ενετείλω μοι καί είπας, Εις γήν πάλιν πορεύση, Οδήγησόν με εις

ευθείαν οδόν σου, συγχώρησόν μοι τά πλημμελήματά μου, καί σῶσόν με δέομαι φιλόνητο.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, ὅτι ἐκ σοῦ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστός ὁ ἔχων τό μέγα ἔλεος.

Ἀπόστιχα

Νεκρώσιμα Προσόμοια

τοῦ Θεοφάνους

Ἦχος πλ. α΄

Χαίροις ἀσκητικῶν

Αἴγλη τοῦ σοῦ προσώπου Χριστέ, τοὺς μεταστάντας ὡς οἰκτίρμων κατάταξον, σκηνώσαι εἰς τόπον χλόης, ἐπὶ ὑδάτων τῆς σῆς, ἀκραιφνοὺς καὶ θείας ἀναπαύσεως, ἐν τοῖς ὀρεκτοῖς κόλποις, Ἀβραάμ τοῦ προπάτορος, ἐνθα τό φῶς σου, καθαρὸν ἐπιφαίνεται, καὶ προχέουσιν, αἱ πηγαὶ τῆς χρηστότητος, ἐνθα περιχορεύουσι, τρανῶς ἀγαλλόμεναι, αἱ τῶν ἁγίων χορεῖαι, περὶ τὴν σὴν ἀγαθότητα, μεθ’ ὧν κατατάξαι, τοὺς ἱκέτας σου παράσχου, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου, Κύριε.

Ψάλλει παναρμονίῳ φωνή, δοξολογούντας τό σὸν κράτος εὐδόκησον, οἰκτίρμον, τοὺς μεταστάντας, ἐκ τῶν προσκαίρων πρὸς σέ, τὸν Δεσπότην πάντων καὶ φιλόνητον, διδούς ὠραιότητος, τοῦ σοῦ κάλλους ἐλλάμπεσθαι, καὶ τῆς γλυκείας, καὶ τερπνῆς μετουσίας σου, ἀπολαύειν τε, καὶ τρυφάν καθαρώτερον, ἐνθα περὶ τὸν θρόνον σου, χορεύουσιν Ἄγγελοι, καὶ τῶν ἁγίων οἱ δήμοι, ἁρμονικῶς περιέπουσι, μεθ’ ὧν τοῖς σοῖς δούλοις, τὴν ἀνάπαυσιν παράσχου, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Καὶ τό μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν.

Ὅπου τῶν Προφητῶν ὁ χορὸς, τῶν Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων τά τάγματα, καὶ πάντες οἱ ἀπ’ αἰῶνος, δικαιωθέντες τῷ σῷ, σωτηρίῳ πάθει καὶ τῷ Αἵματι, δι’ οὗ ἐξηγόρασας τὸν αἰχμάλωτον ἄνητον, ἐκεῖ τοὺς πίστει, κοιμηθέντας ἀνάπαυσον, ὡς φιλόνητος, συγχωρῶν καὶ τὰ πταίσματα, μόνος γὰρ ἀναμάρτητος, ἐν γῇ πεπολίτευσαι, Ἅγιος μόνος καὶ μόνος, ἐν τεθνεώσιν ἐλεύθερος, Διὸ τοῖς σοῖς δούλοις, τὴν ἀνάπαυσιν παράσχου, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅμοιον

Νόμω τής αμαρτίας ημάς, δεδουλωμένους ηλευθέρωσας
Πάναγνε, εν μήτρα τόν Νομοδότην, καί Βασιλέα Θεόν, συλλαβούσα
μόνη Μητροπάρθενε, δι' ού δικαιούμεθα, δωρεά τε καί χάριτι,
όν νύν δυσώπει, τας ψυχάς τών υμνούντων σε, Θεομήτορα,
κατατάξαι εν βίβλω ζωής, όπως τή μεσιτεία σου, σωθέντες
πανάμωμε, τής τού Υιού σου ευκταίας, απολυτρώσεως τύχοιμεν,
αυτόν προσκυνούντες, τόν παρέχοντα τώ Κόσμω, τό μέγα έλεος.

ΉΧΟΣ ΠΛ. Β' ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα
Στιχηρά Κατανυκτικά
Ἦχος πλ. β'

Μετάνοιαν οὐ κέκτημαι, ἀλλ' οὐδέ πάλιν δάκρυα, διά τούτο ἱκετεύω σε Σωτήρ, πρό τέλους ἐπιστρέψαι, καί δούναί μοι κατάνυξιν, ὅπως ρυσθήσωμαι τῆς κολάσεως.

Εν τῇ φρικτῇ παρουσίᾳ σου Χριστέ, μή ἀκούσωμεν, οὐκ οἶδα ὑμάς, τήν γάρ ἐλπίδα ἐπὶ σοί τῷ Σωτήρι ἐθέμεθα, εἰ καί τά σά προστάγματα οὐ πράττομεν, διά τήν ἀμέλειαν ἡμῶν, ἀλλά φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν δεόμεθα.

Τά τῆς καρδίας μου τραύματα, ἐκ πολλῶν ἀμαρτημάτων φυέντα μοι, ἰάτρευσον Σωτήρ, οὗ τῶν ψυχῶν, καί τῶν σωμάτων ἱατρός, οὗ παρέχων τοῖς αἰτούσι, πταισμάτων τήν συγχώρησιν αἰεί, παράσχου μοι δάκρυα μετανοίας, διδούς μοι τήν λύσιν τῶν οφλημάτων Κύριε, καί ἐλέησόν με.

Γυμνόν με ευρών τῶν ἀρετῶν ὁ ἐχθρός, τῷ βέλει τῆς ἀμαρτίας ἐτρωσεν, ἀλλά σύ ὡς ἱατρός ψυχῶν τε καί σωμάτων, τά τραύματα τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον, ὁ Θεός, καί ἐλέησόν με.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Κατανυκτικά

Ήχος πλ. β'

Εννοῶ τήν ἡμέραν τήν φοβεράν, καί θρηνῶ μου τάς πράξεις τάς πονηράς, πῶς ἀπολογήσομαι τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ; ποία δέ παρρησία ἀτενίσω τῷ Κριτῇ, ὁ ἄσωτος ἐγώ; Εὐσπλαγχνε Πάτερ, Υἱέ μονογενές, τό Πνεῦμα τό ἅγιον ἐλέησόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τῷ θυμῷ σου ἐλέγχῃς με μηδέ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσῃς με.

Εἰς τήν κοιλάδα τοῦ κλαυθμώνος, εἰς τόν τόπον ὃν διέθου, ὅταν καθίσῃς Ἐλεήμον ποιῆσαι δικαίαν κρίσιν, μή δημοσιεύσῃς μοι τά κεκρυμμένα, μηδέ κατακρίνης με ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων, ἀλλά φείσαι μου ὁ Θεός, καί ἐλέησόν με.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τὴν υπερένδοξον τοῦ Θεοῦ Μητέρα, καὶ τῶν ἁγίων Ἀγγέλων ἁγιωτέραν, ασιγήτως υμνήσωμεν, καρδία καὶ στόματι, Θεοτόκον αὐτὴν ομολογούντες, ὡς κυρίως γεννήσασαν, Θεὸν σεσαρκωμένον, καὶ πρεσβεύουσαν ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ' Ωδὴν

Μαρτυρικόν

Φῶς Δικαίοις διαπαντός, οἱ γάρ Ἅγιοι ἐν σοὶ φωτισθέντες, καταλάμπουσιν αἰεὶ ὡς φωστήρες, λύχνον ἀσεβῶν σβέσαντες, ὧν ταῖς εὐχαῖς Σωτὴρ ἡμῶν, σὺ φωτιεῖς λύχνον μου Κύριε, καὶ σῶσόν με.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Κατανυκτικά

Ἦχος πλ. β'

Τῶν φρονίμων Παρθένων τό ἀγρυπνον, δώρησαί μοι Κύριε, καὶ τῆς ψυχῆς μου τὴν λαμπάδα φαίδρυνον, ἐν ελαίῳ τῶν σῶν οἰκιρμῶν ἵνα τῶν Ἀγγέλων τὸν ὕμνον βοῶ σοι, τό, Ἀλληλούϊα.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδέ τὴ ὀργή σου παιδεύσης με.

Ελέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γάρ ἀπολογίας ἀπορούντες, ταύτην σοι τὴν ἱκεσίαν ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, Ελέησον ἡμᾶς.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην, ἀνοιξον ἡμῖν εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς σέ μή ἀστοχήσωμεν, ρυσθειῆμεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων, σὺ γάρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Εἰς τὴν ζ' Ωδὴν

Μαρτυρικόν

Ἀθλητικὸν ἀγῶνα υπομείναντες οἱ Ἅγιοι, καὶ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης παρὰ σοῦ κομισάμενοι κατήργησαν τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων, ἐδέξαντο στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας, δι' αὐτῶν ὁ Θεός, δυσωπούμενος, δώρησαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Σταυρώσιμα

Ἦχος πλ. β'

Σήμερον τό προφητικόν πεπλήρωται λόγιον, Ἰδοὺ γάρ προσκυνούμεν εἰς τόν τόπον, οὐ ἔστησαν οἱ πόδες σου Κύριε, καί ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ αμαρτίας παθῶν, ἐλευθερίας ἐτύχομεν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου μόνη φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ὁ Σταυρός σου Κύριε ἡγίασαι, ἐν αὐτῷ γάρ γίνονται ἰάματα, τοῖς ἀσθενούσιν ἐν αμαρτίαις, Δι' αὐτοῦ σοι προσπίπτομεν, Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ἡ σέ κυήσασα Χριστέ, αειπάρθενος Κόρη, ἐν τῷ Σταυρῷ σε δι' ἡμᾶς, ὑψωθέντα ὀρώσα, ἐτέρωτο λύπης ρομφαία τήν ψυχὴν, καί ἐκλαίει θρηνωδούσα μητρικῶς, Αὐτῆς ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε τοῦ ἐλέους.

Εἰς τὴν ζ' Ὁδὴν

Μαρτυρικόν

Ἀθλητικαὶ ἐνστάσεις ἐπὶ τῷ σκάμματι, τυραννικοὶ αἰκισμοὶ ἐπὶ τοὺς Μάρτυρας, καί ἴσαντο χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα κατέχοντες τῆς νίκης, ἐξέστησαν τυράννους, καί βασιλεῖς οἱ σοφοί, καθεῖλον τόν Βελίαρ ὁμολογία Χριστοῦ, ὁ ἐνισχύσας αὐτούς, Κύριε δόξα σοι.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετά τὴν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἀποστολικά

Ἦχος πλ. β'

Ὡς ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν σου παρεγένου Σωτὴρ, τὴν εἰρήνην διδούς αὐτοῖς, ἐλθέ καί μεθ' ἡμῶν, καί σώσον ἡμᾶς.

Στίχ. Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν.

Οἱ Μαθηταὶ σου Ἰησοῦ, ἐπὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς στελλόμενοι, τὰ ἔθνη εὐσεβῶς, ὡς ἰχθύας ζωγρήσαντες, προσήνεγκαν τῇ σὴ ἀγαθότητι Κύριε, καί δι' αὐτῶν βοώμέν σοι φιλάνθρωπε, Τῷ λαῷ σου παράσχου, τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐλπίς τοῦ Κόσμου ἀγαθή

Αγία Δέσποινα Χριστού, τού Θεού ημών Μήτηρ, ως τών απάντων Ποιητήν, απορρήτως τεκούσα, ικέτευε σύν Αποστόλοις Ιεροίς, εκάστοτε τήν αγαθότητα αυτού, παθών ημάς λυτρώσασθαι, καί άφεσιν ημίν δούναι αμαρτημάτων.

Εις τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικόν

Τών Αθλοφόρων σου η μνήμη Κύριε, ανεδείχθη ως Παράδεισος ο εν Εδέμ, εν αυτή γάρ αγάλλεται πάσα η Κτίσις, Διό παράσχου ημίν, τή αυτών παρακλήσει, ειρήνην καί τό μέγα έλεος.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Σταυρώσιμα

Ήχος πλ. β'

Μόνον επάγη το ξύλον Χριστέ τού Σταυρού σου, τά θεμέλια εσαλεύθη τού θανάτου Κύριε, όν γάρ κατέπτε πόθω ο Άδης, απέλυσε τρόμω, έδειξας ημίν τό σωτήριόν σου Άγιε, καί δοξολογούμεν σε Υιέ Θεού, Ελέησον ημάς.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Κύριε κατέκρινάν σε Ιουδαίοι, θανάτω τήν ζωήν τών απάντων, οι τήν Ερυθράν ράβδω πεζεύσαντες, Σταυρώ σε προσήλωσαν, καί οι εκ πέτρας μέλι θηλάσαντες, χολήν σοι προσήνεγκαν, αλλ' εκών υπέμεινας, ίνα ημάς ελευθερώσης τής δουλείας τού εχθρού, Χριστέ ο Θεός ημών δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Θεοτόκε Παρθένε, ικέτευε τόν Υιόν σου, τόν εκουσίως προσπαγέντα εν Σταυρώ, καί αναστάντα εκ νεκρών, Χριστόν τόν Θεόν ημών, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εις τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικόν

Τούς εν σταδίω τόν Χριστόν κηρύξαντας, καί τών ανόμων απειλάς μή πτήξαντας, εθαυμάστωσεν ο Κύριος, καθείλον γάρ αθλητική καρτερία, τά θράση τών παρανόμων, έλαβον παρά Χριστού επαξίως τήν χάριν τών ιαμάτων, απαύστως δεόμενοι, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα
Στιχηρά Μαρτυρικά
Ἦχος πλ. β

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπό τῶν ἐντολῶν σου, ταῖς αὐτῶν πρεσβεΐαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ μαρτυρήσαντες διά σέ Χριστέ, πολλάς βασάνους υπέμειναν, πρεσβεΐαις Κύριε, καί ευχαίς αὐτῶν, πάντας ἡμᾶς διαφύλαξον.

Οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, καί ουρανοπολίται, ἐπὶ γῆς ἀθλήσαντες, πολλάς βασάνους υπέμειναν, καί τέλειον ἀπέλαβον τόν στέφανον ἐν ουρανοῖς, ἵνα πρεσβεύωσιν, υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Σταυρός σου Κύριε, τοῖς Μάρτυσι γέγονεν ὄπλον ἀήττητον, ἐβλεπον γάρ τόν προκείμενον θάνατον, καί προβλέποντες τήν μέλλουσαν ζωήν, τῇ ἐλπίδι τῇ εἰς σέ ἐνεδυναμούντο, αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... Νεκρώσιμον
τοῦ Δαμασκηνοῦ

Ἀρχή μοι καί υπόστασις, τό πλαστουργόν σου γέγονε πρόσταγμα βουληθείς γάρ ἐξ ἀοράτου τε, καί ὀρατῆς με, ζῶον συμπήξαι φύσεως, γήθέν μου τό σῶμα διέπλασας, δέδωκας δέ μοι ψυχήν, τῇ θεΐᾳ σου καί ζωοποιῶ ἐμπνεύσει, Διό Σωτήρ τούς δούλους σου, ἐν χώρα ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μοι ἀνυμνήσει σου, τόν ἀλόγχευτον τόκον, ὁ γάρ ἀχρόνως, ἐκ Πατρός ἐκλάμψας, Υἱός μονογενής, ὁ αὐτός ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, καί φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος, Αὐτόν ἱκέτευε, σεμνή παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τας ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὁρόρον

Μετά τήν Ἀ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Μαρτυρικά

Ἦχος πλ. β

Ἀθλητικόν ἀγῶνα υπομείναντες οἱ Ἅγιοι, καί τὰ βραβεΐα τῆς νίκης παρά σοῦ κομισάμενοι, κατήργησαν τὰς ἐπινοίας τῶν

παρανόμων, εδέξαντο στεφάνους τῆς αφθαρσίας, διὰ τῶν αὐτῶν ο Θεός, δώρησαι ἡμῖν τό μεγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ ο Θεός Ἰσραὴλ αὐτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητός ο Θεός.

Ἀθλητικά ἐνστάσεις ἐπὶ τῷ σκάμματι, τυραννικοὶ αἰκισμοὶ ἐπὶ τοὺς Μάρτυρας, καὶ ἴσαντο χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα κατέχοντες τῆς νίκης, ἐξέστησαν τυράννους, καὶ βασιλεῖς οἱ σοφοί, καθεῖλον τὸν Βελίαρ ὁμολογία Χριστοῦ, ὁ ἐνισχύσας αὐτούς, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ εθαυμάστωμεν πάντα τὰ θέλημα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.

Τῶν Ἀγίων σου ἡ μνήμη Κύριε, σήμερον ἀνεδείχθη, ὡς Παράδεισος ὁ ἐν Ἑδέμ, ἐν αὐτῇ γὰρ ἀγάλλεται πᾶσα ἡ Κτίσις, Διὸ παράσχου ἡμῖν, τῇ αὐτῶν παρακλήσῃ, εἰρήνην καὶ τό μεγα ἔλεος.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ἀληθῶς ματαιότης τὰ σύμπαντα, ὁ δὲ βίος σκιά καὶ ἐνύπνιον, καὶ γὰρ μᾶτην ταραττεται πᾶς γηγενής, ὡς εἶπεν ἡ Γραφή, ὅτε τὸν Κόσμον κερδήσωμεν, τότε τῷ τάφῳ οικήσωμεν, ὅπου ομοῦ βασιλεῖς καὶ πτωχοί, Διὸ Χριστέ ὁ Θεός, τοὺς μεταστάντας δούλους σου ἀνάπαυσον, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἐλπίς τοῦ Κόσμου ἀγαθή, Θεοτόκε Παρθένε, τὴν σὴν καὶ μόνην φοβερὰν προστασίαν αἰτούμεν, Σπλαγχνίσθητι εἰς εὐπερίστατον λαόν, δυσώπησον τὸν ἐλεήμονα Θεόν, ρυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης ἀπειλῆς, μόνη εὐλογημένη.

Εἰς τοὺς Αἶνους

Στιχηρὰ Μαρτυρικά

Ἦχος πλ. β΄

Κύριε ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγίων σου, πᾶσα ἡ Κτίσις εορτάζει, οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἡ γῆ εὐφραίνεται σὺν τοῖς ἀνθρώποις αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε εἰ μὴ τοὺς Ἁγίους σου εἶχομεν πρεσβευτάς, καὶ τὴν ἀγαθότητά σου συμπαθοῦσαν ἡμῖν, πῶς ἐτολμῶμεν Σωτὴρ ὑμνήσαι σε, ὃν εὐλογοῦσιν ἀπαύστως Ἄγγελοι; Καρδιογνώστα φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μνήμη Μαρτύρων, αγαλλίαμα τοῖς φοβουμένοις τόν Κύριον, αθλήσαντες γάρ διά Χριστόν, στεφάνους παρ’ αὐτοῦ ἐκομίσαντο, καί νύν ἐν παρρησίᾳ πρεσβεύουσιν, υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τούς ἐκλεκτούς ἐθαυμάστωσε, καί Ἁγίους ὁ Θεός ἡμῶν, αγαλλιάσθε καί ευφραίνεσθε πάντες οἱ δούλοι αὐτοῦ, ὑμῖν γάρ ἡτοίμασε τόν στέφανον, καί τήν Βασιλείαν αὐτοῦ, ἀλλ’ αἰτούμεν, καί ἡμῶν μή ἐπιλάβησθε.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ἄλγος τῷ Ἀδὰμ ἐχρημάτισεν, ἡ τοῦ ξύλου ἀπόγευσις, πάλαι ἐν Ἐδέμ, ὅτε ὄφεις ἰόν ἐξηρεύζατο, δι’ αὐτοῦ γάρ εἰσήλθεν ὁ θάνατος, παγγενή κατεσθίων τόν ἄνθρωπον, ἀλλ’ ἐλθὼν ὁ Δεσπότης καθεῖλεν τόν δράκοντα, καί ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο, Πρός αὐτόν οὖν βοήσωμεν, Φείσαι Σωτήρ, καί οὐς προσελάβου, ἀνάπαυσον, ὡς φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πρεσβεΐαις τῆς τεκούσης σε, Χριστέ καί τῶν Μαρτύρων σου, Ἀποστόλων, Προφητῶν, Ἱεραρχῶν, Οσίων καί Δικαίων, καί πάντων τῶν Ἁγίων, τοὺς κοιμηθέντας δούλους σου ἀνάπαυσον.

Ἀπόστιχα

Νεκρώσιμα Προσόμοια

τοῦ Θεοφάνους

Ἦχος πλ. β’

Ὅλην ἀποθέμενοι

Ἐχων ἀκατάληπτον, τήν εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνίαν, καί πηγὴν ἀκένωτον, θεϊκῆς χρηστότητος πολυέλεε, τοὺς πρὸς σέ Δέσποτα, μεταβεβηκότας, ἐν γῇ ζώντων κατασκήνωσον, εἰς τὰ σκηνώματα, τὰ ἀγαπητὰ καὶ ποθούμενα, κατὰσχεσιν δωρούμενος, τήν διηνεκῶς διαμένουσιν, σύ γάρ υπέρ πάντων, ἐξέχεας τό αἷμά σου Χριστέ, καί ζωηφόρῳ τιμήματι, Κόσμον ἐξηγόρασας.

Στίχ. Μακάριοι, οὐς ἐξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Νέκρωσιν υπέμεινας, ζωοποιόν ἐκουσίως, καί ζωὴν ἐπήγασας, καί τρυφὴν αἰδίων, πιστοῖς δέδωκας, ἐν ἡ κατὰταξον, τοὺς κεκοιμημένους, ἐπ’ ἐλπίδι ἀναστάσεως, τὰ τούτων πταίσματα, πάντα συγχωρῶν ἀγαθότητι, ὡς ὁ μόνος ἀναμάρτητος, ὁ μόνος ἀγαθός καί φιλόανθρωπος, ἵνα διά πάντων, ὑμνήται σου τό ὄνομα Χριστέ, καί σεσωσμένοι δοξάζωμεν, τήν φιλανθρωπίαν σου.

Στίχ. Καί τό μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καί γενεάν.

Ζώντων κυριεύοντα, θεαρχική εξουσία, καί νεκρῶν δεσπόζοντα, σέ Χριστέ γινώσκομεν πολυέλεε τοὺς πιστοὺς δούλους σου, τοὺς πρὸς σέ τὸν μόνον, ευεργέτην εκδημήσαντας, αὐτὸς ἀνάπαυσον, σὺν τοῖς ἐκλεκτοῖς σου φιλόανθρωπε, ἐν τόποις ἀναψύξεως, ἐν ταῖς τῶν Ἀγίων λαμπρότησι, θελητῆς ἐλέους, ὑπάρχεις γάρ καί σῴζεις ὡς Θεός, οὐς κατ’ εἰκόνα σου ἐπλάσας, μόνε Πολυέλεε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅμοιον

Ὡφθης ἐνδιαίτημα, θεοπρεπές Παναγία, καί Θεόν ἐχώρησας, καί Θεόν ἐγέννησας ἀπειρόγαμε, ἐν, δυσὶ φύσεσιν, ἐν δυσὶν οὐσίαις, ἐν μιά δέ ὑποστάσει Ἀγνή, αὐτόν ἰκέτευε, τὸν μονογενή καί πρωτότοκον, τὸν σέ παρθένον ἄμωμον, καί μετὰ τὸν τόκον φυλάξαντα, ψυχὰς ἀναπαύσαι, τῶν πίστει κοιμηθέντων εὐσεβῶς, ἐν ἀκηράτῳ φαιδρότητι, καί μακαριότητι.

ΉΧΟΣ ΒΑΡΥΣ ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα
Στιχηρά Κατανυκτικά
Ήχος βαρύς

Ὡς ὁ ἄσωτος Υἱός, ἦλθον καγὼ οἰκτίρμον, δέξαι με προσπίπτοντα, ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου, ὁ Θεός καί ἐλέησόν με.

Ὡς ὁ περιπεσών εἰς τοὺς ληστάς, καί τετραυματισμένος, οὕτω καγὼ περιέπεσα, ἐξ ἐμῶν αμαρτιῶν, καί τετραυματισμένη, ὑπάρχει μου ἡ ψυχὴ, πρὸς τίνα καταφύγω ὁ υπεύθυνος ἐγώ, εἰμὴ πρὸς σέ τόν εὐσπλαγχνον, τῶν ψυχῶν τόν ἱατρόν; ἐπίχεε ἐπ’ ἐμέ ὁ Θεός, τό μέγα σου ἔλεος.

Ὡς τήν συκὴν τήν ἀκαρπον, μή ἐκκόψης με Σωτήρ τόν αμαρτωλόν, ἀλλ’ ἐπὶ πολλῷ τῷ ἔτει, συγχώρησίν μοι δώρησαι, ἀρδεύων μου τήν ψυχὴν, τοῖς δάκρυσιν τῆς μετανοίας, ἵνα καρπὸν προσενέγκω σοι ἐλεημοσύνης.

Ὡς Ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωταγώγησον τὰς καρδίας, τῶν σέ ὑμνούντων, Κύριε δόξα σοι.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν Ἀ’ Στιχολογίαν

Καθίσματα Κατανυκτικά

Ήχος βαρύς

Ἐχουσα ψυχὴ μου, τό ἱατεῖον τῆς μετανοίας, πρόσελθε δακρύουσα ἐν στεναγμοῖς, κραυγάζουσα τῷ ἱατρῷ, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, Ἐλευθέρωσόν με Φιλάνθρωπε, ἐκ τῶν ἐμῶν πλημμελημάτων, συναρίθμησόν με τῇ Πόρνη, καὶ τῷ Ληστῇ, καὶ τῷ Τελώνη, καὶ δώρησαί μοι ὁ Θεός, τῶν ἀνομιῶν μου τὴν συγχώρησιν, καὶ σώσόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδέ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.

Τοῦ Τελώνου τὴν μετάνοιαν οὐκ ἐζήλωσα, καὶ τῆς Πόρνης τὰ δάκρυα οὐ κέκτημαι, ἀπορώ γάρ ἐκ πωρώσεως τῆς τοιαύτης διορθώσεως, ἀλλὰ τῇ σῇ εὐσπλαγχνίᾳ, ὁ Θεός σώσόν με ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τιμιωτέρα τών ενδόξων Χερουβίμ, υπάρχεις Παναγία Παρθένε, εκείνα γάρ τήν θείαν μή φέροντα έλλαμψιν, πτέρυξι κεκαλυμμένω προσώπω, τήν λειτουργίαν επιτελούσιν, αυτή δέ σεσαρκωμένον τόν Λόγον, αυτόπτως ορώσα φέρεις, όν απαύστως ικέτευε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Εις τήν ζ' Ωδήν
Μαρτυρικόν

Οι Αγιοί σου Κύριε, επί τής γής αγωνισάμενοι, τόν εχθρόν κατεπάτησαν, καί τών ειδώλων τήν πλάνην κατήργησαν, διό καί τούς στεφάνους, παρά σου εκομίσαντο, τού φιλανθρώπου Δεσπότου, καί ελεήμονος Θεού, τού παρέχοντος ημίν τό μέγα έλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ
Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Έχος βαρύς

Ο τής Πόρνης τά δάκρυα, καί τού Πέτρου προσδεξάμενος, καί Τελώνην δικαιώσας εκ βάθους στενάξαντα, καμέ απεγνωσμένον εξ έργων, οίκτειρον Σωτήρ, καί σώσόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με μηδέ τή οργή σου παιδεύσης με.

Ο τού Πέτρου τήν άρνησιν, τοίς δάκρυσι καθάρισας, καί τού Τελώνου τά πταίσματα, τώ στεναγμώ συγχωρήσας, Φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπερέβης τάς Δυνάμεις τών ουρανών, ότι ναός εδείχθης θεϊκός, ευλογημένη Θεοτόκε, ως τεκούσα Χριστόν, τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

Εις τήν ζ' Ωδήν
Μαρτυρικόν

Αγαλλιάσθε Δίκαιοι, ευφραινέσθω τά Ουράνια, επί γής γάρ οι Μάρτυρες αγωνισάμενοι, τήν πλάνην κατήργησαν, σκιρτάτω η Εκκλησία, τά νικητήρια εορτάζουσα, τώ αθλοθέτη καί μόνω νικοποιώ, Χριστώ τώ Θεώ, τώ παρέχοντι τώ Κόσμω τό μέγα έλεος.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Σταυρώσιμα
Ἦχος βαρύς

Ἡ Εκκλησία βοά σοι Χριστέ ο Θεός, ἐν κέδρῳ καί πεύκῃ, καί κυπαρίσσῳ προσκυνούσά σε, Νίκας τοῖς Βασιλεύσιν ἡμῶν, διά τῆς Θεοτόκου δωρούμενος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ὁ δι' ἐμέ ανασχόμενος, τῆς ἐν Σταυρῷ προσηλώσεως, δέξαι μου τήν ἀγρυπνον αἴνεσιν, Χριστέ ο Θεός ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τόν σταυρωθέντα υπέρ ἡμῶν Χριστόν τόν Θεόν, καί καθελόντα τοῦ θανάτου τό κράτος, ἀπαύστως ἰκέτευε Θεοτόκε, ἵνα σώσῃ τάς ψυχάς ἡμῶν.

**Εἰς τήν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν**

Τῆς αθεότητος τῶν τυράννων καταφρονήσαντες, καί τῶν βασάνων τό ἄλγος παραβλεψάμενοι Ἅγιοι, τήν πίστιν τήν εἰς Χριστόν οὐκ ἠρνήσασθε, διό ἰκετεύσατε τόν φιλόανθρωπον Θεόν, σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ
Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Αποστολικά
Ἦχος βαρύς**

Γεωργούς τοῦ ἀγροῦ σου ἀνέδειξας, τοὺς Αποστόλους σου Λόγε, ἐκτέμνοντας τά εἰδῶλα, διό σε τόν Δεσπότην, εἰς τά ἔθνη κηρύξαντες, ευσεβῶς ἐμεγάλυναν.

Στίχ. Εἰς πάσαν τήν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ῥήματα αὐτῶν.

Τῶν πανευφήμων Αποστόλων μνημόσυνα, τῆς Εκκλησίας οἱ τρόφιμοι ποιούμενοι, ὠδαῖς ασμάτων ὑμνήσωμεν Χριστόν, αὐτοί γάρ τοὺς υπευθύνους τῇ ἁμαρτία ἔσωσαν, κηρύξει τῆς μετανοίας, οἱ τῆς πλάνης διώκται, καί τοῦ Κόσμου λαμπτήρες, καὶ πρεσβευταί τῆς Οἰκουμένης.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε εξ ἥς ατρέπτως ο Λόγος σάρξ εγένετο, καί εσκήνωσεν εν
ημίν, χαίρε σεμνή, τών Αποστόλων καί Μαρτύρων τό αγαλλίαμα, καί
πιστών σωτηρία, χαίρε Μήτηρ Χριστού τού Θεού.

Εἰς τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικόν

Ἄγιοι πρεσβεύσατε, ἄφεσιν δοθῆναι ἡμίν, τών πλημμελημάτων
ημῶν, καί τών προσδοκωμένων δεινῶν ρυσθῆναι ἡμᾶς, καί πικροῦ
θανάτου δεόμεθα.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΪ

Εἰς ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Σταυρώσιμα

Ἦχος βαρύς

Πυρός φωτεινότερον, φλογός εναργέστερον, τό ξύλον ανέδειξας
το τού Σταυροῦ σου, καταφλέγον αμαρτίας τών νοσοῦντων, καί
φωτίζον τάς καρδίας τών υμνούντων, τήν εκούσιόν σου Σταύρωσιν,
Χριστέ ο Θεός δόξα σοι.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τώ
υποποδίῳ τών ποδῶν αὐτοῦ.

Ο δεσπόζων τών ασωμάτων Δυνάμεων, καί γινωσκων τῆς
ψυχῆς μου τό ράθυμον, τώ Σταυρῷ σου σώσόν με Χριστέ ο Θεός,
ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τόν σταυρωθέντα υπέρ ἡμῶν Χριστόν τόν Θεόν, καί καθελόντα
τού θανάτου τό κράτος, απαύστως ικέτευε Θεοτόκε Παρθένε, ἵνα
σώση τάς ψυχάς ἡμῶν.

Εἰς τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικόν

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, τόν εχθρόν ετροπώσαντο, καί τήν
πλάνην τών ειδώλων κατήσχυναν, καθωπλισάμενοι τού Σταυροῦ
τήν δύναμιν, διό καί σύν Αγγέλοις ανυμνούντες κραυγάζουσι, τόν
επινίκιον ὕμνον, δοξολογούντές σε Χριστέ, δι' αυτών σε
δυσωπούμεν, Σώσον ἡμᾶς.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα

Στιχηρά Μαρτυρικά

Ἦχος βαρύς

Δόξα σοι Χριστέ ο Θεός, Αποστόλων καύχημα, Μαρτύρων αγαλλίαμα, ών τό κήρυγμα, Τριάς η ομοούσιος.

Άγιοι Μάρτυρες, οι καλώς αθλήσαντες, καί στεφανωθέντες, πρεσβεύσατε πρός Κύριον, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καταφρονήσαντες πάντων τών επί γής, άγιοι Μάρτυρες, καί εν σταδίω τόν Χριστόν, ανδρείως κηρύξαντες, αμοιβάς τών βασάνων παρ' αυτού εκομίσασθε, αλλ' ως έχοντες παρρησίαν, αυτόν ικετεύσατε, ως Θεόν παντοδύναμον, τάς ψυχάς ημών σώσαι, τών εις υμάς προστρεχόντων δεόμεθα.

Πανεύφημοι Μάρτυρες, θρέμματα πνευματικά, ολοκαυτώματα λογικά, θυσία δεκτή, ευάρεστος τώ Χριστώ υμάς ουχ η γή κατέκρυψεν, αλλ' Ουρανός υπεδέξατο, Αγγέλων συμμετοχοι γεγόνατε, μεθ' ών ικετεύσατε δεόμεθα, τώ Σωτήρι καί Θεώ ημών, ειρηνεύσαι τόν Κόσμον, καί σώσαι τάς ψυχάς ημών.

**Δόξα... Νεκρώσιμον
τού Διαμασκηνού**

Ανάπαυσον Σωτήρ ημών ζωοδότα, ούς μετέστησας αδελφούς ημών, εκ τών προσκαίρων, κράζοντας, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μήτηρ μέν εγνώσθης, υπέρ φύσιν Θεοτόκε, έμεινας δέ παρθένος, υπέρ λόγον καί έννοιαν, καί τό θαύμα τού τόκου σου, ερμηνεύσαι γλώσσα ου δύναται, παραδόξου γάρ ούσης τής συλλήψεως Αγνή, ακατάληπτός εστιν ο τρόπος τής κυησης, όπου γάρ βούλεται Θεός, νικάται φύσεως τάξις, Διό σε πάντες Μητέρα τού Θεού γινώσκοντες, δεόμεθά σου εκτενώς, Πρέσβευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τόν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Μαρτυρικά

Ήχος βαρύς

Αγαλλιάσθε Δίκαιοι, ευφραινέσθω τά ουράνια, επί γής γάρ οι Μάρτυρες αγωνισάμενοι, τήν πλάνην κατήργησαν, σκιρτάτω η Εκκλησία, τά νικητήρια εορτάζουσα, τώ αθλοθέτη, καί μόνω νικοποιώ, Χριστώ τώ Θεώ, τώ παρέχοντι τώ Κόσμω τό μέγα έλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο

Θεός.

Τῆς αθεότητος τῶν τυράννων καταφρονήσαντες, καί τῶν βασάνων τό ἄλγος παραβλεψάμενοι Ἅγιοι, τήν πίστιν τήν εἰς Χριστόν οὐκ ἠρνήσασθε, Διό ἰκετεύσατε τόν φιλόανθρωπον Θεόν, σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.

Ἅγιοι πρεσβεύσατε, ἄφεσιν δοθῆναι ἡμῖν τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν, καί τῶν προσδοκωμένων δεινῶν, ρυσθῆναι ἡμᾶς, καί πικροῦ θανάτου δεόμεθα.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Εν χώρα ζώντων Κύριε, καί ἐν σκηναίς τῶν Δικαίων σου, ἀνάπαυσον τούς δούλους σου, ὧν τελούμεν τήν μνήμην φιλόανθρωπε, καί εἴτι ἐπλημμέλησαν ἐν τῷ βίῳ υπάρχοντες, ὡς ἐλεήμων συγχώρησον, καί εὐδιάλλακτος Θεός, παρέχων τῷ Κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὡς τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως θησαύρισμα, τούς ἐπὶ σοί πεποιθότας Πανύμνητε, ἐκ λάκκου καί βυθοῦ πταισμάτων ἀνάγαγε, σύ γάρ τούς υπευθύνους τῇ ἁμαρτίᾳ ἔσωσας, τεκούσα τήν σωτηρίαν ἡμῶν, ἡ πρό τόκου παρθένος, καί ἐν τόκῳ παρθένος, καί μετὰ τόκον παρθένος μείνασα.

Εἰς τούς Αἴνους

Στιχηρά Μαρτυρικά

Ἦχος βαρύς

Τήν μνήμην τῶν αγίων σου Αθλοφόρων, εορτάζοντες σέ ἀνυμνούμεν, Χριστέ βοῶντες, Κύριε δόξα σοι.

Εν μέσῳ τοῦ σταδίου τῶν παρανόμων, ἀγαλλόμενοι ἀνεβῶν οἱ Αθλοφόροι, Χριστῷ βοῶντες, Κύριε δόξα σοι.

Φωστήρες ἀνεδείχθησαν Οἰκουμένης, οἱ πανεύφημοι Αθλοφόροι, Χριστῷ βοῶντες, Κύριε δόξα σοι.

Εν πνέοντες, πρὸς ἐν βλέποντες οἱ αθλοφόροι Μάρτυρες, μίαν ὁδὸν ζωῆς εὐράμενοι, τόν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον, ζηλοτυπώντας ἀλλήλους τῆς τελευτῆς, ὡ τοῦ θαύματος! ὥσπερ θησαυροὺς τὰς βασάνους προαρπάζοντες, πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, Ὅτι κἂν μὴ νῦν ἀποθάνωμεν, τεθνηξόμεθα πάντως, καί τῇ γεννήσει τὰ ὀφειλόμενα λειτουργήσωμεν, ποιήσωμεν τήν ἀνάγκην φιλοτιμίαν, τό κοινόν ἴδιον

ηγησώμεθα, θανάτω ζωήν ωνησάμενοι, ταίς πρεσβείαις αυτών ο Θεός, ελέησον ημάς.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ψυχάς άς προσελάβου, Σωτήρ τού Κόσμου, εν σκηναίς τών Δικαίων καί εκλεκτών σου, ανάπαυσον Κύριε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό Χαίρέ σοι κραυγάζομεν σύν τώ Αγγέλω Θεόνυμφε, παστάδα καί πύλην, καί θρόνον πύρινον αποκαλούντές σε, καί αλατόμητον όρος, καί βάτον ακατάφλεκτον.

Απόστιχα

Νεκρώσιμα Προσομοια

τού Θεοφάνους

Ήχος βαρύς

Καταφρονήσαντες

Νενεκρωμένος ωράθης, επί Σταυροώ μόνε αθάνατε, καί εν τάφωως θνητός ετέθης, νεκρώσεως καί φθοράς καί θανάτου, τούς ανθρώπους λυτρωσάμενος, αλλ' ως πέλαγος ευσπλαγχνίας υπάρχων ακένωτον, καί πηγή αγαθότητος, τάς ψυχάς τών σών δούλων, τών εξ ημών μεταστάντων ανάπαυσον.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Τώ ακηράτω σου κάλλει, καί γλυκασμώ τής ωραιότητος, καί ταίς, τού θείου σου φωτός, ακτίσιν εκλάμπεσθαι, τούς πρός σέ μεταστάντας, Αγαθέ καταξίωσον, εν αϋλω φωτοχυσία τής φωτοφανείας σου, σύν Αγγέλοις χορεύοντας περί σέ τόν Δεσπότην, καί Βασιλέα τής δόξης καί Κύριον.

Στίχ. Καί τό μνημόσυνον αυτών εις γενεάν καί γενεάν.

Ως αδαπάνη τον έχων, τών δωρεών τήν μεγαλοπρέπειαν, ως θησαυρός ανελλιπής πλουσίας χρηστότητος, τούς πρός σέ μεταστάντας, ως Θεός κατασκήνωσον, εν τή χώρα τών εκλεκτών σου, εν τόπω ανέσεως, εν τώ οίκω τής δόξης σου, εν τρυφή Παραδείσου, εν τώ τών Παρθένων νυμφώνι, ως εύσπλαγχνος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Όμοιον

Νόμου τό πλήρωμα τίκτεις, τόν Λυτρωτήν σάρκα γενόμενον, ου γάρ εγένετο τοίς πρίν, εν νόμω δικαίωσις, δι' ημάς γάρ ο Χριστός, σταυρωθείς εδικαίωσεν, ως ούν έχουσα παρρησίαν, ως

Μήτηρ ικέτευε, τόν Υιόν σου τόν εύσπλαγχνον, τάς ψυχάς
αναπαύσαι, τών ευσεβώς μεταστάντων Πανύμνητε.

ΉΧΟΣ ΠΛ. Δ' ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα

Στιχηρά Κατανυκτικά

Ήχος πλ. δ

Σέ τόν Βασιλέα καί Δεσπότην, Ἄγγελοι ἀπαύστως ἀνυμνοῦσιν, ἐγώ δέ σοι προσπίπτω ὡς ὁ Τελώνης κράζων, ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι, καί σῶσόν με.

Αθάνατος υπάρχουσα ψυχὴ μου, τοῖς κύμασι τοῦ βίου μή καλύπτου, ἀνάνηψον βοώσα, πρὸς τόν σόν Ευεργέτην ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι, καί σῶσόν με.

Δάκρυά μοι δός ὁ Θεός, ὡς ποτέ τῇ γυναικί τῇ αμαρτωλώ, καί ἀξίωσόν με βρέχειν τούς πόδας σου, τούς ἐμέ ἐκ τῆς οδοῦ τῆς πλάνης ἐλευθερώσαντας, καί μύρον ευωδίας σοι προσφέρειν, βίον καθάρων, ἐν μετανοία μοι κτισθέντα, ἵνα ἀκούσω καγὼ τῆς εὐκταίας σου φωνῆς, Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, πορεύου εἰς εἰρήνην.

Ὅταν λάβω κατὰ νοῦν, τά πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, καί εἰς ἔννοιαν ἔλθω, τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἐτάσεως, τρόμῳ συνεχόμενος, πρὸς σέ καταφεύγω, τόν φιλόανθρωπον Θεόν, Διό μή με παρίδης, ἱκετεύω σε μόνε ἀναμάρτητε, δώρησαι κατάνυξιν, τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, πρό τελευτῆς καί σῶσόν σε.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Κατανυκτικά

Ήχος πλ. δ'

Ὅμματι εὐσπλάγχνῳ Κύριε, ἴδε τήν ἐμήν τα κατὰ μικρόν ἡ ζωὴ μου δαπείνωσιν, ὅτι πανάται, καί ἐξ ἔργων ἐν ἐμοί οὐχ ὑπάρχει σωτηρία διὰ τοῦτο δέομαι, Ὅμματι εὐσπλάγχνῳ Κύριε, ἴδε τήν ἐμήν ταπείνωσιν, καί σῶσόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδέ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.

Ὡς τοῦ κριτοῦ παρόντος, μερίμνησον ψυχῇ, καί τῆς φρικτῆς ἡμέρας τήν ὥραν ἐννοοῦ ἡ γάρ κρίσις ἀνιέως ἐστὶ τοῖς μή πράξασιν ἔλεος, Διό φείσάι μου Σωτήρ, μόνος γάρ ὑπάρχεις φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ νοητή πύλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀχραντε Θεοτόκε, τοὺς προστρέχοντάς σοι πιστῶς, λύτρωσαι τῶν κινδύνων, ἵνα δοξάζωμεν τὸν πανάγιον τόκον σου, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ' Ωδὴν

Μαρτυρικόν

Φωστήρες νοεροί, ἀνεδείχθητε ἅγιοι Μάρτυρες, τὴν γὰρ ἀχλὺν τῆς πλάνης, κατηργήσατε διὰ τῆς πίστεως, τὰς ψυχικὰς ἡμῶν λαμπάδας ἐφαιδρύνετε, καὶ τῷ Νυμφίῳ μετὰ δόξης συνεισέλθετε, εἰς τὸν ουράνιον νυμφῶνα καὶ νῦν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Κατανυκτικά

Ἦχος πλ. δ'

Ὡς ἡ Πόρνη σοι προσπίπτω, ἵνα λάβω τὴν ἄφεσιν, καὶ ἀντὶ μύρου τὰ δάκρυα ἐκ καρδίας, προσφέρω σοι Χριστέ ὁ Θεός, ἵνα ὡς ἐκείνην οἰκτιρήσης με Σωτήρ, καὶ παράσχῃς ἱλασμόν ἁμαρτιῶν, ὡς αὐτὴ γὰρ κραυγάζω σοι, Λύτρωσαί με τοῦ βορβόρου τῶν ἔργων μου.

Στίχ. Κύριε, μή τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδέ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν φοβερὰν, ἐννοοῦσα ψυχὴ μου γρηγόρησον, ἀνάπτουσα λαμπάδα σου, ἐν ἐλέῳ φαιδρύνουσα, οὐ γὰρ οἶδας πότε, πρὸς σέ ἐπελεύσεται, ἡ φωνὴ ἡ λέγουσα, Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος σου, Βλέπε οὖν ψυχὴ μου, μή νυστάξης, καὶ μείνης, ἐξωθεν κρούουσα, ὡς αἱ πέντε Παρθένοι, ἀλλὰ ἀγρύπνως καρτέρησον, ἵνα υπαντήσῃς Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἐν ἐλέῳ πίνον καὶ δώῃ σοι τὸν νυμφῶνα, τὸν θεῖον τῆς δόξης αὐτοῦ.

Δόξα Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὸ ἀσάλευτον στήριγμα τὸ τῆς Πίστεως, καὶ σεβάσμιον δώρημα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν Θεοτόκον ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν πιστοί, χαίρε ἡ τὴν πέτραν τῆς ζωῆς, ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα, χαίρε τῶν περάτων ἡ ἐλπίς, θλιβομένων ἀντίληψις, χαίρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Εἰς τὴν ζ' Ωδὴν

Μαρτυρικόν

Φωτί ουρανίω, καταλάμπεται σήμερον, αὕτη ἡ σκηνή ἐν ταύτῃ γάρ στρατιαί Ἀγγέλων ἀγάλλονται, σὺν αὐτοῖς καὶ Μαρτύρων χοροὶ εὐφραίνονται, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἀθλοφόρων, αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσι, κατάπεμψον τῷ Κόσμῳ σου τὴν εἰρήνην Χριστέ, καὶ τό μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν Ἀ΄ Στιχολογίαν

Καθίσματα Σταυρώσιμα

Ἦχος πλ. δ΄

Βλέπων ὁ Ληστής, τὸν Ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ἔλεγεν, Εἰμή Θεὸς υπήρχε σαρκωθείς, ὁ σὺν ἡμῖν σταυρωθείς, οὐκ ἂν ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἐναπέκρυσεν, οὐδέ ἡ γῆ σειομένη ἐκυμαίνετο ἀλλ΄ ὁ πάντων ἀνεχόμενος, μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἐν μέσῳ δύο ληστῶν, ζυγὸς δικαιοσύνης, εὐρέθη ὁ Σταυρὸς σου, τοῦ μεν καταγομένου εἰς Ἄδην, τῷ βάρει τῆς βλασφημίας, τοῦ δὲ κουφιζομένου πταισμάτων, πρὸς γνῶσιν θεολογίας, Χριστέ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα, καὶ Σωτήρα τοῦ Κόσμου, ἐν τῷ Σταυρῷ θεωρούσα, ἡ τεκούσα ἔλεγε δακρύνουσα. Ὁ μεν Κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν ὑπὲρ πάντων υπομένεις, ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Εἰς τὴν ζ΄ Ὁδὴν

Μαρτυρικόν

Τῆς στενῆς καὶ τεθλιμμένης οδοῦ, ἀκλινεῖς ὁδοιπόροι γεγόνατε, ἅγιοι Μάρτυρες, τῶν γάρ πειρασμῶν τὴν τρικυμίαν ὑπεμείνατε, καὶ τῶν ἀσωμάτων Λειτουργῶν τὴν πολιτείαν ἀνελάβετε, πέτρα υπομονῆς, καὶ θεμέλιοι εὐσεβείας ἀνεδείχθητε, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν Ἀ΄ Στιχολογίαν

Καθίσματα Αποστολικά

Ήχος πλ. δ΄;

Ευλογητός εἰ Χριστέ ο Θεός ημῶν, ο πανσόφους τούς Αλιείς αναδείξας, καταπέμψας αυτοῖς τό Πνεῦμα τό ἅγιον, καί δι΄ αὐτῶν τήν Οἰκουμένην σαγηνεύσας, φιλόανθρωπε δόξα σοι.

Στίχ. Εἰς πάσαν τήν γήν ἐξήλθεν ο φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τούς φωστήρας τοῦ Κόσμου καί Οδηγούς, τῆς ημῶν σωτηρίας τήν ἀπαρχήν, τούς θεῖους υμνήσωμεν, Μαθητάς τοῦ Θεοῦ ημῶν, ὅτι φῶς τοῖς ἐν σκότει, ἡμῖν ἐξανέτειλαν, καί τόν ἥλιον πάσι, τῆς δόξης ἐγνώρισαν, ὅθεν καί τήν πλάνην, τῶν εἰδώλων καθεῖλον, Τριάδα κηρύξαντες, ἐν μιά τῇ θεότητι, Διά τοῦτο δεόμεθα, Ἀπόστολοι Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσιν πόθω, τήν ἁγίαν μνήμην υμῶν.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Χαίρε ἡ δι΄ Ἀγγέλου τήν χαράν τοῦ Κόσμου δεξαμένη, χαίρε ἡ τεκούσα τόν Ποιητήν σου καί Κύριον, χαίρε ἡ ἀξιωθεῖσα γενέσθαι Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τήν ζ΄; Ωδήν

Μαρτυρικόν

Γενναίως τόν δρόμον τελέσαντες, τυράννοις ἀντέστητε Μάρτυρες, τὰ γάρ σώματα νεκρώσαντες ἐν γῇ, ἀπελάβετε οὐράνιον ζωήν Ἅγιοι.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α΄; Στιχολογίαν

Καθίσματα Σταυρώσιμα

Ήχος πλ. δ΄;

Εν μέσῳ τῆς Εδέμ, ξύλον ἤνθησε τόν θάνατον, ἐν μέσῳ πάσης γῆς, ξύλον ἐβλάστησε τήν ζωήν, γευσάμενοι γάρ τοῦ πρώτου, ἀφθαρτοὶ ὄντες, φθαρτοὶ γεγόναμεν, τυχόντες δέ τοῦ δευτέρου, τῆς ἀφθαρσίας κατετρυφήσαμεν, ἐν τῷ Σταυρῷ γάρ σώζεις ὡς Θεός, τό γένος τῶν ἀνθρώπων.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τόν Θεόν ημῶν καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Τό προσταχθέν μυστικῶς

Εν Παραδείσω μεν τό πρίν, ξύλω εγύμνωσεν, επί τή γεύσει ο
εχθρός, εισφέρων νέκρωσιν, του Σταυρού δε τό ξύλον τής ζωής τό
ένδυμα, ανθρώποις φέρον επάγη επί τής γής, καί Κόσμος όλος
επλήσθη πάσης χαράς, όν ορώντες υψούμενον, Θεώ εν πίστει λαοί,
συμφώνως ανακράζωμεν, Πλήρης δόξης ο οίκος αυτού.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Όμοιον

Τόν εξ αιμάτων σου αγνών σωματωθέντα, καί υπέρ έννοιαν εκ
σου Σεμνή τεχθέντα, επί ξύλου κρεμάμενον μέσον τών κακούργων,
ορώσα τά σπλάγχνα ήλγεις, καί μητρικώς, θρηνούσα εβόας, Οίμοι
Τέκνων εμόν! τίς η θεία καί άφατος, Οικονομία σου, δι΄ ής,
εζώωσας τό πλάσμα σου; Ανυμνώ σου τό εύσπλαγχνον.

Εις τήν ζ΄ Ωδήν

Μαρτυρικόν

Όμοιον

Δι΄; εγκρατείας τών παθών τάς πυριφλέκτους,
απονεκρώσαντες μορφάς, καί τάς κινήσεις, τού Χριστού οι
Μάρτυρες έλαβον τήν χάριν, τάς νόσους αποδιώκειν τών ασθενών,
καί ζώντες, καί μετά τέλος θαυματουργείν, όντως θαύμα
παράδοξον! ότι οστέα γυμνά, εκβλύζουσιν ιάματα, Δόξα τώ μόνω
σοφώ, καί κτίστη Θεώ.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εις τό Κύριε εκέκραξα

Στιχηρά Μαρτυρικά

Ηχος πλ. δ΄

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον αγιάζετε, καί πάσαν νόσον
θεραπεύετε, καί νύν πρεσβεύσατε, ρυσθήναι τών παγίδων τού
εχθρού, τάς ψυχάς ημών δεόμεθα.

Μάρτυρες Κυρίου, ικετεύσατε τόν Θεόν ημών, καί αιτήσασθε
ταίς ψυχαίς ημών, πλήθος οικτιρμών, καί τόν ιλασμόν, τών πολλών
παραπτωμάτων δεόμεθα.

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, επιλαθόμενοι τών εν τώ βίω,
καταφρονήσαντες καί τών βασάνων, διά τήν μέλλουσαν ζωήν,
ταύτης κληρονόμοι ανεδείχθησαν, όθεν καί Αγγέλοις συναγάλλονται,
Αυτών ταίς ικεσίαις, δώρησαι τώ λαώ σου τό μέγα έλεος.

Εί τις αρετή, καί είτις έπαινος, πρέπει τοίς Αγίοις, ξίφεσι γάρ
έκλιναν τούς αυχένas, διά σέ τόν κλίναντα ουρανούς καί καταβάντα,

εξέχεαν τό αίμα αυτών, διά σέ τόν κενώσαντα εαυτόν, καί μορφήν δούλου λαβόντα, εταπεινώθησαν έως θανάτου, τήν πτωχείαν σου μιμούμενοι, Ων ταίς ευχαίς, κατά τό πλήθος τών οικτιρμών σου, ο Θεός ελέησον ημάς.

**Δόξα... Νεκρώσιμον
τού Δαμασκηνού**

Θρηνώ καί οδύρομαι, όταν εννοήσω τόν θάνατον, καί ίδω εν τοίς τάφοις κειμένην τήν κατ'εικόνα Θεού, πλασθείσαν ημίν ωραιότητα, άμορφον, άδοξον, μή έχουσαν είδος, ώ τού θαύματος! τί τό περί ημάς τούτο γέγονεν μυστήριον, Πώς παρεδόθημεν τή φθορά; Πώς συνεζεύχθημεν τώ θανάτῳ; όντως Θεού προστάξει, ως γέγραπται.

τού παρέχοντος τοίς μεταστάσι τήν ανάπαυσιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο Βασιλεύς τών ουρανών διά φιλανθρωπίαν, επί τής γής ώφθη, καί τοίς ανθρώποις συνανεστράφη, εκ Παρθένου γάρ αγνής, σάρκα προσλαβόμενος, καί εκ ταύτης προελθών μετά τής προσλήψεως, είς εστιν Υίός, διπλούς τήν φύσιν, αλλ' ου τήν υπόστασιν, Διό τέλειον αυτόν Θεόν, καί τέλειον άνθρωπον, αληθώς κηρύττοντες, ομολογούμεν Χριστόν τόν Θεόν ημών, όν ικέτευε Μήτηρ ανύμφευτε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

**ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Μαρτυρικά

Ήχος πλ. δ

Φωστήρες νοεροί, ανεδείχθητε άγιοι Μάρτυρες την γάρ αχλύν τής πλάνης κατηργήσατε διά τής πίστεως, τάς ψυχικας υμών λαμπάδας εφαιδρύνετε, καί τώ Νυμφίῳ μετά δόξης συνεισήλθετε, εις τόν ουράνιον νυμφώνα, καί νύν ικετεύσατε δεόμεθα, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραραίῳσιν τώ λαῷ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Οικουμένης φωστήρες αιλαμπείς, ανεδείχθητε πίστει μαρτυρική, όλην αναθέμενοι, τήν ελπίδα πρός Κύριον, καί νοητώ

ελαίω, τού Πνεύματος Ἅγιοι, τὰς ψυχικὰς λαμπάδας υμῶν εφαιδρύνετε, ὅθεν καὶ κρατήρες νοεροί, προχέοντες τὰ αἵματα, ὡς νάματα, τῇ Εκκλησίᾳ ἐφάνητε, Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθω τὴν ἀγίαν μνήμην υμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ εθαυμάστωμεν πάντα τὰ θέλημα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.

Τό προσταχθέν μυστικῶς

Δι' ἐγκρατείας τῶν παθῶν τὰς πυριφλέκτους, ἀπονεκρώσαντες μορφὰς καὶ τὰς κινήσεις, τού Χριστοῦ οἱ Μάρτυρες ἔλαβον τὴν χάριν, τὰς νόσους ἀποδιώκειν τῶν ἀσθενῶν, καὶ ζῶντες καὶ μετὰ τέλος θαυματουργεῖν, ὄντως θαῦμα παράδοξον! ὅτι οστέα γυμνά, ἐκβλύζουσιν ἰάματα, Δόξα τῷ μόνῳ σοφῷ, καὶ κτίστῃ Θεῷ.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ὁ βάθει σοφίας φιланθρώπως, πάντα οικονομῶν, καὶ τό συμφέρον πάσιν ἀπονέμων, μόνε δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἐν σοὶ γάρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ πλάστῃ, καὶ Θεῷ ποιητῇ, καὶ ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Σέ καὶ τείχος καὶ λιμένα ἔχομεν, καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, πρὸς ὃν ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Στιχηρὰ Μαρτυρικά

Ἦχος πλ. δ

Τί υμὰς καλέσωμεν Ἅγιοι; Χερουβίμ; ὅτι υμῖν ἐπανεπαύσατο Χριστός, Σεραφίμ; ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν, Ἀγγέλους; τό γάρ σῶμα ἀπεστράφητε, Δυνάμεις; ἐνεργεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι, πολλὰ υμῶν τὰ ὀνόματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα! πρεσβεύσατε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μεγάλως ἠγωνίσασθε Ἅγιοι, τὰς βασάνους τῶν ἀνόμων, υπομείναντες γενναίως, τόν Χριστόν ὁμολογούντες, ἐναντίον βασιλέων, καὶ πάλιν μεταστάντες ἐκ τού βίου, δυνάμεις ἐνεργεῖτε ἐν τῷ Κόσμῳ, καὶ ἀσθενεῖς θεραπεύετε, ἐκ τῶν παθῶν αὐτῶν Ἅγιοι, πρεσβεύσατε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ ἀήττητοι, οἱ νικήσαντες τὴν πλάνην, τῇ δυνάμει τού Σταυροῦ, ἀπελάβετε τὴν χάριν, τῆς αἰωνίου ζωῆς, τυράννων, ἀπειλὰς οὐκ ἐπτοήθητε, βασάνοις, αἰκιζόμενοι

ευφραίνεσθε, καί νύν τά αίματα υμών, γέγονεν ιάματα ταίς ψυχαίς ημών, πρεσβεύσατε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τόν θώρακα τής Πίστεως, ενδυσάμενοι καλώς, καί τώ τύπω του Σταυρού καθοπλίσαντες εαυτούς, στρατιώται ευσθενείς ανεδείχθητε, τοίς τυράννοις ανδρείως αντικατέστητε, καί διαβόλου τήν πλάνην κατηδαφίσατε, νικηταί γενόμενοι, τών στεφάνων ηξιώθητε, πρεσβεύσατε υπέρ ημών, εις τό σωθήναι ημάς.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ο θάνατός σου Κύριε, αθανασίας γέγονε πρόξενος, ει μή γάρ εν μνήματι κατετέθης, ουκ άν ο Παράδεισος ηνέωκται, Διό τούς μεταστάντας ανάπαυσον, ως εύσπλαγχνος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η σκέπη σου Θεοτόκε Παρθένε, ιατρείον υπάρχει πνευματικόν, εν αυτή γάρ καταφεύγοντες, ψυχικών νοσημάτων λυτρούμεθα.

Απόστιχα

Νεκρώσιμα Προσόμοια

τού Θεοφάνους

Ήχος πλ. δ' #39;

Ω τού παραδόξου θαύματος

Βασιλικώς μοι υπέγραψας, ελευθερίαν βαφαίς, ερυθραίς τούς δακτύλους σου, αιματώσας Δέσποτα, καί φοινίξας τώ αίματι, καί νύν εν πίστει καθικετεύω σε, τοίς πρωτοτόκοις σου συναρίθμησον, καί τών Δικαίων σου, τής χαράς αξίωσον επιτυχείν, τούς μεταφοιτήσαντας, πρός σέ τόν εύσπλαγχνον.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Ιεραρχήσας ως άνθρωπος, σφαγιασθείς ως αμνός, προσφοράν προσενήνοχας, τώ Πατρί τόν άνθρωπον, τής φθοράς εξωνούμενος, τούς μεταστάντας ούν ως φιλόανθρωπος, εν τή τών ζώντων χώρα κατάταξον, ένθα οι χείμαρροι, τής τρυφής προέρχονται, ένθα πηγαί, τής αιδιότητος, αναβλυστάνουσιν.

Στίχ. Καί τό μνημόσυνον αυτών εις γενεάν καί γενεάν.

Βάθει σοφίας αρρήτου σου, οροθετείς τήν ζωήν, καί προβλέπεις τά μέλλοντα, καί πρός βίον έτερον, μετοικίζεις τούς δούλους σου, ούς προσελάβου τοίνυν κατάταξον, επί υδάτων τής αναπαύσεως, εν τή λαμπρότητι, τών Αγίων Κύριε, ένθα φωνή, τής αγαλλιάσεως, και τής αιnéσεως.

Δόξα... Όμοιον

Λόγος υπάρχων αόρατος, Ομοφυής τώ Πατρί, καί τώ Πνεύματι σύνθρονος, δι΄ εμέ τόν άνθρωπον, έν σαρκί πεφανέρωσαι, ως ελεήμων ούν καί φιλόανθρωπος, τούς εκ τού βίου μεταφοιτήσαντας, τής ευπρεπείας σου, καί τής ωραιότητος, ταίς καλλοναίς, τούτους καταλάμπρυνον, Ζωαρχικώτατε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Όμοιον

Ως συλλαβούσα τόν άναρχον, Λόγον Θεού καί Πατρός, μητρική παρρησία σου, εκτενώς ικέτευε, κατατάξαι τούς δούλους σου, ένθα χορεία η ακατάλυτος, ευφραينوμένων, καί ευφημούντων σε, ένθα λαμπρότητες, αι διαιωνίζουσai, καί ο γλυκύς, ήχος εορτάζοντος, Θεογεννήτρια.

ΥΜΝΟΙ ΤΡΙΑΔΙΚΟΙ ΚΑΤ'ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ

Ψαλλόμενοι ἐν ταῖς νηστήμοις ἡμέραις, ὅτε ἐστὶν Ἀλληλούϊα.

ΗΧΟΣ Α΄

Σωματικαῖς μορφώσεσι, τῶν ἀσωμάτων δυνάμεων, πρὸς νοερὰν καὶ ἄϋλον ἀναγόμενοι ἔννοιαν, καὶ τρισαγίῳ μελωδήματι, τρισυποστάτου θεότητος, ἐκδεχόμενοι ἔλλαμψιν, χερουβικῶς βοήσωμεν, Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰ ὁ Θεός.

Δόξα...

Μετὰ πασῶν τῶν ουρανίων Δυνάμεων, χερουβικῶς τῷ ἐν ὑψίστοις βοήσωμεν, τὸν Τρισάγιον ἀναπέμποντες αἶνον, Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰ ὁ Θεός.

Καὶ νῦν...

Εξεγερθέντες τοῦ ὕπνου, προσπίπτομέν σοι Ἀγαθέ, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὸν ὕμνον, βοῶμέν σοι Δυνατέ, Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰ ὁ Θεός, διὰ τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς.

ΗΧΟΣ Β΄

Ἄκτισε φύσις, ἡ τῶν ὅλων δημιουργός τὰ χεῖλη ἡμῶν ἀνοιξον, ὅπως ἀναγγέλλωμεν τὴν αἴνεσίν σου βοῶντες, Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰ ὁ Θεός.

Δόξα...

Τὰς ἄνω δυνάμεις μιμούμενοι οἱ ἐπὶ γῆς, ἐπινίκιον ὕμνον προσφέρομέν σοι Ἀγαθέ, Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰ ὁ Θεός.

Καὶ νῦν...

Τῆς κλίνης καὶ τοῦ ὕπνου, ἐξεγείρας με Κύριε, τὸν νοῦν μου φώτισον, καὶ τὴν καρδίαν καὶ τὰ χεῖλη μου ἀνοιξον, εἰς τό ὑμνεῖν σε, Ἁγία Τριά, Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰ ὁ Θεός, διὰ τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς.

ΗΧΟΣ Γ΄

Πατέρα ἀναρχον, Υἱὸν συνἀναρσυναῖδιον, θεότητα μίαν χερουβικῶς δοξάσωμεν, Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰ ὁ Θεός.

Δόξα...

Τριάς ὁμοούσιε καὶ ἀδιαίρετε, Μονὰς τρισυπόστατε καὶ συναῖδιε, σοὶ ὡς Θεῷ τῶν Ἀγγέλων τὸν ὕμνον κραυγάζομεν, Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰ ὁ Θεός.

Καὶ νῦν...

Αθρόον ο Κριτής επελεύσεται, καί εκάστου αι πράξεις
γυμνωθήσονται, αλλά φόβω κράζωμεν εν τώ μέσω τής νυκτός,
Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός, διά τής Θεοτόκου ελέησον ημάς.

ΗΧΟΣ Δ'

Τόν άναρχόν σου Πατέρα, καί σέ, Χριστέ ο Θεός, καί τό
πανάγιόν σου Πνεύμα, χερουβικώς δοξολογείν τολμώντες, λέγομεν,
Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Δόξα...

Ως αι τάξεις νύν τών Αγγέλων εν ουρανώ, καί στάσεις φόβω
ανθρώπων επί τής γής, επινίκιον ύμνον προσφέρομέν σοι Αγαθέ,
Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Καί νύν...

Τών νοερών σου λειτουργών, προσφέρειν, οι θνητοί τόν ύμνον
τολμώντες, λέγομεν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός, διά τής
Θεοτόκου ελέησον ημάς.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Α'

Υμνωδίας ο καιρός, καί δεήσεως ώρα, εκτενώς βοήσωμέν σοι
τώ μόνω Θεώ, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Δόξα...

Εικονίζειν τολμώντες, τά νοερά σου στρατεύματα, Τριάς
άναρχε, στόμασιν αναξίοις βοώμέν σοι, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο
Θεός.

Καί νύν...

Ο εν μήτρα παρθενική χωρηθείς, καί τών κόλπων τού Πατρός
μη χωρισθείς, σύν Αγγέλοις καί ημάς πρόσδεξαι, Χριστέ ο Θεός,
βοώντάς σοι, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός, διά τής Θεοτόκου
ελέησον ημάς.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Β'

Ασωμάτοις στόμασιν, ασιγήτοις τά Εξαπτέρυγα άδουσί σοι τόν
τρισάγιον ύμνον, ο Θεός ημών, καί ημείς οι επί γής, αναξίοις
χείλεσιν αίνόν σοι αναπέμπομεν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Δόξα...

Παριστάμενα φόβω τά Χερουβείμ, εξιστάμενα τρόμω τά
Σεραφείμ, τόν τρισάγιον ύμνον προσφέρει, ασιγήτω φωνή, μεθ'
ών καί ημείς βοώμεν οι αμαρτωλοί, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Καί νύν...

Τριαδικής μονάδος θεότητα, ασυγχύτω ενώσει δοξάσωμεν, καί τών Αγγέλων τόν ύμνον βοήσωμεν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός, διά τής Θεοτόκου ελέησον ημάς.

ΗΧΟΣ ΒΑΡΥΣ

Ο υψίστη δυνάμει χερουβικώς ανυμνούμενος, καί θεϊκή δόξη αγγελικώς προσκυνούμενος, πρόσδεξαι καί ημάς τούς αμαρτωλούς, αναξίως τολμώντας κραυγάζειν σοι, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Δόξα...

Τή απροσίτω Θεότητι, τή εν Μονάδι Τριάδι, τών Σεραφείμ τόν Τρισάγιον αναπέμποντες αίνον, μετά φόβου βοήσωμεν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Καί νύν...

Ως ύπνον τόν όκνον, αποθεμένη ψυχή, διόρθωσιν πρόσ έγερσιν, δείξον τώ Κριτή, καί εν φόβω βόησον, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός, διά τής Θεοτόκου ελέησον ημάς.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Δ#39;

Οράν σε μή τολμώντα τά Χερουβείμ, ιπτάμενα κραυγάζει αλαλαγμώ, τό ένθεον μέλος τής Τρισαγίας φωνής, μεθ#39; ών καί ημείς βοώμεν οι αμαρτωλοί, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Δόξα...

Εις ουρανόν τάς καρδίας έχοντες, Αγγελικήν μιμησώμεθα τάξιν, καί εν φόβω τώ αδεκάστω προσπέσωμεν, επινίκιον ανακράζοντες αίνον, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Καί νύν...

Κατακαμπτόμενοι τώ πλήθει, τών ημών, καί μή τολμώντες ατενίσαι τώ ύψει σου, τήν ψυχήν σύν τώ σώματι κλίναντες, μετά Αγγέλων τόν ύμνον βοώμέν σοι, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός, διά τής Θεοτόκου ελέησον ημάς.

ΦΩΤΑΓΩΓΙΚΑ ΚΑΤ'ΑΛΗΘΕΙΑ; ΗΧΟΝ

Εκ τρίτου ψαλλόμενα

ΗΧΟΣ Α';

Ο τό φώς ανατέλλων Κύριε, τήν ψυχὴν μου καθάρισον ἀπὸ πάσης αμαρτίας, προστασίαις τῶν Ασωμάτων, καί σῶσόν με.

ΗΧΟΣ Β';

Τό φώς σου τό αἶδιον, ἐξαπόστειλον Κύριε, καί φώτισον τὰ ὅμματα τὰ κρυπτά τῆς καρδίας μου, προστασίαις τῶν Ασωμάτων, καί σῶσόν με.

ΗΧΟΣ Γ';

Εξαπόστειλον τό φώς σου, Χριστέ ο Θεός, καί φώτισον τήν καρδίαν μου, προστασίαις τῶν Ασωμάτων, καί σῶσόν με.

ΗΧΟΣ Δ';

Ο τό φώς ανατέλλων τῷ κόσμῳ σου, τήν ἐν σκότει ψυχὴν μου υπάρχουσαν, ἀπὸ πάσης αμαρτίας καθάρισον, προστασίαις τῶν Ασωμάτων, καί σῶσόν με.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Α';

Φωτοδότα Κύριε, ἐξαπόστειλον τό φώς σου, καί φώτισον τήν καρδίαν μου, προστασίαις τῶν Ασωμάτων, καί σῶσόν με.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Β';

Προστασίαις Κύριε τῶν Ασωμάτων, κατάπεμψον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τό φώς σου τό αἶδιον.

ΗΧΟΣ ΒΑΡΥΣ

Προστασίαις Κύριε τῶν Ασωμάτων, φώς κατάπεμψον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, διὰ τό μέγα σου ἔλεος.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Δ';

Φώς υπάρχων Χριστέ, φώτισόν με ἐν σοί, προστασίαις τῶν Ασωμάτων, καί σῶσόν με.